Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Kiøbenhavns Morgenblad : et æsthetisk Ugeskrift.
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1838-1840
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn, 1838-1840

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

7.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 4°

1 1 57 0 4 000011 6

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kjöbenhavns Morgenblad.

Et æsthetisk Ugeskrift.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne.

Udgivet af A. P. Liunge.

Förste Aargang.

1838.

Trykt, paa Udgiverens Forlag, i det Poppske Officin,
ved J. G. Salomon.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Forord 1

Digte:

Rankens Fødsel, af H. P. Holst 9
Den Ubekjendtes Mesterværk, versificeret Anekdote, af H. C. Andersen 17
Vaarens Smerte, en Allegori, af P. L. Møller . . 29
Kjøbmanden, en Parabel, af Fr. Palludan-Müller . 33
Bølgernes Emancipation, af F. J. Hansen 37
Gaade, af P. L. Møller 41
Aprilvise, af Poul Møller 45
Min Skrivelærer, af R. 49
Studenten som Lærer, af Julius 53
Digte, efter Heine, af Gerhard 57
Til Steen Steensen Blicher, af C. L—z. 60
Kjøbenhavns Vold, af P. L. Møller 73
Om et Par Hænder, af Samme 77
Østerlandske Digte og Tankesprog, efter Rückert, af X. 81,109
Vinternat paa Heden, af Carl 89
Dana och Svea, af C. F. Ridderstad 93
Guerilla'ens Frieri, af F. J. Hansen 105
Et Lokkehoved, af P. L. Møller 113
Skizzer fra Tyrehavstiden, af F. J. Hansen . . 117,121
Den efterladte Rose, af Ludv. Bødtcher 141
De tolv Solvapostle, af E. Nyboe 149
Baaden, af R. 165
Til Jfr. Grahn, af H. 173
Efteraaret og Vinteren, af Jul. W. G. Lassen . . 177
I en Sætters Stambog, af Th. Gdm. R. 188
Nytaars-Epistel til det danske Capel 189

Noveller o. a. Meddelelser af fortællende Art, humoristiske Artikler &c.:

Organisten i Jellinge, af Carl . . . . . .
Et Brev til Red., med Fragmenter af en Dagbog ꝛc. 25,29
Hedehytten, Episode af Bulwers „Ernest Maltravers" 33
Festen paa Antvorskov, af X. 37

Side

Fanden og Abekatten, frit lokaliseret efter W. Hauff, ved P. L. Møller 41
Spilleren og hans Ven, en Characteerskildring, af Carl 58
En Rats Hændelser, Humoreske, af Richard . . . 85
Den nye Raleigh, efter W. v. Chézy 106
Parcellerne paa Long-Island, efter G. P. Morris . 113
Genrestykker, frit efter Saphir, ved P. L. Møller 122,145
Liniedandserens Børn, af Carl 125
Diligence-Eventyr, efter Th. Hood 141,150
Malerens Brud, af Carl 153
Kongens Kys, efter Md. Desbordes Valmore . 177

Biographier:

H. C. Andersen 97
M. J. Crusenstolpe 112

Theatret, af — w —:

„Jødinden" og „Veien til Ødelæggelse" 127
„En Kones Caprice", „Huusundersøgelsen" og „Nei" . 131
„Joseph og hans Brødre", „Feiltagelserne" og om Dandsen paa vor Scene 139
„Olaf den Hellige" og Jfr. Andersens Debut 143
„Ægtestand" 147
„Fidelio" 151
„Kean" 156
„Sauvegarden" og „Phantasiens Ø" 160
Ole Bull 162
„Livet en Drøm" 172,175
„Stella" 180
„Pariserdrengen" og „Et Eventyr i Rosenborg Have" . 183
„Erik og Abel" og „Faust" 186
„Sovedrikken" 191

Nyheder:

D'Hrr. Ringels og Büsels Skjæbne paa en Veltfart . 6
Literaire Nyheder: 7, 8, 16, 20, 28, 60, 120, 180, 184, 188 og 192

Side

Concerter og Aftenunderholdninger: 7, 12, 20, 31, 188 og 192
Theaternyheder: . . . . . 12, 16, 20, 24, 120 og 152
Theaterscener i Christiania 12,15
Tog af Laplændere til Kbhavn 32
Storfyrst Alexander . . . . . 84, 88, 92, 96 og 100
De franske og tydske Skuespillerselskaber 104,116
Det Tourniaireske Selskab 120,152
De Gobelinske Tableaur 128
Palludan-Müllers Poesier 132
Ifr. Grahn 152
Holbergs Büste af Thorvaldsen 168
En Svenskers Critik over Kbhavns Theater 192

Blandede Meddelelser, Anekdoter &c.:

Klubberne i Kjøbenhavn 5
Den gifte Secadet, fra W. Scotts Memoirer . . . 8
En Præst i Fare for at bortføres af en ung Pige . . 8
Anekdoter . . . . . 8, 44 og 108
Miscellanea . . . . . 16, 52 og 104
Dialoger 1—3 24
Weyses „Floribella", bedømt i Tydskland 32
Militair-Anekdoter 32

Side

Virkelige Begivenheder: . . . . . 48, 63 og 66
Perlefiskeriet i den persiske Bugt 54
Regler for Cigarrygere 55
En Separatists Mening om vor Tidsalder 55
Scandale 56
Den portugisiske Regentfamilie 56
Middagstid i London 56
Bidrag til en ideal Kunstkritik 60
Rekrut-Anekdoter 72
Episode af en svensk Retssag 79
Lurvet-gentile Folk, efter Boz 81
Skatten i Kreml 83
Blomsterkultur i Paris 83
Kirsten Piils Kilde 83
Kong Carl Johan og Marskalk Bernadotte 99
Energisk Haandhævelse af Kirketugten 103
Bogtrykkerkunsten, efter P. L. Courier 101
Anekdoter om Beethoven 119
Geisir og Strokkur 118
En Contract med Djævelen 119
Mlle. Rachel 164
En lille Notits 168

Kjøbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 11. Februar, 1838.** **Nr. 1-2.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Forord. — Organisten i Jellinge, original Novelle af Carl, I. — Klubberne i Kjøbenhavn. — Nyheder. — Miscellanea. — Anecdoter.

Det vil være det læsende Publicum bekjendt, at der i Aarene 1825 og 26 heri Staden udkom et Blad, som, under Titel: **Kjøbenhavns Morgenblad**, udgaves tvende Gange om Ugen og hvis Indhold fornemmeligen var æsthetiske Meddelelser, saasom: Noveller og Fortællinger, Digte, humoristiske Afhandlinger, Theaterkritiker ꝛc. — Ved nu, efter over et Decenniums Forløb, at ville forelægge Publicum et Blad af samme Navn og lignende Tendents, kunde det naturligviis ikke undgaae vor Opmærksomhed, hvilken væsentlig Forandring Smagen for Lecture, navnligen af den periodiske Literatur, i dette Tidsløb er undergaaet, og især hvilken betydelig Indflydelse det iblandt os nyvakte politiske Liv har maattet have derpaa. Denne Indflydelse har i de sidste Aar til enkelte Tider endog været saa stor, at den saagodtsom absorberede al anden Interesse, og det kunde derfor synes voveligt, nu at fremkomme med et Foretagende, der fortrinsviis maatte støtte sig paa Sandsen for æsthetiske Frembringelser og for den, udelukkende kun de aandige Interesser berørende, Nydelse, disse kunne yde. I enhver Gjæringsperiode, og som en saadan kan man vel anse den, vort Fædrelands constitutionelle Gjenfødelse hos os har fremkaldt, maa altid den Art af aandige Interesser, som i en idyllisk politisk Uskyldighedsstand ere de fremherskende, for en Tid aldeles romme Pladsen for Politikens Fordringer, der først ville kaste sig over de materielle Interesser, og der, som den første Betingelse for hine, kun kræve en **friere** aandig Udvikling; men de ville, saavel i deres underholdende som belærende Element, dog efterhaanden gjøre sig gjeldende, og det kan ikke vare længe inden man jo atter maa indrømme dem et Raaderum, ihvorvel det naturligviis ikke kan blive **det**, de tilforn saagodtsom med Eneværde beherskede.

Men, nogetnær samtidigen, skjøndt vistnok uden synlig Forbindelse med vor politiske Gjenfødelse, er der ogsaa hos os foregaaet en Revolution paa selve Æsthetikens Gebeet. Efterat en naturligere og saaledes mere renset Smag allerede tidligere havde fortrængt og banlyst den falske Sentimentalitet, som i en Epoke af hiin idylliske Tid **der** havde fæstet Rod, er i det sidste Decennium, især deleshed ved Vaudevillen og Novellen, et nyt folkeligt Element indtraadt deri; den sidste Rest af hiin Epokes Affectation og Føleri har maattet vige for en sundere Sands, for en mere naturlig Følelse, og om end stundom Bestræbelsen efter dennes meest usminkede og kraftige Yttring kan avle og har avlet en ingenlunde anbefalingsværdig Overdrivelse, saa torde denne Udvæxt i sine Følger dog ikke være saa farlig som den Aandsslappelse, hine maatte fremkalde.

Idet vi da ved nærværende Foretagende have bygget paa det Haab, at Sandsen for den aandige Nydelse og Underholdning, Belletristiken skjænker, vel igjen hos os stadigen torde hævde sin naturlige Ret, have vi saaledes ikke mindre taget Hensyn til det nye Liv i vor æsthetiske Literatur, og især deleshed til den **originale Novelles** Fremtræden og Udvikling af en Kraft, Sandhed og Livsfylde, som allerede har baaret rige Frugter.

Den Interesse, hvormed ei alene hver dansk Mand, men ogsaa mangen dannet Qvinde iblandt os, har fulgt den offentlige Discussion af Fædrelandets Anliggender, kan — det vil sikkert Enhver indrømme os — ikke lide mindste Afbræk, fordi Poesien i Digt og Novelle ogsaa til sin Tid erholder Krav paa deres Opmærksomhed. Tvertimod vil derved en gavnlig Vexelvirkning indtræde; selv de, der meest med Liv og Sjæl følge Forhandlingen af Statssamfundets Livsspørgsmaale, ville derved faae et Hvilepunkt, hvorfra de med fornyet Kraft atter kunne vende sig til disse, og et saadant Hvilepunkt maa endog, troe vi, blive til en Trang, ei alene for **den qvindelige Deel** af det Publicum, vi have for Die (skjøndt denne vistnok hurtigere maa trættes ved Discussionen af hine Spørgsmaale), men ogsaa for **Manden**, hvor meget han end maatte føle Vigtigheden af sit Kald som Statsborger. — Idet imidlertid de tvende eneste original-æsthetiske Blade, vi i den sidigere Tid have havt (Flyveposten og Den Frisindede) i de sidste Aar have antaget en bestemt politisk Tendents, torde denne Trang for Øieblikket neppe finde tilbørlig Tilfredsstillelse; den føles sikkert baade af det skrivende og af det læsende Publicum, og et Forsøg paa dens Afhjelpning vil saaledes netop nu saameget desmindre kunne kaldes ubetimeligt.

Det er i Tillid til denne Overbeviisning, at vi her forelægge Publicum de første Nummere af et nyt æsthetisk Blad, eller egentligen en ny Cyclus af et under samme Navn tidligere bekjendt og yndet. — Skjøndt det vel ikke er uden Forberedelse, at vi begynde dette Foretagende, maae vi dog ved samme tillige stole paa en kraftig Understøttelse, ei alene fra det læsende Publicums Side, men ogsaa af duelige Medarbeidere. Vi have allerede hos nogle sikret os saadan Bistand; men haabe, at Flere — ogsaa iblandt dem, til hvilke vi ei have henvendt os med directe Anmodning — ville i dette Blads Spalter finde en ikke uværdig Plads for deres Productioner.

Kjøbenhavns Morgenblad vil udkomme 2de Gange ugentligen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen. Nærværende Dobbeltnummer tjener til Prøve, saavel paa Bladets Indhold, som paa dets Format og Skrift og hvad det derefter rummer. Betalingen for samme erlægges maanedligen, med 48 ß ved hver Maaneds Slutning. — Større originale Meddelelser ville blive honorerede, naar man desangaaende henvender sig til Udgiveren, der overhovedet modtager alle for Bladet bestemte Bidrag.

Abonnement modtages paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, i Udgiverens Bopæl: Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal, saavelsom af de Bude, der ombringe „Kjøbenhavnsposten."

Organisten i Jellinge.

Novelle af Carl.

II.

Uveir og Død.

Det er Vinter. Landskabet er øde og nøgent. Træerne have forlængst mistet deres Blade, og strække sørgende og forfrosne deres lange Grene iveiret. Dagen er gaaet bort, Solens matte Straaler varme og lyse ikke længere. Tunge graaeblaae Skymasser trænge sig i strygende Fart ind imellem hverandre oppe i Himmelrummet; ingen Maane lyser imellem dem, ingen Stjerne viser Jorden sit klare, venlige Øie. Fra den fjerne Strandkyst trænger engang imellem det hule Drøn af vrede Bølger, der arbeide paa at knuse Isflagerne, som bedække dem og hæmme deres Raserie. Den barske Nordenvind hyler igjennem Uhre Skov, og ruster med Kæmpevælde i dens gamle Ege- og Bøgetræer, medens den fører tætte Sneflokke i hvirvlende Dandse ned mod Jorden, der skjule enhver Gjenstand under et tæt Tæppe.

Nede i en Dal, der hvor Veien dreier om til Houer, laae engang et ensomt lille Bondehuus, omgivet af et ubetydeligt Stykke Agerland, som i Mandsminde kun havde været beplantet med Kartofler og Roer. Allerede var Sneen udenfor fogen sammen saa høit, at den næsten laae i lige Linie med de to smaae Vinduer paa Husets Façade. Hytten var tækket med Straa og Riisgrene, skrøbelig og usel og hvert Vindstød truede med at rive den overende. Døren og de i Bly indfattede Ruder klaprede i Et væk omkaps med hverandre, og mange Huller og Aabninger i de sidste tillode Stormen uhindret at drive sit Spil med et gammelt Forklæde, der indenfra var ophængt i Mangel af et Gardin. — Det Indvendige i Hytten svarede fuldkomment til dens Ydre. Et ormstukkent, men blankskuret Egebord og tre Halmstole vare de eneste Meubler, man saae. To Tintallerkener og en stor sort Gryde udgjorde alt Kjøkkentøiet. Hele Husets Leilighed bestod kun i eet Værelse, der tjente Beboerne baade som Kjøkken, Dagligstue og Sovekammer. Henne i Baggrunden skjelnede man Skorstenens dunkle Omrids, i hvilken nogle halvudbrændte Gløder skinnede frem gjennem Asken. Alt var her et Billede paa den høieste Grad af Armod.

Denne Aften var Bordet trukket hen for Sengestedet, hvori en gammel hentæret Qvindeskikkelse, bedækket med en pjaltet Halmdyne, klagede og jamrede sig. Ved Fodgjærdet sad et ungt Pigebarn, der, saavidt man kunde see ved Hjelp af det lille viftende Spedelys, — som var stukket i Halsen af en Olflaske, og af og til kastede et svagt Skjær paa den Lidendes bleggule runkne Ansigt — var meget smuk, men dødbleg, og de rødkantede Øienlaage vidnede om Graad og gjennemvaagede Nætter. Hun læste høit i en Huuspostil, og naar hun blev afbrudt af Taarerne, der blændede hende, betragtede hun i disse Mellemrum den Gamle i Sengen, med Blikke, fulde af den meest rørende barnlige Kjærlighed, og dækkede hende omhyggeligt til med Dynen, for at beskytte hende mod Kulden og de Regndraaber, der piblede ned fra Taget gjennem Loftet.

„Han bliver længe borte, den gode Dreng," udbrød den Syge, med en svag, stønnende Stemme, efter en lang Tid at have stirret stivt hen for sig. „Bare han faaer Tilladelse til at komme; kan skee sig, at Præsten har nægtet ham det — og jeg vilde dog saa gjerne see ham endnu engang. Hør, lille Line," vedblev hun, reisende sig i Veiret for at tage Koppen med det kolde Havregrynsvand, som stod paa Bordet — „om du gik hen til Vinduet og saae ud ad Veien til, maaskee du kunde faae Øie paa ham; han lovede dig jo at komme mod Aften, og det bliver silde."

Den unge Pige gik til Vinduet, skjøndt uden Nytte, hun kunde ikke see en Alen frem for sig, saa stærkt og tæt styrtede Sneen ned. Hun vendte derfor tilbage og der herskede længe en uhyggelig Taushed i Stuen, som kun blev afbrudt ved Stormens Piben ned igjennem Skorstenen eller ved den Gamles Jamren. Pludselig sprang Line op, Glædens Rødme farvede for et Øieblik hendes blege Kinder, og med en fornøiet Stemme raabte hun: „der er han endelig, jeg hører ham komme udenfor." Med disse Ord fløi hun hen mod Døren og løste den op, thi den var bunden fast til Stolpen, og i samme Øieblik traadte et ungt Menneske, indsvøbt i et Hestedækken, ind deraf. Efter at have afrystet de mange Snefnog, som klæbede i Dækkenets Traade, rullede han det sammen og traadte nærmere hen for Lyset. Det var en Yngling paa henved tyve Aar. Hans store blaae Øine havde et Anstrøg af Sværmeri, som klædte ham godt; hans Træk vare regelrette og skjønne. Det sorte krøllede Haar hang vaadt og uordentligt ned over Kinder og Pande, og bidrog meget til at forhøie den naturlige Bleghed, som hverken Kulden eller Snefoget havde formaaet at forandre.

„Godaften, du kjære Broder," raabte Line og sank til hans Bryst; „hvor du bliver længe borte! Moder og jeg vare bange for at du ikke skulde komme."

„Jeg har ogsaa maattet stjæle mig bort," hvidskede han, og gik nu med Søsteren hen til Moderen. Med Møie reiste den Gamle sig overende i Sengen, strakte en mager, knoklet Haand ud imod ham, og trak ham ned til sig, medens Line med glad Travlhed ragede Gløderne sammen paa Skorstenen og lagde friske Klynstumper paa dem, for at varme en Pande Kartofler, hun havde sat af til ham.

Jeg fører her mine Læsere ind til en jydsk Bondefamilie i Jellinge, en lille Bondeby ved Veilekanten. Den Syge i Sengen er Moderen, og de to Andre, Broder og Søster, hendes Børn. Marie Stilling, saaledes heed den Førstnævnte, var en fattig Huusmandskone, som efter sin Mands Død intet Andet havde at opholde Livet ved, end hvad Sognets formuende Bønder og Gaardeiere skjænkede hende. Hun boede ved Udkanten af Skoven, tilligemed sin Datter Line, Moderens tro og kjærlige Plejerinde i dennes svagelige Alderdom. Sønnen derimod var allerede for flere Aar siden antagen af Præsten i Houer og boede hos ham. Carl var dengang 16 Aar gammel, hans Søster 14; Enhver, som saae disse to Børn hjemme, kunde ikke Andet, end føle den største Godhed og Velvillie for deres Personlighed og Medlidenhed med deres Stilling. Det er vistnok ogsaa kun sjeldent, at der har existeret et skjønnere Forhold, end det, som der fandt Sted. Aldrig havde de været adskilte, førend nu da Præsten tog Drengen til sig. — Stedse saaes de i hinandens Selskab, enten det var til Leeg eller Arbeide. Fik Carl noget Godt nede i Landsbyen, da deelte han det altid med sin Søster, det samme gjorde Line, kortsagt, de behandlede hinanden med den kjær-

tigste Omhu, den ømmeste Hengivenhed. Desto smerteligere var det dem derfor ogsaa at skilles ad. Line fik vel nogen Opmuntring ved Moderens Selskab, men den stakkels Broder havde det værre, thi Pastor Berg, som tog ham til sig, var en haard og næsten følelsløs Mand, der mindst af Alt forstod sig paa at opdrage et Menneske, som Carl. Den ringeste Forseelse straffede han med Slag; Skjældsord og Trudsler regnede ned over den Ulykkelige hver Dag. Den blødhjertede Dreng led mere derved end Nogen troede, han længtes tilbage til Moder og Søster, og ønskede i sit Hjerte, at Præsten aldrig havde taget ham bort fra Hjemmet. Berg havde besluttet, at Carl skulde studere, uden at tage den mindste Notice af hans Ulyst derfor. Allerede fra Drengens tidligste Barndom havde Musikken havt en sjelden Interesse for ham, som stedse tiltog med Aarene, og aldrig saae man ham gladere, end naar han om Aftenen kunde smutte over til Degnens, der, efter at have mærket hans Tilbøielighed, gav ham Undervisning i Fløite og Klaveerspil. Det varede ikke længe, førend Eleven heri var sin Lærer voxen, og medens denne beundrede hans Talent, bandede Præsten den Ulyst, han viste for Studeringerne. Saaledes gik fire Aar, da var det at Carls Moder blev meget syg. Districtslægen havde opgivet hende, og Søsteren gik derfor op til Houer, for at bede Broderen komme hjem og tage Afsked med hende, hvilket Præsten i sin Vrede over „Uskuddet", som han kaldte Pleiesønnen, paa det bestemteste afslog. Denne havde derfor listet sig bort om Aftenen, og kom nu, som ovenfor fortalt, hjem til Moderen. — Efter denne foreløbige Forklaring begynder jeg igjen min Fortælling.

Carl havde imidlertid, bedrøvet og bange, hørt hvor slet det stod til med den Syge; han havde spist Kartoflerne, som Line satte for ham, vendte sig nu til hende og udbrød, idet han klappede hendes blege Kind: „Hvorledes er det med dig, gode Søster? du har havt det strængt i denne Tid, ved at være ene om at pleie vor Moder. Gud give," tilføiede han, og Taarer randt ned ad hans Kinder," at jeg kunde blive herhjemme og hjelpe dig lidt, men det vil Præsten ikke tillade."

„Det behøves ikke heller, kjære Carl", svarede hun venligt, „jeg kan nok komme afsted med det selv". — „Ja", sagde Moderen, „Line har rigtignok været mig god, det stakkels Barn, Gud lønne hende derfor; nu i de sidste fire Nætter har hun ikke været i Seng et Øieblik, for at passe mig, hvorvel hun selv er meget daarlig; hendes Bryst kan ikke taale det, hun lider meget derved."

„Er det nu galt igjen med Brystet"? spurgte Carl deeltagende, og saae paa Line med et ømt og smerteligt Blik. — „Nei, kjære Broder", svarede hun sagte, „det er ikke saa slemt, som Moder troer, det er langt bedre, end det har været før, vær blot ikke bedrøvet derfor — det bliver nok godt altsammen."

„Ja vel gjør det det", sagde Moderen med et veemodigt Suk, „men først naar vor Herre ta'er os To til sig, som du selv saa tidt ønsker, mit Barn; hernede bliver det knap anderledes."

„Jo! Jo"! afbrød Carl hende, „I maae ikke døe, ingen af Jer, saa bliver jeg jo alene tilbage og har ikke Nogen, som vil være god mod mig. Du bliver nok frisk igjen, lille Moder; jeg har hvergang jeg læste min Aftenbøn, bedet vor Herre derom; og han vil bestemt høre det." Moderen svarede Intet hertil; hun følte bedst, hvor liden Grund der var til at antage nogen Bedring med hendes Tilstand; ogsaa var det tydeligt at see, at hun, siden Carl var kommen, gjorde sig Umage for at dæmpe og undertrykke de Klager, som hendes Smerte afstvang hende.

Uveiret udenfor tog til. Vinden hylede stærkere ned gjennem Skorstenen, Rudernes Klirren og Dørens Klapren gjorde et ræsomt Indtryk paa Carl; han bøiede Hovedet mod Bordet for hvilket han sad, og græd høit.

„Det er et slemt Veir inat", hvidskede Line halvhøit. „Stormen tager til, og Maanen vil ikke komme frem." — „Ja," udbrød den Syge, „det er justement et Veir til at døe i, og derfor vil vor Herre ogsaa føre mig bort i Nat." „Hør, lille Line", vedblev hun, „naar jeg nu er død — naa, græd dog ikke for det, det er dog bedre at jeg faaer en Ende paa mine Lidelser, end bliver ved at pines, som i det sidste Aarstid — naar jeg saa er henne," gjentog hun, og hendes halvtbrustne moderlige Øine fyldtes med Taarer — „saa skal du gaae ned til Mogens Jensens i Byen, han er lidt i Familieskab med os, og har lovet at tage sig af dig. Siig ham, at jeg bad ham være god mod dig, og holde det, han lovede sidst, vi taltes ved." — Line svarede Intet, hun græd blot, og Moderen vedblev, henvendt mod Carl: „du min Dreng, er jo saa godt som forsørget, hils Præsten fra mig af, og skik dig i det, han vil have af dig, han er dog i Grunden en god Mand."

Videre fik Moderen ikke talt, thi i det samme foer et heftigt Vindstød mod Huset, og rev endeel af Taget bort. Line udstødte et høit Forfærdelsesskrig, og Carl ilede udenfor, for at erfare hvad Skade der var skeet. Han kunde neppe see en Haand frem for sig, saa sort var Natten, og for Vinden, som pidskede ham Sneen ind i Øinene; imidlertid satte han dog en gammel Stige til Muren og krøb med Møie ovenpaa. Halmtaget var løftet iveiret og blæst bort, og Stormen rasede nu med sin hele Vælde ind igjennem det raadne Bjelkeværk, der, knagende og vaklende, hvert Øieblik truede med at følge Taget. Her kunde Intet udrettes, Carl maatte lade det staae til, og steeg ned igjen. Neppe havde han faaet Fodfæste paa Jorden, førend et nyt Vindstød kastede ham overende; i samme Nu lød en frygtelig Bragen, der endtes med at hele Tagreisningen styrtede sammen, efterfulgt af Lægter og Muursteensstumper. Forslaaet og blødende styrtede han ind i Stuen igjen. Det lille Lys var imidlertid enten blæst ud, eller udbrændt, og Line hvidskede grædende til ham, at de ikke havde flere i Huset. I det samme udstødte Moderen et hjerteskjærende Skrig. „O Gud!" stammede hun, — „jeg dør — kom, Børn — kom, lad mig endnu engang sige Farvel til Jer." — Grædende famlede Carl hen til Sengestedet, „Søn — Carl! — hvor er du?" vedblev hun, og hendes Stønnen rallede huult, og blev tilsidst ganske utydelig — „kom! — noget høiere op, nærmere til Væggen — o Gud — velsigne Jer begge to, mine kjære, kjære Børn! —" Saa var hun død; Stormen sang hende en Ligpsalme udenfor.

En lang Tid gik, uden at den grufulde Stilhed, som herskede i Stuen, blev afbrudt. Line havde kastet sig over Sengen og bemærkede fortvivlet, hvorledes Varmen efterhaanden svandt bort af den Dødes Lemmer; kun Stormen og det gamle Stueuhrs regelmæssige og søvnige Gang vedbleve at lyde. Carl stod med en næsten vanvittig Rolighed, lænet op mod Væggen; han græd ikke; Smerten var for dyb til at kunne give sig tilkjende med Taarer. Endelig brød han Tausheden og traadte hen til Line. „Søster", udbrød han, med en bævende Stemme, „hvordan vil det gaae nu da Hun

er borte? hvem vil tage sig af dig, og træde os i hendes Sted?" Line sank til hans Bryst, og hvidskede med en Stemme, som Taarer qvalte: „det vil Gud, Broder! Han vil lade mig døe, og ende mine Pinsler; nu da Moder er borte, er der ingen Glæde mere tilbage for mig at vente — nei, afbryd mig ikke, kjære Carl," bad hun, da han søgte at gjendrive hendes sørgelige Mening — „lad mig tale ud, jeg har før altid skjult min Tilstand for Eder, fordi jeg vidste at det kun ville smerte Moder at høre mine Klager, nu hører hun dem ikke, jeg behøver ikke at tie længer og dølge den Overbeviisning for dig, at jeg alt længe har følt Dødens Spire i mit Bryst; jeg troer ikke, at jeg har lang Tid tilbage at leve i."

„Og jeg?" sagde Broderen, idet han gjorde Vold paa sig selv, og søgte at dølge sin Smerte herover, „hvad vil der saa blive af mig, hvad Glæde har jeg vel at vente i Fremtiden, naar jeg staaer alene tilbage?"

„Du," sagde Line, med et kjærligt Smil, der i dette Øieblik lod hende saa yndigt, „du maa lære at leve uden os To, du vil blive lykkelig og tilfreds, fordi du er god." I det samme faldt Uhret henne i Krogen til Slag; det slog Et. En Gysen gjennemfoer Carl; thi han erindrede sig, at han endnu i Nat maatte vandre de samme sex Miil tilbage igjen, for at ikke hans Udflugt skulde blive opdaget. „O Gud! jeg kan ikke engang blive her hos dig, jeg maa bort nu. — I Morgen, det er Søndag, skal jeg synge i Kirken, Degnen er bleven syg, og Præsten har paalagt mig at besørge hans Forretninger." — „Du behøver heller ikke at bliver her, kjære Broder! det er jo nok naar jeg vaager, saasnart det bliver lyst gaaer jeg ned til gamle Ane, og beder hende komme herop og hjelpe mig med at lægge Moder Liig. Hun maa da begraves paa Sognets Penge, og saa faaer vi ingen Tale over hende, fordi vi ikke have Raad til at betale den, undtagen Præsten vilde gjøre den omsonst — gaae kuns du, kjære Carl, og er det dig muligt, saa kom igjen naar Gudstjenesten er forbi, det kan Din strænge Pleiefader da ikke godt nægte." Heftigt grædende omfavnede Søster og Broder hinanden; han svøbte Dækkenet omkring sig, trykkede endnu et Kys paa Moderens kolde Læber og gik. Da han var kommen ud paa Landeveien, hørte han Line kalde paa ham. Den gode Pige paanødte ham det Tørklæde, hun selv bar om Halsen, og bad ham indstændigt tage imod det. „Du har en lang Vei, kjære Carl," sagde hun, „og kan behøve det mere end jeg." Grædende vendte hun tilbage og tilbragte den øvrige Deel af Natten ved den Dødes Side. — Da en af Naboerne den næste Morgen kom forbi Hytten, og saae den Skade, der var skeet om Natten med Taget, gik han indenfor, for at tilbyde sin Hjelp ved Istandsættelsen. Han fandt Line liggende ved Siden af sin Moder i Sengen. Hun var mod Morgenstunden slumret ind af Mathed.

Midt i Storm og Snee, saae man Carl med lange Skridt vandre hen ad Landeveien. Flere Gange stod han i Forstningen stille og vendte sig om, kastende et langt smertefuldt Blik paa den lille Hytte, der skjulte det Kjæreste, han eiede, indtil den tilsidst svandt sammen med Baggrundens Mørke og skjultes deraf. Han agtede ikke Uveiret, der rasede omkring ham, thi i hans Bryst rasede et langt stærkere, som ikke Tanken om nogen venlig Fremtid for Øieblikket formaaede at mildne, thi det Haab, der hidtil havde ladet ham bære Pleiefaderens Strenghed med Taalmod, var nedbrudt. Han vilde — det var den lagte Plan — dyrke Musikken saaledes, at han derved kunde tjene tilstrækkeligt for at tage Moder og Søster i Huset til sig, underholde og pleie dem der, og i deres Kreds tilbringe Livet. — En øde Tomhed var det eneste, de svundne Forhaabninger efterlode sig. „Hvorledes vil det nu blive med mig?" hvidskede han til sig selv, og saae med et tvivlsomt Blik op mod den graae Nathimmel: „Moder er død, stakkels Line vil vel snart følge hende, og jeg bliver da alene tilbage, mellem Mennesker, som enten ringeagte mig, eller betragte mig med Tvivl og miskjende mine Handlinger. Jeg vil aldrig finde En, der saa godt som hun forstod at trøste, naar Noget gik mig imod. Intet beslægtet Væsen vil komme mig imøde, hvem jeg tør nærme mig med Ømhed og kjærlig Tiltro; jeg er ulykkelig, forstødt og ringeagtet." Med disse, og andre lignende Tanker, som havde deres Udspring fra det sværmeriske og noget overspændte Gemyt, der udgjorde Grundtrækket i Carls Charakteer, skred han hurtig fremad. Henimod Morgenstunden lagde Stormen sig og Snefoget holdt op, men det var endnu mørkt i Veiret, og kun i Osten listede en ganske svag lys Stribe sig op paa Horizonten, der efterhaanden forstørredes og lod et blaaligt Skjær spille over den hvide Sneflade. Carl tog feil af Veien; han forvildedes. Flere Gange sank han dybt ned i Snedriverne paa Marken og formaaede kun med Møie at arbeide sig op af dem igjen. Hans sidste Kræfter svandt bort og han saae ingen Udvei til at komme saa betids tilbage, at Pleiefaderen ikke skulde opdage hans natlige Udflugt. Efter lang Gaaen frem og tilbage, fik han tilsidst Øie paa en gammel kroget Egestamme, der bragte ham paa Veisporet igjen, men gav tillige den sørgelige Vished for, at han endnu havde fire stive Miil at gaae, førend han naaede Uhre. Nedslaaet, træt og pustende satte han sig ned ved Egens Rod, og svøbte Hestedækkenet tæt omkring sig, til Beskyttelse mod den isnende Kulde, som trængte ind paa ham. Der havde han siddet en Tid lang. Han følte Ulyst til at gaae videre, en stærk Mathed hvilede over alle hans Lemmer, en underlig Sovelyst overfaldt ham, og han skulde aldrig have vaagnet mere, hvis ikke i det samme et fjernt Lysglimt havde vakt hans Opmærksomhed, og igjen bragt ham til sig selv. Han lyttede, og syntes at høre en svag Rullen langt nede paa Veien, ligesom det ogsaa forekom ham som om Lyset bevægede sig og kom nærmere. „Gid det maatte være en Vogn," tænkte han, og alt Andet var glemt for dette Ønske. Han reiste sig, og overbeviistes snart med den inderligste Glæde om, at hans Ønske var bønhørt. Det var nemlig Districtslægen, som kom kjørende — en ligesaa meget for sin Redebonhed i at ville, som for sin Udueelighed i at kunne hjelpe sine Patienter til andet end Døden — bekjendt Mand — Ynglingen fik let Lov til at sidde op med, og strakte sine forfrosne Lemmer fornøiet ud i Høet bag i Vognen, medens Hestene i strygende Fart trak ham afsted hjemad.

De graae Skymasser vige for lette Morgenvindes stille Viften. Luften bliver reen og blaa, de fjendtlige Magter, hvormed Stormen havde beleiret den om Natten, trak forsvindende tilbage og Morgensolens unge Blik smiler medlidende ned paa Træerne, som forknytte afryste de Snestrimer, der have sat sig paa deres Grene. Fra de omliggende Kirketaarne lyde Klokkerne med høitidelig Klang rundtomkring; de tale sammen om Hviledagen, og minde Beboerne

om at besøge Kirken. Stærkest af dem alle lyder Uhres Klokker, og Carl er gjennemtrængt af Angst, fordi han veed at Plejefaderen nu maa have opdaget hans Fraværelse, og at han vil blive straffet derfor. Saaledes kjører han ind i Byen, hvor Beboerne allerede længe have været oven Senge. Medens Karle og Drenge skuffe Sneen tilside, som alentyk ligger udenfor hver Huusdør, derimellem flittigt banke Hænderne, vel ogsaa undertiden trykke en Sneboldt og sende en og anden bekjendt Forbigaaende en mere velmeent end velkommen Hilsen dermed, liste Huusfædre og gamle Matroner sig, i Kistekl æderne, forsynede med store Psalmebøger og en lille Madpakke under Armen, op til Kirken. Paa flere Steder i Jylland have Beboerne nemlig fundet, at de bedre fordøie den aandelige Føde, som Guds Statholder bestjærer dem med, naar de nyde den i Forening med legemlig, og derfor seer man ikke sjeldent — at sige paa Landet — Bønderne, medens de fortære en forfærdelig stor Smørrebrød og villig række hverandre en Styrkningsflaske over Stolene, at lytte med Opmærksomhed til Præstens Ord. Jo mere Carl nærmer sig Præstegaardens røde Mure, desstærkere banker Hjertet i hans Bryst af Frygt. Han takker den gedmodige Læge for Kjøretouren, og sniger sig ind ad Bagdøren op paa sit Kammer. Tillykke var Præsten allerede taget afsted; han undgik i det mindste derved den Modtagelse, han havde ventet sig, i første Øieblik; nu heed det i en Fart at komme i de sorte Klæder, og derpaa at pile afsted, for at være i Kirken førend Gudstjenesten begyndte. Han pudsede sig derfor saa godt, som fattig Evne og knap Tid tillod, stak Psalmebogen i Lommen og fløi som en Stormvind op til Kirken. Gudstjenesten var dog allerede begyndt. Allerede langt borte hørte han Orgelets dybe Toner blande sig mellem Menighedens uharmoniske Sang, og rystende traadte han ind af Chordøren, hvor to Lynglimt fra Pastor Bergs mørke Øine hilste paa ham. Imidlertid skikkede Ynglingen sig dog taaleligt i sine Forretninger, han hjalp Pastoren Messekjolen paa, og lod, som om han ikke hørte de sagte Ytringer, Velærværdigheden tilhvidskede ham, der omtrent lode som: „nederdrægtigste Afskum!“ „Syv Gange forbandede Helvedes Brand!“ og deslige. Da Præstenen var endt, traadte han med den meest alvorlige Mine i Verden — Stakkelen havde jo fuldkommen Grund dertil — frem i Chorsdøren og oplæste Velsignelsen over Forsamlingen, og kort derpaa rullede han hjem med Plejefaderen i dennes Vogn. Underveis var det da, at Stormen egentlig brød løs, og Carl, som var for godt bekjendt med Bergs Hidsighed til, at han skulde torde vove at forsvare sig, saa længe som denne fandt for godt at skjænde, taug klogelig til Alt, og begyndte først, efterat Pastoren havde udtømt sin Veltalenhedskilde, med at fremsætte sit Forsvar, som ogsaa efterhaanden formildede den Strenge, der, endnu inden de kom til Præstegaarden, blev saa blød om Hjertet, at han lovede at bidrage Sit til, at den Afdøde kunde faae en ordentlig Begravelse, ja tillod endog Carl at tage hjem igjen den samme Eftermiddag, for at hjelpe Søsteren med Tilberedelserne dertil.

Otte Dage gik. Jordefærden var forbi. Carl Stilling sad hjemme ved Lines Sygeleie. Den blege Piges Ønske var gaaet i Opfyldelse — hun var ilav med at følge sin forudgaaede Moder. Den knækkede Lillie laae med Hovedet lænet op til Broderens Bryst; hun havde stille tilhvidsket ham sit Levvel. Dødsengelen traadte til Leiet og trykkede et Kys paa de blegnende Læber. Line sukkede dybt, foer med Haanden til Hjertet, saae endnu engang med et usigeligt blidt Smil op mod Carl, og — hun havde ikke længer Ondt i Brystet! — Den kommende Julemorgen bare Sognets Bønderkarle en Kiste ud af Huset; i den hvilede et skjønt Billed af en død Pige, indhyllet i Jordelagnet, og Haaret gjennemflettet af en Krands Vintergrønt. Bag Kisten, ved Siden af Præsten, vaklede et Menneske, bleg, og med et saa grændseløst Udtryk af Smerte, som nogensinde et Aasyn viste. Det var Broderen, som fulgte sin Søster til Gravkammeret paa Kirkegaarden.

(Fortsættes.)

Klubberne i Kjøbenhavn.

I „Kjøbenhavnsposten“ Nr. 23 d. A. læses en Udsigt over **Klubberne i Kjøbenhavn** i Aarene 1836 og 37. En interessant Sammenstilling giver det naar man vil gaae en Snees Aar tilbage i Tiden og see hvorledes Klublivet i Kjøbenhavn dengang gererede sig. Vi have for os en Liste over **Klubberne** og deres Medlemstal i Aaret 1819, der lyder som følger:

Den nye Forening	271	Medlemmer.
Det harmoniske Selskab	270	"
Det venskabelige Selskab	226	"
Det bestandige borgerlige Selskab	196	"
Det borgerlige Selskab	186	"
Kongens Klub	172	"
Enigheds-Selskabet	162	"
Det forenede musikalske Selskab	148	"
Det borgerlige Enigheds-Selskab	116	"
Det dramatisk-litteraire Selskab	77	"
De forenede Venner	65	"
Thalia	51	"
Constantia	50	"
Borgersamfundet	47	"
Det musikalske Akademie	40	"
Det Skjønnes muntre Dyrkere	32	"
Det dramatiske Selskab i Springgaden	20	"
Venneforeningen	16	"
Den musikalsk-dramatiske Forening	7	"

Tilsammen 2,152 Medlemmer.

I 1836 og 37 talte Hovedstaden følgende **Klubber og Læseselskaber:**

		1836.	1837.
Athenæum		580.	571 Medl. *)
Læseforeningen		461.	376. *)
Det forenede borgerlige Selskab		242.	240.
Den nye Forening		251.	236.
Recreationen	Det venskabelige og Enigheds-Selskabet	118. 108.	210.
		1,760.	1,633 Medl.

*) Begge disse Læseselskaber tælle nu hvert over 600 Medlemmer.

	1,760.	1,633 Medl.
Kongens Klub	173.	174.
Livjæger-Klubben	—	145.
Den bestandige borgerlige Forening	128.	128.
Det dramatisk-literaire Selskab . .	54.	49.
Constantia	39.	39.
Dramatisk-musikalsk Forening . . .	47.	30.
Casino	17.	23.
Harmonien	9.	12.
Holbergs Minde.	11.	8.
Tilsammen	2,238.	2,241 Medl.

Paa den først anførte Liste, for 1819, findes ikke opført Selskabet **Clio**, som dog endnu existerede i Slutningen af benævnte Aar. Det talte, saavidt vi have erfaret, endnu circa 60 Medlemmer. Lægges disse til det ovenfor anførte Tal (2,152), faaer man det Resultat, at **Klubberne** i Kjøbenhavn i Aaret 1819 talte 2,212 Medlemmer. I 1836 og 37 var Antallet af Medlemmerne i Hovedstadens **Klubber og Læseselskaber tilsammen** resp. 2,238 og 2,241, altsaa omtrent det Samme. Men fraregner man **Læseselskaberne** (**Athenæum** og **Læseforeningen**) *), bliver Resultatet med Hensyn til de **egentlige Klubber** heelt anderledes. I 1819 talte de 2,212, i 1836 kun 1,197, i 1837 (skjøndt forøgede med **Livjæger-Klubben** paa 145 Medl.) kun 1,294 Medlemmer. Antallet af Klub-Medlemmerne i Kjøbenhavn er saaledes paa mindre end tyve Aar **forringet med circa 1000**, d. v. s., det er nu ikke synderligt mere end **halv saa stort** som det var for henved 20 Aar siden.

Seer man hen til selve **Klubbernes Tal**, saa vil man finde, at der i 1819 var 20, i 1836 og 37 kun 12. — Af disse Klubber vare i 1819, saavidt skjønnes, de 7 eller 8 **dramatiske Selskaber**, i 1836 og 37 kun 4.

Betragter man noget nærmere de enkelte Klubber, saa vil man see, at af de i 1819 existerende nu ikkun følgende bestaae uforandrede, nemlig: **Den nye Forening** (dengang 271, nu 236 Medl..); **Kongens Klub** (hvis Medlemmers Tal endnu er omtrent det samme); **Det dramatisk-litteraire Selskab** (dengang 77, nu 49), og **Constantia** (dengang 50, nu 39) **). — Som Sammensmeltninger af andre dengang existerende kunne ansees som endnu bestaaende fra hiin Tid følgende: **Det forenede borgerlige Selskab** (240 Medl.), en Forening af „Det borgerlige Selskab" og „Det borgerlige Enigheds-Selskab" (dengang 186 + 116, tilsammen 302 Medl.); **Den bestandige borgerlige Forening** (128), af „Det bestandige borgerlige Selskab" og „Borgersamfundet" (186 + 47 = 243); **og Recreationen** (210), af „Det venskabelige Selskab" og det i sin Tid med „Nordia" supplerede „Enigheds-Selskab" (226 + 162 = 388). — Af de **tyve** i 1819 existerende Klubber have saaledes kun **fire** conserveret sig uforandrede, og **sex** ere blevne sammensmeltede til **tre**. I dem alle, paa een nær, er Medlems-Antallet derhos aftaget.

Af de **nye** Klubber, som ere opstaaede siden 1819, **ere de** fleste allerede igjen opløste. Af de fem, som endnu existerede d. 1 October 1837, talte een (den i f. A. oprettede **Livjæger-Klub**) et Antal af 145; de øvrige **fire**, (**Dramatisk-musikalsk Forening, Casino, Harmonien** og **Holbergs Minde**) tilsammentagne kun 73 Medlemmer.

*) Det ovenfor nævnte, i 1819 existerende Selskab: **Clio** har vel oprindeligen Navn af „Læseselskab", men havde efterhaanden ganske antaget en Klubs Characteer; kort efter opløstes det, og paa dets Ruiner opstod Selskabet: **Nordia**, som sildigere sammensmeltedes med **Enigheds-Selskabet**.

) Det nuværende Selskab: **Musikalsk-dramatisk Forening har kun existeret et Par Aar og er at betragte som en Fortsættelse af det opløste Selskab **Thalia**. Uagtet Navnsliigheden er det saaledes ikke det samme som det, der i 1819 bestod under Navn af: **Den musikalsk-dramatiske Forening.**

Nyheder.

Forfatteren af den i dette Blad begyndte Novelle har **med** saa megen Natur skildret os en vinterlig Uveirsscene i den øde jydske Hedeegn, at Læserne sikkert derved maae have faaet en levende Forestilling **om** det Sørgelige og Forladte i **en** Situation som den, hvori de arme qvindelige Beboere af hiin usle Hedehytte befandt sig. Idet vi her gjøre Krav paa deres Opmærksomhed for en anden Vinterscene, forlade vi de Rædsler, Landjorden i denne umilde Aarstid kan opvise, og vende os til Havets endnu farligere og frygteligere; og det er derhos ikke længere **Fictionen**, som fordrer Læsernes Medfølelse: men **Virkeligheden.** — Det er af de offentlige Blade bekjendt, at en Isbaad med 2de Reisende, som vilde over Beltet, drev bort **med** Isen, at Baaden forulykkede og de Reisende, efterat man i flere Dage ikke havde vidst hvor de vare blevne af, over Isen kom i Land paa Hindsholmen. — Den ene af disse Reisende er siden kommen hertil Staden og vi have fra hans egen Mund følgende Beretning om den Livsfare, hvori han og hans Reisefælle have svævet, 2de af de i Baaden værende Søfolks sørgelige og ubetimelige Død, og hines endelige Frelse efter uhyre Anstrængelser og Strabadser. — Den 20de f. M. toge tvende fra Hamborg kommende Kjøbmænd, **F. W. Ringel** og **G. F. Büsing**, med en Færgebaad over Beltet fra Nyborg. De naaede den Dag ikke længere end til Sprogø, hvor de maatte overnatte. Vedkommende Postopsynsmand, **Dyrhave**, der havde lovet dem for Resten af Farten det samme raske Baadsmandskab, som de havde havt fra Nyborg, meente næste Dags Morgen, at de, formedelst den contraire Vind og Driviisen, ikke kunde komme over den Dag; men meldte dem om Formiddagen Kl. 11, at man nu var parat til Afgang. De havde netop nydt nogen Frokost og fik i Skyndingen kun medtaget en Smule Brød og **en** lille Flaske Cognac. Hvad der imidlertid for dem blev det værste, var, at de, imod hans Løfte, fik en ny Baadbesætning, bestaaende af en gammel Baadfører, der ligesaa meget manglede physisk Kraft som Conduite, 3 gamle Matroser og en Ungmand, der aldrig tilforn havde gjort Touren. Samtidigen med deres Baad afgik 7 Postbaade, af hvilke de 2de endnu vare bagefter hiin; men allerede ved den første Vending kom disse forbi den og fik, især paa Grund af den gamle Baadførers Langsomhed og Keitethed i at styre Seilet, snart et godt Forspring. Dyrhave, der havde lovet at følge i Baad **med** de Reisende, holdt ligesaa lidet dette Løfte; men var taget med en af Postbaadene. Disse havde klaret fra en Rende og lykkeligt vundet aabent Vande, da den langsomt efterfølgende Baad pludselig saae sig rundt omklemt af Is, saa at den hverken kunde komme frem eller tilbage. Aabningen, hvoraf den forgjæves søgte en Udvei, kunde omtrent være af Størrelse som Kongens Nytorv; Klokken var 2,

da de saaledes bleve indesluttede. Eftermiddagen gik under frugtesløse Bestræbelser for at slippe ud. Da Mørket faldt paa, maatte man søge til Isen og sætte Baaden fast deri. Hele Natten mellem den 21de og 22de maatte de nu, i en Kulde af 14 til 15 Grader, tilbringe paa Isen, som imidlertid uophørligen drev med dem nordværts, saaledes at de om Morgenen, uden at de selv vidste deraf, vare komne ikke mindre end henved 7 Mile nordligere. De fortsatte nu af al Magt deres Arbeide paa at skaffe Baaden i aabent Vande; de Reisende kappedes med Matroserne; men Alt forgjæves. Baadføreren var imidlertid den Eneste, der forholdt sig ørkesløs; han havde reent tabt Modet, og gjorde ved sin Modløshed og fortvivlede Tale kun de Andre endnu ængsteligere. Der gik en uhyre stærk Strøm; en lille Rende, de havde havt for Øie, forsvandt ved Isens Sammenpresning: de naaede ved den hele Dags Arbeide ikke længere end en Fjerdingvei. Snart indtraadte nu Kraftløshed og Hunger, da den Smule Brød og Brændeviin, de Reisende havde havt, fordeelt mellem Alle, snart var gaaet op. Henad Mørkningen, om Eftermiddagen Kl. 4, indtraf uventet en skrækkelig Katastrophe, idet at Strømmens og Drivisens Magt knugede den knagende Baad, saaledes at Roret gik af. Baade de Reisende og Søfolkene maatte nu søge deres Frelse paa Isen, som lykkeligvis var saa fast, at den bar. Al Baggagen slæbtes op fra Baaden og blev sammenbunden til Aarerne, og saaledes bare de den omtrent ½ Miil paa Isen. De befandt sig, da de forlode Baaden, omtrent 2 Mile fra den fynske Kyst. Baadføreren havde en tændt Lanterne med sig; men den gik snart ud og de vidste nu hverken hvor de vare eller hvorhen de skulde vende sig. Isen knagede og brødes omkring dem, og de saae sig, omtrent en Time efterat de havde forladt Baaden, nødsagede til at lade Baggagen blive liggende paa Isen og kun søge, om muligt, at frelse Livet. Hidindtil havde de alle fulgt tæt sammen. Ringel kastede nu, for at gaae hurtigere, sin Pelts ved Baggagen, og kom snart noget foran de andre, tilligemed to af Matroserne. Büsing fulgte efter med de tre andre. Isen var enkelte Steder meget svag og der var Render. De maatte derfor anvende den yderste Forsigtighed, prøve Isen med Aarer og Baadshager og hjelpe sig over Renderne, ved Hjelp af disse. Over et svagt Islag vare de tre Forudgaaede lykkelig komne; Büsing med den ene af Søfolkene ogsaa, da pludselig den skjøre Is brast under de 2de Sidste af Matroserne, de styrtede i, og alle Bestræbelser for at komme dem til Hielp vare frugtesløse. Forgjæves ilede saavel de Nærmeste som de Forudgaaede tilbage, men, svævende i egen Livsfare, idet Isen knagede under dem, maatte de see de tvende Ulykkelige gaae under, efterat de havde holdt sig oppe i en 5—6 Minutter og udstødt fortvivlede Skrig om Hjelp. — Efter denne høist sørgelige Tildragelse adskiltes de Tilbageblevne ganske, idet at Büsing og Skipperen foretrak at tilbringe Natten paa et fast Isstykke; Ringel derimod med to Matroser besluttede i ethvert Tilfælde at gaae videre endnu samme Aften, og hellere at friste Dødens Fare under et Forsøg paa at naae Land.

(Sluttes i næste Nr.)

— Man har i den sidste Tid vel oftere hørt den Bebreidelse fremført imod vore yngre Digtere, at de saagodtsom slet ikke lagde for Dagen nogen Interesse for Fædrelandets almene Anliggender, ja at de end ikke saaledes som man vel kunde have havt Grund til at vente, havde tilegnet sig den friere Aand, der i andre Retninger saa kraftigt har begyndt at røre sig i vor lille Skriftverden. Et Actstykke imod denne Beskyldning torde maaskee den nu under Pressen værende **Klubvisebog** afgive, hvis Tendents, som bekjendt, nærmest er at bøde paa Savnet af en passende digterisk Indledning i Sang til de nu ogsaa hos os gjængse politiske Toaster. Som man erfarer ere allerede over 50 nye Sange indløbne til denne Samling, hvoraf nu 14 à 15 Ark ere trykte og som vil komme til at udgjøre 25 à 26. Bidrag dertil kunne endnu sendes indtil Midten af indeværende Maaned. De ville blive besørgede naar de adresseres til Udg. af nærværende Blad.

— En Anke af en anden Art, som mere generelt og maaskee mere uretfærdigt, føres imod æsthetiske Forfattere, at de nemlig overhovedet skulle have liden Sands for Borgersamfundets Anliggender, navnligen i en saa indskrænket Sphære, som den, deres egen **Commune** tilbyder, har nylig hos os mødt idetmindste eet factisk Modbeviis, idet at Digteren **Emil Aarestrup**, der er practiserende Læge i Nysted paa Lolland, da han, forinden det der stedfundne Valg af Borgerrepræsentanter, var bleven underrettet om, at en stor Deel af Borgerne ønskede at kunne stemme paa ham, har erhvervet sig Borgerret deri Byen, for at kunne komme i Betragtning ved Valget. Dette er ogsaa med stor Pluralitet faldet paa ham, og man yttrer derom i vedkommende Provindsialblad: „At dette Valg nu vil have gavnlig Indflydelse paa Byens Skole- og Fattigvæsen, som og paa flere af Byens Anliggender, er udenfor al Tvivl, da han nyder Borgernes Tiltroe."

— I samme Format som de 2de til Nytaar af Hr. **Claudius Rosenhoff** udgivne originale Noveller („De to Studenter" af **Carl** og „Amors Skjærmydsler" af H), er under Pressen en tredie Novelle: „**Franciska**", ligeledes af en anonym Forfatter. De ere bestemte til at aabne en Suite af nye Original-Arbeider i Novellefaget, under den fælleds Titel af „**Danske Noveller.**" De 2de første ville da blive Nr. I og II, og den sidstnævnte Nr. III af Samlingen.

— Den til iaften (Søndag) ansatte Aftenunderholdning paa det kongl. Theater giver vort Publicum atter Anledning til at forbinde Understøttelsen af en almeengavnlig Indretning, **det kongl. Blinde-Institut**, med en behagelig Konstnydelse, og vil saaledes sikkert blive talrigt besøgt. En udmærket fremmed Konstner, Violinisten **H. Wolff**, der har faaet Tilladelse til at give en Concert paa det kongl. Theater, vil denne Aften første Gang offentligen lade sig høre, og udfører en ny Violinconcert af **Beriot**. Af vore egne Konstnere assistere: Hr. Kapelmusikus **Fr. Funck** (et stort Divertissement for Violoncel af Kummer); Dhrr. Kammermusikus **Lüders**, Kapelmusikus **Petersen**, **Noack jun.**, **Zeuthen**, **Drewes** og **Noack sen.** (Sextet af Onslow); Jfr. **Østerberg** og Dhrr. **Schwartzen** og **Schneider** (2de Nr. af Halevys nye Opera la Juive), Hr. Instructeur **Nielsen**, ved at recitere Schillers „Der Taucher" til **Hartmanns** Musik og Mad. **Nielsen** og Mad. **Larcher** med Declamationsmummere. Den første af Aftenunderholdningens 2de Afdelinger aabnes med **Ferd. Ries's** Fest-Ouverture med Seiersmarsch, og den anden med en ny Ouverture af **Meyerbeers** Opera: „Hugenotterne." **H. C. Andersen** har skrevet en Epilog, som fremsiges af Institutets Eleve **Charlotte Würfel**.

— Flere af vore Læsere ville vistnok, blandt det lidet Gode og meget Slette, forskjellige tydske Skuespiller-Selskaber i adskillige Sommere paa Forstads-Theatrene have givet os til Bedste, erindre sig Komikeren Hr. **Pöschel**, der var et af de bedste Subjecter ved det første tydske Selskab — det Beckerske — der saaledes hjemsøgte Kjøbenhavn. Han var udentvivl den, der meest bidrog til at oplive dets i det Hele middelmaadige Forestillinger, og hans „Staberl" o. fl. burleske Charakterer erhvervede ham baade Yndest og Applaus. Han har nu erholdt Tilladelse til, paa Onsdag, at give en Aftenunderholdning paa Hoftheatret, ved hvilken han vil producere nogle komiske Recitationer og et scenisk Qvodlibet med Sange og en Staberliade. Saavel

Kapellets som endeel af Theatrets Medlemmer understøtte ham. Et Obligatnummer vil saaledes blive udført af Violinisterne **Gade og Schram**, og Declamations- og Syngenummere af Dhrr. Instructeur **Nielsen, Holst, Sahlers** og **Seest**, samt Jfr. **Irza**, Md. **Kretzmer** og Jfr. **Holst**. Billetter til denne Aftenunderholdning erholdes i Hr. **Pöschels** Bopæl, Gothersgaden Nr. 347, 1ste Sal.

— En af Sverrigs aandrigste og dygtigste Lærde, Digteren og Historikeren Prof. **Geijer** i Upsala, skal være tilsinds at udgive et Tidsskrift, for hvilket han vil staae i Spidsen som Hoved-Redacteur. »Aftonbladet« bemærker i den Anledning, at »hvis dette Tidsskrift, som man vel tør formode, kommer til at indeholde denne akademiske Lærers Troesbekjendelse i alle de vigtigere Samfundsspørgsmaale, vil det udentvivl blive en Vinding for den offentlige Discussion, som derved faaer et bestemt Berøringspunkt med en af de meest indflydelsesrige Personligheder ved Universitetet.« Efterat have yttret det Ønske, at Rygtet maatte stadfæste sig, tilføier »Aftonbladet«: »Gid, fremfor Alt, Hr. **Geijer**, hvis han begynder et saadant Tidsskrift, ikke maa trættes ved at fortsætte det og at holde det under sine egne Hænder. Udgivelsen af et periodisk Skrift er dog en Prøve, som mangen literair Reputation ei i Længden har kunnet bestaae; lader os see, hvad en **Geijer** vil bringe tilveie.«

Miscellanea.

Den gifte Socadet.

(Fra »Memoirs of the Life of Sir Walter Scott,« Vol. V. Edinburgh, 1837.)

Min Fætter, Watty Scott — fortalte Sir Walter — var for nogle og fyrgetyve Aar siden som Socadet ombord paa et Skib ved Portsmouth. Han og to Kammerater vare gaaede i Land og blevne der længere end deres Orlov tillod; de havde ødt alle deres Penge og endda gjort en uhyre Gjeld i et Værtshuus. Skibet gav Signal til Afgang; men Gjæstgiverfken sagde: „Nei, mine Herrer, De slippe ikke herfra undtagen De betale min Regning," og hun ledsagede sine Ord med tilsvarende Handlinger og lod dem sætte under et tilstrækkeligt Antal Retsbetjentes omhyggelige Bevogtning. De følte, at de vare i Knibe og androge paa det indstændigste om at slippe fri. „No, no, no!" sagde Mrs. Quickly, „jeg maa tilfredsstilles paa den ene eller den anden Maade, og De indsee jo sagtens, mine Herrer, at det vil være Deres totale Ruin, hvis De ikke komme ombord til rette Tid." De gjorde lange Ansigter og bekjendte, at det kun var altfor sandt. „Nu vel," sagde hun, „jeg vil give Dem en Mulighed til Frelse. Mine Omstændigheder her ere af den Natur, at jeg ikke kan fortsætte mit Værtshushold som eenligt Fruentimmer, og jeg maa sørge for, hvordan det saa skeer, at skaffe mig en Mand — eller ialtfald maa jeg producere en Vielseatteſt. Det eneste Vilkaar, hvorpaa de alle Tre faae Lov til at komme ombord imorgen tidlig, er derfor, at En af dem bequemmer sig til at ægte mig. Jeg bryder mig Fanden om hvem det er; men ved Alt hvad der er helligt, Een af dem vil jeg have, eller de spadsere alle Tre i Arrest, og Skibet seiler uden Dem." Det var umuligt at stille Amazonen tilfreds paa anden Maade; de stakkels unge Fyre besluttede, da de vare overladte til sig selv, at trække Lod om hvem der skulde tage hende, og Loddet faldt paa min Fætter. Der var ingen Tid at spilde; de trak af til Kirken, og min stakkels Fætter blev viet til Enken. Ved Hjemkomsten gav Bruden dem et godt Middagsgilde og adskillige Flasker Viin pr. Mand, fik dem saa i en Færgebaad og sendte dem afsted. Skibet seilede, og de unge Fyre holdt samvittighedsfuldt den Tausheds-Eed, de havde aflagt forinden de trak Lod. Bruden, maa jeg bemærke, forlangte ikke Andet end at giftes og var den første, der foreslog en evig Skilsmisse. Nogle Maaneder efter, ved Jamaika, arriverede der en Avispakke i Cadetternes Kahyt; og Watty, der løb Bladene ivrigt igjennem, stødte paa en Beretning om et i Portsmouth begaaet Roveri og Mord. Han læste; men pludselig sprang han op, glemte i sin Henrykkelse Tausheds-Forpligtelsen, og raabte af fuld Hals: „Gud skee Lov og Tak, min Kone er hængt!"

En Præst i Fare for at bortføres af en ung Pige.

Noget før Juul f. A. besværede en agtet Præst fra Egnen ved Preston sig for denne Stads Magistrat over, at han i over 6 Maaneder havde været udsat for den sælsomste Forfølgelse. En ung Pige i den By, han boede i, havde nemlig fattet en saa voldsom Kjærlighed til ham, at hun forfulgte ham hvor han gik. Naar han stod op om Morgenen, sad hun alt udenfor hans Dør, ja selv til Kirken fulgte hun ham, søgte bestandig at nærme sig til ham og tale om sin Kjærlighed. Det var nu gaaet saa vidt, at hun havde erklæret for Flere, at det var hendes faste Beslutning at **bortføre** ham, og at hun maatte have **hans Kjærlighed** eller **hans Liv**. Paa Fredsdommerens Befaling blev den unge Pige hentet ved en Constabel. Bebreidelser, Formaninger, Alt var forgjæves. »Jeg elsker ham!« raabte hun hulkende, »og er det nogen Brøde fra min Side? Hvorfor vil han ikke elske mig igjen? De opfordrer mig til at forlade Byen! hellere døe, end frivilligt berøve mig den Salighed at see ham! De truer mig med Fængsel! Om De end indespærrer mig i flere Maaneder, vil Savnet af ham vel gjøre mig grændseløs ulykkelig, men jeg vil blot komme til at elske ham saa meget deshøiere! Min Opførsel er dadelværdig, siger De, er det da en Brøde at elske? Fra hvilken Tid have Eders Love begyndt at straffe Kjærligheden?« Dette sidste Argument syntes det at falde Fredsdommeren svært at gjendrive. Han frigav saaledes igjen den unge Pige, efterat han alene havde ladet hende stille Borgen for, at hun vilde **forholde sig fredelig**, d. v. s., at hun ikke maatte **bortføre** den værdige Geistlige, og at hun ikke af ham maatte fordre „Livet eller Kjærlighed."

Anecdoter. Hvis Korthed er Vittighedens Sjæl, hvad siger man da om en Brevvexling, hvorved to Breve kun indeholdt to Tegn? Det første indeholdt kun et ? Det betydede: Hvad Nyt? Svaret lød: O.! — Endnu mere lakonisk udtrykker sig dog en Kræmmer i Edinburgh. Han har nemlig udenfor sin Boutik hængt en Tavle med to store T'er, af hvilke det ene er sort, det andet grønt. Det skal betyde, at han sælger **sort** og **grøn Thee**.

Arnot, en berømt skotsk Advocat, blev engang adspurgt af en Dame, der hverken udmærkede sig ved Ungdom, Skjønhed eller Blidhed om hvorledes hun skulde bære sig ad for at blive en paatrængende Frier qvit. »Gift Dem med ham,« var Svaret; »det er det eneste Middel jeg veed.« — »Jeg vil see ham hængt!« udbrød Damen, oprørt over dette Forslag. — »Nu ja! følg De bare mit Raad og gift Dem med ham, saa svarer jeg Dem for, det ikke varer længe inden han hænger sig.«

For dette Blad, hvoraf tvende Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 48 ß maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Søndag, den 18. Februar, 1838. Nr. 3.

Redigeret af J. P. Gräne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Rankens Fødsel, af H. P. Holst. — Organisten i Jellinge, original Novelle af Carl. — Nyheder: Slutn. af Beretningen om Dhrr. Ringels og Büsels Skjæbne paa en Beltfart; Oehlenschlägers „Oluf den Hellige" og „Fyrst og Page" af Paludan-Müller; Violonisten H. Wolff; Om H. Wergelands Syngestykke: „Campbellerne" og Theaterscenerne i Christiania den 28de Januar d. A.)

Rankens Fødsel. *)

Jublende i Aftnen stille,
Ved de gyldne Stjerners Glands,
Sad tilbords de høie, milde,
Naaderige Guders Krands;
Amor løb omkring forviltret,
Hebe med de milde Blik
Gik iblandt dem, let opkiltret,
Med den gyldne Nectardrik.

Let og svævende som Vinden
Krandsed Bægret hun for Hver —
See, da snublede Gudinden,
— Amor kom nok lidt for nær —
Og i Faldet, tys! hun blotted
Noget, som bør skjules — o!
Hvor da Guderne det gotted!
Hvor de larmed, hvor de loe!

Men en jaget Hind af Salen
Flygted hun med bange Blik;
Slængt paa Bordet laa Pocalen,
Spildt var Guders stolte Drik, —
Kun en Draabe — skjønne Tanke! —
Faldt fra rige Guders Bord
Ned til Jord — og strax **en Ranke**
Skjød sig af den muldne Jord!

Og den Spæde Jorden **svøbte**
I sin lyse Bladekrands;
Men den gyldne Sol den **døbte**
Med sin straalerige Glands,
For at Druens stærke Flammer
Kunde tyde for Enhver,
At fra Himmelen den stammer,
At dens Udspring er ei her!

Da blev Jorden først et Eden
Og dens Skabelse fuldbragt,
Dengang Ranken stolt herneden
Svulmed i sin Skjønhedspragt:
Thi som Qvinden staaer for Tanken
Qvindeligst med Barn ved Bryst —
Moderjord! saadan med Ranken
Ved Din Barm blev **Du** vor Lyst!

Tag min Kjærlighed, Du blanke,
Gyldne, understærke Saft!
Du lyksaliggjør min Tanke,
Du begeistrer Mandens Kraft!
Du ta'er Byrden fra min Skulder,
Jeg Dig elsker til min Død, —
Til Din Moder blidt mig luller
I en Slummer i sit Skjød.

H. P. Holst.

*) Et Bidrag til den nye Klubvisebog.

Organisten i Jellinge.

Novelle af Carl.

II.

Embede. Information og Kjærlighed.

Jeg lader nu to Aar gaae bort. I et saa langt Tidsrum tør jeg vel mene, at de fleste Sorger kunne læges, eller i det mindste træde tilbage, saaledes at Vunden ikke bløder længere. To Aar altsaa efter Lines Død, begynder jeg igjen med at fortælle om Carl. Han er nu bleven Organist i Jellinge Kirke, og at beskrive hvorledes det er gaaet til, dermed er det, jeg aabner andet Capitel.

Som jeg allerede før har fortalt, følte Carl Stilling en afgjort Tilbøielighed og Interesse for Musikken, og de lykkeligste Øieblikke for ham vare de, hvor han ovre hos Degnen dyrkede den med Liv og Sjæl. Det frugtede kun lidet at Pastor Berg forbød ham at gaae derover og øde Tiden til Studeringerne med dette „Narreværk." Carl var vel nødt til at adlyde, men fra dette Øieblik af hørte man om Aftenen — ja endogsaa undertiden hele Natten igjennem — Fløite- og Horntoner lyde fra Skoven af eller nede i Præstehaugen. Ikke hjalp det at Degnen svoer sin Saligheds Ed paa — den værdige Barnepidsker var nemlig slem til at glemme det første Bud — at Carl havde Talent for Musikken, og under hans Veiledning i Tiden kunde blive til noget Stort. Præsten vilde dog omsider have sat sin Villie igjennem og Plejesønnen være bleven Student uden Lyst dertil, endskjøndt han

vel derfor kunde have været ligesaa god som mangen anden af Minervas Sønner, dersom ikke, tillykke for ham, en Tredie-mand havde faaet „en Finger med i Fadet," som man kalder det derovre. Denne Tredie var nemlig en vis Baron Holter, der boede paa en Herregaard i Nærheden af Præstens. Han havde ofte hørt paa Carl, naar denne om Sommeraftenen blæste i Skoven paa Fløite eller Valdhorn, og da sidstnævnte Instrument var det eneste af alle, som tiltalte Baronen, fat-tede han snart en Art Godhed for Musikanten, der allerede i de første Øieblikke af Bekjendtskabet gav en omstændelig For-tælling af sin hele Historie, og især slog paa, hvor liden Lyst han havde til at følge Pleiefaderens Bestemmelse med Hensyn til Studeringerne. Det var just noget for Baronen, der af mig ubekjendte Grunde heller ikke syntes synderligt godt om denne Stand, og derfor anvendte sin hele Indflydelse hos Pa-storen, for at formaae ham til at give efter for Sønnens Ulyst, og derimod tillade ham at dyrke sit Yndlingsstudium. Det hjalp da, som naturligt nok var, thi i hvilket Tilfælde i Livet hjelpe ikke gode Løfter og Formaaendes Protectioner? Pastor Berg lod Fuglen flyve, og Carl var saa glad herover, som en ung Pige paa sin Bryllupsdag. Nu kunde han spille og øve sig saa meget han lystede. Degnen blev igjen tagen til Naade og Ynglingen benyttede sig ogsaa i fuldeste Omfang af Tilladelsen; han blæste og blæste fra den tidlige Morgen til den sildige Aften, saa at Pastor Berg og Husholdersken vare nær ved at blive gale af lutter Musik. Alt dette skeete i en Maaned, men Baron Holter var en Mand, som ikke lod sin Gjerning forblive halvgjort, han sendte sin Protegé til Kjøbenhavn, for der at lade ham lære Faget fra Grunden af, og bragde det tilsidst dertil, at Carl Stilling, i sit 22de Aar, fra Stiftets Skoledirection blev tilsendt en Bestalling, der ud-nævnte ham til **Organist for Jellinge Kirke.**

Saavidt var Alt gaaet godt. Siden den nye Organist spillede i Kirken, besøgte Bønderne den langt flittigere end for-hen; hans Spil og Variationer havde en større Tiltrækning-skraft for dem, end Præstemandens Taler, og han gjorde sig snart vel liidt af sine Omgivende. Hans Overmænd behand-lede ham med Agtelse, og man maatte synes, at han nu kunde været fuldkommen tilfreds og lykkelig i sin Stilling. Han var det ikke. Sjelden saae man ham glad, aldrig smilende; et tungsindigt stille Væsen var udbredt over alle hans Handlin-ger. Siden Søster Lines Død, og da derved hans lykkelige Fremtids-Drøm og barnlige Ideeverden styrtede sammen, var Carl bleven et ganske andet Menneske; han unddrog sig, saa meget det lod sig gjøre, fra enhver af de Lystigheder, hans Ungdom, eller Sognebøndernes Velvillie indbød ham til, og søgte sin eneste Glæde i Musikken. Ofte saae man ham ilde ud paa Aftenen med Lygte i Haanden vandre bort fra sin Bolig, stilende sin Gang til Kirken, og naar da den overtroi-ske Almue hændelsesviis kom der forbi, saae Gudshuset oplyst saa sildigt, og hørte de dybe melankolske Toner, som den stille Organist aflokkede Orgelet, saa korsede de sig frygtsomme, og bade vor Herre fri dem fra alt Ondt, idet de sagte imellem hverandre ymtede om, at det nok ikke var saa rigtigt fat med Spillemanden.

Den Eneste, hvem Carl Stilling ikke undveeg, og hvis Sel-skab endogsaa undertiden havde en heldig og opmuntrende Ind-flydelse paa ham, var den nye Sognepræst — jeg har nemlig glemt at fortælle, at Carls Pleiefader, Pastor Berg, samme Aar, Sønnen blev ansat som velbestalter Orgelspiller, fandt for godt at see sig om hist oppe, og derfor himlede. Den i hans Sted ordinerede Præst var en ærværdig Olding, og i al sin Færd just saaledes, som en Sjæleførger bør være. Vel varede det længe førend Jling — saaledes heed han — fik Carl til at gjengjelde det Venskab, han lagde for Dagen for ham, men han lod sig ikke afskrække derved, og efter flere frugtesløse For-søg bragte han det tilsidst saavidt, at den Folkeskye viste sig mere aaben og meddelende. Jling indsaae snart, at det vilde være unyttigt at prøve paa at forjage det Sværmerie og Tung-sind, hvoraf Ynglingens Charakteer var sammensat, men han modarbeidede, saa meget som muligt var, Virkningerne deraf ved at skaffe ham Adspredelse og Underholdning.

En Aften, da Carl var gaaet op til Kirken, og der længe havde ladet sine Følelser udtale sig ved Orgelet, gik Præsten op til ham; han fandt ham i tungsindig Grublen lænende sig med begge Armene over Ryggen af den Bænk, han sad paa. Carl foer op ved Præstens Trin, og den gamle Mand ud-brød, idet han venlig lagde Haanden paa Ynglingens Skul-der: „Hvorfor nu igjen saa sørgmodig, min kjære Stilling? De piner kun Dem selv derved, og har jo allerede ofte lovet mig at lade disse Kirkebesøg om Aftenen fare."

„O, kjære Pastor!" svarede Carl sørgmodig, „hvorfor vil De forbyde mig det? dersom De vidste, hvor vel, hvor til-freds jeg føler mig, naar jeg saaledes sidder heroppe alene i den store Kirke, og hører Ekkoet af Tonerne gjentages igjen-nem Hvælvingen. Da synes jeg at have løsrevet mig fra Ver-den, som om jeg bevægede mig i et ganske andet Liv; jeg føler saa meget Skjønt og Herligt at røre sig i mit Bryst, og —" her sagtnedes hans Stemme noget — „det forekommer mig, som om Aandeverdenen aabner sig under mine Fødder, over mig, rundt om mig; jeg seer Moder og Søster staae for mig; jeg glemmer da Alt; jeg er ikke længere ene i Kirken, Nutiden er svunden bort og Fortidens glade Minder tale med de skjønneste Stemmer i min Sjæl."

„Men De har ikke godt af dette Drømmeri, min Ven; en sygelig Phantasie spiller i Deres Indre, og De lader den for me-gen Plads, idet De føler Dem utilfreds med Deres Tilstand, fordi den ikke lader sig forene med Indbildningens Spil og Tryl-lerier."

„Og naar jeg nu befinder mig saa vel derved," vedblev Carl ivrig, „naar jeg tilstaaer Dem, at min eneste Glæde just ligger deri, at jeg lader min Indbildning fremkalde den Til-stand omkring mig, hvorved jeg finder mig saa usigelig vel tilmode, hvorfor da berøve mig disse lykkelige Øieblikke? Jeg klager jo ikke over min Skjæbne; jeg erkjender, at jeg har det godt, bedre end Mange; men jeg staaer dog saa alene i Ver-den, ganske alene siden Moder og Line døde."

„Og hvorfor gjør De da det?" yttrede Præsten, „siden denne Tilstand er Dem ubehagelig? Opsøg et Væsen, De kan stemme med, knyt Deres Skjæbne til hendes, og De skal see, min Ven, at De vil føle Dem lykkelig derved."

„Et Væsen, jeg kan stemme med?" gjentog Carl, som om han ikke ret forstod Præstens Mening; „nei, kjære Jling, det kan jeg ikke; tro mig, jeg vilde blive endnu ulykkeligere ved at vide en Andens Skjæbne bunden til min, og ved at over-tage Forpligtelser som jeg ikke kunde opfylde; jeg vil aldrig blive Fader, eller Ægtemand — **aldrig** —". Her taug han, pudsede derpaa Lyset i Lygten og lavede sig til at forlade Kir-

ken. Og Præsten rystede paa Hovedet og fulgte stiltiende bag efter ham hjemad.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Vi forlode i forrige Nummer vore 2de hamborgske Reisende i det farefulde Øieblik, da de, efterat en brat Død havde berøvet dem to af de Søfolk, til hvilke de havde anbetroet sig, adskilte sig fra hinanden, idet at **Ringel** med de tvende Matroser fortsatte Veien for at søge Land; **Büsel** derimod med Baadføreren besluttede at forblive Natten over paa Isen. — Det var en bitterlig kold Aften, en skarp Vind begyndte dertil at blæse op, og **Ringel** med sine to Ledsagere vare nærved reent at fortvivle om deres Frelse. Flere Gange plumpede de i, men hjalp hinanden igjen op; enkelte Steder, hvor de maatte passere Render, lagde de Aarerne over disse og krøbe saaledes over. Blæsten blev bestandig stærkere; de havde allerede med faa stærke Skridt som deres forfrosne og kraftesløse Tilstand tillod det, gaaet paa Isen i et Par Timer, da det endelig, efterat deres sidste svage Kræfter næsten vare udtømte (den ene af Matroserne havde desuden faaet Koldbrand i Hænderne) lykkedes dem at naae Strandbredden. Det var i Nærheden af Bøgebjerg paa Hindsholmen, omtrent $2\frac{1}{2}$ Miil fra Kjerteminde. Efterat de vel $\frac{1}{2}$ Time paa Kysten havde søgt om Huus, kom de til Forpagter **C. G. Holms** Sted, hvor de strax nøde den menneskekjærligste og hjerteligste Modtagelse og redebon Hjelp i deres sørgelige Tilstand. **Holm** og Kone droge ufortøvet Omsorg for de af Kuld forkomne, afkræftede og forhungrede Vandreres Pleie, Hvile og Vederqvægelse, ja deres Omhu gik saa vidt, at de, uagtet Konen var sin Nedkomst nær, ikke lode sig afholde fra at overlade dem deres lune Sovekammer og selv at overnatte i et koldt Værelse. — Den ene af vore Reisende, **Ringel**, saae sig saaledes nu ikke alene frelst af en overhængende Dødsfare; men under Gjæstfrihedens og Humanitetens kjærligste Vatetægt; imidlertid foruroligede Tanken om hans Medreisendes Skjæbne ham i den Grad, at han ikke uforstyrret kunde nyde den Hvile, hvortil han saa høilig trængte, og neppe saae sig istand til at oppebie næste Dags Morgen, til hvilken Tid **Holm** havde lovet med nogle af sine Folk at følge ham ud paa Isen for at opsøge **Büsing** og Baadføreren. Den stormfulde Nat bidrog til at forøge hans Engstelse for sin Ven, hvem han desuden kjendte som Familiefader, og ved hvis Død 7 Børn vilde miste deres Forsørger. Tidlig om Morgenen var imidlertid **Holm** paa Færde og det varede ikke længe inden han med Folkene, forsynede med Slæder, Tougværk, Stænger ꝛc., var paa Veien, tilligemed **Ringel**, for at opsøge de paa Isen Efterladte, i den af R. angivne Retning. De havde imidlertid ikke gaaet ret langt, før de fik Øie paa dem. Glæden paa begge Sider var ubeskrivelig. Den arme **Büsing** havde paa Isen tilbragt den frygteligste Nat i sit Liv. I en Kulde af imellem 15 og 16 Grader, der blev dobbelt følelig ved den stærke og skarpe Blæst, som endog steeg til Storm, havde han intet andet Middel havt til at holde Livskraften vedlige, end uophørlig at bevæge sig frem og tilbage paa Isen. Til Lykke var han meget varmt paaklædt, med Skind, Pelsværk og et Schawl; og han undgik saaledes den Ulykke, som ogsaa havde rammet Baadføreren, idet at denne havde faaet Koldbrand i Fødderne. Den Engstelse og Uvished, hvori de begge havde svævet, var frygtelig. Fortvivlelsen havde dertil saaledes forvirret den gamle Baadfører, at han uophørlig talte om Spøgelser, Ulykkesfugle, og i de meest abnorme Gjenstande saae Forvarsler for deres Død, som han ansaae for uundgaaelig. I et saadant Selskab og under de frygtelige Omgivelser i en vinterlig Stormnat paa Havet, saa langt fjernet fra enhver Bolig og kun med ringe Haab om at frelse Livet, var det et halvt Mirakkel, at han endnu kunde holde sit Mod opreist. Ved det første Daggry havde de forladt deres natlige Stade, og Lykken havde været dem saa gunstig at føre dem netop i en saadan Retning, at de kom deres Befriere imøde. De fulgtes nu alle tilsammen hen til den vakkre Holms Bolig, hvor ogsaa de Nykomne fandt Hvile og Vederqvægelse. — Det var de Reisendes Agt endnu samme Dag at gjøre et Forsøg paa at gjenerholde deres Baggage, hvori befandt sig saavel deres rede Penge som flere Sager af Værdi; men det indfaldende Sneefog gjorde det umuligt med nogen Sikkerhed at vove sig ud. Da det var dem høist magtpaaliggende at faae hine Eiendele reddede, udsatte de derfor en Belønning af 50 Species. Forpagterens Folk vare i Begyndelsen ogsaa villige til at tage Deel i Expeditionen; men den gamle Baadfører, der endnu langtfra havde forvundet sin Rædsel fra sidste Nat, foresnakkede dem saa meget, deels om de mange Syner og Spøgelser, han havde seet, deels om Isens Usikkerhed, at de trak sig tilbage igjen, og da Toget Torsdag Morgen virkelig gik for sig, var det med Nød og Neppe at 2de Mand endelig, med den udsatte Belønning for Øie, bequemmede sig til at følge med, hvorhos de dog forsigtigt holdt sig bag efter de andre. Skjøndt som Landmand aldeles ukjendt med Teltet og dets Farer, var Holm bestandig i Spidsen; med de to Reisende fulgte desuden den ældste af de tvende med Ringel komne Matroser, gamle Anders, den flinkeste af de Sømænd, som de havde havt med paa Touren. Koldbranden forhindrede de 2de Andre fra at følge med, og man fandt det rigtigst at sende dem til Nyborg Dagen efter, hvor de bragte Budskab om det Passerede. — Man tilbragte hele Formiddagen og Middagsstunden paa Isen, der vel, siden de sidst vare derude, kunde have drevet et Par Miil, og var om Eftermiddagen alt i Begreb med at ville vende om igjen, da de Reisende pludselig kom paa det rette Spor, idet de fandt paa Isen en Kabus, som havde tilhørt en af de 2de Druknede. Det var omtrent paa det samme Sted, hvor disse havde tilsat Livet. Ved at forfølge dette Spor fandt man endvidere en Vadsæk, hvori de, blandt Andet, havde en 100 Specier i rede Penge. Da det var silde paa Dagen og man befandt sig omtrent en Miil fra Land, maatte man imidlertid vende om igjen, tilfreds med den gjorte Opdagelse. Om Fredagen gik de ud paa ny og vare da saa heldige at gjenfinde al Baggagen indtil det mindste; man huggede den løs fra Aarerne, hvortil den var bunden, transporterede den over paa fast Is og lod den beroe der, for næste Dag at hente den med flere Folk. Holm var bleven saa afkræftet ved Anstrængelserne og Strabadsen, at han ved Hjemkomsten om Eftermiddagen Intet kunde nyde, men maatte søge Sengen. Desuagtet var han den Første, der Løverdag Morgen igjen var paa Benene og, uagtet alle Forestillinger fra de Reisendes Side, at de nu nok selv kunde faae Tøiet bragt i Land, fulgte han ogsaa dennegang med og hjalp til efter bedste Evne. Dennegang fik de 8 Mand med; man var bleven villigere, da Erfaringen nokſom havde viist at Isen bar, og der var desuden lovet hver, der vilde være med, en Specie. *) Om Eftermiddagen var Alt lykkelig paa Land. — De Reisende vilde nu forlade deres gjæstfrie

*) Den udsatte Belønning af 50 Specier var, som meldt, for Opdagelsen, og deeltes imellem de 2de Mænd, som første Gang vare med og de 3 Søfolk, af hvilke dog de To ikke kunde deeltage i Efterſøgningen.

Vært og Værtinde, men disse vilde paa ingen Maade slippe dem før Søndagen, da Holm med sin egen Vogn lod dem kjøre til Kjerteminde. Med de meest levende Følelser af Taknemmelighed toge de Afskeed fra Parret, der paa en saa skjøn Maade havde fyldestgjort Menneskekjærlighedens og Humanitetens Krav og som derhos uegennyttigen vægrede sig for at modtage det mindste pecuniære Vederlag for hvad de ansaae som en simpel Pligtopfyldelse. Gamle Anders fulgte med vore Reisende til Nyborg. Derfra begav **Ringel** sig Torsdagen efter atter paa Touren over Beltet og naaede, ligesom sidst, den første Dag Sprogø, som han, i Erindringen om hvad han havde udstaaet, betraadte med ængsteligere Følelser end forrige Gang; men han var næste Dag saa heldig (saagodtsom hele Veien gaaende over fast Is) at komme til Korsør, hvorfra han fortsatte sin Reise hertil. **Büsel**, hvis Sager ikke vare blevne saa hurtigt tørrede som R's, kom først over Beltet nogle Dage senere; det var hans Forsæt fra Roeskilde at tage til Helsingør og derfra over til Sverrig.

— Foruden **Oehlenschlägers** nye Tragoedie: „**Oluf den Hellige**", som for Tiden indstuderes, kan endnu i denne Saison ventes opført et nyt originalt Stykke: „**Fyrste og Page**", Skuespil i 3 Acter af **Fr. Palludan Müller.**

— Den i f. Nr. ommeldte Violinist **H. Wolffs** Concert paa det kongelige Theater er nu ansat til næstkommende Søndag (den 25 dennes), idet at Professor **Siboni** har viist Konstneren den Velvillie, i hans Faveur at renoncere paa denne Aften, det var bestemt til Musikconservatoriets Aftenunderholdning, som saaledes først vil blive given i næste Maaned. Hr. **Wolffs** Udførelse af den **Beriotske** Concert ved Blinde-Institutets Aftenunderholdning i Søndags, svarede fuldkommen til de Forventninger, man havde gjort sig om denne unge talentrige Konstner, der i flere Hovedstæder saavel i som udenfor Tydskland (endogsaa i London) har tildraget sig Opmærksomhed. Hans Spil er solidt, reent og sikkert og udmærker sig især ved en ganske fortrinlig Intonation; derhos er Konstneren i Besiddelse af særdeles megen Færdighed og et elegant, smagfuldt Foredrag. — Hr. **Wolff** har ogsaa forsøgt sig som Componist for sit Instrument. Ifjor udgav han saaledes: „**Huit études pour le Violon**" der, ifølge Musikkyndiges Dom, skulle være, ikke alene meget glimrende, men tillige særdeles velklingende.

— Man har for kort siden samtidigen i begge vore politiske Blade læst en eenslydende Beretning om de mærkværdige Optrin, som den 28de f. M. fandt Sted paa Christianias Theater, ved den 2den Opførelse af **Wergelands** nye Stykke: „**Campbellerne.**" Det „paalidelige Øievidne", fra hvilket denne siges at hidrøre, yttrer sig ikke med en Tøddel om selve Stykkets Værd eller Uværd; han fortæller kun hvad han har „seet og hørt". Til Supplering af denne Artikel torde det maaskee ikke være overflødigt her at anføre et Par Ord om Stykket, tilligemed lidt Yderligere om hiin mærkelige Aften, efter hvad **Andre** have seet og hørt. — „Campbellerne", dette saakaldede „Syngestykke" af Hr. Henrik Wergeland, er, hedder det i et af de meest agtede norske Blade, en „sceniск Uting" og dets Opførelse var „en Skam for Christianias Theater". Det er uden Plan, Sammenhæng og Betydning, og dertil yderst kjedsommeligt. Ikke alene „udrettes der Intet deri, Intet knyttes og Intet løses"; men der „**siges** eller **tales** ikke engang noget Taaleligt". Det er blevet antaget efter Anbefaling af den Committee, der var nedsat til at bedømme de Stykker, der concurrerede til den udsatte og af en anden Forfatter vundne Præmie, og „hvad der er det Værste af Alt": der er „den største Mistanke om, at Forfatterens Personlighed ikke har været uden Indflydelse paa dets Antagelse". Ved dets første Opførelse „havde Forfatteren i Foroeien sikret sig Bifald af omtrent 100 Personer, for hvem han kjøbte Billetter". Den anden Aften „bemærkede man i Midten af anden Logerad en Flok unge Mennesker, ligeledes i Raden mellem Bænkene i Parterret; samtlige kunne de vel anslaaes til omtrent 150 Personer. Saasnart Ouverturen var forbi, raabtes der fra anden Logerad paa Prologen, der blev given og modtagen med Klappen fra begge Steder; fra Parqvet og første Logerad samt tildeels fra Parterret og anden Logerad protesterede man med Piben. Dette vedvarede indtil Tæppet rullede op og første Act begyndte. Da denne var forbi begyndte Klapningen og Pibningen med fornyet Heftighed. Piberne i Parterret og anden Logerad maatte dog snart forstumme, da Klapperne, der havde Magten, vilde kaste dem ud. Men fra Parqvettet og første Logerad vedblev man med Standhaftighed næsten eenstemmig at pibe. Blandt Piberne i Parqvettet bemærkede man Lectorerne Mohsfeldt og Schweigaard, Høiesteretsadvocaterne Stang og Schielderup, o. fl. Klapperne vare for største Delen ubekjendte unge Mennesker. Som særdeles driftige iblandt dem bemærkede man en vis Hr. Krognæs og Hr. Jacobsen, fordum constitueret Mægler. Klapperne vedbleve at gjøre Støi og Piberne at protestere. Tæppet havde været to Gange oppe, men anden Act kunde ikke begynde, da Spektakkelet bestandig tiltog. Politimesteren steg op paa en Bænk for at tale, men kunde ikke blive hørt. Hr. Wergeland vilde fra en Loge tiltale Publikum, men blev modtagen med Piben. Klapperne i Parterret raabte: „ud med Trouppen", hvorved man kunde forstaae, de meente alle dem, der peeb. Endelig fremtraadte Hr. Nielsen, og bad fra Directionen om Publicum vilde opsætte at give sin Mening tilkjende, indtil Stykket var endt. Dette blev stiltiende vedtaget fra begge Sider, og under hele Stykket iagttoges dyb Tausheд." Damerne havde imidlertid bortfjernet sig førend Stykket var tilende. Neppe var Tæppet faldet, førend Pibningen og Klapningen begyndte som før, og vedvarede, under en umaadelig Støi, indtil Klapperne i Parterret, omtrent 80 Personer, grebne af et Raseri, paa eengang styrtede over Skrankerne ind i Parqvettet og sloge ned for Fode. Ingen Stemme kunde høres, men kun et vildt Hyl; Parqvettet var propfuldt af Mennesker, der slog og forsvarede sig, og de Fleste søgte naturligviis at komme ud af Trængselen. Men heller ikke udenfor Theatret var man i Sikkerhed. De Wergelandske Helte angrebe og mishandlede her Enhver, de havde mistænkt for at have pebet. Man saae dem staae hobeviis paa Gaden og fra Midten af Rækkerne hørtes Raab om Hjelp, som det ikke var muligt at bringe, da Pluraliteten af de Fredelige i Hast havde bortfjernet sig. „Hr. Wergelands Stykke", bemærker Red. af det ovenfor ommeldte Blad, „led ved denne Leilighed et dobbelt Nederlag; det blev paa en dobbelt Maade mortificeret, hvis det kan dødes, som aldrig har havt Liv. Først ved en grandios Pibeconcert, der kom fra Hjertet og gik til Hjertet; og dernæst ved Klappernes Nævefægtning; thi det Stykke, som man søger at opretholde ved Bajonetter, eller Stokke- og Næveslag, er, om end intet Andet kommer til, allerede derved tilintetgjort." — Vi skulle i næste Nr. meddele en os ad Correspondencens Vei tilhændekommen særdeles humoristisk Skildring af det nysnævnte Efterspil.

☞ I Overensstemmelse med et fra flere Sider yttret Ønske, vil **Kjøbenhavns Morgenblad** kun udkomme som **Søndagsblad**, og Prisen er, som en Følge deraf, nedsat til 24 ß maanedligen.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 25. Februar, 1838.** **Nr. 4.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Organisten i Jellinge, original Novelle af Carl. (fortsat). — Nyheder: En halv Time i Theatret (Meddelelse fra Christiania); Boghandlerforeningen; Instructeur Nielsens og Kones Reise; Gutenbergs-Monumentet.

Organisten i Jellinge.

(fortsat)

Baron Holter, hvem Carl skyldte Takken for Organisttjenesten, boede, som allerede sagt, paa en Herregaard, nær ved Præsteboligen. Han var den sidste Descendent af en gammel adelig Familie, der ikke efterlod ham andet end deres Ahner og det gamle Herresæde, han beboede. Holter kunde just ikke henregnes til de mange af hans Stand, der mene at have Lov til at see deres Medmennesker over Skuldrene fordi deres Blod er renere, og deres Papa var lidt høiere paa Straa end hines. Han var et almindeligt, ret tjenstvilligt Menneske, der sjeldent faldt paa at gjøre sig Tanker over en Gjenstand uden høieste Nødvendighed. Han havde valgt sig en Kone af Borgerstanden, og tre Aar derefter mistet hende, uden at have andet Minde om dette forøvrigt lykkelige Ægteskab end en eneste Pode ved Navn Bertha. Nu henlevede han sine Dage i en stadig Rolighed, med Undtagelse af den Uro, han voldte sig selv ved Jagten, en Sysssel, hvoraf han var en stadig Elsker. Naar denne var endt, var Intet ham kjærere end at stikke over til Naboen — Præstemanden — og i Selskab med denne smøge en Aftenpibe, medens han hørte de halvgamle Aviser forelæse, der maanedsviis bleve tilsendte fra næste By. Om sin Datter brød han sig tilsyneladende ikke stort. Efterat han havde forsynet hende med en Gouvernante, lod han hende sørge for sig selv, og tog sig det ikke nær, at Bertha i sit sextende Aar langt bedre kunde hitte Rede i Lafontaines og den rædsomme Wildts gysselige Romaner, end i nogen anden Kundskabsgreen. I sit 18de Aar var Comtessen den smukkeste Pige i Egnen, god, naiv og elskelig, som ethvert qvindeligt Væsen, der endnu ikke er blevet smittet af Kunstens og de store Stæders forpestende Aande. Hendes uskyldige Blik lyste enhver Skabning velvilligt imøde, og den bløde, fiinttegnede Mund aandede kun Smiil og Hjertensgodhed. Rede i Landsbyen gaves der ikke een fattig Familie, uden at den velsignede hende hvergang hun lod sig tilsyne, thi den Ene havde hun jo skjænket Linned, den Anden Penge, den Tredie Fødemidler, kort forsynet dem med hvad de meest trængte til.

Saaledes stod det sig oppe paa Herregaarden, da Baronen fik den Idee, at Bertha skulde lære at spille paa Claveer, og talte med Carl Stilling derom, hvem han udsaae til hendes Lærer. Carl havde just ikke nogen synderlig Lyst til at paatage sig denne Information, men indsaae, at han ikke ret vel kunde undslaae sig derfor, og han begyndte altsaa at spille Scala med Bertha. Fra den Tid foregik der en Epoche i hans Liv, som havde en afgjørende Indflydelse paa hans hele Fremtid. Den Ulyst, hvormed han begyndte sin Information hos den unge Comtesse, forsvandt snart, og en tiltagende Interesse traadte istedet. Forhen aldeles ukjendte Følelser vaagnede i hans Bryst; han blev mere blød, mere aaben og venlig mod Alle, hans mørke, melankolske Øieblikke bleve sjeldnere, alt eftersom han vedblev at komme op paa Herregaarden og være sammen med Bertha; han længtes tilsidst ligesaa meget efter de to Dage — Onsdag og Løverdag — han skulde undervise hende, som han forhen havde kjedet sig ved dem, og dog forstod han selv saa lidet at forklare sig Aarsagen til denne Forandring, at dersom Nogen var traadt ham imøde, og havde fortalt, at han elskede sin Elev og at det kun var hende, der havde bevirket Alt dette, han da skulde have tvivlet derom, og antaget det for umuligt.

Der er noget saa Skjønt, saa Reent, Yndigt og Rørende i det Øieblik af Livet, hvor en Yngling eller Pige i naturlig Uskyld hengiver sig til den **første Kjærlighed**, at den absolut maa efterlade et dybere og mægtigere Indtryk hos Gjenstanden, den omfatter, end enhver sildigere Følelse. Sandsedrivten har vel allerede deri lagt sine Yttringer, men de slumre endnu saa aldeles rolige, og sig selv ubevidste, at deres Tilværen ikke spores. I Uvidenhed om vor egen Natur have vi nu naaet det Tidspunkt, hvor Baandet, som Ven eller Veninde omslynger Hjertet med, ikke længere tilfredsstiller. Dunkle, uforklarlige Savn vaagne. Disse halvutydelige Længsler, som forlange, uden ret at forstaae hvad de forlange, tale stedse lydeligere, indtil de udelukkende have erhvervet sig enhver Plads i Hjertet, og forbundet sig med det Ideal, hvortil deres Higen stunder. Det er en reen, uskyldig Kjærligheds Virkninger, vi da spore, medens vi leve i Ubekjendtskab med Aarsagen, og den indre, gjensidige Harmoni, der bevirker hiin, og just denne Uvidenhed om Følelserne, just disse uskyldige Ahnelser og naturlige Længsler, er det, som giver den første Kjærlighed et saa høit og poetisk Sving, og forbinder med den i sin Yttring en Dybde og omfattende Inderlighed, som aldrig senere kan gjengives. Derfor er ogsaa Saligheden kun Salighed fordi vi ahne den, fordi vor Phantasi har Frihed til at udmaale den med sine lyseste Farver, uden at gaae ud fra noget Vist og Bestemt. Var ikke denne skjønne, lykkeliggjørende Uvidenhed forbunden med vort Liv; saae vi Virkeligheden bag det hemmelighedsfulde Slør, der blot giver os Lov til at tænke og gjætte, da vilde vor Tilstand kun være en Kilde til Qvaler og Sorger, thi Mennesket vil hellere ahne, end see Virkeligheden for sig, fordi Phantasien i den første Tilstand forhøier hiin. Ere Kjærlighedens Ahnelser ophørte, kjende vi først Grundbetingelsen

for dens Følelser, og Kilden til dens Ophav, da er dens Tryllerі dermed borte, dens Vaar svinder —

„En Storm er over Blomsten faret hen,"

en dræbende Aande har bortpustet det fine Støv paa Sommerfuglens Vinge, der gjorde den skjøn og yndig.

Carl elskede altsaa sin smukke Elev, uden selv at vide det, og han var lykkelig derved; hans hele Væsen undergik en Forandring, som den gode gamle Præst, med den inderligste Glæde, lagde Mærke til, og ventede Alt af for Fremtiden. Oldingen blev ikke længe i Uvidenhed om Grunden, thi hver Gang han traf sammen med sin Yndling og blot lod et Ord falde om Comtessen, overstrømmede Carls Læber, i uforsigtig Ivrighed, af Roes over hende, paa en Maade, at selv en mindre verdensklog Tilhører end Jling vilde kunne have stavet sig Resten sammen.

Den samme Følelse, som drog Carl til Bertha, fandt ogsaa Gjenklang hos hende, og hun, det unge, uerfarne Væsen, der ikkun kjendte Menneskene af Romaner, fandt ingen Betænkelighed ved uforbeholdent at hengive sig til den. Hun maatte tilstaae sig selv, at Carl var smukkere end alle dem, hun hidtil havde seet; hans mørkeblaa, sværmeriske Øie, der saa venligt speilede sig i hendes, hver Gang hun saae paa ham, havde en underlig indtagende Kraft. De smertelige Træk, der spillede omkring den smukt formede Mund, hver Gang han taug, betragtede Bertha aldrig uden at hun tillige følte den inderligste Velvillie og Medlidenhed for sin „stille Lærer" — Medlidenhed altsaa! Deeltagelse! disse to yngre Brødre til Kjærligheden — derved troede Comtessen, at hun lod det blive, og mærkede først længe efterat hendes Følelse havde naaet sit Culminationspunkt, at hun var gaaet lidt videre. Hvorledes var det vel ogsaa muligt anderledes? Carl kom saa ofte i hendes Nærhed; hun hørte ham spille hans Compositioner, og naar han da saaledes sad, tilsyneladende glemmende Alt omkring sig, med Øinene hæftede paa den yndige Pige, forstod han stedse at fremkalde Toner, der fandt Gjenlyd i det Inderste af Berthas Sjæl; naar det stille, blege Ansigt under Spillet efterhaanden fik mere Liv, naar en dunkel Begeistrings-Rødme farvede hans Kinder, og Øiet svømmede i henrykte Taarers Glands, da fandt Bertha ham saa smuk, saa indtagende, at hun ikke kunde Andet — end elske ham. Aldrig var det dog faldet dem ind at tale til hinanden om deres Følelser; de havde ikke med et Ord yttret, at de elskede hinanden; — de havde jo ikke selv tydeliggjort sig det.

Deres Sammenkomster indskrænkede sig snart ikke alene til Informationstimerne, thi da Sommeren kom, og de skjønne Aftener inviterede til Spadseretoure, gik Carl op til Herregaardshaugen; altid fandt han Laagen aaben, og Bertha i Lysthuset ved Siden af den, og der tilbragte de da mangen god Time sammen. Enten sang de — Bertha havde en smuk Stemme, og blev glad hver Gang Carl roste den — eller ogsaa gik de Arm i Arm igjennem Kornmarkerne ad Gangstien, der førte udenom Byen. Naar hun saa fortrolig, og med sin bløde, kjærlige Stemme spurgte, hvorfor han altid var saa bedrøvet og nedslaaet, og Carl fortalte hende om sin Barndom, og sin hedengangne Moder, og den stakkels Søster Line, der altid havde elsket ham saa høit, og hvorledes han nu efter deres Død fandt sig saa ene og fremmed i Verden, da trillede en rørt Taare ned ad Berthas Kind, og hun hvidskede til ham: „De har jo mig, Carl, jeg vil være Dem i Lines Sted." Og Carl kyssede den smukke Pige, og var gladere og lykkeligere end nogensinde forhen. „Men hør!" sagde da Bertha ofte, „De maa ogsaa til Gjengjeld love mig aldrig mere at gaae op i den fæle Kirke om Aftenen, og spille der, som Præsten fortæller, at De saa ofte gjør; kom hellere til mig, saa ofte De vil — saa spille vi sammen."

Fra den Aften saae man aldrig oftere Organisten med sin Lygte skride over Kirkegaarden i Mørke.

Tiden gik sin vante Gang; hver Dag i Maaneden var indtil Minut og Secund ligesaa lang, som den altid havde været; det var kun efter Carls Mening at de vare blevne dobbelt saa korte nu, som forend han lærte Bertha at kjende. Han var nu munter og tilfreds med sin Stilling; en stille Glæde stod præget i hans Ansigt, hvilket Bertha med en hemmelig Stolthed bemærkede, fordi hun nok selv vidste, hvad Aarsagen var dertil. Men det var ikke alene hende, der saae denne Forandring foregaae med Carl Stilling — Papa Holter bemærkede den ogsaa, og skjøndt det just ikke var hans Sag at bryde sig stort om en Andens bedrøvede eller glade Udseende, endnu mindre at foranlediges af en saadan Opdagelse til nogen videre Tankeforbindelse, saa var det ham dog paafaldende, at der ogsaa med Berthas Væsen til samme Tid var skeet en Forandring, og han raadførte sig derfor med sig selv om hvorvidt det var tænkeligt, at hans Datter kunde staae i nogen Forbindelse med hendes Spillelærer. Da han just ikke fandt det aldeles umuligt, besluttede han at tale med hende om denne Sag. Saasnart altsaa han fandt en Leilighed, som forekom ham passende, bragte han Carl Stilling paa Bane, og begyndte at udfritte Bertha saaledes:

„Hør, mit Barn, sig mig engang, — betræffende denne Stilling, siden vi nu tale om ham — hvorledes gefalder han dig egentlig?"

Bertha besad vel endnu den barnlige og uskyldige Natur, der ikke kan harmonere med Omsvøb eller Fordrejelser af Sandheden; imidlertid var hun dog klog nok til, baade at fortie sit Hjertes Hemmelighed, og til at indsee, at Papas Tale gik ud paa at udforske den. — Med den roligste Mine af Verden — en Mine saa sikker og dristig, at jeg ofte har undret mig over hvorfor det alene blev Qvinden forbeholdent at give sig den — svarede hun derfor Faderen: „Han gefalder mig ret godt, kjære Fader; han er vist et meget dueligt Menneske."

„Hm, duelig!" gjentog Baronen, som mærkede, at han ikke havde forklaret sig tydeligt nok —" ja det var justement egentlig ikke angaaende hans Duelighed jeg talte, men jeg mener som saa — Stilling har et glat, slikket Ansigt, seer bedrøvet ud, han er ung og sværmerisk, og du er jo nu i den Alder, da saadanne Egenskaber gjøre Indtryk — om du nu maaskee syntes godt om ham, — dersom du var bleven — bleven — kort — elsker du ham? Det er det Hele."

Her taug han, veltilfreds med endelig at have faaet det trange Spørgsmaal ud.

„Om jeg elsker ham?" gjentog Bertha, med et lille skjelmsk Smiil, — „jeg veed sandelig ikke, kjære Fader, — hvad synes Du?"

„Ja, Gud naade ham, dersom Du gjorde det," — udbrød Baronen ganske ivrig — „for al Landsens Ulykke — Han, en Organist, en fattig Bierfiedler — og Du — kom blot ikke med slige Dumheder — Jeg kan jo nok indsee, at Du ikke elsker ham,

fordi det var splittergalt gjort, og hvad vilde vel Enden blive derpaa, uden Udsigter og Fortjeneste at leve med en Kone, der er vant saa fiin som Du er, og naar I saa ovenikjøbet lagde Jer en heel Rede fuld af Unger til, — jo det vilde blive en herlig Forklaring den!"

„Det er sandt nok, kjære Fader," svarede Bertha, med mere Ligegyldighed end hun i Øieblikket var oplagt til; „men hvor falder Du ogsaa netop paa den Idee med mig? Naar han forresten havde en Mage, der elskede ham høit og inderligt, var det da ikke nok til at lade dem overse og glemme det Ubehagelige i mindre blide Kaar? — Kjærlighed jevner jo Alt."

„Aa Vaas!" afbrød Holter hende, „hvad er det for splittergale Ideer Du har? — seer Du Bertha! — Kjærlighed er en Ting — det vil sige, den er nok Noget, men altid mindre end Sult og Tørst, og om to Folk endogsaa vare saa forgabede i hinanden som Turtelduer i Parringstiden, saa maa der dog ogsaa Noget til at holde denne vedlige med —" Resten af hans Tale blev udfyldt med en umiskjendelig Pegen paa den midterste Deel af Legemet, Maven. Hermed var Samtalen tilende for denne Gang, og Holter var, efter sin Mening, fuldkommen overbeviist om, at Datteren ikke elskede Stilling.

Baronen var vel ikke saa adelsstolt, eller rettere, saa adelig dum, at han troede, Berthas Lykke blot laae begrundet i at hun fik en Ægtehalvdeel, der stod paa samme Trin i Rangforordningen som hun selv; hans Giftermaal med en simpel Præstedatter godtgjorde, at han kunde høve sig derover. Han var alene passioneret for det Solide, og derfor kunde Ingen fortænke ham i, at han just ikke ønskede nogen Forbindelse mellem Comtessen og Organisten, hvis Udkomme var høist tarveligt. — Ved den næste Sammenkomst med Carl skriftede Bertha hvad der var blevet talt mellem hende og Faderen. Han studsede derover: „elske!" gjentog han for sig selv, „skulde jeg virkelig elske hende, og hun mig igjen?" Denne Tanke var aldrig falden ham ind, og de vidste først nu Begge, at deres Følelse for hinanden var mere end fortroligt Venskab og inderlig Velvillie.

(Fortsættes.)

Nyheder.

— Den i f. M. omtalte, os i et Brev fra Christiania tilhændekomne Artikel om Theateroptrinene der d. 28 f. M. lyder som følger: **„En halv Time i Theatret.** — Jeg vil i nedenstaaende faa Linier ganske simpelt berette hvad der hændte mig igaar Aftes fra Kl. 9½, til den omtrent var 10. Denne halve Time oplevede jeg deels i Theatret, deels paa Gaden, og jeg saae i denne korte Tid flere stygge lidenskabelige Ansigter, mere Raahed, flere knyttede Næver og var Vidne til flere taabelige Scener og Fadaiser, end man ellers er vant til her i Christiania, hvor dog alle disse Artikler høre til de courante Varer. — Jeg vil her først bemærke, at de Facta, jeg anfører, indeholde **bogstavelig** Sandhed; jeg har ingen Opdigtelser tilladt mig. — Som bekjendt gav man paa Scenen Henrik Wergelands Campbeller. Ben havde just nylig været henne og „knubbet" Notarius Griffith bag, og Tilskuernes Hjerter begyndte at banke af Forventning om den Kamp, som forestod. Da klang den lille Klokke. Ansigterne bleve blegere og Øinene dunklere. Choret forstummede og Tæppet begyndte at rulle ned. I samme Øieblik lød Pibernes skjærende Hviin, der lig Knivsegge paa kryds og qvær foer løs mod de arme Campbeller; men paa samme Tid ilede alle Stykkets Venner det til Undsætning. Oppe i Galleriet saae man mange Par Hænder, som arbeidede ufortrødent nok, de tætte Klap derovenfra besvaredes fra Parterret; det klang som om en Flok Vildgjæs dalede; Alt var i Bevægelse, og mangen Næve kom ikke til Ro før ude paa Gaden. Klappen bragede vel fra alle Kanter, men allevegne vare ogsaa de skarpe Piber paafærde, og hvinede og tvinede og snærrede og hvæsede gjennem Larmen. Det Hele lignede en Uvcirsdag om Vaaren, paa hvilken der skinner Sol, medens der hagler tunge Jispile ned. Jeg befandt mig omtrent midt i Parqvettet, men da jeg ingen Pibe havde, besluttede jeg at oppebie Udfaldet i Taushed og imidlertid betragte mine Omgivelser. Det saae høist forunderlig ud at see de forskjellige Instrumenter, man tracterede rundt om mig. Flere spillede paa lange Fløiter, Andre blæste paa Clarinetmundstykker og korte Piber, og atter Andre stode med en Sølvskilling i Munden og brembragte gjennem denne en høist skjærende Lyd. — Klapperne vare ved denne Tid formodentlig blevne ømme i Hænderne af deres Anstrengelser, de raabte derfor Bravo og trampede, og oppe i en af Logerne, har man fortalt mig, at der fandtes en Enthusiast, som, af Mangel paa andre Midler til at overdøve Piberne med, trak sin ene Støvle af, og slog med den mod Væggen. Nedenunder stormede de derimod frem over Parterrets Bænke ned mod Parqvettet og stege over Skranken med vilde Raab og harmfulde Miner. Paa samme Tid stormede en anden Besætning ind gjennem Parqvettets aabnede Døre: Controlleurer, Dørvogtere, Kudske og Drenge kom ind, stege op paa Bænkene og gave deres individuelle Meninger over Campbellerne tilkjende. Al Orden var nu forbi, nu gjaldt de bredeste Skuldre og tungeste Næver, thi Pryglenes Tid begyndte. En Person steg op fra Orchestret over Skranken, og slog en af mine Sidemænd i Ansigtet, fordi han peb. En liden Fyr, der slet Intet foretog sig, var stegen op paa den forreste Bænk i Parterret, og iagttog gjennem sin Lorgnet Larmen, men med Et saae jeg et stort bredt Ansigt bag ham, og i næste Øieblik kom han styrtende paa Hovedet over Barrieren ned i Parqvettet og hans Banemand skred stolt over ham til nye Bedrifter. Jeg saae min Oppasser tæt ved mig, og ventede hvert Øieblik at faae en paa Øret af ham. I denne Trængsels Tid opdagede jeg en liden Gut, lidt over en Alen lang, der var kommen ind. I Førstningen syntes han forbløffet over sin Dristighed, men da han et Øieblik havde seet, hvad man her tog sig fore, steg han modig op paa en Bænk, bestemte sig i en Hast for Wergeland, og skreg Hurra. Jeg vendte mig leende bort, og fik i det Samme Øie paa et Fruentimmer, der lod til at være yderst tilfreds med Stykket og yttrede et lydeligt Bifald. Lidt længer henne stod en stor Mand med et rødt Skjæg og et rødt vredt Ansigt oppe paa en Bænk, og klappede af al Formue; en uforskammet Piber med et blegt spidst Gesigt stillede sig ligeoverfor og vendte sin Fløite imod ham; jeg kunde see, hvor den store Mands Ansigt svulmede, hans Hænder holdt op at klappe og knyttede sig uvilkaarlig, et Slag laae alt færdigt i hver af dem, dog lod han det beroe med at stirre paa sin Modstander, men hans Øine traadte frem af deres Huler og berettede ganske høit det Forsæt, han havde havt. I denne Stilling vedbleve de at musicere hver paa sin Viis. En Person, med et godmodigt Ansigt, der saae ud til at være Handelsbetjent, stod nær ved mig og applauderede. Jeg spurgte ham, om han syntes godt om Stykket. „Aa jeg synes ikke det er saa morsomt," svarede han, „men det er

saa ækelt, „(her klappede han ivrigt)", at den ufordragelig leie B. staaer der og piber saa høit", og dermed gav han sig atter til at klappe. En Anden applauderede, fordi han ikke havde nogen Pibe, en Tredie, fordi han engang havde boet i samme Huus som Wergeland, jeg hørte slet Ingen, der klappede for de stakkels Campbeller. — Huset drønede under al denne Larm og Tæppet bølgede og lod mig engang imellem opdage et Par smukke nysgjerrige Øine og en viftende Kjole der bag. — Hidtil havde Meningsyttringerne imidlertid været nogenlunde fri; jeg bemærkede blandt andet en Piber og en Klapper, der kjendte hinanden, som standsede deres Virksomhed et Øieblik for at tage Hattene af for hinanden; og da de vare færdige dermed, fortsatte Enhver sine Forretninger. Men nu brød der en ny Skare frem fra Parterret med megen Voldsomhed. Jeg saae strax efter den store Mand med det røde Skjæg; han stod endnu og stirrede paa Piberen, hans Øine syntes at være traadte endnu længere frem af Hovedet, og at være blevne endnu mere høirøstede; da stødte de frembrydende Mennesker til ham, saa han foer ind paa sin tête a tête. Det er noget høist ubehageligt at blive stødt ind paa et Menneske, som man er vred paa, man bliver kun mere fornærmet derved. Dette var ogsaa Tilfældet her, jeg saae hvorledes den store Mand greb sin Modstander, der var meget nær ved at styrte bagover af Trykket, i Kraven, og raabte: „Min Herre! jeg raader Dem til at De forholder Dem rolig, dersom De fornærmer mig, skal jeg —". Her kunde jeg intet høre, thi et hvinende Skrig lød bag mig. Det var den enthusiastiske Dame, der kom ud af Ballancen og drattede ned mellem Bænkene. Midt i Parqvettet var Larmen imidlertid værst; jeg arbeidede mig altsaa derhen. Her var Pibernes Hovedqvarteer, og her grasserede for Tiden Politiet. Det hedder i Almindelighed, at foruden meget Andet, hvori Christiania skjelner sig fra andre Byer, har det ogsaa det Særegne ved sig, at man ikke generes af noget Poltti. Ikke at Politiet jo er tilstede, hvor der er Excesser, Meningen er kun, at man ikke **generes** af Politiet. Jeg paastaaer imidlertid, at der virkelig gives Leiligheder, hvor Politiet generer. Igaar generede det for Exempel. Det var steget op paa en Bænk, hvorfra det svingede en krum Stok over Tilskuerne. Med den anden Haand var det imidlertid beskjæftiget med at vriste Fløiterne ud af Munden paa de Pibende. En Pibe er en liden Ting, og er derfor ikke saa god at tage, det hændte derfor at Politiet undertiden greb feil, og kom til at gribe Folk i Brystet, over Armene o. s. v., kort Politiet søgte efter Fløiter paa de forskjelligste Steder, endog der, hvor man sjelden gjemmer Fløiter f. Ex. i Nakken, i Halstørklædet, i Kjolekraven o. s. v., ja det kradsede endog En med den krumme Stok i Øiet, uden at Hensigten, som det synes, dog kunde være at forske efter Piber paa dette urimelige Sted. Alle de Fløiter, Politiet fandt, gjemte det i sin Frakkelomme med de Ord: „giv mig den". Adskillige protesterede vel, og meente, at man ligesaavel maatte have Lov til at yttre Mishag som Bifald; men dette benægtedes. En af mine Sidemænd havde værget sig længe og drev sit Uvæsen temmelig dristig med smaa Fanfarer i korte Mellemrum; endelig lykkedes det Politiet at bemægtige sig Piben; men ganske rolig begyndte han at fløite med Læberne. I et Slags Vildelse gramsede Politiet ham om Munden, men Manden sagde ganske lakonisk: „om Forladelse, maa jeg beholde mine Læber." Endelig fik Politiet Ordet, og sagde til Publikum: „vi kan ikke staae her i Nat." Enhver følte det Træffende heri, og et stort Bifaldsskrig hilste Taleren. „Vi kan ikke staae her i Nat," udbrød han igjen, „I maae gaae af Veien, Huset skal renses." Her kan man dog see hvormeget der kan udrettes med nogle korte og simple Ord; Enhver følte, at Politiet havde talt kort og simpelt, men sandt, og gik. Men idet man gik, kom der endnu en Kjæmper fra Parterret, som ilede hen og sparkede En, der tilforn havde blæst paa en af de Fløiter, som Politiet nu havde i Frakkelommen, paa Læggen, saa denne tumlede. De før omtalte smukke Øine bag Tæppet havde fra Scenen seet dette, og en af Skuespillerne kom den Saarede strax til Hjælp. Jeg har seet ham idag, og han hinker endnu. Paa Gangene debatteredes fremdeles om Stykket virkelig var udpebet, eller ikke. En Person, med en Foerværkskrave op over Ørene, der stod som Talsmand for en Flok, demonstrerede med knyttet Næve for en Andens Næse, at der havde været langt flere Næver i Bevægelse for Stykket, end Piber mod det. Den anden meente, at Grunden hertil muligviis laae deri, at Enhver havde 2 Næver, men kun een Mund at pibe med; men dette, som det syntes, temmelig slaaende Argument, besvarede den Anden med et ikke mindre slaaende, han gav Sophisten en paa Øret. Udenfor Theatret fortsattes Kampen for Stykket, kun med den Forskjel, at, medens man i Theatret tilkjendegav sit Bifald med Klap og Prygl, indskrænkede man sig her udelukkende til den sidste Art Bifaldsyttring. Eftersom En og Anden, som man allerede fra Galleriet havde udseet sig til Offer, kom for at gaae hjem, blev det først foreholdt ham, hvormeget han den Aften havde prostitueret sig, og derpaa blev han banket, forsaavidt han ikke var istand til at vende Forholdet om. „Det er kun en Piber, der faaer Juling" heed det. Da der ikke var flere Ubankede udenfor, sendtes en Deputation ind for at anmode de Tilbageblevne om snart at komme; en Mand, der omtrent holdt halvanden Alen mellem Skuldrene, gik imidlertid frem, og svarede Deputationen i en liden Tale, der især udmærkede sig ved sine betegnende Gestus, at nu skulde man strax komme. En Deel af den lille Hær fandt det dog fornødent først at styrke sig lidt til Striden paa Restaurationsværelset, og da dette var skeet i største Fart, begav man sig ud, og see, der faldt ikke et eneste Slag. Formodentlig fandt man, at der alt var applauderet nok."

— Under Navn af „**Boghandlerforeningen**" existerer heri Staden siden f. A. en Forening af Kjøbenhavnske Boghandlere, der er sammentraadt i den Hensigt at sikkre disse Handlendes fælleds Interesse og overhovedet at varetage Boghandelens Tarv. Eieren af den Schubothske Boghandling, Hr. **B. S. Langhoff**, er for Tiden Foreningens Formand.

— Konstnerparret Instructeur **Nielsen** og Kone vil, som man erfarer, ved Theatersaisonens Slutning foretage en Reise til Paris.

— I en engelsk Journal („**Athenæum**") bemærkes om Gutenbergs-Monumentet i Mainz, at der er tre mærkelige Omstændigheder forbundne med dets Opreisning: Subskriptionen dertil udskreves over hele Europa; en Dansk modellerede det; en Franskmand støbte det: — retsom om Tydskerne hverken havde Penge, Talent, eller Konstfærdighed nok til at yde den Tribut, de skyldte deres store Landsmands Minde. — En ikke mindre mærkelig Omstændighed er imidlertid vist ogsaa den: at **det rige England**, uagtet Opfordringen ogsaa udgik der, saagodtsom **Intet** har bidraget til Gutenbergs-Monumentet!

☞ Et Brev til Forf. af Artiklen: „Festen paa A—" ligger til Afhentelse hos Udg.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondag, den 4. Marts, 1838. Nr. 5.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Linnge.

Indhold: Den Ubekjendtes Mesterværk (versificeret Anecdote), af H. C. Andersen. — Organisten i Jellinge, original Novelle af Carl. (Fortsat). — Nyheder: Nye dramatiske Arbeider af Heiberg, Hertz og Ingemann; Lemmings Aftenunderholdning.

Den Ubekjendtes Mesterværk.

(Versificeret Anecdote.)

Langs Klostermuren voxte Slyngplanter og Geranier,
Alleen, hvorigjennem man gik, var af Kastanier,
Man kunde høre Floden, men Udsigt var der ei;
Et fornemt Selskab lagde mod Klosteret sin Vei,
Berømte Navne alle, en herlig Kunstner-Flok, —
Naar Mesteren vi nævne, de Andre kjendes nok:
Den store Maler **Rubens**; til Klostrets Port de kom,
Det var en Morgenvandring, de vilde see sig om.
Alleens svale Skygge bød dem ei gaae forbi,
Slet var vist ei i Klostret just hvert et Maleri.
Prioren selv dem førte igjennem Kirkens Chor:
Der hang et sjeldent Billed', saa Ingen Øiet troer;
Saa følt og dristigt givet, hver Farve blød og stærk,
Det var en Munk i Ødsden, et ægte Mesterværk.
Hvert Kunstner-Øie flammed': „Hvor skjønt, ved Himlens Gud!
„Men Navnet paa dets Mester er jo raderet ud!
„Hvorfor? Hvo har det malet? En Skat just for vor Jord!" —
„— Han er ei denne Verdens meer!" var strax Priorens Ord. —
„— Død!" udbrød **Rubens** sorgfuld, „og Ingen ham har kjendt,
„Beundrende ham hyldet, som han det har fortjent!
„Maaskee, ærværdige Fader, selv mig han overgaaer —
„Det **Peter Poul Rubens** er, som for Eder staaer!"
Priorens blege Ansigt oplivedes derved
Og i hans Øie funkled' Meer end Nysgjerrighed;
Men snart han saae mod Jorden, et Korsets Tegn han slog:
„Han er ei denne Verdens meer!" han høit og fast gjentog. —
— "Siig mig hans Navn, min Fader, det vorde maa bekjendt,
„Høit Verden skal det nævne, som han det har fortjent!"
„— Siig os hans Navn!" de bade; sært Munken saae paa dem,
Hans blege Læber zittred', Sveddraaberne sprang frem.
— "Han er ei denne Verdens meer!" han atter høit udbrød,
„Men I har misforstaaet, ifald I troe ham død!"
— „Han lever!" jubled' **Rubens**, „ha, siig mig hvor han boer?" —
— „Munk er han i et Kloster." — „Et Kloster! Siig mig hvor?
„Han Klostret skal forlade! det Pund, som Gud ham gav,
„Maa bære Himmel-Frugter, ei isne i en Grav!
„I Farver vil han synge vor Gud Halleluja, —
„Nævn Klostret, hvor han skjules, jeg henter ham derfra!
„Naturens store Kirke det er, han hører til,
„Og dersom han sig vægrer, jeg Paven bede vil;
„Han elsker mig og Kunsten, han vil befale det:
„Nu gaaer Du bort fra Klostret til Pensel og Palet!"
Priorens Træk blev' mørke: „Han fundet har sin Havn;
„Jeg nævner hverken Klostrets, ei heller Munkens Navn!" —
— „Saa skal dig Paven tvinge!" udraabte **Rubens** vred.
Priorens Øie flammed', han bøied Hoved ned:
„I Himlens Navn, saa hør mig! er det ei soleklart,
„Før han gav slip paa Verden, har den ham prøvet svart!
„O, troe I ei, han kjæmped' mod Tvivlen i sit Bryst,
„Før han gav slip paa Kunsten og denne Verdens Lyst?
„O, troe I ei, at skuffet og smertefuld han leed?
„Et Hjerte dybt kan lide og ei en Sjæl det veed!
„At Alt er her paa Jorden kun tomt, forfængeligt —
„En bitter Drik maa tømmes, før man erkjender Sligt.
„O, riv ham ikke atter ud paa den aabne Sø,
„Et Fristed har han fundet, forund ham der at døe!
„Han modstaae vil sin Frister, det er kun Gjøglespil;
„Gud, som har kaldt ham til sig, ham ei forstøde vil!"
— „Udødeligheds-Krandsen vil lønne her hans Meed!" —
— „Udødelighed venter os først i Evighed!" —
Prioren slog sin Hætte om Ansigtet og gik,
Fortalte kun om Klostret, dets Orden og dets Skik;
Det blev en Hverdagstale, man vexled' Nei og Ja;
Med Sjælen fuld af Grublen drog **Rubens** bort derfra. —
— Prioren gik til Cellen, hvor ikkun Gud ham saae,
Halmmaatten var hans Leie, han knælede derpaa
Og bad fra Hjertets Dybde: „O Herre, staae mig bi!"
Han reiste sig, tog Pensler og Farve, Staffeli,
Og kasted' dem i Floden, der under Vinduet gik.
Veemodig saae han paa dem, men kun et Øieblik:
De førtes bort paa Strømmen, snart var de ei at see —
Da knælede han atter og bad i Hjertets Vee.

H. C. Andersen.

Organisten i Jellinge.

(Fortsat).

„Din Fader har Ret, kjæreste Bertha!" sagde Carl, „vort Forhold til hinanden er just saaledes som han frygter; jeg indseer nu, at jeg elsker Dig; jeg føler den varmeste og inderligste Kjærlighed for Dig, som noget Menneske kan nære, og Du, Bertha?" Med disse Ord greb han begge hendes Hænder, og saae hende ret alvorligt ind i de skjønne, venlige Øine. Der var Noget i Carls Spørgsmaal, som jog en blussende

Rødme i Berthas Kinder; hun lænede sit Hoved op til hans Bryst og hvidskede stille: „Du veed det, Carl; **jeg elsker Dig høiere end Alt.**" „Hvor disse Ord gjør mig usigelig lykkelig," sagde Carl, og hans Øine fyldtes med Taarer, idet han trykkede Bertha tæt op til sig — "men, kjære Bertha, vil ikke den Tid komme, da Du vil glemme mig? Troer Du, stedse at kunne elske mig, og engang at ville nøies med de ringe Kaar, jeg er istand til at byde Dig som Løn for Din Kjærlighed? O! dersom ogsaa Du forlod mig, og jeg atter stod ene — jeg føler det, Bertha, jeg maatte forgaae!" — „Søde, kjære Carl," sagde Bertha og klappede ham kjærligt paa Kinden; „hvor kan Du falde paa en saadan Tanke? Din Kjærlighed vil stedse være mig nok; den tungeste Stjæbne vil ved Din Side ikke længere være tung; jeg vil evig elske Dig, **alene Dig!**"

Nogle Dage efter denne Samtale sad Carl Stilling igjen oppe paa Herregaarden i Berthas Værelse, og hos hende. Han havde denne Gang medbragt en ny Composition og lod hende spille den igjennem. Bertha var indtaget af dens Skjønhed; maaskee ogsaa Tanken om den elskede Componist bidrog dertil, nok er det, hun havde aldrig spillet med en saadan Følelse og Begeistring. Carl stod med Armene lænede over Ryggen af hendes Stol, ganske henrykt over Spillet. „Det gaaer herligt, min Bertha," hvidskede han sagte, bøiede sig over Stolen og kyssede hendes Kind. Bertha holdt op, hun rakte Carl Haanden med et kjærligt Smiil, da — i det samme et høit Udraab, der omtrent lød, som et „For al Landsens lede Ulykke" — skrækkede dem, og fra en Alcove blev Forhænget revet tilside og Baronen stod i samme Nu med et vredegnistrende Ansigt midt i Værelset. „Godt, Lille! Godt, Lille!" skreg han, og traadte nærmere hen mod Carl, der ligesaa hurtigt retirerede tilbage — „det er altsaa paa den Maade at han informerer min Datter! — skamme sig maa han — men jeg skal lære ham noget Andet — Du, Bertha! gaaer strax paa Øieblikket ned i mit Kabinet, og venter der til jeg kommer, vi to tales siden ved." Skjælvende adlød den forskrækkede Pige og Holter vedblev: „Hør nu engang h a n — Søn af en Prakker — hvor tør han understaae sig at elske min Datter? Er det Gjengjelden for alt det Gode, jeg har gjort ham? lønner han min Velvillie saaledes? Har han glemt, at den samme Haand, som tog saadan en usel Orm op af Støvet, igjen kan knuse den, eller har hans Hjerne med alle sine andre sværmeriske og forkeerte Ideer, ogsaa faaet fat paa den, at han og Comtesse Holter vare et Par, som passede sig for hinanden?" Her standsede Baronen et Øieblik og trak Veiret, thi den lange Tale havde anstrængt ham, og Carl, der imidlertid havde staaet taus og tilintetgjort, udbrød: „Men, Herr Baron, jeg beder Dem —" „Beder," afbrød Holter ham hidsig, „og jeg beder Ham, Herr Stodderprinds, at han paa den allersomhurtigste Maade seer at luske af, og dersom han i Fremtiden nogensinde vover at tale, see, ja endogsaa blot at tænke paa min Datter, saa kan han være stødt paa, at jeg skal lære ham op at tænke paa noget Andet. Kunde han føde en Kone, var han holden og havde Udsigter til andet end at sulte ihjel, saa var det en anden Sag, men som det nu hænger sammen, saa beder jeg blot, at han dasker af, og det strax, siger jeg." Her hjalp ingen Indvendinger; Carl kjendte Baronen for vel til at vove derpaa; han taug derfor stille og gik.

Paa Trapperne mødte han Bertha, der just ikke havde holdt sig Faderens Befaling saa aldeles efterrettelig, men havde listet sig op paa Gangen for at høre lidt af den Prædiken, hun vidste, der blev holdt for hendes Elsker. „Nu, hvorledes gik det, søde Carl?" hvidskede hun til ham, og klyngede sig grædende til hans Bryst, uden at lade sig afholde ved at han, ængstelig og bange, søgte at forhindre det. „Alt er tabt," svarede han; „jeg er ulykkeligere end nogensinde før." Han rev sig løs, og styrtede ud af Gaarden. Først nu, da han fortvivlet og tilintetgjort vendte hjem, kjendte han Omfanget og Styrken af de Følelser, der bandt ham til Bertha. Overbeviisningen om, at hans Kjærlighed til hende var større end den, han nogensinde før havde følt for Nogen — selv Søsteren ikke undtagen — gjennemtrængte ham mægtigt til samme Tid som den sørgelige Vished stillede sig ved Siden deraf, at hvert Haab om, atter at komme i den Elskedes Nærhed var forsvundet. „Ogsaa hun er tabt for mig; med hende svandt min Ungdoms, mit hele Livs sidste Glæde, og Fremtiden har kun Øde og Mørke tilbage for mig" — hvidskede han for sig selv, da han var kommen hjem i sin enlige Bolig og i Tankerne gjennemgik det Passerede paa Herregaarden.

III.

De Fremmede. Stævnemødet. Følgerne deraf.

Der er kommet Fremmede paa Herregaarden, og det sjeldne Fremmede; thi Baronen har ikke i Mandsminde skjænket saameget paa Tjenere og Domestikker, for deres Langsomhed, som nu, det forsikkre de Alle, og den gamle Mikkel, der samtidigen fungerer som Fortrolige, Ridefnægt, Kammertjener, Gartner, Postbud og deslige, har endnu et Argument for Gjæsternes Betydenhed, det nemlig, at han siden disses Ankomst børster og hjelper sin Herre i den røde Plydses Livkjole, en Omstændighed, som ellers kun passerede eengang om Aaret, og det var naar Amtmandskabet fra Veile besøgte ham for Skatterevisions og Andejagtens Skyld. Forgjæves udfritte de nysgjerrige Beboere i Landsbyen Tjeneren om hvem de Fremmede ere; Mikkel sagde Intet, men gav dog sin Taushed et piquant Sving ved Smiil, Trækken paa Skuldrene, og saadanne betydningsfulde Tegn, der ogsaa kunde forstaaes paa den Maade, at han ikke vidste mere end Spørgerne. — Carl Stilling havde igjen begyndt sin gamle Levemaade; han var mere mørk og indesluttet i sig selv end nogensinde forhen, og Egnens Landsbypiger stak Hovederne sammen naar han gik dem forbi, eller spillede for dem til Gilder, og de sukkede, og beklagede den stakkels Knøs, som enhver især af dem gjerne gad trøstet „paa den allersombedste Maade." Fra den Dag af, hiin Scene foregik paa Herregaarden, havde han naturligviis ikke været der, og i de sidste to Maaneder kun seet Bertha engang ganske flygtigt i Vinduet deroppe. Ynglingen fortvivlede; den kolde Rolighed, hans Ansigt syntes at vise, var kun et Slør over et sønderslidt Indre; ved Berthas Tab var hans sidste Lykke ringet til Graven. Tab? Ja! han havde tabt hende, idetmindste troede han det, og i Landsbyen vilde Enhver vide, at den fine fremmede unge Herre, der, tilligemed to Damer, var i Besøg oppe paa Herregaarden, havde friet til hende igjennem Baronen og allerede faaet dennes Jaord.

En Eftermiddag i Juni Maaned spadserede Baronen, Bertha og de Fremmede ned til Kirkegaarden for at tage de saakaldte Kjæmpehøie i Øiesyn. Jeg forudsætter at Læserne

vide — og dem, som ere uvidende derom, fortæller jeg det herved — at Gorm den Gamle og Thyra Danebod der ligge begravne. Carl var tilfældigviis ogsaa der, og det var første Gang at han havde Leilighed til at see de saa meget omtalte Gjæster. Hos de to Damer fandt han intet Mærkeligt, undtagen det Afstikkende i Dragten, og at den Ene i Droide og Corpulence var saa rigeligt udstyret, at hun fuldtvel kunde omformes til tre; derimod tildrog Kammerherreindens Søn — sidstomtalte Dame var nemlig Kammerherreinde — sig hans største Opmærksomhed, thi det var jo ham, denne tyndlivede, langarmede, ranglende, vindige og duftende Fyr, vel udpyntet med Tresser, Galoner og klingende Selvsporer — dem han bar i Qvalitet af Kammerjunker —, der concurerede til Berthas Hjerte. Havde Carl blot hørt Samtalen, eller lagt Mærke til det Vandede og Intetsigende i Kammerjunker Roeds gulblege, visne Ansigt, da vilde det, grundet paa hans Kundskab til Berthas Characteer, der endnu var for reen og uomtaaget til at hun skulde kunne tænke sig Muligheden af at elske noget Menneske for Andet, end for dets egen Skyld — have været nok til at berolige ham, og til at betage ham Troen paa nogen Kjærlighedsfølelse fra hendes Side. Nu derimod forekom ham den Lethed, hvormed Kammerjunkeren førte Conversationen, særdeles yndefuld, og de effectfulde Gesticulationer, Svingninger med Armene, og lignende Gebærder, som, da han og Bertha stode stille ved Runestenen udenfor Kirkedøren, ledsagede hans Tale, hvoraf enkelte høitudtalte Sætninger, som: „Fortids svundne Storhed," „Nutids Usselhed," „Hedenolds Bedrifter" og „paa min Reise til Paris" lod den Lyttende formode, at den indeholdt en Kraft-Extract af al menneskelig Viisdom og Klogt. Berthas ofte gjentagne hjertelige Latter ovenpaa Alt dette, var ham tilsyneladende et yderligere Beviis paa, at hun morede sig godt, og bar Interesse for sin Cavaleer, uden at han faldt paa den Tanke, at det maaskee var den uselige Kammerjunkers Galimathias, der bragte hende til at lee. Oppe paa Gravhøien bredte Kammerjunkeren sit Silketørklæde ud paa Bænken for Bertha, og indbød hende og de Øvrige til at tage Plads, idet han ledsagede sin Bøn med hiin uudsigelige Gratie, der aldrig med Held lader sig efterabe af Andre, fordi den er ganske egen for den af Naturen dermed begavede. Baron Holter lod til at være i et ypperligt Humeur denne Dag; hans Ansigt var uafladeligen iklædt et venligt Smiil, og han fandt sig særdeles tilfreds i Selskab med de to underholdende Damer, han førte, ihvorvel disse næsten ikke sagde et eneste Ord paa hele Touren; men under betydningsfulde Miner og Tegn til hinanden lode ham udbrede sig over sit Yndlingsthema: „det sidste Aars heldige Andejagt."

Bertha havde seet Carl paa Kirkegaarden; thi medens hun sad oppe paa Gravhøien, vendte hun flere Gange det lille Lokkehoved over til det Sted, hvor han stod, og det forekom ham, som om hun endogsaa ganske umærkeligt nikkede til ham. En salig Glæde gjennembævede hans Indre ved denne Indbildning; hans Kummer var glemt, han var atter lykkelig og glad ved dette øieblikkelige Solglimt. — Bertha reiser sig fra Bænken, de Andre følge hendes Exempel, og man forlader Gravhøiene. Endnu engang vender hun sig om mod det Sted, hvor Carl stod, hun gjør et Tegn, og lader i samme Øieblik sin Handske falde; derpaa tager hun imod Kammerjunkerens Arm og gaaer bort. Neppe var hun nede af Høien, førend den lykkelige Elsker iler op til Bænken, tager Handsken, trykker den til sine Læber, og skjuler den derpaa — ikke ved sit bankende Hjerte, som han burde have gjort, ifølge Romantikkens Regler; men i sin Lomme; — saa forlod han Kjæmpegraven og ilede ud af Kirkegaarden. Ved Udgangen mødte han hele Selskabet, uden at det var ham muligt at undgaae det; han lod dem derfor passere forbi sig og hilste Baronen og Bertha. Holter besvarede ikke hans Hilsen, men vendte sig ved Synet af ham om mod Kammerjunkeren og udbrød leende: „I dette Menneske presenterer jeg Dem Orgelspilleren her ved Kirken, og foruden dette, den første Spillemand ved alle Bondebryllupper og Lystigheder i Egnen — i Qvalitet af en saadan har han forelsket sig i min Datter; hvad synes De, min Kjære? et passende Parti?" Tilintetgjort og ydmyget havde Stilling hørt hvert Ord, han sagde; Damerne vendte sig om mod ham og loe; det vil sige saa fiint og gracieust som det passer sig for Damer af deres Rang. Kammerjunkeren maalte den fornedrede Yngling med et Sideblik ovenfra nedefter og yttrede til Bertha: „Hvilken mageløs Dristighed af et saadant Uhyre!" Bertha blev blussende rød; men om det var af Undseelse over Faderen, eller over den forhaanede Elsker, skal jeg have ondt ved at afgjøre. Fortvivlet gik Carl hjem; han græd, da han tilbagekaldte sig Baronens spottende Bemærkning i sin Erindring. Handsken! — den kom han pludselig til at tænke paa; han tog den frem og see! — indeni den laae en lille sammenlagt Seddel, hvorpaa Bertha med Blyant havde skrevet: „Kjære Carl! Kom i Aften Kl. 12 op i Haugen til mig; jeg har en Sag af Vigtighed at tale med Dig om. Din B." — Forundret læste han disse faa Ord flere Gange igjennem, som om han enten ikke forstod Meningen af dem, eller ialtfald under Læsningen fattede sin Beslutning om han turde komme eller ikke; men naar er vel nogensinde en Yngling bleven tilbudt et Stævnemøde af en saadan Art, uden at tage imod det? og ihvorvel Carl gjorde sig mange Betænkeligheder derved, fik han, jo nærmere det lakkede mod Aften, stedse større Lyst til at gaae op i Haugen. — Dagen gik bort paa sædvanlig Viis. Maanen besteeg sin Skystol og vogtede med et taus og alvorligt Øie sin adspredte Stjernehjord, da Klokken i Kirketaarnet med tolv skarpe og gjennemtrængende Slag forkyndte Midnatstimen. Stille og forsigtig — som om det var til et Tyverie — sneg Carl sig ud af sin Huusdør, og skred med et bankende Hjerte og lønlig Angst op til Herregaardshaugen. Just i samme Øieblik som han kom hen til den lille velbekjendte Laage, der saa ofte havde seet ham spadsere ind i Haugen, forekom det ham som om det raslede i Løvværket indenfor; forskrækket vilde han vende tilbage igjen, men da han endnu engang lyttede, var Alt tyst og stille som i et Gravkammer. Længe stod han udenfor Laagen, lænende sig op til en af Stolperne. En forunderlig Uro bragte hans Hjerte til at banke, en dunkel Ahnelse spaaede ham, at dette Møde vilde faae et uheldigt Udfald, og han var næsten besluttet paa at vende om, da en Nøgle indenfor blev stukken i Laasen. Døren fløi op og Bertha sank i hans Favn. „Har jeg Dig endelig igjen, Du min tro, min elskede Carl!" hvidskede hun kjærligt og slyngede sine bløde Arme om hans Hals, „o! hvor den sidste Tid har været dræbende kjedelig for mig." Hun lænede sit Hoved op til hans Bryst, og Carl bøiede sig ned over hende, og kyssede hendes Kind, idet han hvidskende gjentog: „Kjedelig, Bertha! Du har jo Selskab deroppe." —

„Ja, men hvilket Selskab?" svarede Bertha, „og troer Du om Din Bertha, at selv de største Adspredelser skulde bringe hende til at glemme Savnet af Dig? Carl! saa ligner Din Kjærlighed ikke min." — „Jo, min Bertha, jeg elsker Dig," svarede Carl bevæget, og han sagde disse Ord med hiin inderlig overbevisende Stemme, der vidner om en yttret Følelses Sandhed, „jeg elsker Dig, og naar jeg siger det, saa mener jeg, at Du er mig kjærere end Alt i Verden, dyrebar som min egen Salighed; men Din Fader, elskede Pige, vil han nogensinde give sit Minde dertil? tør jeg nære denne Kjærlighed for Dig? husker Du —" Dog jeg vil her afbryde Samtalen og ikke øde Læserens Taalmodighed og mit Papiir paa videre at opskrive de Ord, der vexledes mellem dem; jeg bemærker derfor blot kortelig, at Bertha først baade ved Ord og Kjærtegn overtydede Carl om, at han nok turde elske hende, og da denne Sag var bragt paa det Rene, fortalte hun ham med en Stemme, som tilsidst opløste sig i Taarer, at hendes Fader havde ladet sig overtale af Kammerherreinden til at love, at hun skulde følge med dem til Kjøbenhavn, og blive der hele den næste Vinter — „og tænk Dig blot, kjære Carl," tilføiede hun, „den hele Plan blev lagt og aftalt, uden at man talte det ringeste til mig derom, ret ligesom om min Lyst eller Ulyst dertil blot var en Biting — er det ikke rædsomt?" — Det var et sørgeligt Budskab for Carl; men hvad skulde han sige dertil? han var jo nødt til at bøie sig under Faderens Villie, og begyndte endog tilsidst at trøste den bedrøvede Bertha, saa godt som han formaaede. Efter en lang Samtale skiltes de ad, efter at have truffet den Aftale med hinanden, at de hver Aften indtil Afreisen vilde træffes her i Haugen. Derpaa lukkede Bertha Laagen, kyssede endnu engang Carl og listede sig derpaa hurtigt og sagte tilbage til sit Sovekammer. Længe blev Carl staaende ved Stakitlaagen, og saae Berthas lette Skikkelse indenfor forsvinde mellem Haugens Træer; — han vendte sig nu om for at gaae hjem. Da — rasle Bladene nok engang oppe paa Digen, en dunkel Skikkelse skiller Grenene fra hverandre, en hvislende Lyd høres og i samme Secund styrter Carl til Jorden med et hvinende Skrig — en Kugle fra Baronens Vindbøsse havde knust hans ene Been. „Tag denne Hilsen fra mig!" skreg Holter med en i lidenskabelig Raserie rystende Stemme, idet han steeg op paa Gjærdet og støttet paa Bøssen saae ned paa den Saarede, — „det er den Løn, som en gammel Jæger sender den, der stjæler sig over paa hans Vildbane — Du nedersaxiske Hundeunge, der vil forføre mig mit Barn." Efter denne Tale steeg han ned fra sit Standpunkt og vendte tilbage til Herregaarden, uden at bryde sig videre om den ulykkelige Carl, der væltede sig i sit Blod og skreg frygteligt af Smerte. En Bondemand, der boede i Nærheden, havde hørt Skriget, og ilede ud paa Veien, for at see hvad der var paafærde. Ved hans Hjelp blev den Saarede bragt ind i Huset, og der forbunden, saa godt som det lod sig gjøre, indtil man den næste Morgen kunde faae ham bragt hjem og sendt Bud efter Lægen fra Veile. Carl led imidlertid grædselige Smerter. Kuglen var trængt igjennem Benet, og havde splintret det; da Lægen kom, var det allerede ophovnet og underløbet med Blod. Denne indsaae strax at det eneste han kunde gjøre, var at sætte Benet af oppe ved Knæet og at forberede Stilling derpaa, efter at han forgjæves flere Gange havde søgt at faae ham til at give nogen Oplysning om, hvorledes denne Ulykke var skeet; Carl rystede blot med Hovedet og taug. Otte Dage forløb og Benet blev amputeret.

Efter fire Maaneders Forløb besøgte Organisten igjen Kirken, men da gik han dertil med et Lem mindre end forhen, og over Knæstumpen var spændt et Træbeen. Naturligviis maatte dette Syn give Anledning til Omtale hos Landsbyfolkene. Hundrede Rygter kom i Omløb, det ene mere gyseligt end det andet, og det Eneste, der var at bemærke ved dem, var, at de tilsammen vare usandfærdige. Den gamle Præst, Organistens Fortrolige og Ven, var den Eneste, som blev indviet i Hemmeligheden; Carl havde fortalt ham Alt, lige fra Begyndelsen af den Tid han lærte Bertha at kjende, som Informator, og Præsten raadede ham til at anlægge Sag mod den afskyelige Baron, med hvem han strax afbrød al Omgang; men Organisten rystede blot med Hovedet ved dette Raad. „Hvad kunde det vel hjelpe mig," tilføiede han, „jeg kan jo ikke overbevise Baronen? han er den Mægtigere, og det vil ikke holde haardt for ham, at faae sine Tjenestefolk til at sværge falsk paa, at jeg enten havde brudt ind, eller gjort en anden saadan Handling, der undskyldte hans Skud."

Bertha havde allerede for længe siden været bortreist med den før omtalte Kammerherreinde. Carl havde ikke seet hende siden hiin ulykkelige Aften; han haabede, han ønskede Intet længere, og hans Tid var deelt mellem ensomme Spadseretoure, eller, hvad oftere var Tilfældet, han besøgte sit kjære Orgel, og overlod sig oppe ved det, til Betragtninger, til Klager over sin glædeløse Stilling. Hos et Menneske af en stærkere Charakteer skulde en Skjæbne som Organistens enten have bevirket en total Sløvhed i Følelserne eller ogsaa bibragt ham Had til hele Verden og gjort ham til en Misantrop. Carl hadede Ingen; han var for blød dertil, hans Sorg og Vanskjæbne virkede kun paa ham selv; de gjorde ham mørk, indesluttet og melankolsk.

(Sluttes i næste Nr.)

Nyheder.

— Fra flere af vore meest bekjendte og yndede Digtere kan man snart vente at see nye dramatiske Arbeider. Vi have allerede anmeldt **Oehlenschlägers** „Olaf den Hellige" og **Palludan-Müllers** „Fyrst og Page." Prof. **Heiberg** har under Arbeide et lyrisk Drama, som spilles i Valdemar Alterdags Tid og hvori denne Konge, efter Forlydende, er Hovedpersonen; Musiken dertil vil blive componeret af **Hartmann.** **H. Hertz** skal nylig have fuldendt et historisk Drama, hvortil Emnet er taget fra samme Tid, og Prof. **Ingemann** en Tragoedie, som dog ei skal være bestemt til Opførelse.

— Vor geniale Landsmand, Violinisten Kammermusikus **Lemming**, har erholdt Tilladelse til i Slutningen af d. M. at give en Aftenunderholdning paa det kongelige Theater.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 11. Marts, 1838.** **Nr. 6.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Organisten i Jellinge, original Novelle af Carl. (Sluttet). — Nyheder: Sommerskuespil; Theaternyheder. — Dialoger: 1. 2. 3.

Organisten i Jellinge.

(Sluttet).

IIII.

Frierie. Bryllup og de sidste Orgeltoner.

Der er nu gaaet lang Tid hen, Vinteren er forbi og Lærken synger atter Sommer i By. Organisten er den Samme som før; han spiller i Kirken og spiller op til Dands og Lystigheder, uden selv at deeltage i de Sidste. Egnens Piger have Medynk med ham, de hilse ham venlig naar han møder dem, hinkende paa sit Træbeen, og de vende sig flere Gange tilbage for at see efter ham; thi Carl Stilling er, uagtet sin Ulykke, en smuk Karl, og i hans Ansigt ligger noget saa troskyldigt og interessant, at han vækker Deeltagelse hos Enhver. Men især er Gaardmand Mogens Jensens Datter vel stemt imod ham; sidste Juul sendte hun ham den bedste Kage, noget Menneske kunde bide i, og ved Gilder og Lystigheder seer man stedse Ane i Carls Nærhed, kort sagt, den lille venlige rødmosede Pige er skudt i Organisten, det mærker Man af Alt, og hendes Veninder ymte saa smaat deres Meninger derom. — En Søndag Eftermiddag gik Organisten efter endt Gudstjeneste hjem fra Kirken med Choralnoderne under Armen, da en af Sognebønderne traadte hen til ham. Det var Mogens Jensen. „Guds Fred og Goddag, Herr Organist!" udbrød han venlig og rakte Carl Haanden. Carl gjenmælede da ogsaa et Goddag og Bondemanden vedblev saalunde: „Nu, hvorledes lever I, Herr Stilling? det er længe imellem man seer Eder nede hos Vores, I kunde dog nok engang see indenfor og slaae en Sladder af mellem en Pibe og et Kruus „Godt," jeg lider det saa gjerne." — „Tak, Tak, Mogens," svarede Carl, „jeg skal nok komme, jeg har havt temmelig meget at tage vare paa i denne Tid." — „Ja, ja, jeg kan vel tænke det, det er vel sagtens i Anledning af Frøkenens Hjemkomst, at I haandterer paa en Sang, eller et smukt Stykke — Ikke sandt?" — Carl blev forvirret ved disse Ord, men han skjulte det, og spurgte: „Frøkenen? hvem mener I, Mogens? Jeg forstaaer Eder ikke." — „Jh," vedblev Mogens, „Frøkenen, Baronens Barn, hvem ellers?" — „Hvad, Comtesse Holter! kommer hun hjem?" spurgte Carl blegnende. — „Ja saa Bos gjør hun det, veed I ikke engang det? hun kommer jo hertil med det Første, og jeg har hørt en Fugl synge om, at hun leger Kjæresk med en Kammerraads eller Kammerherres Søn. Jeg kunde nok forstaae paa Forvalteren deroppe, at der var saadan Noget paafærde; han lod sig forlyde med, at hun skulde holde Bryllup med ham herovre i Sommer, Gud veed forresten," tilføiede han phlegmatisk, „hvad hun vilde med saadan en Een, det er nemlig den samme Fyr, som var her forgangen Sommer, og han saae da følle og slanken ud, det veed vor Herre." — En dødelig Isnen gjennemfoer Carl, medens Bonden talte; han zittrede over alle sine Lemmer, og kunde knap holde sig paa Benene, saa aldeles uformodet overraskede denne Tidende ham. — „Bertha giftes!" gjentog han for sig selv, „og her!" Vel havde han opgivet enhver Tanke, der stod i Forbindelse med hende (idetmindste troede han det); men det Ord: „Bryllup" indeholdt dog noget saa rædselsfuldt, saa aldeles tilintetgjørende for ham, at den gamle Wunde brød op paany, og blødte igjen. Der ligger rigtignok ogsaa noget vist smertefuldt, eller idetmindste nedslaaende i den Nyhed, at det Væsen, som er Gjenstand for vor Kjærlighed, og som vi troe gjengjelder den, paa eengang vender Kaaben og „giftes" med en Anden. Mogens Jensen bemærkede imidlertid slet ikke det Indtryk, hans Fortælling gjorde paa Tilhøreren, og Carl søgte ogsaa at skjule den saa godt han formaaede. Da de kom til Bondens Gaard, vilde Stilling forlade ham og bød Farvel; men Mogens paastod, at han skulde see indenfor nu. — „Snak om en Ting," ivrede han, „I skal saa Bos følge med, idag holde vi jo Hellig, og jeg har desuden ogsaa Noget at tale med Eder om, stik I derfor ind med!" — Carl fulgte ham. — — „Hør nu, Herr Organist," saaledes tog Mogens tilorde, efterat han var kommen hjem, havde skilt sig ved Stadsfrakken, hentet to vægtige Solvkruse op fra Egekisten, budt Carl at tage Plads ved Skiven, og kaldt paa Ane Marie for at hun skulde skaffe Krusene fyldte — „Hør nu engang, jeg har saa Bos en Sag at tale med Eder om — Men vær nu ikke fremmed her, lang til Kruset — I røger jo ikke, ellers kunde I faae en lille Pibe, — seer I, det er nemlig angaaendes min Datter" — Her holdt han noget inde, rømmede sig, og gjorde et Par Drag af Kruset. — „Eders Datter," gjentog Carl forundret. — „Ja justement hende," vedblev Faderen, „I kjender jo Ane Marie, hun er vores eneste Barn, har godt Styr, Dyner og Tøi i svære Mængde, og desuden saadan en lille Stavelse at vente af mig — I forstaaer nok min Mening — seer I nu, Pigen har allesinde godt kunnet lide Eder, I er en from, skikkelig Karl, der ingensinde øder Noget ved Svir eller Dobbel, holder Eder stedse hjemme i det Sted — og derfor — hvissommenstid at I synes om det, saa kan hun blive Eders Kone, hvad siger I, Herr Organist?" — Carl kunde neppe fatte sig igjen af sin Forundring over dette Andragende og han udbrød: „Hvorledes, Mogens? — Ane, hun elsker mig?" — „Ja, ja," vedblev Mogens leende, „saadan hænger det sammen, som jeg siger Jer, I kan blive

lykkelig med hende — hvad mener I?" — „Min kjære Mogens," sagde Carl alvorlig, idet han greb Bondens kraftfulde Hoire, „hvad tænker I paa? har I glemt dette?" spurgte han med et Suk og pegede paa sit Træbeen. — „Aa Snak, Benet! hvad siger det, naar I ellesens Ingenting feiler, saa er den Sag effen nok." — „Nei, Mogens," yttrede Carl, „det er ikke det Samme, jeg er en Krobling, et folkesky, indesluttet, melankolsk Menneske, som Ingen kan blive lykkelig med — jeg kan ikke blive Ane Maries — hun fortjener en Bedre." — „Naa, naa," sagde Bonden, „vil I ikke, saa vil I ikke, den Ting er klar, saa vil vi lade den Fugl flyve; men vi er' lig' god' Venner derfor — ikke sandt?" — Og nu begyndte Mogens en Samtale om Veir og Vind, Høst og Slet, saa aldeles ligegyldig og rolig, at Ingen vilde være falden paa, at han et Øieblik tilforn havde afhandlet en Sag, der angik hans eneste Barns fremtidige Lykke. Da Carl gik, fulgte han ham ud og spurgte ganske rolig ved Porten: „Naa, hvad skal jeg saa sige til Ane Marie?" — „At jeg — jeg ikke kan blive hendes Mand," svarede Carl, "jeg vil aldrig gifte mig, og hermed Farvel, min kjære Mogens," og han rakte nu Bonden sin Haand og gik hjem.

Oppe paa Herregaarden havde man i denne Tid meget at tage vare paa. Pigerne vaskede Gulve, skurede, sang og vimsede frem og tilbage fra det ene Værelse i det andet; her ophængtes Gardiner, hist lagde Snedkeren et nyt Gulv, i et tredie decorerede en Væggesmører Himmeltegn og alle mulige underlige Figurer paa Vægge og Loft. Baronen havde givet Skytten Ordre til at lægge alle de Dyr, han kunde faae fat paa, med andre Ord at skyde dem, og man saae nok af Alt dette, at der var noget usædvanligt paafærde. Saaledes var Sommeren næsten gaaet bort, da Baronen en Dag lod sammenkalde alle sine Sognemænd, og kundgjorde dem den glædelige Efterretning, at hans Datter, Hendes Naade Comtesse Bertha von Holter, havde trolovet sig med Hans Høivelbaarenhed Herr Kammerjunker von Roed, at Høistsamme begge To den næste Dags Formiddag vilde indtræffe paa Herresædet, og at derfor enhver af Sognemændene, Hoveriforstanderne og øvrige Hoverigjørende sig havde at indfinde for at bringe Parret deres Lykønskninger." — Med største Opmærksomhed lyttede Forsamlingen til denne Tidende; en Mumlen udbrød iblandt den, der tilsidst endtes med et almindeligt Hurra. — „Gud maa vide hvorfor vi skrige Hurra?" yttrede en Bonde til sin Naboe, „jeg veed det ikke." — „Tys du," svarede den Adspurgte, „Forvalteren har befalet os at gjøre det," og dermed skiltes de ad. — Carl hørte dette Budskab samme Dag, han taug dertil, men i Hjertet talte Smerten deshøiere; han kunde ikke ret blive fortrolig med den Tanke at see Bertha tilhøre en Anden. Ogsaa han var nødsaget til at indfinde sig paa Herregaarden for at lykønske, thi Sognet stod jo under Herremanden, og denne Omstændighed var ham det Piinligste af Alt. — — Og den bebudede Dag kom, Solen havde taget sit mildeste Ansigt paa og smilte og loe nok saa venligt ned paa Jorden, ret som om den ogsaa vilde bidrage Sit for at forherlige Berthas Ankomst. I ethvert Huus i Landsbyen havde Mødrene travlt med at børste og pudse deres Mænds og Sønners Stadsdragter og paa Høiene udenfor Jellinge havde allerede fra den aarle Morgenstund været opsat en Vedetkjæde paa Udkig, der saasnart de bemærkede de Ventede, skulde rapportere det for Baronen, der i sin Glæde over Berthas Ankomst havde lovet den Første, der fik Øie paa Vognen, en Bankdaler i Douceur. — „Mig tykkes at det rumler nede paa Veien," udbrød op paa Formiddagen den ene af de udstillede Poster, idet han kaldte paa sin Sidemand og holdt Haanden over Øinene for desbedre at see. — „Saa Bos, Søren, du har fare i den slemme Syge Ret," svarede den Anden, „det er bestemt dem; læg Dig ned, saa seer Du bedre!" Søren gjorde det, og i samme Øieblik gjorde hans snu Raadgiver omkring og pilede med voldsomme Spring afsted til Herregaarden; idet han, førend den bedragne Søren atter kom paa Benene, allerede havde vundet et stort Forspring — men Bankseddelen kostede større Møie at vinde, thi da de Andre, der stode paa Udkig, saae Jens løbe saa hurtigt afsted, ahnede de nok, at han havde seet den ventede Vogn — endskjøndt han klogelig halede forbi dem uden at sige et Ord — de udstødte da tilsammen et frygteligt Glædeshyl, og satte afsted efter Jens. Fra Vinduer og Døre betragtede Landsbyefolkene Væddeløbet, medens mindre tilbageholdne Drenge og Piger trængte sig ud paa Veien og skrege: „dier kommer æ Staais, dier kommer æ Staais" (der kommer Stadsen). Trods sine mange Concurrenter var Jens dog den Første, der kom op paa Herregaarden og fremstammede aandeløs og pustende sin Beretning for Baronen. Glad udbetalte denne ham den lovede Daler, gav en af Tjenerne Ordre til at være parat med Trappestigen, en Anden til at tage imod Hestene og foer derpaa ind igjennem Værelserne, for endnu engang at eftersee, om Alt var i sin tilbørlige Orden til Modtagelsen. Da dette var gjort, stillede han sig midt i Gaarden, og ventede saaledes paa den kommende Vogn. See! da ruller ned ad Veien, der fører fra Veile til Jellinge — hvem vel? — den oftomtalte Brud og Brudgom? — nei, en Pottemand, der, efter at have udsolgt sine Gryder og Leerkar i Kjøbstaden, tilfreds og munter lod Studene trave hjemad, til Hustrue og Barn paa Heden, der længselfuldt imødesaae Faderens Tilbagekomst — der blev da lange Ansigter, som man vel kan tænke sig. Bønderne gloede og gloede, men Pottemanden var og blev en Pottemand og besvarede Mængdens gabende Blikke med nogle ligesaa forundrede. Holter bandede Jens syv Gange ned i et Sted, hvor man mener at Færre lide af Kulde end af Hede, og den eneste Glade var hiin Karl, der først havde henledet Opmærksomheden paa Bondevognen. Da der næste Gang gik Bud op til Herregaarden, var det ham, der bragte det, og denne Gang tog man ikke feil af en Pottemand — Brud og Brudgom vare komne. Carl Stilling saae Bertha kjøre igjennem Landsbyen, han gjenkjendte hende neppe i den statelige moderne Dame, der, indhyllet i kostbare Reisekleder, betragtede Alt med et fremmed Blik, og som hun, idet hun lænede sig ud af Vognen, besvarede Bøndernes Velkomsthilsener med et koldt og fornemt Nik. Da han sidst saae hende, var hans Ideal som den spæde Knup, hvis halvuddannede Blade bøie sig over Kalken og love den skjønneste Udvikling — nu var Rosen udfoldet, men den havde tabt, ikke vundet derved. — Hen paa Eftermiddagen samledes da alle Bønderne i Herregaarden og Par for Par bleve de stædte til Audients for de Trolovede, som, tilligemed flere ankomne Fremmede, vare tilstede i Stadssalen under Baronens Præsidium. Carl var imellem dem. Hjertet bankede saa voldsomt i hans Bryst, at det truede med at sprænge det, da han traadte ind i Salen og befandt sig ligeoverfor Bertha. Hvor dog et Blik kan være betydnings-

fuldt og indholdsrigt — til Eder, I Ynglinger og Piger, der staae i et Forhold til hinanden, hvor undertiden Spørgsmaal og Svar, Tvivl og Haab, Frygt og Glæde, kort enhver Følelse kun tør tilkjendegives og yttre sig ved Blikke — til Eder appellerer jeg, og I ville være enige med mig i, at Salighed, Himmel og Helvede ligger gjemt i et Blik, og hvad Carl Stilling angik, da formaaede han kun ved Anvendelsen af sin sidste Kraft at holde sig opreist, saaledes virkede det Diekast paa ham, hvormed Bertha besvarede hans Lykønskning — det var ikke Glæde, eller et overvættes Maal af Fryd, der i dette Øieblik bragte alle hans Nerver til at dirre i deres Leie — nei tvertimod betragtede Comtessen ham saa fremmed, saa isnende koldt, som om hun aldrig før nu havde seet den stakkels Organist, hvis eneste Brøde var hans altfor sværmeriske Kjærlighed til hende. — Baronen maatte nok ved Synet af ham være bleven rystet noget, han erkjendte maaskee den Uret, han havde begaaet mod Stilling; thi han blegnede, da han saae ham hinke ind i Salen paa sit Træbeen, og idet Carl vendte sig for at gaae ud, klappede han ham venligt paa Skulderen, og hvidskede ham uformærkt i Øret: „Kom herop om et Par Dage — jeg har ikke handlet ret imod ham, men jeg vil gjøre Alting godt igjen." Carls Stemning var saaledes, at han ikke svarede Baronen. Han bukkede og gik. Udenfor mødte han Gaardmand Mogens Jensen, der venlig hilste ham og rakte ham Haanden. „Guds Fred, Herr Stilling," udbrød den ærlige Bondemand, og gik om paa Siden af ham, „nu, hvordan gaaer det? har I endnu ikke betænkt Jer angaaendes det vi snakkede sidst om? skal vi holde Bryllup hjemme i Gaarden paa samme Tid som Herremandens? det kunde saa Bos blive Løier, ikke sandt?" — „Nei, nei, Mogens!" svarede Carl mørk, „tael ikke mere derom, jeg har faaet nok i Dag." Med disse Ord hilste han, og dreiede ind ad Gangstien, som førte til hans Bolig, men Mogens Jensen saae efter ham og hvidskede for sig selv: „Hvor han var ildvorn og patsig idag. Hm, hm! det er kanskeesig dog sandt det Folk dengang sa'e om ham og „hinner" deroppe paa Herregaarden." — — Der gik otte Dage, og der gik otte til — hos Holters levede de i Suus og Duus. Baronen gjorde det ene Gilde ovenpaa det andet, alt for at fornøie sin smukke Datter og hendes noble Brudgom. Kammerjunkeren saae ud saa venlig, som det smilende Haab selv, han tilbragte Dagen fra Morgen til Aften over og omkring sin Brud, og hun — Bertha — ja, med hende var der rigtignok foregaaet en stor Forandring, siden hiin sidste Aften, hun talte med Carl i Haugen, og derom vil jeg meddele Dig, min Læser, lidt til Underretning. Som allerede fortalt, var hun taget med Kammerherreinden til Kjøbenhavn og havde nu tilbragt de tre Aar, hun havde været borte, i dennes Huus. I Førstningen kjedede hun sig noget ganske forskrækkeligt derovre, og ønskede sig tilbage til Jellinge, det tilskrev hun Faderen i hvert et Brev, han fik, men det varede ikke længe; thi efterhaanden som hun fik Smag og Sands for de Adspredelser, Hovedstaden tilbyder enhver ung, smuk Pige — i Særdeleshed naar hun bliver introduceret af en saa betydende Person som bemeldte Kammerherreinde var — tabte sig ogsaa hendes Hjemvee og hun fandt sit Ophold herovre „dog ikke saa ilde" — dette omskabtes snart til et „ganske guddommeligt," og deri var den Opmærksomhed vel for en Deel Skyld, som hendes Protectrice viste for at more sit „unge Naturbarn," som hun for Spog kaldte hende. Den Viraksky, som Kammerjunkeren og de øvrige mandlige Dele af de Selskaber, hvori Bertha kom, indhyllede hende i, bleve ikke længe uden Virkning; hun glædedes ved den Roes og Hyldest, man viste hende, og saaledes saae man en keitet og forlegen Landsbydame, efter et Aars Ophold i vor Alt formaaende Stad, omskabt til en af Selskabernes og Balsalenes Primadonna'er. Under disse Omstændigheder maatte absolut Carl Stillings Billede tabe sig; stedse traadte det længere tilbage i hendes Bryst, indtil det tilsidst ganske fortrængtes af nye og mere tillokkende Begunstigede. Grundstoffet til Berthas Charakteer var dannet af Letsind, men det traadte først tydeligt frem medens hun var i Kammerherreindens Huus, hvor desuden to med Moderen ligesindede Døttre lode deres første Omsorg være den at neddæmpe enhver Følelse hos hende, som de selv ikke besadde, og det kaldte da disse tre Vampyrer „at give hende Tone," og glædedes over den Beredvillighed, hvormed Bertha rettede sig efter deres Leveregler. — Bertha følte paa ingen Maade Kjærlighed, eller nogen dermed beslægtet Følelse for Kammerjunker Roed. Til dette Skridt dreves hun alene af Klogskab og ved Udsigten til fremdeles at kunne fortsætte det Liv i Hovedstaden, som tre Aars Forsmag havde gjort hende saa tillokkende. Kammerjunkeren var riig og gammel nok til at hun turde haabe at blive Enke efter ham; han havde Tournure, var underholdende, og forstod at øde Penge med Anstand. Det var det eneste Værd, han havde i Berthas Øine, og hvad behøver en Mand vel mere, for i den store Verden at leve tilfreds og fornøiet med sin Halvdeel? Dette meente idetmindste Bertha, og Hans Høivelbaarenhed erholdt paa et pænt Frieri et pænt Ja, og saa vare de forlovede. — I disse Dage var det nu at deres Bryllup var berammet —

Baronen lader Bud udgaae
Og indbød Gjæster mange —

Det var om Aftenen førend denne vigtige Dag, at Bertha og Kammerjunkeren Arm i Arm ved en Hændelse kom til at spadsere ned igjennem Haugen ud ad Landeveien. Aftenen var deilig, Fuglene holdt Bedetime i Skoven og Frøerne qvækkede nede i Damme og Bække. Roed underholdt sin Dame paa Spadseretouren med det elskværdige Nonsens, som just beviser den sande Fiinhed, men Bertha syntes denne Aften, imod Sædvane, ikke at lytte synderligt dertil. Man skulde ikke troe det, men just i dette Øieblik vare de næsten glemte og svundne Barndomsminder for første Gang efter lang Tids Forløb traadte frem i hendes Erindring og Carl Stilling stod iblandt dem. Hun erindrede hvor ofte han forhen havde gaaet med hende paa denne Vei, og hvor gjerne hun paa saadanne Tider havde lyttet til de glødende Ord, hvormed han talte og afslørede sin Kjærlighed for hende; hun gjorde Sammenligninger mellem Fortid og Nutid og — en Taare randt hende ned ad Kinden. Kammerjunkeren havde aldrig været hende saa ligegyldig som nu, og det var forgjæves, at han smigrede hende, at han affecterede Ømhed og spurgte om Grunden til hendes ilde Lune denne Aften; hun var og blev taus — Tys! da lyde underlige Toner over Mark og Eng i den stille, høitidsfulde Aften; Kammerjunkeren og Bertha lytte forundrede til dem, og den Første hvidsker: „Det er Orgeltoner, de spille dernede i Kirken; man indstuderer maaskee en Sang til i Morgen, min søde Bertha." Bertha hører ham ikke, men derimod gribe de dybe, vældige Toner hendes Inderste; thi Tonerne udtrykke Lidelse og Fortvivlelse, og Bertha aner hvo der frem-

kaldte dem. Hun standsede sine Skridt, og blev længe staaende stille og lyttende, fordybet i sig selv, Taarer strømmede fra hendes Øine og i dette Øieblik smeltede den Iiskorpe fra hendes Hjerte, som Convenients og Etiquette havde omgivet det med. — „Du bliver bleg, min Fortryllende," udbrød Roed, der naturligvis ikke kunde begribe Aarsagen til den Forandring, han saa pludselig saae foregaae med hende, „det er den afskyelige Aftenluft, kom, søde Bertha," vedblev han, „lad os vende tilbage." Men hun blev staaende, og det var først længe efter at den sidste Orgeltone var hendøet, og efterat hun havde seet to dunkle Skikkelser forlade Kirken, at hun tog imod Kammerjunkerens Arm og lod ham følge sig hjem.

Og det blev Nat og Dag og Aften igjen og det var Berthas Bryllupsaften. Kirken er pyntet med Krandse og Blomster, Lysekronerne tændes og Altarkjerternes matte Flammer formaae kun dunkelt at oplyse det skumle Gudshuus, paa hvis smaae Ruder de sidste Solstraaler bryde sig og see ind i Bygningen førend de for denne Dag tage Afsked med Kloden. Fra Landsbyen strømme Alle til, Unge og Gamle, Mænd og Koner, Drenge og Piger, Enhver vil see Stadsen, og Stolene fyldes med Nysgjerrige. Et underligt Væsen har i de sidste Dage hvilet over Organisten; han var bleven blegere end forhen, den gamle Præst saae det med Bekymring og bad ham flere Gange indstændigt at overlade sin Forretning i Kirken paa Bryllupsaftenen til en Anden, men det vilde Stilling ikke; „Lad mig blot raade selv denne Gang," svarede han med et sælsomt Smiil, „jeg har ikke lang Tid tilbage at spille i, kjære Pastor! denne Aften maa jeg absolut være tilstede," og han gik altsaa til Kirken, hvor Alt var forberedt, og de tilstedeværende Tilskuere ventede Brudetogets Ankomst med Utaalmodighed. — Endelig rasle Vognene over Steenbroen udenfor, Orgelets høitidelige Toner runge igjennem Kirken og Bryllupsskaren traadte Par for Par ind ad dens aabne Dør. Først gik Bertha ved sin Faders Side; hun var ført en hvid folderig Silkekjole, i hvis Belte var stukken en zirlig Blomsterbouquet; om hendes Hals slyngede sig en tyk Guldkjæde, og den simple Myrthekrands tog sig godt ud mellem hendes dunkle Lokker. Derefter kom Brudgommen, ført sin Kammerjunker-Uniform, og efter ham de øvrige indbudne Fremmede. — Psalmerne vare sjungne, Brudeparret traadte til Alteret og knælede derfor, en almindelig Stilhed herskede i Kirken, og den gamle Præsts Ord gav et underligt Echo tilbage. Da — i det samme som Roed og Bertha vexlede Ringe og hun paa Præstens Spørgsmaal bøiede sit Hoved og lydeligt udtalte sit „Ja" — lød et gjennemtrængende Suk og tre skjærende Orgeltoner peeb igjennem Kirken. Alles Øine vendte sig forbausede derop, og man hørte en almindelig Larm deroppe, og de smaae Bønderdrenge skrege om Hjelp for Organisten. Carl Stilling sad paa sin Bænk for Orgelet, kun lidt blegere end sædvanlig, hans Fingre hvilte paa Tangenterne, men de bevægede sig ikke ostere. **Han var død.**

Mange Aar ere forløbne siden den Aften. Herregaarden er solgt og kommen i fremmede Hænder, og Berthas og Kammerjunkerens Børnebørn have alt seet mange Somre gaae hen over deres Hoveder; men blandt Landsbyfolkene hører man endnu ofte Carl Stillings Compositioner synge. Disse og en næsten ukjendelig Grav paa Jellinge Kirkegaard er det Eneste, som er blevet tilbage efter ham.

Nyheder.

Endeel Medlemmer af Theater-Etaten agte ogsaa i Aar, med kongelig Tilladelse, efter Saisonens Slutning at give et Antal Sommerforestillinger. **Blandt de Stykker**, man ved disse kan vente givne, nævnes **Alex. Dumas's** Skuespil: „Kean" (oversat af Borgaard) og tvende af **Raimunds** meest bekjendte wienske Folkecomoedier: „Der Alpenkönig und der Menschenfeind" (ved Overskou) og „Der Verschwender" (ved H. C. Andersen).

— Ved Theatret indstuderes for Tiden et nyt Syngestykke i 1 Act: „En Kones Caprice," Musiken af **Paër**, og i Slutningen af denne Saison vil sandsynligviis blive bragt til Opførelse den nye Opera: „Jødinden," Musiken af **Halevy**, hvortil Texten, af **Scribe**, er oversat af Overskou.

Dialoger.

1.

(Scenen i Kjøbenhavn).

A. (læsende i Kjøbenhavnsposten) Curieus!
B. Hvilket?
A. Den **Platenske** Affaire.
B. Du har Ret, — det er et Plattenslageri!
A. Ja vist: af **Skjæbnen**.

2.

(Scenen i Rom).

A. Du har jo Taarer i Øinene, min Broder! Det er nok over det nyeste pavelige Interdict — — er det Latter eller Graad?
B. Det er af den Slags Taarer, **Klopstock** taler om, hvor han skriver:

„Und blutig ist die andre Thräne
Daß uns der Römlinge Rom beherrscht."

3.

(Scenen i Paris).

A. Detacherede Bastiller? Nei, det er utroligt!
B. Hvorfor det? Detacherede Hjerter har man jo allerede.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndag, den 18. Marts, 1838. Nr. 7.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Et Brev til Redacteuren, med Fragmenter af en Dagbog. — Notice (om Prof. Gejers „Litteraturblad").

Et Brev til Redacteuren.

„Indsluttede Dagbogs-Fragmenter, der, som De vil see, skrive sig fra den allernyeste Tid, ere ved et eget Tilfælde faldne i Indsenderens Hænder. For at sige Sandheden reentud: han har i forrige Uge fundet dem paa Ulfeltsplads, over hvilken hans Collegievei jevnlig forer ham. Ved at følge den Anviisning, de selv indeholde, har Indsl. efterspurgt Forfatteren i flere Huse i Vognmagergaden; men forgjæves. Vedkommende Politiassistent har heller ikke vidst at give nogen Oplysning, der kunde lede paa Spor om ham, ligesom Fragmenternes Eier ogsaa forgjæves har været efterlyst i Adresseavisen. — Skjøndt disse Manuscripter ikke egentlig synes bestemte for Offentlighed, tillader han sig nu at sende dem til D. V., henstillende til Dem, om De vil lade dem trykke. Naar dette skete noget snart, kunde det muligviis endogsaa virke noget Godt med Hensyn til den ulykkelige Katastrophe, Slutningen henpeger paa. Da Forf, desværre, har været saa yderlig discret, stedse kun at betegne Personerne ved Fornavnet eller et Bogstav, kan der formeentligen fra det personlige Hensyns Side Intet være at erindre imod Optagelsen. — Jeg har den Ære ɔc."

(Red. har kun at tilføie den Bemærkning, at vi, uanseet den noget usammenhængende Form og de mange Allotria, disse Manuscripter indeholde, have troet ved deres Optagelse at burde imødekomme Indsenderens ærliggode Hensigt. Intet skulde være os kjærere, end om den derved maatte blive opfyldt.)

Den — *) Februar 1838.

Mit nye Logis er endda ret hyggeligt og saa længe jeg kan holde ud at fyre i til en stadig Varme af 15° Reaumur, skal den rædsomme Kulde, vi har i Vinter, ikke genere mig synderligt, skjøndt jeg jo nok mærker, jeg paa de sidste Aar er bleven betydeligt mere kuldskjær end en gammel Arkeskriver har Lov til at være. Vognmagergaden er rigtignok hverken den reelleste eller interessanteste Gade at boe i; men Leilighed og Leie convenerede mig, og min Værtinde lader til at være et ganske skikkeligt og meget opmærksomt Fruentimmer. Som de fleste gamle Jomfruer falder hun let i Snakkehjørnet og alle Naboer og Gjenboer kjender hun paa en Prik; men det morer dog altid at blive lidt bekjendt med Localiteterne, og naar jeg ikke længere gider høre paa hende, sætter jeg mig til mit Skriverbord: saa maa hun pille af. Hun ligner alle gamle Jomfruer deri, at hun lader til ikke selv at vide af, hvor høit hendes Alders Barometer staaer. Der er da ogsaa noget Aparte ved hende. Hun gaaer meget ungdommelig klædt; gjerne i en lys Kjole med korte Ærmer, saa at de gustne Arme ret vise deres kjendelige Mangel paa Runding og Fylde; det graalige Haar er strøget tilside og med et Par Smaakamme holdt bag Ørene, men afsnubbet i Nakken og hænger hende à l'enfant i Lokker frit ned om Halsen; hun holder sig endnu temmelig rank; men har tilegnet sig en vis trippende Gang, der nok ogsaa skal affectere Ungdom. Forresten har hun vist i sin Tid været smuk; men det er noget længe siden; — Characteer eller Aand har jeg ikke kunnet opdage i hendes Træk. Nu og da falder hun lidt i det Sentimentale, og saa æsthetiserer hun grusomt. Hverdagshistorie-Novellerne ere hende ikke romantiske nok; derimod ere de vandede tydske Lommebogs-Geschichter hendes kjæreste Føde — for hun kan læse Tydsk, og det undlader hun heller ikke, naar Leilighed gives, at gjøre sig til af. — Fætter Jørgen var iaftes oppe og besøgte mig. Jomfruen gjorde sig da af Nysgjerrighed Ærinde ind til mig, og det var mærkværdigt at see, hvor hun strax søgte at gjøre sig behagelig for Candidaten. Men leiderdessen vilde det slet ikke bide paa den tørre Jurist. Vi kom tilfældigviis paa Tale om Tonen i vor Bladlitteratur. Hun vilde da ogsaa strax i al Beskedenhed give sin Besyv med, og meente, det var uforskammet, hvordan der nu blev taget paa Veie i somme af Bladene, og det saagar mod Collegier og høie Embedsmænd, og hvordan man rev ned paa Saameget, der dog nu havde været Godt i mange Aar; det var desuden bitterlig Synd mod vores gode Regjering o. s. v. — Fætter Jørgen saae paa hende, og trak saa stærkt paa Smilebaandet, at jeg allerede ventede en bidende Replik, som stantepede vilde tage baade Mæle og Contenance fra hende. Men, nei! han indsaae nok, at der ingen Laurbær var at vinde i en saa ulige Kamp, medens paa den anden Side Liberalismens Sag kun vilde være saare lidet tjent, om den endogsaa i hende vandt en Proselyt. Han indskrænkede sig derfor til en lille Bemærkning om Kjønnets trofaste conservative Sind, der var saa ægte, at det holdt Couleuren, selv i den stærkeste Ludprøve — og det tog hun da for god Fisk, og takkede, paa Kjønnets Vegne, meget pænt for Complimenten. — — Imorges gjorde jeg en Opdagelse, som jeg maa notere mig. Der er et nydeligt Pigebarn paa 2den Sal i det Baghuus, som vender lige ud mod mit Sovekammervindue. Jeg har før seet derover; men ikke faaet Øie paa Andre, end en lille, aldrende, men vever og rørig Kone, der havde travlt med at stryge. Imorges kom derimod et andet Væsen tilsyne: en ung, blond Pige, som hængte Gardiner op. Det er et interessant Syn, hvorved en kjøn Figur tager sig ganske allerkjæreste ud. Noget spædlemmet er Pigebarnet vel, og bleg af Ansigt; men rank er hun, og smukke Former og et ret interessant Udtryk en face vil vist ingen Kjender kunne nægte hende. Der seer just ikke ud til megen Velhavenhed derovre. Sophaen ved Væggen tilvenstre, Hjørneskabet og det bornholmske Stueuhr ved Vinduet ere vist tilhobe fra forrige Seculum. Madammens Habit er ogsaa simpel nok og langt fra at være moderne, og den unge Pige — mon det er hendes Datter? — gaaer i en mørk ulden Kjole og har det lyse Haar glat strøget fra Panden og hæftet op i en Tut; men der er dette Lette, Svævende i hendes

*) Datum er skrevet saa utydeligt, at det ikke er muligt at dechiffrere det. Der findes slet intet Datum paa de øvrige Blade; men efter al Sandsynlighed maa det Hele være skrevet i Slutningen af Februar og de første Dage af Marts d. A.

Bevægelser, som ret kan gotte En at see — dette je ne sais quoi, som giver en ung Pige den usigelige Ynde i Væsen og Tournure, hvis Savn hverken Stads eller kunstig Opsmækken kan bøde paa. — Men, troer jeg ikke ordentlig, at jeg Peber-svend, der snart er inde i de halvtreds, bliver sværmerisk stemt over min unge Gjenboerske? Nei, det er nok det bedste, jeg lader den Fjas fare! — Men jeg maa dog have noget Nær-mere at vide om hende. Sligt morer dog immer en gammel ugift Kavaleer i hans Enlighed. — Min Værtinde? ja, hun veed vist Alt hvad Nogen kan faae at vide om hende!

Ganske rigtigt! — „Det er en Madam —r, som boer paa 1ste Sal i Baghuset; hun har en lille Pension og lever forre-sten af at vaske Fiint for Folk, og den unge Pige er hendes Datter; hun hjelper til ved at sye; men da der er saa Mange om det, har hun ikke altid Arbeide og faaer det usselt betalt, saa at det kun gaaer smaat for dem. Der kommer Ingen hos dem, undtagen en Snedkersvend, som er i Familie med dem paa Faderens Side, der døde for fem Aar tilbage af Tæring; — han var Copiist i Rentekammeret og soutenerede forresten sig og Familie efter knap Evne, idet han tog sig Skriveri paa i sine Fritimer. Snedkersvenden arbeider nu paa Mesterstykke og vil sætte sig ned; Husets Folk sige, at han skal have et godt Die til Cousinen; men der er vist aldrig noget om, at han for Alvor skulde tænke derpaa; thi hvad skulde det vel lede til? han har heller ikke noget, og Snedkere er der jo meer end nok af her i Byen." — Kan man forlange bedre Besked? — Men jeg tør vædde paa, at eet Punkt i Beretningen dog er galt. „Der er vist aldrig noget om" — Jo! det er der dog nok, eller jeg skulde have seet reent forkeert. — Det var igaar Mid-dags, jeg fik Rapporten, og efter endt Taffel tog jeg mig min sædvanlige Luur inde paa mit Ungkarlelcie; men, sandt at sige, det var dennegang med stadigt Hensyn til 2den Bagsal. Pigebarnet sad just ved Vinduet og syede, og jeg kunde ikke nægte mig selv den Fornøielse at trække Sengegardinet saa meget tilside, at jeg ganske ubemærket kunde have et lidet Udkig derover. Jeg veed ikke selv, hvordan det var fat med mig; men vist er det, at det var mig umuligt at faae mindste Blund. Hun syede meget flittigt — et heelt Qvarteer — men saa var det forbi. Der kom et ungt Menneske ind i Stuen derovre, han var høi og mager, saae ellers ganske rask og rødmosset ud og havde en lang blaa Frakke paa: bestemt Snedkersven-den! De talede meget ivrigt sammen lige ved Vinduet; han var temmelig alvorlig, og hun, ja hun saae et Par Gange paa ham med et Blik, der kom mig for at sige Mere, end Fætter-skabet alene kunde tage paa sin Samvittighed. Saa tog han Uhret op — han skulde nok igjen til Mesterstykket —; hun fulgte ham til Døren, og der — nei, jeg saae bestemt ikke feil — der slog han Armen om Livet paa hende og kyssede hende, og — hvem skulde have seet det paa det magre, alvorlige Men-neske? — det var et dygtigt langt Kys. — Hvor var dog lille Mutter henne imens? Hun stod vel sagtens ude i Kjøkkenet og stivede Flipper, og drømte mindst om hvad der gik for sig inde i Stuen. — Nei, kjære Jfr. —n! dengang har De dog ikke været rigtigt underrettet: der er ganske vist Noget om. — — I Eftermiddags var der Fremmede hos min Værtinde. Jeg maatte og skulde ind og drikke Thee hos hende, partout! De Fremmede var kun een — ogsaa en gammel Jomfru; men af en ganske anden Kaliber, idetmindste hvad Exterieuret an-gaaer. En uanselig lille pukkelrygget Ting; men med et cha-racteerfuldt, listigt Physiognomie, et Par levende graae Øine og en Tunge som en Ragekniv. Hun kom mig saa livagtigt for som en Kat, at jeg kunde fristes til at stryge hende ned ad Ryggen, for at høre hende spinde, hvis jeg ikke var bange for, at hun i det Samme skulde hvæse og vende Kloerne til. Hvor hun kunde skjære løs! Jeg fik i den halve Time mere Ondt at vide om Naboer og Gjenboer heri Vognmagergaden, end jeg for har vidst om Folk i hele Kjøbenhavn, med Chri-stianshavn og Forstæderne i Kjøbet. Og min sentimentale Værtinde? Nei, jeg forstaaer mig ikke rigtigt paa hende! Hørte hun ikke paa denne Miss Sneerwell med en Opmærksomhed og Velbehagelighed som om hun foredrog en tydsk Liebesge-schichte fra Middelalderen. Efter al Sandsynlighed maa jeg have spilt en meget doloreus Rolle under denne Theediscours; det var dennegang ikke egentlig af Forknyttelse; snarere af indædt Harme — men jeg troer ikke, jeg mælede ti Ord. Den lille Baghuusfamilie slap da heller ikke heelskindet ud af denne Bagvaskelsens Skjærsild. Moderen, meente den Puklede, for-tjente det slet ikke bedre, end saadan at gaae og slide sig ud: hun havde selv været iveien for sin Lykke og kunde have gjort et ganske anderledes Parti, end med den svindsotige Copiist. Der var, det vidste hun, en respectabel Mand, som havde gjort en Carriere, var Contoirchef og Justitsraad, og han friede til hende; men da stak Romannykkerne endnu i hende: han var hende for gammel, for tør og for styg — nu kunde hun have været en Enkefrue paa sine 20,000 idetmindste, og havde ikke behøvet at være Vaskerkone for Folk. Datteren var en dum, indbildsk Ting, der ikke var lært op til det ringeste Andet end til at sidde og prikke med en Naal; hun fik aldrig i sine Dage nogen Mand. Snedkersvenden? Jo vist, nei, han var endda meget for god til hende, og, det vidste hun fra en sikker Haand, det var aldrig hans Agt at indlade sig med saadan en Snerpe; han maatte jo ogsaa være gal: hun havde ikke flere end to Kjoler at tage paa, een for Helligt og een for Søgnt, og den bedste var over Aar og Dag gammel og omsyet idetmindste to Gange c. s. v. o. s. v. Nu kunde jeg ikke holde det ud længere, men recommanderede mig. — Rullegardinet var nede derovre, og jeg saae kun nu og da en Skygge svæve forbi indenfor. — Jeg havde endnu Endeel at skrive — gaaer det ikke mig næsten som den svindsottige Copiist? men Gud være lovet, at jeg kun skal holde mig selv vedlige ved mit Arkeskriveri. — Det var mig imidlertid umuligt at beholde Tankerne samlede ved mit Ar-beide: bestandig stod den Pukkelryggede for mig med sit gustne, malitieuse, lattermilde Kattefjæs, i hvis Rynker jeg saae det snue, selvtilfredse Præg, som er saa egent for slige Vantrev-ninger. — Jeg lagde mig tidligt og drømte til al Lykke ikke om hende, men om den lille blonde Gjenboerske, som jeg endnu bestandig saae hænge Gardiner op.

Det er min Geburtsdag idag — 49 Aar — om et Aar er jeg da ude af en Mands bedste Alder. Det kan nok bringe En til alvorlige Betragtninger. Hvad er jeg? og hvad kunde jeg have været? Det er min fordømte Forknyttelse, der fra Barnsbeen af slog mig til en Regnepenge, og derfor blev jeg aldrig nogen Dukat. Havde jeg ikke været forknyt for at gaae op til Attestats, saa sad jeg maaskee nu i et godt Kald; — men derfor drev jeg det ikke høiere end til philosophicum, til Time-Informationer og til — Arkeskriveri. Havde jeg ikke været forknyt, saa havde jeg friet til Agentens Datter, der slet ikke var mig saa meget ugunstig, inden den lange, vindtørre Kammerraad kom og snappede hende bort lige for min Næse — o jeg gider ikke tænkt derpaa! Mit lette Sind er endda mit bedste Gode; jeg har immer ladet fem være lige og den Dag imorgen skjøtte sig selv. — Gift og hjemfaren kunde jeg nu have været — gift? Det maa dog være et ganske eget Liv. Men nu er og bliver jeg Pebersvend. — Noget smukt Mand-folk har jeg rigtignok aldrig været; Furerne i mit lange Ansigt ere i de sidste Aar blevne mærkeligt dybere, og mit Haar, der længe holdt sig saa prægtigt tykt og sort, er blevet tyndt og graasprængt; men — naar jeg faaer mine bedste Klæder paa, den fine mørkebrune Kjole, de Casimirs Buxer og Silkevesten (nu skylder jeg ikke Skrædderen mere end 40 Daler paa hele

Klatten) — saa er jeg dog, uden at rose mig selv, en ganske pæn Mand. Jeg trak mig i Stadsen alt Kl. 10, og stod just fix og færdig for det lille Speil i mit Sovegemak og strøg Haaret fra Panden, da mit Blik i det Samme faldt over paa Den Bagsal. Pigebarnet stod og gned sine smaa Hænder for Vinduet, der accurat var saa meget optøet, at jeg kunde see hende — det fryser sine 13, 14°, og det arme Barn har vist tidlig maattet sidde ved Lys og sye. Hun tøede Ruden reent op med sit varme Aandedræt, for at see sig lidt frit om. Nu faldt hendes Øine over paa mit Vindue — jeg blev ganske forlegen ved det; men er du nu igjen forknyt? tænkte jeg — jeg tog Mod til mig og hilste et Godmorgen derover — hun bøiede Hovedet en ganske lille Smule og trak paa Smilebaandet — saa! dermed var da det første Bekjendtskab gjort. Jeg følte mig ordentlig bedre tilpas efter saaledes med Mands Mod og Hjerte at have passeret Gjenboskabets Rubicone. Klokken var lidt over 11, da Fætter Jørgen kom — den eneste Gratulant til Dagens Fest. Han var ret i sit sarcastiske Lune; den ——'ske Sag, som hele Byen nu taler om, stod ham for Hovedet og han udgjød sig ikke uden Bitterhed om Militairet, som han altid har havt et Horn i Siden paa. Jeg fik ham imidlertid i de rigtige Folder ved en Flaske gammel Portviin, jeg havde anskaffet mig til Festen; vi klinkede og drak, og han blev saa opremt, at han tilsidst sang for mig en Vise, der nok skal ind i den nye Klubvisebog. Den var som skreven for ham! Jeg maatte synge Omqvædet med:

„Op, flinke Gutter! lad os klinke paa:
Oppositionen! gid den maa bestaae!
Kraftig som kjæk
Er den en Skræk
For Landets mange smaae Despoter."

„Pereat Despoterne! Oppositionen leve!" raabte han med en vældig Bas, og han stødte i det Samme saa heftigt mod mit Glas, at der sprang et godt Stykke af Kanten, og satte saa sit eget paa Bordet med en saadan Trumf, at Foden gik af det. Denne usædvanlige Støi og Klirren bragte naturligviis min Værtinde flux ind til os. Hvor hun blev venlig, den kjære Sjæl, da hun hørte hvad det var for en Fest, vi feirede! Da jeg ikke havde flere Glas end de to spolerede, hentede hun strax et Par inde fra sit Skab og et tredie maatte hun, paa vort eenstemmige Forlangende, tage med ind til sig selv. Nu kredentsede hun ziirligt min Skaal og det Sidste af Flasken gik paa Jomfruens Velgaaende. Dennegang kom hun ikke i Fristelse for at politisere — Fætter Jørgen holdt hende med sand Delicatesse ude fra dette farlige Terrain. — Gud Evan havde i Fart sat sin Frihedshue paa os alle tre. Samtalen flød som om vi tilsammen vare gamle Bekjendtere, og Jomfruen blev til Slutningen endogsaa saa liberalt stemt, at hun kun qvantsviis skjændte paa Candidaten, da han i sin Overgivenhed til Afskeed trykkede hende et Ungkarlekys paa den jomfruelige Kind. Sligt var nok ikke overgaaet hende i lang Tid. – Fætter og jeg fulgtes ad, da den lystige Candidat partout vilde tractere hos Ferrini, og jeg ikke fandt tilstrækkelig Grund til at opponere synderligt mod dette Amendement. — Dagen gik nu i Suus og Duus, og vi endte den ovre hos Kehlets, hvor Fætter til Guterletzt absolut vilde give Punsch. Her var Mange, meest unge Mennesker; der blev læst, poculeret, harcelleret og politiseret over en lav Sko. Conversationen var naturligviis meest levende over Dags-Materierne. Een gav os Foreстillinger à la Patrick Peale af forbryderiske Blikke til forskjellige Straffegrader; en Anden regalerede med Snudedrags-Anecdoter. En ung Contoirist beskrev saa omstændeligt, hvordan det var at ligge krum, at man skulde tro, han selv havde gjort Erfaringen — kort, et heelt Qvodlibet af Militairhistorier blev givet til Bedste. Fætter Jørgen var ingenlunde noget uvirksomt Medlem af Forsamlingen; han var ret i sit Element; han skoptiserede, loe, harcellerede, sang og drak. Flere af de unge Mennesker vare, som det lod, hans Busenfreunde, og han var nok ogsaa godt kjendt med Stedet. — Klokken gik til tolv, inden vi tænkte paa at vende hjem. Vi bleve en heel Klynge i Følge, for største Parten lystige Gaster, og vi slendrede mangfoldige Gader igjennem, da nu En skulde følges hjem, nu en Anden. Disse Kreuz- und Querzüge førte os ogsaa over Ulfeltsplads. Her skulde da gjøres Holdt ved Skamstøtten, og Fætter Jørgen, der havde sig en dygtig Streg, urgerede i en kort, men epigrammatisk-fyndig Tale paa, at vi burde rive den om, da det var en „ævig Skam og Skjændsel," at den endnu stod. Denne Tale fandt villig Gjenklang i flere unge Gemytter; det nyttede slets ikke, at jeg tog Mod til mig og for første Gang i mit Liv vovede mig frem som Taler, idet jeg, i Qvalitet af den Ældste og meest Ædrue, argumenterede ad hominem for, at vi gjorde bedst i at lade den staae: nogle unge Russer hjalp hinanden op ad Stetten og Candidat Jørgen søgte, skjønt noget ubehjelpsomt, at kravle bagefter. De anstrængte nu alle deres Kræfter; men hele Udbyttet af deres Kraftanspændelse var, efter hvad de selv forsikkrede, at de havde rokket Overlaget et lille Stykke; men, efter hvad vi Andre kunde skjønne, at den øverste Steen laae ligesaa urokket som den underste. Det kom til Paree om en Bolle; men vi bleve enige om at opsætte Afgjørelsen til en anden Gang: vi skulle da give Møde paa Pladsen ved høilys Dag og med Voldgiftsmænd optage et Syn over corpus delicti. — Efter denne Digression gik Coursen til Vognmagergade, og da Fætter alt hos Kehlets havde declareret min Indtrædelse i det 5te Decennium, lød udenfor min Dør endnu et lille lystigt Hoch for Geburtsdagsbarnet, der faa Øieblikke efter, heelt ør af Dagens uvante Tummel, udhvilede sig sødelig paa sine Laurbær i Morphei Arme.

To Dage efter.

Det er reent galt naar man engang kommer ud af sine rigtige Folder. Hele Dagen efter Sviren havde jeg en frygtelig Jammer og igaar sov jeg til langt opad Formiddagen og fik ikke udrettet Andet end optegnet hiin Dags mærkværdige Begivenheder, af hvilke Bedriften paa Ulfeltsplads endnu som et Fata Morgana svæver mig for Øinene. Min gamle Jomfru har virkelig været meget opmærksom for mig. Hun har trippet om mig, hun har kogt Havresuppe, som jeg endelig maatte drikke, da det var det Bedste, man kunde gjøre naar Maven var i Uorden, og iaftes opvartede hun med Æg og Anchiovis som det Bedste naar den var kommen i Orden igjen — saa at hun Intet har ladet mangvere. — Imorges saae jeg for første Gang igjen over til Bagsalen; men Ruderne vare reent tildækkede med Isblomster. — Jeg er i Formiddag begyndt at komme i mit gamle Gleed, og Pennen løber igjen rask for mig. Jeg maa nu see at faae indhentet hvad jeg har forsømt. Fætter Jørgen har været hos mig hver Dag; men kun paa kort Tid, da han nu baade har taget et nyt Sæt Manuducenter og faaet flere Timer besatte med Information. — Jeg maa skrive til ud paa Natten og endda see at være tidlig paa Benene imorgen, for at komme rigtigt à jour.

Idag har jeg været ret flittig og kan nu nok igjen puste lidt imellem. — I Middags faldt det mig ind igjen at ville tage et lidet Udkig derover; men aldrig har nogen Dødelig skjændigere seet sin Forventning skuffet — istedetfor Pigebarnet seer jeg — nei, jeg troede ikke mine egne Øine — jeg seer den lille Pukkelryggede, posteret lige for Ruden, og skelende ud af den med sit trædske, malitieuse Kattephysiognomie. Et Øieblik efter kom den vimse Copiist-Enke tilsyne. Den Puklede var Venligheden selv — den falske Blakke! Der blev en Kyssen og Omfavnen saa det var en Gru; kort efter saae jeg

hvor Utyfket perorerede og gesticulerede for Enken, og hvor denne slog Hænderne sammen og satte et Ansigt op som om Ballen var væltet for hende og alle de fine Kraver og Kryds laae i Skarnet. Saa gik de længere ind i Stuen og satte sig i Sophaen og jeg saae kun nu og da, hvor den Puklede blev ved at fægte med Hænderne. — Hvad kan det dog være? Det Utyskes Komme derovre har virkelig foruroliget mig. Noget Godt har det vist ikke at betyde; det saae jeg ogsaa tydeligt nok paa Enken. Men Pigebarnet da? Hun kom slet ikke tilsyne. — Den Pukkelryggede har siden været inde hos Jomfruen og bliver der nok iaften. Jeg kjender godt igjen hendes hæse, hvæsende Stemme. Vel er jeg en stor Hader af at lure; men et Par Gange fristedes jeg dog til at lytte efter hvad hun sagde — dog uden Nytte; thi det var mig ikke muligt at bringe noget Sammenhæng deri; men paa nogle enkelte betegnende Ord kunde jeg nok slutte mig til, at det var Bagsalsfamilien, der var paa Tapetet. Min Værtinde har jeg ikke seet siden imorges, og ind til hende gaaer jeg ikke, idetmindste ikke saa længe Utyfket er der. — Fætter Jørgen kom iaftes og jeg var ikke seen med at gjøre ham til min Fortrolige. Familien derovre lod til at interessere ham; han kjendte rigtignok ikke det mindste til den, men agtede flux at gjøre dens Bekjendtskab, og om jeg kjender ham ret, skaffer han nok al fornøden Oplysning. Han forlod mig med den faste Beslutning imorgen den Dag at gaae over til Enken og engagere hende til Besørgelsen af hans Vask. Det kunde jeg da ogsaa have gjort — hvis jeg ikke igjen havde været forknyt; men jeg trøster mig ved, at det ikke vilde have været til synderlig Gevinst for Konen, eftersom jeg sjelden gaaer ud og saaledes hverken bruger Flipper, Kraver eller Halsklude. Min Skildring af det lille Utyske satte forresten ikke Candidaten i mindste Uro. „Hun er vist ikke saa pukkelrygget som Du tænker," meente han; „hvad siger det, at hun lader Knebren løbe og skjærer løs paa Næsten? Det gjør de jo Alle!"

Jo, det er vist nok: der er noget Galt paa Færde derovre. Pigebarnet har siddet vel en heel Time ved Sytøiet og seet saa forgrædt ud, at det var en Ynk. Arbeidet vilde idag slet ikke gaae for hende og tilsidst maatte hun reent lægge det fra sig. — Jeg har ordentlig været bange for, at hun skulde see herover, og jeg burde dog næsten ønske det. Jeg er vis paa, at den ømmeste Deeltagelse staaer at læse i mit Ansigt, og det maa dog altid gjøre godt at vide, at Nogen har Medfølelse for vor Kummer. Men hun kjender mig jo slet ikke. Det er dog ogsaa fordømt, at jeg ikke har været derovre! Nu gaaer det aldeles ikke an; det vilde være at falde med Døren i Huset. — Mit Hjerte var saa fuldt, at jeg nødvendig maatte have Luft. Candidaten kom ikke i Formiddag. Der var da ikke Andet for, end at betroe min Bekymring til Jomfruen, skjøndt jeg ikke skal nægte, at hun siden den Pukledes Visit igaar havde tabt betydeligt i Creditten hos mig. Hun kom ind som sædvanligt, trippede om og gjorde sig behagelig. „Apropos", begyndte jeg, de Folk derovre paa 2den Bagsal — det er jo en skikkelig Familie." — „Aa ja vist er den det — der er Forresten ikke Meget at sige om dem." — „Datteren er en ganske net Pige." — „Synes Dem det? Det er dog en ubetydelig spinkel En, og Dannelse eller Talenter har hun nok ingen af." — „Det er muligt; men hvad mon Grunden kan være til, at hun er saa gyselig sørgmodig; før sad hun og græd sine bittre Taarer over Sytøiet, det arme Barn." — „Saa? græd hun? Aa ja, det kan hun maaskee nok allerede have Grund til. Der er mange slette Mennesker i Verden, og de Mandfolk især kan ingen ung Pige troe." — „Saa De troer, det er over et Mandfolk, hun græder?" — „Ja hvad Andet? hvad skulde en saadan ung Pige vel ellers græde saa længe over?" — „Maaskee det er Snedkersvenden, som ——?" — „Hm, ja hvad veed jeg det? men han er vel sagtens ikke bedre end de Andre." — „Saa De veed ikke noget Nærmere —?" — „Nei, hvorfra skulde jeg vide det? Om man ogsaa havde hørt Noget, saa Gud bevare min Tunge! Man kan, ved Gud! have Nok i sin egen Deel." Her udstødte hun et dybt Suk — Mandfolkene maae vist i sin Tid have været hende gramme, eller skulde hun endnu have Grund til at beklage sig over dem? — Nok er det, hun gik, og jeg var lige klog paa Sagen. — I Middagsstunden stod jeg inde ved mit Sovekammervindue. Der var ingen i Stuen derovre — mekanisk stirrede jeg ned i Gaarden — see, da kom der En i en lang blaa Frakke — jeg havde bestemt seet den Figur før — ja vist! det var Snedkersvenden — han løb op ad Baghuustrappen. „Nu!" tænkte jeg og saae igjen derover med spændt Forventning. Men nei — der kom endnu Ingen ind. Det rørte sig igjen dernede og det kom mig for, som om jeg atter saae den blaa Frakke forsvinde ved Mellemdøren. — Var han gaaet igjen? — Mod Aften kom endelig Fætter Jørgen. „Naa, det er en herlig Forklaring!" udbrød han, inden han ret havde faaet Døren lukket efter sig. — „Nu! hvad har Du faaet at vide?" — „Er det ikke som jeg altid har sagt: Politiet har os Allesammen i Lommen." — „Politiet! hvad mener Du? Det kan dog aldrig have noget der at bestille." — „Netop! Hvor har ikke det at bestille? Og hvilke Streger er det ikke, det altid gjør? Hvad er det, han siger i Farinelli? — Nei! hvad der først er kommet i dets Klør, slipper ikke ud igjen. For Netten kommer nu slet ikke den Sag: det bare de dem nok for." — „For Retten? hvad skal for Retten?" — „Beslaget, naturligviis." — „Hvad? Beslag? jeg troede, det var om Snedkeren, Du talede." — „Aa hvad Snedker! veed Du da ikke, at Posten igjen er under Beslag og at man siger, Cancelliet hverken vil give den fri eller reise Sag?" — Det faldt mig som Skjæl fra Øinene: jeg havde kun tænkt paa Bagsalen, mens han talte om Kjøbenhavnsposten. Naturligviis havde han slet ikke været derovre

---

Imorges atter tilfrosne Ruder og ikke et Solglimt derovre. — Jeg maatte kile dygtigt paa, da jeg nødvendig skulle være færdig til Secretairen Kl. 11 kom med en ny Transport. — Rigtigt expederet! — Et Øieblik efter havde jeg Fætter Jørgen. „Nu, dennegang skal jeg give Dig Rapport om hvad der ligger **Dig** paa Hjerte!" — Jeg var lutter Øre. Han havde været derovre og talt baade med Moder og Datter. Gud maa vide, hvordan han havde baaret sig ad med saa hurtigt at komme i Mamas Kridthuus; men han havde allerede havt en geheim Conferents med hende, og vidste Alt. Datteren havde ganske rigtigt været hemmelig forlovet med Snedkeren; men nu havde hun slaaet op med ham. Han var en snavs Knægt, der, paa samme Tid som han legede Kjæreste med sin Cousine, stadig søgte et berygtet Haus. Dette havde til Evidents opklaret sig, og Madamen havde alt igaar givet ham Løbepas. (Det var nok dengang, jeg saae ham drive saa hurtigt af). Pigen havde grædt sine modige Taarer. Det havde hun aldrig troet om Jens; han saae dog saa skikkelig ud! — „Forresten har det ingen Nød med den Sag," meente Fætter Jørgen; „hun er ingen Maanskins-Prindsesse og finder sig nok i, hvad der ikke kan være anderledes. Men møder jeg engang den Bengel af en Snedker, saa svarer jeg for Ingenting. Det unge Barn! og saa nysselig en Glut! — Den Flegel! Hun kan takke sin Gud for, at hun i Tide blev ham qvit — og Du, min Broder! gjør Du i Din inderste Sjæl Afbigt for det malitieuse puklede Væsen, Du havde seet Dig saa arrig paa; thi, saa vidt jeg kunde høre paa Alt, var det nok hende, der først havde givet Moderen Vink om Sagens rette Forhold og Snedkerens Nederdrægtighed. Sagde jeg ikke strax, at hun vist ikke var saa pukkelrygget som Du tænkte?" — — Saaledes hang altsaa Sagen sammen! — Neppe var min Fætter borte igjen, før jeg var inde i mit Sovekammer. — Den skjændige Snedker! Det stakkels Pigebarn! — — See! der stod hun jo lyslevende ovre ved Vinduet. Men hvilken piinlig Ængstelighed laae der ikke i hendes Ansigt. Hun saae sig frygtsomt om, og tog et Papiir frem af sit Kommetorklæde. Det er et Brev — hun synes at betænke sig om hun skal aabne det. Nu seer hun sig igjen om. Hun brækker det, og læser —— min Gud! hvad skal dog det betyde? hun seer ud som et Liig, hun vakler paa Fødderne, og holder sig ved Vindueskarmen — nu synker hun ned i Stolen. — Der har vi Moderen. Hun snapper Brevet, og Pigebarnet tumler op, græder og vrider sine Hænder. Moderen seer ogsaa yderst betuttet ud. — Hvad kan det ulykkalige Brev dog have indeholdt?

Notice.

Af det i Nr. 1—2 af d. Bl. ommeldte periodiske Skrift af Prof. **Geijer** i Upsala ere nu de tvende første Nummere udkomne. Det har Titel af: „**Litteraturbladet.**" Foruden en interessant Recension af **Atterboms** Skrifter — som **Geijer**, efter Forsikringen om sin ligesaa oprigtige som uforanderlige Hengivenhed for Digteren, slutter med en Hentydning paa, at deres Baner torde blive divergerende; „**thi mig er Stuen bleven for trang**" — indeholder det en Indledning, der har vakt endeel Sensation, fordi Geijer deri vedkjender sig Mouvementets Grundsætninger og slutter sig til Liberalismens Banner — en Handling, der endogsaa offentligen er bleven betegnet som „Apostasie."

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 25. Marts, 1838.** **Nr. 8.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Vaarens Smerte, en Allegori, af P. L. Møller. — Epistel fra Arkeskriveren. — Nyheder: H. Wolffs Aftenunderholdning; Weyses „Floribella" bedømt i Tydskland; Tog af Laplændere til Kjøbenhavn. — Militair-Anecdoter.

Vaarens Smerte.

(En Allegori). *)

Rosen blusser snart i Danas Have,
Liflig fløiter snart den sorte Stær.
Snart vil Bi sin brune Nektar lave,
Hingsten græsse stolt paa gamle Grave,
Drengen plukke af de røde Bær. —
Men, naar Vaaren gaaer ved Danmarks Sunde
I „Charlottes Bøgelund" igjen,
For at aabne sine tusind Munde,
Vække Hjerterne af Vinterblunde,
Møder hun ei meer sin Hjertensven; —
Ham, hvis Sang hun tiere begjerte,
End den lød, — en høi, en sjelden Aand, —
Ham med Tanken som en hellig Kjerte,
Og med evigt Foraar i sit Hjerte,
Kjærlighed og Trofasthed i Haand.
Hun vil sende Rosen ud at lede,
Lade Bien flyve over Land,
Stæren flagre fra dens høie Rede;
Med de lyse Blikke vil hun bede
Dem at gjennemsøge Mark og Strand.
Stær og Bi den snelle Vinge breder,
Rosen flyver med sit grønne Blad.
Dette Svar den smukke Vaar, som græder,
Bringe de: „ak ingen, ingen Steder
Saae vi ham, som du os finde bad."
Rosen siger: „mine Blik ei svigte;
Han, hvis Ord var som min egen Duft,
Han, hvis Tanker vare skjønne Digte,
Som mod Evigheder monne sigte,
Aander ei i denne Verdens Luft.
Mig en nøgen Taarepiil fortalte,
Med en lille Høi de dækked ham;
Og mens Blæsten mine Kinder svalte,
Dufted jeg saa stærkt og paa ham kaldte;
Men jeg troer ei, at han det fornam."
Bien svarer: „Læbens Honninggave,
Før saa sød, jeg fandt ei paa mit Tog.
Sælsomt kun — i Dødens stille Have
En iblandt de melankolske Grave
Mig med friske Blomster til sig drog."
Sidst vil Stæren træde frem for Vaaren:
„Mere hurtig paa dit Bud fløi **jeg**;
Navnet hørte jeg og skued Taaren,
Som de Mange fældede ved Baaren,
Men hans hulde Aasyn saae jeg ei.
„Da jeg længe, længe havde fløiet,
Saa jeg Jorden øined neppe meer,
Lyse Væsner mildt sig mod mig bøied
Som de kunde læse mig i Øiet, —
Fleer end dine Børn, ja mange fleer.
„„Tankens Alfer er vi,"" saa de talte,
„„Vide vel, til hvad din Attraa staaer.
Nylig vi til Jordens Mørke dalte,
Til vort Allerhelligste ham kaldte,
Hvor ei denne Verdens Blik ham naaer, —
Til en anden Verden, lysomsnoet
Af Uendeligheds Straaleflod,
Kun af Aandens klare Slægt beboet:
Dens **Udødelighed** varmt han troed',
Og Udødelighed blev hans Lod.
Himmelsk Harmoni som Eenheds Kjerte
Gyder i hans Væsen evig Fred.
Sympathi af Tankeflugt og Hjerte
Alt han eied; — Tidens svundne Smerte,
Jorden mindes han med Kjærlighed.
Der stadfæstes hans — langt meer end **Drømme**, —
Nei, hans rige, klare, sikre Haab;
Han kan paa den Æthers **Bølger** svømme,
Der som evig Morgenrødes Strømme
Døbe Rummet tavst med Tankens Daab.""
„**Atter** dalede jeg ned til Jorden,
Og jeg hørte, da jeg svæved nær,
Klagesange med Basunetorden;
Unge, Gamle gik i langsom Orden,
Meest af Unge dog en talløs Hær.
„Og det lød som een, som Alles Stemme:
Tak for dine Tankers Blomsterbed!
Ven og **Lærer**, aldrig dem vi glemme!
Tak dog først og sidst af os her hjemme
For din inderlige Kjærlighed! —
Barnlig Fromhed, søde, milde Blikke!
For vort Øie slukt er eders Lys;
Men den Aand, I speiled, glemmes ikke,
Og ad Tankens **skjulte** Vei vi **skikke**
Jer det sidste, lange Afskedskys.
Ven og **Lærer**! Kraft kun avler Daaden;
Kraft var og **Din** klare Tænknings Sjæl.
Stærk som Faa du kæmpede med **Gaaden**,
Saae med christent Øie Charonsbaaden,
Sagde rolig denne Luft Farvel.

*) **Indsendt d. 18de Marts.**

Ingen Svagheds Hulken derfor saare
Skal Din fri, Din tillidsfulde Sjæl.
Taaren flyder, det er Glædens Taare,
Som vi offre ved Din Larves Baare,
Glædens, — thi Din Psyche har det vel! —"

Men om Vaarens Blik en Sky sig flokker,
Om det smukke, milde Pigeblik;
Smerten ryster hendes unge Lokker,
Hendes Taarer falde som Sneklokker
Ned til Jorden med vemodig Skik.
Og hun sukker med sin Røst, den bløde:
„Sørger med mig, Rose, Bi og Stær! —
Saare sjelden var den Blomst, som døde,
Og jeg kjender ei den Morgenrøde,
Hvori nu den spiller med sit Skjær. —
„Men naar første Bitterhed er svunden,
Naar for Graad Guds Sol min Kind gjør fri,
Skal jeg vandre sagte gjennem Lunden,
Vække mine Smaa med Kys paa Munden,
Vække Nattergalens Melodi.
„Og Urania, min høie Frænke
Skal, til Ære for sin ædle Gjæst,
Al sin Glands, sin Reenheds Fylde sænke
Gjennem Natten, og Enhver skal tænke,
Der er Fest! — dog det er Sorgens Fest.
„Mine Haver, Skov og Eng skal klæde
Sig med østerlandske Teppers Bram, —
At, hvis han fra sit ukjendte Sæde
Kaster Blikket paa sin Ungdoms „Glæde,"
Han kan see, hvor høit jeg elsked ham!
„Og som Gjenklang af hans egne Sange
Skal, til efterladte Hjerters Trøst,
Gjennem Duft af danske Kløvervange
Høres Mindehymner fra saa mange,
Som Naturen gav en Sangfugls Røst!

P. L. Møller.

Epistel fra Arkeskriveren.

Kjøbenhavn den 20de Marts 1838.

Herr Redacteur!

I sidste Søndags-Nummer af Deres Morgenblad har det behaget Dem at optage nogle, som Indsenderen selv indrømmer, paa offentlig Plads fundne Dagbogs-Fragmenter. Jeg har skrevet disse Fragmenter, og Indsenderen har fuldkommen Ret naar han mener, at de ikke vare bestemte til at offentliggjøres. Men naar han tillægger mig en yderlig Discretion, saa maa han undskylde, at jeg til Gjengjeld ikke engang kan tillægge ham den allersimpleste Discretion, som jeg skulde mene, at hver Mand skylder sin Næste. Havde saavel han som De, Herr Redacteur! tænkt Dem de høist sandsynlige Følger af dette Manuscripts Publication i et offentligt Blad, og at der var langt større Rimelighed for, at den vilde „virke" meget Ondt for Forfatteren, end, som Indsl. siger, „noget Godt" med Hensyn til den Begivenhed, som deri ommeldes — i Sandhed, De vilde vist Begge have betænkt sig paa hvad de gjorde. — Jeg vil her slet ikke videre berøre, hvor overmaade omfindtligt det maatte være mig at see mine egne Personalier givne til Priis for Publiciteten, og hvor mange Ubehageligheder allerede dette kan volde mig i flere delicate Forhold. Jeg vil heller ikke engang tale om, hvor let det var muligt, at jeg i mine løst hensrevne Optegnelser kunde have stødt an imod Love, Forordninger, Rescripter o. s. v., f. Ex. imod „den ubekjendte Resolution," hvorved De da, foruden Deres eget Ansvar, kunde have paadraget mig Politiets Efterforskninger og en Huusinqvisition — nei! men hvad jeg anseer for ligesaa farligt: De har ligefrem stillet mig blot for alt det Fjendskab, alle de Forfølgelser, Affløringen af mine lønlige Tanker om flere Individer af det qvindelige Kjøn maa vække saavel hos disse som hos alle dem, de staae i Forbindelse med. Og har De tænkt Dem hvad det har at betyde? og hvad det i sine Conseqvencer kan lede til? — — Dog, til min store Lykke, har Tilfældet føiet det bedre, end Deres Ubesindighed (for at bruge et mildt Ord) havde redet det for mig, og jeg har idetmindste for Øieblikket undgaaet det rædsomme Uveir, der trak sammen over mit Hoved. — Strax i Søndags Formiddags kom min Fætter styrtende op til mig med det ulykkelige Nummer af Morgenbladet, som han tilfældigviis havde faaet Øie paa oppe hos en Conditor. Han var yderst opbragt over at see sig i Bladet; thi hvor stor Priis han end vilde sætte paa at være en „offentlig Character," saa abhorrerede han dog paa den Maade at blive draget frem for Publicum. Hans Harme væltede da ud over mig, da han, trods Introductionen i selve Bladet og min virkelig høist uforstilte Uvidenhed og Forbauselse, ansaae mig for Ophavsmanden. Da jeg endelig havde faaet ham overtydet om min Uskyldighed, og jeg nu fra min Side ogsaa havde givet min Galde tilbørlig Luft, holdt vi Raad om hvad der var at gjøre. Candidaten stod paa en Proces, ved hvilken De, Herr Redacteur! vel neppe vilde slippe for at komme i en ordentlig Mulct og under adskillige Aars Censur. Efter nøiere Overveielse fandt vi det imidlertid af flere Grunde rigtigst, for det første at indskrænke os til, øieblikkeligen og for stedse at rømme det Terrain, der havde faaet en saa uventet Publicitet. Han ilede flux afsted, for at søge mig et andet Logemente og med det samme hente et Par Karle til Flytningen, og jeg skrabede i al Hast mine Pakkenilleker sammen, og begav mig ind til min Værtinde, for at betale hende en Maaneds Leie og sætte hende i Kundskab om, at jeg endnu samme Dag ganske uventet var nødt til at foretage en Reise, der for længere Tid vilde fjerne mig fra Byen. Hendes Forundring behøver jeg ikke at beskrive, saalidet som den Dyst, jeg havde med at rede mig vel fra alle de Spørgsmaale, hvormed hendes Nysgjerrighed bestormede mig. Takket være min Fætters Raskhed og Iver: endnu inden Middag — og, vel at mærke, ogsaa inden det vel forlængst til Vognmagergade arriverede Morgenblad ved nogen Naboes eller Gjenboes Opmærksomhed var kommet deri Huset, var jeg ude af det og i mit nye Qvarteer, hvor jeg har besluttet at overholde et saa strængt Incognito, at hverken De, Hr. Redacteur, min ærliggode Ven, Indsenderen, Vognmagergadens Damer, eller nogensomhelst tjenstvillig Speider efter mig eller mine Dagbogs-Optegnelser, lettelig skal kunne opspore mig.

Saameget for mit Vedkommende. — Da Sagen om Bagsalsfamilien og Snedkersvenden imidlertid nu engang er kommen for Publicum, er det kun en skyldig Satisfaction for den ved denne Historie meest graverede Part, at jeg endnu tilføier Følgende:

Det Brev, der saa stærkt havde alarmeret baade Moder og Datter, var, som man vel kunde tænke, fra Snedkeren. Efter paa det ivrigste at have bevidnet sin Uskyldighed, endte han med at sige sin forrige Kjæreste Farvel for evig, da det var hans alvorlige og fulde Agt at forlade en Verden, hvor Ondskab og Bagvaskelse opløste de helligste Forhold og hvor Menneskets Frihed desuden var indskrænket af saamange trykkende Baand. Moder og Datter vare ude af sig selv ved den Tanke, at den Ulykkelige vilde tage sig selv af Dage. Min Fætter, der et Øieblik efter havde besøgt mig, kom netop i dette deres Dilemma over til dem. Han paatog sig strax at gjøre hvad der stod i hans Magt for at forhindre den befrygtede Ulykke. Det hang imidlertid ikke ganske saaledes sammen som de havde forstaaet Brevet. Snedkeren havde nemlig fattet den Beslutning at tage over til Aarhuus, for derfra med Stolemager Dessau at reise til Amerika. Ved den „Verden," han vilde forlade, havde han meent „den gamle," og ved den af Baand betyngede „Frihed" Næringsfriheden. Min Fætter anstillede nu en nøiagtig Efterforskning, der overtydede ham om, at Snedkeren virkelig var uskyldig i den Brøde, man havde anklaget ham for. Han var rigtignok i den sidste Tid stadigen kommen i det betegnede berygtede Huus; men det var paa hans Professions Vegne. Han havde, for at vinde en lille Bifortjeneste, taget imod noget Arbeide der, som efter de strænge Laugs-Artikler kun en **Mester** maatte paatage sig, og for ikke at blive udsat for at „jages" af den paasiende Oldermand, faae en Politisag paa Halsen, blive mulcteret og hvad videre Følger det kunde drage efter sig, kom han der først i Mørkningen og arbeidede ved Lys. At Familien, hvor han havde dette Arbeide, ikke var af det bedste Rygte, blev ham først vitterligt efterat han havde paataget sig det. — Det var nu en let Sag for min Fætter at tilveiebringe en Forsoning mellem Kjærestefolkene; og at Snedkeren ikke til Sommer reiser med Stolemageren til Amerika, er en Selvfølge. En lille Capital, som efter en Slægtning indestaaer for ham i Overformynderiet, med den Stipulation, at den skal udbetales ham, naar han behøver den til at sikkre sig en fast Stilling, og hvilken han ved hiint Forsæt havde paatænkt at faae ud, for dermed at bestride Reisen til den nye Verden, vil han nu, efter sin tidligere Bestemmelse, benytte til her at sætte sig ned som Mester, og da han er en meget duelig Arbeider og vel liidt af alle dem, der kjende ham, er der al Grund til at haabe, at han snart vil kunne forsørge en Familie, og at man saaledes om ikke ret lang Tid vil kunne vente at see det smukke blonde Pigebarn paa Bagsalen befriet fra en Sypiges ublide Lod og vel hjemfaren som en brav Haandværksmands vevre og huuslige Ægtehalvpart.

Min Fætter deler forresten nu ganske min første Formening om det uhyggelige pukkelryggede Væsen — det var rigtignok fra hendes onde Tunge Bagvaskelsen imod Snedkeren flød, og der er al Grund til at formode, at den hele Historiene og alene var et Opspind af hende, hvortil hun snedigt nok havde vidst at benytte de Materialier, flere qvindelige Bekjendteres Sladdersyge gav hende ihænde, og hvorved et tidligere Kjendskab til Enken kom hende ypperligt tilpas. Da min Fætter ved samme Leilighed har gjort flere Erfaringer om hendes Virksomhed i lignende Retning, er det meer end sandsynligt, at hun fornemmeligen anvender sin Tid paa det noble Hverv „at forstyrre Partier" — en Metier, hvori forøvrigt flere gamle Jomfruer i Kjøbenhavn skulle forsøge sig med et ualmindeligt Talent. — Min forrige Værtinde derimod har jeg gjort skammelig Uret, idet jeg formodede, at ogsaa hun havde en Finger med i Spillet. Hun er meget for godmodig, og, om jeg saa tør sige, tillige meget for indskrænket, til at kunne have været andet end et blindt Redskab. Utysket har i mangfoldige Aar havt sin Gang hos hende, og hun har i sit Hjertes Enfoldighed kun moret sig over de mange malitieuse og scandaleuse Anecdoter, hiin altid vidste at fortælle, og nydt dem med saameget desstørre Behag, fordi et bedre Conversationsstof var hende fremmed.

Den her omtalte lille Begivenhed er da ikke uden sin gode Moral, og som et Apropos til denne vil jeg endnu blot tilføie, at da min Fætter og jeg forleden vare sammen med vore Commilitoner ved Ulfelts-Støtten til Afgjørelse af den omtalte Paree (ved hvilken Leilighed jeg maa have revet den ulykkelige Dagbog op af Lommen) — beklagede Candidaten ret hjerteligt, at hiin fameuse steensatte Skampæl ikke var bleven en Pasquino-Støtte for Byen: han vilde isaafald ikke tøve noget Øieblik med at kline en velfortjent Pasqvil over den Pukkelryggede med fuld Navns Nævnelse derpaa.

Uden videre Tak for Deres i denne Sag havte Uleilighed, undertegner jeg mig

den Dem forhaabentlig stedse ubekjendte

Arkeskriver.

Nyheder.

Den oftere heri Bladet omtalte udmærkede Violinist, **H. Wolff,** hvis første Concert den 25de f. M. var ualmindelig talrigt besøgt, giver iaften (Søndag) en Aftenunderholdning paa det kongl. Theater, ved hvilken han vil foredrage tvende af ham selv componerede Nummere: en Concertino og en Rondo: **„Souvenir de Munich"** og til Slutningen Variationer over et Original-Thema af Mayseder. Clarinettisten Hr. Kapelmusikus **M. Petersen** vil denne Aften udføre **C. M. v. Webers** første Concert for Clarinet og Obligat-Partiet til en Romance: „Der Hirt auf dem Felsen," som synges af Hr. **Sahlers**; og Hr. **F. Kuhlau: Mendelsohn-Bartholdys** Caprice i **H. moll** for Pianoforte. Desuden gives tvende Sangnummere: Arie af **Bellinis** „Norma," synges af Jfr. **Irza,** og Duet af **Donizetti,** ved Jfr. **Østerberg** og Hr. **Faaborg;** og tvende Declamationsnummere, af Hr. Instructeur **Nielsen** og Mad. **Larcher.** Aftenunderholdningen aabnes med **Mozarts** Ouverture til „Titus" og dens 2den Afdeling med **Mendelsohn-Bartholdys** Ouverture til „Fingals Hule." — Siden sin 1ste Concert, ved hvilken Hr. **Wolff,** som bekjendt, saae sit fortrinlige Talent paaskjønnet ved de **meest** levende Bifaldsyttringer, har han ogsaa spillet paa een af **Herrer** Kapelmusici **Werschalls** og **Petersens** Abonnements-Aftenunderholdninger, og Enhver, der har besøgt disse, vil sikkert indrømme, at han er en af de ypperligste Qvartetspillere, man her har hørt. **Det er** Kunstnerens Agt at reise herfra til Stockholm.

— I Allg. Musikalische Zeitung No. 4 d. A. læses en Kritik af Prof. **Weyses** „Floribella," der, som bekjendt, arrangeret for Pianoforte af Componisten, ifjor udgaves af Musikforeningen her i Staden. Rec. beklager, at saa sjeldent større musikalske Værker af danske Musikere, og netop sjeldnest af de dygtigste, naae til Tydskland. **Weyses** Mesterskab, ei blot i Kirkestilen, men ogsaa som Operacomponist, var ham forlængst bekjendt af paalidelige Efterretninger; men med egne Øine at see et Værk for Scenen af Weyses Muse, forblev hidtil et uopfyldt Ønske. Desmere glæder han sig nu over dette Værk, skjøndt Partitur og Textbog endnu savnes, for fuldkomment at gjøre sig bekjendt dermed. Klaveerudtoget viser imidlertid allerede, „at Mandens Renommee ogsaa i dette Fag er aldeles fast begrundet." Efterat have refereret Indholdet, slutter Rec. med følgende Bemærkning: „Vi skulle mene, at en saadan tydsk-gediegen, derhos folkemæssig indgribende, let overskuelig og ved Alfernes romantiske Smykke Sandserne tiltalende Opera ogsaa paa tydske Theatre vilde finde den bedste Modtagelse. At dette Værk i digterisk og musikalsk Henseende staaer langt over heelt mange italienske og franske Nyheder, man ufortøvet griber til og paa hvis Opførelse ikke ubetydelige Summer blive anvendte, er endnu det Mindste, man kan sige til dets Anbefaling. Vi vilde altsaa raade til at forplante denne Opera paa vore tydske Theatre, saafremt vi ikke vidste, at de fleste Intendantser og Theaterdirecteurer have en ganske egen Religion, i hvis Hemmeligheder et andet Menneske ikke let indvies. Kun saa Meget synes os klart, at **Apol** sædvanligen er den Sidste, der zirer deres Templer. **Merkur** staaer øverst. Men det torde let være muligt, at begge her kunde staae tilsammen. Maaskee behagede det engang, ogsaa at forsøge noget Godt, saameget snarere som Alfe-Apparatet ikke er noget uhørt og bekosteligt, og dog stemmer smukt med Hensigten og er behageligt for Øiet. Vi ere begjærlige efter at erfare, hvad de Herrer ville beslutte med denne tydsk-beslægtede Opera, som ganske sikkert isaafald vilde finde megen Deeltagelse i selskabelige Circler. Endelig er Componisten forlængst erkjendt i Udlandet, hvilket endnu bedst kunde give Ønsket om dette Forsøg et lykkeligt Udfald."

— Et Tog af Laplændere, under Anførsel af en lapländsk Kæmpeqvinde, den for sin ualmindelige Længde bekjendte Laplænderinde **Stina Cajsa,** kan med det allerførste ventes her til Kjøbenhavn. Selskabet har allerede tiltraadt Reisen; men vil først langsomt passere gjennem det sydlige Sverrig, for der at lade sig see med muligst Fordeel. Det Hele skal være en Speculation af nogle skaanske Handlende, der have sendt en Bogholder, ved Navn **Wolfenstein,** til Lapland for at engagere Selskabet. Contracten er affluttet med Kæmpeqvinden og 7 andre Laplændere, 3 Karle og 4 Qvindfolk, blandt hvilke et 3aarigt Barn, paa følgende Vilkaar: Selskabet følger **med** ham i 2 Aars Tid gjennem det sydlige Sverrig, Danmark, Tydskland, Frankrig og muligviis paa Tilbageveien gjennem Rusland, nyder imidlertid Føde og de fornødne Klæder, samt 3000 Rd. Rigsgjeld (hvoraf $\frac{1}{3}$ Deel strax erlagdes), saaledes fordeelte, at **Stina Cajsa** erholder 1300, Katecheten **Högström** 300, Barnet 150 og de **øvrige** 5 Personer hver 250 Rd. Rigsg., private Gaver uberegnede. Den høie Reisende færdes saaledes, som tilbørligt er, med en anstændig Suite. Hun paastodes at have en Længde af 84 Tommer, og sagdes ei at være utilfreds med, om denne Længde endnu mere kunde forøges. Hun vil udentvivl vinde en europæisk Berømthed, helst da hun nu skal være noget mere proportioneret og fiin i Tale og Skik, end da hun ifjor var i Stockholm, samt agter at vise sig i en forynget Skikkelse. I f. A. var hun nemlig, ifølge bevidiget Daabsattest 18, men angiver sig nu kun at være 17 Aar. Selskabet, forsynet med Skier, agede med 3 Heste. Af medtagne Rensdyrsskind skulde underveis forfærdiges et Hds. Høihed værdigt Costume, for at give Udlændingen et rigtigt Begreb om lapländsk Klædemaade.

Militair-Anecdoter.

I Conflict med en Regimentschef gjelder det at vise Conduite; vi anbefale derfor følgende virkelige Tildragelse til Dhrr. Undergivnes Opmærksomhed som et efterlignelsesværdigt Mønster. Chefen for LIV Regiment (d. v. s. det 54de Regiment) i P..... havde noget udstaaende med en Commandeersergeant, som han derfor gjerne vilde til Livs. I det Haab at kunne finde Noget, som var, eller kunde gjøres til ulovligt, brød han derfor et Brev, der under Sergeantens Adresse var tilstillet Regimentet, med Paategning om at indeholde 2 Thl.; men desværre var Indholdet saa legitimt, at det var aldeles ubrugeligt for hans Hensigt. Med ualmindelig Nedladenhed hilste han ved næste Parol paa Sergeanten og tiltalte ham saaledes: „Min godde Ven —" det hørte Flere paa, han sagde: „Min godde Ven" — altsaa: „Min godde Ven, her er kommen en Bref til ham. Den Bref kom met mange andre til mig og af en Forseelse har jeg brukken den Segl." — „Gud bevares!" svarede Sergeanten med Haanden ved Chacoten; „det siger aldeles intet, da jeg forudsætter, at Hr. Kammerherren giver mig Deres Æresord paa, ikke at have læst Indholdet; Deres Æresord er mig bedre end noget Segl." — „Min godde Ven!" stammede Chefen — og Flere af dem, der havde hørt ham sige: „Min godde Ven!" ville ogsaa have bemærket, at han blev rød i Hovedet. Med Haanden ved Chacoten svarede Sergeanten: „Ja saa! Saa er Brevet altsaa ikke til mig."

— Underofficiererne i Citadellet F. vare blevne uendelig glade og fornøiede, da deres høie Chef havde tilladt dem, i deres Fritid og hjemme hos dem selv, at give en dramatisk Forestilling. Deres Taknemmelighed havde de udtalt i en meget pompeus, af dem selv forfattet Prolog; men da Chefen, uagtet dertil indbuden, ikke havde beæret deres Forestilling med sin høie Nærværelse, overrakte de ham Dagen efter Prologen ved en Deputation. „Wenn Ihr mich heute rosen," saa lød Chefens Svar, „so kann Ihr mich morgen dadlen, — Ihr Eseln skal icke raisonnere over Jeres's Chef." Dermed gik Underofficieren; men til den hosstaaende Adjutant henvendte Chefen følgende fyndige Tale: „Fünf und zwanzig paa Puckelen til Jeden."

— En Lieutenant var ved Krigsretsdom tilfunden at gjøre sin Chef en Afbigt. For at gjøre Ydmygelsen for ham saa følelig som muligt, havde Chefen inviteret stort Selskab til den Tid, til hvilken Lieutenanten var tilsagt, og en salig Forudfølelse af sin eclatante Triumph smilede ud af det gamle Ansigt da Lieutenanten traadte ind i Kredsen. Ved at passere det rigtbesatte Frokostbord var Lieutenanten saa heldig eller saa snild at nedrive en Karaffe gammel Cognac, og de Ord: „Jeg beder Deres Excellence tusinde Gange om Forladelse" indeholdt da den Afbigt, han havde at gjøre.

— En Major, der var bekjendt som en slet Karl, tillod sig i et Selskab meget nærgaaende Ytringer om en fraværende Officier i hans Regiment. En af de Tilstedeværende vilde tage denne i Forsvar; men i sin Heftighed udbrød Majoren: „Paa min Ære, det er den største Slyngel i hele Garnisonen!" — „De glemmer Dem, Hr. Major!" var den Andens Svar.

— I gamle Dage ansaaes det for et Beviis paa Tapperhed, naar Militaire førte et meget massivt Sprog. En tapper Oberst fra hiin Tid begyndte en Irettesættelse, han vilde give en ung Officier med de Ord: „Han er en Klodrian." — „Om Forladelse," svarede Lieutenanten; „man pleier at sige: De er en Klodrian, Hr. Oberst."

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Sondag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 1. April, 1838.** **Nr. 9.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Kjøbmanden, en Parabel, af Fr. Palludan-Müller. — Hedehytten, Episode af Bulwers: „Ernest Maltravers.“

Kjøbmanden.

(En Parabel. Cfr. Matth. 13. 45, 46.)

Hvi jeg Gods og Guld ei meer besidder,
Hvi jeg fattig gjennem Verden gaaer,
Jeg, hvis Herlighed var før som Solen,
Naar den pragtfuld op i Østen staaer?
Saa I spørger; — See, min Skjæbne førte
Mig fra Hjemmet ved sit stærke Bud,
Og jeg vandred gjennem mange Lande
I den underfulde Verden ud.

Da jeg traf en Perle paa min Vandring,
Just som Sjælen mødig var og træt,
Just som Øiet var af tusind Syner,
Var af Jordens Underværker mæt;
Slig en Perle aldrig før jeg skued,
Aldrig før af Straaler slig en Krands,
Aldrig før saa gjennemsigtig Klarhed,
Aldrig saa vidunderlig en Glands.

Og den var ei blot mit Øies Glæde,
Snart den ogsaa blev mit Hjertes Trøst;
Dag og Nat dens Herlighed mig fyldte
Med unævnelig og stille Lyst.
Naar mit Øie hvilte paa dens Straaler,
Freden underfuld til Hjertet kom:
Den var Lys i hele Verdens Mørke,
Rigdom i Alverdens Fattigdom!

Store Summer bød jeg dens Besidder
Naar kun Perlen blev mig overladt;
Dog, hun fordrede mit hele Eie
For sin sjeldne, kostelige Skat.
Alt jeg gav, saa heftig var min Attraa,
Og jeg vandred bort, en Bettler lig:
Gods og Guld er borte — ikkun Perlen,
Dyrebar som fordum, er hos mig. —

Fr. Palludan-Müller.

Hedehytten.

Af Bulwer. *)

Omtrent fire Mile fra en af Englands nordlige Manufacturstæder laae i Aaret 18.. en stor, øde Fælled; en sørgeligere Egn, end man vel kan tænke sig den, — Græsset groede sparsomt i enkelte Pletter frem af den golde, stenede Jordbund; ikke et Træ viste sig paa hele den triste, vidtstrakte Flade. Naturen selv syntes at flye denne Eensomhed, som om den følte sig skræmmet ved den uafladelige Hamren i de nærliggende Smedier, ja endog Konsten, der presser Alt til at gjøre Tjeneste, havde forsmaaet, af denne uvenlige Jordbund at fremlokke Nytte eller Skjønhed. Hele Egnens Udseende havde noget Uhyggeligt og Primitivt ved sig; især naar man i de lange Vinteraftener saae de fjerne Flammer og Lys, der give mange Fabrikers Omegn et saa underligt fremmed Udseende, skinne rødt og vildt hen over den flade Strækning. Saa forladt af Mennesker forekom dette Sted, at man neppe kunde forestille sig, at de Ildskin, der oplyste den øde og ufrugtbare Hede, vare fremkaldte af Mennesker. I flere Miles Afstand var intet Spor af en Bolig at opdage; kun naar man nærmede sig Udkanten af den Side, som laae nærmest ved Staden, saae man i ringe Frastand fra Hovedlandeveien, der gjennemskar Sletten, en lille, eensom og usel Hytte.

I denne eensomme Bolig sadde nu to Personer. Den ene, en Mand paa omtrent halvtredsindstyve Aar, i smudsige og daarlige Klæder, der vare end mere paafaldende ved en synlig Stræben efter en her ilde anbragt Pynt og Luxus: et Silketørklæde, stolt af at være prydet med en stor Brystnaal med ægte Stene, var bundet skjødesløst om en muskuløs, men mager Hals. Hans forrevne Benklæder vare ligeledes prydede med Spænder, af hvilke det ene var af Tombak, det andet af Staal. Hans Figur var mager, men bred og senefuld, og tydede paa anseelig Styrke. Hans Ansigt var før Tiden blevet gjennemfuret af dybe Rynker, og hans graanede Haar hang ned over en lav, rynket, just ikke Tillid vækkende Pande, der bar en uforanderlig mørk Fold, som ikke lod sig forjage af noget Smiil paa Læberne (og Manden smilede dog ofte). Det var et Ansigt, der vidnede om længe fortsat og forhærdet Lastefuldhed — et saadant, hvorpaa den svundne Tid afpræger sig med uforgængelige Træk. Brændemærket af Bødlens Haand havde ikke kunnet stemple det tydeligere, ikke paa nogen utvetydigere Maade kunnet vække ærlige eller frygtsomme Folks Mistanke. — Han var beskjæftiget med at tælle nogle faa, smudsige Pengemynter, som han, skjøndt det slet

*) Episode af: „Ernest Maltravers.“

ikke var vanskeligt at udfinde deres Beløb, stedse vedblev at eftertælle paany, som om han derved kunde forøge Summen. „Det kan aldrig være rigtigt, Alice," begyndte han i en sagte, mumlende Tone, „vi kunne ikke være komne saa langt tilbage — Du veed, jeg havde endnu i Mandags to Pund i Skuffen og nu — Alice, Du maa have stjaalet nogle af Pengene — forbandede Tøs!" — Den med disse Ord tiltalte Person sad ved den modsatte Side af den rygende, mørkerøde Ild; nu saae hun rolig i Veiret, — og hendes Ansigt dannede en underlig Modsætning til Mandens. Hun syntes at være omtrent femten Aar gammel og hendes Teint var paafaldende hvid og fiin, uagtet det solbrændte Anstrøg, der var en Følge af hendes daglige travle Syssel. Hendes kastaniebrune Haar hang i frie, naturlige Lokker ned omkring Panden, og dets Fylde var, selv hos en saa ung Pige, ualmindelig. Hendes Ansigt var smukt, ja regelmæssig skjønt, med dets smaae og barnlige Træk, men Udtrykket deri havde noget Smerteligt ved sig — det var saa tomt. I rolig Tilstand havde det et næsten vanvittigt Udseende; men naar hun talte eller smilede, eller blot bevægede en Muskel, opflammedes Øine, Farve og Læber til en Livlighed, der viste, at der her vel endnu var aandig Evne tilstede, skjønt først ufuldkommen vækket. — „Jeg har ikke stjaalet Noget, Fader," sagde hun, med rolig Stemme; „men jeg vilde gjerne have taget Noget, hvis jeg ikke vidste, at I vilde slaae mig, om jeg gjorde det." — „Hvortil bruger Du da Penge?" — „Til at kjøbe Brød for, naar jeg er sulten." — „Ikke til Andet?" — „Ikke det jeg veed." — Pigen taug atter — „Hvorfor," vedblev hun efter et Ophold, „hvorfor lader I mig ikke gaae hen at arbeide i Fabriken med de andre Piger? Jeg kunde der fortjene Penge baade til mig og til Eder." — Manden smilede — men hvilket Smiil! — det syntes pludselig at sætte alle de oprørende Træk i hans Ansigt i den meest levende Bevægelse. „Barn," sagde han, „Du er nu femten Aar gammel, og endnu en dum Tøsse; hvis Du gik i Fabriken, vilde Du maaskee løbe bort fra mig; og hvad skulde jeg gribe til uden Dig? Nei, men jeg tænker, at da Du er saa smuk, kunde Du fortjene flere Penge paa en anden Maade." Pigen lod ikke til at forstaae denne Hentydning; hun gjentog kun, stirrende hen for sig, de Ord: „Jeg vilde gjerne gaae i Fabriken." — „Sludder!" raabte Manden opbragt, „jeg kunde ret have Lyst til . . ."

Her blev han afbrudt ved en lydelig Banken paa Døren. — Manden blegnede. „Hvad kan det betyde?" mumlede han. „Det er sildigt, Klokken er næsten elleve. Igjen — og nu igjen! Spørg ad, Alice, hvem det er, der banker!" — Pigen stod et Øieblik som fasttryllet ved Døren. Og saaledes som hun der stod, havde hendes Figur, fyldig og dog spæd, hendes alvorlige Mine, hendes Skiften Farve, hendes rene Ungdom og en eiendommelig Ynde i Stilling og Holdning kunnet begeistre en Konstner med det sande Ideal af idyllisk Skjønhed. Efter en Pause lagde hun Munden mod en Sprække i Døren og gjentog Faderens Spørgsmaal. — „Jeg beder Dem undskylde mig," svarede en klar, lydelig, men høflig Stemme, „men da jeg saae Lys ved Vinduet, vilde jeg tage mig den Frihed at spørge, om ikke Nogen derinde vil føre mig til ***. Jeg vil betale det anstændigt." — „Luk Døren op, Alley," sagde Hyttens Eiermand. — Pigen trak en stor Træslaa fra Døren, og en høi, rank Skikkelse traadte over Tærskelen. — Den Indtrædende stod i Ungdommens første Blomster; han var vel omtrent atten Aar gammel og hans Mine og hele Udseende overraskede baade Fader og Datter. Skjøndt ene, tilfods og paa en saadan Tid, var det dog umuligt at antage ham for Andet end for en Gentleman; alligevel var hans Klædedragt simpel og noget tilstøvet, og han bar en lille Randsel over Skulderen. Ved Indtrædelsen løftede han paa Hatten med en vis udenlandsk Høflighed, og hans smukke brune Haar streifede ned over en høi og bydende Pande. Hans Ansigtstræk vare smukke, skjøndt ikke i nogen paafaldende Grad, og hans Udseende baade kjækt og indtagende. — „Jeg er Eder saare meget forbunden for Eders Høflighed," sagde han, idet han sorgløst traadte frem i Stuen og henvendte sine Ord til Manden, der maalte ham med et speidende Blik; „og troe mig, min gode Ven, at I endnu meget vilde forøge min Forbindtlighed mod Eder, hvis I ledsagede mig til ***." — „I kan ikke let tage feil af Veien derhen," sagde Manden temmelig trodsig. „Lysskinnene ville lede Eder." — „De have snarere vildledet mig, thi de synes at omgive hele Heden, og der findes ingen Sti over den, saavidt jeg kan skjelne; men, hvis I vil føre mig paa rette Vei, skal jeg ikke videre uleilige Eder." — „Det er meget sildigt," sagde den tvære Huusvært i en tvetydig Tone. — „Desto meer er det mig om at gjøre at komme til ***! Kom, min gode Ven, sæt Eders Hat paa; jeg vil give Eder en halv Guinee for Eders Uleilighed." — Manden traadte nærmere hen til ham, standsede derpaa, betragtede endnu engang sin Gjæst og sagde: „Er I ganske ene, Sir?" — „Ja, ganske ene." — „Formodentlig er I bekjendt i ***?" — „Det just ikke. Men hvorfor spørger I derom? Jeg er fremmed i denne Egn." — „Der er fire stive Miil derhen." — „Saa langt, og jeg er allerede forfærdelig træt!" raabte den unge Mand utaalmodig. Idet han sagde dette, tog han sit Uhr op. „Og Klokken er allerede over elleve!" — Uhret tildrog sig Hytteboerens Opmærksomhed og hans onde Øine tindrede. Han foer med Haanden over Panden. „Jeg mener, Sir," sagde han i en høfligere Tone end den, han hidtil havde talt i, „at siden I er saa træt, og da det er saa sildigt, saa kunde I ligesaa godt — —" — „Hvad kunde jeg?" raabte den Fremmede utaalmodig, idet han halv trodsig stampede i Gulvet. — „Jeg siger det just ikke gjerne; men mit fattige Tag staaer til Eders Tjeneste, og i Morgen tidlig, saasnart Dagen gryer, skulde jeg ledsage Eder." — Den Fremmede saae først stivt paa Hytteboeren og saa paa de smudsige Vægge i Rønnen. Han stod allerede i Begreb med, kort og bestemt at afslaae det gjæstfrie Tilbud, da hans Øie pludselig dvælede paa Alice, som med nysgjerrigt Blik og aaben Mund stivt betragtede den smukke Reisende. I det hans Blik mødte hendes, rødmede hun stærkt og vendte sig bort. Dette Syn lod til at forandre den Fremmedes Beslutning. Han betænkte sig et Øieblik; derpaa mumlede han noget mellem Tænderne, lod sin Randsel glide ned paa Gulvet, kastede sig ned paa en Stol ved Siden af Ilden, strakte sig magelig og raabte muntert: „Lad saa være, min Vært! — Luk Eders Dør igjen. Bring mig et Kruus Øl, et Stykke Brød og lad saa det være min Aftensmad! Hvad Sengen angaaer, saa vil denne Stol egne sig fortræffelig dertil." — „Maaskee kunne vi dog forskaffe Eder noget Bedre end den Stol," svarede Værten. „Men vor bedste Bequemmelighed maa dog forekomme en Gentleman slet nok — vi ere meget fattige Folk; — vi maae arbeide strengt, men ere meget fat-

tige." — „Bryd Eder ikke om mig," gjensvarede den Fremmede, idet han gav sig ifærd med selv at røre op i Ilden; „jeg er allerede temmelig vant til større Strabadser end den, at sove paa en Stol i en ærlig Mands Huus; og om I ogsaa er fattig, saa vil jeg dog anse det for afgjort, at I er ærlig." — Manden fortrak Munden til et hæsligt Smiil, og idet han vendte sig mod Alice, bød han hende sætte frem, hvad deres Spisekammer formaaede. Et Par Stykker Brød, nogle kolde Kartofler og taaleligt stærkt Øl udgjorde hele det Maaltid, der blev sat for den Reisende. — Uagtet sin tidligere broutende Forsikring, satte den unge Mand dog et temmelig fortrædeligt Ansigt op ved disse socratiske Tilberedelser, idet han rykkede sin Stol hen til Bordet. Men hans Mine opklaredes, da Alice's Øie mødte hans; og da hun, tøvende ved Bordet, fremstammede nogle afbrudte Ord om Undskyldning, greb han hendes Haand, trykte den ømt og sagde: „Allerdeiligste Pigebarn!" — og med disse Ord betragtede han hende med uhyklet Beundring; „en Mand, der hele Dagen har reist til Fods over det afskyeligste Stykke Land indenfor de tre Have, føler sig om Natten tilstrækkelig vederqvæget ved Synet af saa smukt et Ansigt." — Alice trak hurtigt sin Haand tilbage, gik bort og satte sig hen i et Hjørne af Stuen, hvorfra hun uafladelig betragtede den Fremmede med sit sædvanlige stirrende Blik, men med et halvt Smiil paa de rosenrøde Læber. Alices Fader holdt et skarpt Øie med de to unge Folk. „Spiis, min Herre," sagde han grinende, „og spar paa de smukke Talemaader; den stakkels Alice er en ærlig Pige, som I nylig selv sagde." — „Det er hun ganske vist," svarede den Reisende, medens han med stor Iver forsøgte sine blændende hvide Tænder paa de haarde Brødstumper; „det er vistnok. Jeg havde ikke i Sinde at fornærme Eder; men Sagen er den, at jeg halvt om halvt er en Udlænding, og i Udlandet, veed I vel, tør man nok sige en smuk Pige nogle høflige Ord, uden derved at fornærme enten hende eller hendes Fader." — „Halvt om halvt en Udlænding! ei, I taler jo Engelsk ligesaa godt som jeg," sagde Værten, hvis Ord og Betoning overhovedet vare en Smule over hans Stand. — Den Fremmede smilede. „Jeg takker Eder for Complimenten," sagde han. „Hvad jeg vilde have sagt, er kun, at jeg har været længe udenlands. Sandt at sige, saa er jeg først nylig vendt tilbage fra Tydskland. Men jeg er en indfødt Englænder." — „Og I er paa Hjemreisen?" — „Ja." — „Har I hjemme langt herfra?" — „Omtrent tredive Miil, troer jeg." — „I er noget ung, Sir, til saaledes at reise ene?" — Den Reisende gav intet Svar herpaa, men tilendebragte sit, just ikke meget indbydende Maaltid, og rykkede sin Stol igjen hen til Ilden. Han meente nu tilstrækkeligt at have fyldestgjort sin Værts Nysgjerrighed, og at have Ret til nu ogsaa at søge sin egen tilfredsstillet. — „I arbeider vel i Fabrikerne, tænker jeg?" spurgte han. — „Ja, Sir — det er slette Tider." — „Og Eders smukke Datter?" — „Hun passer Huset." — „Har I ingen flere Børn?" — „Nei; een Mund til, foruden min egen, er Alt, hvad jeg kan ernære, og knap det. Men I ønskede vel gjerne nu at hvile Eder; I kan faae min Seng, Sir — jeg kan sove her." — „Ingenlunde," sagde den Fremmede hastig; „læg kun endnu nogle flere Kul paa Ilden, og lad mig saa selv sørge for min Bequemmelighed." Manden reiste sig, uden videre at paanøde sit Tilbud, og forlod Værelset, or at hente flere Kul til Ildens Vedligeholdelse. Alice forblev i sin Krog. — „Min Glut," sagde den Fremmede, idet han saae sig omkring og overtydede sig om, at de vare alene, „jeg vilde sove godt, hvis jeg først kunde faae et Kys af dine koralrøde Læber." Alice skjulte sit Ansigt med Hænderne. — „Er jeg Dig til Besvær?" — „Ak nei, Sir." — Ved denne Forsikring reiste den Fremmede sig og nærmede sig Alice. Han drog hendes Hænder bort fra Ansigtet, men idet samme sagde hun med sagte Stemme: „Har I mange Penge hos Eder?" — „O, det Pak, tilfals for Penge," sagde den Reisende ved sig selv, og svarede derpaa høit: „Ei, mit smukke Barn! sælger Du da dine Kys saa dyrt?" — Alice rynkede Panden og strøg Haaret fra Ansigtet. „Hvis I har Penge," hvidskede hun til ham, „saa sig ikke min Fader det. Sov heller ikke, hvis I kan holde Eder vaagen. Jeg frygter for — tys — han kommer!"

Den unge Mand vendte med forvirret Sind tilbage til sit Sæde. Og da hans Vært traadte ind, tog han denne for første Gang skarpt i Øiesyn. Det utilstrækkelige Skin af den eneste, halvt uslukte Praas kastede stærkt Lys og Skygge paa Hytteboerens skarpe, haarde og vilde Træk; og den Reisendes Øie, der efter Ansigtet betragtede den hele Skikkelse, erkjendte, at hvilkesomhelst onde Planer, Aanden end maatte fatte, vilde Legemet nok være istand til at udføre dem.

Den Reisende hensank i mørk Eftertanke. Stormen hylede — Regnen skyllede — igjennem Vinduet var ikke en eneste Stjerne at see — Alt var mørkt og trist, skulde han fortsætte Reisen ene? Vilde han ikke udsætte sig for større Fare paa den øde, sumpede Hede? Kunde Værten ikke forfølge ham, angribe ham i Mørke? Han havde intet andet Vaaben end en Stok. Men her i Hytten havde han idetmindste et dygtigt Forsvarsmiddel i den vældige Ildrager, der laae ved hans Side. I ethvert Tilfælde var det bedre for Øieblikket endnu at blive hvor han var. Var han først alene, saa kunde han let skyde Slaaen fra Døren og ubemærket smutte bort. Dette var Resultatet af hans Eftertanke, medens Manden lagde Kul til Ilden. — „I vil i Nat komme til at sove godt," sagde Værten smilende. — „Hm! jeg er egentlig altfor træt; jeg er vis paa, det vil vare endnu et Par Timer inden jeg kommer til at sove; men naar jeg først faaer lukket Øinene, saa vil jeg ogsaa sove som en Steen." — „Kom, Alice," sagde hendes Fader, „vi ville lade Herren være alene. God Nat, Sir!" — „God Nat, god Nat!" gav den Reisende ham gabende til Svar. — Fader og Datter forsvandt gjennem en Dør i Hjørnet af Stuen. Gjæsten hørte dem gaae op ad de knagende Trapper. — Alt blev stille. — „Hvilken Daare jeg er!" sagde den Reisende til sig selv; „kan da Intet lære mig at indsee, at jeg ikke længer er Studenten i Göttingen, eller helbrede mig for Lysten til disse Fodvandrings-Eventyr? Havde ikke denne Piges mørkeblaae Øine været, sad jeg nu velbeholden i ***, det vil sige hvis ikke den rovgjerrige Fader havde myrdet mig underveis. Men vi skulle dog nok narre ham; naar en halv Time først er omme, er jeg atter ude paa Heden; man maa give ham Stunder, og imidlertid har jeg jo denne Ildrager her. I værste Tilfælde gjelder det dog kun Mand imod Mand; men den Karl seer rigtignok ud til at være stærk!" — Endskjøndt den Reisende saaledes søgte at oplive sit Mod, bankede dog hans Hjerte stærkere end sædvanligt. Han holdt Øiet fæstet paa Døren, hvorigjennem Hytteboerne vare forsvundne, og hans Haand hvilede paa den massive Jernskovl.

Medens den Fremmede nede forblev i denne slagfærdige Stilling, begav Alice sig, istedetfor at gaae op i sit eget snevre Kammer, ind i sin Faders Værelse. — Hytteboeren sad paa Kanten af sin Seng, smaasnakkende med sig selv og med Øinene fæstede paa Gulvet. Pigen stod foran ham, betragtende hans Ansigt, og holdt Armene forslagte over Brystet. — „Det maa være sine tyve Guineer værdt," sagde Værten pludselig ved sig selv. — „Hvad kommer det Eder ved, hvormeget den Herres Uhr er værdt?" — Manden foer i Veiret. — „I har i Sinde," vedblev Alice roligt, „at tilføie denne unge Mand noget Ondt; men det skal I ikke." — Hytteboerens Ansigt blev sort som Natten. „Hvad," begyndte han med høi Røst, som han dog pludselig lod synke ned til et dybt Hyl, „hvad! Du vover at tale til mig paa den Maade? — gaae til Sengs! gaae til Sengs!" — „Nei, Fader!" — „Nei?" — „Jeg viger ikke fra dette Værelse, før det gryer ad Dag." — „Det ville vi snart faae at see," sagde Manden med en Ed. — „Rør blot ved mig, saa vækker jeg Herren, og siger ham, at —" — „Hvad vil Du sige ham?" — Pigen nærmede sig Faderen, lagde sin Mund op til hans Øre og hvidskede: „at I har i Sinde at myrde ham!" — Hytteboeren skjælvede over sit hele Legeme; han lukkede Øinene i og gispede dybt efter Veiret. „Alice," sagde han efter en Pause ganske sagte, „Alice, vi have ofte været nærved at døe af Sult." — „Jeg nok — men I aldrig." — „Jovist, Du Elendige! naar jeg drikker formeget den ene Dag, saa maa jeg tørste og lide Nød derfor den næste. Men gaae til Sengs, siger jeg — jeg har intet Ondt i Sinde mod den unge Mand. Mener Du, jeg vilde føre mig selv til Galgen? Nei, nei! Men gaae bort, gaae bort!" — Alice's Ansigt, som hidtil havde baaret Præget af Alvor og næsten af Klogt, antog nu igjen sit sædvanlige intetsigende, stirrende Blik. — „Det er sandt, Fader, I vilde blive hængt, hvis I skar Halsen over paa ham. Glem ikke det; — — god Nat," og med disse Ord gik h n ind i sit Kammer paa den modsatte Side.

Da nu Værten var alene, trykkede han Haanden fast imod Panden og forblev næsten en halv Time ubevægelig i denne Stilling. „Naar den fordømte Tøs blot sov," mumlede han omsider, idet han vendte sig om; „det kunde snart være gjort. Og her bagved er Dammen, den er saa dyb som en Brønd, og naar det bliver Dag, kunde jeg sige, Knægten er løben sin Vei. Han synes at være ganske fremmed her i Egnen. — Ingen vilde savne ham. Han maa have fuldt op af Penge, siden han byder en halv Guinee for fire Miles Ledsagelse! Jeg trænger til Penge og har ingen Lyst til at arbeide — idetmindste ikke naar jeg kan undgaae det." — Under denne Samtale med sig selv syntes Luften at blive ham for trang; han aabnede Vinduet, lænede sig ud af det, og Regnen piskede ind paa ham. Bandende lukkede han igjen Vinduet, trak sine Sko af, listede sig hen til Oortærskelen og saae ved Skinnet af Lyset, for hvilket han holdt med Haanden, over til den anden Dør, der var lukket. Derpaa bøiede han sig ængsteligt forover og lyttede. „Alt er roligt," tænkte han, „maaskee sover han allerede. Jeg vil liste mig ned. Hvis blot Jack Walters kom inat, saa lod den Spas sig prægtigt udføre." Med disse Tanker sneg han sig sagte ned ad Trappen. I en Krog nede ved Trappen laae allehaande Skramlerier, nogle Knipper Grene og en Baandkniv. Denne greb han. „Aha," mumlede han, „og Smedehammeren kan Walters faae." Lænende sig derpaa imod Døren, lagde han Øiet op til en Sprække, hvorigjennem han med Nød kunde see ind i Stuen, som for en Deel oplystes af den dunkelt brændende Ild.

Omtrent ved denne Tid holdt den Fremmede det for raadeligt at tiltræde sit Tilbagetog. Den svage, dæmpede Lyd af Stemmer, som han i Begyndelsen, medens Datter og Fader samtalede med hinanden, havde hørt ovenover sig, var ophørt. Den indtraadte Stilhed gav ham baade Mod og advarede ham. Han sneg sig hen til Døren, der førte ud af Huset, skjød Slaaen tilbage, men fandt Døren tillaaset — og Nøglen borte. Han havde ikke lagt Mærke til, at hans Vært under Maaltidet og inden endnu hans Mistanke vaktes, havde, idet han igjen skjød Slaaen for og laasede Døren, taget Nøglen af. Nu steeg hans Bekymring. Hans første Tanke var Vinduet — Skodset bedækkede det kun halvt og var let at faae tilside; men Faget, der, som paa de fleste Hyttevinduer, ikke heelt lod sig aabne, var altfor snevert, til at han kunde slippe derigjennem. Det eneste Middel til Flugt bestod i, at brække hele Vinduet ud; en Ting, der ikke lod sig iværksætte uden Larm og betydelig Fare. — I fuldkommen Raadvildhed stod han uden Bevægelse. Han havde af Naturen stærke Nerver og et modigt Sind, og var heller ikke uvant med de Farer, hvorved man vover Hals og Been, og som de tydske Studenter saa gjerne trodse; men i dette Øieblik forsagede ham dog næsten alt Mod. Stilheden blev ham paafaldende og trykkende; en kold Sved bedækkede hans Pande. Medens han saaledes, tvivlende og raadvild, stræbte at samle sine Tanker, lod for hans Øre, som Frygten overordentligt skærpede, den svage, dæmpede Lyd af listende Fodtrin; han hørte Trappen knage. Denne Lyd løste ham af Fortryllelsen. Hans forrige ubestemte Angest veeg, da Faren virkelig var forhaanden. Han gik rask hen til Kaminen, greb Jernskovlen, begyndte at rode i Ilden, hostede høit, og gav saa tydeligt som muligt tilkjende, at han var vaagen. — Han mærkede, at han blev iagttagen, og at han svævede i en øieblikkelig truende Fare. Han vidste nu, at det Øieblik, man troede han sov, vilde give Signalet til en Mordkamp. — Tiden gik, Alt forblev roligt; næsten en halv Time var forløben siden han havde hørt Fodtrinene paa Trappen. Hans Stilling begyndte at virke paa hans Nerver; den spændte dem — den blev ham utaalelig. Det var ikke længer Frygt, han nu følte; det var den overvældende Følelse af dødeligt Fjendskab — den Bevidsthed, som et Menneske maa have, der veed, at en Tigers Øie lurer paa ham, og som, medens han under Spændingen gjenvinder sit Mod, forudseer, at den tidligere eller sildigere vil springe paa ham. Den spændte Forventning selv bliver ham til en Dødspval og han længes efter at fremskynde den dræbende Kamp, som han ikke kan undgaae. Ganske ude af Stand til længer at udholde sine egne Følelser, reiste den Fremmede sig endelig, fæstede sit Øie paa den skjæbnesvangre Dør, og stod i Begreb med høit at tilraabe den Lurende at han skulde komme ind, da han idet samme hørte en sagte Banken paa Vinduet; den gjentoges to Gange og den tredie Gang nævnte en sagte Stemme Navnet Carvil. Det var da nu klart, at Mordfæller vare ankomne; han havde ikke længer at kæmpe blot mod een Mand. Ængstelig tilbageholdt han sit Aandedræt og lyttede med spændt Øre. Han hørte Fodtrin ude paa den vaade Jord; de fjernede sig atter — Alt blev stille. — Han holdt sig rolig i nogle Minutter, og skred derpaa med fuldt Overlæg og fast Beslutning hen imod den indvendige Dør, hvor han formodede sin Vært posteret; med fast Haand søgte han at bortskyde Slaaen, den var lukket udenfra. „Saa!" sagde han bittert og skærende med Tænderne, „jeg skal døe som en Rotte i Fælden. Vilan, saa vil jeg dog bide i Dødskampen." — Han vendte atter tilbage til sin forrige Post, rettede sig rankt i Veiret og stod saaledes, med sit huuslige Vaaben i Haanden, beredt paa det Værste og ikke ganske uopflammet af en stolt Bevidsthed om de naturlige Fordele, som hans Daadskraft, hans Bygning, Styrke og Kjækhed gave ham. Minutter forløb; Stilheden blev afbrudt af Nogen ved den indvendige Dør; han hørte Slaaen langsomt skydes fra. Han løftede med begge Hænder sit Vaaben i Veiret, men foer tilbage da han saae Alice træde ind. Hun kom barfodet, bleg som Marmor og med Fingeren paa Munden. — Hun nærmede sig — hun berørte ham. „De ere bagved i Løen," hvidskede hun, „og søge efter Smedehammeren — De have i Sinde at myrde Eder; tag Flugten! — hurtig!" — „Men hvordan? Døren er tillaaset." — „Bi. Jeg har taget Nøglen med mig fra hans Værelse." — Hun traadte hen til Døren, stak Nøglen i — Døren aabnedes. Den Reisende kastede igjen sin Mandsel over Skulderen og gjorde et Skridt henimod Udgangen. Pigen standsede ham. „Sig Ingen noget derom; han er min Fader; — han vilde blive hængt." — „Nei, nei! men Du er dog sikker, haaber jeg? Stol paa min Erkjendtlighed. I Morgen vil jeg være i *** — i det bedste Gjæstgiversted — opsøg mig der, hvis Du kan. Hvad Vei skal jeg nu tage?" — „Hold Eder blot til Venstre." — — Den Fremmede var allerede et godt Stykke bort; gjennem Mørket og den nedstrømmende Regn foer han afsted med Ungdommens Hurtighed. Pigen tøvede et Øieblik, sukkede og loe derpaa høit; hun lukkede Døren, skjød igjen Slaaen for, og vilde liste sig tilbage, da med Eet fra den bagerste Indgang den blodgjerrige Fader kom, fulgt af en anden Mand af stærk, firskaaren og senefuld Legemsbygning, med blottede Arme svingende en stor Hammer. — „Hvad?" spurgte Værten, „Alice her, — for alle Helvedes Djævle, har du ladet ham undfly?" — „Jeg sagde Eder jo, at I ikke skulde gjøre ham noget Ondt." — Med en rædsom Forbandelse slog Skurken sin Datter til Jorden, sprang hen over hende, trak Slaaen fra Døren og forfulgte, ledsaget af sin Kammerat, paa Lykke og Fromme sit udkaarne Offer. — Den Reisende havde imidlertid vundet et altfor stort Forspring til at de kunde indhente ham — **han var frelst.**

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade **Nr.** 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er **24 ß** maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndag, den 8. April, 1838. Nr. 10.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Bølgernes Emancipation, af F. J. Hansen. — Festen paa Antvorskov, af X.

Bølgernes Emancipation.

Speil for Stjernernes Hære,
Evige Bølgeblaa!
Hegn om Dannemarks Ære!
Val, hvor Sønnerne slaae!
Kjærligheds-Dyb! o, rige,
Svulmende Havets Væld!
Lad Dine Bølger stige
Høit imod Bakker og Fjeld!

Kryst Dine Perler blanke
Nær til Gefions Bryst!
Føl hendes Hjerte banke
Varmt mod den vaarlige Lyst!
Rundt om Sletter og Vænge
Tone Din dybe Sang!
Tusinde Harpestrenge
Bruse med Høitidsklang!

Svulm i Din Kraft, Du frie
Bølge ved Sund og Fjord!
Stjernens Billed indvie
Stolt Din Vandring om Jord!
Himlens Magter Dig hædre,
Stjerner smykke Dit Bryst —
Jorden har ingen bedre,
Svulmende Bølge ved Kyst!

Længe vandred' de stille
Lys i natlige Blaa,
Længtes efter de milde,
Perlende Bølger smaa;
Havets Øie, det blanke,
Hvilte bag Laaget lukt:
Almagts evige Tanke
Var i dets Dyb udslukt.

See! nu straaler det atter
Blaat fra klareste Grund:
Himlens Billed det fatter
Ind i sin vide Rund.
Meer end Blomsternes Høie,
Meer end Stjernernes Skin,
Sjælfulde Havets Øie!
Fængsler Du Danskens Sind.

Dybets mægtige Seiler,
Svanen paa vildene Strand
Atter sin Vinge speiler
Kjækt i det ilende Vand.
Svæv paa Vingerne brede,
Fugl, over susende Sti!
Byg under Ø Din Rede!
Læg Guldægget deri!

Hører! i Vindens Susen
Lifligt toner mod Kyst
Gjennem Bølgernes Brusen
Evangeliets Røst!
Over de løste Vande
Seiler paa blanke Sø
Fjernt fra sydlige Strande
Vaar, den blomstrende Mø.

Lokken om hendes Tinde,
Bugget paa kjøle Luft,
Svangrer de flygtige Vinde
Med Violernes Duft.
Liflig er hun at skue!
Baaden, saa gyldenklar,
Gynger som Maanens Lue
Henover Bølgernes Glar.

Sød er den hvide Pandes
Duftende Blomstervægt,
Bugges i milde Vandes
Skjærmende Varetægt.
Kjærlighedsalfer blide
Folde som luftige Seil
Ud de skinnende, hvide
Vinger paa Havets Speil.

Alt den Kommende vinker
Hertha med aaben Favn:
I hendes Øie blinker
Taaren af Længsel og Savn.
Søsterligt snart de leire
Hist sig i grønne Lund:
Blomster og Knopper feire
Gjensynets hellige Stund

Men med Gaverne rige
Smykker sig Ø ved Ø;
Herlige da fremstige
Blomstervaser af Sø, —
Mens sig Bølgerne vælte
Klare mod Strandens Siv —
Deiligste Jomfrubelte,
Gefion! om Dit Liv!

Speil for Stjernernes Hære,
Evige Bølgeblaa!
Hegn om Dannemarks Ære!
Val, hvor Sønnerne slaae!
Kjærligheds-Dyb! o, frie
Strøm ved Bakker og Fjeld!
Ætten af Joter indvie
Daab af Dit sprudlende Væld! —

F. J. Hansen.

Festen paa Antvorskov.

Jeg har været med ved en Fest engang. Jeg var vel kun et Barn, men jeg mindes den, som hvad der passerede mig igaar. Den Søndags mangfoldige livlige Billeder gjorde et saa dybt Indtryk paa mit barnlige Sind, at ihvor meget dette end siden forandredes, saa har jeg dog aldrig brudt mig synderligt om Feste, Optog og Stads; der kunde aldrig noget Indtryk af slige Begivenheder holdte sig ved Siden a dette. Gid jeg kunde fortælle Noget om den Dag, der var Dagen værdigt! Hvor vilde det ikke fryde mange af dem, der vare tilstede ved denne Fest og leve endnu, at læse der Noget var istand til at opfriske Erindringen om den Søndag, da Grev Bernstorff besøgte sin Datter Grevinde v. Dernath paa Antvorskov Slot.

Det gamle Antvorskov! — Det mærkværdige gamle Antvorskov Slot! Hellig Anders' Skovkloster! Engang en Bo-

lig for mange lærde Munke, en Bolig for Konger og mægtige Mænd! Dette store Herresæde, med Kirke, høit Spir, store, runde, høie Taarne, en kostelig vidtløftig Have, en Skov, der var hele Mile lang, med ti Træer — fortalte Slotsbønderne — for hver Steen der var i Antvorskovs Mure, men som gik ud naar de taltes! Denne Spaadom gaaer vel i Opfyldelse. — Stenene bleve talte, Skoven forsvinder mere og mere. Hvilken Besiddelse! hvilken Herlighed! Et Bondergods, større end et Grevskab. Naar Bønderne om Aftenen kjørte hjem fra Hovmarkerne, saa var den sidste Høstvogn eller Ploug endnu ikke kommen ind ad Slotsporten i Slagelse (Slottets Port kaldet), naar den første allerede var langt udenfor Byen paa den anden Kant. Og naar Bønderne rede Sommer i By, og saa samledes, enten i Bjerrebye, Landsgrev, Holmstrup, eller hvor det nu var aftalt, og de saa kom for at ride igjennem Slagelse og til Slottet, saa hørte man Dronet af deres gamle Sommer-Viser, deres skingrende Trompeter og Dundren af deres Heste længe før man kunde øine dem; og naar de kom i deres Sommerpragt, paa deres udsmykkede Øg, der vare godt i Stand, allesammen behængte med store grønne Krandse, een om Halsen paa Hesten og to paa hver Rytter, og saa Vinden bar paa, saa duftede det over hele Byen af Bukar og deslige Markblomster. Det dufter om mig endnu naar jeg tænker derpaa. Jeg hører Trompeterne og Fiolerne. Jeg seer de svejende store Dukker og Maigreven, og Hestenes Manker og lange Haler indflettede med alleslags Couleurer Silkebaand. Jeg seer det lange, lange Tog igjennem Gaden: fire Mand i hvert Geled. Det var som om det aldrig vilde faae Ende, saadan en Mængde var der, og saa fløi der Bukkrandse hen over Gaden til begge Sider, hvor Bønderne saae gode Venner og Bekjentere, og Trompeterne skingrede udenfor hver Dør, hvor der boede Nogen, de vilde gjøre Stads af, og saa jublede de, og sang, og galloperede afsted op til Herskabet, hvor der i Grev Dernaths Tid „var grumme rart at komme" sagde Bønderne. Og saa stode vi Allesammen paa Bænken bag den lange Rytterstald, og saae Veien mellem Slagelse og Antvorskov grønnes og blomstre, imens det deilige Tog bølgede op ad Slottet til.

Jeg kan erindre Antvorskovs Herlighed fra den Tid af at Financeraad Koes eiede det. Han brød Kriken ned. Gamle Folk i Slagelse vare meget vrede paa ham derfor. Haandværkere og Arbeidsfolk der skjøttede ikke meget om at være med. Det gik en Dagleier ilde, som skulde tage de svære Jernbeslag af nogle Liigkister; han fik sin ene Haand i Klemme mellem Laaget, og maatte lade endeel af Huden blive der, det fortalte Folk i Slagelse for ganske vist. — Da blev ogsaa den Longang aldeles fyldt til (et langt Stykke ned i den i det mindste) som gik fra Antvorskov Slotskirke til Sorøe under Soen. Der var endnu en gammel Degn dengang i Slotsbjerrebye, som forsikkrede, at hans Fader havde været over en Miil nede i den Longang, men var kommen til en svær Jerngitterport, og der laae Holger Danske indenfor og sov; han torde ikke vække ham, og saa opgav han sin Vandrings Tilendebringelse. En stor Ridderssal blev ogsaa dengang aldeles spoleret; den var i Slottets vestlige Fløi, og skal have indeholdt adskillige interessante Sager fra Slottets gamle Tider. — Finantsraad Koes var en lærd Mand; han havde i det mindste en herlig stor Samling af Bøger, af hvilke jeg har baaret mange nyindbundne op til ham. Han var saa rig, og dog vilde han være den Første, der lagde ødelæggende Haand paa Antvorskov Slot! det har jeg aldrig kunnet tilgive ham. — Koes solgte Antvorskov til Grev v. Dernath, en Svigerson af Grev P. A. Bernstorff. Grev Dernath solgte Slottet, da hans Svigerfader var død, og Familie-Forhold nødte ham til at boe udenfor Danmark, til Etatsraad Brun. Denne forskjønnede meget omkring Slottet, lod bygge smukke Huse, anlægge en Chaussée ned til Slagelse, plante en deilig Allee, og en stor Plantage, fredede om Eiendommen og om Skoven. Men saa var den langt fra ikke hans Kone poetisk nok, saa solgte han den til en fornem Speculant, jeg husker ikke hvad han heed, som var i Compagnie om den med en Anden, som jeg godt kan huske: da begyndte Herregaards-Slagteriet der; saa fik en Generalkrigskommissair det, og nu gik det rigtigt løs over det arme Antvorskov. Godset solgtes i smaae, ganske smaae Stumper, Gaardens Marker i Smaa-Parceller, hvoraf til Nød en Familie kan leve. Skoven solgtes i Stumper og Stykker, efterat der først var solgt Træ for Træ, eller tildeels i Favneviis. Og Slottet — ak, det er sørgeseligt at fortælle, hvorledes det gik med det. Det blev solgt løsviis, først een Løi, saa en anden. Saa solgte igjen Kjøberen af en Løi denne ud i Stumper, og hver Kjøber brød sin Stump ned, og samlede Muurstenene i Dynger og solgte dem, saa Spaan-Taget og Bjelkerne til Brændsel, saa Vinduer, Dørre, Loft, Gulv, og endelig — Semmene.

For fem, sex Aar siden kom jeg til Slagelse fra Corsøer. Jeg havde hørt om Antvorskovs jammerlige Skjæbne, og uvilkaarlig saae dog mit Øie efter det. Jeg vidste, det var borte, men det var nu første Gang, jeg blev dette vaer. Det tog sig saa godt ud i forrige Tider fra Landeveien af, med den store alvorlige Bygning, der laae der oppe til Høire paa Banken. Nu var der Ingenting! Jeg satte mig for, næste Dag at see Grunden, hvor Antvorskov havde staaet. Hvor der saa sørgeligt, stygt, elendigt ud. Dynger af smaae Muurbrokker og høie Nelder og splintret Tømmer og Spaaner rundt om, hvor Slottet havde staaet. De to store, runde Steen-Piller, jeg havde sprunget saa tit paa i gamle Dage og som laae fra den Tid af at Kirken blev nedbrudt, de laae paa deres Plads endnu, og en høi, svær Mand gik og maalede dem og handlede om dem med en Anden. Hvor mon nu de staae? Paa Ruineringens — thi man kan ikke sige Ruinernes engang — venstre Side stod den allersidste lille Stump af Antvorskov, den hørte en Tømmermand til. Han stod der just selv med en svær Jernstang, og kilede løs paa en Muur i Grunden, hvoraf han pillede Steen sammen i Dynge. Ved Muren sad en Dreng og rettede Søm. Store Dynger af halvraadne, med Læder, Pjalter af Fløiel og Klæde besatte Liigkistebrædder, stode opstablede, for at tørres, og saa sælges til Brændsel. Den sidste Slotsherre havde gaaet rigtig tilbunds, og var sluppen ned i en tilkastet aaben Begravelse. — Et Par Karle gravede dybt nede, og sloge de Dødes Kister itu, og slængte deres Been i een Dynge, og Brædderne i en anden, „Benene skal til England," sagde Tømmermanden, „det har de bedre af, end liggeder i Jorden og raadne til ingen Verdens Nytte."

Det er vist, det gamle Antvorskov, det er kommet til Nytte Jeg kjøbte mig en heel Muursteen; den vil jeg engang arbeide ud til en Model af den gamle Borg, saaledes som jeg kan mindes, at den saae ud, og jeg kan erindre den saa tyde-

lig, som om jeg i dette Øieblik stod udenfor min Faders Have i Strædet, og saae den ligge der for mig.

Men allerhelst mindes jeg dog Antvorskov, allertydeligst og med størst Fornøielse, saaledes som det var, da den skjønne Fest holdtes paa Slottet for Grev Bernstorff. Som jeg sagde før, det var en Festdag!

Jeg husker det endnu saa grandt at min Fader kom hjem en Aften og var saa oprømt, og fortalte saameget: „Der skulde være stor Stads paa Antvorskov med det første." Forvalteren, Grevens Hovmester og Grevindens Søster havde været hos Præstens, hvor min Fader var i et Ærinde; de havde havt en meget lang Samtale sammen inde i Præstens Lysthuus. Siden var min Fader bleven kaldet derud — „og," sagde Fader — „tænk hvad mener I nu, han fortalte mig! Hvem troer I, at det er, der ventes paa Antvorskov? Det er en Statsminister, den store Minister Grev Bernstorff, som er en af de dygtigste Mænd, der er til heri Landet, og hvad man kalder en virkelig Adelsmand, en rigtig sjelden brav Mand! — for det er han! — Han kommer imorgen Aften, og bliver der en sex, otte Dage, meente de. — Han kommer lige her forbi, naar han kjører op til Slottet! Nu skal jeg over til Maleren med denne Seddel fra Forvalteren; han er saa vred paa ham, han har reent fordærvet et Alter for dem, som skal bruges til Stadsen, og nu skal han gjøre det om. — Jeg maa over til Magisteren med det samme og fortælle ham det, og til Jfr. Møller og til Feldtskjæren. — Den Mand maa vel enhver glæde sig over at faae at see. Borgemesteren, han veed det da vist. Han skulde da vel aldrig spekulere paa, at Byen skal gjøre nogen Stads for Greven, naar han kjører igjennem; baade Comtessen og Hofmesteren sagde, at det var noget, der aldeles ikke gik an; den gamle Greve brød sig ikke om saadanne Anstalter, sagde de. Paa Slottet, der var det en anden Sag, der var det en Familiefest; det var ogsaa den Dag Grevindens Geburtsdag. Men vi ville dog passe paa, naar han kommer, og vi ville staae ude paa Gaden, og hilse ham, naar han kjører forbi. Ja, for det er en prægtig Mand, den Bernstorff, som har gjort saameget for Bønderne, og han har gjort meget for Alle, for hele Landet og Riget! Det er en stor Mand — det er der kun een Stemme om i hele Danmark!" Jeg veed aldrig, at jeg har seet min Fader i et lysere og livligere Humeur. Han gik over til Maleren, saa snart det var; og hvor Folk endnu var oppe, der fortalte han Naboer og Venner, at den store Grev Bernstorff kom næste Dag til Byen, og kjørte op til Antvorskov.

Jeg var med min Moder hos Gartnerens, og da var der travlt paa Slottet, i Gaarden, i Haven, paa Veien. Der blev, paa den høie, store, og for alle muelige egentlige Vinduer, efter ældgammel Klosterbygnings-Maade, aldeles blottede Slotsmuur, den nemlig, som vendte ud ad mod Slagelse-Veien, af store grønne Krandse, med Markblomster i, dannet en Inscripttion med latinske Bogstaver. Da jeg saae den næste Dag, stod der:

Velkommen, Fader!

Det var en smuk Idee af dem, der anstillede denne Fest, at Bønderpiger rundt om fra Godset havde plukket alle Markblomsterne, og nu, iførte deres bedste Stads, undervíste af de unge Damer paa Slottet, flettede dem sammen i lange Krandse til at danne Bogstaver af. Hvor der var en Lystighed og en yndig Travlhed! — Langs med Slotsmuren paa Stene og paa Vogne, og paa Gjerdet sade Pigerne i lange Rækker og flettede de lange Krandse, og paa Stigerne stode Andre, tilligemed Comtessen og et Par Frøkener, og bandt dem op paa Muren i Bogstaver. Slotsgaarden jevnedes og strøedes over med tyndt hvidt Sand. Ved Have-Porten byggedes en Portal af Grene og Blomster. Et Alter var opstillet midt i Gaarden. I Vinduerne paa den Fløi, hvor den gamle Ridder-sal var, som alt for mange Aar siden blev brugt til Dandsesal ved Høstgildet for Bønderne, opstilledes transparente Malerier, der først skulde sees om Aftenen, og derfor endnu vare tildækkede. Alle hjalp til. Grevens Familie havde ligesaa travlt som alle andre. Næste Dags Aften skulde Bernstorff komme. Der blev jevnet nogle store Huller i vor Gade; i min Faders Have raadsloge nogle Borgere om at complimentere Ministeren paa Slottet. Skolens Conrector valgtes til Ordfører. Paa Gaden, i Dørene, i Vinduerne stode Folk sammen, og talede kun om den store Bernstorff.

Hos Stadsmusikanten, vor Nabo, indøvede nogle Musici de Stykker, der skulde blæses paa Slottet. Hele Byen var næsten i ligesaa glad-festlig en Tummel som Slottet. —

Jeg veed nok, at jeg ikke havde mine Øine lukkede den hele Nat.

Næste Dags Eftermiddag henimod Aften kom Bernstorff igjennem Slagelse, og kjørte til Antvorskov. Jeg stod i Gadedøren ved Siden af mine Forældre, da han kjørte forbi i en meget simpel Calesche. Alle Mennesker vare paa Benene, deels i Vinduerne, deels ude paa Fortouget, for at hilse paa ham. Der blev hverken raabt Hurra eller sjunget. Der var ganske stille. Alle Folk bleve staaende. Koner og Piger neiede, Mændene toge Hattene af, og bukkede for den gamle Mand, som sad der med sit sneehvide Hoved og nikkede venligt, og lod Kudsken kjøre langsomt, som om en saa ærefrygtsfuld Hilsen, hvor simpel den endogsaa var, fornøiede ham. Jeg veed heller ikke, at jeg nogensinde har været tilstede ved nogen skjønnere Hylding. Jhvor barnagtige end mine Begreber og Forestillinger naturligviis maae have været dengang, saa mindes jeg dog meget godt, at jeg tænkte ved mig selv: hvad det maa være for en stor Mand, siden Alle bukke saa dybt for ham, og han kjører dog i saadan en lille Vogn. —

Saavidt jeg erindrer, var det en Onsdag, Bernstorff kom. Søndagen efter skulde Festen være paa Antvorskov, men han maatte ikke vide det allermindste deraf, heed det omkring i Egnen. Søndag Formiddag var Bernstorff i St. Petri Kirke i Slagelse, og der var vel over tusinde Mennesker i Kirke, for at see ham, baade Bønder og Byens Folk. Om Eftermiddagen stimlede alle Mennesker ad Antvorskov til. Slotsgaarden var saa festligt smykket, saa prægtig som nogen Keiserborg i Riddertiden. Alle Vinduer, smaa og store, den allermindste Aabning i Muren, var opfyldt med Ansigter. Fra alle tre Taarne vaiede store Flag, med store Guld-Bogstaver paa. Murene vare behængte med store hvide Lagener, hvorpaa Krandse vare fæstede med Navnetræk i. — Der stode høie Stager med Beegfakler langs med Muren. De skulde tændes om Aftenen. Pladsen om Alteret, hvorpaa der brændte Ild, var ryddelig, og Tilskuerne bleve anviste at tage Plads paa de Bænkerader, der vare anbragte langs med Muren. Det heed, at Greven spadserede nede i Haugen, men vilde komme ind af Porten, der hvor Blomster-Portalen var bygget. Der stode Stole under den. Alle glædede sig, som vare i Nær-

heden af disse Stole; thi der, meente man, vilde Bernstorff sætte sig ned, og saa kunde man da ret faae ham at see. — Der var saa stille, uagtet de mangfoldige Mennesker her vare forsamlede i den store Slotsgaard, at da der kom et temmeligt talrigt Herskab, jeg husker ikke fra hvilken Herregaard i Omegnen, ind af Slotsporten, og vilde, da just ingen af dem, der havde Opsigt ved Høitideligheden, vare i Nærheden, gaae hen over den blomsterbestrøde Plads om Alteret, og snakkede høit og loe, saa blev der tysset paa dem fra alle Kanter. De bleve nu staaende stille og saae sig om til alle Sider, men saa bleve de nogle Bekjendtere vaer, dem tyede de da til og toge Plads imellem dem. — Noget efter hørte man Trompeter skingre udenfor Slottet. Alles Øine vendte sig mod Porten, og hvor steeg ikke nu Alles Forventning, da der saaes fire, sex Hestehoveder, smykkede med Krandse, Blomster og spraglede Baand. Man kunde høre, at hele Porten var fuld af Heste og Mennesker. Der lød Trompetstød, der hørtes Fioler og Klarinetter: det var Bønderne, der vare i Opmarsch. Snart fortaltes det da rundt om, at der var over de tusinde Bønder udenfor Slottet, alle i festlig Stads og til Hest, og ligesaamange tilfods; gamle Mænd og Koner og unge Piger. De vilde byde den gamle Bernstorff god Dag, og bringe ham et Hurra. Strax efter lød der flere skingrende Trompetstød. Jeg synes aldrig, at Trompeten har lydt saa smukt i mine Øren som der. — I det samme lød det fra alle Sider: „der er han, der komme de!" Alle Hoveder vendte sig igjen mod Blomsterportalen. Indgangen til Haven var aaben, og den gamle Greve stod der, omringet af sin Slægt og sine Børn. En ung Pige tog ham ved Haanden, og førte ham udenfor Portalen. Da han saae op, og blev den store Mængde Mennesker vaer rundtomkring, da tog han sin Hat af sit hvide Hoved med begge sine Hænder, og nikkede om til alle Sider, og i det samme lød Trompeterne igjen fra Slotsporten, og nu satte Bøndernes Tog sig i Bevægelse og rykkede ind i Gaarden. Det var nu ikke Antvorskovs Bønder alene, men fra hele Omegnen var der Bønder med i Toget. Saa festligen klædte havde jeg endnu aldrig seet dem; de vare ellers i deres hele Optog ordnede saaledes som naar de rede Sommer i By, men, istedet for udklædte Dukker, vare nogle og tyve af de kjønneste Piger her med til Hest i deres bedste Stads. Det var et deiligt Syn det hele Tog! De rede fire i hvert Geled frem i en stor Kreds om Alteret, svingende med Hatten og jublede i et „Hurra!" og i et „Velkommen, Grev Bernstorff!" saa at ingen kunde høre det allermindste til, at der bleve Kanoner affyrede paa samme Tid udenfor Slottet. Hvergang Toget reed forbi, hvor Greven stod, kastede de Blomster ned for hans Fod. Tregange rede de rundt om Alteret, og saa gjordes der Holdt, og Toget dannede en Kreds hele Gaards-Pladsen rundt.

Tre gamle Bønder stege af Hestene og nærmede sig Bernstorff. Den Ældste talte noget til ham. Greven rakte ham sin Haand, og nærmede sig tilligemed de tre Gamle Bøndernes Kreds. Flere af de Ældre stege af Hestene, og da nu Greven tog dem i Hænderne og talte til dem, saa omringede de ham snart, saa at han næsten forsvandt i Hoben. Alle vilde kysse hans Haand, alle røre ved hans Kjole; under en vedvarende Jublen af Bønderne og hele Forsamlingen gik den gamle Mand rundt i hele Kredsen, og hilste dem alle. Da han saa var ved Portalen igjen, kom der en gammel Præst i Spidsen for adskillige Præster, Embedsmænd og Borgere, og talte til ham. Han rakte Præsten sin Haand, og sagde til Forsamlingen med en temmelig kraftig og tydelig Røst disse Ord, som den gamle Provst, der stod ham nærmest, senere har optegnet, og som endnu ere opbevarede af hans Datter: „Jeg har gjort, og vil fremdeles gjøre min Pligt paa den Post, jeg er sat, saa godt jeg formaaer. Jeg har den bedste Villie, og kan ogsaa takke Gud for nogen Evne, men lad os alle fornemmeligen takke Himlen for den Naade, at han gav vor dyrebare Kronprinds et Hjerte, der ikke har noget skjønnere og høiere Maal end vort Fædrelands Lykke. Ved Hans Side er det Lyst at arbeide. Hans oprigtige Villie, hans Agt for Retskaffenhed, Virksomhed og sand Dygtighed giver Mod, og styrker den gode Villie. Og, naar da Medborgeres Samtids, Erkjendelse udtaler sig i saamegen Kjærlighed, hvor rigeligen er Statens Tjener ikke saa lønnet!" Han blev afbrudt her af en ung Dame, der kom og tog hans Haand. Hun græd ligesom hele Familien af Rørelse. Han lagde sin Arm om hendes Hals, og trykkede hende op til sig, sagde endnu nogle Ord, og lyttede derpaa til nogle unge Piger, der omringede ham og sang et Vers til ham, der begyndte med de Ord:

I Dalens Skjød en Hytte laae,

men man kunde ikke høre mere af Sangen.

Derpaa satte Bøndernes Tog sig i Bevægelse igjen, for at forlade Gaarden, og efterat have gjentaget deres jublende Hurra, rede de ud af Gaarden i samme ordnede og stadselige Optog, som de vare komne ind. En stor Skare af Koner og Piger gik efter dem, hilste Greven og Familie, og lagde derpaa Krandse og Blomster ved Alterets Fod. Dette tause Optrin var maaskee ikke det mindst talende ved denne skjønne Fest. — Den gamle Greve gik derpaa ud paa Pladsen, ledsaget af Familien; der hilste han venligt til alle Sider, og gik derpaa ind paa Slottet. —

Om Aftenen var hele Slottet illumineret og i Slotsgaarden beværtedes Bønderne rigeligen med Steg, Sigtebrød, Mjød, Brændevin og Øl. Utallige Lamper hang rundt om paa Murene, Begfaklerne brændte. I mange Vinduer saaes transparente Malerier. To Træer vare især saa deiligt behængte med kouleurte Lamper, at det saae ud som om det brændte ud af Blade og Grene. Paa Pladsen inden i den store Firkant, som Bordene dannede, stode store Kar med Øl og Mjød; Grevinden og to unge Comtesser skjænkede selv i for deres Gjæster. Bernstorffs Skaal er vist aldrig bleven drukken mere velmeent end her. Efter Spisningen dandsede Bønderne i Riddersalen til den lyse Morgen. —

Dagen efter hørte min Fader, at Greven reiste om Tirsdagen, og tog igjennem Skoven. „Jeg vil dog see ham engang endnu," sagde han, og da Grev Bernstorff kjørte forbi Skovløberhuset, og dreiede om ad Landeveien ved Skovsøe, da lukkede Fader og jeg Ledet op for hans Vogn, og vi fik et mildt og venligt Nik for vor Afskedshilsen. —

Min Fader sagde, da vi gik hjem: „Det var lige nær ved at jeg havde sagt høit: „„Lykkelig Reise, Hr. Grev Bernstorff! — lev vel!""

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 15. April, 1838.** **Nr. 11.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Linnge.

Indhold: Gaade, af P. L. Müller. — Fanden og Abekatten (udvidet og frit localiseret efter et Eventyr af W. Hauff, ved P. L. Müller. — Anecdote. — Oplosningen paa Gaaden.

Gaade.

En Elsker sidder i Hallen. Omkring
Ham sluttes en tæt, taus jublende Ring.

Den stirrer, den lytter. Hans graanende Haar
Som Laurbærkrands op om Issen staaer.

Hans Kinder blusse med dunkel Glød;
Et Væsen vugger sig paa hans Skjød.

Nu gnistrer hans Blik som en Lynstraale heed,
Nu daler det ømt paa den Elskede ned.

Han stryger hendes lange, lyse Lokker.
Saa sælsomt han frem og tilbage rokker.

Han bøier sig heftig mod hendes Mund;
Han lever en salig, henrykkende Stund.

Han synes faa Meget i hendes Øre
At hviske; det vistnok var værdt at høre.

Han kryster hende kjælent i sine Arme:
Hun bæver, hun svulmer fast ved hans Varme.

Og altsom hun favnes og klappes paa Kind,
Saa bølger som Luer det slumrende Sind.

Det er som hun vaagner til Liv ved hans Haand,
Som løstes fra Tungen et tvingende Baand.

Det ulmer, det ruller, det knittrer som Lyn,
Naar Luftguder rynke de skumlende Bryn.

Da gaaer gjennem Hallen en underlig Klang;
Det flammer med Toner, det smelter med Sang.

Det er som sin høieste Fryd og Vaande
En Verden skulde paa Stand udaande.

Hun raser, hun hviler, hun sprudler, hun leer;
Hun segner, hun tier. Han trindtom sig seer.

Hun sukker, hun hulker af Hjertets Vunde;
Det er som hun talte med tusinde Munde.

Hun synes at tolke sin Barndoms Minder,
De Glæder, man taber og aldrig gjenfinder.

Hun fører os ud paa det vildene Hav,
Og viser os den uhyre, gabende Grav.

Hun ruller os med sig til Indiens Strande.
Vi skue de yppigt frugtsvulmende Lande, —

De store Pagoder og Strømme af Guld,
Og Gruber med demantskinnende Muld.

Hun gløder som Solen ved Ganges's Bred;
Hun svæver som Tigerens lette Fjed.

Hun hvisler som Slanger bag Blomsterblad,
Som Feberen den gule, som Helvedes Bad.

Hun sygner, hun gisper, lig en Olding ved Stav,
Som ønsker blot i sin Hjemstavn en Grav.

Dog atter hun vaagner med Kraft og Ild.
Med Bølgerne brydes Orkanen vild:

I Brændingen splintres en kongelig Snække;
Som Liglagen Dannebrogs Flige sig lægge. —

Dog, mens det lyder som Død rundtomkring,
Høres et seirende „God save the King.“

Hun synger om Afrikas sydlige Kyst;
Han trykker hende varmt op til sit Bryst.

Hun synger om kulsorte Øine og Haar,
Og et Hjerte, som høit af Elskov slaaer.

Hans Aasyn lysner; det forhen dunkle
Maa vige for Smile, som næsten funkle.

Da gaaer det som Bølger og Kuling igjen,
Som en skjærende Kjøl over Dybet hen:

Man skjelner en levende Sørøverkamp,
Med Entring og Plyndring og Skud og Damp. —

Saa let nu det glider med Seil og med Ror
(Thi Lasten er borte) — mod Nord, mod Nord.

Det glider ad Nordsøens blaanende Vande;
Det lander ved evigt grønnende Strande.

Det suser som Bækkenes stille Rislen
Hos danske Rugmarkers sagte Hvislen.

Det klinger som Stød i den skingrende Lur,
Naar Bjørnen jages i Sveas Natur.

Det tordner som Larm af den skummende Fos,
Hvis Graad bedugger en Steenkolos.

Det ender, som Kunstens skjønneste Krone,
Med en jublende, nordisk Treklangstone. —

Nu bliver der en Pause; — til alle Sider
En Bifaldsmumlen fra Læberne glider.

Han bøier over hende sit Bryst, sin Mund;
Han lytter med Taushed en tankefuld Stund.

Han klapper hende blideligt, han knuger hende fast:
Et Under, at ei hendes Hjerte brast.

Lig Ekko fra det Fjerne nu sagte lyder
En Klang, som Længsel og Hjemvee tyder:

Hun vil over Fjeld, over Dal, over Vand,
Til Danmark, til det elskede, fædrene Land. —

Men ak, det er nægtet, — som Disharmonier
Hensvinde de smeltende Melodier. —

Hun tier, hun slumrer, hun aander ei meer.
Han stirrer som forklaret paa det livløse Leer.

Han reiser sig, bærer til Leiet hende hen,
Han lysler som en kjærlig, omhyggelig Ven.

Han slutter hende inde med Laas og med Lukke;
Hun hviles blødt og lunt som i Dødens Vugge.

Han staaer midt i Hallen; man takker, man klapper;
Han bukker; efter Veiret ængstelig snapper:

Over Kinden blinker en Taare ned;
Han styrter derfra med Stormens Fjed.

P. L. Møller.

Fanden og Abekatten.

I den nordvestlige Deel af Sjælland ved en Arm af den berømte Isefjord ligger den gode Stad Holbek, hvor jeg er født og opdragen. Det er ikke just nogen stor By, saalidt som de andre sjællandske Kjøbstæder, med Undtagelse af Kongens eget Kjøbenhavn. Den bestaaer i Grunden kun af een Gade, der efter en Retvinkelsbøining udvider sig noget i Bredden og danner Byens Torveplads. I den ene Ende af denne findes en landlig Brønd, hvor Byens Stort- og Smaatqvæg holde deres daglige Sammenkomster og omgaaes med en haabefuld Ungdom af menneskelig Herkomst. Her forefindes ogsaa et Stykke gammelt Raadstue, her boe Amtmanden, Procuratoren, de fornemmeste Kjøbmænd samt øvrige Honoratiores, og den simplere Deel af Befolkningen er fordeelt i den smalle Ende af Gaden og i et Par snævre Gyder. De kjende allesammen hinanden; Enhver veed, hvorledes det gaaer til der og der, og naar Provsten eller Byfogden eller Doctoren skal have en Ret paa Bordet meer end til dagligt Brug, saa veed den hele By det allerede ved Middagstid. Om Eftermiddagen komme saa Madammerne sammen hos hinanden i Visit, som det hedder, holde Faddersladder, ved en Skaal Kaffe med brunt Sukker og Tvebakker, om denne store og mærkelige Begivenhed, og Resultatet bliver da gjerne, at Provsten sandsynlig har spillet i Lotteriet og vundet uchristelig meget, at Byfogden har havt Extra-Sportler, eller at Doctoren har faaet en privat Douceur af Apothekeren, for at opskrive de kostbareste Recepter.

De kan let tænke Dem, høistærede Publicum, hvor ubehageligt det maatte være for en saa vel indrettet By, som Holbek, at her engang en Mand drog ind, om hvem ingen vidste, hvorfra han kom, hvad han vilde, eller hvad han levede af. Borgermesteren (thi dengang var der endnu ingen Byfoged), havde rigtignok undersøgt hans Pas, og i et Kaffeselskab hos Doctorens yttret, at Passet var ganske rigtig visiteret fra Hamborg til Holbek, men der maatte dog stikke noget mere derunder; thi Manden saae noget fordægtig ud. Borgermesteren havde den næsthøieste Anseelse i Staden; hvad Under da, at den Fremmede fra det Øieblik af blev anseet for en fordægtig Person. Og hans Levemaade var heller ikke skikket til at bringe mine Byesbørn fra denne Mening. Den fremmede Mand leiede sig for contant Forudbetaling et heelt Huus, der længe havde staaet øde, og hvor man endog talte om Spøgeri, da det efter Sagnet stod i underjordisk Forbindelse med det gamle sløifede Slot, hvoraf der kun er en temmelig høi Vold tilbage, der ernærer alle Holbekkerne; thi deres Mølle staaer derpaa. Han lod en heel Vogn fuld af forunderligt Løsøre, som Øvne, kunstige Skorstene, store Digler kjøre herind, og levede fra nu af ganske for sig selv. Ja han kogte endog selv sin Mad, og der kom ikke en Menneskesjæl i hans Huus, undtagen en gammel Holbekker, som besørgede hans Indkjøb af Brød, Kjød og Grønt, og selv han torde ikke komme længer end i Gangen der modtog den fremmede Mand det Indkjøbte. — Det er nu mange, mange Aar siden, og Holbek var dengang langt fra saa kultiveret en By, som nu, da den skal have et talrigt dramatisk Selskab og en Borgerbevæbning, næsten et Dusin Mand stærk, en Conditor og en Bogbinder, der tillige er Boghandler og Leiebibliothekar, m. m.; jeg var kun en Knægt paa en halv Snees Aar, da Manden tog ind i min Fødeby, men jeg kan endnu, saa klart som det var skeet igaar, huske den Uro, som han foraarsagede i Staden, og jeg er vis paa, at mange gamle Holbekkere endnu levende ville kunne erindre sig det. Han gik ikke som andre Mennesker paa Keglebanen om Eftermiddagen, kom ikke om Aftenen i Værtshuset, for, som de øvrige agtbare Borgermænd, at passiare om Aviserne ved en Pibe Tobak. Det hjalp ikke, at Borgermesteren, Procuratoren, Doctoren eller Provsten bød ham til Middag eller til Kaffe; han lod sig bestandig undskylde. Derfor holdt Nogle ham for forrykt, Andre for en Jøde, og et tredie Parti paastod fuldt og fast, at han var en Troldmand eller Heremester. Jeg gik og blev en 18—20 Aar gammel og Manden blev endnu stedse ved at hedde den fremmede Herre.

Nu begav det sig en Dag, at der kom en Trop tilreisende med fremmede Dyr; det var nemlig længe før det blev forbudt at indføre vilde, udenlandske Dyr her i Landet. Det var det sædvanlige sammenløbne Gods, som har en Kameel, der kan bøie Knæ, en Bjørn, der kan dandse, nogle Hunde og Aber, der tage sig kuriest nok ud i Menneskeklæder og gjøre alle Slags Kunster. Disse Folk trække gjerne gjennem Staden, gjøre Holdt ved Tvergader og Pladser, frembringe en ildelydende Musik med en lille Tromme og en Pibe, lade deres Personale dandse og springe, og skrabe saa Penge sammen fra alle Huusdøre. Men den Trop, der dengang lod sig see i Holbek, udmærkede sig ved en uhyre Orangutang, som havde næsten Menneskestørrelse, gik paa to Been og forstod at gjøre alle Slags snurrige Kunster. Denne Hunde- og Abecomoedie kom ogsaa til den fremmede Herres Huus; da Trommen og Piben lød, lod han sig først see ganske fortrædelig bag de skumle, af Ælde anløbne Vinduer; men han blev snart venligere, saae til almindelig Forundring ud af Vinduet, og loe hjertelig over Orangutangens Kunster; ja han gav endog saa stort et Sølvstykke for denne Spas, at hele Byen talte derom i 6 Uger.

— Næste Morgen drog Dyreselskabet videre frem; Kamelen maatte bære mange Kurve, hvori Hundene og Aberne nød et saare bequemt Sæde, men Driveren og den store Abekat gik bagefter Kamelen. De kunde knap være en Miilsvei borte, da den fremmede Herre sendte Bud paa Postcontoiret, forlangte til Postmesterens allerstørste Forundring en Extrapostvogn og rullede ud af samme Bom, som Dyrene, ad Kallundborgveien til. Hele Byen betoges af en aldeles eenstemmig Ergrelse over, ikke at have kunnet udforske, hvor han egentlig vilde hen. — Det var allerede mørk Nat, da den Fremmede igjen ankom ved Bommen; men nu sad der tillige en anden Makker i Vognen, der havde Hatten dybt nedtrykt i Ansigtet og et Silketørklæde bundet om Mund og Øren. Betjenten ansaae det for sin Pligt at tiltale den anden Fremmede og bede om at see hans Pas, men han svarede meget grovt, og brummede i et ganske uforstaaeligt Sprog. „Det er min Søsterson," sagde den fremmede Mand venskabelig til Betjenten, idet han stak ham lidt Mønt i Haanden; „det er min Søsterson, og han forstaaer til Dato ikke et Ord Dansk; han bandte blot lidt i sit eget Sprog fordi vi skal opholdes her." — „Gud bevares, naar det er Deres Velbyrdigheds Søsterson," svarede Betjenten, „saa kan han godt passere uden Pas; han vil formodentlig blive boendes hos Dem?" — „Forstaaer sig," sagde den Fremmede; „og han vil sandsynlig opholde sig her i længere Tid." — Betjenten havde ikke et Ord mere at indvende, og den fremmede Herre og hans Søsterson rullede ind i Byen. Forresten var Borgermesteren saavelsom hele Byen slet ikke tilfreds med Portbetjentens Opførsel. Han kunde dog i det mindste have noteret sig nogle Ord af Søstersønnens Sprog; deraf havde man da let kunnet udlede, hvad Landsmand han saavelsom Onklen var. Men Betjenten forsikkrede, at det hverken var Fransk eller Italiensk, men det havde klinget noget tykt og bredt, som Engelsk, og hvis han ikke tog meget feil, havde den unge Mand udstødt et „God Dam." Saaledes hjalp Portbetjenten sig selv ud af Kniben og den unge Mand til et Navn; thi fra nu af talte man i hele Byen ikke om andet, end den unge Englænder.

Men den unge Englænder lod sig ikke see, hverken paa Keglebanen eller paa Ølkneipen; derimod gav han paa andre Maader de gode Folk nok at bestille. — Det begav sig nemlig ofte, at man i den Fremmedes forhen saa stille Huus hørte et skrækkeligt Skrig og en Larm, saa Folket skareviis blev staaende udenfor og saae op paa Huset. Da saae man den unge Englænder, udmaiet med rød Frakke og grønne Beenklæder, med børstet Haar og græsselige Miner, utrolig hurtig at løbe frem og tilbage til Vinduerne gjennem alle Værelser; den gamle Fremmede løb efter ham i rød Slobrok, med en Knaldepidsk i Haanden, feilede ofte, men af og til forekom det dog Flokken paa Gaden som om han maatte have naaet Krabaten; thi man hørte tydelig jamrende Angstskrig og smeldende Pidskeslag. Byens Madammer toge saa levende Deel i denne grusomme Behandling af den fremmede unge Mand, at de tilsidst bevægede Borgermesteren til at gjøre et Skridt i den Anledning. Han sendte den fremmede Herre en Skrivelse, hvori han i temmelig hvasse Udtryk bebreidede ham den uhøflige Behandling af hans Søsterson, og truede ham, hvis saadanne Scener oftere skulde forefalde, med at ville tage den unge Mand under sin besynderlige Beskyttelse. — Men hvem blev mere forbauset, end Borgermesteren, da han saae den Fremmede, for første Gang i et Tidsrum af 10 Aar, træde ind til sig? — Den gamle Herre undskyldte sin Fremfærd med et særegent Hverv af Ynglingens Forældre, som havde givet ham i Commission at opdrage denne; det var ellers et klogt, opvakt Menneske, yttrede han, men Sprog havde han særdeles ondt ved at lære; han ønskede saa inderlig at bibringe sin Søsterson rigtig Færdighed i det Danske, for herefter at tage sig den Frihed at indføre ham i Holbeks selskabelige Liv; men Sproget havde han saa vanskeligt ved at faae ind, at man ofte ikke kunde gjøre noget bedre, end ret alvorlig at gjennempidske ham. Borgermesteren fandt sig i høi Grad tilfredsstillet ved disse Oplysninger; han raadede blot den Gamle til Maadehold, og fortalte om Aftenen paa Ølkjelderen, at han sjelden havde truffet paa en saa dannet og beleven Mand som den Fremmede; „det er kun Skade," føiede han til, „at han kommer saa lidet i Selskab; dog, jeg tænker nok, naar først Søstersønnen kan tale en Mundfuld Dansk, vil han oftere frequentere mine Cirkler." — Denne ene Begivenhed forandrede aldeles hele Byens Meninger. Man holdt den Fremmede for en galant Mand, længtes almindelig efter at gjøre hans nærmere Bekjendtskab, og fandt det nu ganske i sin Orden, naar der nu og da oplødtes et skrækkeligt Skrig i det øde Huus; „han underviser Søstersønnen i Dansk," sagde Holbekkerne, og bleve ikke længer staaende som tilforn. Efter omtrent et Fjerdingaars Forløb syntes Sprogundervisniingen tilendebragt; thi den Gamle gik nu et Skridt videre. Der levede en gammel, vanfør Franskmand i Byen, som gav unge Folk Underviisning i Dands; ham lod den Fremmede kalde til sig, og sagde til ham, at han ønskede at faae sin Søsterson underviist i Dands. Han gav ham at forstaae, at Sidstnævnte var meget lærvillig og nem, men hvad Dands angik, ikke fri for lidt Egensind; han havde nemlig tidligere lært at dandse hos en anden Mester, og det med saa sælsomme Toure, at han ikke passende kunde lade sig see i Selskaberne her; men Søstersønnen holdt sig just af hiin Aarsag for en stor Mester i Dandsekunsten, skjøndt hans Dands ikke havde fjerneste Lighed med Vals eller Menuet, men snarere nærmede sig de i vore Dage saa yndede Galoppader og Françaiser, som i hiin Tid uden Tvivl vilde været ansete for høist usømmelige og naragtige. Forresten lovede den Gamle en Daler for Timen, stærk Betaling i de Tider, og Dandsemesteren beredte sig følgelig med stor Fornøielse til at overtage den egensindige Elevs Underviisning. — Der gaves, som Franskmanden under Haanden og mod Tausheds Løfte forsikkrede, intet saa mærkværdigt i Verden, som disse Dandsetimer. Søstersønnen, en temmelig velvoxen, smækker, ung Mand, der blot havde temmelig korte Been, viste sig i en rød Frakke, omhyggelig friseret, i vide grønne Beenklæder, og med Allunshandsker. Han talte lidet og med fremmed Betoning, og var i Førstningen temmelig fædelig og vakker; men siden overgav han sig ofte til de curieuseste Spring, dandsede de vildeste Toure, hvori han gjorde Entrechats, saa Dandsemesteren tabte baade Næse og Mund; vilde han vise ham tilrette, saa trak han de ziirlige Dandsesko af Fødderne og jagede nu omkring i Værelse paa alle fire. Ved denne Spektakkel kom da den gamle Herre pludselig farende ud fra sit Værelse i en vid, rød Slobrok, med en Hue af Guldpapir paa Hovedet, og lod Jagtpidsken glide noget ublidt hen over Søstersønnens Ryg. Denne stak da i at hyle noget gudsjammerligt, sprang op paa Borde,

Skabe, ja selv op paa Gardinbrætterne over Vinduerne, og talte i et fremmed, sælsomt Tungemaal. Men den Gamle i den røde Slobrok lod ikke til at forstaae Spøg, tog ham ved Benet, rev ham ned, gjennemtærskede ham og trak hans Halsbind fastere sammen i Spændet, hvorefter han altid igjen blev artig og maneerlig, og Dandsetimen gik nu uden videre Forstyrrelse. — Men da Dandsemesteren havde bragt sin Elev saa vidt, at man kunde tage Musik til Timen, var Søstersønnen som reent forvandlet. En Stadsmusikant blev leiet, som maatte sætte sig op paa et Bord i Salen i det øde Huus. Dandsemesteren maatte da agere Dame, og den gamle Herre lod ham føre sig en Silkedamekjole og et ostindisk Schawl. Søstersønnen bød ham op og begyndte nu at dandse og valse med ham; men han var en utrættelig, rasende Dandser; han slap ikke Mesteren af sine lange Arme, om han end stønnede aldrig saa stærkt; enten han peb eller sang, dandse maatte han, indtil han styrtede af Udmattelse, eller til Stadsmusikanten blev lam paa Armen af Violinspillet. Disse Informationer vare nærved at lægge Dandsemesteren i Graven; men Daleren, som han hver Gang fik contant udbetalt, og den gode Viin, den Gamle dækkede op med, foranledigede, at han altid kom igjen, om han ogsaa Dagen i Forveien havde fast foresat sig, aldrig mere at betræde det forhexede Huus. — Men Folk i Holbek betragtede Sagen fra et ganske andet Synspunct end Franskmanden. De fandt, at den unge Mand havde store Anlæg for det Selskabelige, og Byens Damer, især Borgermesterens Datter, Rosen for de Holbekske Blommer, glædede sig, da de just lede stor Mangel paa Chapeauer, til Fornøielsen af en saa flink Dandser til næste Vinter.

En Morgen kom Tjenestepigerne i stor Jil hjem fra Torvet, og fortalte deres Herskaber en vidunderlig Hændelse. En prægtig Glaskareth havde holdt udenfor det øde Huus, forspændt med deilige Heste, og en Tjener i et riigt Livree havde holdt paa Karethslaget. Da var Døren til det øde Huus gaaet op, og to pyntelig klædte Herrer vare traadte ud, af hvilke den ene havde været den gamle Fremmede, og den anden sandsynligviis den unge Herre, der havde havt saa ondt ved at lære Dansk og dandsede saa rasende. De vare begge stegne i Vognen, Tjeneren sprunget bag paa, og Vognen var — tænk engang! — kjørt lige hen til Borgermesterens. — Da Madammerne hørte slige Historier af deres Piger, smede de i en Fart Kjøkkenforklæderne og de ikke aldeles propre Natkapper og anlagde deres festligste Stadscostume: „det er saa vist, som to og to er fire", sagde de til deres Mænd og Børn, medens den ene løb over den anden, for at rydde op i Stadsstuen, der ellers ogsaa tjente til andet Brug, „saa vist, som nogen Ting, fører den Fremmede nu sin Søstersøn ind i Verden. Den gamle Nar var for ti Aar siden ikke saa galant at sætte en Fod i vort Huus, men det skal Alt være ham tilgivet for Søstersønnens Skyld, som skal være saadant et charmant Menneske." Saaledes talte de, og formanede deres Sønner og Døttre til at see rigtigt maneerlige ud, naar de Fremmede kom, holde sig ranke og beflitte sig paa en bedre Udtale, end til dagligt Brug. Og de kloge Koner havde ikke gjættet feil, thi den gamle Herre kjørte rundt til Alle med sin Søstersøn, og anbefalede sig og ham til Familiernes Bevaagenhed. — Man var da overalt aldeles indtagen af begge de Fremmede, og beklagede blot, ikke allerede tidligere at have gjort et saa interessant og behageligt Bekjendtskab. Den gamle Herre viste sig som en værdig, meget fornuftig Mand, der vel smilede lidt ved Alt hvad han sagde, saa man ikke var fuldkommen sikker paa, om det var hans Alvor, eller ei; men han talte om Veiret, om Egnen, om Sommerfornøielserne paa Tudsenæs og i Løvenborg Have, saa klogt og grundig gjennemtænkt, at Alle fortrylledes derved. Men Søstersønnen — han henrev Alt, han vandt alle Hjerter for sig. Vel kunde man, hvad hans Udvortes var anbelangende, ikke kalde hans Ansigt smukt; den underste Deel, især Kindbakken, stod altfor stærkt frem, og Farven faldt meget i det brune; ogsaa gjorde han af og til alle Slags forunderlige Grimacer, trykkede Øinene sammen og skar Tænder; men dog fandt man hans Ansigtstræk ualmindelig interessante. Man kunde ikke tænke sig noget bevægeligere og smidigere, end hans Legeme. Klæderne hang ham rigtignok noget besynderligt om Kroppen; imidlertid klædte Alt ham fortræffeligt; han foer med stor Livlighed omkring i Værelset, kastede sig her i en Sopha, der i en Lænestol, og strakte Benene langt ud; men hvad man hos en anden ung Mand vilde have fundet høist uartigt og usømmeligt, gjaldt hos Søstersønnen for Genialitet. „Han er en Englænder," sagde man, „de ere allesammen saadan; en Englænder kan lægge sig til at sove paa Kanapeen, medens ti Damer ikke have nogen Plads til at sidde, men maae staae rundtomkring; en Englænder kan man ikke tage saadant noget ilde op." — Imod sin Onkel, den gamle Herre, var han meget eftergivende; thi naar han begyndte at hoppe omkring i Værelset, eller, som han saa gjerne vilde, trække Fødderne op under sig paa Stolen, saa behøvedes der kun et alvorligt Blik af hiin, til at kalde ham til Orden. Og hvorledes kunde man vel tage ham saadant noget ilde op, da Onkelen desuden i ethvert Huus sagde til Værtinden: „min Søstersøn er endnu en Smule raa og udannet, men jeg lover mig meget af Deres Selskabs Indflydelse; Deres Omgang vil bestemt fuldende hans Uddannelse og Politur, og jeg anbefaler ham navnlig til Dem paa det inderligste." (Fortsættes.)

Anecdote. En ung Englænder, der opholdt sig i Neapel, blev af en neapolitansk Adelsmand ført hen paa et Bal hos en af de fornemste Damer i Staden. En kostbar Gulddaase blev der stjaalen fra ham. Dagen efter, da han var i et andet fornemt Huus, saae han en Person tage sig en Priis af samme Daase. Han ilede da til sin Ven og sagde: »Den Karl der, som er klædt i Blaat med Guldbroderi, snuser af den Daase, som igaar blev stjaalen fra mig. Kjender De ham? Er det ikke en Lommetyv?« — »Tys!« sagde den Anden, »det er en Mand af første Qvalitet." — "Jeg bryder mig Pokker om hans Qvalitet," sagde Englænderen; »jeg vil have min Daase igjen. Jeg vil gaae hen og fordre den af ham.« — »Vær rolig," sagde Vennen, "og lad mig skaffe Dem Daasen tilbage." Englænderen gik, efterat han havde inviteret sin Ven til Middag hos sig næste Dag. Han kom og idet han traadte ind, sagde han: „See, her er Deres Daase!" — »Nu, hvordan fik De den?« — »Det skal jeg sige Dem," svarede den neapolitanske Adelsmand, »jeg vilde ikke gjøre nogen Qvalm: derfor kneb jeg Daasen udaf hans Lomme."

Opløsning paa Gaaden:

En Guitarspiller.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 22. April, 1838.** **Nr. 12.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Aprilsvise, af Poul Moller. — Fanden og Abekatten (udvidet og frit localiseret efter et Eventyr af W. Hauff,) ved P. L. Müller. — Virkelig Begivenhed.

Aprilsvise. *)

Grøn er Vaarens Hæk,
Kaaben kastes væk,
Jomfruer sig alt paa Volden sele;
Luften er saa smuk,
Deres Længselssuk
Kjendes let paa deres Silkekjole.

Nu har Viben Æg,
Pilen dygtig Skjæg,
Og Violen smaat paa Volden pipper;
Gaasen sine Smaae
Lærer flittig gaa:,
Skaden vindigt med sin Hale vipper.

Svenden med sin Brud
Gaaer i Haugen ud,
Paa de grønne Skoe hun synes dandse;
Ak, hvor hun er let!
Foden er saa net,
Pogen sælger til dem grønne Krandse.

Storken er saa travl
Høit paa Bondens Gavl,
Og de røde Fødder Næbbet slibe;
Høkren med sin Viv
Gaaer for Tidsfordriv
Med sin sølvbeslagne Meerskumspibe.

Hulde Piger smaae,
Røde, hvide, blaae,
Sende deres Blikke rundt som Pile;
Og som Krigerflag
I det kjælne Slag
Silkebaand fra Lilienakken ile.

Aft'nen driver paa,
Mens de Skjønne gaae —
Bare de dem ikke skal forkjøle!
Hvilken yndig Strøm!
Barmen bli'er saa øm,
Man mit Hjerte kan paa Vesten føle.

I den tause Nat,
Som en stor Dukat,
Maanen stænker Guld paa alle Grene.
Ak, de Skjønne svandt
Jo fra hver en Kant —
Det er tungt, man skal gaae hjem alene.

Poul Moller.

*) Dette Digt, som, uden Forfatterens Navn, af ham har været meddeelt i dette Blads forrige Suite (Nr. 49, 1825), vil det sikkert interessere Morgenbladets Læsere, nu at see optrykt.

Fanden og Abekatten.

(Fortsat).

Saaledes var altsaa Søstersønnen indført i Verden, og hele Holbek talte saavel denne som de følgende Dage ikke om andet, end om denne Begivenhed. Men den gamle Herre blev ikke staaende herved; han syntes ganske at have skiftet Tænke- og Levemaade. Om Eftermiddagen gik han med Søstersønnen hen paa Kjelderen paa Hjørnet, hvor den bedre Deel af Holbekkerne drak sit Øl og fornøiede sig med at slaae Kegler. — Søstersønnen viste sig her som en duelig Mester i Spillet; thi han slog aldrig mindre end fem eller sex; af og til syntes vel en besynderlig Aand at fare i ham; naar det saaledes stak ham, løb han enten pilsnar ud tilligemed Kuglen, foer ind imellem Keglerne og anrettede der allehaande ellevild Forstyrrelse; eller, naar der faldt Bataillon eller otte om Kongen, saa stillede han sig øieblikkelig paa Hovedet med sit smukt friserede Haar og strakte Benene i Veiret; eller han sad, naar en Vogn i det samme kom forbi, inden man vidste et Ord af det, oppe paa Bukken, gjorde Grimacer ned til de Andre, kjørte et lille Stykke bort, og kom saa igjen i fuld Fiirspring tilbage til Selskabet. — Den gamle Herre pleiede da ved saadanne Scener at bede Borgermesteren og de andre agtbare Mænd ret meget om Undskyldning for sin Neveus Uopdragenhed; men de loe derad, skreve det paa hans Ungdoms Regning, paastode, at de selv i den Alder havde været ligesaa let tilbeens, og fattede alle en overordentlig Godhed for den unge Væddeløber, som de, maaskee med en fiin Hentydning paa hans formentlig engelske Blod, pleiede at kalde ham. — Men der var dog ogsaa Tider, da de ikke lidet ærgrede sig over ham, og dog ikke vovede at sige noget, fordi den unge Englænder almin-

delig gjaldt for et Orakkel af Dannelse og Forstand. Den gamle Herre pleiede nemlig ogsaa om Aftenen at komme med Søstersønnen i de tre kronede Oxer, den fornemste Gjæstgivergaard i Byen, eller som det dengang heed, Værtshuset (par excellence). Skjøndt Neveuen endnu kun var et puur ungt Menneske, bar han sig dog allerede ganske ad som en Ældre, satte sig bag sit Glas, bevæbnede Øinene med et Par uhyre Briller, tog sig en gevaltig lang Pibe fat, stoppede og tændte den og dampede voldsomst og værst af dem alle. Kom nu Talen til at dreie sig om Aviserne, om Krig og Fred, og Doctoren fremsatte een, Borgermesteren en anden Mening, medens de andre værdige Mænd betoges af Forbauselse over saa dybe politiske Kundskaber; saa kunde det pludselig falde Søstersønnen ind, at være af en fuldkommen modsat Mening; han slog da med Haanden og Handsken, som han aldrig vilde tage af, i Bordet, og gav baade Doctor og Borgermester utvetydig at forstaae, at de slet ikke vidste Besked om noget af alt dette, at han havde hørt noget ganske andet om disse Sager, og besad langt dybere Indsigt deri. Han gav da paa en forunderlig gebrokken Dansk sin Mening til Priis, og den fandt de Alle, til største Ærgrelse for Borgermesteren, fortræffelig; thi han maatte jo som Englænder naturligviis vide Alting bedre. — Naar saa Borgermesteren og Doctoren i deres Harme, som de ikke vovede lydelig at give Luft, satte sig hen til et Partie Schach, saa rykkede Personen hen til dem, kigede gjennem sine store Briller ned over Borgermesterens Skulder, og dadlede snart et, snart et andet Træk, fortalte Doctoren, at saadan og saadan skulde han trække, saa at begge Mændene i deres stille Sind bleve ganske forbittrede. Tilbød da Borgermesteren ham i sin Arrigskab et Parti, for at gjøre ham tilbørlig mat, thi han holdt sig for en anden Philidor, saa spændte blot den gamle Herre Halsbindet noget strammere paa Søstersønnen, hvorpaa denne blev fuldkommen maneerlig og artig og gjorde smukt Borgermesteren mat.

Man havde hidtil i Holbek næsten hver Aften spilt Kort, sædvanlig Hanrei eller Femkort til en halv Skilling Partiet; dette fandt den unge Mand at være altfor jammerligt; han satte Kroner og Dukater paa Bordet, paastod at Ingen spilte saa fiint, som han, men forsonede sædvanlig igjen de fornærmede Borgermænd derved, at han tabte uhyre Summer til dem. De vare nu heller ikke dem, der skulde gjøre sig nogen Samvittighed af, ret ordentlig at udplyndre ham; thi „det er jo en Englænder, og altsaa fra Grunden af bundriig," sagde de, og stak Dukaterne i Lommen. — Saaledes kom den fremmede Herres Søstersøn i kort Tid i overordentlig Anseelse i Byen og Omegnen. Man kunde i Mands Minde ikke erindre sig at have seet en ung Mand af den Art i Holbek, og det var det besynderligste Spil af Skjæbnen, man nogensinde havde lagt Mærke til. I Grunden kunde man ikke sige, at Hr. Søstersønnen egentlig havde lært noget, uden at dandse. Latin og Græsk var, som man siger, Hebraisk for ham. Ved en Selskabsleeg i Borgermesterens Huus traf det, at han skulde skrive noget, og det kom da for en Dag, at han ikke engang kunde skrive sit eget Navn; i Geographien begik han de groveste Bommerter af Verden; thi det geneerte ham ikke i mindste Maade at henlægge en tydsk Stad i Frankrig, eller en dansk i Rusland eller Polen; han havde intet læst, intet studeert, og Præsten rystede tidt betænkelig paa Hovedet over den unge Herres raa Uvidenhed; men alligevel fandt man Alting fortræffeligt, hvad han gjorde eller sagde, thi han var uforskammet nok til altid at ville have Ret, og Enden og Omqvædet paa alle hans Taler var: „det forstaaer jeg bedre." Forresten kom han nu næsten daglig i Borgermesterens Huus; Fru Borgermesterinden viste ham en ganske udmærket Bevaagenhed og Godhed. Ogsaa syntes det virkelig som om Frøkenen der tiltalte ham i høiere Grad, end de andre Borgermændsdøttre, og der var da gyldig Grund til at modtage ham paa det allervenskabeligste, ja allerede næsten som Søn af Huset. Det var aabenbart, at han gjorde Cour; det lagde han for Dagen paa de mangfoldigste Maader. Naar hun spilte paa Klaveer og sang, hvilket han ofte temmelig længe kunde høre paa med stor Rolighed og Opmærksomhed, hændte det ofte, at han, i musikalsk Extase, bagfra hvor han stod, slog de usædvanlig lange Arme om hendes Liv og løftede hende høit op af Stolen, saa de sidst anslagne Toner hendøde som en uopløst, skjærende Disharmoni. Traf det sig, at hun ikke var tilstede, naar han kom, saa holdt han sædvanligt et skarpt Øie med Døren, og naar hun kom ind, var det hans ufravigelige Skik, at gjøre et Saltomortale hen mod hende, saa at han kom til at staae paa Hovedet lige foran hende, og saa kastede han med det ømmeste Udtryk af Verden Benene, der ikke vare stort længere end andre Folks Arme, om hendes Hals, hvorved det da gjerne traf sig, at han nedrev hele hendes Hovedstillads, saa de lange lyse Fletninger trillede hende ned ad Ryggen. Naar hun saa løb ud, for at ordne sit Toilet igjen, fulgte han uden nogen Indsigelse med paa hendes Værelse, hvor han selv paatog sig en Friseurs Forretning, og naar han kom ind igjen, bemærkede alle de unge Holbekkerinder den stedse ny og særdeles ziirlige Maade, hvorpaa hendes Haar sad, og enhver af dem ønskede i sit stille Sind, at han paa samme Maade vilde embrassere dem, for at de kunde faae deres Haar sat lige saa elegant op. Naar de sade til Bords pleiede han tidt med Skeen eller Gaffelen at gjøre en Digression over paa Frøkenens Tallerken, naar der var noget han gad havt, hvilket hun altid besvarede med et følelsesfuldt Smiil; men det maa ogsaa indrømmes, at, naar han f. Ex. i den søde Suppe hos sig selv stødte paa en usædvanlig stor Svedske eller Rosin, saa undlod han aldrig at kaste den over i hendes Tallerken, hvorved hun rigtignok gjerne fik sin Kjole overstænket, men det maa siges til hendes Berømmelse, at hun aldrig, som mangen af vor Tids Damer, gjorde mindste Ophævelse herover; — naar hun skjænkede Kaffe eller Thee, stod han altid bag ved hendes Stol, og vidste med en beundringsværdig Færdighed at snappe Sukkeret af Kopperne, uden at hun mærkede det, hvilket gav Anledning til mangehaande artige Situationer; thi de gamle Borgermænd og ærbare Matroner, som troede, at dette var en ny Mode, ikke at bruge Sukker, maatte i lang Tid fordreie deres Ansigtsmuskler til Fortvivlelse, inden de vænnede sig til at qvæle den stærke bittre Kaffe og Thee, og klage torde de naturligviis ikke, af Frygt for at forsynde sig mod Etiketten, og af Respekt for Borgermesterens Huusskikke. I Almindelighed fyldte han da Frøkenens og sin egen Kop med det ranede Gods, og det hørte til Dagens Orden, at disse to spiste deres respektive Thee og Kaffe som en Grød med Theeskeen, medens det øvrige Selskab smægtede i total Sukkermangel. Disse og andre smaa Opmærksomheder, saavelsom Holbekkerindernes umiskjendelige Skinsyge, maatte naturlig-

viis afgjøre hendes Vakg, og Ingen undrede sig længer over, altid at see dem sammen i de nærmeste og ommeste Stillinger, da det var almindelig antaget, at de To engang vare bestemte for hinanden. Hun fulgte ham ogsaa overalt, selv naar det, som ikke saa sjelden skete, faldt ham ind at klavre om paa Taget eller i Træerne, og Folk undredes næsten slet ikke over at see dem det ene Øieblik som to Duer paa Taget, og i næste sidde i Toppen af Borgermesterens store Træe og — plukke Kirsebær. — Med alt det kom det imidlertid ikke til nogen officiel Erklæring mellem dem; overhovedet foregik deres Samtaler langt mere med Minespil, end Ord. Der havde dannet sig et varmt og interessant Forhold mellem dem, og de værdige Borgermesterforældre saae med Glæde en fremspirende Tilbøielighed, som syntes dem kun at love alt godt, især da man længe havde smaasnakket om, at den Fremmede, følgelig og hans Søsterson, var af gammel **vestindisk Adel.** Denne var desuden i det Hele af en yderst godmodig Natur; kun kunde selv hans Kjæreste aldrig bevæge ham til at tage Handskerne af, de sade som Muur og Mast; hans Kjærtegn grændsede derhos undertiden til det altfor heftige, saa at Frøkenen ikke sjelden blev saaret tilblods af hans noget vel lange Skjæg; men hun bad ham da blot om at lade sig barbere til næste Gang, og brugte imidlertid Fløde eller Talle, thi man havde endnu ikke dengang Læbepomade paa Apotheket i Holbek; — hvilke Opofrelser gjør man ikke for Kjærligheden og for Udsigten til en lykkelig og agtet Fremtid? Undertiden fik han endog i Sinde at bide hende meget stærkt i Ørene (og han havde ganske fortrinlige hvide Tænder), men dette og alt sligt underkastede hun sig med en Engels Taalmodighed, og det blev altsammen skrevet paa en voldsomt brændende Kjærligheds Regning. — Saaledes stode Sagerne, da Vinteren var i Anmarsch, og først nu optraadte Neveuen i sin fuldeste Glands og Glorie. Man fandt ethvert Selskab kjedsommeligt, hvor han ikke var tilstede, man gabede, naar en fornuftig Mand lod et Ord falde; derimod var man lutter Øre, naar den berømte Neveu fremførte noget i sit forunderlig slette Sprog, om det saa var aldrig saa dumt og tosset Tøi. Det befandtes nu, at den fortræffelige unge Mand ogsaa var Digter; der forgik ikke let nogen Aften, uden han jo trak nogle Lapper Papiir op af Lommen og forelæste Selskabet en Slump Sonetter. Men det mærkeligste herved var, at de slet ikke, som man dog skulde ventet, dreiede sig om hans Hjertes Veninde, Frøkenen, ja ikke engang hendes Navn, eller mindste Hentydning til hendes blaae Øine, lyse Haar eller røde Kinder forekom deri. Der gaves vel Enkelte, som paastod om den ene Halvpart af disse Digte, at den var slet og uden Mening, om den anden Halvpart, at de havde læst den paa Tryk allerede for længe siden, de huskede ikke selv hvor; men Hr. Neveuen lod sig ikke herved forbløffe, han læste og læste, gjorde saa selv opmærksom paa Skjønhederne i sine Vers, og høstede hver Gang et stormende Bifald. — Men hans sande Triumph og egentlige Apotheose afgave dog de holbekske Baller. Ingen kunde dandse med saadan Udholdenhed eller Hurtighed, som han, Ingen gjorde saa forvovne og overordentlig ziirlige Spring, som han. Derhos klædte hans Onkel ham altid paa det pragtfuldeste og propreste, efter nyeste Smag; og skjøndt Klæderne aldrig vilde slutte rigtig om Kroppen, fandt man dog, at Alting klædte ham allerkjæreste. Vel følte Cavalererne sig, i Anledning af hans Dands, noget fornærmede ved den splinterny Maade, hvorpaa han traadte op. For havde altid Borgermesteren i høist egen Person aabnet Ballet; de fornemste unge Herrer havde da Lov til at ordne de øvrige Dandse; men siden den unge Fremmede lod sig see, var alt dette ganske anderledes. Uden at sige et Muk greb han den første den bedste Dame ved Haanden, ikke engang først sin Elskerinde, hvem han i det Hele paa Ballerne ikke viste særdeles Opmærksomhed, stillede sig øverst op med hende, gjorde Alt efter eget Hoved, spillede Herre og Mester og var uindskrænket monarkisk Balkonge. Men da Madammerne og Jomfruerne fandt disse Manerer ganske fortræffelige og yderst angenemme, saa turde Mændene intet indvende derimod og Hr. Neveuen blev fremdeles ved at beklæde sin selvvalgte Værdighed. — Allerstørst Fornøielse syntes den gamle Herre at have af saadant et Bal; han vendte aldrig Øinene fra sin Søsterson, smiilte bestandig i Skjægget, og naar hele Skarer strømmede sammen om ham, og udgjød sig i Lovpriisninger over den galante, velopdragne Yngling, saa kunde han slet ikke styre sin Glæde; han brast da i en Skoggerlatter og teede sig næsten naragtigt. Holbekkerne tilskreve disse besynderlig stærke Glædesyttringer hans store Kjærlighed til Søstersønnen og fandt dette, som saa meget Andet, ganske i sin Orden. Dog maatte han ogsaa her nu og da gjøre sin faderlige Anseelse gjeldende; thi midt i de allerziirligste Dandse fik den unge Mand ofte det Indfald, med et dristigt Spring at sætte op paa Tribunen, hvor Stadsmusikanterne sade, rive Kontrabassen fra Organisten og skrabe ganske græsselig om paa den, eller han skiftede paa een Gang om i Touren, og dandsede et Stykke paa Hænderne, medens han strakte Benene i Veiret, og lod dem der gjøre de betydningsfuldeste Bevægelser. Ved saadanne Leiligheder pleiede Onkelen at tage ham tilside, gjøre ham alvorlige Bebreidelser og trække hans Halsbind fastere sammen, saa at han igjen blev ganske høvisk og sædelig.

Vi have i det Foregaaende seet hvorledes den unge Englænder teede sig i Selskab og paa Ballerne. Men som det ofte gaaer med Sæderne: de slette udbrede sig altid lettere, end de gode, og en ny, afstikkende Mode, om den saa er aldrig saa latterlig, har altid noget forførende for unge Folk, der endnu ikke ere komne til Eftertanke over sig selv og Verden. Saaledes gik det og i Holbek med Neveuen og hans besynderlige Manerer. Da nemlig den unge Verdens Figuranter saae, hvorledes han med sit keitede Væsen, med sin plumpe Latter og Snak, sine grove Svar mod Ældre, blev langt mere lovpriist, end dadlet, og at man saagar fandt alt dette særdeles aandrigt, saa tænkte de hver ved sig selv: „det er mig en let Sag, ogsaa at blive en saadan aandrig Slyngel." De havde forhen været flittige, flinke unge Folk; nu tænkte de: „hvad Nytte er Kundskaber til, naar man kommer langt bedre frem med Uvidenhed?" de lode Bøgerne ligge, Contoirer og Boutikker staae ledige, og drev omkring overalt paa Gader og Stræder. For havde de været artige og høflige mod Enhver, havde ventet til man spurgte dem, og givet anstændige og beskedne Svar; nu stillede de sig i Mændenes Rækker, snakkede glat væk med, gave deres Besyv med i Alt, loe selv Borgermesteren lige op i Øinene og paastode at vide Alting bedst selv. De iblandt dem, som vare forlovede, bed deres Kjærester i Næsen og Ørene istedenfor at kysse dem, og rev deres Haar ned hvert Øieblik med Hænderne, da de i Almindelighed

ikke kunde staae paa Hovedet; dog begyndte mange at lægge sig derefter, og Enkelte vare endog komne saa vidt, at de i Selskaber hos Borgermesterens og andre fornemme Steder kunde spadsere et temmeligt Stykke med Svigersønnen paa Hænderne, og conversere paa det behageligste. — Forhen havde de unge Holbekkere havt Afsky for hvad man sædvanlig kalder plumpt og gemeent Væsen. Nu sang de allehaande stygge Viser, røg Tobak af uhyre lange Piber, og sværmede om paa de allersimpleste Kipper; og saa kjøbte de sig, skjøndt de saae meget godt, store Briller, satte dem paa Næsen og troede nu at være rigtige Folk af Vælten; thi de saae jo ud som den saameget yndede Neveu. Hjemme, saavelsom naar de gjorde Visit, laae de med Støvler og Sporer paa Kanapeen, gyngede sig paa Stolen i fiint Selskab, eller støttede Kinderne paa begge Hænder og Albuerne paa Bordet, hvilket var o erordentlig indtagende at see paa. Det hjalp ikke, at deres Mødre og Venner sagde dem, hvor daarligt, hvor usømmeligt alt dette var; de beraabte sig paa Neveuens lysende Exempel. Forgjæves forestillede man dem, at maatte tilgive denne, som en ung Englænder, en vis Nationalplumphed; de unge Holbekkere paastode, at de ligesaagodt, som den bedste Englænder havde Lov til at være uopdragne paa en aandrig Maade; kortsagt, det var en sand Jammer saaledes som de gode Skikke og Sædvaner i Holbek, ved Neveuens slette Exempel gik fuldstændig til Grunde.

Men de unge Folks Glæde ved deres raae, tøileløse Liv varede ikke længe; en tilstødende Hændelse skulde paa een Gang give hele Scenen et andet Udseende. Der havde nu allerede i lang Tid været talt om det fornemme unge Pars nærmere ægteskabelige Forbindelse. I de gode gamle Dage holdt man ikke af lange Forlovelser; unge Mennesker fik ikke Lov til at elske hinanden, uden at de ved egne eller Forældrenes Midler havde Raad til at lade sig klappe sammen heller idag end imorgen. Fru Borgermesterinden længtes efter at see sin Frøken Datter som adelig Frue, og blive Bedstemoder, eller Grandmama, som det heed i de mere cultiverede Cirkler; hun tænkte alvorligt paa Udstyret, der ingenlunde skulde blive ringe hvad Sengeklæder og solid Indbo angik, og hun havde, rimeligviis til den Ende, adskillige geheime Conferentser med den gamle Fremmede. Han havde engang forladet et Ord falde om, at hans Søstersøn besad endnu eet Talent, som de brave Holbekkere ikke havde havt Leilighed til at see udviklet; nu syntes denne imidlertid at være nær, og paa den samme Aften, som disse Prøver skulde aflægges, kunde efter hans Mening den offentlige Declaration passende finde Sted; saa kunde de for ham holde Bryllup, naar det skulde være. — Vinterfornøielserne skulde nemlig efter Forlydende endes med en stor Concert, som var bestemt at udføres deels af Stadsmusikanterne, deels af duelige Dilettanter og Musikvenner i Holbek og Omegn. Borgermesteren spilte en ganske fortræffelig Violoncel, Doctoren en dito dito Fagot, Apothekeren, som rigtignok ikke havde synderlig Anlæg for Musik, blæste Fløite, nogle holbekske Jomfruer havde indstuderet Arier, og var Alt fortræffelig forberedt. Men den gamle Fremmede yttrede, at Concerten vel paa denne Maade kunde blive udmærket, men der fattedes endnu aabenbar en Duet og en Duet maatte der dog nødvendigen forefindes i enhver ordentlig Concert. Man kom i nogen Betuttelse ved denne Yttring; thi vel sang Borgermesterens Datter unægtelig som en Nattergal, men hvor skulde man faae en Herre fra, som kunde synge Duet med hende? — Meningerne samledes om den gamle Organist, som i sine unge Dage skulde have sunget en fortrinlig Bas; men den Fremmede paastod, at al den Ophævelse var unødven, da hans Søstersøn sang ganske udmærket. Man blev ikke lidet forbauset over denne ny fortræffelige Egenskab hos den unge Mand; han maatte foredrage noget til en Prøve, og, fraregnet visse eiendommelige Manerer, som man holdt for engelske, sang han som en Engel. Man indstuderede altsaa i al Hast Duetten, og endelig kom den Aften, da Holbekkernes Øren skulde vederqvæges ved Concerten og Forlovelsen declareres.

Den gamle Fremmede kunde desværre ikke bivaane sin Søstersøns Triumph, fordi han var upasselig; men han meddeelte Borgermesteren, der besøgte ham en Times Tid i Forveien, nogle Forholdsregler angaaende Neveuen, hvilke han i Egenskab af Svigerfader og i Onklens Fraværelse mulig fik Anledning til at bringe i Udøvelse. „Det er en god Sjæl, min Søstersøn," sagde han, „men af og til falder han hen i besynderlige Tanker, og finder da paa alle Slags Dumheder; det gjør mig just derfor meget ondt, at jeg ikke kan overvære Concerten; thi for mig tager han sig forskrækkelig i Agt, han veed nok af hvad Grund! — Forresten maa jeg sige til hans Ære, at dette ikke er nogen aandig eller sjælelig Kaadhed, men et legemligt Onde, som engang er uadskilleligt fra hans hele Natur; vilde De nu godhedsfuld, kjære Hr. Borgermester og Fætter in spe naar han f. Ex. faldt paa saadanne Griller som at sætte sig paa en Nodepult, eller absolut at ville stryge Contrabassen eller noget lignende, vilde De da blot løsne hans høie Halsbind lidet, eller, hvis det endnu ikke bliver bedre, tage det reent af ham, saa skal De faae at see hvor sædelig og anstændig han da vil opføre sig." Borgermesteren takkede den Syge for udviist Tillid, og lovede, ifald det skulde gjøres behov, at følge hans Raad. — (Slutn. følger.)

Virkelig Begivenhed.

I et unævnt Land, hvor der efter Sigende ikke er Censur, men efter Mangfoldiges Mening heller ikke Trykkefrihed, da ikke engang tomme Rum mellem Ord og Linier ere tilladte, foretager **den Embedsmand, til hvem** — o. s. v. — ofte de curioseste Rettelser i Hensende til Sprog og Stiil hos de Forfattere, som staae under det literaire Sundhedspolities specielle Opsyn, og ikke have sluttet nogen taus eller tydelig **Accord** med samme. Saaledes fik en saadan Forf. for kort siden et Manuskript tilbage, som var saa maculeret, at det saae ud som en Stiil til «slet," og da han gjennemløb Stykket, opdagede han vel en Mængde nye Bemærkninger og gode Indfald af Læreren, som det vilde være for vidtløftigt her at opregne; men han standsede især ved en meget tyk Streg, der uden Sammenligning slog Sparto til alle de andre. Han tog Brillerne paa, for at see rigtig til, og saae da — credile posteri! — Ordet «**vilkaarligt**» rettet til «**arbitrairt.**" Dette viser aabenbart baade Censors store Omhyggelighed, og at han ikke har frequenteret samme Skole, som Autor, men en, hvor Disciplene tilholdes, saa vidt muligt, at gjengive indenlandske Ord med fremmede.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß. maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndag, den 29. April, 1838. Nr. 13.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Min Skriverlære af N. — Fanden og Abekatten (udvidet og frit localiseret efter et Eventyr af W. Hauff) ved P. L. Møller, (Sluttet). — Miscellanea.

Min Skrivelærer.

Du spørger, hvo der lærte
Mig, hvad jeg kan og veed,
Da dog trods evig Uro jeg
Om Eet og Andet veed Besked:

Du spørger, hvo der lærer mig
At skrive mine Vers,
Da jeg tilsyneladende kun
Omfarer vildt paa kryds og tværs.

Jeg svarer: ingen jordisk Magt
Formaaer at tvinge mig
Til Stadighed og Stilhed, saa
Det er ei sært, det undrer Dig.

Men den, hvem al min Idræt,
Mit Liv er underlagt,
Er vel for Diet liden, dog
Heel ubegrændset er hans Magt.

Han tager mig i Skole,
Hvor intet Blik os naaer,
Og lærer i Minutter mig,
Hvad Andre kan ei hele Aar.

Han gi'er min Tanke Klarhed,
Han gi'er mit Hjerte Mod;
Jeg elsker ham som om han var
Mit eget kjære Kjød og Blod.

Han siger: „**Troen** er jo
Det bedste, Verden veed;
Men Du kan flytte Bjerge nok,
Naar blot Du troer paa **Kjærlighed**!"

En nøgen Dreng af Ydre kun
Har han et Blik saa kjækt,
Og seer tidt saa ærværdig ud,
At man faaer ordentlig Respect.

Gjør han sig selv usynlig,
Er han mig lige nær,
Saa der er ingen Spergsmaal om,
En rigtig, ægte **Gud** han er.

Men er jeg lidt uartig,
Og lystrer ham ei,
Da med sit Riis han tugter mig,
Og fromt paa Riset kysser jeg.

Det Riis, som streng han svinger,
Er dannet som en Piil;
Men, naar jeg græder angerfuld,
Han sender mig til Trøst et Smiil.

I Riset er forloven
En Buskt af fine Fjær
Omkring Guldstaven spillende
Med alle Fugles Farveskjær.

Og naar jeg saa skal skrive,
Saa sætter han sig hen
Og rykker af sit Riis en Fjær,
Og skjærer mig saa blød en Pen;

Og stiller mig en Forskrift
Foran, med Bogstavtræk,
Saa smukke, kalligraphiske,
Som Bølger paa den stille Bæk.

Saa tager han af Daasen
Betænksom sig en Priis,
(Den som et **Kogger** aflang er)
Og løfter sagtelig sit Riis;

Og gynger paa sin Lænestol
Alvorlig og dog mild,
Og truer med den gyldne Spids,
Og siger, mens jeg lytter til:

„Hvis nu Du ei er flittig,
Da for min Vrede skjælv!"
Saa dypper jeg, og Pennen, ak,
Den skriver næsten af sig selv.

Da skriver den saa drisilig,
Saa hurtigt og saa let
De Træk, der vandt Dit Hjerte, saa
Jeg aldrig, aldrig mister det! —

N.

Fanden og Abekatten.

(Sluttet).

Concertsalen var propfuld; thi hele Holbek og Omegnens Honoratiores havde indfundet sig.: Alle Embedsmænd, Præster, Forvaltere, Herremænd, Forpagtere, Kromænd og andre Kunstlibhavere fra fem Miles Omkreds vare strømmede hid med deres talrige Familier, for at dele den sjeldne Nydelse med de ærlige Holbekkere. Stadsmusikanterne gjorde deres Sager fortræffeligt med Ouverturen; derefter optraadte Borgermesteren, som spillede Violoncel, tilligemed Apothekeren, der tracterede Fløite; efter dem udførte Organisten en stor Basarie til almindeligt Bifald, og om det saa var Doktoren saa blev han ikke daarlig beklappet, da han lod sig høre paa Fagotten. Stadsbarberen, en afskediget Militær, der i sin Person forenede syv andre offentlige Embedsværdigheder, og desuden — Amateur af Kunsten — helligede sig denne især som Souffleur og Billetcasserer for reisende Skuespillerselskaber, var ogsaa her senere traadt til som Frivillig, og overraskede Publicum med en fortræffelig Trompetsolo, der svagt og næsten som et Ekko blev accompagneret af en af hans Drenge, der blæste Sækkepibe. Dette var tillige at betragte som Opfordring til at gaae tilbords; thi den første Afdeling var forbi, og man pleiede stedse i Holbek at spise mellem Akterne, saavel af dramatiske, som musikalske Forestillinger, for at forhøie Nydelsen af den sidste Deel, hvorved tillige Sundheden pleiedes, da man saaledes sattes i Stand til at fordøie i uforstyrret Ro. — Da man tilstrækkelig havde forsynet sig, skredes der til sidste Afdeling. Den unge Virtuos, der naturligviis ved Bordet præsiderede ved Borgermesterdatterens Side, havde her opført sig usædvanlig maneerligt; dog viste han sig som en kold Elsker og syntes i Tankerne at gjennemgaae det store Parti, han snart skulde overtage; han spiste temmelig stærkt, men næsten kun af sin egen Tallerken, stod slet ikke paa Hovedet, sprang ikke op paa Bordet, og skar kun Tænder een Gang, — da Borgermesteren proponerede hans Onkels Skaal, — idet han mumlede nogle engelske Ord og kastede Bundfaldet af Glasset hen paa Proponentens stive Kalvekryds, hvilket uden Tvivl alene afholdt denne fra, trods Onkelens Ønske, strax og før Duetten var foredraget, at proklamere det unge smukke Par høitidelig som trolovede. Alles Forventning var spændt paa det høieste, da Borgermesterens Datter indfandt sig til Duetten, og kun ventede paa den unge gaadefulde Fremmede. Han lod sig see i glimrende Pragt, og havde, som rimeligt var, alt for længe siden i høieste Grad tildraget sig alle de Tilstedeværendes Opmærksomhed. Hertil havde bl. a. adskillige Smaapudserier bidraget, hvorfra han i første Afdeling, sandsynlig af Kjedsomhed, ikke havde kunnet afholde sig. Han havde nemlig uden lang Betænkning lagt sig hen i den prægtige Lænestol, der var bestemt for en Baronesse af Nabolaget; han strakte Benene temmelig langt ud fra sig, betragtede Forsamlingen gjennem en uhyre Perspektivkasse, som han endnu foruden sine store Briller benyttede, og legede derhos med en stor Slagterhund, som han, trods Øvrighedens Forbud mod at tage Hunde med, havde introduceret i det musicerende Selskab. Baronessen, for hvem Lænestolen var anskaffet og henstillet, ankom siden; men den, der ikke gjorde Miner til at staae op og overlade hende Pladsen, var Hr. Neveuen; tvertimod gjorde han sig Sædet endnu bequemmere, og ingen dristede sig til at henvende sig med et Ord til den unge Mand i den Anledning, saa stor var den Respect, han og Onkelen næsten ved en magisk Magt havde indgydt alle deres Omgivelser. Den fornemme Dame maatte smukt sætte sig paa en ganske simpel Straastol midt imellem Byens Madammer, og Ærgrelsen herover skal endog have paadraget hende en hidsig Feber. Under Borgermesterens herlige Spil, Organistens ikke mindre berømmelige Basarie, saagar medens Doctoren fantaserede paa Fagotten, og alle andre neppe tillode sig at drage Veiret af Opmærksomhed, lod Neveuen Hunden apportere med et Lommetørklæde, eller sladdrede ganske høit med sine Naboer, saa at Enhver, der ikke kjendte ham, i høi Grad maatte undre sig over den unge Herres fra det Almindelige afvigende Sæder. Hvad Under da, at Alle vare særdeles forhippede paa at høre ham foredrage Duetten. — Anden Afdeling begyndte; Stadsmusikanterne havde spillet lidt op til Præludium, og nu traadte Borgermesteren med sin Datter hen til den unge Mand, overrakte ham et Blad Noder og sagde: „Monsjør! dersom det nu maatte gefalle Dem at synge Duetten.“ Den unge Mand loe, skar med Tænderne, sprang op, begge de Andre fulgte ham hen til Nodepulten, og hele Selskabet var lutter Forventning. Organisten slog Takten an, og gav Neveuen Tegn til at begynde. Denne slog gjennem sine kolossale Brilleglas Øinene ned paa Noderne, og udstødte nogle gruelige, jammerlige Toner. Men Organisten skreg ham i Øret; „to Toner dybere Allerhøistærede, C maa De tage, for Guds Skyld C!“ — Men istedenfor at synge C, trak Hr. Neveuen en af sine Sko af og kastede den i Hovedet paa Organisten, saa Pudderet fløi langt om som store Skymasser. Da Borgermesteren saae dette, tænkte han: „haha, nu har han igjen sine legemlige Tilfælde,“ — sprang til, greb ham ved Halsen og spændte ham Bindet en heel Deel løsere; men derved blev det kun endnu langt værre med den unge Mand; han talte slet ikke mere Dansk, men et ganske forunderligt Sprog, som Ingen forstod, og gjorde en Mængde store Spring. Borgermesteren, hvem det begyndte at løbe om i Hovedet med Forlovelsen, var ganske fortvivlet over denne ubehagelige Forstyrrelse; han fattede endelig den Beslutning aldeles at befrie den unge Mand for Halsbindet, da noget ganske ualmindeligt maatte være tilstødt ham. Men neppe havde han vel udført det, før han blev som naglet til Jorden af Skræk; thi istedenfor menneskelig Hud og Farve var det unge Menneskes Hals omgivet af et mørkebrunt Skind, og i det samme skjød han ud med langt høiere og vildere Spring, foer sig med Hænderne i Haaret, trak det med eet af, og — o Vidunder! — disse skjønne Lokker vare en Paryk, som han kastede Borgermesteren i Ansigtet, og hans Hoved viste sig nu bevoxet med det samme Slags brune Skind. — Nu satte han over Borde og Bænke, kastede Nodepultene om, søndertraadte Violiner og Klarinetter, og viste sig i det Hele som en Rasende. „Grib ham, grib ham,“ raabte Borgermesteren ganske ude af sig selv, „han er fra Forstanden, grib ham!“ Men det var en vanskelig Opgave; thi nu havde han trukket Handskerne af og fremviste umenneskelige Neglekløer paa Hænderne, hvormed han foer Folkene i Ansigtet og kradsede dem ynkelig til. Ikke engang den ham før saa dyrebare Borgermesterdatter havde længer nogen Magt over ham. Da hun vilde tale ham til Raison, vendte han uden videre en Pandekage med hende, og da hun afmægtig af Angst og

Skamfuldhed segnede om paa Gulvet, slog han en Kuldbotte i Luften hen over hende med Skoggerlatter og Tænders Gnidsel. — Tilsidst lykkedes det en modig Jæger at faae Bugt med ham; han klemte ham de lange Arme sammen, saa at han nu kun spjattede ud med Fødderne, løe og skreg med en modbydelig hæs Stemme. Folkene stimlede sammen om dem, og betragtede den besynderlige unge Herre, der nu slet ikke længer saae ud som et Menneske; men en lærd Mand af Nabolaget, der selv besad et Naturaliekabinet og alleslags udstoppede Dyr, betragtede ham nøie og udbrød derpaa fuld af Forundring: „Min Gud, mine høistærede Herrer og Damer, hvorledes er De kommet til at indføre dette Dyr i honnet Selskab? det er jo en Abe, det er Homo Troglodytes Linnæi; jeg giver strax 6 Daler for ham, hvis De vil overlade mig ham, flaaer og stopper ham ud til mit Kabinet."

Hvem kan beskrive Holbekkernes Forbauselse, da de hørte dette? „Hvad for noget? en Abe? — en Orangutang i vort Selskab? — den unge Fremmede en ganske sædvanlig Abekat?" raabte de og saae paa hverandre ganske dumme af Forundring. Man vilde ikke troe det, man troede ikke sine egne Øine og Øren; Mændene undersøgte Dyret nøiere, men det var og blev en ganske naturlig Abe. -- „Men hvor er det dog muligt?" sagde Fru Borgermesterinden, „har han ikke ofte forelæst mig sine Digte? har han ikke gjort Cour til min Datter? har han ikke som et andet Menneske spist til Middag ved vort Bord?" — „Hvad?" skreg Doktorens Kone, „hvad for noget? har han ikke tidt og ofte drukket Kaffe i mit Huus? og talt lærdt og smøget Tobak med min Mand?" — „Hvorledes? det er umuligt!" raabte Mændene af Holbek; „har han ikke sla'et Kegler med os paa Kjælderen og disputeert om Politikken, som en af os?" — „Men min Gud! hvad er dog det for noget?" klagede saavel de gamle som de unge Holbekkerinder, „har han ikke været Fordandser paa vore Baller? — en Abe! en Abekat? — det er et reent Under, det er Hexerie!" — „Ja det er Trolddom og djævelsk Spøgerie," sagde Borgermesteren, idet han kom bærende med Neveuens eller Abens Halsbind; „see her, i dette Stykke Tøi stak det hele Hexeri, der gjorde ham saa elskværdig i vore Øine; her sidder en bred Strimmel elastisk Pergament, beskrevet med alle Slags forunderlige Tegn; jeg troer gar at det er latinsk; er der ingen som kan læse det?" — Provsten, en høilærd Mand, der ofte havde tabt et Parti Schach til Abekatten, traadte til, betragtede Pergamentet og udbrød: „paa ingen Maade! det er kun latinske Bogstaver; der staaer:

En Abekat blandt Dyrene
Meest findes liig et Menneske."

„Ja, ja, det er et Helvedes Bedrageri, en Art Trolddom," vedblev han, „og det maa afstraffes exemplariter." — Borgermesteren var af samme Mening og lavede sig strax til at gaae til den Fremmede, der bestemt maatte være en Troldmand, og 2 Politibetjente og 4 Gaardskarle førte som Vagt Aben imellem sig; thi han skulde strax bringes i Forhør tilligemed den Fremmede og confronteres med ham. Ledsagede af en i Holbek ualmindelig stor Menneskemasse kom de til det øde Huus; thi Alle skulde jo see hvorledes Sagen fremdeles vilde spænde af. Man bankede paa Døren, man trak i Klokken, men Alt forgjæves; ingen lod sig see. Da lod Hr. Borgermesteren i sin billige Harme Døren slaae ind og skreed derpaa, dristig ved sit Kalds Hellighed, ind i den Fremmedes Værelse; men der var intet at see uden en heel Mængde gammelt Inventarium. Paa hans Arbeidsbord laae et stort forseglet Brev med Udskrift til Borgermesteren, som denne ogsaa strax aabnede. Han læste:

„Mine kjære Holbekkere!

Naar I modtage disse Linier, er jeg ikke længer i Eders By, og I vil da allerede have erfaret, af hvad Stand og Fædreland min Søsterson stammer. Betragter den Spas, jeg har tilladt mig mod Eder, som en nyttig Belærelse, om at I ikke skal nøde en Fremmed, der ønsker at leve for sig selv, ind i Eders Selskab. Jeg selv holdt mig for god til at modtage Eders evige Bifaldsklap og dele Eders slette Sæder og latterlige Væsen. Derfor opdrog jeg en ung Orangutang, og I vide selv i hvor høi Grad han har vundet Eders Gunst som min Repræsentant. Lever vel og benytter efter Evne denne Lære!" F.

Holbekkerne skammede sig ikke lidet for det ganske Land; deres eneste Trøst var, at Alt dette aldrig var gaaet naturlig til. Det blev snart en almindelig antaget Mening, at det ikke havde været Nogen anden, end den skinbarlige Satan, der havde drevet sit Spil paa en saa høist upassende Maade med de gode Indvaanere i Holbek; Nogle meente, efter de Apparater at dømme, som han havde ført med sig, at det havde været en Guldmager, der som saadan stod i et meer end almindelig directe Forhold til ovennævnte Magthaver, hvilket ogsaa hans store Ligegyldighed for Penge syntes at tyde paa. Der var endnu dem, som meente at det havde været Doktor Faust, hvilket syntes godtgjort ved det underskrevne F, og de paastode som ganske vist, at denne, ligesom Jernsalens Skomager, aldrig døde, men vedblev istedse at drive sit arrige Uvæsen paa de forskjelligste Steder og i forskjellige Skikkelser. De Fleste meente imidlertid at dette F skulde betyde Fanden og var netop tilføiet, for at man ikke skulde tage Feil af Manden. Nok var det, af denne, hvem han saa var, var fra nu af sporløs forsvundet.

Da Borgermesterens smukke Datter kom til sig selv af Besvimelsen, var hun nær forgaaet af Blusel og Skamfuldhed over at hun havde ladet sig forlede til at sætte et Qvindehjertes helligste og ømmeste Følelse i Bevægelse til Gunst for et Væsen, der ikke engang havde været et Menneske, men opløste sig i en simpel Abekat. Hendes Livslykke var undermineret; havde hun været katholsk, var hun gaaet i Kloster, men da hun ikke var det, indlod hun sig en føie Stund efter i Ægteskab med en Skriver paa Faderens Contoir, der som Følge heraf blev befordret til et lidet Herredsfogedembed; det var imidlertid et Fornuftparti, tildeels foranlediget ved at det Rygte havde udspredt sig, at ingen af de galanteste Kavalerer, som før havde tilbedet hende, vilde føbe af Fad med en Abe, skjøndt af den Art, der unægtelig staaer Mennesket nærmest. Imidlertid skal hun aldrig ganske have glemt sin første, saa lidet lykkelige Kjærlighed.

Men allermeest skammede sig dog de unge Mandspersoner i Holbek, som havde optaget og tilegnet sig Abens Sædvaner og Manerer; thi man blev nu paa een Gang enig om, at de ikke vare smukke og at han dog i Grunden ikke havde havt den fineste og moderneste Tone. De støttede sig nu ikke mere med Albuerne paa Bordet, vrikkede ikke paa Stolene, tang til de bleve adspurgte, de toge Brillerne af og bleve artige og maneerlige som i gamle Dage; og naar Nogen igjen faldt tilbage til saadanne slette og latterlige Vaner, sagde Holbekkerne

altid: „det er en Abekat.“ Der skal hos dem bestandig siden have vedligeholdt sig en urban og næsten elegant Characteer den huuslige og selskabelige Omgangstone. —

Men Aben, som saa længe havde spillet en ung Herres Rolle, blev afhændet til den lærde Mand, der havde et Naturaliekabinet; han lod den gaae løs i sin Gaard, forede den og foreviste den som en stor Sjeldenhed gratis til alle Fremmede; den førte et langt og efter Omstændighederne temmelig behageligt Liv, og blev aldrig spærret inde uden naar Herredsfogden med Kone gjorde Visit, for at hun ikke skulde forsee sig paa den, eller den komme til at sætte Skruer i Hovedet paa hendes temmelig menneskelige Børn; men da den tilsidst gik alt Kjødets Gang, skal den lærde Herre egenhændig have udstoppet samme, og sendt den med vedføiet Levnetsbeskrivelse som en Present af stor Værdi til et vist Museum, ikke i Bredmen i Stormgaden.

P. sc. Her sluttede den gamle snakkesomme Herre sin Fortælling, som han for et Par Aar siden paa en Dagvognsreise betroede til et heelt Selskab, hvoriblandt Meddeleren, der havde udbedt sig nogle Oplysninger af ham om Vaalet for os begge, den lille Kjøbstad Holbek. Et Par Yttringer, der tidlig om Morgenen undslap ham, lode formode, at han der var særdeles godt kjendt. Han fortalte hele Historien med den roligste Mine af Verden, og med en Trohjertethed, som om han selv troede paa den bagstavelig; men dog var det klart af hans hele Væsen og Adfærd, at han kun var gjennemtrængt af dens Idee, og han var endog til Slutning enig med mig i, at den meer eller mindre kunde passe til enhver Tid paa lignende Lokaliteter. Jeg havde imidlertid fattet en ubegrændset Agtelse for Mandens satiriske Fortælletalent, og udbad mig hans Tilladelse til at benytte det Meddeelte ved Leilighed, om muligt en Gang en ond Aand skulde indskyde mig syndige Tanker til et „Forsøg i Novellefaget.“ Jeg satte mig ogsaa ganske rigtig da jeg var kommen i Ro paa Bestemmelsesstedet, (hvor jeg, mellem os, ikke morede mig synderligt) til at optegne, hvad jeg endnu kunde huske, og det kunde nær have hændt sig, at nærværende „Capriccio“ var bleven udgivet for et dansk Originalarbeide, enten selvstændigt eller som Episode af et større Hele, hvis jeg ikke lykkeligviis for kort siden havde faaet en Deel af Hauffs Märchen i Hænde, hvor jeg til min Forbauselse seer, at min gamle Holbekker ikke har været saa ganske fri for Skjelmeri, som for at være Originalgeni, men har, ifølge Anskuelser, der endnu hyldes af Adskillige, optaget et **Laan** her af, en Idee ja endog paa mange Steder af selve Indklædningen næsten Ord til andet, hosliden nævnte tydske Fortæller. — Forresten synes det, om man ellers skulde troe paa Sligt, at en eventyrlig, spøgelseagtig Magt med sær Forkjærlighed har kaaret sig en Tumleplads saavel i dette lille Eventyrs Indhold, som i dets Skjæbne; saaledes var Manuscriptet meget nær ved en ulykkelig Hændelse paa een Gang gaaet tabt for Indsenderen, sammes Commissionair, dennes Bud, Eieren, Ihændehaveren og — Efterverdenen; reddet paa en vidunderlig Maade fra Undergang, kom det næsten ved en usynlig Haand i Trykkeriet og blev sat. Ved et mærkværdigt Tilfælde fik jeg det i denne Skikkelse at see, og gjenkjendte med Overraskelse og Glæde en gammel, alt næsten glemt Ven. Ved en, om muligt, endnu overnaturligere Styrelse fik jeg, et Par Minuter før det skulde trykkes, Kundskab om den rette Kilde, saa jeg netop endnu kunde faae denne tilføiet i Indholdslisten.

En Selvfølge var det, at jeg i en Efterskrift maatte oplyse det Fornødne, for at Ingen skulde troe, jeg for Alvor selv levede i en Illusion, som Fortællingen i sin Slutning synes næsten med Forsæt at have tilintetgjort. Imidlertid maa Ingen troe, at Fataliteterne endnu vare forbi. Her opstod nemlig det vigtige Spørgsmaal, om jeg skulde fortælle Alt i Overensstemmelse med den historiske Sandhed, hvilket efter Fleres Mening vilde tage sig mindre sandsynligt ud, end hvad jeg ifølge poetisk Licents selv muligen kunde finde paa. Jeg stod her nu i en Maade som Æslet imellem de to Straaknipper, eller, om man heller vil, som et Straaknippe mellem to Æsler. Da nemlig vor Tidsalder er adskilt i to Partier, der strides om, hvori Sandheden egentlig bestaaer; paa den ene Side de spekulative Hexemestere, der paastaae at kunne udlede Alting indenfra udad; paa den anden de ærede Realister, der helst drage Sandheden ind udenfra, og med priselig Pietiet holde det Factiske, især det, som giver sig tilkjende for Følelsens ædle Sands, i fortjent Ære, — saa indseer Enhver, at jeg ikke maatte være libet raadvild, med Hensyn til hvilket Parti jeg skulde vælge. Da det imidlertid efter behørig Overveielse blev mig klart, at jeg kun kunde tækkes det ene, bestemte jeg mig saaledes for det sidste, der til Lykke for mig er det mandstærkeste, og hos hvilket jeg da efter den fulgte Fremgangsmaade haaber at staae tilstrækkelig renset og retfærdiggjort ved det gamle Ord:

„Amicus Plato, magis amica veritas.“

P. L. Møller.

---

*) Plato er min gode Ven, men Sandheden min Kjæreste.

Miscellanea.

En banianst Banqverotteur — („Fra: Travels in Arabia' by Lieut. I. R. Wellsted. 2 Vols. Lond. 1838.“) Den Maade, hvorpaa Banianerne i Maskat erklære sig banqverot, er en Gjenstand for megen Morskab blandt Araberne. Et Individ, der befinder sig i en saadan Stilling, sætter sig ved høilys Dag i sin Boutik med et tændt Lys foran sig. Aldrig saasnart bemærke hans Creditorer dette, førend de styrte ind til ham og skjælde ham ud paa det frygteligste, ja lægge undertiden endogsaa Haand paa ham. Men naar dette Puust er overstaaet, gjør Ingen ham det Mindste førend han har begyndt paa sin Handel igjen og der er Udsigt til, at han er kommen paa Benene. Saa har han Creditorerne igjen paa Halsen, og maa see at redde sig fra deres Paatrængenhed; thi hans Banqverot fritager ham paa ingen Maade for de Forpligtelser, han tidligere har paadraget sig.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag Morgen**, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß. maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 6. Mai, 1838.** **Nr. 14.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Studenten som Lærer, af Julius — Collectanea af den nyeste Litteratur.

Studenten som Lærer.

„Det tydske Sprog er udbredt overalt,
„Det bliver talt
„I hver en Krog af Lave som af Høie,
„Og kosted det end nok saa megen Møie —
„Wer deutsche Lieder nicht versteht,
„Den bliver allentwärts udleet.“

Saa meente Mester **Baar**,
Thi alt for mange Aar
Han havde reist i alle Tydsklands Egne,
Og hvor han kom, — de talte Tydsk der allevegne. —
Hvo vilde derfor undres paa
At der i dette Grunde laae,
Som gjorde, at vor Mester sendte
Bud til en Ven, han kjendte,
Der skaffed ham en ung Student,
Bekjendt:
For ret at kunne Tydsk til Grunde,
At han hans lille **Rose** lære kunde:
„Hvor schön die deutsche Sprache klingt,
„Und hvor det tief das Herz durchdringt.“

Skjøn **Rose** var en væver Glut
Med mørke Øine, romersk Næse,
Sin Faders Plan hun kunde læse,
Og det kun i et kort Minut.
Hun kjendte kun saa saare Faa
Var stedse hos sin gamle Fader;
Dog stedse see en Gammels Lader,
Den Lyst kan jo vel og forgaae.
Derfor var hun slet ikke haard,
„Hun vilde nok det Tydske lære;
„Det kunde stedse nyttigt være;
„Hvo veed, hvor det i Verden gaaer.“

Alt næste Dag ved Middagstid omtrent,
Da hørte man paa Døren sagte banke;
Vor Rose var i den bestemte Tanke:
„O, det er vist den gamle **Urild Bent**.“
Og hurtigt tog hun af sin Taskes Rum
En Mynt, den vilde hun den Arme give;
Han var af Alder ganske blind og krum,
Han havde ingen Glæde meer i Live.
Og snart hun fik til Døren kaldt:

„Kom, kjære **Bent**, I skal ei vente,
„I vil Jer kun en Lindring hente,
„Gud veed, jeg gav Jer gjerne Alt.“

Nu traf det sig, at vor Student
Heed ogsaa **Bent**,
Han aabned derfor Dørens Lukke,
Og vilde just for Pigen bukke,
Da **Rose** — — blev som Rosen rød — —
Hun ønskte tusind Gang sin Død —
Han kunde troe, det var til ham, hun talte.

Sig Skammen malte
Med stedse stærkere Karmin
Paa Jomfrukinden fiin,
Hun holdt den lille, spæde Haand
Fast for det smukke Øie;
Hun vilde Ho'det bøie,
Da løste sig det grønne Baand,
Og ned om hendes lilliehvide Hals
De brune Lokker treen i yndig Vals.

Nu maae vi sige til Studentens Ære,
Han kunde gjerne Maler være;
Han havde Sands og stort Genie,
Han elskte Poesie,
Han sværmed høit for Skjønheds Ideal,
Og der var ingen Aften sval
At han ei saae paa Maanens Lue,
Naar den drog hen ad Æthrens Bue.

Nu stod han der med Sjælen i sit Øie;
Saa rødmed Maanen aldrig paa det Høie,
Saa dukked Solen ei i Bølgen ned,
Som hendes Øie blidt bag Lokken gled.

Forglemt var Tydsken og al Verdens Sprog,
Gud Amor prøvede saa smaat sin Bue; —
Den lille Skalk, han var ei rigtig klog,
Saa tidlig alt at tænde Hjertets Lue.

Hvor længe begge havde staaet der,
Hvis ei Papa til Hjelp var kommen,
Det kan vi ei bestemme her;
Nok, at han kom og rørte Trommen.
„Ih, see god Dag, min gode Mand,

„I soll mig her velkommen være!
„Jeg veed jo nok, nicht wahr, I kan
„Min lille Rose Tydsken lære.
„Hvi trækker du dig, Barn! zurück,
„Nun, kjære Ven, kom, nærm Jer Pigen!
„Jeg ønsker Eder begge Glück,
„De Lærde maae forstaae zu siegen.“

Ved disse Ord Studentens Barometer steeg,
Han nærmed sig ret uden Frygt til Pigen;
De Skyer smaa paa Blaaets Hvælving veeg,
De spredte sig igjen ved Lysets Stigen.

„Tilgiv, skjøn Jomfru, Deres Faders Ord, —
„Jeg veed ei ret, hvad kan mig Deres Gunst betage?
„Til Armods Søn De kunde aande Mildhed ud, —
„Og kun til mig — har De ei Ord tilbage.“

Om Rosens Bæger luede de Blade smaa,
To Stjerner blinked frem saa huldt og stille;
Ned paa sit Værk Gud Amor venligt saae,
Han smilede saa skjelmsk, thi han var glad den Lille.

Fra Hyldens Rand skjøn Rose tog
En Bog, den var saa ziirligt bundet,
Hygæas Søn et Sted opslog,
Det var ret til Minuttet fundet.
„Das Röslein blüht im Haine,
„Es steht so sanft aleine,
„Das Blümchen süß und rein,
„Ach, wär es ewig mein!“
„O, læs kun, læs, fuldend hvad jeg begyndte,
„Hvad dybt i Hjertet boer, de skjønne Ord forkyndte.“

„Nimm hin des Herzens Gaben,
„Du sollst das Röslein haben“ —

„Du læser smukt og reent
„Som om hvert Ord var meent,
Tog gamle Kaar til Orde;
„De faaer en flink Skolar,
„Som tænker tief und klar,
„Derpaa jeg sværge torde.“

Saa veltilfreds den Gamle gik,
Men sagde ved sig selv end sagte:
„Det Tydske har en herlig Skik,
„Det Sprog, det maa Enhver doch agte.“

Nu greb vor Lærer Roses Haand,
Han trykked den saa ømt, saa længe,
Og hvert hans Ord blev Ild og Aand,
De klang som Harpens bløde Strenge. —
Og Dage svandt, der lærtes vel!
Man læste i hinandens Blikke;
Og begge varme Hjerters Held,
Det kunde intet Sprog udtrykke.

Om Tydsk der lærtes, ei vi veed,
Men Læreren blev ei til Skamme;
Thi dansk var Roses Kjærlighed,
Ved Tiden slukkes ei dens Flamme.

At Fader Kaar sit Minde gav, det tvivled Ingen paa,
Han havde selv jo sagt: „De lærde Folk muß siegen;“
Og sandt at sige, han det gjerne saae,
Derfor hengav han ham saa villig Pigen.

Hvad ei af nogen Læge ahnet blev
For første Gang man af Studentens Mund nu hørte;
Sin Disputats for Doctergrad han skrev,
„Om Rosens Lægedom“ deri Beviis han førte.

Julius.

Collectanea
af den nyeste Litteratur.

Perlefiskeriet i den persiske Bugt. („Travels in Arabia by Lieutet I. R. Wellsted, 2 Vols. Lond. 1828). — Perlebanken strækker sig fra Sharja til Biddulphs Gruppe. Bunden er af Skjælsand og brudte Koraller, og Dybden fra 5 til 15 Favne. Rettigheden til at fiske paa Banken er fri, men Stridigheder imellem rivaleserende Horder ere ikke ualmindelige. Naar Tilstedeværelsen af et Krigsskib afholder dem fra at skille disse Trætter paa Stedet, afgjøre de dem i Almindelighed paa Øerne, hvor de lande for at aabne deres Østers. For at lægge Baand paa slige Tvistigheder, der, hvis de tilstødedes, vilde lede til almindelig Forvirring, krydse tvende Gouvernementsskibe sædvanligen ved Banken. Baadene ere af forskjellig Størrelse og Bygning og fra 10 til 50 Tons. Man har beregnet, at i een Saison forsyner Øen Bahreïn med 3500 af alle Størrelser, den persiske Kyst med 100 og Strækningen mellem Bahreïn og Indløbet til Bugten, indbefattende Pirat-Kysten, 700. Værdien af de Perler, som erholdes paa disse forskjellige Steder, anslaaes til 40 Lacs, eller 400,000 L. Sterl. Baadene ere bemandede med 8 til 40 Mand, og Antallet af de Søfolk, som anvendes her paa den bedste Tid af Saisonnen, overstiger 30,000. Ingen af disse erholder nogen bestemt Hyre, men hver har sin Andeel i Fordelen. En ringe Afgift maa ogsaa svares af hver Baad til Skeïkhen i den Havn, hvor den hører hjemme. I Perlefisketiden leve alle Søfolkene af Dadler og Fisk, hvilken sidste findes i Mængde og af fortrinlig Godhed. Hvor der er mange Polyper indhylle Dykkerne sig i et hvidt Klædebon; men i Almindelighed ere de, med Undtagelse af et Belte, aldeles nøgne. Ved Fiskeriet deler Mandskabet sig i to Partier, af hvilke det ene forbliver i Baaden, for at hidse de Andre op naar de have dykket. Dykkerne tage en lille Kurv med sig, springe overbord og sætte deres Fødder paa en Steen, hvorved der er fæstet et Toug. Paa et Signal gives dette los, og de gaae tilbunds. Naar Østerserne ere tætklyngede, kunne de faae 8 til 10 hver Gang de gaae ned; de rykke saa i Touget og hidses op saa hurtigt som muligt. Man har anslaaet den Tid, i hvilken de kunne holde sig under Vandet,

meget for høit; eet Minut er Middeltiden, og jeg har kun en eneste Gang seet Nogen blive nede over halvanden. Haierne volde sjelden Ulykker, men Saugfisken frygtes meget, ja der er Exempler paa, at disse Uhyrer, der i den persiske Bugt naae en Størrelse af 13 til 15 Fod, bogstaveligen have skaaret Dykkerne midt over *). Dykning anseés for at være meget skadelig for Sundheden og det er udenfor al Tvivl at den forkorter deres Liv, som gjøre det meget ofte. For at komme Tilbageholdelsen af Aandedrættet til Hjelp sætter Dykkeren et Stykke elastisk Horn over sine Næseborer, hvilket holder dem tæt sammensluttede. Han gaaer ikke op i Baaden hver Gang han kommer op af Vandet, men der hænge Reeb ned paa Siderne af den, til hvilke han klynger sig indtil han har faaet Veiret saameget igjen, at han kan gaae ned paa et nyt Forsøg. Saasnart Fiskerne have fyldt deres Baade, tage de hen til en af de mange Øer paa Banken, og reise der Telte af Master, Aarer og Seil. De uaabnede Østers vurderes af dem til 2 Dollars Hundredet. Fortrolige med Vandet fra Barnsbeen ere de Indfødte meget smidige, og den Tid de forblive i Vandet saavelsom den Strækning de kunne tilbagelægge ved at svømme, vilde lyde utrolig for europæiske Øren. Man har beviislige Exempler paa, at Enkelte uden at hvile have svømmet over syv engelske Mile. — Af de Pligter, der paahvile den brittisk-ostindiske Marine, er Krydsningen paa Perlebankerne den meest strabadserende og ubehagelige. Atmosphærens Hede om Sommeren i den persiske Bugt overtræffes ikke nogetsomhelst andet Sted i den bekjendte Verden. Da Nætterne ere korte, har hverken Jord eller Vand Tid til at kølnes. Selv naar Solen er ved Horizonten har den saa megen Varme, at den føles ubehageligen; Matroserne sige at den staaer gloende heed op; og faa Minutter efter bringer Intensiteten af dens Straaler Fahrenheits Thermometer til at stige 10 Grader. Fra denne Tid af og indtil Kl. 11 om Formiddagen, da Kulingen fra Havet blæser op, er Heden næsten utaalelig. Man seer Søfolkene ligge paa Dækket under dobbelte Solseil, ikke sjelden med vaade Klæder bundne om Hovedet, stirrende ud efter det første velkomne Vift af Kulingen, bogstaveligen stønnende efter Veiret. Uden den ringeste Legemsanstrængelse strømmer Sveden ud af alle Porer. Vand forøger Tørsten, istedetfor at læske den; Huden er saa irriteret, at ingen Klæder kan taales paa Kroppen, og den ringeste Bevægelse bringer den til at briste og ledsages af Smerte.

Regler for Cigarrygere. („More Hints on Etiquette; for the Use of Society at Large, and Youeg Gentlemen in Particular.“ Lond. 1838). — For at optræde som complet Cavaleer, er det nødvendigt at have en Cigar i Munden. Ingen kan gjøre Fordring paa at være en Gentleman, med mindre han ryger sin Cigar; og jo tidligere dette Talent erhverves, desto bedre. Vi have seet en pæn ung Gentleman, ti Aar gammel, ryge sin Cigar i en særdeles mandig og mesterlig Stiil og derpaa gaae hen og kjøbe sig for et Par Skilling Æbler og en Top. Saadanne smaae Gentlemen vilde altid tage sig meget interessant ud med en Tobakspibe i den ene Haand og en Top i den anden. Rigtignok have enkelte Mama'er og Papa'er Meget imod at deres smaae Gentlemen ryge; men enhver Gentleman af Aand maa, naar han vil træde ind i det moderne Liv, afkaste sine Forældres Aag saa snart som muligt og rive sig løs fra alle deres antikke Fordomme. De fleste Mennesker bilde sig ind, at en Cigar ikke er Andet end en Cigar, og det at ryge en Cigar, slet ikke Andet end at ryge en Cigar; men disse gode Folk burde vide, at der er ligesaa megen Forskjellighed i Maaden at ryge Cigarrer paa som i selve Cigarrerne. Vi ville her indskrænke os til at ommelde tre Sorter af Cigarrer, af hvike hver især udtrykker den Rygendes Charakteer. Der er f. Ex. den ægte Havannah-Cigar, mild af Smag, aromatisk og duftende som en Blomsterbouqvet — saa den livlige, hurtigt brændende Cerut, bidende af Smag og udbredende stærke Rogskyer — saa Salatblads-Surrogaterne, eller de til 10 for en Mark, som i eetvæk maae trykkes i alle Ender og Kanter og tændes hvert halve Minut, og som give en Lugt fra sig, der idetmindste ikke har Noget tilfælleds med en Bouqvets. Hvis nu min Herre aspirerer til fiin Cavaleer af prima Sort og vil ryge en ægte Havannah, saa maa denne Operation foretages paa følgende delicate og reen-scientifiske Maade: Man tager Cigarren med Pege- og Tommelfingeren, trykker den blidt, meget blidt, rundtom, væder den med Læberne, sætter den derpaa mellem de forreste og Mellemfingrene (hvorved man maa passe at have gule eller lavendelfarvede Skindhandsker paa), lader dernæst den ene Ende komme i Berøring med Flammen af et Vox- eller Spermacetlys, og tager den hurtigt igjen bort derfra, idet man beskriver Segmentet af en Cirkel, med Haanden vendt indad, og ender med et gracieust Sving iveiret — derpaa løfter man Armen i en ret Linie mod Skulderen, formerer med dens forreste Part en skarp Vinkel mod Ansigtet, bøier Hovedet en ganske lille Smule forover, sætter den ene Ende af Cigarren (NB. ikke den tændte) mellem Læberne, og trækker saa Rogen blidt til sig og lader den igjen evaporere mildt og paa den gentileste Maade, hvorhos man hver Gang tager Cigarren af Munden, med den størst muelige aise og Elegance i sine Bevægelser. Vælger man derimod en af dem til 10 for en Mark, har man ikke stort Mere at iagttage, end at skrue Munden op paa den ene Side, stikke Cigaren i den, maneuvrere den tændte Ende op imod Øinene og trække til sig og puste fra sig af alle Livsens Kræfter. Er man en livlig Smøger, saa maa man ryge det ene Øieblik og grinende vise Tænder det andet, bestandig afvexlende. Der er ingen bestemt Tid for at smøge; det er bedst at begynde naar man staaer op, og hvis man hører til Embedsklassen, maa man for Alting ikke forsømme at ryge sin Cigar i det Øieblik man „gaaer paa Contoiret;“ det har saadan en fremmed Air ved sig og er saa uligt alt Forretningsvæsen, Embedsalvor og alt det øvrige gammeldags Nonsens. De bedste Steder at ryge Cigarrer paa er upaatvivlelig Gaderne, og dernæst Diligencerne — det gjør Færselen saa behagelig for alle Andre, især deleshed for Damer.

En Seperatists Mening om vor Tidsalder. („Essays and Correspondence of the late John Walker; by W. Burton. 2 Vols.“ Lond. 1838.) — Man kalder vor Tidsalder „granskende og oplyst“. Isandhed, den udmærker sig neppe ved taalmodig og flittig Granskning, ihvorvel den nok torde udmærke sig ved vask Skepticisme med Hensyn til enhver gammel Mening og en ligesaa overilet Lettroenhed med Hensyn til

*) Det frygtelige Vaaben, hvoraf disse Fiske have deres Navn, er en flad fremstaaende Snabel, 6 Fod lang og 4 Tommer bred, væbnet paa hver Side med skarpe Been, som ligne en Hais Tænder.

enhver ny. Der er meget virkeligt Lys, og noget af det er udbredt over en viid Overflade; men ved Siden deraf Meget, der ikke er bedre end en Løgtemand. Selvtillidsfuld Indbildskhed er et af vor Tids Hovedtræk, og det følger sjelden med dyb Lærdom. Der er Tegn, som tyde paa en Tilbagegang, endogsaa i philosophiske Studier, paa samme Tid som man gjør store Prætensioner paa dem. Folk ønske at vide, uden at have den Uleilighed at lære — med mindre det skulde være af et Maanedsskrift, et Review, eller idethøieste en Encyclopædie; og det er nu slet ikke usædvanligt at træffe paa Personer, der optræde som Forfattere, men som burde sendes i Skole for at lære de første Elementer af de Videnskaber, over hvilke de skrive.

Scandale. — En høiest frivol og scandaleus Bog har i Begyndelsen af d. A. forladt Pressen i London. Den har til Titel: „Diary, illustrative of the Times af George IV, interspersed with original Letters from the late Queen Caroline“ (2 Vols.), og indeholder en Mængde Details om den afdøde Dronning, der, idet de gaae ud paa at forsvare hende for de mange falske Beskyldninger, der i sin Tid bleve fremførte imod hende, derhos sætte hende i det afskyeligste Lys, ligesom Skriftet ogsaa vrimler af graverende og oprørende Anecdoter om flere, deels endnu levende, deels afdøde Personer ved det brittiske Hof og af dettes nærmeste Omgivelser. Autorskabet, der af Forlæggeren Colburn (som har betalt 1000 L. St. for Manuscriptet) offentlig er vedgaaet at tilhøre **en Dame**, tillægges Forfatterinden af „Flirtation,“ „The Divorce“ og „Love,“ **Charlotte Bory**, der var „Wesdame“ hos Dronningen da hun var Prindsesse af Wales og dennes fortrolige Veninde. Man kan domme om Tonen og Yderligheden i disse Scandaler af følgende lille Prøve: „Lady — fortalte mig, at den gamle Ourangutang (**Sapio**) og hans Kone vare hos Prindsessen den hele Dag; at hun græd og saae meget daarlig ud ved Middagsbordet, sagde at hun havde været saaledes hele Natten og syntes virkelig at være meget lidende. Efter Bordet gjorde Hds. Kgl. Høihed, som sædvanlig, en Voxfigur, og gav den en amiabel Tilgivt af store Horn; derpaa tog hun tre Knappenaale af sine Klæder og stak dem gjennem den, og smeltede saa Figuren i Ilden. Hvis det ikke var altfor sørgeligt at have dermed at bestille, kunde jeg have døet af Latter. Lady — siger, at Prindsessen gjerne morer sig paa den Maade naar der ikke er Fremmede ved Taffelet; og hun troer, at Hds. K. H. virkelig har den Overtro, at denne Tilintetgjørelse in effigie af hendes Gemal vil bringe Ulykke over hans kongelige Person. Hvilken taabelig Ytring af Had! Og dog er det umuligt at lade være at lee naar man seer det.“

Den portugisiske Regentfamilie („Meine Reise nach Portugal im Frühjahre 1836; v. G. v. **Heeringen**.“ *) 2 Bde. 1838). — Dronningen, den unge Donna **Maria da Gloria**, er af Middelhøide, og maaskee en Smule fyldigere end den strængeste Skjønhedsregel tilstæder; men dog ingenlunde saa meget, at det skulde fortrædige Formernes Ynde; hendes blændende hvide Ansigts Træk ere blide og indtagende, hendes Haar er blondt, Nakken og Halsen svanehvide, og hun saae mere bleg end blomstrende ud, hvilket maaskee havde sin Grund i det Angribende ved Ceremonien, i Dagens Hede og i Kirkens qvalme Luft. Hendes Dragt var overordentlig rig og prægtig. Hun bar en hvid Atlaskes Kjole og en med Guld gjennemvirket Tunika, hvis Slæb blev baaret af en lang Række Wesdamer. De Ordensbaand, som omfattede hendes Bryst og under hvilke store Stjerner af Ædelstene bølgede, tillode neppe hendes Diamants-Belte at skinne igjennem mellem deres brogede Farver. Men al Brasiliens Pragt havde forenet sig paa hendes Hoved. Paa hendes blonde, næsten endnu barnlige Lokker hvilede et Juveelsmykke, som tydelig viste, at det ikke var nogen Hyrdinde, men en Dronning, der skred til Alteret — til Thronen. Hvor denne Krone glimrede og hvor tung den maatte være — hvilke lyse Farvelyn, hvilke Straaler den kostede, og den havde dog kostet saa meget Blod, der tildeels endnu ikke var bortdunstet! — — Og denne indtagende Dronning havde Møie ved at faae en Mand! — Prindsens Udvortes er ikke mindre indtagende og hans legemlige Skjønhed forøges derved, at hans Adfærd stedse er høist elskværdig og at han viser mandig Rolighed, uforfærdet Mod og Værdighed. — Rørende var Synet af Enkekeiserinden af Brasilien, den meest blomstrende og skjønne Figur, den elskeligste Qvinde, man kan see, i simpel, sort Dragt, med Haaret skilt ad i Panden. Hendes Dragt var Sorg, men ogsaa i hendes Hjerte boede Sorgen. Hun har tabt Meget: hun har mistet sin Broder, sin Gemal og Brasilien — i Sandhed Tab af stor Betydning! — — — (Ifølge Forf's. Bemærkninger om Theater og Litteratur, kan det første i kunstnerisk Henseende i det Høieste kun sammenlignes med tydske Provindstaltheatre af 3die Rang! — og Litteraturens Tilstand er temmelig trøstesløs, og, med Undtagelse af den politiske, saare „ubetydelig;“ i Bogladerne, thi **Boghandlinger** vilde være et altfor stort Navn for disse skumle antiqvariske Hvælvinger, ligge Bøgerne hobeviis sammenbundne og sælges, om ikke altid, saa dog ikke sjeldent, efter **Vægt**. Boghandlinger, efter engelsk, tydsk og fransk Begreb, existerer slet ikke i Portugals Hovedstad.)

Middagstid i London. — I Sverrig spiser man til Middag Kl. 12, i Danmark og Tydskland sædvanligen Kl. 1—2, i Italien Kl. 5, i Paris Kl. 6 og i London Kl. 7—8. Londonnerne have deres vægtige Grunde for denne sildige Spisetid; de kunne ikke med den fornødne Ro nyde Maaltidets Glæder førend Dagens travle Sysler ere forbi; desuden spise de ikke til Aften og den sildige Aftenspisen er meget skadeligere for Sundheden. Damerne have om Sommeren tillige den lønlige Grund, at Dagslyset er ugunstigt for Yndigheder, der have frequenteret en Række af Londonske Baller, eller som ikke længere oplives af Ungdommens første Friskhed. — Middagsmaaltider sildigere end Kl. 8 høre forøvrigt ikke til Sjeldenhederne i London. Mr. Wellesley Pole spiste regelmæssigen først Kl. 11 slet, ja engang da han havde stort Selskab hos sig, saae man fra Spisesalen Lord Londonderry ride forbi paa sin Morgentour. Paa Gjæsternes sildige Komme i fornemme Londonske Huse anføres frappante Exempler; det mærkeligste er udentvivl et om 2de for deres Mangel paa Punktlighed bekjendte Brødre, om hvilke Lord Dudley sagde, at naar man bad Robert komme om Onsdagen Kl. 7, saa kom Charles om Torsdagen Kl. 8.

*) Forf., der, ifølge et on dit, ogsaa skal have leveret de mærkelige sachsen-gotha-coburg-portugisiske Correspondentsartikler fra Lissabon i Augsb. Allg. Zeit., fulgte med Prinds Ferdinand til Lissabon.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß. maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos **Carl C. Werner & Keller.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Søndag, den 13. Mai, 1838. Nr. 15.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Digte, efter Heine, af Gerhard. — Spilleren og hans Ven, en Charakteerskildring. — Nyheder. — Bidrag til en ideal Kunstkritik.

Digte efter Heine.

1.

Der staae paa Himmelens Hvælving
De Stjerner urokkelig fast,
Og evig de see paa hinanden
Med kjærlige Øiekast.

Et dunkelt Sprog de mon tale
Igjennem Himmelens Blaa,
Dog Ingen af alle de Lærde
Kan deres Tale forstaae.

Men jeg har den udgrunder,
Jeg brugte som Grammatik
Min Allerkjærestes Ansigt
Og underfuldt søde Blik!

2.

Ja Verden er dum, saa man har sin Nød,
Forkeert den Alting skuer;
Den siger om Dig, Du Engel sød!
At Din Charakteer ikke duer!

Ja Verden er dum, saa man har sin Nød,
Den vil Dig altid miskjende.
Den aner ei, hvor Din Arm er blød,
Og hvor Dine Kysse brænde!

3.

Naar To fra hinanden skilles,
De længe omfavnet staae,
Og græde, som om aldrig
Det kunde Ende faae!

Vi skiltes uden Taarer,
Vor Afsked var ei lang;
Men sidenefter sukked
Og græd vi manzengang!

4.

En Kongedatter med blegen Kind
Idrømme mig ofte besøgte;
Vi sammen sad under grønne Lind,
Og kjærligt vi sammen spøgte.

"Ei ønsker jeg mig Din Faders Slot,
Og ei hans purpurne Leie;
Ei heller hans Krone! jeg ønsker blot,
Dig, Elskede! selv at eie!"

"Det kan ei skee," hun svarede mig,
"Thi Graven er min Bolig,
Og kun om Natten jeg kommer til Dig,
Jeg elsker Dig saa trolig!"

5.

Mangt Billed fra gamle Tider
Gaaer frem af Erindringers Hær,
Og minder mig om, hvor fordum
Vi havde hinanden kjær!

Om Dagen jeg drømmende vanker
Omkring i den hele By;
Forundret man paa mig stirrer,
Jeg er saa sorgfuld og sky.

Om Natten, da er det bedre,
Thi da er Gaden tom;
Jeg og min Skygge selvanden,
Vi vankede tause om.

Med hultgjenlydende Fodtrin
Jeg vandrede hen til Dig;
Da Maanen brød gjennem Skyen,
Veemodig den hilsede mig.

Foran dit Huus jeg standsed,
Iveiret maatte jeg see,
Og paa Dit Vindue stirre —
Mit Hjerte gjorde saa vee.

Jeg veed, Du fra Dit Vindue
Ned paa mig ofte saae,
Og skued i Maanelyset
Mig som en Støtte staae!

Gerhard.

Spilleren og hans Ven.

En Charakteerskildring.

I.

Det var en mørk Aften i Foraarets første Maaned. En stærk Storm hylede igjennem Hovedstadens Gader, og drev sit Spil med Lygterne, hvis dunkle Flammer viftede hid og did, og kastede et sørgeligt, melankolsk Skjær paa de mørke Bygninger, de vare hæftede til. Regnen styrtede strømmevis ned i korte Mellemrum, og der var overalt i den store, ellers saa larmende By udbredt en øde, uhyggelig Stilhed, som kun engang imellem forstyrredes ved en eensom Vandrers hurtige Skridt, eller naar en Drosche rumlede hen over Steenbroen. Lysene forsvandt efterhaanden i Husene, thi det var ved Borgerfolks Sengetid.

Kun fra en stor, brillant Bygning, som laae omtrent midt i Bredgaden, saae man et straalende, livligt Skin at trænge ind mellem de mørke Gardiner, der vare trukne halvt ned for Vinduerne, og det muntre, tilsyneladende frydfulde Liv, som bevægede sig derinde, dannede en sælsom Contrast til Uveiret og den barske Aften udenfor. Vægteren var kroben i Ly af en Skomagers Kjelderhals ligeoverfor dette Sted, og han anstillede derfra udentvivl mangehaande snurrige Betragtninger over, hvor ulige dog Vorherre har fordeelt sine Gaver i denne Verden. — Det var General Lindner, som denne Aften celebrerede sin Fødselsdag, og en udvalgt fiin Kreds bevægede sig inde i de brillante Sale. Unge, galante Damer, straalende i Floiel og Silke, havde grupperet sig omkring i Værelserne og underholdt sig indbyrdes i en stille hvidskende Tone med vittige og satiriske Bemærkninger over En og Anden af de Tilstedeværende. Stive, pyntede Herrer, hvis martialske og drabelige Udseende vidnede om, at de sorterede under den elskværdige Militair-Etat, spankulerede op og ned ad Salens bonede Gulve, decorerede med diverse Sorter Baand, Kors og Stjerner paa Brystet, og mellem dem snoede sig flinke og vevre Tjenere, serverende Thee og andre Forfriskninger. Den hele Forsamling dannede et imposant og frydefuldt Skue. Gjøgen paa Pariseruhret kukkede 12 Gange; det betydede Midnat. — Generalen lod Spillebordene trække frem og placerede sig ved dem tilligemed de Ældre af Gjæsterne. Damerne derimod trak sig tilbage til de indre Værelser — hvor begge de unge Frøkener Lindner viste deres glimrende Talent i et smukt Foredrag paa Pianoet — efterfulgte af den Deel af Herrerne, som endnu ikke behøvede Kortenes Hjelp for at kjede sig „avec grace". — Blandt de Spillende var ogsaa et ungt Menneske, der, efter den Livlighed og Interesse han røbede, lod til at betragte Kortene som noget mere end blot Tidsfordriv. Det var Generalens Søn, Lieutenant Johan Lindner. Johan var smuk; han havde en høi, bred Pande, mørke Øine og en frisk Teint, hans Figur var veldannet og rank, Damerne forgudede ham, og flere end een smuk Piges Hjerte slog hurtigere naar han var nærværende, flere end eet Par funklende Øine fik større Glands, og tolkede Følelser, som Læben fortaug, naar de speilede sig i hans. Han behøvede, liig hiin Oldtidens Dictator, blot at vise sig for at seire. Men han benyttede sig ikke af sin Fordeel, og det var kun sjeldent at man saae ham værdige det andet Kjøn nogen synderlig Opmærksomhed; en Enkelt udmærkede han aldrig. Han var stille og tilbageholden i deres Kreds og kun ved Spillebordet traadte hans naturlige Liv og Munterhed frem og beviste, at de Smukke gave ham Navnet „Misantrop" med Urette. Hans Sjæl prægede sig i saadanne Øieblikke tydeligt i hans Aasyn, en lidenskabelig Glød farvede hans Kinder, og enhver Tanke laae concentreret i de faldende Kort. — „Min Broder," hvidskede Frøken Emmy, den Ældste af Generalens Døttre, idet hun bøiede sig ned over Johans Stol og lagde sin lille, bløde Haand paa hans Skulder. „Du kunde gjøre Damerne derinde en Fornøielse, dersom Du vilde lade Otto besætte Din Plads her ved Spillebordet, medens Du accompagnerede os med Din Fløite til Beethovens Tercet — han har tilbudt sig, at træde i Dit Sted imidlertid." — „Undskyld mig, kjære Emmy," svarede Johan fordybet; „det er mig umuligt, jeg kan ikke forlade min Plads her, uden at afbryde Spillet." — „Heller ikke, naar jeg tilføier, at Comtesse R. og Frøken B. udtrykkelig ønske det?" yttrede Emmy smilende. — „Nei, nei, Søster!" sagde Johan i en Tone, der viste, at den smukke Emmys Bønner intet udrettede mod hans Bestemthed. — „Mon dieu, Frøken!" udbrød Johans Sidemand, en gammel Oberst, som havde været Vidne til Samtalen mellem dem, — „jeg troer, paa Ære, De søger at overtale Lieutenanten til at svigte sin Fane, — gardez vous, mon aimable seductrice, la loi a fixé des peines de mort pour un tel crime." — „Ah, Herr Oberst!" bemærkede Emmy, fortrydelig over Johans Tverhed — „undskyld mig, jeg glemte, at min Broder i ecarté og ved Deres Side umuligt kunde have Interesse for vort Selskab." Hun forlod med disse Ord Værelset. Obersten saae smilende efter hende og Johan vedblev at spille. Han havde ret gjort Lykken til sin Allierede denne Aften; thi han vandt betydeligt. Generalen derimod, som sad ved samme Bord, var ikke saa heldig. Allerede havde hans Tab nødet ham til flere Gange at drage Resourcer fra Sønnen og da et Øiebliks Ophold indtraadte og Partiet var endt, gav han Johan Nøglen til sin Secretair og bad ham bringe sig en Rulle Ducater derfra. Johan gik. Man skulde have seet ham derinde i det Øieblik han aabnede Faderens Pult og overfaae det Guld, den gjemte — en Physiognomist vilde have betragtet det Studium, han gav tilskue, som et vigtigt Bidrag til sine Kundskaber; thi hans hele Aasyn bar et umiskjendeligt Præg af en dyb, rasende Begjærlighed; hans Øine funklede som Ildgløder i Mørke, og han speidede først omhyggeligt til alle Sider, for at forvisse sig om, at han var alene, derpaa tog han med et lynsnart Greb to vægtige Pengeruller, skjulte dem hos sig, og bragte saa den, han var gaaet for at hente. **Sønnen bestjal sin Fader.** Efterat han paa denne Maade havde udrettet sit Ærinde og var vendt tilbage til Selskabsværelserne, kom den før omtalte Otto ham imøde. Otto var Johans Ven og Fortrolige. „Nu, hvorledes stod Spillet?" udbrød han i en dæmpet Tone og gik hen i en Vinduesfordybning med Johan; — „har Du været heldig iaften?" — „Meget heldig," svarede Johan tilfreds — „og det i en dobbelt Betydning: jeg har havt Leilighed til at drage Valuta fra vor sædvanlige Hjelpekilde." Han gjorde med disse Ord et betydningsfuldt Tegn til Otto, som denne besvarede med et eget Smiil. „Du følger saa vel med hen til X's?" udbrød den Sidste efter nogle Øieblikkes Tausshed — „der spilles inat og vi bør ikke mangle." — „Naturligviis," svarede Johan — „jeg vilde blot ønske, at Selskabet her brød op, for at vi snart kunde komme afsted." Otto-

tilnikkede ham sit Bifald, og der blev denne Gang ikke talt mere derom, thi nogle af Damerne kom i det samme til dem. Lidt efter rullede Karether ind igjennem Porten. Tjenerne meldte Vognenes Ankomst for de forskjellige Herskaber, de Fremmede toge bort og Selskabet var endt. — Den næste Morgenstund, medens Vægteren endnu gik paa Gaden, listede to unge Mennesker sig sagte og lydløse ind ad Generalens Bagport. Det var Otto og Johan, som vendte tilbage fra Pharaobordet hos X's. Den Sidstnævnte havde tabt hver Skilling, han havde hos sig. —

General Lindner kunde ikke begribe, paa hvilken Maade de betydelige Summer, som han efterhaanden begyndte at savne, vare forsvundne af hans Pult; thi han lod den aldrig staae aaben, eller gav Andre Adgang til den end hans Børn, og disse faldt det ham ikke ind at mistænke. Han vidste ikke hvem han skulde tiltroe dette dristige Tyverie, men han vidste, at der i det sidste Aar var bleven frarøvet ham en betydelig Capital; dog taug han længe. Det var, som sagt, heller ikke kun denne ene Gang, at Johan havde søgt at afhjelpe sine og Vennen Ottos Fornødenheder ved Faderens Kasse; allerede længe iforveien havde han brugt samme Methode, og hvergang udført dette forcerede Laan saa snildt, at han troede sig fuldkommen betrygget mod Opdagelse. Det traf derfor ogsaa saa meget mere uventet, da Faderen en Aftenstund, omtrent otte Dage efter hint Selskab, kaldte ham ind i sit Contoir og tiltalte ham i sin sædvanlige phlegmatiske og fuldkommen rolige Tone saaledes: — „Min Søn! jeg er i den senere Tid successive bleven frarøvet betydelige Pengesummer, uden at det var mig muligt at opdage paa hvilken Maade det skete. Min Mistanke har i Stilhed hvilet paa Kammertjeneren: men det angrer mig, at jeg tiltroede denne ærlige Karl en saadan Skurkestreg. Nu kjender jeg Tyven, — kjender Du ham ogsaa, Johan?" — Johan blegnede og taug. — „Det er Dig!" vedblev Generalen og hævede sin Stemme — „det vilde være forgjæves, om Du søgte at nægte det, — jeg har ikke længer nogen Tvivl tilovers: Du har stjaalet mine Penge og bortødt dem paa den laveste af alle Lidenskaber — paa Spil. Maaden, hvorpaa jeg kom til denne Kundskab, gjør intet til Sagen, men min Forbandelse hvile over Dig for Din lumpne Opførsel! jeg vil ønske at Ulykke og Elendighed maa følge enhver af Dine Handlinger i Fremtiden! Du har vanæret Din gamle Fader, Dine Søstre, bragt Skjændsel over Din hele Familie — gid Himmelen fordømme Dig derfor! jeg forbander den Time, jeg første Gang kaldte Dig Søn. Imorgen tager Du med den Transport Soldater, som afgaae til Vestindien; vi To kunne ikke leve sammen paa een Jordbund. Dit Patent og de øvrige Documenter, som udfordres dertil, ere allerede udfærdigede, og her leverer jeg Dig en Sum til at bestride Overfartens Omkostninger med! læg Mærke til, at disse Penge blive de sidste, Du nogensinde vil erholde fra min Haand — og gaae nu, elendige, lave Tyv! bered Dig til Afreisen, Din Faders evige, uigjenkaldelige Forbandelse ledsager Dig!" Med disse Ord forlod Generalen Værelset. — Bleg og rystende over alle sine Lemmer stod Johan ligesom fastnaglet til Gulvet længe efter at Faderen var gaaet bort. De forskjelligste Følelser rørte sig i hans Indre; Skam, Anger og Fortvivlelse bragte hans Hjerte til at banke og fremkaldte Taarer i hans Øine. Ydmyget, krænket og tilintetgjort vendte han tilbage til sit Værelse og pakkede sine Sager sammen. Saaledes fandt Otto ham. Johan fortalte ham Alt, og det varede længe inden Vennens beroligende Ord formaaede at virke paa ham. „Er det noget at tage sig saa nær?" udbrød denne i deltagende Tone. „Du reiser nu til Vestindien, bliver der et Par Aar, saa vender Du tilbage igjen. Din Fader har imidlertid glemt Alt, og forsoner sig med Dig; dermed er den hele Sag endt." Disse og lignende Trøstegrunde, som Otto med en uimodstaaelig Veltalenhed udviklede, beroligede efterhaanden Johans letsindige Gemyt, og saa stor var Vennens Magt, saa stor hans Lidenskab, at han den samme Aften, kun nogle faa Timer senere, sad ved Spillebordet tilligemed Otto, og da han langt ud paa Natten vendte hjem, havde han tabt den største Deel af den Sum, Generalen gav ham til at bestride Reiseomkostningerne med. — Den næste Dag tog han med Transporten til Vestindien.

III.

To Aar senere boede oppe paa et Qvistkammer i Badstuestræde et fattigt ungt Menneske, som ernærede sig ved at give Information paa Fløite og Guitar. Næsten hver Aften, naar Mørkningen faldt paa, forlod han sin Bolig, og vendte først tilbage igjen hen mod Morgenstunden. Som oftest saae han da mørk og fortvivlet ud, en vild, fortærende Lidenskab glødede i hans Øine, hans Læber bevægede sig og han udstødte Ord, som indeholdt de skrækkeligste Forbandelser og Klager. Men undertiden hændte det sig ogsaa, at et bedre Lune var over ham, han skreed da med raske og hurtige Trin igjennem de folketomme Gader, hans blege Kinder rødmedes og han nynnede paa en munter Sang. — Dette Menneske var Johan Lindner. Han havde været i Vestindien og der spillet saalænge han eiede en Skilling, — bortspillet sin Gage flere Maaneder forud, bortspillet laante Penge, og efterhaanden paadraget sig en umaadelig stor Gjeld. Det gik tilsidst saa vidt at han fik sin Afskeed og blev casseret fra Regimentet. Derfor tog han tilbage til Kjøbenhavn. Han fortvivlede over den rasende Lidenskab, hvis Offer han var. Fremtiden stod for hans Blik som et mørkt, afskrækkende Spøgelse, han gruede for den, og græd og jamrede sig mangen søvnløs Nat over sin usle Forfatning. Han besluttede aldrig oftere at røre de ulykkalige Kort og bad Gud om Styrke til at holde sit Løvte, og da han kom i Land, selv samme Dag udfordrede han dog atter Skjæbnen, satte de Penge, han endnu havde, paa et Kort og — vandt den tidobbelte Sum. Til sin Fader indsaae han nok, at det ikke nyttede at henvende sig. Han kjendte Generalens ubøielige Strenghed, og vidste, at ethvert Forsøg paa at tilveiebringe nogen Forsoning, vilde være forgjæves. Han havde mødt ham en Dag paa Gaden, men Lindner lod, som han slet ikke kjendte ham — **han gik forbi sin Søn, uden at værdige ham et Blik.** „Vel," udbrød den ulykkelige Spiller for sig selv og skjar Tænder af Raserie — thi Johan havde i Grunden et godt Hjerte, og elskede sin Fader — „vel," gjentog han med bitter, isnende Kulde — „jeg har altsaa ingen Fader længere, han har forbandet mig, og vil ikke vedkjendes mig, men det leer jeg kuns ad — en Faders Forbandelse er ligesom en Faders Velsignelse — Intet, blot et usselt tomt Mundssveir; jeg tilhører fra nu af ikke længer min Familie; ethvert Baand mellem mig og dem er sønderrevet, i Fremtiden lever jeg blot for mig selv, — og for mit Spil." — Omtrent med lignende Tanker, sad han en mørk og storm-

fuld Aften oppe paa sit Kammer. Det var koldt udenfor. Sneen føg, Blæsten var bidende og raa, og Frosten malede med bestemte og hurtige Træk de dristigste Blomster og Blade paa Vinduerne, hvilke toge sig underligt nok ud ved det Skiær, som Lysene i Husene paa den anden Side af Gaden kastede paa dem. Hos Johan var det mørkt. Han havde ingen Lys. Den foregaaende Aften havde han tabt alle de Penge, som i en heel Maaned vare fortjente ved Informationer. Det var koldt inde i hans Værelse; thi i de sidste to Dage havde Ilden været slukket i Kakkelovnen, og nu gik han op og ned ad Gulvet med lange, tunge Skridt, et levende Billede paa Fortvivlelsen, et Offer for sin Lidenskab. Han hungrede. Han havde ikke nydt noget den hele Dag. Værtinden vægrede sig for at laane ham flere Penge, og han havde intet Brød. Johan var ikke alene i Værelset; thi oppe i Sengen laae en stor sortebruun Hund, som med sine lyse stinnende Øine fulgte enhver af hans Bevægelser og betragtede sin Herre. Der herskede i dette Øieblik en Art af Sympathi mellem Hunden og Mennesket, og det var den rasende Hunger, som piinte dem Begge. — Johan havde ført Hunden med sig fra Vestindien af; han havde reddet den fra Døden og siden den Tid hængte Dyret ved ham, med sin hele Troskab og Hengivenhed. — Tro (saaledes heed Hunden) maatte have mærket noget, thi den begyndte pludselig at knurre, og forlod sit varme Leie blandt Dynerne. Lidt efter kom En op ad Trapperne, bankede paa hos Johan og traadte ind. Det var hans Ven — Otto. (Fortsættes.)

Nyheder.

I disse Dage er udkommet et mærkeligt litterairt Product, nemlig Cand. Wiborgs Kritik over indeværende Aars Kunstudstilling. Saavidt vides, har det ogsaa, forinden vi her kunde henlede Opmærksomheden derpaa, vakt fortjent Opsigt. I det Ff. i den indholdsrige Fortale og de specielle Indledninger med fuldkommen Consequents, i den kritiske Anvendelse, desværre nødvendigviis, kun med Tillæmpelse efter de bestaaende Forestillinger, har knyttet sin Kunsttheori til den nyeste Philopherings Resultater, og saaledes baseret sin Inddeling paa den spekulative Triplicitet, har han vistnok betraadt en baade interessant og priselig Vei. Det var imidlertid at forudsee, at netop denne Methode let maatte udsætte Ff. for Miskjendelse, navnlig hos de yngre Kunstnere, der vel i Almindelighed kunne antages at mangle den Forskole af Begrebsudvikling, der udfordres til Forstaaelsen af de, paa et saa indskrænket Rum naturligviis ei katechetisk populariserede Forudsætninger, og deraf betinget upartisk Vurdering af Kritiken. Bogen er skreven i en let og livlig Stiil, som ventelig vil skaffe den Indgang selv paa Steder, hvor Udgangspunktet af forskjellige Grunde ikke billiges og ansees for at afstedkomme Vilkaarlighed. For Skriftets Fortjenstlighed synes i Besynderlighed det at tale, at der næsten samtidig udhængtes en Skizze til en Lithographi à 12 ß, hvor ungdommelig saaret Kunstnerforfængelighed har givet sin Harme Luft ved at udsmykke „en Recensent" med en Deel meer eller mindre smigrende Attributer. Endnu ikke tilfreds med Kunstens symbolske Høvn har Kunstneren til yderligere Oplysning tilføiet et tydsk Vers, hvori han, formodentlig af Ængstelighed for at undgaae orthographiske Feil (dog har der indsneget sig et Par Stykker), aabenbar siger Recensenten Complimenter. Man er uvis, om man nærmest her skal tænke paa sal. Bileams Æsel (prophetisk Ihukommelse) eller paa sammes Herre. Thi ligesom det første imod flige Dyrs Sædvane afgav Prøver paa Færdighed i menneskelig Tale, saaledes har Forfatteren af hiint Vers forsøgt sig i et Sprog, der egentlig ikke ligger den Slags Kunstnere nærmest; og han er tillige, netop som Æslets Herre i sin Tid, upaatvivlelig ved en høiere Magts Indflydelse, kommen til at sige det Modsatte af hvad han vilde.

Bidrag til en ideal Kunstkritik.

En meget høi, d. v. s. velvoxen Militair, der er bekjendt for sit **præservative** *) Sindelag, sin Strenghed mod Subordinationsforseelser, samt den Varme, hvormed han søger at overføre militaire Former i alle Livets Forhold, gik en Dag med Suite til Tidskort op paa Udstillingen paa Charlottenborg. Efterat han med et flygtigt, men megetsigende Blik havde gjennemfaret de første Sale, hvor kun hist og her en Uniform havde tiltrukket sig hans naadigste Opmærksomhed, standsede han tilsidst ved det bekjendte Maleri af **Füssel**, der forestiller „**polske Krigsfanger under Escorte af russisk Militair i et Værtshuus,**" og syntes med sær Forkjærlighed at dvæle ved dette Billede. Efterat han, om muligt med endnu større Tilfredshed, havde overseet de øvrige Værelser og overbeviist sig om, at der i Grunden Intet var, som fortjente videre Opmærksomhed, vendte han atter med Suite tilbage til ovennævnte Maleri og betragtede det længe med en Glæde, som udtalte sig i et levende Minespil. Af og til gave hans Følelser sig Luft i enkelte afbrudte Ord, f. Ex. „godt, godt; det er meget godt; brav, særdeles brav!" En af Følget, som ei uden Anviisning troede at kunne fatte sin høie Chefs æsthetiske Ideegang, tog sig den ærbødige Frihed at spørge: „hvorledes — — tør jeg være saa fri at spørge — — — hvad mener Ihro Tapferkeit?" — „Ih, jeg mener naturligviis **Ideen** — — ganske fortræflig — saadan skal de have det de Hunde — Prügel und Tod — disse **Polakker**! — hvat heter den Maler? — har han ikke faaet Guldmedaillen? han burde have en af Platina!" Spørgeren taug og bukkede bejaende, og, saavidt man kunde see, gjentog hele Suiten samme Bevægelse. — Dette maa uden Tvivl ansees for et Mønster paa ideal Opfattelse af et Kunstværk, og saavidt vides, blev der her ikke engang **tænkt** paa Udførelsen; men vist er det, at denne Meddelelse synes at love et saa vigtigt Udbytte for de transscendente Kunsttheoretikere, at vi nu med Grund kunne vente at see Malerier inddeelte ikke alene i lyriske, episke og dramatiske, men tillige i absolutistiske Triumpher, loyale Stillebens og Subordinationstableauer, opsætsige, revolutionaire Skizzer, liberale Fuskerier, o. s. v. o. s. v., til uberegnelig Gevinst for Kunsten og dens Dyrkeres Udvikling, især i militair Retning.

*) For at tale med Prof. Sibbern.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß. maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 20. Mai, 1838.** **Nr. 16.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Linnge.

Indhold: Til Steen Steensen Blicher, af C. L—ʒ. — Spilleren og hans Ven (fortsat). — Virkelige Begivenheder (fortsatte).

Til
Steen Steensen Blicher.

„Længe har jeg savnet, o Broderlil! Din Sang,
Hvor har Du været den Vinter mørk og lang?"
Frosten bygged Bro mellem os over Sø,
Aldrig dog Din Sang flaggred hid til Sjællands Ø;
Sneens hvide Fugle fløi muntert hid fra Dig.
Kunde Du ei give dem en Sang med til mig?
Vestenvinden bragte mig dog før mangengang
Hedelærkens qviddrende melodiske Sang. —

Vaaren nys er kommen med Knupper i Lund,
Græsset vaagner op af den vinterlige Blund,
Vestenvinden svæver saa sagtelig afsted,
Bøier Lyngens Toppe mod Hedesandet ned;
Flyver over Kattegattets bølgende Vand,
Naaer paa lette Vinger til Sjællands østre Strand,
Bringer til mit Øre saa underfuld en Klang,
Hedelærkens qviddrende melodiske Sang.
Veemod var i Tonen og smerteligt den klang,
Ei som før den flaggred med Spøg i Danavang;
Harpetonen klang som om sidste Gang det var,
Vestenvind Sangen til Øresundet bar;
Strængen bæved sagte, som til et ømt Farvel,
Som i Dødens Stund fra den frigjorte Sjæl; —
Taarer kom i Øiet, da hid til mig sig svang
Hedelærkens qviddrende melodiske Sang. —

Modtag min Tak for Din veemodsfulde Sang!
Dybt den greb mit Hjerte med sin underfulde Klang, —
O men lad Sorgen ei kue brat Dit Sind,
Lok ei Afskeedstaaren frem paa min Kind:
„Bliv og byg Din Rede i grønne Fædrelund!
Fryd med Dine Sange den tause Midnatsstund,
Syng, naar Solen stiger paa Østerhimlens Blaa,
Sødt, naar Solen daler, Du Dine Triller slaae!" —

C. L—ʒ.

Spilleren og hans Ven.

En Charakteerskildring.

(Fortsat.)

„Hvad Djævelen," udbrød denne forundret — „hvorledes er det fat med Dig, Johan! siden jeg træffer Dig saaledes? Du anstiller udentvivl i dette Øieblik philosophiske Betragtninger?" — „Fanden heller," svarede Johan bittert — „den sande Oeconomie har fat i mig. Jeg har ingen Lys, derfor gaaer jeg i Mørke, og ingen Penge, derfor sulter og fryser jeg. Hvad Philosophien angaaer, da har jeg aldrig givet mig af med den; det er en dum, en unyttig Videnskab, der med alle sine Spidsfindigheder ikke engang kan lære hvad der er fordeelagtigst at holde paa: Rødt eller Sort — men Du holder vel Ord, min Ven! — ikke sandt? Du har Mynt med Dig? Den senere Tid har været slem for mig, jeg har siddet i store Uheld, men jeg haaber dog, at Lykken engang igjen vender sig om og viser mig et Solskins-Ansigt." — „Man skulde troe det," svarede Otto, og, dersom det ikke havde været saa mørkt i Værelset, vilde man have bemærket et besynderligt Udtryk, der i dette Øieblik vibrerede omkring hans Mund. — „Her har Du 15 Rdlr., flere kunde jeg ikke reise denne Gang; lad dem have større Lykke end de sidste, Du fik." — „Hurra!" udbrød Johan, og dandsede jublende omkring i Værelset med Pengene. „Nu er min hele Nød glemt, jeg er igjen lykkelig. Tak, min kjære Otto," vedblev han, og omfavnede ham, „Du er dog et godt Menneske, min eneste Ven. Sees vi deroppe?" — „Nei," svarede Otto, „jeg skal i Selskab i Aften — apropos, Du erindrer mig om en Nyhed, som jeg havde ifinde at fortælle Dig. Din Søster Emmy har forlovet sig med Kammerjunker Rosen; iaften bliver det declareret hjemme hos Din Fader." — „Min Søster!" gjentog Johan med en sagte Stemme, og han følte i dette Øieblik en skjærende Smerte i sit Indre over at han, Broderen, var forskudt, og maatte høre denne Tidende af en Fremmed. — „Det er vel altsaa der, Du skal hen?" vedblev han. — „Ja" svarede Otto. „General Lindner gjør stort Selskab, og jeg tør ikke mangle; jeg gaaer derfor. Lev vel, min Ven."

„Hør, Otto," sagde Johan og holdt ham tilbage; „min lille Søster Theodora — hvorledes gaaer det hende —? Hun var den af dem Alle, jeg elskede høist; hun er vel bleven stor og smuk nu?" — „O! hun er en Engel," udraabte Otto henrykt, „hele Kjøbenhavn forguder hende, hun overstraaler og formørkler Alle." — „Aha," yttrede Johan i en vemodig Tone.

„Din Beskrivelse over hende er meget varm — staaer Du maaskee i noget Forhold til hende, saa fortæl mig denne Nyhed med. Det er saa sjeldent, at jeg hører noget fra min Familie." — „Af noget Forhold kan jeg just ikke rose mig," svarede Otto, — „men jeg haaber, jeg troer, at jeg ikke er Frøken Lindner den Ligegyldigste af Alle, og Generalen —", „Jeg kan nok tænke det, min Ven," afbrød Johan ham, — „gid hun blot maa blive lykkelig; hun var saa god, saa uskyldig, hun fortjente at være det." — „Hun vil blive det," udbrød Otto med en lidenskabelig Varme, og trykkede Spillerens Haand, „og nu Farvel, kjære Johan, i Morgen Nat sees vi igjen." — „Hør Otto," bad Johan — „endnu et Ord — blot eet Spørgsmaal, saa skal jeg ikke opholde Dig længere. — hvorledes har **Han** det? — er han frisk? er han fornøiet?" —

„Hvem mener Du?" spurgte Otto, og lod, som om han ikke forstod hvem hans Ven sigtede til. — „Min Fader!" sagde Johan med en huul, bevæget Stemme — „har han aldrig — aldrig talt om mig?"

„Jo, jeg har eengang hørt ham tale om Dig," yttrede Otto. — „Og hvad sagde han," vedblev Johan ivrig — „sig mig hvert Ord, jeg længes efter at vide Alt." — „Han bad Gud at forbande Dig," svarede Vennen og gik.

„Hm! Hm!" mumlede Johan, da han var alene; „kun eengang og da forbandede han mig; det er dog mærkeligt, at der kan ligge nogen Betydning i dette Ord; jeg indseer fuldtvel, at det Intet har at sige, og dog — der gives Øieblikke af mit Liv hvor det piner mig, og ligesom lægger sig paa mit Hjerte med en Centnervægt; jeg føler da Fortvivlelse og Anger, forbander den ulykkelige Lidenskab, som Naturen har nedlagt hos mig; men Gud skee Lov, det er dog kun, naar jeg har været ret uheldig i Spil, at saadanne Tanker vaagne. Nu hen til Bordet! Evige Gud, giv mig Lykke iaften! hør mig, jeg beder derom; Du seer hvor haardt jeg har Behov at vinde ret meget!" Han havde, da han udtalte de sidste Ord, med Andagt foldet sine Hænder. Han knælede, medens han bad. Nu reiste han sig, greb Hat og Stok og styrtede ud, fulgt af sin Hund, den Eneste af Alle, som meente ham det ærligt og godt. — Var det hans Bøn, der hjalp? eller var det Tilfældet? jeg veed det ikke, men nok er det, Johan vandt denne Aften 50 Rdlr., og først efterat Spillet var forbi, gik han hen paa en Restauration, for at stille den Sult, som plagede ham. Munter og vel tilmode vandrede han fremad. Sneen, som hele Dagen føg igjennem Gaderne, havde lagt sig, Blæsten ophørte, og det var nu blevet en smuk klar Vinteraften, og fra Himmelhvælvingen saae Stjernerne ned paa Jorden, og smilte spottende over det søvnige, svage Lysskjær, som de tændte Lygter udbredte i Hovedstadens Gader. Uden egentlig at gjøre sig noget Regnskab for Veien, var Johan kommen ud i Bredgaden, og der boede hans Fader. Allerede langt borte kunde han see det klare Skjær, som Lysekronerne inde i Salene kastede ud igjennem Vinduerne paa Gadens Snee. Hans Hjerte bankede hurtigere, da han stod paa den anden Side Fortouget af det Huus, hvori han var født og opdragen. Dunkle Minder stillede sig for hans Sjæl, han forglemte sig i sine Tanker, og uformærkt stjal en Taare sig frem fra hans Øine. „Der boede," hvidskede han stille; „derinde straaler Fryd og Glæde fra Alles Ansigter; der træder Verden, Skjæbnen, dem venlig imøde; der svinder Tiden i uafbrudt Fred, i varig Lykke — og jeg — jeg, min Faders eneste Søn, staaer herude paa Gaden; jeg vilde takke Gud, dersom jeg hver Dag havde Levningerne fra hans Bord til at mætte mig med. — See! — en dunkel Skikkelse træder for Vinduet; han bærer en Orden paa Brystet, — det er min Fader! jeg kjender hans høie Figur, hans stolte, kolde Ansigt, — ja see kun ud, Gamle! betragt mig ret nøie; Du aner vist ikke, at den Fremmede — Tiggeren, — som i dette Øieblik staaer for Dit Pallads, og med misundelige Øine betragter Herlighederne indenfor, er Din Søn — Du har glemt, at Du havde en Søn, Du vedkjendes mig ikke længere, og jeg — hvorfor kan ikke ogsaa jeg rive Mindet ud af mit Bryst, og glemme, at jeg har en Fader? hvorfor kan jeg ikke hade og foragte Dig, som Du mig? — nei, nei! for Satan i Helvede! jeg kan det nu engang ikke." — Han taug nogle Øieblikke, og steeg op paa en Steentrappe, som laae ligeoverfor Generalens Huus, og fra hvilket Sted han tydeligt kunde overse Alt. — Han havde staaet der lidt, da en ung, elegant klædt Dame traadte hen for Vinduet og saae ud. — „O!" udbrød Johan, „det er min Søster Theodora; jeg gjenkjender hende — hvor hun er bleven stor, hvor hun er yndig — ja! ja! Otto har Ret, hun maa fordunkle og overstraale dem Alle — og han, han skulde være den Begunstigede hos hende? mon det er ham, som hun i dette Øieblik taler med? ham, som griber hendes Haand og bøier sig ned over den. — Jeg vilde ønske, at hun ikke elskede Otto; han passer ikke for hende, han kan ikke gjøre hende saa lykkelig, som hun fortjener at være — O, kjære, kjære Søster! — Gud velsigne Dig, han lade Dig aldrig kjende til en Minut af mit Liv." Uvilkaarlig strakte han sine Arme iveiret, som om han vilde omfavne Søsteren.

Damen indenfor Vinduet saae ham, thi Lysningen faldt med sit Skin lige paa Trappen, hvor han stod, og uvidende om Grunden dertil, kaldte hun paa flere af de Tilstedeværende, og Vinduerne fyldtes med Tilskuere, som alle rettede deres Blikke paa ham. Johan troede at kunne høre den Latter, han var Gjenstanden for; han svøbte sig tættere i sin Kappe, og listede sig bort langs med Muren. — Det var endnu ikke saa sildigt paa Aftenen, at Portene vare lukkede. Johan besluttede sig til at gaae udenfor dem. Kun sjeldent havde han følt sig saa nedtrykt og underlig tilmode som i Aften. „Jeg elsker hende," — udbrød han for sig selv, medens han slendrede om paa en af Stierne, „jeg kunde give den sidste Draabe af mit Hjerteblod, dersom jeg vidste, at den kunde skaffe hende Lykke, og hun — Theodora — forsamler Gjæsterne, for at see paa mig; hun leer mig ud — man spotter og peger Fingre af mig."

Med disse mørke Tanker beskjæftigede han sig, medens han gik; han satte sig ned paa en af Bænkene, og forblev længe følesløs og kold for enhver ydre Paavirkning, blot sysselsat med den Gjenstand, der var Maalet for hans Tanker. — Der kom En op ad Alleen. Johan trak sig tilbage bag en Træstamme, han vilde ikke være seet af Nogen. Saaledes lod han den Kommende gaae forbi sig. Det var en ung Pige. Himlens Stjerner havde aldrig skinnet paa et deiligere Ansigt end hendes, men vist ogsaa sjeldent belyst et mere fortvivlet og kummerfuldt Udtryk end det, som viste sig hos hende.

Hun gik med blottet Hoved. Lange mørke Haar hang opløste af deres Fletninger i den største Uorden ned omkring hendes Ansigt; hendes Blik, Miner, Gang, kort Alt røbede,

at Sorg og Ulykke havde gjort sig fortrolige med hende. Hændelsesviis blev hun staaende stille et Par Skridt fra det Sted hvor Johan holdt sig skjult. Hun satte sig paa Bænken og græd høit. „Døe!" raabte hun med en smuk, men qvalfuld Stemme, „o! det er tungt — Livet er dog saa skjønt, og jeg frygter Døden. Men naar jeg saa tænker paa ham, dette Uhyre — denne Djævel — jeg kan aldrig under nogen Betingelse blive hans. Men mine Forældre, — de sulte, min Fader vil døe — jeg skulde være Betingelsen for deres Redning, hengive mig selv for at skaffe Penge og Brød tilveie, — nei! jeg kan ikke gjøre det — før vil jeg ende Alt strax — hurtigt, det er forbi i et Øieblik." Hun taug og nærmede sig Søen, med en Mine, saa forvildet og smertefuld, at Johan ikke længere beholdt nogen Tvivl tilovers om hendes Hensigt. Han traadte henimod hende. Pigen vendte sig, ved at høre hans Trin. „O Gud!" skreg hun — „hvem er det? frels mig!" Et Skridt endnu, hun styrtede sig med et gjennemtrængende Skrig ned mod Vandet, — men Johan stod ved hendes Side, og hans Arme holdt hende tilbage. Bølgerne mumlede forgjæves efter deres Offer. — „Hvad gjør De," udbrød Spilleren rolig, medens den ulykkelige Pige snoede sig ud af hans Arme, og lod sine smukke blaa Øine hvile paa ham. — „Hvad har De ifinde? — De vilde drukne Dem — døe! — Stakkels Barn! er Skjæbnen ogsaa forekommen Dem at være for haard, eller har man søgt at bilde Dem ind, at De var ulykkelig?" — „Jeg er det," stammede hun forlegen — „jeg er grændseløs ulykkelig, kun Døden alene kan redde mig." — „Døden!" gjentog Johan med Kulde. „Det er dog langt bedre at leve; Døden bringer sjelden nogen Fordeel, den er altid et reelt Tab for os."

„Den frelser mig fra Skjændsel," vedblev den Ubekjendte med stille Graad, „den ender mine Ulykker, og Gud vil være en naadig Dommer." —

„De taler om Ulykke, om Skjændsel," vedblev Johan og en mørk Ild flammede i hans Blik; „det er Ord, som lyde underlige fra Deres Læber. De kjender ikke til Ulykken, idetmindste kun halvt, naar De mener, at Døden er et Maal for den og kan gjenbringe den Fred, den Ro og Ligevægt, som De forgjæves fordrede af Livet. Jeg kunde vel ogsaa tale om Ulykken, men for mig vilde Døden ikke bringe Fred eller være noget Gode, — og nu: Gud! Naade! Livet hiinsides! som De omtaler — nei, nei, Barn, tael aldrig om Deres Skjæbne til et Menneske som mig; De maa først have et Begreb om Materialismens Videnskab, først lære at indsee, at Sjælen intet er, uden en Deel af Legemet, som ender med dette; De maa først troe, at Døden er Opløsningen og Enden for Alt, bag den ligger en evig, uendelig mørk Nat, som Intet forandrer. De maa først kunne sige til Dem selv: der er ingen Gud til, intet høiere Væsen; — leve Rækker af glædetomme Aar med denne Overbeviisning; see, saa begynder De at blive ulykkelig." — — „Og hvem er De da? spurgte Pigen gysende, og betragtede Johan med et frygtsomt, men tillige medlidende Blik — „hvem er De, som har oplevet og kjender til Alt dette?" — „Hvem jeg er," gjentog Johan med en klangløs Stemme — „see paa mig! saaledes, som jeg her staaer for Dem, er jeg Ulykken, jeg er Skjændselen, jeg er Forbandelsen; jeg tør kalde paa ham, som ethvert godt Menneske skyer og frygter, jeg tør træde frem for ham, og sige: Satan! Du er min Broder. — med eet Ord — jeg er en Spiller. — Men kom, smukke Pige, det er koldt herude; De fryser, maa jeg byde Dem Armen, lad os følges ad hjem." — „Nei! nei, jeg kan ikke følge med Dem, jeg tør ikke, — ikke fordi jeg frygter Dem, Deres gruelige Ord have ikke skrækket mig, De er vist bedre end De siger; men det er umuligt for mig at vende tilbage til mit Hjem." — „Hvorfor?" yttrede Johan med et blødere Organ end det, hvormed han nylig havde talt, — „Har De maaskee intet Hjem? har man udstødt Dem deraf, har man forbandet Dem? eller hvorfor tør De ikke vende tilbage?"

„Fordi Skjændsel venter mig, saasnart jeg atter sætter min Fod inden mine Forældres Dør," svarede hun grædende; „dog hør mig, jeg skylder Dem Forklaring derover. De har reddet mig, uden Dem vilde jeg nu have været et koldt, følesløst Liig, — ja, ja, jeg takker Dem, fordi De forhindrede det. Min Fader," vedblev hun, „er en fattig Skomager, som boer oppe i Larsbjørnstræde. Foruden mig har han ernæret Moder og to Brødre ved sin Profession i mange Aar. Nu kan han ikke gjøre det længere, han har faaet Beenædder i Underarmen og ligger deraf i 17 Uger paa Hospitalet; siden den Tid have vi Intet havt at leve af, min Moder er gammel og svagelig, hun kan ikke fortjene Brødet til os, jeg ikke heller. Vi døiede den gyseligste Elendighed og Armod, og havde intet Andet til at opholde Livet med, end hvad min ældre Søster kunde sende os. Hun holder nemlig Huus for en Kammerjunker Rosen, der boer i samme Huus, som vi, paa første Sal. Denne Kammerjunker er et slet Menneske; han har ikke handlet ærligt mod min Søster. Nu imorges kom han ned til Moder, og tilbød sig, at han vilde redde os. Den Gamle græd af Glæde, hun knælede ned for ham og takkede ham; det samme gjorde ogsaa mine smaae Brødre. Jeg var ikke inde i Stuen dengang. „„Ja, jeg vil redde Dem,"" sagde han, — „„betale Deres Gjeld, og give Dem og Deres Familie tilstrækkeligt at leve af, indtil Manden er helbredet; de skal ikke længere lide Mangel paa Noget, men det er under den Betingelse at Christine —'" jeg kan ikke fuldende det skrækkelige Forslag, som den Afskyelige gjorde hende. Hun var svag nok til at indvillige deri og lovede ham, at hans Ønske skulde blive opfyldt, og Kammerjunkeren forlod vort Værelse med en tilfreds Latter. Han mødte mig paa Trapperne, og tog mig, trods min Modstand, om Livet, idet han leende hvidskede: „„Vi to tales nærmere ved, min Unge."" Jeg forstod ham ikke, men han svarede: „„gaae blot ned til Deres Moder, hun vil nok sige Dem, hvad jeg mener hermed."" Min Moder styrtede mig imøde nede i Stuen, mine smaae Brødre ligesaa; „„vi ere frelste,"" jublede de, „„vi skulle ikke længere have nødig at sulte og fryse,"" og nu fortalte hun mig den Overeenskomst, hun havde truffet med Rosen, og hvorved jeg var Offeret. Jeg græd og klagede, paastod, at jeg aldrig vilde opfylde hans Forlangende. „„Du vil da hellere see os pines her, savne Livets første Nødvendigheder og lide den skrækkeligste Mangel paa Alt, end modtage det Middel, der bydes til vor Redning?"" udbrød min Moder vred. Mine Brødre græd; de stakkels Uskyldige vidste ikke, hvad de saa inderligt fordrede af mig. Da Moder endelig mærkede, at jeg ikke lod mig bevæge af hendes Bønner og Forestillinger, indespærrede hun mig paa Værkstedet, og sagde, at jeg skulde blive der indtil Kammerjunkeren kom for at hente mig. Jeg var i en skrækkelig Forfatning; jeg vidste, at min Moders og mine Brødres Vel var

afhængigt af mig; jeg erkjendte, at den eneste Udvei til Redning for os var den, som Kammerjunkeren bød; men saasnart jeg blot tænkte paa den oprørende Maade, han gjorde sit Forslag paa, og min stakkels Søsters Skjæbne, saa overfaldt mig en kold Gysen. Min Beslutning var fattet, **jeg kunde ikke opoffre mig.** Moder kom flere Gange ind til mig, men hendes Bønner frugtede ikke. Da Aftenen faldt paa, aabnede jeg Vinduet ud til Gaden og forlod Huset. Uden at have nogen Hensigt dermed, kom jeg herhen; min Fortvivlelse overvældede mig, jeg var ude af mig selv — og — Resten veed De. Men sig mig, kjære Herre! er Deres Ulykke vel større end min? vender jeg tilbage til mit Hjem, vil jeg, trods min Modstand, blive et Offer for Rosen; jeg staaer ikke til at redde, han er mægtig og uhyre riig, han vil tilsidst seire — eller ogsaa — o evige Gud! — jeg vil da see min Moder, mine Brødre — døe af Sult." Med disse Ord var hendes hidtil vedligeholdte Fatning og Selvbeherskelse forsvunden, hun skjulte sit Ansigt med Hænderne og hulkede høit.

„Vær rolig, kjære Christine," sagde Johan med en sagte, rørt Stemme, og tog hende blidt Haanden fra de vaade Øine. „De er ikke saa ulykkelig, som De troer, — græd ikke længere — jeg kan ende Deres Kummer! — Hør nu," vedblev han, da Pigen forundret betragtede ham, „De vilde for lidt siden styrte Dem i Søen, jeg forhindrede Dem deri — og Deres Liv tilhører altsaa mig; jeg har Fordring paa Dem, jeg har Ret til at betale Deres Families Gjeld, og naar jeg gjorde det, naar De og Deres Familie ikke længere savnede Føden, — var Deres Ulykke da ikke endt?"

„Den var endt," svarede Christine hvidskende. —

„Godt! godt" udbrød Johan — „see her, Pige, her har De Pengene: der er 50 Rigsdaler, tag imod dem, og vov saa ikke oftere at gjøre nogen Sammenligning mellem Dem og et ulykkeligt Menneske. Jeg er ulykkelig; jeg alene, om De bød mig Penge, om jeg blev en Crœsus, jeg vilde være det alligevel; om Søstre, Forældre og Brødre takkede mig, velsignede mig, kaldte mig deres Velgjører; om hvert Barn jublede mit Navn med Fryd, jeg vilde være ulykkelig endda — **thi jeg er en Spiller.** Jeg har prøvet at sætte Ulykken en Grændse, jeg vilde døe, — jeg styrtede mig i Havet, for at bringe tre Forulykkede op, eller gaae under med dem, — for hundrede Andre vilde det have været en Umulighed — — jeg reddede dem. Jeg styrtede mig ind under Taget af et brændende Huus, som allerede vaklede i Grundvolden, for at bringe en gammel Mand ud. Man raabte: „For ham er ingen Redning" — men jeg kunde ikke døe — det var min Forbandelse — jeg vendte ud igjen, og Muur og Tag styrtede ned bag mig i samme Øieblik. Man priste mit Mod. Øvrigheden tilbød mig Hæderstegnet for ædel Daad — jeg foragtede det, jeg havde jo ikke udrettet noget Godt, jeg ønskede blot at omkomme. Jeg bad dem give mig Penge istedetfor Medaillen. Jeg fik dem, og to Timer senere havde jeg bortspillet hver Skilling. Kortsagt, mit Barn, jeg har gjennemgaaet Elendighedens Skole ligefra Faderens Forbandelse til Mistvivl om min Sjæl, Tvivl om Gud og Saligheden; min Ulykke kan Intet ende, den er en Deel af mig selv."

„Stakkels Menneske," hvidskede Pigen, og greb Johans Haand — „jeg — ynker Dem; men disse Penge — jeg kan ikke beholde dem. Deres Velgjerning er for stor, en Fjerdepart af dem vilde —"

„Hvorledes! De undslaaer Dem for at tage imod Pengene," udbrød Johan bittert — „Ha! ha! ha! De tør ikke, De troer, at der hviler Forbandelse paa dem; men vær rolig — de tilhøre mig — jeg har hverken stjaalet eller røvet dem. — De maa ikke nægte at modtage dem. Christine," tilføiede han med en blødlig Stemme, — „De gjør Synd ved at berøve mig den Glæde — eengang at have gjort noget Godt — jeg **har aldrig før øvet nogen god Handling**; denne er den første Velgjerning, jeg har gjort i mit Liv."

„Gode, ædle Menneske," svarede Christine bevæget og greb Johans Haand, „jeg tager imod dem. Gud lønne Dem derfor." Hun lænede sig op til ham. Johan kyssede hende.

„Kom nu, Christine, kom, lad os gaae hjem. Portene blive ellers lukkede. Jeg skal følge Dem til Deres Bolig. De har ikke længer noget at befrygte af Kammerjunker Rosen — Han er desuden neppe kommen hjem endnu." — „Hvorledes!" udbrød Christine og fulgtes med Johan ned ad Stien. „De kjender ham, siden De veed? at han er ude iaften," „Om jeg kjender ham?" gjentog Johan med en fæl Latter, — „iaften forlover han sig med min Søster —" „Er det muligt," spurgte Christine forbauset — De er altsaa — en Søn af General Lindner?" — „Stille!" raabte Johan, „nævn aldrig dette Navn for mig, dersom De ikke vil see mig rasende — nei, nei, jeg er ikke en Søn af Generalen — jeg kan og tør ikke være det, jeg hedder Johan Møller." — Han fulgte Christine hjem.

(Fortsættes).

Virkelige Begivenheder.

(Fortsatte).

Fra samme Land, som vi i et foregaaende Nr. af Morgenbladet ikke nævnte, have vi senere modtaget paatidelige Efterretninger om, at den Embedsmand, til hvem det er overdraget at udøve **Trykket** mod visse Forfattere, vedbliver med samme Iver og Samvittighedsfuldhed, som forhen, at rette Stiil for de Misundelsesværdige, der ere under ovennævnte Tryk. Det er saaledes ham, hvem disse Mænd saa at sige skylde Alt, og den Udødelighed, de ved deres Skrifter muligen erhverve, tilhører i Ordets strengeste Forstand Censor; ja en tilkommende Litteraturhistoriker vil uden Tvivl kunne betragte ham som Repræsentant for en heel, stor Retning i Litteraturen, som maaskee en uskjønsom og vanartet Efterslægt vil give Navn af **den tamme.**

Vi ville henlede Læsernes Opmærksomhed paa følgende høist vigtige Rettelser, gode Forfattere til Trøst og Belæring, Ildesindede til Skræk og Advarsel:

Adskilligt — læs: **Nogle Udtryk.**

Forhadt (NB. ordret Citat af Justitsraad Spandets bekjendte Artikel.) — l. **ilde liidt.**

Tydeligt fremlyse — l. formeentlig.

Ondt Blod hos Forfattere — l. **Anledning til Uvillie.**

Ugre Syndere — l. **Trykkefrihedsovertrædere!**

Ikke som en Naade, men som blot Retfærdighed — — udstryges aldeles.

Intet Cancellie — l. **ingen Autoritet.** —

Syndere — l. **Overtrædere.**

Skal end Helvedstraffenes Evighed finde Sted, hvilket Sebaldus Nothancker dog betvivler — — l. **skal end Straffen vedvare.** o. s. v. o. s. v.

Forfatterens Bemærkning, at Sebaldus Nothanckers Bog i 3 Bind med behørigt „imprimatur," har været trykt i 60 Aar, og endnu stundom fatholdes i Aviserne, forblev u en Virkning paa den Embedsmands Romerhjerte, saameget meer, som det neppe var ham vitterligt, hvo der paa den Tid har været Imprimatur, (jvnf. Per Degn i Erasmus Montanus). Nu spørges der, om Brutus var synderligt større, da han dømte sine egne Sønner til Døden? —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 24 ß. maanedligen, som erlægges ved Maanedens Slutning.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 27. Mai, 1838.** **Nr. 17.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Spilleren og hans Ven, en Charakteerskildring (fortsat). — Virkelige Begivenheder (fortsatte).

Spilleren og hans Ven.

En Charakteerskildring.

(Fortsat.)

Den næste Dag gik Johan hen til Christines Familie. Der laae en Drivt hos ham til atter at see hende; han følte en større Interesse for hende, end han nogensinde forhen havde følt for noget Menneske. Og denne Interesse var grundet paa den Sympathi, som saa let bliver herskende mellem Ulykkelige. Der gives Mennesker, som i deres Tænken og Handlen ere saa afvigende fra Andre, at de paa en Maade staae isolerede i Samfundet. Johan var en af dem. Hans Lidenskab havde saa aldeles bemestret sig ham, saa udelukkende optaget enhver Plads i hans Indre, at han forblev mørk, utilgængelig og indesluttet for Alle, og søgte kun Selskab for Spillets Skyld. Han traf Christine; hendes Ulykke, hendes mørke Skjæbne gav hende hos ham et Fortrin fremfor de Øvrige af hendes Kjøn. Han vidste, at hun kunde føle og forstaae en Andens Kummer, han følte en Trang til at vise sig aaben og meddelende mod hende, og denne gjensidige Fortrolighed, den Overbeviisning, at de begge vare prøvede ved Modgang, knyttede et Forhold mellem dem, som i Styrke og Inderlighed stod langt forud for det, som Tid, Tilfælde eller Omstændigheder ellers bevirke. — Johan fandt Familien forsamlet omkring Middagsbordet, og neppe saae Christine ham træde ind, førend hun glad foer op og udbrød: „Der er han! det er ham, som frelste os.“ Han følte i dette Øieblik for første Gang Tilfredshed over en god Handling. Børnene omringede ham. Moderen takkede ham med Taarer i Øinene, og Christine taug; men hvert Træk i hendes Ansigt var et Udtryk af den inderligste Glæde, den største Taknemmelighed over at see ham igjen. — Fra nu af besøgte han jevnlig Familien. Johan var smuk, hans Ansigt talte til hans Fordeel, og gjennemvaagede Nætter og Lidenskabernes Furer havde endnu ikke sat deres Stempel i hans Træk; han kunde behage naar han vilde, og han gjorde det her; thi Christine var ham kjær, og hun — underlige Modsigelse i det menneskelige Hjerte! — hun saae igjennem hans mørke, melankolske Væsen et godt Hjerte, som endnu var til at redde; hun kjendte den bundløse Afgrund, hvori han var nedstyrtet, og hun gruede ikke derfor; hun hængte sig ved ham, og elskede ham med den inderligste, meest glødende Kjærlighed, en Qvinde er istand til at nære; hun haabede, at han endnu stod til at frelse: han havde jo tilstaaet hende, at han i de sidste fire Dage slet ikke havde besøgt Spillehuset. Hun byggede Planer for Fremtiden, hun vilde offre sig for Johan; han havde frelst hendes Liv, hun vilde frelse hans Sjæl.

En Aften sad Johan inde i Stuen hos Christine. Moderen var gaaet ud paa Hospitalet for at see til sin Mand; hun havde taget Børnene med sig. Johan og Christine vare alene. „Christine,“ udbrød han, efter nogen Tid at have gaaet op og ned ad Gulvet i dyb Taushed, „jeg har noget at tale med Dem om. Siden jeg saae Dem første Aften, har jeg været et ganske andet Menneske; jeg føler, at Omgangen med Dem har havt en gavnlig Indflydelse paa mig; det er fordi — jeg elsker Dem, Christine — men lad mig tale ud, kjære Pige — De kjender mig; jeg har ikke søgt at lægge Dølgsmaal paa hvad jeg er, jeg har givet Dem en sanddru Skildring af mit Liv, min Vandel, mit hele Jeg. Det burde have skrækket Dem, De burde have viist mig den Foragt, den Afsky, som alle Andre gjøre, men istedet derfor, har De altid været god og venlig imod mig; jeg har troet — o evige Gud! jeg har tænkt mig det muligt — at De elskede mig, — sig mig, har jeg ikke taget feil?“ — „Kjære, gode Johan,“ svarede Christine sagte, og hun kunde ikke skjule sin Bevægelse, medens hun talte. — „De veed, at De ikke har taget feil. Jeg skylder Dem mit Liv. De har reddet min Familie, gjort vel imod os Alle — kunde jeg andet end holde ret inderlig meget af Dem derfor?“ — „Nei! nei, Christine,“ sagde Johan, „De har ikke forstaaet mig ret; det var ikke Taknemmelighed, eller den Tanke, at De skylder mig Gjengjeld for det Lidet, jeg har gjort for Dem, der skulde skabe nogen Følelse for mig. De maa kunne elske mig som jeg er. Min Lod vil aldrig blive lykkelig. De maa have Mod til at dele Ulykken med mig. Menneskene hade og foragte mig. De maa kunne glemme deres Foragt for min Kjærlighed, dele Armod og Kummer med mig og følge mig igjennem den øde Sandørk, hvorigjennem Skjæbnen satte min Vei. Siig mig, Christine, kan De, tør De gjøre det?“ — „Ja, Johan,“ sagde Christine med stor Sindsbevægelse, og lænede sig op til ham, — „jeg elsker Dem saaledes som De fordrer — jeg vil opoffre mit Liv for Dem, jeg vil elske Dem høiere og inderligere, end Nogen vil kunne gjøre det; jeg vil følge til Ørkenen med Dem, vandre dens Veie igjennem ved Deres Side — allerede fra den første Aften jeg saae Dem, drog en ubekjendt Magt mig til Dem, jeg tilhørte Dem allerede dengang, og nu — jeg vil elske Dem, taale og undvære Alt, og dog være glad ved Deres Kjærlighed.“ — „Saa er Du min,“ jublede Johan, og trykkede Christine voldsom til sit Bryst, — „min! min egen, kjære, søde Pige er Du, og ingen Dæmon skal formaae at skille os ad.“

— Fra denne Aften foregik der en mærkelig Forandring med Johan. Han var gladere end nogensinde forhen, og hans mørke, tungsindige Øieblikke bleve sjeldnere. Han troede selv, at Lykken endelig begyndte at favorisere ham. Kun to Gange i den sidste Maaned havde han besøgt Spillehuset, og begge Gange vundet betydelige Summer. Han eiede nu 600 Rdlr. Christine opbevarede dem; thi han kjendte sig selv for godt til at troe sig saa meget Herre over sin Lidenskab, at han kunde undgaae at spille, naar han havde Pengene hos sig. — Han havde skrevet til sin Fader; han bad ham om en Samtale, men Generalen var ikke til at bevæge; han sendte Brevet tilbage med Otto og tilføiede blot underneden, at han hverken vilde see eller høre fra ham nogensinde. — „Du vilde vel bede **mig** om Hjelp og Understøttelse i den usle Stilling, Du selv har bragt Dig i," skrev han — „og jeg vil gjøre det, uden at høre Dine Bønner. Hver Maaned skal jeg sende Dig saameget, som jeg finder, at Du behøver for ikke at lide Mangel paa de første Nødvendigheder. Det er under den Betingelse, at Du forandrer det Navn, som Du har vanæret, og antager et andet." —

III.

Ude ved Enden af Frederiksbergallee boede Johan Møller et Aar senere. Han var gift med Christine, og hun havde efter mange Overtalelser formaaet ham til at flytte bort fra Byen, bort fra det ulykkalige Spillehuus. Ved Hjelp af den Understøttelse, han hver Maaned regelmæssig modtog fra sin Fader, tilligemed hvad han selv kunde erhverve sig ved at afskrive Collegier og Retsacter, førte de et simpelt, indgetogent Liv. De levede for sig selv, og vare ikke kjendte af Nogen.

En Aften i Mørkningen sad Johan inde i det lille Sovekammer hos sin Kone. Christine havde i den senere Tid været syg, og ligget tilsengs. Han sad paa Sengekanten hos hende, og gyngede med sin ene Fod et lille Barn, som rolig og smilende hvilede i sin Kurvevugge ved Siden af Moderens Seng. „Din Stakkel!" udbrød Johan og klappede kjærligt Christines febervarme Kind — „Du har liidt meget, offret meget for min Skyld — og hvilken Belønning har jeg vel skjænket Dig derfor? Nød og Fattigdom omgive os, vi kjende kun Glæden af Navn og Lykken træder tilbage fra vor Bolig." — „Men kjære Johan," svarede Christine omt," hvorfor plager Du Dig altid med disse mørke Tanker? Du har jo saa ofte lovet mig, ikke at ville hengive Dig til dem; de forbittre Dig blot Din Tilværelse, og gjør dog Intet anderledes. Naar Du vidste, hvor glad, hvor lykkelig jeg er, hvor inderlig varmt jeg hver Aften takker Gud, fordi han lod mig lære at kjende Dig, da vilde Du indsee hvor stor Uret Du gjør Dig selv. Du elsker mig jo saa høit, saa oprigtigt, søger paa enhver mulig Maade at gjøre mig tilfreds og glad — sig, kalder Du det Ulykke, Johan?" — „Nei, ikke det, Christine," svarede Johan med en lav, undertrykt Stemme, „men jeg kalder det Ulykke, at Forbandelsen hviler over ethvert af mine Foretagender, at Armod og Elendighed ene er den Lod, jeg kan byde Dig til Gjengjeld for Din hele varme Kjærlighed — jeg kalder det Ulykke, at dette lille uskyldige Væsen, som her smiler tankeløs i Buggen ved Din Side, allerede maa lære at savne og undvære, at Du selv maa give Afkald paa enhver Glæde, som vilde være passende og velgjørende for Din Stilling; at Dit Liv, Din Ungdom, Din Skjønhed, skal afblomstre og visne hen inden denne frydløse Boligs Døre, — at jeg — jeg saa lidet gjengjelder —" „Tal ikke ud, kjære Johan!" afbrød Christine ham, og lagde sin Haand paa hans Mund. „Du gjør Dig alletider Uret; Du er langt bedre end Du selv siger — jeg veed det jo — hvor god, hvor føielig har Du ikke viist Dig mod mig i al den Tid vi have levet sammen, o Gud! jeg behøver jo blot at nævne een Gjenstand, for at gjendrive Dine Ytringer — **Du spiller jo ikke længer**, og jeg er saa lykkelig, saa glad derover, som noget Menneske kan være. Ikke sandt, Du min kjære, elskte Mand," tilføiede hun med en Tone fuld af den inderligste Kjærlighed, „jeg har jo Aarsag til at være lykkelig." — „Ja! ja!" svarede Johan med en huul Stemme, „Du har Aarsag til at være lykkelig!" — „Og nu vor Armod," vedblev Christine, „vi ere jo ikke saa fattige, som Du siger; vi have dog kun sjeldent savnet det daglige Brød, og var det endog en enkelt Gang Tilfældet, saa var Du stedse saa øm, saa god og venlig mod mig, at jeg glemte Alt for Din Kjærlighed. Undertiden have vi endog havt Overflod i Huset. Du arbeider jo saa flittigt, skriver til langt ud paa Natten, for at jeg ikke skal savne Noget; Du har ikke villet lade Dig mærke dermed, men jeg veed ret godt, hvor mange søvnløse Nætter Du har tilbragt for min Skyld — o Gud! og jeg skulde endda klage, endda glemme, at jeg havde Grund til at velsigne og takke ham for hvert Øieblik jeg har levet som Din Kone — nei, aldrig, min kjære Johan!" — En smertelig Følelse gjennemfoer Johan, medens Christine talede; han blev blegere end før; hans Aandedræt lød kort og tungt, og da hun nu taug, og hun betragtede ham med sine kjærlige, sjælfulde Øine, da kunde han ikke holde sig længere, han fremstønnede huult de Ord: „O Gud, Christine!" — bøiede sit Hoved ned over Dynen og græd høit. — „Græd ikke, kjære Johan!" — hvidskede Christine og kysfede hans Pande, „vær glad og fornøiet som jeg; Ulykken har prøvet os begge, vi have lært at holde fast og elske hinanden under dens Aag, — os formaaer ingen Skjæbne at bøie" — Hun blev afbrudt; thi det bankede paa Døren, Johan reiste sig op, han fattede sig og gik ud i det andet Værelse for at lukke op. — Otto traadte ind. „Godaften, min Ven!" udbrød han, og greb Johans Haand, — „nu, hvorledes staaer det sig hos Dig? Det er saa sjeldent, jeg seer Dig." — „Tak, Tak, Otto, jeg har det godt nu, min Kone begynder at komme sig." — „Og Din lille Datter," spurgte Otto deeltagende. — „Hun har det godt," vedblev Johan, „den lille Engel gjør mig lykkelig og tilfreds." — „Jeg kan mærke det," yttrede Otto leende og med en sagte Stemme, „Dit Huus maa ret være blevet et Paradiis for Dig, siden Du saa sjeldent kommer til X's; inat er der forresten Udsigt til en brillant Opreisning for os: von D. kommer der, og Du veed nok, at han altid taber; Du maa endelig see at smutte derhen, blot et Øieblik." — „Ja! ja!" svarede Johan lidenskabelig, „jeg maa derhen, jeg skal komme." — „Hold Ord!" udbrød Otto, „jeg venter Dig altsaa; Du kan jo sige til Din Kone, at et eller andet Ærinde kalder Dig ind til Byen paa en Timestid, og mangler Du Penge, kan Du faae dem hos mig." — „Nei, Otto," svarede Johan i en bestemt Tone, „jeg vil ikke oftere laane Penge af Dig; jeg vil heller ikke tale til min Kone om Noget, thi jeg kan ikke lyve for hende; men jeg vil see at liste mig bort fra Huset, medens

hun sover." — „Gjør som Du vil, min Ven," svarede Otto," — kom blot! — Apropos! Jeg gik egentlig herud i Aften for at meddele Dig en Nyhed, som Du udentvivl er uvidende om; jeg burde vel først forberede Dig paa den; thi den er af en sørgelig Natur." — „Og det er?" spurgte Johan forventningsfuld. — „Din Fader, Generalen, er død —"—„Død," gjentog han med en bævende Stemme, i Øieblikket overvældet af sine Følelser. — „Ja," vedblev Otto — „han døde i Morges, og det værste derved er, at den Understøttelse, Du hidtil har erholdt af ham, fra nu af maa ophøre. **Han har gjort Dig arvelos.** Dine Søstre Emmy og Theodora ere indsatte som Universalarvinger af hans hele Formue." — „Godt, godt," hvidskede Johan, „jeg maa jo finde mig deri, jeg har ikke fortjent det bedre." — „Jeg talte med ham om Dig i Gaar Aftes," vedblev Otto, „jeg undskyldte Dine Feil, bad ham tilgive og glemme dem; men han afbrød mig, og forbød mig at omtale Dig med et Ord." — „Og han døde, uden at kalde sin Forbandelse tilbage?" spurgte Johan rystende. — „Ja," svarede Otto — „han gjentog den endogsaa, og Dine Søstre, Lægerne, vi Alle, vare Vidner dertil." — „Herligt," hvidskede Johan med et bittert Smiil, „Skjæbnen under mig vel, den sender mig stedse ny Tilvæxt i min Lykke." — „Ja, det gjør mig Ondt for Dig, kjære Johan," bemærkede Otto deeltagende, „men Du maa see at finde Dig deri, det kan nu engang ikke blive anderledes!" — „Finde mig deri?" gjentog Johan," troer Du da, at jeg er saa blød og forkjælet af Lykken, at jeg ikke kunde bære hans Vrede med Fatning; men at just hans allersidste Ord skulde gjelde mig, og være en Forbandelse over mig, det er kun det, der løber rundt i mit Hoved. — Gaa nu, Otto, lad mig være alene; naar vi sees igjen, skal Du finde mig rolig og fattet." — Otto gik. — „Denne Otto!" udbrød Christine, da Johan vendte tilbage til hende, og underrettede hende om hans Faders Død — „jeg har aldrig godt kunnet lide ham; det forekommer mig altid, som om han ponsede paa et eller andet Onde over os. Han betragter os stedse med et lumskt Smiil, som om han kunde ønske vor Ulykke." — „Du dømmer for strengt om ham, kjære Christine," svarede Johan. „Otto har vel ikke noget godt eller fordeelagtigt Udvortes; han har dog altid været min Ven, og viist, at han meente mig det vel. Men jeg maa nu ind til mit Arbeide igjen. Klokken bliver mange, og jeg har lovet Justitsraaden at bringe ham Acterne afskrevne til i Morgen Middag." — „Sæt Dig herind, søde Johan," bad Christine, „flyt Bordet hen til min Seng; jeg kan dog ikke sove og saa vil jeg ligge og see paa Dig, medens Du arbeider." — „Nei, nei, kjære Christine, det gaaer ikke an, Du har bedst af at sove; Lysskjæret vilde forhindre Dig deri, og desuden veed Du nok, at jeg arbeider bedst, naar jeg har min Tobakspibe tændt. Røgen af den vilde skade Dit daarlige Bryst; jeg bliver derfor inde i Dagligstuen." — Han kyssede Christine og gik ind til sit Arbeide. — Der gik en Stund. Vægteren raabte otte. En underlig Urolighed overfaldt Johan, han havde ingen Lyst til at arbeide længer, hans Løvte til Otto faldt ham ind, men til samme Tid stod ogsaa Samtalen med Christine i hans Erindring. Hans bedre Jeg vaagnede; han følte, hvor syndigt det var, at krænke den urokkelige Tillid og den gode Tro, hun havde til ham. Han besluttede at blive hjemme og tog igjen med Ivrighed fat paa sit afbrudte Arbeide. En halv Time svandt saaledes bort, men den undertrykte Lyst talte stedse med lydeligere Stemme i hans Indre; den lod ham ikke have nogen Ro, men lokkede ham bort til Spillehuset. „Satan!" skreg Johan med en vild og lidenskabelig Stemme, kastede Pennen bort, og slog sig for Brystet, „kan Du da ikke lade min bedre Natur vinde Seir en eneste Gang, skal jeg stedse bukke under for Din Villie? Jeg vil nu ikke gaae ud i Aften, jeg vil see, om jeg ikke engang kan modstaae den Lidenskab, som forbittrer mig hvert Øieblik's Ro og Fred; jeg vil ikke, jeg kan ikke svige denne Engels Tiltro oftere." — Christine sov imidlertid; Johan kunde høre hendes tunge Aandedræt igjennem den aabenstaaende Dør. For at undertvinge Fristelsen, tog han Lampen, han arbeidede ved, og listede sig sagte og stille ind i Værelset. Der saae han sin lille Datter, saa rolig og tilfreds, at smile ham imøde, hendes smaae Hænder laae ovenpaa Dynen, og greb i Søvne efter den Gjenstand, hun drømte om. Christine talte høit. Johan bøiede sig over hende og lod Lampens Skjær falde paa hendes yndige Ansigt, som en svag Rødme forskjønnede. „Gud!" sukkede han, og han var i dette Øieblik dybt bevæget ved at betragte den stille, rolige Fred, som herskede her — „Dig, Du Stakkel! kunde jeg forlade! Du sov ind med den glade Tro, at Din Mand om Natten arbeidede, for at skaffe Dig Føden, at han glemte sin Søvn for at glæde Dig, og saa bedrog jeg Dig blot; jeg listede mig ud igjennem Vinduet, og bortspillede mine Penge ved Pharaobordet; der svandt Natten og først mod Morgenstunden vendte jeg tilbage til mit Hjem. Du aner ikke, hvor stor en Skurk Gjenstanden for Din Kjærlighed er. Selv nu, i dette Øieblik — da Dit Billede, Din rørende, inderlige Godhed og Kjærlighed staaer saa friskt for min Sjæl — føler jeg den meest brændende Lyst til alt liste mig ind til Byen — forgjæves er min Modstand, min Kamp. Lidenskaben i mit Bryst overvinder og trodser Alt — o Satan! — Djævel! hvorfor skabte du ogsaa denne Dæmon i mig?" — En Taare faldt ned paa Christines Kind. Hun slog Øinene op, og endnu halv sovende slyngede hun sine Arme om hans Hals og trak ham ned til sig. „Min kjære Johan," hvidskede hun med et saligt Smiil, „aldrig har jeg vaagnet skjønnere af en Drøm, end i dette Øieblik." — „Jeg hørte Dig tale isøvne," sagde Johan, og derfor forlod jeg mit Arbeide og gik ind til Dig. Hvad drømte Du, kjære Christine?" — „Jeg drømte, at vi vare gaaede ud at spadsere. Du, jeg og vor lille Theodora der. Du kom forbi Spillehuset, og, uagtet mine Bønner, lokkede dog Otto Dig derind; jeg bad Dig med grædende Taarer vende om igjen, men Du tog Theodora og mig med og satte Dig til Spillebordet; Du spillede høit, og tabte bestandigt, og jeg syntes at Otto stod bag Din Stol og hver Gang Kortet faldt, vendte han sig om mod mig, og brød ud i en hæslig Latter. Da Du havde tabt alle Dine Penge, spillede Du tilsidst om mig og Theodora, og Du tabte os begge. Saa vaagnede jeg, og istedetfor at være forladt og ulykkelig, seer jeg Dig, Du min eneste, søde Johan! at staae ved min Seng og kjærlig vaage over min Søvn. Den dumme Drøm," vedblev hun omt, og kyssede ham," at den skal have Lov til saaledes at forgjøgle os Usandheder og Umuligheder." — Den største Fortvivlelse herskede i Johans Indre, medens Christine med en glad og sorgløs Mine fortalte ham sin Drøm. Han følte, hvor langt betydningsfuldere den var, end hun ahnede, og han forlod hende, for at skjule sin voldsomme Bevægelse.

Han sad igjen inde i sit Værelse. Han havde grædt, bedet til Gud, udstødt Forbandelser, de vildeste og rædsomste, han kjendte; men de mægtede ikke at dæmpe Lidenskabens Stemme i hans Indre; den talte stedse i et høiere og tydeligere Sprog og udbredte en tiltagende Uro over hans hele Væsen. Han holdt op med at skrive, og lagde Papirerne sammen. — „Jeg maa gaae," udbrød han i en lav, men bestemt Tone, og reiste sig op fra Stolen. „Jeg har forsøgt Alt hvad et Menneske kunde, for at undertrykke min Lyst; — men det hjalp ikke." Og han gik hen til Chatollet, aabnede et hemmeligt Gjemme og tog tre Rigsdaler ud deraf. Det var Penge, som han havde lagt op af sin Fortjeneste; han vilde gjemme dem til Christines Fødselsdag, for at overraske og glæde hende med en lille Present. Nu tog han dem; han eiede ikke flere, men han maatte have Penge til Spillet. Endnu engang listede han sig sagte tilbage til Sovekammerdøren og lyttede, for at overbevise sig om, at Kone og Barn sov; derpaa tog han sin Hat, aabnede Vinduet og krøb stille og ubemærket gjennem det ud paa Veien, og saa satte han afsted i iilsom Fart til Spillehuset Byen. — Lykken var ham ugunstig denne Aften. I fem Minutter havde han tabt sine Penge og sit Uhr. Otto laante ham endnu to Rigsdaler; ogsaa dem tabte han, og styrtede ud paa Gaden med en nagende Anger og Fortvivlelse i Hjertet. „Jeg har nu tabt Alt — Alt —" skreg han, idet han gik igjennem de folketomme Gader, „i Morgen har jeg Intet at leve af; de Acter, som jeg lovede at bringe afkrevne, ere allerede blevne mig betalte længe forud, — og hende, den gode, lettroende Qvinde hjemme, er atter bedragen og skuffet i sin Tiltro. Dersom hun dog blot vilde indsee, hvor foragtelig og nederdrægtig en Skabning jeg er; dersom jeg havde Dristighed nok til at sige hende, at jeg er en elendig lavhjertet Skurk, et Uhyre, og hun saa kunde hade mig derfor — det vilde endda være mig nogen Beroligelse; men hendes Ømhed, den grændseløse Kjærlighed, hun viser for mig, er just det, som piner og martrer mig saa rædsomt. Underligt nok! man skulde ikke troe, at en Faders Forbandelse kunde have nogen Vægt; men naar jeg betænker, at just siden den Aften, han udstødte mig af sit Huus, begyndte Ulykken at klæbe sig fast til mig og følge mig i Hælene som min Skygge, saa maa jeg dog næsten troe, at det var hans Forbandelse, som fremkaldte den. Alt hvad jeg gjør, for at undertrykke min fordømte Lidenskab, nytter Intet. Jeg kan ikke lade være at spille — jeg maa spille — selv om hele Verden styrtede sammen og Alt gik tilgrunde, jeg vilde sætte mig paa Ruinerne og spille Sort og Rødt med Satan **om min Sjæl.** Jeg er nu nødt til igjen at tage min Tilflugt til Otto; han maa hjelpe mig. — Han er igrunden snarere min onde Engel end min Ven, og Christine har Ret i den Afsky og Modbydelighed, som hun bærer for ham; men han hjelper mig dog, og giver mig Penge — til Spil." Ved disse Ord udbrød han i en fæl, skraldende Latter, og styrtede forvildet og ravende op ad Gaden. Han stod endelig stille udenfor et Huus paa Vestergade. Det hurtige Løb havde trættet ham, og han trak sit Veir med Møie. „Aha", hvidskede han forundret — „seer jeg ret, boer ikke derovre min Søster Emmy, siden hun blev gift med Kammerjunker Rosen? — jo ganske rigtigt, det var da besynderligt, at jeg just skulde holde Pusterum her udenfor. Der er Lys endnu oppe i hendes Værelser. Klokken er ikke over 11. Jeg vil gaae op til hende, jeg vil bede hende hjelpe mig — tigge hos hende; hun har ikke seet mig, siden jeg kom tilbage fra Vestindien. Hun holdt altid meget af mig; jeg vil fortælle hende om min ulykkelige Forfatning, saa hjelper hun mig maaskee." Han gik med denne Beslutning hen til Porten, og ringede paa Klokken. En søvnig Tjener i et pynteligt Liberie kom ned med Lys og lukkede op. — „Hvad Godt, min Kjære?" spurgte han endelig, da Johan taug. —

(Fortsættes.)

Virkelige Begivenheder.

(Fortsatte).

Under den næstsidste Krig blev Kysten i Hertugdømmet N. ideelig foruroliget af fjendtlige Skibe og man havde derfor langs med Havet organiseret et Slags Defension af Egnens Bønder. Mandagen d. 16 April vare Indbyggerne i Landsbyen W. allerede fra den tidlige Morgenstund af i stor Bevægelse, da en fjendtlig Krydser havde viist sig udenfor samme, og deres Uro steeg endmere da Skibet henad Eftermiddagen udsatte Storbaaden, der, vel bemandet, styrede ligeind imod Kysten. Lieutenant von F. rykkede nu frem med hele sit Compagni Landstorm, som hele Dagen havde staaet under Vaaben, der bestode i nogle Piker, Leer og tvende gamle Bøsser; men da Krigsskibet, hvorfra man havde observeret disse Bevægelser, løsnede et Par Kanonskud, og Lieutenanten desuden saae, at Baadens Besætning allerede var ifærd med at stige i Land, commanderede han Holdt og forestillede Bønderne, at det vilde være unyttig Blodsudgydelse her at tænke paa videre Modstand. Dermed retirerede han selv hjem til Kroen, efterladende Bønderne i Raadvildhed om hvad her var at gjøre. En af disse, en modig, gammel graahærdet Mand, forestillede dem imidlertid, at det vilde være en stor Skam, dersom de ikke forsvarede deres Kyst saaledes som deres Forfædre saa mangen en Gang havde gjort, og vidste saaledes at encouragere dem, at de fulgte ham mod Fjenden, hvem de efter et kort, men temmeligt heftigt Haandgemæng tvang til at tye til Baaden og med uforrettet Sag at vende tilbage til Skibet, der endnu samme Aften letrede Anker. Lieutenanten skrev sin Rapport, og med omgaaende Post fik Amtmanden Ordre til høitideligen at overrække Lieutenanten et Guldkors og Bonden, hvem hiin i sin Rapport havde roest for den ham under Affairen ydede Bistand, et Sølvkors. Men Bonden forstod Sagen anderledes; han meente i sin Eenfoldighed, at naar han tog imod det, vilde Folk troe, han havde været endnu feigere end Lieutenanten, og uagtet alle Forestillinger var Amtmanden ikke istand til at faae ham til at paaskjønne den ham tiltænkte Naade. Amtmanden var nu, som man kan tænke, i stor Forlegenhed, man maatte dog omsider indberette Sagen til Hertugen, fra hvem han derpaa selv erholdt en Næse og Ordre til paa en ret publik Maade at tilkjendegive Bonden, at han ved sin Adfærd havde gjort sig uværdig til nogensinde at modtage nogen hertugelig Naade. Meget andægtig hørte Bonden Rescriptet oplæse og commentere og svarede meget laconisk: „Wenn de gnädigste Hertog nix von mi will, it will nix von im!" — **Moral:** Heraf kan man lære, at de Store trænge mere til de Smaae, end de Smaae til de Store.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 3. Juni, 1838.** **Nr. 18.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Spilleren og hans Ven, en Charakteerskildring (fortsat). — Rekrut-Anekdoter.

Spilleren og hans Ven.

En Charakteerskildring.

(Fortsat.)

„Boer Fru v. Rosen ikke her?" udbrød den ulykkelige Spiller; „jeg skulde tale med hende." — „Hun boer her rigtignok," svarede Tjeneren studs; „men De kan nok begribe, at Hendes Naade ikke tager imod Besøg saa sildig om Aftenen. De faaer derfor at komme igjen i Morgen." — „Jeg maa absolut tale med hende nu," yttrede Johan; „det er en Sag af Vigtighed, som ingen Opsættelse taaler." — „Jeg kan gjerne melde Dem," sagde Tjeneren, lidt mere ærbødig ved at høre, at den simpeltklædte Fremmede kunde have en Sag af Vigtighed at meddele hans Herskab. „Fra hvem skal jeg hilse?" tilføiede han, og lod Johan træde indenfor. — „Hils fra — fra Lieutenant — — nei, fra Frøken Theodora Lindner," svarede Johan, og Tjeneren gik. — Lidt efter kom denne tilbage og viste ham op til Hendes Naade. Johan svøbte sin Kappe tæt om sig, for at skjule sine daarlige Klæder, og traadte ind i en stor Sal. Fru Rosen laae i en magelig og skjødesløs Stilling paa Sophaen, og fodrede en lille Skjødehund med Sukkerkager, da han traadte ind. — „Hvad Godt?" udbrød hun og reiste sig lidt iveiret; — „Tjeneren sagde, at han var sendt fra min Søster, Frøken Theodora. Kom nærmere!" — Johan traadte hen til hende. — „Emmy!" udbrød han med en blød, klangfuld Stemme, „jeg er ikke sendt fra Theodora. Det var blot et Paaskud, jeg gav, for at komme ind til Dig — see paa mig, kjender Du mig ikke længer?" Emmy studsede ved disse Ord; hun lod sit forstenede Blik længe hvile paa den høie, blege Skikkelse, som stod foran hende, men — hun vilde ikke vedkjendes sin Broder. „Hvem er De?" udbrød hun forlegen, og hendes Stemme bævede; „jeg kjender Dem ikke." — „Kjære Emmy," svarede Johan, „jeg er Din arme, ulykkelige Broder — see paa mig! finder Du ikke et Træk i mit Ansigt, som erindrer Dig derom?" Med disse Ord slog han Kappen tilside og traadte tæt hen til hende. — „Og hvad vil Du her?" sagde hun koldt, „hvorfor vælger Du en Tid, saa sildig som denne, til at komme herop til mig? — tael! —" — „Emmy," udbrød Johan bevæget, „jeg lider Nød, jeg beder Dig om at hjelpe mig. Du er riig, — jeg er fattig! giv mig noget af Din Overflod — jeg vil takke og velsigne Dig derfor." — „**Du tigger!**" bemærkede Emmy med en haanlig og foragtende Mine, „og hvorfor henvender Du Dig just til mig med Dine Bønner? Glemmer Du den Tort, Din lave Opførsel ikke alene har bragt over Dig selv, men tillige over mig, over Din hele Familie, eller troer Du, at jeg gjør det? Du burde undsee Dig for nogensinde at lade Dig see for mig." — „Kjære Søster," sagde Johan, „mind mig ikke derom; jeg bærer Straffen og Forbandelsen derfor mit hele Liv igjennem; giv mig blot nogle Penge, saa gaaer jeg, og skal aldrig oftere komme for Dit Aasyn." — „Og om jeg nu ogsaa hjalp Dig," svarede Emmy; „det vilde ikke være til nogen Nytte; thi Du sætter jo Alt overstyr, og ruinerer Dig selv ved Spil; — jeg giver Dig derfor Intet." — „Emmy," vedblev Johan, „jeg har en Kone, et Barn hjemme. De ville sulte i Morgen, dersom Du lader mig gaae bort uden Hjelp — giv mig blot lidt; jeg behøver ikke meget — blot to Rigsdaler, og vi ville velsigne Dig allesammen." — „Nei! nei! jeg giver Dig Intet; gaa blot, gaa! Din Nærværelse generer mig — Du faaer at henvende Dig til Andre." — „Søster!" skreg Johan, og hans Taalmodighed var endt, — „kan Du være disse Ord bekjendt? — skammer Du Dig ikke over dem? — jeg — Din eneste Broder — lider Nød, sulter — Du kan hjelpe mig, og istedet derfor haaner og spotter Du mig — skjændige Qvinde! — jeg blues ved at kalde Dig Søster." — „Hvorledes," skreg Fruen, og sprang op af Sophaen med et Ansigt, guulblegt af Arrighed. „Du vover at fornærme mig, vover at trodse mig i mit eget Huus! jeg skal lære Din Tiggerknægt at behandle mig med Agtelse." Hun sprang hen til Klokkestrængen og trak voldsomt i den. Et Par af Tjenerne styrtede ind. „Hurtig," skreg hun; „skaf mig denne Karl bort fra mine Øine, kast ham paa Porten; han har fornærmet mig, været grov imod mig." Med disse Ord pegede hun paa Johan, tilkastede ham endnu et rasende Blik, og forsvandt i et Sideværelse. Tjenerne adlød med Glæde deres Frues Befaling; de fik sig en lille Motion efter den Søvn, som de saa pludselig vare blevne vækkede af, og Johan blev bogstavelig talt kastet ud af Huset. — Han styrtede ud af Vesterport med et Blik, en Mine, som indjog Enhver, han mødte, Frygt og Rædsel.

IV.

Johan boede paa Bagsalen af et Huus i Frederiksberg By. Der var gaaet Aar hen, siden den Aften han talte med sin Søster. Hans Nød, hans Elendighed havde ingensinde været større. Christines Constitution var meget svagelig, hun skrantede bestandig, og laae nu i de sidste fjorten Dage angreben af en smitsom Typhus. Hans Datter, en yndig lille

Pige, havde Kopperne forrige Aar saaledes medtaget, at hendes hele Ansigt, saa at sige, ikke udgjorde andet end et eneste Ar. Hun laae nu i Sengen ved Siden af Moderen, lidende under samme Sygdom som hun. — Det var om Eftermiddagen i September Maaned. Familien var forsamlet i Sovekammeret. Johan stod, lænende sig op til Sengestolpen, og betragtede sine Kone. Han var liigbleg; hans Øine matte og indfaldne, og underløbne med en grønlig Linie, som vidnede om gjennemvaagede og søvnløse Nætter. Lidenskaberne, som rasede i hans Indre, havde endelig præget deres Stempel i hans Ansigt. Han var ikke længer den skjønne, ranke Skikkelse, en Gjenstand for Damernes Beundring og Kjærlighed; nu stod han der med krumbøiet Ryg, mager, gusten og elendig. Hans Been mægtede neppe at bære ham, han skjalv og rystede over sit hele Legeme. Paa Christine havde Aarene derimod gjort mindre Forandring; hendes Ansigt var vel berøvet den friske Ungdomsblomstren, hun var blegere end forhen, men dog smuk endnu, og hvergang hun hæftede sit sjælfulde Blik paa Johan, straalede den ømmeste Kjærlighed saa umiskjendeligt frem, og udbredte et saa yndigt Udtryk over hendes hele Væsen, at hun i saadanne Øieblikke maatte forekomme Enhver henrivende og indtagende. — „Hvorledes har Du det, Christine?" udbrød Johan, med en hæs, skraldende Stemme, „Mærker Du ingen Forandring siden Du sidst tog Mixturen?" — „Jo vist, min kjære Johan," svarede Christine i en kjærlig Tone, „det er langt bedre med mig nu, end det var Morges; ogsaa Theodora har det godt — see, hvor rolig hun sover; det er længe siden hun gjorde det sidst; vær blot ikke saa bedrøvet eller mismodig længer, det skal nok blive godt igjen med os Begge. Gud vil lønne Dig, fordi Du altid var en kjærlig Fader, en god Ægtefælle, han vil —" „Tie stille dermed;" afbrød Johan hende kort, „jeg kan ikke taale at høre Dig omtale mig saaledes. Du troer, at Gud vil belønne mig — nei, han straffer, martrer mig og sender mig de grædseligste Qvaler i Din Roes. Jeg er et Afskum, et afskyeligt Menneske, et Udskud af Samfundet, og jeg undrer mig over den Langmodighed, hvormed man taaler mig. Dersom Gud var den, Du troer, Christine! han havde taget mig bort for længe siden." — „O! kjære, bedste Johan, hold op med disse gruelige Ytringer; Du er ude af Dig selv, det er igjen et af Dine mange mørke Øieblikke, som vender tilbage." — Nu bankede det paa Døren og Lægen traadte ind i Værelset. Han gik hen til Sengen til Christine. „Hvorledes er det med hende, Herr Doctor?" spurgte Johan med en Livlighed, som beviste, at han endnu følte Kjærlighed for sin Hustrue; „mener De, at hun overstaaer det, den Stakkel!" — „Jeg troer det," sagde Lægen beroligende, „De skal blot være ved godt Mod, og ikke tabe Haabet." — „Haabet," gjentog Johan med Bitterhed, — „jeg har næret Tro til Haabet min hele Levetid, men indtil nu har det altid viist sig falsk mod mig." — „Jeg veed det, min gode Mand," svarede Lægen, „De har havt en ublid Skjæbne at kjæmpe imod; imidlertid mener jeg nok, at De, hvad Deres Kone angaaer, kan nære Haab om hendes Helbredelse uden at blive skuffet. Hun er langt bedre end i Gaar; De behøver blot at vedblive med den sidste Mixtur, jeg ordinerede; den har gjort en god Virkning." — „Godt nok, Herr W.," bemærkede Johan med et Smiil, „men Mixturen er opbrugt, og Flasken er tom." — „Saa maa der hentes nyt fra Apotheket," yttrede Doctor W. — „Ja, men jeg har ingen Penge til at betale den med; i Gaar gav jeg min sidste Skilling ud for Medicin til hende — hvad skal jeg gjøre derved?" — „Det maa vel blive Deres Sag," sagde Lægen koldt, „De kan vist neppe mene, at jeg baade skulde besøge Patienterne uden Betaling, og endda udlægge Pengene for den Medicin, som de behøve. De maa see at skaffe Penge tilveie; thi, alvorlig talt, det er af Vigtighed for hendes Helbred, at hun faaer den snart; hun kan ellers befrygte et Tilbagefald, der kunde have farlige Følger — og hermed Adieu; — maaskee jeg kommer igjen i Morgen." — Doktoren gik. — „Bryd Dig endelig ikke om Mixturen, min søde Johan," yttrede Christine, da de vare alene; „Du kan troe jeg behøver den slet ikke, jeg føler mig i dette Øieblik saa vel, saa frisk tilmode; og disse Doctorer vide nu ikke at gribe til andet end Medicin og Draaber, naar mangen Gang en naturlig god Constitution og et godt Humeur er det virksomste Lægemiddel. Sæt Dig ned herhenne ved min Seng, saa ville vi sladdre lidt sammen, Tiden gaaer saa godt paa denne Maade." — „Nei, Christine, Du maa nødvendig have Medicinen; Doktoren sagde jo, at det var af Vigtighed for Dit Helbred — og bi lidt — jeg faaer en Idee, maaskee Værten laaner mig Pengene dertil; jeg har ikke før presset ham for Noget. Om et Øieblik er jeg her tilbage igjen." — Han gik — „Gud give ham Lykke paa hans Gang!" hvidskede den Syge sagte hen for sig selv.

„Jeg skulde laane ham Penge?" udbrød Værten, — da Johan kom ned i Stuen og fremførte sit Ærinde for ham — „nei, den Onde .... mig om jeg gjør! er det ikke nok, at man crediterer saadant simpelt Pak Huusleien et heelt Aar igjennem, og lader sig spidse af med tomme Ord og Løvter; nu skulde jeg ovenikjøbet staae i Forskud for Apothekersager! Veed han hvad, lille Ven, lad han-Konen og Ungen deroppe krepere, det er han bedst tjent med, deslettere bliver det for ham at leve af Ingenting, og han behøver da heller ikke at liste sig saa stille op og ned ad Trapperne, naar han om Natten drager hen til sine Commercer og Sviregilder. Var han et ordentligt Menneske, saa blev han hjemme, og sparede sine Penge og sin Hilsen; han kunde vist godt have det behov. Det rager vel egentlig ikke mig, men jeg siger blot saameget, at han, ... mig, ikke faaer en Skilling at laane, og hvad Huusleien angaaer, saa vil jeg have den betalt, og det endnu i denne Maaned — ellers lader jeg ham, hans Kone og den hele Stads kaste ud paa Gaden; nu omstunder har man ikke Raad til at huse Folk et heelt Aar igjennem omsonst. Forstaaer han mig?" — Johan taug til den Besked, og listede sig tilbage til sin Bolig. Men da han kom op ad Trapperne, sneg Værtens Datter, en venlig, god lille Pige, sig hen til ham. „Dersom en Rigsdaler kunde hjelpe Dem," udbrød hun undseelig og sagte," saa vær saa god, men lad endelig Fader ikke vide det. Hils oppe!" Med disse Ord fløi hun ned ad Trapperne, og Johan fik ikke engang Tid til at takke hende for Pengene, som han holdt i Haanden. Glad ilede han tilbage til sin skumle Bolig, for at fortælle den ventende Christine Udfaldet af hans Gang.

Det begyndte allerede at blive sildigt paa Dagen, da Johan, ledsaget af sin Hund, begav sig paa Veien til Apotheket efter Medicinen. Han mødte Otto. „Ei, ei," udbrød denne, og standsede ham, „hvorhen saa hurtigt? formodentlig til X's., saa følges vi ad." — „Nei," sva-

rede Johan bestemt, „denne Gang tager Du feil, Otto, jeg skal paa Apotheket efter Medicin til min syge Kone." — „Saa gaa en Tour med mig ind paa Gaarden først, lad os lægge op engang: Du kan nu bestille Medicinen herude, og medens de lave den sammen, ville vi forsøge vor Lykke i Aften ved et Par Spil." — „Frist mig ikke, Otto," bad Johan og hans Sine funklede ved Tanken om Spillet — „jeg kan ikke følge med Dig; jeg eier kun denne ene Daler, og min Christine maa absolut have Medicin; jeg har laant den dertil." — „Din Nar!" yttrede Otto leende; „hvem siger vel, at Du ikke skal kjøbe Medicinen? Du kan jo bestille den førend vi gaae, og maaskee Du efter fem Minutters Forløb har vundet saameget paa denne ene Daler, at Du kan kjøbe et heelt Læs Mixturer til Dine Syge hjemme." — „Maaskee," gjentog Johan, og den mulige Udsigt til Vinding farvede i dette Øieblik hans Kinder med en dunkel Rødme — „men naar jeg nu taber, — og Du veed, at jeg sjelden har Lykken med mig, — hvad skal jeg saa gribe til, for at faae Medicinen betalt?" — „Saa skal jeg laane Dig Pengene dertil," sagde Otto — „men staa nu ikke længer her og gjør Ophævelser; i Grunden veed jeg dog, at Du hellere end gjerne vil følge med mig og spille." — „Ja ja! Du har Ret, min Ven," svarede Johan med en sær Latter, — „Du kjender mig." — „Det skulde jeg vel mene," svarede Vennen; „gaa nu blot lidt iforveien, jeg kommer saa strax bag efter, jeg har et lille Ærinde at udrette her i Huset næst ved." — „Du skulde hellere sige ligefremt, at Du generede Dig for at gaae ved Siden af mig," mumlede Spilleren, idet han gik forud for Otto. „Sandt nok," vedblev han, „det er i Grunden løierligt, hvorfor han altid holder saa meget af at faae mig med sig ind til Bordet. Der ere dog Nok, som gad spille med ham, uden at han just behøver at tigge mig derom." Med saadanne Tanker beskjæftigede han sig, efterat han havde bestilt Medicinen, og med hurtige, lange Skridt tog Veien til Byen.

Denne Aften var Johan heldigere, end han længe havde været. I kort Tid havde han vundet en betydelig Sum, og jo længere han spillede, desto større blev den. Han havde hidtil vundet den hele Aften. „Du har ret Held med Dig denne Gang," hvidskede Otto til ham, „Du maa være mig taksknldig, fordi jeg fik Dig overtalt til at følge med herop; men glemmer Du ikke Mixturen til Din syge Kone hjemme? Klokken er allerede mange." — „Jeg gaaer om et Øieblik," svarede Johan med den ophidsede Lidenskabs Gløden i Kinder og Blik; „jeg vil blot holde et Par Gange endnu." — „Ja, saa maa jeg gaae," — yttrede Otto; „jeg kan ikke blive her længer. Adieu Du!" Han gik, og Johan vedblev at spille. Stedse større og større blev Pengebunken foran ham, hans Hjerte bankede voldsomt af en indre Fryd og hans matte Øine flammede, hvergang han udstrakte sin magre Haand efter de vundne Summer; hans Phantasie lod ham skue Maalet for Nød og Elendighed, Fremtiden viste sig lys og glimrende, og i dette Minut glemte han Alt, Kone, Barn, Mixturer; kun for Spillet havde han Tanker; til det stod hele hans Hu. henvendt. — Og Lykken vendte sig, og Johan begyndte at tabe, og han blev bleg og stedse blegere; thi ligesaa hurtigt som Bunken voxede, ligesaa hurtigt forsvandt den igjen. Endnu et Spil — og hver Skilling var borte. Han havde tabt Alt. — „Læg op paa Credit!" skreg han med en rystende Stemme; „jeg maa vinde igjen, det er umuligt Andet." Men Bankeuren bukkede koldt. „Her spilles ikke paa Credit," svarede han kort, „det er imod Reglerne." — „Godt," yttrede Johan lidenskabelig, „saa sætter jeg Pant, — see her denne Kappe; hold 5 Rdlr. mod den!" Bankeuren holdt. Kortene faldt og til samme Tid lød det ildelydende: „perdu!" Kappen var tabt. Johan slængte den fra sig og blev staaende et Par Minutter med den ene Haand støttet til Bordpladen, hensjunken i en dump Fortvivlelse. Hans Læber bleve blaae, de bevægede sig sagte, og Øinene syntes ligesom at staae stille i deres Huulninger, saa stive, matte og udtryksløse stirrede de hen paa de uheldsvangre Kort. — „Jeg kunde prøve det endnu engang," hvidskede den Ulykkelige; „jeg bærer en Skat hos mig, min Moders Portrait, det eneste Minde, som jeg har tilbage om hende. Men Christine kjender det, hun vilde spørge hvor det var blevet af, dersom hun ikke saae mig bære det. Hellige Kors! maaskee at hun i dette Øieblik drages med Døden; jeg maa skynde mig," og uden at give sig Tid til videre Betænkning, rev han Portraitet op fra sit Bryst, og kastede det henad Bordet. — „Der er endnu en Indsats," raabte han med en bævende Stemme," Kapselen er af Guld — hold 5 Rdlr. paa den, dersom jeg vinder, saa indløser jeg den igjen med det Dobbelte." — Men Portraitet blev ikke indløst; thi Johan tabte. — Da fortnedes Alt for hans Øine — Stuen, det betydningsfulde grønne Bord, de Tilstedeværende — Alt løb i eet for ham, han udstødte et høit, skjærende Skrig og styrtede ravende og vaklende ud paa Gaden.

Det var et mørkt og slemt Veir udenfor, Vinden peeb igjennem Gaderne og store Strømme af Regn styrtede uophørlig ned fra de mørke Skymasser, der bedækkede Aftenhimlen; Maanen og Stjernerne skjulte sig, det var sort og mørkt deroppe og kun Lygternes skumle Lys skinnede igjennem Gaderne. — „Ha! ha! ha!" hvinede Johan, idet han styrtede op ad Østergade — „Storm, hyl kun, Himmel! aabn dine Sluser, send Vandflod, Torden, Lynild, alt hvad skrækkeligt du har i Eie herned! jeg vil dog blive ved at lee — lad Helvedes Aander tvinge Elementerne til Raseri! det er kun Børneleeg imod det Oprør, som raser i mit Bryst. Hvorfor skjuler Maanen sig? hvorfor krybe Stjernerne bag Skyerne? tør I ikke vove at see en ruineret, en ødelagt Spiller i Ansigtet? undsee I Eder derfor? — Og Du Gud! Du hører jo, at jeg spotter Dig — hvorfor taaler Du mig? knus mig, dræb mig, tilintetgjør mig, men lad det blot skee hurtig — hurtig! — Du tier! — Du opfylder ikke min Bøn! nei, jeg veed det, der er ingen Gud til. Alt er blot en Virkning af Omstændigheder, Tilfælde uden Aarsager. Ha! ha! ha!" Han styrtede med en fæl Latter igiennem Gaderne, og Folk, som saae den lange, ravende Skikkelse, hans vilde, fordreiede Træk, hans mørke gnistrende Blikke, vege skye og ængstelige tilbage for ham. En mørk, lodden Gjenstand alene fulgte hans Skridt med ludende Hoved og Halen imellem Benene, som om den skammede sig over sin Herre, og det var Spillerens Hund, Tro. — Saaledes vedblev han at løbe, indtil han endelig mat og aandeløs sank ned udenfor Vesterport; han reiste sig med Møie, og fortsatte sin Vei i Nattens Mørke og under Uveirets Voldsomhed, indtil han kom til en af Stierne. Her satte han sig ned paa en Bænk, og hældede sig afmægtig tilbage mod en Træstamme. Hjertet bankede hurtigt og stærkt, hans Bryst var ligesom sammenpresset, og han mægtede kun med Møie at drage Aande. Og den Bænk, han sad paa,

var den samme, paa hvilken han for ser Aar tilbage havde siddet den Nat, han første Gang saae Christine. Forvirrede Billeder fløi igjennem hans Phantasi, et vanvittigt Smiil spillede omkring hans blaalige, sammenknebne Læber. — Han tænkte paa Døden. — Et vildt Skrig lød fra ham, da den Tanke fløi igjennem hans Sjæl, paa eengang at gjøre Ende paa Alt ved at styrte sig i Søen, som larmede foran ham. „Ja! ja!“ hvidskede han i en mat, huul Tone — „jeg vil døe! jeg drømte ogsaa, da jeg kom hjem i Nat fra Spillehuset, at det var den sidste Gang jeg spillede. Tilfældet har ført mig her til den samme Plads, hvor jeg reddede Christine. Min Kone! mit Barn! I vente paa mig, I ville savne mig, men Gud har forbandet mig! jeg vil løse Forbandelsen. Jeg er ene her — der er ingen tilstede, som kan forhindre mig i at fuldføre mit Værk — ingen uden min Hund.“ Og han omfavnede Dyret med en vanvittig Gebærde, loe høit og styrtede sig i Søen. Endnu under Vandet lød hans hule gjennemtrængende Latter, Bølgerne sloge sammen over hans Hoved og Alt blev stille, og inde i Byen raabte Vægteren paa samme Tid „Eet.“

Da Solen den næste Morgen speilede sit Ansigt i sorte Sø, laae et Menneske med stive Træk og brustne Øine paa Strandbredden udstrakt i Græsset, og ved Siden af ham stod en stor mørkebruun Hund, som oversnusede ham, og slikkede hans Ansigt og Hænder med en svag Tuden. Mennesket var Spilleren Johan Lindner. Hunden havde reddet sin Herre: den var sprungen i Søen efter ham, og havde bragt ham op paa Landet paa det Sted hvor han nu laae. Johan slog Øinene op, og saae sig forvildet omkring, som om han vaagnede af en fæl Drøm. Og Hunden udstødte et gjennemtrængende Glædeshyl, da den saae sin Herre vaagne; den sprang logrende omkring ham. — „Hvad,“ udbrød han hæs og mat, „er det muligt? jeg lever endnu — man under mig ikke engang Døden. — Ah! er det dig Tro, der har frelst mig. — ja, du har engang før gjort en lignende Gjerning — Godt! — jeg skal altsaa leve! — det er engang bestemt saaledes — det er ogsaa det bedste — jeg har jo Haab endnu. Otto vil nok laane mig Penge — jeg vil spille, jeg kan vinde igjen. Nu maa jeg hjem til dem deroppe — de Stakler vente paa mig. Uh! hvor jeg fryser, Dødens Kulde zittrer igjennem alle mine Nerver.“ Han reiste sig op. Vandet drev af hans Klæder; hans Hat var borte. Han gik bort uden den.

Noget fra det Sted, hvor Johan Lindner vaagnede, laae et Lyststed, hvis ene Side vendte med en Haugesal ud til Stien, og kun skiltes fra denne ved et smalt Tørngjærde. Da Johan gik forbi, kastede han hændelsesviis sit Blik over Gjærdet, og see! — igjennem Haugesalens blinkende Glasdøre, bemærkede han en Brevtaske ligge aaben paa Bordet, og den var fyldt med Penge Johans Øine funklede ved dette Syn. Et Øieblik stod han hensjunken i taus Betænkning. I det næste var han over Gjærdet og inde i Haugestuen — han tog Brevtasken, og forsvandt med den. Det forekom ham, som om Nogen raabte efter ham, men han agtede ikke derpaa. Han løb.

Morgenen var skjøn og herlig, Fuglene sang med jublende Toner over Søen og inde i Haugerne ved Stien, og Dugdraaberne bævede i Græsset og bøiede gyngende dets lave Straae til Jorden, Solens Straaler glimrede i dem, og Regnormene krøbe frem af deres Huller, og badede sig tilfredse i Varmen. Men Spilleren agtede ikke paa Morgenens Skjønhed eller paa det vaagnende friske Liv i Naturen; han løb saa hurtigt som han kunde, ledsaget af sin Hund og sin onde Samvittighed, og standsede først, da han stod for sin lave Huusdør. Han traadte ind i Værelset hen til sin Kones Seng. Hendes Ansigt var vendt imod Væggen — han troede, hun sov. og klappede sagte hendes Kind; men Kinden var kold og klam, og da Johan bøiede sig ned over hende saae han, at — Christine var død.

(Fortsættes.)

Rekrut-Anekdoter.

I.

Da nu Peer var bleven Soldat, blev han ogsaa snart Oppasser hos Lieutenanten. Første Gang han skulde bringe dennes Linned til Vadskerkonen, forklarede Lieutenanten ham omstændelig, hvorlunde hun heed Madame Hansen og boede paa anden Sal i Slippen. Peer forsikkrede, at han havde forstaaet det Altsammen og drev af; men efter en Times Forløb kom han tilbage med det Svar: „a kunn it find't.“ Med stor Taalmodighed gjentog Lieutenanten sin Instrux og Peer forsikkrede, at nu skulde han nok finde hende; men meget slukøret kom han et Par Timer efter hjem med uforrettet Sag. Nu blev Lieutenanten vred og lovede ham Prygl, hvis han nu ikke gik ret. Inden et Qvarteer var omme kom Peer glædestraalende tilbage og triumpherede: „nu blev a ae mæ't.“ Lieutenanten vilde give sig til at rose ham, men afbrødes med den Forsikkring af Karlen: „de war it min Skyll, de war Løjtnantn's Skyll, faa hun boed it i Slippen, men i Gothesgade.“ — „Hvad! er hun flyttet?“ — „Ja, aa hun er heller ingen Madam; de war æ Man.“ — „Hvad for noget, min Vadskerkone?“ — „Næ, hun wadsker it, for a troer nok, de war æ Hyrrekusk?“ — „Men, Peer, er Du gal?“ — „Jae, osse heed'en it Hansen, men en heed Laarek!“ —

II.

Men saa uforsigtig forblev Peer ikke for bestandig; tvertimod udviklede sig snart hans naturlige Talent. En Gang havde han kjøbt nogle chemiske Svovlstikker til Lieutenantens Fyrtøi, men ingen deraf vilde tænde. Lieutenanten sagde ham dette, og gav ham Penge til at kjøbe nogle andre. „Naa, duer da nu disse?“ spurgte Lieutenanten ved sin Hjemkomst, da Peer overrakte ham et Knippe. „Ja, gu duer di,“ svarede Peer, „for a ha probiirt dem alsammen.“

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 72 ß. qvartaliter, eller 24 ß. maanedligen.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndag, den 10. Juni, 1838. Nr. 19.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Kjøbenhavns Vold, af P. L. Møller. — Spilleren og hans Ven, en Charakteerskildring (fortsat).

Kjøbenhavns Vold.

Nu er det færdigt, det herlige Tag,
Tag for vor Længsel, for Panden den trætte!
Krandsen er reist med de viftende Flag,
Baand, som sig levende selv sammenflette.
Bygherren smiler fraoven dertil,
Og medens Vinden saa sagtelig lufter,
Er det som selv han besøgende vil
Glædes ved Værket, der skygger og dufter.

Nu er den hvælvet, den luftige Sal,
Denne Dryadens velsignede Verden;
Useet hun værner med Viften sval
Om de Spadserendes venlige Færden.
Det er et blomstrende Parthenon,
Glassisk just ei, lidt aflangt og kroget;
Kuplen er sat af usynlig Haand.
Indskriften lyder i Sangfuglesproget.

Nu kan man gaae, — hvor den Udsigt er skjøn! —
Her bag de knudrede, mosgro'de Søiler;
Ubemærkt speide, aabne i Løn
Hjerternes Dørre med Blikkenes Nøgler.
Her kan man titte til Rudernes Glar,
Standse; paa Skrømt gjøre Skridtene korte;
Faae sig i Tanken en heel Passiar
Der, hvor man ellers maa smukt blive borte.

„Du, som af Kjærlighedslængsel har Meen,
Følg mig blot hid, og Du bliver en holden
Mand! — jeg skal vise Dig hundred for een;
Alle de smukkeste boe dog ved Volden.
Her kan Du see de forskjelligste Slags,
Unge Lectricer, huslige Tærner,
Gjemte Coquetter, smaae Syersker, strax
Mønstrende hvad som paa Volden sig fjerner.

„Du, som beskeden kun attraaer Ideer,
Tro mig, her under de løvrige Grene,
Her kan du gaae saa godt som alene,
Baaren af Tankens usynlige Feer.
Dig jo forstyrrer ei — kjødelig-fri —
Svulmende Hofter, skjelmsk smilende Skuldre,
Flagrende Strudsfjær, mens Gangerne buldre:
Deri Du seer kun en ny Trilogi!

„Du, som Dig ofrer til Statens Gavn,
Dræber Din Livsfryd ved Dagpolitiken,
Jil i den unge Dryades Favn
Fra dine Tal og Realmekaniken! —
Her kan du styrke din physiske Kraft,
Og, med **uendelig** Frihed i Aanden,
Glemme at stride med Galæblesaft,
Glemme den Sandhed, som fanges med Haanden.“

See hvor de tause Skildvagter gaae,
Barske om Dagen, vort Skjold, naar vi blunde,
Vaagne, naar Morgenens Lærker slaae, —
Jer for en Stund jeg kunde misunde:
Vidner til al den Naturpoesi,
Som, med vemodige Dugdraabers Rislen,
Sænker sig ned i den stille, den fri,
Himmelske Nat, gjennem Bladenes Hvislen.

Hvor man kan drømme, hvor Tiden kan gaae
Her i det kjølige Foraarets Tempel! —
Alt har paa Kuplen og Søilerne graae
Aftenen fæstet sit mystiske Stempel.
Nu er der tomt. I den bævende Lind
Fuglen alt drømmer om næste Dags Sange.
Længst for Skumringens farlige Vind
Flygted de sidste Spadserende bange.

Hist dog paa Bænken sidder der Een,
Hjertet i Aftenluften han svaler,
Lytter adspredt til den susende Green,
Troer sig alene. I Tanker han taler:
„See gjennem Grenenes Aabninger der,
See, hvor det underligt glimrer og tindrer!“
Er det den sidste Solstraales Skjær,
Som om et Afskedssuk venlig erindrer?

Eller, o var det et Øie blaa,
Var det et Tegn, som han heftigst attraaed,
Paa at en Sjæl, som kun Een kan forstaae,
Ikke den tause Hylding forsmaaed? —
Halv uvilkaarlig han løfter sin Hat,
Andagten steeg over Træernes Toppe.
Hører du Trommen? — Godnat, Godnat!
Ingen maa længer nu dvæle heroppe. —

P. L. Møller.

Spilleren og hans Ven.

En Charakteerskildring.

(Fortsat.)

Theodora vaagnede ved Lyden af Faderens Trin i Værelset; hun hævede sit blege, arrede Ansigt op fra Dynen, og udbrød mat og klagende: „Kommer Du nu endelig hjem, kjære Fader! Moder ventede Dig i Gaar den hele Aften, og da Du ikke kom, saa græd hun, og bad til Gud for Dig — Saa kom den fremmede Herre op til os. Han blev forundret over at Du endnu ikke var kommen hjem, og da Moder spurgte, om han havde seet noget til Dig, sagde han, at Du var henne at spille om Penge. Moder græd meget derover, jeg græd ogsaa. Han sagde tillige, at Du var et slet Menneske, som havde ødelagt Dig selv, og at Du spillede hver Nat medens vi sov. Det var ret en slem Mand. Moder bad ham flere Gange at tie stille, men saa loe han saa grælseligt, og blev ved at fortælle hende, hvorledes Du satte Alting overstyr, og at Du ikke holdt det mindste af Moder — vi græd begge To den hele Nat, og jeg har blot sovet en lille Smule. Moder er bleven saa stille nu, og saa kold; hun er nok grumme vred paa Dig, for hun vil slet ikke tale mere." — „Endelig!" sagde Johan, og han lagde en frygtelig Betoning i sine Ord — „endelig har jeg da Vished i min længe nærede Formodning. Skade, at jeg fik den saa silde. Een Trøst har jeg dog: — Otto er større Skurk end jeg — men jeg vil see at naae ham — jeg skal tage en Hævn, en Hævn! o, den skal blive rædsom!" — Nogle Øieblikke blev han staaende paa samme Plet, hensjunken i dyb Eftertanke, medens hans Øine hvilede paa det afsjælede Liig i Sengen. „Din Moder er død, Theodora!" udbrød han endelig, da Barnet med Forundring betragtede hende, for at udforske Aarsagen til hendes usædvanlige Taushed denne Morgen. — „Hvorfor tier hun da?" spurgte hun, uden at forstaae Faderens Mening. — „Hun vil aldrig tale oftere," yttrede Johan dumpt og huult, og han gik ud i det yderste Værelse, som han omhyggelig tillaasede, og gav sig derpaa til at eftersee den stjaalne Brevtaskes Beholdning. —

Middag var forbi; Johan Lindner sad ved Fødderne af Christines Seng, hans Hoved hvilede i den hule Haand, og hans Blik var stivt hæftet paa den Dødes rolige, forklarede Ansigt. Han sank hen i en mørk Grublen. — Saaledes havde han siddet over en Time, uden at sige et Ord, eller forandre sin Stilling; Theodora havde han redet en Seng paa Gulvet i et Hjørne af Stuen. Der laae hun taus og stille, og hendes tunge, dybe, stønnende Aandedræt var den eneste Lyd, som hørtes derinde. — „Jeg er sulten, lille Fader," udbrød Barnet endelig, efter længe at have betragtet ham. Johan vaagnede op af sine mørke Drømme ved hendes Ord. — „Er Du sulten?" gjentog han næsten ligegyldig — „sandt nok, Du har vel Grund til at være det; jeg troer ikke, Du har faaet Mad siden i Gaar Middags. Vent nu blot, til det bliver mørkt, min Datter, saa skal jeg hente Dig Spise. Du skal aldrig komme til at sulte oftere." — „Moder er nok ogsaa sulten," vedblev Barnet, — som ikke kunde gjøre sig nogen Idee om at Christine var død — „thi i Gaar nød hun slet Intet af den Mad, Du bragte os. Hun lod mig spise først og satte saa Resten tilside til Dig. Det har hun tidt gjort, og hun forbød mig altid at tale derom." — „Gjorde hun det?" mumlede Johan med en Stemme, der kom dybt fra Brystet, „ja, jeg har gjengjeldt og belønnet hendes Kjærlighed! — Det største Gode, hun nogensinde har nydt, er, at hun døde. Hun har levet i Armod og den usleste Elendighed med mig — min Skjændsel er hun nu fritagen for at dele, den træffer kun mig selv, og det er godt saaledes."

Det bankede paa Døren. Johan blev bleg; han rystede, men han blev siddende stille og lukkede ikke op. Det bankede nok engang, stærkere end før. „Luk op!" raabte en Stemme udenfor — det var Ottos. — Døren fløi op, han traadte ind. — „Otto!" skreg Johan med et huult Brøl, og enhver Muskel spillede af Raseri i hans Ansigt; det Hvide blev blodrødt i hans Øine; de traadte ud af deres Kredse. Han foer som et Lyn hen imod Otto, og greb ham i Brystet. Otto snoede sig forgjæves under den Rasendes Tag. — „See her!" skreg Johan, og trak ham hen til Sengen, „seer Du! der ligger Dit Offer fra i Gaar Aftes — Du har dræbt min Kone — myrdet hende har Du, og jeg kjender nu Dit Venskab for mig; men Du skal see at jeg kan hævne mig! Du kommer aldrig mere ud af denne Stue, Din elendige, nedrige Skurk!" Med disse Ord slyngede han med et krampagtigt Raseri sine Arme om Ottos Hals, og trykkede ham ind til sig, med en frygtelig Kraft. Otto udstødte et rædsomt Skrig, han kjæmpede med Johan, og rev sig, efter en voldsom Anstrængelse, ud af hans knusende Favn. — „Johan," skreg han, „Du glemmer Dig selv. Jeg kom ikke til Dig, for at gaae i Rette med Dig. Hvad jeg har gjort, skal jeg give Dig fyldestgjørende Grunde for, naar vi træffes samme næste Gang. Nu fører et andet Ærinde mig hertil. Hør! der kommer Nogen op ad Trapperne — det er Folk, som søge Dig, — jeg har ført dem hid, — see her!" Med disse Ord rev han Døren op med en hæslig Latter. Tre Politiebetjente stode udenfor. — Johan blegnede, han veeg forfærdet tilbage. — „Det er ham!" raabte Otto triumpherende, „denne Person er Johan Møller, som De søgé. Og nu" — vedblev han med et djævelsk Smiil, — „Grunden til disse Herrers Ankomst kan ikke være Dig nogen Gaade. Du har i Morges tidlig stjaalet en Brevtaske i Kammerjunker Rosens Haugestue. Man har kjendt Dig og forfulgt Dig lige til Din Huusdør. Du kan ikke nægte Tyveriet, og maa derfor følge med ind til Byen. Arrestbefalingen er her: Alt er i sin fuldkomne Orden; thi jeg har selv besørget det." — „Død og hede Helvede! Ogsaa det er Dit Værk, Otto," udbrød Johan med et flammende Blik. — „Altsammen," svarede denne i en dæmpet Tone — „det er mit sidste Venskabsbeviis — naar jeg seer Dig igjen, skal jeg meddele Dig Grunden til Alt. Gjør Dig nu blot færdig! Beskik Dit Huus; det vil vare længe, inden Du vender tilbage her." — I dette Øieblik fløi Døren op, og Værten stormede ind med et harmblussende Ansigt. „Ret saa!" skreg han i sin sædvanlige og grove, hæse Tone, „arresteer ham nu, den Canaille, — hvordan faaer jeg saa min Leie betalt? Der ligger Kjællingen kreperet i Sengen, Ungen paa Gulvet er ogsaa ilav med at døe, og nu trække de afsted med ham. Fordømte Kram, der lægger an paa at snyde en ærlig Mand, som er medlidende nok til at lade Leien staae hen et Aar." — „I kan jo gjøre Jer betalt i Meublerne og Huusgeraadet," bemærkede Otto, med et haanligt Sideblik paa Johan. — „I Meublerne!" gjentog Værten arrig, „jo vist! det vilde vel synderligt

forslaae, og maaskee at jeg nu ovenikjøbet kommer til at lade Aadselet derhenne begrave paa min Bekostning, men Gud str.... mig om det ikke bliver Løgn — i Morgen rydder jeg op i Kassen, og saa herud med dem Alle paa Hovedet, — lad saa Fattigvæsenet sørge for dem, eller hvem andre, der har Lyst dertil, det er mig ligemeget!" — Johan hørte kun Halvparten af disse Udbrud; thi Politibetjentene toge ham imellem sig og han maatte følge med dem ind til Byen. — Optrinnet havde forsamlet en Deel Mennesker udenfor Huset. I Byen peeb Gadedrengene i Fingrene og ledsagede den ulykkelige Arrestant med Skrig og Raaben igjennem Gaderne. Ingen viste Medlidenhed med ham. Spot og Haanlatter lød fra alle Sider, og Johan følte, som han her gik omringet af den skraalende, hujende Folkestimmel — Anger og Fortvivlelsens Braad at bore sig ind i Hjertet; tunge Taarer randt ned ad hans Kinder, han fortrød sit Tyverie. — Otto var imidlertid forsvunden.

Johan sad arresteret. Han havde tilstaaet sin Brøde. Han kunde ikke nægte den; thi ved en foretagen Huusundersøgelse hos ham, var Brevtasken funden; den vidnede mod ham. Hans Svoger, Kammerjunker Rosen, gjorde Alt, for at faae ham straffet paa det strængeste. Han vilde jo hævne sig, fordi Johan engang havde frarevet ham hans udkaarne Offer, Christine. — At den Ulykkelige var Broder til hans Kone, det var en Omstændighed, som han ikke tog videre Hensyn til. — Johan blev dømt til fire Gange fem Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Dommen blev exeqveret.

V.

Johan sad i sit Fængsel, og leed Helvedes-Qvaler der; thi Heden var utaalelig, og det vamle, lunkne Vand, han drak, forøgede kun hans Tørst. Arresten, han sad i, var et lidet, mørkt Hul, der midt paa Dagen neppe fik saa megen Belysning igjennem Jernstængerne og de smaae, solbrændte Ruder, at man kunde skjelne den ene Gjenstand fra den anden. Henne i en Krog stod en Feltseng, som var belagt med en Madrasse og en Straasæk, og derpaa laae han om Natten. Hvilken Forandring havde ikke hans Fængselstid bevirket paa ham! Det var kun en Skygge af ham selv, der streed omkring i Arresten. Hans Ansigt var magert, langagtigt og guult, Øinene indsjunkne, matte og glandsløse. Hans Læber vare sammenknebne, smalle og overtrukne med et blaaligt Skjær. Kort, den, der havde seet Johan Lindner hiin første Selskabsaften, med hvilken jeg aabnede denne Fortælling, og atter saae ham nu, som han her laae, mat, bleg, tankeløs, udstrakt paa sit Leie, han vilde paa ingen Maade have gjenkjendt ham, eller troet, at Arrestanten, Tyven — og Generalens Søn, den smukke, velvorne Lieutenant, var een og samme Person. — Der var gaaet femten Dage hen af Johans Straffetid; han havde endnu fem tilbage. Han vansmægtede. Han var syg, og en stadig Livslede og Utilfredshed med sig selv, med Alt omkring sig, var den eneste Følelse, som beherskede ham. Ja, der var Øieblikke imellem, i hvilke Johan var aldeles ude af sig selv, hvor stedse tydeligere og stærkere Spor af Vanvid viste sig hos ham, og Slutteren — en barsk, raa og streng Mand, hos hvem fem og tyve Aars Omgang med Fangerne havde qvalt enhver menneskelig Følelse — var da strax tilrede med Boile, Kjæde og Halsjern, og Johan blev lænket fast til Væggen, indtil han atter vaagnede og kom til sig selv igjen. — En Aftenstund i Mørkningen var han endelig falden i Søvn af Mathed, da han vaktes af Fodtrin paa Steenbroen udenfor Fængselet. En Nøgle blev stukken i Døren, Skaaderne og Jernstængerne faldt fra, — den gik op, og Slutteren traadte, ledsaget af en Fremmed, ind i Arresten til ham. — „Der er han, som Herren ønsker at see og tale med," udbrød Fangevogteren barsk, „tal De kun nu med ham, saameget De lyster; jeg holder mig imidlertid herhenne ved Døren, og skal ikke forstyrre Dem." Med disse Ord satte han Lygten fra sig paa Bordet ved Johans Seng, og trak sig tilbage mod Døren. Johan var vaagnet. Han reiste sig op, holdt Haanden nogle Øieblikke over Øinene, fordi Lysskjæret blændede ham, og satte sig stiltiende overende paa sit Leie. Den Fremmede traadte nærmere hen til ham; han stod for Enden af Sengen og betragtede Fangen med forslagte Arme og et ubeskriveligt Udtryk af Triumph og tilfredsstillet Had i alle Miner. Det var et mærkeligt, et høist mærkeligt Syn, i dette Øieblik at betragte Johan, at see, hvorledes hans mørke, blege, kummerfulde Ansigt, der nylig kun udtrykte Sløvhed og Ligegyldighed for Alt, pludselig forandredes ved Synet af den Fremmede. Hans matte, glandsløse Øine fik paa eengang Liv, de funklede og skjøde frygtelige Lyn. Pupillerne udvidede sig, de syntes at træde ud af deres Huulninger, og hver en Muskel i hans magre, blege Ansigt fortrak sig og antog et rædsomt Udtryk, som det matte, flagrende og rødlige Skin af Lampen end mere forøgede. Og Aarerne i Panden svulmede op, og det var Had, det frygteligste, skrækkeligste Udtryk af Had og Vildhed, hans Træk udtrykte. Det var det dybeste, meest indgroede Had, som rødmede hans Kinder, og blaanede hans bævende Læber. Han udstødte et Hyl, som intet Menneskeligt havde hos sig, og Gjenstanden for hans Sindsbevægelse, Mennesket, som stod for ham, og som nu slog sin Kappe tilside, for at være kjendt, var — Otto Steiner. — „Otto," hvidskede Johan med en af Raserie saa aldeles qvalt Stemme, at den neppe hørtes. „Helvedes forteste, nederdrægtigste Skurk! hvad vil Du her? — tal, før jeg knuser Dig, hvorfor kommer Du til mig iaften?" — „Johan Lindner" — sagde Otto, i en huul Tone, og han tiltalte ham paa Fransk, for ikke at blive forstaaet af den tilstedeværende Fangevogter — „Jeg lovede Dig jo at komme igjen; jeg skylder Dig Forklaring over min Opførsel, og Du skal høre en forunderlig Historie af mig. — Din Fader, General Lindner, som nu er død, var i sin Ungdom i Vestindien, og blev Chef for Regimentet der. Han var gift — Mand og Ægtefælle. Men han saae engang min Moder, og hans lystne Blik dvælede med Velbehag paa hende, fordi hun var ung og smuk. Min Fader var fattig og ubemidlet; han stod i Lindners Sold. Han var under ham i Rang og Stand, men i Henseende til Æresfølelse vare de hinanden lige. Da han mærkede, at Generalen havde et godt Øie til hans Hustru, blev han vred; han meente, at Lov og Ret var for Enhver, og sagde Hans Excellence Sandheden lige i Øinene. Lindner blev forbittret; han var mægtig, og vi maatte undgjelde derfor. Min Fader blev beskyldt for Bedrageri og Underslæb; han blev fængslet. Han maatte døe — læg Mærke dertil! — døe uskyldig; han blev opofret af Hævn og for at Generalen deslettere kunde naae sit Maal. Og han naaede det! Min Moder faldt som

hans Offer. Men hun hadede sin Forfører som Helvede selv; hendes sidste Ord var en Forbandelse, en skrækkelig Forbandelse over ham, og hun kaldte mig hen til sig, og forestillede mig, at min første Pligt var, at gjengjelde Din Fader hans Udaad og hævne hendes Skjændsel. — Og min Moder døde — jeg lovede at hævne hende, tilsvor hende det ved min Sjæls Salighed, ved alt Helligt — Gud være lovet, jeg har løst mit Ord! Men hør efter, hvorledes det er skeet. Da mine Forældre vare døde, tog Din Fader mig til sig i sit Huus, og lod mig opdrage der — Hvor jeg hadede ham, lige fra det første Øieblik jeg saae ham! Men jeg var klog, jeg skjulte mit Had bag Venlighedens og Ydmyghedens Maske. Længe ventede jeg forgjæves paa Leilighed til at indfrie mit Løvte til min Moder — jeg har tilbragt mange rædsomme, søvnløse Nætter med at beregne og lægge Planer dertil; jeg har tænkt og grundet saaledes, at jeg var nær ved at miste Forstanden, for at finde et Middel til en ret tilfredsstillende Hævn, til en Hævn, som kunde knuse og tilintetgjøre **ham** og hans hele Slægt. Jeg har grædt, hylet som et Barn, over ikke at kunne øine nogen Udvei, og saaledes gik flere Aar. Da bemærkede jeg den Lyst til Spil, som **Du** allerede udviste fra Barndommen. Blodet foer mig til Hovedet som sydende Olie, ved den Tanke, endelig at have opdaget et Middel; mit Hjerte bankede af Glæde saa voldsomt i mit Bryst, at det truede med at prænges. Min Plan var lagt. Jeg nærede Din Spillelyst — det var mig, Din eneste, troe Ven, som oppustede den svage Glød i Dit Bryst til en Flamme, som nu fortærer Dig. Uden mine Anstrængelser vilde Du aldrig være bleven en Spiller, uden mig skulde det aldrig være kommet saa vidt med Dig som nu." — Her gjorde Otto en Pause og betragtede Johan. Johans Øine sprudede Funker; han trak sit Veir med Møie; Sveden brast ud af hans Pande; han pustede og stønnede, men der laae i dette Øieblik noget i Ottos Blik, der ligesom beherskede og fortryllede ham; han blev siddende paa sit Leie, og betragtede ham taus. — Otto begyndte igjen: „Jeg forførte Dig til Spil: jeg bragte Dig stedse videre ind deri, — ved den evige Gud! jeg græd af Glæde over, at min Plan, min Hævn lykkedes mig saa vel. Du stjal endelig fra Din Fader, og gjorde det gjentagne Gange. Det var mig, som aabenbarede det for ham — det var mig, som var Skyld i den Forbandelse, han gav Dig; jeg dryppede draabeviis Edder i hans Hjerte ved at fortælle ham om Din Lidenskab. — Jeg bagtalte Dig, jeg løi Dig paa, jeg overdrev Dine Vildfarelser, men paa en saa blid og skaansom Maade, at Generalen antog mine Hentydninger og Beklagelser for at være begrundede i Velvillie for Dig. Jeg steeg efterhaanden i hans Gunst, og blev ham snart aldeles uundværlig; jeg benyttede mig deraf til at lade Dig synke endnu dybere, fordi jeg vidste, at han, uagtet han havde forbandet Dig, dog elskede Dig endnu, og at Dit uordentlige Liv voldte ham de bitreste Smerter. Han ønskede ofte at see Dig, men jeg forebyggede det altid. Da han laae paa sit Yderste, vilde han absolut have Dig hos sig — og sendte en Tjener efter Dig, men jeg forhindrede det, og lod Budet bringe den Beskeed tilbage, at Du var gaaet hen til X's for at spille Baset. — Det var ogsaa mig, som forhindrede Din Fader i at kalde den Forbandelse tilbage, som han engang havde lagt paa Dit Hoved. Men da han laae paa sit Yderste, i hans allersidste Time, da Mælet allerede havde forladt ham, og den blege Død spillede omkring hans Læber, da bøiede jeg mig ned til ham i Sengen, og hvidskede ham i Øret, at det var **mig**, som havde ledet Dig ind paa den Vei, Du gik; jeg fortalte ham, at jeg havde forført Dig til Spil, og at min Bevæggrund var Hævn for min Moder. Da udstødte Din Fader et rædsomt Hyl, som et vildt Dyr. Krampen sammenknugede alle hans Lemmer, og han døde med den Bevidsthed, at jeg havde straffet ham, piint ham tildøde og **hævnet min Moder**. — Hans Testamente forandredes ogsaa ved min Hjelp. Du blev gjort arveløs — Din Lod faldt i mine Hænder. Forstaaer Du mig? — jeg bedrog Dig for Din Arvepart. Men jeg trak mig aldrig tilbage fra Dig, jeg stod, som Din troe, redebonne Ven ved Din Side; jeg ledede Dine Skridt; jeg hjalp og understøttede Dig med Penge, saa ofte Du bad mig derom, fordi jeg vidste, de vare Midlet, hvorved Du endnu kunde synke dybt, ret dybt. Da Du giftede Dig, frygtede jeg for, at Din forrige Lidenskab for Spillet skulde slukkes i Kjærlighed til Din Hustru og dit Hjem, jeg forebyggede det ved flittigt at besøge Dig, og jeg triumpherede og jublede i det Inderste af min Sjæl, da Du første Gang bedrog Din Kone, og krøb igjennem Vinduet, medens hun sov, for at liste Dig ind til X's. Jeg vidste da, at jeg havde vundet, jeg frygtede ikke længer. — Og det er mig, som har voldt Din Ruin — Din Kones Død — Din Ulykke — Din Skjændsel — hører Du, Johan Lindner? Det er mig, som har gjort Alt — Alt — **mig alene**! Og nu seer Du, at jeg har indfriet det Løvte, som jeg gav min Moder — jeg har hævnet hende!"

Her taug Otto, og et ubeskriveligt Udtryk af djævelsk Skadefryd og Triumph stod tilsyne i alle hans Træk. — Men Johan væltede sig hylende omkring paa sit Leie; alle hans Muskler spændtes, enhver Nerve dirrede af Raserie; hans Øine glødede som Phosphor i Mørke; han foer op, med eet Spring stod han ude paa Gulvet i sin fulde Høide — han omslynger Otto med et vildt Brøl, han trykker ham med gigantisk Kraft ned paa Gulvet, kaster sig over ham og griber ham med den ene Haand i Struben, medens han, i afsindigt Raserie, med Tænderne sønderriver hans Klæder. Otto skreeg af Angst. Han skulde aldrig have reist sig oftere, hvis ikke Fangevogteren i det samme var kommen ham til Hjelp. „Fordømte Aasen!" skreg denne, og slog Johan flere Gange i Hovedet med en stor, tyk Stok — den han bestandig førte med sig, naar han inspicerede Fangerne — „bliver han nu forrykt igjen? Hurtig, Herre! gjør mig den Tjeneste at gaae hen til Døren og kald paa Vægterne, vi maae nu atter have ham lænket. Jeg skal sige Dem," vedblev han, medens Otto gjorde sig løs fra Johans Favnetag — „han har ofte Anfald af Galenskab, og saa pleie vi gjerne at slutte ham med et Halsbaand og et Par Boiler til Væggen derhenne." — „Ja, lænk ham! lænk ham," sagde Otto stønnende. „Jeg har endnu et Par Ord at meddele ham førend vi gaae." — Aldrig havde Johan været saa aldeles ude af sig selv som nu. Hans Raserie kjendte intet Maal, ingen Grændser længer. Han bød, slog omkring sig, og udstødte derimellem afsindige Skrig. Det var med Nød og Neppe, at den haandfaste Fangevogter kunde holde ham paa Gulvet, indtil Vægterne kom til Hjelp, og fik ham lænket fast til Væggen. Blodet vældede ud af et Saar i Hovedet, — formodentlig havde Fangevogterens Knippel bibragt ham det. To mørkerøde Striber randt ned ad Pande og Kind, og gave hans forvildede Træk og gnistrende, flammende Blik, noget end mere skrækkeligt og grufuldt. Otto udbrød i en triumpherende Latter, da han saae Johan lænket og ude af Stand til at skade ham. Han traadte nærmere hen til ham, men holdt sig dog i en saadan Afstand, at den Rasende ikke kunde naae ham. — „Ja, jeg har hævnet mig fuldkomment," yttrede han igjen; „Johan Lindner, Du vil ikke kunne nægte det, jeg har været Ophavsmanden til hele Din Families Ulykke, jeg har udbredt Elendighed over dem Alle. Mellem Din Søster Emmy og Kammerjunker Rosen har jeg skabt et Helvede af huuslig Uenighed og Kiv, saaet Mistro og Tvedragt imellem dem — de forbande hinanden gjensidig, de hade, martre sig indbyrdes hver Time de leve sammen. Det er mit Værk, mit eget! — Alt hvad jeg her har fortalt og aabenbaret Dig, vil Du aldrig kunne skade mig ved at angive; thi siden Du stjal, er Du ærelos. Ingen vil fæste Lid til Dit Udsagn, og i Morgen forlader jeg desuden Kjøbenhavn — jeg har faaet Embede i Vestindien. Men, jeg har endnu en Opdagelse tilbage for Dig. Din Søster, — Din unge, smukke, Din kjæreste Søster Theodora, som Du elskede høiest: hun følger med mig til Vestindien. Hun har boet hos mig i halvandet Aar — ikke som min Kone — forstaaer Du — hun er **min Maitresse**. Ha! ha! ha! Lev vel, Johan Lindner! mit Værk er endt her, nu sees vi ikke oftere; men det er min Triumph, det er min største Salighed, at jeg skal staae for Din Erindring hver Time af Dit Liv. Du vil aldrig lære at glemme Din troe, Din kjærlighedsfulde Ven, Otto Steiner."

Han forlod Arresten, ledsaget af Fangevogteren. — Men Johan græd og skreg. Han bød i sine Lænker saaledes, at alle hans Fortænder knustes i Munden paa ham. Han slog og saarede sig selv med dem, og udstødte hele Natten igjennem frygtelige, gjennemtrængende Skrig. Han forbandede Otto. De gyseligste, meest uhørte Eder og Fordømmelser strømmede over hans Læber. Og da Fangevogteren den næste Morgen kom ind til ham, for at bringe ham Vand og Brød, da laae han, besvimet og overalt besudlet med Blod, lænet tilbage mod Muren.

(Sluttes i næste Nr.)

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 72 ß. qvartaliter, eller 24 ß. maanedligen.

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. **Søndag, den 17. Juni, 1838.** **Nr. 20.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Om et Par Hænder., af P. L. Møller. — Spilleren og hans Ven, en Charakteerskildring (sluttet). — Episode af en svensk Retssag.

Om et Par Hænder.

Den hvide Dug er bredet,
Den stærke Congo dufter;
Fra store Blomstervaser
En Kjøling til os lufter.

Sig samler hos Værtinden
En tørstig, lysten Skare,
Og roser hendes Kopper,
Som et Chrystal saa klare.

Og roser, hvad der viser
Sig, og, hvad end sig dølger;
Betaler alting forud
Med Smigers Viraksbølger.

En Krands af høie Vorlys
Heel overmodigt funkler.
De vide sagtens ikke,
Hvad dem for mig fordunkler.

Men rundt om Bordet vandrer,
Mens ved Siden derinde
Musiken end huserer,
En ung Huusholderinde.

Saa yndigt Alt hun ordner,
De lækre, kolde Retter,
Omdeler Sølverknive
Og hvide Servietter. —

Men det, som Alt bevæger,
Lig en elecrisk Leder,
Det, ak, hvis Bæven over
Mit hele Væsen spreder,

Hiin underlige Klemsel,
Hiin Smægten efter Noget,
Som standser Mælet, tvinger
En til at gaae i Taaget:

Er fem Par Sukkerstængler, —
To Alabasterblade
Med Liv og Sjæl som Lynet
Under den store Flade; —

Er fem Par Lilliebægre,
Saa tæt hvert sammenrullet,
At man for sjeldne Blomster
Dem ansee havde skullet.

De klinge fast af Reenhed
Lig Etherfirmamenter,
Hvorpaa en Guddom rører
Usynlige Tangenter.

De dufte fast af Skjønhed,
Og skinne gjennemsigtigt, —
(Gud veed om det med Synet
Sig blot forholder rigtigt.)

Og dog kun mod det Hele,
Hvad Draaben er mod Havet;
— Men i dens Gransking jeg mig
Ensidig har begravet —

Kun af en Hebeskabning
Et lille bitte Stykke,
Og dog — jeg synes næsten —
Dens kosteligste Smykke.

Jeg glemmer alt det andet,
Al Aftnens Herligheder;
Jeg glemmer Mad og Thee for
Det Ene, jeg tilbeder.

O disse Jomfrublade,
Der kun som Gjæst sig viste,
Hvis de paa Bordet bleve,
Kun dem — med Kys — jeg spiste.

Hvad er mod dem dog Theens
Duft? hvad er Lysets Flamme?
Ja selv de søde Blomster
For dem maae staae tilskamme.

Hvad er dog Porcelainet,
Hvad er Chrystaller klare
Mod denne sjælopfyldte,
Aanderige Blomsterskare?

Hvad er dog Sølverknive,
Hvad Elefantens Tænder
Mod hvide Jomfrufingre,
Mod et Par skjønne Hænder? —

P. L. Møller.

Spilleren og hans Ven.

En Charakteerskildring.

(Sluttet).

VI.

Det var en varm Søndag Eftermiddag i Juni Maaned. Folk strømmede ud af Portene, for at nyde den fri Natur. Karether, Droscher og Wienervogne fore i strygende Fart hen ad Landeveien. Solen skinnede klart; Luften var reen og blaa; Fuglene sang i Buske og Træer — kort, det var en meget smuk, ret en oplivende Sommerdag. Lemmerne paa Lade-gaarden holdt ogsaa i Fridag. De havde pyntet sig saa godt som fattig Evne og Omstændighederne tillode, og man saae dem spadsere ind til Byen i talrige Klynger, for der at søge Erstatning for den forgangne Uges Slid og møisomme Arbeide. Enkelte af dette noble, hæderlige Samfund havde allerede været der, og nydt Salighed i en eller anden Kippe, saalænge de havde en Skilling at kjøbe for. Disse vendte nu veltilfredse og glade tilbage. Den nydte Spiritus — ihvorvel den var tilborlig blandet — gjærede i deres Hoveder og gav vel ogsaa af og til Benene en feilagtig Bevægelse og en vis ravende Slingren. Men hvad gjorde saa det? I de foregaaende sex Dage havde de arbeidet, slidt og trællet, taget imod Tamp fra den tidlige Morgen til den sildige Aften. Var det da vel meer

end billigt, at de om Søndagen havde det lidt godt derfor? Var det at undres over, at de bøssede sammen af hvad de havde stjaalet eller tigget, til et Par Potter, for ret at kunne slaae en tæt Sviir af og saa komme muntre, fornøiede og snydende fulde hjem? — Herre Gud! man er dog kun Mennesker her i Verden, og Svaghed er overeensstemmende med den menneskelige Natur. Traf det sig nu saa heldigt for dem, at de mødte et Par Spadserende paa deres Vei frem eller tilbage, saa omringede de dem strax og bade med ynkelige Miner, Skuldertræk og Skutten om en Skilling, den de da enten strax ombyttede med Brændeviin eller ogsaa opbevarede til næste Helligdag.

Blandt mange Flere, vare ogsaa tre aldrende Mænd vendte tilbage fra saadan en Lystighed og Hjertens Vederqvægelse i Byen. Efter en lang og møisommelig Vandring — og efterat de vel over en Snees Gange enhver især havde maalt Brostenene, og senere Landeveien med deres fulde Legems Længder, fordi Benene vare saa tunge, og fordi Heden virkede saa fordømt denne Søndag Eftermiddag — fik de endelig Øie paa Hotellet, som de hørte til — Ladegaarden. — Den ene af Kammeraterne gjorde en forkeert Bevægelse, han glemte Lovene for Tyngdepunktet, snublede og rullede peent og sagte ned i Veigrøften. Tillykke for ham havde Varmen borttørret Vandet, og Mennesket befandt sig særdeles vel ved at udhvile og strække sig dernede i det friske, bløde Græs.

„Sei Du, Simon Radbrækker," skreg han, efterat have summet sig nogle Minutter — „kom her ned, saa slaae vi en lille Sludder-Sladder af, førend vi trække ind paa Gaarden — Kors! hvad det er nydeligt, at ligge saadan udstrakt." — „Godt nok, Johan," svarede den Tiltalte, „men hvordan kommer jeg ned til Dig? Du veed, at jeg er forbandet tung i Kroppen idag." — „Aa Sludder, Dit Fæ! sæt Dig blot paa Grøftkanten, saa skupper Ole Slagter Dig ned, og tag saa ham i Benene, saa dumper han nok med Dig; det er gjort i en Ruf."

Som sagt, saa skeet. Et Øieblik senere rullede begge Staldbrødrene ned i Grøften og det temmelig mal á propos; thi de faldt lige paa Hovedet af den Førstankomne. Denne udstødte et høit Skrig. — „Den Onde kn... Dit Fæ," tilføiede han med et vildt Blik og bibragte den af Vennerne, som var ham nærmest, et saa behændigt Stød med Tommelfingeren lige under Hjertekulen, at en mørkerød Blodstrøm styrtede ud af hans Næse og Mund.

Hellige Gud! hvad var det ogsaa for Mennesker. Den Ene af dem, ham, som uddeelte det behændige Stød til sin Kammerat, var en lang, ranglende, indfalden Skikkelse, med et tykt opsvulmet, næsten skaldet Hoved. Hans hele Ansigt var ildrødt, glindsende, og overalt besat med store Svulster og Rubiner. Han havde kun eet Øie, og det var lille, mat og opfyldt med en klar Vædske, som idelig randt ned paa Kinden over det røde, hovnede Øielaag. Det andet var formodentlig blevet ham berøvet ved et særdeles Optrin med en god Ven; thi efter Stumperne at dømme, som endnu sade tilbage i Hullet, saae det ud, som om det var revet ud med Vold. Hans Hænder vare af Naturen smuktformede, men nu overtrukne med et Lag af Smuds og Skarn, der næsten aldeles skjulte den rynkede, guullige Hud. Hans Klædning var af det bekjendte graae Stof, som charakteriserer Ladegaardspersonalet; den var gammel, og hang i Laser og Pjalter omkring Kroppen paa ham. Den Anden, som man havde givet det comiske Navn: „Simon Radbrækker," fordi hans Fader havde været Bøddel, var en lille, uanselig Person med ildrødt Haar og røde Bakkenbarter; forresten lidt skjævhalset, lidt skelende og lidt stammende i sin Udtale. Den Tredie heed Ole Slagter, han havde forhen været Borger i Kjøbenhavn, men en medfødt Trang og Drivt til Brændeviin bragte ham, efter mange forudgaaende Omstændigheder, endelig ud paa Ladegaarden. Hans Ansigt var overalt gjennemploiet af Rynker og Folder, og udmærkede sig ved et uhyre lavt og gemeent Udtryk.

„Hvad skulle vi tage os til her?" spurgte Simon Radbrækker, efterat han ganske laconisk havde tørret Blodet af sit Ansigt med en Haandfuld Græs. „Lad os gjøre et Par Kast! Johan har Brikkerne hos sig." — „Vel talt," yttrede denne tilfreds, og tog tre Tærninger op af sin Lomme," men hvorom skulle vi rafle? hvem har Syle hos sig?" — „Lad os rafle om den Rigsdalerseddel, som Du stjal fra Værten i Noahs Ark for lidt siden," bemærkede Ole Slagter rolig. — „Stjal, sa'e Du?" raabte Johan og blev endnu rødere i sit Ansigt, end han havde været tilforn, — „hvem siger, at jeg har stjaalet?" — „Det gjør, Gud straffe mig, jeg," vedblev Ole i en ligegyldig Tone, — „og hvad Sludder, behøver Du vel at fragaae det for os, eller at skamme Dig derover? jeg skulde dog mene, at vi tre Cumpaner saa ofte have havt slig Gjerning for." — „Vistnok har jeg seet Jer stjæle begge To," sagde Johan, „men sæt nu ogsaa, at jeg havde langet til den Daler, som Du snakker om, Ole, mener Du saa, at jeg vilde rafle om den med Dig? Du har jo ikke en Skilling at sætte imod. Nei," vedblev han i en dæmpet Tone, — „jeg veed en Ting, der er bedre at kaste høiest Øine om — hør efter og ryk nærmere hen til mig: I vide begge To, at Forvalterens Sølvuhr hænger inde i Vinduet, som vender ud til Spindestuen — ikke sandt, det vide I? — om vi nu lode Brikkerne gaae rundt imellem os, paa hvem der skulde liste sig ind i Aften, naar det bliver mørkt og hole det, saa mener jeg, at det var klogt gjort. Hvad siger Du dertil, Simon?"

„Aa ja! den Onde k.... mig," svarede denne tilfreds. — „Naar det saa først er i vor Magt," vedblev Proponenten, „levere I det til mig, jeg skal nok faae det solgt, og saa dele vi Profitten mellem os." — „Godt nok, Johan," bemærkede Ole Slagter, som just ikke havde synderlig Tillid til sin Vens Reelitet, — „men hvorfor skal Du just sælge det? jeg kunde jo ligesaa godt." — „Sludder, Du! det er nok mig, som har fundet paa det Hele, derfor har jeg Forretten fremfor Jer — desuden" — vedblev han og slog med Nakken, „Du veed jo, at jeg er den Fornemste af os Tre, jeg er udaf Adelstand." — „Uh! Adelstand, Du," skreg Simon Radbrækker med en voldsom Latter, og holdt sig med begge Hænder paa Maven, — „Du er ligesaa lidt adelig som Maren Griis inde paa Spindestuen er det." — „Du er et vantro Fæ, Simon," yttrede Johan fortørnet — „er det ikke sandt, Ole Slagter? Du kjender den hele Historie — var min Fader ikke General? Du behøver forresten blot at spørge Inspecteuren ad, Du Simon Svineho'ede, dersom Du ikke troer mig." — „Aa Fanden heller," yttrede Simon, der ikke ønskede at komme i Klammeri med Johan — „hvad rager det i Grunden mig? For det Din Fader var General, kan Du jo være lige saa god, som En af os Andre. Lad os nu rafle om Uhret."

Johan fremtog Tærningerne igjen, og brugte sin Hattepul til at lade dem falde paa.

Loddet traf Simon — han skulde stjæle Forvalterens Uhr. „Godt," udbrød han ligegyldig, „jeg bringer Dig det i Aften, Johan; det er ikke første Gang, jeg har hentet sligt Gods af anden Mands Eie, og det bliver vel heller ikke den sidste — at sige, dersom vor Herre ellesens sparer mig Lemmer og Kræfter," tilføiede han andægtig. — „Lad os nu see at lette, Klokken bliver mange, vi maae ind paa Gaarden; ellers vanker der Lusinger igjen."

Ved fælleds Anstrængelser kom de tre Venner paa Bene ne og klavrede op ad Grøften; derpaa fortsatte de Veien, Arm i Arm, og under idelige Krydsninger fra den ene Side af Grøftekanten til den anden. En moderne Kabriolet rullede omkring Hjørnet af Frederiksbergveien og kom dem imøde. En stateligklædt Herre og en Dame sad i den.

„Hurra!" udbrød Johan med en dæmpet Stemme, „der er noget at fortjene for os. Denne Gang falder Touren til mig; Du og Ole fægtede sidst. Kryb derfor bort begge To; man maa ikke see os Tre i Flok."

Villig adløde de to Venner, og lode sig glide ned i Grøften, som skjulte dem for de Kommende, og Johan stillede sig i saa gracieus en Positur som han formaaede ved Siden af Veien, tog Hatten i Haanden, og gav sit Ansigt den ynkeligste Mine af Verden. I denne Stilling oppebiede han Kabrioletten.

Som Tordenbygen, naar den en Sommerdag pludselig dækker Himlen og gjør den mørk og skyfuld, saaledes forandredes ogsaa paa eengang Johans rolige, udtryksløse Ansigt, da Kabrioletten kom nærmere. Han stirrer, han vakler, han ryster, han formaaer neppe at holde sig opreist, men rækker dog sin rystende Haand, som holder Hatten, ind i Vognen, der pludselig holdt stille. „En — en Skilling — gode Herre," stammede han, og slog Øiet ned mod Jorden. „Hvorledes!" udbrød den Fremmede i Vognen forbauset, og betragtede Tiggeren nøie; — „denne Stemme, dette Ansigt" — „Tilhører Johan Lindner" skreg Ladegaardslemmet i en af Raseri og Arrighed bævende Tone; „Helvedes værste Fordømmelse hvile over Dig, Otto! fordi Du kjendte mig —"

Han vilde gaae bort, vendte sig om, men Benet gled bort under ham og han faldt. Hesten blev sky — den sprang afsted, og Vognhjulet foer over hans venstre Side og knuste alle hans Ribbeen. Han udstødte et sønderrivende, gyseligt Skrig. Damen i Vognen skreg ogsaa; thi det var Theodora, Johan Lindners Søster. Men Otto rakte sig ud af Kabrioletten og rullede bort med Latter. Man bar Johan ind paa Ladegaarden, og lod Lægen hente. Men al Redning var umulig. En Time efter var han død.

Episode af en svensk Retssag.

Det torde være flere af dette Blads Læsere bekjendt, at en svensk Publicist, Assessor Crusenstolpe (Forf. af „Portefeuille," „Ställningar och Förhållanden" ɔc.) er, paa Grund af nogle i det sidstnævnte Skrift (2det Brev) indeholdte Ytringer, bleven sat under justitiel Tiltale for Majestætsforbrydelse *). Han har nylig udgivet sit Defensionsindlæg i denne Sag, og man kan dømme om den Opsigt, Sagen har vakt i Stockholm, naar man erfarer, at 700 Expl. af denne Brochure bleve solgte den første halve Dag efterat den havde forladt Pressen. I dette Indlæg forekommer en Episode, som sikkert ogsaa vil have Interesse for danske Læsere. Vi tillade os her at hidsætte den, tilligemed den deraf fra en Vedkommendes Side foranledigede Erklæring.

Efterat have berørt sine tidligere Forhold til de Magthavende, hvis Yndest han en Tidlang besad, vedbliver Forf.:

„Følelsen for Selvstændighed og Ret — utæmmelig under hvilke Forhold i Livet jeg end maatte befinde mig — beredede mit Fald, og gjorde mig mistænkt og forhadt allerede den Tid, man troede mig at staae høiest i Gunst. Det vilde være upassende her at trætte med Detailler, som deels tilhøre mit private Liv, deels, hvor de indgribe i det offentlige, bør fremtræde under en anden Form. Jeg henviser desuden til den Rettergang, jeg i 1835 anlagde, som klagende Part, imod Redactionen af Sverigs Statstidende. Den da forefaldne Procedure indeholder og oplyser Adskilligt, hvortil jeg nu kun behøver at henvise, saameget mere som de vexlede Indlæg lagdes Almeenheden for Øie. Det alene behøver jeg derfor at gjenkalde i Erindringen, hvorledes man fra det Øieblik af, at jeg selv gjorde Ende paa mine Forhold til Magthaverne: deels afbrød mine Ytringer som Rigsdagsmand paa Ridderhuset; deels forsøgte at faae mig udvoteret derfra; deels tillod sig, gjennem Regjeringens officielle Organ, Sverriges Statstidende, at angribe min Ære paa en Maade, som foranledigede mig til stævne den ansvarlige Udgiver for Kæmnerretten. — Forfølgelserne iførte sig nu en anden Skikkelse. Det var ei lykkedes at knuse den Trodsige; man begyndte nu i det Sted at friste den Fattige. — En Person, hvem jeg skylder en betydelig Pengesum, og til hvem jeg vedkjender mig upaatvivleligen at staae i endnu større Forpligtelse, saavel ihensseende til de Omstændigheder, under hvilke Laanene skete, som den Taalmodighed, han viser med Tilbagebetalingen — meddeelte mig forleden Efteraar, at jeg kunde gjøre en stor Affaire, som kunde grundlægge min Velstand, hvis jeg vilde afhænde mine Manuscripter. Jeg paaberaabte min Kjærlighed til dem, det Brug jeg nødvendig havde for dem, men han bad mig; idetmindste at tænke paa Sagen, og jeg skulde komme igjen en anden Dag for at faae Planen meddeelt. Ved mit Komme paa den bestemte Tid var han, ved en Andens Besøg, hindret fra at tale med mig; men leverede mig et sammenlagt Papiir, bad mig putte det i Lommen og komme igjen næste Dag, hvor vi da nærmere kunde tales ved. Da jeg efter min Hjemkomst havde læst Papiret, vilde ufeilbarligen mit glødende Blod have sprængt Aarerne, om ikke en velgjørende Graad og et stærkt Næseblod noget havde kjølnet mit oprørte Sind. Min Hustru og jeg tilbragte en søvnløs Nat. For første Gang fældte vi Taarer — bittre Taarer! — over vor Uformuenhed. — Papiret, skrevet med Redacteuren af det ministerielle Blad „Granskaren," Expeditionssecretair Lindgrens bekjendte Haandskrift, er, Ord til andet, saaledes lydende:

---

*) Actors Paastand gaaer ud paa en Straf af 6 Aars Fængsel paa Fæstning og Skriftets Confiscation.

„„Underdanigst Pro-Memoria.

Da det er kommet til Undertegnedes Kundskab, at H. M. Kongen ønsker at tilhænde sig de af mig eiende Manuscriptsamlinger, for at forene dem med de offentlige Archiver, og jeg anseer det for en undersaatlig Pligt, i Alt hvad der staaer i min Magt at komme H. M's naadige Ønsker i Møde, saa skulde jeg herved i Underdanighed erklære, at jeg, imod en contant Kjøbesum af 0000 Rd. Bco, som udbetales til mig eller Ordre, uopholdeligen overgiver til Hans Majestæts høie Eie og Disposition og til Hans Befuldmægtigede: 1) ———— —; 2) ———————; 3) ———————. — Men da det bliver en Følge af denne Afstaaelse, at de historisk-politiske Arbeider, hvormed jeg i en længere Tid har sysselsat mig, maae, af Mangel paa Materialier, pludselig standse, og jeg saaledes seer mig paa een Gang uden Beskjæftigelse og uden Fortjeneste; saa og da berørte Kjøbesum heel og holden medgaaer til at dække den af mig paadragne Gjeld, og jeg, uden Embede, Løn eller nogen aarlig Indkomst, savner alle Hjelpekilder til, paa anden Maade end ved min Skribentvirksomhed, at forsørge mig, Hustru og Børn, maa jeg, i lige Underdanighed erklære, at jeg for min øvrige Levetid nødsages til at udbede mig en Pension af Et Tusinde Fem Hundrede Rgdlr. Banco af H. M. Kongens private Haandkasse, at regne fra d. 1 Juli d. A., og til mig at udbetales saa længe og indtil H. M. kan i Naade forhjelpe mig til en Embedsstilling med en tilsvarende Løn af Staten. I Tilfælde af, at dette skulde vinde naadigst Bifald, vover jeg fra min Side derhos i Underdanighed at foreslaae følgende Vilkaar: 1) At alt Slags politisk Skriveri, for Oppositionen og i dens Aand, fra min Side strax og for stedse ophører; 2) At det allerede af mig færdigskrevne andet Hefte af Skriftet Portefeuille, i Overværelse af Den, H. M. dertil i Naade forordner, opbrændes og tilintetgjøres forinden dets Trykning; 3) at jeg i Underdanighed tilbyder mig herefter, ved alle Leiligheder *) at optræde som politisk Skribent for Regjeringen og i dens Interesse; 4) at jeg isaahensende i Underdanighed erklærer mig villig til, efter de Forskrifter, som mig paa H. M's høie Vegne meddeles, at begynde en aldeles ny Skribentbane, enten som Bladredacteur, som Medarbeider i et Blad, som Forfatter af Brochurer, eller som Udarbeider af Propositioner til næste Rigsdag; samt 5) At Hs. Majestæt i Naade tillader, at jeg isaafald til Hs. Majestæts og Regjeringens høie Bedømmelse opgiver og fremstiller mine individuelle Tanker og Synsmaader, saavel over de vigtige Grundlovsforandrings-Projecter, der nu beroe hos Rigsstænderne, som over andre politiske og statsoekonomiske Gjenstande af almeen Vigtighed, til det Hensyn, Hs. Majestæt i Naade maatte finde at mine underdanige Fremstillinger fortjene. — Stockholm den — Septbr. 1837.““

Da jeg næste Dag indfandt mig hos min Creditor, der forlangte Papiret tilbage, svarede jeg, at jeg ei lod det komme ud af mine Hænder, og at der ikke kunde kjøbslaaes om min Ære, i hvad Beslutning han end maatte tage ihensende til min oeconomiske Velfærd. Formodentlig havde han ikke selv læst Papiret; thi han gav efter for mine Grunde og har siden viist sig ligesaa skaansom imod mig som iforveien. I det Sted kom vi overeens om, at, da han ei havde havt det Hverv at indhændige mig Papiret, men blot at underrette mig om dets Indhold, skulde han henvise Hr. Lindgren til mig selv, hvis denne urgerede paa at faae Papiret tilbage: og see! — Hr. Expeditions-Secretairen indfandt sig virkelig hos mig og vilde have det ommeldte Papiir igjen. Jeg svarede ham ganske koldt, at ogsaa dette Papiir nu hørte til mine Samlinger, og at vi forøvrigt kunde tale om hvilkensomhelst anden Gjenstand, kun ikke om en Sag, hvorom det ei fra noget Synspunkt var partie égale at jeg indlod mig med ham. — Hermed sluttedes vor Samtale; men visselig ikke de Efterforskninger, jeg foretog mig, eller de Oplysninger, jeg fik om de ved denne vakkre Underhandling compromitterede Personer. Endnu beroer det paa mig, ikke at blotte Navnene: een Uforsigtighed til fra mine Modstanderes Side — og det bliver ikke mig, som compromitterer dem!“ —

Dagen efter at Hr. Crusenstolpes Indlæg var udkommet, indleverede Expeditionssecretair Lindgren til Red. af „Aftonbladet“ en Erklæring angaaende hvorledes det forholdt sig med det oven ommeldte Document, i hvilken han formelig vedgaaer, at det er forfattet og skrevet af ham; men derhos paastaaer, at ingensomhelst Anden har havt nogen Deel i den dermed tilsigtede Plan. — Det hedder heri: „Efterat jeg længe med stigende Harme havde læst de politiske Brochurer, Assessor Crusenstolpe Tid efter anden har ladet udgaae i Publikum, vaktes hos mig Lyst til at forsøge paa at føre ham tilbage til en bedre, klogere og mere patriotisk Sindsstemning, saavelsom til et andet Brug af sin Pen, hvilket jeg, efter hans foregaaende Vandel at slutte, ikke ansaae for umuligt. I dette Forsæt bestyrkedes jeg efter nogle længere Samtaler med den af ham paapegede, skjønt ikke navngivne Trediemand, der forsikkrede mig, at han troede, Hr. C. nu havde ifinde at afhænde sine kostbare Manuscriptsamlinger, naar blot Regjeringen vilde betale dem. Da vi imidlertid begge erindrede os, at disse Samlinger for Tiden udgjorde den Capital, hvoraf Assessoren skulde leve, og at han desuden manglede Materialier til sit politiske Skriverie, forestillede jeg, om det ikke var rimeligt, at han ved Bortlæggelsen af disse Vaaben skulde kunne overtales til at antage nye, og, istedetfor at udsaae Uenighedsfrøe i Landet, arbeide for det almindelige Bedste og skrive i Regjeringens Interesse. Jeg sammenskrev derfor i største Hast det Project, Hr. C. nu har offentliggjort, hvilket ei var bestemt til en saa celeber Publicitet, som det nu har vundet. Den omtalte Trediemand, af hvem jeg ikke frygtede nogen Indiscretion, forbød jeg udtrykkeligen at levere det i Assessorens Hænder. Min Samtale med C., efterat han havde faaet Papiret, var ikke meget lang, men dog ikke saa summarisk som det i Forsvaret paastaaes. Under meget udsvævende Phraser gav Assessoren mig et afslaaende Svar, da jeg fordrede Papiret tilbage; han beholdt det, og forsikkrede, at Intet skulde bevæge ham til at udlevere det. Jeg foreholdt ham alvorligt det Utilbørlige i, uden Tilladelse at tilegne sig en Andens Eiendom, hvorpaa vi adskiltes. Sin Trudsel at compromittere endnu flere Personer i denne Sag kan Hr. Assessoren udføre naar han vil. Jeg har ikke givet ham nogen Anledning dertil; men en saadan kan han nok selv skabe sig.“

*) I Marginen inclauderet „NB med sand og oprigtig Iver, efter mit bedste Vidende.“

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. **Sondag, den 24. Juni, 1838.** **Nr. 21.**

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Østerlandske Digte og Tankesprog, efter Rückert; af X. — Collectanea af den nyeste Litteratur. — Nyheder.

Østerlandske Digte og Tankesprog *).

Himmelen og Mennesket.

Gud har slet Intet skabt i Himlen,
Som han os jo paa Jorden gav.
Som hist sig flytter Stjernevrimlen,
Saa flytte vi vor Vandringsstav;
Naar hisset Soel og Maane funkler,
Saa funkler her mangt Diepar;
Hist Regnen Himlens Blaa fordunkler,
Her Elskovs Taarer Diets Glar;
Som Torden, Lyn, paa Himlens Tillie,
Saa hersker her et Blik, et Ord;
Og boer i Himlen Skjæbnens Villie,
Paa Jorden Viddet, Kunsten boer.

Otte Paradiser og det niende.

I Himle ni kun otte Paradiser?
Hvor er det niende? — I Støvets Bryst!
De Salige vel bee i Paradiser,
Men Saligheden selv i Støvets Bryst;
De skabte Skabninger i Paradiser,
Uskabte Skaber i det Skabtes Bryst.
Før savned Du de otte Paradiser,
End dette niende udi Dit Bryst;
Forundt er Dig de otte Paradiser,
Har Du det niende kun i Dit Bryst.

*) Efter Rückert.

Mohammeds Ord om Digtekunsten.

Under Guds Throne hviler i Løn
En Skat — dens Nøgle er Digterens Tunge.
Uden Nøglen, min kjære Søn,
Forblev i Himlen den Skat saa skjøn,
Og Intet herned kom til Gamle og Unge.

En sand Vens Kjendetegn.

Han holder Dig fra det Slette
Og sporer Dig til det Rette,
Din Skam han kjærligt dækker,
Din Roes om Land han strækker,
Forlader Dig ei i Farens Tid
Og staaer Dig bi, naar Du har Strid:
Det kalde de Sandhedsstærke
Det sande Venskabs Mærke.

Satan og Sultanen.

Vær retskaffen og fattig med
Saa times Dig aldrig Harm;
Thi Satan lader den Gode med Fred
Og Sultanen Den, der er arm.

X.

Collectanea af den nyeste Litteratur.

Lurvet-gentile Folk. — „Der gives" — siger Boz i sine interessante Skizzer — „visse Slags Folk, som, besynderligt nok, synes udelukkende at tilhøre London. Man møder dem der hver Dag paa Gaderne, men man møder dem intet andet Sted; de synes at være eiendommelige for dets Jordbund og at høre til London ligesaa udelukkende som Steenkulsrøgen. Vi kunde oplyse denne Bemærkning ved flere forskjellige Exempler, men i nærværende Skizze ville vi alene som en Prøve henpege paa een Klasse — den, der saa træffende og udtryksfuldt kaldes den „lurvet-gentile." — Lurvede Folk, — det veed Gud, dem kan man nu finde overalt, og gentile Folk ere ikke sjeldnere Artikler udenfor London end i London; men denne Sammensmeltning af begge — denne lurvede Gentilitet — er ligesaa reen lokal som Statuen ved Charing-cross. Det er ogsaa værdt at lægge Mærke til, at det kun er Mandfolk, som ere lurvet-gentile; et Fruentimmer er altid enten skiden og sludsket i yderste Grad, eller reenlig og net, i hvor meget end Armoden viser sig i hendes Ydre. En meget fattig Mand, „der har seet bedre Dage," som det hedder, er en forunderlig Sammenblanding af Skiden-Sludskethed og ynkelige Forsøg paa en Slags luslidt Pyntevornhed. — Vi ville søge at forklare vor Opfatning af den Benævnelse, som udgjør Titelen til disse Linier. Hvis Du møder en Mand, slendrende op ad Drury-lane, eller læ-

nende sig med Ryggen op til en Pæl i Longacre, med Hænderne i Lommerne paa et Par drapcouleurs Buxer, rigelig besprængte med Fedtpletter, Buxerne hængende i Poser over Støvlerne, og prydede med to Reeb nedad Benenes Ydersom — iført hvad der engang har været en bruun Kjole, med blanke Knapper, og en Hat klemt høit op paa Siderne og trykket ned over det høire Øie — saa ynk ham ikke; han er ikke lurvet-gentil. De „musikalske Soirner" i en eller anden Kippe, eller Udenværkerne af et Privattheater ere hans udkaarne Opholdssteder; han nærer en indgroet Antipathie imod ethvert Slags Arbeide, og staaer paa familiær Fod med flere Statister ved de store Theatre. Mød dersom Du seer en Mand paa 40 til 50 Aar skynde sig nedad en Sidegade, holdende sig saa tæt som han kan til Husene, iført en gammel Kjole med antikt Snit af luslidt sort Klæde, skinnende af uasfadeligt Slid som om den var gneden ind med Vox: Buxerne trukne stramt ned, deels for Anstanden og deels for at holde de gamle Skoe fra at glide af Hælene; naar Du derhos bemærker, at hans guul-hvide Halstørklæde er omhyggeligt fæstet ned, og Vesten ligesaa omhyggeligt fæstet op, for at skjule Pjalterne underneden, og at hans Hænder ere puttede i Lovningerne af et Par gamle Bæverskinds Handsker, saa kan Du rolig tage ham for en lurvet-gentil Mand. Et Blik paa dette forknytte Ansigt og denne frygtsomme Mine, der udtrykker Armodens Bevidsthed, vil bringe Dit Hjerte til at røre sig af Medlidenhed — forudsat naturligvis, at Du hverken er en Philosoph eller en Statsoeconom.

Jeg var engang ret mærket af en lurvet-gentil Mand; han var legemlig tilstede for mine Sandser om Dagen, og han foresvævede mig hver Nat i mine Drømme. Han tildrog sig først min Opmærksomhed ved at sidde ligeoverfor mig i Læseværelset i det brittiske Museum, og hvad der gjorde denne Mand endnu mærkeligere, var, at han altid havde for sig et Par lurvet-gentile Bøger — to gamle, med Ælsøren velforsynede Folianter, i skimlede, mølædte Bind, der engang havde været pyntelige. Han kom der hver Morgen netop naar Klokken slog ti; han var altid den sidste, der forlod Værelset om Eftermiddagen, og naar han gik, kunde man see paa hans Mine, at han ikke vidste noget andet Sted at gaae hen, for at finde Varme og Ro. Der pleiede han at sidde Dag ud og Dag ind, saa tæt op til Bordet som muligt, for at skjule Mangelen af Knapper paa hans Kjole, og med sin gamle Hat omhyggeligt placeret ved sine Fødder, hvor han kjendeligen smigrede sig med, at Ingen vilde lægge Mærke til den. — Omtrent Kl. 2 saae man ham begjærlig gnave paa et Franskbrød eller en Tvebak; han tog ikke Brødet dristigt ud af Lommen paa eengang, som en Mand, der veed, at han kun tager sig en lille Frokost; men brød det af i smaae Stumper i Lommen og listede sig til at spise det. Han vidste altfor godt, at det var hans Middagsmad. — Da jeg første Gang saae denne stakkels Person, troede jeg, det var umuligt, at han nogensinde kunde komme til at see værre ud. Jeg gik endogsaa saa vidt, at jeg speculerede paa Muligheden af at han inden føie Tid vilde vise sig i en anstændig Habit ved Hjelp af en Gentlemans aflagte Klæder. Jeg kjendte kun lidt til Tingene. Han blev med hver Dag mere og mere lurvet-gentil. Knapperne faldt af hans Vest, den ene efter den anden; saa knappede han Kjolen; og da den ene Side af Kjolen var reduceret til samme Forfatning som Vesten, knappede han den paa den anden Side. Han saae noget bedre ud i Begyndelsen af Ugen end i Slutningen, fordi Halstørklædet, endskjøndt det var guult, ikke var fuldt saa smudset, og midt i al denne Elendighed viste han sig aldrig uden Handsker. Han forblev saaledes en Uge eller to; endelig gik een af Knapperne bag paa Kjolen af, og nu forsvandt Manden, og jeg troede, han var død.

Omtrent en Uge efterat han var forsvunden, sad jeg ved samme Bord, og da mit Blik dvælede ved hans tomme Stoel, faldt jeg uvilkaarlig i en Grublen over Aarsagen til hans Forsvinden. Jeg tænkte: mon han skulde have hængt sig, eller kastet sig i Themsen? mon han virkelig skulde være død, eller mon han ikke blot skulde være sat ved Vingebenet? — da mine Gisninger pludselig bleve bragte til Taushed ved Indtrædelsen af selve Manden. — Han var undergaaet en besynderlig Metamorphose, og spadserede frem midt i Værelset med en Mine, som viste, at han fuldkommen var sig Forbedringen i sit Udvortes bevidst. Den var heelt forunderlig; hans Klæder bare en smuk, mørk, glindsende sort Farve, og dog saae de ud som om de vare de samme, han før havde havt — ja, der sad i dem de samme Stopninger og Lapninger, hvormed gammelt Bekjendtskab havde gjort mig fortrolig. Ogsaa Hatten — Ingen kunde tage feil af denne Hats Form, med den høie Pul, gradviis tiltagende i Omfang. Lang Tjeneste havde givet den en rødligbruun Teint, men nu var den ligesaa sort som Kjolen. — Sagens rette Sammenhæng foer mig pludselig, som et Lyn i Tanke — den hele Habit var bleven opfarvet og pressет. Det er et skuffende Liquidum, der saaledes gjenopliver sorte og blaae Klæder; vi have seet dets Virkninger paa mangen en lurvet-gentil Mand. Det forleder sine Offere til en temporair Anmasselse af Vigtighed; muligviis til at kjøbe et Par nye Handsker, eller en Stok, eller en anden ubetydelig Artikel. Det sætter nyt Mod i dem en Uges Tid, for, om muligt, at nedtrykke dem endnu dybere. Det gik ogsaa saaledes her; den ulykkelige Mands momentane Værdighed tog af netop i samme Forhold som Slidet tog den nye Livsfarve igjen af Klæderne. Knæerne paa Beenklæderne, Albuerne paa Kjolen, og Sømmene allevegne, begyndte snart at blive allarmerende hvide. Hatten kom igjen under Bordet, og dens Eier sneeg sig hen til sin Stoel igjen ligesaa stille som før. — Der kom en Uge, hvor det uophørligt smaaruskede og var taaget. Da den Uge var forbi, saae man ikke længer Spor af Glandsen; og den lurvet-gentile Mand prøvede aldrig siden paa at iværksætte nogen Forbedring i sit Exterieur.

Det vilde være vanskeligt at nævne nogen særegen Part af London som de lurvet-gentile Folks fornemste Tilflugtssted. Vi have mødt mange af dem i Nærheden af de juridiske Collegier. Man kan træffe dem i Holborn mellem 8 og 10 hver Morgen, og hvo der af Nysigenhed vil gaae ind i Retten for insolvente Debitorer, vil baade blandt Tilskuerne og de der practiserende Juristers finde en stor Varietet af dem. Jeg har aldrig været paa Børsen uden at see nogle lurvet-gentile Folk, og jeg har ofte undret mig over hvad Forretninger de der kunne have. De kunne sidde der i hele Timer, støttende sig paa store, vandsotige, meelduggede Paraplyer. Ingen taler til dem, og de tale heller ikke til Nogen. Naar jeg husker mig rigtig om, saa erindrer jeg mig dog at have seet to lurvet-gentile Folk tale sammen paa Børsen; men jeg veed af Erfaring, at det er et ualmindeligt Tilfælde, foranlediget ved

Tilbudet af en Priis, eller en anden saadan almindelig Høflighed. — Det vilde være en lige vanskelig Sag, enten at betegne nogen særegen Plet som disse Væseners Opholdssted, eller at forsøge paa at nævne deres sædvanlige Beskjæftigelser. Jeg har aldrig havt at gjøre med flere end een lurvet-gentil Mand; det var en Drukkenboldt af en Kobberstikker, og han levede i en fugtig Bagstue i en ny Række Huse i Camdentown, halv Gade, halv Byggegrund, nærved Kanalen. En lurvet-gentil Mand har enten aldeles ingen Beskjæftigelse, eller han er maaskee Kornagent, eller Kulagent, eller Viinagent, eller han inddriver Gjeld for Folk, eller han er Mægler-Assistent eller en Procurator, der er kommen tilagters. Han er maaskee Arkeskriver, eller Contribuent til Pressen af den laveste Art. Om Andre have lagt Mærke til disse Menneskers Færd saa ofte som jeg, veed jeg ikke; men det veed jeg — at den ulykkelige fattige Mand (hvad enten han nu skylder sin egen eller Andres Opførsel denne sin Vanskjæbne), der føler sin Fattigdom, og forgjæves stræber at skjule den, er en af de ynkværdigste Gjenstande, den menneskelige Natur har at opvise. Saadanne Gjenstande ere, med faa Undtagelser, de lurvet-gentile Folk.

Skatten i Kreml. (Humboldts, „Reise nach dem Ural" ɔc.) I det nye Arsenal (Druscheinaja Patata) findes det Skatkammer, hvori de russiske Storfyrsters og Czarers Kroner, Sceptere, Throner, Vaaben og Drikkekar opbevares, tilligemed andre nyere Mærkværdigheder. Det er en Samling af Kostbarheder, som, paa Grund af deres tildeels meget høie Alder og deres Kunstværd, er af stor Vigtighed for Oldgrandskeren og Kunstneren; men paa Grund af den rige Mængde af Ædelstene, hvormed de ere besatte, heller ikke uden Interesse for Mineralogen. Kronerne hvile paa Hynder, der ligge hver paa sin Piedestal; Thronerne staae langs med Salens Væg paa Forhøininger. Kronerne ere besatte med Diamanter, Rubiner, Smagrader, Turkiser og Perler; de største Ædelstene findes sædvanlig paa Spidsen af dem under Korset. Blandt disse paafaldt mig en stor, guul, usleben Ædelsteen, der, saa vidt jeg efter flygtig Beskuelse kunde domme, er en Saphir. Den ældste Krone, som findes i Skatkammeret, er den, som den græske Keiser Alexius Komnenus i Aaret 1116 sendte til Kiew til Storfyrste Wladimir Monomachus, og som denne brugte ved Kroningen. Den Masse af Kostbarheder, som her opbevares, er overordentlig, og maaskee den største, som er samlet paa eet Sted, da den i Værdi endnu skal overtræffe Skattene i Jewel Office i Londons Tower, som vurderes til to Millioner Pund Sterling.

Blomsterkultur i Paris. (Revue Britannique, Jan. 1838). Siden det er lykkedes Kunstgartnerne at acclimatisere en Mængde udenlandske Planter i Europa, begynder Smagen for Blomster at udbrede sig; man er ikke, som i Holland, passioneret for en eneste Blomsterart, tvertimod, man sætter Priis paa at besidde det størstmulige Antal. Paa festlige Dage smykker den Rige gjerne sit Huus med de sjeldneste Blomster lige fra Porten til Salen; Gaarde, Forsal, Gange, Garderober, hvert Værelse skal forestille en grøn Løvhytte. Planterne maae frembyde den største Mangfoldighed: Træer, Buske, Planter med forskjelligt Løvværk, Blomster af sædvanlig Art eller de sjeldneste Vækter. Ogsaa er Kunstgartneriet blevet en meget vigtig Industri-Artikel. Man vurderer for Tiden Afsætningen af Blomster paa Londons forskjellige Torve til 400,000 Pund Sterl. om Aaret; i Paris koster en Bouqvet fra 3 og 4 til 9 à 12 Francs. En Kunstgartner i Paris har vurderet Leien for Kasser og Vaser med Blomster, Træer og Buske, afskaarne Blomster ɔc., som tjente til Zirat ved de fleste af de glimrende Feste, som bleve givne fra 23de til 30te Januar 1838, altsaa i 8 Dage, til 42,000 Frs. Af denne Sum androg Leien for Kasser og Vaser med Blomster, Træer ɔc. ved de store Festballer ved Hoffet og hos Ministrene 7,900 Frs., ved store Privatballer 2,500 Frs; for Kurve, Blomsterkasser og Indfatninger, til Aftenselskaberne 6000 Frs.; for afskaarne Camelieblomster (Dusinet til 10 á 24 Frs.) 3000 Frs; for Haarbouqvetter af udsøgte Camellier med Blomster, Knopper og Blade 1000 Frs; for 200 Potter blomstrende Camellier, i Gjennemsnit á 10 Frs, 2000 Frs; for Blomsterbouqvetter til Baller (fra 2 og 3 til 15 og 20 Frs; i Gjennemsnit á 5 Frs) 20,000 Frs; for Opstilling og Transport alene 10,000 Frs. — Den i Paris saa vigtige Blomsterhandel drives imidlertid kun af omtrent 20 Etablissementer, som alene ere i Besiddelse af Leverancerne til Blomsterluxus. Man kan ogsaa sige, at de næsten alle uden Undtagelse florere. En lille Blomstergartner, der for 15 Aar siden nedsatte sig med 50 Fr., besidder nu en betydelig Formue, og en Kunstgartner, der kunde anvende 50 á 100,000 Fr. paa sin Indretning, er nu en Millionair; man regner at 4 eller 5 eie over en Million, og dog er Forbruget af Blomster i Paris endnu langtfra ikke hvad det kunde være. Om Vinteren er kun faa Blomster at erholde, og aarligen savnes i Paris's Midte en betydelig Anstalt for denne indbringende Handelsgreen. Dette have endelig nogle Kunstgartnere indseet og i 2 Aar arbeidet paa i Paris at oprette et af de største Etablissementer af denne Art i Europa; uhyre Drivhuse ere allerede færdige (Boulevard Mont Parnasse, 37) og 400,000 Planter, Buske ɔc. af hver Alder og Art stillede til offentligt Skue.

Kirsten Piils Kilde. (Werlauffs: „Historiske Antegnelser til Holbergs Lystspil," 1ste Bind, 1838). — Denne, om ikke ældste, saa dog i flere Henseender meest berømte af alle danske Kilder er maaskee ogsaa den eneste, hvis rette Opdagelsestid kjendes. Denne skal have været Aaret 1583, ifølge den ved Kildens Fattigblok anbragte, der endnu befindtlige Indskrift, saaledes lydende:

Det Kildevand, som her sit Udløb haver taget,
Er af Kirstine Piil først fundet og opdaget (A. 1583).
Men nu til Manges Lyst og Nytte sat i Stand
Ved Grev af Reventlow, som Stiftsbefalingsmand (A. 1750).

Men hvo denne Kirstine Piil egentlig har været, derom har hverken Historie eller Sagn opbevaret os mindste Efterretning. Derimod har et nyere Digt (Kildereisen, af T. C. Braun), uvist om efter nogen egentlig Hjemmel, meddeelt den Legende, at det skal have været en adelig Jomfru, Ridder Erik Bjørns Datter Kirstine, Ridder Axel Skrams Hustru, som faa Dage efter Brylluppet blev bortført af Rovere, og, efter mange Fristelser og Gjenvordigheder, traf sin Mand igjen som Eremit i Skoven, hvor han døde og hun selv derpaa endte sine Dage som Eremitinde. Om hende fortælles her, at

Hun plantede med egen Haand for Døren
En **Grædepiil**, som Minde om sit Savn;
Hvorover det ei vared længe, førend
Folk hende selv tillagde **samme Navn**;
Thi som de kom og gik, i Kulde og i Hede,
De hende dagligt saae for den at knæle, bede.

Grædepilen og Hytten forsvandt i Tidernes Løb, men Kilden vedblev og beholdt sit gamle Navn. Enhver, der haver lagt Mærke til, hvorledes et Folkesagn kan opstaae, endog blot af misforstaaede eller forvanskede Navne, vil ikke finde en saadan Forklaring usandsynlig. — Man kan formode, at denne Kildes Navnkundighed maa have taget sin Begyndelse allerede under Christian den 5tes Regjering, da Jægersborg Dyrehauge blev anlagt. En rum Tid maa hengaae, inden et saadant Sted kan opnaae et vist Ry, og den Maade, hvorpaa denne Kilde omtales i det Holbergske Stykke Kildereisen, at alle gamle Folk af Overtro reiste derud St. Hans Aften m. m., synes heller ikke at betegne nogen aldeles ny Folkeforlystelse. Muligt endog at, ligesom hellige Kilder i den katholske Tid rivaliserede med hinanden, Kirsten Piels Kilde ogsaa kan have bidraget til at skille en anden, nærmere Kjøbenhavn beliggende, ikke meget omtalt, og længe forglemt Kilde ved sin Anseelse og sine Besøg. — Omtrent en Fjerdingvei fra Hovedstaden paa Strandveien, ved det dengang bekjendte Tracteursted Kildendal, fandtes nemlig en Kilde, som af den nærliggende Gaard Gamle-Vartov, (hvorhen Helliggeistes Hospital engang i Begyndelsen af det 17de Aarhundrede, paa nogle faa Aar var blevet forflyttet) almindeligen kaldtes **Vartov-Kilde**. At denne Kilde, i en vis Periode, før Dyrehaugens Kilde blev den meest besøgte, maa have været et Samlingssted for Kjøbenhavnerne, kan sluttes af en Optegnelse i den Bircherodske Dagbog. Denne Vartov Kilde nævnes tilligemed Helene- og Helsingøers (men ikke Kirsten Piils) Kilde i en Disputats af **M. Hosum** og ligeledes i **Wadskjærs** Efterretning om danske Sundhedskilder. Men at den henimod Midten af det 18de Aarhundrede, deels formedelst Kirsten Piils-Kildes yndigere Omgivelser, deels af andre naturlige Grunde, aldeles maa have tabt sin Anseelse, kan uden Tvivl sluttes af den Maade, hvorpaa den omtales i **Langes** Lære om naturlige Vande (1756) under Navn af **St. Hanses Kilde** (rettere maaskee **Mester Hanses Kilde** af en Prof. M. Hans Zoega, død 1673) — Paa den Tid da Holberg skrev sin Kildereise, synes derimod Kirsten Piils Kilde at have været i sin høieste Glands, baade som Sundhedskilde og Forlystelsessted. Ifølge Skildringen i Intermezzet, droge St. Hansdag derhen, „saavel Ryttere som Fodfolk med Spande, Krukker og Bouteiller." Der skete Optog, deels af Bønder, „som gik Sommer i By med Faner og Mundering og Maigrene", deels „af gamle Kjærlinger med Krykker, og Krukker hængende ved Siden." Der spiltes paa Lire, og Bønderne dandsede til blinde Bierfiedleres Musik. Ved Kilden selv vare Telte opslaaede. Der var en stor confus Allarm — Folk sloges om at komme først til Kilden — „Nogle øste Vand med Krukker, andre med deres Hatte." Imidletid har maaskee netop Stedets Nærhed ved Hovedstaden, og, om just ikke en tiltagende Oplysning hos dennes Beboere, saa dog den Misbrug og de Uordner, som letteligen foranlediges, hvor en saa blandet Mængde kommer sammen, bidraget til at svække dens Anseelse som Sundhedskilde. Vist er det at denne Kilde aldeles forbigaaes i den anførte Wadskjærs Fortegnelse og at dens Besøgelse, omtrent ved Aaret **1770** siges (i en Anm. til „Der Fremde") blot at have havt Tids, fordriv til Formaal. Dette blev efterhaanden det fremherskende og er for Tiden vel det eneste, der, i den saakaldte Kildetid, lokker ei blot Kjøbenhavnerne, men ogsaa Folk fra Omegnen, og selv vore skaanske Gjenboer, til Kirsten Piils Kilde, eller rettere til Dyrehaugen; skjøndt der dog endnu i nærværende Aarhundrede haves Exempler paa, at En og Anden, efter Ordsproget: Naar man fattes Ild, leder man i Asken, ogsaa her haver søgt Hjelp for en eller anden legemlig Svaghed.

Nyheder.

Den russiske Storfyrste **Alexander Cesarewitsch** ventes nu hertil paa Tirsdag Eftermiddag. Om Festligheder, som her ville finde Sted for Hs. keiserlige Høihed, veed man endnu kun, at **tvende** Formiddage (istedetfor de efter Programmet indtenderede **fire** ere bestemte, at anvendes til **militaire** Optoge: Parade, Revue og Maneuvrer, den ene Dag paa Fællederne, den anden paa Amager, og tvende Aftener til at besøge Theatret, samt at Balletterne: „Waldemar," vil blive opført ved den første af disse Forestillinger. Storfyrsten agter forøvrigt kun at opholde sig her i 5 Dage. — Om Hs. keiserlige Høiheds Nærværelse i Stockholm læses følgende detaillerede Beretning i „Aftonbladet": „Den keiserl. russiske Dampfregat Herkules ankom, fulgt af de tvende andre Dampskibe, som i nogle Dage havde ventet ved Warholm, til Stockholm den 10de om Aftenen Kl. 8, hvor de modtoges med dobbelt Salut fra tvende Divisioner Kanonchalupper, som laae i Linie, og derefter fra Kastellet, hvilket besvaredes fra Herkules. Under Saluten laae de russiske Dampfartøier nogle Øieblikke stille og gik derefter ganske langsomt den øvrige Vei opad Strømmen, saa at den talrige Folkemængde, som i den smukke Aften havde promeneret ud for at see Høitideligheden og nu beklædte alle Strandbredderne af Kastelholmen, Skibsholmen ɔc., havde god Leilighed til at see det vakre Søstykke, som dannedes af alle Fartøier midt i Røghvirvlerne. Ingen ahnede imidlertid da endnu den store og overordentlige Surprise, som forestod en kort Stund derefter, og som Dagen derpaa udgjorde det udelukkende Emne for Alles Spørgsmaale og Samtale, endnu mere end den ventede høie Gjæsts, Storfyrst **Cesarewitschs** Ankomst, nemlig at H. M. **Keiseren af Rusland** selv, aldeles uventet, overraskede den kongl. Familie med sit venskabelige Besøg. Selve Maaden, H. M. Keiseren havde valgt til denne Overraskelse, egnede sig ogsaa til at vække en særdeles Interesse. Idet Fartøierne stansede udenfor Skibsholmen udsattes fra Bagbord en større russisk Slup med rød- og hvidklædte Roerkarle, i hvilken ikkun tvende Personer gik ombord, af hvilke den Ene var Grev v. Suchtelen, der har opholdt sig her et Par Uger, og dennel Slup roede frem foran den svenske Slup, som, prydet med det russiske Flag, var udsendt for at modtage Storfyrsten og hans Suite. Ved Logårdstrappen, hvor Over- og Understatholderen, Overcommandanten, Commandanten, Cheferne for Garderegimenterne og Flaadens Generaladjutant befandt sig, for at modtage de Ankommende, stege disse to Personer strax i Land, og da Overstatholderen kom dem imøde, pegede den ene af dem, der var Keiseren selv, kun paa den anden Slup, med de Ord: „**Der er Storfyrsten!**" hvorpaa de tilfods skyndte sig opad Trappen og ind over Slotsgaarden til de for Storfyrsten indrettede Værelser. Kronprinds Oscar, der endnu i det Øieblik ikke ahnede det mindste om den saa behagelige Overraskelse, men havde begivet sig did, i den Tanke at møde Storfyrsten, var saaledes den Første af den kongl. Familie, der med ligesaa megen Forbauselse som Glæde kom til at modtage og hilse paa Keiseren, hvorefter de begge fulgtes ad til Kongen, hvis Overraskelse over det forbindtlige og smigrende Besøg var ikke mindre levende. Imidlertid var ogsaa Storfyrsten stegen i Land og kjørte med Suite (hvoriblandt de fornemste Personer vare Grev **Orloff** og Fyrsterne **Menzikoff** og **Lieven**) op til Slottet i de ved Stranden ventende Vogne, hvorimod de tvende mindre Storfyrster, der ogsaa vare fulgte med fra Stettin, forbleve om Natten ombord og først gik i Land næste Dag. Kort efter begave de høie Personer sig ind i Dronningens Værelse, hvor Kronprindsessen ogsaa befandt sig. — Man kan let forestille sig, hvilket Liv og hvilken Bevægelse, der i denne Anledning opstod paa Slottet. En Capitain af hvert Garnisonsregiment og en Ritmester af Livgarden til Hest beordredes strax til at gjøre Vagt for Keiseren. Denne logerede i de til Storfyrsten indrettede Værelser og lod fra Dampskibet hente sin egen Seng, som han benyttede. — Som et Beviis paa, hvor aldeles ubekjendt Keiserens Hidkomst var, fortjener at nævnes, at Ingen ombord paa det fra Dalarö mefølgende kongl. svenske Dampskib Gylfe vidste, at Keiseren befandt sig ombord paa Dampfregatten Herkules, og at ikke engang Grev Mörner, der paa Veien kom ombord paa Herkules, for at beneventere og følge med Storfyrsten, vidste noget deraf, da Keiseren var forbleven nede i sit Værelse, medens Storfyrsten og Suite var oppe paa Dækket. — Dette er, om vi ikke feile, den første Gang noget Lands regjerende Monark har gjort et Besøg i Sveriges Hovedstad, lige siden Kong **Christian den Tredie** gjorde et Besøg hos **Gustav den Første**. — Næste Dags Formiddag kjørte Keiseren og Storfyrsten ud med Prinds Oscar i en af dennes Equipager og besaae Kasernerne, ved hvilke Tropperne vare opstillede i Parade, og Hospitalerne. Om Eftermiddagen toge de høie Gjæster tilligemed den hele kongl. Familie til Dyrehaven og det derværende kongl. Lysthus Rosendal; Promenaden omkring i Dyrehaven viste den største Filee af Hofequipager, man i mange Aar har seet i Stockholm, og var forøvrigt fyldt med en stor Mængde private Equipager og vrimlede af Fodgængere. Den 12te om Formiddagen var stor Exercits med Parade paa Ladugårdsgårdet, de høie Gjæster besaae hele Artillerie-Attiraillen og bivaanede Arbeidet i en transportabel Feltsmedie, og om Aftenen stort Bal ved Hoffet, som aabnedes af Keiseren og Dronningen, Cesarewitsch og Kronprindsessen. Kl. 12½ om Natten afreiste Keiser Nicolaus, tilligemed de to mindre Storfyrster, ombord paa Dampskibet Herkules (det heed, at han vilde tage til Petersborg, inden han igjen reiste over til Tydskland). Før sin Reise uddeelte Keiseren en Mængde Ordener og kostbare Præsenter, hvoriblandt omtales en af betydeligt Værd til Hertugen af Dalarne, der er hans Gudsøn og opkaldt efter ham; han viste den største Gavmildhed mod de lavere Hofbetjente ved at skjænke dem en Sum af **1000** Dukater i Guld; en anden betydelig Sum gav han Tropperne paa Ladugårdsgårdet som Beviis paa sin Tilfredshed med de af dem udførte Maneuvrer. — Storfyrsten besøgte den 13de Videnskabselskabets Samlinger, Artillerieinstituttet paa Mariaberg og Krigsakademiet paa Carlsberg. **Ole Bull** lod sig høre ved Hoffet i en Concert, ved hvilken han gjorde „stor furore"; Kongen lod ham complimentere ved den norske Statsminister og han blev befalet til Soupeen efter Concertens Slutning. — Den 14de besaae Storfyrsten Skibsholmen og den 15de reiste han med Prinds Oscar paa Dampskibet Cometen til Gripsholms og Åkers Kanonstøberie. De ventedes først tilbage derfra den 20de (altsaa i Onsdags), for endnu forinden Storfyrstens Afreise at overvære en større Feltmaneuvre paa Ladugårdsgårdet."

Trykt, med Hurtigpresse, hos Carl C. Werner & Keller.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite).

1ste Aarg. Sondagen, den 1. Juli 1838. № 22.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: En Nats Hændelser, Humoreske. — Nyheder.

En Nats Hændelser.

Humoreske.

Huset Nr. 435 i en af Byens mindre besøgte Gader beboedes for flere Aar siden af adskillige rolige Familier, som sjelden i Ord eller Gjerning forstyrrede sig selv indbyrdes saalidet som Naboer eller Gjenboer. I øverste Etage hørtes aldrig Spektakel, uden naar Katten fra første Sal besøgte Hunden paa anden, i Mellem-Etagen kun, naar det omtalte Besøg gjengjeldtes fra Hundens Side, og i Stuen alene, naar Konen sammesteds bankede sin Mand, Noget, der dog ulige oftere fandt Sted end ovennævnte tumultuariske Sammenkomster. Øverst oppe boede for Resten en eenlig Enke med Pige, som havde en Logerende, et stille Menneske, der havde læst flittigt til sin Examen, taget den for et Aars Tid siden, og nu sleed paa den behørige Anciennetets-Tid, der endelig skulde bringe ham et lille Landsbykald med al den landlige og huuslige Lykfalighed, som man kun kan tænke sig paa Jyllands Heder eller Vesterhavets susende Bredder. Paa første Sal residerede en gammel Justitsraad etcetera, om hvem man iøvrigt intet Andet vidste, end at han havde boet der i 16 Aar, og i al den Tid været Justitsraad, samt at samme Justitsraad havde forskrækkelig mange Penge, og en ung Søsterdatter i Huset, som han havde taget til sig, draget op, og dertil behandlede med en faderlig Onkels hele Strenghed og Anmasselse. I Stuen havde to aldrende Ægtefolk opslaaet deres Paulun, uden Børn eller Frænder; de fordrev sig imidlertid, som sagt, Tiden paa bedste Maade med smaae huuslige Scener, hvorved dog Mandens Die, ligesom Ridder Bernards i Roverborgen, gjerne „stod i Vand," idet han følte, at „hun var Frue, og han kun Ægtemand." —

Det var intet Under, vil man maaskee sige, at der kunde være roligt og stille i et saadant Huus; vi maae da bemærke, at Huset ingenlunde indvortes var saa roligt, som det udvortes lod til; og det vil vel heller ikke forundre Nogen, naar man betænker, at der i samme fandtes et Par uenige Ægtefolk, altsaa Drilleri og onde Luner, en godgjørende Onkel af Rangforordningen, altsaa gammelt Stivsind, Særhed og graahærdede Indbildninger, en bedaget, eenlig Enke, altsaa Nysgjerrighed og Lyst til Sladder, og endelig et Par unge Mennesker, hver i sin Etage, hvis Ønsker maaskee vare adskilte ved flere Etager, om end deres Hjerter mødtes paa Trappen imellem begge — altsaa vaagnende Lidenskab, List, Bedrag og en forskrækkelig Passion for at paasætte Enhver, der vilde ligge dem i Kortet, og fremfor Alt den gamle Justitsraad, Bornæser af en fast eventyrlig Størrelse.

Alle Ulykker skee ikke paa Tycho Brahes Dage; alle natlige Spøgelse-Historier foregaae ikke i Valpurgis Nat. Det begav sig saaledes, at Justitsraaden en smuk Eftermiddag tidligt paa Foraaret 1832 med sin Ven — ja, for Justitsraaden havde en Ven, hvad vi maaskee have forglemt at berette vore Læsere, en Secretair, gammel Secretair, fast ansat i Revisionen, og for Resten en Mand af Talenter, der skrev en ypperlig Haand, omtrent som man trykkede i Christian den Syvendes Tid, og, hvad Accuratesse og Punktlighed angik, besad alle et Uhrs Egenskaber, inclusive den, at gaae op og ned ad Gulvet som en Perpendikel — altsaa: Justitsraaden med sin Ven, Secretairen, under den ene og en gammel Parapluie under den anden Arm gik ud af Huset Nr. 435, for, som sædvanligt, at styre ud i Klubben til en Piquet eller L'Hombre, hvorfra man da retournerede ved borgerlig Tid, og skiltes ved Justitsraadens Port, hvortil hans Ven immer fulgte ham. I samme Øieblik saaes et lille nydeligt Hoved, omflagret af de blødeste Lokker, i et af Justitsraadens Vinduer: det var den lille Søsterdatter, som uden Tvivl saae efter de Bortgaaende; men det var da løierligt: hun saae jo til den modsatte Side, lige til den modsatte Side; man skulde næsten troe, at der var noget bedre at see — og det maa nok ogsaa have været Tilfældet, siden Candidaten fra anden Sal just nærmede sig fra samme Kant, og det med saadan Iil, at han væltede en Amagerkones Grønkurv i Rendestenen, og spildte al Fløden for en sorgløs Skomagerdreng, der fløitende besørgede sin Madames Ærinde. Justitsraaden og hans Ven vare for Resten nok værd at see paa, naar de stateligt bevægede sig henad Gaden: Secretairen bar en blaa Spencer over en bruun Kjole, der viste hans Ryg i dens hele Udstrækning, hvilken, hvad Breden anbelangede, var fast umærkelig; de gule Kasimirs Beenklæder sluttede saa nær, saa inderligt til Benene, at de gave en meer end tydelig Forestilling om, hvor Lidet der dog i Grunden hører til, for at hjelpe sig igjennem Verden, og den graae Hat, af usædvanlig Brede imod det spidse Ansigt, lignede et Slags Tag, hvorunder Psychen af en Secretair havde fæstet Bo, men som iøvrigt havde Plads til flere af samme Dimensioner. Justitsraaden røbede unægteligt større Luxus i Klædedragt: i den første Halvdeel af Maaneden bar han nemlig Chenille, changeert eller fleerfarvet, ligesom Labans Hjord, i den sidste en smuk Drapcouleurs Frakke, der i Pragt ikke stod saa lidet over Chenillen. Aarsagen dertil var følgende: Den i Stuen boende Aldermand, Hr. Kneiper, var ikke utilbøielig til engang imellem at tage sig en Taar over Tørsten, hvilket iblandt An-

det frembød et rigeligt Stof til de smaa huuslige Scener, vi ovenfor have berørt. Som en Følge heraf fik han af sin ægteskabelige Halvdeel, som havde usurperet den fælleds Kasse, ved Maanedens Begyndelse, og det endda sparsomt nok, tildeelt en vis Sum til Lomme- eller Drikke-Penge, som da i Almindelighed midt i Maaneden var forsvunden; han henvendte sig da — ikke til sin Kone, men — til Justitsraaden paa Første, for at fornye sin Mønt og erholde Forstærkning til Maanedens Slutning; Justitsraaden, der paa sin Side ikke var utilbøielig til Gjerrighed, fandtes vel villig til at præstere denne, men sikkrede sig som en forsigtig Mand med tilstrækkeligt haandfaaet Pant, nemlig Hr. Kneipers gode Frakke, som var det Eneste af Betydenhed, hvorover hans Kone havde ladet ham fri Ret at disponere. Ved denne Transaction vandt Justitsraaden desuden den kostelige Brugsret over Frakken, som han een Gang for alle havde betinget sig, og regelmæssigen benyttede den sidste Halvdeel af hver Maaned, hvoraf altsaa fulgte, at den stakkels Kneiper i 14 Dage spankede som sin egen Herre med sin egen pæne Frakke og sine egne Penge i Lommen, og i andre 14 listede sig omkring som sin Lykkes skyldigste Tjener med blot og bar Kjole og med fremmede Penge i Lommen, som han ved næste Maaneds Begyndelse havde at refundere til sidste Skilling.

Een og Anden vil maaskee anse et saadant Contraktsforhold for urimeligt og unaturligt; og dog forsikkrede velunderrettede Folk, at det havde bestaaet saa længe, saa det kunde sees paa Frakken, som endeligt begyndte at føle det Angribende i den Function, at tjene to Herrer paa een Gang. Altsaa — i den drapcouleurs Frakke, med blanke Sukkelæders Støvler over de grønne Pantalons, og med en høi rund Hat, som Een og Anden vilde kalde firkantet, ziirligt anbragt ovenpaa den rødlige Paryk, bevægede Justitsraaden sig ved Secretairens Arm stateligt hen ad Gaden, og Enhver, der havde Sands for det Antik-Plastiske, vendte sig og betragtede dem med Ærefrygt som et Par personificerede, gamle Parabler, eller som værdige Symboler paa den gode gamle Tid, der, som bekjendt, lever i Sagnet og Kroniken paa de gamle Folks Læber. Men — som sagt — den lille Julie, Søsterdatteren, saae ikke efter dem: hun foretrak det Modernt-Romantiske for det Antikt-Plastiske, og derfor saae hun til den modsatte Side efter Candidaten, og derfor blev Vinduet sagte tillukket, da han var smuttet ind ad Porten, hvorimod den gjærstfrie Dør aabnede sig ud til Gangen paa første Sal, og førte den lykkalige Candidat ind i Kjærlighedens Sacristi.

Her ville vi nu forlade ham, til Skyggerne sænke sig over Jorden; vi have lovet vore Læsere en Nats Hændelser, og have Intet med Dagen at skaffe; vor Fortælling begynder, ligesom alle Spøgelse-Historier, „da Klokken slog sit 12te Slag," og vore smukke Læserinder anbefale vi, dersom de skulde lide af Nervetilfælde, at væbne sig med eau de vie eller Mandeldraaber, forinden de skride til Gjennemlæsninngen af de følgende Blade. —

Altsaa — Tusmørket var længst forbi, hiin mystiske Tid, da Skygge og Lys, Drøm og Virkelighed, Frygt og Haab stride om Herredømmet; natlige Stjerner gik over Himlen, og stirrede paa den skyggetilsløredе Jord, hvor Slummer hvilede paa Uskyldighedens Øie, men Tvivl og Frygt paa den skinsyge Ægtemands Sjæl, og Nag og Fortvivlelse som grimme Furier gik om Forbryderens Leie, og bortskræmmede Søvnens milde Engle, — da Justitsraaden og hans Ven Arm i Arm vendte tilbage fra Klubben, som tidligere end sædvanligt havde arrangeret sig i sine Sommerværelser, og hvor man denne Aften med særdeles Munterhed og under mangfoldige Skaaler havde budet Foraaret velkommen. Vinens Aander syntes at have sammensvoret sig med alle de shakspearske Skjærsommernats-Alfer for at forvirre de to eensomme Vandringsmænd, der noget tidligere end det øvrige Selskab søgte ind ad Nørreport; thi hvad enten det nu var en Følge af, at de paa Grund af Landstedets Beliggenhed havde valgt en anden Port end den sædvanlige, eller af en vis Vaklen og Usikkerhed i Locomotiverne, nok er det, at de først naaede Justitsraadens Huus, efterat have passeret en Mængde Gader, hvorom de ingen klar Forestilling havde; med megen Anstrængelse var nu Portnøglen fremdragen af den drapcouleurs Frakke og anbragt i Nøglehullet; man havde som sædvanligt omfavnet og kysset hinanden til Afsked, da Secretairen med Forskrækkelse bemærkede, at hans Gadedørsnøgle var tabt, og at han ligesom Pius Aeneas var en Landflygtig paa vor Herres brolagte Jord, idetmindste til Solen stod to Timer over Horizonten, og hans Gadedør aabnedes af Madammen i Stuen. „Siger Intet, Hr. Ven! siger Intet" — mumlede Justitsraaden, idet han dreiede Nøglen om — „Hr. Ven kan jo ligge hos mig i Nat — hører jo dog til Huset. — He! he! he! skal jo snart føre min Søsterdatter hjem som Brudgom — He! he! he! Kom kun! min Seng er skam stor nok til To — ja, til et heelt Knippe Secretairer!" —

Secretairen var rørt; han vilde svare — han kunde ikke; han udstrakte sin høire Haand og bøiede sig fremad, for at tolke sin Taknemmelighed; da tabte han Balancen, fløi over Rendestenen ind imod Justitsraaden, som just havde faaet Nøglen af Døren, og poltrede i hans Arme ind ad Porten, som knagende gik i for den forenede Vægt af begge Rangspersoner, den indenfra sank imod den. Nu begyndte under forskjellige Samtaler Vandringen op ad Trapperne, efterat man var bleven enig om Indgangen, hvilket ikke var saa let, da Secretairen partout vilde ud af Mellemdøren til Gaarden, fordi den lige Vei, efter hans Mening, var den bedste, og det var urimeligt at gjøre sig Veien længere, end man behøvede. Han udgjorde iøvrigt Fortroppen og var bestandigt flere Trappetrin foran Justitsraaden, hvis større Omfang ingenlunde tillod ham at holde Skridt med hans letfødede Kammerat, og som desuden ved hvert andet Trin gjorde en lille Station, for at tage Veiret og erkyndige sig om Terrainets Beskaffenhed. „Det er ellers løierligt nok, at det er saa mørkt nu — det var jo ganske lyst, da vi gik hjemme fra!" bemærkede den Sidste, idet han famlede om i Mørket efter et Støttepunkt. „Ja, det skal dog oftere være Tilfældet" — svarede Secretairen — „især om Natten, naar Dagene ere korte. Befaler Hr. Ven ikke en Snuus?" — „Nei, Tak! vi er' jo strax hjemme. Men hvor er Hr. Ven bleven af? jeg synes, I taler saa høit, jeg mener saa høit oppe." — „Skal jeg hjelpe Justitsraaden" — raabte Secretairen — „nu skal jeg strax have den Ære at komme." Og dermed lod han sig rutsche ned ved Trappe-Gelænderet med saadan en Fart, at han tog sin Collega med i Løbet, og Begge tumlede i hinandens Arme flere Trin ned ad Trapperne. „Nei, Tak!" svarede Justitsraaden, efterat have fattet sig igien — „jeg kan saamæn godt falde allene!" —„Det skal aldrig skee" — forsikkrede den Anden

— „saalænge jeg er nærværende Skulde jeg forlade min Ven?! Er' vi ikke To, for at vi skal" — „falde sammen" — afbrød Hiin — „Ja, ganske rigtigt! jeg staaer og falder med Justitsraaden!" — „Apropos, Hr. Ven!" — vedblev denne — „vi taler om at falde: det var dog en deilig Vise den, de sang om Fald og Stød — „endnu et Glas for Fald og Stød" — den var, som den kunde være skreven for os To. Hør Hr. Svigerson — ja, for jeg kalder Jer Hr. Svigerson: det skal I ikke bryde Jer noget om — den maa I tidt synge for mig i min Enkestand, jeg mener, naar I bliver gift med min Søsterdatter — for I skal jo ha'e min Broderdatter — imorgen — lad mig nu see, I ikke glemmer det!" — „Nei kjæreste Hr. Svoger!" — forsikkrede Secretairen, som atter havde vundet et betydeligt Forspring — „dertil har jeg formegen Antipathi for Jeres Søsters Broderdatter. Men, skal vi ikke see at komme lidt videre — vi har vist langt hjem endnu." — „Det kan jeg aldrig troe" — meente Justitsraaden, som havde naaet første Sal, hvor han boede — „jeg er allerede hjemme i min Families Skjød."

Manden vendte sig nu mod Trappe-Gelænderet, som han ansaae for Ryggen af en Stol, og tog sin Frakke og Vest af, som han uden Videre hængte over Stoleryggen. Secretairen, som ovenfra hørte den dumpe Lyd af Klæderne, som Tid efter anden faldt over Rækværket ned i Gangen ved Stue-Etagen, bøiede sig ned, og sagde: „Tør jeg spørge, om det var Hr. Ven, der faldt?" — „Takker for Efterspørgselen" — svarede denne — „men det var ikke Andet end min Frakke, som faldt ned af Stolen." — „Er Hr. Ven da ved at klæde sig af?" — „Ja, Hr. Ven! naar jeg blot kunde finde min Nathue og saa" —„Det er aldrig rigtigt fat, Hr. Justitsraad! vi er ikke hjemme endnu og man bør aldrig klæde sig af hos fremmede Folk: det er at blotte sig paa en ubehagelig Maade." — „Det er ogsaa sandt!" sagde Justitsraaden, idet han i Nattrøie og Beenklæder begav sig videre — „jeg vil da følge Hr. Vens Exempel, og see at komme lidt videre, mens disse Lys skinne." Og nu gik det ufortrødent til anden Sal — Klæderne, der vare faldne ned af Stolen, syntes Ingen at bekymre sig mere om; — tvertimod følte Justitsraaden sig lettet for en tung Byrde, og fulgte nu dobbelt rask sin letfødede Ven, der allerede havde naaet anden Sals-Etage, fundet Døren til Candidatens Værelse aaben, og var i Begreb med at tage samme i Besiddelse for sine Klæder og sin Person. „Bi lidt," sagde Justitsraaden, da han havde naaet det sidste Trappetrin — „I skal klæde Jer af her i Forværelset — Sovekammeret er indenfor i den anden Stue." Og nu skilte han sig ved de øvrige Klædningsstykker, som han regelmæssigt hang over Stoleryggen, det vil sige Trappegelænderet, og som ligeledes Stykke for Stykke spadserede ned i Stue-Etagen med et dumpt Fald, der lignede Perpendikelslaget i et af de store Stue-Uhre fra forrige Aarhundrede. Secretairen havde imidlertid spredt sine Klæder efter Omstændighederne paa Gulv, Bord og Stole inde i Candidatens Værelse, og indbød nu sin Ven til at træde nærmere og søge Seng med ham, idet han strakte sig saa lang han var med Hovedet imod Vinduet. Et Øieblik efter arriverede da ogsaa Justitsraaden, og lagde sig med megen Salvelse i et Slags antipodisk Stilling til sin Ven med Hovedet til den modsatte Side. Hvem af dem, der havde sikret sig Hovedpuden, skulle vi lade være usagt; imidlertid udvikledes sig snart en Samtale imellem dem, hvorved man gjensidigen forundrede sig over Sengens Indretning, især i akustisk Henseende, saa at man maatte tale saa høit, for at høre hinanden, og dertil ikke rigtigt vidste, hvorledes man var faren, om man nemlig laae ved Hovedet eller ved Benene af sig selv, eller hvor man overhovedet havde at søge disse ikke uvigtige Extremiteter af det menneskelige Legeme. Det varede imidlertid ikke længe, inden begge Vennerne snorkede en Duet i Candidatens Seng, som ganske imod Sædvane denne Nat havde givet sit Logis til Priis for besøgende Gjæster.

Omtrent en Time siidigere gienlød Huset af en voldsom Ringen paa Portklokken, som ufortrødent fortsattes med smaa Afbrydelser i Løbet af et godt Qvarteer. Endelig vaagnede Enken paa anden Sal, kaldte paa sin Pige, og tændte Lys, for at erfare, hvem der saa sildigt forstyrrede Husets Fred. Efter flere Tilraab igjennem Vinduet, som forbleve ubesvarede, begave begge Fruentimmer sig, den Ene med et Lys, den Anden med en Kjøkkenøxe i Haanden, ned til Porten, for at aabne for den natlige Gjæst. Der var imidlertid ingen Sjæl at see, Alt var stille: selv Gadens Vægter, som altid pleiede at sove i en Kjelderhals i Nærheden, var aldeles forsvunden. „Hvem kan det have været?" sagde Madam Ehrenstein, idet hun gjemte Kjøkkenøxen i den rummelige Lomme paa Underkjolen. „Man siger, Madam!" svarede den gammelagtige Pige — „at Døden imellem gaaer omkring og ringer paa Folks Gadedøre, naar der skal Een dø i Huset." — „Aa, vis vas!" — svarede Madamen, idet hun dog halvt forskrækket saae sig om — „troer Du ikke, Døden har Andet at bestille, end at gaae omkring som en Gadestryger og ringe paa Folks Døre ved Nattetider? — Ja, var det endda med Kirkeklokken." — „Men min Gud og Skaber! hvad er det, der ligger?" — „Det er Hr. Kneiper herfra Stuen, i det Mindste hans Frakke" — svarede Pigen — „kanskee hans Kone hverken har villet modtage den Ene eller den Anden iaften." — „Ak, Else! men det er jo livagtigt, som det var Justitsraadens Beenklæder fra første Sal! det er aldrig rigtigt fat: Overdelen af en Musicus og Nederdelen af en Justitsraad, slaaet sammen i en eneste Person!" — „Frakken er Esaus; men Beenklæderne er Jakob's" — reciterede Else, idet hun andægtig foldede sine Hænder*). „Men mener Madamen ikke, at de er' bleven overfaldne af Røvere her paa Trappen og plyndrede ud?!" — „Aa, Snak, Else! saa havde jo Røverne taget Klæderne med sig." — „Men kanskee de da er bleven Uvenner, og indbyrdes har slaaet hinanden ihjel, og siden" — „har plyndret hinanden, mener du" — sagde Madamen; „det kan jeg aldrig troe, Else! naar man først er død, holder man sig for god til Sligt; det er desuden to meget brave og agtværdige Mænd, — og har de taget Livet af hinanden, er jeg vis paa, det første Gang, saadant Noget er gaaet dem over." — „Herregud! om de nu var sprungne i Vandkarret ude i Gaarden, og havde druknet sig begge To" — vedblev Else — „det var dog grueligt! saa gik de da her hver Nat som nøgne Gespen-

* Vi skylde Damerne fra anden Sal den Bemærkning, at de vare uvidende om den imellem Justitsraaden og Hr. Kneiper stedfundne Accord, hvilket var saa meget rimeligere, som den Første, der sjeldent gik ud, kun pleiede at vise sig for dem i sin hjemlige Negligee, nemlig de bekjendte eviggrønne Pantelons, og derover en sid, blommet Slobrok med tilhørende Tøfler og Nathue.

ster; og det var ordentligt uanstændigt for en honnet Pige at tjene i Gaarde med dem." — „Fy, skam Dig Else! med Din tossede Snak!" — sagde Madamen, og tiltraadte i største Hast Tilbagetoget op ad Trappen, da Madame Kneiper, som ogsaa var bleven vækket ved Støien, i det Samme traadte ud paa Gangen med en Praas i Haanden og strax fik Øie paa al den deilige Stads, der laae spredt som et kosteligt Tæppe uden for hendes Dørtærskel. „Min Gud!" raabte Madamen — „det er jo min Mands Klæder der ligge! Skulde Mennesket have gaaet hen og taget Livet af sig, uden at lade mig det vide?! Det er første Gang han har gjort mig det Puds — og det skal min Sandten ogsaa blive sidste! Klæderne tager jeg: de høre mig til, med Madamens ærede Tilladelse!" — Madam Ehrenstein indvendte, at Vest og Beenklæder uden al Tvivl tilhørte Justitsraaden paa første Sal, og, hvis han var død, de Efterlevende; men Madam Kneiper tog Rub og Stub, idet hun godtgjorde, at Vest og Beenklæder ɔc. maatte følge Frakken som Accessoria, ligesom Benene maatte følge Overkroppen; og hvad de Efterlevende angik, saa var der, saavidt hende bekjendt, ingen andre end Søsterdatteren, der skulde arve ham, og hun havde hverken Brug for Vest eller Pantalons. Dermed pakkede hun Tøiet sammen og gik ind, efterat have lovet at besørge den fornødne Efterlysning og Anmeldelse til Politiet, hvis den eller de til Klæderne hørende Personer ikke inden næste Dag skulde lade sig til Syne.

(Fortsættes.)

Nyheder.

I vort forrige Nummer have vi saa detailleret omtalt den russiske Storfyrste **Alexander Cesarewitschs** Ankomst til Stockholm og de der for ham stedfundne Festligheder, at vore Læsere nu, efterat den høie Gjæst alt i flere Dage har befundet sig indenfor Axelstads Volde, vistnok have al Grund til at vente sig en idetmindste ikke mindre detailleret Rapport om hans Komme hertil og de Feste, som her ere ham beredede. Vi beklage imidlertid at vort Referat ikke vil strække sig synderligt videre, end til hvad der allerede vil være Fleertallet af vore Læsere bekjendt fra de af vore Blade, der, langtfra med „Kjøbenhavnsposten" blot at anse det høie Besøg for et **Hof**-, snarere synes at betragte det som et reent **National-Anliggende**. — Forberedelserne til Cesarewitschs Modtagelse her havde, som bekjendt nok, alt flere Uger iforveien været en Hovedgjenstand for Kjøbenhavnernes Nysigenhed og Opmærksomhed. Efterat Indretningen, Meubleringen ɔc. af de for Hs. Keis. Høihed med Suite bestemte Gemakker paa Christiansborg Slot havde afgivet et fleersidigen behandlet Conversationsthema, kom det igjennem det herværende russiske Gesandtskab Keiser Nicolaus i Berlin tilstillede Program under Omtale. Man vidste deraf endog saa detaillerede Omstændigheder som den, at hvis Storfyrsten ankom hertil om Formiddagen, skulde han samme Dag indbydes til Middagstaffel hos Hs. **Majestæt** Kongen — kom han derimod først om Eftermiddagen, eller om Aftenen, skulde han først indbydes til dette Middagstaffel næste Dag. Man erfarede imidlertid snart, at dette Program, som en Følge af de indløbne Efterretninger, der blandt Andet ogsaa forkortede Tiden for Hs. Høiheds Ophold her, havde lidt væsentlige Forandringer. De fire Dage, som skulde offres til militaire Festligheder, bleve indskrænkede til to; Fælled-Maneuvrerne, Tirailleringen paa Amager ɔc. bortfaldt. Nu indløb Efterretningen fra Stockholm om Keiser **Nicolaus's** ventede Komme dertil, og i Publicum imødesaae man allerede hos os en lignende Overraskelse, hvilken imidlertid, meente man, ikke skulde træffe os saa ganske uforberedte. Dagen for Storfyrstens Ankomst hertil blev nu fra Tid til anden udsat. Allerede i nogen Tid vidste man, at den kongelige Livgarde skulde udføre Vagttjenesten paa Christiansborg og Kjøbenhavns Borgervæbning afløse den paa Amalienborg. Dette skete Onsdag Morgen den 26de dennes og der var saaledes Borgervagt ved H. M. Kongens Palais, medens Hs. **Majestæts** egen Garde var sat til at gjøre Honneur for Storfyrsten. Dennes Ankomst var nu definitivt bestemt til Onsdag Middag den 27de dennes. Tidlig om Morgenen den foregaaende Dag ankom her paa Rheden sydfra det armerede keis. russiske Dampskib Herkules, der forblev liggende her til om Eftermiddagen, da det (efterat Baron **Nicolai**, Gen. Consul **Gerschau** o. fl. af det russiske Gesandtskabspersonale vare gaaede ombord paa samme) gik nordefter for at møde det fra Gothenborg med Storfyrsten hidkommende kongl. svenske Dampskib Gylfe. Det russiske Dampskibs Ankomst og den (ogsaa offentligen relevérede) Omstændighed, at Ingen om Formiddagen tilstædtes Adgang ombord paa samme, foranledigede temmelig almindeligt den Troe, at Keiser **Nicolaus** var taget med det hertil, og da Endeel siden erholdt Tilladelse til at besee det, heed det, at Keiseren, der vilde bevare et strængt Incognito, midlertidigen havde begivet sig over paa den russiske Fregat, der i længere Tid har ligget udenfor Trekroner. — I Onsdags Middags Klokken henved 2 ankom Storfyrsten hertil paa det nævnte svenske Dampskib, som fulgtes af det armerede russiske. Salutterne, dels fra den russiske Fregat, og dels fra Batterierne, Dampskibet Herkules og Citadellet, bebudede Ankomsten og en stor Menneskemasse var fra Land af (især deleshed fra lange Linie) Vidne dertil. Hs. keiserlige Høihed med Suite landsattes i den kongl. Chaluppe og modtoges ved Landstigningen paa Toldboden af Gouverneuren, Prinds Wilhelm til Hessen, de til hans Opvartning bestemte Hofcavalerer og flere Medlemmer af Hof-Etaten. Storfyrsten kjørte derfra i H. M. Kongens Equipage til det kongl. Pallais paa Amalienborg. Modtagelsen fra begge Sider skildres som særdeles hjertelig. Den unge Thronfølger hilste vor alderstegne Monark med sønlig Ærbødighed idet han bøiede Hovedet ned mod hans Bryst og vor Konge sluttede ham derpaa i sine Arme. Den udenfor Palaiet forsamlede Folkemængde saae Storfyrsten flere Gange ved de aabne Altanvinduer i Samtale med Hs. Maj. og de kongelige Prindser. Han er en ranktvoxen, temmelig høi og smækker ung Mand; hans Ansigtsform har umiskjendeligen Præg af hans Folks nationale Physiognomie; Teinten bleg; hans Træk forøvrigt ret behagelige. Efterat have opholdt sig nogle Timer paa Amalienborg og været til privat Taffel hos Hs. Majestæt, begav Hs. keiserlige Høihed sig til Christiansborg Slot, og samme Dags Aften bivaanede han med Deres Majestæter og de kongl. Prindser og Prindsesser, samt en talrig Hofsuite, paa det kongelige Theater Opførelsen af Balletten: „Valdemar." Ligesom den „uberegnelige" Mængde ved Landstigningen „opførte sig roligt og anstændigt", saaledes viste ogsaa det denne Aften talrigt forsamlede Publikum en efter vor Formening saare rigtig Takt ved ikke at modtage vor Kongefamilies høie Gjæst med Velkomstraab. — I Torsdags Morges bevistе vor Konge Storfyrsten den Ære at aflægge et Besøg hos ham paa Christiansborg Slot. Derefter var der om Formiddagen Cour hos Storfyrsten for de tre første Classer i Rangen, hvornæst Hs. keiserlige Høihed kjørte ud og besaae Holmen og Søe-Arsenalet. Det var derpaa Bestemmelsen at lade ham see Rundetaarn og Udsigten derfra; men han følte sig saa fatigueret, at han frabad sig det, ligesom han ogsaa, paa Grund af en tiltagende Upasselighed efter Reisen, maatte ønske sig fritagen for at bivaane den til næste Dag berammede General-Revue paa Fælleden, hvilken desaarsag er bleven udsat til idag (Søndag). Torsdag Middag var Storfyrsten til stort Gallataffel hos H. M. Kongen, og om Aftenen tog han hen paa det af Prinds Ferdinand i Anledning af hans Nærværelse her foranstaltede Bal, hvorfra han dog allerede tog bort Kl. 12. Baade Fredagen og Gaarsdagen tilbragte Hs. Høihed i sine Gemakker. — —

De ærede Abonnenter ville behageligst undskylde Forskjelligheden af Skrift i Slutningen af dette Nummers Hovedstykke. Den er en Følge af, at Bladet (paa Grund af den igaar hos D'Herrer Werner & Keller foretagne Execution) maatte besørges fra tvende forskjellige Officiner.

Red.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgives om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2 Sal; Abonnements-Prisen er 72 ß. qvartaliter, eller 24 ß. maanedligen.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon**.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 8. Juli 1838. № 23.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Vinternat paa Heden, af Carl. — En Nats Hændelser, Humoreske; fortsat. — Nyheder.

Vinternat paa Heden.

Det er Vinter, Stormen suser,
Koldt ved Kysten Havet bruser,
Kaster Skummet høit mod Sky.
Sneen hvirvler, Solen synker,
Vilde Fugl blandt Lyngen klynker,
Søger mødig om et Ly.

Sort foroven, sort forneden
Staaer i Vinterdragt nu Heden,
Sneen skiuler nøgne Ørk.
Og man hører Lænkehunden
Hyle hæst i Midnatsstunden,
Natten er saa kold, saa mørk.

Der hvor Sneen, høit opdynget,
Sig om smalle Gangsti slynged',
Tvende Børn skred langsomt frem.
Klædt i Pjalter, bleg om Kinden,
Rystende af Nattevinden,
Søgte de til fjerne Hjem.

„Det er mørkt og jeg er bange,
Her paa Heden Trolde mange
Om ved Nattetider gaae" —
„Frygt kun ikke, lille Søster",
Hende blege Broder trøster:
„Os kan Trolden ikke naae.

Veed Du ikke nok, Gudfader
Aldrig sine Børn forlader
Naar blot ham de tænke paa —
Seer Du hist, hvor Lyset glimter,
Jeg vor lille Hytte skimter —
Lad os stræbe den at naae." —

„Broder! det er koldt herude,
Hør hvor Storm og Bølger tude;
Vare vi blot hjemme nu!" —
— „Søster, der! tag Du min Trøie,
Jeg kan Vinterstormen døie,
Bedre taale Kuld end Du!"

„Jeg er træt, kom lad os hvile,
Før vi længer fremad ile,
Her ved denne Høi en Stund." —
— „Kjære Søster, gjør det ikke!
Det er farligt vist at ligge
Sig paa denne Tid til Blund.

Hvil Dig her i mine Arme,
Kom! din Broder skal Dig varme,
Vaage, mens Du slumre vil.
Græd ei mere, vær blot rolig:
Snart vi naae vor Faders Bolig —
Vi har ikke langt dertil."

Natten svinder, Skyggen viger,
Solen op af Havet stiger —
Ned paa tvende Lig den seer —
Broder, Søster stille smilte,
I hinandens Favn de hvilte,
Sov og vaagned' aldrig meer. —

Carl.

En Nats Hændelser.

Humoreske. — (Fortsat.)

Men det er nok den høie Tid, at vi give vore Læserinder lidt nærmere Underretning om Candidaten og den lille Søsterdatter, der dog egentlig ere denne Nats Stjerner, de, for hvis Skyld Gildet, saa at sige, er gjort. Man maa da vide, at de to unge Mennesker vare ikke blot et Par Elskende, men et Par Forlovede, og ikke blot et Par Forlovede, men dertil et Par Ægtefolk. Candidaten havde nemlig for ikke længe siden faaet et Catechet-Embede i en af Kjøbstæderne, havde fundet Leilighed til at foranstalte en hemmelig Vielse, og ventede nu kun paa en gunstig Leilighed til at føre sin elskede Brud ud af det morbroderlige Huus til den lille Catechet-Bolig hiinsides Kjøbenhavns Volde. Men Bruden var ikke saa let at faae fat paa. Onkelen havde nemlig fuldt og fast besluttet, at hun skulde ægte hans Ven, Secretairen, og ingen Anden, og bevogtede hende derfor Dag og Nat som et betroet Gods, hvorfor Ansvaret hvilede paa ham. Den største Vanskelighed kom imidlertid fra den lille Julie selv, der af en vis Taknemmelighedsfølelse ikke var at bevæge til ligefrem at narre den Gamle ved at løbe bort med Catecheten, som da ogsaa foretrak en mindelig Afgjørelse, for at Onkelen ikke i et Udbrud af Harme skulde gjøre

hende arveløs og testamentere sine Midler til en eller anden offentlig Stiftelse. I de sidste Dage var imidlertid Faren voxet: den Gamle trængte paa Søsterdatteren, at hun skulde bestemme sig, og havde fastsat Dagen efter den Nat, der har givet vor Fortælling Navn, til Julies Forlovelsesdag med Secretairen. Den unge Kone, som meest af Alt skjælvede for en Erklæring i det afgjørende Øieblik, indvilligede endelig i sin Mands Ønske, at flygte med ham fra Hjemmet, hvorfor Catecheten, da vi sidst saae ham ile mod Huset, havde forberedet Alt til Flugt, inclusive en forspændt Vogn, som ved Midnat ventede dem i en af Gjæstgivergaardene, og sporenstregs skulde føre dem bort fra Byen til deres nye Hjem. Neppe havde altsaa de tvende Oldgeseller passeret Hjørnet af Gaden, førend han laae i sin unge Kones Arme, som endnu havde saa mange smaa Tilberedelser at gjøre, saa Meget at betænke og spørge ham om, og hvem han havde saa Meget at svare, saa mange Raad og Kalds-Forskrifter at give, at det var ubegribeligt, hvorledes den korte Tidsfrist skulde blive tilstrækkelig til at faae saa Meget udrettet og besørget. Derfor vare da ogsaa Stjernerne allerede længe paa Himmelen, og Vægteren havde forlængst formanet Folk til at gaae tilsengs, inden man ret kunde komme til at tænke paa at bryde op og for sidste Gang beslutte sig til nu for Alvor at gaae; Julie saae paa sit Uhr, og — o, vee! Klokken gik til Tolv, Onkelen var uden al Tvivl kommen hjem og efter gammel Sædvane gaaet tilsengs uden at underrette Nogen om sin Ankomst. Hvad var der at gjøre? Man kunde ikke komme ud, uden at passere hans Værelse — og der laae den rugende Drage! — „Det er det Samme“ — sagde Catecheten, idet han traadte ind i Salen, som adskilte Julies Værelse fra Onkelens — „her er' deilige lange Gardiner i Vinduerne — hurtigt et Par af dem nedrevne og snoede sammen! vi befæste dem i Vindueskarmen, og lade os fire ned paa Gaden! Alt er et Øieblik's Værk; og for at Din Onkel ikke skal beklage sig over Tabet, renoncerer jeg herved paa Gardinerne til Udstyret.“ — „Gud, Carl! nei — det gaaer aldrig an! Folk er' endnu oppe — Vægteren kan see os: vi blive grebne, inden vi komme ned, og imorgen ere vi til Scandale for hele Byen.“ — „Snak, Julie! Hvad bryder Kjærligheden sig om Tid og Rum, end sige om Vægtere og Scandaler?! Frisk Mod! et Øieblik — og vi er' nede.“ — „Nei, søde Carl! for Guds Skyld — jeg tor ikke — der bliver Opløb i Gaden —“ — „O, Qvinde! havde Du Tro som et Sennepskorn, da kunde Du flytte“ — „Hor! Gud velsigne Dig! det er jo det Samme, hvem af os der har Troen — brug Noget af Din egen, den, Du har paa Embeds Vegne, og flyt os bare igjennem Onkels Cabinet ud paa Gaden —!“ — „Men, om han nu vaagner, naar vi gaae igjennem —? Vi er dog ikke Sylphider!“ — „Det gjør han ikke — det gjør han bestemt ikke! det har han ikke Hjerte til — han har det bedste Sovehjerte af Verden!“ — „Nu, meinetwegen“ — hvidskede Catecheten — „jeg fører min Proserpina igjennem Underverdenen — gid det denne Gang maatte lykkes!“ — „Vær Du kun rolig“ — hvidskede Julie — „Onkel er forskrækkelig bange for Spøgelser: om han ogsaa skulde kjende mig, vil han bestemt antage Dig for en Trold, der fører mig bort, og stikke Ho'det under Dynen, saasnart han seer Dig.“ — „Saa! nu er jeg udnævnt til Fugleskræmsel — det er Ægtemændenes almindelige Privilegium!“ mumlede Catecheten, idet han slog Armen om sin unge Kone, og førte hende paa Taaspidserne ind i Justitsraadens Sovekammer.

Maanen kastede just sit Lys igjennem Værelset lige hen paa Sengen, og viste de Indtrædende det tomme Sovested. „Men, min Gud!“ hvidskede Julie — „her er jo slet Ingen! Skulde Onkel være kommen Noget til ude“ — „Ja, det var forskrækkeligt!“ — sukkede Catecheten — — „saa kom Du til at bære Sorg paa Din Bryllupsdag. Men vær Du kun uden Frygt! han sidder nok velforvart ude i Klubben, og opfrisker Mindet om sine Studenterdage ved en rygende Bolle!“ — Det gjorde han ellers ikke; han laae tvertimod og snorkede over Hovedet paa dem i Catechetens Værelse, som denne havde været saa artig at efterlade aabent til ham og hans Kammerat. — „Jeg er vis paa, at Amor har sat sin Fætter Bacchus ud paa ham; lad os imidlertid nytte Øieblikket og flygte, medens vor gode Stjerne endnu lyser paa Himlen!“ — Catechetens Hovednøgle havde snart aabnet og lukket den yderste Kabinetsdør; Porten knirkede sagte paa sine Hængsler, og de to natlige Skikkelser forsvandt hurtigt gjennem de stille Gader, baarne bort paa Længsels og Kjærligheds Vinger. —

Vi skylde vore Læserinder en nærmere Forklaring angaaende den Klokkestorm, som indtraf omtrent en halv Time efter det unge Pars Flugt, uden at Madam Ehrenstein eller hendes Pige vare istand til at opspore Grunden til Samme. Vi vilde gjerne give en eller anden Dæmon Skyld derfor, men Dæmonernes Tid og Magt i den ydre Verden synes at være forbi, hvorimod de naturligviis nu som altid regjere i det menneskelige Hjerte, og drive deres Spil i de Elskendes Tvistigheder, Ægtefolks Misforstaaelser, borgerlige og politiske Uenigheder — kortsagt: overalt, hvor der er rørt Vand at fiske i. Det bliver da ligesaa godt strax at bekjende, at den natlige Fredsforstyrrer ingen Anden var, end Herr Kneiper fra Stuen, der ligesom Passagererne til første Sal havde indviet Foraaret i lystigt Selskab, og som ved denne Tid naaede Hjemmet, i det bedste Humeur af Verden, og fremfor Alt oplagt til at falde sin Kone i Talen, hvis hun skulde faae i Sinde at holde ham en Fasteprædiken paa Rygstykkerne. Efter flere frugtesløse Forsøg paa at blive raadig over Portnøglen, som en eller anden Nisse havde forlagt eller forkommet, sank Manden om paa en Afviser ved Porten, faldt i Søvn i denne Stilling, og drømte den sødeste Drøm, nemlig, at han var skilt fra sin Kone ved Bord og Seng, hvilket ogsaa in casu var meget rigtigt. Lidt efter passerede samme Vei et Selskab af lystige Fættere, og fik Øie paa den slumrende Musicus, der sad paa Stenen saa stiv som en Stotte. „Det er Harlequin Statue!“ raabte En. — „Snak!“ sagde en Anden — „det er „Der steinerne Gast“! See I ikke, hvor han alt imellem nikker med Hovedet, og er nær ved at falde af Hesten?!“ — „Det er fremfor Alt en drukken Mand“ sagde

en Tredie — „som formodentlig er falden i Søvn udenfor sin Port — skal vi ringe paa og hjelpe ham ind?“ — „Det tager for lang Tid!“ raabte en Fjerde — „desuden veed vi jo slet ikke, om han hører til her. Nei, vil han ind, saa lad ham ringe paa selv.“ — „Men han kan jo ikke ringe!“ — „Jo vist kan han saa! Vi binde ham en Snor om Armen og befæste den ved Haandtaget paa Klokkestrengen: saa sidder han der som en kjødelig Fætter til Kirsten Kimes, og ringer med Klokken, hver Gang han nikker eller bevæger sig i Søvne.“ — Dette Forslag fandt almindeligt Bifald: Herr Kneiper blev bunden til Klokkestrengen, Selskabet gik leende bort, og havde den Fornøielse at høre, hvorledes „Der steinerne Gast“, endnu inden de naaede Enden af Gaden, nikkede, saa det peeb i Ringetøiet, og ufortrødent kimede fort trods nogen somnambul Klokker. Men — hvad er Lykken? Selv den bedste Stilling i Livet er precair og af kort Varighed! Der sad han nu saa lunt og godt i den søde Drøm om Skilsmissen, og havde endogsaa den Glæde uden mindste Anstrængelse, ja selv ubevidst at kunne forstyrre sin Kones Nattero ved en lille Bevægelse med sin ene Arm: — saa kommer der en Vægter-Patrouille, forstyrrer ham i hans skjønne Drømme, og transporterer ham uden Videre paa Raadstuen! Det er Livets Gang! Det er Drøm og Virkelighed! — Dette var altsaa Grunden til, at Madame Ehrenstein med Pige løb med Liimstangen efter den natlige Gjæst, at Else antog Ringningen for et Varsel om en Ulykke, at Madame Kneiper den hele Nat maatte undvære sin Sjæls Halvdeel, at hun næste Dag — dog, chronologisk Orden maa iagttages; altsaa —

Næste Morgen tidligt imellem 6 og 7 begav Madame Kneiper sig i en fortryllende Morgen-Negligé skraas over Gaden til Urtekræmmer-Boutikken, som for ikke længe siden havde aabnet sig for Dagens oplivende Straaler. Hun søgte og fandt Boutiksvenden; og efter at have erholdt sin reglementerede Fjerding Kaffebønner, aabnede hun sit Hjerte angaaende Nattens Hændelser, og fortalte ham, hvorlunde hun befandt sig i den største Tvivl og Uvished om Mandens Skjæbne, og ikke vidste, hvorledes hun sad i det, om hun nemlig sad i Ægtestand eller i Enkestand. Boutiksvenden fortalte hende nu, at en Madame, som havde været der lidt forend hun, en meget solid Kone, der havde faaet for 2 Sukker, for $1\frac{1}{2}$ Caneel, paa Ære og Tro havde berettet, at der samme Morgen ganske tidligt var funden en død Mandsperson i en af Canalerne, som laae temmelig nær ved, og at han efter optagen Synsforretning var befunden at være „middel af Vært og Lemmer, graalig af Haar, og ifort“ — nei! det er sandt: han var aldeles ikke ifort, men tvertimod funden ganske nøgen, og skjønnedes at være imellem 50 og 60 Aar gammel. „Det er min Mand!“ — udbrød Madame Kneiper — „der er ingen Tvivl om! Herregud! saa er han da gaaet den Vei — ja! jeg tænkte det nok: han har alle sine Dage været en stor Elsker af det Vaade — og saa gik han da tilsidst nedenom hjem, ligesom Molboen! Der kan man see! og jeg, som troede, at han aldrig havde nogen Uven, uden sin egen — — De have ligget paa Luur efter ham under Trappen, slaaet ham ihjel, da han kom hjem, og kastet ham i Kanalen; det var dog ellers fornuftigt af dem, at de klædte ham af først — de have tænkt paa Enken og de gode Klæder!“ — Madame Kneiper forlod nu Boutiken, og naaede sit Hjem med den fuldkomne Overbeviisning, at hendes Mand var gaaet ad undas, efter foreløbigen at have sikret sig Urtekræmmersvendens Bistand ved Affattelsen af de fornødne Anmeldelser, Bekjendtgjørelser o. s. v.

Omtrent en halv Time efter bankede det paa hendes Dør: der stod den gamle Levy, som stundom kom og spurgte, om de havde gamle Klæder, hvilket for Resten var overflødigt, da de ingen nye havde. „Na! schkal vi handle idag, lille Madam?“ — sagde Jøden — „har De nogen gamle Kle'er, Kjoler, Vester, Beenkle'er af Deresses Mands? — jeg veed ju nok, De staaer for Beenkle'erne, he, he, he!“ — „I kommer som I var kaldet, Levy“ — sagde Madame Kneiper — „her er en heel Dragt til Jer idag.“ — „Na, saa Deresses Mand vil kaste det gamle Menneske fra sig, och iføre sig det nye — det er schkønt! Ungdommen leve — og saa de gamle Kle'er!“ — „Ja, Gud bedre det med det nye Menneske, naar det gamle er forlorent!“ — „Er det forlorent? Er Deresses Herr Mand forloren?“ — „Aldeles, Levy, aldeles! Der er ikke Andet igjen af ham, end Klæderne, og det er dem, I skal have.“ — „Na! det er da godt at Kle'erne inte osse er' forlorne! Det er doch No'et af det Solideste ved et Menniske. Hvor er de, lille Madam! hvor er de?“ — „Ja vist!“ vedblev Madamen — „men det er dog tungt, naar man har levet saa længe sammen, og fordrevet Tiden med hinanden“ — „Nun ja! so fordriver man hinanden medt Tiden — det er ju Verdens Gang, — und trøster sig medt Efterkommerne — jeg mener Kle'erne, de gamle Kle'er — hvor er' de?“ — „See her!“ — sagde Madamen, og udfoldede for ham den hele Garderobe, hun havde erobret paa Gangen i den forløbne Nat — „det er min Mands Efterladenskaber, det er hans jordiske Levninger!“ — „Schkal de Levninger sælges under Eet?“ — „Ja, hvis vi kan komme til Rette! Vil I give 20 Daler for hele Klatten?“ — „20 Daler? Huschker De, at Joseph Jakobsen blev solgt for 30 Skilling Courant? og 20 Daler for Deresses Mand — det er sgu for dirt: derfor kan man keve en heel Chargé d'affaires eller Legationssecretair — nei! vil De la'e det gaae for en fem Daler, saa vil jeg see, hvadt jeg kan gere!“ — „Hvad for Noget? mener I, jeg ikke har mere Agtelse for min Mand, end at jeg skulde give hans Levninger bort for Intet? De blive ikke solgte under 20 Rbd.! jeg veed, hvad jeg skylder hans Minde! Troer I ikke, jeg vil vise ham den sidste Ære?!“ — „Aa, vis vas! Hvadt troer De han bryder sig om Deresses sidste Ære? Han siger som Ræven: Ære modt Ære! und vender Dem Ryggen i det abrahamske Skød!“ — „Det er det Samme — der har jeg ikke Noget at sige over ham; men hvad Klæderne angaaer, saa faaer I dem ikke en Skilling ringere end 20 Daler — de er' fundne for de Penge!“ — „Na, na! siden jeg doch har kendt Deresses salig Mand — bra' Mand, honet Mand — lidt gammeldags i Snittet — na! saa vil jeg denn gi'e Dem de tive Daler —

det er sgu Mere, end jeg gav no'en Anden; men — som sagt — det har Effektions-Værdi for mig! Har De ellers andre Effekter, gamle Mebler eller saadan No'et?" — Dette Spørgsmaal besvarede Madame Kneiper benægtende, og Jøden gik med Mandens Garderobe, for at adsplitte den og sende den stykkevis ud i Verden, disse trøe Mobilier, der havde tjent sammen, vare blevne slidte og lappede sammen, og nu kom til at tjene Gud veed hvilken Dødelig, maaskee deres salig Herres bittreste Fjende, til Pragt og Smykke. —

(Slutn. følger.)

Nyheder.

Den store Revue paa Nørrefælled, dette prægtige, længe forberedte, kostbare Skuespil, hvis forventede Gratis-Nydelse Mangfoldige med Længsel saae imøde, er nu forbi. Et Par Søndags Eftermiddags-Timer udviklede al denne Pomp af Uniformer, Chacoter og Kyradser, Fronter, Geleder og Linier, al denne Bulder af Hestetrampen og Vognrummel, alle disse Skymasser af Krudtdamp og Støv — og den gode Stad Kjøbenhavn nyder nu igjen sin vante Ro efter alt dette støiende krigerske Væsen. Som bekjendt var Den, for hvem det Hele var anrettet, men for hvem deslige Skuespil vistnok heller ikke er noget Nyt: Storfyrsten, ved Upasselighed hindret fra at forlade Christiansborgs Gemakker. Vi vide ikke, om Fyrsten sætter saa stor Priis paa militaire Optog, at han ikke skulde have fundet sig tilstrækkelig skadesløsholdt derved, at han fra sine Vinduer paa Slottet fik at see den hele, 8 til 9000 Mand store Armee defilere forbi sig med klingende Spil; men vist skal det være, at han ved den Leilighed har yttret sig særdeles veltilfreds med vore Troppers militaire Holdning og Exterieur, og vi have saaledes een Stemme til, som vi kunne citere imod dem, der med en af de nyeste tydske Reisende, som have besøgt Norden *), skulde mene, at det Eneste, „Julirevolutionens militaire Misfostre i deres horrible Mondur ialtfald lade sig sammenligne med, er — den kongelige danske Armee". — Hiin Søndag var tillige at anse som en Revuedag for Kjøbenhavns qvindelige Befolkning, der var at see i stor Parade, in specie i Vinduerne og Haverne langs med Blegdamsveien saavelsom paa det ved det kongelige Telt udseete Terrain, hvortil der (forresten med en mærkelig Oekonomi) var uddeelt Billetter fra Generalstabens Bureau. Den overveiende Mængde af qvindelige Individer, Folkemassen ved denne Leilighed frembød, (vi troe ikke at overdrive, naar vi anslaae den i Forhold til de mandlige, som 3 mod 1) kunde let tjene til at bestyrke der s Mening, som troe, at Kjøbenhavns qvindelige Befolkning Aar for Aar stiger i en saa uforholdsmæssig høi og foruroligende Grad, at vore Statsoeconomer endog, i begge Kjøns Interesse, vilde handle patriotisk ved at foreslaae en Export til Amerika, Australien eller andre Steder, hvor der, som man veed, er knapt paa denne Artikkel, og hvor der saaledes kunde være Udsigt til en sikker og solid Afsætning. — — Om Storfyrstens Upasselighed veed man nu, at den ikke har været Andet end en lille Forkjølelsessygdom — om Kopper, Mæslinger ɔc. er, til al Lykke, ikke længere Talen — Han var allerede i Onsdags saa vidt restitueret, at han kunde tage ud til Frederiksberg og ved denne Leilighed tillige gjøre sig noget bekjendt med vor Hovedstads skjønne Omegn. Sildigere har Hans keiserlige Høihed nogle Gange kjørt ud i Selskab med de kongelige Prindser; men endnu har han dog ikke følt sig rask nok til at han kunde ønske at see flere af de offentlige Indretninger og Seværdigheder her i Staden, end det paa selve Slottet værende Museum for nordiske Oldsager, hvilket han iforgaars tog i Øiesyn. Keiseren af Ruslands høie Fødselsfest, som indtraf igaar, feiredes ved Hoffet med et stort Galla-Taffel hos H. M. Kongen, ved hvilket Skaaler for H. M. Keiseren, Storfyrsten og den øvrige keiserlige Familie udbragtes under Kanontorden af endeel paa Larsens Plads bag Palaiet anbragte Feltstykker. Storfyrsten aflagde igaar Formiddags Kl. 11 et Besøg hos H. M. Kongen paa Amalienborg; men havde, paa Grund af sin Upasselighed, bedet sig undskyldt for at komme til Taffelet, hvortil iøvrigt, foruden hans Suite, ogsaa Officiererne paa den paa Rheden liggende russiske Fregat ved denne Leilighed vare indbudne. — I Anledning af Dagens Fest lod Storfyrsten, igjennem den russiske Gesandt, Baron Nicolai, vor Stads Overpræsident tilstille en Gave til de Fattige af 2000 Rbd., for „efter at være af ham fordeelte mellem Stadens forskjellige Sogne og Menigheder, derfra at uddeles til værdige Trængende, uden Hensyn til Nation eller Confession".

— At det under Storfyrstens Ophold her ikke har manglet paa Adresser, Andragender og Ansøgninger til ham fra industriøse private Personer, er bedrøveligt Factum. Et Par offentlige Adresser paa Vers ere ogsaa komne for Lyset. Den første af disse er forfattet af den bekjendte „Romandigterinde" **Elisabeth Hansen** og saa ganske gjennemtrængt af den naive **Hettingske** Naturpoesies Aand, at vi troe at burde unddrage den fra den Glemsel, hvori den, skjult blandt et offentligt Avertissementsblads mangehaande andre Sager, let kunde geraade. Den lyder som følger:

„Modtag naadigst her en lille Gave
Fra min ringe smykked' Blomsterhave.
Længe leve vil i Danmarks Havne
Dit og Din høie Faders kjære Navne.

Imens Bølgen gynger stille,
Speiler sig — som om den vilde
Nu paa sin blanke sølver Flod,
I det — vidt asurrøde Blod
Hilse Dig adle, høitelskte Gjest.
Til vor Konges! — Dig en værdig Fest!
Her under Himlens høithvalte Blaa
Vil Skjalden for Dig Harpen slaae,
Landets Døttre for Dig sjunger
Bækkens Nisken selv har tusind' Tunger.
Bølgen blaa, som Dig til os bringer,
Er Englen lig, som paa hvide Vinger
Nævner os Dit evig kjære Navn!
Glæd os længe her i Danmarks Favn.
Under Rosens røde Blade
Sundhed sig i Solskin bade,
Ingen skjulte Klippegrunde
Kan ahnes — Nei! ingenlunde,
Troskab er de Danskes Stempel,
Høit og skjønt er det Exempel,
Hvis Fodspor Alle følge ville,
Ja om det var til Dødens Stille."

*) Hailbronner i sine: „Cartons aus der Reisemappe eines deutschen Touristen". — Samme Forfatter har, blandt andre Opdagelser, ogsaa gjort den, at Aarsagen til at her ere saa mange Karether med hvert Liig, der føres ud af Staden, er, at de paa Tilbageveien ikke visiteres, og da komme hjem „belassede med Contrebande".

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter, eller 24 Sk. maanedlig.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 15de Juli 1838. № 24.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Dana och Svea, af C. F. Ridderstad. — En Nats Hændelser, Humoreske; sluttet. — Nyheder.

Dana och Svea*).

Emellan *Danas*, mellan *Sveas* land
Brann förr ett svärd, liksom en ljungeldsflamma,
Och hatet höll det lyftat i sin hand,
Och död och ofärd bodde i det samma.

Hvar är det nu? Se, klingan borta är —
Och flytt har hatet, flytt har tvedrägts-anden;
Men vägen lägger sig till brygga der,
Och vänskap vandrar mellan båda landen.

Hvad under dock! Ha' statens män förmått
Att ändra folkens känsla, häfdens vana!
Har politiken också hjerta fått,
Att frid och vänskap ur fiendskap mana!

O nej! Men se, en yngling för mig står,
Så skön och ädel: älskad utaf alla.
En krans af stjernor gungar i dess hår,
Och det är fröjd att honom yngling kalla.

En gyldne lyra bär han vid sitt bröst,
Den klingar glädje och den klingar smärta:
Men bland dess tonfall — hör hans djupa röst!
Den kommer som från menskoslägtets hjerta.

En luftig mantel är hans lätta skrud,
Som förd af vingar snabb och djerf är gången. —
Ha! det är konstens, det är diktens Gud,
Det syns på blicken och det hörs i sången!

Han var det, han! som med sin lyras ord,
(En ljusets rika ättling och en tidens)
Gick fram med seger i vår höga nord,
Och diktens seger är mer skön än stridens.

Han var det, han! som med en ädel håg
Tog upp det svärd, två-eggade och skarpa,
Som mellan *Svea*, mellan *Dana* låg,
Och spann dess stål — till strängar på sin harpa.

Med sånger klingande från Sundets strand
Han hatet jagade från tvenne riken,
Och det var han, som lade hand i hand;
Ha! konstens Gud är mer än politiken.

Må hafvet bryta nu sin brygga — ho
Är väl den, som mera den behöfver? —
I snillets verld slår dikten nu sin bro,
För goda andar till att vandra öfver.

C. F. Ridderstad.

*) Bestemt til Optagelse i det endnu utrykte 2det Hefte af Forfatterens „Tids- och Krigs-Bilder".

En Nats Hændelser.

Humoreske. — (Sluttet.)

Omtrent paa samme Tid, som Dette foregik i Stuen, begav det sig, at Madam Ehrenstein, hvem denne Nats Begivenheder havde sat i stor Uorlighed, stak Hovedet ind ad Døren til sin Logerende, den unge Candidat, for at udbede sig en Samtale med ham under fire Øine. Det var nu Nyt, som sjeldent skete; thi, uagtet Madam Ehrenstein var tidlig paa Færde om Morgenen, stak hun dog aldrig Hovedet ind ad Døren til sin Logerende Klokken 7 om Morgenen, naar ikke en eller anden overordentlig Begivenhed tilraadede et saadant Skridt. Som sagt: hun stak Hovedet ind ad Døren hos Candidaten, for at udbede sig en Samtale under fire Øine; men, da hun til sin Forskrækkelse saae, at der allerede vare fire, inden hun kom, saa at det i det Mindste vilde blive en Conference under sex; da hun fremdeles saae, at det var fire Øine som hun ikke havde gjort Regning paa, ja, saae en heel Deel Mere, som hun heller ikke havde gjort Regning paa; da hun endelig saae, at Justitsraaden, han, den ulykkelige Justitsraad, hvis Sag hun saa djærvelig havde talt i Nattens Stilhed, og for hvis Skyld hun nu netop vilde holde Raad med sin Logerende, laae der i Candidatens Seng i den uskyldigste Stilling af Verden med Benene paa hans Ven Secretairens Hovedgjerde, uden i mindste Maade at føle sig generet ved, at han var i tredie Etage, og hans Pantalons i første, og uden at ane, at de i dette Øieblik gik fra Madame Kneipers Hænder over i Jødens og derfra ud i den vide Verden: — da hun saae alt Dette, sige vi, — saa tog hun Hovedet til sig igjen, gik tilbage til sin Stue, og kom Else imøde med et Ansigt, omtrent som om hun havde seet „das verschleierte Bild zu Sais." Lidt efter vaagnede Secretairen; han blev ikke saasnart sin Stilling vaer, førend han var

ude af Sengen, og, idet han med den ham eiendommelige Lethed sprang frem og tilbage paa Hosesokkerne, og gneed sig stærkt i Dinene, tilraabte sin endnu snorkende Ven: „Høistærede! hvis De efter en høist mærkelig Forverling af Hoved og Been endnu er min Hr. Ven, Justitsraaden, saa beder jeg Dem indstændigt at sige mig, om jeg ogsaa skulde være den samme Secretair, jeg hidtil har været, eller maaskee En af mine meget gode Venner?“ — Justitsraaden snorkede tre Gange meget høit; derpaa vendte han sig om og sagde: „Deres Sundhed, Hr. Overkrigscommissair!“ hvilket var en Replik af hans Drøm, som i dette Øieblik foregjøglede ham Klubscenen fra forrige Aften. Secretairen, som ikke fandt sig ganske tilfredsstillet ved dette Svar, men tvertimod blev greben af en heftig Angst for, at han maaskee virkeligt var bleven forvandlet til En af hans Venner, en pukkelrygget Overkrigscommissair, som tyranniseredes paa det Voldsomste af sin gamle Husholderske, begyndte nu af alle Kræfter at ruske i sin Sengekammerat, til han fik ham vaagen og gjort begribeligt, at de enten maatte være forgjorte ved en Trold, eller maaskee ligesom Americaneren havde sovet i nogle hundrede Aar, og nu vaagnede op i en ny Verden mellem en yngre Menneskeslægt. „Isaafald“ — bemærkede Secretairen, som ikke var saa lidt forfængelig af sin Person — „frygter jeg for, at mine Klæder ikke mere ere paa Moden, men ville falde lidt gammeldags i Snittet.“ — „Herfor er jeg ganske rolig“ — bemærkede Justitsraaden, som mere og mere kom til sig selv — „thi jeg seer ikke et eneste Stykke af mine: dem har nok Tiden eller Møl og Rust fortæret.“ — „Om jeg ikke feiler“ — vedblev den Anden — „har Hr. Ven klædt sig af i det forreste Værelse; kanskee der findes Noget der.“ Secretairen aabnede Døren ud til Gangen. „Men, min Gud! Forværelset er jo borte — der er sat en Trappegang istedet — Herregud! kanskee Huset er revet ned og bygget nyt op igjen, imens vi have ligget her og drømt om de henfarne Tider!“ — „Det var i Sandhed ubehageligt nok“ — sagde Justttsraaden, som paa Lidet nær var in puris naturalibus — „om jeg skulde see mig nødsaget til at træde frem for Verden i dette Costume. Man kan jo ikke engang henvende sig til medfølende Naboer om Hjelp i sin trængende Forfatning; men, bedste Hr. Ven! i Nøden skal man kjende sine Venner. Lad os slaae vore Pjalter sammen og dele broderligt, hvad her er! jeg seer, at Eders skjønne Garderobe ligger velbeholden her rundt omkring paa Gulvet: tag den blaae Spencer! den vil være tilstrækkelig for Eder: I er smekker, saare smekker — fast ubemærket kan I skyde Eder igjennem Menneske-Sværmen til I naaer Eders Hjem eller et Sted, hvor I kan faae det Manglende suppleret. Giv mig de gule Casimirs! — jeg vil see, hvor langt jeg kan komme med dem. Det er dog altid Noget!“ — tilføiede han med et lille Suk. „For Himlens Skyld, bedste Hr. Ven!“ raabte Secretairen i stor Angst — „lad os aldrig tænke paa Sligt! Eders Fyldighed kan paa ingen Maade rummes i de gule Casimirs! De vilde briste — de vilde briste! der blev ikke Heelt af dem igjen!“ — „Troer I ikke, jeg kan indskrænke mig, naar det behøves?“ — „Ikke saa meget, bedste Hr. Ven! ikke saa usigelig meget!“ — „Ih, for en Ulykke, Hr. Ven! det er dog altid Forsøget værd; og, er Spenceren Eder ikke nok, saa kan den brune Kjole godt erstatte de gule Casimirs. Derfor fik Mennesket to Arme og Kjolen to Ærmer, for at have noget Tilsvarende til hvert Been.“ — „Fortræffeligste Hr. Ven!“ raabte Secretairen, som følte sig consterneret ved dette Argument — „det gaaer wahrhaftig ikke an: de gule Casimirs er et Familiestykke, det er et dyrebart Minde fra en kjær Slægtning; jeg har svoret høit og helligt, at de aldrig skulde komme i fremmede Hænder, førend de gik i Stykker eller jeg vorede fra dem: og da ingen af Delene endnu er indtruffen, kan jeg ikke aftræde dem til nogen Dødelig! Bedste Hr. Ven! begjær hvad I vil — begjær min Halsklud! ja, begjær mit Kalvekryds! — men, for Himlens Skyld! lad ikke Eders Dines Lyst falde paa de gule Casimirs!“ — Med denne og lignende Samtaler fordrev de to Venner sig Tiden i et Par Timer, uden at komme synderligt videre med Arrangementet til deres nye Indtrædelse i den dannede Verden. Madam Ehrenstein svævede imidlertid i den piinligste Uvished. Hvorledes heudes Candidat, dette ordentlige Menneske, som ellers aldrig nogen Nat var ude af Huset, paa een Gang var forsvunden, og have efterladt disse tvende Gidsler, hvoraf i det Mindste den Ene maatte betragtes som død og borte, var hende ubegribeligt; hun havde gjerne stukket Hovedet endnu en Gang ind ad Døren til dem, for at erfare, om det var Justitsraaden eller hans Gjenganger; men hun skjælvede for atter at opleve de frygtelige Syner, som første Gang havde bragt hende ud af Ligevægten; og — gjøre Anskrig i Huset, forekom hende i hvert Fald som et misligt Middel; thi hun nærede en saa dyb Agtelse for Justitsraaden, at hun ikke for nogen Priis vilde tillade, at endog kun hans Gjenganger skulde blive greben og straffet for Indbrud og Tyveri. Hun forholdt sig altsaa rolig ligesom hendes nye Logerende, og ventede, at Tiden vilde løse den Gaade, den selv havde knyttet. Dette skete da ogsaa kort efter. Det traf sig nemlig, at Justitsraaden, som omhyggeligt gjennemsøgte Catechetens Værelse, for om muligt at finde et Surrogat for Pantalons, i et Speil over hans Chiffoniere fandt stukken en Billet, uden Segl, med Udskrift til Madam Ehrenstein. „Madam Ehrenstein“ — sagde han eftertænkende — „det er jo hjemme hos mig, paa anden Sal! Skulde vi da virkelig være“ — — „Det kan I ikke regne, Hr. Ven!“ — meente Secretairen — „den fordums Beboer af disse Haller kan jo have kjendt Konen — kanskee hun er død for mange Aar siden.“ — „Er dog nysgjerrig efter at læse det Brev“ — sagde Justitsraaden — „det er ikke forseglet — det kan ingen Hemmeligheder indeholde.“ Han aabnede Billetten, læste den, og læste den atter. Men nu fik Manden Bersærkegang. Han susede flere Gange igjennem Værelset, saa at Secretairen forskrækket søgte Redning i en afsides Krog af Stuen; derpaa sloi han som en Rasende imod en Dør, som førte ind til Madam Ehrensteins Gemakker. Da Døren ikke gav efter for hans Paatrængenhed, styrtede han imod Gangdøren,

rev den op, ved hvilken Leilighed Secretairen, som var kommen imellem Døren og Væggen, blev ynkeligt forklemt, og mistede sit ene Kjoleskjød, som sad fast i Døren, — og fløi ned ad Trapperne, uden at ændse Manglerne ved sit Toilette, uden at høre, at to af Husets Piger, som just befandt sig paa Trappen, ilede skrigende og leende foran ham ned i underste Etage. Brevet, som havde fremkaldt denne Paroxysme, var saa lydende:

„Gode Madame Ehrenstein!

Naar De læser disse Linier, er Deres Logerende langt herfra, paa Flugten til Lykke og Kjærlighed. Det gjør mig kun ondt, at jeg saa pludseligt maatte forlade Dem, uden at faae Tid til at tage Afskeed og takke Dem for al den Godhed og Omsorg, De har viist mig. Endnu et lille Forræderie har jeg gjort mig skyldig i, ved at snappe Justitsraadens lille Søsterdatter, som jeg veed, De holder meget af, bort fra Dem. Men Amor maa tage sig Skylden paa. For mit efterladte Tøi og den sidste Maaneds Leie vil en god Ven sørge. Endnu engang Farvel og Tak for al Deres Godhed og Omsorg! kommer De til....., haaber jeg, at De med et Besøg vil glæde

Deres forbundne
Carl Wallerslev."

Denne Epistel bragte Justitsraaden paa een Gang til sig selv: instinctmæssig søgte han ned ad Trapperne til sine Værelser, hamrede og bankede paa den yderste Dør, og vilde have kaldt hele Huset sammen ved sit Spektakel, om ikke Secretairen, der fulgte ham som hans Skygge, til Lykke havde havt en Nøgle hos sig, der passede; nu gik Toget igjennem alle Værelserne — hver Krog, hver Skuffe blev gjennemsøgt; men intetsteds fandtes Spor af et levende Væsen; endelig hævedes da enhver Tvivl om Julies Flugt ved et Brev, som hun havde skrevet til Onkelen og efterladt i sit Værelse, og hvori hun fortalte ham Alt, inclusive, at hun herefter heed Madame Wallerslev og residerede i Catechet-Boligen i ..... Det er ubeskriveligt, hvor Justitsraaden blev flau ved denne Efterretning, flau for sin Ven, som stod lige over for ham, og for hvem han paa saa mange Maader maatte blotte sig. Han rakte ham taus Brevet, kløede sig i Parykken og græd. Secretairen læste; og alt som han læste, voxede hans spidse Næse, og alt hans Blod samlede sig i sammes yderste Ende; det var, som hans hele Liv concentrerede sig i en lang, lang Næse; men intet Ord kom over hans Læber: han taug, saae paa sine Been, og græd. Dog — lad os kaste et Slør over denne Scene! den er for alvorlig, for ophøiet, til at profanceres ved Ord — Smertens Sprog er den stille, trøstende Taare. —

Da Hr. Kneiper samme Dags Morgen lykkelig var bleven dimitteret fra det nye Logis, hvoraf han var bleven reisende Medlem, og paa Hjemveien kom paa Høiden af Læderstrædet og Høibroplads, hørte han tæt ved sig En raabe: „Gottes Wunder! Hr. Kneiper! hvadt vil De her? De er ju ded!" — „Det er aldrig muligt" — svarede Manden ganske rolig, og vendte sig mod den Talende. Det var den gamle Jøde Levy, der stod i en Gadedør med den hele Dragt, han nylig havde tilforhandlet sig hos Madame Kneiper. „Er De ikke ded — nu! saa schkal De bestemt ha'e gamle Kle'er! Hvadt er det for en Kjole De har po? vil De sælge den? 4 Mark er buden!" — „Er I rasende, Levy? vil I holde Auction over Folks Klæder, mens de have dem paa? Hvem har ellers fortalt Jer, at jeg var død?" — „Ah, was! det er Bagvaskelse, skjændig Bagvaskelse — hvadt kan Folk ikke finde po at snakke? Aber — for at komme tilbages til Kle'erne — jeg vilde blot sige, at De sgu inte kan være bekjendt at gaae igjennem Bien medt sodan en Vams, som den, De har po; De er jo doch en anseet Mand — De blæser jo po denne — hvadt er det nu, den hedder? — denne göttliche Dommedags-Spektakel-Instrument — die Posaune — richtig! De kan min Seel inte være bekendt at see sodan ud po Jorden! Her schkal De see — her er No'et for Dem" — og nu fremtog han Hr. Kneipers egen drapcouleurs Frakke — „Vil De troe, den kan passe Dem? und De schkal ha'e den for 30 Rbd.: det er mine egne ulagte Penger — na! slaa til! sodan en Frakke voxer sgu inte paa Træer." Kneiper betragtede Frakken nøiere. „Hm! det er dog mærkeligt! den ligner jo min Frakke derhjemme, som det var den samme. Dersom jeg ikke vidste, at den var vel forvaret hos Justitsraaden, saa — — — — — Siig mig engang, Levy! hvor har I faaet den Frakke?" — „Hvor jeg har faaet den? jeg har keft den po offentlig Action efter een af mine go'e Venner; troer De, jeg kan huske, hvor jeg kever alt det Stads?" — „Nei, det er ikke muligt" — sagde Kneiper for sig selv — „Justitsraaden er en solid Mand: han passer altfor godt paa hvad han har. Tak, Levy" — vedblev han — „men jeg trænger ikke til Frakke: jeg har Magen til denne hjemme." — „Det troer jeg sgu inte — det maa De forlade mig! jeg tør parere med Dem saa høit, De vil, at denne er bedre, end den, De har hjemme — na! De schkal ha'e den for 25 Rbd. contant, und den, De har po der, i Tilgift. Vi kan gere det af strax: De kan gaae hjem medt hos mig, oder — her i Gadederen; so gaaer De ind som den gamle Adam, und kommer udt igjen som hans yngre Broder!" — Kneiper rystede paa Hovedet; han betragtede imidlertid Justitsraadens grønne Pantalons etcetera, som ogsaa forekom ham bekjendte. „Havde, Skam! aldrig troet" — mumlede han — „at der fandtes to saadanne Par i Kjøbenhavn; skal dog vise Justitsraaden, at jeg ogsaa kan gaae som en Rangsperson; troe mig! de vil tage sig ud til Frakken, — naar jeg faaer den igjen." Han afkjøbte nu Jøden det Meste af Justitsraadens Garderobe, hvortil Resten af hans Lommepenge fandtes tilstrækkelig, tog Tøiet under sin Arm, og vandrede hjem til sin elskede Hustru, ikke uden en vis Følelse i Nærheden af Hjertet, som efter Sigende skal være hyppigt hos unge Helte, naar de udrustede med Knebelsbart og en god Bryst-Vattering begive sig i Kampen. — „Hvad? er Du der?" — raabte Konen ham imøde — „havde jeg saa havt nødigt at gjøre mig al den Ulejlighed med at feie Dit Tøi ud og gjøre Anstalter til Din Begravelse?" — „Herregud, Moder! vilde Du have mig levende begravet?" — „Aa, jeg troede jo, Du havde taget Livet af Dig — det var da ikke saa underligt; Du blev jo borte hele Natten" — — „Nei, saamæn, Moder! jeg kunde kanskee nok have Grund til det." — „Her skal Du see et nydeligt Avertissement, jeg havde skrevet over Dig; det er bedre end saadan en Drukkenbolt og Sviregast er værd; og ret nu vilde jeg gaaet over til Urtekræmmeren og faaet Svenden til at sætte mig et rørende Vers op, der kunde taget sig godt ud bagefter; men saadan er jeg altid: Du fortjener ikke, hvad jeg gjør for Dig, al den Omsorg, jeg bærer for Dig." — „Jeg synes, Du sagde, Du havde feiet mit Tøi ud, Moder!" — sagde Kneiper, der ikke følte Lyst til at takke hende for al hendes Omsorg — „Ja! det maa Du vente, naar Du ikke siger om Aftenen, om Du vil komme levende eller død hjem den næste Morgen!"

— „Ja, ja! da er det skam godt, at jeg har kjøbt mig noget igjen! her skal Du see, Moder!“ — Og han udfoldede Pakkens Indhold for sin Kone. Madame Kneiper vidste ikke, om hun skulde lee eller græde, da hun gjenkjendte Klæderne, hun selv for lidt siden havde solgt til Jøden; hun formodede sagtens, at der ikke var Stort tjent ved den Handel. Enfin — derved var nu Intet at gjøre; og, da det just var den første i Maaneden, fik Kneiper sine Lommepenge udbetalte paa den udtrykkelige Betingelse, at han herefter, naar han gik ud om Aftenen, regelmæssigt skulde underrette sin Kone, om han agtede næste Morgen at vende hjem som Død eller Levende, for at hun derefter kunde træffe de fornødne Forholdsregler. Han iførte sig nu Justitsraadens grønne Pantalons, røde Vest o. s. v., børstede sin gamle Kjole, og begav sig saaledes op paa første Sal, for at løse sin Frakke med den Sum, han havde laant derpaa. Da Justitsraaden, hvem, som bemærket, Efterretningen om hans Nieces Flugt og Secretairens skuffede Forventninger dybt havde grebet, saae sine trofaste grønne Livsledsagere paa Musikantens Been, saa brast han i lydelig Graad, og takkede ham under Glædestaarer, fordi han havde udrevet dem af den Ondes Kloer, som uden Tvivl maatte have forhexet ham iaftes, og spurgte derhos deeltagende til den drapcouleurs Frakke, som sikkert var gaaet samme Vei, da intet Spor af den var at opdage. Nu gik der et Lys op for Kneiper; det var altsaa rigtignok den Onde, der i en Jødes Lignelse paa Hjørnet af Læderstræde havde fristet ham med hans egen Frakke; han meddeelte Justitsraaden sin Opdagelse, og Denne maatte bide i det sure Æble, og til Gjengjeld indløse den Drapcouleurs. Men Secretairen var og blev Pebersvend — hans Brud var ingen Sum stor nok til at indløse eller udrive af Catechetens Arme.

Da Wallerslev nogle Dage efter en Morgenstund sad ved Theebordet i sin lille venlige Stue, som hans elskværdige unge Kone just var i Begreb med at indrette paa det Hyggeligste, og ved den dampende Pibe gjennemløb de sidste Aviser, som i dette Øieblik vare komne fra Kjøbenhavn, udbrød han med Eet: „Herregud, Julie! den gamle Kneiper derhjemme er pludselig bleven borte — Konen lyser efter ham i Avisen — han er i Stand til at have taget Livet af sig for at blive sit gamle Huuskors qvit!“ — Denne Bekjendtgjørelse var nemlig bleven bortsendt om Morgenen inden Mandens Hjemkomst, og ved en Forglemmelse ikke tilbagekaldt. — „Ja, man har sit Læs med de Koner“ — vedblev han, idet han trak hende ned paa sit Skjød — „see, hvor hun rumsterer i mit Studereværelse! har hun ikke der sat mig sin skjælmske Gibs-Amor lige ovenpaa Müllers Dogmatik og Mynsters Prædikener?!“ — „Ja, min Ven, det kommer Du rigtigt til at vænne Dig til!“ hvidskede Julie — „Du veed nok, Skriften siger, at Qvinden skal være Mandens Hoved. Min Amor ovenpaa Dine Prækener er ellers et Symbol paa Kjærligheden, den seirende, der hæver sig over Alt i Livet!“ — „Ja!“ sagde Wallerslev, og trykkede hende til sit Bryst — „og et Symbol paa, at Kjærligheden, den rene, uskyldige, bør hvile paa Tro og fromme Hjerters Tanker!“

Richard.

Nyheder.

Alle vore Dagblade have meldt Storfyrstens Afreise herfra; men i den foregaaende Uges Tid have de ogsaa alle iagttaget en saa dyb Taushed om ham, som om denne høie Person, hvis Nærværelse her udgjorde en Hovedgjenstand for den almindelige Opmærksomhed — slet ikke var her. „Neue Zeitung's“ herværende Correspondent meldte, denne Taushed skrev sig fra, at de — **Intet** vidste. Rigtignok kom Storfyrsten, som en Følge af sin vedvarende Upasselighed, kun sjelden offentligt tilsyne; men **Noget om ham** kom dog til Publikums Kundskab, og vi ville, med hvad vi deraf have erfaret, i Continuation af vort foregaaende Referat, bidrage til at bøde paa dette vacuum i Beretningen om hans Nærværelse her. — Efterat Keiseren af Ruslands Fødselsdag den 7de dennes her var bleven betegnet ved de samme offentlige Festmærker som Hs. M. Kongens, (Militairets Uniformering en galla, Vagtparader og Tappenstreg med klingende Spil, Skibenes Flaggen og Guldæblernes Springen paa Gammeltorv), gav Dagen efter den russiske Gesandt, Baron **Nicolai**, i sit Hôtel en glimrende Fête i samme Anledning, som Hs. Maj. Kongen og Prindserne bearede med deres Besøg; men ved hvilken man imidlertid ogsaa gik Glip af Storfyrstens Nærværelse. Prinds **Christian** og Gemalinde havde ventet ham til Sorgenfri, hvor Alt var beredt til hans festlige Modtagelse; derfra vilde man ledsage ham til Kjøbenhavnernes nationale Forlystelsessted: Dyrehaven — begge Steder ventedes han forgjæves. Lægerne, saavel Storfyrstens egen Livlæge som Prof. **Jacobsen**, der var tilkaldet, fraraadede enhver physisk Anstrængelse, og han følte sig ogsaa selv for mat dertil. I Mandags Formiddags lod Kongen saavel sit eget som Prinds Christians Regiment trække op i Parade foran Christiansborg, og paa Slotspladsen udføre nogle Exercitser og militaire Evolutioner, hvilke Storfyrsten, ved Hs. Majestæts Side, saae fra et lukket Vindue i sine Gemakker. Da man imidlertid havde gjort opmærksom paa, at Opholdet i de hidtil ubeboede store Værelser paa Christiansborg torde være mindre tjenligt for hans Sundhedstilstand, flyttede Storfyrsten samme Dags Aften ud i Prindsesse Vilhelmines Palais paa Amalienborg, hvilket paa faa Timer skyndsomst var bleven indrettet til hans Modtagelse. En til i Tirsdags berammet ny Parade ꝛc. paa Slotspladsen, i hvilken, som det heed, ogsaa Cadetcorpset skulde deeltage, bortfaldt, som en Følge af denne Forandring. Man meente nu temmelig almindeligt, at Storfyrstens Sundhedstilstand ikke for det første vilde tilstæde hans Afreise herfra; og man erfarede, at Grunden til hans svage Constitution skulde være en altfor stærk Vært. Kongelig Livmedicus, Conferentsraad **Brandis**, var i de sidste Dage bleven tilkaldet. Han afgav den Erklæring, at der aldeles ingen Fare kunde være ved, at Storfyrsten, naar han maatte ønske det, fortsatte sin Reise. De med Dampskibet Frederik den Sjette i Onsdags indløbne Depescher til Storfyrsten foranledigede denne til at ansætte Afreisen herfra allerede til næste Dag, og i Torsdags Middags Klokken 2 begav han sig ombord paa det armerede keiserlige Dampskib Herkules. Hans Majestæt Kongen hentede ham paa Palaiet i sin egen Equipage og fulgte ham ombord, tilligemed Prindserne **Christian** og **Ferdinand** og Landgreve **Wilhelm** af Hessen, der i Forveien vare kjørte ud til Toldboden. Fra Cadetcorvetten, der laae tæt bagved det russiske Dampskib, hilsedes han med Salut og Hurraraab; Saluter løde ogsaa fra den russiske Fregat, som afseilede kort før Dampskibet, fra Citadelsvolden og Nyholm, saavelsom fra Dampskibet. Saavel paa dette som paa Cadetcorvetten gjorde Mandskabet Honneurs fra Rærne, og da Kongen tog tilbage i sin Barkasse, hilstes han baade fra „Herkules“ og fra Corvetten med et 3 Gange 3. Afreisen var saa hurtigt bestemt, at et forholdsmæssigen ikkun ringe Antal Tilskuere havde indfundet sig. — Om de gjensidige Æresbevisninger, Gaver ꝛc., der deels fra dansk Side ere blevne tildeelte Storfyrstens Suite, deels fra russisk flere Hof-Cavalierer og Hof-Embedsmænd, in specie de til hans Opvartning ansatte Cavalierer, anføre vi følgende: Fyrst **Lieven** er udnævnt til Ridder af Elephanten, Generallieutenant **Kaveltne** og Statsraad **Schukofsky** meddeelte Dannebrogordenens Storkors, Fregattchefen Grev **Heiden** og Oberstene **Kouriewitsch**, Prinds **Dolgorouky** og Friherre **Lieven** samt Kammerherre **Tolstoy** udnævnte til Commandeurer af Dannebroge. Desuden er Storfyrstens Livlæge Dr. **Enokhine** bleven indhændiget en Guldbaase med Brillanter. — Storfyrsten har foræret Hofmarschal Kammerherre **Hartbausen**, vor Minister i Petersborg Grev **Blome**, vor Minister i Stockholm Grev **Moltke**, Admiral Baron **Holsten**, Theaterchefen Overceremonimester, Generallieutenant **Holstein**, Overpræsident **Kjerulff**, Prof. **Jacobsen** og Conferentsraad **Brandis** kostbare Guldbaaser med Brillanter. Flere andre Hof-Embedsmænd og navnligen de til Storfyrstens Opvartning ansatte have erholdt, deels Guldbaaser, deels Brillantringe, og de 2de opvartende Pager Guduhre med Kjæder. De Staldetatens Betjente, Garden, den lavere Hofbetjening ꝛc. givne Douceurer beløbe sig til omtrent 2000 Ducater. — Slutteligen troe vi endnu at burde bemærke, at Storfyrsten under sin Upasselighed, da det var ham anbefalet at nyde frisk Luft, dagligen foretog Kjøretoure i Hovedstadens Omegn, saaledes til Frederiksberg, Ordrup, Charlottenlund og ad Strandveien; men paa disse Toure var han stedse incognito, i Almindelighed kun ledsaget af Generallieutenant **Raveline** og Grev **Blome**; ligesom han derved betjente sig af Sidstnævntes Equipage.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter, eller 24 Sk. maanedlig.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 22de Juli 1838. № 25.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: H. C. Andersen. — Collectanea af den nyeste Litteratur. — Notice.

H. C. Andersen.

Som bekjendt har Marmier, da han i f. A. opholdt sig her i Staden, til Revue de Paris (October 1837) leveret nogle interessante biographiske Efterretninger om vor Landsmand, Digteren H. C. Andersen, hvis aabne, Tillid vækkende personlige Væsen ikke mindre havde tiltalt ham, end flere af den unge Digters Arbeider. Et endnu fuldstændigere Billede af Andersens bevægede Ungdomsliv giver imidlertid en biographisk Skizze, som introducerer den nylig udkomne tydske Oversættelse af hans nyeste Roman: „Kun en Spillemand". Ligesom Marmier havde sine Notiser fra Andersen selv, saaledes har denne ogsaa meddeelt den tydske Oversætter, Capitain G. F. von Jenssen, alle Data til hiin biographiske Skizze, i hvilken da ogsaa enkelte Urigtigheder, som havde indsneget sig hos Marmier, ere blevne rettede. Vi hidsætte her Skildringen af Andersens tidligere Liv, der baade er det meest Interessante og det for Fleertallet af vore Læsere mindst Bekjendte af Artiklen:

„Andersens Bedsteforældre vare engang velhavende, og eiede en Gaard paa Landet; men der tilstødte dem allehaande Ulykker, af hvilke dog den værste var, at Manden gik fra Forstanden. Den arme Kone tog nu til Odense og bragte sin eneste Søn der i Lære hos en Skomager. Fuld af Livsfriskhed fandt Drengen sig i Forstningen bedre i sin Skjæbne, end sildigere; han benyttede sine Fritimer til at læse Holberg, forfærdigede Legetøi og digtede nogle Arier. Knap 20 Aar gammel giftede han sig med en ung Pige, der var ligesaa fattig som han, og deres Trang var saa stor, at de ikke engang havde en Brudeseng, saa at den begyndende Ægtemand selv maatte tømre sig en sammen. Der var netop død en Greve, hvis Liigkiste stod paa et Træstillads, som blev solgt efter Begravelsen. Den unge Brudgom kjøbte det og omarbeidede det til sin Ægteseng; dog maa Arbeidet ikke have været meget fuldkomment, da de sorte Sørgelister endnu mange Aar efter vare at see paa Sengen. Paa det samme Stillads, hvorpaa Greven, rig og død, havde ligget Parade, laae efter et Aars Forløb, den 2den April 1805, fattig, men levende, Pantet paa deres ægteskabelige Kjærlighed, Hans Christian Andersen. Da det nyfødte Barn blev døbt i Kirken, skreg det himmelhøit, hvorover den knarvurne Pastor blev meget fortrædelig og i sin Ærgrelse yttrede, den Unge skreg jo som om det kunde være en Kat, hvilket høiligen bedrøvede Moderen. En af Fadderne trøstede hende imidlertid med den Forsikring, at jo høiere Barnet skreg, desto smukkere vilde det engang synge, og det beroligede hende. — Andersens Fader var ikke uden Dannelse, men Moderen var lutter Hjertensgodhed. Parret levede godt sammen, men Manden følte sig dog ikke lykkelig; han søgte aldrig sine Jævnliges Omgang, men holdt sig hellere hjemme, læste for de Andre af Holbergs Comoedier og Tusind og en Nat og gjorde Perspectiver og Dukketheatre til sin lille Søn, hvem han om Søndagen ogsaa tidt tog med sig til den nærliggende Skov, hvor de To da sædvanlig tilbragte hele Dagen sammen i stille Eensomhed. Ogsaa Bedstemoderen, en elskværdig gammel Kone, der med christelig Taalmodighed bar Husets Lidelser, virkede meget paa Barnets Gemyt. Hun havde været meget smuk, var venlig mod Enhver og derhos overordentlig reenlig i sine fattige Klæder. Veemodig fortalte hun ofte, hvorlunde hendes Bedstemoder havde været Datter af en riig og fornem Herre i Tydskland, hvilken Herre havde boet i Staden Kassel; men at Datteren havde forelsket sig i en Comoediant, hemmelig forladt sine Forældre og var sunken ned i Armod. „Og nu maae alle hendes Efterkommere bøde derfor!" sukkede hun saa. Den unge Andersen hang med Liv og Sjæl ved denne Bedstemoder; hun havde en Have ved Hospitalet at passe, og her tilbragte han de fleste Eftermiddage i sin tidlige Barndom mellem de mange Blomster. Den aarlige Fest, naar det affaldne Løv blev brændt i Haven, havde en ganske egen Tillokkelse for ham; men de vanvittige Fruentimmer, af hvilke nogle kunde gaae frit omkring, voldte ham megen Skræk. Tidt kom en af Vaagekonerne og førte den kloge lille Dreng hen til Spindestuen, hvor da alle de gamle Qvinder roste ham, fordi han talte saa godt for sig, og gjengjeldte denne Dyd hos ham med Eventyr og Spøgelseshistorier, som fortaltes ham i rigeligt Maal, saa at vist intet Barn paa hans Alder nogensinde har hørt flere deslige Historier end han, men heller intet Barn kunde være mere overtroisk end han. — Til Andersens tidligste Erindringer hører ogsaa Spaniernes Nærværelse paa Fyen i Aarene 1808 og 9. En Soldat af Regimentet Asturien tog ham en Dag paa Armen, dandsede, under Glædestaarer, som udentvivl Erindringen om et hjemme efterladt Barn aflokkede ham, langshen ad Gaden med ham, og trykkede saa et Madonnabillede imod den Lilles Læber,

hvoraf den fromme Moder tog megen Forargelse. — I Odense vare i den Tid endnu mange gamle Festligheder gjængse, som gjorde et dybt Indtryk paa Drengens let opvækkelige Gemyt. Laugene droge i Processioner gjennem Byen med deres Skildter, Sofolkene droge om i Fasten, og Folket vandrede til den hellige Regisses mirakuløst lægende Kilde.

Saaledes henrandt vor Digters første Ungdomsaar. Faderen læste imidlertid flittigt i Bibelen; men lukkede den en Dag med de Ord: „Christus har været et Menneske som vi, men et ualmindeligt Menneske," hvorover Konen brast i Graad, og paa Drengen gjorde denne Gudsbespottelse, som Moderen kaldte det, et saa heftigt Indtryk, at han i Stilhed bad for sin Faders Sjæl. „Der gives ingen anden Djævel," vedblev denne, „end den, vi bære i vor egen Barm!" Da han nu vaagnede en Morgen og havde skrabet Armen tilblods, formodentlig paa et Som, erklærede Konen, at det var en Straf af Djævelen, der idetmindste havde villet vise ham, at han endnu var til. Faderens slette Lune tiltog imidlertid Dag for Dag; han længtes efter at komme ud i Verden. Dengang rasede Krigen i Tydskland, Napoleon var hans Helt, og da nu Danmark allierede sig med Frankrig, gik han til Forstærkningshæren som simpel Soldat, i det Haab at han engang vilde vende tilbage som Lieutenant. Men Naboerne meente, det var Daarskab at lade sig skyde ihjel til ingen Verdens Nytte. Det Corps, hvorved han stod, kom imidlertid ikke videre end til Holsteen; Freden blev sluttet, og snart sad den frivillige Krigerigjen i god Behold i sin borgerlige Bolig i Odense. Men hans Sundhed havde liidt; han vaagnede en Morgen phantaserende, og talte om Felttoge og Napoleon. Den unge Andersen var dengang først 9 Aar gammel; Moderen sendte ham ikke desto mindre hen til den nærmeste Landsby, for at spørge en klog Kone til Raads. „Vil min stakkels Fader døe?" spurgte han ængstelig. — „Døer Din Fader," svarede Sybillen, „saa møder hans Gjenfærd Dig paa Hjemveien." — Man kan tænke sig, hvilket Indtryk dette Orakel maatte gjøre paa den desuden frygtsomme Dreng; og virkelig var hans eneste Trøst paa Tilbageveien den, at Faderen jo vidste, hvor bange hans lille Søn var, og derfor vist ikke vilde vise sig for ham. Han kom ogsaa lykkeligt tilbage igjen, uden at have seet Faderens Gjenfærd, og den tredie Dag efter døde den Syge. Fra dette Øieblik af var den unge Andersen overladt til sig selv; al den Underviisning han nod, bestod i, at han gik nogle Timer i en Fattigskole, hvor han lærte at læse, skrive og regne, de tvende sidste Dele kun meget ufuldkomment. — Den fattige Dreng fandt paa denne Tid Adgang i Huset hos Enken efter den i 1805 i Odense afdøde Pastor Bunkeflod, hvis Navn ved nogle lyriske Poesier er bekjendt i den danske Litteratur. Han maatte læse høit for Enken og hendes Svigerinde, og her hørte han for første Gang Benævnelsen Digter og med hvilken Kjærlighed man mindedes denne Egenskab hos den Afdøde. Dette gjorde et dybt Indtryk paa Drengen; han læste nogle Sørgespil, og besluttede da, ogsaa at skrive en Comoedie og blive en Digter, ligesom salig Pastoren havde været. Nu skrev han ogsaa virkelig et ægte Sorgespil, thi alle Personerne deri kom af Dage, og belagde Dialogen med mange Bibelsteder. Hans to første Tilhørerinder optoge dette den begyndende Digters første Værk med udeelt Bifald, og nu løb Rygtet derom hele Gaden igjennem. Alle vilde høre den vittige Hans Christians smukke Sørgespil. Men her var Bifaldet ingenlunde udeelt, de Fleste loe ret hjerteligt derover, medens Andre gjorde Nar af ham derfor. Det smertede den stakkels Dreng saa meget, at han tilbragte en heel Nat grædende, og ikkun kunde bringes til at tie ved Moderens alvorlige Advarsel, at hun vilde give ham Bank ovenikjøbet, hvis han ikke lod slige Daarskaber fare. Alligevel gav han sig i al Stilhed ifærd med at udarbeide et nyt Stykke, hvori der optraadte en Prinds og en Prindsesse. Men derved kom han i en stor Forlegenhed, da han slet ikke vidste, hvilket Sprog saa høie Personer førte, og dog meente, at de umuligt kunde tale som andre Mennesker. Endelig kom han paa det Indfald at indflette tydske og franske Ord i deres Taler, saa at disse fyrstelige Personers høie Ord bleve til et reent Pludervolsk, hvilket imidlertid efter den unge Autors Mening var noget ualmindeligt og høit. Ogsaa dette Mesterstykke blev bekjendt i Nabolaget, hvisaarsag en Dag de kaade Drenge løb efter ham paa Gaden og raabte: „Sikken En, see! der gaaer Comoedieskriveren!" — Men det blev ikke derved: ogsaa Skolemesteren miskjendte aldeles det Genie hos Drengen, der allerede tydeligt aabenbarede sig i slige Productioner; thi da den unge Andersen paa hans Fødselsdag forærede ham en Krands, hvori han havde indflettet et lille Digt, dadlede han ham derfor, og Lønnen, som den lille Digter høstede for sit første metriske Forsøg, bestod saaledes ogsaa i Kummer og Taarer. — Imidlertid forværrede Moderens oeconomiske Stilling sig mere og mere, og da Naboerskens Søn fortjente Penge i en Fabrik, saa besluttede man, ogsaa at sende den gode Hans Christian derhen. Den gamle Bedstemoder bragte ham til Fabrikherren og fældte sine bittre Taarer over at Armod, Bekymringer og Kummer alt saa tidlig skulde falde i hendes Sønnesøns Lod. I Fabrikken arbeidede for det meste tydske Svende, for hvilke Børnene tidt maatte synge danske Viser. Ogsaa Andersen blev opfordret dertil, og gjorde det gjerne; thi han vidste, at han gjorde Lykke med sin Sang. Naboerne lyttede altid, naar han sang i Haven, og engang havde jo et heelt Selskab, som var forsamlet i den fornemme Naboes Have, beundret hans rene Stemme og tilklappet ham Bifald! Et lignende Bifald vandt han i Fabrikken. Opmuntret derved, sagde Andersen: „Jeg kan ogsaa spille Comoedie!" og reciterede derpaa hele Scener af Holbergs Lystspil. De andre Drenge maatte imidlertid forrette hans Arbeide; men det var kun i de første Dage, det gik ham saa godt. En Dag, da han igjen maatte synge, sagde en af de tydske Arbeidere: „Han er vist en lille Jomfru!" og nu omringede de plumpe Svende ham og behandlede ham saa udelicat, at den usle Dreng forskrækket derover løb hjem til sin Moder og grædende bad hende om, at han ikke mere maatte komme i Fabrikken. Hans Bøn blev ogsaa opfyldt; thi, sagde Moderen, hun havde ikke sendt ham derhen for Fortjenestens

Skyld; men alene for at han kunde være godt anbragt etsteds, naar hun gik paa Arbeide. — Drengen skulde til Theatret! havde flere Naboer sagt til hende; men da hun ikke kjendte andet Theater, end omreisende Skuespillere, rystede hun betænkeligt paa Hovedet og besluttede, hellere at lade sin Søn komme i Lære hos en Skrædder. Andersen havde nu allerede fyldt sit 12te Aar, var hjemme endnu stedse ganske overladt til sig selv, og slugte alle de Bøger, han kunde faae Fingre paa. Hans kjæreste Lecture bestod imidlertid i en gammel, prosaisk Oversættelse af Shakspeare. Med Figurer, han havde gjort af Pap, spilte han hele Kong Lear og Kjøbmanden i Venedig. Paa Comoedie kom han kun meget sjeldent; men da han stod sig godt med Plakatbæreren, fik han alle Comoedieplakater af ham, satte sig saa om Aftenen ved Kakkelovnen, studerede de handlende Personers Navne og underlagde derpaa alle de opførte Stykker en ægte Text.

Andersens Læselyst og smukke Stemme havde imidlertid tildraget sig Opmærksomhed hos flere fornemme Familier i Byen, af hvilke en lod ham kalde til sig. Drengens barnlige Væsen, hans stærke Hukommelse og smukke Stemme gav ham virkeligt noget ganske Eiendommeligt; man talte derom og snart vilde man see ham i flere Huse. Dog holdt han stedse meest af den første Familie, der havde modtaget ham med saa megen Deeltagelse, ja endogsaa engang forestillet ham for Prinds Christian. Det var hos Oberst Hoegh-Guldberg, en ligesaa dannet som hjertensgod Mand, en Broder til den bekjendte Digter. — Paa denne Tid giftede Moderen sig igjen, og da Stedfaderen aldeles ikke vilde blande sig i Sønnens Opdragelse, saa fik vor Andersen derved endnu mere Frihed end tilforn. Legekammerater havde han ikke, og gik derfor tidt alene ud i Skoven, eller satte sig hjemme i en Krog for at sye Dukker til sit lille Theater. Moderen meente, at da han dog var bestemt til Skrædder, saa var det godt, at han øvede sig i at sye. Hvis det engang virkelig skulde skee — trøstede Drengen sig — saa maatte der falde mange deilige Lapper af, og han kunde da med dem om Søndagen sye nye Dragter til sin Theatergarderobe. — Saaledes nærmede sig da endelig hans Confirmation, hvortil han fik de første Støvler, han i sit Liv havde havt. Paa det at Folk kunde see dem, bleve de trukne over Benklæderne, og da nu en gammel Syjomfru forfærdigede ham en Confirmationskjole af hans afdøde Faders Frakke, var den festlige Dragt complet. Aldrig før havde Andersen havt saa smukke Klæder. Glæden derover var saa stor, at Tanken derom endogsaa forstyrrede hans Andagt paa selve Confirmationsdagen, saa at han følte Samvittighedsnag derover og bad Gud om at tilgive ham den Synd at nære saa verdslige Tanker, og dog kunde han ikke unddrage sig fra, i samme Øieblik igjen at tænke paa de deilige knirkende Støvler. — Efter endt Confirmationsfest skulde Andersen da nu i Skrædderlære; men han bad sin Moder indstændig, dog at lade ham reise til Kjøbenhavn og gjøre et Forsøg paa at komme til det kongelige Theater; han forelæste hende Levnetsbeskrivelser af berømte Mænd, der havde været ligesaa fattige som han, og forsikrede hende, at han nok ogsaa vilde blive en berømt Mand. Alt i nogle Aar havde han lagt de Skillinger, han kunde faae tilovers, i en Sparebøsse, og disse vare nu voxede til den uudtømmelige Skat af 13 Rigsbankdaler. Synet af denne uventet store Sum blødgjorde ogsaa det moderlige Hjerte; hun begyndte at give efter for sin Søns Ønsker; men vilde dog først høre en klog Kones Udsagn om hendes Søns tilkommende Skjæbne. Nu blev Sybillen hentet, og efterat hun havde seet i Kort og Kaffee, lød Orakelsproget: „Jeres Søn bliver en stor Mand, og til Ære for ham vil man engang illuminere Odense By." — En saa lykkelig Spaadom maatte vel rydde de sidste Hindringer af Veien. „Saa reis da i Guds Navn!" sagde Moderen; men da Naboerne forestillede hende, hvor ubesindigt det var, at lade den 14aarige Dreng reise til den store Stad, hvor han ikke kjendte en Sjæl, svarede hun: han lod hende ikke have nogen Ro, men hun var vis paa, at han nok vilde vende om igjen, naar han saae det store Vand, han skulde over.

(Sluttes i næste Nr.)

Collectanea af den nyeste Litteratur.

Kong Carl Johan og Marskalk Bernadotte. — (Dagligt Allehanda, Juni 1838.) — Det er udmærkede Mænd eget at foragte Bagvaskelsen, just fordi de vide sig ophøiede over samme, medens derimod Krybet omkring dem, der maaler Alt efter sin egen Ubetydeligheds indskrænkede Synskreds, ei kan fatte, at der gives en anden Storhed, end den, der behøver Lovens Svøbe til sin Opretholdelse. Man kunde med Grund spørge, hvad der er meest formasteligt mod et stort Navns Helligdom, hvad der er størst Majestætsforbrydelse, enten nogle overilede uanvendelige Ytringer, som, da de ere fuldkommen ugrundede, og det maatte de jo være for at kaldes Bagvaskelser, umuligt kunne nedsætte et stort Rygte, eller deres Handlemaade, der giver slige Ytringer Vægt ved at drage til Felts mod dem med Lovens hele Strænghed, og som derved synes at sige til Folket: „Eders Monark er ligesaa ømfindtlig, er sig ligesaalidt bevidst sit ophøiede Værd, ligesaa liden som vi." Den upartiske Bedømmer seer i begge Tilfælde samme Ubetænksomhed; han betragter de Udtryk, der klages over, som en fremfusende Letsindighed, Klagernes Iver imod samme som en tosset Geskæftighed, og han skjænker Begge samme Medlidenhed. Men naar han seer sit Lands dømmende Magt, som om den troede ogsaa at kunne tilvende sig en Straale af det Solskin, hvori Hofgunstens Ephemerer lægges, byde disse Haanden, for at straffe nogle altfor frie, overilede, ja lad være utilladelige, men dog visselig hverken for Landets eller Monarkens Værdighed skadelige Udtrykke med Frihedens Tab paa flere Aar, da seer han Anklagemagten stemple Noget til Majestætsforbrydelse, som hverken efter Lovens Bogstav eller Aand kan være det, da seer han den dømmende Magt laane sin Bistand dertil, da spørger han sig med Skræk: „Er vel denne exempelløse Dristighed paa den ene Side, denne ligesaa exempelløse Eftergivenhed paa den anden Side mulig uden et høiere Støtte- og Lokke-Punct for Begge?" og han bæver ved Tanken om at finde Samme

der, hvor han alene vilde see op med de meest rene og ublandede Følelser, Agtelse og Kjærlighed. Vel for Sverige, at et Tilbageblik paa den høie Personligheds tidligere Levnet, til hvilken Styrelsen af dets Skjæbne er anbetroet, maa fjerne enhver saadan Tanke! Men saameget større maa ogsaa vor Harme blive mod de Raadgivere, der af ubetænksom Iver have bragt Hengivenheden til at rokke hos Mangen, hvis meest levende Ønske har været, altid i sit Hjerte at nære Kjærligheden for sin Konge ligesaa varm som til Fædrelandet. Indsenderen anseer sig lykkelig ved, som Beviis paa det Høisind, hvormed Sveriges nuværende Konge før har mødt bagvaskende Udtryk mod sin Person af langt mere fornærmende Beskaffenhed end de nu paatalte at kunne anføre følgende Uddrag af Touchard Lafosses Kongen af Sveriges Historie. — Blandt de flere Træk af Ædelmod, hvorved Marskalk Bernadotte søgte at forsone Hamborgerne med det keiserlige franske Overvælde, ville vi her anføre eet, som gjorde et dybt Indtryk paa dem. En fransk Emigrant, de Bonald, forhen Advokat ved, Parlamentet i Aix, var strax i Terrorismens første Tid flygtet til Hamborg og havde bosat sig der. For at finde sit Udkomme havde han begyndt at give Undervisning i det franske Sprog, og udgav ogsaa en Grammatik, hvis talrige Oplag vidner om dens Godhed. I en af de første havde han som Exempel paa en eller anden syntaxisk Regel anført følgende Exempel: "**On dit que Bonaparte est un grand general, mais ce n'est qu'un brigand heureux.**" (Man siger at Bonaparte er en stor Feltherre, men han er ikkun en Røver, der har Lykken med sig.) Man kan være lærd uden at have prophetisk Blik, Hr. de Bonald forudsaae ikke, da han lod trykke denne Forhaanelse mod Frankrigs Førsteconsul, at Hamborg og dets Gebeet faa Aar efter skulde komme til at lyde Napoleons Scepter. Da nu dette indtraf, blev den stakkels Grammatikskriver ude af sig selv af Forskrækkelse. Denne viste sig imidlertid ugrundet, thi Keiseren havde dengang Andet at tænke paa, end at drage til Felts mod Hr. Bonald. Dog gjorde denne sig Umage for, saavidt det kunde gjøres, at formilde hvad han havde forbrudt, i det han i alle udkomne Exemplarer af sit Værk, som han kunde komme over, lod udrive det Ark, hvor det fornærmende Udtryk forekom. Det kom nu an paa at finde en Maade, hvorved det kunde rettes. „At tage hele Sætningen bort," sagde han til sig selv, „vilde være at vise en altfor stor Frygt og Feighed, lad os derfor blot forandre Navnet!" og saa læste man i de nye Exemplarer Bernadotte istedetfor Bonaparte. — Men herved havde Hr. de Bonalds Ulykkesstjerne spillet ham et slemt Puds. Neppe vare de nye Exemplarer vel i Omløb, før Marskalk Bernadotte blev udnævt til Gouverneur over Hansestæderne. De fornærmende Udtryk, den franske Emigrant havde betjent sig af imod ham, kom snart til hans Kundskab. I Begyndelsen loe han deraf; et ophøiet Sind som hans kunde ikke vredes over en Beskyldning, hvis Grundløshed eenstemmigt bevidnedes af den almindelige Opinion i hele Frankrige og Tydskland. Efter nogen Betænkning fandt dog Marskalken, at man kunde benytte sig af denne Begivenhed til at give Hamborgerne en nyttig Lection, og han tilkjendegav derfor den Senator, der forestod Politiet, at han ønskede Hr. de Bonalds Bekjendtskab og ønskede ham op til sig den følgende Dag Klokken mellem 10 og 11. — Det vilde være forgjæves at skildre den stakkels Grammatikers Angst, da han erholdt denne Befaling; men han vovede ikke at modsætte sig den. Da han blev ført ind til Marskalken, var denne i fuld Uniform med alle Ordener og omgiven af hele sin Stab. Denne Pragt, men endnu mere Prindsen af Ponte Corvos imponerende Udvortes og gjennemtrængende Blik forvirrede Forfatteren af det ulykkelige Exempel i den Grad, at han faldt paa Knæ og alene kunde fremstamme Ordene: „Ak, naadige Herre....." — „Reis Dem," sagde Prindsen, „alene for Gud skal man knæle." Hr. de Bonald reiste sig, men vovede ikke at løfte sine skjælvende Blikke op til Marskalken. — „See paa mig, min Herre!" vedblev denne, „har jeg nogensinde forurettet Dem? hvilket Røverie har De vel at anklage mig for?" — „Ak, naadige Herre," stammede Emigranten, „hele Staden kan vidne, at det ikke var Eders Navn....." — „Tys," afbrød Prindsen ham med hævet Stemme, „jeg kan være overbærende i hvad der angaaer mig selv, men De vilde tvinge mig til at vise Strænghed ved at sige mere. Hvorledes har en Mand, hvis Erfaring er modnet under Livets Omvexlinger og Ulykkens Prøvelser, i den Grad kunnet forglemme det Anstændige og Passende, at han har tilladt sig en saadan Fornærmelse? Jeg veed, at der ikke mangle Forfattere, der stedse ere rede til at betragte alle Krigere som Røvere; men det røber en underlig Forvirring i Begrebet, uden Forskjel at udtale samme Fordømmelse over dem, der fægte for deres Fædrelands Forsvar og Ære. Hvis Skjæbnen engang skulde kalde mig til at herske over et Folk, da skal man faae at see om jeg kan kaldes Røver. Hvis nu den Ungdom, for hvilken De har forfattet Deres Værk, fordrer Regnskab af Dem for den Mening, De har ytret, hvis den opfordrer Dem til at nævne den Krigers Ugjerninger, hvis Ære De har angrebet, hvad kan De da svare, min Herre? Veed De ikke hvad Straf Landets Love fastsætte mod ærerørige Fornærmelser? Jeg behøvede ikke, for at gjøre Dem ulykkelig, at tage min Tilflugt til Frankrigs Love; det vilde være nok at lade Dem dømme efter den Stads Love, i hvilken De lever. Jeg ønsker," tilføiede Prindsen, som blev bevæget af den gamle Mands Nedslagenhed, „at De maa forstaae at drage Nytte af denne Lexie, og glem ikke, at en Lærer, det være i hvilkensomhelst Videnskab, alene bør ytre agtværdige Grundsætninger og være Herre nok over sine Lidenskaber, saa at han ikke søger baade i Tide og Utide at give dem Luft." — Prindsen spurgte derpaa Hr. de Bonald, hvor mange Exemplarer han endnu havde tilbage af sidste Oplag af Grammatiken, og befalede ham at lade disse bringe til sit Hotel. — Man indseer let, at Hr. de Bonald, glad ved for saa godt Kjøb at komme fra en saa stor Forskrækkelse, skyndte sig at adlyde. Men hvor stor var hans Forbauselse, da man paa Marskalkens Vegne betalte ham den bestemte Bogladepriis for alle disse Exemplarer, og endnu større blev hans Forundring, da Prindsen den følgende Dag sendte ham tilbage de allerede betalte Exemplarer og lod ham tilkjendegive, at han kunde benytte dem, naar han blot lod omtrykke det ene Ark. — Med et saa ædelt Høisind gjengjeldte Marskalk Bernadotte en Fornærmelse mod sin Person og det ved en Leilighed, da, i en nylig erobret Stad, et sædvanligt Menneske skulde have anseet Strænghed som meest nødvendig for Opretholdelsen af sin Anseelse. Hvad skal man da sige om de Raadgivere, der synes at stræbe efter at ville indbilde Nationen, at denne ophøiede Tænkemaade senere har givet Plads for en Omfindtlighed og Frygt, som sikkert ikke findes hos nogen Anden end dem selv, hvilke, sig selv bevidste ikke at kunne fortjene Almeenhedens Roes, idetmindste ønske at skræmme sig til dens Taushed.

Til vore Noticer i f. Nr. om de Ordens-Decorationer ɔc., der (under 8de og 10de dennes) ere blevne tildeelte de til den russiske Storfyrstes Suite hørende Cavalierer, maae vi endnu føie, at Livlægen **Dr. Enokhine** (under 12te dennes) er bleven Ridder af Dannebroge. Som vi meldte var benævnte **Doctor** virkelig tidligere bleven indhandiget en Guldbaase. — —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter, eller 24 Sk. maanedlig.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 29de Juli 1838. № 26.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: H. C. Andersen. — Collectanea af den nyeste Litteratur. — Nyheder. — Miscellanea.

H. C. Andersen.

(Sluttet.)

Man havde nævnet for den unge Andersen en vis Dandserinde som en meget formaaende Person ved det kongelige Theater. Han bevægede derfor en almeenagtet Mand i Odense til at medgive ham et Anbefalingsbrev til denne Dame, og nu tiltraadte han, forsynet med dette vigtige Papir og sine 13 Rbd., den skjæbnesvangre Reise. Moderen fulgte ham ud af Byen og udenfor Porten ventede den gamle Bedstemoder ham. Hendes for saa smukke Haar var i de sidste Uger blevet graat; grædende kyssede hun sin elskede Sønneson; hendes Smerte savnede Ord, og snart dækkede den kjøle Grav hendes Kummer. — Andersen reiste nu som blind Passageer med Posten til Nyborg, og først paa det store Belt følte han, hvor eensom han dog nu stod i Verden. Saasnart han var kommen i Land paa Sjælland, gik han derfor hen paa et afliggende Sted, kastede sig her paa Knæ, og bad til Gud om Hjelp i sin forladte Stilling. Trøstet reiste han sig og nu gik det den Dag og den paafølgende Nat uafbrudt videre gjennem Kjøbstæder og Landsbyer indtil han Mandag Morgen den 5te Septbr. 1819 vinede Kjøbenhavns Taarne. Udenfor Porten maatte han stige af og gik, med sin lille Reisebyldt under Armen, ind i den store Stad. Den bekjendte Jødefeide, som dengang, fra Syd til Nord strakte sig over hele Europa, var udbrudt her Aftenen iforveien og hele Staden var i Bevægelse; „Naomis" Begivenheder give et tro Billede af Hovedstadens daværende Tilstand. — Tre Daler havde Reisen kostet; med de øvrige ti i Lommen tog den lille Eventyrer et Logis i en Gjæstgivergaard. Hans første Udflugt var til Comoediehuset; forbauset betragtede han den anseelige Bygning, gik rundt omkring den og bad ret inderlig, at den dog snart maatte oplade sig for ham og at han maatte blive en dygtig Skuespiller. Dengang havde han vist ingen Anelse om, at ti Aar efter et af hans dramatiske Arbeider skulde blive optaget med Bifald og han for første Gang tale til Publikum. — Den næste Dag tog han nu sine Confirmationsklæder paa og begav sig paa Veien for at aflevere sit Anbefalingsbrev til den formaaende Dandserinde. Længe lod Damen ham vente paa Trappen, og da han endelig fik Audients mishagede Drengens keitede og naive Adfærd Konstnerinden i den Grad, at hun holdt ham for ikke rigtig i Hovedet, saameget mere som hun slet ikke kjendte den Herre, der havde anbefalet ham. — Nu vendte Andersen sig til Theaterchefen og anholdt hos ham om Engagement, men ogsaa her var Udfaldet kun daarligt. „Han var for mager til Theatret," lød Svaret. — „O," svarede Andersen, „naar De giver mig 100 Daler i Gage, vil jeg nok blive feed." Chefen vilde imidlertid ikke indlade sig paa denne uvisse Udsigt til en federe Rekrut til det kongelige Theater, og afviste Supplikanten med den Besked, at man ogsaa kun engagerede Folk af Dannelse. — Nedslagen stod den stakkels Dreng nu der; han kjendte Ingen, der kunde have givet ham Raad og Trøst, Ingen ved hvis Bryst han kunde græde. Da tænkte han paa Døden, og netop dens Rædsler førte ham tilbage til Gud. „Naar Alting først gaaer ret ulykkeligt, vil han hjelpe mig," sagde han; „thi saaledes staaer der i alle de Bøger, jeg har læst." Han kjøbte sig en Galleriebillet og saae Paul og Virginie. Scenerne i 2den Akt, hvor de to Elskende adskilles, greb ham saa heftigt, at han brast ud i en lydelig Hulken, og vakte alle de Omkringsiddendes Opmærksomhed. Beroliget ved deres venlige Tiltale, fortalte han nu Alle, hvem han var, hvorledes han var kommen her, at hans Kjærlighed til Theatret ikke var ringere end Pauls Kjærlighed til Virginie, og hvorledes han sikkert vilde blive ligesaa ulykkelig som Paul, hvis man ikke ansatte ham ved Theatret. Alle saae forundrede paa ham. — Den næste Dag bragte ingen glædeligere Udsigter, og hans Kasse var alt smeltet sammen til en Daler! Hvad var der at gjøre? Enten maatte han med en Skipper reise tilbage igjen for blive udleet i sin Fødeby, eller gaae i Lære hos en eller anden Haandværker, hvilket dog vilde blive hans Lod i Odense, hvis han tog hjem igjen. En Snedker søgte netop en Læredreng; Andersen meldte sig, men snart blev han ogsaa her, krænket af Svendenes letfærdige Tale, en Gjenstand for Alles Morskab, og det gik ligesom før i Fabrikken. Grædende tog han endnu samme Aften Afsked fra Mesteren.

Idet han nu bedrøvet vandrede gjennem Folkesværmen paa Gaderne, faldt det ham ind, at her endnu Ingen havde hørt hans smukke Stemme. Han opsøgte altsaa Prof. Siboni, Directeuren for det kongl. Conservatorium, hos hvem der netop var stort Middagsselskab, og deriblandt Digteren Baggesen og den berømte Componist, Prof. Weyse. En munter Husjomfru lukkede ham ind,

og hende fortalte han ganske aabenhjertigt, hvor forladt han var, og hvor stor Lyst han havde til at komme til Theatret, hvilket den unge Dame strax igjen forebragte Bordselskabet, som blev nysgjerrigt efter at kjende den lille Eventyrer, som Baggesen kaldte ham. Nu blev han kaldet ind og maatte synge for Selskabet og declamere Scener af Holberg. Da et Sted bragte ham til at erindre sin sørgelige Stilling og han brast i Graad, applauderede Selskabet. „Jeg spaaer, at der engang bliver Noget af ham!“ sagde Baggesen; „men bliv for Alting ikke forfængelig, naar Publikum tilklapper Dig Bifald.“ Professor Siboni lovede derpaa, at han vilde uddanne Andersens Stemme, saa at han kunde debutere paa det kgl. Theater, og sjæleglad forlod Drengen nu det lykkelige Huus. Dagen efter maatte han komme til Prof. Weyse, der ganske vidste at vurdere den arme Ynglings forladte Stilling og ædelmodig samlede en Collect til ham, der indbragte 70 Rbd. Nu tog Prof. Siboni ham til sig og den første Underviisning medtog næsten et halvt Aar. Da var Andersens Stemme i Overgangsperioden og tabte sig næsten ganske. Siboni raadte ham nu, hellere at reise hjem og lære et Haandværk. Saaledes stod den stakkels Andersen nu igjen ligesaa forladt i Verden som før! Dog netop i denne tilsyneladende Ulykke laae Spiren til en bedre Skjæbne for ham. I sin Nød erindrede han sig, at der i Kjøbenhavn levede en Digter Guldberg, en Broder af den venlige Oberst i Odense. Til ham henvendte Andersen sig og fandt velvillig Modtagelse. Da Guldberg hørte, at den unge Odenseer knap kunde skrive et Ord rigtigt, tilbød han ham sin Underviisning i det danske og tydske Sprog og skjænkede ham Udbyttet af et lidet, nylig udgivet Skrift. Ogsaa den ædelmodige Weyse, Kuhlau og andre ansete Mænd rakte ham igjen deres hjelpsomme Haand. — Nu skulde Andersen leie sig et Logis i Staden. Han fandt ogsaa en Enke, der var villig til at optage ham hos sig, men denne Dame boede i en berygtet Gade, og var omgiven af Damer, hvilke Digteren skildrer os med Victor Hugos Ord som les femmes échevelées qui vendent le doux nom d'amour. Men hans Hjerte var altfor reent, hans Gemyt altfor barnligt til at han skulde kunne tænke over hvad der foregik omkring ham. Hans Værtinde var en haard, følelsløs Kone, der ikke undsaae sig for at tage 20 Daler i Kostpenge om Maaneden for den arme Dreng, omendskjøndt hun kun anviste ham Logis i et forhenværende Spisekammer. Han gav hende imidlertid hvad hun forlangte, og fik nu og da nogle Skillinger af hende, naar han besørgede Byærinder for hende. Ingen kunde dog føle sig lykkeligere end den unge Andersen i sin nuværende Stilling, thi Professor Weyse havde formaaet Skuespiller Lindgreen til at instruere det unge Menneske, medens en af Solodandserne havde sat sig i Hovedet at gjøre en Dandser af ham. Andersen gik altsaa daglig i Dandseskolen, optraadte i nogle Balletter, og da hans Stemme igjen havde indfundet sig, maatte han ogsaa synge med i Chorene.

Saaledes var han da nu virkelig kommen til Theatret, og det gjaldt nu kun om at debutere og derved at erhverve fast Løn. Endnu stedse hildet af Overtro, tænkte han Nytaarsdag, at naar han den Dag kunde komme ind i Comoediehuset og der declamere et Stykke, vilde han ganske vist i Aarets Løb avancere til Skuespiller. Men desværre var Huset lukket den Dag, og kun tilfældigviis stod en lille Sidedør aaben. Gjennem denne listede Andersen sig, skjælvende, som om han havde noget Ondt i Sinde, op paa det mørke Theater, hvor intet Menneske rørte sig, traadte hen til Lampestilladsen, bad her knælende et Fadervor, det Eneste og Bedste, som her vilde falde ham ind, og gik saa trøstet hjem igjen. Bestandig haabede han endnu, at hans gode Stemme efterhaanden ganske vilde vende tilbage, hvilket dog neppe var at formode, da den arme Yngling af Mangel paa Penge næsten altid maatte gaae med Støvler, der vare itu, og vaade Fødder, og heller ikke havde Vinterklæder. Skjøndt nu allerede 16 Aar gammel, var han dog endnu ganske Barn, saa at han hele Aftenen paa sit Kammer syslede med at sye Dukker til sit lille Theater, hvis Dragter han forfærdigede af Prøver, han havde tilbetlet sig i Boutikerne. Paa denne Maade gik de bedste Aar hen, i hvilke han kunde have lært Noget, og mange kummerfulde Dage maatte han udholde, inden en mild Dag frembrød for ham. Guldberg øvede ham i dansk Stiil, og snart tilveiebragte Andersen en heel versificeret Tragoedie, der, paa Grund af den Færdighed, hvormed han deri havde vidst at behandle Sproget, vakte Oehlenschlägers, Ingemanns og Andres Opmærksomhed. Men ved Theatret lod man ham ikke komme til nogen Debut; man fritog ham endog for hans tidligere Forpligtelse til at frequentere Dandseskolen og synge i Choret, da man ønskede, at han vilde anvende sin Tid til videnskabelige Studier; men Ingen gjorde noget for ham i denne Henseende, og det faldt den stakkels Dreng tungt nok at erhverve det Nødvendige til Livets Ophold. Da skrev han i sin store Nød et nyt dramatisk Stykke, i det Haab at det skulde blive antaget til Opførelse; men dette Haab slog feil, og ligedan gik det med et 2det og 3die Forsøg. — Paa denne Tid blev den ligesaa meget som udmærket Embedsmand høitskattede som for sin Hjertensgodhed almindelig agtede Conferentsraad Collin Theaterdirecteur, og snart begreb denne kloge og klartskuende Mand hvad der slumrede i den unge Digter. Vel forkastede ogsaa han Andersens dramatiske Arbeider; men han gik strax til Kongen og udvirkede Tilladelse til at den unge Andersen paa Statens Bekostning maatte sendes til en lærd Skole i Provindserne, og blev fra dette Øieblik af en Fader for Ynglingen i dette Ords ædleste Betydning.

Nu gik Andersen fra Dandsøvelser, Romaner og Dukker over til Mathematik, Latin og Græsk, og den 17aarige Yngling maatte finde sig i at lære de første Elementer blandt 10aarige Drenge. Rectoren behandlede ham imidlertid meget haardt, frakjendte ham alle Aandsevner, og glemte sig saa meget, miskjendte saa ganske en offentlig Lærers Pligter, at han gjorde den stakkels Yngling til Gjenstand for sine Meddisciplers Haan, og satte ham i en Tilstand af aandig Lidelse, der inden kort Tid vilde have tilintetgjort ham, hvis ikke den ædle Collin

og nogle andre trofaste Venner havde frelst ham af disse Ovaler*). Da nemlig et Par Aar her vare forløbne, reiste en af Lærerne til Kjøbenhavn og meldte Conferentsraaden, hvor slet og forgløst den stakkels Andersen blev behandlet af Rectoren. Ikke saasnart havde Collin erfaret dette, før han ogsaa strax tog Andersen ud af Skolen og overgav ham til en Privatdocent. Et Aar efter (1828) blev Andersen akademisk Borger i Kjøbenhavn.

Faa Maaneder efter kom hans første literaire Arbeide i Trykken, hans „Fodreise til Amager," en Humoreske, der fandt saa stort Bifald, at der alt efter nogle Dages Forløb maatte foranstaltes et 2det Oplag og det 3die nu er under Pressen. Nu blev den unge Digter overalt optagen med forekommende Venlighed. Den danske Oversætter af Shakspeare, Commandeur Wulff, den berømte Naturforsker, Etatsraad Ørsted, og mange ansete Familier og Lærde optoge ham som en Ven i deres Huus og Familien Collin skjænkede ham ganske et faderligt Hjem.

(Slutningen af Artiklen omhandler Andersens sildigere Productioner, hans Reiser ɔc., og indeholder neppe Noget, som jo torde være bekjendt for danske Læsere. Ogsaa hans Forhold til Hauch og H. Hertz ommeldes her, Begges Polemik imod ham, og hvorledes Begge siden venskabeligt have sluttet sig til ham, den Første ved skriftlig Tilnærmelse, efterat have læst Improvisatoren, den Sidste under deres fælleds Ophold i Rom. Om Molbechs Kritik over ham hedder det, „at den er saa haard, ukjærlig og uretfærdig, at den fortjener at kaldes Gjenklangen af en forudfattet Mening, men ikke en veltænkende Mands besindige Dom." „Uagtet alle disse Gjenvordigheder," tilføier J., „har Digterens egen Kraft og Forsynets kjærlige Haand med hver Dag ført ham sin Bestemmelse imøde. Hans Personlighed og hans Værker have erhvervet ham mange Venner og Velyndere; hans Publikum er talrigere end hans Modstandere troe. Tydskland har imidlertid rigtigst opfattet hans Værd og „das Conversationslexikon der Gegenwart" udtaler en dobbelt Sandhed, naar det kalder Andersen en af den nyeste Tids talentfuldeste danske Digtere, hvis Renommee imidlertid er mere erkjendt i Tydskland, end i hans Fædreland." — Slutteligen erfarer man, at Andersen arbeider paa et nyt Værk, som vil levere Frugterne af den Reise, han i Sommeren 1837 foretog gjennem Sverrig, ligesom og at hans „Eventyr for Børn," som „Mange i Danmark anse for hans originaleste Arbeide," med det Første ville udkomme i tydsk Oversættelse hos Vieweg i Brunsvig. Paa Tydsk haves iforveien oversat hans „Skyggerids paa en Reise," „Improvisatoren," (ogsaa oversat paa Fransk), „O. T." og „Kun en Spillemand"; Chamisso har leveret et Fragment af hans „Agnete og Havmanden"; „Lykkens Kalosker" vil blive optaget i den tydske Udgave af Eventyrene; og en Mængde andre Digte af ham ere blevne oversatte af Chamisso, Gaudy, Gähler og nylig af Thomsen i hans „Harfe der Skalden").

*) Først efterat Andersens „Improvisatoren" var udkommen og optagen med udelt Bifald erkjendte Rectoren sin Feil, rakte Andersen Haand til Forsoning og beklagede den Vildfarelse, han havde gjort sig skyldig i, ved at gjøre sig al Umage for at træde det den unge Digter af Gud givne Talent i Støvet (Side XI—XII.)

Collectanea af den nyeste Literatur.

Energisk Haandhævelse af Kirketugten. A. L. Lieber, Lesefrüchte 2ter Bd. 3tes Hef. 1838) — For en 50 til 60 Aar siden vare mange Bønder i det Brunsvigske komne i Vane med om Søndagen at gaae til Kroes istedetfor i Kirke og at drikke sig fulde istedetfor at høre Guds Ord. Præsternes Formaninger vare frugtesløse, ja Bønderne toge, til Trods og Spot, altid Veien forbi Præstegaarden, naar det ringede til Kirke, og begave sig til Kroen. Endelig henvendte Præsterne sig til Regjeringen og der udkom en streng Befaling til Sabbathens Helligholdelse. Den virkede, dog med Undtagelse af en eneste Bondeby, hvor de til Drukkenskab forfaldne Bønder fuldt og fast foresatte sig ikke at ville lade sig forstyrre i deres verdslige Glæder. Søndagen efterat den hertugelige Forordning var bleven bekjendtgjort traadte Præsten i sin Dør, da der blev ringet til Kirke, for saaledes at erindre de Forbigaaende om deres Pligt. Men forgjæves; Bønderne hilste ham spottende idet de gik forbi og toge Veien til Kroen. Dybt krænket over denne Haan gjorde han strax Indberetning til Regjeringen og skildrede sine Sognefolks Gjenstridighed i de meest levende Farver. Sagen kom Hertugen for Øre og han besluttede ved et raskt Skridt at gjøre en Ende paa dette Uvæsen. En Søndag tog han incognito til Landsbyen. I en simpel, tæt op til Hagen knappet Overkjole kom han kort før Gudstjenesten skulde begynde ind i Kroen, hvor et meget langt Bord i Skjænkestuen endnu var ubesat. Neppe havde han taget Plads ved Enden af Bordet før Kirkeklokken lød og flux fyldtes Stuen med Bønder. En stor stirskaaren Lommel, der, som en Følge af en mangeaarig Praxis var blussende rød og lod til at være det vakkre Selskabs sædvanlige Præsident, nærmede sig Hertugen og monstrede ham med haanlige Blikke; det syntes at krepere ham, at en Fremmed havde indtaget hans Æresplads. Han taug imidlertid dertil og kastede sig ned i en Stol paa høire Side af Hertugen. De Øvrige leirede sig rundtom Bordet. Nu traadte Værten ind og satte en uhyre „Humpen" med Finkel for Præsidenten. Denne greb Pokalen ved begge Hankerne, skelede spottende til Hertugen og tog sig en dygtig Slurk. Derpaa rakte han sin Nabo den og sagde i sin plattydske Dialekt: „Gif het weider!" (lad den gaae videre). Den gik Bordet rundt indtil Hertugens Nabo tilvenstre. Denne drak, gav Hertugen ved Blik og Miner at forstaae, at han ikke fik Noget, og lod den gaae tilbage igjen med de Ord: „Na lat het weder so rom gahn!" (naa, lad den igjen gaae rundt) og Pokalen gik igjen om tilvenstre indtil Hertugens Nabo tilhøire. Denne drak og gav den tilbage, idet han smækkede med Tungen og sagde: „Na lat het weder so rom gahn." Da sprang Hertugen op og viste sig i Uniform med Stjerne paa

Brystet. Med tordnende Stemme gav han sig tilkjende for de forskrækkede Bønder, holdt en dygtig Straffepræ-diken for dem om deres Liderlighed og truede dem med stræng Straf, hvis de ikke vare lydige og holdt sig fra deres syndige Levnet. Derpaa gav han sin Nabo tilhøire en under Ørene saa at Tænderne vaklede i Munden paa ham og sagde: „Gef het weider!“ Denne adlød, men den Næste tøvede tvivlraadig. Da trak Hertugen sin Kaarde og raabte: „Kun rask videre! den, der er seen, skal jeg komme til Hjelp med nogle gode Fugtel.“ Dette decciderede Sprog og den lynende Kaarde indgjød de gode Folk en forunderlig Iver for at udføre deres Fyrstes Be-faling efter yderste Evne. Ørefignerne gik klaskende hele Bordet rundt, indtil Hertugens Nabo tilvenstre, og neppe havde denne faaet sit paa den venstre Kjæve førend Her-tugen expederede ham en til paa den høire og betydede ham: „Na, lat het weder so rom gahn!“ Ørefignerne vandrede nu tilbage til Præsidenten igjen og da denne havde faaet sin 2den Bekomst, tildeelte Hertugen ham et Nr. 3 og sagde med stor Koldblodighed: „Na, lat het weder so rom gahn,“ Efterat denne Exercits var udført et halvt Dousin Gange, reiste Hertugen sig, gjentog nok engang sine Formaninger og gik, efterladende sine tro Undersaatter, saa dybt rørte som det vel var muligt. Deres Kinder glødede saa stærkt, at ikke den rigeligste Finkel-nydelse eller den inderligste Andagtsflamme havde kunnet farve dem stærkere, deres Øren vare ved det foretagne Experiment blevne veldædigt rystede, tilstrækkelig opvakte og vidt aabnede til frugtbar Optagelse af Guds Ord: de bleve de flittigste Kirkegængere i Landet.

Nyheder.

De fremmede Skuespillerselskaber, som nu i flere Sommere efter hverandre have gjæstet Hovedstaden og bidraget til Publikums Under-holdning i den Tid vort „nationale“ Theaters Ferier vare, have unægteligt allerede i flere Henseender havt Indflydelse saavel paa Publikums Smag som paa en stor Deel af vort Theaterpersonales Bestræbelser. De tydske Selskabers Indvirkning i sidstnævnte Hen-seende kan vel ikke siges at have strakt sig videre end dertil, at eet af deres Medlemmer for to Aar siden blev engageret til den danske Skueplads, men derimod have deres Præstationer viist en desto tyde-ligere Influenza paa tvende af vore Theaterdigtere, der, grebne af den nestroy'ske „Lumpacivagabundus„, i „Capricciosa“ fremkaldte en ganske eiendommelig Genre af Folkecomoedie, en Blanding af Frem-stillinger af vort Folkeliv og en feeagtig Trylleverden. Hvorvidt en Forening af disse tvende Elementer torde egne sig til hos os, saaledes som i Wien, at blive Typus for danske Folkecomoedier, skulle vi her lade uberørt, nok, at det blev et „Kassestykke“, og der-med er, som bekjendt, nutildags den fornemste Hensigt fuldestgjort. Angaaende den Indflydelse, som det fransk-berlinske Skuespiller-selskab allerede har havt og formodentlig fremdeles vil have paa vort Theatervæsen, saa er det unægteligt, at en betydelig Deel af vore Skuespillere og Skuespillerinder, og navnlig de af dem, der endnu ikke have reist, derved have faaet Leilighed til at see flere end eet vakkert Exempel paa Takt og Grazie. Ligeledes tør man an-tage, at Publikums Smag for den lette franske Muse derved har vundet betydeligt i Styrke, saa at den, lokket af de melodiske franske Toner, alt meer og og meer vil blive vant til uforstyrret i sit Amussement at glide smilende hen over Ytringer om og Frem-stillinger af det sociale Livs helligste Forhold, som, saalænge de op-træde i dansk Indklædning, en mindre raffineret Smag torde finde at være noget vel letsindige i deres Slutninger, noget, hvorpaa de franske dramatiske Productioner ere saa rige, men som vor Theater-direction ved den idelige Trang til piquante Kassestykker, i de senere Aar har anseet for nødvendigt at adoptere. Beklageligt vilde det iøvrigt dog være, hvis den voxende Hær af dramatiske Oversættelser og Bearbeidelser i Forening med hiin Indvirkning paa Publikums Smag, endnu meer end hidtil er skeet, skulde fortrænge de faa yndede og ægte nationale Digtninger, vi eie, og bringe Stykker som f. Ex. „Elverhøi“ i Glemmebogen (vi kunne ikke indsee nogen fornuftig Grund til dette ypperlige Syngestykkes uforsvarlig lange Tilsidesæt-telse, hvis ikke andre og for Theaterdirectionen maaskee høiere end æsthetiske Hensyn i saa Henseende skulde have gjort sig gjeldende), eller hvis vore dramatiske Digtere derved altfor meget skulde lade sig forlede til i deres originale Arbeider at tilsidesætte det natio-nale Præg for den moderne Lethed og ironiske Hengliden over alle dybere Følelser, der vel endnu en Tidlang vil kunne gjøre Lykke hos os, men hvorom vi dog haabe, at der aldrig vil kunne siges, at det stemmer overeens med den danske Nationalsmag.

Miscellanea.

I Slutningen af f. A. døde i Paris Kammerherre Baron de Cussy i en Alder af 71 Aar. Ingen kjendte Paris, der ikke ogsaa kjendte Baron de Cussy, sin Tids første Gastronom. Hr. de Cussy var den ældste Søn af Marquis de Cussy, og ung Officier ved Re-volutionens Udbrud. Han emigrerede, helligede sig til Kogekonsten og gjorde Englands, Tydsklands, Italiens, ja Ruslands Kjøkkener til Gjenstand for sine videnskabelige Gransknинger. Skjøndt han var født Franskmand, har aldrig nogen Professor i hiin Konst væ-ret mere liberal; endog saa langt tilbage som Anno 1815 erkjendte han den brittiske Roastbeefs Fortjenester; — ja, han var een af de faa Franskmænd, der var upartisk nok til at indrømme, at et kogt Bedelaar lader sig spise af en christen Cavaleer. Da Bonaparte blev Keiser, vendte Hr. de Cussy tilbage, og Napoleon forund e ham istedetfor sit Gods og Marquisskab — Kammerherrenøglen og Titel af Baron. Hr. de Cussy beundrede i ham den store Kri-ger; men ivrede altid imod hans Mangel paa Smag. Under Ga-nens Regimente, erklærede Hr. de Cussy, vilde Napoleon aldrig stige høiere end til Commandeersergeant. Bourbonnerne kunde aldrig til-give Marquien, at han havde modtaget Titel af keiserlig Baron; og selv Ludvig XVIII, der agtede hans Videnskab, var aldrig istand til at beseire sine Omgivelsers Fordomme, og efter sit Ønske, at faae ham udnævnt til Hof-Kjøkkenmester. Hr. de Cussy skaffede sig imid-lertid selv en Ansættelse fuldkommen saa lucrativ og ligesaa behage-lig for en Mand af hans Characteer; han blev Controlleur ved Qvægmarkederne i Poissy og Sceaux, saa at der ikke blev solgt en feed Oxe til Hovedstaden uden at han vidste det og førte Overtilsyn dermed. Dog, den bedste Maade at skildre Manden, er at give en Skizze af hvorledes han tilbragte Dagen. Han var ingen Morgen-mand; men paa de Dage da han fungerede som Inspecteur var han altid saa tidlig paa færde, at han til rette Tid i sin Cabriolet kunde rulle til Qvægmarkedet. Hans Déjeuné var berømt og mærkværdig i sin Art. Naar han havde endt sin Dont kom han til Staden, og satte sig altid til Middag ved det Bord i Hovedstadens tolv Arron-dissements, som var besat med de meest udsøgte Retter. Hvordan han fik det at vide, eller snusede det op, var en Gaade, hvorover hele Verden forundrede sig; men hvo det end var, der gav en Diner af første Gout, saa var han vis paa at see de Cussy komme spad-serende ind; ogsaa han var naturligviis altid velkommen. Efter endt Diner faldt vor Marquis-Baron ind paa en eller anden Soiree og derpaa begav han sig til Klubben; her saae han i Almindelighed til, eller ogsaa stundom deeltog i Lykkens Omskiftelser ved Spille-bordet, indtil det gryede ad Dag. Andre gik da sovnige og trætte hjem og lagde sig; ikke saa Kammerherre Baron de Cussy — han gik sporenstregs hen til Fisketorvet, saae paa hver ædel Karpe, be-tragtede hver kongelig Stør, og lagde Mærke til hvem der kjøbte det Delicateste og Dyreste. Paa denne Maade var det, at han fik at vide, hvor han skulde holde sin næste Diner. Hans Venner have ladet følgende Epitaphium sætte paa hans Grav:

Ci-git De Cussy,
La Première Fourchette
de Paris.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver Søndag Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter, eller 24 Sk. maanedlig.

Trykt i det Poppske Officin, ved J. G. Salomon.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 5te August 1838. № 27.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Guerilla'ens Frieri, af F. J. Hansen. — Den nye Raleigh, af W. v. Chézy. — Anekdoter.

Guerilla'ens Frieri.

Francisca! Du er en deilig Viv:
Dit Bryst er en knoppet Lillie;
Din Arm er trind og yppigt dit Liv,
Og stridig og stærk er din Villie!
Siig! hover Dig vel min røde Bart,
Mine stærke, senede Hænder? —
Men, vil Du slaae til, saa gjør det snart!
I Hælene har jeg Fjender.

Vil Du mig følge paa vilden Sti,
Hist bagved de sorte Bjerge,
Som Fuglen fri, som Vindene fri,
Høit over en Slægt af Dverge?
Vil Du mig følge bag Kløftens Dal,
Hvor Fossen skummer med Vælde,
Hvor Luften slaaer sin Høienloftssal
Over tusindaarige Fjelde?

Histoppe svulmer det bløde Græs;
Der dufte Roserne vilde:
Og lifligt sjunger Bølgen ved Næs
Langt meer end den tamme Kilde!
Men — klattre Du maa, som den vilde Gjed;
Tidt blodig Dig ridser Stenen:
Hvor Fjeldstrømmen styrter i Dybet ned,
Dtr hænge vi høit paa Grenen.

Som Ørnen hist over Bjergets Kant
I Klippehulen vi bygge:
Som Stenen fatter en Diamant,
Indfatte den skal vor Lykke.
Skjøn Jomfru's Ring af det røde Metal
Og Perler og Ædelstene
Paa Hænder og Bryst Du bære skal
For Solen og mig alene.

Jeg lider gjerne, paa Vang og Toft
Du gantes med Een og Anden;
Men, hvis Du gjør mig det altfor grovt,
Saa skyder jeg Dig for Panden.
For Resten lider vor Dyd ei Bram —
Den trives ved Qvinder smukke:
Paa Klippen offres iblandt et Lam
Imellem saa mange Bukke.

Du veed, jeg er Hader af al Slags Tvang:
Mig kyser den sorte Hætte;
Skal Vielsen skee med Sang og Klang,
Kan Fuglene den forrette.
Et Kys paa Munden, et venligt Blik,
En Skjænk, din Deilighed værdig —
Tilsidst et Bæger med luende Drik:
Og Vielsen er fuldfærdig.

Men høit over Sky, hos Falk og Ørn,
Staaer dit Brudekammer bag Fjeldet;
Som Terne Dig smykker Rosens Tjørn:
Dit Vandfad er Kildevældet.
Der hilser Natten den rødmende Brud,
Naar Rosens Blade sig lukke:
Natur Dig huggede Klippen ud
Til Brudeseng og til Vugge.

Dog være det sagt i en kjærlig Stund:
Jeg holder din Elskov i Ære;
Jeg kysser en Engel paa din Mund;
Men jordisk maa Engelen være.
Du elske mig ei, som Lundens Dug
Den blegnende Midnatsstraale!
Du elske mig ei med Taarer og Suk!
Dem kan jeg slet ikke taale.

Ei heller Du elske som Stjernerne hist,
Der sværme de Nætter lange,
Og stirre saa stivt, og generc sig vist,
Fordi de er' altid saa mange; —
Nei! elsk som en Qvinde — fyrig og varm!
Som Bølgerne hist paa Stranden,
Der smelte til Eet med Barm mod Barm,
Og briste til Skum med hinanden!

Og, om jeg forliser mit unge Liv,
Saa skal Du mig ei begræde!
Men hævne mig skal Du — som en Viv,
Og i Støvet min Fjende træde!
Min Bøsse, min Dolk — det er Arven Din,
Det er den Døendes Gave:
Brug dem til min Banemands Fald og Ruin!
Og fæst Dig saa Een af de Brave!

Men, see! jeg viner ved Fjeldets Skred
Alt dem, som ville mig ilde —
Ha, bi! mine Venner er' nær herved,
I Hulen bag Tjørnene vilde.
Der! tag min Flint, og læg den til Kind!
Lad see, Du kan Chefen ramme!
Saa er Du en Jomfru efter mit Sind,
Og fæstet til Brud med det Samme! —

F. J. Hansen.

Den nye Raleigh.

Den lyse Februardag havde mindet om Foraarets Nærmelse og Skyerne, der om Aftenen trak sig sammen, syntes at bebude en mild Regn, der vilde oplose Frostens trykkende Baand, men istedet derfor faldt, pludselig berørt af Østenvinden, iiskolde Draaber ned fra Himlen, og overtrak snart Londons Brostene med en speilglat Skorpe, saa at Kudskene paa deres høie Sæder ikke vidste, hvorledes det gik til, at deres Heste med Eet kom ud af Travet, snublede, glede ud og styrtede tildeels, medens Fodgængerne tumlede henad Gaderne som Beskjænkede. Brummende nogle dygtige Eder i Skjæget, gjorde Johan Holdt foran et glimrende oplyst Huus i en snever Gade, Jægeren aabnede Vognsøren og Herren spurgte fortrydelig: „Hvorfor kjøre I ikke lige hen til Døren?" — „Deres Naade maa tilgive, Kudsken kan ikke gjøre Glatisen Rangen stridig, thi Gaden gaaer altfor skraa nedad; de andre Herskaber maa ogsaa stige ud her." Rüdiger sprang ud af Vognen, vovede lykkelig de fire eller fem Skridt til Indgangen, hvor han, bekymret for sine ædle Heste, blev staaende, for at see tilbage til dem og paalægge Kudsken at lade deres Sko skærpe. Imidlertid kjørte den næste Equipage frem, en Dame satte den zirlige Fod paa Trinet og udstødte et svagt Skrig, da Tjeneren i samme Øieblik, han, hjelpende hende, vilde udstrække Haanden, gled ud og faldt ind under Hjulene; den galante Tydsker betænkte sig ikke længe, men rev sin Kappe af Skulderne, udbredte den paa det farlige Sted og hjalp den Skjønne tilligemed hendes Ledsagerinde at kommederover. Takkende sagde Damen: „Jeg deler denne Æresbevisning med Dronning Elisabeth, men iøvrigt intet videre end Navnet og dog ønskede jeg i dette Øieblik ogsaa at bære hendes Krone." Med et forbindtligt Buk svarede Rüdiger: „Kronens Glands vilde kun gjøre den Hyldest mistænkelig, som offres en høiere Glands", og smilende og rødmende ilede Elisabeth op ad Trappen.

I Salonen var det hele Selskab allerede samlet, da Rüdiger traadte ind, og han havde neppe havt Tid til flygtigt at betragte de Tilstedeværende, forend der kaldtes til Taffels, og den Ære blev ham til Deel, at give Fruen i Huset Armen. Ved Bordet kom han til at sidde saaledes, at en stor Blomstervase skjulte Elisabeth for hans Blik, og han kun nu og da, mellem Blomster og Blade, for et Øieblik kunde iagttage det yndige Ansigt, medens han tvang sig til at conversere levende med Mistress Sarah og hendes Datter Arbela. „De er idag noget distrait", bemærkede ved en passende Anledning den Førstnævnte, idet Gjæsten netop havde indviklet sig i en Modsigelse; „er der tilstødt Dem noget Ubehageligt?" — „Jeg troer snarere noget Behageligt," afbrød Arbela Moderen; „thi Greven smiler indvortes, og synes idag at være en særdeles ivrig Blomsterven." — „Jeg seer rigtignok hist en ubekjendt Blomst," svarede Rüdiger, „og idet jeg saa opmærksom betragter den, kommer jeg til at sætte min godhedsfulde Værtindes Overbærelse paa Prøve." — „Da henvend De Dem kun til min Datter, hun er meget bevandret i Botanikken", sagde Sarah rolig og ligefrem. Men Arbela smilede skjelmsk og spurgte: „Hvilken mener De?" — Ikke uden Forlegenhed svarede Rüdiger: „Fodelandets Vaner følge med os Tydskere, hvorhen vi komme, og Spidsborgeriet forlader os end ikke i London, saa at vi endog i det meest elskværdige Selskab endnu beholde Øie for Omgivelserne. Den Blomst, jeg mener, tilbagekalder Mindet om Kampen mellem York og Lancaster, og tillige den mørke Skjebnes Stjerner, der skinnede over hiin Strid mellem den hvide og den røde Rose." — „Denne Rose stammer fra den grønne Ø," forklarede Arbela, „men tag Dem i Agt, thi den bærer skarpe, ubarmhjertige Torne. Lady Elisabeth er uafhængig og en rig Arving, egensindig, stolt og lunefuld, modtager gjerne Hyldninger, uden dog nogensinde at yde sin Ridder Tak." — En Tjeners Stemme tilhvidskede Rüdiger fra Siden: „Lady O'Kelly giver sig den Ære at drikke et Glas Viin med Sir Walter Raleigh;" i det Samme fremlyste Elisabeths mørke Øine gjennem Blomsterne med et hilsende Blik, der med Lynets Hurtighed forenede dets Virkning; Rüdiger tømte sit Bæger, og, besvarende Arbelas spørgende Blik, hvidskede han, rødmende over hele Ansigtet: „Rosen fra Erin yder dog undertiden sin Ridder Tak." — Videre kunde han ikke tilfredsstille sin Naboerskes første Nysgjerrighed, thi for Damerne var Øieblikket kommet til at forlade Taffelet; Sarah reiste sig og gav derved Tegnet til at bryde op. Rüdiger, tiltrukken af den skjønne Irlænderindes Øine, havde gjerne øieblikkelig fulgt efter Damerne; men han besad, som det sømmer sig en Mand paa tredive Aar, altfor megen Selvbevidsthed til at give efter for en saadan Indskydelse, og blev sindig siddende ved det Bord, om hvilket Mændene rykkede sammen og tappert tiltalte de rundtgaaende Flasker. Da nu Værten var En af dem, som ved Flasken føre Machbeths Ord som Valgsprog: „Forbandet være den, der først siger, det er nok!" saa blev det temmeligt sildigt, forend Herrerne begave sig ind i Salonen, hvorhen enkelte Flygtninger vare ilede forud. Imidlertid havde Elisabeth ikke fortiet sit Eventyr med Tydskeren, og alle Øine monstrede nu ved Indtrædelsen med fordobblet Nysgjerrighed den nye Sir Walter, som ogsaa uden det var skabt til at tiltrække og fængsle Opmærksomheden; thi den høie, kraftfulde Figur, Ansigtets fine, aandrige Træk, der dog ikke fornegtede Soldaten, og det strænge Blik i de mørkebrune Øine, forenet med den uforlignelige Holdning af en i den store Verden opvoxet Mand, adskilte ham meget til hans Fordeel fra det

øvrige Selskab, hvis yngre Deel for det meste bestod af Dandy'er og Landjunkere. „De har idag erhvervet Dem et skjønt Æresnavn", sagde Arbela til Rüdiger, efterat have forestillet ham for den „jomfruelige Dronning Bess", hvorpaa han svarede: „Jeg føler mig overordentlig smigret ved denne Sammenligning; men De veed formodentlig ikke, hvilken forfærdelig Forbrydelse mod alle Englands Damer, der hviler paa den berømte Raleigh's Minde." Fruentimmerne lyttede med spændt Forventning; de opfordrede Rüdiger til nøiere at forklare sig og efter nogen Tøven vedblev han: „Jeg er i nogen Forlegenhed med at vælge det rette Udtryk, for at anklage en Mester, til hvis ivrigste Discipel jeg hører, om jeg end ikke fordrister mig til at ville efterligne ham i alle hans Bestræbelser; thi Hr. Walter var Digter, Philosoph, Historiograph, Matros, Hofmand, Jordomseiler og Parlamentstaler, og Gud veed hvad alt Andet desuden. Heller ikke vil jeg bebylde ham for Falskhed, endskjøndt han skrev om den tredsindstyveaarige Dronning til Cecil, som om Talen havde været om Dem, mine Damer; han tilbad Magt og Gunst istedetfor Skjønhed. Jeg vil kun bemærke, at den store Søfarer vel ikke fandt Manoa, den gyldne Stad, men at han dog fra fjerne Verdensegne har medbragt en Slags Virak, der vilde være istand til at gjøre Londons Taage, Steenkulsdamp og Fugtighed taaleligere, hvis ikke en ubøielig Fordom netop her fordømte, hvad ellers den hele Verden saa glad erkjender." — „De taler i Gaader." — „Tør jeg andet?" — Arbela var skjelmsk nok til hurtig at svare: „De slipper os ikke saa let, thi vi vide næsten ikke andet om denne Helt end det skjønne Eventyr, hvori De har efterlignet ham og ønskede gjerne at erfare noget mere om ham." — „Saa vil jeg fortælle Dem et Træk af hans Liv," sagde Rüdiger, „og derved forklare det, jeg nylig hentydede paa. Hr. Walter havde en Dag sendt en af sine Tjenere ud, for at hente ham et Kruus Øl, og da Thoms kom tilbage med det Forlangte, forskrækkedes han øiensynlig, da han af sin Herres Mund saae tykke Røgskyer fremvælte sig; men Thoms, der var en fiffig Karl, kastede med en beundringsværdig Aandsnærværelse sin Herre Krusets hele Indhold i Ansigtet og løb bort, for at hidkalde Hjelp for den brændende Raleigh." — „Det var altsaa ham, der —" afbrød Elisabeth ham, „det er rædsomt!" — „Han har bragt denne Opfindelse til England," vedblev Rüdiger, „og det skulde ikke forundre mig, hvis en eller anden Historieskriver paastod, at Kong Jacob uden det maaskee vilde have benaadet ham, thi James var som bekjendt den bitreste Fjende af hiin Fornøielse." — „Og hvad sagde Elisabeth dertil?" spurgte Arbela. — „Ei, Dronningen skjemtede dermed, og skal undertiden i Smug selv have taget sig et Par Drag." — „Afskyeligt!" raabte Lady O'Kelly, „jeg vil ikke længer dele Navn med hende. Dog jeg haaber, hun kun er bleven bagtalt, og vi ville for tie om den Gjenstand, thi alene Talen derom er for mig som om jeg allerede mærkede den forhadte Stank." Rüdiger taug, men i hans Smiil laae et særegent ironisk og tillidsfuldt Udtryk, som Elisabeth ikke forstod at forklare sig, da det baade forfærdede og tiltrak hende, ligesom Slangens Blik den brogede Fugl, der, svævende paa lette Vinger, troer at undfly, medens den nærmer sig det aabnede Gab.

Og hvis nogensinde i Verdens Samfærsel det fængslende Bliks hemmelighedsfulde Trylleri har udøvet sin Magt, saa skete det denne Gang; om faa Uger talte hele London kun om den lykkelige Tydsker, hvem det var lykkedes, at betvinge den egensindige Elisabeths stolte Hjerte, og Mangen vilde allerede vide paa hvilken Dag den skjønne Irlænderinde agtede at overgive sig og sine Rigdomme til den kjække Beiler, og Damerne trættedes allerede om Brudens Dragt og Smykker paa Bryllupsdagen, og om den Vei, de Nyformælede efter Vielsen vilde reise, da en lignende Samtale mellem Sarah og hendes Datter en Dag blev afbrudt ved Rüdigers Indtrædelse. „Jeg kommer for at tage Afsked med Dem, mine dyrebare Veninder," sagde Gjæstevennen efter at have begyndt Samtalen med de sædvanlige Talemaader. — „Paa hvor lang Tid?" spurgte Sarah og Arbela med øiensynlig Forbauselse. — „Jeg aflægger Dem min Tak for alt det Venskab, De har bevist mig, for de skjønne Fortrolighedstimer, der have forsødet mig Opholdet i Londons kolde, egoistiske Verden; Erindringen derom tager jeg med mig herfra, som en Trøst for hele Livet."

I Rüdigers Ord laae en sand og mægtig Følelses høitidelige Alvor, og de tvende Fruentimres Skarpsindighed anede den dybe Betydning deraf, saa at de overraskede tang, indtil Sarah efter en Pause begyndte: „Og for Resten har De intet videre at meddele Deres bedste Veninder?" — „Nei, Intet!" — „Jeg haabede, der var endnu Noget, De vilde sige." — Rüdiger rystede veemodigt paa Hovedet; da greb Arbela hans Haand, saae ham dybt ind i Øiet og sagde: „Jeg har i den senere Tid været lidt vred paa Dem, thi jeg troede, De fortaug noget for mig, hvorom hele Verden talte og hvorom De ikke sagde det mindste Ord til hende, som De i tidligere Dage indrømmede en Søsters Rettigheder." — „I en vis Henseende træffer Deres Bebreidelse mig ikke uforskyldt;" svarede Rüdiger, „og jeg maa nu søge at oprette min Feil, for at Vennens Billede kan forblive uplettet i Deres Hukommelse. Det er sandt, jeg har i den senere Tid dromt en skjøn, en vidunderlig Drøm. Nu er jeg vaagnet, om ogsaa dødssyg." — „De gjør mig forskrækket." — „Men endnu har jeg Kraft nok til at fly med det ulægelige Saar i Hjertet. I Forfængelighedens Ruus troede jeg mig elsket af Elisabeth, men endelig lærte jeg at indsee, at der ikke kan gives nogen sand Kjærlighed uden Hengivelse, og at den Mand allerede er forud forraadt, som lader sig nedværdige til at være et Fruentimmers Slave. Der haves et gammelt Guddomsord, som siger: "hun skal forlade Fader og Moder, for at følge sin Mand", og derfor bør ogsaa en Tydskers Kone blive tydsk, og ikke forlange, at han for hendes Skyld skal frasige sig sit Folk og sine Skikke, sit nedarvede Sprog, eller ogsaa kun sine smaa daglige Sædvaner. Hvad disse Sidste angaaer, saa vilde det vel ikke være faldet mig tungt at opgive dem, men en saadan Eftergivenhed vilde siedse føre videre og endelig for vidt, og vilde med Enigheden unndgaaelig for bestandig have tilintetgjort Foreningens

Lykke; thi der gives ingen Lykke, uden i de Ord: og han skal være din Herre." — „Jeg troer, De gjør den gode Lady Uret," indvendte Sarah; „thi mig forekom det altid som om De havde gjort et dybt og varigt Indtryk paa det hidtil ubetvungne Hjerte." — „Lad os tale ganske aabenhjertig som det sommer sig for saa vennesindede Sjæle, især i Skilsmissens Time," svarede Rüdiger. „De veed, jeg er ingen forfængelig Taabe, der praler med intetsigende Triumpher, men jeg troer i Sandhed, at jeg hos Elisabeth fremkaldte et af hine flygtige Indtryk, som de i den selskabelige Omgang kun altfor hyppigt forekomme, og endskjøndt dette Indtryk vil koste mig de næste Aars Rolighed, saa er denne Priis mig endda ikke for kostbar, til for den at løskjøbe mig fra saa farlig en Vildfarelse." — „Og hvad har da egentlig bevæget Dem til den pludselige, voldsomme Beslutning at løsrive Dem, kjære Rüdiger?" — Greven smilede bittert førend han svarede: „I det Mindste ligger Spiren til det Største, i det ubetydeligste Frøkorn hviler skjult allerede en sildig Tids Sæd og Høst; saaledes er det ogsaa kun en ringe Ubetydelighed, som bringer mig til Erkjendelse. Med eet Ord: Raleigh har nærmet mig til Elisabeth og Raleigh fjerner mig fra hende."

Den tredie Dag efter denne Samtale sendte Rüdiger sine Veninder en Skrivelse, der meldte hans Ankomst til Calais; en anden erholdt de fra hans Hjem, og i Følge den saaledes introducerede Brevvexling lovede han i Juli Maaned at indtræffe i Baden-Baden, for der en fjorten Dages Tid at glæde sig ved de elskværdige Damers Omgang og ved samme Leilighed tjene dem som Fører og Beskytter.

Begge Parter holdt Ord, og de fjorten Dage floi hurtig hen, bevingede af Badestedets Fornøielser, endskjøndt Rüdigers Træk synlig vidnede om den Kummer, der gnavede paa hans Hjerte, og som han følte saa meget desto bittrere, som han ikke engang vovede at tale derom med de tvende Veninder, der paa deres Side syntes at have gjort sig det til en Lov, ikke ved ringeste Hentydning at vække Mindet om den forsvundne Tid. Saaledes var den sidste Dag af deres Samværen kommen. Den synkende Sols Straaler forgyldte den venlige Stad, der stiger op ad Bjergets Skraaning, og ovenover den Slottet, og de skovbedækkede Bjerge med de maleriske Ruiner af den gamle Borg, medens i den brede Skygge af Conversationshuset talrige Badegjæster promenerede frem og tilbage, og andre i Grupper havde taget Plads foran Kaffehuset under den brede Søilegang i levende Samtale eller som tause Tilskuere. Til de Sidstnævnte sluttede Rüdiger sig, indtil Sarah's og hendes Datters Nærmelse jog ham op af de vaagne Drømme, hvoraf han imidlertid endnu stedse følte sig hildet, da pludselig Elisabeths uforglemmelige Træk smilede ham imøde. Han hilsede næsten keitet det overraskende Syn, og fremstammede nogle franske Talemaader, men Irlænderinden besvarede dem med tydske Ord, vel med en fremmed Betoning, men dog med Færdighed: „Vi har længe ikke seet hinanden, kjære Greve. Hvorledes har De levet i den Tid? Jeg haaber, godt?" — Rüdiger sukkede og lod Blikket synke; thi i hans Indre talte Forfængeligheden med Samvittighedens Stemme, for at forklare sig den hvide Roses synlige Seier paa Elisabets Kinder. „De taler tydsk, Mylady?" sagde han endelig fuld af Forundring; hvorpaa hun svarede: „Jeg maa vel," og vendte sig derpaa om imod Sarah med et ligegyldigt Spørgsmaal. „Hvor kunde De handle saaledes imod mig?" hvidskede den Forbausede til Arbela, som kun svarede med et bebreidende Blik og derpaa satte sig ned med de Andre ved et lille Bord. Endnu havde Rüdiger ikke været istand til at fatte sig, da atter hans Forundring blev vakt, idet Elisabeth trak en lille Strimmel rødt Silkepapir frem, tog et lille af Straa og Paafuglefjer flettet Futteral og rystede nogle flintskaarne Blade deraf ud paa Papiret, rullede det behændig og kunstfærdig sammen med de blendende hvide Fingre og overrakte den misundelsesværdige Overvinder af det stolteste Pigehjerte — en zirlig Cigarrito.

„Jeg vil ikke gjøre Eders Skarpsindighed den Skam, udførlig at fortælle, hvorledes Raleigh fra denne Time af for bestandig forenede dem, han først havde ført sammen, og jeg tilføier derfor kun endnu det Ønske, at alle, saaledes som den skjønne Elisabeth, maatte lære at forstaae den seirende Ydmyghed i Kjærlighed, og hvad det Bud betyder: „Han skal være din Herre!"

(Efter Wilhelm v. Chézy).

Anekdoter.

Fire Irlændere mødte to andre, der hørte til et Parti, de laae i Strid med. Da et Slagsmaal blev uundgaaeligt, men Kampen vilde have været altfor ulige, traadte een af de fire over paa de andres Side, idet han sagde: „Det vilde være altfor stor en Skam, om fire overfaldt to; jeg vil derfor gaae over paa deres Side, saa bliver Partiet lige." Derpaa hjalp han dem saa trolig, at hans Staldbrødre, ilde tilredte, bleve jagne paa Flugten, hvorefter han selv optraadte som sit oprindelige Parties Repræsentant og fik ligeledes Prygl.

— Cooper hørte i Neapel følgende charakteristiske Anekdot om den afdøde Konge af Neapel, hvem han kalder den „gamle gode" Kong Ferdinand. Hans Generaler raadsloge en Dag om en ny Uniform; som bekjendt en af de vigtigste og vanskeligste Opgaver for en faderlig og viis Bestyrelse. Da udraabte den gode gamle Monark kjed af de lange Debatter: „Ak, Signori, I kunne klæde de Karle, som I vil, de løbe dog deres Vei." — Cooper tilføier følgende pedantiske Bemærkning à la Gellert og Pfeffel: „saavel i Krigen som i Politikken gjelder den Sætning: I kunne klæde Menneskene som I vil, de blive dog stedse de samme — halv Dyr, halv Engel!"

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver Søndag Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter, eller 24 Sk. maanedlig.

Trykt i det Poppske Officin, ved J. G. Salomon.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 12te August 1838. № 28.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Østerlandske Digte og Tankesprog, efter Rückert, II. — Bogtrykkerkunsten, efter P. L. Courier. — Collectanea af den nyeste Litteratur.

Østerlandske Digte og Tankesprog.*)

II.

Mandkjonnets Vigtighed.

Naar til samme Tid to Mødre
Og paa samme Sted undfanged',
Een en Dreng og een en Pige,
Og de Børn saa bleve forvexled',
Hvordan skiller man da Trætten?
Saa: at man i tvende Flasker
Fylder Melk af begge Mødre,
Og dem paa en Vægtskaal veier.
Hun, hvis Melk da findes tungest,
Hun har født til Verden Drengen.
Just saa meget Meer, man mener,
End en Pige, veier Drengen.

Lyset og Flasken.

Saa Lyset talde, det blussende raske,
Til den smækkre, høihalsede Flaske,
Som smykkede Festens Bord paa Toste
Og bukked' ned sig til Bægeret ofte:
„Hvi vilt Du dog for ham Dig neie,
Til ham nedlade din høie Mund?
Al Fylde Du jo har i Eie,
Imens han er en Prakker kun —
Han har forhexet Dig, fast jeg troer!"
Men Flasken svared' med Smiil paa Stund:
„O kjender Du ei Saadis Ord:
Den Høie klæder Ydmyghed vel.
See, han just trænger til at faae,
Og jeg kan give; thi er det Skjel,
Min Fylde maa til hans Tomhed gaae."

*) Efter Rückert.

Det Uforanderlige.

Om Menneskets Uforanderlighed
I det Onde som i det Gode,
Propheten har spaaet, og vel vi veed,
Den Spaadom staaer i al Evighed,
Trods Tidens verlende Mode.

See, Menneskehjertet er en Schacht:
Af eet det pure Guld vorder bragt,
Eet Sølv, og Erts kun et tredie byder.
Kun hvad det har, os Hjertet yder;
Man visselig ikke andre Gaver,
End der i det, udaf det graver.
Og hvis det Sagn om et Bjerg Du hører,
Det strækker sig, sine Lemmer rører,
Og viger sin Plads — saa tro det roligt!
Men hører Du, Menneskets Barn er skrædet
Udaf sig selv og udaf Gledet —
Det er utroligt!

Bogtrykkerkunsten.

(Efter Paul Louis Couriers Brev til en Bladredacteur).

Det er Bogtrykkerkunsten, som er Aarsag til alt Ondt i Verden. Det er det støbte Bogstav, som volder, at Mord begaaes lige siden Verdens Skabelse, og det er kun altfor vist, at Cain studerede Bladene i Paradiis. Man tor ikke tvivle derom; Ministrene sige det; Ministrene lyve ikke, allermindst i Tribunen.

Forbandet være Ophavsmanden til denne fordomte Opfindelse, og med ham dem, der have opretholdt dens Brug, eller som nogensinde lærte Menneskene at meddele hverandre deres Tanker! For slige Fordømte har Helvede ikke Ild og Svovl nok. Men, min Herre, giv Agt paa, hvorledes Ondskaben stedse er i Stigen. I Naturtilstanden, der med saa megen Foie prises af Rousseau, da Mennesket var fri for alle de Laster og al den Fordærvelse, som udmærker den Tid, hvori vi leve, talede det ikke, men det skreg, brummede eller gryntede, Alt efter Øieblikkets Indtryk. Dengang var det en Fornøielse at regjere. Man kjendte da ikke det mindste til Constitution eller Stænder, til Petitioner om Offentlighed og energiske Besparelser, til Klager over Skatter og Embedsmænd, til Almeenaand og Liberalitet, Opposition og Trykkefrihed, og fremfor Alting ikke til de fordømte Blade. Lykkalige Tid — kun Skade, at den varede saa kort!

Snart begyndte Philosopher, æggede dertil af Satan selv, at kuldkaste denne skjønne Tingenes Orden, at artikulere Lyd og udtale Stavelser, ved visse Bevægelser med Tunge og Læber. Hvor var Du dengang, S—n?*) Om man i selve Fødselen havde qvalt disse forbryderiske Udbrud af den anarkiske Aand og arresteret den Første, som fik det Indfald at sige ba, be, bi, bo, saa havde Verden været frelst; Alteret paa Thronen eller Thronen paa Alteret, tilligemed Tabernaklet, trygge for evig Tid — man havde aldrig hørt tale om Revolutioner. Pensionerne, Gratialerne vilde have taget til Aar for Aar. Religionen, Sæderne — — ak! hvor Alting vilde have gaaet herligt! I store og smaa Maitresser! I Nympher fra Operaen! I skulde endnu have havt Eders rigelige Andeel af Statens Indtægter, af Tiende og Fattigskat! Men gjør man vel nogensinde i rette Tid hvad man burde gjøre? Fordi man undlod at gribe til de rigtige Forholdsregler, kom det dertil, at Menneskene begyndte at tale, og strax vare de paa Færde med at rive ned paa Magten, som ikke syntes synderligt godt derom og paastod, at den blev forulempet, krænket og nedsat derved. Den kom nu med Love mod Ordets Misbrug; Ordets Frihed blev ophævet for et Tidsrum af 3000 Aar, og i Kraft af denne Ordonnants blev hver Slave, som aabnede Munden for at jamre sig over de Hug, han fik, eller bede om Brød, korsfæstet, spiddet, hængt, til stor Glæde for alle brave, retsindige Folk. Tingene gik ikke slet paa denne Maade, og Regjeringen havde Anseelse.

Men da en Phoenicier (sagtens en Haandværker, uden Byrd, Rang eller Orden) havde lært Menneskene at male Ordet og ved Hjelp af Streger at holde fast paa den flygtige Lyd, da begyndte Uroesaanden at røre sig hos dem, der vare trætte af at arbeide for Andre, og til samme Tid begyndte det monarkiske Devouement hos dem, som med al Magt vilde, at man skulde arbeide i deres Sted. De første skrevne Ord vare Frihed, Lov, Ret, Billighed, Fornuft; og fra det Øieblik saae man nok, at denne sindrige Opfindelse gik lige ud paa at beskjære Pensioner, Gager, Gratialer fra alle Ender og Kanter. Fra dette Tidspunkt daterer sig Bekymringen hos Hofmænd og Embedsmænd.

Men det blev endnu værre, da Manden fra Mainz (ligesaa lidt Adelsmand, saavidt jeg veed, som han fra Sidon) havde hittet paa, mellem to Bræder at presse det Blad, som en Anden havde lavet af opblodte Klude; saa stor er Djævelens Færdighed til at tage Nytte af Alt til Sjælenes Fordærv!

Idet Tydskeren paa denne Maade mangfoldiggjorde Trækkene af de Figurer, Phoenicieren havde opfundet, mangfoldiggjorde han Ordene ligesaa meget, som Tanken gjør det. Ulyksalige Indflydelse af denne Slægt, som hverken frygter Gud eller Kongen, som overgiver sig til verdslige Videnskaber, til de lave mekaniske Sysler! fordærvelige Ynge, hvad vilde den ikke gjøre, om man lod den, uden Toile og Baand, henrives af denne ulyksalige Aand, som vil vide, opfinde og fuldkommengjøre! En Haandværker, en ukyndig Usling paa sit Værksted, gjør en Vælling af nogle Pjalter, og af denne Vælling Papiir, som en Anden faaer det Indfald at mærke med lidt Sværte; og saa er der vendt op og ned paa Verden, de gamle Monarkier ere rystede, Præsternes Præbender i Fare. Djævelske Industri! Raserie efter at arbeide, istedetfor at ligge paa Knæ for Helgenbillederne og gjøre Bod og Bedring! Der findes ingen Folk, der ere gentile uden Munkene, Adelen, som er bleven præsenteret ved Hoffet, og dHrr. Tjenere. Alle de andre ere fordærvede; enten raisonnere de allerede, eller ogsaa ville de snart gjøre det. Smaa Børn vide at to og to er fire. O tempora! O mores! O K—, o M—!*)

Det er nu gaaet saa vidt, at der kun findes et eneste Middel til at kunne styre, især dette siden en anden af Djævelens Udsendinge har fundet paa, hver Morgen til 20 à 30,000 Abonnenter at uddele et Blad, hvori man læser Alt hvad Folket siger og tænker, de Styrendes Planer og de Styredes Bekymringer. Om dette Misbrug skulde vedblive, hvad kunde da vel Hoffet foretage sig, som ikke alt iforveien blev controlleret, undersøgt, bedømt, kritiseret? Almeenheden vilde da blande sig i Alt, vilde søge overalt at faae indpasset sin lille Interesse, vilde holde Regnskab med Finantserne, sætte Tommelfingeren paa Diet af det høie Politie og drive Gjæk med Diplomatien. Det vilde til Slutningen blive Nationen, der satte Regjeringen i Gang, ligesom en Kudsk, man betaler, og som maa kjøre os, ikke derhen hvor han vil, eller saaledes som han vil; men derhen hvor vi ville og ad den Vei, vi finde for godt at anvise ham — en Tilstand, forfærdelig at tænke sig og stridende imod den guddommelige Ret og Forordningerne.

Men som om det ikke var nok med alle disse Anslag imod gode Sæder, de store Eiendomme og de høiere Klassers Privilegier — see her endnu en anden Ting. Man melder fra Berlin, at Dr. Kirchhausen, en navnkundig Mathematiker, nylig har opfundet nye Bogstaver, en ny Haandpresse, let, bevægelig, portativ, som man kan putte i Lommen, og som fremfor Alting gaaer fort, og som kan bruges saaledes, at man trykker ligesaa hurtigt og ligesaa let som man taler. Uden at noget Menneske ahner det ringeste, kan man i en Salon trykke Alt hvad der siges, og paa Stedet trække hele Conversationen af i flere tusinde Exemplarer, Alt saa fort som Hver og En i Selskabet taler. Paa den Maade bliver Pennen for Fremtiden næsten overflødig og uden Gavn. En Frue kan i sin Husholdning, saa paastaaer man, istedetfor at skrive sin Vaskeseddel, eller Regning over sine Udgifter, trykke dem, for at faae dem saameget desnarere færdige. Jeg overlader til Dem selv, m. H., at domme om, hvilken Syndflod der kommer til at oversvømme os, og hvad Censuren vel skal formaae at udrette imod saadan en styrtende Strøm. Men man tilføier, og det er det Allerværste for Enhver, der er velsindet eller trækker Gage, at Sammensætningen af disse

*) Courier sigter her til en for sit Had mod Pressen berygtet ultra-aristokratisk Præsident.

*) Courier hentyder her paa to af Ytringsfrihedens heftigste Modstandere i hans Tid.

nye Bogstaver er saa simpel, saa tydelig, saa let at fatte, at det meest udannede Menneske i en eneste Lection kan lære sig at læse og skrive. Dr. K. har offentlig aflagt Prove paa sin Opfindelse, med et forbausende Held, og en Bonde, der Dagen iforveien knap kunde regne hvor mange Fingre han havde, sammensatte efter 8 à 10 Minuters Underviisning, og uddeelte til de Tilstedeværende, en lille Tale, som var ret net og paa godt Tydsk, og som begyndte saaledes: "Despotès ho nomes," d. v. s., efter den Oversættelse, man har gjort for mig: Loven bør styre. Store Gud! hvor befinde vi os? hvad skal det blive til? Lykkeligviis har Regjeringen, som er bleven underrettet om Sagens Forhold, taget sine Skridt og Forholdsregler til Statens Sikkerhed; Befalinger ere blevne udfærdigede, hele Tydsklands Politie er paa Benene for at gribe Doctoren, en Belønning af 100,000 Floriner er bleven udlovet til den, som bringer ham død eller levende, og man venter hvert Øieblik Efterretning om, at han er bleven arresteret. Sagen er ikke af ringe Vægt; hvis saadan en Opfindelse kom til at udbrede sig i den Tid, hvori vi leve, saa var det forbi med alle Samfundsordenens Grundpiller; saa vilde Ingenting længere være hemmeligt for Almeenheden. Farvel da med alle Politikens Drivhjul: Intriguer, Complotter, hemmelige Noter; der vilde ikke længere existere noget Hykleri, som ikke snart blev afsløret, noget Kneb, som ikke blev opdaget. Hvordan var det vel saa muligt at regjere?

Collectanea af den nyeste Literatur.

Anekdoter om Beethoven. („Biograph. Notizen über L. v. Beethoven, von Dr. F. G. Wegeler und Ferd. Ries;" 1838). Beethoven var af en sammentrængt Legemsbygning, Middel-Statur, stærk af Knokler, i det Hele fuld af physisk Kraft og Styrke. Han havde just ikke nydt nogen fortrinlig god Opdragelse og var allerede som Yngling ofte stivnakket og uvenlig; derhos havde han en overordentlig Afsky for at lære Nogetsomhelst fra sig og om muligt en endnu større for at spille paa Opfordring i Selskaber, hvorved han naturligviis tidt paadrog sig sine Venners og Velynderes Uvenskab og Uvillie. Hans til Døvhed grændsende Tunghørighed martrede ham ubeskriveligt og gjorde ham derhos ofte gnaven og mistænkelig; de første Spor af dette Onde begyndte alt at yttre sig i hans 27de eller 28de Aar. Han var stolt af sit Kunstmesterskab og trods sin naturlige Godmodighed meget irritabel; men naar man blot taug til de første lidenskabelige Opbrusninger af hans Heftighed, i hvilke han ikke sjelden forglemte sig, viste han et forsonligt Gemyt. Opdragen under høist indskrænkede Formuesomstændigheder og altid ligesom holdt under et Slags Formynderskab, om ogsaa kun under hans Venners, lærte han aldrig at kjende Penges Værd og var derhos intet mindre end oeconomisk. Kun i sine sidste Leveaar viste der sig hos ham Spor til en ængstlig Sparsommelighed, som dog ikke gjorde hans medfødte Hang til Goddædighed noget Afbræk. Som bekjendt giftede Beethoven sig ikke; men han var næsten altid forelsket og fordetmeste i høi Grad henreven af denne sin Lidenskab. Han saae i det Hele gjerne Fruentimmer, især unge, smukke Ansigter, og sædvanlig naar han gik forbi en smuk Pige, dreiede han sig om, saae nok engang skarpt paa hende gjennem Lorgnetten og loe eller smilte naar Nogen lagde Mærke dertil. Ligesaa ofte som han var forelsket, ligesaa kort varede det ogsaa hvergang. Da Ries engang drillede ham med en smuk Dames Erobring, tilstod han, at hun havde fængslet ham stærkest og længst af Alle — nemlig i hele syv Maaneder. „En Aften," fortæller R., „kom jeg til ham i Baden for at fortsætte mine Lectioner. Der fandt jeg en smuk, ung Dame siddende hos ham i Sophaen. Da det forekom mig, at jeg kom til Uleilighed, vilde jeg strax bortfjerne mig; men Beethoven holdt mig tilbage og sagde: „Spil De kun imidlertid!" — Han og Damen bleve siddende bag ved mig. Jeg havde alt spillet meget længe, da Beethoven paa eengang raabte: „Ries! spil noget Forliebt!" Kort efter: „Noget melankolsk!" Saa: „Noget lidenskabeligt!" o. s. v. — Af hvad jeg hørte, kunde jeg slutte, at han vel maatte have fornærmet Damen ved Noget, og nu vilde bringe hende i godt Humeur igjen. Endelig sprang han op og raabte: „Det er jo lutter Sager af mig!" Jeg havde nemlig hele Tiden foredraget Satser af hans egne Værker, kun knyttede til hinanden ved nogle korte Overgange; hvilket imidlertid syntes at glæde ham. Damen gik snart bort, og til min store Forbauselse hørte jeg, at Beethoven slet ikke vidste hvem hun var. Jeg hørte nu, at hun var kommen kort før jeg, for at gjøre Beethovens Bekjendtskab. Vi fulgte efter hende, for at udforske hendes Bopæl og derved siden hendes Stand. Det var Maanelskin og vi saae hende endnu i det Fjerne; men pludselig var hun forsvunden. Vi spadserede siden under mangfoldige Samtaler vel endnu halvanden Time i den tilgrændsende smukke Dal. Da vi gik derfra sagde Beethoven imidlertid: „Jeg maa have at vide hvem hun er, og De maa hjelpe mig." Lang Tid efter traf jeg hende i Wien og opdagede nu, at det var en fremmed Prinds's Maitresse. Jeg meddeelte Beethoven min Opdagelse; men hørte aldrig siden noget om hende, hverken af ham eller nogen Anden. — Beethoven besøgte mig aldrig oftere, end da jeg boede i Huset hos en Skræder, der havde tre meget smukke, men aldeles uberygtede Døttre. Herpaa alluderer Slutningen af hans Brev til mig af 24de Juli 1804, hvor det hedder: „Schneidern Sie nicht zu viel, empfehlen Sie mich der Schönsten der Schönen, schicken Sie mir ein halb Dutzend Nähnadeln!" — Beethoven var meget keitet og ubehjelpsom i sin Adfærd; hans Bevægelser vare uden al Ynde. Sjelden tog han Noget i Haanden, som ikke faldt eller gik itu. Saaledes væltede han tidt sit Blækhorn over i det ved Siden af Skriverpulten staaende Klaveer. Intet Meubel var sikkert hos ham, mindst et, der var kostbart; Alt blev revet overende, smudsket og ødelagt. Hvorledes han bragte det saa vidt at han kunde barbere sig selv, er vanskeligt at begribe; han skar sig rigtignok ogsaa hver Gang. At

dandse efter Takten kunde han aldrig lære. — Om hans Heftighed fortæller Ries blandt andre følgende Anekdote: „En Dag spiste vi til Middag sammen i Hotellet zum Schwanen. Kjeldersvenden bragte ham en feil Portion. Neppe havde Beethoven sagt nogle Ord derfor, hvilke Opvarteren just ikke besvarede meget beskedent, forend han greb Tallerkenen (det var en saakaldet „Lungenbratel" med rigelig Sauce) og kastede det Hele i Hovedet paa Kjeldersvenden. Det stakkels Menneske havde endnu et stort Antal Portioner af forskjellige Retter paa sin Arm (en Færdighed, som de wienske Kjeldersvende i høi Grad besidde) og kunde derfor ikke hjelpe sig; Saucen løb ham ned over Ansigtet. Han og Beethoven skreg og skjældte, medens alle de andre Gjæster loe af fuld Hals. Endelig brast ogsaa Beethoven i Latter, ved at see paa Kjeldersvenden, da denne med Tungen slikkede den over Ansigtet dryppende Sauce til sig, idet han for Saucen ikke kunde skjælde ud, ihvor gjerne han end vilde, og derfor satte det latterligste Ansigt op, man kunde tænke sig. Det var et Billede, værdigt en Hogarths Pensel." — Etiquette og hvad dertil horte, havde Beethoven aldrig kjendt, og vilde heller aldrig kjende det. Saaledes bragte han ved sin Adfærd ofte Erkehertug Rudolphs Omgivelse i stor Forlegenhed, dengang han kom til denne. Man vilde nu med Magt belære ham, hvilke Hensyn han havde at iagttage. Men dette var ham utaaleligt. Han lovede vel at forbedre sig; men derved blev det. Endelig trængte han sig en Dag, da man, som han kaldte det, hovmestererede ham, høist ærgerlig hen til Erkehertugen, erklærede reentud, at han vel havde al mulig Ærefrygt for hans Person; men den strænge Jagttagelse af alle de Forskrifter, man daglig gav ham, var ikke hans Sag. Erkehertugen loe godmodig over hvad der var passeret, og befalede, man skulde kun lade Beethoven gaae sin egen Gang uforstyrret; han var nu engang saadan og ikke anderledes.

Biographiske Notiser om Crusenstolpe. Efter „Biografiskt Lexikon öfver namnkundige Svenske män" og en Artikel i Bladet „Göthen", 1838). — Mogens Jacob Crusenstolpe er født d. 11te Marts 1795. — Han nedstammer fra en Magnus Chorinus, som i det 17de Aarhundrede var extraordinair Professor ved Akademiet i Dorpt og hvis Søn, som theologisk Adjunkt i Åbo, i 1680 giftede sig med en Datter af Biskop Svenonius i Lund og i 1696 blev Præst i Kronobergs Lehn. Crusenstolpes Farfader, Johan Magnus Corin (født i Lund 1724, død i 1805), blev, efterat have været Auditeur og Landssecretair, Assessor i Svea Hofret, adledes i 1769 og antog Navnet Crusenstolpe. Forbigaaet ved flere foregaaende Assessor-Udnævnelser, klagede han til Stænderne og blev ved disses Hjelp sat i Embedet*). Kort efter døde Kongen (Adolph Fredrik) og Assessorens Haab om at faae Justitskantslerembedet røg derved i Lyset; thi hos den nye Konge (Gustav III) var han, især efter Revolutionen, som en „Stændernes Mand" og en varm Tilhænger af den nys tilintetgjorte Friheds-Sag, slet anskreven. Desuden fik han nye Uvenner derved, at han ved Lodtrækning blandt Rettens Medlemmer kom til at deeltage i Undersøgelsen af flere Embedsmænds ulovlige Færd ved det foregaaende Valg af Rigsdagsmænd. Den 1ste Octbr. 1773 indfandt Kongen sig heelt uventet selv i Hofretten, satte sig i Præsidentstolen, holdt en skarp Tale til Medlemmerne og udnævnte derefter en Commission til Undersøgelse af de virkelige eller formeentlige Embedsfeil, Retten skulde have begaaet. Denne Forfølgelse var især stilet imod Crusenstolpe. I 1774 blev han og 12 andre af Rettens Medlemmer satte under Justitskantslerens Tiltale. Ved Rigsraadets Dom, der faldt i Mai 1775, idømtes de Anklagede større eller mindre Pengebøder. Dermed var Kongen ikke tilfreds; han tilkjendegav Raadet, at det var hans Villie, Crusenstolpe og 3 andre skulde dømmes fra Embedet. Forgjæves gjorde 6 Mænd af Raadet Forestillinger derimod: uagtet Dommen, paa een Stemme nær, var eenstemmigen fældet, dømte Raadet dog, med Undtagelse af de 6, om igjen efter Kongens Villie! Forgjæves søgte C. om Opreisning eller Naade. Ni Aar efter vilde Statssecretairen give ham et Pastorat, hvorover han blev saa opbragt, at han i et heftigt Brev aldeles brød med denne, ham i Grunden velmenende Favorit, og nu aabent traadte over paa Anti-Royalisternes Side, i hvis Planer han under Rigsdagene deeltog. Han overlevede ei alene sin kongelige Forfølgers Fald, men ogsaa nye Udviklinger af sit Fædrelands Skjæbne, ernærede sig ved juridisk Praxis og efterlod ved sin Død i 1805 et ret vakkert Bo og en lille Kapital. Han var en Mand af stærk Villie og stærke Lidelser, bekjendt for dybe Indsigter, skarp Dommekraft og indtagende Conversationsevner. — Hans Søn, Johan Magnus Crusenstolpe (M. J. Crusenstolpes Fader), blev i 1794 Hofretsassessor og i 1828 Rettens Vicepræsident, og lever, efter i 1834 at have begjært og erholdt Entledigelse, endnu, i en Alder af 81 Aar, paa et lidet Gods i Småland, agtet og anseet af alle dem, der kjende ham. — Den nærmeste Gjenstand for disse Notiser: den for Majestætsforbrydelse dømte Mogens Jacob Crusenstolpe — der nu er omtrent 43 Aar gammel — tilbragte Størstedelen af sine Børneaar i Farfaderens, den, som ovenfor nævnt, af Gustav III. med et saa uforsonligt Had Forfulgtes Huus. I sit 12te Aar blev han sendt til en Pensionsanstalt i Stockholm, hvor hans Lærere vare nuværende Statssecretair Grip og afdøde Amanuensis ved det kongl. Bibliothek C. Ödmann, en Broder til den hædrede Orientalist af samme Navn. Den Sidstnævnte gav sin Eleve tidlig en vis Retning til Skribentvirksomhed, idet han opmuntrede ham til, i sine ledige Timer at forfatte smaa Romaner — en Øvelse, hvormed han raadede ham at vedblive, ogsaa efterat han fra Pensionsanstalten var kommen tilbage til sin Fødeby. Disse romantiske Opsatser behagede Ödmann i den Grad, at han spaaede, Sverige i hans Disciper vilde erholde en Lafontaine. Dette indtraf vel ikke, men dog turde Crusenstolpe for en stor Deel have denne Øvelse at takke for den lette, træffende og populaire Fremstillingsmaade, som udmærker alle hans i en sildigere Tid forfattede Arbeider.

(Sluttes i næste Nr.)

*) „I den Tid," bemærkes der, „kunde næsten intet Embede i Sverige erholdes uden Accorder og hvert havde sin bestemte Priis. Saaledes f. Ex. kostede Auditeurtjenesten 12,000 Daler Ct., Landssecretairtjenesten (som han tilbyttede sig) et Tilskud i Bytte af 9000 Daler Ct. og Assessor-Embedet 20,000 Daler Courant.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter, eller 24 Sk. maanedlig.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 19de August 1838. № 29.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Et Lokkehoved, af P. L. Møller. — Parcellerne paa Long Island, efter G. P. Morris. — Collectanea af den nyeste Litteratur. — Nyheder.

Et Lokkehoved.

Forbi jeg vilde vandre,
Jeg stakkels forelskte Nar,
For hendes Træk at ane
Gjennem Rudernes Glar.

Jeg var alt midt i Alleen,
Hvor Skyggerne boe.
Der laae det smukke Landhuus
I yndefuld Ro.

Igjennem Træernes Aabninger
Udspeider jeg første Sal.
See, lyse Lokker flagre jo
Bag Vinduets Chrystal. —

O hvem der dog var den lystige
Graa Kanarifugl,
Som hver Dag i det gyldne
Net tør lege Skjul!

Saa fløi jeg hen og banked
Paa Ruden og sang:
Saa lukked' hun mig ind til
Sit Hjertes Harpeklang. —

Nu ligefor jeg er, alt
Jeg hæver mit Blik.
Gud veed hvorfra idag just
Den Dristighed jeg fik.

Jeg griber alt til Hatten
Og pudser paa mit Haar.
Som Smedehamre Hjertet
I Brystet paa mig slaaer.

Og med et Diekast, ak,
Saa ømt, saa elskovsfuldt,
Jeg standser nu for at stille
Min Længsels stærke Sult.

Da møder mig, o Rædsel,
Et stirrende Blik,
Af kridhvide Lokker
Omslyngt med sælsom Skik.

Jeg blegner af Gru, fast
Jeg segner hen af Skræk;
Min svage Livsgnist nærved
Var belven pustet væk.

Var det Medusas Hoved? —
Som Slanger jo hvert Haar
Sig bølger, og som Børster
Jeg mærker, at mine staaer.

Eller var det Commandantens
Steenaand fra Don Juan,
Som vendte gramt mod mig
Sin forstenende Gang?

Det var, det var, nei hjelp mig,
Jeg Ordet ei faaer frem —
For Skam, det var den simpleste
Tjener i hendes Hjem.

Det var — den store, trodsige,
Hvide Pudelhund,
Som gloede ud ad Ruden
Med Øine og med Mund.

Det var dens **Lokkehoved**,
Som mig i Affland alt
Indgjød de blideste Følelser,
Som Nogen vist overfaldt.

Min lig en muggen Portner nu
Dens arrige Miner sa'e:
„Aa, Frøen er ikke hjemme,
Gaa han, hvor han kom fra!"

P. L. Møller.

Parcellerne paa Long-Island.

(Efter G. P. Morris).

I Staden New-York, Chatham-Street, boede igjennem en lang Række af Aar en Franskmand, Monsieur Poopoo, der havde en lille Legetøis-Boutik strax ved Hjørnet af Pearl-Street. Man kunde ikke tænke sig nogen høfligere eller expeditere Kræmmer, og Mangfoldige deri Staden erindre sig endnu det lune Smiil, der spillede paa hans gravitetiske Ansigt, naar de som Drenge tællede Kobberskillingerne op til ham paa Disken for en Kjøbhest eller Top, og de glemme heller ikke saa snart, hvor tidt de have leet ad den lille stive Pidsk, han havde i Nakken, hans Dimities Beenklæder og alle de andre Curiositeter, som udgjorde den lille Franskmands Hverdagscostume. — Paa det nævnte Sted havde Monsieur Poopoo boet lige siden han kom fra det „kjære, uforglemmelige Paris" — der sankede han Skillingerne sammen for sine Handelsvare Dag ud og Dag ind — der lagde han fem tusinde Dollars op, for at have Noget i Ryggen — der levede han saa lykkeligt og saa fri for Sorger som en Fugl i Luften — og der vilde han, efter al menneskelig Sandsynlighed, have været endnu den Dag i Dag, en respectabel, velhavende Borgermand, hvis han havde ladet Alting gaae i det gamle Trit, langsomt men sikkert, og ikke med Et havde villet høiere iveiret. Men Monsieur Poopoo havde hørt forunderlige Historier om, hvor uhyre Jordeiendomme derovre forrentede sig og da man havde fortalt ham, at de Fleste af hans Naboer paa eengang vare blevne rige Folk ved at speculere i Jordparceller, blev han misfornøiet med sin egen Livsparcel og besluttede flux at lukke sin Bod, gjøre Alting i Contanter og saa give sig til at „gjøre Penge" for Alvor. Aldrig saa-

snart havde han sagt det, inden det ogsaa var gjort; og Ex-Kræmmeren indfandt sig faa Dage efter paa en stor Auction over Jordeiendomme, som holdtes paa Børsen i New-York.

Der stod nu Auctionarius, og foran ham laae deilige, yderst indbydende lithographerede Kort over Parcellerne, hvor de alle vare udlagte saa glat og jevnt og nydeligt som det vel var muligt — og der stode Speculanterne — og midt imellem dem stod Monsieur Poopoo. „Naa, her seer De dem, mine Herrer," sagde Auctionarius, idet han løftede Hammeren; „de fortræffeligste Parceller, der nogensinde have været tilfals. Hvad skal jeg have for dem? Nu, giv mig et Bud!" — „Et hundrede Dollars for Stykket," sagde en af de Hosstaaende. — „Eet Hundrede!" sagde Auctionarius; „det er knap Mere end Kortene have kostet at lithographere. — Eet hundrede — første Gang — et hundrede og halvtreds — Ingen høiere? — et hundrede og halvtreds, anden Gang — et hundrede og halvtreds — tredie Gang! Det er Deres, Hr. H. Naa, det var et Kjøb! Inden fjorten Dage kan De sælge de samme Parceller med halvtredsfindstyve tusinde Dollars Avance!" — Monsieur Poopoo spidsede Øren og hensank i Forbauselse. Det var noget ganske Andet end at staae og sælge Legetøi i Chatham-Street — her kunde man blive en rig Mand paa et Øieblik — der var ingen Tid at spilde; han maatte jo ikke være rigtig klog, om han her lod Lykken smutte sig af Hænderne!

Auctionarius blev ved; andre Parceller bleve opraabte og solgte, og alle Kjøberne fik i Tilgift Løfter om uhyre Fordele af deres Speculationer. Endelig kom det sidste Nummer — det var „endnu langt mere værdt end alle de øvrige." Alle samlede sig om ham og Monsieur Poopoo rykkede nærmere. „Nu kommer da, mine Herrer! det sidste Nummer, disse ypperlige Parceller, ganske magnifikt beliggende paa Long-Island, med uskatteerlige Herligheder af Flod og Sø. Adkomster og Rettigheder frie for enhver Disput; Betalingen erlægges contant — alle Papirerne ligge færdige til Udlevering strax efter Auctionen. Naa, hvor Meget skal jeg have for dem? Nu, raask, mine Herrer! et Bud til at begynde med. Nu, hvad siger De?" Auctionarius saae sig rundt omkring; der var Ingen, som aabnede Munden. Endelig fik han Øie paa Monsieur Poopoo. „Sagde De eet hundrede, min Herre? Fortræffelige Parceller — uskatteerlige Herligheder af Flod og Sø — ikke sandt, De byder jo eet hundrede?" — "Oui, Monsieur; jeg Dem donner en 'undred Dollar for de Parcel' med de mang' Herlighed' af det Vand; c'est ça." — „Der er kuns buden 100 Dollars for Stykket af disse tredsindstyve ypperlige Parceller — kun eet hundrede — første Gang — Ingen bedre? — Anden Gang! — Endnu Ingen høiere? — Tredie Gang!" Monsieur Poopoo var den Lykkelige. Auctionarius gratulerede ham — Auctionen var forbi og Hver gik til sit.

"Pardonnez moi, monsieur," sagde Poopoo, da Auctionarius kom ned fra sin Forhøining; „De maa mig excuser, at jeg følg' med til votre bureau, for den Ting at bring' i Orden om de Parcel' med de mang' Herlighed' af det Vand. En lil' Fugl i den Haand er meer værd, comme to derop i den Træ — c'est vrai — n'est ce pas?" — „Deri har De fuldkommen Ret, min Herre." — "Vous permittez — allons!" — Og Herrerne begave sig hen til Contoiret, hvor de sex tusinde Dollars bleve erlagte og samtlige Eiendommen vedkommende Papirer bleve udleverede. Monsieur Poopoo puttede dem omhyggeligt i Lommen, og idet han vilde gaae, forærede Auctionarius ham endnu ovenkjøbet et Kort over de Parceller, han havde kjøbt, hvilket var meget liberalt fra hans Side, eftersom Kortet var særdeles smukt lithographeret. Poopoo kunde ikke see sig mæt derpaa. Der laae hans 60 Parceller, saa net og ligeligt affatte, og hans smaa graae Øine funklede som Diamanter, idet de fore fra den ene Ende af det store Kort til den anden. Poopoos Hjerte var saa let som en Fjeder, og han slog i sin Overgivenhed Kneps med Fingrene idet han begav sig hen til Stadens første Restaurateur og reqvirerede det første gode franske Middagsmaaltid, der havde glædet hans Sind siden han kom til Amerika.

Efterat have expederet de udsøgte Retter og skyllet dem ned med en Flaske extra fiin Chateau Margeaux, besluttede han at tage over til Long-Island for at besee sine Eiendomme. Han leiede flux en Gig, satte over Brooklyn-Færge og kjørte langsmed Flodbredden henad den Kant, hvor de skulde ligge. Men det var ikke saa let at finde dem, som han havde troet. Paa Kortet var Alting saa deiligt jevnt og lige som det vel var muligt; men rundtomkring ham var Terrainet overmaade coupeert; det gik op og ned, og heelt ind i Landet strakte sig en Arm af Floden, som ikke lod til at have Noget at bestille der. Dette satte Franskmanden betydeligt i Forlegenhed, og da han aldrig før havde været ovre paa Den, kaldte han paa en Landmand, der gik ovre paa en af de tilstødende Marker.

"Mon ami, De vel kjend' det Land ici — n'est ce pas?' — „Jo, det skulde jeg mene: jeg er født her, og kjender hver Plet her paa Den." — "Ah, c'est bien!" og Franskmanden sprang ud af Giggen, bandt Hesten og trak sit lithographerede Kort op af Lommen; „De da vil vær' saa god og mig montrer de soixante Parcel', jeg 'ar kjøbt, med de mang' Herlighed' af det Vand."

Forpagteren kastede et Blik paa Papiret. „Ja, min Herre, med Fornøielse — vil De have den Godhed at stige ned i min Baad, saa skal jeg roe Dem derud." — „I den Baad mig feil' derud? til de Parcel'?" — „Ja, min Ven," sagde Forpagteren; „veed De da ikke, at det er denne Deel af Long-Island, der nylig blev kjøbt af Spekulanterne i New-York og lagt ud til en stor By; men Hovedgaden kan man kun see naar det er Ebbe. Deres Parceller ligge paa den anden Side deraf; og de ere nu alle under Vand." — I Begyndelsen vilde Franskmanden ikke troe ham, ja han vilde ikke troe sine egne Sandser. Men da han endelig ikke længer kunde drage Sandheden i Tvivl, saae han maalløs paa Himmelen — paa Vandet — paa Forpagteren — og derpaa vendte han sig bort og stirrede nok engang hen over den Vandflade, hvorunder hans Parceller laae. Der vare de — det var vist nok — det var hans Eiendom; men der

var ikke tor Grund at see: Flodens Bølger rullede over det Altsammen. Han tog en Daase op af Vestelommen, aabnede den med et kraftigt Slag paa Laaget, tog sig en Priis og stak den igjen i Vestelommen. Poopoo var øiensynlig ilde tilmode; han martredes af Tanker, der laae for dybt til at kunne give sig Luft i Taarer, og da hans Bekymring ogsaa var for stærk til at give Rum for Ord, løsnede han sin Hest, sprang op i Giggen og vendte i største Hast tilbage til New-York.

Det var Aften, da han naaede Auctionators Bolig — hans Hest var i eet Skum og han selv skummede af indædt Harme. Han traf Auctionarius siddende tilbagelænet i en magelig Stol, med Benene hvilende paa en anden; han røg sig ganske roligt en Cigar efter Dagens Møie, og nynnede paa en Melodie af den sidste nye Opera. „Monsieur, det mig er en plaisir at træff' Dem, chez vous." — „Ah, Hr. Poopoo, det fornøier mig ikke mindre at see Dem. Tag Dem en Stol og sæt Dem ned." — „Men, monsieur, jeg mig ikk' sætt' ned." — „Ikke det? — og hvorfor ikke? hvad fattes Dem?" — "Oh beaucoup, beaucoup! Mig 'ar seet de Parcel — de Parcel, monsieur, De mig følgt." — „Nu, min Herre! jeg haaber, De er fornøiet med Deres Kjøbmandsskab?" — „Nei, monsieur, ikk' fornøiet, slet ikk' fornøiet." — „Det gjør mig ondt, men jeg seer ingen Grund." — "Monsieur — jeg heller ikk' see nogen Grund — de Parcel' er ikk' andet end det Vand." — „Aa, De spøger." — „Jeg ikk' spøge — je n'entends pas raillerie. Voulez vons vær' saa god mig donner min Peng' igjen!" — „Jo, nu løbe vi om — et Salg er et Salg." — „De vil da vær' saa god at ta'e det Vand af min' Parcel'?" — „Hvad rager Vandet mig — Det er Deres Sag, min Herre, og ikke min." — „Saa jeg 'ar gjort en mauvaise affaire." — „Det troer jeg ikke — De har sikkerlig ikke kastet Deres Penge bort eller forkjøbt Dem paa det Stykke Land." — "Monsieur, jeg min' Peng' 'ar kast' bort i det Vand." — „Det kan jeg ikke gjøre for." — "Monsieur, det De kan gjør' for. De mig skilt ved min' Peng'; De mauvais sujet." — „Stop, Gamle, ingen Personalier; vil De ikke være høflig, maa jeg bede Dem om at gaae." — „Hvor mig gaae hen? — til min' Parcel'?" — „For mig kan De gjerne gaae Fanden i Vold, dumme Franskmand I er!" sagde Auctionarius, som nu blev heed i Hovedet. — "Monsieur, jeg ikk' gaae Fand' i Vold," svarede Franskmanden, der nu ogsaa blev ilter, „De mig skilt af med al de Peng', mig fortjent i Chatham-street; men jeg ikk' gaae Fand' i Vold. Monsieur ham selv gaae Fand' i Vold, han dam yankee-doddell — og jeg mig kast' i det Vand, tout de suite." — „Gjør I kun det, I kan saamænd ikke paa bedre Maade nytte Jeres Herligheder af Flod og Sø, I gamle Nar!" — "Ah, misericorde! Ah, mon dieu! je suis abime! Mig vad' gjennem det Ocean til Paris — det er al den Herlighed af det Vand, mig har à present!"

Stakkels Poopoo holdt virkelig Ord. Han afgik med den første Paketbaad til Frankrig og ankom til Paris næsten ligesaa fattig som han havde forladt det. — Skulde Nogen være tilboielig til at drage Sandfærdigheden af denne lille Historie i Tvivl, saa beder jeg ham komme til New-York og derfra at tage over til Long-Island. Forpagter J****** vil da roe ham ud til det Sted, hvor den stakkels Franskmands Parceller ligge under Vand den Dag i Dag!

Collectanea af den nyeste Literatur.

Biographiske Notiser om Crusenstolpe. (Sluttet.) — Efter sin Hjemkomst fra Stockholm nød han Undervisning af Regimentspræst, nuværende Pastor i Svartorp, Magister Gumælius. Aar 1811 blev han indskreven som Student ved Lunds Universitet, hvor han stod under specielt Tilsyn og Veiledning af daværende Adjunkt historiarum, nuværende Professor Lindfors. Alt i en Alder af 18 Aar, da, som Crusenstolpe et Sted i sine Skrifter yttrer, „Perspectivet til en lang Levetid er Alt hvad Ynglingen behøver for at fuldbyrde Bygningen af sine tusinde Forhaabningers prægtige Luftslot, som siden forsvinder og efterlader Hjertet sammenkrympet og Phantasien tom naar Erfarenhedens Finger løfer Fortryllelsen" — alt i denne lykkelige Alder prøvedes han af store Lidelser; under en svær Sygdom havde Døden allerede udstrakt sin Haand over den af Lægekonsten opgivne Ynding; og ikkun Prof. Munck af Rosenschölds overlegne æsculapiske Dygtighed frelste ham fra den altfor tidlige Hedengang, hvorom hans Venner alt vare saa sikkre, at de i gjensidige Breve meldte hinanden den som en af Dagens sørgelige Nyheder. — Restitueret efter sin Sygdom, tilendebragte Crusenstolpe sine Studier, og blev, efter i 1814 at have underkastet sig Hofretsexamen, Auscultant i Götha Hofret, som, tre Aar efter udnævnte ham til Herredshøvding, hvorefter han til 1819 holdt sex ordinaire Ting i Götharige. Samme Aar blev C. antagen til Cancellist i Expeditions-Committeen under Rigsdagen 1817—1818 og i 1818 Cancellist i Justits-Revisionen. I 1820 blev han Auscultant i Svea-Hofret, og samme Aar erholdt han Fuldmagt paa Herreds-Høvdings Navn og Værdighed med Anciennitet og Befordringsret. Efterat han et Aars Tid havde været adjungeret Medlem af Svea Hofret og i et halvt Aar tilforordnet Landssecretair i Skaraborgs Lehn, begjærte han i Decbr. 1822 Entledigelse fra sidstnævnte Embede for at overvære den forestaaende Rigsdag, hvorved han af Ridderhuus-Directionen blev antagen til Cancellist, i hvilken Egenskab han fungerede til Slutningen af Rigsdagen, under hvilken han tillige var Rigsdagsmand og en af Adelens Electorer under den sidste Halvdeel af Rigsdagen. Da tilforordnede Landshøvding Ehrenberg i 1825 var bleven valgt til at overtage den vigtige Post som Stændernes Justits-Ombudsmand, entledigede han daværende Secretair ved Justits-Ombudsmands-Expeditionen, Lagmand Ullberg, og udnævnte Crusenstolpe i hans Sted; men da Ehrenberg sex Uger efter døde, fik Crusenstolpe igjen Afsked af hans Efterman

Justits-Ombudsmanden Törnebladh, og Lagmand Ullberg blev nu igjen Secretair. I Januar 1824 tillagdes Crusenstolpe kongl. Ordre at forvalte et Revisions-Secretairs-Embede, i hvilket han forblev indtil han den 13de Febr. 1825 befordredes til Assessor i Svea Hofret. Fra den Tid skriver sig hans Optræden paa den politiske Skribentbane. Han stod dengang høit i Hoffets Gunst og blev navnligen protegeret af en af dets første Embedsmænd, Generaladjutanten Grev Brahe; i flere Aar redigerede han et Blad: „Fäderneslandet", som ganske var skrevet i Regjeringens Aand og Interesse. Nogle Ytringer i dette Blad paadroge ham imidlertid Hoffets og in specie Grev Brahes Ugunst; han vilde ikke falde til Føie, og en formelig Unaade blev Følgen, hvilken dog cacheredes indtil man havde faaet ham til at opgive sit Embede som Hofrets-Assessor; Afsked herfra bevilgedes ham d. 18de Jan. 1834. Det Haab, man havde givet ham, om fordeelagtigere Ansættelse i en anden Post svigtede; nu var det at han paa den meest decciderede Maade optraadte som Oppositionsmand og Tid efter anden udgav flere Brochurer og Skrifter, blandt hvilke de sidste og meest bekjendte ere: „Skildringar ur det inre af Dagens Historia"; „Portefeuille"; „Historisk Tafla af f. d. Konung Gustaf IVde Adolphs första Lefnadsår"; „Ställningar och Förhållanden", for hvilket sidste Skrift, som bekjendt, den Action imod ham blev anlagt, ved hvilken han (for nogle raillerende Ytringer, i hvilke han beskyldte „Conseillet" for at have begaaet Helligbrøde) af en Jury er bleven kjendt skyldig i „Majestætsforbrydelse" og af den samme Ret, hvis Medlem han selv tidligere var, tilfunden tre Aars Fæstningsstraf. — De nysnævnte Skrifter torde vel ogsaa forstørstedelen være bekjendte for danske Læsere. Mindre bekjendte for disse ere udentvivl hans: „Ideer till en förbättrad National-representation"; „Politiska åsigter"; „Några ord om organisationen af Styrelsen öfver Jordbruk och Jernhandtering" og hans „Forsök til en Kritik öfver C. H. Ankarsvärds och J. G. Richerts Förslag till National-representation." I Aarene 1828—30 udgav han i Forening med L. J. Hjerta „Riksdagstidningen", og medens han ogsaa har forsøgt sig paa det æsthetiske Gebeet*), har han leveret Bidrag til Ennes historiske Værk: „Biografiska Minnen af Carl XII's krigare", der, ligesom flere andre af haus Skrifter, lægge for Dagen et fortroligt Kjendskab til Sveriges fildigere historiske Personer og Begivenheder. — En Broder af ham, Johan Fredrik Sebastian Crusenstolpe, 37 Aar gammel, der har tjent i Grækenland, under General Fabvier, imod Tyrkerne, og siden været ansat ved de svenske Consulater i Tripolis og Brasilien, er for Tiden Secretair hos den svenske Generalkonsul Ehrenhoff i Tanger. — M. J. Crusenstolpe blev i 1825 gift med Stiftsfroken Sophie Palmstruch, og har med hende en Datter, som nu er 12 Aar gammel. Fru Crusenstolpe er et i høi Grad dannet og elskværdigt Fruentimmer. Som Beviis paa hendes ægteskabelige Kjærlighed og Hengivenhed behøver man kun at erindre sig, at hun som en Gunst anholdt om at maatte dele med sin Mand Fangenskabet indenfor Fæstningen Warholms Mure, hvor de for Øieblikket begge hensidde under stræng Bevogtning.

*) Man har af ham en Novelle: „Bedergällningsrätten"; en romantisk Fortælling fra det 16de Aarhundrede: „Denis från Normandie" og en Legende: „Kollerstad."

Nyheder.

De franske Skuespillere fra Berlin have i forrige Uge forladt os. Nogle af deres sidste Forestillinger vare meget talrigt besøgte, hvilket ikke var Tilfældet med Fleertallet af de tidligere. Komikeren Hr. **Francisque** var, ligesom forrige Gang, dette Selskab gjæstede Kjøbenhavn, især vort Publikums Yndling, og fortjener ogsaa at være det. Den Livlighed og Frihed, det Lune og fremfor Alting den uovertræffelige Natur, der beaander hans Spil, maa henrive Enhver. Blandt Damerne var vistnok Savnet af Mlle **Lancestre** følelig og uerstattet; flere af de større Stykker, Selskabet opforer, kom derfor heller ikke her paa Repertoiret; Mad. **Brice** tilfredsstillede imidlertid ved sit fine, tænksomme Spil selv de høieste Kunstfordringer, og Mlle **Eddelin**, i hvem man forrige Gang kun saae en lovende Begynderinde, havde gjort Kæmpeskridt fremad og hævede sig i enkelte Roller til æ te Kunstnerinde. — Saavel ved sin Benefice som ved Selskabets Slutningsforestilling modtog Hr. **Francisque** de meest levende Kjendetegn paa Publikums Yndest, i det han den førstnævnte Aften ved sin Indtrædelse hilstes med et mange Gange gjentaget enthusiastisk Bifald og ved den sidste Forestilling endog blev fremkaldt. Idet han efterkom Publikums Opfordring fremtraadte han med Mlle **Eddelin** ved Haanden og den stormende Applaus, hvormed Begge hilstes, viste, at han havde gjættet, det ogsaa var Publikums Hensigt at bringe **hende** en lignende Hylding. — Medens dette Selskab ved sine Forestillinger viste os, hvorledes selv slette Producter af det nyeste franske Skuespilrepertoire (og af disse gav det endda ikke saa faa) kunne behage ved en fortrinlig Udførelse af Hovedrollerne og ved et godt Ensemble, har det tydske Selskab, som samtidigen dermed spilte og endnu spiller paa Vesterbro, ikke mindre tydeligt documenteret, hvor høiligen selv de taaleligere af den tydske Scenes nyeste Productioner trænge til Assistencen af en god Udførelse og Sammenspil. Flere af dets Forestillinger have bogstaveligen været under al Kritik, og de fleste Nyheder, det har bragt — Stykker, som i Hamborg, Berlin ɔc. have gjort furore — ere her blevne udhysede. De bedste af dette Selskabs mandlige Subjecter ere de tre (fra andre Selskaber her bekjendte): **Wilke**, **Koch** og **Hansein**. Nogle af de andre, og blandt disse især en Hr. **Damm**, der skulde optræde som „Intriguant" og „Komiker", burde aldrig tilstædes at betræde Bræderne. Damerne ere derhos kun faare lidet tiltrækkende; i de yngre Roller ere ialtfald Dem. **Göcking** og Mad. **Rath** taalelige, og Dlle **Greenberg** har som den franskpartierende Cousine i „Frölich" dog altid vist, at hun ikke er uden Talent for Opfatningen af en Character. Det nysnævnte Stykke, en Vaudeville i 2 Acter, er til Dato Selskabets eneste "hit" — ene derved har det nogle Gange formaaet at lokke Publikum til Huset, og selv de enkelte Gange har dette dog ikke været stort over halvt fuldt. Det er ogsaa saagodtsom det eneste Stykke, som er blevet givet tilfredsstillende. Vi istemme villigt den Roes, „Kjøbenhavnsposten" har ydet saavel Stykket som især deleshed Hr. **Kochs** joviale Udførelse af Hovedrollen; men frygte for, at det „Prognosticon" til et bedre Held hos Publikum, som benævnte Blad deraf har taget Anledning til at stille Selskabet, neppe vil holde Stik. Een Svale gjør ingen Sommer, og et Spil, saa usigelig flet og saa dræbende kjedsommeligt som f. Ex. det, man i Torsdags gav til Bedste i Angelys Farce: „Paris i Pommern" (der opførtes som Efterspil til „Frölich") kan kun altfor let nedbryde igjen det lille Grundlag til Publikums Gunst, man saa nylig har reist. Som vi here har Personalet under Selskabets Ophold her bragt den nyeste Tids Principer en Hylding, idet at det har **emanciperet sig**, nemlig fra Directeuren, Hr. **Heusser**, der, paa samme Tid som han ikke saae sig istand til at betale Gagerne, dog haardnakket inhærerede sin Paastand om Opførelsen af store Operaer og om sin Kones Fortrinsret til at optræde som prima donna, — maatte det nu blot ogsaa lykkes samme at emancipere sig fra Hr. **Damm** og de øvrige aldeles ukaldede, vanhellige Dyrkere af den hellige Kunst!

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter, eller 24 Sk. maanedlig.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 26de August 1838. № 30.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Skizzer fra Dyrehavstiden af F. J. Hansen. — Collectanea af den nyeste Litteratur. — Nyheder.

Skizzer fra Dyrehavstiden.

1.
Emilies Kilde.

Som Kildens Væld i dunkle Jord,
Med Kraft til Urt og Blomsters Flor,
Er Kjærlighed i Støvets Bryst
Et Væld af Sundhed, Liv og Lyst.
Det gjemmer i sit stille,
Sit dybe Sølverblaa
En Himmels Billed, klart og lyst,
Neddraget huldt til Jordens Kyst:
Og hvert et Hjerte stædes maa
Til Daab af Livsens Kilde.

O, høie Mindets Hilligdom,
Hvor Løvets Bue hvælver from
Sig over Altrets Marmelsteen,
Mens Kilden risler perlereen!
I Urnens stille Gjemme
Nu slumrer trygt og tyst
Et Støv af Glæder, som forsvandt,
Af Haab, som Hjerter sammenbandt,
Af al den Fryd, et elsket Bryst
Paa Jorden maa fornemme.

Henfarne Skygger — I, som her
Engang i milde Straalers Skjær
Tilsammen vandred' huldt i Pagt,
Med Støvets Tanker, Støvets Dragt!
Siig! færdes end hernede
Med from og kjærlig Aand
I stundom ved det klare Væld,
Hvorom i skyggedunkle Qvæld
Usynligt-stille, Haand i Haand,
Løvsalens Aander frede?

Og sidde froe bag dunkle Qvist
Som fordum I paa Bænken hist,
Naar over Jordens, Havets Fred
En Helligaften daler ned?
Naar sagte Bølgen vælder
Mod Strandens glatte Steen, —
Og fjerne Kyst er liig en Drøm,
Et Minde, vakt af Tidens Strøm,
Mens Løv til Løv og Green til Green
Fortroligt op sig hælder!?

See! vældigt Krigen gik om Jord:
Blod-Altret reistes i dens Spor,
En Mausolee, der throned' kjækt
Paa Støvet af en falden Slægt!
See hist, hvor Vælden kneiste,
For svunden Pragt og Glands
Et Monument i Seclers Nat!
Dog — intet skjønnere blev sat,
End Mindets Steen bag Løvets Krands,
Som Kjærligheden reiste.

Her er en hvælvet Høitidssal;
Her er en Luftning mild og sval;
Her er et Læ bag dunkle Træer;
Her er et venligt Aftenskjær.
Her er et Andagts-Stille,
Som kalder Tanken frem, —
Hvor Menneskет fra Verdens Larm,
Med fromme Tanker i sin Barm,
Sig qvæger tidt i Fredens Hjem
Ved Drik af Mindets Kilde.

Emilie! helligt er det Sted,
Som blomstred' for Din Kjærlighed:
Paa Altret, paa den simple Steen
Sit Offer sænker Løv og Green.
Ei Nag, som Hjertet saarer,
Her fæste tør sit Spor;
Thi Uskylds Fred i Løvets Favn
Opfylder Hjertet ved Dit Navn:
Og hvo, som elsket har paa Jord,
Han nævner det med Taarer! —

2.
Gjæstfrihed.

Jeg gik mig i det Grønne ved Solens klare Skin;
Da kom jeg til en Hytte — den vinkede mig ind;
Den var saa lys og luftig, saa frydelig at see:
I Døren sad en Qvinde med Liin som hviden Snee.

Hun kjølede min Pande, hun lødskede min Mund:
Et Dyb var hendes Die med den klareste Grund;
Hun bød mig, paa Bænken at sidde ned engang,
Og kaldte sine Fugle for at qvæde mig en Sang.

Da lød det mig fra Hjertet: „Nu mærker jeg, min Tro!
Jeg er i Herthas Vænge, de gamle Kæmpers Bo!
Her hused' Gjæstfriheden — her trives den endnu:
Og Qvinden skal den pleie med vennesalig Hu!"

Men Hytten, som mig vinked', den staaer der end idag:
Det var en Bøg i Lunden med sit løvrige Tag;
Og Qvinden, som mig qvæged' med Lødskedrik og Smiil,
Det var en ædel Dannems — den fromme Kirsten Piil! —

3.
Aften-Belysning.

Det gyldne Hjul nedruller saa brat
Alt over de grønne Lunde;
En Susen hvidsker i Bøgekrat:
„Smaafugle! nu skal I blunde!"

Hist vandrer et Par i Engens Bed
Nær Agrens gyngende Vover;
Nu standse de ved en Grøft saa bred:
„Ak, Gud! hvor komme vi over?"

Kjæk løfter Svenden sin Hjertenskjær:
De Arme ham sødt omvinde;
Men Amor ligger bag Gjerdet der,
Og smiler saa listig i Sinde.

En Gubbe sidder paa Skrænten Muld,
Og smiler, og rører sig ikke;
Han stirrer ind i det flammende Guld
Med halvt forklarede Blikke:

— I Græsset sig bøier den blaae Viol,
Og offrer sin Duft til Sorgen —
„Farvel, Du søde, synkende Sol!
Vi sees vel atter en Morgen!" —

(Sluttes i næste Nr.)

F. J. Hansen.

Collectanea af den nyeste Literatur.

Gjeisir og Strokkur (Uddragsviis efter J. Hallgrimssons Meddelelse i „Naturhistorisk Tidsskrift," 2 Bd. 3 H.). Islænderen J. Hallgrimsson, der i f. A. foretog sig en naturvidenskabelig Reise i Island, besøgte paa denne ogsaa de berømte varme Springkilder Gjeisir og Strokkur, for at anstille Jagttagelser over deres Varmegrader. Hans Beskrivelse over Kilderne er saa interessant, at vi, saameget mere som den er indført i et strængt-videnskabeligt Tidsskrift, der ikke er beregnet paa den større Almeenhed, troe at fortjene vore Læseres Tak ved her at hidsætte et Uddrag deraf. — H. ankom til den tætved Gjeisir liggende Gaard Laugar den 18de August, Kl. 10 om Aftenen. Det havde regnet næsten uafladeligt den hele Eftermiddag; Aftenen var taaget og mørk, og Luften saae ud til Storm. Desuagtet begav han sig strax paa Veien til Springkilderne, for, saa godt som Mørket vilde tillade det, at gjøre sig bekjendt med Terrainet og tilfredsstille sin Nysgjerrighed. „Ved at nærme mig Stedet," siger han, „blev jeg ret underligt tilmode. Hele Egnen var indhyllet i Røgskyer, rundt omkring hørte jeg det koge og bruse, og derimellem gjentagne Lyd, der, som det forekom mig, ikke kunde adskilles fra dem, som man hører paa Havet i en stille taagefuld Nat, naar en Hvalfisk hist og her skyder over Vandet og blæser. Det var — sagde min Fører — de mindre Springkilder, Litlistrokkur og Litligjeisir, samt et Par andre, som med korte Mellemrum af 3 à 5 Minuter opkaste Vandet til en Høide af nogle Fod. Men hvad der især frapperede mig og som jeg ikke havde ventet at see, var en sneehvid, bølgedannet, hældende Flade af betydeligt Omfang, som skinnede gjennem Mørket og de blege Dunster. Jeg betraadte denne Flade; mit Øie sagde mig at det var Is, en ved Frosten opsvulmet Kilde, men jeg stod ved Gjeisir, midt om Sommeren, og Varmen trængte op gjennem mine Støvlesaaler. Jeg vidste, det var den af Vandet affatte Kiseljord, men jeg saae kun Is. Saa skuffende er dette, i sit Slags vistnok eneste Phænomen, naar man betragter det i Tusmørke. Det hidrører hverken fra Gjeisir eller Strokkur, men fra en anden varm Kilde af betydeligt Omfang, som kaldes Blesi. Den danner intet Spring; bestandigen staaer dens Vand roligt, flyder sagte over Kildens sydlige Rand, og har i Tidens Løb dannet det ovenomtalte, udmærket skjønne, hvide Kisellag. — — Jeg kom til Gjeisir. Man stiger op ad den 12 til 14 Fod høie Skrænt, bestaaende af graaagtig, tavledannet Kiselsinter; og nu staaer man paa Randen af Bassinet. Vandet opfyldte ganske den runde, tragtformige Aabning, og løb paa enkelte Steder over dens Kanter. Dets Overflade var fuldkomment rolig, klar og glat, som et Speil, og ingen Kogen, eller Udvikling af Gas fra Kildens Indre, forstyrrede dens natlige Hvile; men enkelte dumpe Stød, 3 og 3 ad Gangen — omtrent som fjerne Kanonskud — forkyndte, at „Kildens Aand" var vaagen i Dybet og forberedte et nærforestaaende Udbrud. Jeg ønskede det ikke: Saa vilde jo Natten skjule det prægtige Natursyn. Jeg opslog mit Telt paa den nærmeste Græsplet; min Følgemand blev hos mig for at holde Vagt." Skjøndt han vilde vaage, lullede Kildernes Brusen ham i Søvn; ogsaa Føreren sov ind; men da H. vaagnede, Kl. 5, fandt han til sin Beroligelse Vandet endnu roligt; Veiret var blevet ualmindeligt skjønt, Himmelen klar og fuldkommen skyfri, Luften mild og stille. H. skildrer nu Omgivelserne, hvilke han ikke fandt saa mørke og sørgelige som man har beskrevet dem. Udsigten mod Vest er rigtignok særdeles indskrænket og optages ganske af det lille Bjerg Hoikafell, i hvis østlige Skraaning Springkilderne ligge paralel med Bjergets Længdestrækning fra Nord til Syd. Ovenfor Kilderne er en Deel af Bjerget øde og vild. Den bestaaer næsten udelukkende af større og mindre uformelige Dynger af rødagtig, bolusblandet Kiselsinter — Levninger af ældre, udtørrede Springkilder — og det nuværende Spillerum for en Mængde hede, tildeels kogende Leerpytte, som ideligen forsvinde for igjen at fremkomme paa et andet Sted. Mod Øst begrændses Horizonten af en Række lave Bjergaase med Heklufjall i Baggrunden. Sneen paa dette Bjerg var for en stor Deel optøet; eensom, majestætisk og rolig stod Hekla, med den sorteblaa Kegle, straalende af hvide, phantastisk dannede Ispletter. Imellem de beskrevne Partier ligger en udstrakt Egn, en græsrig af to Elve gjennemskaaren Dal, hvis Retning gaaer fra Nord til Syd, og som vilde være skjøn, hvis Jordbunden ikke var altfor vaad. For Dalens nordlige Aabning hæver sig Bláfell, et smukt, enkeltstaaende Bjerg, med skarpe Conturer. Mod Syd begrændses Udsigten af en mindre anselig Bjerggruppe. „Solen var opstaaet. Nu var det paa Tiden for Springkilderne at bringe nogen Afvexling i den stille Morgenscene. Jeg vidste, at man kan tirre Strokkur og bringe den til et Udbrud, ved at kaste Stene ned i dens Svælg; men det er en uforsvarlig Handling, som jeg ikke vilde bringe over min Samvittighed. Jeg foretrak at vente, og lod mig imidlertid nøies med at betragte denne mærkværdige Kilde, hvis uhyre Kraft langt overgaaer Gjeisir, i Forhold til begges relative Størrelse. Strokkur ligger sønden for Gjeisir i en Afstand af 150 Alen. Den er omgiven af en horizontal Kiselklippe af samme Farve og Beskaffenhed som Gjeisir-Bassinet. Den ophøiede Rand om Springkildens Aabning, som tidligere Reisende have beskrevet, er nu næsten forsvunden. Fremmede, som besøgte dette Sted, have fundet Fornøielse i at brække den op og styrte Stykkerne ned i Kilden, for derved at fremskynde dens Udbrud. Og saa vidt gaaer denne Vandalisme, at een af Dhrr. Reisende — som man fortæller, en engelsk Baronet — har endog med store Anstrængelser og sikkert ikke uden Fare, faaet et Stykke sprængt ud af Kilderørets inderste Rand, hvorved en Fordybning er opstaaet, som har en ufordeelagtig Indflydelse paa Vandstraalens Form. Den ufortrødne Strokkur har nu alt i en Tid af otte Aar arbeidet paa at udbedre denne Skade hvilket ogsaa tildeels er skeet. Vandet stod omtrent $3\frac{1}{2}$ Alen under Kilderanden og kogte overordentligt heftigt; jeg har ikke seet noget Lignende. Store Masser af Vanddamp trængte uafladeligt op fra Dybet med en saadan Voldsomhed, at hele Vandets Overflade var forvandlet til brusende Skum. Jeg

nærmede mig Kildens Rand saa meget som muligt, hældede mig ud over Svælget, og tabte mig i Betragtningen af det rasende Vand. Heftige underjordiske Stød, som syntes at komme fra Gjeisir, vækkede igjen min Opmærksomhed. Jeg antog dette som et Signal til et forestaaende Udbrud, og vilde skynde mig derhen; men just som jeg havde vendt mig om, og var gaaet omtrent 10 Skridt fra Strokkur, følte jeg Jorden bæve under mine Fødder og hørte en susende Lyd bagved mig, en sælsomt hvinende Brølen, som ikke lod mig tvivle om, hvad der foregik. Da jeg nu saae hen til Strokkur, hævede sig en omtrent 20 Alen høi Vandsøile over dens Svælg, som ikke fik Tid til at synke, for de fra Dybet kommende, tæt paa hinanden følgende Stød, der stedse hævede den til sin forrige Høide. Dog, efter 3 Minutters Forløb, sank Vandstraalen pludseligt og styrtede for det meste ned paa Kiselklippen rundt omkring, hvorfra det afkjølede Vand siden paa alle Kanter løb ned i det tomte Kilderør. Herved opstod en eiendommelig Brusen i Kildens Indre, ligesom om Vandmassen gjentagne Gange blev suget dybt ned i Røret, og siden stødt op med Heftighed. Saaledes i det mindste forekom det mig, efter Lyden at domme, thi see kunde jeg ikke, da jeg ikke vovede at gaae hen paa Kilderanden, af Frygt for at blive overskyllet. Det er sikkert fra denne Lyd, at Kilden har faaet sit Navn; thi Ordet „Strokkur" betyder en Kjærnebøtte; og Kjærnebøttens Lyd, naar Melken kjærnes, er saa noget nær den samme som den omtalte Brusen, rigtignok efter en betydelig formindsket Maalestok. Efter 2 Minutters Forløb, begyndte et andet Udbrud, dobbelt saa skjønt som det første. En uhyre Masse Vanddamp brød op igjennem Kilderøret i en eneste vedholdende Strøm, der af og til forøgedes ved heftige Stød og rev Vandet med sig til en Høide af 35 til 40 Alen. Røgstøtten hævede sig meget høiere, lig en Vulkans Pinie. Den dobbelte Strømning, som man bemærker i Vandstraalen, var i Særdeleshed overordentligt skjøn. I Midten af Straalen drives nemlig Vandet opad med stor Heftighed, medens det igjen paa alle Sider styrtede ned; hvorved de Straaler, som hvert Øieblik forvildede sig fra Hovedstammen, opløstes i Støvregn, der omgav den skummende Vandsøile og straalede i Regnbuens hele Pragt. Man tænke sig denne vældige Støtte iført Regnbuen og omgiven af et blaaligblegt Taagegevandt, et vexlende, ubestemt Klædebon, som udgaaer fra Skikkelsen selv, den brusende Kæmpe, som pludselig fremtræder i hele sin Kraft og siden med Eet forsvinder i Klippesvælget, hvorfra den opsteg — det er et Syn, som man vistnok aldrig glemmer; men ikke destomindre er det høist vanskeligt at beskrive; det er ofte forsøgt, og ligesaa ofte er det mislykket. — — Dette sidste Udbrud varede omtrent i 6 Minutter. Da sank Vandsøilen pludseligt, som den første Gang, og efter et Par frugtesløse Anstrængelser holdt Strokkur inde og med det samme taug de underjordiske Knald, som under hele denne Scene havde tordnet fra Gjeisir. Umiddelbart efter dette Udbrud stod Vandet i Strokkur 7 Alen dybt, men hævede sig snart igjen til 4."

(Sluttes i næste Nr.)

En Contract med Djævelen. — For nogen Tid siden meddeelte „Aftonbladet" den Efterretning, at der i en Prædikestol i en Kirke i Dalarne var fundet indstukket et Stykke Papiir, indeholdende en af en svensk Bonde indgaaet Contract med Djævelen, hvorpaa Navnet var underskrevet med Blod. S. Bl. (Nr. 27 af 17de dennes) indeholder nu in extenso følgende verificerede Udskrift af dette kuriøse Dokument: „Contract imellem Undertegnede og Djævelen paa en Tid af otte og fyrgetyve Aar, Aaret beregnet efter vor svenske Tidsregning, saaledes at hvert Aar har trehundrede og fem og tredsindstyve Dage, 48 Minutter 57 Sekunder, og lige lange skulle alle Aarene være saalænge denne Contract er gjeldende: 1) Skal Satan tjene mig som Karl i de foreskrevne Aar, fuldbyrde hvad jeg befaler Dig og som en usynlig Aand staae mig bi saasnart jeg paakalder Dig om nogen Bistand; 2) Skal Satan til Søndagmorgen skaffe mig et tusinde Rigsdaler Banco svensk Mynt, ikke saadanne Penge som forsvinde naar man har givet dem fra sig, men de, som ere slagne efter 1830 Aars Myntfod; og siden til paafølgende Torsdag ligesaa mange Penge, og intet videre Besvær med at skaffe Penge, undtagen fremdeles de her nedenanførte Punkter, som Du skal opfylde; 3) Skal Satan betjene mig saaledes, at jeg vinder paa hvilketsomhelst Spil jeg foretager mig, allerhelst paa den hamborgske Bank og paa det kongl. Tallotterie og ligeledes paa andre Spil; 4) Skal Satan opvarte mig hos alle Mennesker baade høie og lave, samt tillige gjøre mig navnkundig over hele Europa, og mage det saa, at jeg bliver Rigsdagsmand i Bondestanden, samt ogsaa opvarte mig hos selve Hs. kgl. Majestæt og det med Hæder; 5) Skal Satan betjene mig saaledes, at ingen Prælat kan vinde mig ved nogen af Stænderne ved mine Foretagender for Rigets Vel, samt begave mig med en saadan Styrke i Skriven og Læsen, at Lige dertil ikke skal findes i min Tid, samt med en saadan Drift i alle mine Foretagender til Rigets Vel, saa at hele Svea Riges Nation skal respectere mig; 6) Skal Satan lære mig at skrive, læse og forstaae det latinske Sprog samt tydeligen at commatere hvad jeg skriver, samt forlænge min Hukommelse; 7) Skal Satan lade mig (under Contracts Fortabelse) leve som et christent Menneske, gaae i Kirken, høre Guds Ord, og bitræde mine Medmennesker ved offentlige Andagsøvelser, samt af Dig ubehindret gaae til Nadvere som et christent Menneske, og af Dig uforstyrret gjøre mine Andagts-Besøg som andre christne Mennesker; 8) Skal Satan lade mig leve, om min Livstid bliver over denne Contract, saa længe Forsynet mig forunder, saa at jeg faaer Lov at døe som en Christen og af Dig ubehindret, saa længe Forsynet mig forunder at leve; det er ogsaa under Contracts Fortabelse om Du gjør nogen Indvending heri; 9) Skal Satan betjene mig saaledes, at jeg bliver oplyst om nogen skjult Skat, der ligger fordulgt, som f. Ex. Sølv forvaret fra Fortiden, Malm baade af Kobber og Jern, som endnu er skjult fra Fortiden; 10) Skal Satan bevare mig fra alle legemlige Ulykker, saavelsom Sygdomme, som kunne ramme mig her i Tiden; 11) Skal Satan betjene mig saaledes, at det gaaer mig lykkeligt i Handel og Vandel og alle mine verdslige Fore-

tagender, af hvad Navn nævnes kan; 12) Skal Satan gjøre mig maneerlig, saa at baade Høie og Lave respecterer mig; 13) Saa maa Du aldrig komme til mig saaledes at noget Menneske kan begribe det, men fuldbyrde Din Skyldighed som en usynlig Aand, saa at jeg ikke bliver rammet hverken af Bulder eller anden Uleilighed; 14) Om Du fuldbyrder alle disse Punkter af denne Contrakt, saa lover jeg — — — — — (Fortsættelsen af dette Punkt — bemærker „Aftonbladet" — troe vi ikke at burde offentliggjøre med Hensyn til Udtrykkenes Beskaffenhed). — Dette haver jeg med egen Haand skrevet og til Din Sikkerhed med mit eget Blod ladet bekræfte, som skete den 30te Marts 1838. Anders Persson. — Følgende Attester ere vedfoiede: „Anders Persson i Kråkmyra, som opholder sig i sine Forældres Huus, er født 1811 og gift 1836. Han læser godt i Bog, ligesaa udenad og forstaaer det forsvarligt. Imod hans Opførsel har intet været at anmærke. — Gustafs den 27de Mai 1838. A. G. Strandell, v. Pastor." — „Anders Persson i Kråkmyra har, i vor Nærværelse, for Vicepastor Strandell bekjendt, at han i Haab om verdslige Fordele ved den onde Aands Medvirken har frasagt sig Gud og hans hellige Evangelium og afsvoret sin Dopspagt. — Gustafs den 27de Mai 1838. Eric Ersson. Peter Jansson." — „Denne Opsats," bemærker „Aftonbladet," „giver maaskee mere Anledning til at tillægge Forfatteren et forvildet Begreb og en stor Letsindighed, end et for alt Godt forstokket Hjerte. Mærkværdigt er det idetmindste, at han deri ikke alene har tænkt paa sig selv, idet han har gjort det til et af Hovedpunkterne, at han skulde kunne fremme Rigets Vel. Der er en Blanding af Ondt og Godt i hele dette Opus, som synes at vise, at Ærgjerrighed har været det fornemste Motiv til Handlingen."

Nyheder.

Det kongelige Theaters Forestillinger ere, som man erfarer, bestemte at aabnes paa Løverdag (den 1ste September) med **Hallevys** Opera: „Jødinden." Til den paafølgende Mandag er ansat Skuespillet: „Veien til Ødelæggelse" af **Holcroft** (efter en ny Oversættelse af **Overskou**) og i Løbet af den første Uge kan ventes givet et nyt Syngestykke i 1 Act: „En Kones Caprice," Musiken af **Paër**. Af nye Stykker indstuderes **Hertz's** originale Drama: „Valdemar Atterdag" og Operaen: „Puritanerne" af **Bellini**, Texten oversat af **Güntelberg***); og af ældre: **Beethovens** Opera „Fidelio," hvori Hovedpartiet (Fidelio) er tildeelt Jfr. **Lichtenstein**. **Oehlenschläger** har til Theaterdirectionen indgivet sin nye Tragoedie: „Knud den Store." — Den i vore Provindsblade saa ofte og med saa megen Roes omtalte unge Skuespillerinde ved det Titchenske Selskab, Jfr. **Andersen**, er bleven antaget som Elev ved det kongelige Theater.

*) Samme Componists „Norma," skal ogsaa være bestemt til Opførelse i denne Saison.

— Ifølge de nyeste norske Blade ventes **Ole Bull**, der den 4de dennes er reist med Dampskibet til Bergen og derfra tager til Christiansand, tilbage til Christiania i Slutningen af d. M.; i September agter han at give Concerter i Gothenborg og **Kjøbenhavn**, hvorfra han reiser til Wien. — Sin sidste Concert i Christiania gav han den 29de f. M. „Huset," hedder det, „var endnu meer opfyldt end de foregaaende Gange; en stor Mængde Reisende var ankommen for at høre ham, dels med den drammensiske Dampbaad, dels med Prinds Carl. Han blev ligesom de foregaaende Gange et Par Gange afbrudt af Publikums Bifaldsyttringer midt under sit Foredrag. Han gav et Nummer meer end der var averteret, og tilsidst, da han blev fremkaldt, en Improvisation over God save the King og en norsk Hardangerdands. Jubelen var denne Gang endnu større end nogensinde tilforn, og tilsidst blev der kastet Krandse og Bouqvetter til ham fra Parqvettet og Logerne." — Netto-Indtægten af de 4 Concerter, Ole Bull gav i Christiania, anslaaes i norske Blade til circa 4000 Speciedaler (7000 Rbd.)

— Eieren af Vesterbroes-Theatret, Hr. **Ph. Pettoletti**, har contraheret med det **Tourniareske** Kunstberiderselskab, som for Tiden befinder sig i Hamborg, om Overladelsen af det nævnte Theater, der som bekjendt, kan indrettes til Circus, til et Antal Forestillinger, hvilke sandsynligviis vilde tage deres Begyndelse i Begyndelsen af September, efterat det tydske Skuespillerselskab har endt sine Forestillinger. Det **Tourniareske** Kunstberiderselskab er for Tiden et af de største i Europa og større end det de Bachske, Fouraurske og hvad vi forøvrigt her tilforn have seet af denne Art. Personalet bestaaer af 50 til 60 Personer og Trouppen medbringer henved 80 Heste, en stor og glimrende Garderobe ɔc.

— I „Blätter für literarische Unterhaltung," Nr. 219—20 August dette Aar, læses en Artikel med Overskrift: „Ueber das Leben und die Werke des dänischen Dichters **B. S. Ingemann**; Mittheilungen aus der ungedruckten Autobiographie desselben." Disse Meddelelser, i hvilke dog kun leveres et Par Citater af selve Autobiographien, angives her for første Gang at være bragte til offentlig Kundskab. Sandsynligviis hidrøre de fra **Marmier**, til hvem det er os bekjendt, at **Ingemann**, paa Anmodning, har meddeelt sin Autobiographie, hvilken det ogsaa skal være hans Agt sildigere at levere i en samlet Udgave af sine digteriske Arbeider.

— **H. C. Andersens** Roman: „Kun en Spillemand" (der som bekjendt, er oversat paa Tydsk af Capt. **Jenssen**) tildeles af flere tydske Kritikere særdeles megen Roes. I de stærkeste Udtryk udtaler denne sig i en kort Anmældelse i **Gersdorffs** „Repertorium," 17de Bd. 1 H. „Der aander i denne Roman," hedder det her, „en Barnlighed, Inderlighed, Friskhed, Naturlighed og Hjertelighed, som vækker de gunstigste Prædilectioner for Digterens Gemyt, medens de omfattende Kundskaber, den udbredte Erfaring, den glimrende Phantasie og den mesterlige Fremstilling afgive det meest glimrende Vidnesbyrd for hans Aand og hans Talent. I Spillemanden, som efter Titel og Indhold er Romanens Hovedperson, har Digteren mutatis mutandis skildret sit eget Liv og sin aandelige Uddannelses Historie paa en Maade, som vækker den dybeste Rørelse og den meest levende Interesse for ham. Ref. veed ikke ved Siden af denne Roman at kunne sætte nogen lignende i den tydske Litteratur, undtagen maaskee **Novalis's** „Ofterdingen" og nogle Fortællinger fra **Tiecks** nærmeste Epoke, ihvorvel heller ikke disse ganske komme den nær."

— En ny Novelle af Forfatteren til „en Hverdagshistorie" er for Øieblikket under Pressen paa Hr. Universitetsboghandler Reitzels Forlag.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter, eller 24 Sk. maanedlig.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 2den September 1838. № 31.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Skizzer fra Dyrehavstiden, af F. J. Hansen. (Sluttede). — Genrestykker, frit efter Saphir, ved P. L. Møller. — Collectanea af den nyeste Litteratur.

Skizzer fra Dyrehavstiden.

4.

Peberſvenden paa Kildevognen.

Jeg ſteeg paa Vognen, den lave;
Skjøndt Sædet var knapt til To:
Mig vinked' Charlottes Bøge
Fra Kirſtens kølige Bo.

Vi ſad ſaa fortroligt ſammen
Med Sæde mod Sæde vendt, —
Ved Siden af mig en gammel,
Emeritus Aſſiſtent.

Hans Støvler de var' ſaa blanke,
Hans Lommeklæde ſaa hvidt;
Han nappede Fnug af ſin Kjole,
Og retted' paa Kraven tidt.

En Silkehat om Parykken
Var Hov'dets Decoration:
Det var en høierlig, pyntet,
Godmodig gammel Patron.

Han klappede paa ſin Daaſe,
Og bød mig en Priis Rapée;
I Gang var Converſationen:
Vi paſſiarte for Tre.

Bagved, paa tredie Sæde,
Ret vis à vis for os To
Et Par var flyttet tilſammen,
Med Villie, kan jeg troe.

Han hvidſked' ind under Hatten,
Og nævnte hende ved Navn;
Saa kom der en Steen for Hjulet,
Og Glutten ſank i hans Favn.

Den Gamle ſmiilte vemodig
Alt ved den ſelſomme Færd;
Han ſtrøg ſin Haand over Panden,
Og rykked' lidt mere nær.

„See der! kaſt did Eders Øie!
Paa bageſte Plads er' Tre:
To Lykkelige — den Tredie —
Nu — han er ei til at ſee.

„O, gyldne, flygtige Dage!
Hvor føre hen I vor Lyſt?
Hvi flygted' I bort med Drømmen,
Der fyldte mit unge Bryſt?

„Ak! jeg har jo ogſaa ſiddet
I Ungdoms ſmilende Stund
Bagved paa det gyngende Sæde,
Og kyſſet en Roſenmund!

„Men Skjæbnen røved' min Glæde —
Den lagde mig grumt for Had;
Jeg var kun en fattig Skriver —
Saa maatte vi ſkilles ad.

„Nu ſlumrer hun under Græsſet,
Og jeg er ſaa arm ſom før;
Men Vaaren er riig — den breder
Sit Tæppe for Hvermands Dør.

„Den ſkjænker mig ſine Blomſter,
Sit bedſte, rigeſte Guld:
Det fæſter jeg hiſt paa Graven
Alt over det dunkle Muld!“ —

Længſt Sol var gangen bag Skove;
Der vifted' en kølig Vind;
Frem tindrede Freias Stjerne
Med ſtraale-dæmrende Skin.

Jeg ſaae paa den gamle Skriver;
Jeg ſaae paa den unge Mø:
To Taarer dem perled' i Øiet,
Mens Maanen gleed over Sø, —

En ſværmeriſk, ſød i hendes,
En bitter vemodig i hans:
To Perler for Haab og Minde
Gav Elſkovs Stjerne ſin Glands. —

5.

Bøgeſtammen og Bladene.

Stammen.

Børnebørn! ſaa vær' dog ſtille —
Vær' dog ſtille — ſiger jeg!
Hvor de vifte — hvor de ſpille!
Hvilken Larm og Hurlumhei!

Bladene.

Bedſtefa'er! o, lad os ſpøge!
Zephyr byder os til Dands!
Han og Brødrene beſøge
Jo den hele Lundekrands.

Stammen.

See paa Grenen, Eders Fader!
Lidt han vugger ſig maaſkee;
Aldrig dog han ſig tillader
Slig en Dands og Bal-paré!

Bladene.

Vi er' muntre — vi er' lette:
Vi er' Børn i Vindens Leeg!
Lad os Ungdomskrandſen flette,
Fader! om Dit Sølverſkæg!

Veed Du vel, at Veſtenvinden
Over Lundens grønne Top
Ei os kyſſer blot paa Kinden,
Og til Dandſen byder op:

Nei, forviſt! naar Dagen hælder,
Og med Roſer Skyen gaaer,
Han os Eventyr fortæller
Fra Din Ungdoms favre Vaar! —

6.

Trekroners Fyr.

Seer Du, Frank! hvor Flammen vinker
Paa Trekroner, lys og klar,
Og med Straaleſkjæret blinker
Over ſtille Bølgers Glar?!

Frem den ſtiger ſom en Stjerne,
Som et Haab af Sjælens Nat, —
Som min Kiærligheds Laterne,
Paa de dunkle Strømme ſat!

Rundt om Jorderig jeg ſeiled'
Paa min Planke, fri og kjæk;
Sol og Stjernelys jeg peiled'
Fra det havomſuſte Dæk.

Hiſt ved Cap mig Fyret vinkte,
Som ved Chinas fjerne Kyſt;
Intet dog ſaa venligt blinkte,
Intet fryded' ſaa mit Bryſt.

Og den mørke Piges Die
Flammed' tidt i Nattens Stund;
Ei det mægted' dog at bøie
Længslen i mit Hjertes Grund.

Vel jeg vidste jo, at Fyret
Vårer mod det blinde Skjær;
Thi fra Blikkene jeg styred',
Tænkte: falsk er Grunden der! —

Hist, hvor Bøgene sig belte
Grønt om Herthas Blomsterliv,
Sidder bag de hvide Telte
Vist min Brud, min Venneviv.

Ha! ret nu hun Glasset hæver,
Klinker med sin Fa'er og Mo'er:
„Peters Skaal!" og Stemmen bæver —
Der er Mening i de Ord!

Og hun stirrer ud fra Banke
Hid mod Fyret over Sø:
Mig kun søger hendes Tanke
Fra den grønne Troskabs-Ø!

Viin paa Dækket — ei vi svige!
Festens Fakkel er jo tændt;
Første Bæger for min Pige,
Andet for mit Element! —

7.

Alpehytten.

Et Hjem for Gjæstfrihed — et Tag,
Hvorunder fro man sværmer,
En Stue for et lille Lag,
Som sig fortroligt nærmer!
En Arne, hvor man Krandse bandt
For venlige Penater,
Hvor Glæden Proselyter fandt
Og Sorgen Renegater!

En liden Alp, ei svar at see,
Hvor man paa Tørve triner,
Men uden Gletscher, Jis og Snee
Og skrækkende Laviner!
Vel hist paa Skrænt ei Luren klang,
Ei Alperoser dufte;
Dog lyder tidt en Alpesang
I milde Sommerlufte.

Og, naar det qvidrer fjernt og nær,
Naar Sol mod Vesten lakker,
Hist vinker os vor Broder kjær
Fra Sveas gule Bakker.
En Hilsen sender han fra Land
Alt ud mod Vesterlide:
Og Bølgen vugger den mod Strand
Paa sine Skuldre hvide.

Men fjernt i Sund ved Cynthias Smiil
Fra Bakken tidt man skuer
En Skygge, svævende med Jil
Om sjunkne Tempelbuer, —
Mens Natten stiger, klædt i Sorg,
Med Stjernerne foroven,
Og hvælver sit Uranienborg
Om Tychos Ø og Voven.

Ei Hytten brammer i sin Vaar
Med høifornemme Gjæster;
Men hvo, som over Tærsklen gaaer,
En Blomst i Barmen fæster;
Og Blomst og Blad med Farvegrund
Er Glædens Ordensmykke:
Det vier ham fra samme Stund
Til Hyttens Fred og Lykke.

Og vil Du vide Hyttens Sted,
Du leder ei saa længe:
Den ligger frit ved Havets Bred
Paa Herthas bløde Vænge.
Men, naar Du der ved Sang og Skjerts
En Stund har givet Vinge,
Du siger sagtens om mit Vers,
At der er noget ring! —

F. J. Hansen.

Genreskyfker.

(Frit efter Saphir, ved P. L. Møller).

1.

En Spisers Lidelser ved Table d'hôte.

Buridans Æsel, som døde Hungersdøden mellem to Knipper Hø, har upaatvivlelig spiist ved et Table d'hôte: Table d'hôte er en homøopathisk Opfindelse. Overhovedet maa man, naar man vil spise ved et Table d'hôte, ikke være nogen Tydsker, thi en Tydsker venter paa Alt til det kommer til ham; men inden Noget kommer til Een ved et Table d'hôte, har selv en Tydsker tabt Taalmodigheden. Ved et Table d'hôte er man ved enhver Ret Elsker og Rival i een Person, og ved Maaltidets Ende har man Intet i Maven, uden en ulykkelig Kjærlighed og Jalousi paa et Par Naboer. For at blive mæt ved et Table d'hôte, udfordres tre Ting: man maa have indtaget en meget solid Frokost, man maa have spiist meget godt til Middag, og man maa have sikker Udsigt til en meget god Aftensmad. Udrustet med disse tre skjønne Bevidstheder kan man ved et Table d'hôte med temmelig Anstand udholde Skjænbnens og Opvarterens Tilskikkelser. — Jeg har engang spiist ved et Table d'hôte i en Egn af Tydskland, hvor det endnu ikke er kommet i Mode at blive mæt, og da jeg stod op fra Bordet, var jeg saa fastende, at jeg maatte forlange min Frokost af Tjeneren. Det var en ulykkalig Dag! Om Morgenen havde tre Forlæggere besøgt mig, om Aftenen var jeg inviteret til en Huusdilettant-Concert, og om Middagen spiste jeg ved Table d'hôte, eller rettere, Table d'hôte spiste hos mig. Jeg sad midt for det lange Bord; paa min høire Side sad en Dame med et Ansigt, saa langt, som en Fortælling i „Morgenbladet," og med en ganske tynd, gjennemsigtig lille Næse, som en Citronskive. Hun havde medbragt sin yngste Pode, en Sønncke paa 7—8 Aar, for at bibringe ham Begyndelsesgrundene i Table d'hôte-Spisekunsten. Paa min venstre Side sad en Mand, hvem Naturen havde skabt til en om Spiser. Han havde en Mund, en Conversationsmund, hvis Supplementer gik i det Uendelige, og som kun paa begge Sider blev forhindret af Ørerne, i at fuldføre Reisen omkring Hovedet. Han tilsmilede ethvert Fad, og saae ud som en smilende Sphinx med udspilede Kloer, og den Ret, som kom til ham, var med det samme udslettet af de menneskelige Væseners Række.

„Og som et Lyn var hvert dens Spor forsvunden,
Naar Fadet fra hans Haand fortsatte Runden."

Foruden disse to Sidegaver af Lykken, havde jeg endnu en Vis-à-vis, som ogsaa med lange Arme greb ind i min Skjæbne. Det var en Mand, saadan midt imellem Faarehoved og Narrifas; et fedt Ansigt, overtaget med Smaaskud af Planteverdenen, og jeg kunde ikke betragte ham, uden at tænke paa en Presburgertvebak. Strax ved Maaltidets Begyndelse var dette Table d'hôte's Historie begyndt dermed, at min Nabo til Venstre, idet han nedlod sig, bibragte mig et djærvt Ribbenstød; min Naboerskes

Sønneke foer mig under Opsvingningen paa sin Stol i Ansigtet med sin Mignatür-Albue, og min Antipode fastgjorde begge sine krydslagte Been paa hiint omtfindtlige Punkt af mine Fødder, som just i dette Punkt ikke forstaaer Spog. Min Naboerske tilhoire applicerede mig strax ovenover Sønneken en Samtale: „Min Lullemand" (Louis), sagde hun, og derhos tonede det fra hendes Beennæse som af en fortørret Clarinet, „min Lullemand er noget vivace." — „Ak, det er en lille Engel!" svarede jeg, og kjærtegnede den lille Unge, der saae ud som opvarmede Meelklumper. Lullemand havde ogsaa strax med barnligt Eenfold omklamret baade sit og mit Franskbrod, og foer med sine Smaafingre lystig om i mit Glas. Endelig kom Suppen fra begge Sider imod mig; tilvenstre den med Boller, tilhøire Volaille-Suppen. Mit Hoved dreier sig med lige Kjærlighed til begge Sider; stedse nærmere rykke Suppens tvende Genier; stedse griber en ny, utrættelig Haand i Terrinen. Nu arriverede den med Bollerne til min Nabo tilvenstre. Jeg gjorde lang Hals; endnu dreve tre Boller omkring som boromæiske Der i denne Lago maggiore. Min Nabo stikker een Gang ned, og to af dem falde som et Offer for hans Raseri; men endnu hviler han ikke, endnu en Gang svinger han den skjæbnesvangre Øseskee. — „Hold inde! o du mein Schöpfer! hold inde, Barbar!" — Forgjæves; alt ligger ogsaa den Tredie paa hans Tallerken. Med Rædsel vender jeg nu mit Blik mod Suppegeniussen tilhoire. Min Naboerske havde just udtømt den bevingede Suppes Naturhistorie; hun og hendes Lullemand havde allerede indhøstet deres jordiske Deel; endnu strakte en Honsevinge længselsfuld sin Arm ud imod mig; men nei, det skulde ikke være. „Du min Gud!" sagde hun. „De kan ikke gjøre Dem noget Begreb om, hvor inderlig min Lullemand holder af Vinger," og dermed var ogsaa den sidste Vinge, denne sidste Mohikaner, tabt for mig! Men Lullemand var ingen Utaknemmelig; da han havde afgnavet Vingen, kastede han Benet fra sig, og det var saa heldigt just at træffe mig lige paa Vesten.

Ogsaa Oxekjødet kom mig fra begge Sider imøde. Allerede fra det Fjærne forfulgte jeg med mit Blik dette Oxekjøds historiske Gang. Stedse tyndere og tyndere blev Væggen af de skaarne Skiver; jo nærmere Fadene kom, desto tommere bleve de, Enhver tog et dygtigt Stykke:

„Og falde saae jeg Green paa Green!"

To Stykker laae der endnu, da det kom til min Nabo. Det ene var tyndt men fedt, det andet tykt men magert; en indre Kamp afspeilede sig i hans Ansigt. Endelig gik det op for ham som et Lys, en Lynets Tanke greb ham, han slaaer ned som en Ørn paa begge Stykker, og med en velanbragt Manøvre slynger han dem ned paa sin Tallerken. Et lille Raseri overfaldt mig, jeg kunde gjerne have frarevet ham hans Bytte; men:

„Jeg? en bange Mø, uforsøgt i fordærvelig Leding!"

Hurtig saae jeg mig om efter den anden Opvarter, men han var forsvunden, og jeg troede en Tidlang, at Lullemand havde spiist ham med. Altsaa gik ogsaa denne Kalk uberørt forbi mig. Jeg vilde nu drage mig et beskedent Stykke Hvedebrød til Indtægt, men Lullemand havde taget dem alle under sine Hænders Beskyttelse. Jeg raabte tyve Gange „Opvarter!" endelig kom der een. Jeg forebragte ham ganske gemytlig mit Andragende, og, gjennemtrængt af en velopdragen Maves Fornuftgrunde, sagde han „Strax!" — Siden den Tid ere to Aar henrundne — — —

„To Aar er forundne, ja maaskee flere,
Den Opvarter saae jeg aldrig mere."

Nu kom endelig Grøntretten, Spinat med melankolske Smaapølser. Saa langt jeg end er fra at ville bagtale nogen Spinat i Verden, eller tilføie nogen Pølse personlig Fornærmelse, maa jeg dog oprigtig tilstaae, at der gives Væsener her paa Jorden, som jeg elsker inderligere end Spinat og Pølser; men i dette Øieblik elskede jeg dem uendeligt, i dette Øieblik vilde jeg have offret min skjønneste Sonnet for en uhindret Forening med Spinat og Pølser! — dog:

„Mennesket spaaer, men Opvarteren raader."

Jeg besluttede at skjænke Opvarteren tilhøire min udeelte Opmærksomhed. Han var just imellem Mama og Lullemand. Hun havde allerede faaet et Par Pølser paa sin Tallerken, ogsaa paa den søde Lullemands Alter havde hun nedlagt et Par Stykker, og dog var der endnu een tilbage til mig. Allerede greb jeg efter den, men:

„Imellem Læben og Bægrets Rand,
Endnu en Afgrund sig strække kan!"

Lullemand var en lille Skalk (en lille „Necker"); ubemærkt havde han stukket Fingrene under Fadet, annammet Pølsen i den yderste Tip, og — vips! — rev han den ud, saa Spinaten sprøttede rundtomkring. Mama var færdig at lee sig ihjel; „o," sagde jeg med indædt Raseri, „det er en Skjelmsmester, den Lullemand!" og ogsaa dette gik min Næse forbi. — Den fjerde Ret bestod af smaae Gaasebryster med Capris-Sauce. Den venstre Floi havde jeg aldeles opgivet; der var ingen Frelse at haabe; thi min Nabo paa den Kant var, som man siger, min „Vormund," det vil sige, han spiste Alting væk lige for Munden af mig; det kunde altsaa ikke hjælpe at speculere, uden i høire Floi. Gaasebrysterne toge stedse mere og mere af; saa underligt er Mennesket, han griber ikke gjerne i sit eget Bryst, men helst i sine Medmenneskers. Da kom Opvarteren med det eneste, sidste Gaasebryst, og stillede sig mellem Moder og Søn, som der staaer i den Schillerske Ballade:

„Mellem Døde det eneste følende Bryst!"

Saalangt jeg end gaaer tilbage i Tiden, kan jeg ikke mindes en Længsel som den, der nu greb mig; thi Mavens Længsel er af en ganske anden Natur, end Hjertets. „Ak," sukkede jeg stille, „kom til mit Bryst, Du — —" men Sukket døde mig paa Læben; med et Greb som en Claveervirtuosinde havde den vmme Moder erobret det sidste Gaasebryst og bragt det i Nærhed til sit eget. Opvarteren kom med et ironisk Fjæs og Capris-Sauce til mig, og jeg begyndte allerede at opgive Troen paa al Menneskelighed. Endnu viste Buddingen og Stegen sig for min Phantasi som uopdagede Riger i Amerika. Buddingen kom, — to smaae Alpebjerge. Jeg var forberedt paa det Yderste! Jeg maatte have Budding, om jeg saa

først skulde slaae Lullemand ihjel. Den omme Moder huggede løs i Buddingen som en Bjergmand; jeg tænkte ved mig selv:

„Kun dybere, virksomme Muldvarp!“

Hun omflyttede nogle smaae Buddinghøie paa sin Tallerken, og en lille Bjergkjæde paa Lullemands, men, o Lykke! endnu var der dog en lille Portion til mig. Allerede var Opvarteren mig paa Siden, allerede hæver jeg den dristige Skee, — da behagede det den Lille at gjøre en kjæk Vending, han støder Opvarteren paa Armen, den sidste Rest af Buddingen falder paa Gulvet og Saucen flyder mig ned ad Frakken. Jeg kastede et vemodigt Blik ned til den faldne Budding:

„Der ligge mine Kongeriger!“

borttørrede Saucen og en stille Taare, og satte mig til at vente paa Stegen.

Da kom den, fordringsløs, sønderlemmet i smaae Dele. Et let Vindpust, som viftede gjennem Værelset, legede med de smaae Portioner og Opvarteren lagde Gaflen derpaa, forat Luftningen ei skulde føre dem bort. Paa alle Kanter bleve nu Gjæsterne lutter Vælgere, Enhver mønstrede det hele Fad, og stak det Bedste til sig. Min Nabo til venstre var gaaet Opvarteren imøde og snappede Noget af det Fedeste fra ham. Men min elskelige Lullemands Moder vendte og dreiede paa de sidste Stykker som paa Mynter, hvoraf hele Præget er afslidt, tog sig endelig tre Stykker selv og andre tre til sin Haabefulde, og Fadet — var i mine Hænder. Midt paa Fadet laae et Væsen ei uligt en lille Mumie. Det var et lidet Been med umiskjendelige Spor af fordums Kjødnærværelse. Tæt ved dette Been hvilede en halv guul Roe, som en forvittret Liigsteen, og Opvarteren betragtede mig saa elegisk, som en Genius paa et Gravmæle, og hans klare Øine vare fæstede paa Fadet og syntes at sige:

„Herunder hvile Levningerne af en jordisk Kapun!“

Jeg lod kalde paa Værten, holdt ham Benet, hvorpaa aldeles Intet var at mærke, under Næsen, og sagde: „Det hedder sig, at man skal spise saa godt hos Dem, mærker De noget til det?“ — Derpaa trykkede jeg den lille Lucifer med Ømhed til mit Bryst, gav min Nabo til venstre det Ribbeenstød tilbage, som han før Bordet havde laant mig, traadte min Vis-à-vis med Tvebaksansigtet arrigt paa hans Storkebeen, betalte min Viin, og gik hen — til et Sted, hvor denne Verdens Lidelser ophøre, hvor Retfærdighed hersker, kortsagt, — hvor man ikke spiser ved Table d'hôte.

Collectanea af den nyeste Literatur.

Gjeisir og Strokkur. (Sluttet, see f. Nr.) — Hallgrimsson tog nu Blesi i Øiesyn, (den føromtalte hede Kilde, som afsætter det udmærket skjønne, hvide Kisellag). Den er henimod 5 Favne dyb, af betydeligt Omfang (idetmindste 10 til 12 Alen lang og circa 5 Alen bred) og opfyldt til Randen med et saa gjennemsigtigt og krystalklart Vand, at man tydeligt kan skjelne de mindste Gjenstande paa Kildens Bund; dens Vægge ere skinnende hvide, med enkelte røde og blaaliggrønne Striber, og rundtomkring besatte med alle Slags forunderlig dannede Figurer. Naar Solstraalerne falde ned i den klare Kilde og spille paa den sneehvide Grund, giver det et prægtigt Skuespil. — En anden kogende Kilde, nogle faa Alen østen for Blesi, skildrer han derimod som særdeles stygg og uhyggelig; dens Munding er omgiven af Gruus og Leer og indvendig slimet og grønligsort; Vandets Overflade staaer 5 Alen dybt under Kilderanden, der koger heftigt, men kaster ikke Vandet op og udsender en kjendelig Lugt af Svovlvandstofgas. — Efterat have gjort nogle Smaaiagttagelser over Varmegraden i de nysnævnte, saavelsom i de to smaae Springkilder, Litlistrokkur og Litligjeisir, samt et Par andre, gik H. hen til Gaarden Laugar for at anskaffe sig endeel af de til at maale Varmen i Gjeisir og Strokkur fornødne Redskaber. „Imidlertid,“ vedbliver han, „kom en af Gaardens Piger og fortalte mig, at „„nu skulde Springkilden til at rense sig;““ hun havde været deroppe, for at see efter Qvæget og drive det bort i fornøden Afstand. Nu vidste jeg strax, at Talen maatte være om Gjeisir. Her var altsaa ingen Tid at spilde. Jeg sprang afsted, saa hurtigt som mine Fødder vilde bære mig, og dog kom jeg for silde. Jeg var i et Par 100 Favnes Afstand da Udbrudet begyndte, og først henimod dets Slutning kom jeg hen til Stedet; thi jeg havde flere Gange uvilkaarligt staaet stille; jeg kunde ikke paa eengang løbe, og betragte dette Skuespil saa opmærksomt som jeg gjerne vilde. Dette Udbrud havde været et af de mindre, thi ved dets Ophør var Bassinet ikke fuldkomment tomt; og dog var det Vandets uhyre Masse, som især forbausede mig. Straalerne hævede sig vel ikke stort høiere end Strokkurs sidste skjønne Vandstøtte, men den var mere end tre Gange saa tyk, og da største Delen deraf i Faldet styrtede udenfor Bassinets Rand og derpaa samlede sig i en bred Grøft, som efterhaanden har dannet sig til Vandets Afløb, opstod derved en lille Elv, som jeg ikke havde villet paatage mig at vade igjennem, om den saa end havde været kold. Desværre fik jeg ikke at see dette Udbrud saa tydeligt, at jeg er istand til at meddele noget Tilforladeligt om Vandstraalens nærmere Beskaffenhed, deels formedelst den temmelig lange Afstand, især i Begyndelsen, men deels og fornemmelig, fordi en sagte Nordenvind drev Røgskyerne henimod den Kant, hvorfra jeg kom.“ Bassinet i Gjeisir d. v. s. den tragtformede Skaal, fra hvis Bund Kilderøret gaaer lodret ned, er henimod 18 Alen i Diameter. Efter Udbruddet maalte H. Varmen i Gjeisir og fandt den at være i en Dybde af $15\frac{1}{2}$ Favn „paa det nærmeste 96° R„ (i Gjeisirvandets Overflade derimod kun 77° R). I Strokkur viste sig, i en Dybde af henimod 7 Favne, medens Vandet var i en heftig Opbrusen, det frappante Resultat: at denne Kilde havde den uhyre Varmegrad af $154\frac{1}{2}$° R*). Da det sidstnævnte Forsøg blev gjort næsten umiddelbart førend et nyt Udbrud af Strokkur begyndte, antager Forf., at den fundne Temperatur saa noget nær er den høieste, som Vandet i Strukkur kan antage. Det nysnævnte nye Udbrud lignede i det Hele taget det, han havde seet om Morgenen, med den Undtagelse at Kilden i den Tid, som hengik mellem de to Hovedudbrud, gjorde nogle korte Anstrængelser, som stødvis kastede Vandet til en Høide af 8 à 10 Alen og at der dennegang ikke hørtes underjordiske Knald fra Gjeisir.

*) I Blesi var Varmegraden kun 73°, i den navnløse hæslige Kilde ved Siden af samme 82°; i Litlistrokkur og Litligjeisir steeg Thermometret kun til Kogepunktet; hvorved Forf. dog bemærker, at Varmegraden her kun kan søges i Vandets Overflade, da Rørene ere snevre og krogede.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 9de September 1838. № 32.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Liniedandserens Børn. — Theatret. — Nyheder.

Liniedandserens Børn.

I. Liniedandseren.

Oppe i øverste Etage af et uanseeligt Huus, omtrent midt i Adelgaden, sad en Vinteraften en ung Pige for et Bord, beskjæftiget med noget grovt Sytøi. Lyset, ved hvilket hun arbeidede, kastede et halvdunkelt Skin paa den Mængde underlige Gjenstande, som Værelset indesluttede; man saae forskjellige Theater-Decorationer, sammenhobede i en stor Rulle, i en Krog ved Kakkelovnen; i et andet Hjørne laae en Deel Been og gamle Klude, formodentlig opsamlede af Gadeskarnet; Væggene vare rundtomkring behængte med Huer, Sabler, Hestedækkener og brogede Dragter, sammenflikkede af alle mulige Sorter Tøier, kort sagt: det Hele lignede et Pulterkammer eller en Marschandisers Varebod. Den unge Pige selv var temmelig phantastisk klædt; hun bar en mørkeblaa, kort Ridedragt, besat med Pallietter og under denne vide høirøde Mamelukker, der nedentil sluttede sig om en nydelig, lille Fod. Hun var af en fiin, spæd Legemsbygning, ualmindelig smuk, og et tykt, mørkebruunt Haar rullede ned omkring Kinderne og Nakken, i store, naturlige Kroller. Lang Tid gik hen; Intet afbrød den eensformige, melankolske Stilhed, som herskede i Stuen, kuns en svag Snorken lød undertiden fra en Krog af, hvor et gammelt, pjaltet Tæppe skjulte et Sengested. Udenfor var det mørkt og koldt, Vinden larmede mod Ruderne, Sneeflokke hvirvlede uophørligt igjennem Gaderne. Ingen Stjerne lod sig tilsyne paa den mørke, overtrukne Himmel; det var en Vinteraften, med hele dens uhyggelige Barskhed og Øde. Pigen lod sit Sytøi glide ned i Skjødet; hun støttede Hovedet i Haanden, og hensank i en stille, dyb Eftertanke, der gav hendes Ansigt et besynderligt afvexlende Udtryk; hun rødmede, omkring de smaa Læber spillede et fornøiet Smiil; hun hvidskede nogle Ord, med en sagte, henrykt Stemme, og hendes store, mørkeblaae Øine glindsede, idet de betragtede et lille, sammenfoldet Brev, hun havde taget frem fra Brystet, hvor det hidtil var gjemt.

„Han skriver saa tilfreds, saa tillidsfuldt," — udbrød hun bevæget — „han beder mig troe, at Alt vil blive godt for os, — at jeg kun roligt skal stole paa ham. Blot jeg turde betroe mig til Fader, fortælle ham, at jeg elsker Alexander, at det alene er hans Kjærlighed, der gjør mig lykkelig i al vor Fattigdom; men Fader er saa streng, saa barsk, jeg er bange for ham." — Det larmede op ad Trapperne, der hørtes Trin paa Gangen; hurtigt sammenfoldede hun Brevet, skjulte det paa sit forrige Gjemmested, og gik hen, for at aabne den Kommende Døren. En høi, kraftfuld Skikkelse traadte ind i Stuen; han var indhyllet i en gammel Dragonkappe, og da han tog sin Hue af, saae man et blegt, men særdeles udtryksfuldt Ansigt, omgivet af sorte, krøllede Haar. Stiltiende rystede han Sneefnoggene og Vandet af Kappen og hængte den op paa et Som ved Ovnen, derpaa traadte han hen til Pigen, og udbrød, idet han lagde et overskaaret Brød paa Bordet: „Godaften, Flora! see her bringer jeg endelig Brød til os, kom nu, tag en Kniv, spiis!" — „Hvor har Du faaet det fra, kjære Fader?" spurgte hun glad — „jeg veed, at Du ingen Penge havde, da Du gik ud i Middags." — „Hm, Penge!" mumlede Kyhn — saaledes heed Manden — „det kan jo være Dig ligemeget; — om jeg nu sagde, at jeg havde stjaalet Brødet, vilde Du saa ikke spise det? — dumme Pige! det stiller dog Hungeren ligefuldt; lad blot alle Tanker og fornemme Nykker fare, Du er nu kuns Datter af en Gjøgler, en ussel, fattig Liniedandser, hører Du! gjør mig ikke Drengenes Hoveder forkeerte, ved at tale, eller yttre Noget, om hvad jeg har sagt til Dig; — hvor ere de henne iaften?" — „De ere endnu ikke komne hjem fra Byen; maaskee de have faaet Leilighed til at fortjene lidt paa et eller andet Sted." — „Og din Moder?" — „Hun ligger derhenne bag Tæppet i Sengen, hun er syg iaften." — „Syg!" gjentog Liniedandseren, med en rædsom Betoning og brast ud i en vild Latter — „Ha, ha! jeg kjender hendes Sygdom; nu! jeg fortænker hende slet ikke deri — ved den evige Gud! jeg vilde ønske, at jeg kunde gjøre det Samme, saalænge jeg havde det mindste Gran af Hukommelse tilbage; deri ligger just den Forbandelse, som hviler over mig, at jeg ikke kan blive de fordømte Tanker qvit." — „Kjære Fader!" — hvidskede Flora, og slyngede sine runde, blottede Arme om hans Hals, lænede Hovedet op til hans Bryst og græd. — „Ja, Du græder, Flora" — sagde Kyhn, med en dyb, bevæget Stemme, „jeg kunde næsten ogsaa fristes dertil, men — det nytter jo ikke; kom nu, hent Saltkarret og Vandflasken, lad os spise og glemme alt Andet." — Han trak en Stol hen til Bordet, og gav sig til at skjære Brødet i Stykker, Flora satte sig taus ved hans Side, og nød den tørre

Kost med synlig Appetit. — „Forresten kan jeg berolige Dig med den Forsikring“ — bemærkede Manden, medens de spiste — „at jeg hverken har tigget eller stjaalet dette Brød, men tjent Pengene ved at gjøre Kunster; i Mørkningen besøgte jeg den gamle Berider Hall, nede i Rigensgade; den Stakkel! han har det omtrent ligesaa godt, som vi; han sultede, og jeg deelte med ham,“ — Flora saae over til Faderen med et takkende, kjærligt Blik, hun taug, og de sadde nogle Minuter, uden at tale til hinanden. „O, J Rige!“ udbrød han endelig med en lav, huul Stemme og hans Øine tindrede harmfuldt, medens han sagde disse Ord — „J Mænd, med sammensknmpne, kolde Hjerter, der svare den Fattige med Haan og Foragt, naar han, efter lang Kamp med sin Undseelse, nærmer sig Eder, med Bøn om Hjælp; jeg vilde ønske Jer en Dag, blot en eneste Time af den sidste Uge, jeg har levet, for at J kunde begribe, hvorledes Ære, Villie, Dyd, kort enhver anden menneskelig Følelse, ligger behersket af denne ene: Sult! Jeg vilde ønske Dig, Du Afskum! som gjorde mit muntre, friske Liv til en mørk Elendigheds Nat, at din Stilling maatte blive som min, men —“ han fuldførte ikke denne Sætning og mumlede blot Resten sagte for sig selv. — „Værten har været her to Gange i Eftermiddag,“ sagde Flora, for at bringe Faderen ud af de mørke Tanker, som beskjæftigede ham. — „Har han det?“ — svarede han bitter — „jeg kan vel tænke mig, hvad han vil; det er Huusleien, han kommer for at kræve; men han faaer at vente endnu nogen Tid, jeg eier ikke en Skilling til at betale ham med.“ — I dette Øieblik afbrød en munter Støien paa Trapperne den triste Stemning, hvori baade Fader og Datter befandt sig. — „Der komme Vigo og Ludvig“ — udbrød Sidstnævnte glad. — Døren fløi op, to Drenge styrtede ind i Stuen. Den Ældste kunde være en sexten Aar, han var høi og rank, hans Ansigt straalede af Sundhed, og hans mørke Øine glindsede, da han saae Brødet paa Bordet. Den Anden var flere Aar yngre, og mere spinkel og spædlemmet. Deres tynde, forslidte Klæder beskyttede kun svagt mod Vinterkulden, og gjennem Vigos aabne Trøie saae man hans blottede Bryst og Hals at komme tilsyne. „Godt!“ udbrød han jublende, idet han sprang hen til Bordet — „her er Brød, jeg er sulten!“ — „Jeg er ogsaa meget sulten“ — sagde Ludvig — „jeg har ikke spiist Noget siden i Formiddags, giv mig et Stykke, lille Fader!“ — „Holdt!“ — raabte Kyhn med barsk Stemme, og reiste sig fra Stolen, — „ikke en Krumme faaer J, førend jeg seer, hvorledes J have øvet Jer, medens jeg var borte; — hvormeget have J fortjent i Byen i Dag?“ — „Kuns en Mark“ — svarede Ludvig med Taarer i Øinene, idet han lagde Pengene op paa Bordet. — „En Mark“ — gjentog Kyhn opbragt, og stampede i Gulvet — „J Hunde! er det Noget at komme hjem med.“ — „Ja hvad skulde vi gjøre“ — sagde Vigo i en fast Tone — „det er ikke vor Skyld, at vi ikke tjente mere — de fleste Steder hvor vi kom, joge Folkene os bort, de vilde ikke see vore Kunster.“ — „Tie stille, ingen Undskyldninger! — tænd Lys, Flora, ind i Stuen, Drenge, Trøierne af!“ — Han tog Lyset, og de fulgte ham ind i det næste Værelse.

Det var et eget Skue, at see paa de Kunststykker, de nu øvede sig i; man skulde næsten have holdt det for umuligt, at et menneskeligt Legeme kunde udholde alle disse Fordreininger, og allerede saa tidligt opnaae den Grad af Smidighed og Styrke, som Vigo og Ludvig viste; men Faderen brugte nu ogsaa sin egen Methode hvergang han lod dem foretage deres gymnastiske Øvelser; Drengenes Blikke hvilte uafbrudt paa den tykke Ridepidsk, og hvergang de saae hans kraftfulde Haand klemme sig fastere om Skaftet, gjennemtrængtes de af en uvilkaarlig Bæven; thi Kyhn slog godt. Flora var gaaet ind med dem, men hun forblev kun Tilskuer en kort Tid, de skrækkelige Pidskeslag paa Drengenes næsten blottede Kroppe, ved den ubetydeligste Forseelse, deres Klageskrig var det hende umuligt at være Vidne til; hun bad for dem, bortfjernede sig, da det ikke hjalp, og satte sig hen i en Krog af det yderste Værelse og græd. — Den Sikkerhed og raske Dristighed, hvormed Vigo udførte enhver af sine Kunster, vidnede om, at Øvelsen allerede havde givet hans Legeme en usædvanlig Kraft og Styrke, Faderen var tilfreds med ham, og betragtede med en hemmelig Stolthed hans livfulde, raske Bevægelser. Derimod havde Ludvig større Møie med sine Øvelser, han var, som sagt, mere spædlemmet end Broderen, og manglede ogsaa dennes Dristighed og Mod. Kyhn traf en Stol frem paa Gulvet, Drengen skulde staae paa Hovedet paa dens Ryg; det gik lidt uheldigt for ham, han faldt ned, og slog sig i Faldet to Tænder ind i Munden. — „Dumrian!“ raabte Liniedandseren forbittret, under et kraftigt Accompagnement af Ridepidsken — „hvorledes bærer Du Dig ad? — ud til Flora, og faae noget Vand til at stille Blodet med — din Hund! imorgen kjøber jeg Klæder til Dig, og saa op til Generalen, jeg melder Dig til Tambour, hos mig bliver Du aldrig til Noget!“ — „Nei! nei!“ — bad den Lille med en bønlig, grædende Stemme — „jeg vil ikke være Tambour, jeg skal nok gjøre det godt, lille Fader, lad mig komme op igjen,“ — og han qvalte Smerten, som de knuste Tænder foraarsagede, aftørrede Blodet, som randt ned af Munden og steg atter op paa Stoleryggen. De smaa Arme rystede, bange svævede hans Blik over mod den frygtelige Ridepidsk, men det gik dog godt denne Gang, han holdt sig paa den smalle Kant, og sprang muntert ned, da Faderen gav et Tegn dertil. Flora aabnede Døren, et Menneske i et pyntet Livree gik ind til dem; det var Værten, Lakai Friedel. Med en heel Mængde Buk og Undskyldninger, fordi han muligt forstyrrede, traadte han hen til Kyhn, i hvis Miner man kunde see, at han just ikke var synderlig velkommen. — „Jeg har været her før i Dag,“ — sagde Friedel med en læspende Stemme, som var ham egen, — „men var ikke saa heldig at træffe Dem.“ — „Og hvad er Aarsagen til Deres gjentagne Besøg?“ — spurgte Kunstneren mørk — „jeg kan vel tænke det“ — lagde han bittert til, „det er sagtens Huusleien, De har ifinde at erindre mig om, men ....“ — „Paa ingen Maade“ — afbrød den Anden ham, i en mere venlig Tone end han sædvanlig talte, — „jeg har et ganske andet Ærinde, og hvis De indvilliger i det Forslag, jeg kommer for at gjøre, kan

De være vis paa, at Deres Lykke er gjort." — „Hvorledes det? Lad høre!" — „Seer De" — vedblev Friedel, idet han gik noget nærmere hen til ham — „De kjender Hendes Naade, Grevinden, i hvis Huus jeg tjener, — hun har seet Deres Søn, den smukke Dreng der" — han pegede paa Vigo — „Forleden kom han og Broderen op i Palaiet, og gjorde Kunster. Den unge Fyr stod Hendes Naade særdeles godt an, og hun har Lyst til at tage ham i sin Tjeneste. Betænk engang, Kjære! den Fordeel, det kunde bringe Dem, at faae ham anbragt hos hende. Vigo kan gjøre sin Lykke, hvis han forstaaer at sætte sig fast i hendes Kridthuus; jeg har allerede gjort hvad jeg kunde dertil. Hendes Naade kaldte mig op idag og udspurgte mig om hans Alder, og saa videre, jeg fortalte hende, at han boede hos mig, og at De, paa Grund af Deres knappe Stilling, vistnok Intet hellere ønskede, end at see ham forsørget paa en saa god Maade." — Kyhns Pande rynkedes medens Lakaien talede, de mørke Bryn trak sig sammen, der laae noget vildt, noget flammende i hans Blik, som indjog Friedel Skræk — han betragtede Lakaien et Øieblik taus, derpaa vendte han sig hen mod Flora: „Gaa ud, Flora, med Ludvig, stil Blodet, som løber ham ud af Munden. — Jeg forstod Dem ikke ret" — vedblev han, da de vare gaaede, med en sælsom Betoning — „Hendes Naade, den unge Grevinde Bjanka, har seet min Søn; han er en smuk Dreng, af en kraftfuld, stærk Natur, hun vil gjøre ham til sin Tjener, maaskee til endnu mere — eller saa omtrent, ikke sandt, var det ikke saaledes De meente?" — Friedel udstødte en svag Grynten, der hos ham traadte istedetfor Latter; han nikkede bekræftende med Hovedet. — „Hvad siger Du dertil, Vigo? — har Du Lyst til at komme i Grevindens Huus?" — „Nei!" svarede den unge Atleth, med et bestemt, gnistrende Blik, „jeg vil ikke være Tjener, Du kan før sætte mig til Tambour, hører Du, Fader, jeg vil ikke. Jeg har talt med Grevinden; hun lod mig komme op til sig, da vi gjorde Kunster nede i hendes Gaard; hun er smuk, og var saa venlig mod mig, men jeg gjør det alligevel ikke." — „Ret, min Dreng! ret" — sagde Kyhn bevæget, og klappede ham paa Hovedet, — „Du skal heller aldrig blive det. Forstaaer De mig, Spytslikker? — troer De ikke, at en Dreng med disse Lemmer, denne blussende Sundhed og Kraft, er for god til at udmarves og trælle hos Deres Grevinde? — Gaa De til hende, sig hende fra mig af, at naar Moritz Kyhn synker saa dybt, at han sælger sine Børn, skal hun dog blive den Sidste, jeg melder mig hos, og saavidt er det endnu ikke kommet." — Han vendte sig, med et foragteligt Blik, bort fra Lakaien. — „Gjør for mig hvad De vil — svarede denne ligegyldig," men var Vigo min Søn, skulde Grevinden faae ham jo før jo heller." Han bukkede og forlod Stuen. Ludvig kom atter ind, Øvelserne fortsattes endnu nogen Tid; da Kyhn gav Tegn til at holde op, vendte de tilbage til det yderste Værelse, og fortærede med Tilfredshed og Appetit det tørre Brød, han deelte imellem dem. En Time senere laae de i en Krog af Stuen, roligt sovende paa det simple Halmleie, Flora havde redt til dem og hvorover hun havde lagt Faderens gamle Kappe. (Fortsættes.)

Theatret.

Siden den Tid, hiin under Mærket Y. Z. hæderlig bekjendte Forfatter helligede vort Theater en uafbrudt Opmærksomhed, have vore periodiske Blade kun sparsomt dvælet ved denne Gjenstand. Maae vi end fornemmeligen søge Aarsagen hertil i vor Tids politiske Tilstand, saa bør dette dog mere skee idet at vi tilstaae, at Organerne for den offentlige Mening have behøvet alle deres Kræfter for at fastholde denne Tidens ønskelige Retning, end i nogen Erkjendelse af at de aandige Interesser virkelig skulde staae i Skyggen for de materielle. I saa Fald vilde den unge, opvaagnende Frihed vistnok bære sin værste Fjende i sig selv. Men dette er ogsaa saa langt fra Tilfældet, at en saadan temporair Hvile for Aanden meget mere maa drage de gavnligste Følger efter sig; og ligesom Landmanden bearbeider sin Ager og lader den ligge brak, for at dens Produkt forædlet kan fremgaae og vore mangefold, saaledes maa enhver Reaction i Livet som i Kunsten danne en Overgangsperiode, der vil bære de skjønneste Frugter. — Skjøndt nu vort politiske Liv langtfra ikke har naaet en saadan Modenhed, at de aandige Interesser ret kraftigen skulde kunne træde frem og gjøre sig gjeldende, saa har det dog allerede vundet en saadan Styrke og Fasthed, at det vel kan være paa Tiden, at Aandens Herredømme igjen gjør Krav paa sin Ret; og ligesom nærværende Blade, i Erkjendelsen heraf, atter traadte frem for Lyset, for at virke i den Sphære, de tidligere havde offret sig til, saaledes er det ogsaa naturligt, at den dramatiske Kunst, dette sande Barometer for et Folks aandige Udvikling, her igjen bliver Gjenstanden for en opmærksom Jagttagelse. Det er til dette Maal, at nærværende Anmelder af vort Theaters vigtigste Præstationer efter Evne vil bestræbe sig for at virke.

Theatret har ved de to første Forestillinger, hvormed det har begyndt denne Saison, havt Leilighed til at aflægge glimrende Prøver paa de betydelige Kræfter, det for Øieblikket har til sin Disposition. Begge de dramatiske Arbeider, der disse to Aftener bleve opførte, vionede om, at vor Scene eier Kunstnere, der vist aldrig ville sætte Bestyrelsen i Forlegenhed ved Valget af de Stykker, der skulle bringes paa Skuepladsen. Og dette vil sandelig ikke sige saa lidet; thi de nævnte Forestillinger kræve hver for sig Kunstnere af en høist forskjellig Natur, idet at en af vor Tids største musikalske Frembringelser og et af den ældre engelske Comoedies hæderligste Arbeider skulle skee deres fulde Ret. — **Jødinden** er en Opera, der vistnok med Rette har vakt Sensation hvor den er bleven sat i Scenen. Ikke fri for den Overlæsen i Instrumenteringen, Higen efter Effect og Coqvetteren i det rhytmiske Bevægelser, hvoraf næsten alle Partiturer af den nyere franske Skole laborere, er den paa den anden Side saa riig paa smukke musikalske Malerier, og eier en saadan Fylde af Melodie og saa megen ægte Pathos, at de nævnte Feil kun meget sjelden forstyrre det Indtryk, som dens store Skjønheder maae frembringe. Som Momenter, hvor de ovennævnte Fortrin træde frem i al deres Kraft, behøve vi kun at nævne: Bønnen, som aabner 2den Act: „Israels Gud! kast Dit Øie" — der netop ved sin Simpelhed frembringer saa stor Effect og viser at denne ret godt lader sig opnaae uden at være søgt, — samme Acts Finale, tilligemed Rachels skjønne forudgangne Arie: „Han kommer her!" og fremfor Alt Eleasers henrivende Recitativ og Arie i fjerde Act: „Gaa! fæld min Dødsdom!", et Tonemalerie, der ikke kan andet end gribe Enhver ved sit dybe, poetiske Colorit. — Texten til denne Opera er, som de fleste, vi kjende fra Scribes Haand, riig paa musikalske Situationer og paa Theatereffect beregnede Scener, der maae bøde paa dens Mangel paa ægte dramatisk Sandhed. Ud-

styret med al den Pragt, Scenen har at byde over, saavel med Hensyn til Decorationer og Costume som til Optoge og Dands, maa denne Opera overalt hvor kun en nogenlunde værdig Opførelse kan blive den til Deel, sikkre sig sin Plads paa Repertoiret. Spørge vi nu, om dens Udførelse her svarer til de Fordringer, man med Billighed kan gjøre, da maa man vistnok med Glæde erkjende, at der ikke blot er anvendt al Omhu paa dens Indstudering, men at især Fremstillingen af de tvende Hovedroller, Rachels og Eleasers, overgaaer selv de dristigste Forventninger. Ved at erfare at Rachels Parti skulde overlades til en Debutantinde, der, foruden alle de Vanskeligheder, denne Rolle frembyder, endnu havde en saare stor at kæmpe imod, nemlig Sprogets, kunde naturligviis Forventningen ikke være spændt saare høit, trods det meget lovende Rygte, som var gaaet forud, men som vi i vort Theaters Historie desværre altfor ofte have erfaret, at man ikke tør fæste for stort Liid til. Men med desto større Beredvillighed erkjende vi, efterat have seet Jfr. **Lichtenstein**, at Theatret i hende har gjort en Acqvisition, som det for Øieblikket ikke noksom kan sætte Priis paa. Af Naturen udrustet med et for Scenen særdeles fordeelagtigt Udvortes, en klangfuld, omfangsriig Syngestemme og et smukt, tydeligt Taleorgan, har hun, i den korte Tid, hun har havt at anvende til Uddannelsen af disse herlige Anlæg, allerede gjort dette i en saa høi Grad, at denne hendes første, glimrende Prøve berettiger til de dristigste Forhaabninger. Gjerne dvælede Anm. længere ved Jfr. **Lichtensteins** yndige Fremstilling af Rachel, men han tør saa meget mindre udsætte sig for her at blive kaldet en Panegyriker, som man maaskee af det Følgende altfor let kunde tage Anledning til at beskylde ham for at være en vranten Kritikus. — Den anden Hovedrolle, hvis Udførelse overtraf vore Forventninger, er Eleasers. Var end Hr. **Schwartzens** Fremstilling af denne Charakteer ikke i den Grad et Mesterværk, som den kun ved dens totale Opfatning og Vedligeholdelsen i dens fineste Nuancer kan blive, og som kun en Kunstner af første Rang vilde kunne gjøre den til, og lykkedes det end især ikke Hr. **Schwartzen** at give Charakteren den Enhed, der er saa nødvendig for at de forskjellige, modsatte Følelser i samme ikke skulle optræde som sande Modsætninger, — hvilket især viste sig i den skarpe Maade, hvorpaa han har troet at maatte antyde Eleasers Lyst til Guldet — saa laae der dog i hele hans Fremstilling saa megen ægte Kunstsands og Stræben efter Sandhed, uden al smaalig Higen efter Effect, at den vel tør ansees som en sig over det Sædvanlige hævende Præstation, der endog paa enkelte Steder, som Forbandelsen i 2den Acts Finale og den dybt følte Arie i 4de Act, greb alle Hjerter ved sin sande, tragiske Pathos. — Have vi nu saaledes med Glæde dvælet ved det i denne Forestilling, der hævede sig til en i vor Opera usædvanlig Høide, saa troe vi ikke at behøve at opholde os længe ved det, der ikke havde dette Held, og vi kunne saaledes kun beklage, at de store Fremskridt, Hr. **Sahlers** har gjort som Sanger, ikke ogsaa have udvidet sig til hans Spil, der endnu lader savne saa Meget, og at vor fortjente Sangerinde Jfr. **Irza** alt for længe siden har ladet os opgive Haabet om, at dette hos hende nogensinde kunde blive Tilfældet. Imidlertid vare disse Savn dog ikke af den Natur, at de grebe væsentlig forstyrrende ind i Totaludførelsen af dette Stykke, — noget, vi derimod ikke kunne sige Hr. **Hvid** fri for i sin Cardinal de Brogni. Dette udmærket smukke Parti kræver en langt kraftigere Basstemme end den, Hr. H. er i Besiddelse af, og dette Savn udtalte sig flere Steder altfor tydeligen og navnligen i Scenen i 3die Act, hvor han lyser Ban over de Skyldige, hvilken derfor heller langtfra ikke kunde frembringe den rystende Virkning paa Tilskuerne som den tilsyneladende udøvede paa Theatret. Vi tvivle ikke paa, at Hr. **Holms** herlige, klangfulde Bas i dette Parti maattte fyldestgjøre langt mere end dets nuværende Fremstillers. — Førend vi forlade denne Forestilling, kunne vi ikke undlade at gjøre opmærksom paa en lille morsom Contrast idet nemlig vort Theaters tragiske Heros, Hr. Dr. **Ryge**, maa være den, der for Publikum repræsenterer Forfatterens store Synd, at lade en **tydsk Keiser** optræde som stum Person, retsom det havde været saa vanskeligt at lægge en Keiser nogle Replikker i Munden; hvorimod en paa vor Scene meget underordnet Person, Hr. **Seest**, i Choret er givet en, vistnok kun lille, Leilighed til at pousere sig, som denne ogsaa benytter paa en Maade, der vist ikke er af hensigtsvarende Virkning i det vakkre, livlige Chor, hvori han er anbragt.

Veien til Ødelæggelse er et Stykke, hvis Fortrin og hvis hele indre Construction er af en Natur, der er saa høist forskjellig fra de lette, franske Modevare, hvormed vor Scene i de senere Aaringer er bleven oversvømmet, at det vist vil vare en Stund og kræve en stor Udholdenhed hos Theatrets Bestyrelse, hvis den skulde have til Hensigt, at sikkre deslige nærende Retter en staaende Plads ved Siden af de piquante, tillokkende, franske Confiturer, Publikum hidtil har havt saa rigelig Leilighed at fordærve sin Mave paa; ja, det torde næsten være at befrygte, at Stykker som **Veien til Ødelæggelse** let kunde blive en „Vei til Ødelæggelse“ for Theatrets Kasse. Derimod maa Enhver, der ikke anseer Skuepladsen blot for en Tumleplads for franske Plaisanterier og Sædelighedens allerydderste Grændser berørende Forhold og Conflicter, men for en sand Sædernes Skole, hvor selv den meest overgivne Spøg aldrig maa komme i Strid med, eller blot tillade sig Tilsidesættelsen af Velanstændighed — enhver Saadan maa være Directionen Tak skyldig for dette Stykkes Gjenoptagelse paa Repertoiret og Theatrets Kunstnere og Kunstnerinder for den Omhu, hvormed de udførte det. At nævne Enhver især, der udmærkede sig ved en rigtig Opfatning af den fremstillede Charakteer, vilde omtrent være at afskrive Affichen; dog kunne vi ikke undlade især at nævne Hr. **Holsts** saa ægte poetiske Harry Dornton, Jfr. **Jørgensens** af Livet grebne Flane og Fru **Heibergs** — dog Stop! — thi ellers bliver dog vistnok Listen alligevel complet. — Hr. **Phisters** Goldfink vilde, trods den herlige Maske, der alt ved hans Indtrædelse fremkaldte Parterrets Bifald, ikke ret goutere Anm., hvem det forekom at Hr. P. ikke rigtigt var paa det Rene med, hvorledes han egentlig vilde behandle denne elegante Staldkarl.

— **W** —

Nyheder.

Blandt de Seværdigheder, Fremmede i de sidste Aar her have stillet til Skue, fortjener Udstillingen af de **Gobelinske Tableaux** en fortrinlig Opmærksomhed. De ere sande Kunstværker, der ikke mindre have Krav paa Beundring i artistisk Henseende, end med Hensyn til deres høie Værd som Producter af menneskelig Industri og til deres Kostbarhed. Ved en aandrig Tegning og Gruppering og en forbausende Flid og Konstfærdighed i Udførelsen saavel af de characteristiske, udtryksfulde Figurer som af alle Details, f. Ex. de rige architectoniske Zirater, er her tilveiebragt et Totalindtryk, som man har Møie ved at overtale sig til at troe, ene skyldes Sammenslyngningen og Afskjæringen af en Mængde smaae Troade af Uld og Silke i en Væverstoel. Ved at see Bagsiden af et enkelt Stykke faaer man først et Begreb om Arbeidets Complication og den overordentlige Flid, dets Udførelse maa have kostet. De dybere Farver bestaae af Uld, som hist og her er blandet med Silke, de lysere ere blot Silke og Kjøddelene Uld. — Disse Tableaux have deres Navn efter Brødrene **Gobelin**, som i sin paa kongelig fransk Regning anlagte Fabrik i Aaret 1667 bragte Væverkunsten til den høieste Grad af Fuldkommenhed, og Forfærdigelsen af disse 6 Stykker skal have medtaget over 20 Aar. — Udstillingen er i den bestandig borgerlige Forenings Lokale, Vingaardstræde Nr. 131, 1ste Sal, dagligen fra 11 til 2 og 3 til 6; Entreen koster 24 Sk. pro persona.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 16de September 1838. № 33.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Liniedandserens Børn. — Theatret. — Nyheder.

Liniedandserens Børn.

II. Forlovelsen.

Allerede i lang Tid kom et Menneske i Kyhns Huus, som, efter sit elegante Udvortes at dømme, stod i en paafaldende Modsætning til Liniedandserens Nødlidenhed og Armod. Stedets øvrige Familier tittede nysgjerrige ud af Døren, hvergang han steg op ad den steile Trappe, der førte til tredie Sal. Modehandlerfken i Stuen gav sig flere Gange i Samtale med Flora, naar hun traf denne paa Gangen, og dreiede altid Talen hen paa den Fremmede, uden at hun dog fik Andet at vide, end at dennes Navn var Alexander Leinert. Hendes Døttre havde stedse et Ærinde ud paa Gangen, naar de saae ham komme; Alexander hilste venligt, og var jo desuden saa smuk.

Oppe hos Kyhns var han en velkommen Gjæst; han maatte komme til hvilken Tid han vilde, altid bragte hans Nærværelse en munter Stemning ind i Familien. Vigo og Ludvig vare imidlertid frie for deres besværlige Øvelser. Liniedandseren selv fandt en Interesse, en Tilfredshed i hans Selskab, som han ellers aldrig følte i Nogens. Flora saae ham helst af Alle; hun — dog derom siden. Underligt nok var det, at siden en Hændelse havde ladet Kyhns gjøre Alexanders Bekjendtskab, traf det sig ofte, at der indløb anonyme Breve til dem, fra en ubekjendt Ven, som stedse vare ledsagede af smaae Pengesummer; de paastode, at de var fra ham; men Alexander nægtede det hvergang paa det Bestemteste, og Familien kunde derfor ikke gjøre Andet, end beholde Pengene og i Stilhed takke deres ubekjendte Velgjører. En sildig Aften sad Kyhn inde i sin Stue; han havde nylig været ifærd med at give Vigo Undervisning i Fransk, hvortil Drengen følte en ivrig Lyst; nu sad han paa en Stol, med begge Hænderne paa Bordet, og støttende Hovedet i dem; Vigo var falden i Søvn under Læsningen, Bogen laae foran ham. Stakkelen var formodentlig træt af de Kunster, han og Broderen hver Dag maatte gjøre omkring i Byen, for at fortjene Føden. Ludvigs Snorken henne paa Halmleiet i Krogen tydede paa en fast og rolig Slummer, og Lyset i Blikstagen kastede, med sin lange Tande, et mat og skummelt Skin over den hele Gruppe. Alexander traadte ind. Kyhn lod ikke til at bemærke det, han blev siddende ubevægelig i samme Stilling, tilsyneladende ivrig beskjæftiget med de Tanker, som gjennemkrydsede hans Indre. Den Fremmede gik hen til ham. — „Hvorfor saa tankefuld?“ — udbrød han venlig, idet han lagde sin Haand paa Liniedandserens Skulder — „Hm!“ svarede Kyhn, med en dyb Stemme, og hævede Hovedet — „jeg sidder just i dette Øieblik, og beregner den umaadelige Afstand mellem en Greve og en Stodder.“ — Der laae Noget i denne Tone, eller maaskee i Ordene, som forvirrede Alexander; Blodet foer ham til Hovedet. — „Ja De studser“ — vedblev hiin — „De har ondt ved at forstaae min Mening, men det er ikke saa underligt; der boer meget i mig, som jeg selv ikke kan blive klog paa.“ — De sidder saa ene iaften“ — sagde Alexander, fordi han mærkede, at det var bedst, at begynde paa et andet Thema — „hvor ere de Andre?“ — „Drengene sove og Flora vaager nede hos Lakaiens Kone, som ligger af Feberen.“ — „Og Deres Kone?“ — „Hun har ligget paa Hospitalet, siden De var her sidst.“ — „Paa Hospitalet!“ gjentog Alexander forskrækket — „hvorfor?“ — „O! for en ubetydelig Omstændigheds Skyld“ — svarede Kyhn, med en vild, hysterisk Latter. — „Hun vilde gaae over til Hokeren forleden Dag for at kjøbe os lidt Brænde. Hans Excellence, Minister R.s Equipage kom i det Samme jagende igjennem Gaden, hun var ikke hurtig nok til at komme af Veien for Karethen, faldt, og Hjulene kjørte over hendes ene Been. Pøbelen skreeg og kastede Stene efter Vognen, og det var med Møie, jeg kunde gjøre dem begribeligt, hvor stor Uret, de havde deri: en Minister har Lov til at kjøre Væddeløb igjennem Gaderne om han vil, og Fattigfolk maae tage Skade for Hjemgjeld, hvis de ikke ere hurtige nok til at komme bort. Saa tog jeg hende i mine Arme, og bar hende ud paa Hospitalet. Men De ryster — De bliver bleg — er det af Medlidenhed over min Kone? eller — Død og Helvede! jeg skulde dog ikke troe, at De kjender Noget til Ministeren?“ — „Nei“! — svarede Alexander sagte — „hvorfra skulde jeg vel kjende ham?“ — „Hvorfra! ja det er ikke godt for mig at vide; De kunde jo ligesaa godt kjende ham, som jeg kjender Dem, Afstanden er omtrent ens. Overhovedet, det har ofte undret mig, at De vedbliver at komme i dette Huus, ikke fordi, at De jo altid er velkommen her, det veed De, men Folk maae dog synes underligt om, at De, som kongelig Embedsmand kan finde Lyst til at besøge en ruineret, forarmet Liniedandser, med eet Ord: en Stodder — Gud skal vide, mit Selskab kan ikke skaffe Dem nogen synderlig

Fornøielse, min Kones ligesaalidet og den Eneste, for hvis Skyld jeg kan tænke mig, De kommer, er Floras — ikke sandt? Ha! ha! De bliver rød, Leinert, jeg har gjættet ret og jeg vil derfor, siden det træffer sig saa heldigt, at vi ere alene iaften, tale nogle Ord med Dem om denne Sag — jeg har længe havt det isinde. Flora er smuk, jeg har allerede i nogen Tid lagt Mærke til, at De gjør af hende, at De viser hende disse smaa Opmærksomheder, som saa godt skaffe unge Mennesker Indpas hos Pigerne. Hvad har De isinde dermed? Jeg er Floras Fader, hun er mig kjærere end mit Liv; jeg har vogtet hendes Fjed, hun er endnu from, god og uskyldig — er det Deres Hensigt at vinde hende for Dem? at forføre hende? — De kan maaskee gjøre det, — men saasandt som der lever en Gud over os Begge, om det var den sidste Minut jeg levede, jeg vilde bruge den til at hævne mig paa Dem derfor: De kjender mig kuns halvt, hvis De troer, at Sligt lod sig gjøre. Svar mig, Leinert!" — „De har talt haardt og krænkende til mig," — udbrød han blød og bevæget — „men De er Floras Fader; jeg tilgiver og glemmer det, og skal svare Dem ligesaa aabenhjertig, som De spurgte: De tog ikke feil, naar De troede, at jeg meest kom her for Floras Skyld; jeg kan ikke nægte det — hvem kunde see denne uskyldige, barnlige Pige, uden at elske hende? Men den Kjærlighed, jeg føler, stræber til et ædlere Maal, end en skjændig Tilfredsstillelse af blot sandselig Lyst. Som De veed, er jeg Copiist i Rentekammeret, jeg staaer paa Pointet til at avancere; naar det er skeet, er jeg riig nok, til at soutenere os Begge, hun elsker mig, og da De nu har tvunget mig til at røbe vor Hemmelighed, beder jeg Dem om Floras Haand." — „Hvoraf veed De da saa bestemt, at hun elsker Dem, Leinert" — spurgte Kyhn, overrasket og forundret, og tillige venlig stemt over den aabne, hjertelige Tone, hvori Alexander talede. — „Jeg har vidst det over et Aar," svarede han smilende; „see her Beviset derfor." — Han fremtog med disse Ord en Billet af sin Brevtaske, som Flora allerede for lang Tid tilbage havde skrevet ham til, og som ikke lod Faderen beholde nogen Tvivl tilovers. — „Nu, hvad siger De, Kyhn?" — „Jeg siger, at De er et bravt, ærligt Menneske" — yttrede han i en stille, alvorlig Tone; „jeg seer at Flora elsker Dem; hun er det eneste Gode, jeg endnu har tilbage paa Jorden, tag hende, Leinert, jeg betroer nu rolig hendes Fremtid i Deres Hænder; De vil gjøre den saa lykkelig, som hun fortjener det." — I dette Øieblik gik Døren op, Flora traadte ind; hun kunde see paa begge de Tilstedeværende, at der var forefaldet en Sag af Vigtighed mellem dem, men fik ikke Tid til at gjøre nogen lang Betragtning derover, thi neppe saae Alexander hende, førend han, med et jublende Glædesudbrud, styrtede hende imode, og trykkede hende op til sit Bryst, — „Lette, yndige Fee!" udbrød han stammende, „nu er Du min. Din Fader veed Alt! han har givet sit Samtykke." — Og han trykkede hende tæt op til sig og qvalte hendes Glædesskrig i tusinde glødende Kys. Vigo vaagnede ved denne Tummel, han betragtede dem Begge et Øieblik forundret, gned Øinene, hævede sit skjønne, lokkede Hoved op fra Bordet, loe, og udbrød i et skingrende Hurra. — Flora snoede sig halv undseelig og rødmende over Alexanders Heftighed, ud af hans Favntag; hendes Øine syntes spørgende at hvile paa Faderen, som stod henne for Bordenden. Der laae et underligt, bævende Udtryk i hans Ansigt; man kunde tydelig see den Umage, det kostede ham, at bekæmpe sin Rørelse; han taug, men med en sjelden inderlig og tilfreds Mine nikkede han til hende. Hun ilede hen til ham, slyngede sine Arme om hans Hals, og hvidskede, grædende af Glæde: „o! min kjære, gode Fader!" — Mandens Bryst arbeidede voldsomt, han lagde sin Haand paa hendes Hoved, og skjød hende sagte over til Alexander. — „Det er en Himmel af Salighed, at see Eders Lykke, Børn," — sagde han med en brudt, lav Stemme, — „jeg kan ikke holde ud at være Vidne til den; her — her indenfor," han lagde Haanden over sin brede, hvælvede Pande — „er et Helvede — det passer ikke til hinanden — Gud gjøre Eder lykkeligere end jeg er, det er Alt hvad jeg vil bede ham om." Han lod Haanden glide ned over Ansigtet og gik ind i det næste Værelse. — „Og Du!" — hvidskede Flora forundret idet hun klyngede sig op til Alexander, „hvorledes er det gaaet til? Fortæl mig det — har Du fortalt Fader Alt?" — „Ikke Alt, kjære Pige!" svarede han glad — „han veed endnu egentlig Intet om hvad der angaaer mig; jeg turde ikke aabenbare ham saa meget paa een Gang, men det skal nok blive godt det Hele — stol kun derpaa." Han fortalte hende nu hvad der var passeret førend hendes Ankomst. Han var lykkelig, som den jublende Lærke: den lette, yndige livfulde Flora laae i hans Arme, hendes varme, duftende Aande blev til Eet med hans, deres tindrende Øine flammede, imedens de speilede sig i hverandre. Alexander kyssede den friske Morgendug bort af hendes bløde, svulmende Læber. Kyhn kom ikke mere tilsyne denne Aften, og Vigo var fra sin Krog et taus, men glad Vidne til deres Lykke.

III. Doktoren.

Det var en Aften i Begyndelsen af Mai Maaned. Sneen laae i Gaderne; man havde ikke tændt Lygterne, det var skummelt og mørkt rundtomkring; efter vedkommende Inspections Bestemmelse, skulde Maaneskinnet oplyse tilstrækkeligt, endskjøndt det, bag de tykke, sønderrevne Skymasser, kuns tog sig ud som et Sorgelys i et Gravkammer. Hist og her paa den mørke Himmelbue glimtede enkelte Stjerner frem, ligesom hoppende Lygtemænd i en Hedemose, saa hurtigt forsvandt de bag de mørke Forhæng, Stormen drev forbi dem i iilsom Fart.

Oppe ved Vestervold, paa den modsatte Side af Husene, stod en høi, dunkel Skikkelse, indhyllet i en Kappe, Man kunde have antaget ham for en Billedstotte, saa ubevægelig som han der stod, lænende sig over mod Volden, uden at agte paa, at Varmen af hans Legeme efterhaanden optøede Sneen, eller at Vinden pidskede ham Rimen fra Træerne ovenover ned i Ansigtet; han blev staaende, lagde ikke Mærke til den Opmærksomhed, han tildrog sig hos de Forbigaaende, thi det var endnu tidlig

paa Aftenen; med eet Ord: agtede paa Intet, uden de Tanker, som gjennemkrydsede hans Indre, og disse vare af en sjelden, affectfuld Natur, thi hans Øine sprudede Ild, og glødede som Phosphor i Mørke, og af og til foer en hectisk Rødme over hans blege Ansigt; Læberne vare i en bestandig Bevægelse, han udstødte Ord: „Jeg kunde have Lyst til at gaae op til ham" — hvidskede han sagte — „træde frem for ham, spørge ham, om han kjender mig; han har nu ikke seet mit Ansigt i 21 Aar. — En og tyve bittre, lange, glædeløse Aar, en Tid fuld af Qvaler, der lod mig gjennemgaae Ulykkens og Elendighedens Skole, lige til Randen af Lastens Afgrund — hvor hurtige ere de maaskee ikke forsvundne for ham. — Han kan ikke, som jeg, erindre sig hver Dag ved en ny Kummer og — han har jo heller ikke i 21 Aar længtes efter Leilighed til Gjengjeldelse — Død og Helvede! saa usselt et Menneske er Moritz Kyhn da blevet, at han ikke engang er istand til at hævne sig, saa dybt er han sjunken, at han taaler Alt, hvad de paalægge ham, og, ligesom Æselet, blot sukker og finder sig deri." — Han holdt pludseligt inde med sin Tale, ved at bemærke den urolige Færsel, som paa eengang opstod i Værelserne paa anden Sal af det Huus, han saae op til. Skygger af Mennesker med Lys i Haanden svævede hurtig frem og tilbage bag de nedtrukne Gardiner, og det forekom ham som om han af og til hørte et undertrykt, dæmpet Klageskrig. Lidt efter blev en Nøgle stukken i Porten, den gik op, og en Tjener ilede ud paa Gaden. Manden gik ham imøde og standsede ham. — „Hvad betyder Allarmen deroppe?" spurgte han, med en levende Ivrighed — „hvad er paafærde?" — „Stands mig ikke" — svarede den Gallonerede — „Excellencens det mindste Barn har sjunket en Malmkugle, jeg skal hen efter Doktoren." — „Efter Doktoren!" — gjentog den Anden, idet der i samme Minut syntes at gjennemfare ham en Idee, — „saa behøver Du ikke at gaae langt, min Ven! før mig derop, jeg er Læge." — „De!" yttrede Tjeneren, med et tvivlende Blik, idet han kastede sine Øine paa den høie, imponerende Skikkelse, som stod foran ham — „er De Doktor W.?" — „Nei!" var Svaret; „men den eneste Forskjel mellem os To, er, at han har givet Præst og Grav er større Fortjeneste end jeg; nu hurtig! før Du mig kuns op — Hans Excellence skal nok blive tilfreds med mig." Der laae noget saa Rædsomt, Gyseligt i den Tone, og i det mørke, gnistrende Blik, hvormed Kyhn sagde disse Ord, at Tjeneren med den denne Klasse af Mennesker eiendommelige Hurtighed foer et Par Skridt tilbage; men han gjorde ikke flere Indvendinger imod at opfylde hans Forlangende, og de gik op i Huset.

(Fortsættes.)

Theatret.

Vi have med megen Længsel imødeseet den første Nyhed, som denne Saison skulde bringe os, og vi saae halvt om halvt et godt Omen deri, at den imod Sædvane lod vente paa sig, istedetfor at præsentere sig strax ved Saisonnens Aabning; thi det er bekjendt, at i Almindelighed kun gode Kunstnere lade vente paa sig, og i Analogie hermed sluttede vi til den bebudede Nyhed. Men, det er vel ikke første Gang, at de skjønneste Forventninger ere blevne skuffede ved „en Kones Caprice." At en capricios Kone maa være en meget kjedelig Gjenstand for en Ægtemand, kunne vi begribe, og det er formodentlig for at gjøre dette ret indlysende, at Forf. til nærværende „Kones Caprice" har fremstillet hende saa kjedsommelig som muligt. Men Publikum er ligesaa capricieust som Konerne, det vil nu engang see selv det Kjedsommeligste fremstillet paa en morsom Maade, og det kan derfor ikke undre Nogen, at Publikum og Forfatteren dennegang ikke kunde sympathisere. Vi have naturligviis nu, efter at have seet dette Theateraars første Nyhed, opgivet vore første Formodninger om Aarsagen til dens lange Udeblivelse, og troe at gjætte rigtigere naar vi antage, at Theaterdirectionen har undseet sig ved den Ubetydelighed, den havde at byde, og ikke gjerne ønsket at Saisonnens første Forestilling skulde give overtroiske Mennesker Anledning til slemme Spaadomme for Fremtiden. — „En Kones Caprice" er et Stykke, som vistnok aldrig burde komme paa Brædderne der, hvor man kun har et eneste Theater, og hvor man altsaa aldrig behøver at være forlegen for Nyheder, der ere værdige Gjenstande, saavel for Kunsten som for Publikum.. En Kone, der intet Andet mangler i sin huuslige Lykke end at hendes Mand skal være jaloux; en Mand, der, i den Hensigt at hævne sig paa sin Kone, da han har erfaret at hun lægger an paa at opnaae bemeldte sit Ønske, ikke undlader at compromittere sig og hende i et heelt Selskabs Nærværelse; en ung Nar, der skal være Midlet for den capricieuse Kones Intrigue, og endelig en Blanding af en raffineret Kammerjomfru og en naiv Landsbypige, der figurerer som hendes Fortrolige: — det er Personalet, der, i en flau, overfladisk Dialog, kjeder Tilskuerne en Timestid. Skjøndt det nu af Stykkets hele Oeconomi er klart, at der aldeles ikke er Plads for store combinerede Nummere med Chor osv., saa har dog Forf. ikke troet at kunne undvære disse Ingredientser, og disse Scener faae virkelig ved den plumpe Maade, hvorpaa de ere anlagte, et Slags parodisk Udseende, der udgjør det eneste Morsomme i hele Stykket. Musikken er i den lette franske Maneer, men altfor triviel og charakteerløs til at den skulde kunne laane Stykket den Interesse, som det selv i saa høi Grad mangler. Hvad nu Udførelsen af denne Naritet angaaer — der, uagtet den utvetydige Kulde, hvormeddet blev optaget, dog endnu sees ansat til Opførelse, formodentlig af fortsat „Caprice" — da hævede den sig ikke til noget synderlig høiere Standpunkt, end det, Stykket selv indtager. Jfr. Holst er endnu altfor meget Begynderinde til at hun skulde kunne give en Rolle Interesse, der ganske maa staae eller falde med Udførelsen. Hr. Schwarzens Ægtemand opfylder derimod enhver billig Fordring og han vidste virkelig at lægge en saadan Heftighed i Scenen, hvor han spiller den Skinsyge i alle de Fremmedes Nærværelse, at det Upassende heri ret maatte blive iøienfaldende. Hr. Sahlers viste i sin Opfatning af den jammerlige Fyr, der skal afgive den lystige Person i Stykket, vel noget Lune, men han er dog for lidt Skuespiller til at han skulde kunne give en saadan skizzeret Figur det komiske Liv, hvorpaa det her saa ganske kommer an. Hos Mad. Kragh kunne vi kun beklage den megen Flid, hun har spildt paa sit Partie, der selv ved hendes vakkre Behandling ikke kunde interessere. — Vi havde den anden Aften, denne Nyhed kjedede Publikum, Leilighed til i et lille Stykke, der blev givet iforveien: „Huusundersøgelsen", at see en ung Debutant Hr. Hansen jun., der nogle Aftener derpaa igjen er fremtraadt i „Frieren og hans Ven." Skjøndt endnu fuldkommen Begynder, vakte han dog ret gode Forhaabninger, da han er i Besiddelse af et meget smukt Organ og ikke fremsagde sine Replikker uden Følelse. Men skal han udelukkende bestemmes for det Rollefag, hvori han er optraadt og hvori Theatret nok kan behøve en Rekrut, da maa der anvendes en ikke liden Dressur, for at vore Forhaabninger ikke altfor seent skulle gaae i Opfyldelse. I „Huusundersøgelsen" var Mangelen herpaa endda ikke saa kjendelig, skjøndt Uvantheden paa Scenen naturligviis ogsaa her i høi Grad røbede sig; men i „Frieren og hans Ven" kræver Rollen altfor megen Verden til athans svage Sider ikke for paafaldende maatte fremtræde.

Ogsaa fandt vi ved denne Forestilling, hvad vi nok syntes at mærke ved hans første Fremtræden, at hans Maade at fremsige sine Replikker paa, altfor meget er modelleret efter hans Broders, hvilket, da denne har været hans Forgænger i begge Rollerne, var saa meget mere naturligt; men hvilket vi dog ikke tor anbefale ham som den bedste Skole. Vi kunne ved denne Leilighed ikke lade ubemærket, at det vist maa have undret enhver flittig Comoediegænger, at Theatrets Bestyrelse ikke endnu har fundet Anledning til at lade en anden ung Begynder forsøge sig i dette Rollefag — vi mene Hr. **Gundersen**, der ved Conservatoriets Aftenunderholdninger vakte en saa grundet Opmærksomhed, og det saa meget mere som næsten alle de franske Smaastykker, der have faaet Plads paa vort Repertoire, give Leilighed dertil. Vel have vi Intet imod, at Begynderen kan have godt af, ved først at figurere en Tidlang i Choret og smaa Tjenerroller, at vinde den Frihed paa og det Kjendskab til Scenen, der er en saa nødvendig Betingelse for Skuespilleren; men en altfor lang Staaen i Stampe kan paa den anden Side have de skadeligste Følger for det fremadstræbende Talent, idet at Lysten kjølnes og Modet nedslaaes, naar den unge Kraft berøves al Leilighed til at øve sig. Vi troe derfor at Theatrets Bestyrelse ikke vil mistyde Hensigten med at vi gjøre den opmærksom herpaa, saameget mere som Theatret for Tiden kun eier saagodtsom en Eneste, der ret egner sig for dette Fag, nemlig Hr. **Holst**. — Den i Anledning af en fremtrædende Debutant nys berørte Fremstilling af det lille Stykke „**Huusundersøgelsen**" gav os Anledning til at bemærke et Misgreb i Hr. **Kraghs** Fremstilling af Tjeneren Morell, som vi ikke bør undlade at gjøre denne agtværdige Skuespiller opmærksom paa. Det er aldeles nødvendigt at Publikum strax ved denne Persons Optræden saa meget som muligt gjøres bekjendt med hvad han egentlig fører i sit Skjold. Men som Hr. **Kragh** lader ham fremtræde, er det aldeles umuligt at troe Andet, end at Morell virkelig er den ærlige Karl, for hvilken man antager ham. At han har kunnet skuffe sine Omgivelser, er i sin Orden, men Publikum bør ikke skuffes og den gode Charakteertegner maa altid ved et Træk kunne antyde for det, hvad Forfatteren først sildigere kan faae Leilighed til at udvikle. Som Hr. **K.** nu behandler den hele Scene med Fiskalen, kan man umuligt andet end antage, at han virkelig er Ærligheden selv og Tilskueren berøves derved Leilighed til at følge Handlingens Gang saaledes som Forf. maatte ønske det. — Heller ikke Jfr. **Petersens** Fremstilling af den unge Pige kunde vi finde tilfredsstillende. Denne Skuespillerinde er allerede for vant til at spille raffinerede Kammerpiger og Holbergske Perniller til at hun let skulde vogte sig for at lade enkelte Smaatræk titte frem, der kun lidet harmonere med den ædlere Qvindelighed, der maa være fremherskende i Roller som den nærværende. Vort Theater er saa rigt paa unge Skuespillerinder, der mere egne sig for deslige Roller, og Jfr. **Petersen** har derimod vist et saa afgjort Tallent for et Rollefag, der hører til de vanskeligere at tilfredsstille i, at hun med Rette kan vente, ikke for ofte at komme i Collision med de førstnævnte. Hovedrollerne i det nævnte Stykke udføres forresten paa en Maade, der vil sikkre det en velvillig Modtagelse, naar det ikke bydes altfor ofte — Noget, man ved de Produkter, der kun nogenlunde hæve sig over det Middelmaadige, kun er altfor tilbøielig til. — Det tredie Stykke, der sluttede denne Aften, var **Heibergs** yndige, overgivne Vaudeville „**Nei**". Anm. kjender ingen Fremstilling paa vort Theater, hvori Alt lige til det allermindste er saa harmonisk sammensmeltet som ved Udførelsen af denne Vaudeville, og den kan derfor ikke andet end, ovenpaa en saa fad Flauhed som „en Kones Caprice," frembringe den meest velgjørende Virkning. Det var som om man, efterat have ynkelig listet sig frem over en, med spidse Stene brolagt ujevn Vei, nu endelig befinder sig i en frisk, lysegrøn Lystskov, hvor Alt, lige til det mindste Græsstraa, er skabt for at behage. Pariserne have nylig gjort os den Compliment at fortælle, at en dansk Dandserinde forstaaer at tale Fransk med Benene; vi maae til Gjengjeld opvarte dem med den Sandhed, at Fru **Heiberg**, ved sin Behandling og Modulation af det ene lille Ord „Nei", forstaaer at virke Mere end mangen en fransk Opera.

—**W**—

Nyheder.

Vor Literatur er nylig bleven beriget med en ny Samling af **Fr. Paludan Müllers** Poesier, der, udkommen paa **Reitzels** Forlag ligesom den tidligere „første Deel", slutter sig til denne som anden Deel" og indeholder: Fyrste og Page, Skuespil i tre Acter, poetiske Fortællinger, og blandede Digte. Fyrste og Page er allerede ved dets Opførsel paa den kgl. Skueplads blevet det theaterbesøgende Publikum bekjendt, og vi skulle derfor derom kun bemærke, at endskjøndt det endnu ikke er lykkedes denne iøvrigt saa fortjenstfulde unge Digter at behandle det romantiske Element i dramatisk Form til den nuværende Smags fuldkomne Tilfredshed, saa fortjener dog netop det, der maaskee har bidraget endeel til, at hans Skuespil ikke have gjort synderlig Lykke, nemlig hans Reenhed for al Maneer og overdreven Exaltation, væsentlig Paaskjønnelse. Iøvrigt kan det ikke negtes, at da det temmeligt ordinaire Sujet til dette Stykke ingen fremragende Characterer eller ualmindelig piquante Situationer indeholder, kunne disse Mangler naturligviis mindst ved Opførelsen erstattes af den harmoniske og graciøse Tone i Sproget, der er Forfatteren saa eiendommelig og som gjør, at ethvert af hans literaire Arbeider med Føie kan ansees som en Berigelse i sproglig Henseende. De tre poetiske Fortællinger, dette Bind indeholder: **Beatrice**, **Vestalinden**, **Slaven**, høre uden Tvivl til det Skjønneste, vor Literatur i denne Genre har at fremvise. Den poetiske Fortælling er **Paludan-Müllers** rette Element, hvori hans rige Talent ikke sjeldent udvikler en blomstrende Yppighed og Ynde, der saavel i de fremstillede Handlinger og Billeder som i den lette Rhytmus og det utvungne Riim, fuldkommen kan staae ved Siden af de italienske Classikeres. Om disse Mønstere og Mestere i den versificerede Roman minder ogsaa især den første af hine Fortællinger, Beatrice, der udfolder sig i den sydlige Himmels yndigste Colorit, stiger i vilde Lidenskaber til en svimlende Høide og synker som Ebbens Bølge sukkende tilbage, indtil den sidste Klagetone:

„O var jeg død, saa fik jeg Ro."

I „Vestalinden" er udtryksfuldt skildret en Sjælekamp, der gaaer fra Fortvivlelsens Banvid til Hengivelsens Rolighed; men i „Slaven" har Digteren sat den ulykkelige polske Frihedshelt, Peter Wysocki, et Minde, saa skjønt som vel endnu intet er blevet opreist for ham, og **Paludan-Müller** har derved viist, at den Bebreidelse, man vistnok for en stor Deel med Rette er tilbøielig til at gjøre vore bedre Digtere, nemlig at de saa lidet interessere sig for Tidens Smerter og ædlere Bestræbelser, dog ikke tilkommer ham, en Bebreidelse, som iøvrigt indbefatter et fuldgyldigt Svar paa den Klage, der fra mange Sider høres, over Nutidens Mangel paa Sands for Poesien. Den Digter, der har Medfølelse for sin Tid og veed at opfatte og fremstille det Poetiske i dens Retning, vil aldrig behøve at klage længe over hiin Mangel, og det er saa langt fra, at han, for at vinde sine Samtidiges Opmærksomhed og Yndest, behøver at smigre deres materielle og egoistiske Bestræbelser, at han tvertimod gjerne kan optræde dadlende og tordnende imod disse, som en af Oldtidens Propheter, naar han kun selv er greben af en bedre sand Erkjendelse, naar han kun ikke miskjender det Betydningsfulde i Tiden, naar han kun yttrer sin Deeltagelse for Tidens Kamp og Lidelser, sin over alle smaalige Hensyn ophøiede Interesse for Menneskehedens Fremskridt og Udvikling, og naar han veed at udtrykke Alt dette i rene og fulde Toner, da vil han vist ikke savne sine Samtidiges Erkjendelse og Paaskjønnelse. Men saadanne Digtere ere sjeldne; dem savner vor Tid, for at vise den det Skjønne, det Ædle i dens Formaal, for at opmuntre, trøste, belære og straffe den. Vi ville hjerteligt ønske, at **Paludan-Müllers** ligesaa alvorlige og dybe som rene og harmoniske Toner alt meer og meer maatte hellige sig til dette, det skjønneste og taknemmeligste Formaal. De blandede Digte, dette Bind indeholder, ere deels allegorisk-didactiske, deels lyriske og romantiske; blandt disse sidste udmærker sig især „Donna Rosa, et af Don Juans Eventyr", hvori denne famose Charakteer tilkjendes en bedre Straf end i Operaen, idet den nemlig bliver gjort latterlig. Med Hensyn til **Paludan-Müllers** lyriske Digte kunne vi ikke undlade at bemærke, at ligesom det bliver tydeligere, at denne Digter allerede langt har tilbagelagt det lyrisk-erotiske Stadium, saaledes savne ogsaa hans Digte i denne Genre hiin letbevægelige Flamme af dybe ungdommelige Følelser, der gjør et saa sindsforfriskende Indtryk, og som desværre synes næsten at være uddød blandt vore Digtere, thi en usalig, visfen Heine-Manie, der bestandig endnu gjerne viser sig, er kun en forvrænget Maske over Tomheden, hvorover dog **Paludan-Müller** saavelsom som enhver sand Digter er langt ophøiet.

Red.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 30te September 1838. № 34-35.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Liniedandserens Børn. (Sluttet). — Theatret.

Liniedandserens Børn.

III. Doktoren.

(Sluttet).

En fiin, bleg Dame traadte, da hun hørte dem komme, ud paa Trappegangen med et Lys i Haanden; hun studsede og forskrækkedes ved at see en Ubekjendt, i Stedet for den ventede Læge, følge med Tjeneren. Hans Dragt, hvorpaa det flammende Vorlys kastede sit Skin, gav just heller ikke ret store Tanker om hans Værd; thi den grove Kappe, som indhyllede ham, var paa flere Steder stoppet, lugslidt og falmet — i Grunden kun en slet og simpel Dragonkappe. Den blege Dame havde altsaa skjællig Grund til sin Skræk. — „Hvem er De?“ — spurgte hun bævende, og traadte et Skridt tilbage for det Blik, hvormed Kyhn betragtede hende. — „Hvis jeg skulde fortælle Dem det omstændeligt“ — svarede han kort, — „kunde Deres Barn imidlertid baade døe og blive begravet; det er derfor klogest, at jeg opsætter mit Svar; — jeg kommer her i Qvalitet af Læge, da jeg hører, at De for Øieblikket trænger til en saadan.“ Med disse Ord traadte han ind i et brillant Værelse, og hans frie, dristige Mine indgjod paa eengang baade Frygt og Tiltro; Damen bad ham i en høflig Tone at følge hende, og de skrede igjennem en stor, rigt oplyst Sal, ind i et Sidekabinet. En midaldrende Mand, med et Ordenskors paa Brystet, sad derinde i Hjørnet af en Divan, paa hvilken en lille Pige laae, lænende sit Hoved op mod ham. Neppe saae han de Indtrædende, forend han glad foer dem imode. — “Glæd Dig, søde Emma,“ hvidskede han med en dæmpet Stemme, — „Faren er overstaaet; hun hostede for lidt siden, derved gled Kuglen tilbage i Munden — her er den, vi have ikke længer Noget at frygte.“ — Med et Glædesskrig foer Damen hen imod Divanen til den Lille. Barnet smilede og strakte kjærligt sine smaae Hænder op mod den unge Moder, som tog det i sine Arme og ilede jublende og dandsende med det ind i det næste Værelse. Kyhn havde stiltiende betragtet den hele Scene; han stod midt paa Gulvet, endnu indsvøbt i sin Kappe, med Armene overkors, og Hovedet bøiet noget forover mod Brystet, saa ubevægelig og tilsyneladende følesløs, som Modellen for en Kunstner; kun det glødende Blik, der, ufravendt og fast, hvilede paa Barnets Fader, vidnede om, at Billedet havde Liv. — „Jeg takker Gud“ — udbrød den Fremmede, „at Deres Nærværelse ikke længer er nødvendig, Herr Doktor, men — —!“ Han taug forundret og opdagede først nu, at han, istedetfor Doktor W., saae en Fremmed for sig. — „Jeg beklager, at det er Tilfældet“ — svarede Kyhn. — „Skade at jeg kom saa sildigt!“ — — „Hvorledes!“ sagde den Anden, med en bævende Røst, idet han nøiere betragtede hiin — „tager jeg feil? — denne Stemme, disse Træk —?“ „Nei, Du tager ikke feil“ — gjenmælede Liniedandseren med en dyb, lav Tone, medens han strøg sit mørke, krøllede Haar tilbage fra Panden, — „see kuns ret paa mig — gjenkjender Du i disse udmarvede, sammenskrumpne Træk ikke mit Ansigt? Jeg er Moritz Kyhn, din Tvillingbroder!“ — Den Fremmede udstødte et lydeligt Forundringsskrig; han foer ham imøde med aabne Arme, men Kyhn traadte undvigende til Siden. — „Deres Excellence forglemmer Dem“ — yttrede han med en bitter, skjærende Stemme. — „Betænk blot! jeg er den samme Moritz, der i hiin Tid vakte saamegen Opsigt her i Byen, fordi jeg, som Søn af en Etatsraad, vovede at fatte Kjærlighed til en Kunstberiderske; det var mig, De dengang foragtede, og ikke vilde vedkjendes som Broder! — men De har maaskee glemt denne ubetydelige Historie.“ — „Broder! kjære Broder!“ udbrød den Anden blød, „lad dette være glemt; vi have maaskee begge feilet — bær ikke længer Nag, jeg skal stræbe at gjengjelde Dig Alt.“ — „Gjengjelde!“ raabte Kyhn, med en undertrykt Latter — „kan Du gjøre de Døde levende? Mener Du, at alt det Guld, Du eier, kan gjengjelde den døde Engel en eneste Dag af de 6 Aars Qvaler, Du voldte hende? Johannes! Du har Meget at at gjengjelde, Mere end Du nogensinde kan. Du har bragt mig en døende Faders Forbandelse; Din var Skylden, at jeg blev gjort arvelos, at min Familie hadede og tilsidst foragtede mig; Du bagtalte mig hos den, Du har gjort mit Liv til et Helvede, og paa Din Regning vil enhver af de Synder komme, som jeg siden den Tid har begaaet. Det var Din Skyld, at jeg tog her fra Byen, fulgt af Spot og Haanlatter, fordi jeg vilde holde mit Løfte til Anine; enhver anden Næringsvei var mig spærret; for at tjene mit Brød maatte jeg derfor lære hendes Kunst og ernære mig som Gjøgler, som Liniedandser. Sex Aar levede Anine som min Kone; hun var tilfreds og lykkelig fordi jeg elskede hende, endskjøndt vor Lod i al den Tid var Armod, en bitter, haard Armod,

hun har dog aldrig forbandet Dig, hendes sidste Ord var den Bøn: at jeg skulde glemme Din Færd. Jeg giftede mig paa ny, for at faae en Moder til mine Børn, og prøvede Lykkens Omskiftninger i de fleste Lande af Europa. Siden et Aar boer jeg nu her i Byen; jeg har sultet, lidt Nød, og ikke jeg alene, jeg kunde bære en saadan Skjæbne med Rolighed, men jeg har hørt mine Børn græde af Hunger, hørt min Kone forbande det Øieblik, som knyttede os sammen. — Forgangen Dag gik hun over Gaden just som Din Vogn rullede igjennem den; hun var lidt svagelig den Stakkel og kunde ikke hurtigt nok komme afveien, hun faldt, Karethens Hjul overkjørte hende, imorges døde hun paa Hospitalet. Hører Du, min Broder! Alt dette er Din Skyld, Du er Aarsag i og Stifter af min hele Elendighed; — og hvorfor satte Du Ondt for mig hos Fader? Hvorfor bragte Du ham til at hade, at forbande mig, til at gjøre mig arveløs? — Maaskee for mit Vel, eller for Familiens Ære? Nei, Johannes! Jeg veed det, Anine har betroet mig Grunden dertil: Du vilde blot hævne Dig, tage en Smule Gjengjeld, fordi hun foretrak mig for Dig — jeg elskede hende, jeg mener at have bevidst det, Du derimod vilde kun tilfredsstille Din Vellyst — forstaaer Du mig?"

Der gives en vis Grad mellem Afmagt og Selvbevidsthed, saa at sige en Art vaagende Drøm, og saaledes var Johannes's Tilstand, medens Kyhn endnu længe, med en frygtelig Veltalenhed, vedblev at opregne de virkelige eller indbildte Ulykker, hiin havde bragt over hans Liv, uden at lade ham komme til Orde et Øieblik. — „Du tager feil i Alt, skrækkeligt feil" — hvidskede han svagt og stønnende, da han endelig tang og nu betragtede ham med et tindrende, harmfuldt Blik. — „Nei, Johannes!" var hans Svar, — „jeg tager ikke feil, og jeg har fortalt Dig Alt dette, for, naar engang en sikker, dræbende Hævn, ret en frygtelig Gjengjeldelse rammer Dig, at Du da kunde vide fra hvem den kom, husk saa paa hvad jeg har fortalt i denne Time, glem ikke, at det er Din Tvillingbroder, som sender den." — Just som han havde sagt disse Ord, aabnede den blege Dame Salsdøren. Kyhn bukkede og gik i det samme ud af den. Forbauset stirrede Begge efter ham, men han skred uhindret igjennem Værelserne og lod Portneren lukke sig ud.

IV. Dyrehauge-Scener.

Sommeren er atter kommen over Landet. Dens Aande vækker Alt til Liv og Munterhed, klæder Enge og Træer i deres Stadsdragter og lærer Lærken at synge sine i den lange Vinter forglemte Melodier. Hovedstadens Familier besøge igjen deres forladte Lyststeder, nyde Naturen, sværme, sukke og længes i den; Spadseregange og Stier fyldes med pyntede Herrer og Damer; unge Elskende forvandle Kjøbenhavnernes fælleds Ammestue — Kongens Hauge — til en Offerlund for Freia, holde Stævnemøder der, og udkurre gjensidig deres Følelser og Ømhed for hinanden. Alt Levende iler ud af Portene, Droscher og Kaffemøller jolle velbesatte afsted til Charlottenlund, og den Eneste, som bliver tilbage, er Morbroder paa Assistencen — han sidder bag sin Pult, og smiler honningsød ad alle de Panter og Forskrivninger, der strømme ind til ham.

Den Sommer, jeg her taler om, begunstigede et særdeles favorabelt Veirligt Dyrehaugstiden. Bakken var opfyldt med alskens Rariteter; foruden forskjellige, aldrig forhen seete Tyre, vilde Svin og mange andre Mærkværdigheder, havde flere Sorter Taskenspillere, Beridere og deslige Kunstnere opslaget deres Boder der. Blandt disse var i Særdeleshed en Liniedandser-Familie, som tildrog sig almindelig Opmærksomhed. Grunden hertil var først og fornemmelig den sjeldne Færdighed og Behændighed, de lagde for Dagen i deres Præstationer, og dernæst, den eiendommelige Maade, hvorpaa de optraadte. De betjente sig ikke af det almindelige Charlatanneri, de øvrige Gjøglere brugte, for at tildrage sig Publikums Opmærksomhed; ingen skrattende Trompet, eller en ligesaa ufordragelig Bajaz kaldte de Spadserende til dem, en simpel Reebline, som endte sig ved et lille Telt, indhegnede Scenen, og midt paa denne stod opreist en Buk', hvorfra et tyndt Toug gik, hvis ene Ende var fastgjort ved en Bjælke, i Toppen af et uhyre høit Egetræ. Hele Personalet bestod af tre Personer: To Drenge og en aldrende Mand. De to Førstnævnte indskrænkede sig blot til gymnastiske og athletiske Kunststykker, og for det meste var Tilskuernes Interesse alene knyttet til dem, endskjøndt Faderen, med en utrolig Grad af Færdighed og Sikkerhed, uden Hjelp af Ballanceerstok, svaug sig omkring paa den høie Line, saa behændigt som en Abekat paa sin Stang. Begge disse Drenge vare udmærket smukt skabte; der laae i deres hele Maneer og Væsen at træde frem paa, en vis Barnlighed og beskeden Frygt, og al den Roes, det udeelte stormende Bifald, der skjænkedes dem, var ikke istand til at forjage det stille, sørgmodige Udtryk, begges Aasyn viste. Læseren ahner formodentlig, at den her omtalte Familie var Kyhns. Moritz selv var Liniedandseren og de to yngre Vigo og Ludvig, hans Børn. — Han syntes ikke at agte stort paa den Lykke, han gjorde fremfor de Øvrige; man saae ingensinde et Smiil, eller blot en venlig Mine opklare de mørke Træk i hans barske Ansigt; Mængdens Bifald var ham ligegyldigt og af og til kastede han fra sit ophøiede Standpunkt et næsten haanligt og foragteligt Blik ned omkring sig. Kun naar den gamle Krøbling, som paa et Tallerkenskaar indsamlede Penge blandt Tilskuerne, kom hen til ham, viste han sig tilfreds og strøg den store Bunke til sig, med et sarkastisk Smiil. Flora var ikke med dem; Alexanders Bønner havde formaaet Kyhn til at lade hende blive tilbage i Byen og hun boede nu, lykkelig og tilfreds med sin Skjæbne, hos en af den Forstes Slægtninger. Vigos sjeldne Skjønhed, Ludvigs aabne, blide Træk vandt dem altsaa Alles Gunst. Enhver, som besøgte Bakken, maatte see dem; Rygtet udspandt hundrede fabelagtige Historier om en fornem Fødsel; man gjorde dem til Grevesønner, Baroner, og Gud veed alle de andre fortræffelige Egenskaber, der tillagdes dem. Saameget er imidlertid vist, at ingen af

de øvrige Kunstnere — om jeg tør bruge dette hæderlige Udtryk — kunde rose sig af et saa talrigt Besøg som disse; det begyndte ordentligt at blive Mode, at hente Drengene om Aftenen op paa de forskjellige Landsteder, som Ministrene og andre af Hovedstadens første Familier beboede; her maatte de da for Selskaber gjentage deres Kunststykker, og disse Toure skaffede dem en rigere og mere indbringende Fortjeneste end den, de havde om Dagen. Mangen blød, lille Haand lod en Sølvdaler, ja undertiden ogsaa et Guldstykke glide imellem de fine Fingre ned i Vigos brogede Hue; havde han været klogere, det vil sige: havde han forstaaet Betydningen af de sagte henkastede Ord, der tilhvidskedes ham, han kunde være bleven en Croesus i sine egne Tanker, men han benyttede sig ikke af sin Fordeel og var for naturlig, for uskyldig til at bemærke, hvormeget man forgudede ham. Ingen af Alle skjænkede ham dog en større Gunst end den unge Grevinde Bjanka, som med sin Familie beboede et smukt Lyststed nærved Dyrehaugen. Allerede forhen havde denne Dame, som man veed, af sær Interesse for Vigo, havt i Sinde at sørge for hans Fremtid, ved at tage ham i sin Tjeneste; hun lagde slet ikke noget Skjul paa den Godhed, hun følte for ham, underholdt sig med ham ved enhver Leilighed, og hendes melodiske Latter lød ret hjertelig over de naive Svar, han gav paa hendes Spørgsmaale. Hun udsøgte de lækkreste Sager fra Bordet til ham, præsenterede ham dem selv, og Alt dette kunde hun gjøre ganske ugeneret, thi Bjanka var Grevinde, og den hele Verden veed, at man ikke dømmer en Grevinde efter den almindelige Maalestok.

Det var en Formiddag i Slutningen af Dyrehaugstiden, da et fiint, udsøgt og talrigt Selskab steeg af nede ved Enden af Bakken for at tage dens Mærkværdigheder i Øiesyn. Gallonerede Tjenere fulgte det i tilbørlig Afstand, de forskjellige Sorter Kors, Baand og Stjerner paa Herrernes Bryster indgjøde Respect og betegnede dem som henhørende til de første Klasser i Samfundet. Deres Ankomst voldte derfor et usædvanligt Liv i alle Boder. Tambourmajoren lod en vedholdende, rædsom og bedøvende Trommehvirvel høre, og Bajazzer og Beriddere stormede ud af deres Pauluner, for at indbyde det respective Selskab til dem. Ogsaa i det lille Telt hos Kyhn fik man travlt. Vigo og Ludvig vare just ifærd med at holde deres tarvelige Frokost paa en lille grøn Plads nede i Skoven, da Faderens Stentorstemme kaldte dem tilbage. Hurtigt iførte de sig deres Dragter — Gud veed! der var ikke synderlig Stads ved disse, og de vare kun beundringsværdige paa Grund af den Kunst, hvormed man havde forstaaet at sammenføie de utallige Klude og Lapper, de bestode af — og neppe vare de pyntede, som de kaldte det, førend det hele, fornemme Selskab holdt stille udenfor Reebcirklen, der begrændsede den lille Scene. Kyhn traadte ud af Teltet. Kold og mørk hilste han, og svang sig derpaa op paa Linen, med en Hurtighed og Behændighed, man ikke skulde have tiltroet et Menneske af hans svære, kolossale Legemsbygning. Fast og sikker svævede han hen over Tilskuernes Hoveder paa det slappe Toug, og udførte flere Kunststykker under almindeligt Bifald. Vigo og Ludvig vare imidlertid ogsaa komne frem; venligt hilste de de Fremmede; de kjendte jo de Fleste af dem fra Besøg paa de omkringliggende Landsteder. Grevinde Bjanka var tilstede. Hendes lydelige Bifald opmuntrede Vigo. — „Hvor han er deilig!“ — hvidskede hun halvhøit til sin Selskabsdame — „Ikke sandt? en levende lille Kjærlighedsgud!“ — At den Tiltalte var af hendes Mening, og ikke kunde tænke Andet end hendes Frue, er indlysende. — Hændelsesviis saae Kyhn, da han stod midt paa Linen, ned paa de Tilstedeværende, og i samme Moment skjød en vild, fortærende Flamme frem i hans Øine — det var et Blik, et Udtryk, som en fangen Tigers, for hvis Øine man myrder dens Unger. — Han saae sin Broder staae dernede, endskjøndt denne havde søgt at forebygge det ved at træde bag de fleste Tilskuere; ved ham stod den blege Dame, der hiin Aften førte ham igjennem Værelserne til det døende Barn, og han saae ikke ham alene, men Alexander ved deres Side — den Ahnelse, han længe havde næret, var gaaet i Opfyldelse: Leinert var hans Broders Søn. Hans Blod rullede med en feberagtig Hurtighed igjennem Aarerne; han blev bleg bag Sminken, som bedækkede hans Kinder, Alt fortnede for hans Øine; han vaklede, udstødte et hylende Hvin og segnede baglænds ned af Linen. Tillykke havde Vigo itide bemærket den usædvanlige Forandring, der foregik med Faderen deroppe; han kunde ikke begribe Aarsagen; men i samme Øieblik, som han saae ham vakle, vidste han hvad der forestod, kastede sin Hue, løb til, og greb ham med en næsten overnaturlig Kraft i Armene. Grevinden og alle de øvrige Damer udstødte et Skrig. Kyhn var falden fra en for høi Distance, til at den modige Dreng ganske kunde have afbødet Stødet: imidlertid lod Ulykken dog større end den virkelig var; efter nogle Minutter at have summet sig, reiste han sig op fra Jorden, og vaklede ind i Teltet. Da Krøblingen, som stod derude for at indsamle Bidragene, mærkede, at hans Herre ikke var kommen til videre Skade, var han klog nok til at indsee, at det just nu var den heldigste Tid til at komme frem med Tallerkenen, medens Tilskuernes Deeltagelse endnu var frisk, og ingensinde havde han seet en rigere Høst end i dette Øieblik. Grevinden vinkede ad en Tjener og lod forhøre hvorledes Kyhn befandt sig, og efterat have bedet Vigo og Ludvig at komme op paa hendes Landsted næste Aften, forlod hun og de Øvrige kort efter Bakken, steg til Vogns og rullede bort. —

Henpaa Aftenen indfandt begge Drengene sig paa Landstedet. Der var stor Diner deroppe. Gaarden vrimlede af glimrende Equipager og Tjenere, Salene af glimrende Herrer og Damer. Selskabet havde just reist sig fra Bordet, og begivet sig ned i Haugesalen, gjennem hvis aabne Glasdørre og Vinduer en fiin, aromatisk Duft af tusinde vellugtende Blomster blandede sig med den vellystige Vestenvind, som aandede der. Man saae en livlig Rødme i de Flestes Ansigter, et Gjenskin af den nydte Druesaft. Conversationen var levende, Damerne lo, Herrerne skjæmtede; en Tjener meldte Vigo og Ludvig. Grevinden ilede dem imøde og spurgte Vigo, hvorledes Faderen befandt sig; hun præsenterede sin Yndling for

Selskabet, fortalte om den raske Dristighed, han havde viist, ved at gribe Kyhn i Faldet; man trængte sig om ham, roste ham; han var jo saa smuk og Storstedelen her vare unge, henrivende Damer. Den lille Ludvig stod beskeden henne ved Døren med sin Hue i Haanden, forglemt og uændset. Drengenes Kunststykker morede Alle; Hjertet bankede af Glæde i Vigo over deres Triumph, over den rige Høst, de indsamlede. De havde viist Alt hvad de kunde, bukkede og forlode Haugesalen. Grevinde Bjanka vinkede ad sin Tjener — to sagte Ord — den Gallonerede fulgte efter dem — Ludvig kunde gaae hvorhen han vilde, men Vigo vendte tilbage med Tjeneren til Lyststedet. Han befandt sig faa Øieblikke senere i et lille, yndigt Cabinet, udstyret med en overdaadig Yppighed, en straalende Elegance og Pragt. Den fineste Vellugt strømmede ham imøde; hans Blikke dvælede henrykt paa de forskjellige kostbare Meubler, paa de rige Blomstervaser, paa Malerierne — Alt her talede til Sandserne og gjorde et forunderligt Indtryk paa ham; han kunde ikke begribe, af hvilken Aarsag man havde ført ham hid. Døren gik op, Tjeneren lod sig tilsyne, dækkede et lille Bord med Viin og Bagværk, indbød ham at tage for sig, smilede — det var et uforstaaeligt, men meget betydningsfuldt Smiil — derpaa gik han igjen. Tiden faldt Ynglingen lang; han begyndte at kjede sig; han havde betragtet og beundret alle Gjenstande rundt omkring, med samme barnlige Nysgjerrighed, som den, Afrikaneren viser, naar han første Gang bestiger en europæisk Seiler. Han traf et af de store, mørkerøde Silkegardiner, der kun tillode et magisk halvdunkelt Lys at trænge ind i Værelset, tilbage, — skjød Nerjalousiet op — den store smukke Hauge laae udbredt for hans Blik. Solen gik ned bag Skoven, Fuglene sang saa muntert derinde. Karether raslede i det Fjerne, Pidskeknald lød: det var de Fremmede, som vendte til deres Landsteder. Middagsselskabet var endt. Skumringen indtraadte, Skyerne skiltes ad. Maanens blege Dødningansigt saae ned paa Jorden; hist nede i et Buskads sang en elskovssyg Nattergal. En dunkel Skikkelse ilede igjennem Haugen med smaa, lette, svævende Skridt; knirkende Trin lød paa Gangen udenfor, et Silkeforhæng raslede — Grevinden stod i Værelset. Hvor hun var smuk saaledes, som hun her traadte frem for ham; det fine, deilige Ansigt, de mørkebrune, glindsende Øine, den tynde, lette Silkekjole, Alt tilsammentaget gjorde et ubeskriveligt Indtryk paa Vigo: han rødmede, han havde staaet paa Scenen for et talrigt Publicum, hundrede og atter hundrede Blikke havde hvilet paa ham, aldrig havde han været saa undseelig, saa forlegen som i dette Øieblik. Grevinden bemærkede det ikke, hun lod idetmindste saaledes. Med et venligt Smiil satte hun sig ned og vinkede ham at tage Plads hos hende. Han nølede, men hun greb hans Haand og trak ham, med en fiin, dæmpet Latter ned paa Divanens bløde Hynder. Derpaa skjød hun Bordet hen for ham og skjænkede Viin i Glasset. — „Endelig har jeg da faaet Leilighed til at sladdre nogle Øieblikke med Dig, Du min søde, elskelige Vigo," udbrød hun med en blød, sagte Stemme, — „drik! vær ikke saa taus! — Du har ikke nødig at frygte mig; siden skal Du fortælle om Din Fader, om Din Søster, som Du forleden sagde, Du elskede saa høit; Ingen vil her kunne forstyrre os." — Vigo drak, han blev efterhaanden munter, Grevindens venlige, straalende Blikke forjog hans Tilbageholdenhed. Han fortalte hende om Flora, om Alexander, om hans Fader, og hans Stemme blev stedse mere og mere velklingende, hans Kinder glødede, den skummende Viin jog Blodet som sydende Lava igjennem alle hans Aarer. Grevinden bemærkede det, et forunderligt bævende Smiil spillede om hendes smaae, buttede Læber, men hun skjænkede hyppigere i Glasset, og nødte ham hvert Øieblik til at tømme det. „Ved den evige Gud! De er nydelig, Grevinde," udbrød han stammende, idet han klemte hendes smaae, sneehvide Fingre saaledes, at Ringene trykkede sig ind i Skindet — „jeg har altid syntes godt om Dem, — De er saa smuk, saa god — hvor jeg kom, glemte jeg stedse at betragte de andre Damer, naar De var tilstede — men — De lægger deres Arme om min Hals — engleskjønne Grevinde! De glemmer, at jeg kuns er en fattig, usel Linedandserdreng, og min Fader — han har forbudt mig — men han seer det ikke — o Grevinde!" — Da sprang Døren op, en stor, mørk Skikkelse traadte ind i Værelset — Bjanka udstødte et heftigt Skrig, men Vigos Besindelse vendte pludseligt tilbage, han saae Kyhns vilde gnistrende Blik dvæle paa sig. — Stiltiende vinkede denne ad ham, tog ham ved Haanden og lidt efter forlode Begge Landstedet.

Da Kyhn saae Ludvig vende tilbage uden at Broderen fulgte med, ahnede han strax Uraad, og gik sporenstregs op paa Gaarden. Hændelsen ledede hans Skridt; — han kom til rette Tid for at naae sin Hensigt.

V. Forsoningen.

Sommeren svandt; Løvet blev gult. Kornet var indhøstet; Markerne stode tomme og øde, som en forladt Balsal, Dagen efter Gildet. De smaae Hausalfer gik vemodige og sørgende omkring i de forladte Værelser paa Landstederne. Kramsfuglene peeb i de nøgne Alleer i Haugerne og nappede Frugten af Rønnebærtræerne. Storker og Svaler samlede sig i talløse Skarer oppe under Himmelbuen og øvede Kræfterne, førend de begave sig paa deres vanlige Vinterreise, og paa den nylig larmende, opfyldte Dyrehaugsbakke, græssede nu en Skare Kronhjorte og Daadyr i al Rolighed. October Maaned var kommen. Kyhn boede atter i det forhen omtalte Huus i Adelgaden. En Aften var hele Familien samlet inde i det yderste Værelse, som vendte ud mod Trappegangen. Flora laae syg og lidende udstrakt i sine Klæder paa Sengen, hendes skjønne Ansigt var blevet blegt, de omme, udtryksfulde Øine hvilede i dette Øieblik paa Faderen, som stod noget foran hende. Ludvig og Vigo sadde henne paa Bænken, tause og nedslagne, og betragtede vexelviis Kyhn og Flora; der hvilede en nedtrykt, en ubehagelig, trist Stemning over dem Alle. — „Jeg har betalt Lakaien vor Husleie," udbrød Kyhn endelig, med en noget dæmpet Stemme — „som jeg siger, vi flytte

fra Byen paa Mandag; Du maa følge med, og opgive Alexander, han kan aldrig blive Din." — Flora græd — „Du holder jo dog saa meget af ham, Fader, Du agter hans Characteer, hvorfor vil Du da gjøre os Begge ulykkelige? Han er din Broders Søn!" — „Han er en Søn af min arrigste Fjende, af et Menneske, som strøede Torne og Tidsler paa min Vei, som er Aarsag i Anines Død — hører Du, Din Moders Død, hende, som jeg elskede saa høit, hvis Liv jeg vilde kjøbe tilbage for den sidste Draabe af mit Hjerteblod, hvis jeg kunde." — „Du opoffrer mig for at skaffe Dig Hævn" — sagde Flora, med en svag, undertrykt Røst — „mit Liv, min hele Fremtids Lykke er knyttet til Alexander; jeg kan ikke forlade ham." — „Du kan ikke," — gjentog Kyhn, — „virkelig ikke?" — „Nei, kjære Fader! forlang det ikke, det er mig umuligt." — „Godt, Flora! — bliv hos ham, jeg reiser da alene; men" — hvidskede han, med et bestemt og harmfuldt Blik: — „Dine Brødre følge med mig; vi forlade Byen, jeg lærer Drengene at stjæle, Du skal om faa Aar see os Alle i Børnehuset — hvad tykkes Dig derom?" — Endskjøndt Kyhn talte de sidste Ord sagte, havde Vigo dog hørt dem, hans Øine lynede, Blodet foer op i hans Kinder — „Nei, Fader!" udbrød han, idet han dristigt og bestemt traadte hen til ham, — „Du lærer os ikke at stjæle, det gjør Du ikke — jeg følger ikke med Dig, hvis Du gaaer bort, uden at føie Floras Ønske; det er Synd, at see hende ligge der, syg og lidende, som et Offer for dine Hævnplaner. Had Din Broder, hvis han fortjener det, men hun og Alexander ere uskyldige deri, de have intet Ondt gjort Dig." — „Du, Dreng!" raabte Faderen, med et underligt Blik paa den frygtløse Yngling, som stod for ham. „Du trodser mig; bliv Du kuns, hvis Du har Lyst. — Hvormed vil Du vel fortjene dit Brød, min Unge?" tilføiede han med en stille Latter. — „Jeg er ikke længer noget Barn," svarede Vigo — „jeg er stærk og frisk, kan nok skaffe mig mit Udkomme, og slaaer Alt feil, saa — Du veed det — Grevinden ønsker at tage mig i sin Tjeneste: jeg gaaer til hende." — „Død og Helvede!" raabte Kyhn opbragt — „Vigo, det gjør Du ikke." — Han tang og satte sig ned paa en Stol i en Krog af Værelset og der var Noget i Sønnens raske Adfærd, som paa eengang afvang ham Beundring, og tillige satte ham i en vankelmodig, tvivlraadig Stemning. En Tid gik hen. Ingen i Stuen talede et Ord. Vigo sad ved Floras Leie og hendes venlige Blikke dvælede med et tilfredst og ømt Udtryk paa Broderen. — Da bankede det paa Døren, den gik op og to Mand traadte ind. Forundret over dette uventede Besøg, reiste Kyhn sig op, og betragtede de Fremmede. Han kjendte dem begge; han blev bleg; hans mørke, tindrende Blikke skjøde fortærende Flammer, og med en Stemme, som zittrede af Raseri, udbrød han: „Hvad! — Du her? — Hvorfor kommer Du til mig? — Er det maaskee for at gotte dit Hjerte ved at see Contrasten mellem os? — Vel! vel, Excellence! behag at træde nærmere, sku dristig omkring paa min Armod! disse nøgne Vægge indeslutte al min Rigdom; dette Halmknippe er mit Leie, disse Pjalter udgjøre min hele Garderobe — ikke sandt! Dit Indre bæver af Glæde over et godt udført Værk?" — „Det er ikke af den Grund, Du seer mig hos Dig, min Broder!" svarede R. i en rolig, men blød Tone, uden at føle sig krænket af den Spot, som laae i Kyhns Ord. — „Jeg kommer her, for at bringe den Lykke tilbage, som Du mener, jeg har berøvet Dig, for at give Dig Beviis paa, hvor liden Grund Du har til det Had, Du nærer mod mig, og for igjen at forsone Dig med Din Skjæbne." — „Ha! ha!" loe den Anden vild, — „godt udtænkt, kuns Skade, at denne Plan er fattet 15 Aar forsilde." — „— Skylden er ikke min, Moritz!" vedblev R. — „havde jeg den Tid vidst Dit Opholdssted, var jeg forlængst kommen til Dig, saasandt Gud lever! jeg vilde have gjort det samme som nu; jeg skulde have beviist Dig, at jeg var uskyldig i Alt det, Du tillagde mig; jeg har Intet at bebreide mig selv." — „Uskyldig," gjentog Kyhn med et gnistrende Blik, idet han foer hen imod R. — „det tør Du sige mig — Du uskyldig? — gaa strax! forlad mit Huus, jeg har ingen Lyst til at høre paa Dine Løgne." — „Lad ham tale ud," sagde Alexander, thi han var den Anden af de Fremmede. — „Kjære Fader! hør ham først," — bad Flora, idet hun reiste sig op fra sit Leie og gik hen imod ham — „fordom ham ikke saaledes." Bleg og zittrende sank Kyhn ned paa en Stol. R. betragtede Flora med et deeltagende, kjærligt Blik og vedblev saaledes: — „Broder! Du elskede Anine med en Lidenskab, en Heftighed, som lod Dig glemme ethvert andet Hensyn; vore Forestillinger nyttede ikke, Faders Bønner vilde Du ikke høre, og da det Selskab, til hvilket hun hørte, tog fra Byen, forlod Du dit Hjem og drog med det; Du troede, at Ingen ahnede Din Flugt; jeg vidste den, men taug, fordi jeg indsaae, at enhver Forhindring, Du mødte, kun vilde gyde Olie i Ilden. Du erindrer maaskee, at blandt de Klæder, Du tog med Dig, laae en Pengesum indpakket: den stak jeg hemmelig til Dig, uden at omtale det for Nogen. Da Du første Gang skrev til Fader, var Dit Brev hverken affattet i en bønlig eller angrende Tone; Du forlangte hans Tilgivelse, som Noget, der var hans Pligt, fordrede at han skulde optage Anine i sit Huus, som Din Brud og derved sætte sig ud over Alles Mening. Du vil ved rolig Eftertanke ikke kunne finde det underligt, at han afslog det, og muligt i sin Vrede svarede Dig haardt og bittert; det opirrede Dig, Du skrev ikke oftere til ham. Jeg talte med ham om Dig, og fremstillede ham Din Handlemaade fra dens lyseste Side; havde Du blot skrevet igjen, han vilde have tilgivet Dig Alt. Vor Fader døde. Du yttrede hiin Aften oppe hos mig, at han hadede Dig, og gav Dig sin Forbandelse; men det var ikke Tilfældet, læs her hans sidste Ord! Du vil gjenkjende hans Haand, endskjøndt den vel er noget utydelig, fordi Døden allerede isnede i hans Aarer medens han skrev det. Arvelos har han heller ikke gjort Dig; han døde meget fattig, efterlod Intet, og kun med Møie er det lykkedes mig at dække al den Gjeld, der fandtes efter ham. Saaledes er Alt gaaet til, jeg har ofte søgt om Dig, flere Gange ladet Dit Navn indrykke i de udenlandske Aviser; men uden Nytte, Du var spor-

løs forsvunden og jeg blev først vidende om Dit Ophold her i Byen den Aften, mit Barn nær var bleven qvalt for Dine Øine — der, Moritz! læs dette Brev fra Fader, indsee, at Du har gjort mig Uret, vær igjen min Broder! vi ville glemme det Forbigangne." — Bleg og tilintetgjort sad Liniedandseren i sin Stol og lyttede til den Andens Ord. Der laae en uimodstaaelig Kraft i den jevne, simple Rolighed, med hvilken R. udviklede, hvor aldeles han havde skuffet sig med Hensyn til den Brøde, han beskyldte ham for — som uvilkaarlig paatrængte sig ham. Kyhn havde seet sin halve Levetid svinde med et lidenskabeligt Ønske og Haab om en Leilighed til at hævne sig. Tanken om at Broderen var den eneste Aarsag i alle hans Gjenvordigheder havde rodfæstet sig hos ham; den var bleven til Et med hans Tilværelse; med den Følelse derimod, som i nærværende Øieblik prædominerede: at hiin var ufkyldig i Alt — var han ulykkeligere end nogensinde før; thi han kunde fra nu af kun bebreide sig selv. Hans Hænder skjælvede medens han læste Brevet; det indeholdt hans døende Faders Velsignelse, hans Afsked, hans Tilgivelse, men intet haardt eller bebreidende Ord, og hver Linie var en ny Bekræftelse paa det, som Johannes allerede havde sagt ham. Vigo og Ludvig stode ved Faderens Side og betragtede vexelviis ham og Ordenerne, som smykkede R's. Bryst. Alexanders og Floras glædetindrende Blikke dvælede paa hinanden, og denne Taushed, denne lykkelige, tillidsfulde Mine, som opklarede Begges Aasyn, gjemte et velgjørende Haab, en Himmel af Salighed. Kyhn rystede, hans Stemme dirrede af en qvalt Graad; Taarer randt ned over hans Kinder og han knugede Papiret vildt til sit Bryst idet han, med en neppe hørlig Stemme hvidskede: „Johannes! — er det sandt, Johannes — har han skrevet det? og døende, siger Du? Ja, jeg kjender hans Haand, skjøndt det er længe siden, jeg sidst saae den — han har tilgivet mig — velsignet mig, bedt godt for mig — og jeg — jeg — Broder, kom! tilgiv Du mig ogsaa; jeg er ulykkeligere i dette Øieblik, end jeg har været mit hele Liv igjennem, thi fra nu af har jeg kun een Følelse, en eneste tilbage, og det er Angerens!" Han reiste sig op, græd høit, og sank i R's. aabne Arme. Der laae noget Rystende i denne Scene, som aflokkede alle de Tilstedeværende Taarer; ingen af Børnene havde nogensinde seet den barske, haarde Fader saa bevæget som nu, de hulkede, og der gik nogle Øieblikke, hvori der ikke blev talt. „Kjære Broder," — hvidskede endelig R., „lad os glemme Alt. Alexander og Flora elske hinanden; vi ville ikke have noget imod deres Forbindelse; Dine to Drenge antager jeg mig, Tilfældet har sat mig i en Stilling, ved hvilken jeg kan skabe dem en lykkelig Fremtid. Du selv skal faae det godt, Du tager til mig; vi ville glæde os over hinanden, ikke sandt? Du indvilliger i mit Forslag?" — „Broder!" sagde Kyhn med en huul Stemme — „gjør som Du vil, antag Dig mine Børn, lad Flora blive Alexanders Hustru; jeg har Intet derimod; men for mig selv kan Du ikke gjøre Noget; jeg har tilbragt for lang Tid i Ulykken til at kunne finde mig i gode Dage, mit Ansigt passer ikke længer for en glad Kreds, mit halve Liv er gaaet hen med Haabet om Hævn, og nu — evige Gud!" — skreg han med en bristende Stemme, og trykte Broderen fast op til sit Bryst, — „jeg maa jo elske Dig — jeg har Intet at leve for, uden en qvælende Anger. Flora, kom mit Barn! vær lykkelig med Leinert, Du skal ikke græde oftere af Sorg over Din Faders Haardhed" — han kyssede hendes Pande og skjød hende over til Alexander. — „Og I Drenge!" vedblev han — „skikker Eder vel — I ville nu ikke mere have behov at gjøre Kunster for Folk; med mig har Skjæbnen besluttet det anderledes, jeg gaaer dens Bestemmelse imøde. Farvel, Børn! farvel, min kjære Broder! tænk engang imellem paa den ulykkelige Moritz — vi sees aldrig meer; Vorherre velsigne Jer Allesammen!" — Medens Overraskelsen ved disse Ord endnu bemestrede sig Alle, greb Kyhn sin Hue, slængte Kappen om sig og forlod Stuen. Flora ilte grædende ud efter ham; hun ahnede hans Hensigt, men hendes Bønner holdt ham ikke tilbage. Nede paa Gaden kastede han endnu et langt, smerteblandet Blik op mod Huset, nikkede venligt til Vinduerne, tørrede Taarerne af sine Øine og gik. — De saae ham aldrig mere; deres Efterforskninger for at opdage hvor han var bleven af, vare frugtesløse, men mangen Aften senere hen, efterat Alexander og Flora vare blevne forenede, var han Gjenstanden for deres og R's. Samtaler. —

VI. En Nat paa Heden.

Et Aar gik; det blev Sommer, Høst og Vinter igjen; Lyngtoppene paa Alheden skjultes under høie Sneedriver, og paa de skaldede Kæmpehøie sad en eenlig Hjeile, og klagede sig med en sagte Klynken. Det var en mørk, en meget kold og raa Nat. Et blegt, zittrende Stjerneskin spillede paa det hvide Liiglagen, og undertiden saae man dybt nede paa Himlen en lang, blegrød Stribe af et Nordlys tabe sig imellem Skyerne. Med største Møie havde Bønderne banet en Vei igjennem Sneedriverne hen imod den Retning, som førte til Viborg, og den mørke Linie, der dannedes paa denne Maade, tog sig i Frastand underligt ud mellem den hvide Snee, som paa begge Sider laae opkastet i høie Bunker.

Hen ad denne Vei gik tre Personer, lidt efter Midnat: to Mænd og en Kone; de Forstes Dragt var noget fremmed og afstikkende, de vare nemlig fra Hovedet til Fødderne indhyllede i ugarvede Faareskind, som holdtes fast omkring Kroppen ved en utallig Mængde Snore; hver af dem havde en stor, tyk Stav i Haanden og en fuldstoppet Tverpose over Skuldrene. Konen bar en aflang Vidiekurv paa Ryggen og var klædt som gemeenligt et simpelt Bondeqvindfolk; af og til lod en svag, undertrykt Klynken op fra Kurven, og man saae et lille, sortsmudset Hoved stikke frem af en Mængde Pjalter og uldne Klude, som omgav det. — „Den vil ikke holde det længe ud, Zille!" — udbrød hun, efter at de henved en Timestid havde vadet igjennem Sneedriverne, uden at tale til hinanden, og den Maade, paa hvilken hun sagde disse Ord, havde noget vist Komiskt ved sig, formedelst den hæse og ligegyldige Tone, hun udtalte dem med. —

„Det har ingen Nød, Fikke“ — svarede Manden, som gik hende nærmest, — „den sover vel. Bi lidt! staae en Smule! saa skal jeg hælde den en Taar i Halsen; det styrker i saad'en Kulde.“ — Han fremtog med disse Ord en Brændeviinsflaske, tog sig først selv en god Slurk, og tyldede derpaa nogle Draaber i Barnet, som stak Hovedet ud af Kurven. Den Lille skreeg. — „Seer Du!“ yttrede han med en fornøiet Latter, „det hjalp; den begynder at blive munter — tag Du nu selv Resten til Dig, Fikke.“ — Han rakte Konen Flasken, hun tømte den, med et velbehageligt Smæk med Tungen, og de gik atter nogen Tid raskt fremad igjennem Sneeveien. „Hvor langt tænker Du, vi har til Kulen, Zille?“ — spurgte den Tredie, som endnu Intet havde talt — „jeg længes svært efter at komme til Ro.“ „Saamænd“ — var Svaret — „jeg med; om en lille Stunde ere vi der vel; maaskee før, hvis vi strække Benene lidt mere.“

Disse tre Personer, jeg her fremstiller, vare Natmænd eller Tatere, som, efterat have tilbragt ret en moersom Dag i den nærmeste Landsby, med at spaae, tigge og stjæle, alt eftersom det traf sig, nu vendte hjem til deres fælleds Bolig: et smukt lille Hul i en gammel Kæmpehøi, midt paa Heden. — „Bijeik!“ udbrød den ene af Mændene, idet han pludselig stod stille ved en mørk Gjenstand, som laae paa Veien nedsjunken foran ham i en Sneedrive. — „Hvem har vi der? — Han gik noget nærmere til Stedet og saae en stor Mand, indsvøbt i en gammel Dragonkappe, ligge kold og stiv hen ad Jorden. — „Godt, Fikke!“ — raabte han fornøiet — „det var en hældig Fangst, her have vi Tøi, til at svøbe Drengen i.“ Med disse Ord løftede han Liget op og berøvede det sin Kappe. Med en frydefuld Gebærde løste Konen Kurven af sig, og satte den ned paa Jorden, medens hun drog de Pjalter op, der hidtil havde fyldt den, og kastede dem bort. — „Jeg sagde det nok“ — udbrød hun lidt efter, i en mere ærgerlig end bedrøvet Tone — „Ungen er død; han er saa stiv og kold som en frossen Roe, see selv efter, Dit Fæ! — Du kunde have givet ham en Taar mere at drikke for. — Hvad skulle vi gjøre med ham? grave ham ned her i Sneen?“ — „Vist ikke“ — svarede Manden, efterat han havde overbeviist sig om Sandheden af Konens Ord — „har Du baaret ham saalænge, kan Du vel bære ham Resten af Veien med; han skal have en ordentlig Begravelse med en hvid Kjep paa; svøb dem Begge ind i Kappen og saa afsted igjen.“ Hun gjorde som han sagde og de begyndte atter deres Vandring, da Konen pludselig vendte tilbage, og gav sig ifærd med Liget. — „Hvad gjør Du?“ spurgte Manden forundret idet han kom til. — „Aah!“ — svarede hun — „jeg vilde blot see om Fyren maaskee havde Mynt hos sig, men ikke han eier et Hoved (en Skilling) — at døe, var rigtignok det klogeste han kunde gjøre — den Stodder!“ — Og nu gik det i Filmarsch hen over Heden indtil de naaede deres Bolig.

Lidt efter kom en Slæde agende ad samme Vei; en lille Lygte hang foran, og to blaakoftede Bønder sadde indsvøbte i et stort, uldent Hestedækken paa Halmsædet. Da de saae den Døde, holdt de stille. — „Sikken En, Jens!“ raabte den Ene forundret. „Han er frossen ihjel — skulle vi tage ham med os bag i Slæden, eller lade ham ligge? — Det sidste er vel det klogeste, saa slippe vi for at komme til Forhøret, som Fogden lader optage for hans Skyld.“ Den Anden kom nu til, og udbrød i et Skrig, da han, ved Lygten, saae Ligets Ansigt. — „Ham kjender jeg“ — sagde han i en bestemt Tone — „Hvem er det vel?“ spurgte den Første nysgjerrig. — „Det er den fremmede Kunstner, som logerede nede i Kroen forrige Sommer, ham, som gjorde de mange Krumspring i Madses Lade, husker Du det ikke nok? De kaldte ham Kyhn! — Veed Du hvad, Søren! vi tage ham med os; han fik os til at lee saa mangen god Gang — lad os kjøre ham ind til Liighuset, saa kan Sognet lade ham begrave; de fordømte Tatere have allerede plyndret ham, seer jeg; her ligge nogle af deres Pjalter.“ — De løftede nu Begge den Ihjelfrosne op i Slæden, og da de kom til Liighuset ved Landsbyens Kirkegaard, gik den Ene hen til Sognefogden for at melde det Passerede, medens den Anden skaffede Liget ud af Slæden.

Næste Dag blev der optaget Forhør. Da Ingen kunde give nogen Oplysning om den Fremmede, og da der kun i hans Lommer fandtes et gammelt, halvudslettet Fruentimmerportrait, i hvis Ramme Navnet „Anine“ stod ridset, og et Brev, der, saavidt man kunde forstaae, var en Velsignelse fra en døende Fader, blev han begravet paa Sognets Regning. — — Saaledes endte Kyhn.

Theatret.

Det er nu omtrent 20 Aar siden at **Mehuls** Mesterværk „Joseph“ første Gang henrev det danske Publikum til Beundring. Den, der endnu mindes, hvilken Virkning denne, Hjertets helligste Følelser gribende Musik dengang udøvede, han maa med Smerte udbryde: Ak, til hvilke Midler tyer ikke Kunstleriet i vore polerede Dage for at fremtvinge en Effect, som det dog kun blev den sande Kunst forbeholden at vække! Til hvilke bizarre Grimacer nedlade ikke selv vor Tids bedre Kunstnere sig, hvilken nerverystende Voldsomhed betjene de sig ikke af, for at fængsle den Opmærksomhed, en **Mehul**, en **Mozart** have vidst at beherske ved Melodiens Almagt, ved Harmoniens Tryllestav! Hvilken Leflen og Coqvetteren med det Sprog, der kun i sin fuldkomne Reenhed, i sin høie Simpelhed skal vide at vinde Hjerterne! Og vise ikke de tomme Bænke og de faa Tilstedeværendes Lunkenhed, naar et saadant ægte Kunstværk gaaer over Scenen, nok-som, i hvilken høi Gaad Unatur og Luxus ogsaa i Kunstens Rige have fortrængt Poesien? — Dengang kunde Harmonier som dem, der smelte Hjertet i Hebræernes Morgensang, der aabner 2det Act af Joseph, henrive til Andagt — nu maa idetmindste et Orgel tone fra Kirkens Inderste, — NB. paa Theatret — for at vække en andægtig Følelse; dengang kunde Josephs og Benjamins henrivende Romancer smelte Hjertet i hellig Vemod — nu maa der alenlange Cavetiner og Harpeklang til for at gjøre Folk bløde om Hjertet; dengang kunde Simeons sønderknusende Anger og Brødrenes Angst og Bekymring ryste og gribe Hjertet — nu maa der Trommernes Hvirvel og Gongongens Drøn til at pirre Mængdens Nerver, — ja, var det ikke fordi man mellemstunder kom i Knibe ved en eller anden Forhindring, saa vilde det vist snart reent formenes Kunstværker, der vove at fremtræde i et saa simpelt Klædebon, at fremtræde ved Siden af Nutidens pyntede, med al mulig Flitter behængte Galanterieoperaer. Hvor meget maa man derfor ikke prise Hændelsen, der endelig igjen skjænkede de Faa, som dog endnu ikke reent have forskrevet sig **Auber** og **Adam** og hvad de Alle hedde, i Vold, en Nydelse, som Scenen nu saa saare sjelden byder dem, og hvor meget maae vi ikke takke de Kunstnere, der i den Grad forstaae at fornægte al den tilvante Flitter, at de kunne bringe os til at sympathisere med Kunstens evige Ungdom, den arme, næsten banlyste Skjønhed! — Vilde nu blot Theatrets Bestyrelse, ved at anvende lidt af det vore Ulstyr, der saa rigeligt har tjent til at smykke den moderne „**Jodinde**,“ bidrage sit til at gjøre disse **gamle Hebræere** tiltrækkende — hvo veed hvad Maat de endnu kunde udøve? Det er vist intet ubilligt Krav, at Tilskueren ogsaa maa see Noget af al den Pragt, hvorom de i Stykket tale. Den store Masse af Slaver og Drabanter, som efter Benjamins Sigende ikke kunne tælles **i en heel Dag**, og hele det ægyptiske Folk maae da rigtignok ikke repræsenteres af ser sværtede Statister og et svagt Chorpersonale.

Hr. **Schwartzen** synes at vinde mere Kjærlighed for Josephs Partie med hver Gang han udfører dette. Med al den Smag, vi ere saa vante til hos denne dannede Sanger, men med langt mere Følelse, end han i Almindelighed lægger for Dagen, udfører han dette henrivende Partie, og kan det end ligesaa lidet lykkes ham som nogen Anden af de i denne Opera Rollehavende at besmykke de Trivialiteter, Texten vrimler af, saa seer man dog tydeligt, at han har anvendt al Flid for idetmindste at faae dem til at glide saa let ned som muligt. Derimod ville vi tillade os at gjøre Kunstneren opmærksom paa, at hans Maade at udfylde Scenen under den deilige Morgensang ikke kan andet end skade dennes Virkning; vi anbefale ham derfor at skjænke denne Scene en større Opmærksomhed. — Hr. **Hvids** Jacob er fuld af Værdighed og en simpel Høihed, der ikke kan andet end gribe velgjørende ind i den hele Fremstilling. Men ogsaa i dette Partie synes det os, at Hr. H. undertiden lægger vel meget Baand paa sin Stemme, hvis naturlige Blødhed derved faaer et Anstrøg af **Svaghed**, som ikke kan andet end skade Ensemblet. — Med ægte tragisk Følelse og megen plastisk Sandhed viser Hr. **Cetti** os den sønderknuste Simeon; kun har denne vakkre Skuespiller tilegnet sig et Slags Maneer, hvormed han fremsiger sine Replikker, og som forstyrrer det Indtryk, hans forresten saa cor-

recte Opfatning maa frembringe. — Md. **Kragh** er en vakker Benjamin; men ikke overalt bliver hun den Naivitet tro, der maa være Grundpræget i denne Rolle; hvorimod hun nu og da lader sig henrive af lidt vel megen Pathos, Noget, Benjamins Partie allermindst formaaer at modtage. — Af alle de øvrige Rollehavende bestræbte Enhver sig for at bidrage sit til at udfylde sin Plads saa værdigt, som denne classiske Composition kan gjøre Fordring paa.

Ligesom allerede i Aar er skeet med „Veien til Ødelæggelse", saaledes blev i forrige Saison **Goldsmiths „Feiltagelserne"** bragt paa Scenen i en ny Oversættelse, hvilken vi dog ikke kunne finde saa heldig (den er af Hr. Rector **Dorph**) som Hr. **Overskous** af det førstnævnte Stykke. Det nytter kun lidet at befrie Dialogen fra den Stivhed og det gammeldags Snit, der er en nødvendig Følge af dens Alde — Noget, som desuden Skuespillerne meget godt selv vilde kunne lempe efter Tidens Fordringer — naar man ikke tillige søger at rense den for saadanne Platheder, der, langfra at forhøie, kun forstyrre det comiske Udtryk — Noget, Skuespillerne desværre i vor Tid ikke ville tage sig af. Men saadanne Plumpheder er der endnu en Guds Velsignelse af, ja, det forekommer os, skjøndt det jo rigtignok er en god Stund siden, vi sidst saae dette Stykke opføres, at de snarere ere blevne forøgede end formindskede; navnlig er der blevet lagt Tony Lumpkin en saa stor Portion deslige Uhumskheder i Munden, at vistnok mindre end Fjerdeparten heraf var nok til at characterisere den uopdragne, junkeriserede Dagdriver. Om nu Rollens Fremstiller (Hr. **Phister**) i sin comiske Begeistring maaskee skulde smøre lidt tykt paa, eller det alene er Oversætteren, der maa bære Skylden herfor, kunne vi, da vi ikke ere i Besiddelse af Stykket, ikke afgjøre. — **Goldsmiths** „Feiltagelser" er et Stykke, der morer ligesaa meget ved sine høist lystige Forviklinger som ved sine komiske Charakteerskildringer, og hvor det, som her er Tilfældet, bliver en heeltigjennem tilfredsstillende Udførelse til Deel, kan det ikke andet end frembringe en høist velgjørende Lungerystelse. — Hr. Dr. **Ryges** Spil som den gamle Hardcastle er et Mønster paa en correct Fremstilling, der netop i sin simple komiske Tørhed har sin hele Styrke. Hans godmodige Railleren med sin Kones Svaghed, hans Travlhed med at indstudere Tjenerne deres Roller, hans Forbauselse over den unge Marlows tilsyneladende Uforskammenhed og den aradvise Voxen af hans Vrede herover, — Alt, lige indtil hans Triumph over at faae Ret, da den gamle Marlow examinerer hans Datter, var Frugten af den herligste Opfatning og en aldeles consequent Gjennemførelse. — Som en høist komisk Figur staaer i Fru Hardcastles Characteer Jfr. **Jørgensen**, denne saa mangesidige Kunstnerinde, ham værdigt ved Siden. Hvor er det muligt at tænke sig et mere kosteligt Billede af den svage, sin elskværdige Pode forgudende Moder, og saa igjen den giftige Rappenskralde? af den gamle forfængelige Coquette og saa igjen den sønderknuste, jammerlige Ertekjerling, der trygler den „kjære Hr. Stratenrøver" om Livet? — Og nu dette Ægtepars Datter og Søn. Det er virkelig ikke blot Galanterie, at vi nævne Fru **Heibergs** elskværdige, skjelmske, ægte qvindelige Nancy først. Hvor skulde vi begynde og hvor skulde vi ende, om vi Træk for Træk vilde skildre al den Fiinhed, den mageløse Individualiseren, som denne Kunstnerinde veed at lægge i enhver Rolle, der er saa heldig at komme i hendes Hænder! Men vi tilstaae oprigtigt, at uagtet alle de Laurbær, hun allerede har vundet sig — saa see vi i hendes Udførelse af Nancy Hardcastle et Mesterværk, der ikke afgiver faa, ja maaskee nogle af de skjønneste Blade til den Krands, der af disse engang skal slynges for den herlige Kunstnerinde. Vel findes der i denne Rolle ingen fransk Sentimentalitet, eller deslige, der kan bringe vore unge Parterristers Hænder i Bevægelse. Men den er modtagelig for et saadant Fond af de skjønneste qvindelige Følelser, og Kunstnerinden veed at udbrede en saa høi Gratie derover, at vi ikke tage i Betænkning at sætte denne Rolle blandt de første paa hendes rige Repertoire. — Hr. **Phisters** Fremstilling af den gudsforgaaene Tony Lumpkin er unægtelig begavet med denne yperlige Komikers hele Lune, og et kosteligere Exemplar af en ved Opdragelsen forkjælet, ved Omgang fordærvet og ved daglig Øvelse routineret Gavstrik lader sig ikke vel tænke. Det Eneste, der endnu stod tilbage at ønske, var, at Hr. Ph. vilde lade lidt mere af den Godmodighed titte frem, der unægtelig er et, om nok saa svagt Træk i Tonys Charakteer, og som kommer til Udbrud i Slutningen af 4de Act. — Jfr. **Ryges** Constance Neville vilde mindre tiltale os; der er en vis Kulde og en vis Stivhed udbredt over hendes Spil, som vi ikke kunne andet end gjøre denne talentfulde Begynderinde opmærksom paa, da vi alt tidligere i andre Roller have troet at bemærke den. Vi nægte ikke at Constances Charakteer vanskeligt lader sig gjøre interessant ved Siden af den livlige Nancy, ligesom der ogsaa alt af Forfatteren er lagt vel megen Tørhed deri; men netop derfor maa det være den fremstillende Kunstnerinde om at gjøre at lægge saa meget af sit Eget i den som muligt, og hvem skulde vi her bedre kunne anprise som et Mønster, end netop Nancys nærværende Fremstillerinde, der alt har skabt saa mangen en Charakteer, hvor der saagodtsom Intet var at skabe af. — Med megen Elskværdighed gjengav Hr. **Holst** den maaskee vanskeligste Rolle i Stykket, den unge Marlow. Den Dobbelthed, der af Forf. er lagt i denne Charakteer, er vistnok ikke let at nuancere, da den Keitethed, Marlows mageløse Undseelse volder, dog paa ingen Maade maa være saa latterlig, at han i Nancys Øine taber det elskværdige Præg, som vi af hende selv erfare, hun har fundet hos ham, medens paa den anden Side denne hans Generthed i Damers Nærværelse maa træde saa bestemt frem at den ikke forfeiler sin komiske Virkning hos Tilskueren. Hr. **Holst** behandlede denne Opgave med megen Lethed, og skjøndt det vel tør være høist vanskeligt med fuldkommen Sandhed at gjengive en Charakteer, der som denne grænser til det Usandsynlige, saa maa man dog tilstaae, at han kom Sandheden temmelig nær. Med deste kraftigere Farver vidste Hr. **Holst** at male der hvor alle Baand ere sprængte og hvor Marlows naturlige, ædle Følelse lader ham erkjende det Krænkende i sin, paa den snorrige Feiltagelse grundede Opførsel. Her røbede han al den Ild og Elskværdighed, der saa ganske motiverer Nancys Udraab ved hans Bortgang: „Han skal ikke bort." — Hr. **Seemann** gav Hastings temmelig utaknemmelige Rolle, som han heller ikke vidste at afvinde nogen interessant Side. — Gjæsternes Scene i Værtshuset blev udført med meget komisk Liv. Det var et sandt Tenierskt Maleri. Ogsaa de fire Tjenere viste deres Klodsethed ikke endda saa klondset, og navnlig var deres dumme Latter af megen Virkning.

Dandsen, der i de senere Aar har indtaget en saa vigtig Plads paa vort Theater, har ogsaa allerede i denne Saison spillet en temmelig stor Rolle. Skjøndt vi nu just ikke kunne finde, at vort Dandsepersonale „taler Fransk" med Benene, saa maae vi dog ærligt tilstaae, at de tale et Sprog, som vi altfor lidt forstaae, eller have Sands for, til at vi skulde prøve paa at indlade os i Demonstrationer desangaaende. Efter vor individuelle Anskuelse, men som maaskee dog ikke saa Faa dele, indtager Dandsen en altfor underordnet Plads i Kunstens Gebeet til at vi ikke med Smerte skulde see den fortrænge Kunstens ædleste Værker. For at godtgjøre denne Beskyldning ville vi blot anføre, at medens Dands og Balletter og „Blomsterstykker" næsten hver anden Aften have afløst hinanden i den nu afvigte Maaned, har kun 1, skriver og siger **een eneste Tragoedie** viist sig paa Brædderne. Hvo vil da vel undres over, at den, der nu engang ikke kan sætte kunstige Dienforlystelser ved Siden af ægte kunstneriske Frembringelser, ikke kan Andet, end see en fordærvelig Luxus i denne Dandse- og Balletmanie, der har faaet Indpas paa vor Skueplads og som absolut maa qvæle Sandsen for alt Høiere og Ædlere? Hvo vil undres over, at vi ikke i alenlange Picouetter og i en evig Omdreien og Gaaen paa Tæerne kunde finde Erstatning for Savnet af den tragiske Muses Mesterværker? Man gjennemgaae de sidst forløbne Aars Repertoire og see om vi overdrive. Man vil finde, at medens f. Ex. „Søvngjængerinden" har oplevet omtrent 60 Forestillinger, har mangen en Oehlenschlägersk Tragoedie ikke opnaaet en eneste. Ja, hvad behøve vi at gaae i det Enkelte. Næsten alle vore originale Stykker, saavel tragiske og komiske, som musikalske, ere, med Undtagelse af nogle faa Vaudeviller og en saakaldet „Folkecomoedie," banlyste fra Scenen, medens den ene dandsende Bagatelle efter den anden hopper Saisonnen rundt. Og naar har man vel seet en saadan Beredvillighed til paa det Prægtigste og Kostbareste at udstyre hvad der sættes i Scenen, som netop ved denne Theatrets Modeartikkel? Hvilke pecuniære Kræfter har den ikke sluqt, der, anvendte paa rette Tid og Sted, værdigen kunde have understøttet Kunstværker, der nu maaskee i den Tarvelighed, hvormed de udstyres, see den farligste Fjende. Og hvilken skadelig Indflydelse have de ikke havt, disse Ephemerer, paa hele det øvrige Arrangement? Til hvilke idelige Gjentagelser af de ubetydeligste Bagateller have de ikke givet Anledning, naar en Aftens Forestilling blot skulde udfyldes, til hvilken et saadant Product skulde afgive Hovedrequisittet — disse „Kostgjængerer" og „Colicher," og hvad alle de Jammeligheder hedde! — ja, hvorledes have de ikke selv forledet vore Digtere til i deres ædleste Værker at optage saadanne Effect- og Knald-Gjenstande, der kun nogenlunde kunne harmonere med Tidens Smag og saaledes sikkre deres Arbeider en Modtagelse, som de indsaae, at de bedste og ædleste Kræfter ikke vilde tilkæmpe dem?!

Skjøndt vi vel vide, at de her yttrede Anskuelser over en Gjenstand, der med saa megen Iver dyrkes og forfægtes paa vor Scene, kun ville have liden, ja, vi troe det gjerne, aldeles ingen Indflydelse, saa have vi dog troet ikke at burde holde dem tilbage, om ikke for Andet, saa for at retfærdiggjøre den Taushed, som vi, med Hensyn til samme, hidtil have iagttaget og for Fremtiden agte at vedligeholde.

— **W** —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Sondag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 7de October 1838. № 36.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Den efterladte Rose. Af Ludv. Bødtcher. — Collectanea af den nyeste Litteratur. — Theatret.

Den efterladte Rose.

Saa blødt som Silke bøier sig Papiret,
Omhyggeligt, omkring Dit spinkle Løv:
Reliquiebevaret er Dit Støv,
Og med en Guldrand var Dit Leie ziret.

Den Qvindehaand forlængst er palmesmykket,
Som brød Dit Blomster i en kjærlig Stund;
Eiheller aander meer den varme Mund,
Hvis Læber blev til Dine Blade trykked'.

Der findes intet Navn og Mærke givet,
Som skulde tyde paa, fra Hvem, — og naar?
Nei, — Hjertets Minde har en evig Vaar,
Og mange slige Roser har ei Livet.

Man fandt dig i den gamle Dødes Gjemme, —
Din Sarkophag, saa duftende og let,
Blev aabnet af den kolde Skifteret,
Som vittig Smilet neppe kunde tæmme.

Du hørte ei blandt Pengedokumenter,
Var dog fra Himlen selv et Dokument,
Hvis Rigdom vel Din Eier bedst har kjendt,
Og som har bragt hans Hjerte gyldne Renter.

En Blomst Du var fra Paradisets Have,
Hvor Amor i sin Uskyld sværmer om,
Mens Hjertet gjemmer, som en Helligdom,
Botanisk-ivrig selv hans mindste Gave.

Dit bedste Liv var endt med Elskovsflammen,
Som suged Næring af Din første Duft. —
Da Træet isned i sin Vinterluft,
Da faldt Du, som et visnet Løv, fra Stammen. —

Men Du skal leve op, Du glemte Rose!
Naar over Sky de mødes, Aand med Aand,
Du rækkes atter ham af hendes Haand,
Og Amor feirer Din Apotheose.

Ludv. Bødtcher.

Collectanea af den nyeste Litteratur.

Diligence-Eventyr. (Fra „Hoods Own, or Laughter from year to year," 1838. — I. „Skal De indeni eller udenpaa?" spurgte Postillonen, idet han stod i al Høflighed ved Døren til Diligencen: „Chronometret." — „Med Tilladelse, jeg vil prøve derinde først," svarede Damen, idet hun stak Paraplnie og Kalosscher ind foran sig; „jeg er slet ikke vant til at kjøre, og troer ikke, at jeg kan holde det ud ovenpaa." Hun kom ind, og efter nogen Omfamlen, under hvilken hun først prøvede to Herrers Skjød, befandt hun sig midt paa Forsædet, hvor hun satte sig, med en Mine, omtrent som om hun var kommen op paa en Karre og skulde kjøres til Retterstedet. Naar jeg undtager hendes Frygt, som gjorde hende aldeles frygtelig, vilde jeg have kaldet hende en ret vakker Person — men de Ansigter, hun satte op, vare græsselige. Da Kudsken lagde hendes Baggage ned i det store Vognskriin bagpaa og rask smækkede dette i, fortrak hendes Ansigt sig i en Krampe, og jeg hørte hende hvidske for sig selv: „Nu gik der Noget itu." Idet Samme foer hun op, og da Hestene i samme Øieblik ogsaa toge tilbeens, fandt den frygtsomme Dame sig pludselig med Armene om Halsen paa den fremmede Herre, der sad ligefor hende, hvorfor hun bad ham meget om Forladelse, „da hun ikke var vant til at blive ført afsted paa den Maade." — Hun plumpede igjen ned paa sin Plads; men hendes Physiognomie blev ingenlunde bedre. Hun syntes at lide en Tortur, som om hun var skruet — ikke over eet, men over fire Hjul. Øinene rullede i Hovedet paa hende, Brynene gik op og ned som om de anstrængte sig for at udpompe Taarer, der ikke vilde komme — hendes Læber vare i mimrende Bevægelse, ligesom paa en Kanin, skjøndt hun ikke nød det bitterste, og det kom mig næsten for, at jeg kunde høre hendes Tænder klappre. Med Hænderne greb hun imidlertid convulsivisk om en Byldt hun havde liggende paa Skjødet, indtil Saften af en knuget Abelsin pressede sig ud mellem hendes Fingre. Naar Vognen hældede til den ene Side, greb hun fat Armen paa den af hendes Naboer, der sad høiest, og gik begge Forhjulene i et Hul, tog hun fat i dem begge To. Endelig blev hun med Et saa bleg som et Liig og det faldt mig i Hast ind at yttre, at hun maaskee ikke kunde taale at kjøre baglænds? — „Dersom det er Dem det Samme, min Herre, saa vilde De rigtig bevise mig en

Tjeneste ved at bytte Plads med mig." Flytningen blev iværksat, ikke uden nogen Vanskelighed; thi hun traadte os Alle paa Tærne og hang om Halsen paa os Alle inden hun kunde komme til Sæde. Det lykkedes imidlertid, og der sade vi igjen, vis-à-vis, saafremt man ellers kan bruge denne Talemaade hvor eet Ansigt er ligeoverfor utallige; thi vist var det, at om hendes Ansigt var at betragte som hendes Formue, saa bragte hun saa meget ud deraf som det vel var muligt. Hun behøvede egentlig slet ikke at tale; men det varede dog ikke længe inden hun gjorde det. „De maa virkelig undskylde mig; men jeg kan ved Gud heller ikke taale at kjøre forlænds." — „Det er vist Luft, De mangler," sagde en tyk Herre i Hjørnet. — „Ja, den friske Luft vilde sikkert bringe mig til mig selv igjen," sagde Damen, med hvad Ohrr. Musikere kalde en belagt Stemme, idet hun nemlig holdt Lommetørklædet for Munden. — „Lad Damen komme ud!" skraalte en lille Mand, der sad paa hendes venstre Side, medens en corpulent Herre paa hendes høire, efter forgjæves at have ledet om en Snor at trække i, for at varsle Kudsken, trak i Fligen af en Kavai, som hang ned over Vinduet, og saaledes nær havde trukket Eieren ned af Vognen. Man holdt. „Det er Damen," sagde den lille Mand til Kudsken; „hun vil udenpaa." — „Det er som den Herre siger," bemærkede Fruentimmeret; „jeg kan ikke rigtigt trække Veiret herinde; men det er en Selvfølge, at jeg betaler Pladsen her, saa at De ikke skal tabe Noget ved Byttet." — „Hele Bagsædet ovenpaa er ledigt — det kan De have ganske for Dem selv," sagde Kudsken, og efter megen Skuppen og Kravlen, hørte vi, at hun satte sig saa fast i Sædet som om hun aldrig skulde af det igjen. — „Det lader rigtignok noget ugalant at sige det," bemærkede den lille Mand, da vi igjen vare komne paa Farten; „men Fruentimmer burde aldrig reise, allermindst i hvad man kalder „korte" Diligencer; thi de gjøre dem saa lange, at det aldrig faaer en Ende. Først skal de have Rede paa hvilken Vogn, der er den rigtige, og saa paa hvilken Vei der er den rette. Postillonerne troe de nu aldrig. Saa skal de have at vide om det er den Vogn, der kjører først og om den gaaer præcise, og naar de have faaet Vished i de to Punkter, og Vognen skal kjøre, saa er de der ikke. Saa maa man paa Jagt efter dem, først hos en Kukkenbager og saa hos en Frugthandler. Og naar man saa troer, at man har dem — jo prosit! saa skal de have alle deres Pakkenilliker, Hatteæsker og hele Kramboden puttet ned medens de staae og hænge over det og see derpaa — det er et evigt Brovl — og naar de saa endelig ere færdige og have faaet den ene Fod op paa Trinet, saa skal de til at gjøre rigtig Aftale og Accord med Kudsken, imedens de stige ind." — Et høit Skrig afbrød denne Monolog; „Chronometret" holdt igjen, lige midt i en Fart af ti engelske Miil i Timen. Vi havde Alle en Ahnelse om hvad Grunden var; men den lille Mand ansaae det ikke desto mindre for passende at stikke sit lille Hoved ud af Vinduet og med en vred Røst at spørge: „Hvad Satan holde vi nu for?" — „Det er Damen igjen, Sir," sagde Kudsken, i en fortrædelig Tone; „hun siger, at Bagsædet ryster saa stærkt, at hun er bange for, det vil glide af; men nu er Alting i Orden igjen — jeg har faaet hende anbragt her foran." — „Det er meget brav," sagde den lille Mand, „men om jeg nogensinde reiser mere i Diligence med et Fruentimmer, saa skal — —" — „Bah! bah! — tænk paa Deres egen Kone," sagde den tykke Mand; „man kan dog ikke sætte Fruentimmer i Urtepotter og binde dem op imellem Pinde; de maae dog ogsaa engang imellem til London. Hun vil vist nu sidde meget godt der foran." — „Gid hun maa det," sagde den lille Mand noget vranten; „men det er en vanskelig Sag at gjøre Fruentimmer det tilpas" — og som Stadfæstelse paa denne Sentents havde Diligencen ikke kjørt over en Fjerdingvei, inden den standsede igjen. „Det gjør mig meget ondt, mine Herrer," sagde Kudsken, idet han tog til Hatten og saae ind af Vinduet; „men hun vil heller ikke sidde her foran!" — „Sagde jeg det ikke!" brummede den lille Mand; „Satan selv kan ikke gjøre et Fruentimmer Noget tilpas." — „Jeg skulde mene", bemærkede den tykke Mand, „at hvis De vilde tage hende op til Dem paa Kudskesædet og holde hende fast om Livet —." — „Nei, det har jeg prøvet," sagde Kudsken, idet han rystede paa Hovedet; „det gik meget brav saalænge Veien var jevn; men vi komme just opad en Bakke, og det kan hun slet ikke holde ud at see paa." — „Sæt hende af med Toi og Baggage," sagde den lille Mand; „jeg skal nødvendig være et Sted Kl. 1." — „Og hvad mig angaaer," sagde en sortklædt Herre, „saa agter jeg, hvis der skeer noget Ophold, ganske bestemt at leie en Chaise paa Diligence-Compagniets Regning." — „Der har vi det — Pokker tage ved hende," sagde den forlegne Kudsk, idet han tog sin Hat af, for at kloe sig i Hovedet; „nu har hun siddet baade indeni og udenpaa, baade bag og for, og det nytter naturligviis ikke, om jeg ogsaa foreslaaer hende at sidde overskrævs paa Vognstangen." — „O de Fruentimmer! de Fruentimmer!" udbrød den lille Mand, der syntes at have et eget Nag til Kjønnet. Den Sortklædte saae paa sit Uhr. Kudsken tog en Haandfuld Solvpenge op af Lommen og begyndte at tælle, for at byde Damen Passagepengene tilbage, hvis hun vilde stige af — da i det samme et jublende Raab hilste ham ovenfra. „Alting er i Orden igjen, Tom — spring kuns op — Damen er kroben ned i Vognskrinet." — „Der holder Menneskет nok ikke længe ud," mumlede Tom for sig selv, men inden et Sekund klingrede Pengene ned i hans Lomme, og han var paa Bukken igjen. Afsted foer Diligencen over Bakken og begyndte at løbe nedad med en Hurtighed, som voxede med hver Alen. Hjulene skrattede, Toiet ringlede, Hestehovene klapprede, og Pigen i Skrinet skreg som en Bedlams-Candidat. — „Det stakkels Barn!" raabte den tykke Herre. — Den lille Mand grinte ondskabsfuldt som en Abe. — Den Sortklædte lod som om han sov. — Imidlertid voxede hendes Skrig i Omfang og tiltog i Høide, ikkun afbrudte nu og da af et: „O Gud!" og lignende Udraab. Det var en sand Ynk at høre hende; men der var Intet at gjøre. At standse Vognen var umuligt;

den havde presset ind paa Hestene indtil de, trods alle Kudskens Anstrængelser, satte afsted i en Gallop, og der udkrævedes hans yderste Anspændelse for at holde dem sammen. Et Forsøg paa at standse dem, vilde have væltet os, det er vist nok; til Lykke for os Alle, prøvede Tom ikke derpaa, og „Chronometret" standsede, efterat have løbet ned ad een Bakke og halvveis op ad en anden uden nogen Ulykke. — „Hvordan har Damen det?" spurgte den tykke Mand, idet han ivrig stak Hovedet og Skuldrene ind af det ene Vindue, medens jeg gjorde det Samme af det andet; og da den ulykkelige Lidende netop kom ned paa min Side, blev min Nysgjerrighed først tilfredsstillet. Aldrig var en Figur mere trøsteløs og elendig: hendes Ansigt var dødblegt og hendes Haar hang ned om det, klamt af Heden og filtret af Skrækken — hendes Øine ikke mindre forvildede og Munden vidtaaben. — „Hvordan har Damen det?" gjentog den tykke Herre. — Hendes Straahat havde, ligesom Miltons Død, ikke nogen egentlig Skikkelse; den var flad hvor den skulde have været fyldig, firkantet hvor den burde have været rund, den stod opad istedet for ned, og nedad istedetfor op, og den havde en uendelig Mængde Vinkler, Bukler og Boininger. Hendes Shawl havde snoet sig rundt om hende som en Slange og hendes Pels var saa forkrøllet og forkrammet og saa vind og skjæv i alle Folder som om hun havde rullet ned ad Greenwich Hill. — „Hvordan har Damen det, siger jeg?" skreg den Tykke af fuld Hals. — Den ene af hendes Skoe havde foretrukket at blive nede i Vognskrinet, og da det var smudsigt paa Veien, stod hun, som en numidisk Trane, balancerende paa det ene Been og med det andet i Veiret, medens Tom var paa Jagt efter den Bortkomne, der vægrede sig for at komme tilsyne forinden alt Andet først var rømmet ud af Læderkassen, og da denne netop var en af de gammeldags, holdt den en god Deel Baggage. — „Hvordan har Damen det?" lød det atter, uden bedre Held. — Det var tydeligt nok, at hun ikke var sluppen derfra med Skrækken alene; hendes Hænder fore om fra Ribbenene til Ryggen og Livet og derpaa ned til Knæene. Det varede en Stund inden hun kunde trække Veiret rigtigt; men endelig fik hun Luft til det korte Udraab: „O de Kofferter!" — „Hvordan har Damen det?" brølte den tykke Mand for sidste Gang; thi da han mærkede, at det ikke var muligt at faae Svar, aabnede han Døren og styrtede ud — netop saa betimelig at han fik den Fornøielse at give Damen den tabte Sko paa, medens hun klyngede sig med begge Arme om hans korte Hals. — „Der, min Bedste!" sagde han, idet han efter endt Hverv slog paa Saalen: „Gud fri os, mit hjerte Barn, hvor De er i en sørgelig Situation! Kudsk, hvor langt er hun fra London?" — „Ni engelske Miil og en Lunte!" svarede Tom. — „Du min Gud og Fader!" raabte den Tykke; „det holder hun aldrig ud!" — „O, det er kuns ni Miil," sagde Damen med et Slags hysterisk Latter; — „og jeg holder meget af at gaae." — „Naa, lad hende saa faae sine Pakkenillikker," raabte den lille Mand fra Vognen. Den Sorte tog sit Uhr frem. En Passageer i Hoiden bandte rædsomt og truede med at staae af; — og baade Tom og Hestene vare parate. „Der er intet ved at gjøre," sukkede den Tykke, idet han indtog sin gamle Plads i Hjørnet. Pidsken knaldede — jeg lænede mig ud, for at kaste et Afskedsblik paa den Ulykkelige. Der stod hun, slæbende paa tre Byldter, af hvilke hver var saa tyk som et svøbt Barn, og idet vi rullede afsted, hørte jeg hendes sidste Ord: „Hvordan kommer jeg til Staden?"

Theatret.

Danmarks store Digter, hvis mægtige Indflydelse paa hele vor aandige Udvikling det vel ikke lket vil falde Nogen for Alvor ind at bestride, vedbliver endnu bestandig, skjønt langt ude over sin egentlige Blomstringsperiode, at berige os med Poesi ns evigunge Frugter, og saalidt som Nogen for Alvor vil falde paa at nægte, at **Adam Oehlenschläger** ved sine tidligere Værker har viist, at Geniets zarteste og herligste Blomsterflor ogsaa kan trives i vort kolde Norden og at den raa Kraft, der levede i det fjerne Hedenold, smukt og betydningsfuldt kan forbindes med Hjertets ædleste Følelser, ligesaalidt vil det kunne miskjendes, at den samme Aand, der aabenbarer sig i disse Værker, der ere vor Stolthed og Hæder, ogsaa fremlyser af Alt hvad han Aar for Aar offrer paa Musernes Alter. Men ligesaa utaknemmeligt som det vilde være at berøve vor store Digter endog kun et enkelt Blad af den skjønne Krands, der alt længe har smykket hans Pande, ligesaa nær vilde det grændse til blind Forgudelse, ikke at have Øie for at, skjønt hans mægtige Digteraand ikke fornægter sig i noget af hans sildigere Værker, disse dog derfor ei kunne sættes ved Siden af de af hans Frembringelser, der have begrundet det Navn, som har tilvundet den danske Skjald en europæisk Berømmelse. — Og gaae vi maaskee for vidt, naar vi mene, at i ingen af hans senere Arbeider have disse Aandens Lynglimt været færre og at i ingen af hans Tragoedier mangler den harmoniske Enhed og den dramatiske Sandhed i den Grad, end i den, vi dennegang have at omtale: **Olaf den Hellige.** Disse Mangler maae saa meget desto stærkere træde frem i dette Stykke som dets Idee uvilkaarlig bringer os til at mindes hans første og maaskee ypperste Drama: **Hakon Jarl.** Det er Christendommens Seier over Hedenskabet, som atter her træder os for Øie, kun at vi, istedetfor den unge, begeistrede Olaf Trygvason, see den modnere, sine Lidenskaber besejrende Olaf hiin Digre, og istedetfor den vilde Blodmand, Hakon, den sværmeriske, for mildere Følelser aabne Kalf Arnaason, der netop i Olafs Mildhed og Fromhed seer Hedenskabets farligste Fjender. Vi tvivle ikke paa, at Digteren, hvis han havde behandlet dette Stof i sin tidligere, kraftigere Periode, førend Livets Smaaligheder havde kunnet øve deres uundgaaelige Indflydelse paa den mægtige Genius, ogsaa heraf vilde have kunnet skabe et Kunstværk, der vilde have været et værdigt Sidestykke til hans herlige Førstefødte. Men desværre har Tidens Retning, der i en øieblikkelig kildrende Effect søger Erstatning for den sande, poetiske Indflydelse, heller ikke været uden Virkning paa vor Digter og hans mangeaarige Kjendskab til Theatret lader ham derfor med Lethed anbringe saadanne Prydelser, der udøve den samme Troldom paa den store Hob, som han tidligere vidste at fremmane ved Poesiens Tryllestav. Men har Digteren end saaledes kunnet holde sig skadesløs hos en forkjælet Samtid og savner han derfor ikke den Bifaldsvirak, der vel kan kildre og bedøve indenfor Templets Mysterier, saa maa han derimod i en ikke ringe Grad gjøre Afkald paa Hjertets rene Offer, der kun kan bringes det ægte Skjønne, det Guddommelige i Kunsten. At det heller ikke i dette Stykke fattes paa

hine geniale Aabenbarelser, have vi alt indrømmet, og vi behøve blot at nævne Slutningen af 3die Act, hvor Olaf nedstyrter Thors Billedstøtte og den henrivende Scene i 4de Act, hvor Ingegerd og Magnus atter optræde, for at godtgjøre, at Poesien har ædlere Vaaben at seire med, end dem, vi see Digteren svinge i Slaget ved Stiklestad. Men vi behøve ogsaa kun at nævne næsten heie 2den og 3die Act, paa den berørte Slutning nær, og især 5te Act, for at vise, hvilken en Mængde episodiske Scener af den meest heterogene Natur, Digteren har maattet tye til, for at Stykket skulde kunne udspindes til den behørige Længde. Ikke nok, at han har maattet gjøre Plads for de usandsynligste Sammentræf hvor Olaf med Thormod har „forvildet" sig imellem Klipperne, der hele Acten igjennem maae tjene til Audiencesal for de optrædende Personer, ligefra den „umælende Kæmpe" og til den „feige Danske;" men efterat Olaf er falden og den dramatiske Interesse altfaa til Ende, maa **hans Lig** endnu spille Rollen ud og gjøre Mirakler, der ere af en saa parodisk Natur, at ethvert tidligere Indtryk derved fortrænges. — Vi ville glæde os ved det Haab, at Digterens nyeste Tragoedie: **Knud den Store**, der nu indstuderes, værdigere maa slutte sig til sine aandige Sødskende, end den, der sidst besøgte os.

Udførelsen af Tragoedien **Olaf den Hellige** er tildeels fjænket al den Omhu og Opmærksomhed, der skyldes ethvert af den Digters Arbeider, hvis Værd vort Theater ikke nokſom kan paaskjønne. — Hr. **Nielsen** har opfattet Olafs Charakteer saaledes som det var at vente af denne fortrinlige Tragiker. Der er udbredt en Høihed og en Rolighed over hans Fremstilling, der ikke kan andet end indtage os for Olaf, og med fine Træk veed Hr. **Nielsen** at antyde den Ild, Helten har vidst at bekæmpe, men der dog endnu som Glød ulmer under Asken. Mesterligt var hans Spil i Scenerne med begge Dronningerne; især vare Olafs opblussende, saarede Faderfølelser skildrede med en gribende Sandhed, og vanskeligt vilde Olafs Triumph, da Morgensolen bestraaler det gyldne Kors og forjager den forbausede Hob, kunne fremstilles paa en mere imponerende Maade. Hvad vi derimod ikke kunne andet end beklage, var den kjendelige Usikkerhed i Rollens Memorering, der, navnligen ved Stykkets Opførelse i Løverdags, skadede den Harmonie, man saa gjerne ønskede udbredt over en saa udmærket Kunstners Fremstillinger, men som altfor let forstyrres ved de idelige Fortalelser, som derved foranlediges. — Hr. **Holst** gjengav den sentimentale Hedning Kalf Arnason med ædel Sandhed, skjøndt det vistnok kunde været ønskeligt, at Fremstilleren var i Besiddelse af en større Kraft, der kunde retfærdiggjøre den Indfindelse, han veed at udøve over sine raae Omgivelser. Dog ville vi hermed langtfra ikke gjøre den vakre Kunstner nogen Bebreidelse; tvertimod kunne vi ikke nokſom takke ham for den Omhu og Kjærlighed, hvormed han saa synligt behandler ikke blot denne, men enhver Rolle, der bliver ham til Deel. — Jfr. **Ryge** viste klart, at hun havde rigtigt opfattet Dronning Astrids vanskelige Charakteer: men det lykkedes hende neppe overalt tydeligt at udvikle den. Navnlig savnede vi det rigtige Udtryk i Scenen i 4de Akt, hvor hun hører den lille Magnus's foregivne Død. Vi erkjende tilfulde det Vanskelige i den Opgave, her synligt for Tilskuerne at udmale hvad der bevæger sig i Dronningens Barm; men dette er dog saa indgribende nødvendigt, naar ikke hele Digterens Hensigt med denne ægte poetiske Scene skal forfeiles, at vi ikke nokſom kunne lægge Jfr. **Ryge** paa Hjerte at have sin hele Opmærksomhed henvendt paa dette Moment. Men kunde vi ikke finde os aldeles tilfredsstillede med Jfr. **Ryges** Astrid i denne Scene, saa kunde vi endnu langt mindre være det med Md. **Holst** som Dronning Ingaegerd. Ingegerd vil bedrage sin Søster for at sikkre den lille Magnus's Fremtid. Men Tilskueren maa intet Øieblik være i Uvished om, at det er et Bedrag, og at Barnets Død kun er foregiven. Hvor ganske saae vi ikke dette hos Ingaegerds forrige Fremstillerinde, Fru **Heiberg**, medens Mad. **Holst** aldeles lod os savne det! Bedre lykkedes det derimod sidstnævnte Kunstnerinde at gjengive den ømme Qvindelighed, der aabenbarer sig i Ingegaerds Characteer og som hun især vidste at udbrede over den yndige, Digteren saa fuldkommen værdige Scene, hvor hun skjænker Magnus Krone og Scepter — maaskee det skjønneste og meest poetiske Moment i hele Stykket. — Med den ægte kunstneriske Opfatning, Publikum især igjennem Oehlenschlägers Tragoedier er bleven fortrolig med hos Hr. **Dr. Ryge**, gjengav han Thormod Skjalds djerve, trofaste Natur: men denne Person griber altfor lidet ind i det Væsentlige af Stykket til at selv en saa correct Udførelse som **Dr. Ryges** skulde kunne være af nogen betydelig Virkning. — Heller ikke den blinde, hævngjerrige Rörik savnede en heldig Fremstiller i Hr. **Kragh**; navnligen maae vi udhæve Scenen i anden Act, hvor den umaalelige Foragt, han vidste at lægge i sine Bevægelser, gjorde hans Taushed netop veltalende. Kun Skade, at denne Charakteer, ligesom Thorer Hunds, der af Hr. **Foersom** gives meget characteristisk, i Slutningen af Stykket, ved de ulykkelige Mirakkelvirkninger, ere blevne saa forvanskede, at de skarpe Træk, hvormed de ere fremhævede, næsten ganske forsvinde — et Mirakkel, som just ikke egner til at vække vor Beundring. — Af de Personer, der endnu i dette Stykke træde charakteristisk frem, maae vi ikke glemme at nævne Kalf Arnasons fanatiske Hustru, som vi, med al Agtelse for den udmærkede Kunstnerinde, der udfører den, dog hellere havde seet i Jfr. **Jørgensens** Hænder; og den gjerrige Hærfører, der af Hr. **Hvid** blev skildret med megen Sandhed. — En ubetydelig lille Rolle, hvis Fremstiller ikke engang er nævnet, kunne vi ikke upaaagtet forbigaae, fordi den Sandhed, hvormed den understøttede en i og for sig høist poetisk Scene, fortjener al Paaskjønnelse. Det var nemlig Faderen til det Barn, der udgives for den lille Magnus og som denne stædes til Jorden. I en Scene, som denne, hvor ethvert, om nokſaa lille Misgreb vilde virke forstyrrende, er det særdeles heldigt, at en reen Statistrolle er falden i en Mands Hænder, der veed at skjænke den en saa rigtig Opfatning og Opmærksomhed. — Paa den sceniske Udstyrelse er der i denne Tragoedie intet Væsentligt at udsætte; kun var det ønskeligt, at de Præster, der ledsage Thors Billedstøtte, havde et mindre ungdommeligt Udseende. — En ikke ringe Prydelse har „Olaf den Hellige" erholdt i vor unge, geniale Componist **Hartmanns** Musik, der ikke blot værdigt understøtter de i Stykket forekommende Musiknummere, men især ved den charakteristiske Behandling af Slaget ved Stiklestad giver dette Theatercoup en kunstnerisk Betydning, som det ellers neppe kunde gjøre Fordring paa. Da Musiken i Slagets frygtelige Tummel næsten overdøves af de norske Skraalhalse, maa man vide Vedkommende Tak for at denne smukke Composition gjentages imellem 4de og 5te Act, hvorved den uforstyrret kan udvikle sine mange Skjønheder og skjænke en sand Nydelse.

I afvigte Uge optraadte første Gang Jfr. **Andersen**, der, som bekjendt, fra et af vore Provindsialselskaber er optagen som Elev ved det kgl. Theater. Der var mange udvortes Omstændigheder, som gjorde det vanskeligt for den unge Debutantinde at tilvinde sig Opmærksomhed i den Rolle, der var bleven hende til Deel. For det Første er „**De to Grenaderer**," hvori hun udførte Fanchettes Partie, et af de meest forslidte Stykker, vort Theaters Repertoire har at opvise og følgelig ikke istand til at give Fremstillingen den nødvendige Nimbus. Dernæst har Fanchettes Rolle seneſt været i Fru **Heibergs** Hænder, og maatte derfra endnu staae enhver flittig Comoediegænger for Øie; og endelig savner denne Rolle saadanne Steder og især saadanne taknemmelige „Udgange," der kunde give Publikum Leilighed til, selv med den bedste Villie, at skjænke Debutantinden det opmuntrende Bifald, der sikkert ikke vilde udeblevet, hvis det havde været Tilfældet. Vi kunne derfor ikke andet end beklage, at Jfr **Andersen**, eller de, der have valgt for hende, have været saa uheldige i Valget, hvilket ene maa tilskrives, at hun maatte savne den Opmuntring, vi formene, at hun i høi Grad fortjente. Foruden at hun er i Besiddelse af et vakkert Udvortes og et smukt, tydeligt Organ, bevæger hun sig med megen Frihed paa Scenen, og vi tvivle ikke paa, at hun jo under god Veiledning snart vil komme til at udvikle de Evner, hendes Spil paa flere Steder røbede.

En Omstændighed, der denne Aften vakte langt større Opmærksomhed end den fremtrædende Debutantinde, var den, at **Thorvaldsen** for første Gang efter sin Hjemkomst hærede Skuespillet med sin Nærværelse. Det havde vist været ønskeligt, og vi hørte dette Ønske endogsaa denne Aften ret ofte at blive lydeligt, om Theatret havde forberedet sig til Modtagelsen af denne sjeldne Gjæst, der vistnok havde fortjent en Hyldest af en saa beslægtet Kunst. Ja, man fandt det i den Grad ønskeligt, at dette maatte ske, at man indtil det sidste Øieblik før Vaudevillen „**Nei**" begyndte, næsten ventede, at denne vilde blive ombyttet med Vaudevillen „**Kunstnerliv**" — Noget, der, da dette Stykke er saa indspillet af dets Personale, ikke vilde kunne foraarsaget nogen synderlig Vanskelighed; men derimod havde givet Publikum Leilighed til at bringe **Thorvaldsen** en Hylding, som det synes os, han i Kunstens Tempel allermindst burde savne. At det — hvad Nogle ville paastaae — skulde ansees stridende imod den skyldige Respect, i et kongeligt Theater at bringe en saadan for en Mand, der fra Folkets Midte har hævet sig til Fyrste i Kunstens Rige, kunne vi umuligt give Medhold; men maae snarere gjøre opmærksom paa det Uværdige i, ved saadanne Gisninger endog blot at antyde, at den Opmærksomhed, som af Folket vises den Mand, der af Kongens egen Haand har modtaget saa umiskjendelige Hædersbevisninger, skulde kunne møde allerhøieste Mishag.

— **W** —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 14de October 1838. № 37.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Genreſtykker, frit efter Saphir, ved P. L. Møller. II. — Theatret.

Genreſtykker.

(Frit efter Saphir, ved P. L. Møller).

II.

Saadan er de alleſammen, med Undtagelſe af nogle ganſke Faa, der dog ogſaa ere ſaadanne;
eller
„Hvor heldig en Spekulation jeg gjorde med Hertuginden af Orleans' Udſtyr."

Ak! — — „Ak" er en ſkjøn Begyndelſe! — ikke juſt ny, men interesſant. „Ak" er det ſentimentale Boer, hvormed man førſt og fremmeſt maa berøre en Læſers Nerveſyſtem; ſaa trænger det følſomme Som ganſke let ind. — Altſaa: Ak!

Saavidt kan Hiſtorien viſtnok kaldes særdeles vellykket, men hvad nu? — O! — O er det borgerlige Ak! — Man behøver kun at betragte Figuren af Ak og O, og man vil ſtrax opdage Forſkjellen. I Ak har Tingeſten endnu en ariſtokratiſk eller diplomatiſk Snirkel, i O ſeer den allerede rund ud. Altſaa: O! ſammenlagt med „Ak" gjør: Ak og O! — det er Tale- eller meget mere Sukke-Figurerne i Hjertets Rhetorik.

Ak, hun er ſkjøn ſom den unge Roſe, naar den kyſſes af Juniſolens Straale! — Nu veed jeg rigtignok ſlet ikke, hvorfor jeg førſt ſiger „Ak!" naar jeg vil ſige, hun er ſkjøn; men tilſtaae det kun ligeſaa godt førſt ſom ſidſt, ærede Læſer, at Du har meget meer Reſpekt for denne Phraſe-Equipage, naar ſaadant et: „Ak" traver i Spidſen ſom Forrider! — Altſaa endnu engang denne yndige Klangfigur: „Ak, hun er ſkjøn ſom den unge Roſe, naar den kyſſes af Juniſolens Straale!" Hendes Figur var ſom Libanons Ceder. — Oprigtigt talt, gunſtige Læſer, har jeg endnu aldrig ſeet en „Ceder paa Libanon," og jeg kunde i Grunden ligeſaa godt have ſagt: ſom Poppelen ved Bækken, eller ſom Granen paa Skrænten; men af en ganſke beſynderlig Hoiagtelſe for Dig, bringer jeg Dig her ikke nogen dagligdags, ſimpel Lignelſe, men jeg ſiger udtrykkelig: „Hendes Figur var ſom Libanons Ceder." — Det kan man kalde Ild og Phantaſi. — Ha! — „Ha" er heller ikke ſaa ueffen en Perſon. Naar Munden bliver ſtaaende aaben for det følelſesfulde Hjerte, ſaa ſkriger det: „Ha!" — Ja, ſkjøn var hun ſom Skabningen, da den fremſtod af det himmelſke Bliv. Hendes Vært var ſom Røret ved Søen. (— Jeg maa bede ærbødigſt bemærket, med hvilken Lethed „Cederen fra Libanon" er bleven til „et Rør ved Søen;" det er Originalitet. Hos enhver Anden vilde det fortjene Dadel, mig klæder det yderſt elſkværdigt.) — Hendes Øine vare ſorte, ſtore og fyrige ſom — hvor ſkal jeg nu i en Fart finde noget Stort, Sort og Fyrigt? — — Som Othello! — godt, hendes Haar var ſolſortſort, — Læſeren vil her have Leilighed til at bemærke, hvorledes jeg ſtedſe meer og meer afholder mig fra at give Leilighed til Alluſioner og Hentydninger. Jeg kunde have ſagt: „Ravneſort," men da havde en af de ſiffige Læſere ſtrax faaet ud, at jeg maaſkee meente en Dame fra Ravnekrog; altſaa for at undgaae alle Perſonligheder, ſiger jeg: — Hendes Haar var ſolſortſort, og blødt ſom Vemoden og tykt ſom Hveden paa Poſletten; hendes Næſe ſaae, noget ſkjelmſk tilbagekaſtet, ud i Luften, hendes Læber vare ſom glødende Kul, og om hendes Tænder vilde den viſe Salomon have ſagt: „De ere ſom Lammene, der komme fra Svømmeſtedet," og den viſe Salomon var ingen Bogfinke! — Saadan var hun, og hun elſkede mig! —

Ja, hun elſkede mig, og jeg kan partout ikke lide, at Læſeren ikke vil troe det, og derſom der findes en Læſer, ſom er haardnakket nok til ikke at troe det, ſaa behøver han ſlet ikke at læſe Meer af denne fortryllende Skizze; Adieu!

Ja, hun elſkede mig! — vel har hun aldrig ſagt eller ladet mig mærke det, ikke i fjerneſte Maade viiſt mig nogen Velvillie; tvertimod, hun kjeder ſig altid ſkrækkelig, naar vi ere ſammen, og dog veed jeg, at hun elſker mig. — Det er en af Geniets Velſignelſer: Alvidenheden! — Hendes Moder havde tilladt mig at komme af og til, men jeg kom ſaa af og til ſom muligt! Moderen var en ivrig Beundrerinde af Kunſter og Videnſkaber, det vil ſige, naar man talte om Kunſter og Videnſkaber, ſagde hun altid: „Gud bevares!" Men Datteren var ei alene ſkjøn, men ogſaa aandrig og — riig. Skjøn, aandrig og riig, og dog elſkede hun mig! et ſælſomt Spil af Skjæbnen; .... Hvoraf jeg veed, at hun elſkede mig? — Jo, hun gaber altid, naar jeg foreläeſer hende mine Producter: — Naar man gaber, har man Lyſt til at ſove; naar man ſover, drømmer man, og om hvem drømmer man? Om den Gjenſtand, der ſidſt gjorde Indtryk paa os; hun gaber altſaa, for at komme til at drømme om mig — kan man elſke ømmere og tillige udtrykke ſig finere?

Den, der aldrig saae sin Kjærligheds Gjenstand gabe, gabe ved sine Digte, den har aldrig smagt Kjærlighedens høieste Sødhed! — Hvad er Sukken, Smilen, Kyssen o. s. v. for mat Tøieri mod den henrivende Troldom af en Gaben? — Jeg taler her naturligviis ikke om hiin undseelige, stjaalne, tilslørede Gaben, under hvilken den Deiliges Ansigt blot alabastrerer og forlænger sig noget, og et Par hvide Smaaprikker vise sig paa den yndige Næsetip; — Nei, jeg taler om hiin skjønne, fortrøstningsfulde Gaben, naar den Elskedes Mund saadan med den sødeste Aabenhed giver efter for den søde Trang; naar vi derved kunne kaste et Blik i hendes inderste Væsen; naar hun gaber uforbeholden, aabenhjertig, uden Forstillelse, ret som det sømmer sig en skjøn Sjæl; naar vi ved dette ubegrændsede Beviis paa hendes Tillid frit kunne føle hende paa Tænderne; naar hun derhos naiv betragter os med et omtaaget Blik, og det synkende Øielaag synes at sige: „Forstaaer Du mig ogsaa ganske, min Skat?" O, for at kjende den magiske Kraft af denne omthengivelsesfulde Gaben i dens hele Omfang, maa man selv være Forfatter og læse høit for sin Elskede. — Hvortidt sad jeg ikke hele Timer og forelæste hende, og hun blev ikke træt af at gabe, og jeg blev ikke træt af at stirre hende i Munden, for at see, om ogsaa Hjertet laae hende paa Tungen! — Jeg forelæste hende de meest hjertebrækkende Ting, jeg haabede bestandig, at hun skulde tøe op, men hun tøede ikke op! — Jeg forelæste hende 136 Sonetter med Overskrift „til Hende;" jeg haabede at Kjærlighedens Straale vilde bryde frem af Øiet, men Straalen brød ikke frem. — Jeg digtede en Novelle, hvori hun og jeg forekom; jeg tilstod hende i denne Novelle min Kjærlighed, — jeg gjorde hende et formeligt Ægteskabsandragende, — jeg ombragte mig endelig selv i en Jasminløvhytte paa en Vinduesforhøining med en Venetianerdolk for hendes Fødder, — jeg ventede, hun skulde synke sammen og stamme: „Jeg elsker Dig!" Hun sank ikke, hun stammede ikke. — Naar jeg tænker mig rigtig om, saa elskede hun mig i Grunden ikke, — men det kan ikke længer gjøres om; jeg har jo een Gang sagt Læseren, „hun elskede mig."

Men nu elsker hun mig virkelig; ak, det var et skjønt Øieblik, et verdenshistorisk, et udødeligt, og det gjorde mig lykkelig. Velsignet være Hertuginden af Orleans' Udstyr! — — Jeg havde alt tidligere bemærket, at jeg havde en hemmelig Medbeiler, og — Død og alle Djævle! — en lykkelig Medbeiler. — Læser, kjender Du den Hyæne, som kaldes „Skinsyge?" — Venlighed, Smiil, Munterhed og Forekommenhed, alle Kjærlighedens Symptomer havde hun kun for ham, — det var en Dameskræder! — Mod Skrædere kæmpe selv Digtere forgjæves! Hvad er et Versemaal mod et Skrædermaal? en Ode mod en Mode? en Sonet mod et Corset! Viser mod Kniplingschemiser? en Terzine mod en Pellerine? en Serenade mod Brocade? — — Hun gabede aldrig, naar Skræderen var der. Hvorledes skulde jeg beseire min Rival? Slaae ham ihjel? myrde ham for hendes Fødder? — Allerede een Gang svang jeg det lynende Vaaben over hans Bryst: — det var en engelsk Patentsax, som jeg rev Forræderen af Haanden. —

„Og kun jeg en Finger behøved at røre,
For Ende paa Skræderen at gjøre!"

Men jeg beherskede mig selv: — kan han for, den Lykkelige, at den skjønneste Skjæbne er hans? at han ikke gjør Digte men Klæder? Hvad siger Schiller i sit Digt om Lykken?

Tilbøieligheder have Qvinderne tilvisse,
De elske den syende Helt med den lokkede Isse;
De Letsindiges Hjerte sig glæder
Ved Klæder!
Sjelden det for en Poet har luet —
Deres Herligheds Glandes har kun Skræderen skuet!"

Men jeg var blot et fast umærkeligt Stykke Poet; ei engang en Udsigt til en Skrædderfremtid, til et Marchandes-des-Modes-Ægteskab aabnede min miserable Kjærlighed, ja jeg har ikke saameget som Sands for et tilskaaret Ærmes Trylleri, jeg kan ikke engang tale om Ynden af et Stykke Fløielsmoer.

Da — i denne frygtelige Situation, da sendte Himlen, den store Ægteskabsslutter, mig et Tegn, — jeg forstaaer, fatter, griber, benytter det, — og hun er min! min! min! — Jeg erholdt nemlig fra Paris en omstændelig Beskrivelse af Hertuginden af Orleans' Udstyr. Jeg troede, min Correspondent var ikke rigtig i Hovedet. Først tænkte jeg grædende: „Ja, hvem der endda kunde give et saadant Udstyr!" — Da foer det som et Lyn igjennem mig: „Dette Udstyr maa drage hende til mit Bryst!" Jeg sprang op, stak Brevet til mig, og ilte til hende. — Hun sad just paa Sophaen, de sorte Lokker slyngede sig næsten Opheliamæssigt om de blændende Skuldre, og hendes halvvaade Blik var melancholsk fæstet paa et Perkalintorklæde, som i Gaarsoperaen havde faaet et Hul i Registret paa dets Yndigheder. Jeg traadte ind, kyssede hendes Haand, hun opdagede Papiret, og begyndte allerede at trække paa Gabebaandet; men — jeg satte mig hvitidelig ned og sagde: „Dyrebare Marietta! det afgjørende Øieblik er kommet, jeg vover nu det sidste Forsøg paa Deres Hjerte." Hun smilte hindbæreddikeyndigt, satte sig i en Krog i Sophaen og lavede sig til alle Resignationsforberedelser. Jeg begyndte:

"Trousseau de la Duchesse d'Orleans." Mariettas Ansigt opklaredes. Jeg vedblev: "C'est le 30 Mai seulement, que la corbeille de mariage a été déposée a Fontainebleau"*). Marietta spidsede de nydelige Vermeil-Øren, men jeg læste med stigende Stemme: "A l'intérieur elle est doublée de satin enrichi de ganses et de torsades d'or"**). En let Rødme farvede Mariettas Ansigt, et venligere Lys straalede fra hendes Øine, og hun hvisked: „Har De skrevet det, kjære S.?" — Hun havde aldrig før sagt: kjære S." Jeg vedblev med stedse høiere Begeistring: "Douze châles de cachemire, six de

*) Kun den 30te Mai var Kurven med Brudesmykker udstillet paa Fontainebleau.

**) Indvendig er den foret med Atlask, garneret med Sløifer og Guldtresser.

fabriques françaises et six des Indes, frappent d'abord des regards"*). — Stedse nærmere rykkede Marietta; ved de Ord "Douze châles" undslap et let Suk hendes Bryst, hendes Øine hang med Længsel ved mine Læber, „ak, videre, videre, kjæreste S.!" (Kjæreste — Superlativ!). — "Il y a six parures: une en brillans, une en brillans et rubis, une en turquoises et brillans, une en émeraudes et brillans, une en perles fines"**).

Marietta glødede som Morgenrøden, hendes Hjerte bankede hørligt, hun rykkede tæt hen til mig, det bævende Blik hang ved mig; saa dybt greben saae jeg hende aldrig, og med sand Inspiration deklamerede jeg videre: "Il faut rester charmé devant ces manteaux courts, ouverts arrondis au bas, par devant, à pélerine plus ou moins longue, à larges manches relevées à la Berthe sous des noeuds à pans flottans"***).

Dette Sted gjorde et magisk Indtryk paa den Hulde, hun lagde sin Haand paa min Skulder og saae mig i Øiet med et Blik, o med et Blik, som om der i mine Øine havde været et heelt Oplag af saadanne "Manteaux courts." Jeg følte hendes Aande brænde paa mine Kinder, med saligtbævende Stemme læste jeg videre: "Puis un négligée en cachemire foncé étale ses figures grotesques au milieu de fleurs chinoises!"****) — En varm Taare faldt fra Mariettas Øie ned paa min Haand, en ubeskrivelig Henrykkelse bævede igjennem hele mit Væsen, og med en uudsigelig Forklarethed lød mine Ord fremdeles:

"Une tunique de moire violette mêlée de longues dents pointues de la dentille de soie à des petits noeuds et aux garnitures posées en coquilles"†). „Ak" hviskede hun, og hendes Hoved hvilte paa min Skulder, om hendes Læber legede det som rosenrøde Drømme, men jeg læste med halvgrædende Stemme stedse videre:

"Quant aux gants, calculez tous les secrets, que la coquetterie des formes a à sa disposition pous faire d'une simple fantaisie une recherche de la plus riche élégance; il y en a cent quatre-vingt variétes!"††).

Marietta hulkede, hun laae i den heftigste Bevægelse ved mit Hjerte! — Det var et stille, høitideligt, helligt Øieblik! hver en Luftning taug, Guderne lyttede...

*) Tolv Caschemirsshavler, sex fra franske Fabriker, og sex indiske ere det første, der møder det forbausede Blik.

**) Der findes sex Smykker: et af Brillanter, et af Brillanter og Rubiner, et af Turkiser og Brillanter, et af Smaragder og Brillanter, et af klare Perler.

***) Man maa henrives ved Synet af disse Mantiller, foran aabne og rundede nedenom, med meer eller mindre lang Pelerine, med vide Ærmer, hævede à la Bertha ved Knuder med flagrende Baand.

****) En Negligée af mørkt Caschemire viser dernæst sine groteske Figurer midt imellem Chinesiske Blomster.

†) En Overkjole af violet Moer besat med lange, spidse Tunger af Silkekniplinger med smaae Knuder og med Garneringer lagte i Sneglehuusfigurer.

††) Hvad Handskerne angaaer, saa forestil Dem alle de Hemmeligheder, som Formernes Coquetteri har at byde over, naar den af en simpel Opfindelse frembringer en Kilde til den rigeste Pragt; der findes nemlig af dem ikke mindre end 180 Varieteter. —

Marietta slog det skjønne Øie op, hendes Blik hvilede først paa Papiret, derefter paa hendes Perkalintorklæde, derefter paa mig. Endnu et „Ak" løsrev sig fra det hvitbankende Hjerte, og jeg udbrød: „Kan Du elske mig?" Og hun læspede sagte: „Ja! — men forelæs mig det dog en Gang endnu!"

Og jeg læste den guddommelige Opsats endnu en Gang, og en sød Eftertænken bevægede sig næsten synlig i Mariettas Træk, hun syntes adspredt, jeg kyssede hende paa Panden og spurgte: „hvad tænker Du paa, min Sjæls Sjæl?" — og hun hviskede melodisk-drømmende som en Clairvoyante: "Cent quatre-vingt variétés de la plus riche élégance!"

Theatret.

Ligesom det franske Theater næsten udelukkende, paa de faa Originaler nær, der af og til skjænkes os, er den Kilde, hvorfra vor Scene for Tiden henter sine Nyheder, saaledes har dette ogsaa været Tilfældet med de tvende Nyheder, der i nærværende Saison have gjæstet os. Vi sige „gjæstet;" thi mere end et flygtigt Besøg vil vel ligesaalidt den seneste Nyhed: „Ægtestand" som dens Forgjænger: „En Kones Caprice" komme til at aflægge hos os. Det kan aldrig feile, at vort Theater, da det, foruden en lønnet Oversætter, tillige er i Besiddelse af en god Slump, der con amore beskjæftige sig med dette Hverv, maa have et stort Forraad af disse Arbeider, hvilket ogsaa den Liste, man sædvanlig ved hver Saisons Begyndelse seer leveret i „Dagen," noksom udviser; men vi maatte meget beklage, hvis Boniteten i dem alle skulde være saa let, for ikke at sige slet, som i de Prøver, vi have modtaget — de ville da sikkert kun være af saare liden Varighed. — „Ægtestand" er et Stykke, hvorom der vistnok maa være deelte Meninger — ikke i Publikum, thi dets Mening blev efter dets første Opførelse saa eenstemmig lagt for Dagen, at herom ingen Tvivl bliver tilbage, — men imellem Publikum og Theaterdirectionen. Det kan nemlig vel ikke feile, at idetmindste Pluraliteten af denne maa have fundet sig tilfredsstillet ved dette Stykke, og det var vistnok Umagen værdt at vide, hvem vi saaledes skylde Valget af denne og lignende Nyheder, om ikke for Andet, saa for den „psychologiske Statistiks" Skyld, som Sibbern siger. Os forekommer det, at det er paa en, i det mindste noget letsindig Maade at lege med Theatrets Tid og Kræfter, for slet ikke at tale om Publikum, saaledes at lade indstudere det ene Stykke efter det andet, hvis ephemeriske Liv ikke blot lader sig forudsee, men hvilket en saa fiin og streng Kunstdommer som idetmindste det ene af Theaterdirectionens Medlemmer endogsaa maa finde ønskeligt. — Da formodentligt ikke ret Mange ville faae Leilighed til fra Scenen at blive gjort bekjendte med den ovennævnte Nyhed, skulle vi her kortelig referere dens mærkelige Indhold.

Paul, et ungt Menneske, der paa flere Steder i Stykket kaldes den elskværdigste, aandfuldeste og ædleste unge Mand, men som forresten i Virkeligheden ikke viser det mindste noble Træk, er under en heftig Feberparoxysme bleven forelsket i en Sygevogterske, som Tilfældet har givet ham, en ung „aandrig" Enke, der, foruden den

fortrinlige Gave, til Fuldkommenhed at forstaae at omgaaes Syge, tillige har den endnu fortrinligere, at kunne skrive Romaner. Denne Forlibelse er saa meget des ubehageligere som Paul alt er forlovet med Constance, en elskværdig, ung Pige, men som nu naturligviis maa træde i Baggrunden. Neppe erfarer Hr. Belancour, den unge Hr. Pauls Onkel og Stykkets saakaldte „Mellemhest," denne ulykkelige Kjærlighed, førend han beklager sig over denne store Ulykke for den unge Sygevogterske, der dog hidtil ingen Ulykke har kunnet see deri. Men neppe erfarer hun, at en ung Pige vilde komme til, for hendes Skyld at hensukke hele sit øvrige Liv forladt og trøstesløs, førend hun beslutter at offre sig selv for hende. Hun fatter den, for en Romanforfatterinde vistnok heltemodige Beslutning at udgive sig for en Gaas, for at forstyrre det Indtryk, hun har gjort paa sin Patient. Dette ypperlige Middel er ogsaa saa virksomt, at den „aandfulde" Hr. Paul neppe har læst en Billet, hun har tilskrevet ham som Svar paa hans Kjærlighedserklæring og deraf seet, at hun skriver: „hvirkelig" og „hvist," førend han bliver som forstenet, og en paafølgende Samtale, hvori den unge Forfatterindes Gaasenatur gjør sig gjeldende, kroner Værket. Man lader den unge Enke reise og Constance er frelst. — — — „Et Sekel svinder!" — Dog nei, det er kun et Aar. Efter et Aars Forløb see vi i 2den Act den unge Enke, gift med en Hr. Perlange, 50 Aar gammel, som Affichen melder os, formodentlig af en besynderlig Aversion for Enkestanden; thi nogen fornuftig Grund er der ikke angivet. Denne Hr. Perlange saae vi alt i 1ste Act at vælge Hr. Belancour til Commissionair hos den unge Fru Verlieu for at gjøre hende bekjendt med sine Hensigter og siden selv at fremstille sig paa Frierfod, men uden at der naturligviis dengang, da Gaasenaturen endnu var udenfor Spillet, var Noget at vente for ham. Hr. Perlange er en gammel Pebersvend, der af sin Kone skildres og behandles som et Barn og som fornemmelig har skjænket hende sin Kjærlighed i Henrykkelse over hendes Færdighed som Sygevogterske. De opholde sig for Tiden ved Badene, hvor den forrige Fru Verlieu følger sine to Passioner, idet hun pleier sin Mand og skriver Romaner, det Sidste dog anonymt. Imidlertid fører Hændelsen snart til samme Sted Hr. Paul med Gemalinde, forhenværende Jfr. Constance, og Hr. Belancour, samt endnu et elskværdigt Ægtepar i Hr. og Fru Moran, om hvilke vi ikke kunne sige Andet end hvad Affichen siger: at han er 25 og hun 38 Aar gammel, og at hun er ligesaa skinsyg og paatrængende paa sin Mand, som denne er kjed og leed af hende. Den gode Hr. Perlange, der ikke noksom kan gjøre Folk bekjendt med, hvilken Perle han besidder i sin Kone, udtømmer sig i Lovtaler over Fru Perlange for hendes forrige Elsker. Men hvor forbauses ikke nu Hr. Paul, da han ved Hr. Perlange erfarer, at hans formeentlige Gaas er Romanforfatterinde og da han tillige af denne gjøres bekjendt med hendes nyeste Roman: „Theodora, eller Villiens Kraft," hvori hun har skildret sit hele Forhold til Paul og sin heltemodige Opoffrelse. Neppe erfarer nu Fru Perlange, at hun er røbet, førend hun beslutter at flye den nye Fare og ved at indbilde sin Mand, at der er udbrudt en Epidemie ved Badene, faaer hun denne til paa det Tilsomste at skynde paa Afreisen. Men Hr. Perlange er af en altfor godmodig Natur til at lade sine Venner i Stikken og medens hans Kone gjør Tilberedelser til Afreisen, aabenbarer han for alle de øvrige Aarsagen til samme, og da disse heller ikke ville udsætte sig for Faren, men i al Hast bryde op, saa inviterer han hele Selskabet til sit Gods, hvorhen han nu agter at begive sig. Med stor Bestyrtelse erfarer Fru Perlange den Ulykke, hendes Mand har afstedkommet, men som nu ikke længere kan afværges, og det hele Selskab forlader Badene. — Otte Dage efter finde vi nu dette igjen paa Hr. Perlanges Gods, og her spilles Stykkets 3die Act. Den unge Hr. Paul sværmer bestandig om sin Tilbedede og denne ponser kun paa at helbrede ham for sin Passion. Endelig har hun fundet Midlet. Hun skriver et Stykke, som hun vil lade opføre til sin Mands Geburtsdag, og et Par Roller heri tildeler hun den af sin Kone plagede Hr. Moran og d.n unge Hr. Pauls Kone, Constance, og paalægger dem Kl. 12 at indfinde sig i Pavillonen for at prøve deres Scene. Selv har hun til denne Tid tilstaaet sin Elskede en tête à tête paa samme Sted. Denne kommer, og nu begynder hun Kuren — med at fortælle Hr. Paul en Historie, omtrent den samme, som vi nu have lært at kjende baade i Stykket og i „Theodora, eller Villiens Kraft." Men da denne første Dosis ingen Virkning frembringer, saa maa der kraftigere Midler til. Heldigviis slaaer Kl. 12, og da Prøven paa den ovennævnte Scene nu skal gaae for sig, lader hun som om hun faldt til Føie og fører sin Elsker med sig ind i et tilstødende Kabinet. Nu kommer da Prøven, hvortil Hr. Paul altsaa bliver et Ørevidne. Fru Perlange har med megen Troskab vidst at skildre de spillende Personers egne Forhold og lader den af sin skinsyge Kone Forfulgte søge Erstatning hos den af sin „elskværdige, aandfulde og ædle" Mand Tilsidesatte. Mixturen virker; Hr. Pauls point d'honneur vaagner, og da han rasende styrter ud af det, af Fruen tillaasede Kabinet, forjager han det prøvende Par. Han vil forfølge dem, men holdes tilbage af sin Tilbedede, der nu gjør ham bekjendt med sin fine List og sammes Moral. Alle Stykkets Personer komme nu til, og da Skuespillet unægteligt trænger til en Ende, saa slutter det, til alle Parters Tilfredshed, ved „Villiens Kraft."

Skulde der endnu være Nogen, der efter dette korte Referat skulde føle Lyst til at gjøre sig bekjendt med Stykkets nærmere Details, saa raade vi dem til, for Alting ikke at forsømme Leiligheden saasnart denne gives; den torde ellers neppe igjen tilbyde sig. Vi kunde da maaskee hos dem tillige faae Underretning om Aarsagen til at Forfatteren har kaldet sit Stykke: „Ægtestand," hvilken vi forgjæves have efterspøret — og ikke hellere foretrukket en mere betegnende Titel som „**Vaagekonen**" eller „**Romanforfatterinden og dog en Kone, der fortjener Agtelse,**" eller noget Lignende. — — Udførelsen af denne nye Jammerlighed var, som man kunde vente sig den af Kunstnere som de, der have maattet være Syndebukke for Forfatterens Daarskaber. Fru Heibergs delicate Behandling af en, saa liden Delicatesse røbende Charakteer som Fru Verlieus maa især sætte i sit rette Lys, hvilke beklagelige Offre Geniet ofte maa bringe paa Kunstens Alter, og den Iver og Omhu, hvormed enhver af de øvrige Rollehavende benyttede selv de ubetydelige Træk, hvorved deres Partier kunde afvindes en interessant Side, ere at betragte som sørgelige Supplementer dertil. —

— W —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver Søndag Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det Loppske Officin, ved J. G. Salomon.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 21de October 1838. № 38.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: De tolv Sølvapostler. Af Nyboe. — Collectanea af den nyeste Litteratur. — Theatret. — Nyheder.

De tolv Sølvapostle*).

(Efter et sjællandsk Folkesagn.)

Die Zeit ist eine blühende Flur;
Und Alles ist Frucht, und Alles ist Saamen!
(Schiller. Die Braut v. Messina, S. 114.)

Det var en Sommernat, som faa vi skue,
Hvis friske Svale kjøled' Dagens Lue,
Og høit stod Maanen paa den klare Bue.

Den hvide Maage, tung af Nattefugten,
I dybe Kredse svæved' over Bugten,
Og streifed' Bølgetoppen let i Flugten.

Men fjernt, hvor Sky og Bølge trindt sig lukke,
Jeg saae det høie Hvenos Klintehukke
I Taagen frem af Bølgespeilet dukke.

Med Mindets lyse Straalekrands begavet,
Det kneiste, som en Bautasteen i Havet,
Mens Slægt for Slægt laae ved dets Fod begravet.

Da var det mig, som vaagnede de Døde;
Som vilde sig den svundne Tid gjenføde,
Og For- og Fremtid underfuldt sig møde!

Og, ligt et Syn i lette Morgendrømme,
Jeg saae det stolte Codans Najas tømme
Sin Perleconcha ud i Sundets Strømme.

Da lød det huult, som Kongedybs Kartover;
Et fælsomt Skjær sig ringlede henover
De dunkelgrønne, maaneklare Vover.

Og frem af Nattetaagens dunkle Ramme
Gik, Glimt i Glimt, den blaaligblege Flamme,
Og hopped paa de hvide Bølgekamme.

Da stivned' til en Flade Bølgens Bue;
Tolv lyse Punkter kunde grandt jeg skue,
Der vifted' fælsomt med sin stille Lue.

Dog, som et Øieblik jeg sænkte Brynet,
Halv blindet, halv forvirret over Synet,
Var Alt forsvundet, brat som Nattelynet!

Men tolv Figurer sølverblanke stege,
Med Glorier omkring de Lokker blege,
Af Dybet frem, hvor hine Flammer vege.

Og op fra Dybet klang det med en Stemme,
Som eengang hørt jeg aldrig meer kan glemme;
Thi slige Toner har paa Jord ei hjemme!

„Hvor **Fredriksborg** sin Kæmpemasse hæver
Af Skyen frem, mens Spiret dristigt svæver
I høien Sky, hvor Ørnens Unge bæver;"

„Der hvælver sig en gothisk Tempelhalle,
Hvor trindt om Chorets luegyldne Tralle
De stod engang, i høi Forklaring, alle."

„Der stod, af vakkre Kunstnerhænder gydet,
Den blanke Støtterække, straleprydet,
Som tidt en from, en kraftig Slægt har frydet!"

„De staae der ei! Kun Sokklen er tilbage,
En øde Tomt. Selv maatte bort de drage
Henover Sund og Sø, i Feidens Dage."

„Dog Havet ei sin gamle Frænde sviger;
Om end fra Hjemmet Helligdommen viger,
Den følger dog ei **Sveas** vilde Kriger!"

„Og mens fra Kyst og Klint endnu det sukker,
I Bølgesvælget Skibets Stævn sig dukker,
Og Havet mørk sig over Skatten lukker."

„Nu, tabt er tabt! Det døde Malm er ringe;
Men **Aanden lever**; høit skal den sig svinge,
Naar Kunsten laaner from Begeistrings Vinge!"

„Paa Sagas Ø, hvorom de Skjalde synge,
Skal Sydens Blomster herligt sig forynge;
Isblomsten huldt i Laurens Krands sig slynge!"

„Der skal **han** fødes — **han**, den Herlighøie,
Med Hellas's lyse Genius for Øie;
For hvem sig Tidens Kæmpeaander bøie!"

„Han skal, en anden, nordisk Japetide*)
Indaande Liv i Marmoret det hvide,
Og atter støttepryde Templets Side."

„Da stige frem, af Havets Daab, de Døde,
Og i den nye Kunstens Morgenrøde
De Sølverstatuer sig brat gjenføde." —

„Og see! han kommer, Kunstens Heros kommer,
Naar Høsten prænger med de gyldne Blommer,
Og bringer Vaar i Herthas Eftersommer!"

„Han kommer! Snækken hilser, Sundet bæver"
Fra Dybet **Anadyomene** svæver,
Og Hellas's Gudekreds i Nord sig hæver!

„Men naar engang de stolte Kongestavne
Udfolde Vingerne, og Sundet favne,
Mens Dannebrog staaer høit, som Kampens Baune;"

„Og Glimt i Glimt det da fra Borde luer,
Mens **Odins** Ravn i Stormens Sky man skuer:
Da Dybet til en Tempelhal sig buer!"

„I Rad sig stille Støtterne hernede;
Kryptkirken hvælver sine Buer brede,
For om de faldne Heltes Liig at frede!" — —

* * *

Da dukked Dagens Konge frem af Sundet,
Og Skoven vaagnede, der hidtil blunded,
Og Synet var med Morgentaagen svundet.

Mai, 1838.

E. Nyboe.

---

*) Sagnet fortæller: at 12 Billedstøtter af Apostlene — alle af massivt Sølv og herligt Kunstarbeide — fordum prydede Slotskirken i Frederiksborg. Carl den Tolvte, Dagens Seierherre, fristedes ved Synet af den rige Kirkeskat, og med et spottende: „Vandrer ud i al Verden, og forkynder Evangeliet!" bød dem borttages og føres til Stockholm. Man bragte dem ombord, men Skibet, der skulde overføre dem, forliste, og Statuerne gik saaledes tabte. Historien har imidlertid kun levnet os enkelte Spor af dette Sagn. Rasbech (Frederiksborgs Beskrivelse) tier aldeles. Derimod bemærker Pontoppidan (D. Atlas, 1 D., Pag. 504 i Noten) „at nogle Sølvfigurer, saa store som Smaabørn, borttoges af Svenskerne, i Krigen 1659." Jfr. og Wolfs Encomium reg. Dan. p. 492 o. flg. Muligt ogsaa, at et bekjendt historisk Factum ligger her til Grund, hvilket Folkesagnet — som det jevnligt er Tilfældet — har villet tilegne sig, og give en forhøiet, stedegen Interesse, ved at hensætte Scenen til Hjemmet.

*) Prometheus, Japets Søn.

Collectanea af den nyeste Litteratur.

Diligence-Eventyr. (Fra „Hoods Own, or Laughter from year to year," 1838. — **II.** „Det er da en evig Regn og Slud i Sommer," sagde Hr. Dornton, Vexelmægleren, idet han satte sig tilrette i den sidste Plads indeni den sidste Diligence, som gik til Fulham og som kjørtes af vor gamle Ven Mads, især navnkundig som en Ven i Nøden af det smukke Kjøn. — „Jeg vilde ikke sidde udenpaa iaften for en Mark," sagde Hr. Jones, en anden Mægler. — „Nei, det vilde være en daarlig Valg-Speculation," sagde Hr. Parsons, en tredie Børsmand. — „Gud maa vide hvad Mads venter efter," sagde Hr. Tidwell; „vi er jo fuldtbesatte, baade indeni og udenpaa." — Hr. Tidwells Forundring klarede sig snart — Døren aabnedes og Mads spurgte noget paatrængende om hvad han meget godt vidste: „Alle Pladserne ere vel optagne herinde?" — „Vi er her Allesammen," svarede Hr. Jones paa det sædvanlige Passageerselskabs Vegne. — „Jeg sagde Dem det jo, min bedste Jomfru," sagde Mads til en Dame, der stod ved Siden af ham, idet han endnu lod Døren staae aaben for en mulig Invitation indenfra. Men, Ingen talte — tvertimod mærkede jeg, at min Nabo, Hr. Hindmarsh videde sig ud ligesom Frøen i Fabelen. — „Gud! hvad skal jeg da gjøre?" udbrød Damen; „der er intet Sted jeg kan tye hen, og det regner saa umenneskeligt!" — „Men her staaer De i Sølet og bliver klasvaad om Benene; De kan faae Dem en Sygdom paa Halsen," sagde Mads, „og det er den sidste Diligence — ikke sandt, Hr. Jones?" — „Jo, det er vist," sagde Hr. Jones, lidt utaalmodig; „luk Døren!" — „Jeg sagde bare til Damen, at Herrerne ikke kunde gjøre Plads for hende," svarede Mads i en undskyldende Tone. — „Det gjør mig græsselig ondt, bedste Jomfru!" vedblev han idet han vendte sig til Damen, „at jeg ikke kan byde Dem nogen Plads i min Vogn — en saa smuk Dame som De burde have sin egen Equipage." Han begyndte langsomt at lukke Døren i. — „Stop, Mads, stop!" raabte Hr. Dornton, og Døren fløi hurtigt op igjen: „jeg kan ikke renoncere paa min Plads; thi man venter mig hjem til Middag; men dersom den smukke Dame ikke vilde have Noget imod at dele den med mig" — „Nei, det har hun vist ikke det Allermindste imod," svarede Mads ivrigt; „vel, lille Jomfru? har De vel Noget imod for een Gangs Skyld at sidde hos en respectabel gift Mand, i saadant et Regnveir, og da det er den sidste Diligence, der gaaer?" — „Naar jeg bare ikke sidder til Uleilighed," sagde Damen, idet hun hurtigt slog sin vaade Parapluie sammen, som hun rakte ind til en af Herrerne, medens hun paa Trinet begunstigede en Anden med sine smudsige Kalosscher. Derpaa fulgte hun selv efter, og Mads skjød Døren i, saa at hun var i fast Behold inde hos os. „Jeg takker overmaade meget for Deres Opmærksomhed," sagde hun, idet hun saae sig om; „men hvilken Herre var det nu, der var af den Artighed —?" — „Det var mig, der havde den Fornoielse at tilbyde Dem Pladsen," sagde Hr. Dornton, og inden han havde faaet det sidste Ord over Læberne, sad hun ganske rigtigt paa hans Skjød, med den Forsikring, at hun skulde sidde saa let som det var hende muligt. Begge Parter syntes meget veltilfreds med dette Arrangement; men hvis man skulde domme efter Lavaters Regler, vare alle de Øvrige temmelig utilfredse. Hvad mig selv angaaer, saa tilstaaer jeg oprigtigt, at jeg var nærved at gaae af mit gode Skind over at En skulde foregaae mig med et saadant Exempel paa Gallanterie. Jeg, der havde læst Troubadourernes Sange, de gamle Elskovstribunalers Domme, Biographierne af "les preux Chevaliers," Carl Grandisons Historie — at blive overtruffen i Artighed mod Kjønnet af en gift Vexelmægler! Hvor jeg harmedes over den Ære, hun viste ham — hvor jeg misundte ham hans Følelser! — Jeg var imidlertid neppe ene om denne utilgivelige Jalousie; Dhrr. Jones, Hindmarsh, Tidwell og Parsons syntes ligesaa utilbøielige til at tilgive den ridderlige Handling, der havde sat en saa forsmædelig Plet paa vore Skjolde. Mangen Spotteglose foer som et Landsestik over paa den Skjønnes Ridder, og da han vilde prøve paa at indlade sig i Conversation med Damen, blev han afbrudt med uophørlige Spørgsmaale om: „Var der Noget at gjøre i de hollandske?" — „Stod de danske 3 pCt.s i det Samme?" ɔc. ɔc. Alle disse Spørgsmaale besvarede Hr. Dornton som ægte Forretningsmand, i Overeensstemmelse med den sidste Børsliste, og han var midt inde i en oratorisk Udvikling om at de og de Papirer stode meget faste, de og de meget lavt, at det gik raskt i dem, og at de gik iveiret, om Operationer, Fluctuationer o. s. v., da En spurgte om de spanske Bons. — „De avancerer, min Bedste," svarede Hr. Dornton, noget distrait, og inden de andre Mæglere vare færdige med at lee, standsede Diligencen. Der blev ringet paa en Klokke, og medens Mads stod ved den aabne Kareth, kom et sat, alvorligt Fruentimmer med et Shawl over Hovedet og Klodssko paa Fødderne, stateligt klapprende ned ad en Have udenfor et Huus, med en Lygte i Haanden. „Er Susanne Pegge med?" spurgte en skarp Røst. — „Ja, her er jeg," svarede Damen, der var bleven transporteret fra London i Mæglerens Skjød; „er det maaskee Fruen selv? i Nummer 10 paa Grove Place?" — „Det er Hr. Dorntons Huus, hun holder udenfor," sagde den værdige Dame, idet hun nærmede sig med Lygten. — „Men, Gud frie os! — hvad er det, jeg seer? Hun sidder jo paa min Mands Skjød!" — En Skoggerlatter af Passagererne stadfæstede denne Paastand, og som en Kat ud af en Sæk sprang la ci-devant dame ud af Diligencen, lod baade Parapluie og Kalosscher i Stikken, og foer med en Kats Hurtighed igjennem Haven og ind i Nummer 10. „Pokker tage ved det Qvindemenneske!" sagde Hr. Dornton, i det han luskede ud af Vognen; „hvorfor Satan sagde hun mig ikke, at hun var den nye Kokkepige, vi har fæstet?"

Theatret.

Er det en Sandhed, at Poesien, denne Sjælens ædleste og høieste Gave, ikke blot aabenbarer sig i Digterens udødelige Værker, men at den har hjemme i ethvert Kunstværk, enten det saa er udført med Ord, Toner eller Farver, saa er vistnok **Beethoven** een af de meest poetiske Aander, der til nogen Tid har levet. Men skjøndt det vel mere er en smuk Talemaade, end begrundet i Sandhed, naar man er saa villig til at nævne enhver Skjønhed, der tiltaler os, med Tillægsordet „poetisk," saa er dog unægtelig Musikken i den Grad beslægtet med Poesie, at kun et ægte poetisk Gemyt kan formaae at skabe saadanne Kunstværker, som ikke blot skulle kildre Sandserne, men frembringe et høiere Indtryk og ved Phantasie og Følelse udrette det, der egentlig kun fuldkomment kan opnaaes naar begge ere beherskede af Forstanden. Og der er vel ikke en Componist, selv ikke **Mozart** undtagen, der i høiere Grad, ja maaskee i lige Grad, saaledes har vidst at gjøre dette som **Beethoven.** Men er det nu muligt for Musiken saaledes **isoleret** at antage en poetisk Gehalt, hvor meget mere maa dette da kunne være Tilfældet, naar den i Forbindelse med Poesien træder skabende frem, navnligen i Operaen. Det er derfor en Misforstand, som alt oftere er paatalt, men som ikke ofte nok kan bestrides, at der kan være componeret en fortræffelig, poetisk Musik til et slet Stykke. Thi det, Musikken i Operaen har at gjøre, er at udføre hvad af Digteren er antydet, at bearbeide det poetiske Stof, der ikke i den Grad ved Ord lader sig gjengive, at skildre de Følelser og Lidenskaber, der i den kolde Reflexion vilde tabe deres Colorit, men som ene ved Musikken kunne fastholdes, gjentages og atter gjentages. Men idet Musikeren saaledes forstaaer at tilegne sig det poetiske Stof, han har at behandle, skaber han jo nødvendigviis et selvstændigt Værk, der umuligt igjen kan adskilles i tvende Dele: Musik og Text, da det jo netop er i den Grad af Eenhed, som han har vidst at bringe i sit Arbeide, at dets Fortrin skal bestaae. Hvad der især har gjort sit til at nære hiin Misforstand, er den uklare Forestilling, man fordetmeste bringer med ved Bedømmelsen af et sceniск Arbeide: istedetfor at betragte enhver Skuespilart efter dens eget Begreb, vil man bestandig maale med samme Alen. Hvad vilde det f. Ex. kunne hjelpe, at man gav os et Skuespil, hvor Planen var fortræffelig lagt, men derimod Dialogen flau og triviel og Charaktererne gamle og forslidte, og kaldte det et Lystspil? Ligesaalidt som om man gav os et Stykke, der var krydret med de fineste Vittigheder, de forstandigste Reflexioner, men hvor der end ikke var Tanke om musikalske Situationer, og kaldte det et Syngespil. Kun hvor Digteren har antydet noget Bestemt, Charakteristisk, er det Componisten muligt at udmale det; men det er ikke i smukke Ord, i digteriske Billeder, at dette blot skal skee — det er i stærke Følelser, i musikalske Ideer, at Componisten skal øse sin Begeistring. Betragte vi fra dette Synspunkt de Operaer, der atter og atter fortrylle os ved deres Skjønhed, som „Don Juan," „Joseph," „Den hvide Dame" o. fl. a., saa ville vi see, at, trods det, der kan indvendes imod de mindre Details i Texten og som her maa blive Biting, saa vilde det være umuligt for disse Operaers Componister at frembringe den store Virkning, naar der ikke i det af dem behandlede Stof med Bestemthed var angivet de Motiver, i hvis rigtige Behandling netop deres store Kunst har vist sig. Og saaledes ogsaa med **Beethovens „Fidelio."** Lader os dog for Alting ikke sammenblande det mindre Væsentlige, som Flauheder i Dialogen, Smagløsheder i Scenearrangements o. s. v., der deels skyldes Tilfældigheder, deels ved en forstandig Behandling godt kunde tildækkes, om ikke ganske bortfjernes, med det Væsentlige, det ene Vigtige: det Componisten givne Stof, og at dette har svaret til de Fordringer, der med Rette kunne gjøres til en god Operatext, derom maa den herlige, vort hele Inderste gribende Composition, **Beethoven** har vidst at knytte til samme, være det bedste Vidnesbyrd.

Havde vi i vor forrige Artikkel Leilighed til at omtale en Forestilling, hvor den sceniske Kunst maatte være Offer for et maadeligt Stykke, saa have vi dennegang desværre faaet Leilighed til at beklage, at en herlig Composition er bleven Offer for en høist ukunstnerisk og uværdig Behandling. Vi indrømme villigt at „Fidelio" er et musikalsk Værk, der vilde være en vanskelig Opgave selv for de største og skjønneste Kræfter; — thi for fuldkomment at løse den, er det ikke nok at medbringe den technisке Færdighed, der er nødvendig til de franske og italienske Dousin-Operaer, der sætte Struben i Bevægelse. Hvad her udfordres, er tvertimod Noget, der ikke kan læres, skjøndt derfor dog uddannes: det er den kunstneriske **Sjæl**, det poetiske Gemyt, der skal beaande de Toner, af hvilke vi skulle tiltales og begeistres. At vi ikke kunne falde paa, efter denne Maalestok at betragte Udførelsen af Fidelio paa vor Scene, behøve vi vel ikke først at antyde. Nei, vi ville gjerne stemme Tonen ned! Men saa lavt kunne vi dog umuligt stemme den, at vi med Taushed skulde forbigaae den totale Profaneren af denne geniale Musik, der hos os ved dens Gjenopførelse er bleven den til Deel. „Paa ny indstuderet" hedder det paa Affichen. Vi erholde sikkerlig et saare ringe Begreb om hvad Vedkommende kalde Studium, naar en Fremstilling som den nærværende skal være Frugten deraf, og ligesaa ubilligt som det vilde være at nægte, at Enkelte af de Rollehavende virkelig have studeret sig ind i deres Partier, ligesaa parodisk klinger det at ville tillægge en saadan Udførelse i sin Heelhed dette Prædikat. Med Undtagelse af **Hr. Schwartzen,** der med megen Smag og Følelse udførte Florestans Rolle, understøttedes Ifr. **Lichtenstein** som Fidelio ikke af en Eneste af sine Medspillende, Noget, der naturligviis ikke kunde Andet end indvirke skadeligt paa hendes forresten udtryksfulde og gjennemtænkte Fremstilling af dette ligesaa vanskelige som af Componisten herligt udstyrede Partie. Alle de combinerede Nummere, med Undtagelse af den yndige Duet i 2den Act imellem Fidelio og Florestan, gik saaledes meer eller mindre i Lyset, et Tab, der netop er saameget desfølеligere som det netop er i disse at Componisten har viist sin hele Kunst. Hvor Ifr. **Lichtenstein** derimod kunde virke selvstændigt, der var næsten Intet tilbage at ønske, og navnlig foredrog hun sin store Arie i 1ste Act med en Ild og en Følelse, der, i Forbindelse med et correct og smagfuldt Foredrag, gjorde dette Nummer til et sandt Lyspunkt i dette Skyggemalerie. Det Eneste, vi ville gjøre den unge talentfulde Kunstnerinde opmærksom paa, er, i sit Spil vel at vogte sig for at henfalde til en vis Maneer, som vi de Gange, vi have havt Leilighed til at see hende, ikke kunne sige hende fri for. — Menh vor skulde vi begynde og hvor skulde vi ende, naar vi vilde gjøre **Hr. Faaborg** opmærksom paa alle de Mangler, hans Udførelse af Gouverneurens Rolle bugnede af. Vi troede dog nogle af de sidste Gange, vi i forrige Saison hørte Hr. **Faaborg** ved de saakaldede „Aftenunderholdninger" at have bemærket, at han idetmindste qua Sanger havde gjort nogle Fremskridt; men hvilken sørgelig Vildfarelse! Og maatte vi saaledes føle os skuffede med Hensyn til Udførelsen af det i hans Rolle, som vi virkelig troe at kunne gjøre Fordring paa, selv hos Hr. **Faaborg**, nemlig en anstændig Behandling af dens musikalske Deel — hvad skulle vi da sige om den dramatiske? Lad os kaste et Slør derover! og med det samme over alle de Svagheder, som denne Forestilling i en saa ual-

mindelig Grad laborerede af. Vi beklage kun at vor Dadel ogsaa maa ramme en virkelig Kunstner, der ikke endda saa lidet bidrog til at gribe forstyrrende ind i det Hele; men vi have altfor megen Agtelse for Hr. **Foersoms** sande Fortjenester og saa megen Grund til at antage, at han selv bedst veed at vurdere sine Kræfter til at vi et Øieblik skulde tvivle paa, han ikke selv forlængst skulde have følt, at han her er paa sin urette Plads.

— W —

Nyheder.

Til Opførelse paa det kongl. Theater i Anledning af Hds. Majestæt Dronningens høie Fødselsdag er bestemt: **Sauvegarden**, Lystspil i 1 Act, oversat af Fransk ved Hr. **C. Borgaard** (Hovedrollen i dette Stykke udføres af Fru **Heiberg** og Hr. **Phister** og i et af Bipartierne optræder Jfr. **Andersen** 2den Gang) og **Phantasiens Øe**, original Ballet i 2 Acter af Hr. Balletmester **Bournonville**. Jfr. **Grahn**, der nu er vendt tilbage hertil fra sin Kunstreise, har naturligviis et Hovedpartie i denne Ballet; men vil, som vi erfare, desforinden paa **Tirsdag** optræde første Gang efter sin Hjemkomst i Operaen **Brama og Bajaderen**, efter hvilken hun desuden samme Aften dandser Cachuchaen. (Hr. **Faaborg** vil imellem Operaen og den sidstnævnte Dands foredrage en Arie.) — Af originale Stykker, der i denne Saison kunne ventes opførte, vil efter al Sandsynlighed **Hertz's** Drama **Valdemar Atterdag** blive det første og torde allerede i næste Maaned komme paa Repertoiret. Den allerede tidligere ventede Opera **Puritanerne** af **Bellini**, Texten oversat af **Güntelberg**, har formedelst Hr. **Sahlers's** vedvarende Upasselighed endnu ikke kunnet komme til Opførelse. Af samme Grund hviler ogsaa Operaen **Jodinden**. Blandt de nye Operaer, som ville blive indstuderede i Løbet af Saisonnen, kan ogsaa nævnes **Bæbu**, af **Marschner**, Texten oversat af Hr. **Overskou**. Hovedpartiet deri vil blive udført af Hr. **Phister**, og det fortjener at bemærkes, at den nævnte udmærkede Tonedigter, der under sit Ophold i Kjøbenhavn lærte at skatte Hr. **Phister's** sjeldne komiske Talent, har componeret dette Partie netop med specielt Hensyn til denne Kunstner.

— Man kjender fra flere af vore Blade de enthousiastiske Domme, der i Hamborg ere blevne fældede over vor talentrige Landsmandinde Jfr. **Grahn**. Som man vil vide skal hendes Optrædelse i Hamborg (ved hvilken hun i 3 Aftener, foruden Hæder og Krandse i rigeligt Maal, høstede et pecuniært Honorar af over 1000 Rbd.) nærmest være bleven motiveret ved nogle Tvivl, der under hendes Fraværelse heri Kjøbenhavn bleve vakte, om nemlig den glimrende Lykke, hun havde gjort i Paris, ikke snarere torde være at finde i enkelte Bladres Beretninger end paa selve Scenen og hos Publikum. Hvorom Alting er, saa har nu ialtfald **Hamborgernes** Enthousiasme constateret sig som **et Factum**, der, med mangfoldige Landsmænd til Øievidne, hverken skal kunne forringes eller nægtes. I et af vore Provindsblade (Aalborg Avis) skildres endog i „en Landsmands Beretning fra Hamborg" denne Enthousiasme i følgende særdeles stærke Udtryk: „**Lucilie Grahn** har ganske fortrængt Navnet **Marie Taglioni** fra vore kunstsværmende Dandyers Læber. **Grahn** har gjort stor furore her. De Aftener, i hvilke hun giver Gjæsteroller, er Theatret bestandig propfyldt, og det er alt hændt meget ofte, at Mange, paa Grund af den store Trængsel, have maatte forlade Theatret. Saaledes gik det mig i Søndags og jeg maatte gaae bort uden at faae min feirede Landsmandinde at see, skjøndt jeg forsikkrede Folkene der puffede mig tilside, at det var „min egen" Dandserinde, og at jeg fremfor de Fleste, der trængte sig ind, kunde gjøre Fordring paa at see hende. Men de Godtfolk toge ikke imod nogen Raison. Hamborgerne, der, som det hedder i **deres egne** Blade, „ikke saa let lade sig enthousiasmere," ere reent som besatte, og **Grahn** bliver næsten forgudet."

— Det **tourniaireske** Beriderselskab, som i denne Tid giver Forestillinger paa Vesterbroes nye Theater, er vel det talrigste, der nogensinde har gjæstet Kjøbenhavn, ligesom det ogsaa skal præstere det meest Udmærkede i sit Slags og dertil er forsynet med et meget stort Antal af herligt dresserede, skjønne og kraftfulde Heste. Dets Forestillinger have derfor ogsaa hidtil med Rette været saa talrigt besøgte, at det til Circus indrettede, men noget vel lille Theater, flere Gange, navnlig om Søndagen, ikke har kunnet optage alle de Entreebegjærende. Denne Iver hos Publikum vil Selskabet visst kunne vedligeholde temmelig uforkket under dets hele Ophold her, hvilket skal være bestemt til at vare indtil henimod Slutningen af Aaret, saafremt det vedbliver som hidtil at give hyppige Variationer af de enkelte Forestillinger (hvortil dets Talrighed giver det Leilighed, ligesom dets Direction ogsaa allerede har viist, at besidde fornøden Evne og Smag dertil) hvilket da gjør at det gjentagne Skue af disse Forestillinger dog beholder Nyhedens Interesse. Vi ere ikke saa indviede i den høiere Ridekunst, at vi kunne anse os for competente til at bestemme, hvem der blandt Selskabets Medlemmer fortjener, ifølge Kunstens Love, at tilkjendes Kronen fremfor de andre, og ville derfor heller ikke give os af med, saaledes som mangen streng og kunstforstandig Theaterkritiker grundigen discernerer den hele Tonescala alla diritta, at bedømme disse Kunstneres Præstationer specialiter; men naar vi derfor kun tage Hensyn til det almindelige Indtryk deraf, som dog altid bliver den sidste og bedste Frugt af enhver Kunst, saa ere vi temmelig forvisiede om, at neppe nogen Tilskuer utilfredsstillet har forladt det lille venlige Theater udenfor Vesterport i den Tid det **tourniaireske** Selskab der har givet sine Forestillinger. Med spændt Interesse sees ogsaa hvert Øie at ledsage disse ædle Dyr, der i susende Carriere fare tæt hen ad Skranken, medens de sikkre Ryttere og Rytterinder rolig udføre deres forbausende Evolutioner, hine med ligesaa megen Kraft og Færdighed som disse med Grazie og Lethed. Madame **Gauthier** og Mdsell. **Louise** kappes i sidstnævnte Hensende med lige Held om Fortrinet. Med fordobblet Interesse følger dem mangt et Øie i deres svævende Fart. Kun et eneste Feiltrin af Hesten, kun et Øieblik's Selvforglemmelse hos den Ridende, og det rædsomste Fald maa blive den uundgaaelige Følge — men Hesten vedbliver sit Løb saa taktmæssig og uforanderlig som Pulsen sit Slag, den smukke Rytterske taber ikke et Secund Opmærksomheden paa sig selv, og Tanken glædes ved at have ængstet sig forgjæves. Kloge og tamme som Hunde lystre Hestene ethvert Vink og vise endog Fortrolighed mod Tilskuerne ved i de enkelte Øieblikke, de ere fri, at række Hovedet ud over Skranken, som for at begjære et Stykke Kage eller Sukker til Belønning for deres udviste Færdighed, hvilket de ogsaa skulle være vante til at erholde. Den lille tre- eller fire-aarige **Goutard** bidrager ogsaa sit til Underholdningen, idet han optræder, snart klædt som fransk Dame fra det forrige Aarhundrede, med bredt Fiskebeensskjørt, snart som Tyrk, paa Hovedet en stor Turban liig en Faldehat, bukker gravitetisk for Publikum og lader sig løfte op paa Ryggen af den stolte Hest, der med fordobblet Accuratesse synes at afmaale sine sikkre Skridt, medens den Lille med Tact og Grazie løfter den ene Fod i Veiret efter den anden. Ligeledes morer Comikeren **Goutard**, men især ved sin mesterlige Been-Telegraph. Staaende paa Hovedet gjengiver han en betydelig Deel af Telegraph-Alphabetet, og skjøndt vi ikke nøie have kunnet addere og opfatte hans Mening, er det dog meget muligt, at han paa denne Maade allerede har meddeelt og fremdeles vil meddele Publikum flere end een vigtig politisk Efterretning; imidlertid ønske vi ingenlunde herved at henlede Censurens Opmærksomhed derpaa, da det vilde gjøre os meget ondt, hvis hans Been skulde blive lagte under Beslag. Det „brillante Fyrværkeri," hvormed disse Forestillinger undertiden slutter, torde vist gjerne bortfalde, især da det medfører den Gene at opfylde Huset med Røg, der i og for sig vilde være tilstrækkelig til at drive Tilskuerne bort.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon**.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 28de October 1838. № 39.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Malerens Brud. I. — Theatret.

Malerens Brud.

I.

Der var en Tid, da Had og Forfølgelse, Vold og Ufred gjærede i Hjertet af Staten; frygtelige Menneskemasser samledes i alle Byer paa Gader og Torve; urolige Hoveder fore omkring og opmuntrede til Krig og Feide; man hørte Sabler klirre, Heste vrinske, de stridbare Sønner af Martii Æt droge igjennem Gaderne med skrækkelige Trudsler; Skrig og Raab, Eder og Skjældsord lød overalt; der blev raabt Ak og Vee over Israel. Og denne gruelige Tid, denne frygtelige Krig, var — Jødefeiden. Her i Byen stenede man vel ikke Mosaiterne selv, men derimod deres Huse. Saasnart det begyndte at blive skummelt vovede ingen Ebræer sig ud over sin Dørtærskel, men søgte tvertimod de inderste Smuthuller i sit Paulun og lyttede derfra med bange Miner og bævende Hjerte paa den ubehagelige Musik, Vinduesruderne til Gaden opførte, idet man saluterede med velmeente Salver af Steen i alle Dimensioner. Traf det sig nu i denne ulyksalige Periode en enkelt Gang saa uheldigt, at en stakkels Mosait i et eller andet nødvendigt Ærinde vovede sig udenfor sin Bolig, var han vis paa at blive indhentet af de Frygtelige, der som hungrige Glenter i talrige Hobe gjennemstreifede Gaderne, og som efter at være vaagnede af den lange Dvale, ret med Hjertenslyst lode Naturen rase ud paa Gjenstanden for deres Had. — Saaledes vandrede en Klynge en sildig Aften, efter mangen udført Daad, op ad Knabrostræde, og underholdt hverandre indbyrdes med Fortællinger og Beskrivelser af de Heltebedrifter, de hver især denne Aften havde udmærket sig ved. Forsamlingen bestod af lutter unge Mennesker, og paa deres Gang, Manerer, saavelsom fornemmelig af Samtalen, hvilken de ganske ugenert fortsatte næsten skrigende høit, kunde man omtrent slutte sig til, at de sorterede under det agtbare Laugs- og Corporationsvæsen. — „Som jeg effen fortalte," yttrede En af dem, en morsom, corpulent, lille Fyr, med en uudsigelig yndig Svingning med Armene; — „et Par Hundrede Ruder, eller saa omtrent, tør jeg da nok forbande mig paa, at jeg har klinket ind iaften; da jeg gik fra Værkstedet fyldte jeg alle mine Lommer med Steenkulsstumper til dette Brug; jeg meente nemlig at det var godt at have Sligt i Beredskab iforveien. Da saa jeg og Mortens Simon kom op paa Kjøbmagergade, gave vi os i Compagnie med nogle af Svendene fra Andersens, og saa kilede vi først Ruderne ind hos Hartvigs, der hvor Glashandleren boer i Stuen. — Herre Jesus! hvor Smausene skrege! men det fik nu inte at hjælpe, og da der endelig ikke var en Stump af hans Glas tilbage, gav jeg saa smaat et Tegn til at lange ind hos Glashandleren. Det var, Gud straffe mig, det Bedste ved hele Gildet. Vi sloge Steen ind i hans Botik, saa alle mulige Sorter Flasker og Kar dandsede omkring imellem hverandre. Manden kom strax frem, og raabte og skreg i Et væk: „„Er' I gale! Er' I reent forrykte? Jeg er jo ingen Jøde; han boer her ovenpaa!"" — men vi vare nu engang komne i Heden og syntes ikke om at slæbe længer paa Stenene, han fik dem derfor saalænge vi havde en eneste tilbage." — „Det var dog igrunden Synd, Stoffer!" bemærkede En i Klyngen, hvis Ansigt enten Naturen eller, som hans Fjender paastode: en overstadig Brug af Spiritus, havde givet en rubinrød Colorit, — „der var da Jøder nok, foruden at I behøvede at molestere vore egne." — „Sludder Du!" gjenmælede den Første i en overbevisende Tone — „hvorfor vilde den Rad boe hos en Jøde? Desuden er han en rig Mand, og jeg tør bande paa, at han sit hele Liv igjennem aldrig har havt en hurtigere Omsætning af sit Tøi, end den vi gav det iaften. Du indseer altsaa, at det var slets ingen Synd." — „Aa ja!" mumlede Opponenten med den ligegyldigste Mine af Verden, og følende sig fuldkommen beroliget ved Stoffers vægtige Grunde — „det var det, ret betænkt, heller ikke. Jeg gad imidlertid vidst, hvorover al denne hersens Spektakel egentlig er kommen? Hvad mon Jøderne vel have gjort?" — „Det veed Fanden!" svarede Stoffer — „hvad rager det mig! Somme sige, at de vilde dræbt alle Christne i hele Landet, og saa gjort Danmark til et Jøderige, men det er vel Logn; de have maaskee slet ingen Ting gjort, og det er just det Morsomste af Tingen, at vi alligevel tør stene dem; det er saadan en nydelig Tidsfordriv ovenpaa Arbeidet." — „Kom nu hjemad!" raabte en lille, tyndlivet Person, med et blegt, sammenskrumpet Ydre, der hidtil ikke havde talt — „vi skulle tidlig paa Arbeide imorgen; lad os synge op engang!" — „Ja! ja! Skrædderen har Ret" brølede flere i Hoben, lad os faae en Sang!" og Proponenten traadte frem i Spidsen; og begyndte med en ubeskrivelig Fisteltone at synge sin Bravourarie:

„Ich bin der Schneider, witz, witz, witz!"

— „Stille, stille! hold Kjæft dog!" skreeg Smedesvenden

Stoffer, med en Stemme, som fuldkommen overtonede Sangerens — „Er' I forrykte? Hvad troe I, Vægteren tænker om os? Det er ikke Maneer at synge nu; vi maae gaae stille og vise, at vi ere „sengtile" Folk, det er' vi, Gudstraffe mig! Men Kors! hvad mon det er for Tre, som liste sig afsted der henne i Skyggen af Husene, langs med Fortouget? Der er bestemt nyt Arbeide for os, kom med, Folkens!" — Han styrtede med disse Ord hen ad Gaden imod de tre betegnede Personer, af hvilke de To vare unge Damer, der bævende og ængstelige klyngede sig op til en elegant klædt Mand, idet de paa den allerhurtigste Maade brugte deres smaae Fødder, for at undgaae Banden, som just derved end mere anspordes til Forfølgelse. Allerede var Stoffer ved Siden af dem, og udstrakte truende sin Næve med et tordnende „Holdt!" Den ene af Damerne udstødte et gjennemtrængende Skrig og lænede sig afmægtig over mod Cavaleren, der, paa en mindre galant Maade, prøvede paa at rive sig løs fra de Skjønne og at søge sin Frelse i Flugten, da han som klog General judgerede, at det var umuligt at kæmpe mod en slig Overmagt. Imidlertid fik han dog ikke Leilighed til at udføre denne forsigtige Beslutning; thi just som Noden var størst, og hele Klyngen omringede dem, dreiede et velklædt Menneske omkring det Gadehjørne, ved hvilket de stode, og da han saae deres mislige Stilling, tog han vieblikkelig Partie, og befriede den ene af de unge Piger, hvem Stoffer allerede, trods hendes Modstand, trak nærmere hen til Gadelygten, for at see hvem han havde for sig: Jøde eller Christen. Stoffer studsede ved denne uformodede Hjælp, han slap Damen, og vendte sig derpaa som en glubende Løve om imod den Fremmede. Det vilde vel have seet galt ud for denne, hvis ikke just til samme Tid Vægteren, der sov i en Kjelderhals i Nærheden, havde faaet ilinde at vaagne; og nu for at opmuntre sig lidt, lod sin Pibe skingre op med de græseligste Toner hans Lunger vare istand til at frembringe. Forsamlingen fandt det derfor raadeligt at undgaae videre Optrin — fordi de, som Stoffer udtrykte sig, vare sengtile Folk — og sidstnævnte Person gav kun, idet han bortfjernede sig, den ubekjendte Redningsmand den høitidelige Forsikkring: „at han ved en anden Leilighed nok skulde knuse hans Rygrad — nu havde han ingen Stunder dertil." — Derpaa forsvandt de. Der stod nu intet Andet tilbage for den Ubekjendte, efterat han havde modtaget Damernes Taksigelse, end at absentere sig, ligesaa hurtigt som han var kommen, men da han mærkede, at deres Cavaleer just ikke var meget for alene at geleide dem den lange Vei hjem, og af enkelte Ytringer erfarede, at de vare bange for, at et lignende Tilfælde atter skulde indtræffe, tilbød han hende, han nys havde befriet fra Smeden, sin Arm, og de fulgtes da ad ud til Bredgaden, hvor begge Damer boede. Den første Samtale underveis, efterat Nina — saa heed den unge Pige — havde fortalt ham, hvorledes det overstaaede Eventyr var begyndt, dreiede sig om de menneskelige Feiltagelser, med Hensyn til at Svenden havde holdt dem for Mosaiter. Han for sin Part vilde, endogsaa om det ikke havde været Maaneskin, snarere have antaget dem for to forklædte Smaaengle, og hvad Cavaleren angik, som ledsagede dem — ja om ham taug han ganske stille, thi han havde bemærket det Forsøg, denne gjorde paa at undflye og lade Damerne i Stikken. Vel supplerede han ogsaa det, som angik „Smaaenglene," i sine egne Tanker, men der laae dog noget vist Ubeskriveligt i den sagte, dæmpede Tone, det inderlig velvillige Blik, med hvilket han talede, der gjorde, at Nina da de kom hjem, meget ivrigt forsikkrede sin Søster Camilla, at det unge Menneske var overmaade interessant og bestemt af god Familie. Den Fremmede — oprigtigt talt, han lever endnu, tilmed her i Byen, og det vilde være Mangel paa Discretion at nævne hans rette Navn, jeg vil derfor i min Fortælling lade ham passere som Victor Kolner, og skal sidenhen nok omtale hans Familieforhold lidt nøiere — altsaa Victor skiltes ikke fra Damerne, førend disse velbeholdne stode ved deres Gadeport; han bød Godnat, og bedrog sig neppe ved den Tro, at han følte et let Tryk af Ninas fine Fingre da hun rakte ham Haanden til Afsked. Porten gik op, den gik i, han stod alene. — — Jeg har engang i et Selskab her i Byen hørt en Componist beklage sig over den ringe Sands, som Dansken i Almindelighed havde for Musikken og hvorlidet man paaskjønnede Talentet i denne genre. Jeg tænkte ved mig selv, at den sletteste Sands, Nationen kunde vise, vistnok var den, at hylde hans Productioner i Tonekunsten, fordi dette Menneske maaskee havde Talent for alt Andet i Verden — undtagen Musik; men jeg taug alligevel til hiin syndige Ytring, som havde været saa saare let at gjendrive. Man behøver jo blot at vandre igjennem Kjøbenhavns Gader en stille Nat, og lytte efter de hundrede og atter hundrede forskjellige Melodier, som vore Vægtere have sat til de faa Vers, de hver Time glæde Indvaanerne med. En saadan riig og glimrende Compositions-Aand hos den meest Ustuderede — viser det ikke Tonesandsen paa Culminationspunktet? Kan der forlanges et kraftigere og mere slaaende Argument? — Det Selvsamme tænkte Victor paa, medens han, just som hine natlige Sangere raabte Tolv, i strakt Carriere skar igjennem Gader og Stræder til han endelig naaede sin Bolig oppe paa Hjørnet af Frederiksberggaden, hvor Justitsraad Kolner boede. Det varede en god Stund inden Døren blev aabnet for ham, endskjøndt han ringede paa det voldsomste. Langt om længe lød en langsom, slæbende Gang ned ad Trapperne fra anden Sal, ledsaget af en huul Brummen, ikke ulig den Lyd, som trænger til Vandringsmandens Øren, naar han langt borte hører Vesterhavet spille op for en Orkan. Døren sprang op, han traadte ind. — „Du fristens forbarmende Gud!" skreg en halvgammel Qvindeskikkelse ham imøde, med en saa kraftig og fuldtonende Stemme, at den i det allermindste kunde høres af Vagten ved Vesterport; — „synes Han nu, det er paa Tide at komme hjem? Klokken gaaer til Eet!" — Efter disse trøstende Indlednings-Ord, satte hun Lyset paa Trappen, og vedblev i samme Toneart stante pede sin Tale, i Position som en kæmpende Gladiator paa Arena: „Kommer Han kanskee sig først nu fra Academiet? eller er Han saa vel forsynet med Arme og Been, at Han tør sætte dem paa Spil i denne Ufredstid,

ved at drive omkring paa Gaderne? — Justitsraaden har lagt og bandet Ham i de sidste tre Timer, lige til han faldt i Søvn derved, og imorgen vil der rigtignok vanke en Præken baade med Næb og Kløer paa, det kan Han troe." — Saaledes fort satte Grethe, næsten uden at trække Veiret, et heelt Qvarteer, endskjøndt hun flere Gange svor paa, hun var saa søvnig, at hun knap kunde holde Øinene aabne. Med en stoisk Rolighed, og det meest ærbare Ansigt, han kunde finde, hørte Victor paa hende; han vidste, at det vilde være ligesaa umuligt at faae hende bragt til Taushed, som det er umuligt for Muslingen at seile imod Strømmen, og derfor foldede han Hænderne og satte sig stiltiende ned paa Trappetrinet, hvor han med en comisk Alvorlighed ventede paa Talens Ende. „Nu! hvad siger Han til Alt dette?" — spurgte hun endelig, betydelig formildet over den ufortrødne Taushed, han iagttog. — „Hun hører jo, at jeg tier ganske stille," — svarede Ynglingen — „og det var ogsaa Synd, om jeg holdt Hende op hernede i Træk og Kuld, og længer spildte Hendes Nattero endskjøndt jeg nok veed, at jeg har besynderlig godt af at høre paa Hendes kjærlige Formaninger." — „Det skulde Han have tænkt paa, medens han føitede omkring derude, og skjøndt man i sit 48 Aar — (Kirkebogen i Randers meldte 58 —) justement ikke mærker stort til Alderen, saa er man dog ikke saa ganske ung længer, og den Nattevaagen ta'er betydeligt paa Ens Udseende." — Med disse Ord tog hun Lyset og listede sig op ad Trapperne. Victor fulgte bag efter. — „Havde Han kommet hjem til ordentlig Tid" — begyndte Jomfruen igjen, da de vare komne ind i Stuen — „saa skulde jeg have fortalt Ham Nyt, som vilde volde Ham Glæde, men nu siger jeg ikke et Muk derom. Forstaaer Han?" — „Hun maa ogsaa gjerne tie stille, jeg bryder mig ikke om at høre det," — svarede Victor, fordi han vidste, at Ligegyldighed var den eneste Maade, paa hvilken han kunde overvinde hendes Taushed. — „Ikke det? det var Løier!" — vedblev den Gamle i en langtrukken Tone, idet hun kneb Øinene sammen. — „Ikke det? Han vilde kanskee dog blive glad derover. Det var noget om Academiet deroppe." — „Jeg bryder mig ikke det ringeste om at vide det," — gjentog Victor, endskjøndt hans Nysgjerrighed var paa det Høieste. Men Danaidernes Sold kunde lettere holde Vand, end Jfr. Grethe sin Hemmelighed; den maatte ud førend de skiltes ad. — „Det var Portneren, der bragte et Bud fra Professoren," — sagde hun lidt efter. — „Det er bestemt en flink Mand, den Professor, siden han saadan tager sig af Ham; det sagde ogsaa Justitsraaden da jeg fortalte ham det." — „Synes Hun det, Grethe?" — sagde Victor, med den største Ligegyldighed af Verden. „Der er dog Maade med." — „Jh, Du fristens Forbarmende! da gad jeg s'gu nok vidst hvad saadan en ung En som Han, kan forlange mere end at blive recommanderet ved alle Leiligheder?" — „Recommanderet!" repeterede Victor, som ikke kunde bare sig for at smile over det Resultat, han peu à peu kom til, — „recommanderet! — jeg mærker nok, at Hun ikke veed rigtig Beskeed, lille Grethe, om den Sag, hvis jeg vilde, kunde jeg fortælle Hende hvorledes det Hele er gaaet til, langt bedre end Hun selv kan; det er netop derfor jeg kom saa sildig hjem iaften." — „Kan Han det?" — raabte hun ivrig, „veed Han da, at Professor L. har anbefalet Ham til — til — til — ja, Navnet kan jeg ikke huske, men Justitsraaden sagde, at det var et galant Huus, hvor Han skal gjøre Portraiter af hele Familien? Veed Han, at det var derfor Portneren kom herop iaften, medens Han sværmede omkring som en Natugle og satte Liv og Lemmer paa Spil; veed Han det?" — „Nei, det veed Gud! jeg ikke vidste" — svarede Maleren leende, — „men nu veed jeg det, — Tak for Hemmeligheden, lille Grethe!" Og uden at tale videre, klappede han hende venlig paa Kinden og gik op paa sit Værelse. — „Sikken En!" raabte den Gamle efter ham, idet hun godmodigt smilte over den Maade, han fik hende til at robe sig paa; thi hun havde igrunden et godt Hjerte og var venlig sindet mod Victor. Derpaa gik hun ind i sit lille Kammer, laasede Døren med største Omhyggelighed for sig; — og saa gik Grethe iseng.

Egentlig kunde dette Capitel ende her, men for at complettere det, vil jeg endnu med et Par Ord omtale den unge Malers Forhold i Justitsraadens Huus. — Hvem Victors Forældre vare, kunde han af alle Mennesker mindst fortælle Noget om. Han var un enfant trouvè og antagen af Justitsraad Kolner, som Pleiesøn, hvorfor han ogsaa bar Justitsraadens Navn. Victor var et stille, flittigt Menneske; og han havde derhos Genie for sin Kunst, og kunde allerede i sit 21de Aar fremvise tre af Kunstacademiets Medailler; saa at han gjorde sin Pleiefader Ære. Denne følte det, og tog ham med sig i ethvert Selskab, han kom i; maaskee for at laane et Par Straaler af den Nimbus, der allerede begyndte at danne sig om Ynglingens Hoved. Ikke heller feilede det, at jo Justitsraaden engang imellem lod et lille Ord falde om, at han selv for en Deel havde dannet den unge Kunstner, ved at give ham Adgang til at copiere i hans Malerisamling, der bestod af berømte Mesteres Originalarbeider, endskjøndt hans Fjender, eller maaskee rettere Misundere — thi hvilken stor Mand har ikke en Hale af sligt Kryb? — paastode, at hine tilhobe ikke vare andet end Copier, og at Justitsraaden forstod sig ligesaalidt paa Malerier, som Barnet i Svøbet. Det være nu som det vil, var Kolner end ikke Kunstkjender, saa var han dog Kunstelsker, og det er jo allerede store Ting i Danmark. — Hvad Jomfru Grethe angaaer, som jeg saa pludselig introducerede for Læseren, saa var hun født i Randers-Egnen; og blev først forskreven til Justitsraaden som Amme for hans eneste Datter, men da Døden kort efter borttog denne avancerede hun til Stuepige, og blev næsvis. Efter salig Fruens Afgang „til det Bedre," blev hun Husholderske, og nu blev hun ogsaa grov. Efterhaanden steeg hun i Herrens Yndest, blev hans Fortrolige og i Forbindelse dermed et reent Superlativ af Uforskammethed mod Enhver, som enten ikke kunde eller ikke vilde rette sig efter hendes mange Luner, der vare langt mere variable end et Aprilsveir. Til al god Lykke forstod Victor at lempe sig efter hende i alle Maader. Hvergang Talen faldt paa hendes 48 Aar f. Ex, disputerede han med hende, paastod at hun ikke kunde være nær saa gammel, fortalte en heel

Mængde om blomstrende Kinder og frisk Teint, — to Ting, som Grethe sit hele Liv igjennem kun havde kjendt af Navn. „Sikken En!“ udbrød hun altid ved slige Leiligheder — „veed jeg ikke selv bedst hvor gammel jeg er?“ Og ved disse Ord loe hun af Glæde saa høit det var muligt uden at aabne Munden, for at ikke de sorte Rudera af Tænder, der paa enkelte Steder kiggede frem, skulde komme tilsyne. — Og hermed ender det første Capitel.

Theatret.

Der er i de senere Aar ved vort Theater fremstaaet en Dobbelthed i Repertoiret, som ikke er umærkelig. Medens nemlig Theaterdirectionen i de ni Maaneder af Aaret har udøvet sin Enevælde paa Skuepladsen og sat Stykker i Scenen, der langt hurtigere igjen ere forsvundne end de fremkom, har en lille Republik af vore bedste Kunstnere i de tre andre Maaneder, eller snarere kun i een af disse, indført en ganske ny Tingenes Orden og paa den Maade gjort os bekjendte med et og andet hæderligt Kunstværk, som vi ellers, Gud veed af hvilke Grunde, maaskee aldrig havde lært at kjende. Det Besynderligste herved er, at medens vore Kunstnere næsten ikke have troet at kunde gjøre Brug af et eneste af de Stykker, som den kgl. Theaterdirection har ladet fremtræde, har derimod denne optaget ikke faa af de Gjæster, hine have indført, og givet dem Borgerskab, ja, stundom endog saadanne, som den selv havde afviist som uberettigede. Det er imidlertid i vore Øine et meget smukt Træk af Theaterdirectionen, at den saaledes har bequemmet sig til paa en Maade offentlig at erkjende, at den har taget feil, og ikke af en falsk Æresfølelse ladet sig forlede til for stedse at banlyse disse Producter fra Repertoiret, fordi den, maaskee lidt uoverlagt, engang har viist dem Ringeagt. Paa denne Maade er ogsaa i indeværende Saison Repertoiret blevet beriget med et dramatisk Arbeide, der vistnok indtager en høi Rang blandt de Nyheder, den sildigere Tid har bragt os: **Alexander Dumas's** Skuespil „**Kean,**“ skjøndt vi dog ikke troe, at dette Stykke henhører blandt dem, der tidligere have paadraget sig den kongl. Directions Unaade.

Ved i „Søndagen“ at meddele Skuespilleren Keans Levnet, fremkom Hr. **Overskou** i sin Tid med den Gisning, at **Alexander Dumas** formodentlig havde havt en heel Deel paa Hjerte, som han ønskede at udtale, med Hensyn til Skuespillerens Stilling i Samfundet, og at han derfor havde valgt **Kean** som Vehikel, for saaledes at faae en Leilighed til at udtale sig. Ihvorvel vi nu ikke kunne nægte, at der i Skuespillet „Kean“ findes en heel Deel, der svarer til en saadan Hensigt, saa vilde dette Stykke dog kun indtage en saare ringe Plads som dramatisk Arbeide, hvis dette udgjorde dets væsentlige Fortrin. Men Forfatteren har tvertimod behandlet Keans Charakteer med en saadan Kjærlighed, og han har vidst at udmale den med saa kraftige Træk og at kaste en saa poetisk Colorit over denne Figur, at det tydeligt viser sig, det er den forunderlige, eventyrlige Charakteer selv, der har begeistret ham og at hiint underordnede Hensyn kun forsaavidt af ham er taget i Betragtning som det ganske naturligt tilbød sig. Med megen Kunst har han vidst at stille sin Helt imellem saadanne Omgivelser og at bringe ham i saa mange forskjellige Forhold, ethvert skikket til at vise os ham fra en ny Side, at han ikke kan andet end vinde vor høieste Interesse. Vel ligner den Kean, som **Dumas** har fremstillet, kun saare lidet den Person, hvis Navn og eventyrlige Rygte han har benyttet; men der er desuagtet en saa **poetisk** Sandhed i hans Charakteerskildring, at vi gjerne tilgive om der findes en lille Afvigelse fra den historiske. Men det er ikke blot denne enkelte Charakteer, der tiltaler os i dette Skuespil. Næsten enhver deri optrædende Person er skildret med stor Originalitet og Planen er saa vel lagt, Handlingen skrider saa livligt fremad, der er en saadan Afvexling af interessante, ofte gribende Scener deri, at dette Stykke udentvivl vil sikkre sig en stadig Plads paa Repertoiret, som det sandelig ogsaa i høi Grad fortjener.

Hovedpersonen Kean har i Hr. **Holst** en fortrinlig Fremstiller, hvis Spil heeltigjennem viser, at han er i Besiddelse af en Kunstnersjæl, der er istand til at sympathisere med den berømte Tragikers, og den Ild og Kraft, forenet med en elskværdig Lethed og Lune, der fremlyste af hans Spil, retfærdiggjør ganske den poetiske Dristighed, hvormed Digteren hist og her har adlet selv de store Feil, der i Keans Charakteer ere saa fremragende. — Efter Hr. **Holsts** Kean fortjener vistnok fremfor Nogen at nævnes Hr. **Phisters** correcte, joviale og i høi Grad gemytlige gamle Souffleur Salomon. Enhver ny Rolle, der falder i denne Kunstner-Proteus's Haand, viser os hans glimrende Talent fra en nye Side, og han forstaaer fuldkommen den Kunst at faae os til at sætte hans sidste Fremstilling øverst. Hvad skulle vi sætte høiest i denne ypperlige Opfatning? Enten den comiske Tørhed, hvormed han veed at bortfjerne de snorksovende Svirebrødre, eller den Resignation, der udtaler sig i hele hans Væsen, hvor han ligesom tilbedende staaer ved Siden af den i hans Tanker uopnaaelige Kean? Den Pudseerlighed, der yttrer sig i hans Personlighed, eller den dybe Følelse, der aabenbarer sig midt i denne Pudseerlighed og som især saa smukt yttrer sig i Slutningen, hvor han reiseklædt indfinder sig og veed at skjule sin Hengivenhed for Keans Person under den Bemærkning, at han dog ikke kan spille i New-York uden Souffleur? Ethvert af disse Træk vidste Hr. **Phister** at vise os med en Sandhed, der fortjener den største Paaskjønnelse. — Vort Theater eier neppe en Skuespiller til, der kunde fremstille os en Characteer som Prindsregentens med den Fiinhed og Verden som Hr. **Stage**, ligesom paa den anden Side Lumpenheden hos Lord Meville i sin hele Nøgenhed fremtraadte i Hr. **Seemanns** Fremstilling og Diplomaten tildeels characteriseredes i Hr. **Hvids**. — Den unge Hr. **Wiehe** gav den unge Liniedandser med megen, maaskee hist og her, for megen Vivacitet, og der viste sig i hans Spil et Talent, ledet af en saa rigtig Følelse og af saa megen Tænksomhed, at det fortjener saavel Publikums som Theaterbestyrelsens hele Opmærksomhed. — **Maanen, Muren** og **Løven** i „Sommernatsdrømmen,“ havde i Dhrr. **Hansen, Pætges** og **Kragh** meget naturtroe Repræsentanter. Især var Hr. **Hansens** Opvaagnen og Levningerne hos ham af den sidste Ruus af megen komisk Virkning. — Til disse sluttede sig især Hr. **Foersoms** Theaterfriseur som en meget original Figur, ligesom Hr. **Petersen** afgav en ret characteristisk Boxer. — Havde vi saaledes al Grund til at være tilfredsse med det mandlige Personale i dette Stykke, saa kunne vi ikke sige at **dette** i lige Grad var Tilfældet med den qvindelige Deel af samme. Vi skulle ingenlunde miskjende den Flid, hvormed Md. **Holst** stræbte at gjengive Grevinde Helenes Partie, men den unge, fyrige Italienerinde var for lidet kjendelig i hendes Spil til at vi skulde kunne indrømme, at hun havde opfattet det med ligesaa meget Held. — Skjøndt Jfr. **Ryge** med megen Fiinhed vidste at anbringe alle de Stiklerier, hvoraf hendes lille Rolle er fuld, og skjøndt hun utvetydigt lagde for Dagen, at den Sphære, hvori hun bevægede sig, ikke er fremmed for hendes Talent, saa troe vi dog, at lidt mindre Bitterhed og lidt mere Godmodighed, lagt i hendes Replikker, mere vilde stemme overeens med Amys Rolle i Egenskab af Helenas „**Veninde,**“ uagtet vi ikke kunne negte, at Forfatteren just ikke har lagt megen Inderlighed i dette Venskabsforhold. — Miss Anna Darnbys Fremstillerinde var den, der blandt Damerne meest tilfredsstillede os. Kun var det at ønske, at Md. **Holst** nu og da kunde fjerne den Monotonie, der viser sig i hendes Recitation og som er en Følge af noget Haardt i hendes Organ, men som ved en stadig Opmærksomhed vist maatte kunne overvindes. — De øvrige Smaaroller bleve alle exeqverede ret tilfredsstillende.

— W —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartalitet.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 4de November 1838. № 40.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Malerens Brud. II. — Theatret.

Malerens Brud.

II.

Klokken paa Garnisonskirken slog elleve og det begyndte at blive Morgen hos Krigsraad Funk i Bredgaden. Familien sad inde i Dagligstuen, hvis Pragt og Elegance tydede paa Velstand. Prægtige purpurrøde Gardiner hang ned for Vinduerne, der vendte ud til en lille Hauge, fuld af de deiligste Blomster, endskjøndt det var sildig hen i Aaret. Gulvet var bedækket med et stort, kostbart Tæppe, og rundtomkring paa de smukt tapetserede Vægge, hang en Mængde Portraiter af bestjernede og bekorsede Bedstefædre, Oldefædre, og saa fremdeles, hvilke tydelig beviste, at Krigsraaden var af en gammel, fortjent Race. Han selv sad i dette Øieblik paa en Stol ved Vinduet og læste i et Blad, medens Fruen henne ved Bordet var beskjæftiget med Theen. I en Divan sad, eller rettere laae en ung, nydelig Brunette, med et deiligt Ansigt, store, brune, glindsende Øine, yndige smaae, bløde Hænder og Fødder og en fiin Teint. Hun var iført en mørk Morgenkjole, der lod en Deel af hendes blændende hvide Nakke og Arme være blottede, og det tykke, mørke Haar faldt i lange, opløste Fletninger ned over Barmen. Hun legede med en tam, graa Papagøie, der sad paa hendes Skulder og af og til bøiede sig frem imod hendes Ansigt for at kysse hende, eller ogsaa godmodig ruskede hende i Haaret, saasnart hun syntes at blive ligegyldig for den, ved at lytte til Søsteren, der sad henne for Claveret og spillede et muntert Stykke. Det var Camilla og Nina, Krigsraadens Døttre, om hvem den hele Verden vidste, at de Begge vare de smukkeste, meest dannede, rigeste, med et Ord: de elskværdigste Piger, Hovedstaden eiede. Det var dem, Victor frelste fra Pøbelen den foregaaende Aften. En halv Time svandt bort. Krigsraaden gik ud for at gjøre sin sædvanlige Morgenpromenade i Grønningen. Fruen var i Kjøkkenet. Camilla havde ordnet sine smukke Krøller, men sad endnu i sin Morgendragt i Sophaen. Nina skrev en fransk Stiil; det ringede paa Klokken, et ungt Menneske traadte ind. Det var Theodor Steiner, den misundte Lykkelige, forlovet med Camilla. Theodor var et smukt Menneske med en fiin, behagelig Anstand, et slebent, dannet Ydre, en glimrende, let Conversationstone, i det Hele taget saaledes udstyret af Moder Natur, at han kunde forskrue Hovedet paa alle de unge Piger, han kom i Berørelse med. Forresten var han sin Faders Søn og Intet videre; men han behøvede heller ikke at være stort mere, thi den gamle Steiner gjaldt for en Mand paa en Tønde Guld og mere, og alt dette Mamon skulde komme hans Pode til Gode, saasnart denne satte Bo, og førte Camilla hjem til Falstrup Herregaard, der allerede var indrettet ttl de unge Folks fremtidige Bolig. Dette ønskede nu Theodor af Hjertenslyst jo før jo kjærere; men Camilla satte sig derimod. „Herregud!“ sagde hun, og slog Rynker paa sin fine Næse, hvergang han bragte dette Thema paa Tapetet, eller Svigerfaderen ymtede om Børneborn; „har det da saadan en grusom Hast dermed? — Du har Tid nok til at blive kjed af mig alligevel, min Ven! vi ville see Tiden an“ — og derved blev det. Camilla var kun fytten Aar gammel, og, som jeg allerede har sagt, en fuldendt, blændende Skjønhed; hvor hun viste sig var hun Gjenstand for Alles Beundring, Cour og Hyldest. Hendes Liv var lykkeligt som Sommerfuglens, der overgiven og munter tumler sig omkring mellem Blomsterne paa en Vaardag; overalt hvor hendes Øie saae hen, lyste glimrende Billeder af et lykkeligt Liv hende imøde. Læseren indseer altsaa, at hun handlede klogt ved ikke at forhaste sig med at bortbytte disse nærværende Goder, for tvivlsomme og ubestemte tilkommende. — Som sagt! Theodor traadte ind i Værelset til de unge Damer. Camilla syntes ikke at bemærke ham; hun lod idetmindste saaledes, og blev siddende i sin skjødesløse Stilling paa Divanen, legende med Papagøien, Theodor traadte hen til hende, han bøiede sig sagte ned over hende og trykkede sine Læber paa hendes hvide Nakke. Smilende satte hun Poppedrengen ned, lænede sit nydelige Hoved tilbage mod hans Bryst og rakte ham Haanden. Hun var saa ubeskrivelig deilig i dette Øieblik; det syntes ogsaa Elskeren, han omfavnede hende lidenskabeligt, og trykkede glødende Kys paa hendes fine, blegrøde Læber og Kinder. „Vær smukt rolig!“ — sagde hun leende, idet hun truede ad ham med Fingeren, skjød ham fra sig og gav ham Tegn til at sidde ned i Divanen ved hendes Side. Derpaa begyndte de alle Tre at tale om det bestaaede Eventyr den foregaaende Aften. Noget senere kom Moderen til, og Samtalen blev almindelig. Nina saae til sit Uhr — „Klokken er over tolv, Mama!“ udbrød hun lidt efter — „Du sagde, at han var bestilt til den Tid, og han kommer dog ikke.“ — „Hvem?“ — „Jh, min Gud! den unge Kunstner. Du har endnu ikke hørt det, Theodor; Moder vil have os alle

malede en familie; det er en yndig Idee, ikke sandt?" — „Vistnok!" svarede han i samme Tone — „jeg vilde ønske, at man tillod mig at arrangere Grouppen; det skulde blive et henrivende Tableau." — „Jeg tvivler ikke derpaa;" — sagde Camilla satirisk og bed sig i Underlæben for at dæmpe et Udbrud af Latter. „Det vilde maaskee blive mere sjeldent end smukt; lad imidlertid høre, hvorledes Du havde ifinde at placere os?" — „Intet er lettere," — tog Steiner Ordet, med en vis Ivrighed — „jeg vilde sætte Fruen for Divanbordet læsende i „Adresseavisen" — Krigsraaden ved hendes Side med „Altonaer Mercur" i Haanden og Nina for Claveret." — „O! ypperligt" — raabte den leende Skjønne og klappede med sine smaae Hænder, „han glemmer mig!" — „Aldeles ikke, yndige Engel! jeg gjemmer kun det Bedste tilsidst, Du skulde sidde i Forgrunden, og saaledes, netop saaledes, som i dette Øieblik." — Han slog sine Arme omkring Camillas Liv, trak hende ned paa sit Skjød og bedækkede hendes bløde Læber med fyrige Kys; men han gjorde det lidt ubehændigt denne Gang, thi Poppegoien, som sad paa hendes Skulder, tabte Ligevægten ved dette pludselige Tag og gjengjeldte den Alteration, den derover kom i, med et saa hæftigt Udfald mod Theodors Kind, at Blodet piplede frem. Fruen og Nina brast i en Skoggerlatter. — „Der seer Du nu Følgerne af Din utaalelige Hæftighed," — udbrød Camilla fortrydelig, idet hun skjød Theodors Hoved tilbage og snoede sig ud af hans Arme. — „Du hørte nok ikke, at jeg nylig befalede Dig at være artig? Jeg har saa ofte sagt, at Din vilde Opbrusen blot plager mig, men Du bliver ved at være uforbedrelig. See blot!" vedblev hun og torrede omhyggelig Blodet af hans Kind med sit Torklæde — „ikke alene Du var nær ved at knuse min stakkels Poppe, men forkærver mig nu ovenikjøbet Din Kind, Du Afskyelige!" — Tjeneren meldte den unge Maler. Camilla gik med Theodor ind i det næste Værelse, Nina kastede sit Shawl over Suldrene. Victor traadte ind. — Victor var smuk; han havde et sjeldent udtryksfuldt Physiognomie; der laae en reen, dyb og hellig Flamme i hans tindrende Blik, som vidnede om et ufordærvet Gemyt. Victor gjorde et gunstigt Indtryk paa Alle. Han rødmede da han saae Nina; han havde ikke glemt dette Ansigt fra forrige Aften, han gjenkjendte hende; om det samme var Tilfældet med hende, vidste han ikke; hun syntes idetmindste ikke at give det tilkjende ved nogen Mine. En halv Time senere var Arbeidet i fuld Gang. Theodor kom rigtignok ikke til at staae for Anordningen af Grouppen; derimod udkastede den unge Kunstner paa faa Minutter en Skizze, der vandt Alles Bifald. „Han er smuk!" — hvidskede Nina til Camilla. — „Langt smukkere end Du!" hvidskede denne igjen til Theodor, og Theodor blev vred fordi han kunde see, at det virkelig var Camillas Mening. Det blev bestemt, at Victor først skulde tage et Portrait af hver Enkelt af Familien, og derefter anbringe dem alle samlede paa et Stykke. — Otte Dage svandt bort. Arbeidet gik raskt fra Haanden. Nina sad først for ham; hun fortalte Camilla, at det var rædsomt kjedeligt at blive malet, fordi hun var nødt til at sidde saa længe fængslet til et Sted, og dernæst fordi hun blev rød hver Gang Maleren saae paa hende med sine forunderlige talende Blik. Camilla begreb Sandheden heraf og forsikkrede sin Moder, at hun ikke vilde males, hvis ikke Theodor imidlertid maatte sidde og kjæle lidt for hende; hun troede ellers at hun faldt i Søvn. Men allerede den anden Dag fandt Nina sig bedre i denne Sidden; hun kunde ikke begribe hvorledes Tiden var gaaet saa hurtigt, og kom endelig paa den Tanke, at det maatte have været Victors Underholdning, som var Aarsag deri. Hun syntes han talede saa smukt, saa inderlig beskedent for sig; der laae noget vist ubeskriveligt Interessant i alle hans Ord, som gav dem en særdeles Vægt hos hende og hun længtes snart ligesaa levende efter disse Timer, som hun i Begyndelsen kjedede sig til dem. Det er nu sin egen Sag at sidde for en saa ung og deilig Pige som Nina var, studere hvert af hendes Træk, have Lov til at skue ind i disse omme, tindrende Øine, der selv i den dybeste Taushed vare en talende Borgen for en skjøn og elskelig Charakteer; fordybe sig i det hele henrivende Udtryk, der saa let kunde vorde et Billede i et varmt, fyrigt Hjerte, tegnet med langt kraftigere Farver end det der arbeidedes paa. — Jeg gjentager, der hører en vis Kraft, en mægtig Selvbeherskelse til at holde Concepterne samlede og ikke lade dem komme paa Afveie ved en saadan Leilighed; thi der er vel Intet, som lettere er istand til at skabe Kjærlighed; Intet, der er mere farligt for et ungt, uerfarent Hjertes Rolighed end just saadanne Momenter. Victor havde sagt til Nina: „Jeg elsker min Kunst, den er min Forlovede, min Brud; jeg er tilfreds med den og forlanger ingen Anden;" og det varede kun nogle faa Dage førend han allerede begyndte at svigte denne sin Brud; Kunsten tilfredsstillede ham ikke længer som før, Nina var dens mægtige Rival, og hun vidste det. Qvinden besidder en fiin Jagttagelsesaand fremfor Manden, der let lader hende opdage og gjennemskue den, hvis Kjærlighed hun er Gjenstanden for, selv om hun end ikke sympathiserer med denne Følelse. Hun havde smilet ad hans Yttring om Kunsten; det var et fiffigt, et polidsk Smiil, hun meente vel, at det ikke var umuligt at gjøre ham utro imod den Elskede, og følte en mægtig og tiltagende Lyst dertil. Det var nu skeet. Victor elskede hende, han forgudede hende, tilbad og sværmede for hende med en Lidenskab, han til enkelte Tider forbausedes over. Jeg troer imidlertid neppe, at der gives nogen Følelse for Menneskehjertet, om hvilken der existerer en saa stor Meningsforskjel som denne ene: Kjærligheden. See Yngligen, hvis Hjerte banker af Salighed over sit fundne Ideal, eller Pigen med det ubeskrivelig henrykkende Blik, der tolker den Lykke, som gjennembæver hende, fordi hun nu har en Gjenstand, paa hvilken hun kan udsle det Overmaal af glødende, livsfrisk Varme, hendes Hjerte gjemmer; de kalde denne Følelse Baandet mellem Gud og Mennesket, Jordlivets varmende Sol,

Der tændtes selv af Kraftens høie Aand,
En Guddomsstraale, intet Skabt kan tvinge,
En venlig Blomst, Alfader! fra Din Haand,
Der Støvets Sønner kun vil Lykke bringe.

Aar gaae bort. De blive fortrolige med den, man vænner sig til Alt, for at blive ligegyldig, mæt og kjed af Alt. Den samme Yngling, som nylig tvivlede paa at Evigheden gjemte nogen større, salig Lykke, end den han eiede, seer sig skuffet. Vanens kolde Aande farer over Blomsten, og vifter Glandsen af Psyches Vinger. Han bliver Mand og udbryder med Tode, at Kjærlighed kun er en Sygdom, en forbigaaende Feber-Paroxysmus, der kommer og taber sig efterat have gjennemgaaet sin Krisis; de bedste Medicamenter ere Tid og Sædvane. Philosophen derimod smiler satirisk medens han hvidsker:

„We love, and loving, aye ourselves deceive,
For Custom chills what Fate may not bereave,
And still, as Passion sobers in its vow;
The Angel darkens from the mortal's brow*)."

Og endelig kommer den Tid, hvori man betragter denne Følelse som en Klædning, der kun har Værd saalænge den er smuk og ny, men taber sig og ringeagtes naar Lug og Glands ved Brugen afslides. — Længere er denne Reflection ikke. — Det vilde være vanskeligt at fremstille større Contraster i Charakteren end den, som fandt Sted mellem Krigsraadens Dottre: Camilla og Nina. Jeg har allerede sagt, at Camilla var smuk. Hun var en Dame af Verden, og den Smiger og Beundring, der allerede fra Vuggen var blevet hende til Deel, havde ikke været uden fremtidige Følger paa hendes Gemyt. Hendes yppige, svulmende Former bare aldeles Sydlænderindens Præg, og hendes Bryst gjemte alle hine lidenskabelige og brændende Følelser, der kun behovede at vækkes for at bringe hende til at glemme ethvert Hensyn, ringeagte og overskride alle Grændser. Hun besad Vid, en glødende Phantasie og dertil en temmelig Grad af Letsind. Nina var mere blyg, mere tilbageholden og stille, hendes Vært var spædere, men slankere end Søsterens; hendes mørkeblaae Øine glimrede lige saa friske og levende som Camillas brune, men der laae tillige et elskeligt, et jomfrueligt, barnligt Udtryk i dem, som hine manglede. Hendes hele Væsen indbefattede en større Dybde, en rigere Ømhed, parret med en jevn Tilfredshed over Alt, som grundede sig i de heldige Forhold, der omgave hende og de lykkelige Illusioner, som endnu ingen mørk eller bitter Skjæbne havde berøvet hendes Hjerte. Nina var smuk nok til at Victor alene kunde elske hende derfor, men der laae desuden en vis, mægtig Tillokkelse for ham i den Finhed, den Elegance og Pragt, i hvilken hun bevægede sig. Diamanten har altid sin indre Gehalt i sig selv, den er vel stedse smuk og værdifuld; — men langt mere straalende, langt mere glimrende, naar den funkler fra Diademet og Straalerne spille fra en glindsende, pragtfuld Indfatning. Det gik ham som Bellman et Sted i sine Digte siger:

„At Sällheten ei Sällhet var,
Om lätt man kunna henna taga.
Man blott vill ha, hvad man ei har
Och det man har, kan ei behaga."

Vinteren svandt, Vaaren kom, Lærken sang Sommer i By og Snee og Is tøede bort. Folk begyndte igjen at tænke paa Naturen; der blev talt om Nattergale-Concert, kjølige Aftener's Nydelse, og om saadant mere, som Enhver nok selv kan tænke sig. Krigsraadens tog ud paa deres Landsted, der laae ved Lyngbyveien, men Nina og Camilla bleve tilbage. Maleren var endnu ikke færdig med den Førstes Portrait. Fruen kunde ikke begribe Aarsagen, hvorfor det varede saalænge; det var ogsaa unødvendigt, Nina selv begreb den godt, men hun skyndede ikke paa Victor. En Formiddag var han alene i Værelset hvor han skulde male; han var kommen lidt for tidlig denne Gang, den unge Frøken var endnu ikke paaklædt; hendes Handske laae i Vinduet; han tog den og trykkede den til sine Læber; idet samme gik Døren op uden at han mærkede det. Nina havde seet i Speilet hvad han gjorde; hun rødmede, smilede, men tang. Hvoraf det nu kom, veed jeg ikke, men Arbeidet vilde idag ikke ret gaae fra Haanden; flere Gange sank Malerens Pensel ned fra det næsten færdige Portrait, der, talende liigt, Træk for Træk gjengav den smukke Piges Billede. Hans Blikke dvælede saa ufravendt, saa inderligt og viist paa hende, som om han vilde læse hende ind i Sjælen. Nina slog Øinene ned; hun tog sin Strikkestrømpe uden at sige noget og lod ham sidde. — „De er igrunden slet ikke flittig, Kolner!" udbrød hun endelig smilende, efter lang Tids Taushed. „Der har De nu siddet et heelt Qvarteer, uden at arbeide det mindste. De burde just skynde Dem, for at lette mig det Offer, jeg bringer ved at sidde saa taalmodigt; tænk blot! idag skulde jeg have været ud paa Landet til min Familie, fordi Kammerjunker L., min qvasi-Forlovede har ladet sig melde til os, og istedet derfor bliver jeg hjemme for at sidde for Dem; er det ikke kjønt gjort af mig?" — „Deres Forlovede?" — gjentog Victor med en lav, bævende Stemme og blev blegere end den hvide Tinte han havde paa Paletten. — „Jeg kalder ham saaledes" — svarede Nina med et let Smiil — „fordi jeg just ikke gjør synderligt af ham selv; han er et ganske taaleligt Menneske, men heller Intet videre." — „Jeg er lykkelig derover," — udbrød Victor med et tindrende Blik paa hende. — „Lykkelig?" — gjentog hun, som om hun ikke ret forstod hvad han meente med disse Ord. „Ja!" vedblev han, med en dyb og levende Betoning — „jeg er lykkelig derover. Spot mig kun, Nina, naar jeg vover at tilstaae, at jeg elsker Dem, foragt mig om De saa vil, fordi jeg mangler Selvbeherskelse til at skjule denne Følelse for Dem," og —

„der gik Hemmeligheden i Lyset."

Nina maatte dog nok hverken have spottet eller foragtet det unge Menneske for denne hans Tilstaaelse, thi en Minut senere laae hun i hans Arme, hendes Hjerte slog tæt op mod hans, og hun lod ham ganske godvillig bedække sine smaae, fine Læber med brændende Kys. — „Men hvorledes er det dog muligt?" — udbrød hun med et

---

*) Vi elske, ak! og skuffe os kun selv,
Thi Vanen kjølner hvad ei Skjæbnen rører.
Og Englen svinder bort fra Pandens Hvælv,
Naar Lidenskab ei mere os bedover.

Bulwer.

Par glindsende Øine, da hun endelig fik Lov til at slippe ud af dette hæftige Favnetag. — „Hvorledes er det muligt, at det virkeligt kan være Deres Mening, kjære Kolner? De, som for ganske kort Tid siden, med det høitideligste Alvor forsikrede mig, engang at have valgt Kunsten til Deres Brud, og at denne aldeles tilfredsstillede Dem." — „Sandt nok!" svarede Victor leende, — „men De kjendte mig ikke nok til at vide, at jeg var uhyre jaloux og ikke kunde finde mig i de mange Concurrenter, der samtidig med mig beilede til hende, derfor svigtede jeg og blev utro." — „De var jo dog en af de Foretrukne," vedblev Nina med et smt Blik, „Deres Dame har givet Dem utvetydige Beviser paa sin Gunst." Og hermed var Samtalen tilende, thi Camilla hoppede syngende ind i Værelset til dem, iført en yndig Negligé. Lidt efter lagde Maleren Paletten bort, og lovede, at Portraitet skulde blive ganske færdigt den næste Dag; — et Kys, et Blik, et Haandtryk — han bortfjernede sig.

Theatret.

Dersom Nogen skulde være saa urimelig at paastaae, at der aldrig er blevet opført slettere Stykke paa det kongl. Theater, end det, man paa den sidstafvigte Festaften opvartede med, saa vilde vi uden Betænkning tage Theaterdirectionen i Forsvar, thi næsten hvert Blad i Theatrets Krønike beviser det Modsatte. Vilde endvidere Nogen indvende, at det idetmindste er længe siden et lignende Misfoster gik over Bræderne, saa maae vi beklage, at Folk have en saa svag Hukommelse; thi vi have endnu iaar seet værdige Sidestykker til samme. Men vil Nogen derimod erklære, at et Stykke som det omhandlede **aldrig burde** vise sig paa Nationens eneste Theater, saa kunne vi naturligviis ikke Andet end af vort ganske Hjerte være enige heri, og det er os ubegribeligt hvorledes en Theaterdirection, som idetmindste har eet Medlem, der vil gjøre Fordring paa at være en smagfuld Kunstdommer, ikke undseer sig for at antage et saa jammerligt Produkt som det nævnte. Vi ville ikke tale om, at det er at tilsidesætte den Agtelse, man skylder Publikum — thi hvad bryder vel en kongelig Direction sig om Publikum? — men vi formene, at det ligefrem er at krænke den Ærbødighed, man skylder Deres Majestæter, i en for Kongehuset festlig Anledning at stille et saa smudsigt og flaut Produkt til Skue. Denne ubegribelige Ligegyldighed for hvad man byder, ikke blot ved slige Leiligheder, bliver endmere paafaldende naar man veed, at Theatret lønner en Oversætter, der selv engang offentlig har erklæret, at han, hvis hans Genie var saa stort, **som hans Smag er correct**, ikke vilde behøve at staae tilbage for de største Digtere, og hvor let det altsaa maatte være at erholde et idetmindste nogenlunde værdigt Arbeide, hvor et saadant er fornødent. Men hvad der maa være endnu ubegribeligere, er, at uagtet man først har gjennemlæst det til Opførelse bestemte Stykke, — idetmindste antage vi dette — og dernæst seet Prøver og Generalprøve, saa har man dog først efterat Stykket har opfyldt sin egentlige Bestemmelse og paraderet som **Festforestillina**, fundet det fornødent at bortskjære de værste og mest iørefaldende Platheder førend man bragte det for Publikums Domstol. At dette desuagtet ikke har været af den indgribende Virkning, at det skulde kunne gjøre et saa plumpt Produkt endog blot taaleligt, er en Selvfølge; men desuagtet har den utvetydige eenstemmige Misbilligelse, Publikum ved dets 2den Opførelse lagde for Dagen, ikke afholdt Bestyrelsen fra igjen at ansætte det til Opførelse. Directionen har formodentlig ikke fundet dette Mishag **tydeligt** nok, skjøndt det var **tydeligt** nok, og der ligger derfor vistnok i denne Gjentagelse en Opfordring for Publikum til ikke at behandle Grovheder med altfor megen Delicatesse. — Hvad angaaer Udførelsen af denne Jammerlighed, der bærer Navnet „**Sauvegarden**," da behøve vi vist ikke først at gjøre opmærksom paa, at der her atter kun er al Aarsag til at beklage, at de skjønneste og ædleste Kræfter ere blevne misbrugte, for at laane en usel Glasstump en Glands, der dog ikke har formaaet at bilde Nogen ind, at det er en Solitair. Himmelen skjænke Kunsten hertillands en „Sauvegarde," der maatte beskjærme den for lignende Vanhelligelser i Fremtiden!

Gaae vi nu over til at betragte den anden og væsentligere Deel af den Festforestilling, der dennegang var arrangeret, saa møder os atter et Misbrug, om ikke af Kunstens ædleste Kræfter, saa dog af de Hjelpemidler, der skulle tjene til at frembringe den nødvendige Nimbus. Den poetiske Armod har her skjult sig under den meest iøinefaldende Luxus, og det Udbytte, „**Phantasiens Øe**" ikke har kunnet skjænket Hr. **Bournonville**, har han hentet fra en Himmelegn, vi Danske snart ere blevne fremmede for: „**fra Chinas Kyst.**" Der var en Tid, da den Klimpren paa de patriotiske Strenge, som i denne „romantiske Ballet" er anvendt i saa rigeligt Maal, ikke vilde have forfeilet sin Virkning; men ils sont passés ces jours de fête! — og hvor hæderligt det end kan være at ville forsøge paa at begeistre Nationen for ægte nationale Anliggender, saa er dog denne Repetition af forsvundne Herligheder og Melbyske Talemaader ikke skikket til at frembringe det, her sigtes til. Det er derfor kun altfor kjendeligt i denne Ballet, at Compositeuren mere har tænkt paa de udvortes Midler, han havde at raade over, til at frembringe Effect, end den indvortes Gehalt, der var nødvendig for virkelig at skabe denne. Havde Balletten vedblevet at udfolde sit Indhold saaledes som Begyndelsen lover det, hvor en smuk, af Folkelivet greben Scene frembringer en Virkning, som al den brogede Flitter siden ikke formaaer at overbyde, saa vilde denne Nyhed kunne ansees som en Berigelse for vor Scene; men dette Moment er kun en lille Funke, der intetsteds har kunne finde et Brændstof, hvori den har kunnet fænge, og ligesom om en Nemesis havde fulgt den poetiske Synd i Hælene, har ogsaa Musikken til denne Ballet maattet gjøre Afkald paa den Enhed, der udentvivl i høiere Grad vilde være bleven den til Deel, end nu er Tilfældet, hvis dens oprindelige Componist uden Assistence havde kunnet komme til at tilendebringe sit begyndte Arbeide. Kan man saaledes ikke Andet end beklage, hvorledes det mere og mere stadfæster sig, at det kun er det Luxurieuse i Kunsten, der hos os kan glæde sig ved den høieste Opmærksomhed, saa er det dog paa den anden Side glædeligt at blive vaer de betydelige Kræfter, Theatret har at byde over, og som, anvendte paa rette Sted, maatte kunne frembringe Underværker. — Men have vi nu saaledes maattet tilstaae, at Hr. Bournonville ikke har kunnet tilfredsstille de høiere kunstneriske Fordringer, som man er berettiget til at gjøre ved et Kunstværk, der skal indtage en saa betydelig Plads, saa har han ikke desto mindre i smukke Enkeltheder, navnlig med Hensyn til Anvendelsen af Characteerdandsen, viist sig sit Hverv fuldkommen voren; og det har ogsaa i Virkningen heraf stadfæstet sig, at det kun er i Forbindelse med virkelig poetiske Motiver, at Dandsen kan faae nogen høiere Betydning. Hvo foretrækker saaledes ikke den smukke russiske pas de deux — uden Hensyn til, om den her er paa sit rette Sted — eller den yndige pas de deux mellem den unge Sømand og hans Elskede, i hvilke begge de skjønneste erotiske Følelser ere udtrykte, for de intetsigende Kunststykker, en, om nok saa vidt dreven, mekanisk Færdighed veed at frembringe? — Ikke lidet havde det hos os i den senere Tid mere og mere opblomstrende Decorationsmaleri bidraget til at forskjønne det isvrigt saa indholdsløse Produkt, vi i denne Ballet have lært at kjende, og det smukke vandrende Panorama, der slutter samme, vidste at tiltale os med langt behageligere og hjemligere Følelser, end dem, den af Balletmesteren anvendte Bombast formaaede at fremkalde. — Efter de af os i det Hele taget tidligere yttrede Anskuelser vil vel Ingen tage os det ilde op, at vi ikke indlade os paa at detaillere Udførelsen af denne Nyhed ihensende til Dandsen. Den mimiske Udførelse giver et saa ringe Udbytte, at den næsten aldeles intet Materiale tilbyder til nogensomhelst Analyse. Den eneste af de i Balletten deeltagende Personer, vi ikke kunne undlade at gjøre opmærksom paa, er Hr. **Stramboe**, hvis fortræffelige Opfatning af Søren Topgast ikke lidet bidrog til at opretholde den Interesse, der paa saa mange Steder er nærved at gaae tabt. Ligesom Herr Stramboe ved mange tidligere Leiligheder har godtgjort, at han er i Besiddelse af et mimisk Talent, som han har vidst at uddanne til ægte Kunst, saaledes skaber han af denne Person en saare characteristisk komisk Figur, der frembragte en ypperlig Virkning. — At „Æblet ikke falder langt fra Stammen", synes ogsaa her den lille **Edvard Stramboe** at ville stadfæste; vi ville kun ønske, at denne saa meget lovende Dreng ikke maatte offres til et saa indskrænket Kunstfag, som det, han hidtil har uddannet sig i; men at han ogsaa med Tiden, altsom hans Alder tillader det, maatte faae Leilighed til at træde over i Skuespillet, for der at kunne komme til at udvikle det Talent, hans nuværende Præstationer saa smukt bebude.

— **W** —

Rettelse. — I forrige Nr. af dette Blad, sidste Side, 2 Spalte, Linie 16 og 17 f. n. staaer Mad. Holst, las: Mad. Hansen.

For dette Blad, hvoraf et Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 11te November 1838. № 41.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Malerens Brud. II. — Theatret. — Miscellania.

Malerens Brud.

II.

(Sluttet).

Fra nu af begyndte et nyt Liv for Victor; fra nu af, siger jeg, fik hans Tilværelse et større Værd, mere Tillokkelse og Glands end forhen; han levede i en broget Drømmeverden, skjøn og henrykkende som Tanken, der dannede den; det var en lykkelig Tid, det var den første Kjærligheds glimrende Vaarmorgen. O! men denne Morgen er saa kort, saa forbigaaende. Klart flammer Solen, Himmelen smiler; men i Baggrunden af Horizonten samle sig allerede de Skymasser, der stedse nærme sig mere og mere, indtil de omsider drage sig sammen over os, for at vise, at Hjertets Haab og Tiltro, Livets gyldne Forventninger, kun ere skuffede Illusioner. Jeg antager, at det vilde kjede Enhver at læse, hvorledes Victor og Nina bare sig ad med deres Sammenkomster og den Maade, hvorpaa de uafbrudt og uforstyrrede vedligeholdt Forbindelse med hinanden den hele Sommer. Alle, som have været i et lignende Tilfælde, vide nok af Erfaring, hvor let det falder to Elskende at skuffe Forældre og Slægtninge, hvor et hemmeligt Forhold finder Sted, og enhver Anden havde maaskee ikke engang godt af en Udvikling om den Nydelse, der ligger skjult deri, hvorledes vi, uforstaaelige for den hele Verden, som omgiver os, blot forstaaes af et sympathiserende, beslægtet Hjerte. Kort og godt altsaa: Det undgik ikke Fru Funks Opmærksomhed at Nina var blevet saa forandret i den senere Tid; ingensinde havde hendes Øine glindset livligere eller hendes Kinder spillet i en friskere Rødme, ingensinde havde hun været muntrere eller mindre opmærksom mod den hende bestemte Kammerjunkers Cour. Moderen kunde ikke udgrunde Aarsagen, endskjøndt hun gav stadig Agt paa hende.

„Jeg gad dog vidst, hvad der gaaer af det Barn?“ udbrød hun en Aften, da hun, Camilla og Theodor Steiner sadde sammen i Haugestuen til deres Landsted. — „Alle, som kjende hende, ere enige i, at hun i den senere Tid er aldeles forandret; der er noget Hemmelighedsfuldt, noget Ubegribeligt hos hende, som jeg forgjæves søger at udforske.“ — „Jeg synes, hun er saadan som hun altid har været;“ — „yttrede Camilla ligegyldig og lænede sig magelig tilbage paa Sophapuden. — „Hm! hm!“ tog Theodor til Orde — „jeg troer — jeg mener idetmindste at kjende Aarsagen til Ninas Kulde mod hendes ulykkelige Elsker, Kammerjunker L . . ; men det vilde være indiscret at røbe den.“ — Naturligviis gav denne pro forma Discretion Anledning til Bønner og Overtalelser fra Moder og Datter, og Theodor berettede da, hvorlunde han i et Selskab for en Tid siden havde lagt Mærke til de betydningsfulde Diekast, som bleve vexlede mellem Nina og Maleren Victor, ergo meente han, at der existerede et Forhold imellem Nina og Victor. — „Gud! hvor Du dog sidder og vaaser, min Engel!“ udbrød Camilla og trak den lille trodsige Overlæbe op til et spodsk Smiil. — „Nina skulde føle noget for ham, dette Menneske? — Et Hittebarn, der ikke engang kjender sine nærmeste Slægtninge, og som Fremtiden kun aabner Udsigt til at døe af Hunger; ha, ha! det er umuligt!“ — Fru Mama fandt det imidlertid ikke saa umuligt; hun var en Dame med „betydelig Menneskekundskab“, og vidste, at Ungdommen just ei altid tager Hensyn paa det Reele og Solide i Kjærlighedens Capitel. Fra denne Aften af gav hun hemmelig Agt paa Nina, og det varede ikke længe, forend hun kom paa Spor efter Sandheden. Victor ledsagede hende fra Selskaber, Victor corresponderede med hende, Victor talte med hende om Aftenen i Haugen, med eet Ord: hun vidste, at de elskede hinanden. — Paa den Maade var Efteraaret kommet. Det var en mørk, skummel Aften. Vinden tudede imellem Træerne og drev Løvet op i store Hvirvelklynger, hen ad Veien; man saae kun et blegt Skjær af Maanen bag de graae Skyer, der trængte sig foran den. Som sagt: det var en mørk, skummel Aften. — Henover Gangstien, som førte bag om Krigsraadens Hauge ned til Jægersborg, gik et ungt Menneske med faste, hurtige Skridt. Da han kom til Stakittet, stod han et Øieblik lyttende stille, svang sig derpaa over det, og ilede speidende og forsigtig ned igjennem en lang Gang, der endtes ved et lille tæt Lysthuus. Næsten i samme Øieblik lød et let, hurtigt Fodtrin fra den modsatte Side, en slank qvindelig Skikkelse svævede ham imøde, fløi i hans Arme og blev længe saaledes, hvilende med Hovedet op til hans Bryst, uden at tale noget. Det var Nina og Victor. — Hvor kjærlighedsfulde glindsede ikke de store, blaae Øine, medens hendes Læber i søde, henrykkende Toner tilhvidskede ham de ømmeste, inderligste Ord, Sproget eiede; hvor lykkelig følte

Victor sig ikke ved at turde kalde denne yndige, fortrylende Skabning sin, og dog var denne Glæde, denne Lykke ikke ublandet; en vis forstemmende Frygt, en dyb, smertende Veemod forenede sig med den, thi det var den sidste Sammenkomst, han skulde have med Nina: han var kommen for at tage Afsked med hende. — „Du veed det!" udbrød hun endelig med en sagte, bævende Stemme og hun søgte at gjøre sig Umage for at skjule sine Taarer for ham — „vort Forhold til hinanden er opdaget. Theodor har beluret os og fortalt Moder hvad han har seet. Hun — hun vil skille os ad!" — hvidskede hun grædende — „ikke fordi hun ringeagter Dig eller fordi hun under lykkeligere udvortes Forhold jo vilde modtage Dig med aabne Arme; men nu — at jeg skal nævne dette Ord! — Du er fattig!" — Victor trøstede hende; han bad hende stole paa Fremtiden, han følte Kraft i sig til at aftvinge Skjæbnen et lykkeligt Lod, han bad hende blot beholde dette Haab, ikke mistvivle, thi Alt vilde blive godt. — „Og om ogsaa Aar gaae hen, Du Eneste!" — hvidskede han med blød, bevæget Stemme og trykkede hende tæt op til sit Bryst, „og Du ikke saae mig, Du maa alligevel ikke tabe Haabet, hører Du, Nina! — Jeg gaaer derhen hvor mit Maal kalder mig, jeg vil arbeide, benytte min Tid, og naar vi sees igjen, skulle disse skjønne, glimrende Øine kun fælde Glædestaarer — Jeg har Fordring paa Lykken!" — En halv Time senere rev han sig ud af hendes Arme; Nina græd høit, og vaklede bleg og trøsteslos tilbage til sit Værelse. — Fru Funk havde, som sagt, opdaget Datterens Forhold til Victor. Hun sagde Intet til Nina, thi hun vidste at hun elskede ham, og saa hjalp ingen Moraliseren; men hun gik til Justitsraad Kolner, forestillede ham de fremtidige Følger, dette Forhold vilde have, med Hensyn til Victors Fremtid, og bad ham forhindre disse medens det endnu var Tid. Justitsraaden var en Verdensmand; han fandt det contra decorum at være af en anden Mening end Fruen, bukkede, og lovede at gjøre hvad han kunde. Derefter raadførte han sig med Husjomfruen og det endelige Resultat blev, at Victor, efterat de Begge i en fjorten Dages Tid havde søgt at virke paa ham ved uafbrudte dvoie Forelæsninger, fik Stipendium af Kunstacademiet og blev sendt med et Skib, der afgik for at hente en Deel af Thorvaldsens Skulpturarbeider, til Italien. — Læseren undres maaskee over, at jeg saa ganske forbigaaer Krigsraaden selv, der som Ninas Fader dog tilkom en Rolle ved denne Leilighed; jeg vil derfor blot bemærke, at ligesaa dygtig og duelig han var paa sit Contoir og i Forretningsfaget, ligesaa uskikket var han til at tage Deel i eller forestaae Noget, som gik udenfor dette Departement. Han var dertil saa fornuftig at erkjende og indsee sin Svaghed i denne Henseende, og lod Fruens Votum være den gjældende Lov. Man betragtede ham derfor kun som et Slags Inventarium eller som et Meubel, der udfordredes for at complettere Huset. Men det være som det vil, saa var Krigsraaden i det Hele taget dog en human og føielig Ægtemand.

Theatret.

Ole Bull.

Hvis det var en almindelig Concertgiver, der paa vort eneste Theater en Aften havde underholdt Publikum, saa skulde vi vel vogte os for at berøve vore sceniske Præstationer det ubetydelige Rum, vi i nærværende Blad ere i Besiddelse af, for at hellige ham vor Opmærksomhed; — men det Navn, vi have sat i Spidsen for vor nærværende Artikel, har vundet en europæisk Navnkundighed, og det er saa sjeldent, at vi her i vor lille Afkrog faae Leilighed til at blive bekjendte med Kunstnere af første Rang, forinden de have afblomstret, at vi umuligt kunne undlade at byde den Første, der har gjæstet os medens han er i Besiddelse af sin hele Kraft et hjerteligt Velkommen. Dobbelt kjært maa dette Besøg være os idet at tillige et nationalt Slægtskab forud har indtaget vore Hjerter for den Hædrede: **Ole Bull** er en Normand — en Skandinav, og med Lethed springer Aanden over de snævre Grændser, Politiken har trukket mellem beslægtede Nationer, og en mægtig sympathetisk Følelse lader os i hans første Hilsen gjenkjende Landsmanden. Thi det er den nordiske Kraft og den nordiske Kjærlighed, den nordiske Alvor og den nordiske Simpelhed, der i al sin Høihed aabenbarer sig i hans Kunst. Ole Bull er stor, uendelig stor som Virtuos paa sit Instrument; — men det alene vilde ikke være nok for at retfærdiggjøre den Enthusiasme, hvormed vi hilse ham. Men Ole Bull er tillige Digter — og idet han byder os sit Spil, byder han os tillige sig selv. Det er hans dybe digteriske Gemyt, vi lære at kjende i disse hidtil ukjendte Toner, og derfor faaer hans Optræden hos os en Betydning, som den blotte technike Færdighed umuligt vilde kunne give den. Kaste vi et Blik paa denne Kunstners Liv, saa vide vi snart nok, at det Eventyrlige, Romantiske, som spiller en saa stor Rolle i hans kunstneriske Optræden, ikke heller har været ham fremmed i Virkeligheden. Født den 5te Februar 1810 i Bergen, viste sig alt i hans tidlige Barndom Spiren til det Talent, der engang skulde gjøre ham verdensberømt. Af en Beslægtet modtog han i sit 3die eller 4de Aar en lille Violin og paa denne spillede den mærkværdige Dreng næsten alle de Melodier, han paa Gaderne hørte synge eller lire. Denne kjærlige Leg var i hans sjette Aar gaaet over til et saadant Kjendskab til Instrumentet, at han alt dengang var istand til at deeltage i en Quartet af Pleyel. Desuagtet lod det til, at han snart derpaa for bestandig skulde gjøre Afkald paa den Kunst, der var og blev hans Livs egentlige Opgave. Hans Fader bestemte ham til Studeringer, og da man frygtede for, at hans Hang til Musiken vilde have en skadelig Indflydelse paa disse, berøvede man ham i lang Tid hans Violin, og han var nødt til indtil i Aaret 1828 at studere ved Universitetet i Christiania. Uagtet Musikens Dyrkelse saaledes var gjort ham meget vanskelig, blev dog hans Færdighed paa Violinen almindelig bekjendt. Da derfor Musikdirecteuren ved Theatret i Christiania pludselig blev syg, anmodede man Bull om for denne Aften at indtage hans Plads. Hans Triumph denne Aften var saa stor, at da Musikdirecteuren nogle Dage derpaa døde, udvalgtes han til dennes Efterfølger. Nu helligede han sig ganske Musikens Studium; og da han havde fuldendt sine Universitetsstudier drev hans Beundring for Ludvig Spohr ham til at foretage en Reise til Cassel, hvor han uden videre Anbefaling fremstillede sig for denne. Den store Musiker modtog ham imidlertid med megen Kulde, og de bleve derfor hinanden fremmede; men Spohrs Opførsel imod ham havde i den Grad forstemt ham, at han besluttede for stedse at opgive Musiken og hellige sig til Jurisprudentsen, af hvilken Aarsag han begav sig til Göttingen. Her hengav han sig til sine Studeringer, men da han erfarede, at der skulde gives Concert af Dilettanter til Beste for de Fattige, blev hans Lyst til Musiken igjen saa levende hos ham, at han ønskede at deeltage heri. Concerten blev givet i Minden, Ole Bull deeltog deri, og vakte stor Sensation. Men en Ordstrid, hvori han geraadede med en af de Deeltagende, foraarsagede en Duel; denne faldt ud til Bulls For-

deel, og han saae sig nødt til en hurtig Flugt. Han befandt sig i dette Øieblik uden alle pecuniære Hjelpemidler, og kun ved nogle Venners Hjelp, som han paa Reisen erhvervede sig, naaede han over Hamburg og Kjøbenhavn tilbage til Christiania.

Samme Aften han kom dertil, begav han sig i Theatret. Hans Nærværelse blev strax bekjendt og han blev almindelig opfordret til igjen at overtage sin gamle Plads i Orchestret, som han ogsaa, smigret af denne Hylding, under almindelig og lydelig Jubel modtog. Nu besøgte Bull alle Norges bekjendteste Stæder, og indskibede sig endelig fra Trondhjem til Bergen, efterat han overalt havde ladet sig høre. Men denne Reise var høist farefuld og besværlig, thi Skibet blev indeklemt imellem Driviis og hele Besætningen truedes af Hungersdøden. Fire Mand heraf maatte ogsaa virkelig bukke under for den med hver Dag voxende Nød, da et mildere Veirligt endelig smeltede Isen og Skibet naaede sit Bestemmelsessted. Efterat Bull i Bergen i et Aar havde forestaaet Orchestret der, begav han sig paa en Reise til Paris, hvor han just indtraf i Aaret 1832, da Choleraen der raasede paa det heftigste. Han flyttede ind i et Privatlogis, og gjorde, fremmed og ubekjendt som han var, de fornødne Forberedelser til en Concert. Men da han en Dag vendte tilbage til sit Hjem, opdagede han med Forskrækkelse at man havde ganske udplyndret hans Logis og han saae sig berøvet Alt, selv sin Violin. Hertil kom endnu at hans Vært, i hans Fraværelse, havde bortleiet hans Værelse til en Anden. I denne fortvivlede Stilling, ubekjendt med det franske Sprog og ikke i Besiddelse af en eneste Bekjendt, hvem han kunde henvende sig til, fattede han, efterat han i tre Dage og Nætter haode drevet om i denne piinlige Forfatning, den skrækkelige Beslutning at ende sit Liv. Tidlig om Morgenen den fjerde Dag, begiver han sig til Seinen og styrter sig i Floden, men bliver dog reddet, da han er bleven seet af nogle Fruentimmer, der vare beskjæftigede med at vaske. Da han igjen kom til sig selv, og saae sig omgiven af en stor Menneskemasse, overfaldes han af en Gysen for at komme i Politiets Hænder, han samler alle sine Kræfter og undløber den truende Fare. Han standser ikke før Rue St. Martyr. Her seer han sig om, og opdager i et Vindue en Seddel, der paaviser at her er Værelser tilleie. Han banker paa og Døren aabnes ham af en Enke, for hvem han med stor Besværlighed aabenbarer sin fortvivlede Stilling. Tilfældigviis har denne Kone i disse Dage begravet sin eneste Søn, hun opdager en stor Lighed imellem Bull og den Afdøde, og endnu før hun havde fuldført sin Klage over dennes Tab, havde hun besluttet sig til at tage sig af ham. Han blev flere Maaneder i hendes Huus og hun behandlede ham som en Søn. I dette Tidsrum møder han en Dag en Mand, han tidligere havde gjort Bekjendtskab med og som vidste at Bull var i Besiddelse af et vidunderligt Talent Denne fortæller ham, at han har lært en gammel Herre at kjende, der var en saa stor Tilbeder af Musiken, at han havde forsøgt flere Experimenter med forskjellige Instrumenter; saaledes havde han blandt Andet sat sig i Hovedet, at man ved Anvendelsen af en Parsume kunde aflokke Violinen en Tone, herligere og fuldere end der nogensinde var frembragt paa dette Instrument. Bull yttrer, at han nok ønskede at blive bekjendt med denne sælsomme Mand, og hans Bekjendter fører ham derhen. Efter de sædvanlige Formaliteter, overrækkes ham den parfumerede Violin, og hans Spil sætter den gamle Herre i Henrykkelse, i det han troer at Bulls vidunderlige Tone er en Følge af hans Opfindelse. Ved dette Bekjendtskab sættes Bull i Stand til at give en Concert, ved hvilken han vinder et glimrende Bifald. Snart derpaa hører han **Paganini** i en af de Concerter, denne gav i Paris. Han fyldes af Forbauselse og Beundring, og ligesom Correggio ved Skuet af Raphaels berømte Maleri udbrød i sit **„Jeg er ogsaa Maler!"** saaledes vaagner Bevidstheden om hans høie Kald nu i sin fulde Kraft i vor Kunstners Barm. Paganini har brudt sig en ny Bane, — Bull bryder sig en anden; og ved et utrætteligt Studium, under hvilket han neppe forundte sig Tid til at tage Næring til sig, opstod hans nuværende Spillemaade. Saaledes forberedet begyndte han nu sit Triumphtog gjennem Europa, og fra de meest forskjellige Stæder have vi modtaget Gjenlyden af den Enthusiasme, som han overalt har fremkaldt. Hans Spils søde Sværmeri har smeltet den følelsesfulde Italiener og den kolde Englænder; hans Tryllebue har begeistret den stille Schweitzer og den rolige Tydsker. — Det er fornemmelig i hans Compositioner at hiin romantiske, eventyrlige Aand udtaler sig, der er det fremherskende i Ole Bulls Præstationer, og vi kunne ikke mere charakteristisk betegne dem, end ved at kalde dem en musikalsk „Digtning og Sandhed." Intet vilde være lettere, end at opstable endeel technisse Udtryk og dermed angive al den Fortræffelighed, der udtaler sig i denne Kunstners Spil. Vi behøvede jo kun at udskrive de store Bunker af Kunstkritiker, der fra alle Kanter ere komne os for Øie, hvorsomhelst Kunstneren er optraadt. Vi troe, at hans Værd som Virtuos er angivet med ganske faa Ord. Der gives vistnok ingen Vanskelighed paa hans Instrument, som han ikke er fuldkommen er Mester over; men Ole Bull har hævet Violinen til en Høide, som selv den største Virtuos før ham neppe har drømt om. Den er i hans Haand bleven et lille Orchester. Fløitens lifligste Toner, Celloens Kraft, ja selv den menneskelige Stemmes blødeste Henaanden formaaer han at fremtrylle, og Harmoniens Almagt klinger os majestætisk imøde fra hans Violins faa Strænge.

Vi skulde ved at omtale en Aftens Nydelse som den, Ole Bull har skjænket os, vist ikke have faldet paa at omtale nogen af de øvrige Præstationer, der denne Aften forelagdes Publikum, selv ikke da, naar de havde staaet i en endnu mere skjærende Modsætning til den fuldendte Kunst, der henrykkede vort Øre, end de virkelig gjorde, saafremt ikke allerede nogle af vore agtede Blade havde bragt denne Sag paa Bane. Saaledes finder „Kjøbenhavnsposten" i sin Anmeldelse af nærværende Concert, det „uridderligt" at man hyssede ad den Duet, der gik forud for Bulls Optræden, og Red. af Berlingske Avis har endog følt en levende Indignation herover. Men vi kunne ligesaa lidet see noget Uridderligt i denne Hyssen som vi kunne finde noget Ridderligt i den Klappen, der foranledigede den, og endogsaa at indigneres over hiin Hyssen røber et meget irritabelt Gemyt. Vi finde tvertimod, at den Deel af Publikum, der tilkjendegav det bestemteste Mishag mod Udførelsen af et Nummer, der gav en sand Scandale, viste en saare rigtig Tact ved netop denne Aften at gjøre sin Ret gjeldende. En usædvanlig Kunstner har samlet et usædvanligt Publikum — ja man tør vel antage, at næsten Alt, der kun føler den mindste Interesse for Musik, paa denne Aften have indfundet sig, forsaavidt det indskrænkede Rum tillod det. Hvad er da vel mere billigt end at de bedste Kræfter, vi ere i Besiddelse af, kappes om at udfylde den Tid, det vilde være altfor anstrængende for Kunstneren alene at udfylde? I det Sted fremtræder et Par Begynderinder, af hvilken den Ene, Jfr. Rosod, hidtil ene har udmærket sig ved sine høist uheldige Debuts, og nu ogsaa dennegang udøver en saa skadende Virkning paa den anden Deeltagerinde, at vi opvartes med en Disharmonie, der endog maa klinge skjærende i det meest umusikalske Øre. Hvad Værd skal nu Publikums Bifald kunne have for den sande Kunstner, naar han skulde dele det med Begynderens Prøveklud? Hvad skal man dømme om det Publikums Nøisomhed, der af nogle gode Venners Pundtlæders-Næver lader sig forlede til at stemme i med? Nei, mine Herrer! det hiin Aften udtalte Mishag var her aldeles paa sit rette Sted, og ihvor tappert et Riddersind vi end vilde være, hvor det gjaldt om at forsvare en Dames krænkede Ære eller Ret, saa maatte vi erklære det uridderligt, ja indignerende, hvis man vilde vise Galanterie imod Vanhelligelsen af langt stærkere og høiere Rettigheder end Damernes — Vanhelligelse af Kunsten. Af dette Mishag kunne derfor de, der ved denne Leilighed viste Lunkenhed ved at trække sig tilbage, ligesaagodt tage deres Deel, som de, der benytte enhver Leilighed til at pousere sig og som altfor ofte og altfor utilbørligt glemme, at de idet de træde frem for Publikum have at fyldestgjøre ganske andre Fordringer end dem, man i en privat Kreds stræber at glemme. Hertil kommer endnu at det af Publikum udhyssede Nummer, af Bellinis „Norma", var en yndig Composition, hvis totale Forqvakling maatte være saameget

mere paafaldende og allerede med Hensyn dertil fortjente Misbilligelse. At ingensomhelst Animositet ledede dem, der tilkjendegave Mishaget, viste sig bedst derved, at de siden vare saa beredvillige til at erkjende den, om og kun svage Bestræbelse for at yde noget Bedre, der viste sig i den efterfølgende Terzet, hvori de samme Sangerinder deeltoge; men som især erholdt sin Støtte ved Hr. **Faaborg**. Hr. Faaborg er en Dobbeltgænger. Idetmindste kunne vi ikke antage, at den Faaborg, der denne Aften, ligesom ved flere lignende Leiligheder, sang saa smukt, er den Samme, der i „Fidelio" og hvor han ellers er optraadt i Operaen, har afgivet saa mærkelige Contraster dertil. — Idet vi med hele det øvrige musikalske Publikum glæde os til Kunstneren **Ole Bulls** næste Concert, ville vi kun ønske, at han ikke blot ved Assistence af vort Syngepersonale, men oasaa ved en correctere og nøiagtigere Understøttelse fra Kapellets Side maatte sættes istand til at skjænke os en aldeles uforstyrret Nydelse. Ligesom paa flere Steder en paafaldende Usikkerhed viste sig i Accompagnementet (hvilken dog vel neppe tør antages at have været en Følge af Extase?) — saaledes leed allerede Udførelsen af **Marschners** Ouverture til „Slottet ved Etna," der, under den livlige Anførsel af Componisten selv, ved hans Concert her frembragte en saa glimrende Virkning, af et flæbende Tempo, der langt fra ikke stemte med denne smukke Compositions Charakteer.

— **W** —

Miscellanea.

Théatre Français har i den senere Tid faaet en ung Skuespillerinde, der allerede rivaliserer med Mlle **Mars** og rober et i høieste Grad sjeldent Talent. Hendes Navn er **Rachel**; hun lokker hele Paris til Theatret, faaer allerede 20,000 Frs. i Gage, og var endnu for tre Aar siden en Tiggerpige. Hun er født af fattige og simple Forældre; fra sin tidligste Ungdom af maatte hun savne Brød og Klæder og var nødt til selv at forskaffe sig vad hun behøvede, saa godt hun kunde. Som syvaarigt Barn løb hun syngende og tiggende omkring i Hovedstadens Gader, men kom ofte om Aftenen halv forhungret hjem, endskjøndt hun hele Dagen igjennem havde sunget. En Januar-Dag, da hun zittrende af Kulde og barbenet sang paa Boulevarderne, gik **Choron**, **Duprez's** Lærer, forbi hende. Han ynkedes over den stakkels lille Tiggerpige og syntes godt om hendes Stemme; han tog hende derfor til sig, og gav hende Underviisning. Den Lille gjorde forbausende Fremskridt; da døde **Choron**, hans Skole blev lukket, og den stakkels **Rachel** saae ingen anden Udvei for sig end, ligesom tidligere, at tigge. Dog hun var ikke længer noget Barn, men derimod en rank Pige; hun skammede sig ved at tigge, og da hun havde hørt, at en forhenværende Skuespiller **M.** gav Underviisning i Declamation, gik hun hen til ham. Han antog hende og lærte hende nogle Roller. Men Læreren forelskede sig snart i sin Elev og en Dag erholdt hun, istedetfor Underviisning, en Elskovserklæring. Det vilde **Rachel** ikke vide noget af; hun var for ung, han derimod for gammel. Med Taarer i Øinene men med uforsagt Mod gik hun fra ham hen til en mindre forelsket Lærer, Hr. de **St. Aulaire**. Denne erkjendte Pigens store Talent, men gav hende først Strømper og Klæder og derpaa Underviisning. Hnn bragte hende til Conservatoriet, og her spillede hun flere Gange, uden at man gjorde sig store Forventninger om hende. Kun een af Tilskuerne, **Monval**, Regisseur ved Theatre Gymnase, erkjendte Diamanten og engagerede **Rachel** paa tre Aar for en ganske ubetydelig Gage. Hun optraadte, men da hun ikke egnede sig for Vaudevillen, forblev hun upaaagtet. Da sagde **Monval** en Dag til hende: „De besidder et stort Talent, men her er De ikke paa Deres rette Plads; De er vel bunden til vor Skueplads ved en for mig fordeelagtig Contract, men jeg fritager Dem herfor; jeg vil derimod forsøge at skaffe Dem til Théatre français, og indtil da vedblive at betale Dem Deres Gage." Man antog hende der, men de tre første Maaneder maatte anvendes til at lære hende at tale rigtigt fransk. Derpaa optraadte hun, ligesom siden bestandig, i classiske Stykker, og høstede Triumpher, som Skuepladsen siden Talma's Tid ikke har seet Mage til. — Det maa ansees for dobbelt heldigt, at et saa udmærket Talent for Tragoedien og det classiske Skuespil viser sig netop paa en Tid, da det franske Publikums Smag, overmættet af den senere Tids altfor lette og excentriske Productioner, tydeligen begynder at vende tilbage til hine classiske Værker, hvorved en gjensidig Indvirkning finder Sted, idet en saa udmærket Skuespillerinde som den unge **Rachel**, baade finder den fortjente Erkjendelse hos Publikum og tillige virker til at befæste hiin paa ny opvakte Sands for den tragiske Muse. Da Mlle. **Rachel** d. 26de f. M. gav Emilies Rolle i Cinna, bivaanede den franske Konge, for første Gange efter tre Aars Forløb, Forestillingen i Théatre français, og var saa henrykt over Mlle. **Rachels** ædle Spil, at han personligen ønskede at tilkjendegive hende sit Velbehag. I Moniteuren heed det næste Dag i den Anledning: „Hendes ædle Spil, hendes maadeholdende og dog dybtfølte Declamation, hendes gjennemgribende Ironie, hendes Varme og Værdighed i Adfærd og Udtryk tiltrak hende flere Gange Deres Majestæters Bifaldsyttringer, der med Enthusiasme bleve gjentagne af Publikum. Ved Udgangen af Theatret traf Hs. Majestæt Mlle. **Rachel** i Corridoren af den indre Forsal, hvor Kongen sagde den unge Kunstnerinde nogle smigrende Ord, som Dronningen forøgede med sine Lykønskninger. „De fremkalder paa ny den franske Tragoedies skjønne Dage," sagde Kongen; „mine Forretninger tillade mig meget sjeldent at besøge Skuespillet, men jeg vil komme igjen, for at see Dem." Den unge Kunstnerinde syntes dybt rørt, og Enhver bemærkede Contrasten mellem denne hendes næsten barnlige Henrykkelse og fuldkommen naive Grazie og det kraftige og stolte Talent, hun nylig havde viist paa Scenen. Saasnart hun er traadt tilbage mellem Coulisserne, forvandles den stolte Hermione til en bly Pige; **Emilie** er da kun endnu et Barn. Hun vil med det Første optræde i flere af **Racine's** og **Corneille's** Tragoedier."

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon**.

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 18de November 1838. № 42.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Baaden, af R. — Malerens Brud. III. — Nyheder. — En lille Notits.

Baaden.

Hvor Aaen blidt sig krummed,
Og Pilen paa Bred,
Mens Vindene forstummed,
Sig bøied sagte ned,
Som lytted' den til de
Forelskte Bølgers Graad:
Der svømmed eensom, silde
En lille venlig Baad.

Med Strømmen den førtes,
Som Aften følger Dag,
Og kun sjelden der hørtes
Et dæmpet Aareslag.
Der sad hun, og sig med sine
Smaae Søstre vugge lod;
Der gynged sig det fine,
Spæde Lilleblod.

Hun sagde: „See hvor roligt
„Der er i Naturens Slot!
„Hvor Sivene fortroligt
„Staae og sladdre saa smaat;
„Blomstervrimlen
„Alt sover sødelig;
„Hele Himlen
„I sit Sølvflor viser sig."

„Jeg hører, De skal reise
„Langt og længe bort,
„Hvor Granerne kneise,
„Og hvor Sommeren er kort:
„Gid med blidelig Banken
„Deres Livspuls da slaae,
„Saa bli'er der vel i Tanken
„Nok for mig en lille Vraa.

„Ja see som Fremtids Billed
„Denne Aften, min Ven!"
De hvide Fingre spilled
Over Rælingen hen.
Læberne bæved,
Skjøndt selv de præked Fred.
Diet, nys hævet,
Sank glindsende ned.

Min Frøken, og De kunde
„Stilleben" ønske den,
De kaldte Ven? — Saalunde
Kan mit Liv ei gaae hen;
Saalidt som jeg glemmer
Hvad vi har sammen talt,
Og hvad i mit Hjem er
Mig kjærest af Alt! —

Nei, Mandens Hu til Stigen
I fyldig Leven staaer,
Og rastløs hans Higen
For Stormseilet gaaer.
Bly og beskeden
Er Tanken hos en Mø,
Som Sivet staaer ved Bredden
Af den brusende Sø.

Nys ønsked jeg, — det troer De
Vel knap af mig selv —
At for de Smaae jeg torde
Kaste Baaden paa Hæld,
Og De faldt over Borde, —
O, tilgiv min Synd! —
Piilsnar nedfoer De
Under Flodnymphers Nyn:

Da torde jeg jo springe
I det vaade Element,
Som et Stjerneskud Dem svinge
Fra Dybets Firnament, —
Vriste Dem af Armen
Paa den dugklamme Død,
Tilaande Dem Varmen
Fra Livets Moderskjød!

Saaledes, hulde Pige,
Bør det igjennem Nød
Og Tvivl og Kamp mig stige
Til Glædens Time sød.
Kun tillidsfuld De være,
Selv meest i Fare stødt:
Jeg kommer i Held og Ære
Tilbage med Eet;

Og river Dem af Armen
Paa den beilende Død, —
Ham med Is i Barmen,
Denne udbrændte Glød,
Med den rynkede Pande,
Med den indfaldne Kind — —
„Tys, her maae vi jo lande,
„Min Ven, læg Aaren ind."

Den fine Skabning bæved
Ved mit Haandtryk, — de Smaae
Jeg kysted, — let de svæved
Hen mod Taarnene blaae.
Der boer hendes Fader
Med den gammeldags Skik,
Med de stive, kolde Lader,
Det beregnende Blik.

R.

Malerens Brud.

III.

Motto: „And years had past, and thus they met again,
The wind had swept along the flower since then,
O'er her fair cheek a pa le lustre spread,
As if the white rose triumphed o'er the red."
Bulwer.

Sex Aar efter de i foregaaende Capitel fortalte Tildragelser boede i Prindsensgade paa Christianshavn — Nummeret har jeg glemt, og det kan ogsaa være ligemeget; thi de boe der ikke længer — en eenlig, midaldrende Kone med sin Datter i Stueetagen. De hørte til Legionen af de Stakler her i Hovedstaden, der fortjene deres Brød ved Syning og Brodering. At see til fra Gaden af, var der ingen Forskjel mellem dem og enhver anden af denne Klasse af Folk. De smaae, soelbrændte Ruder af grønt Glas gave Stuen et vist, skummelt Udseende, og forbød at bemærke de indenfor ophængte Gardiners blændende Hvidhed. Hele Leiligheden bestod i to Fag til Gaden og ligesaa mange til Gaardsiden. I det ene af de foromtalte sad Moderen stadig placeret, Hovedet omgivet af en simpel Kappe, og med et Par smaae, grønne Stangbriller for de svage Øine, som stedse hæftede sig paa det Sytøi, hun havde i Hænderne og paa hvilket hun arbeidede med en rastløs Flid. Kastede den Forbigaaende derimod sit Blik over til det andet Vindue, blev han ikke lidet overrasket ved det yndige Billed af en smuk Pige, der, mindre flittig end Moderen, ofte tillod de milde, blaae Øine at kigge ud paa Gaden, lod Sytøiet falde ned i Skjødet, satte Armene i Karmen, og lænede dertil det lille Hoved, der, omgivet af et mørkt, glindsende Haar, havde et ret tungsindigt og sørgende Udtryk. Udentvivl var det i saadanne Øieblikke Andet, der beskjæftigede hendes Tanker, end den Hovedpine, hun undskyldte sig med for Moderen, vel snarere disse „ubeskrivelige Længseler" og „utydelige Ahnelser", som Smaapigerne, førend en vis Epoche foregaaer i deres Liv, saa ofte ere gjennemtrængte og bevægede af. Hendes klare Øine bleve sædvanlig, naar hun saaledes sad, endnu klarere, og svømmede i en livlig Glands, Barmen hævede sig mere svulmende, og en dyb Rødme farvede de før saa blege Kinder; derpaa tog hun igjen fat paa sit kjedsommelige Arbeide. Inde i selve Værelset, hvor disse to flittige Fruentimmer sadde, herskede den pynteligste Orden og Zirlighed. Gulvet var altid reent og hvidt, Panelene afsæbede; man mærkede strax, at Beboerne følte Trang til Orden og Sands for det Hyggelige, og dog blev den Indtrædende overfalden af en vis Beemodighed, en Art sørgelig Stemning, ved at betragte disse Meublers næsten antikke Form, dette Fortepiano, bedækket med et falmet, molædt Klæde; thi det Hele var blot Rudera af en svunden Velstand. Tre Mahogny-Stole vare overtrukne med Betræk af alle mulige Couleurer sammenflikkede Pjalter, det runde Divanbord manglede et Fodstykke, og stod derfor stottet op mod Væggen. Paa et Chatol stod endeel chinesisk Porcelain, ikke mærkeligt ved Andet, end de utallige Sammenføininger og Nagler, hvormed Klinkeren havde forenet Stumperne, det bestod af. Hermed er Beskrivelsen forsaavidt endt, naar jeg endnu tilføier, at disse to Syerske vare bedre farne end de fleste andre af deres Haandtering. De behøvede aldrig at forlade deres Bolig, for at søge Arbeide. Den rige Modehandler *—* havde altid nok til dem, sendte dem det selv og lod det igjen afhente, naar det var færdigt. Begge takkede i Stilhed Gud derfor; thi de kjendte godt den sørgelige Stilling, de Ulykkelige befinde sig i, som i Mulm og Mørke liste hjem fra de Steder hvor de arbeide om Dagen, og da af Frygt for galante Herrers Ledsagelse, gaae, lignelsesviis talt: med Livet i Hænderne. — Prindsensgade er, som de Fleste vide — og de, som ikke vide det, fortæller jeg det nu — en høist uanseelig og eensom Gade, der aldrig passeres af den Sværm interessante og uinteressante Folk, som færdes i de andre Gader af Hovedstaden. Den unge Pige kjendte derfor Størstedelen af dem, som kom forbi det Vindue ved hvilket hun sad. „See, Moder!" sagde hun — „nu har da endelig Pakhusforvalteren faaet sig en ny Frakke. Der gaaer Jane Holm ovre, den Kjole har hun aldrig havt paa før. Hist nede kommer Etatsraadinde S. — jo det er mig den Rette! see hvor hun kaster Øinene omkring, saa uskyldig og hellig, som om ikke den hele By kjendte hendes Historie med Musiklæreren." — Saaledes kunde hun fortælle Noget om Enhver, fordi hun kjendte dem Alle. Rigtignok havde hun lidt at udsætte paa de Fleste; men det skete ikke i nogen ond Hensigt, — man veed jo nok, at en ung Piges kjæreste Tidsfordriv, i Mangel af bedre Underholdning, er at gjøre Bemærkninger og øve sin Smule Vid paa dem, der i disse Øieblikke befinde sig indenfor hendes Synskreds. — En Morgen sad hun ved Vinduet just som et Menneske gik over Gaden, der øieblikkelig tiltrak sig hendes udelukkende Opmærksomhed. Ikke alene medens han passerede forbi, men saalænge hun kunde see et Glimt af ham, stirrede hun ud af Ruden, og da han endelig forsvandt bag Hjørnet, satte hun sig stille ned til sit Arbeide igjen, og hvidskede for sig selv: „Gud! hvor han dog lignede" — Moderen hørte hendes Udraab, hun spurgte hvem det gjaldt, men Datteren svarede undvigende og indlod sig ikke paa nogen Forklaring. — Der gik flere Dage bort paa lignende Viis; en indre, uforklarlig Uro overfaldt den unge Pige hvergang hendes Øine mødte den forbifridende Skikkelse, der hver Morgen passerede forbi Huset, uden at have nogen Ahnelse om, hvormeget der blev lagt Mærke til ham, eller den Interesse, hvormed han ventedes. Vi ville imidlertid dog engang følge lidt efter dette Menneske, for mulig paa den Maade at komme til Kundskab om hvo og hvem han var, og gjøre hans nøiere Bekjendtskab. — De fleste Kjøbenhavnere kjende udentvivl et vist stort Torv omtrent midt i Byen; paa den ene Side af dette Torv ligger en stor Gaard med et stort Billardhold, til hvilket en Mængde af denne vor gode Stads „Gentilere" søge. Didhen saae man ogsaa den Ubekjendte, som tildrog sig saamegen Opmærksomhed af den unge Syerske i Prindsensgade, at rette sin Gang en tidlig Formiddag. — Han var en høi, smuk Mand, med et brunligt, charakteristisk

Ansigt, omgivet af morke, krollede Haar. Over Munden tronede en vældig Knebelsbart, hvilken, i Forening med hans Anstand og imposante Holdning kunde lade ham ansees som en Militair, hvis man ikke vidste, at denne Stand har en saadan Prydelse tilfælleds med Kudske, Tjenere og — Konstnere. Ligesom der nu gives en saakaldet fast Stok i Sø-Etaten, saaledes finder man noget Lignende her i Byen, i Særdeleshed paa Billarder og Keglebaner. Man træffer der idelig Mennesker, som have valgt disse Steder til en stadig Bolig, hvor de underholde med Nyheder, slutte Bekjendtskaber, politisere og critisere, tilbyde de Besøgende en Queue til Billardet eller en Kugle til Banen, spille med Enhver, som lyster det, lade sig traktere af Enhver, som lyster det, give Begyndere Information, og tilbringe paa den Maade et frit og muntert Liv. Franskmanden kalder slige Subjecter „taillandiers“ — paa Dansk derimod troer jeg man simpeltvæk kalder dem Plattenslagere. — Et saadant Menneske stødte vor ubekjendte Fremmede paa, strax da han kom ind paa Billardet, hvor han forlangte Kaffe og tog fat paa et af de utallige Blade og Tidsskrivter, som oversvømmede alle Borde. Den Anden gik med en munter, sorgløs Mine, nynnende en Vaudevillearie, frem og tilbage paa Gulvet og morede sig ved at balancere med en Queue, hvilket Tidsfordriv han imidlertid snart opgav, saasnart han saae Konstneren, Tjeneren eller den Militaire — hvilken af Delene han nu var — træde ind i Værelset; formodentlig lod hans Kjenderblik ham opdage, at den Ankomne, efter dennes elegante Paaklædning at slutte, var ved Muffen, eller havde Mynt paa Lommen, som det hedder mellem slige Personer, og derfor var værd at gjøre Bekjendtskab med, hvilket han ogsaa strax forsøgte paa. „Om Forladelse, min Herre!“ — udbrød han, med et let Buk, efter nogle Øieblikke stiltiende at have betragtet ham og ved sig selv overtænkt en Maade til at begynde Samtalen paa — „Jeg synes — det forekommer mig bestemt, som om jeg skulde have den Fornøielse at kjende Dem — jeg troer vi sad sammen i Parquettet, eller — lad mig huske mig om — hvor i al Verden var det dog, jeg traf Dem forleden?“ — „De tager udentvivl feil!“ — svarede den Tiltalte, med en synlig Kulde — „jeg kan neppe have den tiltænkte Ære, eftersom jeg for ganske kort siden er kommen tilbage her til Byen“ — „Aha!“ vedblev Mennesket, med den meest ufortrødne Fripostighed, — „ganske rigtig — det var altsaa førend Deres Bortreise, jeg kjendte Dem — jeg erindrer Dem særdeles godt — De er Militair, ikke sandt?“ — „Nei jeg er Konstner!“ yttrede den Anden kort, idet han tilkastede Spørgeren et Blik, der tilkjendegav, at han ikke ønskede at fortsætte denne Samtale. Men det lod slet ikke til at vor Monsieur Taillandier forstod dette Bliks Betydning, thi han vedblev i sin forrige Tone: — „Konstner? ah! en lykkelig Stand, et misundelsesværdigt Lod! jeg er intim med alle vore danske Konstnere. Det skulde dog paa min Ære være høist forunderligt, om jeg har taget feil med Hensyn til Dem. — Tilgiv mig!“ begyndte han efter en lille Pause, — „ansee det endelig ikke som Paatrængenhed, at 'jeg udbeder mig Deres Navn — jeg“ — „Mit Navn er Victor Kolner“ svarede Konstneren og reiste sig for at gaae, — „men jeg kan ikke indsee, af hvilken Aarsag De“ — „Kolner! Kolner!“ skreg den Anden jublende, medens hans Miner ved dette Navn antog et virkeligt Udtryk af Overraskelse — „og De kjender mig ikke, det er umuligt!“ — Han styrtede hen imod ham og omfavnede ham paa det voldsomste. Forundret og halv uvillig sled Victor sig ud af hans Arme. — „Betragt mig!“ raabte den Fremmede, see paa dette Ansigt, læs den Glæde, det udtrykker ved Synet af Dem, — De maa absolut gjenkjende mig — husk Dem blot tilbage, jeg vidste jo nok, at jeg ikke tog feil.“ — „Men for Djævelen! hvem er De da?“ — spurgte Victor utaalmodig — „jeg forsikrer Dem om, at jeg hverken troer at have seet eller kjendt Dem før.“ — „Jy! Gud velsigne Dem, kjære Kolner! jeg er jo Theodor Steiner, som De malede tilligemed Krigsraad Funks Familie.“ — — Det var altsaa Theodor, Camillas lykkelige, misundte Elsker, som i dette Øieblik stod for Konstneren, der neppe vilde troe sine egne Øine, endskjøndt den Anden snart overbeviste ham om Sandheden af sit Udsagn. Hvor forandret havde ikke sex Aar gjort ham; hvor var nu hint livlige, indtagende Blik, den straalende Sundhed, det fine, elegante Ydre, som før klædte ham saa smukt? Victor kunde længe ikke komme til sig selv af sin Forundring. Theodor stod for ham forvandlet i Et og Alt. En dyb, mørk Gloden havde overtrukket hans fyldige Kinder med en Purpurrødme; dybe Folder laae leirede paa hans Pande og omkring Munden; hans Øine svømmede i en mat, zittrende Glands, ligesom Solen i en Taage. Hans før saa smukke Holdning var forsvunden, han var bleven uforholdsmæssig corpulent, og den lugslidte, sorte Kjole, tilligemed det just ikke ganske rene Linned, han bar, bidrog ogsaa sit til at gjøre ham ukjendelig og forandret. — „Garçon!“ raabte Theodor, efterat den første Overraskelse havde lagt sig — „bring Frokost og Drikkevare men noget extra, noget der ret kan kradse, hører Du! — Vi ville her celebrere Din Hjemkomst, kjære Kolner, — vi vare dog Dus, inden Du reiste, ikke sandt? Jeg erindrer det ikke saa nøie, mit Bekjendtskab er saa udstrakt.“ — „Mere udstrakt end udvalgt“ — hvidskede Opvarteren for sig selv, og tilføiede høit: „De forlangte Frokost, Herr Steiner! ret gjerne, men De erindrer maaskee, at“ — Han kastede et vist, betydningsfuldt Blik op til en lille sort Tavle paa Væggen — et Blik, som Theodor strax forstod, thi han afbrød ham pludselig, uden at lade ham tale ud, floi hen til ham, og hvidskede ham nogle Ord i Øret, der som det lod, beroligede Opvarteren; thi denne gik og kom faa Minutter efter ind med det Forlangte. „Men saa fortæl mig dog, hvorledes det staaer til hos Krigsraadens, og hvorledes De lever,“ begyndte endelig Victor, og satte sig ned ved Siden af Theodor; „der er vist foregaaet adskillige Forandringer i de sex Aar, jeg har været borte.“ — „Ja, det veed Vorherre der er,“ svarede denne, idet han bestræbte sig for at give sit ruinerede Ansigt saamegen Alvorlighed, som det lod sig gjøre. „Der er passeret meget i den Tid. Først og fremmest har Skjæbnen

spillet mig selv adskillige Puds, og der hører unægtelig en vis Sjælsstorhed til at bære Alt med den Fatning, den Rolighed, Du finder hos mig. Min Fader commanderede i sin Tid en Tønde Guld, og maatte inden han kom i sin Grav leve den Dag, da han kysfede en Femhammer. Det var nu de fordømte Tider Skyld i, uheldige Conjuncturer, og saa videre; imidlertid vil jeg dog ikke sige andet dermed, end at han jo efterlod mig saameget, at jeg stedse har nok til at leve som en gentilhomme, og pleie mine Fornøielser." — „Men Frøken Camilla! Deres Forlovede! hvad er der blevet af hende?" — „Hvor blev den Snee, som faldt ifjor?" replicerede Theodor med comisk Pathos; — „hun er død; Forlovelsen er endt, og det var det Bedste for os begge. Hun var for hidsig, for lidenskabelig for mig; vi passede ikke for hinanden, allermindst siden Krigsraaden fallerede og hans Creditorer faldt over ham, som sultne Ravne over et Aadsel." — „Og hvorledes gik det dem saa?" spurgte Victor med en Uro, som han forgjæves søgte at skjule — „Ja, hvorledes gik det, Kjære!" bemærkede Theodor med et betydningsfuldt Skuldertræk — „Funk døde af Sorg, og de Andre gik bag af Dandsen. Men det er sandt, De interesserede Dem jo engang flygtigt for Frøken Nina — at jeg kunde glemme det! — De var en Smule passioneret for hende — maaskee De endnu bærer Godhed for hende? — Aha!" raabte han pludselig og foer hen imod en lille, undersætsig Person, der i det Samme haltede ind af Døren — „Du kommer vel for at hente mig til det aftalte Møde, kjære ... Jeg er paa Øieblikket til Din Tjeneste." — Disse Ord ledsagede han med en hemmelighedsfuld Gebærde til Manden, hvorefter han præsenterede ham og Victor for hinanden. Den Lille gjorde et dybt Buk, og greb uden videre Konstnerens Haand, idet han med et underligt, tykt Mæle, mumlede nogle Ord om den Glæde det skulde være ham at gjøre Herrens nærmere Bekjendtskab. Derpaa skred han med en vis alvorlig Taushed, som i Grunden ikke klædte ham saa ilde, hen til Bordet, skjænkede to Gange i Theodors Glas og stak det to Gange ud, uden at give nogen anden Lyd fra sig, end en behagelig Smækken med Tungen. — „Jeg er nu nødt til at forlade Dig, min bedste Kolner!" — yttrede Theodor idet han tog Hat og Stok, — „jeg har en nødvendig Forretning at afgjøre med min Ven her; men det skal glæde mig ubeskriveligt, at give Dig nogle nærmere Oplysninger om bemeldte Familie. Jeg vilde gjerne invitere Dig op til mig, men jeg ligger just i denne Tid i et ækelt Roderi med Flytning; hvis Du derfor vil møde her i Aften, saa skal jeg komme her i Følgeskab med et Par gode Venner, med hvem vi kunne gjøre nogle Partier sammen, eller om Du vil give mig Dit Kort, saa kommer jeg til Dig; det er maaskee bedre: vi ere der mere uforstyrrede, og jeg skal da fortælle Dig Historien om mig og min salig Brud; — den gjorde i sin Tid megen Opsigt her i Byen. Du kan troe, man skaanede mig ikke ved den Leilighed — naa! Du veed jo nok: Ungt Blod har hedt Blod, som Ordsproget siger, og hermed vale, min Ven." — Saaledes talende bortfjernede Theodor sig med sin Stalbroder, efterat have faaet Victors Adresse, og man hørte dem udenfor mumle noget om „Guldfisk" og „sætte Mading for" — inden de Arm i Arm slændrede over Torvet og forsvandt i en af de tilstødende Gader. — Der forefaldt nu intet videre mærkeligt denne Formiddag, hvad Victor angik, end at han, da han lidt efter vilde gaae, paa den allerhøfligste Maade blev affordret Betaling for den af Theodor reqvirerede Frokost, som denne, formodentlig ved det Hastværk, hans Vens Ankomst voldte, havde glemt at betale.

Nyheder.

Det første nye Arbeide, **Thorvaldsen** under sit Ophold her agter at modellere, bliver, som vi erfare, **Holbergs** Buste. Det har alt forlængst været Kunstnerens Agt, at bringe sin udødelige Landsmand denne Hylding; men hidtil havde han, for at opfatte Digterens Træk, ikkun kunnet recurrere til Kobberstik, der, som han havde Grund til at betrygte, ikkun ufuldkomment gjengave dem Det var derfor en særdeles heldig Omstændighed, at en herværende Kunstelsker er i Besiddelse af et (tidligere Prof. Lorentzen tilhørende) i Vox pousseret Portrait af Holberg, der er udført efter Naturen medens Digteren endnu levede, og skal være det meest charakteristiske og lignende, der existerer. Det er ikke let at tænke sig nogen national Opgave for Thorvaldsens Meisel, der bedre vilde egne sig til at vinde Indgang hos og tiltale Folket, end denne; thi Danmark, ja vi kunne gjerne sige Skandinavien, har aldrig eiet og eier ikke nogen Forfatter, der, i samme Grad som Holberg, i sine Skrifter har levet sig ind i Folket, ingen, med hvis Navn og hvis Værker dette endnu, efter et Aarhundredes Forløb, er mere kjendt og fortroligt. Det skulde imidlertid smerte os, om denne sjeldne Leiilighed ikke blev benyttet til noget **Mere**, noget **Større**, hvorved Nationen blev sat istand til at deeltage i hiin Hylding, og den Stad, hvor Holberg især levede og virkede og som den Dag i Dag seer og sikkert endnu længe vil see hans Vittighedsværker levendegjørte i den scenisk Fremstilling, kom til at indeholde et for Alle synligt, uforgængeligt Monument om hans Storhed. **Tydskland** har seet Monumenter for sin **Guttenberg**, sin **Schiller** udgaae fra **Thorvaldsens** skabende Haand; det venter fra **hans** Meisel et Monument over sin **Goethe** — **Danmark** bør ikke savne en Statue af **sin Holberg**, udført af **Thorvaldsen.** Og hvor vilde dette Monument finde et mere passende Sted, end i Hovedstadens Midte, paa den store Plads, hvor selve det Kunsttempel findes, som ved Holbergs Værker først vandt Nationalitetens Rang? — Man er jo — saa hedder det idetmindste — netop nu for Tiden i Forlegenhed med den hverken i artistisk eller i national Henseende synderligt interessante equestriske Bly-Statue, som med sine stødende og forældede allegoriske Attributer vanpryder Torvets Midte — nu vel! man lade den vige Pladsen for **en Statue af Holberg!** — Skulde det være et altfor sangvinsk Haab, vi udtale, naar vi mene, at hele Bekostningen paa dette Nationalmonument vilde kunne tilveiebringes ved en Subscription **blot af Marksbidrag?** — en Subscription, hvori ialtfald hele Folket maatte kunne deeltage.

En lille Notits.

„Det gjør mig saa hjerteligt ondt for vores gode Sprog."

I „Deutsche Vierteljahrsschrift", Octbr.—Dec. 1838 læses, under: „korte Notitser", ogsaa følgende fra Danmark: „I Slesvig aabenbarer sig stedse mere den Bestræbelse at **fortrænge** det tydske Sprog og **indføre** det danske som Kirke- og Skolesprog. Som Hovedforfægter af denne Tendents optræder Prof. **Paulsen** i Kiel, der alt har sat igjennem, at et dansk Ugeblad udkommer ved Siden af det tydske. Agtværdige, men sikkert frugtesløse Bestræbelser! Snarere end at de skulde lykkes, torde man troe paa Opfyldelsen af en tydsk Sproggranskers Spaadom, at nemlig **om hundrede Aar det danske Sprog vil høre til de døde,** ligesom da ogsaa nu allerede danske Digtere betjene sig af det tydske Sprog, for at blive læste."

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Hoppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 25de November 1838. № 43.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Malerens Brud. III. — Theatret.

Malerens Brud.

III.

(Sluttet.)

Vinteren er kommen. Den ulykkalige Tid, da Pindebrænde og Torvestumper veies og maales En til, da Fattigfolk maae fryse og Kokkepigerne bande, fordi de ikke længer kunne hælde Opvadskervandet i Renderne, men maae bære det ned paa Gaden. Man undrer sig maaskee over en saadan Opfatning af denne Aarstid, men jeg er absolut tvungen til at beskrive den saaledes, thi alt Andet, hvad mere poetisk jeg kunde skildre den med, f. Ex.: om „Sneens Sommerfugle, Naturens Liiglagen og Isens krystalne Diamant," — er allerede sjunget og skrevet tidt og ofte nok, til at Læseren blot ved at see de første Ord kan den hele Beskrivelse udenad, ligesaa godt som sit Fadervor. Som sagt: Vinteren staaer for Doren og Ruderne fryse til. Ogsaa hos vore to Syersker, ude i Prindsensgade paa Christianshavn, bleve Vinduerne marmorerede med Blomster og alle andre Slags underlige Figurer i den bristigste Stiil; kun der, hvor Moder og Datter sadde, havde de opaandet et lille Sted, for at have Udsigt til den kjære Gade. Ikke Regn og Slud, ikke den knagende Frost eller den hvinende Nordenvinds barske Aande, afholdt Victor Kolner fra sin Gang igjennem Prindsensgade. Indhyllet i sin Kappe, Huen trykket dybt ned i Panden, og lidt rødblaa i Næsetippen, gik han endnu hver Dag forbi den unge Piges Vinduer, og i den senere Tid mødte hans speidende Blik altid det skjønne, blege Ansigt, som indenfor Ruderne smilede ham saa venligt imøde. Det var ordentlig ligesom om de hilsede og talede med hinanden igjennem Dinene, thi disse antoge hver Secund et forskjelligt Udtryk, og saaledes vil man da finde det rimeligt, at der opstod et Slags Forhold imellem dem, idetmindste et Forhold mellem Begges Dine. En Dag savnede han hende paa den sædvanlige Plads; Vinduet var tomt; ikke heller sad hun der, da han gik forbi om Eftermiddagen eller den næste Morgen, og Kolner kunde paa ingen Maade udgrunde Aarsagen dertil. For altsaa at skaffe sig nærmere Oplysninger, listede han sig om Aftenen over mod Huset, steg op paa Steentrappen, hvilket i Mørke næsten var et halsbrækkende Stykke Arbeide, og omendskjøndt der, som Gardin, var ophængt et Forklæde for hvert Vindue, var der dog Plads nok til under dette at see Moderen liggende bleg og daarlig i Sengen, og Datteren siddende ved hendes Side, med Taarer i de dunkle blaae Dine, vexelviis betragtende den uroligt slumrende Syge og sit Sytøi, paa hvilket hun arbeidede med en rastløs Iver; thi det var en trang Tid for dem, de Stakler! der var lagt to Skilling paa Brødet og otte paa Smøret. Inderlig rørt, var han Tilskuer af denne Scene; han mærkede hverken til Blæsten eller det stærke Sneefog, som hvirvlede igjennem Gaderne; hans Hu og Tanke var blot henvendt paa den i sin Smerte saa yndige Datter, over hvem en lille Skillingspraas i Blikpladen, der stod foran hende paa Bordet, kastede et tvivlsomt, dunkelt Skjær. Hun havde lagt sit Sytøi fra sig og gik hen til Ovnen, ragede Gloderne sammen, og lagde de fire sidste Tørv, som endnu vare tilbage i Brændekurven, ovenpaa dem. Man kunde see, at hun frøs, thi hun gned flere Gange Hænderne imod hinanden, losnede Beltet, som holdt den rene, hvide Nattrøie, hun stod i, for at svøbe den tættere sammen over den fulde, jomfruelige Barm, og skjøndt hun troede sig ubemærket, bandt hun dog hurtigt et Torklæde om sin blottede Hals, forend hun gik hen til Chatolskuffen og hentede en gammel Tegnebog, hvorudaf hun, mellem en heel Mængde Papirer, fremsøgte en Rigsdalerseddel, — sikkert den Eneste, hun eiede, thi hun betragtede den længe med et meget veemodigt Blik, og to store Taarer rullede fra hendes Øine ned paa Papiret; derefter svøbte hun den omhyggelig ind i Enden af sit Torklæde, tog Kjole og Kaabe paa og stak en tom Medicinflaske til sig; dækkede saa den blundende Moder til, ikke alene med Sengedynen, men hun tog desuden et stort, uldent Tæppe, bredte det ud over hende, klappede kjærlig hendes hule, indfaldne Kind, aandede et svagt Kys paa de fast sammentrykte Læber, pudsede Lyset, og listede sig lydløs ud af Værelset, som hun lukkede i Laas. — Alt dette var Victor et taus Vidne til; han følte sig sælsomt bevæget, Hjertet bankede næsten lydeligt i hans Bryst; hans Tvivl vare hævede: den Syge i Sengen var Fru Funk, Nina hendes Datter. — En smertelig Følelse gjennemfoer ham ved Tanken om, hvor bittert og tungt de begge maatte føle det Trykkende i deres nuværende Stilling, just ikke fordi den tilsyneladende indbefattede den yderste Grad af Armod; men opfødte i Rigdom, og fra Barndommen af, vante til alle et yppigt Livs Fornødenheder, maatte Savnet nu forekomme dem smertefigere, end den, der tidligere var gjort fortrolig med at

undvære disse Goder. I samme Øieblik Nina lukkede Gadedøren op, forlod han sit Observatorium, foer som et Lyn over paa den modsatte Side af Gaden, og derfra i største Hast hjem i sin Bolig hos Justitsraad Kolner, der nu var flyttet ud paa Christianshavn, og boede i en af de tilstødende Gader. Da han var kommen der, tog han de fleste af de rede Penge, han for Øieblikket havde hos sig, pakkede dem sammen, og ilede tilbage til det ofte omtalte Huus i Prindsensgade. Den Syge var nu alene i Stuen og Nina formodentlig paa Apotheket. Efter nogen Betænkning stødte han med Pakken til en af de smaae Ruder, og det skjøre Glas dandsede i tusind Stumper ind i Værelset, efterfulgt af den trøstelige Pengepakke. Den Syge vaagnede, hun udstødte et svagt Skrig, men Victor agtede ikke derpaa; han ilede som en forfulgt Raa ned ad Gaden. — Jeg har allerede bemærket, at det baade sneede og stormede denne Aften. Kunstneren syntes ikke at føle noget dertil; ogsaa i hans Bryst bevægede sig underlige, stormende Følelser. Han blev staaende udenfor Apotheket, efterat have forvisset sig om, at den, han søgte, endnu var derinde. Han oppebiede hendes Komme. Ninas Forundring og Glæde ved at see Victor, lader sig bedre tænke end skildre. Hendes skarpe Blik havde alt længe gjenkjendt ham i den Forbigaaende ved Vinduet; han havde jo været Gjenstand for hendes Længsler, hendes Drømmerier i sex lange, glædeløse Aar; Haabet, Tiltroen paa ham den eneste Stjerne, der lyste for hende i de Sorger, som imidlertid omhyllede hende. — O! Armod, Nød og Elendighed ere haarde Skoler at gaae igjennem; der hører Kraft, en større Fasthed og Sjælsstyrke, end maaskee de Fleste troe, til at staae fast, og ikke lade sig bøie, naar de storme hen over os; men dobbelt tung, dobbelt følelig er altid en saadan Lod for den, der stiger ned deri fra lykkelige, glimrende Forhold. — Nina havde prøvet den sidste Skjæbne; hun var en svag, blød Qvinde, som vilde have bukket under, hvis ikke Tanken paa den Elskede havde givet hende Kraft til at taale Alt, finde sig i Alt. Nu stod han pludselig for hende; Drømmen var bleven til Virkelighed, hun kunde græde ved hans Bryst, lytte til de kjærlige Ord, hvormed han talede til hende, hans Arme holdt den afmægtige Pige iveiret, hendes ømme, veemodige Blik dvælede paa ham med et tro, et rørende, tillidsfuldt, qvindeligt Udtryk. Hun glemte Tiden, Stedet, Alt, Alt omkring sig, glemte de bittre Taarer, Kummer og Længsel havde lært hende at fælde — der var jo ingen Kummer, intet Savn mere til for hende, han, denne Ene, var hendes Sjæl, hendes Liv, hendes Alt — — „Og Du glemte mig ikke?“ spurgte hun med bævende, zittrende Læber, og Taarerne strømmede ned ad hendes blege Kinder — „jeg er Dig kjær, nu da jeg staaer fattig og forladt ved Din Side, kjær som dengang Lykken smilede til mig?“ — Victors Svar var Ytringer af et overvældet, bevæget Hjerte, han formaaede kun med største Møie at beherske sig selv, hans Øie var vaadt, hans Stemme skjælvede, han trykkede Nina heftigt til sit Bryst og kyssede hende. Altfor hurtigt stode de ved hendes Dør, og først da den lukkede sig efter hende, faldt Alt det ham ind, som han endnu havde tilbage at spørge hende om, og som han havde glemt i hendes Nærværelse. — Den Scene, som forefaldt, da Nina kom hjem og efterat have hørt Fortællingen om den Syges Angest, ved at opsamle Glasstumperne fandt Pengepakken fra Victor, var Ingen Vidne til, undtagen Katten, der laae i Uldkurven under Bordet; men det var et smukt, et rørende Syn at see Udbruddet af Begges Fryd. Nina fortalte uforbeholdent og aabent sin Moder Alt hvad der angik hendes Forhold til Kunstneren, og det var et Punkt, som hun hidtil kun sjeldent havde berørt; hun fortalte hende, at det var fra ham alene, Pengene kom, og hun blandede en Roes, en glødende Varme ind i sin Fortælling, som kun en elskende, sværmende Qvinde er istand til. — Fru Funk kom sig da denne Gang; saasnart Doctoren mærkede Penge i Huset, blev hans Ansigt saa venligt som Solens paa en Julidag; han gjorde Alt hvad han kunde, for at bøde paa den mangelfulde Natur, ordinerede den ene Flaske Mixtur efter den anden, — Manden var nemlig en Allopath — og det maatte da endelig gjøre Virkning. En Maaned efter hiin Aften, sad hun helbredet oppe ved Vinduet og hørte paa Nyboedersdrengene, som nede i Gaarden sang Guldbergs Matrosvise af alle Livsens Kræfter; — og en Maaned efter hiin Aften, aflagde Victor sin første Visit i Huset, og blev modtaget baade af Fruen og Nina paa en Maade, der tydeligt nok talte for, hvor velkommen han var. Sidenefter kom han jevnligt til dem, og hans Nærværelse syntes efterhaanden at bevirke Undere; ikke alene at han bragte de blegnende Roser til atter at blomstre paa Ninas Kinder, eller hendes store, talende Øie til at straale livligere, men Alting i Huset fik efterhaanden et bedre Udseende; de gamle Meubler bleve ombyttede med nye, Claveret iſandsat, Nina behøvede ikke længer at arbeide om Natten, eller at bryde sig om, at der blev lagt paa Brød og Smør. Hendes Bekjendtere og Venner — en Sort Mennesker, hvilke jeg mit hele Liv igjennem har troet, med skjellig Grund at kunne sammenligne med Ukrudt og Snylteplanter i et Blomsterbeed, fordi de, liig disse, myldre frem i Solskin og derimod pludselig forsvinde i Stormens og Uveirets Dage — saae med Forundring, eller rettere sagt: med Misundelse de prægtige Klæder, hun bar, og hvori hendes slanke, smukke Figur tog sig saa yndig ud; de bemærkede det stedsevarende glade, sorgløse Udtryk i hendes Ansigt, der nu smilede Enhver saa venlig imøde, istedetfor det forhen nedslagne, sorrigfulde Blik, som havde præget sit Stempel derpaa. Alle maatte tilstaae, at hun i den morke, folderige Silkekjole, med den lille, blegrøde Hat paa Hovedet — den Tid vare nemlig de smaae Hatte endnu i Velten — og nydelige, brune Saffiansstøvler paa Fødderne, var ti Gange smukkere end forhen. Grunden alene begreb Ingen. Victor glædede sig derover; hans Kjærlighed var det, som omskabte Sorg til Glæde, Gammelt til Nyt, Armod til Velstand, og Alt dette kunde han gjøre, fordi han tjente betydeligt. Han var ret kommen i Mode, siden han kom tilbage fra Italien. De fornemste Familiers Portraiter udgik fra hans Attelier, — Enhver, der vilde lade sig male, maatte sidde for ham; han havde flere Bestillinger end han kunde overkomme. Han hjalp og understøttede Funks paa en saa fiin, delikat

og skaanende Maade, at det var dem umuligt at undslaae sig derfor, og saalunde seer man da, at denne Fortælling kommer paa en Maade til at udgjøre nok et af de utallige Argumenter paa, at Kjærlighed er en Alt formaaende, overveiende og beseirende Magt i Livet.

Der gik et Aar bort saaledes. Ved utrættelig Flid var Victor nu Eier af en temmelig betydelig Capital; hans Udsigter for Fremtiden vare lyse og glimrende og den Lykke, han overalt gjorde, udbredte sit livlige Gjenskjær paa Nina. Hendes Hjerte bankede af Fryd over den Roes, de Lovtaler, der odsledes paa ham, hun var stolt af den Bevidsthed, at han, denne Lykkelige, Forgudede, tilhørte hende. — Det var om Aftenen efter en af de smukke Efteraarsdage, da Enhver endnu søger at benytte den Rest af godt Veir, der er bleven tilbage, efterat Sommeren har sagt Farvel til Jorden, og allehaande Storme og Regnbyger varsle om den raaere Aarstids Komme. — Saa underlig er vor Natur beskaffen, at vi sjelden ret skatte det Gode, vi ere i fuldkommen Besiddelse og uforstyrret Nydelse af, førend det begynder at svinde; naar Tabet vækker os, vækker det tillige Frygt og Ængstelse for at miste det, og vi erkjende og skatte det da, som oftest for seent, i sit fulde Værd. — Omtrent midt i Læderstræde see vi en ungdommelig, qvindelig Skikkelse, med Armene mageligt hvilende paa en blødt udstoppet Saffians Pude, at læne sig ud af et aabentstaaende Vindue paa første Sal. I det man kunde see af hendes Paaklædning, herskede en Elegance og Fiinhed, som tilkjendegav, at hun hørte til den galante Klasse af Samfundet; ogsaa tjente hendes mørkeblaae Silkekjole ikkun til at fremhæve den skjønneste Hals og Barm. Hendes Haar var skjævt adskilt i Panden, — det var nu Mode dengang — og faldt i mørke, nydelige Lokker ned over de deilige, rødmende Kinder. Hvad den øvrige Beskrivelse over hende angaaer, saa vil jeg forskaane Læseren derfor, fordi det Ideal, jeg tænker mig, meget muligt er saare forskjelligt fra de fleste Andres; Enhver kan derfor tillægge hende alle de Ynder man behager, og de som ikke have Phantasie nok dertil, vil jeg blot anbefale en Spadseretour

„Paa Lange Linie, Esplanaden
Og op til Knirsches under Vagtparaden."

Der er Guds Velsignelse af Damer i de forskjelligste Dimensioner. Den unge Dame i det aabne Vindue var altsaa smuk, og den hele cultiverede Verden veed, at alle smukke Piger besidde magnetiske Virkninger, der til enhver Tid trække, drage til sig, fastholde og lænke, i Besynderhed Individer af generis masculini; af den Grund spadserede idelig en Sværm af unge Liebhabere op og ned ad Gaden forbi hendes Vindue, forsøgende paa alle mulige velbekjendte Maader at tiltrygle sig blot et Blik af den lille Trodsige, der, aldeles ligegyldig for dem, bestandig rettede sine Øine ned ad mod Amagertorv, der hvor Israels Folk holde Vagt paa Hjørnet, og søge Leilighed til at hjelpe paa en og anden nødlidende Christensjæls synkende Fond, om det end ikke altid skeer paa „den allersomuegennyttigste Maade." Hun syntes at vente Nogen fra den Kant af, det tilkjendegav hendes længselsfulde Blik og den Utaalmodighed, hvormed hun flere Gange saae til sit Uhr; derpaa trak hun sig tilbage fra Vinduet, idet hun, stampende med den lille, nydelige Fod i Gulvet, udbrød: „Men hvor han dog bliver længe borte iaften, den Noler!" — — „Naa, naa, Barn! giv Dig dog Tid!" sagde en aldrende Qvindeskikkelse, der sad indenfor Rørjalousiet i det andet Vindue — „han kommer saamænd nok, Du er ogsaa saa forskrækkelig utaalmodig" — „Aa Moder!" svarede den heftige Skjønne, med en klangfuld, men bævende Stemme — „Du elsker ikke! Du veed ikke hvad det er at længes!" — Atter traadte hun hen for Vinduet og saae ud af det, pillede tankeløs sin lille Handske i smaae Stykker, og kastede leende Stumperne ud af Vinduet. Endelig! — en glødende Rødme farver hendes Kinder, hun klapper i overgiven Glæde i Hænderne, thi nede paa Gaden kommer en ung Mand, i en simpel Frakke, ilende imod Huset. To straalende, glindsende Blikke møde hinanden —, hvilket Udtryk af den varmeste Kjærlighed tolker ikke sit Sprog i disse; hvilken Ømhed, hvilket Overmaal af Inderlighed har den for alle andre saa følesløse Trylleriinde ikke forbeholdt ham! — Hun flyver ham imøde paa Trappen; giver ham ingen Tid til at gjøre Undskyldning for sin lange Udeblivelse, hun slynger sine bløde Arme om hans Hals i en halv knælende Stilling, presser sine Læber tæt til hans, og bedækker dem med fyrige, brændende Kys, flyver derpaa foran ham tilbage, ringer paa Pigen og befaler hende at dække Theebordet, og Alt dette skeer i en Minut, i et Øieblik. Læseren ahner vel, at den unge Pige og hendes Elsker ikke ere andre end Victor og Nina, omgivne af al den Glands, en varig, fuldkommen Nydelse af Lykke er istand til at udbrede over sine Yndlinge. Hun var endnu det samme gode, uskyldige Væsen som forhen, blot gladere og mere tilfreds. Hvilende ved hinandens Bryst sadde de længe i en for alle Andre tilsyneladende Taushed i Sophaen, og man skulde fra Heftigheden af deres Kjærtegn at slutte, troe, at denne Sammenkomst var en Gjenforening efter Aar og Maaneders Forløb, og ikke blot en flygtig Dags. Men det var jo ogsaa Kjærligheden i første Potents, et Afsnit, et snart forsvundet Øieblik, som ingen anden Periode, selv ikke den, hvori vi ere i fuldkommen, uindskrænket Besiddelse af Gjenstanden for vore Følelser, kan sættes i Lighed med. Krigsraadinden saae smilende til, hun lod de to Unge skjøtte sig selv og gjenkaldte sig med Velbehag den svundne Tid i Erindring, hvori ogsaa hun havde følt samme Fryd og Salighed, som den henrykte, lykkelige Datter nu. En Time gik. Der var tændt Lys i Værelset, Gardinerne trukne for Vinduerne, og Themaskinen snurrede henne paa Bordet ved hvilket Fruen havde placeret sig. Nina sad paa Victors Skjød, hun gyngede sig leende i hans Arme. Foran hende, paa en Stol, laae en pragtfuld, hvid Silkekjole udbredt — det var hendes Brudedragt; hun havde nylig prøvet den for Victor, hun tog sig saa yndig, saa ubeskrivelig smuk ud i den, at han sig selv ubevidst kunde have sunken paa Knæ for hende. Endnu straaler det mørke, ømme, sjælfulde Øie i en livlig Glands, endnu gløder en dyb Carmin paa hendes Kinder, thi Kolner taler med hende om det lykkelige Liv, de i Fremtiden skulle føre med hinanden — „og imorgen! imorgen!" hvidskede

han med en sagte, blød Stemme og trykkede hende fastere op til sig, — „imorgen er Du min — ene, ganske og alene min“ — thi imorgen var det Victors og Ninas Bryllupsdag. —

Theatret.

Livet en Drøm.

I.

Paa en Tid, da Udlandets berømteste Digtere ere blevne aldeles fremmede paa vor Scene, og da Navne som **Shakspeare, Goethe, Schiller** kun klinge over til os som en Tradition, maatte det vistnok være en behagelig Overraskelse at see et Digterværk som **Calderons** „Livet en Drøm“ sat i Scenen. Vel maa det betragtes som et sandt volte subito af vor Theaterdirection, ovenpaa alle de flaue, intetsigende franske Bagateller, der i de sidste Aar have oversvømmet vort Repertoire, pludselig at lade et Digterværk fremtræde, der saa aldeles contrasterer mod den Smag, hine letfærdige Producter have maattet fremkalde og nære; men Publikum er i vor Tid blevet saa vant til saadanne kunstige Spring, at det Paafaldende for en Deel falder bort, og vi vilde kun ønske, at den aldrig maa opnaae den Færdighed at gjøre et lignende Spring tilbage igjen, Noget, der unægtelig hører med til Kunsten. — Det klinger vistnok forunderligt at høre et Skuespil anmeldt at fremstilles „første Gang,“ der er et Par hundrede Aar gammelt. Men den danske Skueplads har heller ikke viist sig saa uopmærksom imod **Calderon**, som denne Annonce lader formode. Tvertimod har nærværende Stykke alt i Aaret 1753 været opført paa det kongl. Theater, skjøndt vistnok i en Skikkelse, der kun lidet vilde stemme med vor Tids Fordringer. Det gjorde dengang, til Ære for vore Forfædre, megen Lykke, og er, ifølge **Overskous** Fortegnelse over Theatrets Forestillinger, i Alt opført 20 Gange. Den Klædning, hvori det dennegang fremtræder, er vistnok, i det Hele taget, en Digteren værdig, skjøndt vi ikke overalt kunne være enige med den ærede Oversætter i Behandlingen af hans Arbeide. At et **Calderonsk** Skuespil i sin oprindelige Skikkelse skulde være tilgængeligt for et saa forvænt Folk som vor Tids Theaterpublikum, var vistnok ikke at vente, og vi kunne derfor ikke andet end billige de Hensyn, Oversætteren har taget hertil. Men naar Bearbeideren tillige har fundet det nødvendigt at variere med det oprindelige Versemaal, saaledes at dette afløses af andre, ligesaa kunstige, men derfor ikke ligesaa charakteristiske, saa kunne vi aldeles ikke give ham Medhold; thi derved har han tillige betaget Digtet endeel af den Colorit, der ikke er en uvigtig Omstændighed ved samme og tillige skadet den Eenhed, der findes i Stoffets Behandling. Men selv om vi vilde indrømme, at en saadan Afvexling i Versemaalet skulde være hensigtsmæssig, saa maatte vi dog ønske, at den var skeet efter saadanne Grundsætninger og med en saadan Consequents, der kunde godtgjøre Nødvendigheden heraf. Dette er imidlertid ingenlunde Tilfældet. Tvertimod har Bearbeideren faldet paa at forandre Versformen midt i Dialogen, hvor det ikke kan andet end støde Følelsen. Vi ville til Exempel nævne den Scene, der slutter 1ste Act, hvor Clotaldo siger til Fyrsten, der bortfjerner sig:

„Priis være Dig og Tak, min store Fyrste!
(afsides) Min Skjæbne smiler atter, men jeg vover
Dog ei endnu at kalde ham min Søn;“

og derpaa pludselig gaaer over i den oprindelige spanske Versform:

„Unge Ven, nu er Du fri!“

hvorpaa Scenen fortsættes heri. Saaledes taler ogsaa Sismondo ved Indtrædelsen i 2den Acts 3die Scene i eet Versemaal, Hoffolkene i et andet, og Clotaldo endelig i et tredie. I samme Acts Slutningsscene finder en lignende hensigtsløs Afvexling Sted, i det Clotaldo snart taler i Jamber, snart i Trochæer. Denne aldeles vilkaarlige Benyttelse af de forskjellige Versformer troe vi langtfra at have gavnet Digtet, men snarere at have skadet samme, og kun at have givet Fremstillerne een Vanskelighed mere at bekæmpe. Forresten er Versificationen let og flydende, og Jamber som Pag. 77, hvor Clotaldo siger:

„Du er, Clavin, som Du altid har været!
Du kan ei tie, og maa blive her.“

dey langt snarere kunde gaae for Dactyler, findes kun sjeldent. — Vel har Oversætteren i nogle Forord yttret, at han kun har brugt det spanske Versemaal i Afvexling med andre, af Frygt for, at det ved sin Usædvanlighed skulde trætte Tilhørerne, og kun fulgt det paa Steder, hvor Dialogen skal yttre sig med Liv og Affect. Men for det Første er dette Versemaal virkelig ikke saa usædvanligt paa vor Skueplads, og navnlig er et Stykke, der hos os har gjort megen Lykke (om fortjent, bliver en anden Sag), vi mene „Precioſa,“ skrevet i denne Versform, uden at dette har været til mindste Anstød; og dernæst har Oversætteren paa flere Steder, hvor netop Situationen kræver Liv og Affect, afvexlet med Versemaalet, som f. Ex. i Sismondos Optræden i 2 Acts 3 Scene:

„O Himmel! hvor er jeg?
— Mit Øie sig undrende hæver;
Kan Blikket jeg troe,
Der rundt i det Ukjendte svæver,“ o. s. v,

— et Sted, hvor den pludselige Forandring hos den lidenskabelige Sismondo vistnok maa udtale sig med megen Affect. Ligesaa i 3 Acts 3 Scene, hvor den fortvivlede Rosaura giver sin vilde Lidenskabelighed Luft i Jamber o. fl. St. Derimod er Originalens Versemaal bibeholdt paa Steder som Scenen i 2 Act imellem Clotilde og Clavin, og andre lignende, hvor Udtrykket, efter den af Overs. angivne Grund, aldeles ikke fordrer det. Vi troe derfor, at denne havde gjort rigtigere i heeltigjennem at bibeholde Originalens Versform, istedetfor denne vilkaarlige Afvexling, der aldeles ikke stemmer med Digtets Grundtone.

Saa let det falder at bibringe Læserne en Forestilling om et Stykkes Characteer af den Slags, vi desværre saa ofte faae Leilighed at omtale, ved at berette Stykkets væsenligste Indhold, saa vanskeligt vilde det være med et Digterværk som det nærværende, ved en slig Skeletteren at gjøre opmærksom paa de store Skjønheder deri. Hos Calderon ere Form og Stof saa aldeles sammensmeltede, at det blotte Referat af Stykkets Indhold kun vilde afgive et saare ringe Bidrag til Erkjendelsen af dets Værd. Heller ikke tvivle vi paa, at jo den Modtagelse, det fandt hos Publikum ved dets første, dog paa mange Steder mangelfulde Forestilling, maa være Borgen for, at det ikke saa snart igjen vil forsvinde fra Scenen, og at saaledes Enhver, der ønsker at vorde bekjendt med et saa udmærket Digterværk, vil finde Leilighed dertil. — I Tydskland har man allerede i et fjerdedeel Aarhundrede kjendt og skattet den store Calderon, idet at man der har været i Besiddelse af tvende ypperlige Oversættelser af de mærkeligste af hans dramatiske Arbeider, ved **A. W. Schlegel** og **Gries**. Nærværende Drama har der alt i lang Tid været givet paa alle de største Theatre efter en Oversættelse af **West** (**Schreyvogel**.) Vi skulle i vor næste Artikel kaste et Blik paa Udførelsen af dette Digterværk, idet vi da tillige ville have havt Leilighed til at berigtige vore Bemærkninger i denne Henseende.

— **W** —.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. S. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 2den December 1838. № 44.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Til Ifr. Grahn, af H. — Malerens Brud. (Sluttet.) IV. — Theatret.

Til

Ifr. Grahn,

(i den spanske Dands „El Jaleo di Xeres").

Donna Cilia Selanda!
Favre Blomst fra Xeres' Sletter!
Du, som Cithrens Stræng besjæler
I de stjernedunkle Nætter!

Mindes Du, dengang Du eensom
Gik ved Guadalquivirs Vande,
Mens sig aftenmilde Straaler
Sænked' paa de gyldne Strande.

Hist et Aasyn, halvtbedækket,
Saae Du speile sig i Floden:
Det var ham, som Dig betragted'
Henrykt, naar Du løfted' Foden.

Det var Don Rodrigo Suez,
Af et ædelt Blod oprunden;
Og han hævede sin Stemme
Tonefuld i Aftenstunden.

"Donna Cilia, Du Favre!
Du, som tændte Hjertets Flamme!
Til Dit Smiil Rodrigo beiler,
Han, et Skud af mauriſk Stamme!"

„Vist Din Byrd er høi og herlig,
Ædel Strømmen i Din Aare:
Kun den Ædleste blandt Qvinder
Vil Rodrigo Suez kaare."

Og Du løftede Din Pande,
Svarte stolt med hævet Stemme:
„Høi min Herkomst er tilvisse;
Thi paa Bjerget har jeg hjemme."

„Fjeldets Luftning er min Broder:
Susende paa lette Vinger
Skyens Slør, det sølverhvide,
Til sin Søsters Lok han bringer."

„Og de dufterige Blommer,
Som paa Bjergets Sider prange,
De er' alle mine Søstre,
Dandse til min Broders Sange."

„Derfor, Don Rodrigo Suez!
Vel Dit Elskovs-Ord jeg fatter;
Men Din Herkomst er for ringe
Til at vinde Bjergets Datter."

„Kiig Sjerra Nevadas Luftning
Vil jeg frit i Verden svæve:
Til de tonefulde Strænge
Henrykt skal min Fod sig hæve.

„Overalt, hvor Toner høres,
Let og smilende jeg triner;
Og mit Væsens indre Billed
Tydes skal i Blik og Miner!"

Hil Dig da, o Xeres' Blomme!
Fremad vandre Du til Ære!
Kiig et Palmeblad i Vinden
Svævende Dig Foden bære!

Mildt Sjerra Nevadas Luftning
Sig om Dine Lokker bølge!
Og en Duft fra Hjemmets Blommer
Paa Din lette Flugt Dig følge!

Tag en Klang fra Sydens Cither,
Mens Du svæver henad Tillie!
Du, hvis Yndighed formælte
Sydens Rose, Nordens Lillie! —

H.

Malerens Brud.

(Sluttet.)

IV.

To Aar senere finde vi endnu Victor boende i Læderstræde, i det samme Huus, jeg sidst talte om, som Mand og Fader. Han var gift med Nina. Mangen glad og lykkelig Dag havde han seet svinde bort ved hendes Side, men endnu flere bittre og kummerfulde. Justitsraaden havde lige fra Begyndelsen, han horte tale om denne Forbindelse, været imod den. Han befalede Victor at hæve den, og studsede ved at opdage hvorlidet hans Befaling frugtede i dette Punkt. For første Gang traadte Ynglingen fast og bestemt op, og yttrede en Villie, en Beslutning, afvigende fra Pleiefaderens. Jomfru Grethe bandede og svoer paa, at han handlede dumt, som et umælende Fæ. „Næ Sikken En!" — udbrød hun, — „saadan en Kylling vil ogsaa lægge Æg. Hvad nytter det til at gifte sig? Det skaffer Ham først En, og sidenhen kanskee Flere, til at tære paa den Smule Fortjeneste, han kan skrabe sammen. Var Han en holden Fyr, saa var det endda Noget, men for en fattig Karl at tænke paa sligt, det er, Vorherredød, det pure Galenskab. See blot til mig, jeg bliver i min Jomfrustand alle mine Dage, tag Exempel deraf!" — Victor forestillede hende paa den allerfineste Maade, at han dennesinde ikke kunde tage hendes Formaninger til Følge, hvor ondt det end gjorde ham, og derved blev det. Brylluppet blev holdt stille og larmløst, ikke som en Handling, der skulde bramme og gjøre Effect i Verdens Øine, men som en stille, inderlig Forening af to Elskende, der ved at sammenknytte deres Skjæbne, have isinde at gjøre hinanden gjensidig lykkelige. Saasnart Justitsraad Kolner kom til Kundskab herom, trak han sig tilbage, drog sin Haand fra Pleiesønnen, og denne stod alene. Han fandt sig taalmodigen deri, flyttede sin Bolig til Læderstræde hos Ninas Moder, og der boede de.

Jeg talte i forrige Capitel om, at Victor var i Mode, at man beundrede ham, roste og erkjendte hans Talent og fortrinlige Evner; men det varede kun kort. Han gjorde Lykke for en Tid, men Lykken er en Trækfugl, ustadig som Sommerfuglen, der om Sommeren flagrer fra Blomst til Blomst, eller som det Fnug, der hvirvles omkring af Vindene — en Minut hist, en anden her — den er foranderlig, som Alt hvad Tidens Vinge svæver over. Hans Fortjeneste aftog efterhaanden som hans Udgivter tiltoge, og disse sidste vare ikke saa smaae endda; thi det er virkeligt betydeligt kostbart at holde Huus og Kone her i Hovedstaden. Den blege Gjæst Armod slog sin Bolig op i de smaae Værelser, de beboede, men ved Siden af denne sad dog en stille Trøster, som just ikke altid bygger i Rigmandens Sale, eller under glimrende Forholds Solskin, men oftere træffes i den lave, simple Hytte, hvor et Hjerte, midt under Aaget af Modgang og Savn, banker et andet med Velvillie og Kjærlighed imøde; — man kalder den huuslig Lykke, kjære Læser! — en Ubetydelighed, et lille Væsen, som, hvor den savnes, alligevel gjør selv den rigeste, meest glimrende Forbindelse til et complet Helvede. — Man maatte see Nina som Huusmoder, for ret at gjøre sig et Begreb om en Qvinde i hendes hele ubeskrivelige Værd, være Vidne til det henrivende, blide Taalmod, hvormed hun fandt sig i enhver Indskrænkning, som Omstændighederne fordrede, lytte til den rørende Stemmes Toner, hvormed hun trøstende og opmuntrende talede til ham, i den inderligste Kjærligheds Sprog, naar han — den Stærke — laae ved hendes Bryst, følende sig forknyt og kuet af den ublide Skjæbne, der hvilede over dem. Alt dette, siger jeg, maatte man see og overbevises om, for som Victor at erkjende, at Qvinden er skabt til et skjønnere Lod end det, at være en simpel Tidsfordriv for Manden, et Offer for hans Luner og Sandselighed. — Det var om Aftenen, Klokken paa Nikolai havde slaaet otte for lidt siden. Nina havde hjulpet sin Moder iseng, og sad nu bøiet over sit Sytøi ved et lille Bord, ventende paa Victor, som i denne Tid havde faaet Arbeide med at restaurere endeel Malerier for X.s Gallerie. Der var foregaaet endeel Forandringer med hende siden hun blev omtalt i sidste Capitel. Tiden, eller vel mere en kummerfuld Lod havde blegnet hendes Kinder, men endnu besad det hele Aasyn et Udtryk, der kunde kaldes skjønt og yndigt. — Skjønt! — ja jeg gjentager det, thi ikke blot de ydre Formers Regelmæssighed, eller en fiin Teint, tilkomme dette Navn, meget mere hiin sjælelige Ynde, som præger sit Stempel paa dem, og i Ninas Øine glimtede endnu et Liv, en ubeskrivelig talende Ømhed, hvergang hun hævede dem op fra sit Arbeide, eller lod dem glide hen over Bordet, til Krogen, hvor hendes lille Søn laae rolig slumrende i sin Vugge. — Gadedøren gik op, der lød Trin paa Trapperne; Nina lyttede, Glæden spillede i hendes Øine, hun kjendte disse Trin, hun tog Lyset, ilede ud imod den Kommende; hun kunde ikke tage feil: det var jo Victor, hendes Mand, der fulgte ind med hende. Han var bleg. En stille og alvorlig Mine havde forjaget den muntre Sorgløshed, som forhen lyste ud af alle hans Træk, der nu havde antaget Mandens skarpe, bestemte Charakteer. Der laae noget bittert, noget koldt i hans Ansigt, blandet med en vis Fasthed, en talende Kraft, som vidnede om et prøvet, et i Modgangens Skole hærdet Hjerte, og dog var hans Stemme blød og kjærlig hvergang han talede med hende. Han bøiede sig taus ned mod sin Dreng i Vuggen, og kyssede ham, derpaa satte han sig hen for Bordet, og blev længe siddende saaledes, hensjunken i et mørkt, grublende Drømmerie. — „Jeg kan hilse Dig fra Theodor Steiner!" udbrød han endelig og vendte sig om mod Nina; — „han, som vanærede Din Søster og saa forlod hende. — Hun er nu fuldkommen hævnet, hvis hun nogensinde har ønsket det — jeg saae ham iaften at blive transporteret til Arresten, som overbeviist Tyv. — Saavidt er det kommet, efterat han næsten var sunken ned til det laveste Trin, menneskelig Usselhed er istand til at naae. Hvem skulde vel have ahnet det da jeg første Gang kom i Dine Forældres Huus, og saae ham, som Camillas Forlovede, omgiven af lykkelige, glimrende Forhold. Jo, jo!

Skjæbnen spiller underligt omkring med os Alle." — Han boiede sig ned mod Bordet, og talede ikke længer. Nina betragtede ham nogle Øieblikke med et kjærlighedsfuldt Blik; hun gik hen til ham, drog hans Haand fra Øinene og kyssede ham, idet hun slyngede sine Arme om hans Hals og strog hans mørke Lokker tilbage fra den høie, blege Pande. — „Hvorfor er Du saa underlig forstemt og nedtrykt iaften, Du Eneste? — Hvad er der gaaet Dig imod?" — spurgte hun, med en sagte bekymret Stemme, og vedblev, da Victor ikke svarede: — „Vær munter, min søde, elskte Victor — forsag ikke — Du, som selv lærte mig at bygge paa Gud, og have Tillid til ham; han hjelper os nok, naar vi mindst vente det. Ikke sandt Du? — Det gjør han!" — „Nei, nei! Du kjære barnlige Nina!" — svarede Kunstneren veemodig, men bestemt, „det nytter ikke, at vi længer hengive os til denne Tro; det er bedre at leve uden Drømme, end at see disse forsvinde og kun efterlade Tomhed og Skuffelse. Husker Du for nogle Aar tilbage, de Planer, Dit unge, lettroende Hjerte byggede paa Fremtiden? Husker Du, hvorledes Din levende Phantasie udmalede Dig Billeder af Livet ved min Side, da Du mente, at vi selv kunde skabe os en sand, inderlig og vedvarende Lykke, uden at skylde Tilfælde eller Omstændigheder Takken derfor? Du satte Din Tro til mit Talent, mente, at det var tilstrækkeligt til at bane os en Vei til Lykke; og nu — — den er kommen, denne Tid" — sagde han alvorligt og hult, idet han hævede sit blege Ansigt op fra Bordet, som han havde boiet sig imod, og betragtede sin unge Kone med et smerteligt Blik — „Aar have modnet dette Talent, Verden har seet mine Arbeider — hvad har det bragt mig? — Intet! — spottet, ringeagtet svinder mit Liv hen i en Armod, der boier mig til Jorden og rover mig enhver Glæde ved Din Side. Saaledes opfyldes alle vore Drømme!" — „Siig ikke det, Victor," — udbrød Nina med et begeistret, tindrende Blik, idet hun sloi hen til Vuggen og tog Barnet op i sine Arme. — „Siig ikke det! — see paa ham — kast et Blik i denne Engels Ansigt! — Mand! det er jo Din Søn — vi ere ikke fattige!" — Hun rakte den lille, tykkindede Dreng hen imod Faderen, og Barnet vaagnede; det smilede kjærligt, og slog sine spæde, smaae Arme om hans Hals med et fornøiet Skrig. En Taare dirrede i Victors Øie, han trykkede den unge Moder tæt op til sit Bryst, og lagde Barnet igjen ned i dets Vugge. Lidt efter gik han ind i sit Arbeidsværelse, og laasede sagte Døren efter sig. Han kunde ikke beherske sig længer. Han græd. — — „Nei! nei!" — hvidskede han — „jeg vil ikke fuldføre det Begyndte. Det gaae som det vil, jeg vil blive ved at være en ærlig Mand og ikke staae som en Skurk for denne Engels Ansigt." — Med disse Ord aabnede han sin Pult, og tog et halvt fuldført Arbeide ud af et forborgent Gjemme i den: det var Begyndel n til — en falsk Femdalersedde l. — „Du kunde frelse mig af min øieblikkelige Nød" — hvidskede han sagte og klanglos — „Du kunde for en Stund bringe den flygtede Lykke tilbage i dette Sorgens Asyl; men det skal Du aldrig! — aldrig! —" — Han sønderrev Papiret i smaae Stykker, med stedse tiltagende Ivrighed. — „Du har frelst mig denne Gang, søde, kjæreste Nina! og Himlens Forbandelse hvile over denne min Haand, naar nogen Grad af Elendighed driver den til et lignende Forsøg til at ende den paa. Det gaae saa som Vorherre vil. — Og dog — Hunger! — ingen Brød! — at see hendes Læber smile, medens Hjertet græder! — hun under samme Skjæbne; — og vort Barn! — uh, det qvæler mig! — — — Det ringede paa Dørklokken. Hurtig puttede Victor de iturevne Papirstumper i Lommen og gik ud i det yderste Værelse. Nina kastede et Tørklæde om sig og lukkede op. En aldrende, ubekjendt Mand traadte ind til dem. „Er De Victor Kolner, min Herre!" udbrød han ligefremt, med et umærkeligt lille Buk for ham. — „Det er mig," svarede Kunstneren forundret. — „Heldig at jeg fandt Dem," yttrede den Anden tilfreds, idet han af en Portefeuille fremtog et Brev. — „Behag at læse dette Brev." — Victor saae paa Udskriften, han kjendte den ikke, — han brød Seglet, han læste, han blev bleg, vaklede, Taarerne strømmede ned ad hans Kinder, han græd som et Barn og trykkede Nina til sit Bryst, med det Udraab: „Herre Jesus! er det muligt!" — — Nina var maalløs af Forundring, den Ubekjendte betragtede vexelviis dem Begge med et rørt og deeltagende Blik og Kunstneren udbrød med en skjælvende Stemme: — „Der — der, læs selv! — Justitsraaden er død — han erkjender mig for sin Søn — og testamenterer mig 30,000 Daler — — Glæd Dig, Du søde, kjæreste Nina! Dit Ord før var sandt — det er nu sandt i dobbelt Betydning: vor Nød er endt, vi ere ikke fattige." — —

Theatret.

Livet en Drøm.

II.

Vi havde i vor forrige Artikkel Leilighed til at bemærke, at Fremstillingen af dette Digterværk paa flere Steder var ufuldkommen, og vi have ikke senere faaet Aarsag til at forandre denne Mening. — Den Character, som af Digteren mest er fremhævet og derhos consequentest gjennemført, er Rosaura. Den dybe Lidenskabelighed, der hos hende er saa fremherskende, at den har bemægtiget sig hendes hele Væsen og tænder Hævnens vilde Flammer i hendes elskende, sig forsmaaet følende Hjerte, er skildret med ligesaa glødende Farver, som den ømme Qvindelighed siden naturligt aabenbarer sig, hvor hun seer Gjenstanden for sin Kjærlighed stødt i Dødens Fare. Vi behøve vel kun at tilføie, at det er Fru **Heiberg**, der paa vor Scene fremstiller denne interessante Characteer, for med det Samme at overbevise Enhver. om, at vor Bemærkning om Ufuldkommenhed i Fremstillingen ikke kan gjelde Rosauras Fremstillerinde. Den geniale Opfatning og fine Nuancering, der udmærker enhver af denne herlige Kunstnerindes Præstationer, aabenbarer sig ogsaa i sin hele Glands i denne Rolle. I en Fremstilling, hvor der hersker en saa fuldkommen Harmonie, er det vel ikke let at fremhæve Momenter, der fremfor andre maa tiltale os; det skulde da være saadanne, hvor Situationen giver Kunstnerinden Leilighed til at gjøre sin Kunst ret iøiefaldende. Til saadanne Steder hører vistnok Rosauras Scene med Estrella, hvor denne ønsker at lære at kjende Rosauras Følelser, og det er vel ikke muligt at tænke sig Rosauras Svar til Estrella, hvor denne spørger hende om den Følelse, hun spører og som vakler imellem Tvende, kan være Kjærlighed:

„Du mellem To kan vælge, min Fyrstinde?
To Følelser i Een sig skal forbinde?
Umuligt!"

gjennemtrængt af en dybere Sandhed end i Fru **Heibergs** Mund — og til hvilken ægte, inderlig Bragestring hører sig ikke hendes Spil i den høist poetiske Udvikling af Kjærlighedens Natur i hendes næste Replik:

„Kjærlighed er ei, hvor Tanken
Vakler, mellem To er deelt, o. s. v.

(hvilket vel rigtigere havde hedt: „mellem Tvende deelt," der baade havde gjort Versemaalet naturligere og forhindret en Hiat). — Ved Siden af en saa fuldkommen Indleven i den behandlede Charakteer maatte naturligviis den Mangel paa Opfatning og den Kulde i Foredraget, hvoraf Mad. Holsts Udførelse af Estrellas Parti lider, være endnu mere følelig. Prindsessens første Fremtræden er ungdommelig, ironisk, reflecterende. Ukjendt med Kjærlighed er hun rede til at bøie sig under sin Faders Villie. Fra det Øieblik af, hun har lært at kjende Sismondo, er hun ikke længer fast i denne Beslutning, og de i hendes Hjerte opstaaede Tvivl udtale sig i den Scene med Rosaura, som vi ovenfor have omtalt. Ved Rosauras gribende Skildring af Kjærlighedens Væsen, vækkes hun til Erkjendelsen af, at hun ikke elsker Astolfo, og dette udtaler sig tydeligt idet hun benytter den ubetydelige Omstændighed med Portraitet, som Astolfo ikke kan overlevere hende, til at erklære denne, at han er hende ligegyldig. Hvad Indtryk Sismondo har gjort paa hende, viser sig siden, naar hun, efterat Striden er udbrudt, trøster sin Fader med:

„Maaskee jeg dæmper selv Sismondos Vrede";

og gjerne hengiver hun sig til Slutningen til den Elskede. — Vi have forgjæves bestræbt os for i Mad. Holsts Fremstilling at gjenfinde noget af de Træk, Digteren har benyttet til at danne denne interessante Charakteer. — Hr. Holst viste os et med kunstnerisk Kjærlighed opfattet Billede af den fra sin Fødsel mishandlede Prinds. Vi bør imidlertid ikke undlade at gjøre Hr. H. opmærksom paa, at den Bestræbelse, han overalt synligt lægger for Dagen, saa meget som muligt at vogte sig for, at Sproget klinger stivt og bogstavret gjengivet, paa den anden Side igjen forleder ham til hist og her at lade det synke ned næsten til Prathed, f. Ex. naar han strax i sin første Replik udtaler:

„Tidt jeg saae den glade Fugl,
Ogsaa den blev til" —:

„**Osse** den blev til" — hvilken Anvendelse af den daglige Talebrug her er altfor stødende. — Hr. Dr. **Ryge** gav sin Hertug Basilio med den Værdighed og Troskab, der af en saa routineret Fremstiller lod sig vente. — Mindre paa sin Plads fandt vi Hr. Instructeur **Nielsen**, som Prinds Astolfo. Vi indrømme, at denne Charakteer er den af Digteren svagest behandlede og en temmelig uværdig Gjenstand for Rosauras glødende Kjærlighed. Men foruden at Hr. **Nielsen** aldeles Intet gjorde for at hæve den til en værdigere, røbede han ogsaa en paafaldende Usikkerhed i Memoreringen, saa at der i hans hele Behandling udtalte sig ligesom en formelig Ulyst for Rollen, Noget, der dog aldrig i den Grad burde være fremtrædende, at Publikum nødes til at blive opmærksom derpaa. — Hr. **Kraghs** Clotaldo vidnede om Tænksomhed og Flid; kun ville vi gjøre Kunstneren opmærksom paa, at hans Maske ikke var ædel nok til at stemme med denne Rolles Charakteer, men tvertimod havde noget Comisk ved sig. — Den af de Spillende, der mindst var sin Rolle voxen, og ved sin Opfatning, om vi virkelig kunne kalde hans Udenadslæren af Rollen saaledes, aldeles havde forfeilet Charakteren, han skulde fremstille, var Hr. **Waltz**. Clarin er Stykkets lystige Person. Dermed ville vi paa ingen Maade have sagt, at Clarin skal gjøre Løier, eller ved Buffonader tiltrække sig Tilskuernes Opmærksomhed. Men Digteren har udaydt en saa jovial, humoristisk Tone over denne poetiske Figur, at Forfeilingen heraf aldeles maa tilintetgjøre Virkningen. Han kalder sig selv, hvor Sismondo spørger:

„Siig, hvem er Du?"

„En kjæk og lystig Nar,
Vel saa god som disse Gjække —"

Og naar han siden, hvor Clotaldo befaler, at han skal fængsles, siger:

„Naar en Clarinet ei lyder,
Ingen den i Verden fryder,
Og hvad er Clarin paa Jord,
Naar man hører ei hans Ord?"

saa ligger der i denne Sammenligning, som Navnet ganske naturligt tilbyder, en fuldkommen Antydning af den Grundtone, der i Fremstillingen maa være den herskende. Istedetfor derfor at fremsige sine Reflexioner saaledes, at Moralen ret skal blive iøiefaldende, som Hr. **Waltz** gjør det, maae disse glide hen i en jovial, spøgefuld Tone, lig Clarinettens muntre Klang, og som en Bekræftelse af hans egne Ord:

„Hvo vil Munden sammenknibe,
Naar han ei har Mælet tabt."

Puritanerne.

En ligesaa zirligt trykt Bog, som den, vi i den danske Oversættelse af det omhandlede Digterværk have havt den Fornøielse at gjøre os bekjendte med, ligger for os: Operaen **Puritanerne.** Men her kan man med Sandhed sige: „Det er ikke Alt Guld, der glimrer!"; thi en større Contrast imellem det Geniets ægte Guld, der indeholdes i det nysomtalte Digt og den overfernisserede Messingglands, der skinner i denne Operatext, er vist ikke tænkelig. Hvor man, som i Italien, kun nyder en Opera som en Concert, lader sig tiltale af de enkelte Skjønheder, der vække Opmærksomhed i Musiken, og forresten converserer, drikker Thee og spiller Kort, der kan naturligviis det Jammerlige i et saadant „Machværk" ikke være iøinefaldende thi der tænker Ingen paa at faae noget Heelt, for uforstyrret at hengive sig til Nydelsen af et Kunstværk. Men hvor man er bleven vant til denne ædlere Nydelse, hvor man ikke længer lader sig nøie med Stykker, hvoraf man kan opføre 2den Act foran 1ste og 3die foran 2den i Flæng, ligesom man lyster, uden at derfor Indtrykket i ringeste Maade svækkes, der maa Usselhederne i et saadant Product vistnok frappere. Dette bliver endnu mere Tilfældet, naar, som her, Oversætteren har søgt at pryde dette Misfoster med en Mængde Floskler af en, Himlen være lovet, hos os forlængst uddød, halvpoetisk Lyrik, hvis ene Halvdeel, den poetiske nemlig, er bortdunstet, men hvis anden Halvdeel derimod, smukke Talemaader, Fuglesang og Klokkeklang, Blomster, Lilier og Stjerner, Hjertets brustne Harper o. s. v. o. s. v. opdyngedes til Væmmelse. Da det, efter blot at have overværet Forestillingen af denne saakaldte Opera, vilde være en Umulighed at hitte nogen Rede deri, have vi maattet arbeide os igjennem denne Mængde Klingklang, og vi behøve vel kun at nævne Steder som Pag. 18:

„Skjøn som Rosen, naar den hviler
Bly ved Vaarens Bryst, hun smiler
Aftenstjernen lig, som i l e r
Elskovsfuld med f a g t e Fjed,"

hvorved man uvilkaarligt kommer til at tænke paa hiin Prædikant, der i en lignende poetisk-rhetorisk Ruus, lod sine Tilhørere see „hiin Olding, der, med sneehvide Haar paa den skaldede Isse, ilede med langsomme Skridt imod Gravens Bred" — eller Pag. 23, hvor Elvira synger om sig selv:

„O, ligner jeg ikke
En Lillie i Vaaren,
S o m K j æ r l i g h e d s t a a r e n
L i i g D u g g e n s G l a n d s i V a a r e n
H a r g i v e t T r y l l e m a g t."

hvorved man vel maa spørge, hvorledes „Kjærlighedstaaren" kan give Lilien en „Tryllemagt," „lig Duggens Glands i Vaaren;" hvorimod det Omvendte dog til Nød kunde lade sig sige, eller i det mindste synge; — eller siden, naar hun har prydet Dronningen med Sløret:

„Nu ligner Du atter
En Lillie i Vaaren,
Som S a l i g h e d s t a a r e n
Har givet Tryllemagt"

eller naar Georg synger:

— — — „og glat
Er P a n d e n som et L i l i e b l a d
O m V i e t s S t j e r n e n a t."

Vi behøve, sagde vi, vel kun at nævne saadanne Steder, hvilke vi ganske i Fleng have anmærket, for at vise, at denne Bog er en af dem, hvorom Folk i Almindelighed sige: „Hvor der er mange smukke Ord i 'en," uden at vi dog kunne oplyse, om det fornemmelig er Bogens grevelige Forfatter (thi det er en Grev **Pepoli**, der har skrevet den), eller dens Oversætter, vi have at takke for disse mange „smukke Ord." — At der af en saadan smagløs Text skulde kunne lade sig skabe et ægte musikalsk Kunstværk, hvori der var Charakteer og dramatisk Sandhed, vilde vel være en Umulighed. Derimod er det lykkedes **Bellini**, af det erotiske Element i samme at tage Anledning til en Mængde henrivende Melodier, der saa indsmigrende virke paa Følelsen, at Savnet af den høiere kunstneriske Behandling derved for en Deel erstattes. Da vi nu i Mad. **Simonsen** eie en Sangerinde, der veed at gjengive os alle disse yndige Melodier med en saa stor Kunstfærdighed og et saa sjælfuldt, smeltende Foredrag, at det paa vor Scene vistnok ingensinde er blevet overtruffet, ja maaskee neppe i en saa fuldkommen Harmonie opnaaet, og da alle de øvrige rollehavende Sangere med en umiskjendelig Flid stræbe til det samme Maal, skjøndt deres Kræfter vistnok meer eller mindre ere begrændsede, saa frembyder denne Opera i musikalsk Henseende en Nydelse, der fuldkommen kan sættes ved Siden af den, vi ved en godt arrangeret Concert blive deelagtiggjorte i — en Nydelse, der, om den end ikke kan sættes ved Siden af de ædlere, der bydes os i Kunstens Hjem, dog altid til Afvexling fortjener al Paaskjønnelse.

— **W** —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. C. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 9de December 1838. № 45.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Efteraaret og Vinteren, af Jul. W. G. Lassen. — Kongens Kys, Novelle af Madame Desbordes Valmore. — Theatret. — Nyheder.

Efteraaret.

Den brune Bøg staaer i Hu saa mod; —
Maaskee den paa Dommedag tænker? —
Thi Stormen truer dens gamle Rod,
Og vildt paa dens Bryst sig sænker.
En eensom Ravn sig tumler i Sky,
Ei fandt i Taarnet den Hjem eller Ly;
Forjaget af hungrige Høge,
Frisk Bytte den sig vil søge.

Bag Kirken en venlig Hytte staaer
I Læ for de østlige Vinde —
Paa Ruden vel Regnens Strømme slaaer;
Men Freden throner derinde.
I Døren smiler en lille Dreng,
Saa skjøn som Amor paa Rosens Seng;
Nysgjerrigt han seer efter Striden,
Mens Katten sig stryger ved Siden.

Op til den Gamle klynger han sig,
Og seer ham heelt venligt i Øiet:
„Hør, Bedstefa'er! nu sige Du mig,
Hvorfor er dog Storken alt fløiet? —
Og Svalen med, — de smaa Stakler dog!
De slemme Drenge dens Unger tog;
Forladt den nu haver sit Rede,
Og vil sine Børn vel oplede?" —

„Nei, nei, Du Kjære! — nei, nei, min Søn!"
— Ind vakler den Gamle ved Staven —
„De flyede Stormklokkens hule Drøn,
Der ringed' Naturen til Graven.
Thi Moder er den til hellig Lyst,
Og gjemmer en Himmel ved sit Bryst;
Men Sangernes Chore de søde
Vaarfaklen straaler imøde!"

Derude vor Frelsers Stjerne blinker, —
De skykrandste Fjelde den til sig vinker.
Fjernt mellem Klipperne Elven nedbruser:
I riimklædte Fyrretop Natvinden suser.

Alt Lampens Skjær saa viftende svæver —
Kun Maanens Straale paa Gulvet bæver.
Thi med sine Vinger Kjærligheds-Guden
Optøet vel havde en Plet paa Ruden.

Men Purken stirrer mod Stjernernes Rader:
„Ak, søde Moder! naar kommer dog Fader? —
Jeg er saa bange — og naar jeg vil sove,
De Ulve jeg seer i de mørke Skove! —

Dog troer Du ei nok, dem Fader kan dræbe?
Da skal de ei meer vore Lam bortslæbe!" —
Men Hov'det i Moderens Skjød han lægger,
For Ulven han Øiet med Haanden dækker.

Og Qvindens Taare med Barnets rinder,
Den væder de skjønne, men blege Kinder. —
Da knarke Skier i Sneen den blanke,
Og iilsomt paa Hyttens Dør det mon banke.

Ind træder i Stuen en pelsklædt Skytte,
Paa Gulvet han slænger sit fede Bytte; —
Sødt hviler hun alt i Faderens Arme,
Den elskte Hustru, ved Hjertet det varme.

Hans Knæ de favne, de smaa bitte Hænder —
— O, Fryd! som alene Faderen kjender! —
Men smilende peger han hist paa Vamsen:
„Det ærlige Skrog os offrede Vamsen!

„Selv Maaltid han være til Juleaften; —
Tak vorde Gud for Sødmen og Kraften!" —
„Og Tak ham være" — fremstammed hun sagte,
„Som Dig til Dit Barn og Hustru hjembragte!"

Jul. W. G. Lassen.

Vinteren.

Hvor Glandsen af Kullet kun sparsomt luer,
For Arnen en deilig Qvinde man skuer;
Den lille Glut hun indluller ved Brystet,
Tæt op til Hjertet hun har den krystet.

Kongens Kys.

Novelle, af Madame Desbordes Valmore.

"Vilde Du være Dronning, Christine?" Dette Spørgsmaal blev giort af en Olding, som med halv tillukkede Øine sad ved et Schakbræt, hvorpaa Brikkerne vare kastede adsplittede mellem hverandre, efter en lang Times Undervisning i Schak, i hvilken han havde udtømt sin Datters hele Taalmodighed. — „Hjerternes Dronning?" svarede det yndige Barn, uden at løfte sit nedbøiede Hoved fra den sorte Fløielspude, hvor hun knælende madede en lille hæslig Hund, som hun lidenskabeligt elskede. — „Hjerternes Dronning, min Datter! det Herredømme er allerede Dit," gjensvarede i en ligegyldig Tone Ministeren, som ofte aflagde sin Alvorlighed hos den smilende Christine. Han dreiede imellem sine Fingre en prægtig Tobaksdaase, prydet med store Diamanter, som omgave et lille Miniatur-Portrait og Foræring af en meget hæslig Konge; „men," vedblev han, ligesom talende uden Hensigt, „er dette da Din eneste Ærgjerrighed!" — „Hvorledes skulde jeg kunne udstrække den videre; jeg har for Tiden flere Undergivne end jeg har Evne at beherske dem." — „O! o! jeg havde ikke troet, mit Barn, at Du havde Undergivne. Du er idetmindste for klog til at opmuntre deres Hyldinger." — „I Sandhed!" svarede Christine, idet hun klappede den lille Hund, som viste Tænder, „jeg er dem just ikke meget forbunden for de Hyldinger, som de skylde mig. Der gives kun Een i Verden, mod hvem jeg isaahenseende nærer den ømmeste Taknemmelighed!" — Sverrigs første Minister rynkede Brynene. „Hvem er denne Mand, Christine?" — Christine rødmede og betragtede sin Fader med Forundring, idet hun fordoblede sine Kjærtegn mod sin lille knurrende Hund. — Grev Piper gjentog sit Spørgsmaal i en alvorligere Tone: „Hvem er denne Mand, Christine?" — „Hvem skulde det vel være? hvem Anden end Adolph af Hessen, Deres Neveu, kjære Fader!" — „Jeg skulde dog ikke troe, Du har været saa dristig at indgaae nogen Forbindelse med denne Dreng?" — „Dreng.... paa atten Aar, min Fader! han er min ældste Ven; jeg lærer Alt med ham, jeg kan ikke erindre naar jeg begyndte at elske ham; men det er allerede længe siden!" — „Daarskab! I ere opdragne sammen hos hans Moder; det er en reen broderlig Kjærlighed." — „For Alting ikke! jeg vilde være meget bedrøvet, hvis Adolph var min Broder!" — „Han er uden Formue; han har ingen anden Rang end den, hans Officier-Patent og min Velvillie...." — „Deres Velvillie er ubegrændset, kjære Fader! og desuden er han tapper, hoimodig!" — „Min kjære Datter, Du maa glemme ham," sagde Greven, idet han med Ømhed slyngede sin Arm om den endnu knælende Christines Liv. — „Min gode Fader, jeg vil ikke prøve derpaa, siden jeg ikke veed hvorledes jeg skulde bære mig ad dermed; og De holder jo dog selv af ham." — „Ikke nok til at jeg skulde gjøre ham til min Arving." — „Det vil han dog alligevel blive, naar jeg dør, min Fader." — Ministeren betragtede skarpt sin Datters unge blomstrende Aasyn som for at gjennemtrænge det, og den Rynke, en Følelse af Skræk havde fremkaldt paa den faderlige Pande, forsvandt med Lynets Hurtighed. — „Arme Pigebarn," sagde han, idet han klappede hende blidt paa Kinden, „Du er bleven meget forkjælet; jeg har givet Dig for megen Selvraadighed og Frihed! See, derfor forlanger Du nu af mig det Umulige. Vær fornuftig; og for at adsprede Dig en Smule, skal Din Tante forestille Dig ved Hoffet. Du vil faae meget Skjønt at see; Du vil lære at kjende vor unge Konge.... hvis Du er fornuftig!" — „Det Monstrum!" raabte Christine, idet hun reiste sig med Livlighed. „Ham ønsker jeg ikke at see; man siger at han hader Fruentimmer." — „Det er Bagtalelse; han er tvertimod forelsket i eet." — „Er hun smuk?" — „Smuk — og ondskabsfuld — ligesom Du." — „Som jeg!" — Greven begyndte at lee, og Nysgjerrigheden vaagnede hos Christine; hun bemærkede efter et Øieblikks Betænkning: „Jeg har imidlertid aldrig seet ham!" — „Men han har seet Dig; og han siger...." — „Hvad siger han, min Fader?" — „Hvad bryder Du Dig om et Monstrum, som foragter Fruentimmerne?" — „O! men han er Konge — hvad siger han, hvad kan han sige? Jeg vil vide det, min Fader! O! min Fader, sig mig det dog!" — Men Ministeren havde besluttet at tie, og ingen Bøn, ingen Overtalelse af den unge, kloge Christine kunde fravirke ham et eneste Ord. — „Apropos!" udbrød han pludselig, som om han tilbagekaldte i sin Erindring Noget, som han var bange for at glemme, „lad os tale om noget Andet, om en alvorlig Sag; jeg bringer i Aften en Officier hjem med, for at spise til Aften hos mig. Modtag ham vel... Modtag ham med Udmærkelse; jeg har bestemt ham til Din Mand." — „Jeg vil ikke have ham!" raabte Christine, løbende efter sin Fader, som gik ud af Værelset; „naar jeg ikke maa ægte min Fætter, vil jeg døe ugift."

„Gid Kjærligheden maa bønhøre Dig, Cousine," sagde Adolph af Hessen, idet han traadte ud fra de lange guldfryndsede Vinduesgardiner, bag hvilke han for et Øvarteer siden hemmelig havde indsneget sig; „det er sødt at være Spion, for at høre en Advokat som Du føre en saa fortvivlet Sag som min!" — „Fortvivlet!... hvorledes? Slaget er allerede halvt vundet. Min Faders Vrede er som en Foraarsregn! en Solstraale borttørrer den; Du kjender ham ikke, Adolph! Jeg beder Dig: suk ikke, læg ikke saaledes Dine Arme overkors; betragt ikke Himmelen med denne høitidelige Mine; jeg har ingen Lyst til at sukke; jeg attraaer Lykke, Glæde, — et Bal; Velan! Kjærligheden skal stemme Orchesteret, og vi træde lystigt vor Bryllupsdands." — „Haabet bedrager Dig, Christine: jeg kjender Din Fader bedre end Du. Elskede Pige!" vedblev han, idet han næsten med Skræk betragtede hendes Skjønhed, „Du vil ikke have Mod til at bortvise det yndige Legetøi, som han vil give Dig til Bytte for Din Fætters trofaste Hjerte." — Nu saae Christine stivt paa ham og hendes Øine fyldtes med Taarer; men da hun ikke længe kunde fastholde en alvorlig Tanke, forsøgte hun at blive en Smule vred. — „Du troer, saa vidt jeg seer, ikke, at jeg har Resolution nok til at forøge Listen paa trofaste Elskende, og det endogsaa til Trods

for det nyeste Beviis, som Du har tilliſtet Dig paa min Redelighed, Spion." — „Aſtor denne Taare, Chriſtine! jeg er ikke Stoiker nok til at trodſe en ſlig Veltalenhed." — „Hvorfor faaer Du mig til at græde?" ſpurgte Chriſtine, idet hun allerede ſmilede igien; „var det for den barnagtige Fornøielſe at kunne borttorre Taarerne med Dine Læber.... eller var Du virkelig ſkinſyg paa en eller anden indbildt Rival? maaſkee Grev Eriksſon?" — „Eriksſon mishager Dig; ham frygter jeg ikke for, han er desuden ikke rigere end jeg; men, Chriſtine!..." — „Nu vel, Chriſtine! hvorfor ſukker Du endnu?" — „Din Fader vil i Aften bringe Dig en ny Elſker og jeg vil blive forglemt." — „Du fortiener det, fordi Du vover at ahne det, og at fornærme mig med Din Mistanke! men Du er min Fætter..... og jeg tilgiver Dig endnu denne Gang," ſagde hun, idet hun ſtottede ſit Hoved eftergivende og indſmigrende paa Adolphs Hænder, ſom hun holdt i ſine. — „Du elſker mig altſaa virkelig, Chriſtine?" — „Har jeg ikke ſagt Dig det hundrede Gange, Utaknemmelige! Du maatte være bedovet ved Gjentagelſen af et ſaa kort Ord." — „Det er ſaa nyt for mig, ſtore Gud!" — „Velan, vi elſke hinanden, ſee, det er viſt; men naar min Fader ikke vil give ſit Samtykke til vor Foreniug, maae vi vente." — „Og derſom han aldrig vil det?" — „Aldrig! Er der Grund til at frygte det?" — „Chriſtine, jeg frygter det." — „Nu vel! ſaa maa Alt blive ſom nu; Lykken forøges ikke ved Ulydighed." — „Jeg tænker det ſamme... og er Du da lykkelig, Du?" — „Hvilket Spørgsmaal! Jeg ſeer Dig hver Dag; er der da Noget, ſom mangler os?" — Adolph betragtede hende tankefuld, uden ſtrax at ſvare hende; derpaa ſagde han med et Suk: „Jeg finder Dig meget fornuftig." — „Jeg vil ikke ſonderrive en Faders Hjerte!" — „Nei! men mit!" — „Adolph, jeg bliver aldrig Din Kone uden min Faders Samtykke; men jeg gifter mig heller aldrig med nogen Anden; ſee, det er Alt, Alt hvad jeg kan love Dig." — Den unge Kriger glattede ſin Pande, gik hurtigt gjennem Værelſet, og ſtandſede hvert Øieblik, for at betragte den blide Tyran, der ſaa ligegyldig holdt ham i ſine Lænker. Chriſtine forſøgte at holde ſig alvorlig; men to nydelige Smilehuller, ſom gave hendes Mund ſaamegen Ynde, vare nærved paa ny at viſe ſig ved den mindſte Opfordring til hiin hjertelige Latter, der bragte ſaa megen Harmonie i hendes Hjertes Slag. Adolphs Hjerte bankede ikke paa denne Maade; han var en fuldkommen Elſker, hvis ſkinſyge og gjennemtrængende Indbildningskraft kun betragtede Chriſtine ſom en Skat, bevogtet af to Uhyrer, rede til at qvæle ethvert Haab: Ærgjerrighed og Havesyge. — Uvidende om ſin Faders Planer, og i Tillid til ſin elſkede Slægtnings Kjærlighed, ſaae den oprigtige Datter af en gammel Hofmand ikke en eneſte Sky for Fremtiden; hun var tvertimod særdeles fornøiet med ſin Elſkers ſmaae Suurmulerier, idet hans Øine flammede, uden at han vovede at beklage ſig mere. Adolph, ude af ſig ſelv, og for ung endnu til at beherſke de marterfulde Tanker, ſom qvælede ham, ſkjælvede for dermed at forſkrække den uſkyldige Chriſtine, og holdt ſig ſkadesløs ved, da han ikke kunde vække hendes Medlidenhed, at martre ſig ſelv. — „Jeg har været en ſtor Daare!" udraabte han; „jeg fortjener Alt hvad der vil hænde mig. Ved Himlen! at have taalt, at en ufornuftig Lidenſkab bedaarede mig! Lad ſkee hvad der vil, det maa have en Ende; jeg vil ikke betale min Gjeld til Din Fader, med at berøve ham ſit eneſte Barn. Farvel, Chriſtine! Jeg gaaer til mit Regiment; jeg gjør Regning paa, at et godt Feldtſlag vil have Medlidenhed med mig; idetmindſte vil Du vel tænke med en Smule Bedrøvelſe paa Din tabte Ven." Hans Stemme ſkjælvede, Chriſtine udſtødte et Skrig, og Taarer ſtrømmede fra hendes Øine; thi Adolph ſank for hendes Fødder, bedende hende om Tilgivelſe, idet han ſelv tilgav hende. Hiin krigerſke Beſlutning opløſtes ligeſom Blyet i Ilden, og de unge Elſkende adſkiltes, beſjælede af en endnu mere lidenſkabelig Kjærlighed.

Var Adolph virkelig for hurtig i at mistvivle om Lykke for ſin Kjærlighed, ſaa var Chriſtine ligeſaa langſom i at troe, at nogen Modſtand alvorlig ſkulde forhindre Opfyldelſen af hendes Ønſker. Hendes Magt over Faderen var ſtor, men den var ikke uden Grændſer; vel herſkede hun ſom uindſkrænket Dronning i deres indre Huusvæſen, hvor hendes Smag, hendes Tilbøieligheder og hendes Luner bleve raadſpurgte i alle Ting, men længere naaede hendes Magt ikke. Det er denne Magt ſom enhver mægtig Mand, hvis Sjæl er opfyldt af høie Planer, gjerne afſtaaer til en Qvinde. Men enhver politiſk Sag var iøvrigt en ſand forbuden Frugt for Chriſtine, Diplomaten taalte ingen qvindelig Stemme i Statsſager. Imidlertid havde han en kort Tid aabenbaret mange af Hoffets Nyheder for ſin Datter, og altid roeſt den unge Konge, hos hvem han ſmigrede ſig med at være den eneſte Favorit, da han daglig høstede de ſtørſte Beviſer paa hans Gunſt. Det er følgelig let at forklare ſig, hvorledes denne krigerſke Fyrſte, hvis tidlige Erobringer havde opfyldt Europa med Forbauſelſe og Beundring, havde, ledet af en Nysgjerrighed, ſom var aldeles ny hos ham, ladet ſig hemmelig indføre hos den ſkjønne Chriſtine, og ved hvilken Indflydelſe han, til Trods for ſin erkjendte Modbydelighed for det Kjøn, ſom ikke gaaer i Krig, befandt ſig imellem en ung, eenſom og elſkværdig Piges ſkjulte Beundrere. — Dette første Held havde mægtigt forhøiet hendes Faders ærgjerrige Drømmerier. Han var desuden ikke ſaa ufornuftig at antage, at den unge Konge, ſom havde begyndt ſin Regjering med at krone ſig ſelv, hvis kraftige Villie havde bekjæmpet Danmarks, Sachſens og Ruslands forenede Kræfter, nogenſinde vilde nedlade ſig til frygtſomt at raadſpørge Hoffernes Etiquette i Valget af en Gemalinde; hvad kunde fra det Øieblik forhindre Grev Piper fra at vænne ſig til at ſee i ſin rige og ſkiønne Arving den tilkommende Dronning af Sverrig?

(Fortſætte

Theatret.

Naar man i en Stad, hvor Theatret var overladt til en privat Entreprise, havde to Digtere ſom Adam Oehlenſchläger og Henrik Hertz, der hver havde indleveret et dramatiſk Arbeide til Opførelſe, der vilde ſikkert Beſtyrelſen troe at handle i ſin og Publikums Faveur ved at ſætte alle Seil til, for at bringe ſaadanne

Arbeider i Scenen snareſt muligt. Men naar, som hos os, Theatret er kongeligt: der handler naturligviis Bestyrelsen efter ganske andre Grundsætninger, og det faaer næsten Udseende af, at Vedkommende gjøre Alt for at vise, at Kongens og Folkets Interesser ikke engang i Kunstens Rige ere forneelige. Uagtet det alt fra indeværende Saisons Begyndelse var bekiendt, at hver af de ovenfor nævnte Digtere havde fuldendt et nyt dramatisk Digterværk og at Theatret var kommet i Besiddelse deraf, har man dog indtil Dato, altsaa i Theateraarets 4de Maaned, ikke fundet det raadeligt at foretrække disse Originalers Indstudering og Opførelse for de fra fremmed Grund forplantede Arbeider, Publikum kun har faaet altfor god Leilighed til at blive bekjendt med. Et Stykke, der saaledes værdigen slutter sig til de franske Fabrikarbeider, hvormed vi i denne Saison ere blevne regalerede, er den sidste Nyhed, som i forrige Uge begyndte sin ephemeriske Flugt over Scenen. En Ægtemand, der af et Brev lader sig forlede til at fatte Mistanke om at hans Datter ikke er hans, men kun hans Kones Datter, og siden igjen af et andet Brev bliver oplyst om, at hans Hanreiskab, hvad Datteren angaaer, kun var udi egen Indbildning — see her Indholdet af dette Product, man har fundet værdigt at omplante paa dansk Grund, og det paa en Tid da man ivrer imod **Paul de Kock**, ja, da der er udgaaet en Banstraale fra Trykkefriheds-selskabets Skriftcommittee mod denne Forfatter. Og dog er Stoffet til dette Stykke, der har faaet Navnet „**Stella**," i det Væsentlige det samme som af **Paul de Kock** er behandlet i den saameget udskregne **Henry Blemont**, eller **Hanreien**, og maa det eno tilstaaes, at der i denne Roman virkelig findes Ting, der saare den moralske Følelse stærkere, end Plumpheden af Behandlingen i det nævnte Stykke saarer den æsthetiske, saa saaer denne igjen paa den anden Side hos **Paul de Kock** en saadan Satisfaction, i det Lune, den Vittighed, ja ofte endog ved de sande poetiske Steder, denne Roman indeholder, at vi ikke kunne indsee hvilke Fortrin, der hos det nævnte Arbeide have bevirket, at det har fundet Naade for Theatercensorernes Øine. At see og høre en bedragen Ægtemands Lamentation over at han er ført bag Lyset, har dog vistnok kun saare lidet Rørende ved sig, og at han siden føler sig fuldkommen tilfredsstillet ved at erfare, at hans Stella „**virkelig er Kjød af hans Kjød og Blod af hans Blod**," som han i sin Glæde yttrer sig, kan dog umulig være tilfredsstillende nok for Tilskuerne, der, uagtet denne Forvisning om hans Paternitet, dog forblive i den Formening, at hans Hustru desuagtet var ham utro, Noget, som det efterladte Brev ikke blot ei bestrider, men tvertimod yderligere bekræfter. Det Eneste, der ved dette Stykke torde være vundet, er, at vi, til Erstatning for alle de Lystspil, vi i den senere Tid ere blevne opvartede med, og som vare til at græde over, nu endelig have faaet et rørende Drama, der er til at lee ad. — Hr. **Nielsen** vidste at give den stakkels, bedragne Ægtemand med saa megen ægte Følelse, at han derved satte alle Lommetørklæderne i 1ste Etage i Bevægelse, og vi troe derfor, at han gjerne kunde have ladet sit eget blive i Lommen, hvor Læsningen af hans Ægtefælles efterlaote skjændesvangre Breve aipresser ham Taarer. — Mad. **Holst** gav den af sin Fader forskudte, resignerende Stella med megen Sandhed, og vi ville kun ønske, at hun altid maa være ligesaa heldig i Opfatningen af Characterer, der afgive en værdigere Gjenstand for hendes Studium. — Hr. **Phister**, som den gamle Notar, vilde ikke tiltale os; der var ingen rigtig Holdning i Gjengivelsen af denne Charakteer, og Klokkeren fra Grenaa, samt den gode Hr. Grandet fra „Frieren og hans Ven" stak for ofte frem. — Den unge Hr. **Hansen** viste ogsaa i sin Rolle som den unge Søofficier, at han ikke er uden Talent; men vi troe at baade han og Rollen havde været bedre tjent med, at den var kommen i en Andens Hænder; især skadede hans altfor ungdommelige Udseende, og svækkede paa flere Steder Virkningen.

Vi have ikke tidligere havt Leilighed til at omtale en anden Debutant, der for nogen Tid siden optraadte som Bødkeren i Syngestykket af samme Navn, Hr. **Foersom** jun. — Ligesaa bravt det er, naar den unge Maler, førend han vover sig til at udføre et Billed, der er opstaaet i hans egen Phantasie, først søger at gjøre sig bekjendt med de ældre Mesteres Arbeider, og, ved at afcopiere dem med al mulig Nøiagtighed, øver Haanden og Øiet, og erhverver og den Færdighed i Penselens og Farvernes Behandling, der er ham saa nødvendig for siden selv at kunne virke med Selvstændighed, saaledes skulde det synes at være ligesaa rigtigt for den vordende Skuespiller at vælge sig et Mønster, og, ved at gjengive et fuldkommen tro Billede af dette, tillige at godtgjøre, at han har Kald til det valgte Studium. Men dette er ikke saa i sig selv. Vi mene, sit det netop er en af de farligste Veie, den unge Skuespiller kan betræde, der saare let kan blive en Afvei, han aldrig vender tilbage fra: ved en nøiagtig Copiering at ville godtgjøre sit Kald til Kunsten. Vel er det sandt, at en god Copie er bedre end en daarlig Original; men hermed er endnu saa saare lidet indrømmet. Saa rigtigt det er at danne sig efter gode Mønstre, saa galt er det at ville begynde med at efterligne eet; thi den unge Begynder, der er i Besiddelse af det Talent at kunne efterligne, et Talent, der vel er anvendeligt for Skuespilleren, men dog altid bliver et underordnet, mangler endnu altfor meget Indsigt til at kunne benytte dette med den fornødne Skjønsomhed. Han griber derfor sit Forbillede i hele dets Totalitet, med alle dets Fortrin, men ogsaa med alle dets Smaareil, og da det altid bliver vanskeligere at gjengive Fuldkommenhederne end Manglerne, saa kommer som oftest Leligheden først ret til at falde i Øie ved Fremhævelsen af disse. Men selv hvor Efterligneren har været heldig nok til at undgaae denne Fælde, vil det dog altid koste ham stor Vanskelighed igjen at arbeide sig ud af det Aag, hvorunder han frivillig har begivet sig, og den engang tilvundne Maneer, vil maaskee for stedse, selv om han skulde erhverve sig Selvstændighed, hænge ved ham som en ubehagelig Følgesvend. Saa naturligt det derfor maatte være, at Hr. **Foersom** jun., ved sin Optrædelse i Bødkerens Partie, maatte vælge sig sin Broders ypperlige Opfatning af denne Rolle til Mønster, og saa let hans paafaldende Lighed med denne maatte gjøre ham det at benytte denne Lighed til at gjengive os et Billede af ham, et Billede, hvis frappante Lighed vi oprigtig tilstaae aldrig at have seet Mage til, saa maae vi dog paa det Varmeste, for det Talents Skyld, som vi troe at have opdaget hos ham, lægge ham paa Hjerte, vel at vogte sig for, i det rundelige Bifald, hvormed man modtog dette hans Prøvestykke, at see en Spore til, fremdeles ved en slavisk Efterligning af sin yndede Broders Maneer, at søge at uddanne den meest underordnede Deel af dette Talent, paa al ægte, fremadstræbende Kunsts Bekostning. — **W** —

Nyheder.

Som man erfarer, vil **Nytaarsgaven fra danske Digtere**, der ifjor oplevede sin 4de Aargang og da ved en saa yndet Digter som **Christian Winthers** Tiltrædelse som Medudgiver lovede at bringe og tildeels allerede bragte et i Sammenligning med de første Aargange endnu riigere, skjønsomt valgt Udbytte af vor Poesies friskeste Blomster — **ikke faar blive fortsat.** Vi beklage dette, og det saameget mere, hvis Grunden dertil, som det siges, skulde være **den**, at den driftige Forlægger ikke længer finder sin Regning ved dette Foretagende, skjøndt det er det eneste af denne Art, som i de sidste Aar her i Landet er kommet for Lyset. I Sandhed, torde man heraf drage nogen bestemt Slutning til Almeenhedens Interesse for vore yngre Digtere (thi af disse især var det jo, at hiin Nytaarsgave fostredes og blev holdt ilive), saa vilde der hos os kun være lidet trøstelige Udsigter for Poesien, lige meget hvad enten man nu vil søge Skylden herfor hos Digterne, Publikum eller hos begge Parter. Jaltfald kunde de første da vel neppe siges frie for den Anke, at de ikke nokſom leve i deres Tid og **med** den, og at de nuvnligen enten have viist sig næsten ganske uberørte af de Interesser, der mægtigst have grebet og bevæget den, eller have misforstaaet disse. Vilde man søge et yderligere factisk Beviis for Tilværelsen af et saadant Misforhold, saa frembyder et saadant sig netop i dette Øieblik af sig selv. Det er nemlig ingenlunde umærkeligt, at paa samme Tid som „**Nytaarsgaven fra danske Digtere**," af Mangel paa Kjøbere ikke kan udkomme, er en „**Poetisk-politisk** Nytaarsgave" kommen for Lyset og har fundet saamegen Understøttelse hos Publikum, at den endog før sin Fremtrædelse var dækket ved Subskription. Og, hvad Mere er, begge Dele er skeet, ihvorvel **hiin** indeholdt Arbeider af saagodtsom alle vore **bekjendte Digtere**, men **denne** kun bringer Opuscula af **en Anonymus**, der endog, som han selv antyder, er reent udenfor Lauget — en Autodidact. Det kan naturligviis ikke være vor Mening her at ville sammenstille de to nævnte Nytaarsgaver ihensende til Indhold og digterisk Gehalt — en Sammenstilling, Autor af den sidstnævnte med Føie vilde frabede sig. Vi have kun villet gjøre opmærksom paa et Factum, og paa Sagen, som er den: at den anonyme Nytaarsgaves Forfatter har vidst at gribe de Akkorder, der netop i vor Tid finde meest Gjenklang hos Folket. At han isaahensende ogsaa i det Hele har været heldig, viste allerede det Bifald, hvormed flere af Digtene i sin Tid optoges, da de første Gang trykkes i „Den Frisindede" — og som ogsaa nærmest maa have foranlediget den Gunst, hvormed Samlingens Udgivelse nu er bleven modtaget i Publikum. — Ihensende til den ydre Udstyrelse har denne Nytaarsgave det tilfælles med den **Holst-Wintherske**, at den er prydet med et Portrait; men istedetfor at Digter-Nytaarsgaven bragte os Billedet af en Digter, bringer den poetisk-politiske os Billedet af en Publicist. Skade, at **Johannes Hage** ene haves portraiteret i en efter **hans Død** (af Prof. **Freund**) modelleret Buste — vi maae saaledes her savne Udtrykket i hans kloge, ærlige Blik, ligesom Masken eiheller har kunnet bevare os hans Træk i deres fulde Reenhed og Troskab. Tegningen til Staalstikket er naturligviis efter Busten, og den er i det med Nytaarsgaven følgende, af Hr. Kobberstikker **Schöler** stukne, Portrait tro gjengiven.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(My Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 16de December 1838. № 46.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Kongens Kys, Novelle af Madame Desbordes Valmore (fortsat.) — Theatret. — Nyheder.

Kongens Kys.

Novelle, af Madame Desbordes Valmore.

(Fortsat.)

Alt gik følgelig sin naturlige Gang; Kong Carls halvt aabenbarede Beundring af hendes Yndigheder undlod ikke at gjøre et levende Indtryk paa en ung Qvindes Stolthed; hun vidste, at hun var smuk, men en Konges Ynde har en ubeskrivelig Værdie for hele Verden; denne yndige Drøm opfyldte hende med en levende Munterhed, som til samme Tid var saa uskyldig, at netop det Samme, som ikke vilde have kunnet soutinere sig i en ærgjerrig og listig Aand, forøgede den uimodstaaelige Tillokkelse hos en ung oprigtig Pige, der elskede Pragt, henreven af en Udmærkelse, som retfærdiggjorde Adolphs Lidenskab, uden at forstyrre hendes Uskyld. Maaskee var hendes Kjærlighed til ham kun mere fuldkommen, mere tro, mere stolt: hun saae kun i det Fjerne alle disse Blikke fæstede paa hende, for at sige til ham i et eneste Blik: „Jeg giver Dig dem Alle!“ Det var alene naar han nærmede sig hende, at hendes Stemme skjælvede, at Glandsen i hendes Øine duggedes, og at hendes Hjerte bankede af en uovervindelig Sympathi. Christine skulde ikke have villet døe for sin Kjærlighed, men hun vilde leve for den, og med Magt adskilt fra Gjenstanden for denne rene og oprigtige Følelse, vilde den sikkert for bestandig have efterladt hos hende Præget af et smerteligt og uudsletteligt Indtryk. Men dette maatte ikke skee, de skulde bestandig være samlede, og til Trods for hendes urolige Elskers Ængstelser, drev en tiltrækkende Kraft, som hun kun saare lidet havde bekjæmpet, hende uimodstaaelig hen for Speilet, hvor hun i lang Tid betragtede sig, som for at see, hvad vel en Seierherre kunde finde saa tiltrækkende i saa spæd en Legemsbygning, der saa lidet lod sig sammenligne med hans vilde Erobringer. Hun gjenkaldte sig derpaa sin Faders Befaling, at gjøre Honneurs ved det Gjæstebud, som han om Aftenen vilde give til Ære for en ny Ven, og efterkommende nøie denne Befaling, tilføiede hun i sin egen Prydelse Alt hvad der kunde forøge den i sit Barns Skjønhed ganske indtagne Faders Stolthed. Og see, da hun traadte ind i den ved hendes Omsorg hyggeligt varmede og duftende Sal, hvor Aftensmaaltidet med en beundringsværdig Pragt var tilberedet for den rige Minister og hans eneste Gjæst, syntes hun henrivende nok for et heelt Hofs Tilbedelse. — Intet kunde derfor beskrive den muntre Christines Forundring og Vrede, da hun, istedet for en ansect Fremmed, som hun ventede at forbause ved sine Yndigheder, i den Mand, som, da hun nærmede sig, paa en keitet Maade reiste sig for at føre hende til Bords, gjenkjendte den forhadte Erikson, den eneste Gjenstand for hendes Afsky, Maalet for hendes lystige, ondskabsfulde Spotterier. — „Hvad mon der dog gaaer af min Fader i Aften, at han saaledes vil gjøre sig lystig over mig,“ tænkte hun ved sig selv, idet hun fra Siden betragtede denne kun altfor velbekjendte Skikkelse. „O! det er rigtignok ham!“ vedblev hun ganske sagte, idet hun undertrykte et Suk og en lidet sømmelig Lyst til at lee, som kom i Strid med hinanden. „Hvad mon dog denne hæslige Capitain vil mig, han med sine store porcelainsblaae Øine, og det gule Haar friseret à l'enfant!“ — Hendes naturlige Afsky overdrev virkelig Intet i dette smagløse Portrait, hun udkastede af den unge, høie Mand, som, med sit hele prydløse, forvovne Væsen, stod for hende, med sin Kjæmpenæse, sine med en stærk Rødme farvede Kinder og en uhøflig Dristighed i sine krigeriske Blikke, som syntes at gjøre Angreb paa den følsomme Stoltes Yndigheder og svagtsynlige Forstemthed. Han var i nogle faa Uger bleven Ministerens bestandige Gjæst, med hvem han ofte indelukkede sig hele Timer. Det var forgjæves, at Christine, i Fortvivlelse over den spildte Møie, hun havde havt ved sit nydelige Toilette, reent gjorde Afkald paa at taale hans Galanterier og vulgære Beundring. Denne krigeriske Maskine var kommen og gaaet hende forbi i sex Maaneder, uden at han ved sin Bortgang havde værdiget hende saameget som en Hilsen. Det Eneste, som stundom afbrød hans dybe Alvorlighed, var en Skoggerlatter over hans egne Ord, der vare ligesaa plumpe som han selv. I den Tvang, hvori Agtelse for hendes Fader holdt hende, syntes Christine hvert Øieblik at lede om, udaf hvilken Dør hun bedst kunde undslippe den med Harme blandede Kjedsomhed, som en saadan Beilers Nærværelse voldte hende. Idet hendes Hjerte, der var fuldt af et yndigt Billede, tirredes ved denne barske Rivals stolte Indbildninger, var hun ofte nærved at springe op og udbryde: „Grev Erikson, skaan mig dog!“ Og retsom om den utaalelige Erikson havde havt Kundskab om de fjendtlige Tanker, som han indskjød, bestræbte han sig pludselig for at gjøre Afkald paa den Anseelse, hans ærefulde Stilling kunde gjøre Fordring paa, og at bane sig

en ny Vei til den skjønne Tauses Naade, og spurgte hende heftig: „Hvad synes Dem om Alexander den Store!“ — Christine kunde ikke bare sig for at lee den alvorlige Spørger lige op i Øinene. „Jeg har aldrig tænkt over Alexander den Store,“ svarede hun; „jeg erindrer mig kun, at jeg ved at læse hans Historie frygtede for ham som for en Gal eller Rasende.“ Erikson talte med Begeistring til Fordeel for det meest forbausende Mod, som Verden nogensinde har beundret. — „Naar han havde været ligesaa overordentlig klog, som han var herskesyg, saa vilde han have lært at beherske sig selv førend han lærte at beherske Verden.“ — Erikson rødmede lige op til sit glødende friserede Haar, og svarede næsten med Hidsighed: „Kan en Qvinde udgrunde den ædle Ærgjerrighedsfeber, som styrter en modig Mand i en Hob af Farer, og bringer ham til at foragte Livet med alle dets kjedsommelige Nydelser, for at fortjene en udødelig Hæders Krone!“ — „Nei,“ svarede hun ganske troskyldig, „jeg har ikke denne Feber, og overhovedet Intet tilfælleds med Voldsmænd. Hvis jeg kunde hige efter et berømmeligt Navn, vilde jeg erhverve mig det ved Folkets Velsignelser. Ja, min Fader! Ja!“ vedblev hun, uden at adlyde Ministerens truende Blikke, som befalede hende Taushed. „Jeg vil hellere at Menneskene skulle leve for at velsigne mig, end doe idet de forbande mig. De ere afskyelige, disse Mandrabere! Nei, lad os ikke tale om dem, mine Herrer, uden for at bede Gud befrie Jorden for dem!“ — „Barn!“ mumlede Ministeren, som paa Pinebænken, idet han fyldte den forundrede Eriksons Glas og bestræbte sig for at adsprede ham. „Paa Alexanders Hæder, Greve!“ — „Vel talt,“ raabte Krigeren, idet han druknede sin Vrede i den delikate Viin. „Velan, lille Vildkat! paa Alexanders Hæder!“ Med disse Ord stødte han sit Glas saa heftigt mod den skjønne Christines, at det brast itu.

„Jeg torster ikke efter slig Hæder!“ svarede den Gjenstridige. „Jeg vil aldrig drikke paa disse ondskabsfulde Væseners Sundhed, som skjule en Tigerhud under Purpurkaaben.“ — „Naadige Herre! naadige Herre!“ afbrød Hofmanden hende, forskrækket over sin Gjæsts Harme, hvis Øine gnistrede som en Sabelklinge; „kan en lille Piges lystige Indfald sætte Deres Blod saaledes i Kog? Hun er endnu naragtigere end hendes lille Hund, som ustraffet kan bide i hendes Fingre, der ere saa spinkle som Svovlstikker. See bare!“ vedblev han ligegyldig, medens Krigerens Harme lagde sig ved Synet af den spæde lille Haand, som man næsten kunde skjule under hans borstede Knebelsbart. „Hendes Kundskab om Krigen strækker sig ikke videre end til Gangen i Schakspillet; dette snevre Rum er hendes Kampplads,“ vedblev han, idet han nærmede sig Bordet, hvorpaa dette Eriksons Yndlingsspil stod opstillet. „Hun strider der saa tappert som den modigste General, saa at selv en gammel Krige som jeg maa finde en Ære i at kunne bevinge den haardnakkede, egensindige Qvinde.“

Der var efter al Sandsynlighed Intet, som bedre egnede sig til at gjøre den nylig lidte Uret god igjen hos den fornærmede Erikson, end Udsigten til et Parti Schak; han vendte sig mod det spottende, opbragte Barn, og tilkastede hende, høfligere end hun troede ham istand til, en Udfordring til en Kamp med sig. „Men naar jeg nu slaaer Dem af Marken?“ svarede hun, idet hun igien paatog sig hele sin Munterhed. — „Det er ikke alene her, at jeg skal overvindes af Dem, skjønne Ondskabsfulde!“ sagde han, idet han saae hende stivt i Øinene og trykkede hendes Haand, saa at hun var nærved at skrige. Christine rødmede og slog Øinene mod Jorden, efter først at have kastet dem med stolt Foragt paa den ubehændige Forvovne; men Isen var bristet, den næsten døde Sommerfugl udbredte atter sine Vinger, og han mødte dette haanligstolte Blik med en Mistroe, som var krænkende nok for hendes Redelighed. — „Der er mere Liv i denne Automat end man skulde troe,“ tænkte Christine forvirret, „og min Fader tvinger mig til at spille et for mig saa truende Spil.“ Hun skjulte med sin Haand sin stærkt blussende Kind, og bestandig med Øinene fæstede paa Schakbrædtet, besluttede hun ved det første uheldige Træk at spille saa slet som muligt, for at qvæle sin Modstanders Stolthed. Men denne Omhu var unyttig. Den lille Kampplads rystede under den bevægede Eriksons Hænder; han kjendte neppe Brikkerne, men skjød dem paa kryds og tvers; hans hensigtsløse Træk bleve saa lette at modspille, at den nylig begyndende Lærling, med den uskyldige Glæde, som et uventet Held giver, triumpherende raabte: „Schak for Kongen ved Dronningen.“ — „Grusomme!“ raabte Greven idet han slog Haanden midt imellem Brikkerne, saa at de faldt om i Uorden; „vil De gjøre Kongen til Deres Slave?“ — „Jeg forbyder ham jo ikke at frelse sig!“ sagde Christine, forfærdet over Eriksons Raahed, og forundret over sin Faders Rolighed, som saae paa Alt med et venligt Smiil. „Det er umuligt at finde Rede heri,“ sagde hun, idet hun forsøgte igjen at opstille Kongen, Dronningen og Officiererne, som laae blandede i en skrækkelig Uorden. — „Forsøg det ikke! forsøg det ikke!“ skreg Erikson, som ude af sig selv, idet han stødte saa heftigt til Schakbrættet, at det faldt ned paa Gulvet. „Loddet er kastet, De har gjort mig schakmat.“ Strax derpaa, ligesom fortrødelig over sin Heftighed og den Magt, som han havde ladet den faae over sig for en saa ubetydelig Ting, gik han bort, med en Mine som det frygtsomste og svageste Menneske af Verden, idet han, paa Veien forviklede sine Fødder i sin Sabelskede og forbandede sin Ubehændighed, saavelsom Kjærligheden, der alene var Skyld deri.

(Sluttes i næste Nr.)

Theatret.

Efterat Jfr. Andersen flere Gange er fremtraadt for det kjøbenhavnske Publikum, uden at dette har havt Leilighed til at vise hende den Opmærksomhed og Opmuntring, som hendes Talent udentvivl fortjener, er hun endelig i Løverdags (den 18de ds.) optraadt i en af de saakaldte Knaldroller: **Pariserdrengen.** Vi have altsaa nu havt Leilighed til at see fire forskjellige Subjecter i denne Rolle

og vi tage ikke i Betænkning at tildele Jfr. Andersen Palmen. Vi vide meget vel, at der vil reise sig et forfærdeligt Skrig hos alle Hr. Francisques mange Forgudere, allerede over det Forvovne i at sammenstille en Debutantinde med denne Skuespiller. Vi ville derfor strax gjøre opmærksom paa, at det naturligviis slet ikke kan være vor Hensigt at anstille en Sammenligning mellem to saa grundforskjellige Opfatninger som den nærværende Fremstillerindes og hiin franske Skuespillers. Men ved Udtalelsen af hiin Mening ville vi kun have tilkjendegivet, at Jfr. Andersens Fremstilling forekommer os at være den, der hos danske Tilskuere maa have Fortrinnet, fordi den af disse baade maa ansees at være meest naturlig og meest elskværdig. Hendes næste Rival, den tydske, vi vide ikke om vi kunne kalde hende Skuespillerinde, Demoiselle Schulz, tør vi vel sætte hende over, uden nær saa meget at frygte for Opposition. Vel kan man ikke nægte, at denne var i Besiddelse af det Talent, ganske at fornægte al Qvindelighed; men denne Fornægtelse skete ogsaa i den Grad, at man havde fuld Aarsag til at ønske den betydeligt indskrænket. Derimod viste hun, saavel ved denne som ved sine øvrige Fremstillinger, en saa total Mangel paa Kjendskab til Deklamation og derimod en saadan Overflødighed af falsk Følelse, at vi kun have nævnet hende her, for ret at vise Contrasten i de forskjellige Fremstillingsarter, af hvilke dog hver har været istand til at finde sit Publikum. Sin Forgængerinde paa den danske Scene behøver Jfr. Andersen ligesaa lidt at frygte for at sammenlignes med; thi Jfr. Petersen's Udførelse af denne Rolle var sikkert den mindst heldige af denne talentfulde Skuespillerindes Fremstillinger. — Saa meget som vi ellers glæde os ved i „Pariserdrengen" at have faaet Leilighed til at bestyrke den Mening hos os, at Jfr. Andersen under en ombyggelig Veiledning vil kunne blive en sand Vinding for vor Skueplads, saa meget maae vi paa den anden Side beklage, at hun ved denne sin Optræden har foraarsaget Fremdragelsen af et Produkt, som man langt hellere maatte ønske nedsænket i evig Glemsel; thi vi ere, som Hvermand veed, i den senere Tid saa rigeligt blevne opvartede med Variationer paa det franske Yndlingsthema, der ogsaa gaaer igjennem dette Arbeide, at vi maae takke Gud hver Gang een af dem synes at være udspillet. — Vi kunne ved denne Leilighed ikke undlade at gjøre opmærksom paa Hr. Instructeur Nielsens fortræffelige, med den høieste Sandhed gjengivne gamle General. At der i de mange prosaiske Declamationer, der ere lagte denne Person i Munden, men som hos Herr Nielsen fordetmeste forvandles til oratoriske Blemster, dog ogsaa findes Bemærkninger, der ikke fortjene at blive upaaagtede, og som, hvor de fremhæves med den Kraft og Følelsens hele Fylde som hos Hr. N., ikke kunne forfeile deres Virkning, derom afgav den „enthusiastiske Jubel" — for at bruge en ci-devant Dramaturgs Yndlings-Udtryk — hvormed det Sted blev modtaget, hvor Generalen foreholder sin Søn dennes Urærdighed til det Hæderstegn, han bærer, og idet han erindrer ham om, at det ikke er givet ham for hans Fortjenester, men kun for at smigre Faderens Forfængelighed — et talende Beviis. — Ogsaa Mad. Holst viste en høist agtværdig Bestræbelse for at vække vor Deeltagelse for den forførte Pige, og vi maatte beundre den Sandhed og dog den Delicatesse, hvormed hun gjorde Broderen den afskyelige Tilstaaelse.

Ligesom „Pariserdrengen" nærmest er skreven for at give den berømte franske Skuespiller Bouffée Leilighed til at glimre i Hovedrollen, uagtet han alt er en Mand til Aars, saaledes skylder vel Operetten „Et Eventyr i Rosenborg Have" tildeels en lignende Anledning sin Tilværelse. Den Lykke, Heibergs „Aprilsnarrene" gjorde, og som vel fornemmelig skyldes den fortrinlige Fremstilling af det halvvorne Par, der udgjør Hovedpersonerne i denne Vaudeville, gav sandsynligviis Forf. Lyst til at forplante disse Characterer andetstedshen, og saaledes med nogle Modificationer lade dem vinde fornyet Interesse. Skjønt nu „Et Eventyr i Rosenborg Have" ved sin Fremkomst vandt en ligesaa livlig Udførelse, som hans tidligere Vaudeviller, og skjøndt dette Stykke fremfor disse havde det særegne Held at optræde i Selskab med en saa herlig, characteerfuld og original Musik, som den, Weyse har componeret til denne Operette, saa har det dog ikke kunnet vinde Publikums Bifald i den Grad som dets ældre Søskende, og det fortjener det heller ikke; thi det er uden al Tvivl det svageste af alle Heibergs dramatiske Arbeider — det skulde da være med Undtagelse af „Den 28de Januar". Med al Agtelse for Hr. Prof. Heibergs fine Distinction mellem Vaudevillen og de øvrige Skuespilarter, gad vi dog nok vidst, hvad Forskjel der skulde være imellem „Et Eventyr i Rosenborg Have" og de øvrige Vaudeviller, naar man, istedetfor at benytte Weyses Musik, indrettede Sangen til bekjendte Melodier — anden end den, at Stykket er langt slettere?! Et uslere Comoediegiftermaal end det imellem Humlegaard og Frederikke er der vel saalænge Verden har staaet ikke blevet tilveiebragt, og dette Partie kan kun overtræffes af det væmmelige Ægtepar, Forf. har dannet af den gamle Podagrist og den elskværdige Jordemoder, som denne i Forveien „saadan har levet med". Kommer hertil nu de af bemeldte værdige Par constituerede Avisfriere, der, for at fuldende Løierne, ogsaa blive gifte, og endelig den skinsyge Secretair, der, for ret at kunne øve sig i sin Passion, selv gjør Alt for at nære den, saa have vi her et saa smukt Fiirkløver af Unatur, at det ikke kan ønskes bedre. Istedetfor de mangfoldige franske Frivoliteter, vi fordetmeste underholdes med, faae vi her forøvrigt til Afvexling en saadan Velsignelse af danske Platheder, at vi ogsaa i denne Henseende holdes fuldkommen skadesløse. Vi behøve vel ikke at anføre Exempler; thi Forf. har gjort alt Muligt for selv at fremhæve dem, ligefra Mad. Sommers Bemærkning, at „der ere Mange, som ere ligesaa bange for Jordemødre som for Skorsteensfeiere" og til Peters og Christines Deliberationer om de gode og de slette Aaringer, hvilke han endog selv har fattet en saadan Kjærlighed til, at han ved Slutningen har fundet det hensigtsmæssigt at give en tydeligere Commentar derover. Dog, vi behøve vel ikke at anføre flere Beviser for, at Forf.'s Smag, som vi, paa hans egen Forsikkring, maae antage at være særdeles correct, just ikke altid har været tilstede, for at forhindre at Naturen gik over Optugtelsen. — Weyse, der alt i Sovedrikken viser, i hvilken udmærket Grad han forstaaer at behandle det comiske Udtryk i Musiken, har ogsaa i denne Operette lagt et saa rigt Lune for Dagen (som Expl. nævne vi kun den uforlignelige lille Duet: „Stille Du skal Dig her paa Bænken sætte"), at det vilde være ønskeligt, om nogen af vore Digtere vilde give denne herlige Componist Leilighed til oftere at berige Scenen med lignende Frugter af hans eiendommelige Genie. — Hvad Udførelsen af Stykket angaaer, da vide Størstedelen af de Spillende saaledes at benytte deres Talenter, at de burleske Situationer, hvoraf det er sammensat, ikke kunne Andet end fremkalde en, kun hist og her ved de kjedsommelige erotiske Steder afbrudt Lungerystelse. Vel staaer afdøde Frydendals „gamle Vinter" endnu altfor levende for os til at vi over Hr. Foersoms vistnok høist originale Fremstilling af samme Person skulde kunne glemme hiin comiske Mester; men vi ere derfor langtfra ikke blinde for det Fortjenstlige i nærværende Fremstillers Udførelse. Er den end ikke gjennemtrængt af det overgivne Lune, som man især i saadanne Carricaturer saa gjerne saae Frydendal give frit Spillerum, saa er den derimod, som alle Hr. Foersoms Fremstillinger,

ypperligt vedligeholdt, Noget, hvori denne Comiker vel især torde have sin Styrke. — Vi ville med Fornøielse indrømme, at Md. **Winslow** med megen Sandhed veed at gjengive den giftelystne Rappenskralle, der er skildret os i denne Jordemoders Skikkelse, men vi maae aabenhjertigt tilstaae, at vi have en saadan Modbydelighed for denne uqvindelige, al Delicatesse saarende Characteer, at vi umuligt kunne glæde os over denne naturtro Gjengivelse. — Hr. **Rosenkildes** originale Opfatning af Characterer, som Peters, et Genre, som han selv har indført paa vor Scene, er saa almindelig anerkjendt, at den kun behøver at nævnes, for at tilbagekalde Erindringen af den kostelige Morskab, han derved har skjænket os. — En fortræffelig Pendant hertil er Fru **Heibergs** Christine, og den fortjener saameget mere Paaskjønnelse som Vanskeligheden i at fornægte sin Personlighed unægtelig er saa meget større for en Kunstnerinde som hende, der aldrig tillader sig at lade sine Characteertegninger overskride Delicatessens Grændser saameget som et Haarsbred. — Mindre tilfredsstillende forekommer os den anden Halvdeel af Stykkets Personer, hvilke det sikkert ogsaa er betydeligt sværere at afvinde en interessant Side. — Bedst lykket er Hr. **Kirchheiners** jaloux Secretair; men denne Skuespiller har desværre i den senere Tid saa ganske maattet gjøre Afkald paa at kaldes Sanger, at dette Savn heller ikke i dette lille Parti kunde undlade at virke forstyrrende paa Ensemblet. — Hr. **Waltz** vilde vist bidrage Meget til at Humlegaards Letsindighed fik et sandere Anstrøg, naar han lod en større Vivacitet være udbredt over sin Fremstilling. En saa letsindig Elsker maa vistnok behandles med megen Lethed for at kunne behage. — I en endnu større Grad savnes denne Vivacitet hos Frederikkes Fremstillerinde. Naar der skal være den allermindste Sandsynlighed for, at en Pige indlader sig med en saa luftig Person som Hr. Humlegaard, saa maa hun vistnok selv være af en nogenlunde tilsvarende Characteer. Som et saadant overgivent Pigebarn har ogsaa Forf. skildret hende, der „saamen ikke vil tage sig den Sag saa nær.“ Jfr. **Osterberg** maa derfor bestræbe sig for at lægge Noget af denne Overgivenhed og Sorgløshed i sin Fremstilling, ligesom hun maa søge at blive fortrolig med det Udtryk, Foredraget af det smukke Nummer: „Amor gaaer omkring og tigger“ gjør Fordring paa; vi troe at Foredraget vilde lettes betydeligt ved at Tempoet blev noget hurtigere, en Bemærkning, Hr. Concertmester **Frølichs** Anførsel i den senere Tid ikke sjelden giver Leilighed til at gjøre. — Jfr. **Holst** er sikkert bleven ligesaa forundret som vi selv over den Acclamation, hvormed hun blev modtagen da hun traadte frem for at synge Slutningscoupletten til Publikum, og det maa vel især tilskrives den pathetiske Maade, hun foredrog denne paa, at Parterret fremdeles rørtes i den Grad, at det paa det artigste besvarede hendes Replik.

— **W** —

Nyheder.

En interessant literair Nyhed har i disse Dage forladt Pressen paa Herr Universitets-Boghandler Reitzels Forlag: „**Maria**“, Novelle af Forf. til „En Hverdagshistorie“, udgiven af **J. L. Heiberg**. (272 S. 8vo; 1 Rbd. 72 Sk.) Den geniale unavngivne Forfatter, eller (som Nogle jo endnu bestandig mene) Forfatterinde af de ægte danske Original- og Lokal-Noveller, til hvis Række nu ogsaa denne slutter sig, har med Rette vundet et saa stort Publikum, at blot Annoncen om at et nyt Værk fra samme Haand er udkommet, vil være tilstrækkelig til at henvende det hele læsende Publikums Opmærksomhed paa et Aandsproduct, af hvilket man venter sig en meer end almindelig Nydelse. — Hos samme Forlægger har en ny Udgave af **Chr. Winthers** sidste Digtsamling („Digte, gamle og nye“,) forladt Pressen. Den er trykt paa samme Maade som den samlede Udgave af Palludan-Müllers Digtninger „Dandserinden“ og „Amor og Psyche“, og sælges indheftet for 1 Rbd. 24 Sk. — Begge de nævnte æsthetiske Productioner ere trykte i det **Luno**'ske Officin og udmærke sig saaledes ogsaa ved et smagfuldt Exterieur.

— Den tidligere omtalte Udgave af Digteren **Ingemanns** „samlede Skrivter“ vil nu, ifølge en af Forfatteren udstedt Indbydelse, udkomme paa Bogtrykker Seidelins Forlag. Som første Afdeling af samme udgives: **Ingemanns dramatiske Værker.** Disse ville udgjøre 5 Bind og udgaae hefteviis, saaledes at hvert Bind vil indeholde 2 Hefter og hvert Hefte et fuldstændigt dramatisk Arbeide. Med sidste Bind følger tillige, som Fortale til Samlingen, Forfatterens **Autobiographi.** Et Hefte paa 8 à 10 Ark udgaaer qvartaliter og Subskriptionsprisen er ansat til 8 Sk. pr. Ark paa fiint Velin-Trykpapiir. — Indholdet bliver følgende: I „Mithridat“ og „Masaniello“; II „Blanca“ og „Hyrden af Tolosa“; III „Reinald Underbarnet“ og „Røsten i Ørkenen“; IV „Løveridderen“ og „Tassos Befrielse“; V „Kampen for Valhal“, „Renegaten“ og Autobiographien.

— I „Lit. u. krit. Blätter der Börsenhalle“ anmeldes „Das Glückskind“ af **Carl Bernhard** paa følgende Maade: „Til de interessantere literaire Frembringelser, ved hvilke den danske Literatur i den nyeste Tid (?) værdig har søgt at holde Skridt med andre Nationers Bestræbelser, hører en hos Schubothe i Kjøbenhavn samtidig paa Dansk og Tydsk udkommen Novelle: „Lykkens Yndling“. Forfatteren, som pseudonym kalder sig **Carl Bernhard**, har allerede ved sine tidligere Arbeider vundet sig et talrigt Publikum i Danmark, og er ved en i Leipzig udkommen Oversættelse af hans Novelle: „Et Aar i Kjøbenhavn“ ogsaa fordeelagtig bekjendt hos det tydske Publikum. Oversætteren har feilagtig tilskrevet **Dr. Heiberg** Forfatterskabet af sidstnævnte Værk, hvilket Forfatteren berigtiger paa en beskeden Maade i Fortalen til „Das Glückskind“. — Nærværende Novelle har, foruden Stoffets kunstneriske, Interessen stedse spændende Behandling, erholdt en eiendommelig Interesse derved, at hele Maleriets Ramme er laant af de diplomatiske Forhold i Kjøbenhavn fra det henrundne Aarti, saa at Enhver, der ikke har været ganske fjernet fra disse Forhold, letteligen vil kunne gjenkjende de dengang bekjendte Personligheder af en Grev **Steigentesch**, Marquis **de Saint-Simon**, Baron **de la Salle**, Prindsen af **Palazzuolo** og Flere. Ligesom i Danmark saaledes vil ogsaa i Tydskland dette Arbeide af den unge Digter, der har vidst at forene de Jagttagelser, som han har draget af de diplomatiske Forhold, hvori han tidligere har bevæget sig, til et interessant, livfuldt Billede af det høiere selskabelige Liv overhovedet og især af dette Liv i den danske Hovedstad, finde en venlig Modtagelse, og saaledes den Tillid retfærdiggjøres, som han i Fortalen udtaler i den Velsignelse, han paa Veien medgiver sit „Glückskind“, „der staaer i Begreb med at forlade sit Fædreland, for ogsaa at søge sin Lykke hos det tydske Folk.“

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Sondagen, den 23de December 1838. № 47.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Kongens Kys, Novelle af Madame Desbordes Valmore (sluttet). — Theatret. — Nyheder. — I en Sxtters Stambog, af Th. Gdm. R

Kongens Kys.

Novelle, af Madame Desbordes Valmore.

„Han kommer nok ikke her igjen, haaber jeg", sagde Christine, da hun efter en Times Forløb saae sin Fader træde ind til sig, efterat han havde fulgt Erikson ud med saa stor Artighed som om han havde været den elskværdigste Gjæst af Verden. — „Deri tager Du feil, min Datter", svarede Ministeren, gladere end forend hiin Ulykkesstjerne opgik for ham; „han brænder af Længsel efter at komme igjen, og beklager sig kun over, ikke at have anvendt de to fortryllende Timer saaledes som han skyldte Dig det." — „Fortryllende! hvordan! det er saaledes han vil have det?" svarede hun med Forundring; „hvad mig angaaer, min Fader, saa er jeg ...., jeg veed ikke selv hvorledes jeg er," afbrød hun, næsten grædende over at see sin Fader lee, hvor hun hellere ville have hørt Bebreidelser. „Det er for at prøve mig, ikke sandt, at De faaer mig til at troe, at et saadant Menneske vover at gjøre sig Umage for at behage mig? O! jeg troer, han er mere forelsket i Alexander den Store end i mig, og deri gjør han vel!" — „En roesværdig Enthusiasme hos en nittenaarig Kriger, og denne vilde Ærgjerrighed kan Du tæmme. Han er allerede betagen af en stor Frygt, uden Tvivl meget smigrende for en ung, uerfaren Pige som Du; men det er nødvendigt at møde ham med Klogskab, forstaaer Du, min Engel? Han er tapper, rig, og af adelig Byrd — hvad kan Du ønske mere?" — „Min Fætter," svarede Christine, med Livlighed, „min Adolph, er ligesaa tapper som han, det er jeg vis paa, og af ligesaa god Adel som De, min høitærede Fader!" — „Gaae og udhviil dette gjenstridige Hoved," sagde han, idet han kyssede hende paa Panden, „og bed til Gud for Din Faders Hæder!"

Christine bad trolig og af sit ganske Hjerte for sin elskede Faders Hæder; dernæst opsendte hun til Himlen de inderligste Bønner for Adolphs Lykke, hvilken hun ikke vidste at skille fra sin. — Hendes vigtigste Beskjæftigelse bestod nu flere Dage i at martre den Elsker, hun tilbad, for at erindre sig den, hun hadede saa grændseløst. Adolph derimod, der var stoltere end Christine, fordi han var fattigere, vilde ikke længere være med i denne Slaveleeg som saa meget behagede hans drillelystne Elskerinde. Han havde det uhørte Mod at bortfjerne sig næsten ganske fra Huset, idet han fik den forskrækkede Christine til at troe (og maaskee troede han det selv) at han vilde forlade det, for at undrage sig sin rige Medbeilers Forfølgelse, og naar han lod sig see der, bleve hans korte Besøg modtagne med Kulde af hans Onkel, den iiskolde Diplomat; han holdt sig da bestandig i en vis Afstand fra Christine, som fra sin Side viste sig tungsindig og vranten over, at hun ikke saae andet Middel til at gjenfinde sin Rolighed, end ved for bestandig at tilintetgjøre Grevens forvovne Fordringer.

En Morgen, da hun, maaskee mere brændende end Erikson selv, havde ønsket, at blive alene med ham, efterat hun havde fulgt sin Fader med Øinene lige til Enden af et langt Gallerie, hvor han forsvandt, under det Paaskud at skulle expedere en vigtig Depeche, — ventede hun med Utaalmodighed at Erikson skulde tage Ordet, for at hun kunde faae Leilighed til at fornærme ham paa en følelig Maade, saa at han ikke mere skulde komme igjen; det var forgjæves: man skulde have sagt, at denne dybsindige Elsker hverken havde Mund eller Mæle. Christine tabte ganske Taalmodigheden. „Jeg har drømt om Dem i Nat," sagde hun endelig, for at yppe en Strid. „Jeg haaber, at De for Fremtiden vil afholde Dem fra at forstyrre min Søvn ved Deres Nærværelse. Jeg finder det meget dristigt, at De endogsaa vover at vise Dem for mig i mine Drømme." — „Ogsaa jeg har havt en Drøm," svarede Erikson skjælvende, uden rigtigt at have forstaaet mere end de første Ord af denne fornærmelige Tiltale. „Jeg drømte, at De betragtede mig smilende, at De betragtede mig længe, og jeg var lykkelig." — „Det var en Usandhed," udbrød hun med en kun lidet sømmelig Naivitet, „jeg veed bedre baade naar jeg sover og naar jeg er vaagen, til hvem jeg bør henvende mine Smiil." — „Hvorledes lod jeg mig da tilsyne for Dem i Nat?" spurgte Greven i en Tone, som Christine faudt enfoldig. — „I Sandhed, min Herre, ligesaa utaalelig som idag." — „Pige, som møder mig med saa megen Haan, lær mig dog at gjøre mig elsket af Dig," udbrød han, idet han foer hen imod hende og med Heftighed trykkede et Kys paa hendes af Vrede purpurfarvede Læber. — Denne uhørte Frihed blev paa Stedet betalt med et Dreiigen, saa hurtigt og saa eftertrykkeligt, at Fornærmeren, idet han greb op til den røde Kind, forundrede sig over, at det var givet af disse spage Svovlstikfingre. „Deres Fader har bedraget mig," sagde han, efter en temmelig lang Taushed, og i den alvorligste

Tone; „han har ladet mig troe, at De ikke modtog mine Besøg med Ligegyldighed.“ — „Min Fader forstaaer sig ikke derpaa,“ svarede Christine med en modig Harme, „ellers havde han ikke forestillet en saa slet opdragen ung Mand for sin Datter. I øvrigt har han alligevel sagt Dem Sandhed. De er ikke nogen ligegyldig Person for mig De kan ikke være det; forstaaer De mig, Grev Erikson? og . . . .“

Adolph opfangede disse sidste Ord, som Christine udtalede med skjælvende Røst, og traadte, rasende af Jalousie, ind, for at afbryde denne Tête à tête. — „Hvem er De?“ spurgte Erikson heftig og i en saa overmodig Tone, at Christine gjerne havde givet ham nok et Drefigen. — „En Soldat,“ svarede Adolph, idet han hurtig trak sin Sabel ud og kastede den paa Bordet, „en Soldat, saaret for sit Fødelands Ære, og som vil døe for dets Forsvar.“ — „Saa ere vi jo Venner!“ sagde Erikson, idet han rakte ham Haanden. — „Vi ere Medbeilere!“ svarede Adolph, idet han trak sig tilbage til Bordet. — „Christine elsker Dem altsaa?“ — „Hun har sagt mig det. Vær De nu stolt af en ung Piges Troskab. De er ikke Gjenstanden for hendes Ligegyldighed, og jeg viger Pladsen.“ — „For hvem?“ raabte Christine gysende, og med Taarer i Øinene. — „For Kongen!“ svarede Adolph, og bortfjernede sig med Fortvivlelse; Christine sank om i en Stol og skjulte sit Ansigt med sine Hænder.

„Bliv!“ raabte Carl den tolvte med lydelig Røst. „Bliv her!“ — Den unge Mand adlød, idet han bed sig i Læberne saa at de blødte. — „Jeg har seet Dem før; men aldrig i dette Huus.“ — „Det har været lukket for mig siden De begyndte at komme her.“ — „Jeg har alligevel seet Dem et Sted for — Deres Navn!“ — „Adolph af Hessen, Søn af en tapper Officeer, som er død for Dem, Sire, paa Valpladsen. Han efterlod mig sin Elendighed, en Enkes Taarer.“ — „Hvem har sagt Dem, at jeg ikke er Erikson?“ — „Mine Øine, da jeg betragtede Dem, og hvo Anden skulde det ogsaa være end Carl den Tolvte, som saa hurtigt nærmede sig sin Soldat; den Helt, hvis Øine lynede som en ung Løves, blev ikke mindre hurtigt bevæget ved Erindringen.“ — „Hvor har Du faaet dette Ar over den venstre Tinding?“ — „Ved Narva, Sire, hvor en Haandfuld af Deres Majestæts Folk trodsede den russiske Armee.“ — „Du siger Sandhed!“ udraabte Carl, fuld af Glæde, som om han atter lugtede Krudtet i dette Slag. Kongen faldt Adolph om Halsen, og pegende paa Arret, sagde han: „Du behøver aldrig noget andet Pas for at komme til mig, selv for at slaaes med mig, hvilket jeg tør bande paa, at Du har stor Lyst til. — Paa den Dag, hvorom Du taler, har jeg ligesaavel som Du lært, hvad der sømmer sig for Soldatens og Mandens sande Værdighed. Ved de tusinde Bomber, som regnede over vore Hoveder, giv mig din Haand, Broder! thi vi ere blevne døbte sammen i Blod.“ —

Karl den Tolvte forekom nu Christine stor og herlig. — Men da han nu hurtigt vendte sig mod den unge Pige, hvis Overraskelse og Nysgjerrighed allerede havde aftørret hendes Taarer, sagde han til hende med en Munterhed, som ikke var uden Ynde: „Ved mit Sværd! Christine, jeg er bedrøvet og maa sukke over Dig: en eneste Bevægelse af din Haand har qvalt i mit Hjerte al den Kjærlighed, som havde taget Sæde i det. Tael nu ganske aabenhjertet; elsker Du denne tappre Mand?“ — „Ja, Deres Majestæt,“ — „Hvem sætter sig imod dette Giftermaal?“ — „Denne Grev Erikson, som min Fader uophørlig truer mig med.“ — „O! o!“ tænkte Carl, med et lønligt Smiil: „jeg seer nu Tingene fra Grunden af: Kongen behøver ikke at fortryde Kysset, siden Drefigenet faldt paa Hofmandens Kind. „Christine,“ vedblev han, idet han igjen uden Tvang antog en befalende Tone, „din Fader vægrer sig ved at give Dig til den, Du foretrækker; Du skal nu alligevel ægte ham, fordi jeg vil have det. Endskjøndt jeg som Elsker plagede Dig, er jeg dog ikke som Konge din Fjende!“ — „Jeg erkjender det paa mine Knæ!“ sagde den Stolte, idet hun tilligemed sin lykkelige Fætter sank for hans Fødder.

Imedens Karl med Ømhed bøiede sig ned mod den rødmende Skyldige for at forene deres Hænder, trykkede han paa hendes kydske Pande den sidste Hylding, som hans Læber nogensinde offrede en Qvinde. — „Deres Majestæt tilgiver mig altsaa?“ hvidskede hun spøgende, men tillige med Skjælven; „naar jeg havde vidst, at det var Kongen, skulde jeg vist ikke have slaaet saa haardt.“ — „Lær i det mindste at kjende ham af den Maade, hvorpaa han hævner sig, Christine.“ Derpaa tilføiede han, ligesom greben af en uforklarlig Forudfølelse, sørgmodig men betænksom, idet han saae stivt hen for sig, disse Ord: „min eneste Elskerinde skal troloves med mig paa Valpladsen og skal krone mig under Seierens Jubelraab.“ — Han lod selvsamme Aften sin opbragte Minister underskrive en Contract, hvorpaa ikke Eriksons, men vel Karl den Tolvtes høit berømte Navn stod. To Dage efter bivaanede han Christines pragtfulde Bryllup. Adolph af Hessen bar det høieste Adels-Vaaben, og Politiken alene fandt smilende Virkeligheden mindre kongelig end hans Drømme.

(Oversat af **Louise — u.**)

Theatret.

Det er desværre ikke sjeldent Tilfældet, at vi, naar vi kaste et Blik over den henrundne Theateruge, for at skjænke det Mærkeligste vor Opmærksomhed, komme i Forlegenhed med Valget, saa at vi ofte som det Mærkeligste maae udhæve det Ubetydeligste. Ved dennegang at tilbagekalde i vor Erindring de Forestillinger, vi have bivaanet, kan der derimod ikke være Spørgsmaal om, ved hvilken vi helst skulle dvæle, thi ved første Diekast frembyder sig strax et Værk, der

„— — — — — kneiser som en knudret Eeg
Blandt alt det andet Smaakrat“,

et Værk, der

„vil leve fort, naar vore Been
Er' længst i Mulden. —“

Hvis der er en Gjenstand, som, stedse usvækket af de ydre Indtryk, vil vedligeholde sin Interesse for Nationalfølelsen, ja ved en temporair Tilsidesættelse snarere vil vinde end tabe i Styrke, da er det Nationalpoesien. Og hvilken af vore Digtere har vel beriget denne i høiere Grad end **Oehlenschläger**? Som en sand Digterkonge har han saaledes fyldt dette Nationens aandige Skatkammer, at det ret vorder indlysende, hvor uretfærdigt det er at søge Laan andetsteds og offre vor egen Rigdom i Renter, eller at lade den hvile næsten ubenyttet, som Gnieren, der nedgraver sine Skatte i Jordens Skjød. Det er derfor al Ære værdt, naar der engang imellem vises os en af disse Geniets Guldbarrer, der ere nedlagte i Kjelderen, deels for at vi kunne faae Øinene op for den elendige Skillemynt, vi til daglig Brug maae tage tiltakke med, og deels fordi vi dog kunne trøste os med de Ressourcer, vi have i Baghaanden, naar det skulde blive altfor galt. — — Vi maae altsaa betragte Opførelsen af **Oehlenschlägers Erik** og **Abel** som en sand Høitidsfest for den tragiske Muse; thi dette Værk hører unægteligt til dem af Digterens Arbeider, hvori hans store Digteraand har aspræget sig i al sin Glands. Dermed ville vi naturligviis ikke have sagt, at denne Tragoedie skulde være ganske fri for saadanne Smaabrøst, der her som overalt vidne om, at det er et menneskeligt Arbeide. Men disse Smaatræk, som her kunde ønskes anderledes, ere af den Natur, at de snarere ere en Følge af den overvættes Rigdom af Ideer, som Digteren har givet et altfor frit Spillerum, end at de skulde være Tegn paa Mangel af Styrke til at behandle det valgte Stof. Hvad der især i de fleste af **Oehlenschlägers** Dramaer svækker det store Indtryk, han veed at fremtrylle, er de mange Episoder, han indfletter i samme, som oftest først i Slutningen af Digtet, hvor altsaa Handlingens Gang allermindst taaler at afbrydes. En saadan Episode danner i Erik og Abel den Scene, hvor Sophia finder det oldenborgske Horn og overrækker det til den unge Hertug af Oldenborg. I og for sig er denne Episode et smukt Udbrud af Digterens loyale Følelse, og med kunsterfaren Haand har Digteren vidst at forberede denne Scene, saa at den ikke kommer uventet. Men den kommer derimod meget ubeleiligt; thi Tilskuerens hele Sjæl er nu saa beskjæftiget med Knudens Opløsning, og denne er alt rykket saa langt frem, at han kun høist nødigt giver Slip paa denne, for atter at gribe de fine Traade og fuldføre et kunstigt Væv, som han alt troer tilendebragt. Naar vi i Slutningen af 4de Act høre Abel sige til Sophia:

„Ulykkelige Barn! ei Lyset bryder
For Dig sig længer i et farvet Stof,
I Sort begraves Dine unge Glæder.
Gak i den aabne Grav, det skumle Kloster —
Hvad andet Valg er der vel nu for Dig?
Og naar Din Fader Dig engang besøger
Ved Sprinkelværket, naar Din Lampe lyser
Paa Kronens Guld — misund ham ei, min Datter!
Han er ei mere lykkelig end Du."

da have vi udentvivl heri faaet en tilfredsstillende Skildring af Sophias Skjæbne, og umuligt kunne vi saa nær ved Handlingens Opløsning igjen vente at see hende træde op, for kun at bekræfte det Samme; thi den prophetiske Forudsigen af Hertug Ottos Slægts Skjæbne har forlidet at gjøre med Stykkets Interesse til at vi derfor igjen skulle vende tilbage. Det store Indtryk, Digteren har vidst at gjøre ved den herlige Slutningsscene, vilde derfor sikkert opnaaes mere uforstyrret, naar denne umiddelbart knyttede sig til den ved hiin Episode afbrudte og hvormed den saa ganske naturligt kunde sættes i Forbindelse.

Et mere kunstnerisk opfattet og i alle sine Nuancer vedligeholdt Billed end det, Hr. Instructeur **Nielsen** giver os af Kong Erik, have vi neppe endnu seet af denne Kunstner. Med hvilken Sandhed veed han ikke at gjengive de store Sindsbevægelser, der yttre sig hos Erik og saaledes motivere hans uventede Beslutning at nedlægge Kronen i Abels Hænder. Med hvilken tilbagetrængt Følelse, med hvilken dyb Sjælekamp overrækker han ikke Lauge Brevene og udtaler sin Fordømmelsesdom over ham; — og med hvilken Inderlighed, med hvilken til Begeistring stegen Svada skildrer han ikke det sørgelige Broderforhold, i den uovertræffelige Scene i Gravcapellet? — Ligesom Digteren med den hos ham saa beundringsværdige Objectivitet har skildret den ligeoverfor Erik staaende mørke Abel,

„hans vrede Skumlen, undertrykte Stolthed" —

saaledes veed vor Scenes store Tragiker, **Dr. Ryge**, med den ham egne Kraft og Dybde at gjengive os denne Characteer, og de ubændige Følelser, der ligge tilbagetrængte i hans af Stoltheden og Herskesygen opfyldte Sind, forstaaer han med al sin Kunst at stille Tilskueren for Øie. — Skade kun, at den tredie Hovedperson i denne herlige Tragoedie, Lauge Gudmundsen, vanskeligt for Øieblikket kan finde en Fremstiller, der værdigen kunde slutte sig til disse vort Theaters Prydelser. Men allermindst lykkedes det **Hr. Seemann** at gjengive os end kun et svagt Billede af denne med Mesterhaand, tegnede Characteer. Saaledes som Hr. S. fremstiller Lauge for os, er denne en determineret Kjeltring, der kun gjør det Onde for dets egen Skyld, og som har knaret sig Lasten til sin Gudinde. Men saaledes har Digteren langtfra ikke skildret ham. Lauge er letsindig, letsindig i den Grad, at selv de helligste Følelser ikke kunne danne den tilbørlige Modvægt. Han er Egoist og Opnaaelsen af hans Ønsker kjender ingen Hensyn. Seemanns Lauge har alt dræbt enhver menneskelig Følelse, og hvad Digteren saa smukt har antydet ved at lade ham gjøre sig selv den Tilstaaelse:

„ved alle Helgen!
Jeg elsker hende, og jeg kunde ønske
At være saa uskyldig nu som hun."

klinger i Herr Seemanns Mund kun høist parodisk. Hvortil alle disse convulsiviske Bevægelser, denne Rullen med Øinene efter enhver Replik, og Skelen tilside for at see hvad Virkning det Sagte har gjort? For at det skal vise Tilskuerne, der Intet er meent med det Sagte? Dette skal udvikle sig af den totale Behandling af Characteren, men ingenlunde vises ved slige ægte, vildtydske Grimacer. Denne falske Maade at spille Comoedie paa maa naturligviis contrastere saa meget deshæsligere, naar den staaer ligeoverfor den Sandhed og Natur, hvormed de to nysomtalte Kunstnere vide at behandle deres Roller, og kan ikke Andet end forstyrre det tragiske Indtryk, hine maae frembringe. I Sandhed, en saadan Lauge vilde ikke have kunnet bedrage den for alle blide Følelser aabne Erik og tilfredsstille hans dybe Trang til Venskab og Kjærlighed, og endnu mindre vilde han kunne have bestaaet sin Prøve for den mørke, mistroiske Abel. Men allermindst vilde han kunne blevet farlig for den ædle Sophie, der vilde have gyst tilbage for en Beiler, der ikke blot lignede „Fristeren i Æbleløvet"; men snarere Satan selv. — Med ædel Simpelhed gav Mad. **Holst** os den huldе Jomfru Agnes — den yndige Hertuginde Sophia. Især var denne Ynde udbredt over den skjønne Scene imellem hende og den unge Otto, hvor hun ogsaa blev ypperligt understøttet af dennes Fremstiller. — Herr **Kragh** gav os et tro Billede af den djerve, trofaste og ærlige Henrik Æmeltorp. — Mindre tilfredsstillende er derimod Hr. **Hass** som Biskop Esgar. Denne Skuespiller har desværre kun een Maade at tage sine Roller paa, og man har ondt ved at vide om det er den

lumske, forræderiske Knud Sortebroder, eller den blide, patriarchalske Esgar, man seer for sig. — Lauges Svend, Strange, var i gode Hænder hos Hr. **Pätges**, der her, som overalt, viser sig som en tænkende Skuespiller. — Hr. **Holm** sagde sine Repliker som den fattige Fisker naturligt og smukt, og Herr **Overskou** fremstillede den gamle Regner overeensstemmende med denne smukke Charakteerskildrings Fordringer. — Det er beklageligt, at den Deel af Publikum, der, ligesom hiin holsteenske Skipper, kun gaaer paa Comoedie for at lee, saa let finder en Anledning dertil, hvor det mindst kunde ventes. Saaledes var det da denne Aften nok til at bringe Mellemgulvet i Bevægelse, at Hr. **Phister** udførte Jørgens lille Rolle, uagtet al den Flid, denne anvendte paa at bevare denne nydelige Skizze for al komisk Tilsætning — og derved gik Virkningen af denne herlige Scene aldeles tabt. Siden efter var Pubilkum endogsaa saa nøisomt at tage til Takke med **en Rat**, der gav en lille Gjæsterolle, som Gjenstand for sin utidige Morskab. — Med Hensyn til det sceniske Arrangement kunne vi ikke lade det upaaanket, at Skoven, hvori Hertuginde Sophia finder det oldenborgske Horn, er saa bladløs, at Theatermaleren vist snart kommer til at forbarme sig over den, ligesom at Værelset, hvori Lauge gjør Agnes sin Opvartning, snarere ligner en Klostercelle, som det vel ogsaa er indrettet til, end et Kammer i et Herberg i Sønderjylland.

Naar man nu ret vil have en Contrast til det ægte tragiske Indtryk, som dette herlige Digterværk frembringer, saa maa man gaae hen at see den tragisk-romantiske Ballet: „**Faust**", som i disse Dage igjen er dragen for Lyset. — Der kunde vel ogsaa vanskelig lade sig tænke et større Misgreb, end at lade en Charakteer som Faust's være Gjenstand for en mimisk Fremstilling. At see dette dybe, philosophiske Gemyt, der i al sin Gransken og sin Viden endnu ikke har kunnet finde Tilfredsstillelse for sin uendelige Længsel, forvandlet til en Hexemester, gaaer an; men derfra igjen at see ham synke ned til en **Dandsemester**, er dog nok vel galt. Balletmesteren har derfor ogsaa kun grebet det eneste Træk, der hos ham var anvendeligt, Faust's Forhold til Margarethe, og deri fundet rigelig Anledning til af en Faust at skabe en anden Don Juan. Vi see ham saaledes forføre Margarethe, drikke Champagner, løbe bort med en smuk Pige o. s. v. — kort nyde al denne Livets Herlighed; — men **hvorledes** han nyder den, hvad der foregaaer i hans Gemyts Inderste, hvilken Tomhed Alt endnu lader tilbage hos ham, kort Alt hvad der giver Charakteren den poetiske Interesse, og hvoraf Charakteren Faust er dannet, bliver naturligviis udenfor Balletten, med mindre Udviklingen af Alt dette skulde skee med Benene — et Sprog, vi kjende for lidet til, for at kunne fatte det. — Og nu Margarethe, dette yndige qvindelige Væsen, som hører til de meest poetiske Skildringer, nogen Digter har frembragt — hvorledes bliver hun os præsenteret? Og er det muligt i alle disse Grimacer, denne Anvendelse af de stærkeste Pirremidler lige til den lede, føle Hungersdød, at finde Noget, der kan ligne hvad Digteren har udtrykt i de simple Linier:

„Meine Ruh' ist hin, mein Herz ist schwer,
Ich finde sie nimmer und nimmer mehr!"

— Og dog ere vi visse paa, at dette Misfoster af en Ballet, med alle sine Hexe og Djævle og den røde Flamme til ret at belyse alle disse Jammerligheder, vil gaae Abonnementet rundt, medens det i det Høieste endnu een Gang maaskee befindes raadeligt at lade Oehlenschlägers ovenomtalte herlige Tragoedie gaae over Scenen.

— **W**—

Nyheder.

Sangerinden Frøken **Johanna v. Schoulz** er i disse Dage ankommen hertil og har erholdt Tilladelse til at give en offentlig Concert. Det kjøbenhavnske Publikum, som allerede for 8 à 9 Aar siden skjænkede denne Sangerindes udmærkede Talent fortjent Paaskjønnelse, vil saaledes faae Leilighed til at vurdere, i hvilken Grad det er lykkedes hende, under saa mange Aars Ophold udenlands, især i Italien, og under de dueligste Mesteres Veiledning, at udvikle dette Talent, og fornemmelig at tilegne sig den Styrke og Fylde, hendes Stemme dengang manglede, og den Runding og Smag, hendes Foredrag tildeels endnu lod savne. De Domme over hende, der i fremmede Blade ere komne os for Øie, skjænke hende i det Hele et saa hædrende Vidnesbyrd, at vi vel ved hendes Optrædelse her tør imødesee en meer end almindelig Kunstnydelse. Som man erfarer, er hun kun kommen tilbage paa et kort Besøg i sit Fædreland, hvorfra hun alt til Foraaret igjen agter at begive sig til Italien. Som bekjendt har Frøken v. Schoulz under sin Fraværelse været engageret ved flere af de største Operaer (saaledes i Paris og i flere af Italiens Hovedstæder); og hun kommer hertil fra Mailand, hvor hun havde den Ære at synge ved Keiserkroningen.

— Et nyt Arbeide af den under det pseudonyme Navn **Carl Bernhard** hæderligt bekjendte Noveldigter er under Pressen og udkommer i Løbet af denne Uge. Det har til Titel: „**En Familie paa Landet**".

I en Sætters Stambog.

En Forfatters Mening gjætte,
Navnlig naar han skriver slet,
Og den smukt i Typer sætte
Er i Sandhed ikke let.

Men bemærk, en kløgtig Sætter
For den Christne bli'er et Speil,
Godhedsfuld, som altid retter
Næsten, naar han tager feil.

Th. Gdm. N.

☞ Hos Udg. af dette Blad (Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal) erholdes: 1) **Poetisk-politisk Nytaarsgave for 1839**, af — ? —, udg. af **Claudius Rosenhoff** (med **Joh. Hages** Portrait), 1 Rbd. 24 Sk.; — 2) **De to Studenter** og **Amors Skjærmydsler**, tvende Noveller, udg. som Nytaarsskjærv af **Claudius Rosenhoff**, 1 Rbd. 24 Sk.; i Fouteral og med forgyldt Snit 1 Rbd. 48 Sk.; — 3) **Franciska**, original Novelle, 1838, 48 Sk.; — 4) **Danske Noveller**, I–IV., indeh. fire originale Noveller, 1 Rbd. 72 Sk.; — 5) **Novelle-Bibliothek**, complet i tretten Bind, stivt heftede, for **nedsat Pris**: 6 Rbd., — og 6) **Nyt Novelle-Bibliothek**, complet i otte Bind, stivt heftede, ligeledes for **nedsat Pris**: 4 Rbd.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

1ste Aarg. Søndagen, den 30te December 1838. № 48.

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

Indhold: Nytaars-Epistel til det danske Capel. — Theatret. — Nyheder.

Nytaars-Epistel
til
det danske Capel.

Et musikalsk Gjengangerbrev fra Claus Schall.

Hvis Nogen mindes end den gamle Claus,
Der iblandt Eder har en Tidlang levet,
Paa hvem den hele Mængde stirred taus,
Imens det klare, fulde Tonehavs
Forunderlige Røster om den bæved,
Og sused, snart som Barnets svage Lallen,
Og snart som Stormens Drøn igjennem Hallen; —
Hvis Nogen mindes ham, der Dag for Dag
Ved Pulten sad, og før og mellem Acten,
Som hiin Niels Juul, gav Agt paa Stormens Brag,
At smukt den blæste rigtig, efter Tacten,
At naar den runged i det vide Rum,
Det skete ret med Præcision og Orden,
At Fløitens Suk og at Fagottens Brum
Ei steeg paa egen Haand ad libitum,
Men bævede harmonisk i Accorden: —
Hvis Nogen, siger jeg, end mindes ham,
Hvis Himmelbrev nu her man prentet læser,
Som kun blev til, at vække op den Skam,
Der slumrer nu, hvor Kraften hviler lam,
Mens kjækt sig kroer Trompeternes Fadaiser, —
Saa haaber og den velbekjendte Claus,
At med Paaskjønnelse man det erkjender,
Naar han forsøge vil, sit gamle Laugs
Forsamlingsplads at rense for det Snavs,
Der nu er kjendeligt i alle Ender; —
At jage atter bort hvert vrantent Gnavs
Indvirkning i det Liv, det daarligt kjender
Og kun vanhelliger med plumpe Hænder!

Og som Fru Hedevig med Mod beslutter
At gange for sin Herres Throne ind,
Da de uskyldige, forladte Glutter
Maae lide for et grumt Stifmodersind,
Og sig ydmygeligt den Naade,
Paa denne svare Jammer Bod at raade,
Og selv at vandre atter mellem Støvet,
At see den megen Grumhed, der blier øvet, —
Saaledes jeg med kjærligt Faderhjerte
Nys knælte for min Herres Throne ned,
Og af hans Haand den Naade mig begjærte,
At være Vidne selv til al den Smerte,
Hvoraf jeg vidste, mine Kjære leed;
Og mangen Aftenstund min Aand har huset
Paa Torvet hist, bag gammel-nye Muur,
Og tømt et Malurtbæger, skjult, paa Luur,
Der hvor den sig saa ofte før beruset.

„Men", spørger I, „hvor fik Du Efterretning
Om al den Qvide, som Du taler om,
Og er den hele Drenes Hudfletning
Hvorom vi nu har hørt til Overmætning
Og af hvis Aarsag Du iblandt os kom,
Det, som Du ønsker rykket op med Roden,
Paa Andet grundet end en løs Formoden?" –

Hvis Talen var om hver en anden Syslen
Hvormed paa Eders syndefulde Jord
Med Travlhed snart, og snart med smaalig Nyslen
Den stakkels Tid blier dræbt af Smaa og Stor;
Hvis Talen var om det Materielle,
Der spiller nu sin Rolle mellem Jer,
Og hvorom alle Bladene fortælle,
Mens det i Roskild tærskes med Besvær;
Hvis her sig handled om Landbrænderier,
Og Vands Afledning eller Sognebaand,
Hvad heller Dem, som selv i Staden svier
Smukt Huus og Gaarde af, med egen Haand;
Hvad heller Klædes, Dvælks og Foers Leveren,
Der debatteres skal med stort Besvær;
Hvad heller Jødernes Emanciperen,
Som man i Sverrig lære kan, hvad er; —
Var Talen her om alt det meget Andet,
Hvormed man nu blandt Eder har sin Nød,
Fra ham, hvis Morderblod nys farved Sandet,
Til den berømte Ole Kollerød; —
Hvis det var saa, — da Ingen heller tier
End jeg, og Hver, som her har fæstet Bo.
Og nyder i en uforstyrret Ro
De himmelske Hærskarers Harmonier!
Men det er dette Himlens store Sprog
Hvorom jeg ønsker lidt med Jer at tale,
Hvis Typer tyde Himlens Stjernebog
Og hæve Aanden til det Ideale!
Det er det fælleds Sprog for Jord og Himmel,
Der fylder med sin Almagt Støvets Bryst,
Og som kan hæve ham fra Jorden svimmel
Med eet til de ukjendte Himles Lyst;
Der, naar det mægtigt iblandt Eder klinger
Og vier Jer en Stund, med hellig Røst,
Til Ahnelser om Evighedens Kyst,
Som Echo op til os sig atter svinger
Og os en Hilsen fra Jert Eiland bringer.

Nu kan I sagtens faae det i Jert Hoe'de,
Hvordan jeg vide kan om det Besked,
Hvorom vi siden skulle tales ved;
Kan gjætte let, hvordan jeg blev tilmode
Ved hver urigtig Tact, ja ved hver Node
Der blander sig i Sprogets Harmonie,
Men klinger falsk og skurrende deri.

Jeg gaaer tilbage, Børn! til hine Dage,
Da jeg, der nu i Himlen har mit Hjem,
Endnu som Olding vandrede blandt dem,
Fra hvem saa nødig bort jeg vilde drage.
I mindes det endnu! det troer jeg vist,
Saa sandt som jeg bevarer endnu hist,
I Paradiset, Eders Afskedsklage! —
Vel var ei siden den Bemærkning seen:
„Det Tab, det kan vi sagtens faae erstattet
Han var jo gammel nu, hans Aand afmattet,
Af den Slags kan vi vist faae tre for een!" —
Og I fik Tre for Een! — Som Skyens Regn
Anførere til Jer fra Himlen dratted'.
Mens Blikket svæved ud til fremmed Egn,
Iblandt de Faa, hvem Kunstens sande Venner
Kun værdig til den tomme Plads erkjender,
Var der dog mangen Een, der hos hver Degn
Anførerstokken seer i gode Hænder.
Og mens man bortgav Tusinder i Flæng
Til Synge- og til Dandsedirecteurer,
Og selve Dandsens alenlange Slæng,
Man indsaae dog: Oeconomie der hører
Fornemlig til Orchesterets Anfører, —
Og Fanden fra darausen Een forskrive,
Naar Pengene kan her i Landet blive! —

Nu sømmer det sig vistnok mindst mig selv,
At tale om, hvorvidt min Plads blev værdig
Besat, skjøndt man saa snart dermed blev færdig! —
Men husker paa, at Lethes brede Elv
Har skyllet bort det jordiske Forgjæng'lige,
Der hænger sig i Livet ved vort Støv,
Og at det, der man kalder det Forfæng'lige,
Og som omtaager Tanken, gjør den sløv,
Og hindrer Sandheds Lys fra frem at bryde
En sundet længst med hver en anden Lyde;
Men at der, fra det Standpunkt nu jeg seer,
Af al den Smaalighed ei Hindring skeer
Mit eget Værd, som Andres, ret at tyde.

Saa troer jeg, uden Sandhed at fornærme,
At torde spørge: Hvor er nu den Kraft,
Som gamle Claus til sidste Stund har havt,
Og som maa til, for Kunstens Hjem at skjærme?
Hvor er det Overblik, det fine Øre,
Der i Fortissimoets Torden kjæk
Opdagede det allermindste Qvæk,
Som een og anden Syndebuk lod høre?
Hvor er den fine Tact for Componistens
Angivne Tempo, Stykkets Characteer,
Som nu, desværre, ofte, som et Tvistens
Ormstukne Æble, man iblandt Jer seer?
Hvor er den varme, magiske Beaanden,
Han kunde gyde over Eders Spil
— Hvis Feil just aldrig var formegen Ild —
Naar Tonescepteret han svang i Haanden?
Den Nuanceren i de mindste Dele; —
Opmærksomhed for Accopagnement,
Med den behørige Respect for Sang,
Med eet Ord — : hvor er **Sjælen** i det Hele?

„Men, kjære Claus!" jeg hører atter raabe,
„Da Smiger just paa Jord ei var din Feil,
Og ei i Himmerige, vi vil haabe,
Hvor Alting sees i Sandheds rene Speil,
Du skulde være bleven Vendekaabe,
Saa sig os dog, hvordan det rimes kan,
At vi, som er her Alle, Mand for Mand,
Fra hine Tider, du som gyldne roser,
Vi ere saa vanslægted' blevne nu,
Fordi en Anden før' os an, end du, —
At vi fortjene alle dine Skoser? —"

For at min Mening ret I kan forstaae,
Jeg faaer vel give Eder et Exempel,
Som ret I kunne ta' og føle paa.
Erindrer I, dengang i Musers Tempel
„**Hans Heilings**" Componist I hos Jer saae?
Da selv hver Sats han med Jer indstudeerte,
Og siden, da den bødes Publikum,
Med en Begeistring, Alle influeerte,
Der ildfuldt gjenlød i det hele Rum,
Og ligned den, hvormed han dirigeerte? —

I mindes det! thi det til Eders Ære
Jeg sige maa, og selv det ikke nægt!
I aldrig var uvillig til at lære,
Naar kun Jer Læreren indgjød Respect.
Og jeg gad seet paa Den iblandt Jer Alle,
Om ogsaa nok saa høit han sætter Næsen,
Der ei forbaustes ved det store Fond
Af grundig Kundskab i Musikkens **Aand**,
Af det, som selv I **det Gedigne** kalde,
Der aabenbared sig i **Marschners** Væsen.
Og denne store, fyndige Respect,
Den var det, som bevirked det Mirakkel,
At denne mærkelige Kraft-Defect
Hos Jer, der længst alt føle lod sin Vægt,
Med eet forjoges med Geniets Fakkel,
Og at hvert Saar, som sloges ved mig Stakkel,
Med eet man troede for stedse lægt.

Men har hiin herlige Composition
Ei siden gjenlydt bag de samme Mure,
Men gik ei ogsaa Alt, med Permission,
Igjen tilbage i den gamle Skure? —
De samme Buer og de samme Strænge,
De samme Hænder og de samme Been,
Jeg veed det godt! — Der mangled ikke een:
Det mangled kun, hvortil endnu I trænge!

See, det er Tingen, Kjære! Krop og Lemmer
Dem har jeg intet at udsætte paa;
Men for dog ret at kunne staae og gaae,
Det lader næsten til, man ganske glemmer,
Et dygtigt Hoved der paa Kroppen maa!
En Villie, der bestemt og uden Famlen,
Kan commandere Krop og Arm og Been,
Og som ei tørner mod hver Anstødssteen,
Der kunde findes ved det Heles Samlen.
Og let begribe I, det jeg formoder,
At slet det lykkes kun at bringe i
Den hele Organisme Harmonie
Naar Kroppen have skal tre, fire Ho'der.

Men det for alle Ting maa tages med,
Og det den værste Følge er desværre:
Der, hvor som oftest paa det rette Sted
Ei Herre er, **der Hver vil lege Herre!**

Hvad hermed jeg vil sige, seer I bedst
Naar jeg for Øiet stiller Jer den Maade
Hvorpaa I spiser af saa mangen Gjæst,
Hvis Værd, dog mangen blandt Jer blier en Gaade,
Han sikkert aldrig lærer ret at raade.
Og hvad er meer naturligt? — Troer I først
I Eders Hovmods ryggesløse Buldren,
At kunne see Jer Mester over Skuldren,
Og true ham med aandelige Børst,
Hvor maa det da først knibe for Personen,
Der troes at fuske Jer i Professionen!

Al Ære med hver dygtig Repiennist!
Saalidt hans Plads maa savnes i det Hele,
Som Kjæden savne kan de mindste Dele.
Men hvad der derimod er lige vist,
Er, at fordi han let fra Bladet spiller,
Og lemper Tempo efter Maestros Stok,
Og tæller Pauser, var det selv en Skok,
Ja selv ret jevnt sig ved en Solo skiller,
Derfor er det dog langtfra afgjort vel,
Fordi bestandig han sig kjønt beflitter
Paa alle disse værdige Meritter,
At han tillige fik en **Kunstnersjæl**,
Et indre Blik, modtageligt for Alt,
Der bær Geniets Præg og har Gehalt!
Og lige vist maa det vel blive atter,
At allermindst slig Musikus er kaldt
Til Dommer over det, han ikke fatter.

For mig at holde til det Allersidste,
Der mig har ærgret i mit Paradiis,
Saa at jeg næsten ønskte, det at miste,
For ret engang igjen paa gammel Viis
At kunne tordne det i Eders Øre
Hvorlidet I, trods Overmodets Fniis,
Endnu forstaaer den store Kunst at **høre!** —

Hvorledes var det, Fleer af Jer modtoge
Ham, Musen blev fremfor saa mange huld,
Ham, ved hvis Spil de bedste Hjerter sloge,
Som ved en Troldom vakt, ham: **Ole Bull!**
Jeg seer Jer alt paa Smilebaandet træ
Ved dette Navn, thi, Venner, vel jeg veed
Om den Allarm, hans Fremkomst maatte vække,
Og hvilken Løften op og Riven ned,
Der kappedes om reent ham ned at lægge,
Hvad heller ret hans Renomée at dække.
Fordi han ikke fik, som I, Bestalling
Som kong'lige Capellets Musici,
I kunde smile ad den Bonde-Halling
Og harmes ved hans norske Gniderі!
Fordi hans Spil ei lugter efter Skolen,
I troer at stemple det som mindre godt!? —
Ak, Eders Underværker paa Violen
Har han forlængst med sine Barnsko traadt!
Af slige Exercitier, med Rette,
Er han og Folk forlænge siden mætte!
Fordi at hver en stakkels Solospiller
Strax troer at gjøre Fordringer paa Roes,
Fordi med smidig Finger han slaaer Triller
Og hver en Node ziirlig net udpiller
Som ham at excutere anbetroes, —
Derfor er han dog langtfra ei Virtuos.
Trods alle Spring, som I og han udføre,
Er der dog eet, I ikke fattid ret:
Det store Spring, der er imellem det,
Der spilles, saa det saarer ei vort Øre,
Og — **Kunstneren, der kan vort Hjerte røre!**

Og det kan **Bull!** Der er en Vemodsklang
I disse Toner, han fra Strengen tryller,
Der lignes kan ved faldne Engles Sang,
Som Paradiset selv med Vemod fylder!
Der er et sødt, erotisk Sværmerie
I disse Sange, som hans Bue skaber,
I denne ømme, blide Elegie,
Hvori hans kunstneriske Sjæl sig taber,
Kort, en saa ægte **Tonepoesie**,
Som ret at holde fast vi ønske kunde, —
Men, ak! som gaaer med Kunstneren tilgrunde!

Og I, Forblindede! der neppe ret
Forstod at følge Accopagnementet,
(Om I ham nu accompagneerte slet,
Fordi I gjerne havde Fyren fanget,
Hvad heller ei hans Flugt I kunde følge,
Derom vil jeg dog her min Mening dølge)
I stemple tor hans Spil som Kunstleri,
Som Noget udenfor det Kunstneriske,
Og hvad det ellers er for Tøieri
Hvorom saa smaat blandt Jer man hørte hvidske! —
Tro I mig! **Bull** vil nævnes høit som Mester,
Hvor man ei tænker paa et danskt **Orchester!**

Det gjør mig ondt, at jeg skal tale saa!
Jeg, som engang har sat min største Ære
I Navnet, Eders Dirigent at være!
Men Børn! jeg haaber, I mig ret forstaae,
Og indsee, Eders Ære er det fremmest,
Som Eders gamle Lærer værner om,
Og derfor disse Vink til Eder kom.
Thi vistnok er for Stymperen det nemmest,
At rive ned det Gode ved sin Dom,
Og selv at hæve sig paa dets Ruiner; —
Men ægte Kunst ei føle kan saa smaat.

Med ærligt Sind den hver imøde triner
Og glæder sig ved Alt, hvad der er godt.
Og tro mig! Lauren, I fra Andre river,
Dog derfor ligefuldt ei Eders bliver —
Men Kunstens Træ har nok af Laurbærgrene
Til Alle, der dets friske Løv fortjene!

Saa drager det da altid ret i Minde,
Det Navn, I engang eiede med Ret, —
Og maa man end hos Jer tidt Mangler finde,
Ved alt hvad helligt er! afværger det,
At ei I reent maae synke ned til slet!
For Jer, og Alt hvad nu af Brøsten lider,
Vil der vel engang komme bedre Tider!

Theatret.

Det var ret en Glæde at see, med hvilken hædrende Opmærksomhed **Oehlenschlägers** og **Weyses** „Sovedrik" blev modtagen ved sin nylige Gjenopførelse. Gid vi dog eiede ret mange saadanne Sovedrikke, at vi kunde anvende dem som en sand homøopatisk Cur imod den Lethargi, hvori vor musikalske Smag for Tiden befinder sig. Skjøndt Oehlenschlägers Text til dette Syngespil egentlig kun er en Bearbeidelse af Bretzners tydske Original, saa er denne dog derved saa totalt omarbeidet og af Digteren kryddret saa rigeligt med Frugterne af hans eget Lune, at den kan betragtes som hans egen. Weyses Musik er sikkert den meest dramatiske af hans geniale Compositioner. Af dette Værk kan man i Sandhed lære hvad musikalsk Characteristik egentlig vil sige. Uagtet den ægte humoristiske Behandling af de komiske Situationer, som i dette Stykke ere de fremherskende, ere de erotiske Partier derfor ingenlunde tilsidesatte; men saavel det Erotiske som det Romantiske danner de yndigste Schatteringer i dette oplivende Maleri. Hvilken dyb elegisk Følelse udtaler sig saaledes i Charlottes henrivende Romance: „De klare Bølger rulle" ɔc. hvor fremherskende er den romantiske Tone i Abelones: „Det blanke Sværd paa Væggen hang" ɔc., og af hvilken reen idyllisk Simplicitet dufter ikke den høist morsomme Duet imellem Vandmølleren og denne Sidste? — Vi tvivle derfor heller ikke paa, at jo dette Stykke igjen vil indtage en staaende Plads paa vort saa aandsfattige Repertoire, især naar, som man jo har begyndt paa, Publikum til Slutningen bliver regaleret med lidt **spansk** Rappée. — Det Tidsrum, der ligger imellem nærværende Opførelse af „Sovedrikken" og den sidst stedfundne, er for kort til at det levende Billede af Brausses forrige Fremstiller ikke med Magt skulde stille sig imellem os og den nuværende. Som bekjendt var Brausse en af Frydendals bedste Roller, og Enhver, der er bleven ret fortrolig med denne geniale Skuespillers komiske Fond, vil let indsee, hvad dette vilde sige. Det er derfor vist ikke faldet Hr. **Phister** ind at ville rivalisere med denne sin Forgænger, ja vi tvivle ikke om, at Hr. Ph. med et Slags Ængstelighed er gaaet til denne Fremstilling, der nødvendig maatte udsætte ham for en Parallelisering. Skjøndt vi nu selv ikke have kunnet undgaae uvilkaarlig Skridt for Skridt at tænke paa Frydendal, idet vi saae Phister, saa ville vi dog dermed langtfra ikke have antydet, at denne havde lagt an paa at erstatte hiin ved en udvortes Liighed. Tvertimod fandt vi, at Hr. Ph. lagde for Dagen en ivrig Bestræbelse for ikke at komme i Conflict med Frydendals Fremstilling, og det var kun hist og her, paa de af denne meest marqverede Steder, at en uvilkaarlig Efterligning traadte frem. For den, der ikke har seet hiin Mester, maatte Hr. Phisters Udførelse af Brausses Rolle være særdeles tilfredsstillende, og vi erkjende villigen, at Hr. Ph. er den af vort Theaterpersonale, der for Tiden er istand til at komme sin uopnaaede Forgænger nærmest. — Af Saft, denne saftige Charakteer, har Hr. Dr. **Ryge** dannet et saa fuldendt kosteligt Billede, at vi uden Overdrivelse tør paastaae, der aldrig paa vor Scene er givet noget i sit Slags Fuldkomnere. Vi maatte udskrive den hele Rolle, naar vi skulde vise, med hvilken riig komisk Nuancering han veed at udstyre denne morsomme Figur, uden at han, selv ved den mindste Outreren, skulde forstyrre den harmoniske Ro, der hviler over den hele mesterlige Fremstilling; men vi kunne dog ikke undlade at tilbagekalde i Erindringen det mageløse: „Maa jeg tale?" hvor Brausse overvælder ham med Skjældsord og Bebreidelser — et Sted, der ogsaa uvilkaarligt henrev Publikum til det lydeligste Bifald. — Hr. **Sahlertz** var en ret brav, kun lidt vel stiv Walther. — Hr. **Sahlgreen**, hvem vi hidtil kun have havt Leilighed til at see i ubetydelige Smaaroller, fremtraadte denne Aften som Jægeren Falentin, og erhvervede sig alt ved sit smukke Foredrag af Romancen udenfor Vinduet: „Skjøn Jomfru, luk Dit Vindue op" Publikums Bifald, hvilket han, ved sin lette, livlige Fremstilling og correcte Udførelse af sit øvrige Syngepartie vidste at vedligeholde. Hr. Sahlgreen er i Besiddelse af en behagelig Stemme, det alt har modtaget en ikke saa ringe Dannelse, og vi tvivle derfor heller ikke paa, at han jo snart vil faae Leilighed til at gjøre det Talent gjældende, hvorpaa han har aflagt en saa lovende Prøve, saameget mere som vi ved vort Theater ere saa fattige paa Sangere, der tillige tænke paa, at de ogsaa ere Skuespillere. — Der var en Tid, da Hr. **Schwartzen** langtfra ikke kunde regnes til den sidst omtalte Slags Sangere. Det er os derfor kjært at kunne bevidne denne dannede Sanger vor Tak for den umiskjendelige Opmærksomhed, han for Tiden ogsaa anvender paa at uddanne sit Talent som Skuespiller, og hans Udførelse af Vandmøllerens Characteer vidnede om, at dette sandelig ikke er ringe. Der hvilede en egen komisk Tørhed over hans Spil, og med megen Jovialitet vidste han at gjengive Mollerens poetiske Naturbetragtninger. Til ret at fremstille denne Charakteer i et fuldkomment afrundet Heelt, tilstaae vi, mangler denne Charakteerskildring for meget i indvortes Sandhed. — Imod al Forventning blev Hr. **Schwarzen** særdeles godt understøttet af Jfr. **Rosod** som den vakre lille Møllerkone. Forventningen om denne unge Sangerinde var, paa Grund af hendes tidligere uheldige Debut som Adelaide i „Røverborgen", saa aldeles nedstemt, at man end ikke havde taget i Betænkning offentligt at træde op i Anledning af det Rygte, at den nærværende Rolle var bleven hende tildeelt, og at bebreide Vedkommende det som et Misgreb. Saameget des glædeligere er det os, overeensstemmende med Sandheden, at kunne berette, at Jfr. **Rosod** i sin Fremstilling ikke blot intet Væsentligt lod savne, men endog langt overtraf sine Forgængerinder i denne Rolle. Det Tilfredsstillende i hendes Udførelse af samme fortjener saa meget mere at fremhæves som den forudfattede ufordeelagtige Mening, hun hos Publikum maatte forudsætte, hos hende maatte fremkalde en Ængstelighed, der let kunde have virket skadeligt derpaa, men som hun dog strax efter sin første Indtrædelse vidste at overvinde. Hendes Udførelse af Abelones Parti i den ovennævnte nydelige Duet om „Barnets Næse" var, ikke mindre end Hr. **Schwarzens** af sit, Compositionen fuldkommen værdig, og hørte blandt det, der meest tiltalte Publikum i den vellykkede Forestilling af dette Stykke. — Af de

øvrige Damer maae vi med Fornøielse nævne Mad. Kraghs livlige, elskværdige Rose; især morede hun meget ved det yndige Skjelmeri, hvormed hun fixerede den forelskede Saft. — Derimod smerter det os at maatte tilstaae, at Jfr. Holst var den Eneste af de Rollehavende, der forstyrrede det behagelige Indtryk, en saadan Udførelse con amore fra alle de øvrige Spillendes Side maatte frembringe. Vi kunne ikke nokſom anbefale denne Sangerinde, ret at lægge Vind paa Dictionen, Naturlighed i sine Bevægelser, Livlighed og Udtryk, Noget, som maa afløse den isnende Kulde og Stivhed, der nu er saa fremherskende i hendes Spil. Mere tilfredsstillende var denne Aften hendes Udførelse af Sangpartiet. — Hr. Holm var fuldkommen paa sin Plads som „Chirurgussens" Tjenestekarl. — Det var at ønske, at Luften bag Vandmøllen ved en følgende Forestilling maatte opklares lidt mere; thi de sorte, skidne Pletter paa Bagtæppet, ligne vistnok ingen lette Morgenskyer, og stemme kun meget maadeligt med den poetiske Møllers Naturbetragtninger og hans: „Op, muntert til Arbeid, nu Solen opstaaer!"

— W —

Nyheder.

Vor æsthetiske Literatur er i Aarets sidste Uge bleven forøget med et ikke ringe Antal af nye originale Productioner. Foruden den i sidste Nr. af dette Blad ommeldte nye Novelle af Forf. til „En Hverdagshistorie", er saaledes udkommet trende nye originale Arbeider i samme Fag: 1) **„Odins Ankomst til Norden"**, en historisk-romantisk Fortælling, af **Th. A. Rumohr**; 2) **„Slægtskabet"**, en Novelle af den for dette Blads Læsere bekjendte unge Novelforfatter **Carl**, og 3) **„Et Familiemaleri"**, af **Chr. Comet**. — Af egentlige Nytaarsgaver har Saisonnen — foruden den af os tidligere omtalte „poetisk-politiske" — bragt en „censureret", af **Fr. Schaldemose**, indeholdende en Samling Digte og tvende Fortællinger: **„Toget til Rygen"** og **„Rusaaret, eller sex Maaneder i Kjøbenhavn"** — Endelig har en af vore yngre Digtere, **Hr. F. J. Hansen**, skjænket Poesiens Yndere en interessant Gave ved Udgivelsen af en Samling **„romantiske Digte"**, der, især i sproglig og rhythmisk Hensende, torde være det meest Fuldendte, denne Forfatter endnu har præsteret. Den aabnes med en Digt-Cyclus: **„Corsaren og hans Brud"**, som frembyder en ualmindelig Rigdom af smukke poetiske Ideer og Billeder, og dertil i sine afvexlende Rythmer er versificeret med særdeles megen Lethed og Ynde. De samme Fortrin vil man ogsaa gjenfinde i de tvende mindre Digtninger: **„Fata Morgana"** og **„Abenamars Sang"**, der slutte Samlingen.

— Blandt de i Juletiden, som sædvanligt, temmelig talrige Børneskrifter troe vi især at burde henlede Publikums Opmærksomhed paa **Molbechs** med Smagfuldhed og et særdeles skjønsomt Valg udstyrede **Julegave**, og en lille, ved sin fordringsfrie Simpelhed dobbelt tiltrækkende Digtsamling for Børn: **„Julegave for den fromme Ungdom"**, af **Julius**. — Som meest beregnet paa Børns Gjætteevne og Morskab, nævne vi ogsaa her en fra det kgl. Steentrykkeri hefteviis udkommende Samling: **„Kjeldermænd, Kühlheiten og Rebus, i Billeder"**, af hvilken 6 Hefter allerede ere udgivne.

— Af en i „Aftonbladet" Nr. 132, af 20de ds., indført Artikel seer man, at en herværende Svensker har, i Egenskab af Correspondent for det Stockholmske Dagblad: „Dagligt Allehanda", i bemeldte Blad meddeelt en i Brevform igjennem flere Nre gaaende Kritik over det danske Theater, og af nogle Yttringer i Slutningen af Artiklen erfarer man, at denne Kritiker efter al Sandsynlighed er den Samme, der, under **Ole Bulls** Nærværelse her, udgav den fameuse Pamphlet imod sidstnævnte Kunstner. Da kun faare faa Expl. af „Dagligt Allehanda" komme hertil Staden, have vi endnu ikke havt Leilighed til at gjøre os bekjendte med selve Kritiken; men om Tonen deri kunne vi dog nok gjøre os en Forestilling, baade naar vi recurrere til Pamphleten og derhos see enkelte af de i „Aftonbladet" citerede Yttringer. Rec. paastaaer, blandt Andet, at Jfr. **Grahn ikke kan danse**, og han motiverer denne sin Paastand med den naive Erklæring: „at hans **Indre** siger ham, at hun savner Gratie!" Han sammenstiller derhos Jfr. **Grahn** med en svensk Dandserinde, Mlle **Daguin**, der behager ham bedre: „Forskjellen imellem disse to Dandserinder," siger han, er den, „at den Førstnævnte, hvis man satte et Stykke Kridt imellem Tæerne paa hende, vilde slaae meget større Cirkler end Mlle Daguin." Jfr. Grahn dandser, efter hans Mening, desuden ikke „naturligt." — Rec. paastaaer fremdeles, at „**Tragoedien** staaer høiere i **Stockholm** end i **Kjøbenhavn**." Modartiklen i „Aftonbladet" anfører i den Anledning, at de faa originale svenske Tragoedier, som **Ling** og **Beskow** have skrevet, **slet ikke opføres**, og at nye gode Oversættelser kun gives „meget sjeldent"; samt at man i Stockholm, med Undtagelse af **Almlöf**, neppe kan **nævne** nogen tragisk Skuespiller af fortrinligt Talent. En af de naiveste iblandt Recensentens mange naive Paastande forekommer os at være den, at han i et af sine sidste Breve melder, at „han **nu begynder** at forstaae det danske Sprog" — han har altsaa, som Forf. i „Aftenbladet" bemærker, „criticeret en Literatur, selv i dennes finere Nuancer, **uden at forstaae Sproget!**" — **Fjender**, som denne Recensent synes saaledes just ikke at være ret farlige, hverken for vor Literatur eller for vort Theater; men naar Antogonisten i Aftonbladet, paa den anden Side, titulerer det danske Theater „Musernes og Gratiernes Hjem", og betegner det som en „Smagens Skole, hvor skjøn Form og skjøn Idee kappes om Herredømmet", og naar han som „almindelig bekjendte **store** Componister af originale Operaer", ved Siden af **Kuntzen, Kuhlau, Weyse, Hartmann**, nævner „**Frölich, Kung og Berggreen m. Fl.**" — saa maa man rigtignok ogsaa tilstaae, at **Forsvarere** som denne Ven af vort Theater just heller ikke høre til de allerønskværdigste.

— Sangerinden Frøken **Johanna v. Schultz**'s første Concert paa det Kongl. Theater er, som man erfarer, ansat til næstkommende Søndag, den 6te Januar.

☞ Hos Udg. af dette Blad (Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal) erholdes: 1) **Poetisk-politisk Nytaarsgave for 1839**, af — ? —, udg. af Claudius Rosenhoff (med Joh. Hages Portrait), 1 Rbd. 24 Sk.; — 2) **De to Studenter** og **Amors Skjærmydsler**, tvende Noveller, udg. som Nytaarsskjærv af Claudius Rosenhoff, 1 Rbd. 24 Sk.; i Foutteral og med forgyldt Snit 1 Rbd. 48 Sk.; — 3) **Franciska**, original Novelle, 1838, 48 Sk.; — 4) **Danske Noveller**, I-IV., indeh. fire originale Noveller, 1 Rbd. 72 Sk.; — 5) **Novelle-Bibliothek**, complet i tretten Bind, stivt heftede, for **nedsat Priis**: 6 Rbd., — og 6) **Nyt Novelle-Bibliothek**, complet i otte Bind, stivt heftede, ligeledes for **nedsat Priis**: 4 Rbd.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjobenhavns Borgerblad.

Redigeret og udgivet

af

Gottlieb Siesby.

1839—1840.

Kjobenhavn.

Tryft hos J. G. Salomon, Pilestræde № 110.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 6te Januar 1839. Nr. 1.

Indhold: Smaadigte til Jule- og Nytaars-Præsenter, af α. — Jule-Deviser, af ε. — Assurance-Compagniet, Novelle af Aug. Colin. — Theatret.

Smaadigte

til Jule- og Nytaars-Præsenter.

1.

(Med et Par Boger Skrivpapir.)

Skriv nu Breve, elskovsømme,
Skriv din Ungdoms bedste Drømme,
Skriv din Sorg og skriv din Gammen,
Skriv dem sønder, skriv dem sammen,
Skriv, som ingen Andre skreve,
Skriv hvad der maa evigt leve!

2.

(Med et Kobberstykke,

hvorpaa staaer en sørgende Brud ved Elskerens Grav og tæt derved en lystig Ungersvend med Randselen paa Ryggen.)

Ved den friske Grav alene,
Under Sørgepilens Grene,
Sidder, som en Marmor-Støtte,
Hun, hvem Skjæbnen grusom mødte,
Hun, den stakkels Brud.
„Græd din Smerte ud!"
Under Kirkens Tagskjæg liden Svale boer,
Synger høit fra Reden: „Troskab er stor!"

Ungersvend med Vandrestaven
Træder freidigt hen til Graven,
Synger om, hvad Hjertet saarer —
Bruden smiler gjennem Taarer;
Sorg gjør Hjertet tungt,
Hjertet er dog ungt —
Gravens Roser brød hun, som den Eed hun svoer,
Svalen sang fra Reden: „Troskab er stor!"

3.

(Med et Exemplar af „Lykkens Yndling".)

Lykkens Yndling blev Du af Naturen,
Lykkens Yndling er Du i Figuren,
Lykkens Yndling blev Du ved din Flid,
Lykkens Yndling selv i Aand og Vid.
Lykkens Yndling i din Kjærlighed,
Lykkens Yndling baade op og ned,
Lykkens Yndling alle Livets Veie!
„Lykkens Yndling" skal Du derfor eie.

4.

(Julehilsen til en sørgende Fader.)

Fornemmer Du en Veemod i dit Bryst,
En Veemod, blandet med en salig Lyst:
Det er din Datter, som paa Englevinger
Usynligt dig sin Jule-Hilsen bringer.
O Fader, Du mig savner, jeg det veed!
Jeg har dit Hjertes hele Kjærlighed.
Alt er i Stuen her, som før det var,
Og Slægt og Venner sidde, Par ved Par,
De kjære Sødskende i Kredsen staae,
Hvor sidste Juul vi glad' hinanden saae,
Du søgte faderglad mig ret at glæde —
Jaar jeg savnes her — Du maa ei græde:
Min Juul er mere glimrende og stor,
Hos Himlens Salige din Datter boer;
Jeg er saa glad, og dobbelt glad, naar Du
Ei sørge vil. Vort Jordliv er et Nu!
See Lyset vifter, rørt af mine Vinger —
Et Fredens Kys min Julehilsen bringer.

5.

(Med en lille Amor.)

Amor skal Du Troskab sværge,
Vogt dig, gjør ham ikke Skam!
Kjærlighed kan flytte Bjerge,
Alt Du blive kan ved ham.

Ei han strengt examinerer,
Er Du bare lueheed,
Den Examen expederer
Man før rigtigt selv man veed.

Vær ei sorgfuld, bleg om Kinden,
Amor nok vil holde Trop!
Ei Du ryge skal af Pinden
Naar Du første Gang gaaer op.

α.

Jule-Deviser.

1.

(Med Thorvaldsens Buste.)

Tag her et Billed af den Kunstner, som
Vort Kjøbenhavn omskaber til et Rom.

2.

(Med Oehlenschlägers Buste.)

Modtag et Billed af den Skjald,
Om hvis Genie der gives kun een Stemme;
Som Danmark glemme vil, ifald
Det kan engang sit Modersmaal forglemme.

3.

(Med Byrons Statue.)

En Sanger, som ei blot ved sine Skrifter
Henriver os, men ogsaa ved Bedrifter,
Hvem Kunstneren saa levende fremstilled,
At han henriver nu, selv ved sit Billed.

4.

(Med en etrurisk Vase, bestemt for en berømt Læge.)

Dem, Lægekunst- og Videnskabens Ære,
Dem være denne Skaal som Offer bragt,
Med Ønsket om, at den for Dem maa være
Hygæas Skaal, som De saa tidt har Andre rakt.

5.

(Med en etrurisk Vase.)

Den drage tidt din Tanke til Syden ned fra Norden,
Til Landet, hvor det Skjønne selv finde under Jorden.

6.

(Med et Par Handsker.)

Ifald jeg bød Dem een, De kunde troe,
Jeg vilde Dem behandle som en Fjende,

Men da jeg nu Dem byder hele to,
Saa seer De, jeg har intet Ondt isinde.

7.

(Med et Par Strompebaand.)

Ingen Orden tælle kan saa mange
Riddere, som Hosebaandets tæller;
Derfor er jeg heller
Ikke bange,
De skulde Dem derover skamme,
De gjøres her til Ridder af den samme.

8.

(Med et sort Kravebaand.)

Naar om din hvide Hals det sorte Baand Du slaaer,
Tænk, hvilken Smigrer Du derved paa Halsen faaer!

9.

(Med en Stovekost.)

Dem bydes en Devise, De vel bør overveie:
Hos alle Støvets Børn der Meget er at feie.

10.

(Med en Ridepidsk.)

Det var en Skam om De tomhændet gik fra Festen,
De faaer en Pidsk — men De maa selv besørge Hesten.

11.

(Med en Oblatæske)

Oblata offero, ad modum: Relata refero.

12.

(Med en Sophapude.)

Vel jeg veed, Du vaagen paa mig tænker,
At Du mig i Din Erindring bær'
At jeg derfor denne Gave skjænker,
Skeer, fordi jeg ønsker, desforuden,
Du maa mindes mig i Drømme hver
Gang, Du hviler Hovedet paa Puden.

13.

(Med en Brystnaal.)

Hvor glimrende den er, jeg troer, man maa bekjende:
Den laaner mere Glands fra Dem, end De fra denne.

14,

(Med „Amor med Lyren", bestemt for en bekjendt Musikus.)

Gud Amor ellers gaaer med Bue,
Han her med Lyren er tilskue;
Veed De, hvorfor han denne fik?
Han godt begribe kan, den Strik,
At dersom Dem han skal fortrylle
Til underdanigst ham at hylde,
Saa maa det være med Musik.

15.

(Med et Minutglas.)

I to et halvt Minut forløber Sandet,
Betyder: Nyd Minuttet, mens Du kan det!
Men det betyder ogsaa noget Andet:
Den Tid, et Æg kan koges blødt i Vandet.

16.

(Med et Cigarfutteral.)

En Herlighed det gjemmer, der, efter stakket Frist,
Som alle Herligheder, gaaer op i Røg tilsidst.

ε.

Assurance-Compagniet.

Novelle, efter Aug. Colin.

Paa et af de meest maleriske Punkter af Paris's Omgivelse eier den rige Capitalist L. en meget smuk Villa, hvor han tilbringer de behageligste Maaneder af Sommertiden. Nylig holdt en Cabriolet udenfor Stakittet om hans Lystskov; en ung Mand stiger ud, og hans omhyggelige Udvortes, hans aabne Væsen og utvungne Adfærd bebude en Mand, der besøger Tortonis og Børsen. — Han ringer paa, bliver meldt og ført ind. I et Gemak, som er smykket med Hovedstadens hele Luxus, ligger Husets Herre skjødesløst henstrakt paa en Divan, i Slobrok og Morgentøfler. Hr. L. føler nemlig kun liden Lyst til at leve som Landboer; han tager Paris med sig ud paa Landet, og er af den Mening, at man endnu mindre paa Landet end i Hovedstaden kan undvære de Nydelser og den comfort, som forøge Antallet af behagelige Indtryk og udvide selve Tilværelsens Sphære. — „Behag at tage Plads!" sagde Hr. L., med hiin indvortes Selvbehagelighed, som paa Landet altid viser os Manden fra Staden. — „Jeg beder Dem meget om Forladelse, min Herre!" begyndte den unge Mand, idet han satte sig i en Lænestol, „fordi jeg forstyrrer Deres Ro, for at underholde Dem med Børsprojecter og Speculationer. Men den Affaire, jeg ønsker at meddele Dem, er saa vigtig; dens Følger kunne i moralsk Henseende være saa nyttige for Samfundet, i pecuniær Henseende bringe Entrepreneurerne saa uhyre Gevinst, at jeg troede, De vilde undskylde mit Hastværk og skjænke mig nogle Øieblikke." — „Tael, min Herre, jeg er lutter Øre", svarede Capitalisten, idet han lagde Benene over hinanden, og med Anstand slog den storblommede Slobrok over dem. — „Hvem skulde nogensinde have tænkt", saa begyndte den unge Forretningsmand med høitideligt Alvor, „at vi ved Udtrædelsen af et Aarhundrede, fuldt af Tvivl og Uvished, som det sidste, skulde komme ind i et, hvor der modtages og stilles Garantier for Alt, saaledes som det er Tilfældet i vort. I det 18de Aarhundrede vendte man op og ned paa Alt, fordi man tvivlede om Alt; i det 19de derimod tvivler man slet ikke om Noget, fordi man ikke overlader det Mindste til Tilfældet. Ved Assurancer tilveiebringes Samfundets Reorganisation. Børsmanden, denne Verdens-Gud, styrer Skjæbnen. Og hvad assurerer man ikke nu? For hvert Skridt i Livet, selv for Døden tages der imod Assurance. Ja, Assurancens Magt strækker sig endog hiinsides Graven: man assurerer paa Evigheden ... ved at lade sig sætte en Liigsteen paa Père-Lachaise. Man har endogsaa gjort det Forslag at assurere for det ægteskabelige Livs Gjenvordigheder, hvorved Menneskeheden ustridig vilde skee en stor Tjeneste; Romerne, som gave Ægtefæller Præmier, kjendte ikke noget til Civilisationen; naar Rosen skal plukkes, maa man først tage Tornene af, eller idetmindste assurere Fingrene imod Stik. Har De ikke hørt, at vor Tids berømteste Banquierhuus har isinde at stifte et Actieselskab, som skal tegne Assurancer paa Kroner, ja endog paa Ministerier, og at Statsmændene storme til, for at blive assurerede? Med eet Ord: i Assurancevæsenet, i alle dets Phaser og Forgreninger, ligger Løsningen af det Humanitetsproblem, Fourier, Saint Simon, Robert Owen og andre Socialister saa længe have ledet om." — „Hvad gaaer denne lange Indledning ud paa?" afbrød Capitalisten ham, med en Tone, saa barsk og fuld af Metal som Efterklangen af en Stabel paa 100 Francs, der kastes i en Pose. — „Kun et Øieblik endnu, jeg er strax ved det.." — „Jeg maa have noget Positivt, Virkeligt, Haandgribeligt", vedblev Capitalisten, idet han eftertrykkeligere betonede hvert Ord. — „Min Plan opfylder alle disse Fordringer." — „Nu, saa sig mig uden videre Omsvøb, hvad den angaaer?" — „Sagen er af en meget delicat Natur, og maa introduceres . . . ." — „Saavidt jeg har for-

staaet, er det et Assuranceproject, De har for — hvad er det, De vil assurere, min Herre?" — „Nu for at sige Dem det reent ud: det gaaer ud paa, at assurere unge Piger imod det, der forbittrer deres Tilværelse — imod den uhyre ubestemte Situation, hvori den ugifte Stand sætter dem." — „Hum, hum", mumlede Capitalisten og lagde Enderne af sin Slobrok, der ved den lille Exaltation var kommen i Uorden, tilrette igjen; „den Idee er ikke saa gal . . . ." — „De vil indsee, at Længselen efter at faae en Mand vil bevæge alle Piger til at assurere sig, og at Entreprisen saa vil kaste en uhyre Gevinst af sig." — „Vist indseer jeg det; men hvordan vil De indrette Præmien ved den Assurance?" — „Den maa rette sig efter Skjønhed, Formue og Talenter; thi Chancerne for at blive siddende, kunne naturlig ikke være lige for alle vore unge Assurerede. Ligesaalidet vil man assurere Alle til samme Alder; Nogle assurerer man til det 20de, Andre til det 25de, atter Andre til det 30te, ja Enkelte til det 35te Aar. Er Fruentimret ved den fastsatte Termins Udløben endnu uden Mand, saa udbetales Skadesløsholdelsen, og denne Skadesløsholdelse vil som Medgift tidt endnu tjene til at skaffe en Mand." — „Meget vel; men forbeholder Selskabet sig frie Hænder til at virke efter Forgodtbefindende, for at skaffe de Assurerede Mænd inden Terminen expirerer?" — „Ja vist, det forstaaer sig; Selskabet tør ingenlunde opgive sin Ret til at gjøre Menneskene lykkelige; Selskabet har sine Agenter, sine Mæglere, sine Commissionairer; det vil opbyde alle mulige Midler, alle Forførelses-Kunster, for at skaffe de unge Piger, der have tegnet Assurance, en Mand saa snart som muligt. Paa denne Maade vil det næsten aldrig komme til at betale nogen Skadesløsholdelse, og netop derfor er Planen saa sikker, saa prægtig!" — „Ja, De har Ret, det maa komme til at give et ret sikkert Udbytte." — „Stort Udbytte, uden mindste Risiko for Tab. Det er umuligt at speculere bedre! Tager man Assurance for Dødsfald, saa kan man dog ikke forhindre, at Folk dø; assurerer man imod Ildsvaade, saa kan man dog ikke forebygge at Husene svide af; assurerer man mod Søskade, saa kan man ikke forhindre Skibbrud; assurerer man imod onscriptionen, saa har man ligesaa lidt i sin Magt at forebygge, at En trækker et uheldigt Nummer . . . men assurerer man Pigerne mod at blive siddende, saa kan man skaffe dem en Mand." — „Det følger af sig selv at Selskabet bestandig maa have et Udvalg af anstændige Folk til sin Raadighed, saasom Advokater, Læger, Journalister, Kjøbmænd, Detaillister, af hvilke det kan betjene sig som Gevinster i sit Spil, for at lokke de unge Assureredes Hjerter." — „Det er ufravigelig nødvendigt, hvis Tingen skal gaae; overlad De det ganske til mig!" — „Nu, godt, saa staaer jeg ganske til Deres Tjeneste; men jeg ønsker, at vi to alene overtage den hele Forretning; ingen Opsigt, intet Markskrigeri, ingen Actier — det er desuden saa forslidt. Alt maa blive mellem os, aldeles geheimt! Taushed og Driftighed! Derved sikrer man sig et brillant Resultat!" — „Vær De ganske rolig; jeg har jo samme Interesse deri, som De selv." — „De bringer mig altsaa Selskabets Statuter, saasnart De har opsat dem. Jeg præsterer som første Indskud 500,000 Francs. Det vil være nok til at begynde Forretningen med. De indskyder kun Deres Iver og Driftighed. Udbyttet dele vi — De seer, jeg er ædelmodig."

Den unge Mand forlader Hr. L., fuldkommen tilfreds med Udfaldet af sit Besøg, sætter sig i Cabrioletten, og vender tilbage til Paris. Allerede næste Morgen bringer han Capitalisten de efter Aftale affattede Statuter. Efterat Hr. L. har læst og underskrevet dem, rækker han den unge Mand dem igjen med de Ord: „Min Herre, nu er De altsaa Directeur for "Hymens-Compagniet"; jeg ønsker Dem gode Affairer, og for at bevise Dem hvor meget et lykkeligt Resultat af vor Entreprise ligger mig paa Hjerte, saa tegner jeg Assurance paa min Datter; hun skal staae øverst paa Listen over de unge Damer, hvis Giftermaal vi assurere. Vil De behage at udfylde Policen." — „Hendes Alder?" spørger Directeuren. — „Nitten Aar." — „For- og Efternavn?" — „Euphemia L." — „Exterieur?" — „Ret smuk." — „Talenter?" — „Hun kan musicere, tegne, dandse og forstaaer sig paa Gartneri." — „Formue?" — „Arving til en Million og 500,000 Francs i Medgift." — „Meget vel, min Herre!" — „Behag selv at bestemme Præmien og den Alder, efter hvis Udløb Skadesløsholdelsen skal udbetales," tilføiede Faderen stolt. — „Der er al Grund til at antage, at Frøken Euphemia ikke vil sætte os i den Nødvendighed at udbetale nogen Skadesløsholdelse." — Den unge Entrepreneur anbefaler sig hos sin Associé og gaaer. Idet han gjennem Villaens Stue-Etage begiver sig ud til sin Cabriolet, der holder ved Havestakittet, bemærker han en hvidklædt ung Dame, der, med en Vandkande i Haanden, svæver om imellem Blomsterpotter, hvilke hun besprænger med en fiin, i Solens Straaler spillende Støvregn, idet hun nynner paa Melodien til en Romance. Gjennem de brune, af Vinden let bevægede Lokker seer han en Nakke af en mere blændende Hvidhed, end de Negliker, hun vander. Hendes ranke Vært bøier sig, den er smidig som Blomsterstænglerne. Hun selv er den skjønneste blandt disse Blomster, der synes at kappes i Ynde og Friskhed. Ved dette Syn siger Entrepreneuren for sig selv: „Det er ganske sikkert Hr. L.'s Datter, Nr. 1 af mine Assurerede; o! det bliver ypperlige Affairer; Begyndelsen er god!" Og idet han ilede ud til Stakittet, kaster han endnu et udtryksfuldt Blik paa den unge Pige.

Endnu vare ikke 14 Dage forløbne, og Hr. L. tog ind fra Landet til sit Hotel i Chaussée d'Antin. Paa sin Datters indstændige Bønner havde han besluttet sig til igjen at tage til Paris. Han undrede sig over, at hans dyrebare Euphemia, der var saa enchanteret for Landlivet og for Blomster, paa eengang slet ikke brød sig om nogen af Delene og længtes efter Paris, endskjøndt det endnu var det deiligste Sommervejr af Verden. Han søgte om Grunden til denne besynderlige Forandring, og sagde til sig selv: „Skulde maaskee Euphemia, efterat hun er bleven assureret mod den ugifte Stand, være kommen til at holde lidt mere af Paris?" Endelig kunde han ikke længer tvivle om at hans Datters Hjerte var hildet af Kjærlighedens Trolddom, og der behøvedes i Sandhed heller ikke stor Skarpsindighed til at gjætte dette; thi Dag for Dag tabte den unge Pige i Couleur og Munterhed; Euphemia sygnede, hun fortæredes af en Qval, som hun ikke vilde tilstaae. Blomster, Fortepiano, Tegning, Alt lod hun ligge, og ofte robede en uvilkaarlig Taare hendes exalterede Tilstand og hendes ubestemte Længsel. Men hvem kunde hun da elske? Hvorledes var denne Lidenskab kommen over hende? Her laae en Hemmelighed skjult ..... Hr. L. tabte sig i Gisninger; men da han holdt overmaade meget af sin Datter, besluttede han at afvæbne et Onde, der greb saa forfærdeligt om sig. „Bedste Euphemia!" sagde han til hende, „Du har i nogen Tid været meget alvorlig — hvad tænker Du paa? Har en hidtil ukjendt Følelse bemestret sig Dit Hjerte? Tael til mig uden Frygt, Du veed hvor høit jeg elsker Dig. Er der maaskee en eller anden ung Mand, der har vundet Fortrin i dine Øine? Du kan ikke troe, hvor det vilde glæde mig, hvis det forresten er et antageligt Partie, at kunne forene Dig med den Mand, der har vundet Dit Hjerte!" — „I Sandhed, min Fader, jeg kan ikke længere dølge det for Dem — jeg tilstaaer det... mit Hjerte er ikke længere frit..." svarede Euphemia, frygtsom og forlegen, som unge Piger pleie, naar de aflægge en saadan Bekjendelse, om det ogsaa er til deres Fader. — „Og hvem er da Gjenstanden for Din Kjærlighed?" spurgte Hr. L., rolig som En, der troer sig nærved Opdagelsen af en Hemmelighed. — „Det er endnu baade hans og min Hemmelighed," svarede Euphemia rolig. „Tør jeg aabenbare den uden hans Samtykke? De maa derfor tillade mig at for-

tie hans Navn saalænge indtil han selv —"Denne Hemmeligholdelse æggede kun Hr. L's Nysgjerrighed, og da han bestormede sin Datter med Spørgsmaale om Navn, Stand ꝛc. svarede Euphemia: „Giv mig blot endnu tre Dages Frist; — om tre Dage skal jeg sige Dem Alt."

Morgenen efter denne Samtale aflagde Directeuren for det nye Ægteskabs-Assurance-Compagnie et Besøg hos sin Associé. „Ah, god Morgen, kjære Ven," raabte Hr. L. saasnart han saae ham; „naa, De gjætter vel mindst hvad jeg veed..." — „Nu, hvad da?" — „Min Datter har allerede faaet omme Fornemmelser...." — „Det er maaskee kommet af Assurancen." — „Det er dog mærkværdigt! — Det er knap en Maaned siden, hun blev assureret.... ja, De har Lykken med Dem." — „De har Ret, det Tilfælde kommer os til Hjelp...." — „Endnu eet Tilfælde af samme Art, og vore Affairer ere i brillant Gang!" — Medens de talde saaledes sammen, traadte Euphemia ind. Ved Synet af den unge Directeur rødmede hun. „Det er min Datter," sagde Hr. L. til den unge Mand, „hvorledes behager hun Dem?" — „O ganske overordentligt! Jeg caverer Dem for, at hun ikke vil fylde sit 19de Aar inden at hun...." — „Kjære Fader", begyndte Euphemia, idet hun vexelviis saae paa dem Begge; „jeg lovede at gjøre Dem bekjendt med Gjenstanden for min Kjærlighed; nu velan!.... der staaer han!" — „Er det muligt!" raabte Hr. L. i den høieste Forbauselse. — „I Overeensstemmelse med vore Statuter," sagde den unge Directeur alvorligt, „maatte jeg gjøre mig Umage for at Terminen ikke udløb inden at....." „De har Ret! Men, Euphemia, hvor har Du lært at kjende den Herre?" — „Jeg maatte," vedblev Directeuren, „anvende Alt hvad der stod i min Magt...." — „Førstegang," sagde den unge Pige, „saae jeg ham derude paa Landet; men det var kun i Forbigaaende. Siden kom han hver Dag; han hjalp mig at vande, vi gik og spadserede sammen i Haven; han skrev Vers til mig, og forærede mig deilige Skizzer til min Mappe; endelig fandt jeg, at hans Besøg vare altfor korte, og saa tænkte jeg, at i Paris vilde jeg kunne see ham oftere og længere." — „Ja, og det Hele skete saa hemmeligt som muligt, De veed nok, for at....." — „I Sandhed, min kjære Directeur, De er en Mand, der er om Dem," raabte Hr. L., ligesom forvirret over Alt hvad han hørte. — „Jeg kan forsikre Dem, at jeg kun har gjort hvad der var min Pligt." — „Der er ikke Noget at sige om den Ting. Min Datter elsker Dem — hun er Deres. De 500,000 Francs i Medgift har De allerede." — „En brillant Affaire!" raabte den unge Directeur, og greb Euphemias Haand. „Den vil skaffe os Clienter i Hobeviis, og vi ville fortjene Millioner!"

Theatret.

Nytaarsdag gav Capelmusikus **Petersen** paa det Kgl. Theater en **Aftenunderholdning**, der hæderligt udmærkede sig fremfor de Forestillinger, man i den senere Tid har stemplet med dette Navn, og i Ordets **egentlige** Forstand afgav en Aftenunderholdning. Skjøndt vi ikke kunne nægte, at v._ for vort Vedkommende vilde foretrække Arrangementet af en saadan Soirée saaledes, at den blev mindre broget, saa kunne vi paa den anden Side heller ikke fragaae, at der i den nævnte fandtes en tilfredsstillende Deel af de Bestanddele, hvoraf vi ønskede at den skulde bestaae, og at følgelig det, som hos os, om ikke forstyrrede, saa idetmindste svækkede Nydelsen, gjerne reent kunde have været udeladt. Men Kunstneren maa jo, desværre! især tage Hensyn til den pecuniære Fordeel, han skal høste ved en saadan Aften, og da maa der jo rigtignok, paa Grund af det lave Trin, den almindelige musikalske Dannelse hos os endnu indtager, et saadant Potpourri af de mest heterogene Gjenstande til, for at trække, og paa det at Enhver kan finde Noget af det, han ønsker sig. — Tage vi nu den **musikalske** Deel af denne Forestilling nærmere i Øiesyn, da skjænkede denne vistnok en tilfredsstillende, tildeels endog ualmindelig Nydelse. Det Navn, Hr. **Petersen** alt saa længe har vidst at bevare, som en af sin Tids udmærkede Flautister, have hans Præstationer denne Aften tilfulde stadfæstet, idet at han i ethvert af de valgte Nummere vidste baade med den største Lethed at besiire de Vanskeligheder, det frembød, og tillige ved et smagfuldt, følelsesfuldt Foredrag at bøde paa de **Trivialiteter**, disse Compositioner i og for sig indeholdt. Havde vi saaledes al Grund til at glæde os ved at fornye vort Bekjendtskab med Hr. **Petersens** os velbekjendte **Virtuositet**, saa bleve vi saameget desto mere paa det behageligste overraskede ved i Hr. **Kellermann** at lære at kjende en Kunstner, som hører blandt de Fortrinligste, der i lang Tid have gjæstet os. Intet berømt Navn var gaaet forud for denne Musikus (i hvem det dobbelt maatte glæde os at hilse paa en os hidtil ukjendt, høitbegavet Landsmand); men han vil nok vide at skaffe sig et. Et ædlere Spil, et herligere Foredrag og en kunstfærdigere Behandling af sit vanskelige Instrument, end Hr. **Kellermanns**, have vi ikke hørt siden **Romberg**, hiin Celloens Fyrste, gjæstede os. Ligesom allerede den med en smeltende Følelse foredragne Introduction henrev Alle, saaledes vidste Hr. K. heeltigjennem at vedligeholde en stigende Interesse, der ikke kunde Andet end give sig Luft i den mest levende Erkjendelse, som tillige maatte være Kunstneren en Borgen for den Deeltagelse, han hos Publikum tør vente at finde ved den Concert, han selv agter at give her. — Det var vistnok et Vovestykke for en aldeles usvet Dilettantinde at fremtræde efter en saa udmærket Kunstner, og det maa derfor geraade den unge, meget lovende Pianistinde til desto større Ære, at hun i saa høi Grad vidste at tiltrække sig Publikums Opmærksomhed, efterat dette alt næsten var mættet af Nydelse. Og fraregner man den saa naturlige Engstelighed ved første Gang offentlig at udføre et saa vanskeligt Musikstykke som **C. M. Webers** Concert, der saa lidet er indrettet efter vor Tids Modesmag, uden nogensinde før at have spilt med Orchesteraccompagnement, saa lod den unge Kunstnerinde vist kun Lidet eller Intet tilbage at ønske, og ialtfald neppe Noget, som hun jo, ved fortsat Studium, vil kunne komme i fuldkommen Besiddelse af. — Til det iblandt denne Aftens musikalske Indhold, der i høi Grad maatte tiltrække sig Opmærksomhed, hører unægtelig den smukke melodramatiske Composition af **Crusell** til **Geijers** nordiske Digt: „Den sidste Kjæmpe." Anvendelsen af Choret, der hos os er noget aldeles Nyt i Melodramaet, er af en herlig Virkning, og vi maae vide Hr. Instructeur **Nielsen** megen Tak, fordi han har bidragt sit til at gjøre os bekjendte med denne smukke Tonedigtning. — Af mindre Betydenhed vare de to Ouverturer, som aabnede 1ste og 3die Afdeling. Hos **Lindpaintner** er unægtelig den altfor kjendelige Higen efter Originalitet i den første af disse udartet til Bizarreri, og den evige Jagen efter Effect lader ham hverken finde Rist eller Ro. I den anden saakaldte Concert-Ouverture, der skal være componeret af en ung dansk Musikus, var der adskilligt ret Roesværdigt, især med Hensyn til Behandlingen; men Hovedmotivet var for trivielt til at den skulde kunne vække nogen synderlig Interesse. — Hr. **Faaborgs** Udførelse af den Rossinade, han regalerede med, var, mildest talt, meget uheldig. — Gaae vi nu over til den declamatoriske Deel af denne Aftenunderholdning, da gav denne paa langt nær ikke noget saa glædeligt Udbytte som den musikalske. Vi ville forbigaae den fordringsløse Spøg, hvormed Hr. **Holst** aabnede Forestillingen, saameget mere som han i samme Nu angav sig selv som Instrumentet, hvorpaa en Anden spillede; og vi støde da først paa Hr. **Rosenkildes** Fremsigelse af **S. S. Blichers** hjertelige Digt: „En anden ny Vise om en Sømand og en Landmand." Hvis Nogen i en fortrolig Kreds oplæste det nævnte Digt saaledes som Hr. R. fremsagde det, saa vilde man finde, at det var ret godt læst, idet at Grundtonen var vel vedligeholdt og Characteren af Digtet saaledes truffen. Men Declamatoren har andre væsentlige Fordringer at iagttage end den at træffe Digtets Grundtone, og at Hr. R. ikke kan tilfredsstille disse, deri ere vi næsten visse paa, at han selv vil give os Ret. — Vi ville paa ingen Maade benægte Md. **Hansens** Paastand, at „hun er Declamatrice af — Caprice"; og en lille Caprice bør man rigtignok i en Tid, der er saa capricieux som den, Digteren har skildret os, bære over med — kun at den ikke altfor ofte gjør sig gjeldende. — Hr. **Holsts** livlige Fortælling af „Matrosens Bryllupshistorie" kunde ikke andet end behage, og vi stemme derfor gjerne i med det Bifald, som lønnede hans Nuanceren af de ret komiske Points, der kryddrede denne morsomme Bagatelle.

— **W** —

☞ Complette Expl. af dette Blads første Aargang ere at erholde hos Udg. (Vimmelskaftet 138, 2 Sal) for 3 Rbd.; men overlades de fra 1 Januar d. A. af tiltrædende Abonnenter for 2 Rbd.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A P Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 13de Januar 1839. Nr. 2.

Indhold: Folkeviser, efter Béranger. — En spansk Criminalhistorie. — Nyheds-Revue.

Folkeviser.

(Efter Béranger.)

1.

Et hundrede Daler.

Arving er jeg! Gud skee Lov!
Jeg til Lykken nu mig sov
Cap'talist at være.
Arbeid nu? — Nei Tak, min Fa'er!
Jeg et hundred Daler har
Aarlig at fortære.

Verden nu tilhører mig!
Som en Konge leved jeg,
Hvis jeg gad det, Kjære!
Hver en Post jeg voxen var, —
Jeg et hundred Daler har
Aarlig at fortære.

Hvi fik jeg slig Capital?
At en Vogn jeg kjøbe skal,
Som mig bort kan bære;
Creditorer staae jeg la'er,
Jeg et hundred Daler har
Aarlig at fortære.

Seer Du Stads og Pragt, min Skat!
Kjøb Du kun den hele Klat,
Skjønheds Priis Du bære!
Længe nok Du Flitter bar, —
Jeg et hundred Daler har
Aarlig at fortære.

Hver en Ven indbydes her,
Kom, Forældre, Søster kjær!
Hver velkommen være!
Tag kun for Dig! Intet spar, —
Jeg et hundred Daler har
Aarlig at fortære.

Venskab, Viin og Kjærlighed!
Godt den Fryd kan vare ved —
Otte Dage, Kjære!
Arv med Renter op jeg ta'er, —
Jeg et hundred Daler har
Aarlig at fortære.

2.

Hans.

Hans! staa op! Jeg maa bedrøve
Dig, see hisset Arm i Arm
Stadssergeanten med Gensdarm',
For Udpantning her at øve.
Staa dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan.

Hans! Du ellers meer Dig skyndte,
Solen længst alt oppe er.
Hos den gamle Thomas, der
Alt før Daggry de begyndte.
Staae dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan.

Blot jeg dog en Udvei kjendte!
Hunden gjøer, man kommer hid.
Bed om Frist, — vi har ei Hvid!
Vilde dog kun Kongen vente.
Staa dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan.

Vi, sex Børn og Bedstefader,
Gaaer mit Rokkehjul end smaat,
Leve af din Oxe blot.
Ak! nu see han alt sig lader!
Staa dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan.

Denne Hytte, som for Blæsten
Skjærmer os, lidt Agerland,
Der vor Hunger stille kan, —
Ager mødsker sig paa Resten.
Staa dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan.

Alt er dyrt, og Penge fattes;
Med en Ko det gaaer en Tid.
Ringe Løn og megen Slid, —
Og saa skal man end beskattes!
Staa dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan.

Vil en Draabe Viin Du have!
Haardt beskattet, hver en Ting
Savner Du; min Brudering —
Gjerne offrer jeg din Gave.
Staa dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan.

Riig Du Dig i Drømme skuer,
Trods vor Herremand! — Fy, Skam!
Hvad er Skatten vel for ham?
Musen, som hans Forraad truer.
Staa dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan.

Gud, der er han! — Jeg forsager! —
Bleg og stiv! — See, det er Dag! —
Følte Dig i Gaar saa svag,
Du, som ellers aldrig klager.
Staa dog op, min stakkels Mand!
Alt Sergeanten see jeg kan. —

Han har udstridt! Lad ham hvile!
Hvo som leved saa i Nød,
Slumrer venligt i sin Død.
Han sin Fred til Eder smile!
Skjøndt Sergeanten sees alt kan,
Vaagner ei den stakkels Mand.

En spansk Criminalhistorie.

Don José, Don Pedro og Grev Avedras Søn havde studeret sammen i Sevilla og deelt med hinanden Ungdommens Lystigheder. Da de vare komne til Skjels Aar havde hver af dem valgt sig en Stand efter sin Tilbøielighed, uden at deres nye og forskjellige Sysler havde gjort noget Skaar i deres Venskab. Deres inderlige Venskab havde voldet, at man kaldte dem de tre Uadskillelige. Don José var bleven Jurist, Don Pedro helligede sig til Videnskaberne og den unge Avedra var traadt i Militairtjeneste. — Don José var nylig bleven Frimurer og vilde overtale den unge Avedra til at følge hans Exempel. „Du har valgt en Stand," sagde han til ham, „der er fuld af Farer. I den sørgelige Tilstand, hvori vort Fædreland er stædt, vil Du snart komme til at deeltage i den blodige Borgerkrig, hvor der ikke gives Pardon. Følg mit Exempel og bliv Frimurer; dette Broderskab er udbredt over hele Europa; maaskee træffer Du selv i de fjendtlige Geleder en Broder, hvis Bistand kan være Dig til Nytte." — Den unge Avedra gav efter for sin Vens Overtalelse og lovede at lade sig optage; de aftalte med hinanden, at José tredie Dagen efter skulde indføre ham i Logen. — Dagen derpaa begav Don Pedro sig, i Følgeskab med Don José, om Aftenen Kl. 8 hen til deres fælleds Ven, for, efter Sædvane, at tilbringe nogle Timer hos ham og hans Familie. De bankede flere Gange paa, og da Ingen lukkede op, spurgte de Naboerne om Grevens var ude? De fik til Svar, at man hele Dagen ikke havde seet det mindste til Nogen af dem; hvilket var saameget desto usædvanligere som de vare flittige Kirkegjængere og aldrig forsømte Messen, og idag var det netop Søndag. Denne Beskeed forurolligede de to Venner meget, og de besluttede hos Qvarteerets Alcade at skaffe sig Bemyndigelse til at lade Dørene brække op. Denne Embedsmand begav sig, ledsaget af en Skriver, hen til Grevens Huus, hvor et skrækkeligt Skuespil, da det blev aabnet, frembød sig for deres Blik. I Sovekammeret laae Greven og hans Gemaliude i en Seng badede i deres Blod; Halsen var skaaren over paa dem Begge. En Pult, hvori Greven pleiede at indelukke sine kostbareste Juveler, var opbrukken og Juvelerne udtagne. I de andre Værelser fandt man Ligene af fire Tyende, myrdede paa samme Maade. Don Josés Smerte var nærved Vanvid; en Tidlang syntes han at være aldeles ude af sig selv, og da han tilsidst kom til Besindelse, styrtede han ud af Huset med det Raab: „Min Ven! min ulykkelige Ven! hvad er der blevet af ham?" Nu først bemærkede man, at den unge Greve ikke var tilstede. Man søgte ham i hele Staden, og Don Pedro, hvis Koldblodighed stak paafaldende af imod hans Vens Forvirring, ledede selv Eftersøgningen.

Imidlertid havde man i en Gang, der førte til Grevens Kammer, fundet en Kniv, som aabenbart havde været Mordredskabet; det oplyste sig, at den tilhørte den unge Avedra, hvis Navn var graveret paa Skaftet. Denne Omstændighed, i Forening med hans pludselige Forsvinden, kastede Mistanken paa ham, og hans Udeblivelse forstærkede den. Efter en lang og meget omhyggelig Undersøgelse holdt Øvrigheden sig overtydet om, at han alene havde udøvet de rædselfulde Mord, og udsatte en Belønning paa Opdagelsen af hans Skjul og hans Udlevering til Domstolene. — En Uge gik hen, uden at man erholdt nogensomhelst Efterretning om den unge Avedra. Den ottende Dags Morgen vilde Eieren af en Gaard i en af Forstæderne lade rense en Brønd, hvis Vand var blevet ildesmagende, og da Arbeidsfolkene havde faaet det Dynd op, hvormed den næsten var fyldt, opdagede de et Liig deri; det var Liget af den unge Greve. Det blev, paa Rettens Foranstaltning, underkastet et Syn, ved hvilket de hidkaldte Læger skulde constatere dets Tilstand og undersøge om der paa samme fandtes Spor af Vold. — Don José var en af de Første, der ilede til. Da han traadte ind i det Værelse, hvor Liget laae, greb han sin Vens kolde Haand, lagde den paa sit Hjerte og syntes en Tidlang at være et Rov for den mørkeste Fortvivlelse. Liget blev afklædt og noie undersøgt; men der fandtes intet Tegn paa, at den unge Mand voldeligen var tagen af Dage; intet Saar, ingen Qvæstning var at opdage, og det naturlige Resultat af disse Efterforskninger var, at han, martret af sin Samvittighed, havde aflivet sig selv ved at styrte sig i Brønden. Allerede var man paa Nippet til at føie Beskyldningen for Selvmord til hans øvrige unaturlige og rædselfulde Forbrydelser, da en af Lægerne gjorde sine Colleger opmærksom paa en Omstændighed, der hidtil var undgaaet deres Opmærksomhed eller bleven anseet for uvæsentlig. Det var et lille Stik paa den venstre Side af Brystet, næsten i samme Høide som Hjertet, og som syntes at være bibragt med Spidsen af en Naal. Ihvor liden Sandsynlighed der end var for, at dette Naaleprik kunde føre til en vigtig Opdagelse, skrede Lægerne dog til Autopsie og kunde følge Sporet af dette neppe synlige Saar lige til Hjertet, der var gjennemboret af et spidst og overordentligt tyndt Redskab, som havde været tilstrækkeligt til at volde en øieblikkelig Død. Hvilke Midler den ubekjendte Morder end maatte have anvendt for at udøve denne nye Forbrydelse, saa var det nu klart for Alle, at den unge Avedra ikke havde myrdet sig selv, men var bleven myrdet, og saaledes var falden, ligesom sine Forældre, som Slagtoffer for en Complot, der var bleven udtænkt og sat i Udførelse med en djævelsk Snuhed. — Don José kunde ved denne uventede Opdagelse ikke holde Maade med sin Glæde. Hans uskyldige og ulykkelige Vens Minde var ikke længere besmittet af vanærende Tvivl; han gjorde opmærksom paa, hvor lost Retten havde bygget i sin første Kjendelse. Han stod med Kraft paa, at Omstændigheden med den i Gangen fundne Kniv ikke sagde det ringeste; kunde Morderen ikke have taget den ud af Avedras Lomme og betjent sig af den til at myrde de Øvrige? Var det ikke sandsynligt, at han med Forsæt havde kastet Værktøiet fra sig, efterat han havde udøvet Forbrydelsen, for at vælte Mistanken over paa den unge Greve? — Tilskuerne ved denne Scene trængte ikke til disse Grunde, for at være over-

tydede om Avedras Uskyldighed; hans jordiske Levninger bisattes i samme Grav, som gjemte hans Forældres.

Flere Uger forlob, og denne blodige Hemmelighed vedblev at være skjult i Mørket, da en ny Omstændighed indtraadte, der syntes at maatte lede Retten paa Spor efter Morderen. Blandt nogle Papirer, som fandtes i en hemmelig Skuffe i et Stykke Meubel, der havde tilhørt den unge Greve, vare ogsaa endeel Breve fra Don Pedro og Afskrifter af de Svar, han derpaa havde modtaget. Denne Brevveksling dreiede sig kun om en Elskovshandel. Den syntes at oplyse, at Avedra ikke havde været ufølsom for Donna Inesillas Yndigheder, uagtet denne Dame var Don Pedros Forlovede. Da Don Pedro var bleven underrettet herom, havde han, skjøndt han slog fuldkommen Lid til sin Vens Ære, desuagtet tilskrevet ham flere Breve desangaaende, og i et af dem fandtes følgende Ord: „Hvad mig angaaer, saa kjender Du mig saa godt, at Du vil være overbeviist om, at min Ære, uden Hensyn til nogensomhelst Bevæggrund, vilde foranledige mig til at tage den største Hævn over Den, der vilde misbruge min Tillid og søge at unddrage mig min Kjærestes Tilbøielighed." Disse o. a. lignende Udtryk bragte paa den Formodning, at Don Pedro, dreven af Skinsyge, kunde have stræbt Avedra efter Livet; men af hvad Grund skulde han have bragt en heel Familie af Dage for sin Hævn? Og, forudsat, at Lidenskaben havde foranlediget ham til en saa rædsom Forbrydelse, hvorledes lod da Tyveriet af Juvelerne sig forklare? Da Anklagen imidlertid engang havde vendt sig imod ham, stadfæstedes den ved en Mængde Omstændigheder. Man erindrede sig den Koldblodighed, han havde viist, da han den Aften hiin forfærdelige Katastrophe blev opdagen, traadte ind i Grevens Huus; en Koldblodighed, der contrasterede saa paafaldende imod Don Josés Fortvivlelse. Han havde fremdeles, under der Forevending, at hans overordentlige Aandssvækkelse ikke tillod ham det, ikke villet overvære Ligets Besigtigelse, ihvorvel Don José indstændigt havde bedet ham derom. Denne Sidstes Adfærd havde været ganske anderledes; han havde ikke alene bivaanet hiin sørgelige Scene; men ogsaa med en ligesaa standhaftig som roesværdig Energie beseiret sin dybe Sorg, for at henvende al sin Aandskraft paa Midlerne til at frelse sin tabte Vens Eftermæle fra Skjændsel.

Procesforhørerne bragte nye Oplysninger for Dagen. Don Pedro var af tvende af hans Bekjendte bleven seet i den samme Nat, hvori Mordene bleve udøvede, i Nærheden af Grevens Huus, og han havde med Flid søgt at undvige dem. En Pige i det Huus, hvor han boede, forklarede, at hun erindrede sig paa samme Tid at have vasket or am et med Blod plettet Skjorteærme. Adspurgt angaaende disse Depositioner, vægrede Don Pedro sig i Begyndelsen ved at svare; men da man ved flere Spørgsmaal bragte ham i Klemme, erklærede han sig desangaaende paa en kun lidet fyldestgjørende Maade. Han paastod, at han hiin Aften var gaaet hen til en Ven, han ikke vilde nævne, og hvad Blodpletterne angik, skjød han Skylden paa et Fald, hvorved han havde saaret Haandledet paa nogle spidse Stene. Denne Retfærdiggjørelse befandtes utilfredsstillende; han blev sat under Anklage og kastet i Fængsel. — Da Donna Inesilla fik dette at vide, blev hun anfalden af et heftigt Krampetilfælde, som paafulgtes af en Hjernebetændelse, der satte hendes Liv i Fare. I sin Paroxysme aabenbarede hun sin Fader ei alene den gjensidige Kjærlighed, der havde fundet Sted imellem hende og Don Pedro; men hun tilstod ogsaa, at et endnu nøiere Baand nylig havde forenet dem. Dette Sidste stadfæstedes desværre ved den kun altfor velvillige Geistlige, der havde viet dem.

Den til Domfældelse berammede Dag kom; men da Slutteren om Morgenen traadte ind i den Fangnes Arrest, fandt de den til deres Forbauselse tom. Det var lykkedes Don Pedro at undvige gjennem et i Muren udboret Hul.

(Sluttes i næste Nr.)

Nyheds-Revue.

(1—12 Jan.) — Blandt de Gjenstande, der i den sidste Tid mest have beskjæftiget Kjøbenhavnernes Opmærksomhed, hører H. M. Kongens Tilbud: at skjænke en paa Slotsholm beliggende, med Christiansborg Slot i Forbindelse staaende Bygning til det paatænkte **Thorvaldsenske Museum.** Om man end vistnok, især med Hensyn til Beliggenheden, hellere havde seet dette reist paa et af de trende offentlig i Forslag bragte Steder: **Marmorpladsen,** i **Rosenborg Have** eller paa den ud mod Søen vendende Deel af **Garnisonsplads,** saa tør det dog neppe være underkastet nogen Tvivl, at Ønsket om saa hurtigt som muligt at kunne skride til det intenderede Værks Istandbringelse maa fjerne mange Hensyn og at der saaledes maatte være andre særdeles overveiende Betænkeligheder imod Tilbudet, hvis man skulde vægre sig ved at modtage det. Efter hvad man erfarer, ere saadanne Betænkeligheder derimod imidlertid reiste. I architektonisk Henseende er det baade blevet draget i Tvivl, hvorledes en passende selvstændig Bygning for Museet saa tætved Slottet godt skulde kunde bringes i Harmonie med dette, og om den ialtfald kunde blive rummelig nok til at optage **alle** Thorvaldsens Arbeider (hvorpaa Indbydelsen gik ud), samt tillige om noget Væsentligt af de nuværende Bygninger kunde bibeholdes, th. hvis dette Sidste ikke blev Tilfældet, vilde Bekostningen ved disses Ombygning blive næsten ligesaa stor som ved en Bygnings Opførelse aldeles fra Ny af paa en anden, mere bequemt og frit liggende Byggeplads. Et Baand af en ganske særegen Art er ogsaa, hvis Tilbudet modtages, paalagt det fra Nationen udgaaede Foretagende derved, at Hs. Majestæt Kongen med Gaven har forbundet den Betingelse, at Planen for Museets Indretning skal forelægges **Ham** til „**Approbation**". Committeen for det Thorvaldsenske Museum har, efter at have modtaget Communication om Hans Majestæt Kongens Tilbud, været flere Gange samlet. Den har bemyndiget et Antal af syv sagkyndige Mænd af sin Midte til at afgive B.tænkning over Tilbudet; ikkun tvende af disse have erklæret sig **for** de tilbudne Bygningers Anvendelighed; de øvrige **fem** have decideret erklæret sig **derimod.** Saavidt vi have kunnet erfare, torde desuden Fleertallet af den hele Committees Medlemmer dele den Anskuelse, at Øiemedet ei ved Gaven hensigtsvarende vil kunne opnaaes, og at man derfor, med al taknemmelig Erkjendelse af Hs. Majestæts ved Tilbudet viste Velvillie for Sagen, burde unddrage sig fra at modtage det. Der er imidlertid Grund til at formode, at **Committeen** neppe i saa Henseende selv **vil** tage vogen definitiv Beslutning; men at den, hvis en saa betydelig Dissents vedbliver, vil forelægge Spørgsmaalet til endelig Afgjørelse i en Forsamling af dem, der have ydet Bidrag til

Museet. Denne burde da berammes med en saadan Tidsfrist, at Sagen forinden fra flere Sider offentligen kunde drøftes og motiverede Meninger indhentes hos flere Sagkyndige, ligesom vel ogsaa **Kjøbenhavns Magistrat** først maatte høres desangaaende. — En anden Sag af stor Almeeninteresse er i denne Tid kommen til offentlig Kundskab. Et betydeligt Antal **Læger og Naturforskere** i Danmark, Norge og Sverrig har forenet sig om at forsamles i Sommer i Gothenborg, for at komme overeens om **aarlige Sammenkomster** til videnskabelige Forhandlinger og gjensidig Meddelelse af deres Anskuelser og Erfaringer. Den dertil berammede Dag er d. 16 Juli. Blandt de almeengavnlige Følger, man tør imødesee af dette Foretagende, hører en overhovedet livligere og nøiere videnskabelig Forbindelse imellem de tre nordiske Riger — ialtfald er det et særdeles glædeligt Tidens Tegn, idet at det afgiver et „Vidnesbyrd om den Trang til en **aandig** Eenhed, der i Nordens Trillingriger, trods alle Hindringer, ved enhver Leilighed aabenbarer sin Tilværelse og daglig voxende Kraft." — For dem, der ikke ere blevne trættede ved gjennem Stændertidendens just ikke paa Tilfredsstillelsen af en uafbrudt Interesse beregnede Offentligheds-Surrogat, at følge Forhandlingerne ved den nu for 3 Uger siden sluttede Roeskildske Stænderforsamling, frembyde de i den sidste Uge udkomne Nummere en Skadesløsholdelse for dens i den sildigere Tid stundom vel tørre Indhold, ved de høist interessante Discussioner angaaende **Finantserne**, dette store materielle Spørgsmaal, der, for at tale med Ussing, er „Nerven i det Hele". Hvorledes forøvrigt selv det Tørreste og meest Antiquerede kan afvindes en ny og interessant Side, har Kjøbenhavnsposten nylig viist os, idet den har taget Anledning af nogle, vel af de fleste Læsere med et Smiil overseete, ligesom i selve Forsamlingen upaaagtede Yttringer i Haandværkersagen til sin med Humor og Vittighed affattede Artikkel om de af Justitsraad **Skbsted** opfundne „100,000 nye Levebrød." — Det nysnævnte Blad har allerede inden Udløbet af Aarets første Uge havt sin 1ste Beslaglæggelse, og denne har ogsaa allerede foranlediget **Cancelliet** til en Gjentagelse af den saa ofte og af saa vægtige Stemmer bestridte og nylig med saamegen Djervhed i Stænderne paatalte og misbilligede administrative Afgjørelsesmaade: **at stadfæste Beslaget uden at beordre Action.** — Medens det **Hvidtske** Forslag til en **Seddel-Realisation**, eller rettere til et interimistisk Surrogat derfor, er blevet underkastet en offentlig Drøftelse, der synes at have godtgjort dets Uiværksættelighed som stridende imod Bankoctroien, har en Anonym i „Dagen" søgt at oplyse **Bankactionairerne** om, at deres Actier alt om $1\frac{1}{2}$ Aar kunde forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt., om $3\frac{1}{2}$ Aar med 5 pCt. osv. Hvor lidet Hold hans Argumentation isaahenseende har, torde vel tydeligst fremgaae af den Omstændighed, at den ikke har yttret ringeste Indflydelse paa Actiernes Børspriis, der nu i længere Tid har holdt sig uforandret paa samme Punkt (omtrent 79) og saaledes synes at have vundet nogen Stadighed efter de Fluctuationer, Speculationsaanden tidligere foranledigede. — Blandt de Gjenstande, hvis offentlige Discussion for Mange viist er faldet i det Trættende, hører Striden om de **slesvigske Sprogforhold.** Et Actstykke i denne Sag, som fortjener Opmærksomhed, er imidlertid den i de sidste Nre. af Kbhposten indførte Artikkel med Hensyn til det Geertz'ske Kort. Forf, der angiver sig som „en Bondeson fra Tønder Amt", forraader megen Sag- og Stedkundskab; han skriver livligt og er gjennemtrængt af Interesse for Sagen. Naar denne Interesse imidlertid driver ham til at fordanske Stednavne, som Brugen har hævdet, og til f. Ex. at skrive „Graasteen" istedetfor „Gravensteen", skader han derved Sagen og det Alvor, hvormed den forøvrigt af ham er behandlet. — I Heide har man Nytaarsnat paa en noget høirøstet og tumultuarisk Maade taget Afskeed med **den dithmarsiske Toldfrihed**; en derværende Digeinspecteur **Christensen** har offentlig erklæret sig ved denne Leilighed forulempet ved Forhaanelser af Pøbelen, fordi han i sin Tid, i Anledning af den nye Toldforordning, havde fourneret med endeel Oplysninger, hvortil hans Embedsstilling forpligtede ham. I denne Henseende har han vistnok Retten paa sin Side; men stor Uret forekommer han os at have deri, at han søger at kaste Skygge paa Byens Embedsmænd for den Moderation, de have viist under Tumulten og hvorved denne viist har antaget en langt mindre forurolignde Charakteer, end det under et modsat Forhold fra deres Side torde have været Tilfældet. — Af **industrielle** Nyheder har den sidste Tid bragt os tvende: 1) Det i Industriforeningen forelagte Project til Anlæggelsen af en Dampmaskine, hvorfra Dampkraften kunde udleies til saadanne Haandværkere, som maatte have Brug for samme, men enten savne Midler til selv at anskaffe sig Dampmaskine, eller ved hiint Forslag vilde erholde Kraften billigere; og 2) Tilendebringelsen af den i Anledning af Brødtaxten &c. nedsatte Commissions Forhandlinger. Det førstnævnte Forslag er blevet overgivet til en Committee, hvis Bedømmelse alt er indført i „Industriforeningens Tidende", og der skal nu være gruudet Haab om, at det vil blive realiseret. Om Resultatet af den under Nr. 2 nævnte Commissions Forhandlinger har man derimod Intet offentligen erfaret, og erfarer vel heller Intet, forinden Sagen har gaaet den sædvanlige Collegiegang — takket være de Tvangsbaand og det Hemmeligholdelsessystem, som **endnu** hviler tungt paa vort Communalvæsen. At Commissionen dog vil have foreslaaet **Brødtaxtens Ophævelse** er der gode Grunde til at antage, og med Taxten bortfalder da vel ialtfald ogsaa det „Tilgifts-System", hvorover der er ført offentlig Klage. — Et industrielt Foretagende udenlands bortkalder fra os — som vi ville haabe for kort Tid — en af vore dygtigste Militaire, Capt. **Tscherning.** Han har nemlig modtaget det ham gjorte Tilbud om, for et frankfurtsk Huus, at overtage Bestyrelsen af nogle Kulminers Anlæg paa et Huset tilhørende Territorium i Haute-Loire-Departementet, og reiser herfra i disse Dage. H. M. Kongen har givet ham Permission paa indtil 2 Aar, i hvilken Tid han bliver staaende à la suite ved Armeen, for ved sin Tilbagekomst at indtræde i den samme Stilling, som han nu beklæder. Vi haabe, at Capt. Tscherning, naar han kommer tilbage hertil, vil blive anviist en Virksomhed, som egner sig for hans Evner og Talent, og hvorved Fædrelandet vil kunne høste den Nytte af samme, som de ere istand til at yde det. — „**Kunstforeningen**" tæller nu alene heri Staden et Antal af 575 Medlemmer, blandt hvilke 28 Damer. Ved Bortlodningen d. 3die ds. af de 32 Malerier, Selskabet i f. A. har kjøbt, tilfaldt de 15, altsaa omtrent Halvparten, udenbyes Medlemmer. Conferentsraad **Collin** er bleven valgt til Selskabets Formand. — I „Dagen" læste man nylig en Artikkel om **Tobaksrygen**, hvori det Nyeste og Mærkeligste udentvivl var den Bemærkning, at man heri Kjøbenhavn i den sidste Tid har seet velklædte, elegante **Damer** ryge Cigarer om Aftenen paa Gaden. Forf. har derfor et „aldeles paalideligt Vidnesbyrd". Vi kunne stadfæste dette, med det Tilføiende, at et Par saadanne Damer have viist den Liberalitet ikke at unddrage sig for den i samme Artikkel ommeldte Høflighed, at lade en dem med en slukket Cigar mødende Cavalier „tænde hos dem". — Theatrets vigtigste Nyhed siden Nytaar er Etatsraad **Adlers** Tiltrædelse af den ved Etatsraad **Kirstein's** Udtrædelse ledigblevne Directeurpost. Om denne Forandring vil give Bestyrelsen den nye og kraftige Impuls, hvortil den viistnok længe har trængt, vil Tiden vise. At vor Theater-Direction ihenseende til Offentligheden af sin Administration skulde gaae saa vidt i Tidens Aand som den kgl. Theaterdirection i **Stockholm**, hvis „**Regnskaber** og **officielle** Correspondence ere tilgjængelige for **Enhver**," (cfr. Aftonbladet, Nr. 2. d. A.), er der nok endnu Grund til at betvivle. En for vore dramatiske **Digtere** ønskværdig Reform tør imidlertid nu maaskee forestaae, nemlig med Hensyn til den Maade, hvorpaa Theatret honorerer deres Arbeider; det saakaldede „Regulativ" er altfor almindeligt erkjendt som smaaligt og krømmeragtigt til længere at kunne afgive Maalestokken isaahenseende, og vi skulde meget feile, om man ikke allerede har seet sig foranlediget til at indrømme Exceptioner fra dets **minutieuse** Regler. (Repertoiret har intet Nyt frembudt før den til iaftes ansatte første Opførelse af **Hertz's** "Waldemar Atterdag", hvorom dette Blads Theaterartikkel i næste Nr. vil referere.)

☞ Complette Expl. af dette Blads første Aargang ere at erholde hos Udg. (Vimmelskaftet 138, 2 Sal) for 3 Rbd men overlades de fra 1 Januar d. A. tiltrædende Abonnenter for 2 Rbd

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 20de Januar 1839. Nr. 3.

Indhold: En spansk Criminalhistorie, sluttet. — Theatret. — Nyheds-Revue.

En spansk Criminalhistorie.

(Sluttet.)

Nogle Maaneder efter, da den hele Sag var geraadet i Glemsel, visiterede Accisebetjentene en mørk og stormfuld Aften en Vogn udenfor Porten. Tilfældigviis faldt en lille Kasse af, sprang ved Faldet op og Alt hvad der var i den spredte sig om paa Gaden. En af Betjentene havde tjent hos den unge Avedra og havde faaet Posten efter sin Herres Død. Idet han hjalp Foermanden at opsamle de udfaldne Sager, faldt en med Diamanter indfattet Broche af stor Værdi ham i Hænderne, og han erindrede sig strax at have seet den hos sin forrige Herres Fader. Han meldte det; Foermanden blev arresteret og maatte møde næste Morgen i Forhør. Adspurgt om, hvorledes han var kommen til dette Smykke, forsikrede han, at han nu saae det for første Gang; den lille Kasse, hvori det havde ligget, tilhørte en Person i Staden, der havde leiet hans Vogn for at bringe Mobilier ud til et Landsted, som laae en Miil udenfor samme. Paa given Anledning drog han ikke i Betænkning at navngive denne Person. Det var Don José. — Denne blev nu øieblikkeligen fængslet som Don Pedros Medskyldige. — Efterat Betjenten havde aflagt Eed paa, at han gjenkjendte Brochen som Grevens Eiendom, forklarede han, at han havde været tilstede da den unge Avedra havde bedet sin Fader om at forære ham den; men Faderen havde nægtet det og sagt, at dette Smykke var den sidste Amindelse, han havde tilbage efter en Ven, der havde testamenteret ham det, og at han derfor aldrig vilde forære det bort. — Forhørerne fortsattes, og snart anmeldte en Stadboer for Retten, at han den samme Dag, Avedra var forsvunden og hans Familie myrdet, havde seet ham gaae ind hos Don José, og den Sidstnævntes Tyende forklarede, at deres Herre samme Dags Eftermiddag havde bortfjernet dem og givet dem forskjellige Ærinder, der nødvendig maatte holde dem ude fra Huset indtil sildigt paa Natten. — Don José forsvarede sig paa det Kraftigste. Han udkastede et rørende Malerie af det Venskab, der havde fundet Sted mellem ham og den unge Avedra; men han formaaede ikke at afvælte den Mistanke, som var vakt hos Dommerne ved den unge Avedras Besøg hos ham samme Dag Mordet var skeet, og ved hans Besiddelse af det Smykke, som havde tilhørt Greven. Omsonst forsikrede han, at denne havde foræret ham det; det var høist usandsynligt, at han skulde have givet en Fremmed, hvad han havde havt saa vægtige Grunde til at nægte sin egen Søn.

Da Proceduren var nærved at være tilende, indstillede den bortflygtede Don Pedro sig for Retten. „Nu først," sagde han, „da mit Giftermaal med Donna Inesilla er blevet offentlig bekjendt, kan jeg afgive Forklaring om de Omstændigheder, som saa stærkt motiverede Anklagen imod mig. Først maa jeg anføre, at et længe bestaaende Fjendskab mellem mig og min Kones Familie bestemte os til en hemmelig Forbindelse. Den Aften, da man mødte mig i Nærheden af Grev Avedras Huus, begav jeg mig hemmelig til min Kone, og idet jeg klavrede over en Havemuur, saarede et Glasskaar mig paa Haandledet. Dengang kunde jeg ikke forklare disse simple Facta; de talte altfor stærkt imod mig og gave mig Skin af at være en Forbryder; derfor besluttede jeg at undvige. Jeg begav mig til Madrid, hvor jeg har holdt mig skjult indtil det Øieblik, da jeg erfarede, at Anklagen havde vendt sig imod Don José, og nu tilsidesatte enhver Tanke om personlig Fare. Jeg bekræfter, at han er ligesaa uskyldig som jeg; thi han kan ikke være min Medskyldige i en Forbrydelse, som jeg ikke har udøvet."

Denne Forklaring befandtes tilstrækkelig til at bevise Don Pedros Uskyldighed; men kunde ikke svække de svære Indicier og Beviser, som talte imod Don José. Rettens Dom faldt: han skulde miste Livet. — Aftenen før den til hans Henrettelse berammede Dag, bad Don José om Pen, Blæk og Papiir, og skrev hele Natten igjennem. Da den skjæbnesvangre Time slog, førtes han til Retterstedet. Efterat alle Forberedelser vare tilendebragte, tog Don José nogle omhyggeligt forseglede Papirer frem af Barmen, leverede dem til den Præst, der i hans sidste Øieblikke ydede ham Religionens Trøst, og bad denne paa det Indstændigste, at han strax efter hans Død vilde tilstille hans Familie dem. Neppe havde den Geistlige taget Papirerne til sig og lovet at opfylde den Domfældes Ønske, førend Bødlen traadte til — —; paa den Dødsstilhed, som herskede blandt Folket, fulgte et almindeligt Skrig: José var ikke længere blandt de Levendes Tal.

Josés Henrettelse gjorde stor Sensation. De Fleste ansaae den for uretfærdig, og det ringe Antal, som indrømmede Muligheden af, at Don José havde begaaet Forbrydelsen, udtalte lydeligen den Mening, at der dog ikke existerede noget egentligt Beviis imod ham, og at selv af alle de Indicier, der talte imod ham, intet var saa deciderende, eller vigtigt, at man derpaa burde have motiveret hans Domfældelse. — Denne Mening bestemte Dommerne, der havde skaffet sig Underretning om Indholdet af Don Josés Dagen før Henrettelsen opsatte skriftlige Erklæring, til at gjøre det Væsentlige deraf bekjendt i Publikum. Det lød som følger:

Den unge Avedra havde (som man vil erindre sig), paa Don Josés indstændige Opfordring, samtykket i at blive Frimurer. Der var blevet aftalt imellem dem, at Don José om Eftermiddagen skulde komme til sin Ven, for at erholde nogle Belæringer med Hensyn til de Prøvelser, man vilde underkaste ham, og at de derpaa skulde følges sammen hen til Logen. Dette skulde være en dyb Hemmelighed for Enhver, selv for deres fælleds Ven, Don Pedro. — Avedra indfandt sig punktlig. Don José lukkede ham selv op og sagde ham, at han havde brugt den Forsigtighed at bortfjerne alle Tjenestefolkene, for at bevare Hemmeligheden. De gik derpaa ind i Advokatens Privatkabinet, hvor, som han sagde, Præludierne til den store Indvielse skulde begynde. Først indbød imidlertid Don José sin Ven til at drikke et Glas spansk Viin med sig. I hans Glas havde han hældet en narkotisk Vædske, der snart bragte ham i en dyb Søvn. Nu klædte José ham af og stak ham en lang Staalnaal ind i Hjertet, hvilket havde til Følge, at han opgav Aanden uden at der flød en Draabe Blod. Efterat Morderen af Avedras Lomme havde taget hans Dolk og et Pas, han bestandig havde hos sig, bar han, ved Hjelp af en Medskyldig, han ikke vilde nævne, Liget hen til en Brønd i Nærheden og kastede det deri. Derfra begave de sig hen til Grevens Bolig, lukkede sig ind med en Hovednøgle, listede sig hen til det Værelse, hvor Greven og hans Gemalinde sov, og myrdede dem begge. De i de tilstødende Værelser sovende Tyende lede samme Skjæbne. Da José saaledes var kommen i rolig Besiddelse af Huset, tog han til sig alt det Guld og de Ædelstene, som forefandtes. Belæsset med Byttet, bortfjernede han sig, og lod den unge Avedras Kniv blive liggende i Gangen, hvor den siden fandtes. — José sluttede sin oprigtige Bekjendelse med den Erklæring, at Tab i Spil havde bestemt ham til at begaae en Forbrydelse, for hvilken han bønfaldt Gud og Menneskene om Tilgivelse. — Alle Øvrighedens Efterforskninger for at opdage den Medskyldige, José ikke havde villet nævne, forbleve frugtesløse.

Theatret.

Det var vor Agt i nærværende Nr. at omtale **Hertzs** nyeste dramatiske Arbeide: „**Valdemar Atterdag**"; men da dette Forsæt var betinget af den Forudsætning, at vi i Løbet af Ugen havde erholdt Leilighed til at gjøre os nærmere bekjendte med samme, og dette ikke har kunnet blive Tilfældet, eftersom Stykket ikke siden dets 1ste Forestilling er kommet til Opførelse, maae vi udsætte vort Referat til næste Gang, idet at det ikke vilde være os muligt, efter en eneste Forestilling og uden at Stykket er trykt, at tilkjendegive en motiveret Mening om et Digterværk af det Omfang og den Betydning som nærværende, der, om det end ikke ganske har fyldestgjort de Forventninger, „Svend Dyrings" Forfatter har maattet vække, dog altid er et Arbeide, der fortjener megen Opmærksomhed.

Søndagen d. 13de ds. gav Sangerinden Frøken **Johanna v. Schoultz** sin tidligere averterede, men formedelst hendes Upasselighed udsatte Concert. Uagtet Huset var temmelig maadeligt besat, saa antage vi dog, at der var nok tilstede, for at den Mening, vi her aldeles uforbeholdent maae udtale om denne Sangerinde, allerede tilfulde maa have tilkjendegivet sig i Publikum. Vi kunne da langtfra ikke indrømme Rigtigheden af den Beretning i „Dagen", at Concertgiverinden vandt et **almindeligt** Bifald, ligesom vi ikke kunne istemme den Erkjendelse af, at Frøken S. hævdede i sit **Navn** som en routineret Sangerinde, som den „Berlingske Avis" har udtalt. Det skulde imidlertid smerte os meget, hvis den Mening, vi her maae tilkjendegive om denne svenske Sangerinde, skulde, om end blot faae Skinnet af et Slags Repressalier, Noget, den Maade, hvorpaa vor sceniske Kunst nylig i et svensk Blad har været omtalt, let kunde give Anledning til. Vi ville gjerne indrømme, at den Upasselighed, der foranledigede Concertens Udsættelse, endnu sandsynligen ikke var ganske forsvunden, og at denne maaskee har bidraget til det noget Bedækkede i Tonerne, der var saa kjendeligt; ligesom man ikke kan nægte, at Frøken S. har megen Lethed i Colloraturerne og er i Besiddelse af det, man nu engang er bleven enig om at bære med Navnet „Skole", men som ofte ligesaa godt kunde benævnes Maneer, især hvor man ikke har hørt mere afgjørende Prøver. Hvad vi derimod ganske savnede, var Accentueren, ligesom Foredraget kun røbede liden sand Følelse. Heller ikke skal man i Valget af de Nummere, hun sang, kunne finde nogen synderlig Smag, idet at en saa forjaget Paradehest som Cavatinen af „Skaden", eller en saa aandsfattig Composition som den Marlianiske Arie, kun lidet egner sig til at vække nogen Interesse. Et endnu større Misgreb var det vistnok at vælge Folkesangen: „Kong Christian stod ved høien Mast" til at slutte med. De Tider ere forbi, da man maatte antage det for rimeligt, at en saadan Opmærksomhed vilde smigre Nationalforfængeligheden; men selv hvis dette ikke var Tilfældet, vi de det kun lidet have kunnet kildre denne Følelse at høre hiin smukke Melodie travesteret paa italiensk Maneer, som „Kong Christian **stode vede** høien Mast" o. s. v., og Sangerinden foraarsagede herved, at man med et yderst ubehageligt Indtryk forlod denne Concert. — Have vi saaledes kun havt liden Aarsag til at finde os tilfredsstillede ved Concertgiverinden, saameget mindre efter de forud vakte Forventninger, saa var dette i endnu høiere Grad Tilfældet med den Assistence, hun havde erholdt. Den Eneste, der fortjener at nævnes med Roes, var Hr. **Faaborg**, der deeltog i den Duet af Donizetti, hvormed Concertens 1ste Afdeling sluttede. Derimod var det vistnok at ønske, at saadanne umodne Forsøg som de, D'Hrr. **Rauch** og **Noach** anstillede paa Violoncel og Clarinet, selv om vi antage, at de skete i den gode Hensigt at hjelpe en Concertgiver ud af en Forlegenhed, ikke oftere foretoges. Det kunde dog let faae Stin af en latterlig Pretension saa kort efter at en Kunstner som **Kellermann** har ladet sig høre og endnu opholder sig her, at ville fremtræde offentlig, naar man ikke er mere kaldet dertil end Hr. **Rauch**, og hvad Hr. **Funck** blev forhindret fra ved at være **upasselig**, burde vist Hr. **Rauch** have ladet sig afholde fra som **upassende**. Hvor gavnlige end slige musikalske Exercitier maae anses at være for de unge Musici, saa høre de dog neppe hjemme ved Leiligheder, hvor man baade tør vente og fordre meget Mere. — Det meest Tiltalende denne Aften var uimodsigeligen de to smukke Ouverturer, der aabnede Afdelingerne, og af hvilke især **Mendelsohn-Bartholdys** *geniale* Ouverture til „Hebriderne" gjød lidt oplivende Varme i den Kulde, Publikum baade udvendig og indvendig denne Aften maatte lide af.

Skjøndt „den Prosit, der kom seent, er bedre end slet ingen", saa kunne vi ikke nægte, at vi bleve noget overraskede ved en Prosit i „Dagen" for d. 14 ds., dagtet vi ikke skulle undrage os for at takke for Opmærksomheden. Det nævnte Blad, der, efter dets nærværende Redacteurs egne Ord, ret i Ordets egentlige Forstand vil beskjæftige sig med **Dagens** Anliggender, har af en for 4 Maaneder siden i nærværende Blad skeet Anmeldelse af Goldsmits „Feiltagelser" taget Anledning til at bebreide os, at vi have fordristet os til i Hr. Rector **Dorphs** nye Oversættelse af dette Stykke at finde Platheder, hvilke vi ogsaa etsteds have benævnt „Uhumskheder". Da man neppe med Grund kan forlange, at vor Hukommelse skal være saa god som den, der aabenbarer sig i denne mærkelige „Prosit", saa have vi efterseet det citerede Nr. af Morgenbladet og fundet, hvad vi haabe, Publikum ogsaa gunstigt vil finde, at vi for Citantens Tiltale bør fri, at være. Vi have nemlig i den nævnte Anmeldelse sagt, at der navnligen er lagt Tony Lumpkin en Portion saadanne Uhumskheder i Munden, men tillige, at da vi ikke vare i Besiddelse af Stykket, kunde vi ikke afgjøre, om muligt Rollens Fremstiller i sin komiske Begeistring smurte lidt tykt paa, eller om det alene er Overs., der maa bære Skylden herfor. At der nu virkelig i Tony Lumpkins Rolle og navnligen i hans Repliker til sin Moder ere endeel saadanne anstødelige Steder, derom ere vist Alle enige med os, hvis Begreb om Platheder ikke ere af en saa egen Natur som „Dagens" Referents. Vi kunne derhos forsikre Hr. B., at Ordene „Krabat" og „Stabeiser", ikke høre til dem, der stødte os, skjøndt vi naturligviis efter saa lang Tids Forløb vilde have ondt ved at udpege enkelte Udtryk. Forresten takke vi ham for hans dybe etymologiske Undersøgelser om disse Ord, hvilke vi dog, da de ikke høre til det „rothvelske" eller saakaldte „Natmænds-Sprog", tidligere have havt den Ære at kjende. Da vi saaledes med Opbyggelse have nydt disse Frugter af hans Sproggrandskninger, saa ville vi til Gjengjeld oplyse ham om en Urigtighed i hans Opgivelse af de Personer, der have udført Hovedrollerne i det nævnte Lystspil. Md. **Rosing** har nemlig aldrig udført Fru Hardcastles Parti, der, som Enhver, der har seet denne

Skuespillerinde, vil kunne indsee, laae aldeles udenfor hendes Rollefag; hvorimod denne Rolle kun har været udført af Md. **Knudsen**, Jfr. **Winther**, og Md. **Clausen**, fra hvilken Sidste den er gaaet over i den nuværende Fremstillerindes Hænder. Vel har Stykket ogsaa i sin Tid været givet af den dramatiske Skole paa Hoftheatret; men her kan Mad. **Rosing** naturligviis endnu mindre have havt Deel i Udførelsen. — Naar „Dagens" Redacteur til hiint Inserat endnu føier, at man maa forundres over at see Ordet „Uhumskheder" anvendt paa et Arbeide som Goldsmiths „Feiltagelser", saa trænger denne Redacteurbemærkning betydeligt til Redaction. Vi have intetsteds anvendt dette Ord paa Goldsmith, hvis Arbeide vi have omtalt som „et Stykke, der morer ligesaa meget ved sine høist lystige Forviklinger som ved sine komiske Charakteerskildringer"; men derimod paa dets Oversættelse, eller i altfald dets Opførelse hiin Aften. Dog vi ville med Fornøielse skjænke dette, tilligemed saameget Andet i „Dagen", den Overbærelse, som dets Redacteur ved sin Tiltræden har udbedt sig, og hvortil den vistnok, idetmindste hidindtil, endnu ikke saa lidet trænger.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(13–19 Jan.) — Spørgsmaalet angaaende **Bygningen til Thorvaldsens Museum** synes endnu ikke at være kommet noget Skridt nærmere sin Afgjørelse. Af en halv officiel Kundgjørelse fra den Side af Committeen, der er imod Modtagelsen af den tilbudne Bygning, har man erfaret, at der, foruden de tidligere anførte Betænkligheder derimod, endnu har reist sig tvende ikke uvæsentlige: 1) at Beliggenheden ogsaa er ufordeelagtig med Hensyn til **Belysningen**, og 2) at Nærheden af colossale Bygninger naar disse blive beboede vil udsætte Museet for **Ildsfare**. Det er derhos „af forskjellige Hensyn" befundet ønskeligt, at Sagen for det første ikke maatte blive videre offentligen discuteret. En **personlig** Omstændighed ved samme er imidlertid af **Hr. O. Lehmann** bragt under Omhandling, nemlig „den Mistillid", hvormed Sagens Venner see Conferentsr. **Collin** i Spidsen for samme, en Mistillid, Hr. L. begrunder paa denne Mands „anmassende Selvraadighed", hvorved han baade selv har gjort sig til Præsident ved Indbydelsen og vedblevet at føre Forsædet; — hvilket Sidste Prof. **Clausen** har berigtiget derhen, at det er skeet paa Anmodning af Committeens Pluralitet. — Medens denne Sag saaledes maaskee en Stund vil blive unddraget fra den offentlige Discussion, er en anden, der ogsaa, skjøndt i en ganske anden Retning, har **communal** Interesse, paa en officiel Maade bleven forelagt Publikum. Det er **Brolægningen paa Kongens Nytorv**. Etatsraad **Schäffer**, hvem man almindeligt har tillagt Hovedskylden for denne Sags forkeerte Begyndelse og siden fleeraarige Stilstand, har nemlig seet sig foranlediget til i en egen Brochure actmæssigen at fremstille Gangen i denne Sags Forhandlinger, og af dette Skrift, der endnu ikke vides at være kommet i Boghandelen, har Khypoften leveret et Uddrag. Dette giver rigtignok et høist mærkværdigt Exempel paa Collegialgangen hertillands. I 5 Aar er der skrevet frem og tilbage om denne Brolægning, om Statuen og om Torvet, mellem Magistraten, Bygningsadministrationen, Rentekammeret, Ingenieurcorpset, Kunstacademiet og Cancelliet — een enkelt af disse Authoriteter, Rentekammeret, har ladet **et heelt Aar** hengaae inden den gav Magistraten et Svar — og efter de 5 Aar er man endnu ikke kommen videre end til — Udnævnelsen af **en Commission** til Sagens „forudgaaende endelige Overveielse", og hvor hurtigt denne Commission vil komme til Ende, tør man maaskee slutte deraf, at den, fire Maaneder efter dens Udnævnelse, ikkun skal have været **een Gang** samlet. Efter de forelagte Acter var Publikum vistnok heelt tilbøieligt til at føre baade „Katteren og Ærgrelsen" fra Magistraten over paa et Par andre Authoriteter, og navnligen have vi hørt den Proposition: at idetmindste Brakjorden, eller Moradset, ved den saakaldede „Schäffers Høi", herefter burde kaldes „Rentekammerets Ufore." Men, audiatur et altera pars: Bygningsadministrationen har nu, for sit Vedkommende, ved et af sine Medlemmer, Hr. Etatsr. **Koch**, fralagt sig al Andeel i Brolægningen; „den er hverken foretaget efter dens Forslag, eller efter Overlæg med den, og Planen dertil har hverken været forelagt Administrationen eller Rentekammeret: Stadens Brolægningscommission er her eneste rette Vedkommende". Sagens Actering er dog neppe hermed sluttet, og den offentlige Menings Dom maa saaledes endnu suspenderes. — Den værende franske Videnskabsmand, **Hr. Gaimard**, har paa en smuk Maade yttret sin Taknemmelighed for den Gjæstfrihed, han harnydt paa Island, ved at indbyde samtlige herværende islandske Studerende til en Fête. Denne fandt Sted i Onsdags hos Ferrini; nogle og tredive Islændere deeltoge i samme og 2de Sange paa Islandsk, til Ære for Kong **Ludvig Philip** og **Hr. Gaimard**, bleve afsjungne.

— Af **Theaternyt** veed man kun, at **Aubers** Opera: „Eventyret paa Maskeraden, eller den sorte Domino", er bestemt til Opførelse i Anledning af H. M. Kongens Fødselsdag. Jfr. **Grahn** skal have erholdt Tilbud fra Directionen for det Hamborgske Stadttheater om Engagement til Foraaret med et Salair af 1000 Spec. mdl. Medens Yndere af Musik og Declamation glæde sig til den Nydelse, Hr. Instructeur **Nielsens** Aftenunderholdning iaften lover dem, kunne de berede sig paa en ikke mindre interessant Aften næste Søndag, da den udmærkede Violoncellist Hr. **Kellermann** vil give en Aftenunderholdning, hvorved han, blandt Andet, vil blive understøttet med et Obligat Nr. for Violin af Hr. **Werschall** og Declamation af Fru **Heiberg** og **Phister**. — **Ole Bull**, der, uagtet det Bifald, han her erhvervede sig, vist ikke har Grund til at regne det kjøbenhavnske Publikum blandt dem, der have vist sig meest enthusiasmerede af hans Spil, har de tvende Gange, han nylig har ladet sig høre i Hamborg (d. 2de f. M. og 2 ds.) henrevet de merkantilske Hamborgere til en ualmindelig Begeistring. Han havde tidligere der givet ikke færre end **fem** Concerter, saa at det ikke længere kunde være Nyhedens Interesse eller Overraskelse, der virkede. En stormende Velkomst-Applaus af det propfulde Huus*) vidnede alt om, at den berømte Kunstner og hans Spil bevaredes i kjær Erindring hos Alle; Bifaldet steeg ved hvert Nr., han spilte, og efter det sidste blev han ikke alene eenstemmigen fremkaldt; men endog under almindelig Jubel **bekrandset**. Alle hamborgske Blade have i et Par Uger indeholdt saa mange Kritiker, Anmeldelser ꝛc. om ham, at de samlede vilde udgjøre et heelt Bind. „Hb. musik. Zeit.", der titulerer ham: „**Der Geigenfürst**", finder, at det ikke er **Bulls** eminent. Færdighed, men hans **Tone**, hans ubeskrivelig **sjælfulde Tone**, der udmærker ham fremfor alle nulevende Kunstnere. „Desuden," hedder det videre, „er **B.** aldeles Original og allerede med Hensyn hertil et Phænomen, der vækker og fængsler den høieste Opmærksomhed; men naar Kjendere af Violinspillet, ved at underkaste denne Mesters Præstationer den strengeste Kritik, finde, at hvor meget end hans Maade at spille paa, er ganske og aldeles forskjellig fra alle øvrige Violnisters, skuer desuagtet en fuldstændig Skole overalt igjennem; de af Mestrene opstillede Regler ere ham hellige, og den ua tosteligste Solidited udtaler sig i hans Spil: saa viser **Bull** sig som **et høiere Væsen i Kunstverdenen**, og fortjener i fuldeste Maal den Hyldest og Beundring, som overalt ydes ham." Disse temmelig stærke Yttringer understøtter Ref. i det nævnte Blad med den factiske Bemærkning, at Indtrykket af Bulls Spil endnu, efterat man oftere havde hørt ham, i Hamborg var saa stort, at „der fra Manges Øine rullede Taarer og de heftigste Følelser gave sin Luft ved den herlige Mesters dybt gribende Toner." Ikke mindre enthusiastisk udtaler Theaterdigteren Dr. **Töpfer** sig i sit dramaturgiske Blad: "Thalia". „Det store Indtryk", siger han, „Kunstneren paa ny har frembragt her, forklares og retfærdiggjøres ved hans decidered Originalitet, der fuldkommen isolerer ham; han kan ikke sammenlignes med **nogen anden Violinist**. Der boer i ham en Digtersjæl, som **i een** bestemt Form afpræger sine Indtryk og Billeder; denne Form har ved overordentlig Øvelse uddannet sig til en **Eiendommelighed**, saa at heller ingen lignende Digteraand tør vove at nærme sig den, uden at løbe Fare for at komme til at staae ved Siden af Originalen som Speilbilledet af et Landskab ved Siden af Naturen — der fattes Magien af et høiere Lys." En Ref. i Hb. Correspondent af 11 ds. yttrer sig endnu stærkere. Efterat han har kaldet Bull „den første nulevende Violinist", sætter han ham, hvad hans sjælfulde Foredrag og Staccato angaaer **ulige, høiere** end **Paganini**, erindrer Vennerne af „den gamle Spillemaade", der gjerne gad betegne de fuldendte ubegribelige Bullske Kunstpræstationer som Charlatanerie, om at **Beethoven**, som nu nyder almindelig Hyldest og høres med Forbauselse, endnu for 10 à 15 Aar siden kaldtes den uforstaaelige Harmoniker, forsikrer, at Bull har aabnet en **ny** Bane for Violinspillerne og finder det ubestrideligt, at endnu **aldrig** Violintoner saaledes ere trængte til Hjertet som den uforglemmelige Mester **Ole Bulls**." Som man kunde vente har denne superlativiske Roes ogsaa faaet sin Modvægt i Dadel. Allerede den mere nøkterne „Freischütz" nævner, i det den in specie roser Bulls mesterlige Udførelse af Variationerne over et Thema af Bellini og erkjender hans sjeldne Talent, med Misbilligelse „hans Tilbøielighed til at underlægge sin Virtuositet Meget, der er en saadan Mester uværdigt, f. Ex. Springene i den høie og høieste Applicatur og hans „Gefutschel sul ponticello (begge Dele, mener den, slet ikke vanskelige at gjøre efter). „Imidlertid" — slutter den — "ubi plura nitent &c." Men en anden Referent i „Hb. Corresp." af 11 ds. gaaer betydeligt videre i sin Dadel. Vel indrømmer han, at **Ole Bull** med Hensyn til det Mekaniske behandler sit Instrument med Virtuositet og at Uddannelsen af den venstre, saavelsom af den høire Haand viser sig paa det skjønneste i Buens Førelse, Staccato, Triller, Finger-

*) Ole Bull spilte paa Stadttheatret og udførte hver Aften tre Nummere, deels mellem Acterne og deels efter et Stykke. Priserne vare dennegang ikke forhøiede, Tilløbet var saa stort, at den sidste Aften endog Orchestret maatte udrømmes for at give Publikum Plads.

sætning ɔc. Men, med Undtagelse af Spillet paa 3 og 4 Strænge, som dog Bull **ikke** har anvendt **først**, men vel i større Udstrækning, finder han **Alt** hvad man kalder nyt i hans Spil, kun **en Efterligning** af **Paganini**, der forresten ei alene uden Sammenligning præsterede **Mere** end **Bull**, men ogsaa gav **Alt** i langt høiere Fuldendelse Han holder sig overbeviist om, at Mestere som **Lipinski**, **Molique** og nogle andre, ihenseende til at beseire Vanskeligheder nok kunde maale sig med **Bull**. Men det er især ihenseende til **Aand** og **Charakteer** han finder denne underordnet. „Bulls Tone", siger han, „er smuk, zart og blød, men **uden Kraft**, og med de samme Ord kan ogsaa hans hele Foredragsmaade charakteriseres. Alt blødt, pianissimo, sentimentalt; men der mangler Kraft, hiin Aandens Energie, uden hvilken intet større Kunstværk existerer. Tydeligst fremtræder dette i Bulls Compositioner. Man regner vel ei med **Urette** hans **Polacca guerriera** og **Adagio religioso**, til de bedste af disse, og dette Bedste, hvad er det? **Adagio**'en er vel smuk, men blød, overvættes blød, og **Polacca**'en? En Blanding af effectfulde Sangsteder og Passager, næsten potpouriagtigt sammenstillede. Og saaledes ogsaa de andre Stykker, kun med den Forskjel, at i de fleste af dem hine fragmentariske Satser selv ere mindre skjønne og at deri findes endnu flere barokke Løb og Spring à la Paganini. Charakteer søger man forgjæves deri, allermindst den, der staaer paa Titelen." Ref's Følelse oprørtes ved en Composition som Variationer over et Thema af Bellini, hvilken han kalder „et Machværk", en Forsyndelse mod Kunsten. Det endelige Resultat, hvortil han kommer, er det, „at Ole Bull vel er betydende som **Virtuos**, men at han ikke som **Kunstner** staaer paa noget høit Trin". Det er neppe umærkeligt, at denne sidste Artikel, der, uden at være saa plumpt anlagt, som den her for Lyset komne **Rosénske** Pamphlet, kjendeligen er beregnet paa at slaae koldt Vand i Blodet paa de af **Ole Bull** enthusiasmerede Hamborgere, netop udkom samme Dags Morgen som Violinisten **Sainton** skulde lade sig høre om Aftenen. Sidstnævnte Violinist, hvis artistiske Fortjenester og Dygtighed vi fuldeligen vide at vurdere, „fulgte", som det hedder i Neue Zeitung, nemlig „ogsaa i Hamburg **Ole Bull** i Hælene". Fra **Ole Bull** og **Sainton** ville vi et Øieblik vende os til den Førstnævntes ivrige Fjende og den Sidstes Ven, Svenskeren **Rosén**. Af en tidligere Artikel i d. Bl. og nogle Uddrag i „Den Frisindede" vidste man, at han i et Stockholmsk Blad havde leveret endeel Correspondentartikler fra Kjøbenhavn; disse vil Hr. **Rosén**, som vi erfare, nu lade fremlægge paa et offentligt Sted heri Staden, fordi vort Publikum ved hine Meddelelser havde erholdt et vrangt Begreb om deres Indhold. Vor Artikels Uddrag ere, som anført, laante fra „Aftonbladet" og vi kunde saaledes ikke videre være ansvarlige for Citaternes Rigtighed. Siden have vi imidlertid havt for os de Nre. af „Dagligt Allehanda", hvori Hr. **Roséns** Artikler staae, og vi skulle nu, til Conferering, hidsætte de af os omhandlede Steder **in extenso** efter Originalen. Efterat have berettet det i „Den Frisindede" omtalte Besøg hos **Oehlenschläger** begynder Hr. R. sit næste Brev (dat. 9 Nov. f. A.) saaledes: „Fra **Oehlenschläger** gjøre vi et grueligt Hop — til Jfr. **Grahn**. Dette torde tilgives derved, at Jfr. G.'s Kunst fornemmeligen bestaaer i at hoppe. Det er da denne Jfr. Grahn, der vækker en saadan Henrykkelse. Næsten hver Gang hun optræder er der fuldt Huus. Jeg saae hende igaar i Aubers Opera „Brama og Bayaderen". Af Sammenhængen i Operaen begreb jeg ligesaa lidet som jeg begriber hvor man kan være saa henrykt af Jfr. Grahn. Jeg har vistnok aldrig seet Nogen, der med sine Been kan gjøre en saa mange Graders stump Vinkel som Jfr. Grahn, Ingen, der kan gaae saa længe paa Taaspidserne, m. m. m. m., men den Gratie, man paastaaer, hun eier, og det store mimiske Talent, deraf saae jeg virkelig intet Spor. Hun har en ikke ubetydelig Rolle i Brama og Bayaderen, og kunde saaledes have Leilighed til at lægge et stort Talent for Dagen — men, ved Slutn. af 2 Act — og Operaen er ikke mere end 2 Acter — ahnede jeg endnu ikke engang at jeg havde seet Jfr. Grahn. Jeg havde ikke taget nogen Affiche, vidste ikke Andet end at Operaen havde 3 Acter, og troede, da jeg saae 1ste og 2den Act passere, uden at noget af Dandsen vakte min Opmærksomhed, at Dandsecompositeuren gjemte Bayaderens Indtrædelse til 3die Act, for at holde Opmærksomheden mere spændt, og ved denne Venten at tilveiebringe større Effect. Men da den bengalske Ild pludselig bredte sit blaarøde Skin over Theatret, vaktes jeg af min forhaabningsfulde Drøm. Det var da hende, den Lange, Magre, med de smalle Arme, som var den mærkværdige Jfr. Grahn og jeg tænkte det Samme som Lagmand Lindberg yttrede: „er **Det** det Hele?" Men jeg har sandsynligviis altfor feile Begreber om Dands. For nogenlunde at motivere min Dom over Jfr. Grahn, maa jeg dog sige hvad der synes mig at mangle hende. Hun kan ikke **gaae**. Jeg er nemlig ikke Menneske til at begribe, hvad det skal tjene til, at man, naar man ikke har Andet at gjøre end at gaae fra den ene Ende af Værelset til den anden, skal gjøre en Mængde dumme Entrechats og spasmodiske Bevægelser, nu med høire og nu med venstre Fod, saa at det seer ud som om disse vare foranledigede af et Myggestik. For det Andet er Jfr. Grahns Ansigt altfor bevægeligt. Hun synes at have fundet, at den smilende Mine klæder hende bedst, og derfor kan hun selv ved de sørgeligste Leiligheder ikke overtale sig til at lade denne vige for en sørgmodig. Hun har altfor smukke Tænder — jeg siger altfor smukke; thi hun, som saa mangen Anden, der er begavet dermed, har den Svaghed, paa en unaturlig Maade at vride Munden, paa det at de kunne komme tilsyne saa ofte som muligt. Hun har megen **Bøielighed** i sine Bevægelser; men Bøielighed er ikke Gratie, og det er denne hun savner. Hvad Gratie er, lader sig ikke beskrive — men, nok sagt, jeg følte bestemt at hun ikke havde nogen Gratie. Jeg vil hellere see Fru Eriksson gaae over Theatret, end Jfr. Grahn dandse en heel Ballet. Maatte dette nogenlunde udtrykke hvad jeg mener. Hvad derimod mekanisk Færdighed angaaer, saa eier hun den i høiere Grad, end jeg har seet den hos nogen Anden. Det er dog Noget — men af alle Fordringer jeg gjør til en Artist, sætter jeg dog denne sidst. Er det saaledes Nogle sætte Jfr. Grahn over Mlle. Taglioni, saa maa jeg tilstaae, at jeg kun er lidet nysgjerrig efter at faae den Sidstnævnte at see. Det falder mig dog vanskeligt at troe, at det er Tilfældet." Og i et følgende Brev (11 Nov.) siger han: „Siden jeg sidst skrev har jeg seet Jfr. Grahn i endnu en stor Ballet, kaldet: „Phantasiens Dø". Jeg har hørt Publikum applaudere hende meget, naar hun paa Taaspidserne avancerede fra det ene Hjørne af Theatret til det andet. Jeg troer ikke, at nogen Landmaaler skal kunne bestride, at der jo er en ret Linie fra hendes store Taa til Benet — men, spørger jeg: er Sligt **naturligt**? og kan det være artistisk, som ikke er naturligt? Nei, saadanne Kunster tilhøre Liniedandserne, ikke Artister. Imidlertid, saaledes som Balletten nu engang er beskaffen, troer jeg ikke at vor svenske har mindre Ressourcer end den danske. Slutningsresultatet af Sammenligningen mellem begge Theatre vilde da blive: hvad den lyriske Scene og Tragoedien angaaer eier vort større Ressourcer, og ihenseende til Comoedien har den danske Scene Fortrinnet, samt slutteligen, Balletten vedkommende, at om man satte et Stykke Kridt imellem Tæerne paa Jfr. Grahn, saa troer jeg, at hun paa en Væg skulde kunne slaae langt større Cirkler end Mlle. Duguin, saavelsom at, hvis det en Gang kom under Qvæstion at feire Grev Jaques Pancracés von Himmel og Fords Tilbagekomst til Fædrelandet, saa burde man, til at danne Æreporten, hellere vælge danske end svenske Dandserinder." Rummet tillader os ikke dennegang at meddele flere Uddrag af de Rosénske Artikler. Hans Beretning om Udgivelsen af Pamphleten mod **Bull** kunne vi dog ikke undlade endnu med et Par Ord at berøre. Den nærmeste Anledning dertil angiver Rosén at være den Omstændighed, at Sainton ikke kom til at spille i en Concert ved Hoffet, hvori Ole Bull spilte, fordi denne Sidste havde erklæret, „ikke at ville spille saafremt nogen anden Violinspiller lod sig høre samme Aften." Da Sainton fik at vide, at „denne Intrigue var lykkedes", saae Rosén Taarer af en billig Harme i hans Øine, og R. besluttede **at hævne ham**. „I Hast", siger han, „sammenskrev jeg hosfølgende Recension over Ole Bull. Jeg begav mig med den til Redacteuren af Kjøbenhavnsposten. Han vægrede sig ved at optage den, af den herlige Grund, at Ole Bull var at betragte som Landsmand, og at det for øvrigt var vanskeligt at fremstille en Opinion, saa modsat den almindelig herskende. Jeg havde ingen anden Udvei, end at udgive Recensionen, i Form af Recension, saaledes som den nu befindes". Dette sidste Referat indeholder ikke faa Urigtigheder. Det var 1) ikke til Red., men til Udg. af Kohposten, at Hr. R. henvendte sig, med Adresse fra den med denne personlig bekjendte Redacteur af „Dagligt Allehanda", og da Hr. R. af Udg. henvistes til Red., ønskede han at erfare Udg. Mening om Manuskriptet. Dette sidste var 2) **ikke** den sildigere udgivne saakaldte Recension, men en anden, aldeles umotiveret, i de meest graverende Udtryk affattet, spottende og haanende Artikel med O. Bull, hvilken Udg. sendte Hr. R. tilbage, med nogle Linier, der 3) **ikke** indeholdt den „herlige Grund", at Mskriptet ei kunde optages fordi Bull var at betragte som Landsmand, og **ikke** mindste Ord om nogen Opinion, hverken Hr. R.'s eller Andres; men kun en simpel Afvisning, begrundet paa den for Udg. bekjendte Anskuelse hos Redactionen, at „Kjøbenhavnsposten" ikke optog „**Smædeartikler**", hvortil rigtignok var føiet den Bemærkning, at man fandt Artiklen saameget desuværdigere, da Bull „som Skandinav var at betragte som vor fælleds Landsmand". Skulde man fra Hr. Roséns Beretning om dette lille Incidentpunkt slutte til hans Paalidelighed og Esterretlighed i hele hans øvrige Referat af Facta, blev Slutningen ham neppe synderlig gunstig.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 27de Januar 1839. Nr. 4.

Indhold: Theatret. — Nyheds = Revue.

Theatret.

Hvis det havde været Digterens Hensigt i det historiske Drama: **„Valdemar Atterdag, Konge af Danmark"** at give os et Billede af hine for Danmark urolige Tider, da Kongemagten havde sine ivrigste Fjender at bekjæmpe i selve Landet, i det at Adelen pukkede paa sine Privilegier og Geistligheden ikke vilde vige en Fodsbred fra sine tilsnegne Rettigheder, da er der vel intet Spørgsmaal om, at dette, idetmindste for en stor Deel, er lykkedes ham. Men et ganske andet Spørgsmaal bliver det, om dette historiske Stof, Digteren har bygget paa, i og for sig selv egner sig for en dramatisk Behandling, eller om han har vidst at afvinde det en saadan Side, der frembød den dramatiske Interesse, som over hans Billede skulde udgyde det egentlige Liv, og hos Tilskuerne vedligeholde den Deeltagelse, som engang var vakt. Dette Spørgsmaal troe vi paa det bestemteste at maatte besvare benægtende, fornemmelig hvad dets anden Halvdeel angaaer. Thi vel kan man indvende, at det, der udgjør den dramatiske Interesse, ikke hører Tiden til og at følgelig enhver Tidsalder maa være modtagelig derfor. Men ligesaa lidet som vi kunne benægte denne Sandhed, saa lidet kan den komme i Strid med hvad vi have paastaaet; thi dette gaaer kun ud paa, at de Begivenheder, der foregik paa den Tid, hvori nærværende Drama bevæger sig, ikke som saadanne kunne være noget tilfredsstillende Stof for dramatisk Behandling. Til at afgive Stof for et Drama, hvori en stor **Idee** udtaler sig og gjør Krav paa vor hele Opmærksomhed, er nemlig hiin Tid for fattig paa aandige Resultater, Noget, hvortil hine evige Kjævlerier om Adelens Privilegier og Bondernes Undertrykkelse langtfra ikke føre. Og hvad angaaer de bekjendte historiske **Personer**, som optræde i dette Drama, da frembyde disse ligesaa lidet, der kunde fremkalde den Interesse, som er en nødvendig Betingelse for Dramaets Fordringer. Digteren har vist under Behandlingen af sit Stof ret vel følt dette, og har derfor bestræbt sig for, af sit Eget at tillægge hvad Stoffet manglede. Men deels har han derved opnaaet noget ganske Andet end han vilde opnaae, deels passer det, der saaledes skylder Digterens Opfindelse sin Tilværelse, kun saare maadeligt til de herskende Forhold. Digteren har kaldt sit Stykke: **„Valdemar Atterdag"**, og derved antydet, at det er denne Konge, der skal være Helten i hans Stykke, d. v. s. den Person, for hvem Tilskuerens Interesse især skal vindes. Men er dette nu ogsaa Tilfældet? Ingenlunde. Vel høre vi Endeel fortælles om den Magt, Valdemar alt har vundet over den modstræbende Adel; vel see vi ham sidde paa Thinge og øve Ret og Skjel i nogle ubetydelige Tvistigheder imellem Adelen og dens Undergivne o. s. v. — men er dette Nok for at Valdemar tillige kan staae i det behørige Lys ligeoverfor den hovmodige Adel? Er det Nok, at det vises os, hvorlunde En eller Anden af denne Kaste behandler sine Bønder med Overmod og disse nyde Lovens Beskyttelse? Thi vi maae vel lægge Mærke til, at det ikke er **Adelen**, der i disse Smaatræk gjengives. Som dennes Repræsentant staaer den ædle, djerve, frihedsaandende Niels Bugge — og denne har Digteren skildret saa smukt, at han, istedetfor at træde i Skyggen for Valdemar, snarere fordunkler denne. Og dette følger ganske naturligt deraf, at denne kraftige Adelsmand er en langt mere **poetisk** Figur end Kong Valdemar, saaledes som han i dette Drama bevæger sig. Hvis Digteren havde gjort Niels Bugges Fald til Hovedgjenstand for sit Digt, da vilde det uden-tvivl bedre være lykkedes ham at vedligeholde Tilskuernes Deeltagelse, skjøndt vi ikke nægte, at denne Begivenhed, **historisk** betragtet, dog var af for liden Vigtighed til at bygge derpaa. Men da denne Niels Bugge i det Hele taget ikke i Historien fremtræder som en Person af nogen Betydenhed, men især kun fra Sagn er os bekjendt, saa vilde Digteren have vundet derved, at han kunde ladet sin Phantasie et friere Spillerum og saaledes maaskee bragt noget Mere ind i sit Værk af det romantiske Element, hvoraf det Lidet, han nu har troet at maatte blande deri, hellere havde maattet blive reent borte. Have vi nemlig i det Foregaaende vist, hvorledes Digteren er kommen til at give os noget ganske Andet, end han egentlig vilde, idet at Niels Bugge og hans Død langt mere vinde vor Interesse, end Kongen, saa komme vi nu til den anden Deel af vor Paastand, at det, der skyldes Digterens egen Opfindelse, ikkun passer saare lidet til de herskende Forhold. Da Digteren nemlig har følt, at de reent materielle Interesser, hvorom hans Digtning dreier sig, ei ene vare istand til at fængsle Tilskuerne, har han troet ogsaa at maatte gjøre de aandige Interesser gjeldende og har derfor i Gotskalks Person givet os en Repræsentant for denne underordnede Deel af Digtet. Men denne Person er ogsaa virkelig selv saa underordnet, at han, istedetfor at vække vor Interesse, snarere dræber den Smule, det Øvrige formaaer at fremkalde. Denne maanesyge Minnesanger, der har meget Mere tilfælleds med Pagen i Blanca, end med en nordisk Ridders Svend, selv om han, som denne, gav sig af med at skrive Viser, passer kun meget daarligt til hiin urolige Tidsalders Charakteer. Ogsaa er Gjenstanden for hans Kjærlighed, ligesom hele dette Kjærlighedsforhold, altfor skizzeret til at det skulde kunne vække mere end en flygtig Opmærksomhed, men som forgjæves venter paa Tilfredsstillelse. Hertil kommer endnu, at Munken Broder Helias's Planer altfor meget dreie sig om hans egen ubetydelige Person, men næsten aldeles ikke gribe ind i den øvrige Handling — ligesaalidet som den fynske Herremand Tue Lange — saa at dette Drama mere

ligner et nederlandsk Billede, hvor en heel Deel Figurer ere samlede i enkelte Grupper, uden at noget Totalindtryk derved bevirkes, end et Malerie af en italiensk Mester, hvor Alt concentrerer sig om en eneste stor Idee. — Uagtet vi saaledes have fundet, at **Hertz's** nyeste Arbeide, som et dramatisk Heelt betragtet, ikke har svaret til de store Forventninger, hans Tragoedie „Svend Dyrings Huus" maatte vække, saa ere vi paa den anden Side med Fornøielse beredvillige til at erkjende, at dette Drama indeholder flere smukke Enkeltheder, der ere Digteren fuldkommen værdige. Især har Digteren i Niels Bugge og hans Hustru, og fornemmelig i denne Sidste, givet os to saa fortræffelige Charakteerskildringer, at der maaskee neppe i hans foregaaende Arbeider findes Magen dertil. — Ligesom Digteren i „Svend Dyrings Huus", vidste at give denne Digtning sin skjønneste Colorit ved den mesterlige Behandling af Versemaalet, idet at den simple Storhed, som aander i Kjæmpevisetonen, ligesom er indvævet i det Hele og saaledes udbreder den Duft derover, som **Heiberg** i sin Kritik over denne Tragoedie i „Perseus" saa træffende har kaldet: „den sjællandske Kuhreigen", saaledes har han ogsaa i dette Drama bibeholdt dette Versemaal. Derimod er han gaaet endnu et Skridt videre, idet han har forkastet Rimet; men hvorved vi troe, at han har berøvet det en stor Deel af sin eiendommelige Skjønhed. Ligesom Heiberg i den ovennævnte Kritik alt har viist, at Digteren har gjort Uret i at afverle med Prosa og Vers i „Svend Dyrings Huus", fordi det Versemaal, som er benyttet i dette Stykke, i sine Rhythmer har saa megen Liighed med Prosaen, at denne let kan gaae for saadant, hvilket han ved at afskrive og inddele hele lange Steder fuldkommen har godtgjort, saaledes er det ganske naturligt, at dette Versemaal, berøvet Rimet, ved den paapegede store Lighed, taber sin skjønneste Prydelse og istedetfor at forskjønne Dialogen, giver den noget Stivt og Tvunget, som den ved selve Prosaens Anvendelse vilde være fri for. Dette viser sig ret paafaldende paa de faa Steder, hvor Digteren imod Slutningen af en enkelt Replik har ladet Rimet indtræde, og hvor hiin magiske Duft, ligesom en electrisk Funke, kommer og igjen forsvinder. Det er derfor at beklage, at Digteren, formodentlig af en ædel Bestræbelse for ikke at gjentage sig selv, har troet at gjøre Ret i at foretage denne Forandring og saaledes berøvet sit Arbeide en stor Deel af den Formskjønhed, han med sin øvede og kunstvante Haand saa let vilde have kunnet give det.

Den sceniske Udførelse af dette Drama vidnede om den priisværdige Anstrængelse, som vort Theaterpersonale sjelden lader udeblive, naar det gjelder om at forskaffe et originalt Arbeide den forønskede Indgang hos Publikum. Imidlertid egne Størstedelen af de i Stykket optrædende Personer sig ikke synderligt til at modtage nogen saadan Behandling, som hos Publikum kan fremkalde nogen videre Interesse — dertil ere de altfor skizzerede. Saa ønskelig denne Egenskab ved en Charakteerskildring ofte er for Skuespilleren i komiske Partier, navnlig i Vaudevillen, fordi hans Lune da har et friere Spillerum, saa vanskelig gjøres ham derved Udførelsen i Tragoedien. De Charakterer, der ere meest udmalede, ere, som vi alt ovenfor have bemærket, Niels Bugges og Fru Ingeborgs. Hr. Instructeur **Nielsen** gav den Første med al den Sandhed og Styrke, hvormed vi hos denne Kunstner ere blevne saa fortrolige. Men netop denne Sandhed gjør Rigtigheden af vor Bemærkning ret indlysende, at Valdemar, der egentlig skal være den fremragende Hovedfigur i Maleriet, træder i Skyggen for det Parties Repræsentant, hvis fuldkomne Beseiring skulde danne den Glorie, hvormed Digteren har villet omgive ham. — Som et værdigt Sidestykke til denne interessante Characteer staaer Md. **Nielsens** Ingeborg. Denne Kunstnerinde, der i den senere Tid, sikkert kun ved tilfældige Omstændigheder, er kommen til at staae noget i Skygge, havde i denne Rolle fuldkommen Leilighed til at vise, med hvilken stor Fond af ægte tragisk Følelse, hun er begavet. Med skarpe Træk vidste hun at tegne den stolte Niels Bugges stolte Hustru. Med en til Taarer rørende Qvindelighed skildrede hun sin Hengivenhed og Troskab imod sin Husbond og med rystende Sandhed sin Fortvivlelse ved hans Fald. — Hr. **Dr. Ryge** skjænkede sin Valdemar al den Opmærksomhed, han var istand til, og den, der veed **hvad** denne Kunstner formaaer, indseer hvor meget Rollen derved maatte vinde. — En Charakteer, som Digteren har behandlet med tilsyneladende Kjærlighed, er Palne Johnson. Hr. **Rosenkilde** har for mange udvortes Vanskeligheder at bekjæmpe naar han optræder i Tragoedien, til at han ret skulde kunne tilfredsstille. Han veed, at Publikum saa gjerne vil lee naar det seer ham træde ind: dette skal han nu søge at forebygge; hans hele Personlighed har saa lidet af den tragiske Muses Værdighed, den Holdning, der er en saa nødvendig Betingelse for Tragoedien: dette skal han stræbe at bøde paa. Hvor Hr. **Rosenkilde** derfor optræder i Tragoedien, see vi ikke lettelig Kunstneren, der stræber at stille os en Charakteer ret anskuelig for Øie; men vi troe langt snarere at see den komiske Skuespiller, der sætter et Ansigt op, som omtrent siger: Jeg vilde gjerne græde, naar jeg blot kunde bare mig for at lee. Skjønt Palne Johnson vel hist og her har et lille komisk Anstrøg, saa maa dog dette under Hr. **Rosenkildes** Hænder blive altfor marqveret, og vi ere derfor af den Formening, at denne Rolle vilde have vundet ved at være kommen i andre Hænder. — Hr. **Stage** fremstillede Hertug Barnims Rolle med Anstand og Værdighed; men der hviler en vis Torhed over denne Person, og hans Deeltagelse i Handlingen ligner saa meget en Marionets, paa hvilken Snorene hvori den holdes ere komne tilsyne, at han lader Tilskueren kold og utilfredsstillet. — En mere interessant Figur, men uden Originalitet, er Bernhardiner-Munken Broder Helias. Hr. **Kragh** gav den uden Outreren, med en djævelsk Ro, men netop derfor med desto større Virkning. Denne Skuespiller viser næsten ved hver ny Rolle han udfører, hvilken tænkende Kunstner Skuepladsen i ham besidder. — Anderledes forholder det sig med Hr. **Seemann** som Tue Lange, den fyenske Herremand. Denne Skuespiller glemmer bestandig, at selv det Hæslige maa fremstilles efter Skjønhedens Regler. Et Billede som det, han giver os af den fordrevne Herremand, er væmmeligt og har Intet med den kunstneriske Fremstilling at gjøre. — Unægtelig anvender Hr. **Pärges** megen Flid paa Gotskalks Rolle. Men denne sentimentale Troubadour har saa lidet hjemme i de Omgivelser, hvori han befinder sig, at det umuligt kan lykkes ham at bringe nogen egentlig Sandhed ind i sin Fremstilling. — Hvad Gotskalk er for varm er hans Hjertes Dame Agnes for kold. Digteren har været saa kjendelig overlæsset med Materiale, at han ikke har kunnet faae Leilighed til at tildanne hver enkelt Deel deraf. Saaledes er da ogsaa Agnes's Charakteer bleven vel meget skizzeret og de angivne Træk vare ikke tilstrækkelige for Md. **Holst** til deraf at frembringe Noget, som kunde vinde Betydning. — Iblandt de jydske Herremænd udmærkede sig Hr. **Schneider** ved en rigtig Opfatning af den raa Herremand, som Forf. har villet betegne i Peder Anderson, ligesom hans fortræffelige Maske aldeles svarede til Charakteren. — Hr. **Foersom** gav Bonden Svend Sköling med rolig Alvor. Især sagde han sin Replik godt, hvor Valdemar paa Thinget tilsyneladende giver den jydske Herremand Peder Anderson Ret i den Vold, han har øvet imod Svend; baade hans Forundring over hvad han hørte og den Overbeviisning, at

Kongen ikke kunde give en saadan Uretfærdighed Medhold, vare særdeles heldigt udtrykte. — De øvrige Roller ere for ubetydelige, saavel i og for sig som med Hensyn til Udførelsen, til at give Anledning til videre Bemærkninger. Den sceniske Udstyrelse var upaaklagelig. Især udmærkede sig fordeelagtigt Arrangementet i 2den Act, hvor Kongen sidder paa Thinge. Vi ere saa vante til i slige Folkescener at see en fuldkommen Parodie af hvad de skulle være, at denne gode Fremstilling af en saadan ikke kunde undgaae vor Opmærksomhed.

— W —

Nyheds-Revue.

(20—26 Jan.) — Sidste Uge har bragt en ny **Trykkefriheds-Action** imod „Kjøbenhavnspostens" Redacteur og af den største Vigtighed for Pressen. Dens Udfald vil nemlig vise, om vi endnu virkelig besidde den „Rest af Trykkefrihed", Fdn. af 1799 med sin lange Hale af Placater og Rescripter har levnet os, eller ei; — om Princippet i vor hele Presselovgivning, at det er **Domstolene** alene, der skulle decidere i Pressesager, endnu staaer ved Magt, eller om **Cancelliet** kan constituere sig til et **Censur**-Collegium, og undertrykke Alt hvad det vil drage ind under det vage Begreb af „Politik", uden at „finde det nødvendigt" at institutere nogen Paatale for Domstolene. — Om **Museum-Sagens** Gang er man nu saa temmelig paa det Klare. Man har nemlig af en Kundgjørelse fra Prof. **Clausen** erfaret, at **Majoriteten** af Committeen (9 af de 14) har afgivet det Votum: at H. M. takkes for den skjænkede Bygning; at det overdrages til Architekterne at udarbeide Planer til dens hensigtsmæssigste Omdannelse; men at der samtidigt hermed ogsaa søges fremkaldt Planer til en ny Museums-Bygning, hvis Opførelse ikke maatte koste over 200,000 Rbd., og at Kongen ansøges om, at de indkomne Tegninger maae i sin Tid blive **indsendte** tilsammen, for at en **afgjørende** Sammenligning, med Hensyn til Projecternes Hensigtsmæssighed og deres Bekostning, kan blive anstillet. **Minoriteten** (5 af de 14) har derimod afgivet tvende, for endeel derfra dissentierende Vota, om hvilke man ikke ved videre, end at de ei engang kunne gaae saa vidt som hiint, altsaa vel indskrænke sig til „at takke og modtage", hvorpaa ogsaa et fra denne Side offentliggjort Brev fra **Thorvaldsen** til Committeen gaaer ud. Samtlige Vota ere derpaa sendte Magistraten og de 32 Mænd, og Sagen har der været forelagt. Som man i dette Øieblik erfarer, har Magistraten in pleno og Pluraliteten af de 32 Mænd erklæret sig for **at takke Hs. Majestæt og uden Forbeholdenhed at modtage Gaven.** En stærk Opfordring hertil laae i den skete Tilskjendegivelse: at **hverken Marmorpladsen eller nogen Part af Rosenborg Have kunde ventes overladte til Museet**, hvortil endydermere føiedes, at heller ikke den paapegede Deel af Garnisonspladsen kunde undværes dertil; ligesom ogsaa **Thorvaldsen** i et Brev til Communebestyrelsen paa det indstændigste har urgeret paa Modtagelsen af den kongl. Gave. Ikkun 3 Medlemmer af de 32 Mænds Collegium have dissentierende sluttet sig til Committeens Majoritets-Votum. — **Brolægger-Sagen** er, trods Etatsr. **Schäffers** Protest derimod, under fuld offentlig Discussion. Ved hans Skrift, der blot skulde være en „for Commissionen affattet Extract", er der engang kommet Hul paa denne Sag, og dette torde have sin store Nytte. Af nogle i forrige Uge paa Kongens Nytorv foretagne Opmaalinger slutter man, at Commissionen nu er kommen i Virksomhed. „En Beboer af Kongens Nytorv" har i Kjøbenhavnsposten leveret nogle Betragtninger over Brolægningen og Etatsraadens Skrift, der just ikke ere i dennes Faveur; navnligen synes Forf. at reise meget stærke Tvivl om hans og hans Undergivnes Sagkundskab. Naar denne Beboer imidlertid af al Magt holder paa Statuen, ja mener at Omkostningerne ved dens Bevarelse burde paahvile Communen, vil han neppe faae Medhold hos mange andre Beboere, enten in specie af Torvet eller af Communen. — Capt. **Tscherning** reiste herfra i Mandags. Forinden sin Afreise havde han leveret i Trykken sin 5te Brochure „om det danske Væbningssystem", udgivet som Supplement til Nr. 3 (der omfatter Grundtrækkene af Systemet); hvilken Brochure nu er udkommen. Han efterlader disse Supplementer „som Afdrag paa sin Gjeld til Fædrelandet." „Har det," siger han paa sidste Side, „været nødvendigt først at gjøre dem rene selv for Skinnet af personlige Hensyn, saa haaber jeg, at dette er skeet ved min Bortgang fra Danmark. Har jeg ikke talt med den fuldstændige Frimodighed, som anstaaer saa vel i vigtige Sager, da er det fordi Trykkefrihedslovens Grændser ere snevre, og mod Loven vil jeg ikke forsee mig." — Jfr. **Grahn** har erholdt kongl. Tilladelse til at modtage Tilbudet fra det Hamborgske Stadttheater om at danse der som Gjæst; Honoraret angives at være 6000 Frs (2200 Rbd.) for 6 Gange. Talen er nu óm en fra Operaen i London skeet, eller iventeværende Proposition, der lyder endnu langt fordeelagtigere. Mlle **Taglioni** ventes i Foraaret til Stockholm, og vil derpaa ogsaa gjæste Kjøbenhavn. Maaskee vil man da her, paa samme Tid som Jfr. **Grahn** udenlands høster nye Laurbær, faae Leilighed til at see den berømte Kunstnerinde, med hvem hun, efter Hamborgernes Dom, allerede nu skal kunne rivalisere. — Hr. **Kellermanns** Concert er ansat til Sønd. d. 3die Febr. — Det er altid interessant at erfare en Fremmeds Domme over os, selv om vi ofte finde disse feilagtige, eller mindre velbegrundede. I forrige Nr. meddeelte vi saaledes et Par Uddrag af den Rosénske Correspondence i „Dagligt Allehanda". Vi ville dennegang levere nogle flere fra de Nre. af benævnte Blad, der ere komne os for Øie *). Om Forfatteren, Auditeur eller Kammerskriver **Rosén**, der, efter henved 3 Maaneders Ophold heri Staden, nu staaer i Begreb med at reise herfra til Tydskland, bemærke vi, at han tidligere i Stockholm har udgivet nogle politiske Brochurer, f. Ex. „Avita Boken", „Rabulistens Resa" o. fl., i hvilke man roser den lette, humoristiske Stiil, ligesom ogsaa en i en alvorligere Tone affattet „Kritik öfver Skriften: om Dagens handelser". Han er Medarbeider i det Stockholmske Dagblad: „Dagligt Allehanda", og har under sin Nærværelse her været Correspondent saavel for dette Dagblad som for den i Götheborg udkommende „Handels- och Sjöfarts-Tidning". Efter sin Ankomst hertil var en af de første Landsmænd, Hr. **Rosén** stødte paa, Assessor **Juringius**, „der bliver ved at være behersket af den fire Idee, ved Trædetors at ville fortrænge Dampmaskinerne." I den Anledning aflægger Hr. R. den Bekjendelse, „at han synes godt om alle dem, der opoffre sig for en Idee, denne maa nu synes hvor bizar den vil". (Man kunde maaskee i dette Charakteertræk søge Nøglen til hans enragerede Færd imod **Ole Bull**). Det Besøg, han gjorde hos **Oehlenschläger**, „dokumenteret" med den af ham componerede Musik til „Freyas Alter", er allerede omtalt i „Den Frisindede". Det Indtryk, **Oehlenschlägers** Personlighed gjorde paa ham, skildrer han paa følgende Maade: „Smille og Godhed lyse i hans Øine, og, uden at de eie noget Skarpt, føler man dog let, at man bliver gjennemskuet af dem. I dette Blik røber sig ogsaa stundom en vis, om jeg saa maa sige, uskyldig Listighed, saaledes som man ene seer den hos **Tegnér**, naar han har et satirisk Indfald tilrede. Charakteren i dette Blik beviser, at den ægte Satire aldrig er rettet imod noget Andet end det Slette". I Anledning af nogle Samvittighedsspørgsmaale om Sverigs politiske Forhold, troer R., at han iagttog en rigtig Takt, idet at han, ved Skildringen af disse, valgte lysere Farver, end de fortjene, for ikke at saare Digterens „idealistiske Sind". Allerede i et af sine første Breve begynder han paa en „Sammenstilling af det Kjøbenhavnske og Stockholmske Theaters Ressourcer." Efterat have berørt det sidstnævntes uhyre Fortrin i akustisk Hensende, medens vort Theater er bygget saaledes at Sang aldrig tager sig ud der,

---

*) Disse ere Nr. 268, 70, 73, 74, 76, 81, 99 og 302, November og December forrige Aar.

fortæller han at have bivaanet en Forestilling af „Hans Heiling." „Musiken," siger han, „er fortræffelig, Theatereffekterne vel udtænkte, Chorene vare gode, Accompagnementet ypperligt, og man kan i det Hele ikke sige Andet, end at Stykket gik ganske bravt — og dog er jeg overtydet om, at hvis det blev rigtigt givet paa Stockholms Theater, saa vilde det have været af uendelig større Effekt, idet at Tonerne, som bor svulme frit, her brode sig til Brændinger, og idet at Illusionen for Øiet, ved den korte Afstand, ikke blev hvad den burde være. Jeg fraregner herved aldeles, at Solosangen ikke var heldig. Og efter Alt hvad jeg har kunnet erfare, er ogsaa hvad den angaaer vort Theater bedre faren end det danske." Efter at have nævnt trende svenske Sangerinder, til hvilke vor Scene ikke skal kunne opvise Magen, og af hvilke den ene (**Jenny Lind**) saaledes har begeistret ham, at han har frasagt sig baade Haabet og Ønsket om **i hele Europa** at faae at høre Noget, der kan jevnføres med hende, bemærker han, at han dog har hørt en Md. **Simonsen** en Gang i et Stykke synge nogle Variationer af en italiensk Componist, og „er hun ligesaa god i Operaen saa har Theatret i hende en udmærket Sangerinde. Imidlertid," vedbliver han, „er der i de Operaer, jeg hidtil har havt Leilighed til at høre, ikke optraadt nogen Sangerinde og endnu mindre nogen Sanger, som fortjener at omtales med Berømmelse. „**Mi manca la voce**", sang En af dem forleden paa en Concert, og dette kan gjerne gjelde om dem Alle tilhobe. Men hvad de sang, syntes dog at være vel indstuderet, hvorfor man torde have **Siboni** at takke ihenseende til Solosangen og Hr. **Lüders** hvad Chorene angaaer." Et Fortrin, som han tillægger vort Theater fremfor det Stockholmske, torde være noget problematisk: at det nemlig „ikke belæsser sig med en Mængde overflødige Personer, som blot tynge paa Lønningsetaten, uden at gjøre tilsvarende Nytte." „Hvad Comoedien angaaer, den **lavere** nemlig, saa troer jeg ikke, at den finder sin Lige i hele Europa. **Holbergs** Aand synes endnu umiskjendeligen at svæve over Skuespillerne. Jeg saae paa een Aften „Eventyret i Rosenborg Have" og „Recensenten og Dyret". Jeg troede bogstaveligen at jeg skulde blive syg af Latter. Den Ene var galere („besattare") end den Anden. **Rosenkilde, Phister,** Fru **Heiberg.** Og Ingen af dem karrikerede sin Rolle — Ingen syntes at gjøre sig mindste Umage for at vække Latter. Vort Theater har aldeles intet Tilsvarende, og den, der ei har seet disse Skuespillere, kan ikke gjøre sig et Begreb om dem. **Phister** f. Ex. i „Recensenten og Dyret!" Hele Kroppen er skjæv paa ham fra Top til Taa, og ikke et Øieblik forandres denne Skjævhed, uagtet han havde de meest uligeartede Bevægelser at gjøre. Da jeg gik fra Comoedien sukkede jeg: „Hvor det er Skade, at en saa ypperlig Acteur skal være saa slet voren!" Jeg kom derhen igjen Aftenen efter. Man spilte „Valeur & Comp.", af Bayard & Comp. — dum og kjedelig som alle af denne Fabrik. Der sad en elegant Herre ved et Theebord. Jeg spurgte hvem det var? Det var **Phister.** Der var ikke et Haar ligt den **Phister**, jeg havde seet Aftenen iforveien. Og disse ypperlige Acteurer! jeg troer ikke at de paa langt nær vilde gjøre samme Effekt paa Stockholms Theater. Tilskuerne sidde der i en altfor stor Afstand fra dem. Paa et eneste lille Træk i Mundvigen kan ofte beroe et stormende Bravo fra hele Huset, og Sligt vilde ganske vist undgaae de fleste Tilskueres Opmærksomhed paa Stockholms Theater." Med vor Tragoedie er Hr. **R.** ikke nær saa tilfreds. Han saae „Hakon Jarl" og havde ventet her at see Fru **Heiberg**, men det slog feil, og der var nu Ingen af det qvindelige Personale, „som kunde være stort over Middelmaadigheden". Md. **Nielsen** som Thora, „forraadte et Slags Studium (!) men noget Henrivende var der ikke i hendes Spil". Ogsaa hos **Ryge, Holst** og **Nielsen** savnede han „den Intensitet i Talentet, uden hvilken en Skuespiller aldrig bliver stor. Vistnok havde **Dr. Ryge** sine heldige **Momenter**, som man pleier at kalde det; men just denne Benævnelse beviser Talentets Undergehalt. Skulde jeg tilkjende Nogen Evne til at henrive, saa var det **Nielsen**, og maaskee havde den bedre kunnet aabenbare sig i en mere taknemmelig Rolle (end Einer Tambeskjælvers!) Studium savnedes imidlertid ikke hos nogen af disse Skuespillere, og jeg skulde troe, at naar man ved vort svenske Theater arbeidede under saa god Veiledning og med saamegen Alvor som ved det danske, saa vilde Sørgespillet hos os staae høiere end det gjør her." Blandt „Et og Andet," som det danske Theater har fremfor det Stockholmske, nævner Hr. R. „det kun halvt saa korte Ophold imellem Acterne; at Changementerne gaae saa tyst, og at man ikke her er generet af Rumlen med Coulisser, Støi og Prat bag Scenen," saavelsom at „Rollerne her ere saa vel lærte, at man ikke engang ahner Tilværelsen af en Souffleur"(!) Et Besøg hos **Weyse** berettes paa følgende Maade: „Endelig har jeg da været hos Prof. og Ridder **Weyse**, denne store Kunstner, om hvem man desværre i Sverig veed saa lidet. Det er vanskeligt at træde en saa stor Mand under Øinene. Betænkeligheden forøgede sig for mig ogsaa derved, at man havde sagt mig, hans Lune skulde være heelt omskifteligt, og at man ikke havde meget Godt at vente sig, hvis han var i ondt Lune. Men en god Ven af **Weyse** forsikkrede mig, at, naar jeg blot fulgte med ham, skulde det ikke have nogen Fare; og maaskee er det ham, jeg har at takke for, at jeg blev saa venligt modtagen. Imidlertid vilde jeg finde det underligt, om **Weyse** nogensinde kunde vise et umildt Sindelag; thi Sligt vilde passe altfor slet med dette simple, aabne, Sjælsgodhed aandende Væsen. Min Ledsager ringede og det varede ikke mange Øieblikke inden Døren aabnedes af **Weyse** selv. Fra de Portraiter, jeg har seet af ham, havde jeg strax kunnet gjenkjende ham, selv om jeg ikke havde havt Ahnelse om at det var ham. **Weyses** Ansigt er meget mærqveret og saaledes let at træffe. Min Ledsager modtoges som en gammel Ven; ogsaa imod mig var **Weyse** strax meget artig. Alligevel forekom det mig, jeg kunde mærke paa ham, at han tænkte: „See saa! her er jeg. Vær saa god, nu at see paa mig." Den Lethed, hvormed han indledede en Conversation, uden at begynde paa den sædvanlige, trivielle Maade, viste, at han havde været med i Verden. I en skjemtende Tone begyndte han: „Naa, De kommer hid for at depensere mange Penge i vor fattige Stad?" Jo, jo, tænkte jeg, der har Du just truffet paa det Rette. Jeg skyndte mig at tilkjendegive Hensigten med min Reise, og han var snart bragt fra sin første Tanke. Med bankende Hjerte overleverede jeg ham nogle af mine Compositioner. Han gjennemgik dem med Opmærksomhed, anmærkede et Par smaa grammatikalske Feil og et Par Modulationer, som han syntes burde have været borte. Betræffende Totaldommen anstaaer det mig blot at sige saa Meget, at jeg Intet har at klage, om Almeenheden stemmer den. Jeg rullede fornøiet mine Øine sammen, og vilde gaae. Men dermed hastede det endnu ikke saa stærkt. „Naa, De har vel hørt Ole Bull?" Ja, Hr. Professor. „Naa, hvad siger De om den Spektakelmager?" Han tog mig Ordet af Munden. Hændelsen føiede det saaledes, at jeg just om Morgenen havde skrevet en Recension over Ole Bull, som jeg havde med, for, efter mit Besøg hos Weyse, at bringe den til en Bogtrykker. Min Ledsager vidste det, og underrettede **Weyse** derom. Han viste sig strax interesseret for at vide dens Indhold. Jeg kunde naturligviis ikke have Noget derimod. Men som jeg bedst havde begyndt paa at læse den, kom der Nogen og ringede. Jeg begyndte paa ny, det ringede igjen — **Weyse** blev utaalmodig — og jeg fik at see et Glimt af hans ublide Stemning. Omsider blev Alt stille og jeg fik uforstyrret Lov at læse til Enden. **Weyse** erklærede sig fuldkommen enig (?) i de yttrede Domme, og gneed Hænderne af Fornøielse. Det var godt for mig at vide, at jeg havde en saadan Authoritet paa min Side. Recensionen er nu under Trykken — den kommer ud paa Løverdag: paa Søndag giver Ole Bull sin anden Concert." (Den Rosénske Brochure kom, som bekjendt, først ud længe efter denne Concert — om det forøvrigt var denne, eller maaskee den for Kjøbenhavnsposten bestemte Artikkel, eller maaskee en tredie, Hr. **R.** læste for **Weyse**, derom ere vi endnu i Tvivl). „**Weyse** blev imidlertid animeret, satte sig ved sit Fortepiano — og en saadan Phantasie har jeg i mine Dage endnu aldrig hørt. Hvad den mekaniske Færdighed angaaer, saa syntes jeg vel, at Md. **Dulcken** var kommen temmelig vidt, men det er dog kun Smaating imod **Weyse.** Hans Spil lader sig ikke beskrive — ja man kan neppe fatte Muligheden af denne Kunstfærdighed, naar man staaer saa nær Executeuren som jeg gjorde."

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8, i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 3die Februar 1839. Nr. 5.

Indhold: Republikanerne, af Welhaven. — Huguetan. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Republikanerne.*)

Ved Barrière de la Santé
ligger en ydmyg liden Kaffee.
En gammeldags Stue er al dens Plads,
der er ei Forgyldning, der bruges ei Gas.
Den har en Søgning, der sjelden brister,
af Studianter og smaa Artister;
og kommer ei disse, da eier den dog
en stillere Gjæst i sin dunkle Krog.
Der vandrer omkring i den straalende Stad
en skibbruden Flok, der aldrig er glad;
der møder dem Ingen med Smil eller Nik,
de færdes i Sværmen med slukkede Blik.
Pauvres honteux! de søge et Hjem;
en ringe Kaffee er det bedste for dem.

Nu er det Midnat, der sidder en Gjæst
endnu ved sit Bord med en Sukkervandsrest.
Hans Ansigt er falmet, hans Dragt er grov,
hans Linned er reent og hans Hænder er smukke;
han stotter sit Hoved, som om han sov —
det er saa tyst; man kan høre ham sukke.

Dog, mens han sidder i dette Ly,
aabner man Døren med Bulder og Gny;
det er en Skare af Ungersvende
med stærke Moustacher, med Dine, der brænde.

De sloite og nynne en smuk Melodi,
en Sang af den Stumme fra Portici.
Nourrit har iaften fra Scenen vakt
de fyrige Toners koglende Magt;
de rulle den jublende Flok gjennem Blodet,
nu har den igjen Republiken i Ho'det.

De sætte sig matte; men atter fra Stolen
springer der En og bestiger et Bord,
han siger med rungende, vingede Ord:
„Forsamling, giv Agt, jeg vil tale om Polen!"

Det var en Tale som flammende Krudt;
o, der blev stormet og spiddet og skudt.
De Franskes Konge og Raad og Kammer
gik op med Kreml i de samme Flammer;
men frem af de kolde russiske Grave
steg atter en Hær af Napoleons Brave;
de kæmpede med, de rystede Jorden
med Faner som Storm, med Ørne som Torden.
Paa Warschaus Mure stod atter Fama
og læste for Verden et fransk Proklama,
at nu var Historiens sidste Knude
løsnet for evig og Stykket ude.
Den frie Mand og den frie Qvinde
blev proklameret i alle Vinde;
Europas Kongres forsamled sig bedst
i Polens Skjød mellem Øst og Vest,
i Warschau reistes Kongressens Salon,
og dertil en Støtte for Saint Simon.

Da jublede Flokken og atter det lød:
„Champagne, Garçon, paa Tyrannernes Død!"
Men just da de løste den skummende Drik
saae de en Fremmed med studsende Blik;
thi Proppen sloi mod den sælsomme Mand,
der sad i en Krog med sit Sukkervand.
„Drik," raabte de Alle, „Champagnen er god,
vort Bæger er helligt; drik, har du Mod!"

„Jeg drikker ei Viin, om stærk eller mild,
dens Sødme er vammel, jeg hader dens Ild.
Jeg sidder med Gru paa mit Livs Ruin,
mit Bæger er tømt; jeg drikker ei Viin."

Da blev der et Gny; de kaldte ham Træl;
de raabte paa Skjændsel, paa Hævn og Duel.
Han viste sit Bryst — hvor det var skrammet,
af streifende Kugler, af Klinger rammet! —
„I Daarer; det er Ostrolenkas Mærke.
Har I vel fattet, hvor det kan værke?
Der er ingen Lise for denne Qval;
den kan ikke blunde for Sladder og Pral.
Der er ingen Gjæk saa vindig og svag,
han sminker sig jo med mit dybeste Nag,
min hedeste Bøn, mit eneste Gode,
er kommen paa lallende Tunger i Mode. —
Tilside, Drenge, giver mig Rum!
Himlen har Stjerner, Natten er stum."

De saae paa hverandre. Han vandred sin Vei.
De havde Champagne, men rørte den ei.

*) Fra: „Digte af Johan S. Welhaven", Christiania 1839.

Huguetan.*)

I.

Hr. Pontcharain, General-Controlleur ved Finantserne, var i en yderst urolig Sindsstemning; han gik med store Skridt frem og tilbage i sit Cabinet, standsede hvert Minut og lyttede, og skred endnu utaalmodigere end forhen igjennem Værelset, naar Intet rørte sig. Endelig hørte han en Tummel, standsede pludselig, og hans Mine opklaredes, da Huissieren aabnede Døren med Ordene: „Hr. Huguetan!" — „For Pokker, min Herre! De har ladet vente længe paa Dem!" begyndte Ministeren, med en Tone, hvori paa eengang udtalte sig Tilfredsheden over at see Den, han længselfuldt havde ventet, og Forfængelighed hos den høie Embedsmand, hvis Befalinger man ikke hurtig havde efterkommet. — Hr. Huguetan var en sin Religion trofast hengiven Calvinist. I alle de Storme, som havde truet Calvins Tilhængere, havde han

*) Af „Journal du Commerce", efter Privat-Memoirer over Ludvig XIV's Aarhundrede.

vel bøiet sit Hoved, men aldrig tabt Modet. Han var en standhaftig Mand og begavet med en uudtømmelig Taalmodighed: han gav kun efter for Begivenhederne, for siden desto kraftigere at reise sig og saaledes at beherske Skjæbnen. Han havde under et bevæget Livs Afvexlinger flere Gange seet sin Lykkes Bygning styrte sammen, men uden at tabe Modet, og endskjøndt han ikkun var en beskeden Boghandler, gik han med en utrolig Udholdenhed paany til Værket, og standsede ikke førend han atter havde opbygget hvad Skjæbnens Storm havde kastet omkuld. Nu havde han trukket sig tilbage fra Forretningerne og nød Frugterne af sin Møie. Fuld af den Selvtillid, som de Mennesker i Almindelighed nære, der have sig selv at takke for Alt, svarede han paa Ministerens Tiltale i en Tone, som vidnede om, at det ikke var ham meget om at gjøre at undskylde sig. Tingen var, at han havde viist Controlleuren ved Finantserne adskillige Tjenester, og derfor troede han, at han ikke behøvede at spille en Hofmands Rolle. Han gjorde Regning paa Ministerens Taknemmelighed, hvilket imidlertid kom ham dyrt at staae. — „Min Herre," vedblev Hr. Pontcharain efter en kort Taushed, „jeg vil gjøre Dem bekjendt med vor Stilling, thi jeg regner paa Deres Bistand til at raade Bod paa den. Vore Kasser ere tomme; vi vide ikke, hvor vi skulle opdrive Penge, om det saa var til **400** pCt; de Allierede trænge ind i Frankrig; vi kan ikke lønne Tropperne; hele Compagnier desertere med flyvende Faner, for at leve af Plyndring; ja, hvad mener De vel, det er kommet saa vidt, at Mad. de Maintenon maa spise Grovtbrød! Indseer De nu, for hvilken Fare Staten er udsat? Men jeg gjentager det, Dem er det, paa hvem vi have kastet vore Øine; De skal have den Ære, at komme os til Hjelp..." — Huguetan begyndte at blive ængstelig for den Ære, man vilde bevise ham; dog indskrænkede han sig til at bukke, uden at afbryde Ministeren. — „For at afhjelpe alt dette," vedblev denne, „behøve vi tre Millioner." — Calvinisten stod op, uden at yttre den mindste Forundring; thi han var allerede belavet paa denne uhyre Fordring. Han svarede koldt: „De veed selv, Monseigneur, at jeg ikke kan udlaane en saadan Sum; jeg kunde ikke sammenskrabe saa mange Penge, om jeg ogsaa solgte min sidste Kjole eller tog den sidste Daler ud af Kassen." — „Vi behøve tre Millioner, og De vil nok vide at skaffe dem tilveie." — „Men, min Hr. Minister," begyndte Huguetan atter i en Tone, der røbede undertrykt Harme, „kan De antage en simpel Boghandler, som jeg, for saa riig, naar Kongen selv ikke har saa mange Penge, at han kan drive Fjenden ud af sit Kongerige, og naar De heller ikke har dem? Thi hvis De havde nogle, saa vilde De holde det for Deres Pligt, at ile Hans Majestæt til Hjelp dermed, ikke sandt?" — „Det haaber jeg, at Ingen vil tvivle om," sagde Pontcharain, som maaskee ikke havde bemærket den ironiske Tone, hvori hiin havde talt. — „De, som bestandig har seilet med gunstig Vind, har ingen Skatte at tilbyde, og man forlanger dem af mig, af mig, som stedse har maattet arbeide, for at friste Livet, hvortil man ikke har skjænket mig den fornødne Ro. Jeg erhvervede mig i Lyon ved ubetydelige Boghandleraffairer det nødvendige Underhold, men blev ved Gjenkaldelsen af det Nantiske Edict forjaget fra min Fødeby! Jeg skulde frasige mig min Religion; hellere gik jeg i Exil og søgte i Holland hvad jeg ikke kunde finde i mit Fædreland — Rolighed." — „Og desuden en umaadelig Formue, som man ønsker at De vilde fortære i Frankrig, min Hr. Huguetan! Det lader til, at De ikke erindrer, at man har skrevet Dem i Glemmebogen med Hensyn til Edictet af 1685; det er vist gaaet Dem ud af Tankerne. — De er en Utaknemmelig!" — „Vist er jeg en Utaknemmelig, det er udenfor al Tvivl!.... Man jog mig bort og traadte mig med Fødderne, da jeg var fattig, og nu, da mit Arbeide hos et høihjertet Folk har gjort mig riig, troer man at ære den rige Boghandler, idet man fratager ham en Formue, som man ikke har tilladt ham at erhverve i Frankrig! Jeg er en Utaknemmelig, fordi man lader mig, Calvinisten, leve her, trods det tilbagekaldte Nantiske Edict! Men hvad har jeg at takke herfor?... Mine Penge, kun dem alene, thi jeg har tilkjøbt mig denne Forret. Taaler man mig end i Paris, saa skeer det blot, for at kunne rode i mine Kister og Kasser; paa denne Maade har jeg allerede opoffret min Formue, og er ikke for kort Tid siden Deres Skatkammer, Monseigneur, blevet beriget med **50,000** Rd., som hidrørte fra min Pung?... Ja vist, jeg er en Utaknemmelig!" — „Tiden haster, Herre! jeg har ikke Leilighed til at høre længere paa Dem. Vi behøve tre Millioner; her er Formularerne, De maa underskrive! Gjør De det ikke, saa venter Bastillen Dem. De har at vælge imellem et Offer, som ikke vil ødelægge Dem, og evig Fangenskab." — Da Huguetan vilde svare, afbrød Ministeren ham vredt, og sagde: „Jeg veed hvad De har ifinde: De vil bede mig, søge at formilde mig — men det vilde dog kun være forgjæves. De vil formodentlig sige mig, at Deres gamle Fader er syg, at Døden hvert Øieblik kan ramme ham. Nu da, saa kommer han til at dø uden Dem, og gid De saa maa omkomme i Fængsel under Samvittighedsnag over at have dræbt ham, imedens De dog kunde have reddet hans Liv ved en ringe Deel af Deres Rigdomme! Vil De saa underskrive?"

Huguetan gik et Øieblik paa Raad med sig selv, og fandt da, overbeviist om, at Ministeren vilde udføre sine Trudsler og bemægtige sig hans Eiendomme efterat han havde kastet ham i Fængsel, det for tjenligst at give efter og derpaa være betænkt paa Midler til at forhindre sin Undergang. Han tog altsaa Pennen og underskrev uden at sige et Ord. — „De betænkte Dem førend De modtog den Ære at være Kongen nyttig," sagde Ministeren med en Glæde, som han knap kunde skjule. — „Og De, min Herre," svarede Huguetan, „De betænkte Dem slet ikke længe paa at vanære Dem ved en Borgers Udplyndring."

(Sluttes i næste Nr.)

Theatret.

Efterat vort Theater en Tidlang har været meget uheldigt med de musikalske Nyheder, der ere blevne omplantede fra fransk Grund, har det endelig i et af **Aubers** nyeste Arbeider: „Den sorte Domino" faaet en meget lovende Erstatning, idet at den almindelige Anerkjendelse, som dette Stykke ved sin anden Forestilling vandt (thi ved den første kunde det naturligviis, da det blev givet i Anledning af Kongens Fødselsdag, ikke dele Bifaldsyttringerne med Hs. Majestæt), tør være Borgen for, at det ofte vil fylde Tilskuerpladsen. Texten til dette Stykke er af **Scribe**, og deler de fleste af denne talentrige Skuespillerdigters øvrige Arbeiders Fortrin, uden at laborere af disses næsten lige saa hyppige Mangler. Hvad der især udmærker dette Stykke, er de gode, næsten **for** gode Forviklinger, der lige til det Sidste spænde Opmærksomheden. Vi sige: for gode; thi det er just ikke noget Fortrin ved en Syngespiltext, at Intriguen giver **Tilskueren** saa meget at bestille, at han derover glemmer at være **Tilhører**. Jo simplere Planen til et Syngespil er, desto taknemmeligere er den for Componisten; thi desto lettere vil hans Arbeide kunne fastholde Opmærksomheden. Der er heller intet Spørgsmaal om, at Sujettet til nærværende Opera jo ligesaa godt, ja langt bedre vilde kunne været behandlet som Comoedie, da Forf. saa tilliges, idet han havde en langt videre Mark at tumle sig paa, vilde faaet Leilighed til at udvikle Meget, han nu ikkun har kunnet antyde, og undertiden neppe det, ligesom han aldeles har maattet negligere Charakterernes Behandling, af hvilke især Massarenas kunde trænge til betydelig Retouche. Sujettet har ved denne sin Rigdom derfor desuagtet havt den Mangel, at det ikke er blevet Forf. muligt at iagttage den sædvanlige Operaform, idet han hverken har kunnet indlede Handlingen eller nogen af de følgende Acter med musikalske Scener. Componisten har følt denne Mangel og derfor formodentlig villet bøde paa Forfatterens Feil ved i Ouverturen at skildre den Maskerade, hvormed Stykket begynder, men som foregaaer udenfor Scenen. Men den har derved mere faaet Anstrøg af et Uvodlibet af alskens Dandsemelodier end et sandt musikalsk Maleri og kan derfor ikke undgaae at forfeile sin Virkning. Derimod indeholder Musiken mangfoldige charakteristiske og originale Nummere. Allerede den første Terzet er meget smuk og saavel Angelas Romance heri: „Mit Hjerte ængsteligt slaaer og en varslende Stemme ꝛc.", som hendes næstpaafølgende Romance: „Du den Skytsengel skuer ꝛc.", aande ægte erotisk Følelse. De fra Maskeraden hjemvendende Cavalierers Chor i 2den Act er særdeles humoristisk behandlet, ligesom Choret, hvori disse i Actens Finale spotte over Feiltagelsen med den formeentlige Amourette. Gil Perez's lille Vise i samme Act er især af megen komisk Virkning. I 3die Act udmærker sig ligeledes Nonnernes meget morsomme Sladderchor, men især Angelas smukke Cavatine, der er os bekjendt fra den spanske Dands **El Jaleo de Xeres**, med den originale Bolero, hvormed dette Nr. begynder. Ligesom Forf. ikke har vidst at indlede Stykket paa en musikalsk tilfredsstillende Maade, saaledes har han heller ikke kunnet sluttet 1ste Act med nogen passende Finale. Dette har man hos os, da Stykket har havt den Lykke at tjene til en Festforestilling, vidst at bøde paa, ved at lade Scenen forandres til Balsalen, som man hidtil kun har hørt tale om, og saaledes slutte Acten med Dands. Skjøndt vi ikke kunne have Noget imod denne Dands i og for sig at indvende, men tvertimod endogsaa finde een af de i samme forekommende **Pas de deux**, den steiriske Dands, særdeles charakteristisk, saa kunne vi ikke nægte, at vi jo finde, at denne Dands hellere havde maattet begynde Stykket, da den nu, uden anden Hensigt, end at der skal dandses, virker hæmmende i Gangen af Stykkets Handling, der engang er aldeles uskikket til at behandles i den sædvanlige Operaform og hvilken Mangel man derfor hellere maa finde sig i, end see foroget ved en ny. Maskeraden, eller Ballet efterat man har demaskeret sig, kan kun passende sættes i Forbindelse med Handlingen saalænge de i Stykket handlende Personer befinde sig der, men staaer aldeles udenfor samme naar den ikke kan tjene som Middel derfor. Derimod kunde den ved at begynde Stykket give en ret pompeus Introduction, Noget, der vel ikke var nødvendigt for Stykket; men som dog, da et saadant Surrogat skulde og maatte være tilstede, ikke, som nu, hensigtsløst vilde have forstyrret Handlingens Gang. — Den scenisk Udførelse er tildeels meget heldig. Md. **Simonsen** som Hovedpersonen Angela synger ikke blot sit Partie med glimrende Virtuositet, men foredrager det tillige med en Smag og en Følelse, der desværre hører til de store Sjeldenheder paa vor Scene. Ja, hun forstaaer i den Grad at henrive ved sit sjælfulde Foredrag, at hun paa de meest fordringsløse Steder fremtvinger det lydeligste Bifald. Ogsaa stræber denne ypperlige Sangerinde alt mere og mere at skjænke Spillet den fornødne Opmærksomhed, hvilket allerede i en temmelig Grad er lykkedes hende. — Dette kunne vi destoværre ikke anvende paa Hr. **Sabers** som Horace di Massarena. Ikke engang i Syngepartiet tilfredsstillede han overalt, hvilket dog maaskee en øieblikkelig Indisposition kan have været Skyld i; kun i de Nre., han har sammen med Md. **Simonsen**, maatte ogsaa han lade sig henrive i den Grad, at hans Udførelse smeltede sammen med hendes i en ønskelig Harmonie. — Hr. **Schwartzen** gav Juliano med megen Livlighed og Lune. — Som den engelske Diplomat Lord Elford morede Hr. **Stage** kosteligt. Dette var ikke mindre Tilfældet med Hr. **Phister** i Gil Perez's lille Rolle; især var hans Foredrag af den lille Vise med den pathetisk-komiske Slutning lungerystende. — Jfr. **Østerberg** doublerede allerede den anden Aften Søster Brigittes Rolle, der den første Gang udførtes af Md. **Kragh**, uden at hun i nogen Henseende stod tilbage for denne. Navnlig robede hendes Spil i Scenerne med Søster Ursula megen Tænksomhed. Denne Sidstes lille Rolle udførte Md. **Nielsen** til en høi Grad af Mesterlighed, og vi kunne ikke noksom takke denne Kunstnerinde for det ægte Kunstsind, hun derved har lagt for Dagen, der end ikke tillader at behandle det Allermindste med den uværdige Ligegyldighed, vi saa ofte maae taale. — Md. **Winslow** vidste ikke at afvinde Jacinthes Rolle nogen interessant Side og maatte derfor staae betydeligt i Skyggen for hendes værdige Trolovede. — Som en Mærkelighed tilføie vi blot, at Jfr. **Ida Fonseca** udførte Klosterportnerskens ubetydelige Rolle.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(26 Jan. — 1 Febr.) — Den sidst forløbne Uge har just ikke været riig paa Nyheder. Efterat Kjøbenhavnerne i tre Uger forgjæves havde ventet paa, at der her vilde skee noget Skridt til Afhjelpning af de Manges Nød, der paa Jyllands Vestkant have lidt ved Vandfloden d. 8de Jan., har den private Godhedsaand brudt sig selv Vei og Indsamlinger have fra flere Sider fundet Sted, som nu kun vente paa en hensigtsvarende Anvendelse. Især synes et i Kbhposten offentliggjort Tilbud om forelobig Modtagelse af Bidrag til dette velgjørende Øiemed at ville bære gode Frugter. — Pluraliteten af Committeen for **Thorvaldsens Museum** har gjort en Dyd af Nødvendigheden og tiltraadt Magistratens og de 32 Mænds ubetingede Modtagelse af den af H. M. Kongen skjænkede Bygning. Det er nu under Ventilation om Committeen ogsaa skal træde sammen og virke i Forening med Communalbestyrelsen ved de yderligere Foretagender til Formaalets Iværksættelse. Majoriteten er derfor. — Medens der i **Jylland** er Tale om at reise et Mindesmærke for **Niels Ebbesen**, er det i **Holsteen** kommet for Orde at reise et for Grev **Geert**. Rendsborgerne føle sig (vide: „Der Freischütz" af 26 f. M.) især deleshed opfordrede dertil, „saameget mere som de i dette Aar, paa St. Nicolai Dag, d. 6. Decbr., feire det femhundredaarige Jubilæum for de Privilegier, Friheder og Gavebreve, Grev Geert af Holsteen, denne deres store og uforglemmelige Velgjører, forundte Staden Rendsborg." — En interessant litterair Nyhed er den fra

Christiania hidkomne Digtsamling af **Welhaven**. Vi have troet, ei paa nogen bedre Maade at kunne henlede vore Læseres Opmærksomhed paa samme, end ved i nærværende Nummer at aftrykke et af de mange smukke Digte, den indeholder. „Republikanerne" vil tale for sig selv. Men det er saa langtfra at være det eneste Poem i Bogen, der udmærker sig ved Originalitet og Dybde, at vi snarere vilde komme i Forlegenhed, hvis vi skulde paavise hvilke vi isaahenseende give Fortrinnet. Ogsaa Formen er i denne Samling behandlet med megen Lethed, Reenhed og Correcthed. Skulde vi her finde Noget at dadle, saa vilde det ialtfald kun være, at den neppe kan siges aldeles fri for den Heine'ske Maniererthed. — En høist sørgelig Begivenhed har i de sidste Dage været Gjenstand for almindelig Omtale. En fattig Familie i Prindsensgade paa Christianshavn har nemlig Natten imellem den 29de og 30te f. M. mistet 3 Børn, der ere blevne qvalte af Kuldamp, idet at man, for at holde Varmen i Værelset, havde tillukket Ovnspjeldet før de gik tilsengs. To af de stakkels Smaa havde, da de følte sig ilde, krobet hen til Moderens Seng, ved hvilken de om Morgenen fandtes aflivede. Ogsaa Moderen var i en bedøvet Tilstand og et fjerde Barn, det ældste, der er 13 til 14 Aar, Døden nær. Faderen, der er Arbeidsmand, ligger syg paa Hospitalet. — Vi ville slutteligen endnu meddele et lidet Efterslet til vore Uddrag af den Roséenske Correspondence. Aftenen for Besøget hos **Weyse** havde **Rosén** faaet et af sine Yndlingsønsker opfyldt, nemlig at see en Holbergsk Comoedie. Det var „Hereri eller blind Allarm". „Man giver," siger han, „her hver Maaned en af Holbergs Comoedier; det er en gammel Skik. Og man giver den aldeles uforandret. Det er vistnok rigtigt: dog undrer det mig, at Fruentimmer vove sig paa Comoedie naar de spilles. (!) Saadanne Plumpheder f. Ex., som de, der siges i „Hereri eller blind Allarm", skulde nu for Tiden knap gaae an at sige i en Borgestue. Og ideanagtet bestode Tilskuerne igaar, ligesom sædvanligt, for størstedelen af Fruentimmer. De eneste, som — jeg kan ikke sige savnedes — men som ikke vare tilstede, vare Damerne fra Hoffet, som ellers temmelig flittigt besøge Comoedien. For den, der er vant til den Dødsstilhed, der sædvanlig herskер i den Stockholmske Theatersalon, vilde denne næsten uafbrudte Latter, som gjør, at man neppe kan høre hvad der siges, forekomme besynderlig, om han ikke uvilkaarligt blev tvungen til at deeltage deri. Jeg har hidtil altid troet, at det Komiske i Holbergs Comoedier meget beroede paa Sproget; men nu, da jeg er mere familiær med dette, maa jeg sige, at jeg troer, disse Comoedier vilde tage sig ligesaa godt ud paa Svensk, naar de bleve godt oversatte. Og ustridigt fortjente de, at vor Scene tilegnede sig dem. Ingen Lystspil lade sig jevnføre med dem, hvad vis comica angaaer, og desuden have de det afgjorte Fortrin fremfor Nutidens Comoedier, at medens Objecterne for disse sidste blot ere smaae Kjærlighedsintriguer, og Subjecterne Kjærlighedsnarre, saa er det de menneskelige Daarskaber, som i Holbergs Comoedier ere Objecter og de virkelige Narre Subjecter. Saaledes er det i „Den politiske Kandestøber", „Jean de France", „Don Ranudo de Colibrados" o. fl. Hvad in specie „Hereri eller blind Allarm" angaaer, saa er den vistnok ikke anvendelig paa vor Tid; men man kan let indsee hvor gavnlig den maatte være i en Tid, da man troede paa Trolddom ꝛc. Efter „Hereri eller blind Allarm" gaves en lille Comoedie, betitlet: „Nei", som var ret underholdende og hvori Hovedrollen spiltes af Frue **Heiberg**. Jeg troer at den vilde tage sig godt ud for vor Scene." Hr. **R.** havde endnu ikke i vore Blade seet nogen eneste Theaterrecension, og mener, at det fornemmelig kommer af „Mangel saavel paa Mod som paa Talent og Kunstkjærlighed hos Recensenterne." Aarsagen til at Dumas's „Kean", Noget af „det værste Sammensuriem, man vel her faaer at see", er kommen her paa Scenen, søger han deri, at „Theaterkritiken deri bliver nedsat saa dybt. Det synes man om her, og det er ogsaa lykkedes at bringe det saa vidt, at næsten al Theaterkritik er bleven foriaget."(!) Vi skulle ikke trætte vore Læsere med synderligt Videre af Variationerne over Hr. **Roséns** Favoritthema: **Ole Bull**. Da Hr. **R.** imidlertid offentlig har vaaberaabt sig, at hans Pamphlet imod ham intet **personligt** indeholdt, ville vi blot bemærke, at det i hans Correspondence blandt Andet hedder: at „Bladene **for Bulls Regning** opfyldtes med den væmmeligste Smiger", at **Bull** ved **Saintons** Concert „havde den Noblesse uden Billet at trænge sig ind i Concertsalen", at „**Sainton** ved **Bulls** „Intrigue" ikke kom til at spille ved Hoffet." Mon heller ikke det er Personalier? Boghandlerne, siger han videre, vilde ikke sælge hans Brochure, paa Grund af at „private Forhold" vare komne imellem (!), og det var let at gjætte, hvori disse Forhold bestod. At „Himmel og Jord oprørtes" og at Hr. **R.** „kom i Krig med hele Kjøbenhavn" da Pieсen endelig kom ud, have vi ikke mærket til: tvertimod gik det aldeles stille af, og det af den gode Grund, at den uværdige Tone i denne Pamphlet stødte selv **Bulls** Modstandere og afholdt Enhver fra at tage Notice deraf. **R.** er naturligviis af en ganske anden Mening; han regner endog „Kjøbenhavns meest udmærkede Musici" blandt sine „**Tilhængere**"." „De revolutionaire Domme imod **Bull** flagrede om som Fugle, der ikke havde nogen Qvist at sætte sig paa, og de sloge ned paa min Brochure."(!) „Det er nu denne Opinion, som laborerer i Kjøbenhavn, og jeg troer vist, at den bliver seirende." **Ole Bull** er ogsaa Aarsag i, at Hr. **R.** forblev længere i Kjøbenhavn, end han først havde bestemt; „thi," siger han, „jeg maa være ved Haanden, for ei at lade Fjenden faae Overmagt." Og at dette er et ikke saa ringe Beviis paa hans Mod, godtgjør han ved Fabelen om „de Knortekjeppe, der skulde være leiede til at recensere hans Ryg." Dog, meer end nok om denne Sag! Hr. **R.** saae „Jodinden" og fandt, at Jfr. **Lichtenstein** er „ret god som Sangerinde og maaskee endnu bedre som Skuespillerinde"; at „Decorationer og Costumer vare overordentlig pragtfulde, og at det maa have kostet uhyre at sætte denne Opera i Scenen." „En ganske rigtig Takt," bemærker han derhos, „som den danske Theaterdirection har, er, at den ikke paa een Gang udslider sine nye Stykker. I de tre Ugers Tid jeg nu har været her, ere blot tvende Stykker givne flere end een Gang, dog ikke **over** to. Dette gjør, at Repertoiret bliver saa høist afverlende, og at Publikum holdes i godt Lune. (?) Decorationen har ogsaa den Tilfredsstillelse, at den næsten ved hver Forestilling seer Huset fuldt" (?) Ligesom Hr. **Rosén** har anført **Weyse** som Støtte for sin Mening om **Ole Bull**, saaledes udbryder han i sit Brev af 13de Decbr.: „Naa, Gud skee Lov, at jeg idetmindste faaer **Een** med mig, som ikke beundrer Jfr. **Grahns** Dands og Attituder! og hvem er denne? Med Fiesco kan jeg svare: „Løven!" — **Thorvaldsen**. Han har bestemt erklæret hendes Attituder unaturlige og stridende imod Plastikens Regler. Og det er høist iøinefaldende, at det maa være saa. Man forestille sig blot, at man kom i et Kunstcabinet, og der fik at see t. Ex. en Statue, staaende med det ene Been løftet saa høit iveiret, at Taaspidsen var horizontal med Øiet — vilde man ikke troe, at Skulptoren, som havde hugget Statuen, var affindig? og jeg formaaer ikke at indsee, at en Stilling paa **Theatret** kan antages at være skjøn, naar den forkastes af Naturen og Kunsten. Saadanne Stillinger, mener jeg derfor, bør uden Naade forvises til de Steder, hvor Kunstberiderne og Liniedandserne vise deres Kunster, helst da de tillige saare den Deel af den æsthetiske Følelse, som kaldes **Blufærdighed**, og synes det mig som om vore Dandserinder burde bestræbe sig for idetmindste ikke at saare Modestien ved deres „**Stillinger**". Med „**Forholdene**" har man mindre at bestille. **Evnen** at frembringe saadanne Legemsbøininger bør derfor naturligviis ikke fordømmes. Tvertimod er den et høist nødvendigt Requisit. Uden at Muskelkraften bliver udviklet og Lemmerne faae deres Smidighed, erholder Sjælen ikke det Herredømme over Kroppen, som den bør besidde. En Pianist, som f. Ex. ikke eier **Styrke**, kan ikke udføre et vakkert piano. De gratieuse Dandsebevægelser i deres mindste Details svare til piano. Pianisten bør uddanne sin Haand saaledes, at han kan gribe lange Intervaller, idet at han derved kan lægge Harmonierne i de meest spredte Omfatninger, hvilke ofte ere de skjønneste. Men ikke kan jeg finde, at Pianisten paa en Concert skulde fortjene meget Bifald ved at gribe, om det saa var to Octaver med een Haand, saafremt han gjorde et saa vidtspændt Greb til **Hovedsag**. Jeg veed ikke om jeg endnu har sagt et Ord om **Bournonville**. Hans Skole gjelder hos os for at være ret god. O ja! i Orchestikens nuværende Tilstand, kan den vel være saa god som hvilkensomhelst anden. For sin Dands bliver han applauderet. Han gjør Spring, baade lange og høie, og kommer det an paa, med Benene at formere en stump Vinkel, saa — sandelig jeg veed ikke, om de holde nogle Grader mere eller mindre end Jfr. **Grahns**. Hvis jeg ei altfor meget har glemt Euclides, saa troer jeg, at der iblandt de første Sætninger forekommer en, hvorledes man skal finde om to Triangler ere lige store. Det første Ord af Problemets Opløsning, troer jeg, er: „Læg" "

☞ Vor Meddelelse angaaende Herr Gaimard i Nr. 3 af d. Bl. maa berigtiges saaledes, at den Fête, han gav de herværende islandske Studerende, allerede fandt Sted den 31te December f. A., hvorimod disse den omtalte Dag (den 16de f. M.) gjengjeldte den mod dem viste Opmærksomhed ved at invitere Herr Gaimard til en Souper, ved hvilken de nævnte Sange bleve afsjungne.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 10de Februar 1839. Nr. 6.

Indhold: Folkeviser, efter Bèranger. — Huguetan, sluttet. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Folkeviser.

(Efter Bèranger.)

3.

Min Republik.

I Republik min Lyst jeg finder
Fra jeg saamange Fyrster saae.
Jeg stifter een, men uden Hinder
Skal fire Love der bestaae:
Et: Grændsen Bordet skal afskjære,
To: Glad hver Dom skal stemmes i,
Tre: Drikke Borgerpligt skal være
Og fire: Løsnet være „fri!"

Op, griber Glassei! sværger Eden;
Idag forsamles vort Senat.
Lad per Decret strax Kjedsomheden
Forvises evig fra vor Stat.
Forvises? nei, det Ord jeg hader,
Det lugter efter Politi.
Os Kjedsomheden nok forlader:
Glad er man altid, er man fri.

Gid Pokker bort hver Luxus føre,
Som mørkner Glæden i vor Hal!
Hvad Bacchus byder skal I høre:
Frit hver sin Tanke tolke skal!
Og Bacchi Guddom skal I ære!
I Maaden ei generes I, —
Her intet Sognebaand skal være, —
Nei! i vor Stat er Alle fri.

Al Adel skyer jeg — lad den falde!
Om Ahner ikke Talen er.
Selv den, som drikker bedst af Alle,
Kan ingen Orden vente her.
Forræderi her neppe klæber, —
Dog vined selv en Cæsar vi,
Der efter Kongemagten stræber:
Beruser ham, — saa er I fri!

Saa synger da, mens Glassei klinger:
Gid Staten blomstre meer og meer!
Dog ak, knap vore ud dens Vinger,
Før jeg en Usurpator seer.
Det er Lisette! vi er tagne:
Skjønhed er hendes Trylleri;
I Lænker alt vi ere slagne, —
Det med vor Frihed er forbi!

4.

Skytsaanden.

Paa Hospitalet seer, halv død,
En Tigger ned sin Skytsaand svæve.
Han siger: Nu har det ei Nød,
Du al Uleilighed kan hæve.
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

Et Hul med Straa min Vugge var, —
Skal jeg Dig takke for Omsorgen?
„Jeg," sagde Englen, „Omsorg bar
Du Strøelse fik frisk hver Morgen."
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

Min Arv, det var min Tiggerstav,
Min Lidenskab, det var min Flaske.
„Ja," sagde Englen, „og jeg gav
Just Dig den største Tiggertaske."
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

Jeg som Soldat mig ei har spart,
Mit ene Been mig kosted' Pligten.
„Ja," sagde Englen, „men dog snart
Du deri havde faaet Gigten."
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

Dengang jeg arresteret sad,
Da hvert et Haab dog maatte glippe.
„Ja," sagde Englen, „men jeg bad,
At med et Aar Du kunde slippe."
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

Dengang jeg Elskovsæblet stjal,
Jeg fandt det bedskt, — ei mindste Sødme.
„Ja," sagde Englen, „ei jeg skal
Det nægte: da jeg maatte rødme."
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

Den Glut, jeg tog af Kjærlighed,
Det var den arrigste blandt Drager.
„Os," sagde Englen, „som Du veed,
Er fremmed' Ægtestandens Sager."
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

Og er jeg endelig nu ved
Den sidste Ro, som man mig priste?
„Ja," sagde Englen, „alt bered
En Præst eg holder og en Kiste."
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

Gaaer nu til Helvede min Vei?
Hvad skal jeg Paradiset gjæste?
„Ja," sagde Englen, „— eller nei, —
Tro mig: Lodtrækning bli'er det bedste."
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit.

I Hospitalet, ved den Spøg,
Man Latter saae i hver en Mine.
Han nøs. Mod Himlen Englen fløi;
Men først dog raabte: „Gud velsigne!"
Skytsaand, Farvel! Du gjorde dit;
I Grunden er vi ganske qvit!

5.

Pludselig Død.

Jeg iler hid til Festen, Kjære!
Tilgivelse jeg vented ei,
Hvis her at komme jeg lod være,
Og vandred end ad Livets Vei.
Skjøndt Amors Bud jeg svigter ikke,
Men overalt hans Stemme lød,
Jeg kommer dog, med Jer at drikke, —
Nei, Venner! nei, jeg er ei død.

Dog, Mangen maatte Livet give
I Nydelsen uventet hen; —
Min Gud! er jeg da end ilive?
En Prøve mod Vildfarelsen.
Jeg drikker, — Ingen skal mig laste, —
Jeg spiser, leer, — det har ei Nød!
Var jeg en Død, jeg maatte faste —
Nei, Venner! nei, jeg er jeg død.

Dog, sank mit Hoved mat paa Brystet,
Og hvilte døsig sig min Aand,
Mens I til Sangen Druen krysted
Og kjærligt trykkede min Haand; —
Kan Guden, jeg besang, opklare
Ei Blikket, farve Kinden rød,
Kan jeg Jert Haandtryk ei besvare, —
Ja, Venner! saa, saa er jeg død!

6.

Zigeunerne.

Siig frem, J Spaamænd, Gjøglere og Tyve,
Udspredt fra fremmed Verden, gammel Tid,
Siig frem, J Spaamænd, Gjøglere og Tyve,
Zigeunere, hvorfra kom J herhid?

Hvorfra vi kom? slet Ingen kan det sige,
Spørg Svalerne om deres Fædrehjem.
Hvorfra vi kom? slet Ingen kan det sige,
Saa lidt som Veien hvor vi vandre frem.

Foruden Hjemstavn, Fyrster eller Love; —
Et bedre Lod vi vistnok kjende gad?
Foruden Hjemstavn, Fyrster eller Love,
Af Dage tre vist een maa være glad.

Fri, uafhængig fødes vi til Verden,
Vi vies ei ved nogen Kirkegang.
Fri, uafhængig fødes vi til Verden
Ved glade Sange og Skalmeiens Klang.

Alt vore første Skridt er fri for Lænker
Paa Jord, hvor fængslet hviler Friheds Aand.
Alt vore første Skridt er fri for Lænker,
Fra hver ældgammel Fordoms Ledebaand.

Det Folk, som vi bedrage og bestjæle,
Ved Hocuspocus vi med Blindhed slog.
Det Folk, som vi bedrage og bestjæle,
Ved Trolddom, Hellige, sig selv bedrog.

Naar Rigdom her os møder paa vor Vandring
Saa viser Horden Dristighed og Mod.
Naar Riigdom her os møder paa vor Vandring,
Saa synge vi, til den sig viser god.

Vi stakkels Fugle, hvem en Gud velsigned',
Om og fra Stad til Stad man os fordrev,
Vi stakkels Fugle, hvem en Gud velsigned',
I Skoven Rede bygge let os blev.

Os Kjærligheden følger skjult i Krattet,
I Natten for sin Vogn os spænder hen.
Os Kjærligheden følger skjult i Krattet,
Tilfældet parrer der det muntre Spænd.

J philosophiske Marionetter!
Jert Blik indskrænket, hildet stedse blier.
J philosophiske Marionetter!
Jert Blik seer Floiet kun paa Kirkens Spiir.

See, er at eie! Bort, ud i det Frie!
Held den, der drage kan fra Sted til Sted.
See, er at eie! Bort ud i det Frie!
Hvo Verden seer, har den erobret med.

Hver hører, om han hviler, om han iler,
Et Varsel, dybt i Dalen, høit fra Fjeld.
Hver hører, om han hviler, om han iler:
Du bliver født — o skjønt! — Du dør —
lev vel!

Vor Sjæl modtage Gud, naar vi er døde,
Om Olding, Spæd, om Qvinde eller Mand;
Vor Sjæl modtage Gud, naar vi er døde,
Og Anatomen Kroppen tage kan.

Saa vide vi, der spotte hver en Lænke,
Slet ingen Lov og Fordom hilded i,
Saa vide vi, der spotte hver en Lænke,
For Vugge os, for Tag, for Graven fri.

Ja, tvivler ei, tro kun vor glade Jubel,
Træl eller Herre, Præst og Adelsmand,
Ja, tvivler ei, tro kun vor glade Jubel:
Om Lykke kun den Frie tale kan.

— ? —

Huguetan.

(Sluttet.)

II.

Det Første, Huguetan nu havde at gjøre, var i største Hast at sende Stafetter til sine Correspondenter og advare dem for at betale den Vexel, som man med Vold havde fravristet ham. Han satte sig derefter i sin Vogn og flygtede igjen til Holland; der gjenfinde vi ham nogle Maaneder senere.

Han er ikke mere Boghandler, borgerlig Millionair, men en fornem Herre, omgiven af Alt hvad Luxus og Velvevnet kun kan fremvise. Hans Huus eller rettere hans Palais hæver sig paa en Torveplads i en af Amsterdams Nabobyer. Naar man vil til ham, maa man passere imellem en Mængde Tjenere og igjennem en Række af Værelser, som alle vidne om en sand kongelig Riigdom; dog maa man først meldes hos Monseigneur Huguetan, Stadens Gouverneur.

En Aften, tre Maaneder efter hans famose Samtale med Hr. de Pontcharrain, sad han i en stor Sal, ved Siden af en Seng, paa hvilken han fæstede sine Blikke med om Bekymring. I denne slumrede en Dame af stor Skjønhed, endskjøndt Spor af frygtelige Smerter vare paatrykte hendes Ansigt; hun var Prindsen af Nassau's naturlige Datter, som Huguetan for en Maaned siden havde ægtet, og hvem han nu hvert Øieblik frygtede at miste. Synet af den unge Kone, som han elskede, og der nu saae de Dage, som ellers kun ere Glæden viede, henrinde i Smerte, opfyldte ham med dyb Sorg. Da tænkte han paa Alt hvad han havde liidt, paa den Vrede, som Ludvig XIV. og dennes Minister maatte nære mod ham, og han følte sig urolig, frygtsom; det var som om Alt omkring ham var indhyllet i et mørkt Slør. Da var han nærved at ønske sig tilbage til den Tid, da hans Stilling i Verden var middelmaadig — men han kastede et Blik paa sin Hustru og glædede sig igjen over sin Lykke, i den Tanke, at han ikke kunde have ægtet hende, hvis han var vedbleven at være fattig.

Han var hensjunken i disse Drømmerier, da Døren gik op og tre Mænd viste sig. Han saae strax, at det var Franskmænd. To af dem bleve staaende i Døren, men den Tredie, som syntes at være deres Befalingsmand, traadte hen til Huguetan, der af Forbauselse ikke kunde frembringe et Ord. Men nu stod han op og kastede sig ned foran Sengen, saa at han skjulte den deri liggende Person. — „Hvad er Eders Anliggende, mine Herrer?" sagde han med dæmpet Stemme, for ikke at vække den Syge; „jeg veed ikke, hvad Eders Hensigt er, idet J saaledes overrumple mig om Natten; men J ere Franskmænd, og det er en Landsmand af Eder, som appellerer til Eders Ædelfølelse. Jeg beder Eder derfor at forlade mig." — „Min Herre," svarede Anføreren, „jeg har ingen Tid at spilde; jeg vil med faa Ord sige Dem hvad der bringer mig til Dem. Jeg er Capitain Gauthier, affendt af Hans Majestæt Kongen af Frankrig, for med det Gode eller med Magt at føre Dem til Frankrig." — „Hvad? Kongen af Frankrig!" udraabte Huguetan; det er en Krænkelse af Folkeretten! Jeg protesterer høit og lydeligt mod en saa uretfærdig Handling...."

Da Gauthier vel indsaae, hvor farligt hans Hverv var og hvad der ventede ham, hvis han selv blev fangen, lod han ikke Huguetan faae Tid til at tale ud, men gav

begge sine Stalbrødre et Tegn, hvorpaa disse kastede sig over Gouverneuren og knevlede ham. De frygtede for, at hans Skrig skulde blive hørt, endskjøndt hans Kammertjener, der paa forrædersk Maade havde indført dem, havde vidst at fjerne hele det øvrige Tjenerskab.

Imidlertid var den Syge vaagnet op ved Tumulten. Forundret saae hun paa det, der foregik for hendes Øine; hun troede at skue forvirrede, af Sygdommen fostrede Billeder. Men snart kunde hun ikke mere betvivle Virkeligheden af det, hun saae. Hendes Mand befandt sig knevlet i franske Emissairers Vold; som til et Levvel udstrakte han Armene imod hende. Et Bytte for den rædsomste Angst, vilde den unge Kone skrige høit, men formaaede ikke at frembringe nogen Lyd. Da styrtede hun sig ud af Sengen; Frygten gav hende Kræfter og med et Spring var hun hos sin Husbond, som hun omslyngede med sine Arme, imedens hun ved bønlige Blikke søgte at vække Medlidenheden hos Ludvig den Fjortendes Leiesvende. Nu gjenvandt hun ogsaa Talens Brug; hun bestormede Bødlerne med Bønner, idet hun klamrede sig fast til sin Mands Klæder, fra hvilke man søgte at rive hende. Hendes Stemme blev høiere og høiere; den bad ikke mere, men gik over i Skrig af Harme. Capitain Gauthier indsaae, at der maatte gjøres en Ende paa dette Optrin; imedens hans Kammerater bandt Huguetans Hænder, greb han den Syge om det smækkre Liv med sine kraftige Arme og rev hende bort med et stærkt Ryk. Da veeg den næsten unaturlige Kraft, som hidtil havde holdt hende opreist, fra hende og hun styrtede afmægtig til Jorden. Huguetan brølte som en Løve med tilbagetrængt Stemme, og græd af Raseri over at han ikke kunde ile sin Hustru til Hjelp, som var given til Priis for de tre Soldaters uforskammede Blikke. Men de værdige Haandlangere hos en mægtig Despot brøde op og trak deres Offer med sig.

Den næste Dag døde Huguetan's unge Hustru i Vanvid.

III.

To Dage derefter passerede en med tre kraftige Heste forspændt Karosse den sidste By i Holland. Den med Støv bedækkede Vogn, den iilsomme Kjørsel og dens tætte Tillukning, hvorved intet indiscret Blik kunde bane sig Vei, Alt dette opvakte Nysgjerrigheden hos en Mængde Indvaanere, og da det hemmelighedsfulde Kjøretøi standsede ved den sidste Barrière, der var lukket, da fæstede sig tusinde Blikke paa samme, i Haab om at erfare noget om dets Indhold. Endelig gik Karethøren op, men kun saa meget, at en Mand kunde stige ud. Denne Mand var Gauthier, og Døren lukkedes lige strax efter ham. Imidlertid havde dog en Soldat skimtet et stribet Gevandt derigjennem, og i den Mening, at det kunde være et Fruentimmer, som man saa omhyggelig skjulte, træder han, imedens Capitain Gauthier er gaaet hen, for at faae Barrièren lukket op, hen til Vognen og lukker Døren op. Nu seer han Huguetan med bundne Hænder og knevlet Mund, og raaber: „Det er en Mand, som man bortfører!“.. Ved disse Ord trænge sig Alle hen til Vognen og snart lyder det som af een Mund: „Det er Hr. Huguetan, man vil bortføre!“... Folket bliver opbragt over et saadant Attentat, og i et Nu er den Fangne befriet, imedens Kongen af Frankrigs Emissairer blive overgivne til de hollandske Magistratspersoner. — Der blev kun gjort kort Proces med dem; alle tre bleve halshuggede.

Endnu bestandig i Frygt for at rammes af General-Controlleurens Hævn, flakkede Huguetan en lang Tid om i fremmede Lande og søgte tilsidst et Asyl i Danmark. Lykken, som stedse havde været ham tro, forlod ham heller ikke her, og han blev, tiltrods for den store Konges Had, snart ligesaa anseet i Kjøbenhavn, som han havde været i Amsterdam. I en Alder af hundrede og nogle Aar døde han, og han fortalte gjerne, hvorledes han, efter i Lyon at have handlet med Brevierer og Messebøger, tre Gange havde mistet en stor Formue, men stedse igjen var bleven en anseet Mand i Frankrigs, Hollands og Danmarks Hovedstæder.

(J. D.)

Theatret.

Det hører vistnok til Særsynene hertillands, at en Virtuos, der ikke har hentet sit Renommee i Paris, eller erhvervet sit Kunstnerdiplom med Guineer eller Rubler, vinder en Anerkjendelse som den, der er bleven Violoncelllisten **Kellermann** til Deel. Men det kommer sikkert kun deraf, at denne Kunstner har forstaaet at tilegne sig i sit Spil det, der i Kunsten evig vil seire: **det Poetiske.** Hr. K. hører nemlig ikke til de Virtuoser, der troe at have givet os noget Smukt, naar de give os noget Vanskeligt; men han indtager en høi Rang blandt dem, der stræbe at gjøre det Vanskelige smukt. Ligesom Kunstleriet i den senere Tid har forført selv flere af de bedste vocale Kunstnere, saaledes har paa den anden Side den sande Kunst vidst at vinde Seier hos mange af de instrumentale. Sangere og Sangerinder søge nutildags den største Ære i at kunne gjøre deres Hals til et Instrument, og de troe ikke at turde gjentage det smukkeste Thema uden med halsbrækkende Variationer. Derimod have Virtuoserne gjort sig det til en Opgave at synge paa deres Instrument, en Bestræbelse, der sikkert er langt priisværdigere. Denne Behandling af cantabile Satser er det, der især udmærker de meest berømte Solospillere, der have vundet et europæisk Navn, saasom Paganini, Ole Bull, Lipinski o. fl. paa Violinen, Romberg, Kummer, o. fl. paa Celloen. Til disse sidste tør vi vel uden Overdrivelse paastaae, at **Kellermann** værdigen slutter sig. Han er en ny Bekræftelse paa den Sandhed, at kun Udviklingen af de aandige Kræfter i hvilkensomhelst Retning er det, der kan henrive og begeistre, medens den meest vidtudstrakte techniske Færdighed i det høieste kan afnøinge os en kold Beundring. Thi Musiken er fremfor Alt Følelsernes Kunst, og Følelsen kjender Intet til hine kolde Beregninger, der gjøre det vanskeligste Kunststykke til Superlativum. Kunststykker blive aldrig Kunst, og hvis Paganini ved sit bekjendte Spil paa G-Strængen ikke havde forstaaet Andet end paa een Streng at udføre det, hvortil Andre bruge flere, saa vilde dette vel i det høieste have tiltalt adskillige musikalske Regnemestere. Men det var ved de forunderlige Toner, grebne af sin Sjæls Inderste, denne navnløse Smerte, som fyldte mange af hans Livs Øieblikke, der sympathiserede med Smerten i ethvert menneskeligt Bryst, og i Kunstneren lod os gjenkjende, ikke Kjød af vort Kjød, men Sjæl af vort Sjæl. Og det er en lignende Sympathi, der griber os i Kellermanns Spil. Ikke Smertens og Fortvivlelsens Jammer, men Veemodets elegiske Sukke, den Længsel, der aander i Kjærlighedens saligste

Dieblikke. Derfor maatte især den deilige Phantasi over Alpesange, hvormed han aabnede 2den Afdeling af sin Concert, frembringe en saa magisk Virkning, og den, der aldrig har kjendt Hjemvee, vil ved at høre **Kellermann** heri, faae en Idee om denne Følelse. Men fordi vi saaledes sætte Foredraget saa høit, maa man ikke troe, at vi ere blinde for de Fortjenester, Tilegnelsen af den technisk Færdighed har. Men denne Tilegnelse fortjener først da Navn af sand Kunst, naar dette Herredomme over Instrumentet beherskes af en kunstnerisk Sjæl, af hvilken de Toner, han fremtryller, som et Speil giver os et klart Billede. I denne ædle Betydning af Navnet er **Kellermann** Kunstner, og derfor maatte han ogsaa i den Grad enthusiasmere sine Tilhørere, at den Udmærkelse, der før ham blandt fremmede Kunstnere kun er bleven **Ole Bull** til Deel: efter Concertens Slutning at fremkaldes, ogsaa skjænkedes ham. Ligesom vi af fuldt Hjerte istemme den Opfordring, som heri laae til endnu engang, om ikke oftere, at skjænke os en Nydelse, der kun sjelden beredes os her i vort kolde Norden, kunne vi dog paa den anden Side ikke undlade at udtale det Haab, at denne Maade at hædre en Kunstner paa, ikkun maa bringes i Anvendelse i Tilfælde som dette, altsaa kun ved udmærkede Anledninger. Som bekjendt er der med dette Hæderstegn i Udlandet drevet et saadant Uvæsen, at det ikke længere har nogen Betydning at blive fremkaldt, naar det ikke idetmindste gjentages en halv Snees Gange paa een og samme Aften. Hos os, hvor man forresten just ikke er maadeholden i at optage Ufikke, har man dog hidtil afholdt sig fra denne. Men den Omstændighed, at to udmærkede Kunstnere netop kort efter hinanden have gjæstet os, der begge have erholdt en saa hæderlig Udmærkelse, kunde let hos Mængden foraarsage en Misbrug heraf, der vilde medføre, at den ogsaa hos os tabte sin Betydning, og snart fra Slutningen af Forestillingen, ligesom andre Steder, blev hensluttet midt under samme, ja, som man næsten daglig seer berettet, efter hvert taalelig foredraget Nummer. For den middelmaadige Kunstner, der ved gode Venners Hjelp ogsaa kan erholde denne Ære, er det vistnok en meget vildledende Opmærksomhed; den sande Kunstner behøver ikke at fremkaldes, — han kommer altid som han var kaldet. — Hvad der vel, foruden det hædrende Renommee, som fra Hr. **Petersens** Aftenunderholdning, ved hvilken Hr. **Kellermann** første Gang lod sig høre, var blevet denne til Deel, tillige har bidraget til at hidlokke et saa talrigt Publikum hiin Concertaften, var sikkert den velvillige Understøttelse, han havde fundet hos vort Theaters Notabiliteter. Vort galante Parterre udtalte især sin Tak herfor til Damerne, idet baade Fru **Heiberg** og Md. **Simonsen** ved deres Indtrædelse hilstes af dets Bifaldsyttringer. Fru **Heiberg** beviste denne Aften hvad hun alt saa ofte har godtgjort, at et andet Blad nok ikke har havt saa ubetinget Ret, naar det har kaldet Md. **Nielsen** vor „første" Declamatrice og Md. **Simonsen** kappedes i smuk Sang med Hr. **Kellermann**. — Leilighedsviis ville vi blot bemærke, at det Afkald, som disse udmærkede Kunstnerinder gjorde paa den latterlige Convencents at blive førte ind af en Chapeau, torde fortjene Efterligning af Theatrets øvrige Damer, da Publikum vist gjerne vil finde sig i at undvære denne Spillen Comoedie ved Aftenunderholdninger, da dog al anden ved disse ere forbuden. — Vi erkjende fuldkommen, at Hr. Concertmester **Werschall** i den Polonaise af Lipinski, som han udførte, havde store Vanskeligheder at bekjæmpe; men efter de ovenfor udtalte Anskuelser, behøve vi vel ikke nærmere at udvikle, hvorfor dette Nr. ikke vilde tiltale os. — Det combinerede Nr. af 2 Tenorer, 2 Violonceller og Fortepiano var et ret vakkert Cabinetstykke, men det manglede aldeles det fornødne Ensemble i Udførelsen, navnlig fra den vocale Side. — Hr. **Faaborg** var denne Aften ikke ved Stemme, saa at hans Foredrag af den „nye" Arie, der forresten intet Nyt, idetmindste intet interessant Nyt, frembød, ikke svarede til hans Præstationer i den senere Tid. Derimod fortjener Orchesteret al Tak for den Præcision og Ild, hvormed det udførte Mendelsohn-Bartholdys høist poetiske Composition: Ouverturen til Shakspeares „Sommernatsdrøm", en Tonedigtning i Ordets egentlige Betydning. Neppe er det Eventyrlige og Phantastiske nogensinde bedre gjengivet i Toner, end i dette herlige musikalske Maleri, og skjønd vi hos os ofte have havt Leilighed til at gjøre os bekjendte dermed kan det dog ikke lettelig skee for ofte.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(3—9 Febr.) Medens man endnu en heel Uge forgjæves imødesaae noget Tegn til Livsrørelse hos vedkommende Authoriteter, som kunde tyde paa, at der vilde skee Noget for vore ulykkelige jydske Brødre, er der ved Indsamling ad den private Vei indkommet omtrent 2000 Rbd., foruden hvad der er tegnet ved Subscription i enkelte Laug, forskjellige Selskaber ɔc. og som vel kan anslaaes til 1000 Rbd. — vistnok i det Hele endnu kun Lidet i Forhold til hines Nød; men ikke endda saa Lidet, naar man betænker, hvor mange Steder den fatale Hensynstagen til Forhold, der i en saadan Sag allermindst burde komme i Betragtning, og Nølen efter at see Tingen an og først at oppebie hvad der fra oven af vil skee, endnu har holdt Pungen lukket, selv hos Folk, af hvem man mindst skulde have ventet det. Det er dog altid et glædeligt Tidstegn, at Mange, og blandt disse især Folk af den egentlige Borgerstand, have sat sig ud over disse Considerationer, hvilke man med Guds Hjelp vel snart vil komme til at regne blandt en forgangen Tids Attributer. (Af Dags-Collegialtidenden erfares nu, at der under 8de dennes er udkommet en Cancellieplacat, ifølge hvilken H. M. Kongen har befalet, at milde Gaver skulle indsamles til Bedste for de ved Stormfloden i Jylland Skadelidende, hvilken Indsamling skal i Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstæder foranstaltes af Øvrigheden ved Collectbøger, der ombæres af dertil udnævnte agtværdige Borgere og paa Landet af Præsterne ved Collectbøger, der ombæres af Skolelærerne, hvorhos H. M. har forbeholdt sig at fastsætte Reglerne for Anvendelsen af det Indkommende; samt at Cancelliet under s. D. har anmodet samtlige Amtmænd og Biskopper „senest inden **2 Maaneder**, og derefter fremdeles maanedlig, at indsende Beretning om det indkomne Beløb, for at ihenseende til samme kan tages Disposition i Henhold til de Regler, som H. M. nærmere maatte bestemme." Vi see atter her et Exempel paa, hvor langsom den collegiale Vei er, selv igjennem det Collegium, der har Ord for den **hurtigste** Expedition. **Maanedsdagen** efterat hiin store Ulykke rammede Landet erhverves den kongl. Tilladelse til en Collect, om hvilken der **to Maaneder efter og fremdeles maanedligen** fra hele Landet skal gjøres Indberetning til Collegiet, for at der kan **tages Dispositioner** efter Regler, som **nærmere skulle bestemmes.** I Sandhed, saa vist som det er, at den, der hjelper betimeligen, hjelper dobbelt, saa vist anser vi det for en Lykke, at der ad **privat** Vei, imedens man var om at tilveiebringe hine Beslutninger, dog er indsamlet Noget, der kan bidrage til at lindre Noden **medens** denne **er størst og føleligst**; — ad den **collegiale** Vei vil det sagtens endnu vare adskillige Maaneder inden det kommer saa vidt, at man kan „tage Dispositioner"). — En Sag, der har vakt endeel Omtale, er **Peter Saabyes** Optræden med et Slags Defensionsindlæg for den offentlige Menings Domstol. „Jeg for min Part," sagde forleden en Indsl. i „Jyllandsposten", „vilde nu ei være i **Peter Saabyes** Sted — nei, ikke for meget". Om bemeldte **Saabyes** Stilling ved hiin Defension virkelig er bleven bedre eller ønskværdigere, skulle vi lade være sagt, men vist synes det at være, at naar man vil paatage sig en Rensels mod „Rygter" og „Paasagn", saa maa det være en **complet** Rensels, hvis det skal frugte noget, og vi kunne ikke andet end være enige med Kbhposten deri, at Hr. **Saabyes** eget Udsagn om, hvorlunde han **kan** gjendrive hine Rygter ɔc., her ikke strækker til, eller, for at tale med Baggesen, giver „lidt vel liden Fyldestgjørelse."

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 17de Februar 1839. Nr. 7.

Indhold: Vore Forhaabninger, af —?—. — Lekain i Provence. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Vore Forhaabninger.

Der er saa meget paa denne Jord,
Hvorpaa man ei bliver kjed at raabe;
Men der er mere endnu, jeg troer,
Hvorpaa man ei bliver kjed at haabe.
Det Svar man hører
Paa høie Raab,
Kun sjelden fører
Til nye Haab!

Knap Pogen vorer og blier Cadet,
Før alt han haaber paa „Generalen",
Og end han haaber, naar Foden træt
Smukt Skridt maa holde med Vingens Dalen.
Mens Haabet seirer,
Den Stakkel staaer, —
Som Lieutnant seirer
Sit Jubelaar.

Knap Mesterleren er sagt Farvel,
For Haabet viser sig for Studenten.
Han drømmer stadigt om bedre Held,
Og vaagner stadigt med Sult og Venten.
Mens Haabet snorker
Som Sognepræst, —
Han gaaer og aarker
Som Skolehest.

Knap avanceret til dansk Jurist,
Den raske Yngling til Haabet beiler;
Han seer i Aanden sig alt Copist,
Fuldmægtig, Chef, — o, det aldrig feiler!
Men ak! — man giver
Den gode Ven
Som — Extra-Skriver
Til Graven hen.

Knap stander Pagen bag Stolens Ryg,
Mens han sin egen maa ydmygt bøie,
For han en Nøgle alt skuer tryg
Der, hvor nu neppe kan naae hans Troie.
Det vil ei blæse, —
Skjøndt alt han faaer
Violblaa Næse
Og pudret Haar.

Knap staaer bag Disken den muntre Dreng,
Før rask han seiler om Trylleøen,
Han faaer Contoirhold, damaskes Seng,
Har Statspapirer og Skib i Soen. —
Hvad etableres
Med mit og dit,
Snart reduceres
Til en Falit.

Knap falder Lokken paa knoppet Bryst,
For Haabet knoppes og med det Samme:
At vorde favnet, at vorde kyst,
At vorde Frue, — til Nød Madame.
De Haabet fostre,
Og tænke ei
Paa Jomfruklostre, —
Bevares, nei!

Knap har man vovet at tyde paa,
Hvorlidt i Grunden hos os maa trykkes,
Før alt i Haabet man henrykt saae,
At efter Ønske vil Alting lykkes; —
Man endnu kan dog
Iblandt os see
„Den Embedsmand og
Saa videre."

Knap i „Finantsernes Lykkehjul"
Man vovet har et Par Markes Penge,
Før hver et Tal bli'er en gylden Fugl,
Der bringer Ar fra Fortunas Vænge;
Dog faaer man vente! —
Det gyldne Held
Gaaer med i Rente
Paa Statens Gjeld!

Ja, der er meget paa denne Jord,
Hvorpaa man ei bliver kjed at raabe;
Men der er mere endnu, jeg troer,
Hvorpaa man ei bliver kjed at haabe.
For Du vil vente
Svar paa Dit Raab,
Tag smukt in mente
Hvert skuffet Haab!

—?—

Lekain i Provence.*)

„Fordømte Levevei! altid i Brechen! snart Bonde, snart Soldat, snart Tjener, snart Røver; idag bære Breve, imorgen række Gift; krumme Hovedet under en Hjelm og Ryggen under en Stok; altid forestille en Dumrian og optræde i Roller, som ingen Anden vil have — det er mit Lod, det er det Liv, som jeg har ført i fire Aar, uden Berømmelse og uden Nytte, med en kummerlig Gage, som knap beskytter mig for at døe af Sult." Saaledes talede ved Midnatstid en stakkels Djævel, der traadte ud af Skuespilhuset i Marseille og med raske Skridt ilede til sin Bopæl, for ikke at blive altfor vaad af Regnen, der styrtede ned i Strømme. Han gjorde Holdt foran et elendigt Huus, svang med tragisk Gestus en Nøgle, som han holdt i Haanden, aabnede Døren og ravede i Mørke op paa sit Tagkammer. Da han havde tændt Lys, saae han to Papirer ligge paa Kaminen; han tog eet i hver Haand, og, da han havde beseet dem, raabte han: „Herligt

*) Efter Eugen Guinot.

dette her er en Stævning, og dette her et Brev fra Florine: Gift og Modgift! Men først til Forretningssager! Hvad gaaer Stævningen ud paa?.... „„Idag, Torsdagen den 22de April 1774, have vi ꝛc. indfundet os hos Hr. Felix Dogard, dramatisk Kunstner, udi Sammes Bopæl ꝛc.....““ Fanden tage deres fordømte Cancellistiil! jeg har aldrig kunnet udstaae disse barbariske Talemaader. Til Sagen! Hvad vil man mig? Ha! underrette mig om, at mine Meubler iovermorgen ville blive udpantede. Charmant! mine Meubler! Fogden er en Hofmand, en listig Smigrer. Ei! lad dem kun komme og tage mine Meubler i Beslag; der blive de, min Sjæl! mere tagne ved Næsen end jeg! En Seng uden Sengeklæder, og et Bord paa tre Been, en Flaske, der gjør Tjeneste som Lysestage: det er den dramatiske Kunstner Dogards hele Mobiliar. Fogden faaer ikke engang sine Omkostninger betalte deraf, og jeg, ja! jeg kommer til at søge mig et Natteqvarteer paa Barkerne i Havnen, hvorved jeg dog for nærværende Tid har den Fordeel, at det er Sommer.“ — Dogard afbrød sin Monolog med en bitter Latter og vedblev derpaa i en philosophisk Tone: „Hvor man dog ogsaa ofte kan være taabelig! Som min Faders Eftermand i Byskriver-Embedet i en af Burgunds smilende Landsbyer kunde jeg nu have levet lykkelig, rolig og sorgløs, og til billige Priser udfærdiget Ægteskabscontracter og Testamenter. Men jeg troede mig kaldet til høiere Ting; jeg drømte mig et uafhængigt og hæderfuldt Liv; Ærgjerrigheden plagede mig, og Ungdommens Heftighed betvang mig; jeg forlod min lille Landsby, og siden har jeg levet i Elendighed og Jammer. Naa! Gid da Brevet fra Florine maatte bringe mig Trøst!“

„—„Min Fader har sagt mig, at en Musikdirecteurs Datter vilde indgaae en Mesalliance, naar hun ægtede en saa obscur Skuespiller som De er. Han ønsker, at jeg skal gifte mig med en Klarinettist, der maanedlig giver Undervisning for 36 Livres. De siger, at en bedre Fremtid venter Dem, og at De endnu vil bringe det til noget Stort; jeg vil gjerne troe det og vil derfor ogsaa opfylde, hvad De i Kjærlighedens Navn beder mig om, nemlig at vente til Udgangen af denne Maaned. Men, naar De inden denne Tids Udløb ikke har naaet Maalet, saa vil jeg see mig nødsaget til at ægte Klarinettisten, som jeg afskyer. Lev vel!“—“

„Altsaa til Udgangen af denne Maaned vil hun vente, og idag skrive vi allerede den 22de. Altsaa skal jeg paa otte Dage erhverve mig et berømt Navn. Talent — ja det fattes mig just ikke; jeg savner hverken Intelligents, Sjæl eller Ild; jeg kan de første Roller i alle Tragoedier udenad og har ofte i private Selskaber givet dem med meget Held; jeg kan, uden at rose mig selv, sige, at jeg er en kjøn Karl, fem Fod høi, charakteristiske Træk og en velklingende Stemme.... Midler til at blive stor fattes mig sandelig ikke. Men, hvad jeg endnu aldrig har havt, det er Leilighed til at vise Publikum alle mine gode Egenskaber og give det et Beviis for, at jeg er de første Roller voxen. Man skulde kun forsøge det med mig en eneste Gang, og jeg skulde snart vide at forskaffe mig et berømt Navn!“

Den næste Aften spillede Dogard en af de bedste Roller i hans magre Fag; da forsøgte han et høiere Opsving for at gjøre sig bemærket, og blev — udpebet. Efter Stykket vilde han tale med Florine, men hun vendte ham Ryggen.

Paa denne Tid bragte en vigtig Efterretning Theatret i Marseille i Bevægelse: det heed, at Lekain vilde komme til Provence og optræde der. Det var første Gang, at den berømte Tragiker gjorde en Kunstreise til det sydlige Frankrig, og man imødesaae utaalmodig hans Ankomst. Man brugte i Aaret 1774 endnu tre Uger for at komme fra Marseille til Paris, og det faldt kun de færreste ind at foretage sig en saa stor Reise, hvorfor da heller ikke mange Provençalere havde havt den Nydelse at beundre Lekain i Comédie-Française. Den Aften, da Dogard blev udpeben, havde Theaterdirecteuren faaet Brev fra Lekain, hvilket han fremlæste for en Mængde Tilhørere i Foyeen. Den store Tragiker meldte, at hans Ankomst endnu maatte opsættes i otte Dage, og bad Theaterdirecteuren i Marseille om at underrette sin Confrater i Aix herom. — Et Qvarteerstid efter kaldte Regisseuren Hr. Dogard til sig og sagde: „Vær saa god at bringe dette Brev strax hen paa Posthuset og sørg for, at det imorgen tidlig bliver afsendt til Aix.“ Dogard modtog meget uvillig dette Hverv, men var ved Parterrets Piben bleven saa nedbøiet, at hans saarede Værdighed ikke havde Kraft til at røre sig. Han tog Brevet, lod Hovedet hænge og gik. Først paa Gaden vaagnede hans Ærgjerrighed atter, og han gav nu sin Vrede frit Løb. „For hvad anseer man mig?“ sagde han, idet han skred frem som en Rasende; „er jeg da en Lakei? Kan man forlange af mig, at jeg skal bære Breve omkring i Byen, fordi jeg undertiden har nogle at aflevere paa Scenen? Hvilken Beskjæmmelse! To Krænkelser paa een Aften, uden at regne Florines Adfærd! det er for meget, og det er det bedste, at jeg styrter mig i Søen!.... Hvorfor skal jeg leve længere saaledes i en evig Kamp med Armod og Forglemmelse?... Lekain! ja, han er lykkelig; for ham har Livet Værd! Han har Berømmelse, Guld, Glæde og Ære! Naar han vilde være mig lidt behjelpelig.....; men i vor Kunst kan man kun stige ved sig selv og ikke ved Andre....“ — Pludselig brød en lys Tanke gjennem denne Sky af mørke Reflexioner. „Det er en Indskydelse fra Himlen eller Helvede!“ raabte Dogard; „men hvad gjør det, og hvad riskerer man i en Stilling som min? Jeg kan kun ved en dristig, fortvivlet Streg trække mig ud af Forlegenheden.... Saa hjelpe mig da min Dristighed og mit Genie!“

Dogard sønderrev Brevet, vendte tilbage til Theatret og fortalte Regisseuren, at Brevet var afleveret. Natten, som pleier at bringe gode Raad, befæstede den dristige Kunstner i hans Beslutning. Den næste Morgen, ved Dagens Frembrud begav han sig paa Veien, og om Middagen fremstillede han sig for Theaterdirecteuren i Aix. „Nu, min Kjære! her er jeg. Punktlighed er Talentets Artighed. De har ventet mig idag, ikke sandt?“ — „Vilde De maaskee først være saa god at sige mig, min Herre! hvem De er?“ — „Lekain.“ — „Lekain!

Hvorledes? Er De den berømte Lekain? Tilgiv mig, at jeg modtog Dem saa lidet cavaliermæssig; men kunde jeg tænke, at... at..." — „At Lekain vilde vise sig i et saa elendigt Optog. Ikke sandt, det var det, De vilde sige? De har Ret, og Sagen er virkelig ogsaa besynderlig. Det er en Historie, et skrækkeligt Eventyr. Tænk Dem, Kjære! at jeg underveis havde den Ulykke at støde paa Gaspard de Besse og hans Bande; de Skurke klædte mig heelt af; alle mine Penge, **20,000** Livres, som jeg havde erhvervet mig i Lyon, og min hele Garderobe, der har kostet over **10,000** Daler, have de taget fra mig. Min Kareth blev hugget i tusinde Stykker, og min Tjener, der i Farens Stund tabte Modet, flygter sandsynligviis endnu. Seer De, dyrebare Ven, hvor Roverne, der hjemsøge Deres skjønne Land, have handlet med vor Tids største Tragiker." — Directeuren yttrede sin Beklagelse over det Uheld, hvis Offer den berømte Kunstner var bleven, tilbød ham et betydeligt Forskud paa Indtægten af hans Forestillinger, og Dogard tog imod Tilbudet. Efter en Times Forløb vidste hele Byen Lekains Ankomst og Eventyr: man fortalte, hvorledes han imellem Avignon og Argan var bleven anholdt af Gaspard de Besse, og hvorledes denne havde berøvet ham **100,000** Rd. i rede Penge og Ædelstene. Fra alle Sider erholdt den store Tragiker Besøg og Tjenestetilbud; Ridderen af Castellane sendte ham sin Tjener til Opvartning; flere Adelsmænd stillede deres Pung til hans Raadighed; Præsidenten de la T...., hos hvem der i Carnevalstiden var blevet opført Tragoedier, lod sine fornemme Acteurers Costume bringe til ham; Generalprocureurens Secretair tog hans Udsagn til Protocols, idet han lovede ham den ivrigste Forfølgelse af Roverne og gav ham Haab om, at han snart skulde komme i Besiddelse af de værdifulde Gjenstande, man saa skjændig havde frarøvet ham.

Da Dogard var bleven behørig friseret af Ridderens Kammertjener, og da han havde ifort sig de ham velvilligt laante Klæder, traadte alle hans Persons fordeelagtige Egenskaber frem i deres hele Glands. Gaardspladsen var opfyldt af en Mængde Nysgjerrige, som vilde see ham gaae til Proven, og alle, især Damerne, roste hans skjønne Udvortes. — „Ganske saaledes," sagde Theaterdirecteuren til Lekain, „har jeg forestillet mig Dem: høi, rank, bruun, smuk, med god Holdning; dog er der, jeg veed ikke i hvilken Critik, blevet sagt, at De var lille, tyk og hæslig: en tredobbelt Bagvaskelse!" — „Ei, min Kjære!" svarede Dogard, „det er nu engang ikke anderledes; Fortjeneste skaffer Misundere. Der løber en lille Skribent ved Navn Marmontel omkring i Verden, som gjerne vilde sætte en Klik paa mig, fordi jeg undertiden har understaaet mig at forbedre hans Vers; det er ham, der har udkastet dette lidet smigrende Portrait af min Person. Lykkeligviis behøver jeg kun at vise mig, for at bevise Falskheden deraf og lade Bagvadskelsen træde tilbage i sit Intet." — „Hvori vil De først optræde?" — „Aa! i hvad De vil. De kjender jo mit Repertoire; averteer, om Dem saa behager, Wenceslaus og Britannicus." — „Hvorledes! to Tragoedier paa een Gang? Skulde det ikke være for trættende for Dem?" — „For mig? Nei, Gud bevare's! Jeg er vant til Sligt. Forrige Maaned spillede jeg i Paris i **30** Acter efter hinanden." — „I sex Tragoedier paa een og samme Aften?" — „Nei, i en eneste, i Zaïre. Men Parterret var saa enthusiasmeret over mit Spil, at Stykket maatte gjentages fem Gange. Den gode Voltaire græd af Glæde."

Allerede tidligt trængte Mængden sig til Theatrets Indgange, for at see Lekain i Wenceslaus og i Nero. „Nu er Øieblikket der," sagde Dogard til sig selv, „da jeg enten maa stige op til Stjernerne eller synke ned i det dybeste Dyb." Før Skuespillet begyndte, holdt han et godt Middagsmaaltid; tre Flasker Champagne gave ham Selvtillid og Begeistring. Han traadte op med fast Fod, declamerede med vild Enthusiasme og lod sit Minespil og sin Stemme have frit Løb; han var henrivende, herlig, pyramidalsk; Huset rystede af Bifaldsklap, og man skreg høit af Beundring. Aldrig havde endnu en Skuespiller gjort en saa glimrende Lykke.

De meest ansete unge Mennesker i Lyon hentede ham ud af hans Loge og bare ham i Triumph til Hotel G...., hvor der var anrettet et glimrende Aftensmaaltid. Lekain var Festens Konge; man lod ham fortælle sine Eventyr i Paris; man overøste ham med Artigheder og Lykønskninger. Efter Bordet blev der spillet og Dogard vandt **300** Louisdorer i Landsknægt.

„Nu," sagde Dogard næste Morgen, da han vaagnede, „Intet er min Tro lettere end at være en stor Mand."

(Sluttes i næste Nr.)

Theatret.

Vort Theaterrepertoire har i den sidste Tid intet egentligt Ny frembudt, hvorimod den Formodning, vi i vor Anm. af Syngestykket „**Den sorte Domino**" yttrede, at dette Stykke ofte vilde fylde Huset, fuldkommen har stadfæstet sig, saa at man alt har begyndt paa at lade det 2den Gang gaae Abonnementet rundt. Vi ville derfor dennegang dvæle ved en af de ældre Frembringelser paa vor Scene, saa meget mere som den, da den efter flere Aars Hvile er paa ny indstuderet, for en stor Deel af de Skuespilbesøgende kan ansees som en Nyhed: Vaudevillen „**Kjærligheds Drømme**". Den, der af Benævnelsen Vaudeville vilde lade sig forlede til i dette lille Stykke at søge en Gjentagelse af det burleske Skuespilgenre, som dets Oversætter først indførte paa vor Skueplads, vilde see sig høiligen skuffet. Thi netop deri er det, at Heibergs Fortjeneste af den danske Vaudeville bestaaer, at han virkelig skabte en **dansk** Vaudeville, en Skuespilart, der intet Andet har tilfælleds med den franske end Navnet. Derimod har han i det nærværende Stykke gjort os bekjendte med een af de ældre af de franske Vaudeviller, af hvilke vi ikke endda kjende saa faa hos os, men hvilke for det meste her ere fremkomne i en forandret Skikkelse, idet man, ved at udelade Syngenummerne, har søgt at omdanne dem til Lystspil. I „Kjærligheds Drømme" er imidlertid det musikalske Element saaledes sammensmeltet med det poetiske, at hiint Misgreb vilde blevet altfor iøinefaldende, og derfor kunde det heller aldrig falde en saa smagfuld Oversætter som Heiberg ind her at udelade den musikalske Deel, hvorimod han snarere, ved et særdeles smukt og udtryksfuldt Melodievalg, har forøget dennes Interesse. — Vor Scene eier i

Balletten „Søvngjængerſken" et Slags Pendant til nærværende Vaudeville; men man vil ved en nærmere Sammenligning finde, at Somnabulismen paa en høist forſkjellig Maade er bleven benyttet i disse to dramatiske Arbeider, en Sammenligning, der ikke kan andet end falde høist fordeelagtigt ud for Vaudevillen. I „Søvngjængerſken, er den somnambule Tilstand blot brugt som et Aggregat for at stramme en Knude, hvis Opløsning den siden selv skal tilveiebringe. I „Kjærligheds Drømme" derimod fremgaaer den af den indre Nødvendighed i Sujettet. Hist er den en tilfældig Omstændighed, her en nødvendig Betingelse. I „Søvngjængerſken" see vi et spøgelseagtigt Væsen, der vækker Gru, uden at fremkalde vor Deeltagelse; i „Kjærligheds Drømme" see vi en Aabenbarelse fra Kjærlighedens Verden, der vækker vor Deeltagelse uden at skrække os. Hist staaer den aldeles udenfor Handlingens Gang; thi den unge Pige vilde kunne blive forlovet og gift og have gjort sin Elſker jalour, uden at hun behøvede at gjøre det i somnambul Tilstand. I „Kjærligheds Drømme" derimod lukkes Ernestines Øie for at aabne os hendes Sjæls Inderſte. Hvad hist som et blot Tilfælde kunde have dræbt Kjærlighedens Blomst, er her kun en Udvikling af dens høiere Liv. I „Søvngjængerſken" see vi derfor Den, hendes somnambule Tilstand bringer hende sammen med, kjæmpe med Fristelsen — hvorimod vi i „Kjærligheds Drommme" see den skjærende Dissonants opløst i harmoniske Accorder. I „Søvngjængerſken" altsaa er den et **prosaisk** Middel, der desuden lader Tilskueren forblive i en aldeles utilfredsstillende Uvished; thi hvo indestaaer for, at ikke det samme Tilfælde vender tilbage, som vi kun have lært at kjende af sine **Virkninger**; i „Kjærligheds Drømme" derimod er det den **poetiske Aarsag**, der hæves for vore Øine, og hvis Virkninger med den maae forsvinde. Hist er den en aldeles legemlig Kamp, her en aandig Seier til Kjærlighedens Forherligelse — Netop for den høist poetiske Dufts Skyld, der saaledes aander i dette lille Stykke, kunne vi ikke undlade at gjøre opmærksom paa en lille Replik, der, idet den i og for sig selv maa saare den moralske Følelse, i en langt høiere Grad saarer den poetiske. Vi mene Gustavs Bemærkning hvor han efter Ernestines Forsvinden finder hendes Torklæde: „Naa, den, der har tabt det her, har tabt **mere**." Bliver denne nu saa tydeligt fremhævet og betonet som Tilfældet er hos Hr **Phister**, saa kan den ikke andet end gjøre et skjærende Indtryk ovenpaa den yndige, ætheriske Scene, der er gaaet iforveien, omtrent som naar man efter en smeltende Adagio paa Violloncellen pludselig hørte en Kats Mjaven. Man maa derfor ønske, at denne Replik ved en følgende Forestilling maa blive udeladt, og vi nære det Haab, at det ikke her vil koste megen Overvindelse at give Slip paa et eqvivokt Bonmot, der kun kan gjøre sig gjeldende paa de ædleste Følelsers Bekostning, og aldrig kunde være mere upassende anbragt end netop her. — Udførelsen af Ernestines Rolle er, som enhver af Fru **Heibergs** Fremstillinger, et fuldendt Kunstværk. Vi see fra hendes første Optræden det hulde qvindelige Væsen, hvis hele Tilværelse er begrundet i den Lidenskab, der beherſker hendes Sjæl. Ikke først i Ord og Toner lære vi denne at kjende. Hvert et Blik, hver en Bevægelse siger os den. Fra Begyndelsen af viser hun os den vaagne Drømmerske, og forbereder saaledes denne Tilstands Kulminationspunkt: hvor hun handler drømmende. Saaledes udført viser denne Tilstand sig i en ganske naturlig Udvikling og ligesom den somnambule Scene af Digteren saa smukt er forberedt, saaledes see vi den af Ernestines Fremstillerinde forberedt i hendes hele Væsen. — Af de øvrige Spillende bidrog Enhver sit til at vedligeholde den Interesse, som Hovedfiguren ene er istand til at vække og nære.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(10—16 Febr.) — Den Roeskildske Stændertidende er sluttet i den forløbne Uge, og det er saaledes, skjøndt kun ved ualmindelige Anstrængelser fra Redacteurernes og Officinernes Side, lykkedes at bringe „det Væsentlige af Forhandlingerne" til Publikums Kundskab inden fulde 2 Maaneder efter Forsamlingens Slutning. De sidste Nre. have bragt tvende høist interessante Actstykker: Forsamlingens Betænkning i **Journalforsendelses**-Sagen og Commitee-Betænkningen i **Trykkefriheds**-Sagen. Begge disse Betænkninger, af hvilke den første er forfattet af Cancellieraad **Deichmann**, den sidste af Assessor **Ussing**, udmærke sig ved en sjelden Klarhed og Styrke i Argumentationen, og ere derhos saa instructive (den første selv indtil de mindste Details) med Hensyn til vor Journal-Litteraturs nærværende Stilling i begge de omhandlede Henseender, at **Enhver**, der maatte have næret Tvivl om Omfanget og Trykket af de Tvangsbaand, der hvile paa samme, nødvendig derved maa faae Øinene op — hvis han ellers ikke forlods maatte have bestemt sig til helst at holde dem lukkede. — Collecten for de **Vandlidte i Jylland** aabnedes idag (Løverdag). De 32 Mænd, som først af Magistraten vare anmodede om at besørge samme, have unddraget sig derfor. Som Grund hertil angiver man, at de ikke nu, efterat saa betydelige Privat-Indsamlinger allerede have fundet Sted, kunde anſee en almindelig Collect for saa presserende nødvendig eller hensigtsvarende, og det saa meget mindre som Capitaltabet ved Stormfloden ikke turde anslaaes saa overordentligt stort. Om dette sidste *Punkt* kan man imidlertid neppe endnu være paa det Rene, da *til Dato* ikkun een officiel Indberetning skal være indløben om Skaden, nemlig fra Stiftamtmand **Bluhme** i Aalborg. Af de private Indsamlinger, som nu ialt skulle beløbe sig til henved 5000 Rbd., andrager den af Kbhpostens Red. og Udg. i Forening med Hr. Bogh. Reitzel foranstaltede Subskription alene circa 2,800 Rbd., af hvilken Sum de 2,200 Rbd. alt ere afsendte til de skadelidte Steder; Redacteur **Jetsmark** har sendt de af ham modtagne 750 Rbd. til Magistraten. — En smuk Hylding bragtes vor kraftige, frisindede Stænderdeputerede, Assessor **Algreen-Ussing** forrige Løverdag Aften i Selskabet „Læseforeningen", hvor han den Aften holdt et Foredrag over Statsmanden vor uforglemmelige A. P. Bernstorff, idet at han ved Indtrædelsen modtoges af en i Sang udbragt Velkomsthilsen med Hensyn til hans saa hæderlig tilendebragte stænderste Virksomhed, ledsaget af jublende Hurraraab. Det Hele var af saa meget desstørre Virkning som det var aldeles improviseret og kun Faa af den talrige Forsamling vidste det mindste derom iforveien.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 24de Februar 1839. Nr. 8.

Indhold: Den sidste Digter, efter Anastasius Grün, ved —?—. — Lekain i Provence, sluttet. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Den sidste Digter.

(Efter Anastasius Grün.)

„Naar vorder af Eders Digten,
Poeter, I kjed' engang?
Naar vorder engang udsjungen
Den evige, gamle Sang? —"

Er Overflodighedshornet
Ei tomt til mindste Skud?
Ei plukket alle Blomster?
Hver Brond alt torret ud? —"

Saalænge Solen ruller
End i det hvælvede Blaae,
Og kun eet Menneskeøie
Fortryllet seer derpaa;

Saalænge Storm og Torden
End lyder Himmelens Magt,
Og bævende for deres Vrede
Eet Hjerte slaaer, forsagt;

Saalænge om Uveirsskyen
Regnbuen slaaer sin Arm,
For Fred og for Forsoning
Varmt hæver sig end een Barm;

Saalænge Æthren besaaes
Af Natten med Stjerner smaae,
Og kun en Eneste mægter
Den gyldne Skrift at forstaae;

Saalænge Maanen end lyser
Og tænder Længselens Brand,
Saalænge Skoven end suser
Og Vandreren kjøle kan;

Saalænge Vaaren end aander
Fra Rosens Bæger mild,
Saalænge Smiil boer paa Kinden
Og Glæden i Diets Ild;

Saalænge som een Cypresse
Taus sørger paa Gravens Rand,
Saalænge eet Øie kan græde,
Eet Hjerte briste kan; — —

Saalænge paa Jorden vandrer
Gudinden **Poesie**,
Og Hver, hvem hun indvied',
Med hende vandrer fri.

Og syngende vist engang
Fra Jordens Fryd og Vee,
Gaaer som den sidste Digter
Det sidste Menneske!

End Herren sin Verden holder,
— Der monne fra ham udgaae, —
Som deiligste Blomst i Haanden
Og venligt seer derpaa.

Naar engang Kjæmpeblomsten
Har tabt sit friske Løv,
Og Jord og Stjerner og Sole
Hensmuldre, som Blomsterstøv:

Først da I spørge: mon ikke
Jer Lysten forgik engang —
Om endelig er udsjungen
Den evige, gamle Sang!

— ? —

Lekain i Provence.

(Sluttet.)

Da Dogard var staaet op, overraktes ham fem eller sex duftende Billetter. „Atter en Fordeel af at være berømt," udraabte han. „Stakkels Florine! Fordi jeg blev udpeben, har Du foragtet, glemt og forladt mig; men just denne Udpiben er det, der nu har begrundet min Lykke og min Berømmelse, idet den gav mig Fortvivlelsens Mod og Kraft."

Ved den anden Forestilling fordobbledes Publikums Enthusiasme; men, da Dogard forlod Huset, blev han greben af fire Mænd og med Magt baaren bort i en Portechaise, som standsede i en øde Gade foran en lille Dør. Her fandt Dogard en ung Officier, som vilde slaaes med ham. — „Imorgen tidlig, min Herre! om Dem saa behager," sagde Tragikeren. — „Nei, sacre nom! strax! Ud med Klingen! Disse Folk her kunne lyse for os med deres Lanterner." — „Hidindtil har jeg kun nydt min usurpeerte Stands Behageligheder," tænkte Dogard ved sig selv; „nu kommer ogsaa Fataliteterne; jeg har aldrig ført en Klinge; men det faaer ikke hjelpe, jeg maa blive i min Rolle."

Dogard satte sig i Positur og sloges, ligesom han havde spillet Tragoedie: kraftigt og forvoven, og bibragte sin Modstander et betydeligt Saar. Ogsaa denne Affaire faldt altsaa ud til Ære for ham, og hans Lykke steg stedse mere og mere. — Fem Dage vare forløbne, siden Dogard blev en berømt Mand, da han, blandt de duftende Billetter, som man sendte ham, fandt en af et alvorligere Indhold. En ung Enke med **15,000** Livres Renter tilbød ham sin Haand, paa den Betingelse, at han skulde gaae fra Theatret og leve med hende paa et Slot i Nærheden af

Nizza. En Kirke var bestemt til Mødested, hvor han skulde see hende og give hende Svar.

Samme Dag holdt en Fremmed ved Gjæstgivergaarden „det sorte Muuldyr", og blev som forstenet, da han læste en Comoedieplacat, som annoncerede Hr. Lekains sjette Forestilling med den Tilføining: „I Betragtning af det umaadelige Bifald, som Hr. Lekain hidtil har erholdt, og af den stærke Tilstrømmen af Tilskuere, som indfinde sig til denne uforlignelige Kunstners Forestillinger, vil Kassereren allerede om Middagen udlevere Billetter." Den Fremmede forlangte Værelser i Gjæstgivergaarden; men Værten svarede ham, at han ingen kunde faae, hvis han ikke vilde tage til Takke med tredie Etage: den anden Sal var optagen af Civillieutenant Draguignan og første Sal af Hr. Lekain. Endnu mere forbauset end før tog den Fremmede Værelserne i tredie Etage i Besiddelse og gik derpaa ned til Hr. Lekain. „Min Herre!" sagde han, da han traadte ind hos Dogard, „har jeg den Ære at see den berømte Lekain for mig?" — „Det er mig; hvormed kan jeg være til Tjeneste?" — „Min Herre! jeg beundrer Deres Talent." — „Den Compliment har jeg allerede ofte hørt." — „Jeg er en Skuespiller fra Provindsen, men vilde gjerne bringe det til noget dygtigt, og derved vilde Deres Raad være mig til uendelig Nytte. Tillader De mig at declamere en Scene for Dem, for at De derefter kan sige mig Deres Mening?" — „I Guds Navn! jeg vil høre."

Da begyndte den Fremmede at foredrage en Scene af Tancred. Strax ved de første Vers blegnede Dogard; derpaa overfaldt ham en Zittren, Benene vilde ikke længere bære ham, han sank paa Knæ og raabte: „De er Lekain!... Tilgiv en stakkels Djævel!" — Lekain reiste ham, og tiltalte ham med Godhed, og Dogard fortalte nu uden Omsvøb sin Historie. — „Jeg seer idetmindste," sagde Lekain, efter at han rolig havde hørt hans Fortælling, „at Du ikke har skadet mig. Du er optraadt med Held, har forsvaret Dig med Kaarden i Haanden og har været galant mod Damerne; jeg tør ikke beklage mig. Desuden er den Streg, Du har spillet mig, ikke ilde. I hvilken Rolle lader Du mig iaften optræde?" — „Som Vendôme." — „Det er min bedste Rolle; den vil jeg dog selv see."

Efter Skuespillet gik Lekain til Dogard i hans Loge og sagde til ham: „Du har ladet mig spille som en Skolefux; imidlertid havde jeg maaskee gjort mindre Lykke end Du, naar jeg havde givet Rollen paa min Maade. Du duer til Intet, saaledes som Du nu er, men der kunde maaskee gjøres Noget af Dig. Kom til Paris, og jeg skal sørge for, at Du kan komme til at optræde i Comédie-Française." — „Meget forbunden," svarede Dogard; „jeg giver Dem Deres Navn tilbage og vil sandsynligviis sige Theatret Farvel." — „Nu, den dramatiske Kunst vilde ikke lide synderlig derved." — „Han er misundelig paa mig, og det undrer mig slet ikke," sagde Dogard ved sig selv.

Dogard indfandt sig punktlig til den Rendezvous, som var bleven ham sat af den unge Enke. Han fandt hende ganske efter sin Smag, neppe **30** Aar gammel, med livlige Øine, skjøn Holdning o. s. v. Samtalen varede længe, endskjøndt man strax efter de første Ord havde været enig om Handelen. — „De vil alsaa partout, at jeg skal forlade Theatret?" — „Ja, partout!" — „De ægter mig altsaa ikke for min Berømmelses Skyld, heller ikke for min Formues; thi jeg har, som sagt, ingen; heller ikke fordi jeg kalder mig Lekain; thi det er kun et antaget Navn og til dagligt Brug hedder jeg igjen Dogard." — „Det er mig kjært; jeg bryder mig kun lidet om Deres Berømmelse og om Lekain's Celebritet. Da jeg saae Dem spille, erkjendte jeg hos Dem høihjertede Følelser, et ædelt Hjerte og et lidenskabeligt Gemyt. Det er det, som har fængslet mig og bevæget mig til at give Dem min Haand." — „Saa ville vi altsaa gifte os."

Nogle Dage efter denne Sammenkomst reiste Dogard med sin Kone til Marseille og førte hende der i Theatret. Man gav Adelaide Duguesclin. — „Hvad hedder den Skuespiller, som spiller Vendôme?" spurgte Madame Dogard. — „Han hedder Lekain." — „Hvorledes? Lekain? Og Du?"

Da fortalte Dogard sin Kone den hele Tildragelse, og hun tilgav ham denne temmelig sildige Tilstaaelse, eftersom da de endnu vare i Hvedebrødsdagene, i hvilke som bekjendt, Naaden fører Scepteret.

6

Theatret.

„Hun er deilig, men hun duer ikke". Saaledes lyder en Replik i det nyeste Lystspil, vort Theaters Repertoire er blevet beriget med: „**Et Giftermaal under Reisertiden**", og vi kunne ikke nægte, at vi have fundet saa stort Behag i denne Replik, at vi have valgt den til Text for de Betragtninger, vi her skulle anstille, dog at vi tillade os at forandre **Hunkjön** til **Intetkjön**. „Det er deiligt!" høre vi alle dette Stykkes Velyndere udraabe, og at det har Velyndere, derom vidner jo den Kjendsgjerning, at man har fundet det værdigt til at oversættes og opføres. En rask Militair, Oberst under Napoleon, dannet under Krigens Strabadser, der lægger en saa fiin Tact for Dagen, at han, blot for ikke at give sin ægteviede Brud nogensomhelst Leilighed til Misfornøielse, forlader hende: — der desuagtet i Slagets Tummel og Kampens Hede ikke kan forjage hendes Billed og det Indtryk, hun har gjort, og som endelig efter to Aars Forlob vender tilbage, i Besiddelse af al den Dannelse, som han forhen savnede og hvis Mangel var Skyld i den opstaaede Misforstaaelse — „er det ikke deiligt?" — „Men, det duer ikke," svarer Kritiken, thi denne napoleonske Oberst er det urimeligste Misfoster, man vil tænke sig. Stegen til Ærens Top, krones endelig hans Lykke, idet han ved Keiserens Befaling kommer i Besiddelse af en ung, smuk Kone, der tillige gjør ham til retmæssig Eier af en betydelig Rigdom, og neppe viet til hende, forlader han hende, med den Beslutning aldrig mere at see hende, og hvorfor? Fordi hans unge Brud, hvis Tænkemaade har indsuget alle de Fordomme, Stand, Opdragelse og Omgivelser kunne føde og fremkalde, ikke strax kan finde sig i at lege bon camerade med sin Gemals bondeagtige Familie, om hvilken hun endda først nu erfarer, at den er hans Familie! — Og denne samme Herre, der neppe har seet sin Brud, endsige lært hende at kjende, og i de faa Træk, han har havt Leilighed til at iagttage, snarere erfaret den største Dis-

harmonie end nogensomhelst sympathetisk Følelse — han vender nu tilbage, hele to Aar efter det Passerede, som en fuldkommen dannet, med al mulig Politur overtrukken Hofmand, — hvilken Dannelse og Politur han, efter sin egen Tilstaaelse, har erhvervet sig i den Skole, hvori han frivillig har givet sig, ved i nogle Maaneder at bære en koket Flanes Aag, og af ham erfare vi nu, at han, fra det første Øieblik han saae sin Brud, elskede hende, at han, fra den Dag af, kun har tænkt paa hende, og nu kommer tilbage, ikke for at kaste sig for hendes Fødder og bede om Tilgivelse — nei, for at hævne sig paa det Frygteligste, ved at gjøre Konen forelsket i ham i denne nye Skikkelse! — Duer det noget? — En ung smuk Pige, opdragen efter de meest aristokratiske Grundsætninger og efter alle Etikettens Forskrifter, der bliver forelsket i en raa, men smuk Krigers, ikke kan overvinde sine medfødte Fordomme og nu i to Aar maa bøde for en øieblikkelig Ubesindighed — „er det ikke deiligt?" — „Men, det duer ikke!" — thi denne samme unge Dame, der kun ved nogle flaue Smigrerier bringes til at glemme den store Afstand, der, efter hendes Anskuelser, finder Sted imellem hende og hendes Brudgom, viser sig forresten som en kold, følelsløs Kokette, hun som, efterat hendes Gemal paa det grusomste har saaret hende, ved Efterretningen om hans Død spiller den sørgende Enke; der tilstaaer, at hun i al den Tid siden Manden forlod hende, har trøsteløs begrædt ham, medens hun ved den foregivne Svogers fine og belevne Manerer ikke kan undlade at beklage, at Broderen ikke har vist sig for hende i denne Skikkelse; der, nylig forenet med sin Brudgom, forhaaner hans Paarørende og begegner dem med Uartigheder, og det uagtet hun seer, med hvilken Inderlighed han hænger ved dem; men som nu, efter hans foregivne Død, da ingen Baand mere binder hende til dem, viser dem den største Artighed og Opmærksomhed, og det uagtet de dog ere den egentlige Aarsag i den opkomne Misforstaaelse og dens sørgelige Følger — „duer det noget?" — Et ungt Menneske, der af Kjærlighed forlader den Vei, paa hvilken han alt har gjort gode Fremskridt, og bliver Soldat blot for at behage sit Hjertes Udvalgte — „er det ikke deiligt?" — „Men, det duer ikke!" — thi det samme unge Menneske, der er Jurist, og det en god Jurist, — hvor kunde han ellers have vist Baron de la Mortandiere alle de væsentlige Tjenester, denne roser ham for? — han er et saa indskrænket Væsen, at han ikke blot bliver Soldat, men endog i to Aar tilegner sig alle de Unoder, hvoraf den raa, udannede Soldat laborerer, at han nu ved disse bliver frastødende, han, der for var „altfor pyntelig"; han er nu saa forvandlet, at han, trods sin Jura, som han dog vel ikke kan have svedt ganske ud, bærer sig saa klodset ad, at selv den smukkeste Uniform ikke kan bøde derpaa — „duer det noget?" — Og saaledes vilde vi ved at gjennemgaae hele Stykkets Personale kunne vise, at Alt det, der skal være deiligt, i Grunden ikke duer noget, lige fra den tilbagevendte Emigrant, Baron de la Mortandiere, — dog nei, stop! — han duer virkelig noget, — men derfor har ogsaa Forfatteren slaaet ham ihjel imellem Acterne, for at Alt tilsidst dog skulde blive sig selv liigt. — Vi vide derfor virkelig ikke hvad der har bevæget Vedkommende til at **belæmre** vort med deslige franske Fabrikarbeider nokſom overfyldte Repertoire med denne Nyhed — det skulde da være den Omstændighed, at det er det første Lystspil, vi kjende, hvori Nogen **døer** — rigtignok imellem Acterne. Og man kan ikke nægte, at Forfatteren derved have opnaaet en virkelig tragisk Effect; thi det maa dog altid virke nedslaaende paa Publikum at see den eneste komiske Person i et Lystspil ved Døden afgaae paa Halvveien. — Vi gad virkelig see de Skuespillere, der ved deres Udførelse skulde kunne bevirke, at et Product som det, vi i det Foregaaende med faa Træk have søgt at skildre, skulde kunne vække nogen Interesse. — Hr. Instructeur **Nielsen** gav den napoleonske Oberst Victorin Geoffroy. Det lykkedes ham bedst at skildre den raske, ligefremme Krigers, ligesom Alt, hvor det varme Hjerte skinner igjennem, i Hr. N. finder en Repræsentant, der vel søger sin Lige. Mindre heldig fandt vi hans Gjengivelse af den dannede Verdensmand, hvor den paatagne fine Hofmandstone snarere havde noget Parodisk, hvilket dog her ikke kan være Hensigten, da ellers den Interesse, som han i denne Skikkelse skal vinde hos Octavia, igjen var en uægte, og følgelig ikke stemte med de forandrede Anskuelser, som denne nu skal lægge for Dagen. Ogsaa robede Hr. N. hist og her en paafaldende Usikkerhed i Memoreringen, navnlig i Scenen med Chopineau i 2den Act, hvor han gjør denne bekjendt med sit Forehavende. Derimod var Overgangen til den naturlige Tone imod Slutningen fortræffelig, og kun denne effectfulde Slutning maa vel tilskrives det rigelige Bifald, som lod ved Tæppets Fald og som afbrød den dybe Taushed, hvormed hele Stykket var blevet modtaget. — Md. **Holst** gjengav bedst den angrende, sørgende Enke, og hendes Forbauselse, hvor Victorin giver sig tilkjende, var sand og naturlig. Mindre sand var hendes Fremstilling af den stolte aristokratiske Froken. Heller ikke stræbte hun ved noget Træk at antyde, at Victorin virkelig har behaget hende, Noget, der dog bliver nødvendigt, naar ikke den paafølgende Anger og Ruelse skal blive endnu mere usandsynlig end den alt i sig selv er. — Heller ikke Dobbeltheden i Hr. **Holsts** Henri er naturlig, Noget som vistnok bliver vanskeligt at tilveiebringe i saa megen Unatur. Soldaten lykkedes ham bedst, hvorimod hans tilbageholdne pæne Væsen i 1ste Act havde noget vel fjottet ved sig, saa at vi ikke kunne fortænke den lille Jenny i, at det finder hendes Mishag. — Jenny de Maurienne fandt i Jfr. **Andersen** en ret vakker Fremstillerinde. Denne unge Skuespillerinde, der i sin Diction lægger megen Tænksomhed og naturlig Følelse for Dagen, maa endnu bestræbe sig for, bedre at udfylde Scenen, naar hun Intet har at sige. Det er ikke sjelden, at Begynderen i Fremsigelsen af sine Repliker lader os glemme, at vi have en Begynder for os — men det er netop i slige ubevogtede Øieblikke, at dette da rober sig og tilintetgjør det Indtryk, som kun en fuldkommen harmonisk Fremstilling kan vedligeholde. Skuespilleren eller Skuespillerinden bør aldrig glemme, at blive de paa Scenen end ikke altid hørte, saa ere de dog altid seete. — Hr. **Rosenkilde** gav os et meget vellykket Billede af den over Tabet af sin fordums Storhed sukkende, emigrerede Aristokrat. Af ypperlig Virkning var især hans Sønderknuselse over den Modstand, han finder hos sin Niece. — Ægteparret Choupineau blev givet af Hr. **Holm** og Md. **Winsløw**; den Sidste kunde nok have modereret sin Rolles Raahed lidt mere, uden derfor at skade den tilsigtede Contrast — den bliver altid stærk nok alligevel.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(17—24 Febr.) Skjøndt Magistratens Collect for de Vandlidte i enkelte Qvarterer af Staden ikke har bragt et saa stort Udbytte, som man havde ventet (hvilket vel var en naturlig Følge af, at Mange alt havde givet andetsteds, Endeel endog paa flere Steder), er det dog langtfra, man deraf skulde kunne gjøre nogen ufordeelagtig Slutning med Hensyn til Kjøbenhavnernes Godhjertighed,

at denne tvertimod ved denne Leilighed, som saa ofte tilforn, vil vise sig i det skjønneste Lys. Alene ved den af Kjøbenhavnsposténs Red. og Udg. i Forening med Boghandler Reitzel aabnede Privat-Subscription var ved Ugens Udgang indkommet henved 4,000 Rd.; Magistraten havde, deels ved den endnu ikke sluttede Collect, deels ved indsendte Privatsamlinger, modtaget henved 3,500 Rd. Regner man hertil Resten af Collecten og hvad der endnu er indkommet og fremdeles vil indkomme ved Concerter, Skuespilforestillinger, Frimurerlogens Collect, „Kjædens" Indsamling og Afhændelse af qvindelige Industriarbeider, Maskeraden paa Hoftheatret ɔc., saa troe vi ikke at regne for høit, naar vi anslaae Kjøbenhavns Bidrag til de Vandlidte til idetmindste 15 à 16,000 Rbd. En dobbelt Fortjeneste af Sagen torde den nævnte Privat-Subscription have havt, idet at den deels i flere Henseender har bidraget ikke uvæsentligt til at fremme Hjelpens Hurtighed, deels har skaffet Kundskaben om Sagens Fremgang en ualmindelig stor Offentlighed, ogsaa fra Authoriteterne. Den Omstændighed, at Subscriptionen var udgaaet fra en Side, man er vant til at betragte som udelukkende Oppositionens, og den Fremgang, den paa kort Tid havde havt, gjorde, at man begyndte at betragte den med skjæve Øine og at prøve paa at aflede Veldædigheden, fra den Retning, den saaledes havde taget. Det heed saaledes først, at man vilde komme ligesaa sikkert til det af Fleertallet tilsigtede Maal: „at yde Hjelpen, medens Noden var størst", ved at lade det gaae igjennem Authoriteterne, og da dette Vink ikke frugtede synderligt, greb man til at oplyse Folk om, hvorlunde der i Grunden slet ikke var Trang til Afhjelpning af nogen øieblikkelig Nød; „det hastede paa ingen Maade: **det** havde Amtmændene og Cancelliet allerede tilstrækkeligen sørget for." Ihvorvidt Publikum vil fæste bedre Liid hertil, skulle vi lade være usagt. Den Oplysning, Gaars-Collegialtidenden bragte isaahenseende, skal imidlertid just ikke give den bedste Tilfredsstillelse. **Cancelliet** har derefter **d. 16de ds.** — altsaa **Fem-Ugers-Dagen** efter Ulykken og **samme Dag** som de private Subscriptionsindbydere oversendte 2,200 Rd. beordret vedk. Amtmænd til, af de Midler de havde til deres Raadighed, at sørge for den øieblikkelige Nøds Afhjelpning, og for saavidt som disse Midler (efter al Sandsynlighed) ikke strækkede til, at henvende sig til Collegiet, som da vilde yde videre Hjelp af de Penge, Jetsmark, Brændevinsbrænderlauget o. fl. alt havde indsendt til Magistraten. Fra flere Amtmænd savnes forøvrigt endnu officielle Indberetninger om Skaden. At dennes Capitalbeløb ikke er større, end at jo Hjelpen kunde været tilveiebragt alene ad den private Vei, naar Authoriteterne havde indskrænket sig til at opmuntre Godgjørenheden paa denne Maade og selv i Tide medvirket, og at saaledes en offentlig Collectsamlig vilde været overflødig, er der særdeles megen Grund til at antage. Blandt de Midler, hvorved private Mænd og Foreninger søge at virke, nævnte vi ovenfor Concerter og Skuespilforestillinger. „Musikforeningens" Concert i Fredags til denne Hensigt var talrigt besøgt, og har givet et Udbytte af circa 400 Rbd., hvilket Beløb igaar strax er blevet oversendt. Stadsmusikanten heri Staden, Hr. **Füssel**, har ogsaa erholdt Tilladelse til at give en offentlig Concert for de Vandlidte. Af Skuespilforestillinger nævnes 2de, tildeels bestaaende af franske Stykker, som skulle gives i Originalsproget, i det Borupske Selskabs Locale. Den første er, hvad den franske Deel af samme angaaer, en Gjentagelse af en nylig hos Prinds Frederik Ferdinand opført Forestilling. Til Maskeraden paa Hoftheatret havde igaar meldt sig 11 à 1200 Deeltagere. Der er gjort Regning paa 1400, og da Entreen er ansat høit (3 Rbd. for Chapeau og 2 Rbd. for Dame) er det, uagtet de temmelig betydelige Omkostninger, at vente, at der ogsaa paa denne Maade vil udbringes et Par tusinde Rbd. Da disse imidlertid ikkun ville tilveiebringes ved tillige at nære Luxus- og Forlystelsessygen og ved saaledes at foranledige en Bortødslen af vel ti Gange saa Meget som der vindes for de Nødlidende, kunde der med Føie indvendes Endeel imod denne Maade at virke paa; men vist bliver det dog, at hvad der herved erholdes til et ædelt Formaal, altid bliver en betydelig Forøgelse af Hjelpen, en Forøgelse, som neppe ellers vilde været tilveiebragt. — Hvis man tør troe en i „Der Freischütz" meddeelt Efterretning fra Rendsborg, skulde man heri Kjøbenhavn til Efteraars-Monstringerne kunne vente Besøg af en Nabo-Potentat, om vi ikke feile, en tydsk Forbundsfyrste, der i den sidste Tid har gjort sig meget navnkundig. I et andet Blad have vi seet omtalt en Indbydelse til et Medlem af vort Regenthuus til ved en festlig Anledning at besøge en stor østlig Residents. — Kjøbenhavns 2den Deputerede Assessor **Algreen Ussing** har igaar af Stadens Communalraad modtaget et behageligt Vidnesbyrd om dets Erkjendelse af hans Virken i Stænderforsamlingen. Han havde nemlig tilstillet hver af de 32 Mænd et Exemplar af samtlige Forhandlinger i Sagen om Hovedstadens Communalforfatning. Ved at takke ham herfor, have de 32 Mænd taget Anledning til at bevidne ham deres Paaskjønnelse af den Iver og Nidkjærhed, han har vist som Stænderdeputeret, navnligen i Communalsagen. Skrivelsen er underskreven af de 32 Mænds Forsamling **in pleno**. — At „Kbhpostens" Red., Cand. jur. **Gisdvad** ved Hof- og Stadsretten er bleven dømt i en Mulct af 50 Rbd., fordi han, forinden Rescriptet derom var blevet forsynet med H. M. Kongens Underskrift, havde sat Publikum i Kundskab om den endelige Afgjørelse af **Worms** jordiske Skjæbne — kunne vi, især paa Grund af det derved udtalte Princip, ikke andet end finde beklageligt — saameget mere beklageligt som vi af Rettens Præmisser see, hvorledes et bevisligt Factum kan blive subsumeret under Begrebet af „Rygte" — og dobbelt beklageligt, da Sagen, paa Grund af Mulctens Beløb, ikke kan appelleres til Høiesteret. — **Ole Bull** gav den 12te dennes sin første Concert i Berlin. I „Allg. Preuss. Staatszeit." af 13de ds. læses følgende interessante Kritik over denne berømte Kunstner: „Efterat vi i **Beriot** og **Thalberg** have lært at kjende to af de største Virtuoser paa den Side af den musikalske Romanticismus, der indenfor den romantiske Skole (hvortil de Begge, efter deres Grundcharakteer, aabenbart høre) dog i flere Henseender igjen mere hælder over til det Klassiske, — have vi nu igaar ogsaa havt Leilighed til at høre en af Hovedrepræsentanterne for den anden Side, paa hvilken det Romantiskes Væsen har udpræget sig skarpest, ja er dreven til den yderste Spidse — den længe ventede norske Violinist **Ole Bull**. Man var meget spændt paa hans første Optræden, og den bebudede ogsaa strax denne Kunstners hele Særegenhed — en besynderlig Blanding af Genialitet og excentrisk Lune, et Lune, der, ved Siden af det høieste Skjønne, end ikke forsmaaer det aldeles Uskjønne, det, som haardt saarer den æsthetiske Sands, ja endog forsætlig opseger det, som om det med Vold vilde tilintetgjøre det Indtryk, Genialiteten har frembragt. Dog af denne Blanding udspringer netop hiin egne Art af Skjønhed, den vildtromantiske, som i sig indbefatter de stærkeste Contraster, saaledes som den træder os imøde i Digteren **Byron** og Musikeren **Paganini**, og saaledes som den, forenet med større Forsæt i Virkningen og derved med mere epigrammatisk Udtryk, med mere skjærende Skarphed, viser sig i **Heines** Digtninger og i **Ole Bulls** Violinspil. Med **Beriot** lader denne Virtuos sig slet ikke sammenligne, da hans Art er aldeles forskjellig fra hiins; man kan derfor umulig bruge den Forstes Spil som Maalestok for den Sidstes. Hos hiin var Alt glattet, fiint, zart, fuldt af Ro og Harmoni, hos denne findes raa Vildhed ved Siden af blød Hensmelten, stormende Mismod ved Siden af stille Resignation, frastødende Kantethed ved Siden af hengivende Inderlighed. Vi hør Nordens Søn i disse Toner, som snart ligne hans Hjems uhyggelige Naturlyd, naar Stormen oprører Havet, naar Gletschere og Fyrreskove brage, snart fortære sig selv, ligesom i Længsel efter en mildere Soel, og klagende med det sagteste Aandedræt henflyde i Luften. Idet vi fra den almindelige Charakteristik af hans Spil gaae over til det Techniske, maae vi ogsaa i denne Henseende give **Beriot** Fortrinnet i hvad der angaaer alle Deles harmoniske Uddannelse, det Heles Afrunding, hvorimod igjen i det Enkelte **Ole Bull** staaer høiere og viser større Genialitet, med hvilken der imidlertid blander sig Meget, som forraader en Autodidakt, der ikke har gjennemgaaet nogen streng Skole, og derfor undertiden — saaledes som det er Tilfældet hos **Ole Bull** som Componist — endogsaa kan komme i Fare for at strøife nær Dillettantismen. Udmærket er **Ole Bulls** Buestrøg i Adagioen, især i Piangendo; ikke saa skjønt finde vi det i Allegroen, hvori ofte raa, snærrende Toner lobe ind med; men uovertræffeligt veed han at behandle Flageoletspillet, der gjør en saa vidunderlig Virkning i hans Adagio religioso; ogsaa Pianissimoet mindes vi ikke nogensinde at have hørt saa zart; det er som om Tonen lidt efter lidt opløste sig i Æther, og det er umuligt at skjelne Grændsen, hvor den aldeles forsvinder; i Passager og Figurer af al Art, Triller og Dobbeltlob, blandt hvilke fortrinligen chromatiske i Octaver ragede frem som især mesterlig udførte, udvikler han en forbausende Lethed. I hans Compositioner afspeiler hans Væsens vidunderlige Blanding sig endnu stærkere end i hans Spil; de springe i de fælsomste Modsætninger over fra een Tanke til en anden. Det stormende Bifald, som denne mærkværdige Virtuos vandt hos det talrigt forsamlede Publikum strax efter den første Allegro og som gjentoges efter hvert Stykke, vil være ham et Bevis for, at man strax vidste at finde sig i hans Individualitet og tilbørligen at vurdere denne; vi tør derfor vel haabe, at han ikke vil lade det beroe ved denne ene Concert."

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Sondagen den 3die Marts 1839. Nr. 9.

Indhold: Sex Timer af en gammel Cavaliers Liv. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Sex Timer af en gammel Cavaliers Liv.*)

Enhver Alder har sine Privilegier, og Folk i de Halvtreds have deres Behageligheder. Manden paa halvtredsindstyve Aar har sædvanligen opnaaet det, som man kalder en Stilling i Livet, det vil sige, hans Fremtid er sikkret, takket være de foregaaende Aars Arbeide. Man snakker ofte i Kakkelovnskrogen om de Midler, han engang vil efterlade sig, og hans unge Niecer faae Befaling at omfavne ham, naar han besøger dem med en Logebillet i Lommen. Den rigtige Mand paa Halvtreds har 8 à 10000 Livres i Rente; han bruger Briller, snuser, subscriberer paa Journalerne, opfylder nøiagtig sine Pligter i Verden, og besøger aldrig nogen Dame uden at medbringe noget Sukkergodt. Det er ham, der skaffer Blomster, tilbyder sin Arm, besørger tusinde smaa Commissioner, som man ikke vover at overdrage en ung Mand, og hans fornemste Ret, hvoraf han gjør Brug ved hvert Skridt, er at trække Pungen op og betale alle Smaaudgifter. Det er ham tilladt at ruinere sig i Præsenter d. 1ste Januar, og paa denne Dag ere de smukkeste Kinder lykkelige ved at modtage hans venskabelige Kys. Han soufflerer ved Comoedier i Selskaber, han udpeger de gode Stykker i Theatre Français, anbefaler de Elskende at vise mere Varme, og sminker den unge Begynderindes æblerunde Kinder. Naar han kommer tilbage fra et Jagtpartie, er han nødt til at kjøbe Vildt hos Chevet, og paa Invitationer til Middag mangler det ham aldrig. Man betroer ham villig sin Kone ved Indkjøb og paa Comoedien, man udbeder sig hans Raad i vanskelige Sager, hans Dom i Stridigheder, og hans Hjelp i forvirrede Tilfælde. Det er en Selvfølge, at Manden paa halvtredsindstyve Aar er ugift; uden det, er han hensjunken i Huusholdnings-Anliggender, bliver hjemme, er ikke Gjenstand for nogen Beregning, følgelig heller ikke for nogen Efterspørgsel, og fortjener ingen Høiagtelse.

Herr Henriot forenede alle de nødvendige Egenskaber hos en Mand paa halvtredsindstyve Aar. Han var Enkemand og uden Børn. Hans Indkomster beløb sig til en 15000 Francs, og hans Formue bestod af gode Landeiendomme, der indbragte saameget som det var muligt. I de 6 Maaneder, han tilbragte i Paris, leiede han Vogn hos Larcher, hvilket gav ham en betydelig Vigtighed i Damernes Øine, som, ifølge deres Natur, ere meget bange for Gadestænk. Hans Haar graanedes, og han havde været en god Dandser under Keiserdømmet. Man engagerede ham ofte, fordi han ikke stod tilbage for Nogen i Høflighed og fine Opmærksomheder, og det slog aldrig feil, at han jo dog tilsidst havde givet hundredefold igjen hvad han havde modtaget.

En Aften besluttede Hr. Henriot at besøge en engelsk Familie, som viste ham meget Venskab, førend han gik hen i Landhusholdningsselskabet, hvoraf han var et af de meest udmærkede Medlemmer. Faderen var bortreist og Moderen sengeliggende af la grippe. Datteren, en smuk Blondine paa sexten Aar, skjændte paa Moderens Sygdom, som berøvede hende et Bal, hvortil hun havde forberedet sig i hele otte Dage, Sønnen havde forødt sine Maanedspenge, og Maaneden var endnu ikke halv forbi, og Ansigterne vare derfor mørke og nedslagne. Hr. Henriot var bekjendt for, ikke at være raadvild, naar det kom an paa at fordrive Kjedsomheden; man fortalte ham altsaa Dagens Sorger. — „Jeg begriber Deres Bedrøvelse," sagde han til Frøkenen. „Det Bal, Madame S. giver, vil vist blive meget glimrende. Jeg er inviteret derhen; men disse Fornøielser er ikke mere for min Alder." — „De er inviteret!" raabte den unge Dame, idet hun rødmede. „Kan De da ikke føre mig derhen, gode Hr. Henriot?" — „Det skulde være mig en stor Fornøielse; men det er Deres Moder, som De maa gjøre dette Spørgsmaal." — „O! hun siger ja dertil, det er jeg vis paa. De er i Skoe, og har Deres Vogn her. Der er slet ingen Ting iveien." — „Bliv et Øieblik," sagde den fornuftige Moder. „Vi ere ikke i London, min Datter. Lad os først høre vores Ven, om de franske Skikke tillade det, som Du ønsker." — „Jeg troer ikke, Madame, at man vil kunne sige noget derimod, saafremt at Deres Herr Søn ledsager os. For den strænge Dommer kan jeg passere for en Onkel og spille Formynderens Rolle. En ung Pige, som De har opdraget, kan ikke være vanskelig at bevogte, og desuden er jeg halvtredsindstyve Aar." — „Hr. Henriot er halvtredsindstyve Aar, kjære Moder." — „Giv De mig dette Beviis paa Deres Tillid, Madame. Jeg troer at kunne love at udfylde min Post til almindelig Tilfredshed." — „Nu vel da, jeg giver mit Samtykke."

*) Af Paul de Musset, ved F. B.

Man ringede paa Kammerjomfruerne. En Friseur blev hentet; den gamle Cavaliers Tjener løb til Prevot efter en Bouquet, og i mindre end en Time var Toilettet færdigt. Frøkenen kastede sig, skjælvende af Glæde, i Vognen, og den unge Herre fulgte med en meget ærgerlig Mine.

Der var en stor Mængde paa Madame S's Bal. Da de kom, saae Hr. Henriot en smuk Cavalier at gribe hans Myndlings Haand, og engagere hende til den Contredands, som netop begyndte, og derefter forsvinde med hende i Vrimmelen. Under den følgende Contredands bemærkede han langtfra, idet han reiste sig paa Tæerne, at den unge Dame dandsede med den samme Cavalier, hvilket gav ham gode Tanker om denne Ubekjendtes Høflighed. Orchestret spillede strax efter en Vals. Denne Gang rynkede Manden paa de halvtredsindstyve Aar Panden. Hans Englænderinde støttede sig kjælent paa sin stadige Dandsers Skulder, og den Fornøielse, som hun syntes at føle derved, opvakte Tilskuernes Opmærksomhed. — „Nei, see den lille Taske der, hun mangler just ikke Dristighed." — „Cavalieren er efter hendes Smag." — „Det er besynderligt, at hendes Moder ikke giver hende en Irrettesættelse." — „For Pokker! jeg vilde ikke være hendes Mand." — Denne Snak bragte Herr Henriot i stor Forvirring. Forsigtigheden bød ham ikke at bruge sin Magt uden med den yderste Varsomhed. Den ringeste Bebreidelse, han gjorde Datteren, kunde jo være en beskjæmmende Critik mod Moderen. Han lovede sig imidlertid at søge en Grund til at hindre den næste Vals, og idet han overtænkte hvad han vilde sige, stillede han sig med en faderlig Mine bag ved den Stol, paa hvilken hans Protegée havde taget Plads. Tænk hans Forbauselse, da han saae den haardnakkede Dandser anholde om en fjerde Dands. — „Befrygter De ikke, Frøken," sagde den gamle Cavalier med megen Blidhed, „at man skal lægge Mærke til denne Herres Utrættelighed?" — „Det er ikke nogen Fremmed for mig. Jeg har truffet ham ved Søbadene. Det er en Ven af min Familie." — „Men Selskabet her veed ikke det, Frøken. Jeg synes, at det vilde være fornuftigt at gjøre nogle Pauser imellem de Contredandse, som De dandser med ham." — „Skal jeg da blive siddende paa min Plads? Jeg modtager Engagementerne, uden at see, fra hvem de komme. Det er jo ikke min Skyld, at denne Herre engagerer mig flere Gange."

Hr. Henriot indsaae af denne daarlige Undskyldning, at det var et aftalt Spil, for enten at lege med hans Paapassenhed, eller for at drage Nytte af Moderens Fraværelse. Han beed sig i Læberne og raadslog med sig selv om, hvordan han skulde bære sig ad, dersom det kom til nogen Yderlighed, medens hans Englænderinde, uden lang Betænkning og uden at bryde sig om sin Hovmester, gav den foretrukne Dandser Haanden og tog Plads i Qvadrillen. Hvad der især gjorde ham misfornøiet, var, at Frøkenen syntes at være muntrere og mere forhippet paa Fornøielsen end Cavalieren selv. Denne Opdagelse gav ham imidlertid et Raad, som han troede var fortræffeligt. Han gik lige hen til den unge Ubekjendte og hilste ham paa den høfligste Maade af Verden. — „Min Herre," sagde han til ham, „jeg er overdraget at føre Frøken*** paa dette Bal. Hendes Moder har overgivet mig sin Myndighed. Den unge Dame kjender ikke fuldkomment hvad der er Skik og Brug i Paris's Selskaber. Hun vover ikke at afslaae Deres Engagements; men De, min Herre, som fuldkomment veed, hvad der er Skik og Brug, og som vistnok er gjennemtrængt af Følelser for det Passende, De vil vistnok, det tvivler jeg ikke paa, være saa god, lidt mindre hyppigt at gjentage deres Engagements, for ikke at compromittere en Dame uden Erfaring." — „Jeg har ikke den Ære at kjende Dem, min Herre. Deres Bemærkninger ere paa det urette Sted. Jeg finder det latterligt, at De henvender Dem til mig, og ikke til den Dame, over hvem De besidder en laant Authoritet. Befal hende at afslaae mine Engagements; hun har jo Frihed dertil, skulde jeg troe." — „Jeg tænkte, min Herre, at en Anmodning, der var gjort med Høflighed, fortjente en bedre Modtagelse hos et velopdraget Menneske." — „Min Herre, jeg ønsker ikke at modtage nogen Belærelse af Dem." — „I det mindste, min Herre, tør jeg vel, med Hensyn til min delicate Stilling og af Opmærksomhed for den unge Dame....." — „Aa! hvad kommer Deres Stilling mig ved? Jeg engagerer den, jeg har Lyst til, og behøver ikke at gjøre Dem noget Regnskab derfor. Hvad min Opdragelse angaaer, da tilkommer det ikke Dem at controllere den; men vi skulle tales ved derom imorgen. Her er min Adresse, min Herre, jeg venter Deres Besøg førend Middag." — „O!" svarede den gode Mand med Livlighed, jeg slaaes ikke i min Alder med et ubesindigt ungt Menneske, det kan jeg forsikre Dem." — „Det ville vi faae at see, min Herre."

Medens dette tildrog sig i Balsalen, saae Hovmesteren den unge Dames Broder komme ud af Spilleværelset. Han vogtede sig vel for at fortælle ham det Passerede, da han frygtede for, at den unge Mand skulde gjøre en altfor alvorlig Ende paa Striden. Til al Lykke var Broderen beskjæftiget med ganske andre Ting. — „Min kjære Hr. Henriot, jeg kjeder mig paa dette Bal, og for at forslaae Tiden, har jeg tabt de Penge, jeg havde hos mig. Kunde De ikke laane mig nogle Louisdorer?" — „Gjerne, min unge Ven; hvormange ønsker De?" — „Kun en ti Stykker. Jeg skylder fem paa mit Ord; med de andre fem kan jeg gaae ind i Spillet igjen." — „Der er ti Louisdorer; men De maa lade det blive derved, dersom Lykken ikke skulde begunstige Dem." — „De har fuldkommen Ret."

Broderen bortfjernede sig; Hr. Henriot indtog igjen sin Post foran sin interimistiske Myndling, og efterhaanden som Blodet begyndte at koge i ham, besluttede han at vise, om det var nødvendigt, en rigtig faderlig Bestemthed. Leiligheden dertil tilbød sig snart. Orchestret gav Tegn til den anden Valts, og det var udentvivl af Egensindighed og for at prale, at den fordømte Dandser atter indfandt sig. Den unge Englænderinde gjorde sig netop færdig til at følge ham, da Hr. Henriot stillede sig foran hende. — „Frøkenen valtser ikke, min Herre." — „Jeg beder om Forladelse; men jeg har allerede for havt den Fornøielse at blive modtaget, saa at jeg ikke indseer hvad

der nu skulde holde Frøkenen tilbage fra igjen at valtse." — „Jeg siger Dem, min Herre, at Frøkenen dandser ikke. Dersom det er nødvendigt at forklare mig tydligere, tilføier jeg, at jeg anmoder hende om ikke at valtse, og dersom dette ikke skulde være tilstrækkeligt, forbyder jeg hende det i hendes Moders Navn, hvem jeg for Øieblikket representerer." — „Min Herre, dersom det er for min Skyld, at De berøver Frøkenen denne Fornøielse, maa jeg bede Dem om en Forklaring over denne Sag. Paa en Moders Vegne vil dette Forbud være naturligt og agtværdigt, paa deres egne derimod, er det en Uforskammenhed." — „Det maa være hvad det vil, min Herre. Jeg skal forsvare hvad jeg siger og tilbagekalder Intet. Maaskee De derfor vil have den Godhed at trække Dem tilbage." — „For Satan! vi tales ved imorgen." — „Naar det behager Dem, min Herre."

Da han nu engang var gaaet ud af sin Charakteer, kunde den gode Hr. Henriot ikke modstaae Lysten til at moralisere for sin Protegée. Han viste hende de alvorlige Følger, som kunde flyde af hendes ufornuftige Opførsel. Disse Bebreidelser, ihvorvel de bleve gjorte med al optænkelig Vaersomhed, gjorde et meget mere levende Indtryk end han ønskede, thi den unge Pige henflød i Taarer, til stor Forbauselse for Selskabet. Man søgte Oplysning om Aarsagen til disse Taarer. Trætten havde vakt Opmærksomhed, man tog Deel i Begivenheden og snart vare Alles Blikke henvende paa den grædende Dandserinde. Man hvidskede til hinanden, man læste Spot paa alle de Tilstedeværendes Ansigter. Det var ikke muligt at blive der længere, man maatte skynde sig derfra det hurtigste muligt. Hr. Henriot løb for at finde Broderen; Spillet var i fuld Gang. — „Jeg har Kongen," sagde den unge Mand. — „Det gjør mig ondt for Dem; jeg har Esset." — „Ja, saa maa jeg anbefale mig; jeg taber **500** Francs." — „Et Øieblik, dersom De tillader, min Herre. De kan ikke forlade Bordet saaledes. Jeg har ikke den Ære at kjende Dem. Her er en Nøgle, som De har indsat for **15** Louisdorer. De vilde derfor forbinde mig ved enten at betale mig dem, eller ved idetmindste at opgive mig Deres Navn." — „Der er Deres **15** Louisdorer!" raabte Hr. Henriot; „lad os nu komme afsted uden Ophold, jeg besværger Dem, for at undgaae en Scandale." Tilbagetoget var imidlertid ikke saa hurtigt iværksat. Den ulykkelige Hovmester maatte paa sin Flugt høre Skoser, som saarede ham smertelig, fordi de alvorligt angrebe den unge Pige, der var betroet til hans Varetægt. Man kom endelig til Vognen. Damen ophørte ikke at græde paa hele Touren og hendes Taarer fordobblede sig da hun var kommen hjem. — „Hvad betyde disse Taarer?" spurgte Moderen. „Hvorfor kommer De saa hurtigt tilbage? Hvad er der hændet?" — Hr. Henriots Godmodighed tillod ham ikke at fremsætte Aftenens ubehagelige Begivenhed fra et Synspunkt, der var altfor ugunstigt for den unge Dame, og hele Skylden faldt derfor paa ham. — „De havde dog ikke nødig at behandle den Lille saaledes, at hun gav sig til at græde for hele Selskabet. Denne Scene er meget ærgerlig. Deres Bortgang vil have frembragt en bedrøvelig Virkning; jeg er vis paa, at man ikke taler om andet i hele otte Dage. De har i Sandhed, min Herre, skilt Dem daarligt ved Deres Hverv. Naar man ikke engang veed hvorledes en ung Pige skal opføre sig paa et Bal, skulde man ei heller give sig af med at undervise hende." — „Madame, idet jeg forsikrer Dem om min Anger over at have paataget mig dette Hoveriearbeide, tilføier jeg, at jeg fuldt og fast har besluttet ikke oftere at overtage noget lignende Hverv." — „Jeg skal ikke falde Dem besværlig dermed, det kan jeg forsikkre Dem, min Herre. Min Datter har jeg aldrig givet Anledning til Bagtalelse, og det var først da De begyndte at moralisere og at gjøre Dem vigtig, at hun blev Gjenstand for en Scandale." — „Det gjør mig meget ondt, Madame, men da De bringer mig til det Yderste, maa jeg sige Dem, at Frøkenen har viist endogsaa mere end Letsindighed. Hendes Opførsel kan næsten kaldes upassende." — „O! det er muligt; hvad De der siger er en Uforskammenhed. Jeg maa bede Dem om at forlade os, og behold De Deres dumme Bemærkninger hos Dem selv."

Den fortræffelige Hr. Henriot er bleven hele Familiens dødelige Uven. Den lidet samvittighedsfulde unge Mand profiterede af Uvenskabet ved at glemme Gjelden paa de **25** Louisdorer. Da den gamle Cavalier kom hjem, med Hjertet svulmende af Ærgrelse og Bekymring, ønskede han de Halvtredsindstyveaariges Privilegier Pokker i Vold. Striden med den ubekjendte Dandser blev den næste Dag lettelig bilagt ved en Tredie. Da Hr. Henriot fortalte mig denne hans Ulykke, forsikkrede han mig ofte om, at han havde tilbragt en heel Nat i Kummer, og at han, idet han trak Nathuen over Øinene, havde lovet aldrig mere at stikke Fingrene imellem Træet og Barken.

Theatret.

Hr. **Phisters** Aftenunderholdning Søndagen d. 24de Februar havde, som man kunde vente, fyldt Skuespilhuset. Vi tvivle imidlertid paa, at dette vilde have været Tilfældet, hvis Indholdet af denne Aftenunderholdning strax havde været bekjendtgjort; thi det viste sig, især hvad denne Aftens 1ste Afdeling angaaer, at man havde spændt Forventningen altfor høit. Efterat Aftenunderholdningen var aabnet med Ouverturen til **Marschners** nye Opera „Bæbu", der snart kan ventes opført; men om hvilket Musikstykke vi efter en saa svag Udførelse som denne første, ingen bestemt Mening kunne have, hilste Hr. **Phister** paa det forsamlede Publikum med et Digt: „Drøm og Virkelighed", der egentlig ingen Prolog skulde være, men som vi, hvis det ikke var det, ikke vide hvad er. Vi kunne ret vel begribe, at en Skuespiller, der staaer ved Enden af sin Kunstnerbane, med forunderlige, høist alvorlige Følelser skuer tilbage paa den henrundne Tid, og idet han mindes de første ufuldkomne Forsøg, hvormed han begyndte sin Virksomhed i Kunstens Tempel, gradviis lader Tanken følge sin Udvikling lige indtil det Høidepunkt, han nu er kommen til at staae paa. Vi kunne begribe dette, sige vi, naar saadanne Betragtninger anstilles af Kunstneren, der staaer ved **Enden** af sin Kunstnerbane. Men vi kunne virkelig ikke indsee hvad der skulde bevæge en ung, kraftfuld Kunstner som Hr. **Ph.**, hvis Kunstnerhæder endnu neppe har naaet sin Middagsglands, til med Et at anstille saadanne melankolske, høitidelige Betragtninger,

som dem, hvortil hans Drøm ledede ham. Kommer nu hertil, at Hr. **Ph.**, der er bleven Publikums Yndling netop fordi han som Faa forstaaer at forjage alle melankolske Tanker; der Dag for Dag af et taknemmeligt Publikum modtager den utvetydigste Paaskjønnelse af sit Talent, en Paaskjønnelse, der ogsaa denne Aften ret levende yttrede sig ved hans Indtrædelse — saa blive disse opstaaede Tvivl og denne tragiske Forudfølelse, der alt seer sin endelige Løn i en venlig „**Forglemmigei**" eller „**Kjærminde**, eller hvad det nu var for en Mindeblomst, han venter sig, endnu mere ubegribelige. Vi kunne ikke nægte, at det Hele, især i Hr. **Phisters** Mund, forekom os noget parodisk, skjøndt vi gjerne ville tilgive ham denne langtfra poetiske „Drøm" for den dessskjønnere „Virkelighed", hvormed han hidtil har glædet os, og som vi ville haabe, endnu ret længe vil kunne glæde os; og vi troe, at vi, uden at ville gjælde for nogen Spaamand, tør forudsige Hr. **Phister**, at hans Navn ogsaa med Hæder vil vorde mindet, naar han er **samlet** med hine Kunstens Koriphæer, hvilke det er hans alvorlige Stræben engang at stilles ved Siden af. Et langt behageligere Indtryk efterlod denne vor ypperlige Komiker ved den høist morsomme Vaudeville-Monolog, hvormed han som Klokker Link, sluttede Aftenunderholdningen. Især var Anvendelsen heri af den bekjendte Bolero og Cavatine (**El jaleo de Xeres**) af „Den sorte Domino" lungerystende. Mærkelig i høi Grad var den Illusion, Kunstneren vidste at tilveiebringe ved de faa Midler, der, med Hensyn til Costumet, stode til hans Raadighed. Saa morsom denne Bagatelle var her, saa lidet troe vi derimod, at den er paa sin rette Plads ved Theatrets Forestillinger; thi som Skuespilgenre torde dog vel disse saakaldte Vaudeville-Monologer, af hvilke vi hidtil kun have kjendt een: „Supplicanten", der blev til ved en lignende Leilighed, være altfor ubetydelige. — Den, der ved denne Aftenunderholdning især fortjener at nævnes, er udenfor al Tvivl Hr. **Kellermann**, der atter fortryllede alle Tilhørere ved sin herlige Phantasie over Alpesangene. Derimod havde man aldeles ingen Aarsag til at glæde sig ved Valget af de Nummere, hvormed vore egne Kunstnere understøttede **Hr. Phister.** For en Declamator som Hr. Instructeur **Nielsen** er vistnok en saa ubetydelig Spøg som det Saphirske „Na" uværdig til oftere end een Gang, end sige saa ofte som Tilfældet alt har været, at tjene som Surrogat for en Underholdning, og selv en saa ypperlig Fremsigelse som Md. **Nielsens** af det Andersenske Eventyr: „Æggene" kan ikke gjøre dette til nogen værdig Gjenstand for en saadan. — Heller ikke Valget af den Paørste Arie, som Hr. **Faaborg** exegverede, kan man kalde heldigt. Hvis denne Sanger, der saa ofte, ja næsten udelukkende, optræder i Solonummere ved vore Aftenunderholdninger, vilde gjøre sine Valg i en mindre eensidig Retning, og forsøge at tye til den store Rigdom af vokale Compositioner, som den nyere Tid har frembragt, vilde han udentvivl derved erhverve sig hele det musikalske Publikums Tak. I den vakre Terzet af „Ørnens Rede" var Hr. **Faaborgs** smukke Stemme i den heri anbragte Jodlen af megen Virkning. Foruden hvad vi allerede have nævnet, maae vi endnu, som fortjenende særlig Opmærksomhed, anføre det af den blinde Fløitenist **Düsenberg** udførte Nummer: Thema med Variationer af **Fürstenau.** Den nævnte unge Flautist, hvis Talent alt har naaet en høi Grad af Udvikling, erindrer i sit Spil meget om den hos os saa hæderlig kjendte **Peder Jensen.** Han har en meget kraftig, fuld Tone og et, især i Adagioen, smagfuldt Foredrag. — **Du Puys** livlige Ouverture til „Ungdom og Galskab" nød en heldigere Udførelse end den ovenfor nævnte af **Marschner.** Det vilde være ønskeligt om dette interessante Syngespil snart igjen blev sat i Scenen. Vil end vor tabte **Frydendal** ogsaa her savnes, saa tvivle vi dog ikke paa, at han jo ogsaa i Maleren Grondal vil finde en ligesaa værdig Eftermand i Hr. **Phister**, som han alt i Brause har erholdt.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(25 Febr. — 3 Marts.) — Allerede i vort forrige Nr. skulde vi have omtalt den heri Staden stedfundne Subscription til en Hædersgave for Kjøbenhavns Deputerede, Assessor **Ussing**, og den ved en Generalforsamling af Deeltagerne tagne Bestemmelse isaabenseende, hvis vi ikke havde troet at handle imod Vedkommendes Ønske og saaledes at gjøre os skyldige i en Indiscretion, som vi ikke kunde undskylde med, at et Provindsblad forlængst har begaaet en lignende og derved bragt Sagen til almeen Kundskab i Landet inden den endnu rigtigt var sat i Gang. Da Seglet imidlertid nu ved en i flere af vore Blade optagen Artikkel ogsaa her er aldeles brudt, ville vi ikke længere tilbageholde vor Notits derom. I de sidste Dage af Januar udstædte **16** Vælgere, saagodtsom alle næringsdrivende Borgere heri Staden, en Indbydelse til deres Medborgere om at forene sig med dem til „en Anerkjendelse af de Fortjenester af den folkelige Sag i Danmark, som give Kbhavns Deputerede Assessor **Ussing** en saa retfærdig Adkomst til Høiagtelse og Taknemmelighed hos Alle, der føle varmt for Fædrelandet." „Medborgeres Paaskjønnelse," hedder det i denne Indbydelse, „er den Løn, som den frimodige, talentfulde og nidkjære Folkerepræsentant kan fordre og som gode danske Mænd maae føle Trang til at bevidne. Men det er derfor ikke blot en Retfærdigheds-Akt, hvortil vi indbyde, men et Foretagende af høi fædrelandsk Betydning; thi den Hylding, der bringes den djerve Talsmand for borgerlig Frihed og fremskridende Udvikling, er tillige et Vidnesbyrd om, at hans Stræben finder Anklang og Understøttelse hos Folket, og en Garantie for, at den vil nyde en sikker og glædelig Fremgang." Skjøndt denne Indbydelse intetsteds offentligen fremlagdes og ved ikkun at circulere blandt Indbydernes nærmere Bekjendte, blev unddragen Manges Kundskab, der gjerne vilde have deeltaget i den paatænkte Hylding, steeg Deeltagernes Antal snart til omtrent 900, og de tegnede Bidrag (efter Vedkommendes Ønske, fornemmelig i Smaasummer) til circa 1600 Rd. Den 22de f. M. holdt Deeltagerne en talrigt besøgt Forsamling i **Hôtel d' Angleterre**, hvorved bestemtes, at dette Beløb skulde anvendes til en Guldpokal, der paa en passende Maade skulde overrækkes Assessor **Ussing** som et Tegn paa Medborgeres Erkjendelse af hans Virken som Folkerepræsentant, og en Committee, bestaaende af 5 Medlemmer, valgtes til videre at overtage Iværksættelsen af denne Beslutning. — Efter de authentiske Data, man allerede har, torde den ved Stormfloden i Jylland anrettede Skade stige til et Beløb af over 200,000 Rd. Ved Collecten heri Staden var til i Fredags indkommet 6,750 Rd., **Giødwads, Liunges** og **Reitzels** Supscription beløb sig igaar til circa 3,900 Rd., **Jetzmarks** Indsamling til 900 Rd., af Laug o. a. var til Cancelliet indbetalt 1,300 Rd., Musikforeningens Concert indbragte 475 Rd., Salget af et Lithographie 100 Rd. Indtægten af de tvende franske Skuespilforestillinger anslaaes til 1,600 Rd. Regner man hertil hvad der vil indkomme ved Maskeraden paa Hoftheatret, en af flere Medlemmer af Theateretaten intenderet Aftenunderholdning, Skuespilforestillingerne af Læseforeningen og 4 dramatiske Selskaber, Frimurerlogens Indsamling, „Kjædens" gavndelige Industriarbeider, d'Herr Tourniaires og Mollers Kunstberider- og Automat-Forestillinger, vil Kjøbenhavns Bidrag til de Vandlidte udentvivl endnu komme til at overstige den i f. Nr. calculerede Sum og stige til circa 20,000 Rd. — Medens man i **Randers** er bleven enig om at bede **Trykkefrihedsselskabet** udtale sig om **Niels Ebbesen** og hans Daad, forinden man indbyder til Subskription paa det Æresminde over ham, **Thorvaldsen** har tilbudt frit at ville modellere — har **Rendsborgernes** Project til et Æresminde for Grev **Geert** (vide „Der Freischütz" af 16de ds), „efterat det ved „Kieler Correspondenzblatt" er blevet bekjendt almindelig i Holsteen, overalt fundet stor Anklang, og det er at vente, at Planen, saasnart som man i Rendsborg skrider til dens Udførelse, vil finde Understøttelse i Holsteens øvrige Stæder." **Dithmarskerne** ville imidlertid ogsaa have et Æresminde reist, nemlig for **Isebrand**, deres Anfører i Slaget ved Hemmingstedt d. 17de Februar 1500. „Itzehoer Wochenblatt" af 15de Febr. indeholder i den Anledning følgende Opfordring: „Det er et glædeligt Tidens Tegn, naar Menneskeheden, naar Nationerne ved Kunstens Hjelp søge at bevare for Efterverdenen Mindet om dem, der have indlagt sig høi Fortjeneste af deres Sag. I 333 Aar har den af sit Fædreland saa høifortjente Isebrands Aske hvilet i Nærheden af Dehlingen, uden at et passende Monument betegner det Sted, hvor Fædrelandets Jordbund dækker Støvet af den for sit Fædrelands Frihed glødende Dithmarsker. Gid da ogsaa Dithmarskerne vilde vise Samtiden og Efterverdenen, at den Helt, der i Farens Stund ved Besindighed og Mod opretholdt sit Fædrelands Frihed endnu over et halvt Aarhundrede, er og vil forblive det uforglemmeligt. Dithmarskere! for Helten **Isebrand** og dem, der ere faldne i den hæderrigste Kamp et Monument, som udtaler vort Hjertes Følelser!" Denne Opfordring synes allerede at have fundet endeel Gjenklang, ja mange Dithmarskere bereede sig allerede paa, strax factisk at lægge deres patriotiske Følelser for Dagen ved at beramme en Festligholdelse af Aarsdagen for det nysnævnte Slag, ved hvilket, som bekjendt, Holstenerne lede et stort Nederlag. Den 17de Februar strømmede saaledes fra flere Kanter Folk sammen til Hemmingsted for at feire denne Dag; men den Slesvig-Holsteenske Regjering, som havde faaet Nys derom, sendte en Courer derhen med et udtrykkeligt Forbud imod Festen, og der blev saaledes Intet af det Hele.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 10de Marts 1839. Nr. 10.

Indhold: Isabella Deane. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Isabella Deane.*)

Hs. Velærværdighed Pastor Talbots Kone kom — det er nu nogle Aar siden — en Morgen op til mig i Kensington. „Jeg er bange for, Md. Griffiths," sagde hun til mig, „at jeg dennegang kommer til at savne Deres gode Omhu for mig, og det gjør mig virkelig meget ondt; men jeg skal sige Dem: jeg tager med min Mand og vores lille Fanny til Southampton, hvor vi blive Sommeren over; min Fader har budet os til sig, og da min Mand netop for Tiden er fri for sine geistlige Forretninger, have vi ifinde at benytte os af Tilbudet, saameget mere da vi, som De veed, just ikke ere rige, og der gaaer betydeligt Mere med i den Tid man ligger." — „Men Fru Pastorinde," svarede jeg, „hvad skulde der være til Hinder for, at jeg var hos Dem? Fra min Side er der aldeles Intet, og, naar det virkelig er Deres alvorlige Ønske, tager jeg gjerne til Southampton." — „O, De er saa hjertensgod," svarede Md. T.; „men jeg frygtede for, at det vilde bringe Dem reent ud af det, med Hensyn til Deres Forhold, og være forbundet med altfor stor Opoffrelse og Bekostning. Hvis vi vare rigere, end vi er, saa —" — „Bryd Dem aldrig derom," sagde jeg; „der ligger just ikke nogen stor Portion Havesyge i min Charakteer; desuden gad jeg nok see Southampton igjen, og trække lidt frisk Luft ovenikjøbet: jeg betaler derfor gjerne Reisen frem og tilbage, hvis det falder Dem til Besvær, og er til Deres Tjeneste paa samme Vilkaar som sædvanligt." — „Nei, det tillader min Mand paa ingen Maade," sagde Pastorinden. „Jeg tænker, at vi kunne sørge for fri Reise for Dem derned, og naar De da vilde tilbage og De vilde tage til Takke med, at stuve Dem ind med min Mand, Fanny og mig, Barnet og Pigen i en Postchaise saa vilde jeg bede Dem om at komme til mig i August; men det er nok bedst i Begyndelsen af Maaneden. Min Faders Vogn skal møde Dem i den Kro, hvor Postkarethen standser (thi min Fader boer et Stykke udenfor Byen) og jeg venter Dem saa d. 6te i det seneste — ja, vi vil, om Dem saa synes, gjøre bestemt Aftale til d. 6te." — „De kan stole paa min Punktlighed; jeg skal være hos Dem præcis d. 6te." — Mad. Talbot reiste sig, for at tage Afskeed; men satte sig igjen og sagde: „Jeg maa ikke glemme at sige Dem, at min Fader, Sir William Ogilvie, er noget egen; De maa ikke bryde Dem om det, hvis han i Begyndelsen skulde tale lidt barsk og knarvurn; De vil snart vænne Dem til hans Manerer. Han sætter stor Priis paa sin Embedsværdighed som Øvrighedsperson og taler som om han altid sad i Retten og ansaae Alle dem, der vare om ham, for Kjeltringer og Landstrygere." — Jeg kunde ikke bare mig for at lee og spurgte: Om der maaskee skulde være Fare for, at han vilde sætte mig i Forbedringshuset som Landstrygerske? — „Nei, det just ikke," sagde Pastorinden; „men han betragter Alt hvad der staaer i Forbindelse med en Barselseng som en frygtelig Plage, saa at han maaskee kunde være istand til at straffe Dem som Medskyldig deri; men kom De kun i ethvert Tilfælde. Hvis han skulde sende os Alle over til Van Diemens Land, ville vi tage Noget af hans ypperlige gamle Madera med os og saameget Øvæg, at vi kunne drive en god Avlsgaard der." — „Hvordan bar Deres Moder sig ad med ham under de Omstændigheder?" spurgte jeg; „der var jo mange Børn." — „Altfor mange, det kan De troe, Mad. Griffiths; og de unge Piger, mine Søstre, have stor Færdighed i at faae Contanterne fra Fader; han tænker sjelden paa os stakkels Gifte. De vil selv faae at see, hvor forkeert det gaaer til deri Huset, og hvordan de yngre Børn vende og dreie ham hvorhen de ville have det; — men jeg skal træffe min Mand heri Haven, og han bliver vist snart utaalmodig. Godmorgen! jeg stoler nu paa Dem." Og dermed satte hun sig igjen i den Hyrekalesche, der havde bragt hende, og kjørte sin Vei.

Min paalidelige Birgitte var snart underrettet om mit Engagement; og jeg traf de fornødne Forberedelser, ikke at forglemme de sædvanlige Indkjøb af en lille Galanteriekrambod hos min Navne Griffith, og efterat

*) Fra: „Remenbrances af a monthly nurse", 2d. series; Monthly Magazine, Jan. 1839. — Den angivne Fortællerinde svarer, ihenseende til sin Function, omtrent til hvad man hos os kalder „en Svøbekone". Da man, istedetfor Jordemødre, i England som oftest betjener sig af Accoucheurer, udfører en saadan „monthly nurse" tillige hos nyfødte Børn endeel af Jordemoderens partes. De Gentilere af denne Klasse, til hvilke Fortællerinden hører, tjene derhos ofte som Selskaberinder hos gifte Damer, ogsaa udenfor det her tilsigtede Tilfælde, de tilkaldes i denne Egenskab naar disse ere syge, og honoreres i Almindelighed rigeligen for deres Tjeneste.

have hilst paa og taget Afskeed med forskjellige af mine Veninder, tog jeg min Plads i Postkarethen, pakkede min Garderobe ind, og begav mig karsk og munter paa Reisen i „Regulus“, som dengang var den meest yndede Postvogn derpaa Veien. — Jeg kom ganske rigtigt til Southampton og traf Sir William Ogilvies Vogn og i den to af hans yngre Døttre, der ventede mig i Nærheden af Portlands Hôtel, rede til at bringe mig til hans Gaard, ikke langt fra Netley Abbedies berømte Ruiner. De to unge Damer, Miss Ogilvie og Miss Caroline Ogilvie, fortalte mig paa Veien, at de endnu ikke havde tilendebragt deres Opdragelse i Bath; men de haabede, at næste Aar, ved Hjelp af Privatlærere naar de havde forladt Skolen, skulde denne vigtige Forretning være overstaaet. Paa hele Hjemveien, mærkede jeg, at de tænkte ikke paa Andet, end hvorledes de bedst skulde faae Papa overtalt til at lade dem invitere en Skoleveninde af dem, Isabella Deane, ud til dem i Ferien. Denne Veninde var en ung Pige fra Ostindien, og de beklagede, at hun i modsat Fald vilde komme til at sidde hele Tiden indespærret i den gamle Skolestue i Bath, uden andet Selskab, end deres strænge gamle Gouvernante, Mad. P., og hendes Skjodehund. — „Hvor det maa have været frygteligt for hende,“ sagde Miss Ogilvie, „at see os Alle tage bort, den ene efter den anden, uden at nogen Ven eller Frænde kom for at hente hende! Jeg lovede hende, at jeg vilde bede Papa invitere hende herud, stakkels Pige! men han seer saa suur ud, at jeg ikke har havt Mod til at gjøre det, især da — —“ her standsede hun. — „Jeg er bange for, at han er paa Veie til at faae et nyt Anfald af sin Podogra; han er saa irritabel,“ afbrød den yngre Søster hende, „og nu, da Søster Talbot er her, og hendes Mand, og lille Fanny, og al denne Barselcommerts ovenikjøbet er i Vente, saa frygter jeg for, han aldrig giver sit Samtykke til, at stakkels Belle kommer her.“ — „Jeg vil imidlertid prøve derpaa imorgen, det har jeg fuldt og fast besluttet,“ sagde den ældre Søster. „Hvad Plads optager vel stakkels Belle? Hun kan dele Seng med mig, eller hun kan faae det lille grønne Kammer ved Siden af Dit — hun maa komme. Hvad Ret have vore gifte Søstre til at komme her og gjøre Papas Huus til et Hospital?“ — „Tys, Thea, for Himlens Skyld!“ afbrød den klogere Caroline hende, idet hun kastede et Blik paa mig, „det er os jo til enhver Tid en stor Fornøielse at see Søster Talbot og vor Svoger Pastoren: han er just min Favorit, han skriver saadanne deilige Vers, de er kuns lidt for alvorlige, og han rider og kjører ud med os, og Alt det; og hvad lille Fanny angaaer, saa er det jo et velsignet Barn, ret vores Kjæledægge.“ — „De ere meget brave allesammen,“ udbrød den halsstarrige Miss Ogilvie; „men jeg holder dog mere af Belle Deane, end af dem Alle tilhobe.“ Et nyt advarende Vink fra Miss Caroline; og der paafulgte en lang Taushed, som endelig blev brudt af den ældre, der, det hun fæstede sine Øine paa Netley Abbedie, som nu hævede sig for os, udbrød: „O, hvor Belle vilde glæde sig ved at tage en Skizze af den Ruin; og hvilke yndige Vers hun vilde gjøre over den, og over vor smukke Bugt, Mollerne, Bækken, og — hun maa, hun skal komme: dermed er det nok! Betty havde altid en eller anden ung Veninde, eller Andre hos sig!, og det havde Jane og Fanny, og det vil vi ogsaa have.“ Med denne faste Beslutning, der understøttedes ved et Bifaldsnik af den forsigtigere yngre Søster, kjørte vi op til „Plantagen“, som Sir William Ogilvies Gaard heed.

Hr. og Mad. Talbot og deres lille Pige („en af mine egne Børn“, som jeg sædvanlig kaldte dem, jeg havde givet den første Beklædning og Fodring), stode ved den store hvide Indkjørsels-Port, for at modtage os. Barnet bad om at kjøre med og Faderen satte det igjennem Vinduet ind til mig; vi kjørte nu op til Gaarden. Jeg var baade træt og hungrig, og trængte desuden til at komme lidt i Orden efter saa lang en Reise, forinden jeg lod mig see for Husets Herre, eller hvem der ellers kunde være der. De to unge Damer forbleve ligeledes i Vognen, og vi stege Alle af ved Huusdøren. Jeg kunde ikke tilbageholde et Smiil ved at høre hvor overmaade hurtigt den unge Miss Ogilvie begyndte at anvende sin Taktik mod Faderen, der kiggede ud af sit Studerekammer, da han hørte Vognen holde. Jeg saae efter mine Pakkenilleker og legede med den lille Fanny, saa at jeg hørte hvert Ord. — „Bedste Papa, Du veed hvor gyselig meget jeg holder af at tegne Landskaber, og Egnen heromkring er saa deilig! Naar Isabella Deane bare var her, hun kunde lære os hvorledes vi kunde tage smukke Prospecter af; kunde hun ikke, Caroline?“ — „Jo, det er vistnok!“ sagde den yngre Søster; „der er Ingen, som gjør det bedre end Isabella Deane.“ — „Og saa fortæller hun saadanne nydelige Historier; Allesammen om Hinduerne og Rajaherne, og hvordan man tæmmer Elephanter og gaaer paa Jagt efter Tigere, og spiller og dandser derovre. O kjære Fader, maa ikke Isabella Deane komme herud til os i Ferien?“ — „Vi har Mennesker nok her uden Isabella Deane, skulde jeg mene,“ mumlede Baronetten, i en intet mindre end venlig Tone, idet han nedlod sig til at give mig et kort Buk, da jeg gik igjennem Salen; men de unge Damer gav ikke Spillet for tabt; thi jeg hørte dem endnu blive ved at udbasune Isabella Deanes Roes medens jeg gik opad Trapperne; og jeg erfarede den næste Dag, at de, ved Hjelp af Bønner, Indvendinger, Argumenter og Overtalelser, i Forening med en Smule Mulerie, nogle Taarer og mange Kys, vare gaaede af med Seieren. — Isabella Deane skulde inviteres til at passere sex Uger paa „Plantagen“, og en Tjenestepige blev snart sendt til Bath, for at ledsage den unge Dame derned; Alt dette erfarede jeg af Md. Talbot, der forsikkrede mig, at det oprørte hende at see, hvor disse unge Piger løb af med hendes stakkels Fader. „Hun havde aldrig havt den Magt over ham. Stakkels ulykkelige Mand, nu ville de først rigtig støie Livet af ham! Nu bliver der tre, istedetfor to, og det paa en saadan Tid, da der netop burde være saa roligt som muligt paa Gaarden. Hun ønskede, at hendes ældre Søster, Fru Woolcut, vilde komme derhen og bringe Alting i god Orden; thi da hun var saa godt gift og havde Alting saa pænt og elegant inden Døre, saa vilde det, hun sagde, nok blive hørt; „men

hvad mig angaaer," tilføiede hun fortroligt, „saa er det Bedste, jeg kan gjøre, at undvige al Indblanding — al Kiv; min Mand paastaaer ogsaa altid, at jeg ikke skulde blande mig i mine Søstres Sager; det gjør han aldrig, og derfor holde de ogsaa saa meget af ham. Hvor det dog ere nogle flygtige, letsindige Taabenakker! altid skal de have ham til at kjøre med dem, til at ride med dem, og spadsere med dem og skrive Vers til deres Stambøger; det er meget ubehageligt, det kan De troe, Md. Griffiths; naar de er hjemme, kan jeg aldrig have min Mand en Time for mig selv; og naar jeg nu kommer til at ligge, saa er jeg bange for, at det bliver meget værre. O hvor jeg afskyer saadanne store kaade Tøse! Nei, see en=engang, Md. Griffiths! der er de nu, og løbe omkring med min Mand paa Jagt efter Sommerfugle ude paa Plainen: jeg skal, min Gud, gaae ned og læse ham hans Text for de Bornestreger — en Præst, nei! det er ikke til at holde ud." — Og borte var hun, og førte den gode Pastor bort med sig til en anden Ende af Terrainet, idet hun upaatvivlelig holdt ham en om ægteskabelig Fore=læsning paa Veien.

Det vil her være et ikke upassende Sted til at give en lille Skizze af Husets Herre, Sir William Ogilvie, der optræder som Helten i denne Fortælling, omendskjøndt han alt er Bedstefader og ikke aldeles fri for Podagra og for den Irritabilitet i Gemyttet, som finder Sted under denne adelige Sygdoms Udrugningstid, som de kalde det. — Sir William Ogilvie var hvad Damerne vilde kalde „en meget kjøn Mand"; men derhos en Philosoph, skjøndt ingenlunde af de værste. Han var høi og velproportio=neret, havde en frisk Couleur, regelmæssige, smukke Ansigts=træk og holdt sig rank som en Livgardist; kold og fornem i sit Væsen, lod han sig ikke let bevæge til Latter, og han bildte sig ind at være den bedste Landsdommer i England. Han havde endogsaa udgivet en Brochure, indeholdende en Undersøgelse om Landskatternes Forhold i England og Wales, og med stor Klarhed og éclat afgivet sin Er=klæring angaaende sit eget Grevskab for en udvalgt Commit=tee af Overhuset, i hvilken Anledning Grevskabets Gentle=men havde subscriberet og foræret ham et Sølv=Service. For Øieblikket var han beskjæftiget med at skrive en ny Brochure, som gik ud paa en Revision af Jagtlovene, da han ansaae det som en Vanære for Aristokratiet, at en Hare, Fasan eller Agerhøne aabenlyst kunde kjøbes hos enhver Vildthandler. Han gjorde sig aldrig familiær med sine Børn; men var ikke desmindre en meget øm Fader, og meget tilgængelig for en Smule Smigren og Kjælen, hvilket hans to yngste Døttre for ikke længe siden havde opdaget, saa at de brugte disse smaa Kunster saa ofte som de fandt det tjenligt; som vi have seet, til stor Fortrædelighed for Mad. Talbot, der erklærede: „Hun havde aldrig i sit Liv vovet at smigre sig ind hos Papa som de Tøse nu gjorde, og det undrede hende, at han kunde taale det; men de vidste godt hvad de gjorde, det var tydeligt nok; og hvad det angik, saa vilde hun nu ogsaa give sin lille Fanny et Par smaa Lectioner i samme Kunst, og see om hun kunde kjæle sig et Pianoforte til hos Grandpapa, da det kjære lille Barn snart skulde be=gynde paa at lære Musik." For at iværksætte denne roesværdige Plan, lærte hun af al Magt det stakkels Barn at synge: „Lille Bo=peep" og „Stakkels Cock Robins Lev=net og Død", og instruerede Tøsen i hvorledes hun skulde krybe op paa Sir Williams Knæ, fremlæspe sine smaae Kunststykker og fortælle ham: „Fanny synge for Grand=papa mange deilige Sange, naar lille Papa vilde kjøbe hende et pænt nyt Pi—, Pi—, Pi—". Det sidste svære Ord kunde hun ikke huske; men hendes Moder soufflerede hende og gav sig i det Samme Mine af at skjænde lidt paa hende, fordi hun var saa paahængende. Kunstgrebet lykkedes, Sir William lovede, at hvis hun kunde lære at synge: „Chevy Jagt" og "Rule Britannia", skulde hun faae et af Wornhams bedste Instrumenter; og dermed var den Sag paa det Rene. Saaledes nyde Børn deres første Underviisning!

(Fortsættes.)

Theatret.

Som bekjendt er det en af Scribes Hovedpassioner, i sine Lyst=spil at spøge med, ja endog latterliggjøre den romantiske Kjærlig=hed, som nu i Aarhundreder, af alle Landes Poeter, uantastet er brugt som Vehikel for deres Digten og Tragten. Saalænge denne Bestræbelse ikke gaaer længere, end at den yttrer sig i en, om ogsaa stundom lidt vel dreven Spøg, som f. Ex. i „Den første Kjærlig=hed", „Enten elskes eller doe" o. s. v., kan denne Nailleren maaskee endogsaa hæve sin ret gode Side, idet den danner en ikke aldeles unødvendig Modgift til den søde Gift, som det ubevæbnede Hjerte saa let kan indsuge, selv af Poesiens yndigste Blomster. Langt videre er Scribe imidlertid gaaet i: „**Fornuftgiftermaalet**", som i denne Tid igjen er bragt paa Repertoiret, idet han heri ikke blot har bestræbt sig for at vise, at den første opblussende Følelse i der ungdommelige Hjerte ligesaa vel er Tidens Vexlinger underkastet som de fleste menneskelige Lidenskaber, naar den nødvendige Næring savnes; men tillige troet at kunne godtgjøre, at selv en alvorligere, dybere Følelse er istand til at bukke under for Fornuftens Herre=domme. Men det er her gaaet Scribe som det i Almindelighed gaaer alle Forsvarere af Paradorer: han har skadet sin Sag mere end gavnet den. For at bekjæmpe et ungt qvindeligt Hjertes op=blussende Kjærlighed, har han været nødt til at vælge saadanne Forhold, der vel gjøre hendes endelige Valg til et **fornuftigt** Valg, men ingenlunde fordi **Fornuften** hos hende **besejrer** Kjærligheden, men fordi de stedfindende Forhold aldeles maae **tilintetgjøre** denne. Havde Scribe i **Edvard** vist os en **værdig** Gjenstand for Maries Kjærlighed og desuagtet faaet os til at indsee, at det, at fraside sig ham og vælge en Anden, var det Eneste, der virkelig var istand til at begrunde hendes Fremtids Lykke, da vilde hendes Valg vist=nok kunne kaldes et „Fornuftgiftermaal", i den Betydning, Forfatteren vil, det skal tages. Men dette er jo ingenlunde Tilfældet. For at svække hendes Lidenskab, har han ikke blot stillet denne ligeoverfor den varmeste Taknemmelighed for en uforglemmelig Velgjørerinde; men han har, i Følelsen af, hvor svag denne Modsætning vilde være for et elskende Hjerte, vist os i hendes Hjertes Udvalgte et ganske almindeligt, letsindigt ungt Menneske, der ikke her for første Gang leger med de helligste Følelser. Hertil kommer, at han i Ludvig, der skal erstatte denne ungdommelige Elsker, har skildret os en høist agtværdig, ja endog en elskværdig Charakteer. Man vil maaskee indvende, at disse Omstændigheder ingen Indflydelse kunne have paa Marie, der ikke bliver rigtig bekjendt med dem, førend

Offeret alt er bragt. Men for det første beviser denne Indvending kun, at dette saakaldte Fornuftgiftermaal altsaa egentlig kun er et Offer, der bringes en Taknemmeligheds-Følelse, som hos Marie er saa stærk, at den kan besejre alle Hensyn, og dernæst asbeviser den ikke den Erkjendelse, Tilskueren er kommen til, at det ikke er Fornuften, der her besejrer Lidenskaben. Thi det har været Scribes Hensigt at vise, at Fornuften **kan** besejre Kjærligheden og at det leder til det Gode naar den gjør det. Men da han ikke kunde bevise dette ved at lade os see et Ægteskab fuldbyrdes, der ingenlunde er en Følge af Fornuftens Stemme, men som vi for et Øieblik ville antage at være det, saa maa han i de stedfindende Forhold give Tilskueren en Garantie for, at dette Ægteskab virkelig vil kunne henregnes til de lykkelige. Men nu ere jo disse Forhold saaledes, at de aldeles maae tilintetgjøre den Lidenskab, Marie nærede, idet at Gjenstanden for denne, tydeligt og klart, strar efter hendes Ægteskabs Fuldbyrdelse, vises hende og os som en aldeles Uværdig, der har hyklet en Følelse, som enhver smuk Pige før og efter hende har indgydt og vil indgyde ham. Derimod erfarer hun, at Ludvig, den Mand, hendes Fremtid nu er knyttet til, ikke blot er en høist agtværdig Charakteer; men at han endogsaa længe har næret en oprigtig Kjærlighed for hende, og Forf. tager saaledes selv sin Tilflugt til en Følelse, hvis Magt han vil bekjæmpe, men hvortil han dog maa bruge den selv som sin Allierede. Skjøndt Scribe saaledes langtfra ikke har været istand til at udvikle den Idee, som foresvævede ham, og som udtaler sig i hele Planen af dette Stykke, saa har han dog ved sit uomtvistelige rige Talent vidst at tilveiebringe en stor dramatisk Effekt, der især ved Skildringen af Maries interessante Charakteer maatte blive af megen Virkning. — Det er især Udførelsen af denne, der for en halv Snees Aar siden, ved dette Stykkes første Fremtræden paa vor Scene, skabte dets Lykke. Den, der dengang saae Md. **Nielsen**, med al sin ungdommelige Ynde, dybe Følelse og elskværdige Qvindelighed gjengive denne Maries romantiske Charakteer, vil lettelig tilbagekalde i sin Erindring noget af det Skjønneste, den danske sceniske Kunst har at opvise. Det var derfor sandelig ingen ringe Opgave for denne Rolles nuværende Fremstillerinde at tilfredsstille de Fordringer, en saadan Forgjængerinde havde fremkaldt. Men heldigviis besidder Theatret i Jfr. **Ryge** en Skuespillerinde, der, naar vi undtage saadanne Hensyn, som Forskjelligheden i Individualiteten maa lade utilfredsstillede, her fuldkommen opfylder selv de strængeste Fordringer. Hendes Spil vidner heeltigjennem om et dybt Studium og Fortrolighed med Rollens Aand, og enkelte Partier i hendes Udførelse bære Fuldkommenhedens Stempel. Saaledes navnligen hendes Svar til Generalen: „Saa vil jeg dog **see ham**", og Oplæsningen af hendes Velgjørerindes Brev, en Opgave, der hører til de vanskeligste at løse, da Maries spændte Sindsstemning her saa let kan forlede Fremstillerinden til at gjøre **for** meget af det, hvorimod den Omstændighed, at Brevets Indhold jo endnu er hende ubekjendt, kræver en betydelig Moderation i Udtrykket, hvilken Jfr. **Ryge** fortræffeligt vidste at vedligeholde. At den store Virkning, Fremstillerinden i denne Scene vidste at fremkalde, ikke lydeligt udtalte sig ved Bifaldsyttringer, troe vi, snarere at geraade Kunstnerinden til Ære end til Disfaveur. Naar Opmærksomheden i den Grad er spændt, som her var Tilfældet, da er det vistnok langt ærefuldere at vedligeholde en dyb, uafbrudt Taushed, end fremkalde Bifaldsyttringer, som den, der med sin udeelte Opmærksomhed hænger fast ved Illusionen, ikke kan tage Deel i. Mindre heldig forekom os Slutningsreplikken, maaskee tildeels fordi Rollens forrige Fremstillerinde her saa levende stod os for Øie. — Ogsaa Edvards Rolle havde i Hr. **Ferslew** erholdt en ny Fremstiller. Ligesom Hr. **Holst** ved dette Stykkes Fremkomst endnu manglede den Routine, der er en saa nødvendig Betingelse, især for dette Rollefag, saaledes er det ogsaa Tilfældet med nærværende Begynder. Der er imidlertid Meget i Hr. **Ferslews** Spil, som roser Anlæg for dette Fag; især vidner hans Diction om en god Skole. Det er fornemmelig i Stillingerne og Udfyldelsen af Pauserne, at Mangel paa Øvelse viser sig, og vi tvivle derfor ikke paa, at Theatret jo i Hr. **F.**, naar han faaer Leilighed til at øve sit Talent, vil erholde en ret brugbar Skuespiller netop i et Rollefag, som for Tiden hos os saa høiligen trænger til at doubbleres. — Ogsaa den høist morsomme Repræsentation for et lykkeligt Toffelregimente var nyt besat. At Hr. **Phister** gav os et ganske andet gjennemført komisk Billede af den i al sin huuslige Ulykke saa lykkelige Ægtemand, end dennes tidligere Fremstiller, Hr. **Enholm**, derpaa behøve vi vel ikke først at gjøre opmærksom. Hans værdige Ægtehalvdeel (som hiin Tid udførtes af Stykkets Oversætterinde Md. **Thomsen**) var bleven Jfr. **Petersen** til Deel. Hun gav os et meget morsomt Billede af en ægte Toffel-Dronning; kun havde vi ønsket, at hun hist og her ogsaa havde vist os lidt af den Godmodighed, som er saa nødvendig for at en saa svag Skabning som hendes Mand ikke skal finde sit Aag utaaleligt, istedetfor at føle sig lykkelig derved, og dette gjør den gode Forpagter virkelig. — Generalen havde beholdt sin forrige ypperlige Fremstiller, **Dr. Ryge**, og der skulde vel ogsaa ledes længe, førend man fandt en værdig Efterfølger til en saa mesterlig Udførelse. Det Samme var Tilfældet med Hr. Instructeur **Nielsen** som Ludvig Haller. Menneskет og Krigeren skildres af ham lige elskværdige, saa at ikke det mindste af de mange smukke Træk, hvormed denne Charakteer er udstyret, bliver ubenyttet. Det skulde virkelig være høist besynderligt, om ikke en saa elskværdig Personlighed hos en saa aandsbeslægtet Charakteer som Marie, skulde i største Hast kunne forvandle det koldeste Fornuftgiftermaal til et Inclinations-Partie.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(4—10 Marts.) **Sundtolden** udgjør i denne Tid en stagende Artikkel i de Stockholmske Blade. Man veed, at Stockholms Kjøbmænd for en Tid siden indgik med en Petition om Sveriges Befrielse for denne Told, eller Løskjøbelse derfra; nu have de indgivet en ny Petition, hvori de anholde om — at erholde tilbagebetalt, hvad de formeentligen have **betalt formeget i Sundtold**, at regne fra Kielerfreden af, altsaa i de sidste 25 Aar. Dette for**meget Betalte** hidrører, sige de, fra at Tolden er beregnet efter de for mange Tider siden indførte saakaldede Usancer, og saaledes paa mange, især Colonialvare, efter en langt høiere Værdi, end den, hvori disse Vare nu staae. Vi kjende for lidet til Sundtold-Tarifen og til Toldkammerets Beregningsmaade til at vi enten skulde kunne bekræfte eller modsige dette; men vi skulde meget feile, om ikke Danmark ved Wiener-Congressen blev garanteret Sundtolden netop saaledes som den da blev opkrævet, d. v. s. efter de samme Usancer, som endnu tages til Norm derfor — — og der vil da, efter al Sandsynlighed, ligesaalidet kunne reflecteres paa Stockholmernes sidste Petition som paa deres første. — **H. Hertz** har i et smukt tydsk Digt i „Berlings Avis" anraabt vore Brødre i Hertugdømmerne om ogsaa fra deres Side at række de vandlidte Jyder en hjelpsom Haand. Hvis imidlertid ei allerede en endnu stærkere Opfordring dertil er udgaaet fra „Slesvig-Holstenernes" egen Humanitets-Følelse, betvivle vi meget, at en dansk Poets Apostrophe, selv paa Tydsk, vil kunne virke paa dem. Dog, naar vi erindre os, hvilket kraftigt Vidnesbyrd de for lidet over et Decennium siden, i et aldeles lignende Tilfælde, modtoge paa deres danske Brødres beredvillige Hjelpsomhed og Godhædighed, vilde det være en Fornærmelse at drage deres Redebonhed til Gjengjeld i Tvivl her, hvor der endog kunde være Tale om moralsk Forpligtelse. Og en dobbelt Fornærmelse, naar vi see hen til de mange ædle og stolte Ideer, deres patriotiske, af national Selvfølelse besjælede Publicister saa ofte have udtalt, og stadigen gjøre gjeldende i deres Landsmænds Navn og Aand, og som dog umulig kunne være et tomt Mundsveir, ufrugtbare i Gjerningen. — Den offentlige Collect for de Vandlidte har allerede heri Staden indbragt imellem 13 og 14,000 Rbd.; og der mangler endda endnu Resterne for enkelte af Stadens Qvarterer. — I Torsdags Aftes hændtes i Skuespilhuset ved Opførelsen af „Den sorte Domino" den vistnok ualmindelige Scene, at en af de Partihavende, Hr. Balletmester og Solodandser **Bournonville**, forlod Theatret inden han havde tilendebragt sit Partie, og ikke var at formaae til at udføre Slutningen af samme. Aarsagen hertil var, at det Bifald, hvormed hans Solodands ogsaa denne Aften optoges, flere Gange ledsagedes af en fra nogle enkelte Personer udgaaende lydelig Hyssen. Idet man ikke kan andet end i høi Grad misbillige den nævnte Adfærd fra Hr. **Bournonvilles** Side, fortjene paa den anden Side de Yttringer af en Kabale, som hiin Aften vakte denne Kunstners Indignation, ikke mindre Dadel og offentlig Paatale; og det saameget mere som de udelukkende skulle hidrøre fra nogle til den militaire Stand hørende Frigjængere i Hofparquettet, altsaa fra Personer, der mindst have Ret til at gjøre deres Stemme gjældende, allermindst, som her var Tilfældet, **imod** det hele betalende Publikums.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 17de Marts 1839. Nr. 11.

Indhold: Prolog, af – ? –. — Isabella Deane, fortsat. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Prolog.*)

Der gaaer en forunderlig Ironi
Igjennem vort Livs Digten og Færden,
Der spotter med denne brogede Verden,
Og danner Contraster af Sympathi.
Hvor ofte har midt i Glædens Ruus
En tragisk Genius grebet i Hjulet, —
Et Luehav, kunstigt i Gnisten skjulet,
Nedstyrtet Tusinders Haab i Gruus? —
Og omvendt, — hvor Nødsel og Jammer drog,
Og Ødelæggelsen dybt sig præged',
Hvor ofte har der det Saar, de slog',
Med Spog og Smiil man atter læget? —
Og saaledes her! – En uendelig Smerte
Har lagt sig om tusinde Brødres Bryst,
Og vi, — vi læge det blødende Hjerte,
Ved muntre Feste, ved Spog og Lyst!

Selv Fader **Holbergs** muntre Billed',
Med det skjelmske Blik og Satirens **Piil**,
Skal møde Taaren, som hissет trilled'
Og torre den bort med Lunets Smiil! —

Et saadant Billed for Dem fremstaaer; —
Skjøndt tegnet for over et hundred Aar,
Vil snart dog et flygtigt Blik Dem røbe
Vi rammes af samme Satirens Svøbe:
At **endnu** gjentages med Skrift og Blade,
Ifølge Forordning af ni og halv fems, —
Hvad **dengang** spøgte her i vort Hjems
Sig velbefindende Ravnekrogiade;
At mangen **Philemon** fornægte maatte
Det Blik, hvormed han seer klart sin Tid,
For aldrig at fristes meer til at blotte
Saa mangt et jammerligt **Individ**;
At hiin Tids servile **Rosiflenger**
Man ypperligt har conserveret her;
At endnu, som dengang, lidt **Tydskhed** hænger
Ved mangen besnurbartet Militair;
At, skjøndt hos os man i den Grad frygter
For det, hvorover man hissет leer,
Saa at, for reent at udrydde **Rygter**,
Men stundom **Facta** i et Rygte seer,
Dog Rygtesmedenes hvasse Tunge
Har vidst at smitte med giftigt Nid
Den Smule Frihed, den danske Lunge
Har qvæget sig ved i vor qvalme Tid.

Ja, Meget af det, der, frækt og daarligt,
Snart baaret til Skue, snart listigt gjemt,
Af vor Tid bliver betragtet **alvorligt**,
Har **Holberg** revset med vittig Skjemt!
Men Meget maa ændres i Tid og Rum,
For **alle Daarskabers** samlede Knippe,
Der svømmer paa Tidens Bølgeskum,
Vil lide **Skibbrud** paa **Sandheds Klippe**!

Saavidt om vor **Hensigt**! — om **Midlet**
jeg tier;
De veed, at den Kraft, der forsøges af **Hver**,
Er kun en Skjerv, som forener sig **her**
Med Offret, **De selv** til Ulykken vier!

— ? —

*) Fremsagt ved Opførelsen af Holbergs „lykkelige Skibbrud", til Privatforestillingen d. 7de dennes for de Vandlidte i Jylland.

Isabella Deane.

(Fortsat.)

Der var et lille Kabinet, som stødte til det Værelse, hvor Sir William røgtede sit Kald som Øvrighedsperson, og som kun var adskilt derfra ved en Glasdør med et grønt Gardin for. I dette Kabinet, der var fuldt af juridiske Bøger ɔc., bad Md. Talbot mig undertiden komme ind, for at vi der kunde sidde og more os ved at høre paa nogle af de mærkelige Sager, som forelagdes hendes Fader. Jeg lagde Mærke til, at han stedse var ualmindelig streng hvor det angik en Overtrædelse af Jagtlovene paa hans eget Territorium, og meget mild mod de stakkels unge Fruentimmer, der undertiden kom for hans Forum, fordi de havde viist sig altfor eftergivende mod deres Elskere, og hvis blussende røde Ansigter og andre Kjendetegn røbede, at de sandsynligviis vilde komme til at forøge Fattigskattens Byrder. Faa Dage inden Md. Talbot kom til at ligge, indtraf et Tilfælde af den sidstnævnte Art, som jeg har optegnet mig. — Der var en usædvanlig Tummel i Huset, da det unge Fruentimmer, der havde forseet sig, blev, meget imod sin Villie, bragt for Sir William; alle Pigerne stode og hvidskede sammen i Grupper; og idet Md. Talbot og jeg traadte ind i det lille Bibliothek, fandt vi Pladsen allerede besat af Tafeldækkeren Wilmot og Tjeneren Thomas, der, da de saae os, skyndte sig ud af Kabinettet, idet de stammende bade om Forladelse for den Frihed, de havde taget sig. — „Hvor det er en smuk Pige!" sagde Md. Talbot til mig, idet vi kiggede ind bag det grønne Gardin; „hvor det er en Synk at see hende saa ulykkelig! Hun er nærved at synke i Jorden af Skam; men tys! lad os høre hvad Fader siger." — „Naa, Barn," sagde Dommeren; men hans Stemme var hverken barsk eller uden Medfølelse; „naa, Hun har bragt sig i en net Forfatning, istedetfor at Hun, med det taalelige Ansigt, Hun har, nok kunde have skaffet sig en bedre Skjæbne. Indseer Hun nu, hvor dumt

Hun har baaret sig ad, for ikke at bruge et værre Udtryk? Jo, det er et kjønt Marked, Hun har solgt sine Vare paa! Hvem er den Slyngel, som har bedraget Hende, Peggy Hawkins?" — Intet Svar — fra den Ulykkeliges Bryst hævede sig kun Suk og Hulken — hun svømmede i Taarer, og skjøndt hun med begge Hænderne søgte at skjule sit Ansigt, trillede dog store Draaber frem mellem hendes Fingre. Sir William rykkede frem og tilbage i sin Stoel, og syntes i Forlegenhed med hvad han videre skulde sige; den Retsbetjent, der havde bragt hende, paatog sig imidlertid Uleiligheden: „Den uforskammede Tøs vil ikke svare et Ord, Eders Herlighed; maaskee en Smule eensomt Fængsel kunde lære hende at komme til Mæle igjen. Skal jeg føre hende bort, Sir William?" — „Vil Han lære mig mine Pligter, Karl?" svarede Dommeren. „Seer Han ikke, at den stakkels Pige er nær ved at qvæles af Graad? Skjænk et Glas Viin, Sudbury," henvendte han sig til sin Skriver, „og giv hende det; ræk hende en Stoel! Omendskjøndt hun har handlet meget ubesindigt, saa er hun ikke den første, og vil vist heller ikke blive den Sidste, der gjør det; hun angrer nu sin Forseelse og jeg agter hendes Følelser. Nu, sæt Sig ned, Peggy Hawkins, og sig mig Alt. Naa, Barn, Hun er ikke den Første, der har syndet. Det er en Forseelse, der er ligesaa gammel som Moder Evas. Nu, hvad er det for en Slyngel, der har bedraget Hende?" — „Jeg tør ikke sige Eders Herlighed det," fremstammede den stakkels Pige endelig i en næsten uhørlig Tone; „han har handlet slet imod mig; men jeg kan ikke, nei, jeg kan virkelig ikke sige et eneste Ord, der kunde bringe ham i Ulykke." — „Hun er en dobbelt Taabenakke med sin Medlidenhed!" udbrød Sir William; men der laae ikke mindste Vrede i den Tone, hvori han sagde det. „Paa min Sjæl, hun er meget for god for ham, hvem han saa er." Derpaa vendte han sig til Retsbetjenten og spurgte, om han ikke havde nogen Mistanke om, hvem der havde forført Pigen? Skriveren og Retsbetjenten vexlede Diekast; og der indtraadte en dyb Pause. — „Hørte Han hvad jeg sagde?" spurgte Sir William igjen; men nu funklede der Vrede i hans Blik, og hans Røst var barsk og haard. — „Jeg troer nok, at jeg har en Gisning," svarede Betjenten, idet han grinede hen til Skriveren, der vedblev at skrive uafbrudt, bange for at løfte Hovedet iveiret og paadrage sig Dommerens Mishag. — „Hold op med de Abekatte-Ansigter, og tal ud af Skjægget," udbrød Sir William, idet han slog med Haanden i Bordet; den unge Pige faldt paa sine Knæe og Retsbetjenten holdt op med sit Minespil. „Hvor skulde Hr. Hinxman komme til at vide Noget om mig eller om min Ulykke, Eders Herlighed?" stammede den stakkels Peggy; „hvad han kan fremføre, er ikke værdt, at Eders Herlighed hører derpaa; lad ham derfor ikke sige hvad han engang vil komme til at svare for; — han har kun en løs Formodning, fordi —" — „Formodning, nei virkelig!" faldt Retsbetjenten hende i Talen. „Nu har jeg aldrig hørt Magen! Var det maaskee for Ingenting, at Hans Herligheds opsmækkede Taffeldækker hver Aften kom hen til Hendes Moders usle Hytte og bragte Hende Kager og Syltetøi, og Stads og hvad veed jeg Alt? Løs Formodning, nei har man hørt! Har jeg ikke holdt Die med Hende, Peggy Hawkins, for mange Maaneder siden, og sagt Hende, hvordan det vilde gaae? Har jeg ikke advaret Hende nok? Kunde Hun ikke nu have været en ærlig Mands Kone, istedetfor —" — „Er det sandt?" spurgte Sir William, med stigende Vrede. „Jeg vil have den Sag klaret tilbunds. Skaf mig den Karl, Wilmot, herind paa Dieblikket, han med sit dumtsmilende Fjæs og de pæne Silkestromper. Jeg skal lære ham — — saa, Krabat! Han har moret sig, hører jeg, med at forføre uskyldige Bønderpiger — paa min Eiendom! See paa den stakkels ulykkelige Skabning der, og bliv rød, hvis Han kan, over den Elendighed, Han har afstedkommet!" — „Jeg har ikke sagt et Ord," hulkede Peggy; „det er Altsammen kommet af Hr. Hinxmans Nag og Skinsyge. Eders Herlighed maa endelig ikke bryde sig om hvad han har sagt; han veed Intet." — Sir William tog ikke Notice af hvad hun sagde; men reiste sig heelt iveiret, og idet han bøiede Hovedet lidet, saae han stivt paa den stadselige Taffeldækker, der stod og legede med sin Uhrkjæde, støttende sig snart paa den ene Fod, snart paa den anden, idet han søgte at paatage sig en Fatning, han ikke havde: „Hvor længe har Han været hos mig, Wilmot?" spurgte Baronetten i en haard Tone. — „Omtrent i 4 Aar, Sir William; „og jeg har tjent Dem ærlig og tro — det veed De, at jeg har." — „Er Han fornøiet med sin Herre og sin Condition?" — „O, Sir William, hvor kan De spørge derom; der er ikke noget bedre Herskab til i Verden." — „Jeg haaber, at Hans næste Condition skal blive ligesaa god; thi hvis Han ikke paa Søndag lader lyse for sig fra Prædikestolen, for Ham og den Pige der, Han har forført, og som er mere værd end et Dusin saadanne hjerteløse Slubberter som Han, saa kan Han i dette Dieblik søge sig en ny. Mit Huus skal aldrig give den Person Tag, der forraader og forlader det Hjerte, der har sat sin Liid til ham og offret ham Alt." — „Og Sir William — hvis jeg nu vilde ægte Pigen?" spurgte Taffeldækkeren, idet han nærmede sig Peggy. — „Nu, saa kan Han blive i den Condition, Han har, og Hun — lad mig see; hvad kan jeg gjøre for hende? Kan hun godt vaske og stryge." — „Det kan hun, Sir William," bemærkede Retsbetjenten, der nu syntes meget bevæget; „og hun er saa vakker et Fruentimmer til at føre et Huus, som jeg nogensinde har seet." — „Saa skal hun boe i "The Fallows" Forpagtergaard, og jeg vil have indrettet et Vasterhuus der; og Han, Wilmot, kan ligge der med sin Kone: er Tingen saa klar? Thi der er en anden Sag, jeg skal have for, og jeg kan ikke spilde Tiden til Unytte." — „Gud velsigne Eders Herlighed!" udbrød stakkels Peggy, idet hun skjulte sit rødmende Ansigt paa Taffeldækkerens Skulder; — — tre Uger efter vare de gifte. Peggys Moder kom til hende medens hun laae; og jeg undlod ikke heller ved den Leilighed at yde lidt Bistand. Der ventede hende imidlertid endnu større Ære. Isabella Deane, den unge Pige fra Ostindien, — min Heltinde, — vilde være Gudmoder til Barnet, og da Velvillie altid smitter, fulgte Miss Ogilvie hendes Exempel — og

Alt dette syntes høiligen at glæde den modløse Wilmot, som daglig hørte Roes og Lovtaler over sin Kone og sit Barn, og begyndte at blive stolt af dem Begge.

„Og denne Isabella Deane, om hvem der allerede er talt saa Meget?“ spørger Læseren. — Jeg ønskede intet hellere, end at kunne fremstille hende ret lyslevende for Dem; men, gunstige Læser! den Pensel, der skulde give hendes Portrait, maatte først dyppes i den magiske Kilde over Skyerne, hvorfra de mangefarvede Dugdraaber faae deres glimrende Farver, stedse vexlende efter det Standpunkt, hvorfra de sees — nu grønne, nu purpurfarvede, nu orangegule, nu kun en Vanddraabe, nu alle Regnbuens Farver i Et. Denne unge, yderst spæde og ætheriske Pige viste sig aldrig som den Samme i to Minutter efter hinanden, og dog var hun fortryllende under enhver Afvexling; der var ikke den mindste Skygge af Affectation ved hende, men hun syntes alene at lade sig styre af de Instincter, eller Impulser, som uafladelig færdedes i hende. Nu legende, let som et Raadyr, i et andet Øieblik grædende over Andres Smerte, nu talende som et Orakel, og med en Sikkerhed, som vibrerede gjennem Andres hele Væsen med en ukjendt Sympathi, og talende om Ting, langt over en Engels Viden; derpaa overgivende sig til et saa phantastisk drillende Lune, at man skulde troe, hun hørte til Abeslægten. Hun hørte i Sandhed til det Ubeskrevne, til det Ubeskrivelige! Jeg har aldrig seet hendes Lige; men jeg vil fortælle hendes første Optrædelse paa „Plantagen“; thi jeg var just nærværende, da hun traadte ind i Salen der; og maaskee man da kan danne sig en Idee om hende. Hvad Miss Ogilvie og hendes Søster Caroline havde ahnet, indtraf. Sir William havde et Anfald af Podagra nogle Dage efter min Ankomst; og han lod Enhver vide det. Med sine Fødder indsvøbte i Flonel og sin smukke mandlige Figur indhyllet i en riig Sirtses Morgenslobrok, overgav han sig ganske til den uvelkomne Gjæst. Siddende i sin blaa Saffians Lænestol, med Fødderne hvilende paa en Ottoman, med Porcellainskar, Glas-Phioler og medicinske Afhandlinger stablede sammen paa et lidet Bord ved sin Side, lignede han snarere alt Andet end den himmelske Taalmodighed; selv lille Fanny legede i en Krog med sin Dukke og tilhvidskede den sine Befalinger eller Irrettesættelser, „bange for at forstyrre Grandpapa“; hans yngste Døttre vare, viseligen nok, gaaede af Veien for ham; og Hr. Talbot syntes, ved Vinduet længst borte, ogsaa at ponse paa at escapere; jeg var netop i Begreb med at hælde noget Medicin i en Skee til den knarvurne Invalid, da jeg idet samme hørte Lyden af en Vogn, som dreiede om ad Svinget op til Gaarden, og samtidig dermed, (saa forekom det mig idetmindste, thi saa hurtigt fulgte Virkningen paa Aarsagen) bad min Patient i en vranten Tone: at jeg strax vilde gaae ned og see at forhindre Skoletøsen (thi han formodede, at det var hende, der kom) fra at komme ind deri Værelset, førend han kunde blive bragt ind i sit Studerekammer, hvor han haabede, han, idetmindste paa en saadan Tid, kunde være sikker for at forulempes af Fremmede. Jeg gik for at røgte mit Ærinde, og fandt Isabella Deane i Armene paa sine to Veninder, som udbrøde i saa mange Exclamationer af Glæde og Beklagelse, saa mange Velkomsthilsener og Advarsler, saaledes blandede mellem hverandre, saa vage og saa uforstaaelige, at de end ikke kunde udtydes af En, der var begavet med en saa hurtig Fatte- og Tænkeevne, at hun mere maatte vække Tanken om en Peri, end om et Skolebarn. Hun stod aldeles fortumlet og kastede sine speidende orientalske Øine paa mig, idet jeg nærmede mig, som for at bede mig forklare hende hvad Alt dette skulde betyde. Jeg begyndte strax derpaa; men aldrig saasnart havde hun fattet, at hendes to Veninders Fader havde et Anfald af Podagra, førend hun klappede med sine to smaae hvide Hænder og raabte: „Jeg skal strax kurere ham! Lad mig paa Øieblikket komme til ham! Hvor det er en Lykke, at jeg har taget den med mig!“ Søstrene saae paa mig og jeg paa dem. Jeg saae et Smiil paa Hr. Talbots Læber, idet han nærmede sig med sin Kone, et Smiil af Forundring over den Begeistring og Tillidsfuldhed, der viste sig hos en saa ung og spæd Skabning, blandet med kjendelig Beundring af hendes Skjønhed og Livlighed. „Hvor er min lille Juveelæske? Den i det østindiske Futteral?“ spurgte hurtigt den lille Skjønne, i den bydende orientalske Tone, som er bleven den anden Natur hos Enhver, der har levet i Ganges's og Hindus Land. „Der ligger den jo lige for Eder!“ vedblev hun, „o, vær saa god at tage den ud af Hylsteret; — naa, hvor er mine Nøgler? O, her, i min Ridicule! — Kjære Pigebørn, viis mig nu hen til Eders Fader!“ — Jeg tilstaaer, at jeg var bleven saa frapperet over hele denne Scene, at jeg slet ikke længer tænkte paa Sir Williams Forbud. Denne Isabella Deane syntes at drive Alt afsted foran sig; jeg fulgte mekanisk efter de Andre, idet Miss Ogilvie viste os Veien ind i Salen.

(Fortsættes.)

Theatret.

Vort Theaters Repertoire har i den sidste Tid ikke frembudt Andet end hyppige Gjentagelser, for det meste af Bagateller. Især har Vaudevillen „Nei“ vidst at skaffe sig en stadig Plads derpaa og dette lader ogsaa til at blive Tilfældet med den Vaudeville-Monolog, som Hr. Phister morede sit Publikum med til sin Aftenunderholdning, saa at Publikums Bifald snart, efter Vaudevillefforfatterens Ønske, i Ordets egentlige Forstand er reduceret til „Ja“ og „Nei“. Da saaledes Theatrets Præstationer ikke tilbyde noget videre behageligt Stof for Underholdning, kunne vi saameget mindre nægte os den Fornøielse endnu engang at dvæle ved Erindringen om den herlige Nydelse, Virtuosen Kellermann atter afvigte Søndag skjænkede sine talrigt forsamlede Tilhørere. Hr. K. havde dennegang, formodentlig forsætligt, valgt saadanne Sager, som ikke blot behage ved det sjælfulde Foredrag, men tillige give Leilighed til at udvikle en høiere Kunstfærdighed. Vi kunne let indsee, hvad der har bevæget Kunstneren til et saadant Valg, skjøndt vi ikke kunne nægte, at det havde været os kjærere, om han havde tilsidesat disse Hensyn, og dennegang, som hidtil, foretrukket det Skjønne for det Vanskelige. Den magiske Virkning, Kellermann tidligere har vidst at udøve over Tilhørerne, udeblev derfor ogsaa for en Deel indtil det sidste Nr., hvor Kunstneren atter fandt Leilighed til at udfolde hele sit eiendommelige Genie. Det var derfor ikke at undres over, at Publikum ogsaa dennegang hædrede ham ved at kalde ham

frem, og han lønnede denne Opmærksomhed rigelig ved at takke derfor med nogle af sine deiligste Toner. Vi tilstaae oprigtigt, at vi sætte Foredraget af denne simple Schweitzermelodie høiere end Udførelsen af de meest halsbrækkende Passager, og den Begeistring, der ved dens Slutning bemægtigede sig det hele Huus, er os Borgen for, at vi ikke ere ene om denne Mening. Vi mindes sandelig ikke nogensinde at have hørt noget mere henrivende, end **Kellermanns** Foredrag af cantabile Satser, og om vi end vilde gjøre os Umage for at samle alle de smukkeste Talemaader, hvormed man ved saadanne Leiligheder er vant til at udtrykke sin Beundring, vilde vi dog kun derved høist ufuldkomment udtrykke den Virkning, han ved en eneste lille, simpel Melodie ved at fremtrylle. — Ogsaa denne Gang nød Kunstneren en, tildeels fortrinlig, Understøttelse af vore bedste Kunstnere og Kunstnerinder. Saaledes fremsagde Fru **Heiberg** Chr. Winthers smukke Træsnit: „Asbjørn og Thora" — og Kunstnerindens Navn er allerede Borgen for, at Alt hvad Kjærlighed til Kunst og Poesie formaaer at fremkalde, ogsaa aabenbarede sig i hendes Opfatning og Gjengivelse af dette Digt. — Ogsaa Md. **Simonsen** vandt og fortjente den meest levende Erkjendelse, saavel for Udførelsen som for Valget af det smukke Nr. af Meyerbeers her endnu ubekjendte, skjøndt forresten alt verdensberomte Opera: „Huguenotterne". — Mindre tilfredsstillende var denne Aften Hr. Instruct. **Nielsens** Fremsigelse af Schillers ved Hartmann saa smukt melodramatiserede Digt: „Der Taucher". At Hr. N. er i Besiddelse af alle de Evner, der udfordres til at være en udmærket Declamator, derpaa har Publikum havt saa mange gyldige Beviser, at det neppe behøver at gjentages. Men vi tillade os at formene, at det ikke er nok at medbringe disse store, beundringsværdige Evner, naar Publikum ikke tillige seer Frugten af de ivrigste Bestræbelser for at benytte dem til Frembringelsen af et fuldendt Kunstværk. Det er heri, at Fru **Heiberg** staaer som et uovertruffet Mønster paa vor Scene. Det vilde uretfærdigt at nægte, at andre Kunstnere, hver i sin Retning, ere i Besiddelse af Talenter, der kunne rivalisere med den nævnte Kunstnerindes; — men denne samvittighedsfulde Anvendelse af disse Evner, denne aldrig tilsidesatte Opmærksomhed saavel for sin Kunst som for det Publikum, der glæder sig ved dens Udøvelse — denne Pietet for Digternes Værker, der ved hendes Haand ret paatrykkes Fuldkommenhedens Stempel — Alt dette er det, der saa hæderligt udmærker denne aldrig for høit paaskjønnede Kunstnerinde. Men det er disse Hensyn, som vi ikke sjelden see hos Hr. Instructeur N., om ikke ganske tilsidesatte, saa dog ikke tilborligt paaagtede. Erkjendelsen af hans rige Talent lader ham selv stole for meget paa dets øieblikkelige Virkning — han glemmer for ofte, at det ikke er saameget Kunstneren, man ønsker at see, som hans Præstationer. Dette var navnligen dennegang Tilfældet ved hans Fremsigelse af det nævnte Melodrama. Den savnede næsten heelt igjennem den Correcthed, som Hr. N. saa ofte har vist, at han veed at gjengive et Digterværk med; og en temmelig Grad af Usikkerhed var hist og her kjendelig. Det vilde være os let at nævne flere Exempler paa, at Hr. N. just ikke havde anvendt megen Eftertanke paa det nævnte Digt; men da vi ikke tør gjøre Regning paa, at ret Mange have fulgt Fremsigelsen med en saa stadig Opmærksomhed, vilde dette være et spildt Arbeide. For Kunstnerens egen Skyld ville vi blot nævne det fjerde Vers:

„Doch Alles noch stumm bleibt wie zuvor" ꝛc.

Dette begyndte Hr. N. meget rigtigt, overeensstemmende med Componistens Maleri, med en blid, venlig Modulation i Stemmen. Men det kan dog neppe være rigtigt at vedblive hele Verset i denne samme blode, sødlige Toneart? Digteren skildrer sin Helt som

— „ein Edelknecht, sanft und keck,

— — — — — — — — — —

Und den Gürtel wirft er, den Mantel weg,
Und alle die Männer umher und Frauen
Auf den herrlichen Jüngling verwundert schauen;

Hele denne Strophe holdt Hr. N. i den ovenangivne blode Toneart, skjøndt Characteren her unægtelig kræver en betydelig Afvexling. At der etsteds indtraf en heel Standsning, var derimod ikke Hr. N's Skyld, men derimod Anførerens, saa at der er al Grund til at formode, at man just ikke har været altfor samvittighedsfuld med at prøve det omhandlede Nummer, der forresten not fortjente en omhyggeligere Behandling. — Hr. **Faaborg** sang denne Aften et Par meget smukke Romancer, med obligat Violoncel, og kappedes med Hr. **Kellermann** i et smukt Foredrag — det Høieste, vi vide at sige til hans Roes. — Flautisten Hr. **Petersen** foredrog med sin bekjendte Virtuositet de ofte hørte Variationer over „Mich fliehen alle Freuden". — **Kuhlaus** herlige Ouverture til „Elverhøi", hvormed Concerten aabnedes, vandt en levende Modtagelse, der tydeligt vidnede for det ofte udtalte Ønske, at dette Stykke snart igjen maatte fremdrages fra den altfor tidlige Hvile, hvortil det er henlagt — om ikke for Andet, saa for at bringe de høist urimelige Rygter til at forstumme, der nævnes som Aarsagen hertil.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(11—17 Marts.) — **Maskeraden paa Hoftheatret** i Mandags var saa talrigt besøgt, at Lokalet i flere Timer var „meer end propfuldt." For dem, der imidlertid ikke alene i den store Menneskemængde, smukke og kostbare Costumer, god Musik og en brillant Belysning kunde finde deres Tilfredsstillelse; men som til en Maskerade fordre sindrige Optoge, veludførte Charakterer og Dands, tilbød denne Trængsel og Mylren af maskerede Mennesker kun liden Moro og Forlystelse. Alle kom for at **ville** mores; ikke Een af Tredive gik derhen i den Agt selv at bidrage til Morskaben, og neppe Een af Hundrede maaskee tillige med Evne dertil. Det Hele lignede en londonsk rout, kun med den Forskjel, at Selskabet her havde Maske paa; man trængtes for at see og sees og for at kunne fortælle, at man havde været der; Resten var ikke værd at tale om. Det er forøvrigt neppe nogen Overdrivelse, naar man antager, at der ved denne Maskerade er forbrugt en Sum af idetmindste 15 til 16000 Rd.; heraf ville vel henved 3000 komme de Vandlidte tilgode; med Resten har man hjulpet paa enkelte Grene af den indenbyes Industri. — Som man erfarer skal det være under Ventilation igjen at indrette **Hoftheatret** til offentlige dramatiske Forestillinger af det kongl. Theaters Elever, hvorved disse kunne erholde Leilighed til at øve sig, udvikle deres Talent og gjøre dette bekjendt for Publikum. Hensigtsmæssigheden af denne Plan foreiommer os saa indlysende, at vi ikke kunne omtvivle, den jo kommer til Udførelse. Jaltfald er det paatænkt, for Fremtiden at drage større Nytte end hidtil af det smukke Lokale, Hoftheatret tilbyder. Man vil da vel ogsaa ved adskillige Forandringer, f. Ex. ved at lægge en ny Trappegang, drage tilborlig Omsorg for Publikums større Sikkerhed og Bequemmelighed. — Blandt de Nyheder, Theatret endnu i denne Saison vil producere, nævnes ogsaa et originalt Lystspil i to Acter, af Hr. **Overskou**, betitlet: „En Bryllupsdags Fataliteter." — Det saakaldede **Romer-Selskab** (Danske, der have været i Rom) har, som sædvanligt, ogsaa iaar festligholdt **d. 8de Marts**, den Dag, paa hvilken **Thorvaldsen** ankom til Rom og som Kunstneren derfor feirer istedetfor sin Fødselsdag. Selskabet, der holdt sin Sammenkomst i det Borupske Selskabs Lokale, var dennegang meget talrigt. **Thorvaldsen** var blandt de Første, der indfandt sig. Man morede sig med italienske Sange, Musik og Dands. Over Bordet udbragtes under almindelig Jubel Kunstnerfyrstens Skaal i ægte Est Est Est fra Montefiascone (som Prinds Christian i denne Hensigt havde sendt Selskabet) og en Vise af **Oehlenschläger** blev sungen. Fest-Gildet, hvis hele Bekostning **Thorvaldsen** uden de Øvriges Vidende havde paataget sig, endte med, at de Tilstedeværende ledsagede Kunstneren til Charlottenborg, og bragte ham til Afskeed et begeistret Hurra. — Jfr. **Grahn** optraadte d. 9de dennes for første Gang i Hamborg (som det i flere hamborgske Blade og i „Alt. Merkur" hedder: „paa hendes Gjennemreise **til Paris**"), og hilstes med et stormende Bifald, hvormed ogsaa saavel hendes „Pas de Flore" som ogsaa hendes Udførelse af Abbedissens Partie i Nonnescenen af „Robert af Normandiet" bleve optagne. Ved en af hendes følgende Gjæsteforestillinger agter hun at udføre Sovngjængerskens Partie i Balletten af dette Navn. — Vort theaterbesøgende Publikum har givet Hr. Balletmester **Bournonville** al Fyldestgjørelse for den ham ved en militair Kabale tilfoiede Molest, idet at baade hans Udførelse af Valdemar i Balletten af dette Navn og hans Dands i „Den sorte Domino" begge de paafølgende Aftener (d. 8 og 9de ds.) optoges med et ualmindeligt stærkt og enthusiastisk Bifald. — Den fra Vesterbroes-Theatret bekjendte Komiker **Wilke** har engageret et Selskab til at give tydske Forestillinger (forstørstedelen Vaudeviller, de saakaldede Folkecomedier, og Farcer) i Sommer paa det nævnte Theater. Foruden endeel nye Subjecter, nævnes Md. **Ubich** og Dem. **Fabrizius**. Hr. **Koch** er engageret i Kassel. — Vor Landsmand, den bekjendte Romanforfatter, Prof. **L. Kruse**, er død i Paris i Slutningen af f. M., i temmelig forarmede Omstændigheder. De fleste i Paris værende Danske viste ham den sidste Ære, og da ingen Præst gav Møde ved Begravelsen, blev Jordspaakastelsen forrettet af en Dansk i Liigfølget, efterat denne havde indledet Handlingen med en kort Tale over den Hedengangne. Vor Minister i Paris, Baron **Kos**, skal ogsaa i Anledning af dette Dodsfald have afgivet Beviser paa sin **sædvanlige** Tjenstvillighed og Opmærksomhed for den Nation, han repræsenterer. —

☞ **Da „et Rygte", ifølge Hempels Avis, skal nævne Forfatteren af de med det bekjendte Mærke —?— betegnede Digte som tillige at være Forfatter til nærværende Blads Theaterartikkel, finder Redactionen sig heraf foranlediget til at erklære dette Rygte for aldeles ugrundet.**

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. **138**, **2den Sal**; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 24de Marts 1839. Nr. 12.

Indhold: Isabella Deane, fortsat. — Nyheds-Revue.

Isabella Deane.

(Fortsat.)

Aldrig saasnart havde Isabella Deane faaet Øie paa Patienten i Lænestolen, førend hun sprang henimod ham med en Lethed, jeg aldrig har seet Mage til, og med den lille, smukt udskaarne Elfenbeens Æske i Haanden. Ihvorvel hun aldrig før havde seet ham, var det hende Nok, at han var hendes Veninders Fader — Fader-Navnet indeholdt for hende Ideen om Alt hvad der var helligt og dyrebart; det var ikke længe siden, hun havde mistet sin egen Fader! Havde ikke Sir William desuden indbudt hende til sig, hende, en ubekjendt fader- og moderløs Pige? — sendt Bud efter hende saa mange Mile, og paa en Maade, der smigrede hendes qvindelige Delicatesse, hendes orientalske Stolthed? — sendt sin egen Vogn, med en Kammerpige til hendes Ledsagelse? Og var han ikke syg? lidende? han, hendes høimodige Beskytter? Og troede hun ikke i sit Hjerte, at hun besad en hemmelig Magt, en Amulet, en Trolddomskraft, hvorved hun saagodtsom øieblikkelig kunde befrie ham fra hans Smerter? Det var under Indflydelsen af alle disse blandede Følelser, som jeg siden analyserede ved Hjelp af et dybere Kjendskab til hendes Charakteer, at den lille Hinduerinde, med den glødende Enthusiasme, ja jeg kunde sige Devotion, som i dette Øieblik besjælede hendes hele Væsen, satte Elfenbeens-Æsken med „Amuletten" for hans Fødder, og med det Udraab: „Kjære, kjære Sir William! Gud skee Lov og Tak, det staaer i min Magt at kurere Dem," kastede sine Arme om den forbausede Øvrighedsperſons Hals og trykkede paa hans Pande et Kys, reent, barnligt, og dog lidenskabeligt — et Kys, der paa eengang var det helligste og meest brændende, Sir William i mange Aar havde følt. Det er umuligt at skildre den Virkning, denne uskyldige Naivitet gjorde paa os Alle; det vilde have været en Vanhelligelse at lee derad — og dog! den Forbauselse, der stod malet i Patientens Aasyn, den kjendelige Frygt hos hans Døttre og Svigerson, at Pigens barnlige Frihed skulde hos Faderen fremkalde et Udbrud af Vrede — Alt dette grændsede til det Latterlige. Hvad mig angaaer, saa interesserede det hele Optrin mig ubeskriveligt, og jeg længtes efter at vide, hvad Enden derpaa vilde blive. — „Kurere mig! bedste Pigebarn!" sagde Baronetten; „Du har jo allerede gjort mig rask! Saa Du er den saa meget omtalte Isabella Deane? Hjertelig velkommen da til Plantagen, velkommen som en Datter." Jeg havde endnu aldrig hørt ham tale i en saadan Tone. — Øieblikket efter var Laasen for den Elfenbeens-Æske aabnet, og Isabella Deane tog ud af den et lille poleret Stykke Blodsteen (en Art Jaspis) af fuldkommen Kugleform, og idet hun med en bydende, men ikke desmindre høist harmonisk Stemme havde forlangt et Glas Vand, som jeg rakte hende, da det netop fandtes ved Haanden, lod hun Stenen glide ned deri og bedækkede Glasset med en Porcellains Underkop, der stod paa Bordet. „Den maa blive liggende der en Time," sagde Hinduerinden til Sir William, med et lille Nik, „inden De drikker Vandet; De maa endelig lægge nøie Mærke til Tiden." Sir William adlød mekanisk hendes Ordre. „De maa ikke spise strax efter at De har drukket det," tilføiede hun, idet hun bydende lagde Pegefingeren paa hans Arme; „Braminen har sagt mig, at der idetmindste maa gaae et Par Timer hen, inden man spiser, hvis den magiske Kraft skal kunne virke." — „Den magiske Kraft?" spurgte Patienten smilende. „Du er jo selv som en lille Magus. Sig mig dog, hvorfra denne vidunderlige Steen skriver sig?" — „Den er gravet ud af Agras Pallads," svarede alvorligt den smukke Doctorinde, „hvor den har ligget i Aarhundreder, med flere Tons Vægt af samme kostbare Composition, skjult der, for at ingen menneskelig Haand skulde borttage det. De smiler, Sir William, over at høre mig kalde den en Composition, da De vel indbilder Dem, at Blodstenen er frembragt af Naturen. Ikkun Braminerne vide hvorledes den er bleven hvad den nu er — hvis Blod der har gjennemtrængt denne hellige Substants; men De skal erfare dens magiske Virkning. — — Hvem hører den lille Engel til derhenne?" spurgte derpaa den forunderlige lunefulde Gjæst, idet hun nu først bemærkede lille Fanny, der sad skjult henne i sin Krog. I et Nu var Isabella Deane ved hendes Side, sad paa Gulvet efter orientalsk Skik, og legede med Dukken og med Barnet, som om hun selv kun var sex Aar. — „Kom nu, Isabella, Du skal dog klæde Dig om inden vi gaae til Bords," sagde Miss Ogilvie. — „Jeg har hundrede Ting at sige Dig," sagde Miss Caroline.

— „Tys tys!“ svarede den egenraadige lille Skjønne; „jeg kan ikke gaae herfra førend Timen er udløben: forstyr nu ikke Eders Fader: allerede nu begynder Amuletten at virke paa ham, blot ved sin Nærhed. Hans værste Smerte er forbi. Giv mig Uhret; jeg skal selv passe paa,“ — og hun stak Sir Williams Repeteeruhr i sin Barm, og blev ved at klæde Dukken paa og at slynge dens Silkeskjærf til en Turban, hvorhos hun rev nogle Fjedre af sin egen Barret, som hun kastede skjødesløst ved Siden af sig, medens de kulsorte, fyldige Lokker flagrede frit om hendes Hals. Sir William syntes at more sig over Pigebarnets Syslen og fulgte enhver af hendes Bevægelser med Opmærksomhed. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at Pastor Talbot deelte min Interesse for denne Scene, og skjøndt han havde en Bog i Haanden og lod til at læse, slog han hvert Øieblik Øinene iveiret, for at lægge Mærke til hvad der passerede. — Da Timen var ude, reiste Isabella Deane sig med megen Høitidelighed og betragtede nogle Øieblikke opmærksomt Glasset med Vandet og Stenen; derpaa vendte hun sit Blik imod Himmelen, med et engleligt Smiil. „Det vil lykkes!“ sagde hun, og hun tog Blodstenen op, aftørrede den omhyggeligt og lagde den igjen i Æsken, som hun lukkede i Laas, hvorpaa hun lagde Nøglen i sin Ridicule. Nu tog hun Glasset, nærmede sig Baronetten med et af andagtsfuld Tillid lysende Aasyn og rakte ham det knælende, idet hun sagde: „Gid vor fælleds Fader hisset vil lægge sin Velsignelse i dette Middel, saa at det maa fjerne og banlyse den Sygdom, hvoraf De lider, elskede Fader!“ — Jeg saae, at Sir William betænkte sig; han saae paa sin Svigerson og dernæst paa mig; han saae ikke hos Nogen af os mindste Blik, der bød ham lade være; han kastede sine Øine paa den yndige, næsten inspirerede Skikkelse foran ham, denne spæde, fiintformede Skikkelse, saa fuld af Liv, saa dybt besjælet af gudhengiven Tillid. „Det er Synd andet end at give efter for hendes forunderlige Troe, at hun kan kurere mig; naar Alt kommer til Alt, saa er det jo dog kun et Glas Vand!“ mumlede han for sig selv, og tømte Glasset. — „Lad os nu forlade ham, Børn!“ raabte Isabella Deane; „Fader vil idag komme med til Middagsbordet; det maa være Kl. 6. Vi kan ikke spise før sex; og De, kjære Papa, De maa ikke klæde Dem om til Bordet!“ — Han smilte og sagde: „Lad der blive serveret, Thea, til den Tid hun siger; maaskee bliver jeg saa rask, at jeg kan humpe ind og sidde hos Eder. Nu, søde lille Doctor! har Du ikke mere at ordinere mig? — giv mig, inden Du gaaer, endnu engang samme lægende Balsom, hvormed Du hilste Patienten, da Du kom!“ Dette sagde han i en Tone af Galanterie og Munterhed, som overraskede os Alle; men dog ikke mere end Synet af denne orientalske Pige, idet hun atter bøiede sig over sin Patient, som en Engel over en døende Helgen, og gav ham den lægende Gave, han bad om. — Jeg har før sagt, at det kun var et *lidet* Anfald af Podagra, Sir William Ogilvie havde faaet, men at han gjorde *saa meget* Væsen deraf som muligt. Jeg vil ikke her indlade mig paa en Historie af Aarsag og Virkning; paa at grunde over de formodede skjulte og ukjendte Egenskaber hos Agras Blodsteen, hvoraf et Stykke nu er i dette Huus, bragt derovrefra af en tapper brittisk Officier, der saae det blive opgravet i hiint Pallads, omtrent tre engelske Mile fra det berømte Tarjae, hvor en uhyre Masse af denne Steen er bleven nedgravet af en fordums Konge af Agra, for at den ikke stykkeviis skulde blive bortført paa Grund af dens magiske Kraft, og fordi han troede at sikkre sine Descendenters Lykke og Velvære saalænge det forblev paa hans kongelige Residentsslots Grund. — Sir William gjorde sit Bedste for at skille sig af med alle sine podagristiske Svøb og øvrige Appendixer; mere, som man man maa formode, til Ære for sin unge Gjæst, end som en Følge af hiin Driks Lægekraft; — maaskee snarere som en Følge af en vis Aands-Oprømthed, som den unge Hinduerinde fremkaldte hos ham — dog jeg vil ikke anticipere Gangen i min Historie.

Dagen efter at Isabella Deane var kommen i Sir William Ogilvies Familie, saae Md. Talbot og jeg os af vægtige Grunde foranledigede til at indeslutte os for en Tid i et meget hyggeligt og behageligt Værelse ovenpaa, hvorfra der var Udsigt over Southampton Water og dets grønne skovklædte Bredder. — Sir William havde altid sat en vis Affectation i at klæde sig for en stor Deel i den gamle Stiil, som en Landadelsmand gik for et halvt Sekulum siden; det overraskede mig derfor da jeg, den første Dag jeg i hiint Værelse dristede mig til at aabne Vinduerne, saae ham spadsere paa Plainen med Isabella Deane og sine to yngre Døttre, ifort en moderne sort Klædning, og med et pænt Atlasses Halsbind paa, istedetfor det Cambridges med Guldspænde, han før pleiede at bære; han havde ogsaa faaet et hvidt Kammerdugs Lommetørklæde i Lommen og jeg bemærkede, at han, uagtet Podagraen, gik i sorte Silkestrømper og tynde Skoe. I Førstningen kjendte jeg ham ikke engang, saa stor en Forandring havde Costumet gjort i hans Udseende, og jeg spurgte Md. Talbot, om hun ventede nogen Fremmed til Plantagen, da en meget fiin og elegant Mand, der ret syntes at tee sig som hjemme her, gik og spadserede paa Plainen med de unge Damer? — „Hvem kan det være?“ spurgte Pastorinden. „Bare jeg dog kunde see ham; træk et Øieblik Gardinerne tilside for Enden af Sengen. Nei, men det er jo Papa! hvor han seer forandret ud! Som en reen Dandy! Og i Silkestrømper! Det er dog ganske forunderligt, maa jeg sige; min Mand siger mig heller aldrig det Bitterste. Han kunde dog, idetmindste for Løiers Skyld, have nævnt for mig, at min gode, alvorlige, magistralske Fader er forelsket til op over Ørene i denne lille vilde, udenlandske, halvfjantede Tøs, den Isabella Deane.“ — Den første Gang derefter, at Hs. Velærværdighed kom ind til sin Kone, bestormedes han med utallige Spørgsmaale om hvad der var gaaet for sig nede i Huset efterat hun var kommen til at ligge, ledsagede af de utvetydigste Vink om, at han burde have givet bedre Agt paa hvad der passerede, og tillige have sat hende i Kundskab derom, da hun nu frygtede for, at den intriguante unge Hinduerinde havde tilliftet sig saa store

Fremskridt, at man aldrig, selv med de bedste Maneuvrer, kunde tage Luven fra hende igjen. „Hun vil faae, hvad hun higer efter, og det til Trods for os Allesammen. Du skal see, Frands, at den Tos bliver min Stedmoder.“ — Hvilket gjennemtrængende Blik have dog ikke Fruentimmerne i slige Sager fremfor Mandfolkene; og hvorfor? Fordi de tænke mere derpaa. Ved et eneste Diekast, havde Md. Talbot, fra et Kammer ovenpaa, langt borte fra de Paagjeldende, opdaget hvad der aldrig var faldet hendes Mand ind. Sandt at sige havde han været saa beskjæftiget med Læsningen af en theologisk Afhandling af den berømte Dr. Channing og med sin vakte Attraa til at indlade sig i en venskabelig Controvers med ham om nogle theologiske Punkter, at han ikke lagde synderlig Mærke til hvad der foregik rundtom ham; men nu, da det saa skarpt paavistes ham, huskede han vel hundrede Ting, som stadfæstede hos ham den Mening, at hans Kone havde Ret, undtagen i den Idee at tillægge den anklagede unge Pige nogen Dessein; og i dette Punkt overtog han med en Standhaftighed, som næsten fornærmede Pastorinden, Isabellas Forsvar. „Du gjør hende Uret, kjære Fanny,“ sagde den samvittighedsfulde Geistlige, „Isabella Deane er saa reen og fri for Rænker eller Kunstgreb som den letflagrende Sommerfugl, hun ligner; hun er det uskyldigste Naturbarn, jeg nogensinde har seet; hun personificerer Le Sages Virginie — og saa hendes Aand! hvilke lysende Ideer fare ikke gjennem det lille klogtige Hoved! — og de Skizzer, hun saa hurtigt henkaster efter Naturen, saa dristige og saa sande! — og saa hendes Sang!“ — „Ti dog stille, Frands!“ afbrød Konen ham; „troer jeg ikke, at hun har forhexet Jer Allesammen! Det er ordentligt oprørende at tænke sig den unge Fjantes Fripostighed! Du er jo ligesaa gal som Papa!“ — og hun blev afvexlende baade rød og bleg. — „Min Bedste!“ bad den alarmerede Mand, „berolige Dig dog; saa heftige Følelser, i den Tilstand, hvori Du er, kunne let blive skadelige for Dig. Tænk nu ikke mere paa denne dumme Affaire, hører Du? Om ogsaa Din Fader skulde have fattet Tanker til det stakkels forældreløse Pigebarn, hvad Skade gjør det os? Du veed, at jeg, inden kort Tid, naar min Onkel dør, faaer en meget god aarlig Indkomst, foruden det Kald, hvortil han alt har kjøbt Patronatskabet — hvad skulde vi da bryde os om, at Du fik en Stedmoder? Lad Din Fader gaae sin egen Vei; der vil altid blive Nok til Dig, vor lille Fanny, og denne nyfødte Verdensborger. Kom, Fanny, lad mig see Barnet! Naa, hvem ligner han nu? Mad. Griffiths, De har vist Deres Force i at finde Ligheder? Lad os engang høre Deres Mening!“ — Da jeg kunde mærke, hvor Hs. Velærværdighed vilde hen, gjorde jeg mit Bedste for at komme ham til Hjelp; vi udsandt da saaledes mellem os, at det nyfødte Drengebarn var ligesom det udtrykte Billede af den nuværende Biskop af London, og følgelig kunde man deraf let slutte sig til, at han en Gang i Tiden vilde komme til at gaae med meget vide Ærmer, ja maaskee endog stige til Erkebiskop. Dermed trøstede da den gode Kone sig og faldt i Søvn, uden videre at forurolige af den Idee, at hun muligviis kunde faae en Stedmoder, der næsten var ligesaa ung som hendes yngste Søster og næsten ligesaa barnagtig som hendes egen lille Fanny.

Jeg kunde ikke modstaae min Lyst til nu og da at see ud paa Plainen, naar jeg hørte Nogen tale derude, og det saa meget mindre som de Musselins-Gardiner skjulte mig selv for Alles Øine. Næste Gang jeg gav efter for denne qvindelige Drift, saae jeg saa Meget, at jeg vel deraf torde slutte, at der var Noget i Md. Talbots Gisninger. Isabella Deane vilde forøge Tallet af sine Skizzer med et Træ, der havde tildraget sig hendes Interesse og som stod i Buskadset tæt under vort Vindue. Det var en gammel Eeg, halv truffen af Lynilden, splintret og uden Spor af Liv, medens den anden Halvdeel var grøn og livsfrodig med friske Løv. Der sad den unge Kunstnerinde, paa østerlandsk Viis, nede i det bløde Græs, med sine Materialer ved Siden af sig; og idet hun hurtigt henkastede de første svage Conturer af den splintrede Ruin og dens heldigere Halvpart, slog hun nu og da et Øieblik sine smukke livlige Øine iveiret og overførte derpaa hvad hun havde seet, paa Papiret. Hendes to Veninder havde stadigen deres Opmærksomhed henvendt paa Skizzen, medens Sir William, siddende i en Havestol i Nærheden, med en Bog i Haanden, fra Tid til anden kastede et Blik til hende, der udtalte den meest levende Velvillie og Interesse. Men jeg kunde ikke længer tvivle om hans Hjertes Tilstand, da jeg nogle Minutter efter hørte ham tale — hans høie Stentorrøst var sagtnet i den blødeste Modulation, som vel var den mulig, og han sagde: „Duggen falder stærkt; nu kan jeg ikke tillade den lille Kunstnerinde et eneste Øieblik længere at sidde deri Græsset! kom, Isabella! Du kan fuldende den Skizze imorgen.“ — „Imorgen!“ svarede Hinduerinden; „imorgen! Inden imorgen, Fader, kan atter et Tordenveir komme, og hvor er saa mit Træ? Det strækker da maaskee baade det friske Løv og de visne Grene henad Jorden. Nei, lad mig blive færdig med min lynslagne Eeg; kun endnu et Par Strøg,“ — og hun brugte nu sin lille Haand med den yderste Hurtighed. — Sir William reiste sig fra sin Stol og traadte nærmere. — „Jeg vil synge en lille indisk Sang for Dem,“ sagde Isabella Deane, „hvis De vil være taalmodig og høre paa mig,“ og nu lod hun, med uendelig megen Gratie og Overgivenhed, idet hun hele Tiden blev ved at tegne, sin Stemme hvirvle høit i Luften, og besang i fædrelandske Toner den flagrende Paradiisfugl, spillende i Regnbuens Farver og hurtigt hendøende ligesom disse, de brat bortseilende Skyer, Ganges's henrullende Bølger, den liig Bengalens Roser hurtigt falmende Pige, den stakkels Ungdomslyst, Haabets og Glædens bratte Omskiftelser til Sorg, og endelig den sande Kjærlighed, der, uforanderlig, liig en kostelig Ædelsteen, er uforanderlig og evig. — „Lille Fee, vil Du besnære mig med Dine Toner?“ udbrød Sir William; „Du skal dog ialtfald ikke tilintetgjøre Dit eget Livs friske Blomst før Tiden,“ og mellem Spot og Alvor vedblev han at paastaae, at Isabella Deane skulde staae op af det vaade

Græs, indtil han endelig fik hende paa Benene og geleidede hende, idet han holdt hendes Arm fast under sin, ind i Huset, hvor hans to Døttre fulgte efter dem, leende og raabende: „at dengang havde Isabella dog maattet give fortabt!“ De kunde have tilføiet: „Og dog var det hende, der gik af med Seiren!“

(Fortsættes.)

Nyheds-Revue.

(18—24 Marts.) — I vort forrige Nr. berørte vi, i Anmeldelsen om **Prof. Kruse**, at han skulde være død „i temmelig forarmede Omstændigheder.“ Dette skal, efter hvad vi siden have bragt i Erfaring, ikke have været Tilfældet, skjøndt man endnu ikke har nogen sikker Kundskab, om han egentlig kan siges at have efterladt sig Formue. De nævnte Udtryk i vor Beretning hidrørte fra nogle Yttringer i den private Meddelelse, hvorfra vi havde Efterretningen, hvilke imidlertid maaskee mere skulde hentyde paa, at hans præsumptive Efterladenskab ikke stod i Forhold til det sorgfrie og i det Hele behagelige Liv, han, paa Grund af sit Renommee, som Romanforfatter og det betydelige Honorar, han derved udbragte for sine Arbeider, i de sidste Aar saae sig istand til at føre. Ogsaa hans Oversættelser i Romanfaget vare meget søgte af de tydske Forlæggere. Det var formodentlig for at kunne, med Hensyn til den nyeste franske Litteratur, øse øieblikkeligen af Kilden, og ved den Routine og Arbeidshurtighed, han besad, komme andre Concurrenter i Forsjobet, at han i den sidste Tid opholdt sig i Paris, hvor, som vi have hørt, et Creditiv fra en anseet tydsk Boghandler paa en ikke ubetydelig Sum var stillet til hans Raadighed. — Blandt mærkelige **litteraire Nyheder**, der for Tiden befinde sig under Pressen, nævnes en ny Original-Novelle i to Bind af Professor **C. Hauch** og en „Dansk Litteraturhistorie“, af Mag. Overlærer **Thortsen**, udarbeidet til Skolebrug. — **Th. Overskou** har, som man erfarer, en ny original „Folkecomoedie“ under Arbeide, betitlet: „Den Gjerrige“. — Under Overskrift: „**Embedsmyndighed paa St. Thomas**“ har Chirurg ved Milicen paa St. Thomas, **Dr. Dons**, som bekjendt, nylig i „Kjøbenhavnsposten“ indrykket en Beretning om tvende mod ham instituerede Militsager, som har tildraget sig megen Opmærksomhed. Medens man imidlertid baade har moret og forundret sig over, at Stadshauptmanden **befaler** Borgerskabsofficiererne der at give Møde i hans Contoir, for derfra at begive sig hen i Gouvernementshuset og — drikke et Glas Viin paa Hendes Majestæt Dronningens Sundhed, og medens man med Forbauselse har læst Historien om Beedigelsen af to Doctorattester, fordi samme Stadthauptmand har meent, at to Borgere, han havde seet „spise til Middag“, da ogsaa nok kunde „gjøre Nattevagt“ — bliver dog endnu den sørgeligste Deel af Sagen tilbage, den nemlig, at Artiklens Forfatter, der skal have taget sig de ved de nævnte Anledninger forvoldte Krænkelser særdeles nær, er død omtrent en Uge efter at han havde afsendt Beretningen om de nævnte Militsager for her at offentliggjøres. Den i Artiklen omhandlede constituerede Stadshauptmand Capitain **A. J. Holm** skal for Tiden befinde sig heri Staden, hvor, som bekjendt, ogsaa Generalgouverneuren over vore vestindiske Øer i Vinter opholder sig. — En **Commission** er nylig, efter Generalgouverneurens Forslag, bleven nedsat til at undersøge og til Hs. Majestæt Kongen afgive Beretning om flere Forhold paa vore **vestindiske Øer**, saavel i administrativ, legislativ o. fl. Henseender, som betragtede fra det finantsielle Standpunkt. Maatte denne Commission kun ikke blive een af de mange altfor „langlivede“, for ikke at sige „uendelige“. — Et Skrift af Generalkrigscommissair **Neergaard**, der omhandler vore Fængslers, Straffe- og saakaldede Forbedrings-Anstalters Tilstand, er i denne Tid under Pressen. Det vil, efter Forlydende, indeholde en Mængde factiske Data, som upaatvivleligen ville tjene til end yderligere at berigtige den nylig paa en reisende Svenskers Authoritet fremsatte, imod den offentlige Mening stilede, og efter al Sandsynlighed paa en plump Vildledelse begrundede Anskuelse om disse Anstalters Hensigtsmæssighed. Svenskeren Hr. **Netzel** har forøvrigt havt det Vanheld, at man intet andet Sted end i „Dagen“ har villet tage hans Dom for noget Orakelsprog; — i sit Fædreland, — ja, der gjelder han rigtignok ligesaa lidet for nogen Prophet som de svenske Straffeanstalter udmærke sig ved Andet, end ialtfald derved at de ere endnu slettere end vore. — Om **Postvæsenet** heri Landet er til for Publikums, eller Publikum for Postvæsenets Skyld, er, som bekjendt et Spørgsmaal, der oftere har været discuteret. Som et nyt Bidrag til Besvarelsen deraf vil udentvivl tjene et af Assessor ausc. i Generalpostdirectionen, Kammerjunker **F. C. v. Jessen** udarbeidet Skrift, der om nogle Dage vil forlade Pressen og som har til Titel: „Haandbog i det udvortes Postvæsen for Private og Postembedsmænd, eller practisk Veiledning ved den private Benyttelse af Brev- og Pakkeposterne, med beregnede Portotabeller.“ Det har nemlig været Forfatterens Hensigt: „at aabne Publikum Adgang til et **detailleret Kjendskab** med den Deel af Postvæsenets Anordninger, som foreskriver **Betalingen for** og det øvrige Forhold med de Pakker og Breve, der skulle befordres ad Postveien“ — og alle herhenhørende Bestemmelser, bemærker han selv, „have hidtil“ (som saa meget Andet), „været **en lukket Bog for Publikum.**“

☞ **Redactionen er af Herr Concertmester Funck bleven anmodet om at optage den Erklæring: at den ved Udførelsen af Melodramaet: „Der Taucher“, ved Herr Kellermanns Aftenunderholdning den 10de dennes, skete Standsning hverken hidrørte fra Anførerens eller Capellets Side.**

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. **138**, 2den Sal; Abonnements-Prisen er **72** Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 30de Marts 1839. Nr. 13.

Indhold: Isabella Deane, sluttet. — Notice.

Isabella Deane.

(Sluttet.)

Et Par Dage efter den nysbeskrevne Scene, der tydeligt nok viste, hvorledes Sagerne stod, skjænkede stakkels Peggy sin Mand, Taffeldækkeren, en lille Pige, rigtignok en Smule for tidligt; men, som man siger: „det kunde jo have været galere", og Isabella Deane, der havde hørt den hele Historie fra Begyndelsen til Enden, og som saae hvorledes den nybagte Fader hang med Næsen og satte et slukøret Ansigt op, tilkjendegav, i en Tone saa decideret, at den kunde klæde en regjerende Fyrstinde, at det var hendes fulde Agt at gaae hen og see Barnet og at forære Moderen en lille guldbroderet Silkepung med Cardemome: en Gave, som Hinduerne anse for et Emblem paa og en Forjættelse om Fred, Kjærlighed og Velvillie. Sir Williams Døttre saae lidt alarmerede ud over den Dristighed og Koldblodighed, hvormed deres Veninde nævnte dette sit Forsæt for deres Fader, og de skelede hen til ham, tvivlsomme om hvorledes han vilde optage det. Jeg var netop kommen ind, for at hente et Brev, der var kommet imellem nogle andre til Familien. Idet Sir William rakte mig det, spurgte han mig godmodig: „om jeg troede, at stakkels Peggy Wilmot kunde taale at tage imod hele tre paatrængende unge Pigers Besøg?" — „Og hvorfor ikke det, Papa, naar jeg har min lille Cardemome-Pung i Haanden?" spurgte den enthusiastiske Hinduerinde, inden jeg kunde komme til Orde: „Skulde Fred, Kjærlighed og Velvillie kunne skade noget Menneske? Men, hør, Thea! vi maae tage med os Tingen selv, og ikke blot hvad der skal forestille den; hvad har Du i Sinde at medbringe som en Gave til den lille fremmede Pige, der er kommen som Gjæst til denne Jord? Vi have en Rettighed her, fordi vi ere Grundeiere herpaa Jorden; men hun skal ogsaa have sin Adkomst stadfæstet: jeg vil give hende dette" — og hun tog et Amethyst-Kors af sin Hals. — „Giv hende da ogsaa denne," sagde Baronetten, idet han tog en Banknote paa **20** Pund ud af sin Tegnebog og lagde den i den smukke Barmhjertiges Haand — om det var af reen Menneskekjærlighed eller ikke, skal jeg have ondt ved at sige: „Isabella!" tilføiede han, „hvis Du ønsker, at jeg skal gjøre dette til en aarlig Præsent for Din Protegée, saa er det paa det Vilkaar, at hun skal bære Dit Navn." — „Ja, og Dit med, Papa!" raabte den unge Pige, begeistret: „Isabella Ogilvie! Det skal hun hedde, og jeg vil være hendes Gudmoder, som det hedder hos Jer Europæere." — „Maa jeg da ogsaa være hendes Gudmoder?" sagde Thea; „jeg vil gjerne gjøre det Samme som min kjære Belle; men hvem skal være Gudfader?" — „Spørg om det! Naturligviis Papa!" sagde Hinduerinden; „det følger jo af sig selv? Og vi ville have en deilig lille Fest ved den Leilighed; og jeg skal tegne hele Grouppen af saaledes som den staaer om Døbefonden. Jeg vil bære Barnet; thi jeg maa række det til Braminen — om Forladelse, jeg mener Præsten; og saa ville vi alle kysse vor lille Guddatter og velsigne hende!" — „Ja, og saa kysse og omfavne vi hverandre gjensidig, efter gammel Skik," tilføiede hurtigt Baronetten, der med hver Time syntes at blive yngre, baade af Udseende og Færd, og at have mistet al sin Strænghed. „Er det ikke Skik endnu, Md. Griffiths, at Fadderne saaledes hilse paa hverandre?" — Jeg smilte blot og rystede paa Hovedet; men Isabella bemærkede alvorligt: „Det er en hellig Skik, sam man altid burde holde over; den er som et høitideligt Pant paa, at Enhver vil opfylde sit Løfte; saaledes ville vi forpligte os til at opdrage dette lille uskyldige Pigebarn, saa at hun engang kan arve Himmelens Rige!" — „Og det Navn: Isabella Ogilvie, synes Dem ikke, det falder godt i Øret?" spurgte Sir William; men han tænkte i det Øieblik ikke paa Taffeldækkerens Barn; men paa det begeistrede englelige Væsen, der stod for ham, og som havde hævet sine Øine mod Himmelen, medens hendes Tanker trængte ind i selve dens Rige og dvælede hos de elskede tabte Forældre, hos hendes Fader og den Moder, hvis Træk hun aldrig havde seet. — Dog, jeg skylder Læseren et lidet Tilbageblik paa hendes Livs Historie, og jeg tager her Anledningen som den falder af sig selv. Isabella Deanes Moder var en født hinduisk Fyrstinde, der var bleven forelsket i en brittisk Officier, og som maatte afbøde denne Forbrydelse (thi det var denne Forbindelse i Delhi) ved at lide Døden, idet at hendes ubønhørlige Slægtninger tvang hende at tømme Giftbægeret efterat hun havde bragt en Datter til Verden — Heltinden i denne lille Fortælling —, der i sit Svøb, indhyllet i en kostbar Kaabe, som havde tilhørt hendes ulykkelige Moder, og som var besat med Juveler og Perler, blev ført bort i en prægtig

Palanqvin og sat ud tæt ved den engelske Forpost-Vagt. Jeg har seet et Brev fra hiin ulykkelige Fyrstinde til hendes brittiske Gemal; — thi han var viet til hende af Regiments-Kapellanen; men hemmelig, da Aabenbaringen af et saadant Forhold vilde have sat hendes fyrstelige Slægt saaledes i Harnisk, at en Krig, og efter al Sandsynlighed Tusindes Død vilde være bleven Følgen deraf; — det ansees nemlig for den største Vanære naar en hinduisk Fyrstinde gifter sig udenfor sin Caste. Det er ikke længere end en Maaned siden, jeg havde dette Brev i mine Hænder, skrevet paa Guldpapiir, tilligemed det gyldne Cardemome-Net, der var sendt med det. Langt mere udtryksfulde vare for mig de Kryderikorn, der laae i denne glimrende Børs med Guldqvaster, end de ubekjendte Skrifttegn i hiint Brev, der, ligesom Hebraisk, var skrevet fra høire til venstre, og som jeg betragtede med Ligegyldighed, saa kolde og døde forekom de mig! — og dog hvilken Liv og Varme aandede der ikke i dem! — — — Efter denne lille Digression tager jeg igjen fat paa Traaden i min Fortælling.

„See engang paa dette Portrait," sagde Pastoren til sin Kone, der sad i sin Lænestol med det fine hvide Dimities Overtræk; „Har Du nogensinde seet noget mere ligt?" — „Nei, er det muligt! det er jo vor lille Fanny!" udbrød den henrykte Moder. „Hende selv opad Dage! Det er et smukt Træk af Dig, Frands! Men hvor har Du faaet det malet heri denne Udkant af Landet. Der maa udentvivl have været en londonsk Kunster her, maaskee paa en lille Udflugt til Den Wight!" — „Det er malet, min Bedste," sagde Hr. Talbot, „paa nogle faa Timer, af Isabella Deane! Hun har lovet at male Dig ogsaa, naar Du kommer rigtigt op igjen, og mig uværdig! Nu sidder Din Fader for hende, og hun vil faae ham saa liig, som om han var lyslevende, bare en lille Smule for alvorlig." — „For alvorlig!" gjentog Pastorinden, „da veed Gud Papa er alvorlig og høitidelig nok, som om han altid sad i Dommersædet. Jeg er vis paa, det ret vil glæde ham, naar han — —" — „Du vilde ikke kjende Din egen Fader, Fanny, hvis Du saae ham nu: han er ligesaa overgiven som nogen af de Andre dernede; jeg forlod ham i dette Øieblik, lænende sig tilbage i sin Stol, med en Serviet snoet om Hovedet som en Turban og allehaande Stads og Dingeldangel hængt paa sig, Halsbaand og Armbaand, Ringe og Perler, for at han skal see ud som en eller anden Rajah, Isabella Deane siger, han ligner; og hun har sat sig i Hovedet at male ham saadan af! En Rajah, jo det skal jeg aldrig nægte! med et ægte engelsk Ansigt og en Farve saa rød og hvid; — men hun giver ham vel sagtens en kjøn mørk orientalsk Teint. Om een Ting, Fanny! er jeg nu overbeviist: Isabella Deane kan faae Din Fader til hvad hun vil og det baade i Charakteer og Portrait. Aldrig har jeg seet nogen Mand saa aldeles forhexet og forgabet som Svigerpapa er i den ostindiske Pige; og hvad der er mig det meest forbausende: hun veed ikke det Allermindste af, at der er skeet nogen Forandring med ham. Hun fortæller ham, at han er „den blideste, godmodigste Mand af Verden! den sødeste, kjærligste Fader!" — og han teer sig som om han altid havde været det, og Pigebørnene kan faae ham til Alt hvad de vil." — „Men, bedste Frands," sagde Md. Talbot; „det vil blive en slem Affaire for os Alle, hvis Fader gifter sig. Jeg vilde ønske, den forfløine Tøs aldrig var kommen her i Huset." — „Stop!" sagde den unge Geistlige, med venligt Eftertryk; „hvorfor skulde Din Fader, Fanny! ikke have Lov til at blive lykkelig efter sin egen Villie? Hvad Ret have hans Børn til at speculere paa hvad han eier, medens han endnu lever og kan gjøre med det hvad han vil? Tro mig, kjære Kone! det er meget egoistisk og ukjærligt at skifte og dele en saa Nærbeslægtets Eiendom, om det end kun er i Tankens hemmeligste Lønkom. Da vi giftede os, gav han Dig jo et anseeligt Udstyr; vi burde derfor være tilfredse, om vi ikke fik en Guinee mere; jeg er det, og —" — „Aa ja, det troer jeg gjerne," vedblev Pastorinden, uden at bryde sig om min Nærværelse; „og saa skulde jeg ogsaa være fornøiet, om ogsaa en anden Familie kom og deelte med os?" — „Denne anden Familie, som Du siger, vilde ogsaa være Din Faders Børn; og jeg er vis paa, at Isabella Deane er altfor ædel, uegennyttig og høimodig til at hun skulde benytte sig af Sir Williams Ømhed for hende til at præjudicere dem, der have et ældre Krav paa ham." — „Nei, hun har forhexet Jer Allesammen!" raabte Konen. „Mon hun egentlig holder Noget af vor lille Fanny?" tilføiede hun tankefuld. Hr. Talbot smilte ved dette Spørgsmaal; thi han saae hvad der laae bagved; men da han ikke videre vilde indlade sig, fortalte han blot, at Isabella, i den Tid Md. Talbot havde ligget, af egen Drift havde taget sig af Barnet, at hun lærte hende at spille og synge, saavelsom at læse og skrive; men at det igrunden vist var urigtigt af ham, at han fortalte hende dette, da det vilde have været hende en behagelig Overraskelse naar hun kom ned, at see hvilken Fremgang Barnet i saa kort Tid havde gjort. — „Vi maae have en smuk Ramme til dette Portrait, Frands," sagde Moderen, i en forandret Tone; „hvor yndig hun har faaet den Lille til at see ud, med alle disse Blomster! Vi maae have en meget smuk Ramme." — „Den kommer fra London imorgen," svarede Præsten; „Din Fader har alt skrevet om en, der skal være høist elegant, og jeg veed ikke om hvor mange andre skjønne Ting til Præsenter for Jer Allesammen." — „Nei, det er forbausende," vedblev Md. Talbot, „Præsenter til os Allesammen! han, der aldrig før i sit Liv har foræret Noget bort. Jeg har hørt salig Moder sige, at det var med det yderste Besvær, at hun kunde faae en Smule Stads til sig og os Pigeborn." — „Jeg har hørt," sagde Præsten, „at Sir William aldrig holdt synderlig meget af Din Moder: det var et reent Fornuftpartie. Han havde en Rang, hun en stor Formue, deres Godser stødte sammen: saa gjorde Advokaterne Tingen af, og Eiendommene kom sammen, men deres Hjerter aldrig. Var det ikke Tilfældet?" — „Siig mig," sagde Md. Talbot, uden at indlade sig paa denne Materie; „er det sandt, at Isabella Deane har havt den Daarskab at sende et deiligt Amethyst-Kors som Præsent til det Barn, Papas Taffeldækker har faaet? Under de Omstændigheder til! nei, det er jo en reen Scandale! Det var bedre, skulde jeg troe, at hun

havde givet vores lille Pige det." — „Dom ikke saa rask; men bliv til Du kommer ned til de Andre igjen, Du begjærlige Menneske!" svarede Hr. Talbot, „saa skal Du see, at vor lille Kjæledægge heller ikke er glemt."

Nogle Dage efterat Md. Talbot havde forladt sin Eensomhed og sluttet sig til Familien, og vi Alle vare nede i et Lysthuus i Haven, sagde den hinduiske Fyrstinde-datter til Sir William: „Venter man flere Skibe fra Ostindien iaar, kjære Papa? Jeg skulde dog haabe, at jeg idetmindste faaer Svar paa mit Brev." — „Skal jeg sende Bud og lade spørge, Isabella?" spurgte Baronetten ivrigt; „jeg vil gjerne gaae selv til London for Dig og høre mig for i det ostindiske Huus, hvis Du ønsker det." — „Det er jeg vis paa, at De ogsaa gjerne vilde gjøre for mig," svarede hun roligt, idet hun hensank i en dyb Grublen. „Det var en rask Beslutning, jeg tog," sagde hun endelig; „da jeg skrev til mit Lands fyrstelige Stamme, og gjorde en saadan Fordring gjeldende. De ere i ethvert Tilfælde pligtige at svare mig, om de end skulde afslaae mit retmæssige Krav." — Ingen bad hende nærmere at forklare disse Ord; men Alles Aasyn viste Interesse og Nysgjerrighed. „Og Ingen af Eder skjøtter om at høre hvad det da er, jeg saaledes paa egen Haand har skrevet om?" sagde den unge Hinduerinde, med et lille Udtryk af Krænkelse i sin Tone; men hendes Ansigt opklaredes Øieblikket efter af et saa lyst, henrivende Smil, at Bebreidelsen tabte al sin Braad: „Jeg skal rigtignok faae Eder til at fortryde Eders Ligegyldighed; thi, hvis jeg faaer dem — saa skal I nu slet ikke faae mine kongelige Juveler at see." — „Hvem kunde ogsaa have Lyst til at see paa dem," udbrød Sir William lidenskabelig, „naar Isabellas Øine funklede saa klart ved Siden af dem? Hvem tænker vel paa Juveler, hvor en uvurdeerlig kostbar Perle fængsler Blikket?" — „Lille Fanny!" raabte den unge Hinduerinde: „den Compliment kan vi To dele. De har Ret, bedste Papa, hendes Teint er lig en Perle, og hun er uvurdeerlig. Kom herhen, Du lille Cherub og kys Din Bedstefader for de smukke Ord." — „Og fortjener han da ingen Belønning for den anden Halvpart af sin Compliment?" spurgte Hr. Talbot leende. — „Jo, ved en Befuldmægtiget," sagde hurtigt den snue Isabella, idet hun snappede mig den spæde Dreng af Armen og bar ham hen til Sir William. Med de Ord: „Jeg troer, Papa endnu ikke engang har kysset sin lille Dattersøn," lagde hun Drengen i hans Arme og gav sig i samme Øieblik til at synge nogle Stropher paa en forunderlig vild Melodie, sandsynlig af orientalsk Oprindelse:

„Og Rajahen kyssed den lille Spæde;
Med det rene Væsen han toiked sin Glæde:
Han gav ham en Lac af brede Rupier.
Med Bon til Bramah han Gaven vier:
For Sorrig og Sot og Fristelsers Skare,
Til Hoihed og Hæder han Drengen bevare!"

„Og nu det rene Væsen til Velsignelsen, ædle Rajah!" sagde Isabella spøgende, idet hun udbredte sit Silkeforklæde for Baronetten, der ikke vidste hvorledes han skulde bære sig ad med eller holde paa det spæde Barn, og derfor satte et noget forlegent Ansigt op: „Han gav ham en Lac af brede Rupier!" sang den ubønhørlige lille Skjønne, idet hun befriede ham fra den uvante Byrde; men haardnakket vedblev sin Bøn for Barnet. Sir William tog sin Tegnebog op, og rakte hende den høist gallant, idet han bad hende gjøre hans lille Dattersøn en Præsent, der var „en Rajah" værdig. — „Det skal jeg strax paa Timen," sagde hun med den yderste Kulde, idet hun rakte mig Barnet og aabnede Tegnebogen; hun rullede nogle Banknoter op, saae hvad de lød paa, og da hun fandt, at de tilsammen udgjorde en Sum af **220** Pund Sterling, lagde hun en Seddel paa **20** L. igjen i Tegnebogen og overrakte Barnets Moder Resten med de Ord: „Tyve Pund Sterling vil være Nok til Deres Huusholdning for Øieblikket, kjære Papa; hvis De trænger til Mere, vil Deres lille Banqvier her laane Dem det." — Baade Hr. og Md. Talbot saae forlegne ud og vidste ikke hvorledes de skulde bære sig ad med Pengene; men Sir William bragte dem ud af Forlegenheden, idet han venligt og med en Taare i Øiet sagde: „Og det er ikke den sidste Præsent, jeg vil gjøre min førstefødte Dattersøn, vor Families eneste mandlige Descendent; — gjem den, kjære Fanny, til den Lille, og husk paa, at Du har Lov til at bruge Pengene, naar Du har Brug for dem, og at der er Mere hvor de ere komne fra." — „Der er ikke mere end tyve Pund tilbage i den blaa Tegnebog!" raabte Isabella Deane, idet hun klappede i Hænderne; „men naar mine Juveler komme, saa have vi fuldt op for os Alle. Min uvurdeerlige lille Perle," sagde hun til den lille Fanny; „har Du viist Mama Dit Halsbaand?" — „Nei, Belle," sagde Barnet; „Du sagde, at jeg maatte ikke, og saa har jeg heller ikke gjort det — maa jeg nu løbe hen og hente det?" — Et Vink — og hun hentede et deiligt Perle-Halsbaand, der bestod af endeel af Perlebesætningen paa den Kaabe, som man havde lagt over Isabella, da man bragte hende bort som Barn: hun havde nemlig sendt endeel af Perlerne til London og ladet dem indfatte til sin lille Favorit, med en kostbar Smaragd i Midten. Pastoren saae paa sin Kone, hun saae paa Halsbaandet og paa sine Børn; hun tænkte paa, hvor uretfærdig hun havde været mod Isabella, og idet hun faldt hende om Halsen, kyssede og omfavnede hun hende paa det kjærligste. — „Og nu til Historien om Juvelerne," sagde Isabella. „Vor kjære Papa har handlet saa smukt, at han har fuldt Krav paa at høre Alt hvad jeg har gjort: lytter nu da Allesammen til hvad tusinde Fyrsters Descendent har at fortælle Eder." Og i samme Øieblik havde den snaksomme Pige kastet sig i en Ottomanstol, som var bragt ned til Mad. Talbot, støttede Albuerne paa sine Knæ og begge Hænderne mod sine Kinder, og begyndte: „I veed vist kun saare Lidet om Hinduerne. Jeg vil da fortælle Eder, at, skjøndt der nu er over sex og tredive urene Caster eller Udvexter af de oprindelige, er der kun fire, vi anse for ægte. Men det morer Jer maaskee ikke at høre?" — „Bliv ved, bliv ved!" sagde Sir William og Hr. Talbot begge paa eengang; „fortæl os Historien paa Din egen Viis." — „Nu da," sagde Isabella Deane; „jeg vil da fortælle Eder Navnene paa de fire oprindelige Caster i Ostindien. Først er der Brahminerne, eller Præste-Casten — de ere alle hellige og udføre de religiøse Ceremonier; jeg hører til denne Caste. Den anden hedder Cshepterne, eller Kriger-Casten, der især har at vaage over de øvriges verdslige Sikkerhed og som nyder megen Agtelse og Ærefrygt. Saa kommer Vaissyaerne, hvis Hverv det er at skaffe Livets Fornødenheder tilveie, dyrke Jorden, opfinde Agerdyrkningsredskaber og udmaale Riisen ꝛc. Da saa Meget staaer under deres Raadighed, nyde de ogsaa megen Agt, dog mere paa Grund heraf end formedelst deres Stilling. Tilsidst kommer Sudraerne, som forrette alt haardt og ringe Arbeide for de andre Caster. Alle fire ere igjen inddeelte i Klasser, og hvis Nogen skulde være saa ulykkelig at miste sin Caste, som det hedder, saaledes som det var Tilfældet med min Moder da hun ægtede en Englænder, hviler der Forbandelse over deres Person, saa at ethvert Sted eller en anden Person besmittes naar blot Skyggen af dem gaaer over den. Medens jeg var i Indien, plagede jeg min elskede Fader saalænge indtil han lod mig lære vor Castes Sprog: jeg kan baade læse og skrive det flydende. Omtrent for et Aar siden, da jeg havde lært begge mine to Veninder her at kjende, afsendte jeg et Brev til vor regjerende Fyrste af Delhi, der, som De maa vide, er min Onkel, og forlangte mig udleveret af hans Hænder, som min uomtvistelige Ret, alle de Juveler, der tilhørte min afdøde Moder. Jeg fortalte ham, at Blodet i mine Aarer var ligesaa reent som Blodet i hans; thi min Fader var — men nok om det! jeg kan ikke udholde at tale om ham. Jeg kaldte Fyrsten hvad han er: min Moders Broder, min egen dyrebare Frænde, min Lehnsherre og Souverain. Jeg talte om, at jeg var i et fremmed Land; men at min Aand var ofte hos ham og hans Folk. Dette Brev afsendte jeg, uden at Nogen vidste det Mindste derom, og

det undrer mig høiligen, at jeg ikke endnu har faaet Svar." — „O, Isabella, det kommer aldrig i Din Onkels Hænder," raabte Miss Ogilvie; „Du glemmer, hvor vanskeligt det er derovre at faae Breve bragte til de Indfødte." — „Det har naaet Kongen af Delhi," sagde Isabella høitideligt; „eller ogsaa har min Ayah tilsat Livet. Hun lovede, at hun vilde levere det gyldne Papiir i hendes Herskers Hænder, eller døe, og hun vil holde sit Ord. Hun fulgte med mig her til England, hun har opdraget mig, hun passede min Moder paa hendes Dødsleie — hun er tro!"

Det var omtrent 14 Dage efter, at Taffeldækkeren Wilmot kom ind og meldte, at et fort Fruentimmer stod ude i Forstuen og forlangte at tale med Miss Deane. „Hun paastaaer, at hun endelig strax maa tale med hende, og blev meget vred, da jeg ikke vilde tillade hende at følge ind med mig; hun har en stor jernbeslagen Kasse under Armen, som hun ikke vilde tillade Nogen at røre ved." — „Det er min egen Ayah; hun er kommen!" raabte den unge Hinduerinde, og et Øieblik efter laae de i hinandens Arme og Begge græd af Glæde. Hvilken Contrast! Den Gamle med sine Marelokker og sit fortebrnne Ansigt, rædsom at see til, slyngende sine lange magre Arme om sin lille nydelige Herskerinde! og denne med Begeistring kyssende og omfavnende et Væsen, der var det udtrykte Billede af en Hekate, trykkende de friskeste Læber af Verden til de meest tørre og kadavermæssige, man kunde see! „Der, der, min egen kjær, kjær Isa-bil! der de deilig' Juveel! Mig ikk' længer Bheestie (Navnet for en Vandbærer i Indien), mig bær' Juveel for min Prindses, for min egen Isa-bil!" Og den exalterede Skabning satte for sin Herskerindes Fødder den jernbeslagne Kasse, som hun havde baaret i en om Skulderen slynget Læderrem, ligesom de jodiske Bissekræmmere bære deres Varekram. Hun havde været i Bath, hvor hun havde forladt Isabella da hun tog fra England, og var elendig over ikke at finde hende der. Hun vilde ikke tøve en Time, men havde fortsat sin Vei til Southampton og „Plantagen", men den Spænding og Strabads, hun havde været underkastet, og hendes Glæde over nu at gjensee sit elskede Herskab, var Mere end det svage Væsen kunde taale; hun blev afmægtig bragt op paa Isabellas Kammer, faldt i en hidsig Feber, og i mange Dage hang hendes Liv som ved en Traad.

O hvilken Hengivenhed og Ømhed viste ikke Isabella for sin gamle tro Tjenerinde! Hun kunde hverken spise eller sove. Ingen Bønner eller Formaninger kunde drage hende saa længe som en Time bort fra hendes Ayah; hun vilde ikke tillade Nogen at hjelpe hende; hun var endog skinsyg paa det ringeste Tilbud om Hjelp. „Hun har vaaget over mig i min Barndom, da jeg var banlyst fra min Caste," udbrød hun, „og nu skal ingen anden Haand end min røre ved hende." Lykkeligviis kom den stakkels Ayah sig efter nogle Dages Forløb, og hendes unge Herskerindes Glæde var grændseløs. — „Al de deilig' Juveel rigtig der, min egen Prindses?" spurgte Ayahen, da hun kom til sin Samling igjen. — „Hvor kunde jeg see paa dem, eller tænke paa dem, saalænge min kjære Meyna var saa daarlig?" svarede Isabella, idet hun ømt omfavnede hende; „der er Tid nok til at see paa Juvelerne. Nu, havde jeg ikke Ret? De kunde ikke afslaae min Fordring." — „Det de dog har gjort," sagde Ayahen, idet hun reiste sig op i Sengen; „Dem ikke tal' godt til Meyna. Dem ikk' kjende Din Faders kjær Barn. Dem slaaet Din Moder død, men dem ikk' sende de Juveel til hendes kjær Datter. Mig dem lær' deres Pligt, mig dem lær' at gjør' Ret. Mig kjend' al de Hul og Krog paa deres Slot. Mig tog de Juveel hvor de var, de Juveel, som Dig hør til." — „Du har stjaalet Juvelerne! O, Meyna, hvorfor har Du begaaet den Synd?" sagde Isabella, bebreidende. — „Mig ikk' gjort nogen Synd, Missy Isa-bil," raabte Ayahen, i den heftigste Tone; „de Juveel min død Prindses hør til. Mig love hende, da hun var nær død, dem at bring' til Dig. Mig slaae mig selv død, naar Du sige meer, mig har gjort Synd."

Hvad var der at gjøre? — En Æske med de kostbareste Diamanter; andre med Perler, Smaragder, Guldkjæder, Rubiner, Amethyster laae, som fra Aladdins Tryllehave, for vort bundrende Blik! Hvorledes Ayahen havde iværksat sin Plan, kunde jeg aldrig erfare. Det blev for Øieblikket anseet raadeligst at sætte Sir William Ogilvies Segl for Kassen, med Hensyn til de Forespørgsler, der kunde indløbe til de indiske Authoriteter fra Kongen af Delhi; men jeg troer ikke, at noget Sligt har fundet Sted. Han vilde sikkert langt hellere opgive Besiddelsen af denne Skat, end aabenbare sin egen Vanære; thi saaledes ansaae han enhver Forbindelse imellem hans høie Slægt og Caste og en Europæer. Man raadede os Alle at tie om denne Sag, indtil Sagen var gaaet hen en Tid. Nu staae de østindiske Affairer anderledes, og Isabella Deane har taget Seglet af Kassen, hvis Indhold hun betragter som sin Eiendom. — Hvad Mere er der vel at sige? Catastrophen kan man let forestille sig. Da Sir William Ogilvie tog Mod nok til sig til at spørge sin smukke Gjæst, om hun vilde være Isabella Ogilvie den Anden, med Lady-Titelen foran, svarede den fordringsfrie Pige, fri som et Barn for enhver forudfattet Følelse for nogen anden Mand, med glad Overgivenhed: „Saa blive vi jo een Familie og skilles aldrig fra hverandre! Kjære, kjære Papa! — thi det vil jeg altid kalde Dem — jeg vil være en Søster for Deres Børn, og Dem vil jeg holde af, ja, jeg vil holde mere af Dem, end en Datter." — Har Isabella Deane holdt sit Ord? Det har hun bogstaveligen. Endogsaa Md. Talbot har været nødt til at indrømme, at Lady Ogilvie ikke alene har gjort hendes Fader lykkelig, men ogsaa lært ham at være behagelig, venlig, opmærksom og gavmild. Ingen kan vise hendes unge Stedmoder større Agtelse end hun, eller har mere Grund til at glæde sig over sin Faders andet Giftermaal. — Caroline Ogilvie har nylig fulgt sin Søster Mattheas Exempel, hun har gjort Partie med en vakker Gentleman, der har et Landsted paa Den Wight. Juden de tog fra „Plantagen" førte Lady Ogilvie dem hen til sin jernbeslagne Kasse og forærede dem nogle kostelige Souvenirs fra den Delhiske Prindsesses Efterladenskab. Jeg veed ikke om en Domstol vilde tilkjende hende lovlig Adkomst til disse Juveler; for Billighedens Forum vilde de vist blive hende tilkjendte, og i ethvert Tilfælde er det høist usandsynligt, at Retten til dem nogensinde vil blive gjort hende stridig. — Men, er den unge Hinduerinde nu ogsaa selv lykkelig? — Gaa og spørg Colibrien, der flagrer i Solskinnet, Nattergalen, der synger i det skyggefulde Træ, Sommerfuglen, der aander i Blomster-Duft — hvad ville de svare? At Tilværelsen er dem en Vellyst, fordi de følge den usophistiske Naturs Bud, fordi de ikke have paalagt sig Affectationens Lænker eller bøiet sig under Fordoms Aag. — Alt hvad der kan røre Hjertet til Ømhed og Glæde bevæger sig livligt i Isabella Deanes Barm; derfor maa hun være lykkelig, og dobbelt lykkelig fordi hun har traadt i de Fodspor, der ere betegnede os af vor fælleds Moder, Præstinden i hiint menneskelige Tempel, der er helliget alt det Skabtes almene Sag, og hvis Alter er det rene, ufordærvede Hjerte. Ja, Isabella Deane er lykkelig.

☞ For at kunne levere Fortællingens Slutning uden Afbrydelse, har Red. udsat til næste Nr. saavel **Theaterartiklen** som **Nyheds-Revuen**, hvilket imidlertid saameget desnarere tør ventes undskyldt som der i den stille **Uge** ikke spilles paa Theatret og denne Uge derhos ogsaa har været meget **stille** ihensende til Nyheder. Den saaledes paadragne Restance skal blive afdraget i næste Nr. — I forrige Nr. S. 47, 2den Sp. L. 8 f. n. staaer „stakkels" istedetfor „stakkede", hvilken Trykfeil behageligst bedes rettet.

For dette Blad, hvoraf et Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 7de April 1839. Nr. 14.

Indhold: Doublet-Scene til 2den Act af Holbergs „lykkelige Skibbrud". — Theatret: „Knud den Store". — Nyhe ds-Revue.

Doublet-Scene

til 2den Act af Holbergs „lykkelige Skibbrud",

(lempet efter Tid og Leilighed.)

Gottfred (Magister Rosiflengii Tjener.) Denne forrige Maaned var os en feed Maaned, uden engang at regne ordinaire Bryllupper og Begravelser. Jeg har en Liste paa Alt hvad vi extra har fortjent. Hvilken Liste min Herre vil vise sin tilkommende Svigerfaer, at han deraf nogenlunde kan see hans aarlige Indkomster (taer Listen frem).

Henrik (Philemons Tjener). Forrige Maaned var ogsaa en frugtbar Maaned for mig, men paa Ørefigen, Næsestyver etcetera; for min Herre paa Had, Avind og Forfølgelse, hvorpaa jeg ogsaa har en Liste, at man deraf kan see **vore** aarlige Indkomster.

Gottfred (sætter sine Briller paa, og læser snøvlende). Den 1ste Februar. For et Lykønskningsvers til den durchlauchtige Herre, som blev cureret af den svenske Pige, en Snusdaase med Høistsammes Portrait.

Henrik. Jeg maa ogsaa sætte mine Briller paa og læse. — Samme Dag skrevet en Afhandling om Dumhed og Overtro iblandt de Fornemme, der, som henhørende under „**Politik**", blev lagt under Beslag af **den** Embedsmand **og saa videre.**

Gottfred. Den 2den Dito en Taksigelse til en Kammerherre, fordi han udi en kraftig Oration i Raadet haver viist de forfærdelige Følger af „**den ustyrlige Ungdoms Ustyrlighed**"; hvorfor min Herre bekom tilskikket to Par af hans Høivelbaarenheds **egne** Kramsfugle, skudte med Høisammes alene-privilegerede Haand, og med Løfte om, at det skulde ikke blive derved.

Henrik. Den 3die Dito skrevet en Afhandling om „**Huusfredens usynlige Alfer**", eller hiin uforglemmelige **fine** Talers „**gode Venner**"; hvorfor min Herre fik en Huusundersøgelse og maatte takke Gud, at det blev derved.

Gottfred. Den 4de hujus gjort Lykønskning til Eens Promotion til **Virkeligetatsraad**, hvorfor min Herre fik tilsendt et Dusin Flasker Gammelrom og et Dusin Flasker Kauscherviin, samt blev buden til Bords, hvorved han havde den Storbehagelighed at sidde ved Siden af en Virkeliggenerallandogvandkrigscommissairinde.

Henrik. Samme Dag trykt en Afhandling om at ogsaa udi vore Tider Titel- og Rangsyge betragtes som en hønet Ambition, hvorfor min Herre mistede en heel Hob Subscribenter af de nedrigste Klasser udi Rangen.

Gottfred. Den 6te ibidem forfærdiget en Parentation over en høist dyderig Prindsesse, der døde i den unge Alder af 8 Dage, hvorfor den Høisaliges durchlauchtigste Herre Fader allernaadigst behagede at lade tilstille min Herre Sin Huus-Orden, med allerhøieste Tilladelse til ogsaa at maatte anlægge og bære samme.

Henrik. Den 7de Dito skrevet et Liigvers over en Generalkrigscommissairs ved Døden afgaaede Nygte, hvorudover min Herre gik Glip af en Billet i Hofparqvettet.

Gottfred. Den 8de ejusdem ladet indrykke i Folkebladet et Forslag om Oprettelsen af **et Filialselskab for Christianshavn**, hvorfor Christianshavn-nitterne oversendte min Herre en Gave, bestaaende af et Pragtexemplar af „Skaberens Værk", Worms Dagbog, samt Løfte om de lovede Supplementblade til „den flyvende Post."

Henrik. Den 9de Dito publiceret en satirisk Opsats om Fortrinligheden af den nye Regjeringsform i „**Selskabet for Søvnens rette Brug**", hvorfor min Herre saae sig nødt til at melde sig ud af Selskabets kjøbenhavnske Afdeling og blive staaende à la suite.

Gottfred. Den 10de hujus gjort et Gratulationsvers til en privilegeret Redacteur over den **Behagelighed**, han havde havt, at modtage en **behagelig** Skrivelse fra en høi- og velviis Magistrat, hvorfor vi have faaet Løfte om fri Indrykkelse af vore Avertissements i den privilegerede Avis. **N. B.** saafremt den ikke forinden skulde være død af Svindsot.

Henrik. Samme Tid skrevet en Artikkel om **Bladmonopolers** Skadelighed, hvorudover min Herre mistede sin **Postrettighed.**

Gottfred. Den 12te Dito gjort en Lovtale over den Hædersmand, som først opfandt **Æresvagter**, hvorfor min Herre fik en sølvforgyldt Nøgelsemand.

Henrik. Samme Dag skrevet en Vaudeville, kaldet „**Cigarrygerne i Skilderhuset**", hvorudover min Herre nær var bleven spiddet paa Garnisonspladsen.

Gottfred. Den 13de ibidem sendt en Deduction om hvor nødvendigt det er at Tallet paa Byens monopoliserede **Bagergaarde forringes** altsom Folketallet **formeres**, samt om liberalere Regler for **Brødtaxtens** Ansættelse, saa at Bagerlauget rigtig kan komme paa Fode; hvorfor bekommet Tilsagn om frit Hvedebrød med Tilgift hele Aaret igjennem.

Henrik. Den 14de oplæst en Afhandling om **Laugsvæsenets Skadelighed** og **Laugenes Ophævelse**; hvorfor D'Herrer Oldermænd med Bisiddere voterede min Herre Stank for Dank og gik ind med en Supplik om at det for Eftertiden maatte forbydes ham at tale med i Raadet.

Gottfred. Den 15de hujus skrevet et Forsøg over **Monarkers** og **Balletmesteres Souverainitet**; hvorfor min Herre fik alle Balletmesterens Balletter, indbundne i Maroqvin med forgyldt Snit.

Henrik. Samme Dag trykt et Stykke om at Dandsen torde være Skyld i, at Theatret gaaer bag af Dandsen, hvorover min Herre nær var bleven stukket ihjel af en Greve.

Gottfred. Den 16de ejusdem indgivet til en høi og velviis Magistrat Udkast til en **Plan til 100,000 nye Næringsveie,** hvorfor min Herre fik Løfte om at blive Rodemester, saasnart de alle vare ansatte til Næringsskat, og jeg ligeledes Løfte om et Skomagerembede med 20,000 Undersaatter — Hvem er det, som snakker der? (seer sig om) Det maa være mit Echo.

Henrik. Samme Dag leveret en **Fortegnelse over 100,000 Næringssorger,** men hvorved min Herre var lige paa Nippet at sættes under Tiltale for skadelige Rygters Udbredelse.

Gottfred. Den 17de Dito gjort et Lysonskningsvers til **„den nordiske Bajadere"**, der udi en fri Hansestad har erholdt en Laurbærkrands paa Hovedet og et Kys — — — —, hvorfor min Herre fik en Afstøbning af hendes yderste Taaspidse af Guld, besat med bornholmske Diamanter.

Henrik. Samme Dag skrevet en Artikkel om **de militaire Hysere i Parqvettet**, der havde beruset sig udi Retfærdighed, hvorfor min Herre aldrig mere tør lade sig see hos **Mini** om Aftenen.

Gottfred. Den 18de Dito skrevet en Parentation over en ved Døden afgaaet Regimentschef, der ligesaa lidet maa nævnes efter Døden som han i Livet maatte sees paa; hvorfor min Herre fik en smuk Daase, fyldt med militair Snuus.

Henrik. Den 19de hujus udgivet en Afhandling om **Sympathi imellem danske og svenske Militairhistorier**, hvorfor min Herre nær havde faaet virkelig Snuus.

Gottfred. Den 20de ibidem en Afhandling over **Tallotteriets Dyder**, betragtede i moralsk, politisk, psychisk, physisk, psychologisk og alle mulige andre Henseender, som et Sidestykke til Beretningen om Anstalten for moralsk fordærvede Personer; hvorfor min Herre fik Løfte om en Dvaterne, saasnart Kassen kunde affee denne Udtælling.

Henrik. Den 21de skrevet en Indbydelse til en Forening i den Kunst at narre Folk Pengene af Lommen ved **Varelot.erier**, hvorfor min Herre blev dygtig udskjældt i „Commissionstidenden".

Gottfred. Den 22de gjort en ny Revuesang kaldet: **„De dannisse Borgeres blodrøde Statsbanner"**, hvorfor min Herre fik fri Græsning paa Nørrefælled for sig og Familie.

Henrik. Den 23de Dito skrevet en ny Vise til den gamle Melodie:

„O Rendsborg, o Rendsborg, Du gode gamle Stad,
Hvi haver Du bedrøvet saa mangen brav Soldat?"

hvorfor min Herre nær selv var bleven sendt til Rendsborg.

Gottfred. Den 24de hujus skrevet et Forsvar for den priisværdige Skik at sælge Embeder, hvorfor min Herre blev buden til Middag hos en General.

Henrik. Samme Dag publiceret en Plan til **et Asyl for Kassetyve og ruinerede Lotteriespillere**, hvilket passende kunde oprettes paa Kysten Guinea; hvorfor min Herre maatte døie mange Gloser og Gluffer af Høie og Lave, N. B. alle udaf Embedsklassen.

Gottfred. Den 26de overrakt et Forslag om at lade **Øresunds Told** forlægge fra **Helsingør** til **Helsingborg**, for at stille de Stockholmske Kjøbmænd tilfreds, hvorfor min Herre fik fra Sverrig sendt udi Foræring en stor Pose fuld af falske Markstykker, som et Beviis paa deres venskabelige Sindelag.

Henrik. Samme Dag skrevet en Undersøgelse om de Eyner, som udfordres til at beklæde **en Sinecure** uden at indsvøbe sig i en Conferentsraadsmantel, hvorfor min Herre nær var bleven kastet i Kanalen imellem Holmens Bro og Høibro.

Gottfred. Den 27de hujus indsendt ugjendrivelige Beviser for at **Hasselnødder** med Tiden kunne forvandle sig til **Pebernødder**; hvorfor min Herre fik et Sølvbæger af Land- og Vand-Husholdningsselskabet.

Henrik. Samme Dag skrevet en Afhandling om hvorledes **kongelige Obligationer** kunne forvandles til **Baronier** og **Adelsdiplomer**; hvorfor min Herre nær var bleven kastet ned ad Trappen af en nybagt Baron.

Gottfred. Den 28de ladet indrykke i „Kieler Correspondenzblatt", et Forslag om at lade **Ulfelts Støtte** forandres til en **Krestotte for Grev Geert**, genannt „Graf Gerhard der Große"; hvorfor min Herre fik tilsendt en Otting Slesvig-Holsteenske Sild. Men der er min Tro En, som snakker. (Seer sig om igien) Nei, det er mit Echo.

Henrik. Samme Dag publiceret en Artikkel om **Holstenernes store Fortjenester af Slesvig**, oplyste af Historien, hvori bevistes: de vare saa godt skjulte, at man ikke kunde finde dem; men hvorfor min Herre fik fra Kiel et Brev fuldt af „Schleswig-Holsteinische" Grovheder, med 10,000 Underskrifter og et Exemplar af **Geertz's** Sprogkort, „zur Belehrung eines Bessern" for Eftertiden.

Gottfred. Men jeg hører ligesom En snakke. Hvad Fanden er det for en Karl, som sidder og mumler der? Hor Kammerat! hvor skriver Du Dig fra? — o. s. v. —

Theatret.

Knud den Store.

Det kan vist ikke være nogen Tvivl underkastet, at det jo maatte være en værdig Opgave for en Digter som **Oehlenschläger** at synge et Drapa over **Knud den Store.** Kun havde det været ønskeligt, at Digteren, da han valgte sig dette Stof, ogsaa havde valgt en Form dertil, der havde gjort ham det muligt at gjengive det Billede af hiin danske Konge, han i sin digteriske Begeistring havde udkastet sig, klart og tydeligt, som det var opgaaet for hans Indre. Det var Digterens Hensigt at vise os Knuds Storhed i den Seier, han vandt over sig selv — **det store Menneske** var det, han vilde fremstille beilende til vor Beundring, ikke **den store Konge.** Dertil vilde unægtelig de historiske Træk, som han digterisk har behandlet, godt have egnet sig; men at dette vanskeligen lod sig udføre i Form af **et Drama**, dette see vi allerede deraf, at selv **Oehlenschlägers** kunstvante Haand ikke deraf har kunnet danne noget vellykket Arbeide. Dramaet fordrer Handling; men en nok saa stor Række af Episoder, om end kunstigt forbundne, afgive ingen dramatisk Handling. Det er gaaet **Oehlenschläger** med Knud den Store som det gik ham med Carl den Store. Begge staae tilbage for de Omgivelser, hvori Digteren har stillet dem. Carl staaer som Helten i hiin Tragoedie aldeles fordunklet af den kolde Alkuin, — Knud staaer i Skyggen for den kjække, ærlige og aabne Edmund. Vi høre Bispen spotte over Knuds Storhed og vi fristes kun altfor let til at give ham Ret; thi hvor **liden** staaer han ikke for vore Øine. Eller skulle vi kalde ham stor, fordi vi høre ham selv med Sophismer neddysse Samvittighedens Stemme; fordi vi see ham løbe omkring i Skoven og flette Rosen-Tornekrandse, eller see ham spille en Comoedie med sine Hofmænd? —

Thi hvad er hele den Episode med det bekjendte Sagn om Knud, da han vilde ydmyge sine krybende Smigrere, saaledes som den her er benyttet, andet end en flau Comoedie, en Jagen efter Effekt, som man allermindst maatte vente at træffe paa i et Digterværk af en af Nutidens berømteste Digtere? Hvor langt smukkere har ikke **Oehlenschläger** selv tidligere behandlet dette Træk af Knud den Stores Historie i sin bekjendte Romance! — Derimod afgiver det til denne Tragoedie valgte Stof vistnok et Emne for en episk Digtning, hvorved Hrolf Krakes Sanger udentvivl vilde have flettet ganske andre Laurbær i sin uvisnelige Krands, end dem, hans nærværende Arbeide kan erhverve ham. At der i et Værk af det Omfang som denne Tragoedie, maa forekomme Enkeltheder, som vidne om en Digter, der formaaer at røre den gyldne Strængeleeg, Apollo lagde i hans Skjød, er saa naturligt, at det neppe behøver at nævnes; men af Hakons, Palnatokes, Correggios Digter er man berettiget til at fordre Mere end smukke Enkeltheder, om end Tordenskjold, Dronning Margaretha, de italienske Novere o. fl. andre Arbeider have lært os ikke ubetydeligt at nedstemme Fordringerne. Saaledes har da ogsaa **Oehlenschläger** i dette Stykke viist os den skabende Digteraand, hvoraf hine Værker ere gjennemtrængte; men hvad hist er en velgjørende, oplivende Soel, der frembringer en yndig Sommerbelysning, er her kun enkelte smukke Efteraarsstraaler, der stundom oplyse en taaget Egn. Desto stærkere er Trangen hos Forfatteren bleven til saadanne theatralske Effektmidler, som kunne bøde paa Savnet af **det**, der netop frembringer den ægte Effekt derved, at det saa aldeles forsmaaer al ydre Prunk. Drømme ere især blevne til en staaende Artikkel i **Oehlenschlägers** nyere Arbeider. Ogsaa her foregaaer en for vore Øine, og en dito høre vi fortælle. Musiken, der ligeledes spiller en vigtig Rolle i Digterens seneste Arbeider, har ogsaa her maattet tjene som Relief. End ikke Dandsen har han dennegang forsmaaet, og man maa vistnok undres over, at en med Nordens Heltetiv saa fortrolig Aand har kunnet i den Grad forvilde sig, at han, for at tilfredsstille Dagnets Modesyge, har kunnet benytte Midler, der saa lidet harmonere, ikke blot med den historiske Tidsalder, men navnlig med den æsthetiske Følelse, der, langtfra her at blive tilfredsstillet, tvertimod saares dybt. Enhver anden Forfatter vil man ikke saa meget fortænke i, at han, for at vinde et Bifald, som dog for Øieblikket holder skadeslos for Hæder og Udødelighed, griber til Midler, der kildre Sandserne; men en Digter som **Oehlenschläger**, der alt er i Besiddelse af sin Samtids Beundring, ligesom han vil leve i Efterverdenens — han burde for længe siden have lært at foragte alle disse Knaldeffects-Requisiter, der vel kunne tilsløre Mangler og Svagheder; men ingenlunde skjule dem.

Det er ganske naturligt, at en dramatisk Forfatter under Udarbeidelsen af sit Værk tænker paa dem, der skulle fremstille det, og af hvem det for en stor Deel er afhængigt, hvorvidt det skal opnaae eller forfeile sin Hensigt. Idet **Oehlenschläger** saaledes dennegang skrev Hovedrollen, Knud, for Hr. **Holst**, har det udentvivl været en Bevæggrund dertil, at han vilde undgaae den Eensformighed, som let kunde foraarsages ved bestandig at lade een og samme Skuespiller repræsentere Dramaets Helt. Han har derfor alt i Fremstillerens Personlighed søgt sig et Monster, hvorefter han har tildannet sin Knud, og forsætlig undgaaet saadanne Træk i sit Charakteermalerie, som vilde lægge Fremstilleren uovervindelige Vanskeligheder iveien. Skjønt saadanne Hensyn ikke af en Forfatter bør tabes af Sigte, saa er der dog intet Spørgsmaal om, at de jo maae tilsidesættes for de Fordringer, som fremgaae af selve Stoffets Nødvendighed; thi Fremstillerne skifte, men Digtningen bliver den samme. Da **Oehlenschläger** skrev sin Hakon, Palnatoke, Stærkodder o. s. v., havde han vel ingen Ahnelse om, at **Dr. Ryge** engang skulde blive disse Charakterer en saa tro Fremstiller, at man maatte fristes til at antage, at de i Et og Alt vare tillempede efter denne Skuespiller. Men det kommer vel deraf, at disse Charakterer intet andet Forbillede havde, end det Ideal, der levede i Digterens Phantasie, et Ideal, der, takket være Digterens gode Genius! ikke blev forstyrret af Tilfældigheder og Biomstændigheder. Der er derfor heller intet Spørgsmaal om, at var Knud den Store blevet digtet uden nogensomhelst Henskuen til den, der muligt skulde fremstille dette Stykkes Hovedcharakteer, da vilde denne ikke være bleven skildret saaledes, at dens Repræsentation alt var betinget af en enkelt Skuespillers Personlighed. En retfærdig Nemesis har ogsaa alt fulgt denne poetiske Synd i Hælene. Thi, med al Agtelse for den store Flid og Omhu, som Hr. **Holst** har anvendt paa denne Rolle, saa er han dog langt fra det Ideal, vi have dannet os om en Knud den Store, til at han skulde kunne gjengive det. Hvis det var nok at føle og forstaae det Givne rigtigt, for ogsaa at fremstille det rigtigt, saa har Theatret neppe Nogen, der vilde gjøre ham Rangen stridig. Men her fordres Mere, og navnlig den tragiske Kraft, den Dybde, som er uundgaaelig nødvendig for at Knud skal kunne vedligeholde vor Interesse og endnu ikke mere stilles i Skyggen, end Digteren alt har ladet det skee. Vi ere overbeviste om, at Hr. **Holst** er altfor meget Kunstner til at han ikke skulde indrømme os, at hans Talent, der sandelig ikke er at foragte hvor det er paa sin rette Plads, her er kommet til at bestaae en Prøve, som det umuligt kunde gjøre Fyldest, ligesom vi med Fornøielse ere beredvillige til at indrømme, at hverken Mangel paa Flid eller paa god Villie er Skyld heri — men, den Steen, man ikke kan løfte, maa man lade ligge. — Var saaledes Valget af Hr. **Holst** langtfra heldigt, saa er dette endnu mindre Tilfældet med Valget af Md. **Hansen** til Dronning Emma. Hvor godt vilde ikke Md. **Nielsen** eller Jfr. **Ryge** her have taget sig ud — hvorledes vilde de ikke have fyldestgjort de Fordringer, af hvilke Md. **Hansen** end ikke har tilfredsstillet de noiesomste. Derimod vilde Estrith, der nu i Jfr. **Ryge** har en værdig Repræsentant let have kunnet finde Erstatning i en anden Fremstillerinde; thi denne Rolle kræver ikke som hiin en Udførelse, der svarer til den Betydning, hvormed Dronningens Charakteer griber ind i det Hele. — Af hvad Grund Ulf Jarl er bleven tildeelt Hr. **Kirchheiner**, er ikke let at begribe. Muligt er det imidlertid, at tilfældige Omstændigheder (vor Anmeldelse refererer sig til den første Aften, Knud den Store blev opført) bidroge Noget til Hr. K's. — hvad skal vi kalde det? — Uheld med denne Rolle, og maaskee han med Tiden, ved at vise større Agtelse for sin Kunst og for Publikum, vil faae et bedre Greb derpaa. — Edmund, denne herligt skildrede Charakteer, er som ganske skreven for Hr. Instructeur **Nielsen**, og han gav den med al den Ild, Raskhed og Kraft, han saa fuldelig er i Besiddelse af. Det glædede os derfor at bemærke, at den Mangel paa tilbørlig Opmærksomhed for Memorreringen, som Hr. N. ikke sjelden har givet os Anledning til at paaanke, dennegang ikke var kjendelig. — Md. **Holst** var en elskværdig Aldgitha. Vi vilde ønske, at den Varme, der flere Steder var udgydt over hendes Spil, ikke blot maa have været tilfældig; men at den maa vidne om, at Kunstnerinden har stræbt at tilegne sig denne saa ønskelige Egenskab, hvilken man saa ofte har maattet savne, selv i hendes heldigste Fremstillinger. — Hr. **Kragh** er nu — som afdøde Winslow engang sagde i en Epilog — „Kjeltring ved Theatret", og var altsaa den, der gav Eadrik Streon. Denne Skuespiller har særdeles

godt vidst at danne sig efter sin herlige Forgjænger i deslige Roller, uden derfor at blive nogen slavisk Copie. Hans Fremstilling af nærværende Charakteer, der hører til de interessanteste i Stykket, var i høi Grad correct, og han har viist, at han forstaaer hvad det vil sige, at lade Tilskuerne ikke blot see hvad der foregaaer, men ogsaa læse i Sjælens Inderste. Især udmærkede hans sidste Scene med Knud sig ved et ypperligt Udtryk og en plastisk Skjønhed, der gjør Kunstneren megen Ære. — Hr. Dr. **Ryges** Alsiwyn savnede ikke den Kraft og Værdighed, vi i en saa lang Række af Aar have havt Leilighed til at beundre hos denne vor ypperste Tragiker. — Og nu Fru **Heibergs** Tym! Idet vi desværre betvivle, at nærværende Stykkes Liv paa Scenen vil blive af synderlig Varighed, saa gjør dette os især ondt for Tabet af denne Fremstilling. Vel er denne Charakteer af Digteren tegnet med smukke, originale Træk; men af hvad Virkning vilde den vel kunne blive paa Scenen uden en saadan Fremstilling? Denne heltemodige, omme, trofaste Dreng! med hvilken ubeskrivelig Ynde og Sandhed veed Kunstnerinden at jengive Alt lige til det mindste Træk! Hans usmykkede Fremstilling af Hændelsen, der gjorde ham til Helt, hans rørende Erindring i sin Barndoms Hytte, hans ærlige Hu, der væmmes ved at bringe Knud Budskab, hans inderlige Glæde, da han opdager, at Knud ønsker sin givne Befaling tilbagekaldt, — og nu alle de mellemliggende Nuancer og Schatteringer — Alt dannede det yndigste, beundringsværdigste Hele. — De øvrige mindre Roller bleve, paa faa Undtagelser nær, tilfredsstillende udførte. Navnlig maae vi anføre Hr. **Phisters** Steen Skafteson, der gav os et meget komisk Billede af denne Skald fra hiint Land, hvor Alle ere Skalde. Digteren har forresten kun havt den theatralske Effect lidet for Øie, da han lod denne Figur optræde i den smukke, rørende Scene, hvor Tym kommer hjem i sin Fædrenebo. Ligesom denne Scene alt i og for sig hører til dem, der lettelig forfeile deres Hensigt, saaledes tjener naturligviis Steen Skaftesons Tilstedeværelse til aldeles at forstyrre den Alvor og idylliske Ro, som er udbredt derover. — Den sceniske Udstyrelse til dette Stykke er meget tarvelig. Om ikke Agtelse for den Digter, hvem hele Nationen har saa Meget at takke, kunde bringe Vedkommende til at anvende Alt for at udstyre ethvert af hans Arbeider saa værdigt som muligt, saa burde man dog idetmindste ikke ved Tilsidesættelse endog af de nøisomste Fordringer i den Grad svække Illusionen, at hvad der er beregnet paa Pragt og Glands, bliver ubetydeligt og latterligt. Og hvem kan bare sig for at smile ved at see den Haandfuld Folk, der ere samlede for at kaare Haardeknud til Konge, eller andre Steder hvor en stor Mængde repræsenteres? Naar vil man dog engang tænke paa at agte det Umagen værdt, ogsaa at offre nationale Arbeider den Opmærksomhed, for ikke at tale om de Bekostninger, der, idetmindste i Forhold til den strænge, tildeels ubetimelige Oekonomie, der ved disse iagttages, ødsles bort paa vort Opera- og Balletvæsen! — Ogsaa denne Aften havde man Leilighed til at bemærke, at Theater-**Rattene** ere store Elskere af Tragoedien. Det er ikke umærkeligt, at sjelden et Sorgespil bliver givet, uden at en Rat indfinder sig; idetmindste har dette regelmæssig været Tilfældet ved alle de Sorgespil, Anm. i denne Saison har bivaanet. Skjøndt det maa være glædeligt, at den æsthetiske Sands ved vort Theater har udviklet sig saa langt **nedad**, at selv Kattene tilkjendegive Symptomer herpaa, saa vilde det dog nok være ønskeligt, at man indrømmede disse **Frigjængere** en Plads indenfor hvilken de, som alle Andre, under Forestillingen smukt maatte forblive; thi reent at berøve dem denne Nydelse for en saa ubetydelig Sags Skyld, som den, at de fordetmeste forstyrre Indtrykket af de smukkeste Steder, vilde være altfor ubilligt at forlange. — **W** —

Nyheds-Revue.

(24 Marts — 7 April.) — Til Tidens glædelige Tegn hører upaatvivleligen de Foredrag om **Laugsvæsenet**, Assessor **Algreen-Ussing** har holdt i **Industriforeningen**, der, som bekjendt, netop tæller en betydelig Deel Mestere af de forskjellige Laug blandt sine Medlemmer. I disse Foredrag har den høitbegavede Taler, efter en Fremstilling af Laugsvæsenets forrige og nuværende Tilstand hos os, i kraftige og indgribende Ord paaviist Nødvendigheden af at ogsaa **Haandværksstanden** hos os skrider frem med Tiden og afryster de Lænker og Restrictioner, hvori den, til ubodelig Skade for Industrien og saaledes for sig selv, endnu lige som synes at søge sit Held, og det paa en Tid, der har gjort Løsningen af alle unaturlige Baand til sin Opgave. Taleren har imidlertid ingenlunde foreslaaet nogen pludselig Omvæltning af de bestaaende Forhold. Ikkun **Handelslaugenes** Ophævelse finder han (ligesom alt Stænderne have yttret) for Øieblikket baade ønskelig og uden Betænkelighed iværksættelig; hos **Haandværkslaugene** maatte, mener han, Reformen forberedes, især ved en Sammensmeltning af alle de Laug, der staae i Connexion ved det Materiale, hvori de arbeide, saaledes at f. Ex. alle de der arbeide i Træ, kom til at udgjøre eet Laug, de der arbeide i Metal et andet o. s. v., ved hvilken Gruppering de forargelige Laugsprocesser og den fjendtlige Stemning, de avle imellem de Haandværksdrivende indbyrdes, for en stor Deel vilde ophøre, og en større Frihed i Næringsdriften erhverves. Naar derhos Adgangen til at blive Mester lettedes, derved f. Ex. at det kostbare Mesterstykke, der er saameget desoverflødigere som den manuelle Færdighed jo allerede godtgjøres ved Svendestykket, aldeles bortfaldt og istedet derfor traadte en Art Examen eller Beviisaflæggelse for at Vedkommende er i Besiddelse af de Evner og Kundskaber, der *behøves* til at bestyre et Værksted i hans Profession, var allerede *Meget vun*det. Det er en Selvfølge, at disse Foredrag have bidraget ikke lidet til Aandens Vækkelse hos dem, hvor der er nogen at vække, og som ikke ere saa aldeles hildede i en forudfattet Menings og Fordommes Baand, at **Alt** er spildt paa dem — desværre er imidlertid dette Sidste kun i altfor høi Grad Tilfældet hos en stor Deel af vore ældre Laugsmestere, hos hvilke selv de nysnævnte, dog ingenlunde stærkt-reformatoriske Forslag synes at være saa langtfra at finde Indgang, at de langt snarere have vakt en Uvillie, som Talerens patriotiske ogfor selve Standen heldbringende Formaal allermindst synes at fortjene. — **Kunstacademiets Udstilling** aabnedes i Onsdags. Rummet tillader os kun at bemærke, at denne Udstilling er den righoldigste, man i flere Aar her har seet. Foruden flere Marmor-Skulpturer, især deleshed Basreliefs, der vise os **Thorvaldsens** skabende Genie i sin hele Storhed, Gratie og Fuldendthed, frembyder et ikke ringe Antal nye Malerier af vore ældre og yngre Kunstnere (vi nævne saaledes **Eckersberg**, begge **Jensen**'erne **Lund** og **Møller**; **Blunk**, **Eddelien**, **Küchler**, **Marstrand**, **Monies**, **Adam Müller**, **Raadsig**, **Rörby** og **Westphal**), med deres forskjelligartede artistiske Værd, et rigt Stof for Beskuelse og Nydelse; ligesom man ogsaa med Fornøielse og Interesse seer en Mængde ældre, men ikke tilforn her offentligen udstillede, tildeels fortrinlige Arbeider (forstørstedelen fra **Thorvaldsens** og Prinds **Christians** Samlinger), saavel af danske som af fremmede Kunstnere.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Lunge.

2den Aarg. Søndagen den 14de April 1839. Nr. 15.

Indhold: Prolog, af F. J. Hansen. — Villebois. — Theatret: Capriciosa. — Nyheds-Revue.

Prolog*).

Vel boer Du, mit Danmark! i Bolgernes Harm,
Og gyser i nordlige Vinde;
Men Varme der er i Danskens Barm;
Thi Kjærlighed luner derinde.
En Samklang eier vor Sorg og Lyst, —
I Fællig er Fryd og Smerte:
Vel skilles af Havet Kyst fra Kyst;
Men eet er det danske Hjerte!

Der gik en Storm over Hedens Sand, —
Den rusked' i Klitter og Stene:
Det toned' igjen fra Herthas Strand,
Og sused' i Bøgenes Grene.
Der sang en Fugl over Nedens Eng
Bag Lyngens brunnlige Toppe:
Hans Broder steeg fra Sjølundas Væng,
Og bød ham velkommen deroppe.

Der gik en Strøm over nøgne Bred
Fra Vestervovvov derude;
Den Havgud dukked' i Bølgen ned:
Man hørte hans Hunde tude.
Ind styrtede Muur og Tag med Gru
For Strømmens brydende Vælde;
Den Sjællandsfær var ei glad i Hu:
Det maatte hans Broder gjelde.

Og Bud der gik saa viden om Land:
„Kronjyden er stædt i Vaande;
„Ham hjælpe vi maae — op, alle Mand!
„At gange ham snelt tilhaande!" —
Men Danskeu eier saa lidet Guld,
Og sjeldent kun Silke han spinder;
Sig Høien hvælver om Fædres Muld —
Hans Rigdom er gyldne Minder.

Dog — Rigdom hviler i Enkens Skjærv,
Som bydes med kjærlig Villie:
Hver bringer en Skjænk af sit Erhverv
Til ham paa den nøgne Tillie.
Tilsammen flyde de Bække smaa,
Som risle paa Danevange:
Det bliver tilsidst en frugtbar Aa,
Hver Blomster om Bredden prange.

Og Danmarks Qvinder ei fordum blot
Gav hen de straalende Spange,
Til Held og Hæder for Land og Drot,
Som meldes i Bardernes Sange —
Nei! og for Jyden med kjærlig Hu
Sig røre de travle Hænder;
Thi varmt, som altid, Qvinden endnu
For Dyd og Dannished brænder!

Men vi — os tolked' en Røst saa kla
Fra Oldtids hellige Fjerne:
„Jeg haver ei Guld; men hvad jeg har,
„Det giver jeg glad og gjerne!"
Tilgiv! vi bringe — Gud veed! — ei Kunst;
Men, er end ringe vor Gave,
Vi bad dog Venner ei hid omsonst,
At offre til Cimbriens Brave!

Thi midt i de vilde Bølgers Harm,
I Kamp af de nordlige Vinde,
Der aander saa varmt i Danskens Barm!
Vel Kjærlighed luner derinde.
En Samklang eier vor Sorg og Lyst, —
I Fællig er Fryd og Smerte —
Kun een er Røsten fra Kyst til Kyst,
Og eet er det danske Hjerte! —

F. J. Hansen.

*) Fremsagt ved Privat-Forestillingen den 7de dennes i Selskabet „Dramatisk-musikalsk Forening", til Fordeel for de Vandlidte i Jylland.

Villebois*).

En Aften i Juli Maaned **1698** blev den lille hollandske Stad Naarden's Ro forstyrret ved en Larm og Tummel, som man i utænkelige Tider ikke havde oplevet der. I en snæver Gade i Nærheden af Havnen, under Støien af Døre, der bleve revne op og slaaede i, under Skriget af en Mængde Qvinder og Børn og den iilfærdige Frem- og Tilbageløben af flere Grupper Matroser og Borgere, var en Mand paa Flugten for en Hob Politiebetjente, der fulgte ham lige i Hælene. Naar ikke allerede dette Menneskes iilsomme Løben og de Forbandelser, som bleve sendte efter ham, kunde forraade endog den mindst Skarpsynede, at han maatte have gjort noget Ondt, saa vilde hans besynderlige Dragt og hele Ydre være istand til at opvække en saadan Tanke om ham. Man tænke sig en fuldkommen Bandits Udseende og Holdning: en Blanding af Stratenrøveren og Salons-Eventyreren, af en adelig Junker, der ikke har anden Arvedeel end sit Sværd, og en Korsar, der har forødt den sidste Skilling af sine Priispenge. Saaledes saae den Person ud, for hvis Skyld alle Naardens Municipalister med Borgermesteren i Spidsen løb sig aandeløse. De vilde kunnet løbe længe, hvis han ikke var bleven hindret i sit Løb paa ethvert Gadehjørne formedelst Raabet: „Stop Gavtyven!" som lød bag efter ham. Endelig blev han stoppet i Løbet ved en Mængde Vogne, der spærrede hele Gaden, og Politiets

*) Efter en fransk Journal,

velnærede Betjente vilde allerede lægge Haand paa ham, da han pludselig undgik dem som ved et Trylleri, uden at Nogen kunde sige, hvor han var bleven af. Eventyreren havde havt den Lykke og Behændighed at smutte ind i et Huus, hvis Bebvere saae ud paa Gaden, og han havde allerede naaet et andet Qvarteer af Byen, før Municipalbetjentene havde faaet afgjort, om han var opslugt af Jorden eller faret til Himlen.

Efterat have gjennemløbet Byen lige til den yderste Ende af Havnen og da han i det Fjerne saae nye Forfølgere, tog Flygtningen den kjække Beslutning at springe ind i en aabenstaaende lille Hytte midt i et Tømmerværksted. Han lukkede Døren til dette ham ubekjendte Asyl og befandt sig nu alene med en Mand, som stod i sin fuldeste Manddomskraft, og som vel i Klædedragten lignede en hollandsk Arbeidsmand, men hvis røde Haar og barske Udseende snarere syntes at antyde en under Vendekredsene hærdet Sønlv eller en Kosak fra det Inderste af de tartariske Ørkener. — „Hvem er I?“ sagde denne Mand til sin Gjæst, idet han tilsnørede en Læderseek, hvori han havde samlet endeel Værktøi. Da der ikke strax fulgte Svar, sagde han endnu engang i en barsk Tone: „Jeg vil vide, om I er en Tyv eller en Røver.“ — „Hverken det Ene eller det Andet,“ svarede Eventyreren, glad over at kunne svare sin Vært uden at navngive sig; „jeg er en fransk Adelsmand, der bliver forfulgt for en Æressags Skyld.“ — Den stolte Tone, hvormed han sagde dette, syntes at imponere Haandværkeren. — „Nok,“ sagde denne; „Adelsmand, Franskmand og en modig Karl — Meer behøver jeg ikke for at tilbyde Eder min Tjeneste. — Og nu gave de hinanden Haanden med en Anstand, som man efter deres Udseende ligesaalidt skulde have formodet hos den Ene som hos den Anden. — „Hvormed kan jeg være Eder til Tjeneste?“ begyndte Haandværkeren igjen. „I synes at have Hast, og det samme er Tilfældet med mig; derfor maa I skynde Eder med at sige, hvad I forlanger af mig.“ — Efter et Øiebliks Overlæg erklærede den Fremmede, at han ikke troede at kunne gjøre bedre end i største Skynding at forlade Landet, og bad Haandværkeren om at være ham behjælpelig dertil. — „Og hvorhen ønsker I Eder?“ — „Nu, for det Første til Amsterdam, naar det var muligt.“ — „Ei, for Fanden! der har Eders Lykkesstjerne ledet Eder vel, da den førte Eder til mig. Om en halv Time gaaer jeg under Seil til Amsterdam, og vi kunne altsaa reise sammen, dersom ellers en Reise tilsøes ikke er Eder imod.“ — „Tvertimod.“ — „Naa da; ved Havnen ligger en Galliote, der er i Begreb med at afseile. Har I endnu Noget at gjøre i Byen eller ønsker I at hente Noget?“ — „Nei, det gaaer mig som Philosophen: jeg forer alt Mit med mig.“ — „Det gjør jeg ogsaa,“ sagde Haandværkeren, kastede Sækken over Skuldrene og bad Adelsmanden følge sig. Men ved Døren standsede denne og sagde: „Hør, endnu et Ord. Omendskjøndt jeg er fremmed her i Naarden, kan dog, da jeg een Gang har tildraget mig den almindelige Opmærksomhed, den Første den Bedste kjende mig paa min Klædedragt og igjen skaffe mig Politiet paa Halsen.“ — „Eders Dragt er rigtignok noget særegen, deri har I Ret. Men tag min Vams og min Hat paa og kast min Sæk over Skuldrene, saa vil Djævlen selv ikke fatte nogen Mistanke.“ — Forklædningen var snart skeet; men, da den Fremmede saae, at hans Vært, istedetfor at hente en anden Vams frem, tog hans Klæder paa, sagde han: „Ei, hvad gjør I der? I udsætter Jer jo for den Fare, som truede mig. Man vil antage Eder for mig og arrestere Eder istedetfor mig.“ — „Vær ubekymret!“ svarede Haandværkeren; „Saa ubekjendt jeg end er i Naarden, behøves der dog kun et Ord fra mig, for strax at gjøre mig fri, naar Nogen vil lægge Haand paa mig.“ — Han sagde disse Ord med en Værdighed i Blik og Tone, der bragte den franske Adelsmand til at træde et Skridt tilbage af Forbauselse; men uden at give sin Gjæst Tid til videre Spørgsmaal, aabnede han Døren, og begge skrede nu frem i Retningen mod Havnen, den Fremmede foran og Tømmermanden i en ringe Afstand bag efter. Som den Første havde forudseet, tiltrak den Andens Klædedragt sig snart en Grouppe Municipalisters Opmærksomhed; men han havde neppe sagt et Ord, før de strax lode ham uhindret passere. Efter nogle faa Minutters Forløb vare de Reisende i Sikkerhed, og Gallioten, hvorpaa der foruden dem omtrent befandt sig en Snees Passagerer, gik ved Solens Nedgang under Seil for en stærk Sydvestvind.

Imedens de nu i al Mag fortsætte deres Reise, ville vi skynde os med at gjøre Læserne bekjendte med den eventyrlige Adelsmands Navn og nærmere Forhold. Denne Adelsmand var ingen Anden end den uforfærdede bretonniske Sømand, som den Tid var berømt under Navnet Villebois, Smugleren. Før han i de nordiske Have erholdt dette smigrende Tilnavn, havde han ved sine modige og glimrende Expeditioner til alle Verdensdele i sit Fædreland erholdt det hædrende Tilnavn: Coffardiemarinens Jean Bart. Kun hans ødelagte Formuesomstændigheder og Umuligheden i at kunne vedligeholde sit Navns Ære og Glands havde formaaet ham til at ombytte Handelen med Smugleriet. Allerede i to Aar drev han dette forgelige og farlige Haandværk, trods de franske Told-Forpagtere og alle europæiske Douaner, da hans Skjæbne bragte ham til Holland. Som Følge af et Skibbrud befandt han sig i hiin jammerlige Forfatning, som man let kan tænke sig efter Skildringen af hans Ydre, og han vilde ganske have tabt Modet, dersom ikke to mægtige Kilder til Haab og Trøst havde aabnet sig for ham. Den ene var en Skrivelse, dateret Haag, som han erholdt faa Dage efter sin Ankomst til Amsterdam, saa lydende: „Min Herre! Jeg hører, at et uopretteligt Uheld holder Dem fast i Holland. Da jeg selv er kommen til dette Land for at opsøge Mænd af Fortjeneste og fuldende min Sømands-Dannelse, saa beder jeg Dem oppebie mig i Amsterdam, hvor jeg venter at indtræffe inden 14 Dage, og haaber, at De vil modtage en Capitains Rang i min Marine. Peter I, Czar af Rusland.“ — Villebois's anden Trøst var Kjærligheden, hvis Magt er endnu større end Keiserens. En Kjøbmands Datter i Naarden, hvis Liv han havde været saa lykkelig at redde ved en Lystfart paa Zuidersøen, havde lært at skatte de solide Egenskaber, som den bretonniske Adelsmands Hjerte skjulte under et raat Ydre, og havde

i al Ære ladet ham gjøre Cour til sig. Villebois var ligesaa udmærket ved sine heftige Lidenskaber som ved sit ubøielige Mod; men en lang Intriguering forstod han sig ikke paa. Derfor havde alle hans Ægteskabsplaner i de sidste sex Aar slaaet syv Gange feil, saavel med franske som med engelske og italienske Damer; men nu syntes han at være ved Maalet for sine Forhaabninger med den unge Hollænderinde. Desværre stod hans Lykke ikke alene i dens Hænder, hvem han havde reddet Livet; hun havde en Familie, og denne havde ikke Taknemligheden ene for Die: den spurgte Frieren, hvad han havde foruden sit Navn og sin Berømmelse. For Øieblikket bestod hans hele Rigdom i det allerede omtalte Brev fra Czaren; han viste det frem med retfærdig Stolthed, og det gjorde ogsaa god Virkning. Man vilde imidlertid vente paa det keiserlige Løftes Opfyldelse, og Villebois maatte, trods al sin Utaalmodighed, vente og underkaste sig denne nye Prøve. Der hengik fjorten Dage, uden at den keiserlige Giver lod sig see, og heller ikke i de følgende otte Dage lod han høre fra sig. Den i Brevet ansatte Frist var allerede for længe siden udløben, og Brudens Fader tabte al Tillid til Sømanden. Han holdt denne for en Bedrager, Brevet for en Opdigtelse og sig selv for den, der skulde tages ved Næsen, og indskibede sig derfor en Dag med sin Datter til Naarden uden at sige Villebois et Ord derom. Man kan tænke sig, hvor rasende denne blev ved at erfare dette. Han satte efter de Flygtende, faldt som en Bombe ned imellem dem, og rev i Faderens Paasyn Gjenstanden for sin Kjærlighed til sig for at føre hende bort fra det fædrene Huus. Men nu kom det hollandske Blod i Kog; Politiebetjente, Municipalsoldater og alle de øvrige Retfærdighedens Haandlangere bleve kaldte til. Villebois vovede at ville forsvare sit Rov mod den hele Stad, og lod først sin Elskede fare, da han frygtede, at hun skulde komme Noget til, efterat han dog først havde strakt sex Municipalister og fem Borgere til Jorden. Resten veed man.

(Sluttes i næste Nr.)

Theatret.

Capriciosa.

Man skulde næsten troe, at „Undinernes Beherskerinde" usynlig omsvæver dette Stykke og saaledes bevirker den Trolddom, at det overalt hvor det kommer paa Bræderne (og dette skeer vel hist og her just ikke i den fuldkomneste Skikkelse), ligesom hos Stykkets Helt, er istand til bestandig at holde Pengepungen fyldt. De forskjellige Avisberettere fra de saaledes lykksaliggjorte Provindser have derfor, om tilfældigt maae vi lade uafgjort, valgt et meget rigtigt betegnende Udtryk, naar de forkynde, at dette Stykke, ligesom i Hovedstaden, ogsaa hos dem har „gjort **Lykke**"; thi Lykken er, som bekjendt, meget capricios og lønner just ikke altid efter Fortjeneste. Forfatterne af dette lykkelige Skuespil have kaldet det en „Folkecomoedie"; men uagtet al den Umage, vi have gjort os for at finde det folkelige Element deri, have vi dog kun havt en daarlig „Lykke" hermed — formodentlig igjen ved den usynlige Fees Indvirkning, der, som alle Feer, ikke ønsker, at man bliver gjort klog paa den Trolddom, hvormed hun virker. At Hovedpersonerne i Stykket ere valgte af Almuen, kan da ikke gjøre det videre folkeligt, ligesaalidet som den Omstændighed, at Handlingen foregaaer i Frederiksberghave, Rosenlund o. s. v. At Stykket har „gjort Lykke" kunde da heller ikke bevæge Forfatterne til at kalde det en **Folkecomoedie**, de maatte da have været i en lykkelig Forstaaelse med den Alt formaaende Undine, der kunde bevirke dette Mirakkel og forunde dem den heldige Spaadomsgave, at forudsee at Publikum selv vilde gjøre det til et Stykke for Folket. Undersøge vi ret noie hvad da Forfatterne have lagt i dette Stykke, som de kunde ansee svarende til Benævnelsen folkelig, saa bliver det i det Høieste den talentfulde Maade, hvorpaa de have vidst at benytte Folkets, eller rettere en enkelt Deel af Folkets Forfængelighed, ved at lade saadanne Ting foregaae for deres Øine, hvor man med Et føler sig hensat i sine daglige Omgivelser, oplivet af gode, gamle Kjeldermænd, Billardsproget og Punschebegeistring, kort, det **kjøbenhavnske** Folkeudskuds-Liv; Benævnelsen „Folkecomoedie" faaer saaledes idetmindste en ironisk Betydning, og dette er dog altid bedre end slet ingen. Hvilken Glæde for enhver ægte Kjøbenhavner, saaledes at see sine Yndlingspassioner beskyttede af en elskværdig Undine! han bringer denne skjønne Illusion med sig ud i Livet; den omsvæver ham, naar han med Cigarren i Munden og Punschen i Haanden seer de Elfenbeens Baller løbe over det grønne Billardtæppe og forsvinde i Hullerne, ligesom de yndige Undiner i de gyngende Bølger! I sin Begeistring omfavner han den smukke **Lene** paa Rosenlund, og er nu selv den livagtige **Peter Kaninstok**, der ikke mangler andet end den uudtømmelige Pung, og han smiler velbehageligt ved den Tanke, at han nok skulde vide at beholde den og ikke, som hiin Taabe, kaste den fra sig, om saa Væggen ti Gange revnede og den meest fortryllende Undinesang lod sig høre. — Vi see altsaa, at der virkelig er et „folkeligt" Element i Stykket, skjøndt just ikke et saadant, som man i Almindelighed er tilbøielig til at forbinde med Ordets Begreb, men altid nok for at gjøre Stykkets Lykke. Men ogsaa Tillægsordet „**romantisk**" have Forfatterne givet deres Skuespil. Ih nu, er der da ikke Romantik nok at finde deri? Skjelmske Undiner i vor gamle Slotscanal, hvor man hidtil i det høieste har fundet de „sølverhvide Svaner", der strække deres lange Halse efter de Spadserendes Brødkrummer, og som nu gjøre „Marianes Skaal" til „Aal"; samme Sted et Feepallads, hvor „Undinernes Beherskerinde", den deilige Capriciosa, bygger og boer, hende, der bortskjænker Fløiels Frakker og hvide Hatte, og, hvad der er det Bedste, Pengepunge, der aldrig blive tomme! — Ak, gid hun dog vilde skjænke een til Bureauet for de udenlandske Betalinger! — Og disse selvsamme Undiner fra Slotskanalen, der med Et aabenbare sig bag en revnet Væg i Nyboder, og ere saa honette selv at medbringe det behørige Quantum Vand til at bølge sig i, medens det „danske Flag vifter over Codans Bølge!" — er det ikke romantisk, hvad skulde vel saa være det? — Men ogsaa „**burlesk**" have Forfatterne kaldet deres Stykke — „romantisk-burlesk Folkecomoedie." Vi ville ikke lægge Dølgsmaal paa, at dette Aggregat er det Eneste, vi virkelig have kunnet finde deri, ikke blot i den burleske Maade, hvorpaa Forfatterne have benyttet dette Folkelige og Romantiske, men i den virkelig komiske Idee at lade Samvittigheden personificeres som den pensionerede Extraskriver Kakkedue. Det er vel ogsaa denne **burleske** Deel af Stykket, der tildeels kunde have gjort dets Lykke, da, som bekjendt, vort Theater netop er i Besiddelse af et Personale, der i Udførelsen

af denne Skuespilgenre torde søge sin Lige. Heller ikke skulle vi nægte, at dette Stykke indeholder Enkeltheder, der især ved den mesterlige Udførelse, som bliver dem til Deel, ikke kunne forfeile at gjøre deres Virkning. Saaledes udgjør den gamle Ole Kaninstok med hans to Sønner et ypperligt Kloverblad, hvori den unge meget lovende **Edvard Stramboe** kappes med de mesterlige Fremstillinger af Kunstnerne **Nielsen** og **Phister**; — saaledes giver Hr. **Foersom** os et saa lungerystende Billede af den gamle Pensionist og Extraskriver, at han rigeligt tor tilegne sig sin Deel, naar Publikum veltilfreds gjentager: „Det er en deilig Aften i Aften!" — Dette Stykke har, som næsten de fleste originale Frembringelser paa vort Theater, ogsaa havt sin egen Historie. Det var en lang og haardnakket Kamp imellem **Æsthetik** og **Oeconomie**. Oeconomien sagde „Ja", Æsthetiken sagde „Nei". Æsthetiken knurrede en Tid; Oeconomien pruttede en Tid. Endelig fik Oeconomien Overhaand, og skjøndt den, i Forhold til Varenes rivende Afsætning, gjorde en skikkelig god Handel, kunne vi dog ikke andet end yttre den Betænkelighed, at den desuagtet torde have kjøbt for dyrt. Thi hvad veier selv den bedst fyldte Pengepung, for at holde os til Stykkets Moral, naar den er erhvervet paa det Høieres og Ædleres Bekostning?

— **W** —

Nyheds-Revue.

(8—14 April.) Den sidstforløbne Uge har bragt en for vor Journalistik sørgelig Nyhed, idet at „Kjøbenhavnspostens" høitagtede Redacteur, **J. F. Giødwad**, efter alt i nogle Dage, formedelst Sygdom, de facto ei at have kunnet varetage denne sin Function, ved en i Fredags falden Høiesteretsdom er bleven idømt 300 Rbd's Mulct og 2 Aars Censur, og saaledes de jure tvungen til at fratræde samme. Den almindelige Deeltagelse, Efterretningen herom har vakt, afgiver et talende Vidnesbyrd om at Hr. **Giødwads** Charakteer, Talent og Virken have hos Publikum fundet en ligesaa levende som fortjent Anerkjendelse. — Efterat baade „den blide Dag" og den i al sin Fredelighed immer til Krig parate „Berlingske", med sit helsingørske Echo, i lydelige Basuntoner havde forkyndt, hvilke høist glædelige Resultater **Finantsregnskabet for 1837** indeholdt, have nu „Fædrelandets" og især „Folkebladets" Drøftelser af dette Regnskab angivet en heel anden Tone, som har fundet en saa almindelig Gjenklang i Folkemeningen, at man neppe mere erindrer sig hine Panegyriker uden par ridicule. Ihvorvidt denne Tone, der, som bekjendt, længe har været **Kammer**-Tonen hos os, nu ogsaa vil trænge igjennem hos rette Vedkommende, vil Tiden vise. Som et Tegn til, at de „extraordinaire Udgifters" Conto iaar torde blive fri for en Post, Aviserne allerede saagodtsom havde anviist derpaa, har man bemærket, at der nu ikke længere er Tale om det Besøg i en stor østlig Residents, hvortil et Medlem af vor Kongefamilie efter fremmede Blades tidligere Beretning, skulde være indbudt. Af vore egne Provindsblade erfarer man derimod, at Prinds **Christian** paa en indenlandsk Reise vil besøge de af Vandfloden i Januar oversvømmede Egne og navnligen tage Agger-Kanalen i Øiesyn. — Vor dramatiske Litteratur vil, som det hedder, om faie Tid frembyde et nyt Arbeide af vor talentrige **H. C. Andersen**: et femacts Drama, skrevet i rimede Vers og betitlet: „**Mulatten**". Det er antaget til Opførelse, Rollerne skulle allerede være uddeelte, og Stykket ventes bragt paa Scenen endnu inden Saisonnens Udløb. — At vor yndede Sangerinde Md. **Simonsen** paa Søndag giver en Aftenunderholdning paa det Kongelige Theater nævne vi kun, med Tilføiende, at Kunstnerinden har sørget for et smagfuldt Valg af forstørstedelen nye Sager. Paa et talrigt Besøg er hun vis. — Jfr. **Grahn** har i en Række af Gjæsteforestillinger stadigen fortsaret at henrive og fortrylle de ellers saa kolde, beregnende Hamborgere; hun ventes nu med Længsel her tilbage. At imidlertid baade Kjøbenhavnerne, og hvad der vil sige endnu mere, Kjøbenhavnerinderne under den „Feiredes" Fraværelse i flere idetmindste halv-offentlige Privatforestillinger (for de Vandlidte) med stort Bifald have seet en mandlig **Pseudo-Grahn** danse „Cachucha" efter hende — og at denne Pseudo-Grahn ogsaa har høstet sin Andeel af stormende Applaus, Da-Capo-Raab, Hervorrufen, ja af selve Laurbærkrandsning — er et Factum, som ikke bør fortøies; men som vi ingenlunde her anføre til mindste Forkleinelse af Kunstnerindens fortjente Renommee. — Bestræbelsen for, ved forskjellige Arter af Moro og Forlystelse at tilveiebringe Bidrag til Lindring for vore ved Vandfloden skadelidte jydske Brødres Skjæbne, vedbliver endnu bestandig at vise sig virksom; og om man end stundom forsaavidt forfeiler det rette Synspunkt, at det Middel, man vil have adlet ved Hensigten, snarere betragtes som selve Hovedsagen, kan det dog ikke nægtes, at hiin Bestræbelse har baaret mange og gode Frugter. Det hører ialtfald til Skjæbnens forunderlige „Ironi", at netop den nævnte Ulykkesbegivenhed har givet Mange en saa velkommen Anledning til engang „ret at slaae Gjækken los." Blandt de ædlere Offre, Kunsten bringer paa Veldædighedens Alter, hører unægtelig Theaterpersonalets Forestilling af **Oehlenschlägers** „Aladdin", der, (hvis ikke atter en Prøve paa et eller andet Stykke skulde komme iveien) nu definitivt er ansat til paa Onsdag. Som man veed, ere alle Loger og Pladser forlængst afhændede; og det er paafaldende nok at bemærke, at de dobbelte Priser dog ikke have afholdt Billetprangerne fra ved denne Leilighed at tilegne sig en betydelig Deel af Logerne til Udhøkring. — Idet der saaledes forestaaer Publikum en ualmindelig Kunstnydelse og den skjønne, livsfriske Digtnings Forfatter en ny, ligesaa uventet som velfortjent Hylding af sit rige Geni, troe vi ikke at burde lade ubemærket, at Digteren nylig fra en ganske anden Side har modtaget en sikkert ikke mindre uventet enthusiastisk Erkjendelse. En agtet engelsk Forfatterinde, Mrs **Jameson**, har nemlig i et nylig udkommet Skrift: „**Winter Studies and Summer Rambles**" (som hun har forfattet under sit Ophold i Canada) helliget vor **Oehlenschlägers** Digtergeni, og navnligen et af dettes ædleste Fostre: Sorgespillet „Correggio" en Analyse, der aander dyb Følelse for dets Skjønheder og en ædel qvindelig Begeistring for Digteren.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. **138**, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 21de April 1839. Nr. 16.

Indhold: Villebois, sluttet. — Phonix Aulus. — Theatret: Aladdin. — Nyheds-Revue.

Villebois.

(Sluttet.)

En halv Times Tid gik Farten meget godt, rigtignok temmelig skarpt, men uden noget Uheld; men ud paa Aftenen brød en frygtelig Storm los. Passagerernes Frygt og Bæven steeg med Elementernes Rasen, og hvert Minut blev Faren større. Enhver var paa Dækket og stirrede taus hen for sig eller klamrede sig under frygtelige Skrig fast til Tougværket, kun to Personer bevarede midt i denne almindelige Bestyrtelse deres hele Rolighed, og disse vare Villebois og Haandværkeren. Den Ene sad rolig paa Agterskandsen og den Anden ligeover for ham med over Kors slaaede Arme. Begge saae opmærksom paa Styrmanden som for at prøve hans Mod og Dueligheed. — Pludselig blændet og næsten kastet overbord ved en frygtelig Bølge, mistede ogsaa Styrmanden, skjøndt en Hollænder, sin Besindighed og faldt med det Udraab: „Vi ere forlorne!“ paa Knæ, udstrækkende Armene mod Himlen som den eneste Magt, der endnu kunde redde Gallioten for Skibbrud. Paa dette Fortvivlelsesskrig, der blev anseet som et Døds-Forbud, fulgte en almindelig Veeklage; men Villebois, som overdøvede disse Jammertoner med sin Tordenstemme, skred med faste Skridt hen imod Styrmanden og sagde, idet han stødte ham bort med Foden: „Gaa Kapuziner, og bed din Rosenkrands; lad mig styre Skibet.“ — Derpaa greb han Roret med begge Hænder, bød de ved hans Exempel opmuntrede Matroser at udføre en afgjørende Maneuvre, og ledede nu Gallioten med en underfuld Præcision imellem Vandbjergene, som truede den, og Vindstødene, som brøde ind over den, til en for Vinden beskyttet Bugt, hvor Farten igjen blev let og sikker. Der gav han igjen Roret i den forbløffede Styrmands Hænder og vendte tilbage til sin forrige Plads, uden at agte paa de Taksigelser, hvormed de nu beroligede Passagerer overøste ham. — Kun Een syntes at have fortjent hans Opmærksomhed, nemlig Haandværkeren, som under hans beundringsværdige Maneuvre ikke havde tabt ham et Øieblik af Sigte, og nu traadte hen til ham, rakte ham Haanden og sagde til ham i en Tone, som om han var en Kammerat, der vidste at skatte hans Dygtighed: „Jeg havde ikke holdt Eder for saa uforfærdet, som I virkelig er. Jeg anseer mig lykkelig over, at jeg har kunnet være Eder til Nytte, og hvis min ubetydelige Tjeneste fortjener nogen Løn, saa sig mig, hvo I er?“ — „En Sømand, som I har havt Leilighed til at see.“ — „Ja vel! og det er en Sømand som Jean Bart.“ — „Det har man allerede tidligere fortalt mig.“ — „Men Eders Navn?“ — „Mit Navn? — Det bringer mig kun Ulykke, og jeg kunde have Lyst til at bytte det om med et andet. Imidlertid, naar I saa gjerne vil vide det, saa er det til Tjeneste. Jeg hedder Villebois, med Tilnavn: Smugleren.“ — „Hvorledes? Villebois?“ raabte Haandværkeren, idet han forbauset traadte tilbage. — „Det sætter Eder i Forundring?“ — „Horledes? Ven? Er I virkelig Villebois?“ — „Kjender I mig da?“ — „Ja, af Anseelse... dog... omendskjøndt jeg nylig har staaet i nogen Forbindelse med Eder.“ — „Jeg veed ikke, hvad I vil sige dermed.“ — „Har I ikke for omtrent en Maaned siden faaet en Skrivelse fra Keiseren af Rusland, hvori han bad Eder møde ham i Amsterdam?“ — „Ei, for Fanden, hvorfra veed I det? Er I maaskee Czarens Secretair?“ — „Nu... jeg staaer ham temmelig nær.“ — „Saa? nu da, saa sig ham, naar I taler med ham, at han er en —“ (det Ord, som Villebois her udtalte, befinder sig ikke i nogen Udgave af Academiets Dictionaire.) — „I er ogsaa meget streng,“ bemærkede Tømmermanden, idet han fortrak Ansigtet. — „Ja, jeg taler lige ud fra Leveren, og hvad jeg nylig sagde, er jeg rede til at gjentage, om jeg end stod for Czaren selv. Ha! naar I vidste, hvor det har skadet mig, at han ikke indfandt sig...“ — „Han er bleven forsinket en halv Snees Dage, det er sandt; men hvo veed, om det er hans Skyld?“ — „Bah! I er altsaa bekjendt med hans Anliggender?“ — „Aa, ja! lidt kjender jeg nok til dem. Men gjør mig bekjendt med Eders, for at jeg kan fortælle ham dem. Hvad er hændt Eder i Naarden?“ — Villebois fortalte nu, hvad vi allerede vide, og sluttede sin Fortælling med en gjentagen Forbandelse over Czaren. — „Fordom ikke Czaren uden at have hørt hans Retfærdiggjørelse,“ afbrød Tømmermanden ham. „I kan troe, at han vil give Eder et Beviis paa, at Eders Venten ikke har været forgjæves; jeg tør paa hans Vegne forsikre Eder, at I vil erholde en Admirals Rang istedetfor en Capitains, som han før tilbød Eder.“ — „Jeg Admiral!“ raabte Smugleren, ude af sig selv af Forbauselse. — „Ja,“ sagde Tømmermanden, „tro kun Czaren paa hans Ord; idag har han første Gang lært Eder at kjende og vil

aldrig forglemme Eder." — „Ak! Sire," stammede Smugleren, „tilgiv mig! jeg var for temmelig uartig." — „Aa! lad det være godt. Jeg kan godt lide Sandheden, og for dens Skyld skal jeg ikke være vred paa Eder. I kan troe mig, at min Udeblivelse havde sine gode Grunde; men ikke desto mindre vil jeg dog belønne Eder for Eders Venten ved at tilbyde Eder min Mægling imellem Eder og Eders Bruds Familie; hvis I ikke vil modtage dette, saa tilbyder jeg Eder en smuk, riig, ung russisk Piges Haand." — „Sire! Nu har jeg prøvet franske, engelske, italienske og hollandske Fruentimmer; nu kunde jeg nok have Lyst til at forsøge et russisk."

Phoenix Aulus.

I.

En gammel Malers Besynderligheder.

Ja, Dyd og Videnskab det er disse to
magiske Ord, som faaer alle Hjertets Nerver til at zittre.
A. de Balathièr.

Henimod Slutningen af et vist Aarhundrede, levede i en lille Bye i Bøhmen, hvis Navn jeg har glemt, en meget besynderlig Mand, der saa temmelig øvede de Nysgjerriges Sladdertunger i Byen. Man fortalte tusinde Rygter om ham, hvoraf det Ene var mere forunderligt end det Andet, men iøvrigt vidste man ikke mere end at han heed Mester Phoenix Aulus. Han havde omgivet sig med et ugjennemtrængeligt Slør, paa hvilket alle Forsøg, og Nysgjerrighedens omstændeligste Efterforskninger ynkeligen strandede — Sladderens Angreb, ihvorvel gjentagne i det Uendelige, kunde ikke sønderrive dette Slør, og ingen af Byens honette Lediggjængere lykkedes det at opdage Begivenheder, der kunde tjene til Veiledere i hans tidligere Liv og kaste et Lys over dette dybe Mørke. Trætte af Krigen, vendte de Nysgjerrige Øiet mod en anden Side; man vænte sig til denne Særling og ophørte at tale om ham; thi man er nødt til at gjøre en Dyd af Nødvendighed.

Naar man tager Alt i Betragtning, var Phoenix Aulus virkelig en overordentlig Mand, selv for Folk, der vare mere indiscrete end Byens Sladdersøstre. Ved at betragte hans blege Ansigt, der var medtaget og furet af Rynker, hans Haar, som begyndte at blive sølvgraat, og hans høie, lidt krogede Figur, indsaae man lettelig, at han var en **60** Aar gammel; og desuagtet havde Alt hvad han sagde, et kraftigt, endogsaa ungdommeligt Udtryk. Han holdt af Ensomhed, var gnaven, og viste kun liden Tilbøielighed til at deeltage i de Personers Conversation, med hvem han hændelsesviis kom i Berørelse; men naar et bizart Lune bragte ham til at tale, Noget, som desværre ikke hændtes ofte, udviklede han en ildfuld Veltalenhed, dybe Lærdomme og en beundringsværdig Klogskab. — Nogle Personer, som paastode at være vel underrettede, forsikkrede, at han var begavet med et stort Genie til Maler- og Billedhuggerkunsten. Men spurgte man dem hvorfra de havde disse kostelige Efterretninger, svarede de med en hemmelighedsfuld og discret Mine, at de havde dem fra gode Kilder, men vedligeholdt iøvrigt en bestandig Taushed, efter kun endmere at have opvakt Nysgjerrigheden. Der endte alle Opdagelser, thi ikke een af Landets Beboere kunde rose sig af at have seet et eneste af den Ubekjendtes Værker, hverken Malerie eller Statue.

Men hvem var da denne Mand? Hvorfor skjulte han sig i en lille fattig By i Bøhmen? Hvoraf havde han levet i de 4 Aar siden han kom dertil med en gammel eensiet og halt Tjenestepige, som heed Christiane, og med et ungt tilsløret Fruentimmer, som man ikke siden havde gjenseet, men hvis harmoniske Stemme nogle Nattesværmere havde hørt henimod Midnat begynde og svinde, idet de dreve omkring under Mester Aulus' Vinduer? Var dette Fruentimmer hans Maitresse, hans Datter eller hans Kone? Dette var ligesaamange uopløselige Problemer for de ivrigste Gjættekræmmere, som derfor ogsaa omsider maatte tilstaae, saaledes som jeg har sagt, at de ikke kunde forstaae noget deraf. —

II.

Om hvorledes den unge Zaphiro gjættede sig til at han var en stor Mand.

„Ingen vil være et middelmaadigt og almindeligt Menneske. At blive en stor Mand, er ikke saa vanskeligt som man troer; det er ligesaavel et Haandværk som ethvert andet, og ovenikjøbet et meget behageligt Haandværk."

Disse Betragtninger anstillede den unge Student Zaphiro i sit Vindue, idet han sendte nogle *Dickast til* en ung Gjenboerske, hvis Vindue laae ligeover for hans. Vindue for Vindue, Hjerte for Hjerte, er en Grundsætning, som er meget gjængs i et stort Antal Ferskvands-Romaner.

Iøvrigt var Gjenboerskeu smuk, og den unge Student Zaphiro havde meer end eengang omt trykket hendes Haand, naar hun gik ud i Tusmørket for at hente Vand ved Brønden. Hendes rødmende Ansigt viste sig nu saa smukt indsattet af to blomstrende Urtepotter, at Zaphiro havde maattet være meer end uhøflig, for ikke at lade sit ømme og melankolske Blik hvile paa hende.

Imedens at han saaledes betragtede hende igjennem sin Pibes blaa Røgskyer, thi han røg som en romersk Consul, og medens at tusinde ubestemte Tanker krydsedes i hans poetiske Hoved, glemte han at pudse sit Lys. — Da han vendte sig om, dandsede den døende Tande i Chrystal-Lysestagen. — Han saae den med Forundring overgive sig til denne usædvanlige Øvelse. Da foer han paa eengang op som om han var bleven gal, væltede Stolen og gjennemløb sit lille Kammer med store Skridt, idet han gned Hænderne af Glæde og uophørligt gjentog: „Jeg er en stor Mand! jeg er en stor Mand!"

Da den smukke Gjenboerske saae, at han tog saadan paa Veie, troede hun virkelig, at han enten var gaaet fra Forstanden eller var bleven syg. Hun tog derfor en lille

Flaske med Draaber for Taandpine i sin Sypose, lukkede hurtigt sit Vindue, og skyndte sig afsted, for at hjelpe sin Gjenboe, den unge Student Zaphiro.

Idet hun lukkede Vinduet, rev hun af Vanvare en af sine Blomsterpotter ud paa Gaden. Den havde nær knust en ung Mand, som kom ud af Huset ligeoverfor, og og som gik meget hurtigt.

Den smukke Gjenboerske fandt sin Vens Dor lukket; det var ham, der flygtede med en Gazelles Hurtighed, da den ulykkelige Blomsterpotte faldt paa Gaden. Han løb hen til Phoenix Aulus, thi han havde gjort den Fornuftslutning: „Ved at lade mit Lys gaae ud, har jeg givet et viensynligt Beviis paa Disstraction; fremdeles, den er ikke distrait som vil være det, og endelig er enhver stor Mand distrait. Jeg kan og vil derfor blive en stor Mand. Jeg vil tage Undervisning hos Mester Aulus til to Gylden for Timen, og jeg vil blive en stor Maler."

See derfor var det, at den unge Student Zaphiro en smuk Dag traadte ind til den gamle Maler Phoenix.

(Sluttes i næste Nr.)

Theatret.

„Aladdin."

To store dramatiske Arbeider have i den afvigte Theateruge sat vor Scenes Kræfter i Bevægelse: **Oehlenschlägers „Aladdin"** og — Poesiens Muse tilgive, at vi nævne det i samme Aandedræt — **„Bæbu"**, det vil sige, et af de yndigste af Poesiens Værker, som nogen Tid og noget Land har at opvise, og et af de usleste Smorerier, som nogensinde er flydt fra en Skriblers Pen. Hvad nu „Aladdin" angaaer, som ved en overordentlig Leilighed legemlig er bleven fremstillet for vort Blik og saaledes udrevet af den Phantasiens Tryllekreds, indenfor for hvilken samme hidtil alene havde bevæget sig, da staaer dette Arbeide, der udgjør en af Nationens største aandelige Skatte, udentvivl saa levende for Enhver, der kun har sat Foden indenfor Poesiens Tryllehave, at det vilde være et aldeles overflodigt Arbeide, hvis vi vilde forsøge paa ved vor ringe Pen at ville forøge den Hæder og Beundring, som dette Oehlenschlägerske Arbeide har vundet hos Folket, og som over tre Decennier have næret og begrundet. Det var udentvivl et meer end dristigt Foretagende at indrette dette yppige østerlandske Eventyr, hvorpaa en glodende Phantasie har ødslet al den Pragt, som kun den rigeste Verdensdeel formaaer at tilveiebringe, for vor fattige Skueplads. Men det vilde paa den anden Side være uretfærdigt at nægte, at dette Foretagende er blevet udført med en Energi, en Kraftanvendelse og en synlig Kjærlighed til Poesie og Kunst, som kun Hengivenhed og Beundring for den store Digter og hans Arbeide kunde fremkalde. Med en for vort sceniske Arrangement usædvanlig Lethed har man vidst at besejre de store Vanskeligheder, som Iværksættelsen af denne Idee maatte frembyde, og Udførelsen af Alt, saavel ihensende til Musik, Decoration ɔc., som scenisk Kunst, frembød en Kappelyst, der var ligesaa glædelig og fordeelagtigt indvirkende paa den værdige Udstyrelse af det nævnte Mesterværk, som det afgav et hædrende Vidnesbyrd om den gode Villie, hvormed man fra alle Sider imødekom den menneskekjærlige Hensigt, der havde fremkaldt dette Foretagende. Skjøndt det ikke kunde undgaaes ved Udførelsen at bortskjære og udelade Meget, som man nødig maatte give Slip paa, og hist og her tillæmpe hvad der maatte være at foretrække i sin oprindelige Skikkelse, som Led af det Hele, saa vare dog disse Udeladelser og Forandringer, paa meget faa Undtagelser nær, foretagne med omhyggelig og skaansom Haand og med stadigt Hensyn til den Totalvirkning, der skulde frembringes. Uheldigst havde man været med Arrangementet af 4de Act, hvor især den abrupte Maade, den sluttedes paa, efterlod et meget koldt Indtryk, saameget mere som man i enhver anden Henseende havde saa megen Grund til at glæde sig netop ved den Maade, hvorpaa Finalen til hver af de øvrige Acter var arrangeret. Ligeledes havde man kunnet ønske, at flere af de humoristiske Steder, hvorpaa dette geniale Digt er saa rigt, vare blevne bebiholdte, f. Er. Scenen imellem Morgiane og Urtekræmmeren, mellem Narren og Sultanen, mellem Selim og Sindbad. Man vil maaskee indvende, at den Tid, det allerede Givne medtog, langt overskred det sædvanlige Tidsrum, der medgaaer til en Forestilling, og at disse saavelsom saa mange andre Skjønheder maatte udelades, hvor nødig man end vilde. Men vi tillade os at formene, at uagtet vi med Glæde paaskjønne den store Prydelse, som Digtet i scenisk Henseende havde modtaget ved de glimrende og smagfuldt arrangerede Dandse og Optoge, for hvilke man maa vide Hr. **Bournonville** en ufremtet Erkjendtlighed, saa maatte man dog snarere have været lidt mindre ødsel med denne Luxus, der ikke medtog en ringe Deel af Tiden, for at kunne beholde saa Meget som muligt af det, der dog egentlig maatte være Hovedsagen. Ogsaa havde det været ønskeligt, om man havde kunnet lade flere af de Scener, der nu vare henlagte paa ganske andre Steder end de oprindelig findes, foregaae paa den i Digtet foreskrevne Maade, som f. Er. Handelen med Joden og Guldsmeden, der maatte foregaae paa Gaden, Aladdins Frigivelse fra Boddelens Haand og Folkets Opstand, der nu var henlagt i Skoven istedetfor paa Slotspladsen, Aladdins Besøg ved Morgianes Grav o. s. v. Disse Bemærkninger ere ingenlunde fremsatte for i mindste Maade at forringe den store Fortjeneste, som alle de, der i dette Arrangement have været implicerede, unægtelig have af samme; men blot fordi de hos os ere opstaaede af den samme Kjærlighed til Digterværket, der saa viensynlig har besjælet dem selv, og af det Ønske at see det fremtræde saa lidet berøvet nogen af sine mindste Dele som det lod sig gjøre, for at en af de ædleste Nydelser, Skuepladsen endnu har været istand til at skjænke sine Besøgere, kunde blive saa uforstyrret som muligt. Heller ikke skulde vi have fremkommet med disse ubetydelige Ankeposter, naar vi ikke nærede det sikkre Haab, at Forestillingen af dette Eventyr endnu ret ofte vil blive gjentaget og saaledes Digter og Kunstner glædes ved de rige Frugter, som deres Bestræbelser have fremkaldt, og dette Arbeides Indretning for Scenen maa derfor ikke betragtes som et forbigaaende, glimrende Meteor paa vor Theaterhimmel; men snarere som Opdagelsen af en hidtil ukjendt Stjerne af første Rang, som der vil funkle og glæde Øiet saalænge ægte Poesie er istand til at hævde sin Plads blandt vor Tids flitteragtige Udvæxter. At vor for tidlig tabte **Kuhlaus** henrivende Toner ikke lidet ville bidrage hertil, derom kan der saameget mindre være Spørgsmaal, som Publikum med Glæde vil gribe denne Leilighed til at fornye Bekjendtskabet med en Genius, hvis rige Gaver mere og mere ere forsvundne fra Scenen.

Den sceniske Fremstilling af Aladdin udkræver, naar den skal tilfredsstille, vistnok en Skuespiller, der maa forbinde alle de ydre

Betingelser, for ikke at svække Illusionen, med et dybt poetisk Gemyt, der formaaer at opfatte og gjengive Digterens herlige Billede, og denne Rolle egnede sig derfor ganske for Hr. **Holst**. Heller ikke svigtede denne de Forventninger, man maatte gjøre sig. Skulde vi ønske noget anderledes i hans forresten ypperlige Gjengivelse af dette Lykkens Barn, da skulde det være et lidt mindre sluntet Væsen i hans første Scener. Denne Maade at vise Aladdins Sorgløshed paa, forekom os noget uskjøn og Overgangen til det Ædle, Mandige i Aladdins Adfærd bliver derved siden for margveret. Denne Overgang bør Skuespilleren udentvivl nuancere noget mere, for at undgaae denne stærke Contrast, skjøndt det forresten er rigtigt, at den først ret iøinefaldende viser sig efterat Kjærligheden til Gulnare er opstaaet hos ham. Især var denne noget meer end sorgløse Tone fremstikkende i Scenen med Noureddin, efterat han har ført ham til Hulen, og den Virkning, Aladdin tilkjendegiver, at hans belærende Underholdning har havt paa ham, bør her allerede synlig træde frem, da det ellers let faaer Udseende af, at Aladdin mener det ironisk naar han siger:

„— — — — — — — Det er en Lyst
At høre Eder saadan tale, Fætter!
Det forekommer mig, som om jeg var
Langt klogere, end da vi først gik ud
Af Porten sammen — — — — —
— — — — — — — — — — — —
Dog maa jeg tilstaae reentud
At hvad I talte om Naturens Kræfter,
Dens skjulte, underlige Skatte; om
De Mennesker, som af en venlig Skjæbne
Tidt pludselig faae det, som Andre hige
Forgjæves efter deres hele Liv;
Om det Usynliges Indvirkning i
Det Synlige; og alle slige Sager,
Det mored og forundred mig dog meest!"

hvilket Hr. H. dog neppe antager, har været Digterens Mening. Hvad derimod hans Udførelse af den pathetiske Deel af Rollen angaaer, da lod Hr. H. ikke blot Intet tilbage at ønske; men han hævede sig paa flere Steder til en Begeistring, der maatte henrive Alle. Dybt gribende var især hans Recitation af Aladdins berømte Vuggevise, og med sand tragisk Pathos gjengav han den ægte shakspeareske Replik:

„Hvad er en Ked? En Lokke, som jeg kaster
Om Halsen paa mig, imens den anden Ende
Jeg rækker Djævelen" o. s. v.

— Have vi saaledes om Hr. **Holsts** Aladdin bemærket, at Slutningen maatte foretrækkes Begyndelsen, saa komme vi til det modsatte Resultat, naar vi betragte Hr. Instructeur **Nielsens** Noureddin. Ypperligt tænkte og udførte vare Hr. N's. første Scener lige til hans gribende vilde Glæde over at være kommen i Besiddelse af den eftertragtede Skat, og hans første Forvirring over den endnu ukjendte Aabenbarelse af Lampens Ånd. Derimod forekom Slutningsscenen med Gulnare os noget mat, næsten spidsborgerlig, og først i Dødskampen traadte den tidligere Styrke igjen frem. — Hr. **Dr. Ryge** var, som man kunde vente, en ypperlig Sultan Soliman, hvis stille Værdighed herlig skatteredes ved den gribende Klage over Datterens Tab og hans øieblikkelig opblussende Vrede. Med hvilken Salvelse sagde han ikke Replikker som de gyldne Ord:

„— — — — — thi Vold opvækker Harm,
Og Harme Lyst til Hævn, og Lyst Forseg.
Hvor stigt kan undgaaes ved et Øieblik
Fornuft og Maadehold, der bør det skee."

eller:

„Han være hvad han vil, saa er han dog
Min Undersaat og jeg hans Overherre.
Min egen Høihed vinder ved at agte
Den Hjord, mig Allah gav at forestaae.
Behandler jeg den skjødesløst som Qvæg,
Saa gjør jeg selv mig til en usel Hyrde."

— Vi mindes aldrig at have seet Md. **Holst** udføre en Rolle med den ægte Begeistring, saa gjennemtrængt af Digtets Aand, som hendes Fremstilling af Gulnare. Det var en Udførelse, værdig det fortryllende Billede, Digteren har skjænket os! Herligt klang denne erotiske Billedpragt, hvortil kun Shakspeares Julie kan danne en Pendent, fra hendes Læber, og med et Udtryk, der vidnede om, at den gjentonede fra et sympathetisk Hjerte. — Morgiane, denne ægte digteriske Charakteer, tegnet med ligesaa megen comisk Styrke som dyb Følelse, skete hos vor geniale Skuespillerinde Jfr. **Jørgensen** sin fulde Ret. Intet Ord, intet Træk gik ubenyttet hen, og vi beklage kun, at vi ikke ogsaa kom til at beundre hende i den udeladte Scene, hvor hun tager Afskeed med sin Søn, hvor der vistnok var Leilighed til at udvikle den ægte moderlige Følelse, der nu kun svagt glimter frem. — Hr. **Foersom** fremstillede os en kostelig Figur som den gamle Skrædder Mustapha. — Lampens Ånd gav Hr. **Kragh** med dyb Alvor og en plastisk Skjønhed, der ikke lidet bidrog til at fornye det Indtryk, denne Ånds hyppige Aabenbarelser ellers saa let kunde svække. — Af de mindre Roller tør vi ikke lade Hr. **Phisters** Udførelse af Joden uberørt, da Opfatningen af denne lille Rolle frembød noget af det meest Geniale vi endnu af denne saa mangesidige Kunstner have seet. — At det henrykkede Publikum ved Slutningen af Forestillingen af dette hidtil i vor Litteratur uopnaaede Mesterværk bragte dets Digter sin Hylding i et enthusiastisk „Leve **Oehlenschläger!**" var saa ganske paa sit Sted, at ikke heller vi vide noget Bedre at slutte nærværende vor Anmeldelse med.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(15—21 April.) — Rummet tillader os dennegang kun med faa Ord at recapitulere Ugens Nyheder. Den svært anklagede **Magens'** Sags Procedure for Høiesteret, under hvilken navnligen vor høitbegavede **Sporons** glimrende Defension i høi Grad egnede sig til at vedligeholde den vakte Interesse, og det totale Nederlag, den vestindiske Regjering led ved Sagens endelige Udfald; — en for den jydske Hesteavls Fremme iøvrigt kæmpende mosaitisk Kjøbmands Klage til H. M. over formeentligen ubefoiet Indespærrelse i Randers Daarekiste og de dermed i Forbindelse staaende heelt mærkelige Omstændigheder (in specie den, hvortil Slutningen af Klagen alluderer, at nemlig flere Personer skulle sidde indespærrede som gale i bemeldte Daarekiste uden at være det); — Jfr. **Grahns** Afstrædelse fra vort Theater og hendes og Politichefen **Kjerulffs** forestaaende Reise til Paris, den Første **uden**, den Sidste **med** Stipendium —: see her omtrent de væsenligste af de Nyheder, der i de sidste Dage have sysselsat Kjøbenhavnernes Opmærksomhed. Vi have endnu kun at paapege de tvende for den liberale Sags Venner glædelige Efterretninger: at **Ussing** idag ved et festligt Møde paa Skydebanen vil modtage den ham tiltænkte Hylding for hans Virken som Stænderdeputeret, og at den almene Deeltagelse, **Giødwads** Domfældelse har vakt, allerede paa en smuk og Sagen værdig Maade har yttret sig virksom i Gjerning.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 28de April 1839. Nr. 17.

Indhold: Balançerne leve! — Phoenix Aulus, sluttet. — Theatret: Bæbu. — Nyheds-Revue.

Balançerne leve! *)

Pungtuli, pungtuli! hør nu et Ord!
In fine der falder Cadencen —
Et Ovad da tilsidst om det rungende Bord
Til Priis og Honneur for Balancen!
Kjæreste Venner! ifald mig tykkes ret,
Staae vore Tider paa Benene kun slet —
See! Dæmonen leer,
Og raaber: „Balançeer!
„Adams gamle Slægt,
„Pas paa den lige Vægt!"
Thi hvor man sig vender — i Himmel, paa Jord —
Det gjælder at holde Balancen.

Der er nu Staten og Gjælden — min Tro!
Og alle de pæne Restancer!
Os Mangen forsikrer med Ak og med O,
Det kniber med visse Balancer.
Andre vel maler med Straaler Alt saa klart,
Smukke Forsøg i Daguerrotypens Art!
Hver paa sin Maneer
Dog raaber: „Balançeer!
„Staa, Du gamle Stat
„I Stormens Dravat!
„Hold rank Dig i Faren — staa fast paa Din Fod,
„At ei Du skal vandre ved Krykke!

See kun derhenne den dristige Mand,
Han kaldes en Liniedandser!
I Luften han snoer sig det Bedste, han kan —
O, Himmel! han er nok fra Sandser.

Til Balançeerstang han har jo kun en Pen —
Stakkel! — jovist — Du skal komme langt med den!
Vogt Dig — balançeer!
Du faaer nok frit Ovarteer!
Bag den salte Sø
„I Livet er en Ø" —
Lad være, min Kjære, den farlige Dands!
Du kjender jo ham, og saa vid're — — — —

Stand imod Stænder og Fødsel mod Guld —
Mod Tabet Gevinst og Avance.
Det veier og vipper, og Skaalen er fuld:
Naar bare der holdes Balance!
Ultra mod Ultra i Smag og Politik
Mening mod Mening i Aandens Republik.
Græder Du og leer,
Kun immer balançeer!
Sorgen i Dit Bryst
Skal veies op af Lyst.
Ja, kjæreste Venner! den Lære staaer fast,
Som Stjernen paa Himmelens Bue.

Pungtuli, pungtuli! Punctum engang!
Hvor gaaer det os selv med Balancen?
Det gik nok saa længe med Sang og med Klang,
At Flasken har faaet Restancen.
Kjæreste Broder! den Ting er soleklar,
Sikkert af Glæden et Overskud Du har!
Drik og balançeer!
Du har nok ikke meer.
Gjør Din bedste Flid,
Hold Skridt kun med Din Tid!
Der fik Du Balancen — en Skaal da, min Ven!
Hurra for Alverdens Balancer! —

*) Sungen ved Festen paa Skydebanen den 21de dennes.

Phoenix Aulus.

(Sluttet.)

III.

En fortrolig Meddelelse.

Nu vel, min Ven, ved sine Handlinger maa man vise sit Hjertes ædle Stolthed, eller rettere dets ædle Mod. Den største Fortjeneste er selv at drage sig ud af en Affaire. Med en fast og udholdende Villie, en paa eengang blid og dristig Bestandighed, naaer man ofte de Maal, som synes Eder de meest ophøiede og de vanskeligste. Man maa ei heller forsage ved de første Hindringer. Udfaldet vil fuldkomment belønne Eder for enhver Moie.

Mlle. de Gérard.

Uagtet Mester Aulus's mørke og vilde Sind, havde han dog viist Velvillie mod 3 eller 4 unge Mennesker, som med Lidenskab overgave sig til den Kunst, hvortil han havde Ord for at have saa stort Genie. Lidt efter lidt interesserede han sig endogsaa saa meget for disse ivrige Arbeideres Fremtid, at han endte med at aabne dem et Atelier i sit Huus, og de gjorde ved Hjelp af hans Raad hurtige Fremskridt.

Den unge Zaphiro, hvem kun et Lune, og ikke noget bestemt Kald havde bevæget til at kaste Cujas og Bartholo en Krog af sit Kammer, for i sine ærgjerrrige Hænder at gribe Palet og Pensel overgik imidlertid snart alle sine Kunstfæller. Men Anlæg og Kald spillede en meget lille Rolle i hans Fremskridts Historie; han vilde frem og arbeidede derfor baade Dag og Nat. See det var hele Hemmeligheden.

Den unge Gjenboerske lastede meget denne Opførsel og forsikkrede overalt, at Hr. Zaphiro førte enten et meget uordentligt, eller idetmindste et meget hemmelighedsfuldt Liv, thi hans Vindue var altid hermetisk tillukket og hans smilende Ansigt viste sig nu aldrig, saaledes som før, bagved Gardinets Folder. Den unge Maler Zaphiro spottede virkelig meget over den unge Students Drømme, og vogtede sig vel for at tænke paa, og endnu mere for at betragte den blonde Amalia's nu vrede Ansigt igjennem sin Pibes Røgskyer; den gamle Phoenix's Roes berusede tre Gange mere hans Aand, forøgede tre Gange mere hans Drømme om Hæder, end den smukke Piges Blikke nogensinde havde opflammet hans Hjerte.

„Mod, Zaphiro, Mod! Jeg elsker Dig som min Søn, og jeg vil, at Du skal blive Verdens største Maler, Kongernes Maler, en af disse Kunstnere, hvis Genie ikke kan betales med hele Universets Skatte. Jeg vil, at Du skal lade Italienerne blive langt tilbage for Dig; disse Italienere, der ere saa stolte af deres usle Talent; som maae gaae paa Stylter for at Folk kunne beundre deres Malerier, og som støde i Trompeter for at udbasune deres Hæder. Du skal engang til Rom, ogsaa Du skal derhen, og Du vil overvinde Alle, ja Alle! thi det er kun Daglønnere, som arbeide for Guld og det daglige Udkomme, men Du, Zaphiro, Du vil arbeide for Kunstens uforgjængelige Ære."

Den unge Student fandt Phoenix's haarde Stemme i dette Øieblik at være blødere end en Fruentimmerrøsts blideste Toner.

Men uagtet Zaphiro stred tappert i Timer fulde af Tvivl og Afmagt, blev han dog ofte overvunden i Striden. En Dag sønderbrød han i Phoenix's Nærværelse sine Pensler og græd. Den gamle Maler blev bevæget ved hans Smerte, og sagde derfor, idet han tog hans Haand: „Du drømmer og Du lider, mit Barn; jeg kjender Grunden dertil. Det er fordi, at Raad ikke mere ere Dig nok, nu da Du ganske har udfoldet Dine Vinger for at svinge Dig op i den uendelige Idealverden, paa hvis Tærskel saa mange Kunstnere udmattede have maattet bukke under, fordi de ikke besade Kraft nok til at bestige Inspirationens hemmelighedsfulde Trappe, som uophørlig forlængedes for deres Blikke, og fordi de frygtede for at see den hvert Øieblik briste under deres Vægt. Ulykkelige ere de, som see tilbage, istedetfor kraftig at gribe den Haand, der vil føre dem til de Udvalgtes Helligdom. De ere fortabte. Hav derfor Mod, Zaphiro; Du er endnu ved Dine Prøvelsers Maal. Jeg veed hvad der fattes Dig; thi Du behøver kun een Ting for at blive Seierherre i Kampen." — „Og hvad er det da?" spurgte Zaphiro. — „Smukke Modeller, og Du skal faae dem." — „I denne elendige By," sagde Studenten med et bedrøvet og tvivlende Smil. — „Netop i denne usle By," svarede Mester Aulus med et triumpherende Blik. „Men sværg først, min Søn, paa det tregange hellige udødelige Evangelium, at hvad jeg nu vil betroe Dig, skal blive en Hemmelighed for alle, undtagen for os, thi det er mit Livs Hemmelighed, som Du vil lære at kjende."

Studenten svor paa Evangeliet med en Stemme, som skjælvede af Glæde. — „Kom," sagde Læreren og førte ham ved Haanden ind i sit eget Atelier.

IV.

Madonnabilledet.

Ak! mine Venner, hvem af Eder har ikke paa sin Vei gjennem Livet mødt nogle af disse skjønne Fruentimmer, der ere blege og lidende af Kjærlighed, og har ikke overrasket sig selv i at sige: det er et meget smukt Fruentimmer; jeg faaer hende aldrig meer at see.

Eugèn Labiche.

Det var sandelig et usædvanligt Atelier.

Der herskede ikke denne kunstige og maleriske Uorden, som er saa almindelig hos usle Smørere. Der fandtes ingen illuminerede Udkast, ingen bizarre Tegninger ridsede i Relief paa Muren med Kul eller Rødkridt; heller ingen itubrukne Floretter, ingen Cigarstumper, ingen gamle Comoediedragter, og endelig: ingen vanskabte Gibsmodeller vare kastede imellem hinanden i Krogene.

Ved at betragte dette Ateliers sørgelige og prosaiske Reenlighed, skulde man have troet at see en god hollandsk Kjøbmands Contoir, dersom ikke Lyset i Værelset havde været saa rigtig fordeelt. I Midten var opstillet et colossalt Malerie, bedækket af et bredt sort Gardin.

Mester Aulus betragtede dette et Øieblik, idet hans Figur hævede sig af Stolthed og Glæde. Idet han derpaa med Heftighed løftede det sorte Gardin iveiret og

kastede det til Siden, oversaae han sit Mesterværk med et hurtigt Blik, som han tilsidst henvendte paa sin Elev.

Den unge Mand stod ubevægelig og overrasket som om han var bleven fortryllet; hans Øine besade ikke Flammer nok til at sluge Madonnabilledet.

Men det, som saaledes tiltrak sig hans brændende Opmærksomhed, var ikke den guddommelige Christus, døende for Menneskeheden paa Jødernes Kors med en beundringsværdig Selvfornegtelse, nei, det, som han beundrede, det var Madonnaen. — Men hvilket uforligneligt Udtryk af moderlig Angst var der ikke i disse Arme, der omslyngede Korset! Hvilken blid, øm og englelig Resignation, hvilken Bønfalden i disse til Himlen opløftede Øine! og fremfor Alt, hvilken meer end himmelsk Skjønhed var der ikke i dette ædle, af Smerten martrede Ansigt!

Zaphiro vilde have givet sin Sjæl for at kunne skrive sit Navn under dette udmærkede Arbeide; thi i dette Øieblik følte han i sit Hjerte, at hans Kjærlighed for Kunsten stred med hans Kjærlighed for Malerens Værk. — Han var saa hensjunken i Maleriets Beskuelse, at man næsten skulde troe, at Madonnaen havde forstenet ham som om det havde været et Medusahoved. — Pludselig vendte han sig til Læreren og sagde, idet han viste paa Herrens Moder, som knælede ved Foden af Korset: „Kjære Mester, hvor har De truffet Modellen til dette engleskjønne Hoved? der ligger altfor megen Sandhed deri til at det kan være et Foster af Deres Indbildningskraft.“

Phoenix rystede paa Hovedet med en misfornøiet Mine, som om han ikke vilde svare; men da Zaphiro trængte ind paa ham, svarede han haardt: „Du misbruger min Ædelmodighed, Barn. Imidlertid, da jeg har afsløret Dig Halvdelen af min Hemmelighed, vil jeg ogsaa skjænke Dig min hele Fortrolighed; thi den har jeg til Dig, Zaphiro. Denne Madonna er min Kones udtrykte Billede. Kom nu ikke meer tilbage til denne Gjenstand, men agt Din Lærers Taushed.“

Han lod nu det sorte Gardin gaae ned for Maleriet, og førte sin Discipel tilbage til Elevernes Atelier.

Flere Dage efter var Zaphiro et Rov for en feberagtig Exaltation, der ikke tillod ham at arbeide. Naar han maskinmæssig tog fat paa sine Pensler, tegnede hans Haand uvilkaarligt skrækkelige Figurer, som lignede hans Nætters monstreuse Syner. Endelig ophørte dette Galskab og han begyndte igjen sine Arbeider hos Mester Aulus, med samme Iver som forhen; dog bemærkede hans Kammerater, at han var mørkere, uroligere og mere taus end sædvanlig; men de tilskreve denne Forandring det daarlige Humeur, som følger efter en Sygdom.

V.

Fortrolighedens fortrædelige Følger og Venskabets Ubehageligheder.

Da Mester Aulus en Aften, temmelig silde, gik hjemad, mødte han, idet han dreiede om et Gadehjørne, en Mand, der var indhyllet i en stor Kappe. Den Ubekjendtes Øine lyste som to brændende Kul. Phoenix vilde gaae forbi, og fortsætte sin Vei, men en stærk Haand greb ham om Armen, han saae en Kaardeklinge blinke i Mørket og følte det kolde Jern at trænge ind i sit Bryst; — han faldt, og Morderen bortfjernede sig.

Om Morgenen blev den ulykkelige Maler bragt hjem, badet i sit Blod. Den tilkaldte Doctor erklærede efter en samvittighedsfuld Undersøgelse, pro primo, at Saaret var dødeligt, og pro secundo, at den Saarede var død for flere Timer siden. Da denne vise Erklæring nu gjorde hans videre Nærværelse unyttig, og da han var bleven betalt for sin Umage, tog han sin Stok med krumt Greb, sin Guld-Tobaksdaase og sin trekantede Hat, og spadserede saa ud af Døren med en alvorlig og meget beskeden Mine.

Da den gamle Malers Testament blev aabnet, var den unge Student Zaphiro indsat til Universalarving.

Nogen Tid efter at dette var passeret, reiste Zaphiro til Rom med den gamle Christiane og den tilslørede Dame, hvilket opvakte mange meer eller mindre ugrundede Formodninger i Landet.

VI.

En Artikkel i Voce di Veritá.

Tre Maaneder efter disse Begivenheder, læste man i Voce di Veritá, en italiensk Journal, som Titelen viser, følgende Artikkel, som jeg til Læserens Bequemmelighed har ladet oversætte: „Der tales i Triest meget om de Misgjerninger, som en Roverbande har udøvet, der huserede i Tyrol og som nylig er bleven forjaget. Nogle af Roverne ere blevne gjorte til Fanger og ville blive strængt straffede. Iblandt andre Grusomheder, som de have udøvet, fortæller man een, som bringer os til at gyse.“

„En ung Maler reiste med sin Kone, der, som det synes, har været en overordentlig Skjønhed, til Verdens gamle Hovedstad, for der at fremvise et Malerie, paa hvilket han grundede hele sin Fremtids Haab. Da Roverne angrebe ham, forsvarede han sig tappert og dræbte to af dem, men maatte dog endelig bukke under for Overmagten. Banditterne hævnede sig skrækkeligt over denne uventede Modstand. Den unge Mand blev surret, kneblet og bundet til et Træ. Han saae sin Kone udaande for sine Øine som et Offer for disse Elendige, og fordi han havde bedet dem at skaane sit Malerie, sønderskare de det med deres Dolke og overøste det med Blod og Skarn. De lode derefter den Ulykkelige døe af Sult, med Ansigtet vendt mod hans ødelagte Malerie og hans Kones Liig, som var lagt ved hans Fødder.“

Kunstyndere beklage meget dette Maleries Tab, der skal have været en Madonna af colossalsk Størrelse, dersom man kan troe den Beskrivelse derover, som Roverne gjorde, da de tilstode deres Forbrydelse.“

Theatret.

Bæbu.

Dr. Heinrich Marschner er udentvivl for Øieblikket en af Tydsklands talentfuldeste, om ikke den talentfuldeste af dets dramatiske Componister. Hans Compositioner til „**Tempelherren og Jødinden**“ og „**Hans Heiling**“, hvilke man ogsaa her har havt Leilighed til at skatte, og hans her endnu ubekjendte Operaer: „**Falkonerens Brud**“ og „**Vampyren**“ høre vistnok til det Gediegneste, den nyere dramatiske Musik har at opvise. Vi kunne derfor ikke andet end beklage, at han ved sit nyeste Værk: „**Bæbu**“, som han endogsaa har skrevet med særligt Hensyn paa vor ringe Kunstverden, ikke blot ei har hævdet det Renommee, som hans tidligere Arbeider have erhvervet ham, men endogsaa synes at have taget en Retning, der betydeligt forringer de Forventninger, man med saa megen Ret har næret om hans store Talent. Paa meget faa Undtagelser nær, er hele Musiken til Bæbu ikke Andet end meget almindelige, fordetmeste trivielle Satser, der næsten alle vidne om, at Componisten mere har lagt an paa et pigvant, overlæsset Accompagnement end paa smukke, gjennemførte Melodier og musikalsk Characteristik. Hvad der for hos Marschner har baaret Præget af Originalitet og Dybde, er her ikke stort Andet end Bizarreri og Grimace, og der hersker en Uro, en Mangel paa Holdning i det Hele, der ikke kan andet end udslette det svage Indtryk, de enkelte Glimt af hans unægtelige Geni have frembragt. Heldigst har Componisten været i 1ste Act, og saavel Introductionen som Duetten senere imellem Ali og Dilifrosa og Sidstnævntes smukke Romance, i hvilken tvende Nummere dog alt flere Reminiscentser fra hans tidligere Arbeider spores, spænde Forventningen. Men han hæver sig ikke i det Følgende, han har tvertimod alt i 1ste Act kulmineret. Dog hvorledes skulde det ogsaa være muligt at bringe nogenlunde Rede, for ikke at sige Klarhed, i et saadant Miskmask af jammerlige Platheder og Urimeligheder, som dem, denne Opera er sammensat af? Hvor er det muligt, at et saadant tomt, næsten Væmmelse opvækkende Produkt skal kunne begeistre en Componist, saa at han deraf kan danne et Heelt, der kan vinde Interesse hos dannede Tilskuere? Men fremfor Alt, hvor er det muligt, at en Theaterbestyrelse, der, som bekjendt, anvender den strængeste Maalestok til Alt, hvad der af originale Frembringelser stilles til dens Disposition, kan lade et saadant Arbeide faae Indpas paa vor Scene, der endnu har til Overskrift, med store, forgyldte Bogstaver: „Ei blot til Lyst!“? Nei, visselig, dette Stykke er ikke blot til Lyst — Kjedsomhed, Lede Harme, hver anden Følelse, man vil, kan den fremkalde, kun ikke Lyst! Og om et saadant Arbeide har man i et af vore Blade kunnet sige, at man maa takke Hr. **Overskou**, fordi han, ved at bearbeide den slette tydske Original, har forskaffet os den „Nydelse, uforstyrret at kunne høre Marschners smukke Musik. Vi vide ikke hvad Hr. Overskou har sagt til denne Ytring af hiin blide Dags Taknemmelighedsfølelse; men det vide vi, at er den nævnte tydske „Original“ virkelig slettere end Stykket er i sin nuværende Skikkelse, saa begribe vi ikke, hvor en Mand med Hr. O.'s Talent og æsthetiske Følelse har kunnet bekvemme sig til at lægge Haand paa et Arbeide, hvis blotte Berørelse maatte være nok til at slænge det langt bort fra sig. Vel er det os bekjendt, at Talentet desværre herhjemme ikke i pecuniær Henseende aflægges anderledes, end at enhver Bi-Indtægt maa gribes med Begjærlighed for at tilfredsstille hvad der klæber fast ved vort skrobelige Stov; men vi mene tillige, at ethvert Hensyn bør vige for det, der byder Digteren ikke at foretage noget, der er under hans Værdighed, og dette maa det være — ligemeget opfordret eller uopfordret — at knytte sit Navn til et Produkt, der med Afsky maa forkastes for den æsthetiske Domstol.

Hr. **Phister** kan kun vide **Dr. Marschner** liden Tak for den Opmærksomhed, han har viist ham, ved at skrive nærværende Parti for ham, og det er vist ikke lykkedes Marschner for sin Operafabrikeur synderligt tro at gjengive det Billede af Hr. Phisters Kunstneromfang, som han ved at see ham nogle Gange har dannet sig, og endnu mindre for bemeldte Fabrikeur at opfatte det og derved give Hr. Ph. Leilighed til at udfolde samme, da man ikke har vidst at frembringe Noget, som bedre egnede sig derfor. Desuagtet har Hr. Ph. helliget dette utaknemmelige Parti en saa umiskjendelig Flid, og ødsler derpaa en saa rig Anvendelse af sine store Evner, at denne brillante Udførelse maatte frembringe en stor Virkning, saafremt ikke Rollens egen Usselhed gjorde dette umuligt. Nu kan man heraf kun tage Anledning til at beklage den yppige Kraftanvendelse, som er spildt derpaa. — D'Hrr. **Schwartzen** og **Sahlers** have derimod taget sig Tingen saa let, at de uden Bedrøvelse kunne see dette Opus gaae ind til sin evige Hvile. Vi have længe ikke seet en større Lunkenhed for Kunst og Publikum, end den, der aabenbarede sig f. Ex. i disse Herrers — skulle vi kalde det Spil? — i 1ste Acts 5te Scene — en Scene, hvor Udførelsen stod Forfatteren værdigt ved Siden. Hr. Sahlers, der i forrige Saison vakte saa smukke Forhaabninger om at han vilde lade Skuespilleren holde Skridt med Sangeren, har desværre i den nærværende aldeles nedslaaet disse igjen, og det lader næsten som om al hans Omhu concentrerer sig til at sørge for et „rigtig pænt“ Udvortes. — Hr. **Kirchheiner** viste Alis Parti en Opmærksomhed, der fortjener at paaskjønnes, navnlig sang han den ovenfor udhævede Duet med Dilafrosa meget smukt. At Mad. **Simonsen** som Dilafrosa heri understøttede ham, er ligesaa vist, som det er vist, at selv hendes fortryllende Stemme og Foredrag kun formaaede at berede saare Lidet af Dilafrosas utaknemmelige Parti Indgang hos Publikum. — Hvad de øvrige Rollehavende angaaer, da kan det sikkert ikke lægges Nogen af disse til Last, at Stykket gaaer sin fortjente Skjæbne imøde.

— **W** —

Nyheds-Revue.

(22—28 April.) — Vi hentydede i vort forrige Nr. paa den da forestaaende **Ussingske** Fest i Søndags. Publikum har siden, især ved „Kjøbenhavnspostens“ udførlige Beretning derom, erfaret, hvorledes den er gaaet af. Det var **en Borgerfest** i dette Ords egentligste Betydning, og idet vi som sande Mønstre paa politisk Veltalenhed fremhæve Prof. **Davids** smukke, hjertelige og værdige Apostrophe til den hædrede Deputerede, og dennes ikke mindre gribende og værdige Svar, bør det ikke lades ubemærket, at overhovedet alle de ved denne Leiligheder holdte Taler og udbragte Toaster, ihvor frimodig og reformatorisk en Tendents der end udtalte sig i flere af dem, vare holdte i den Tone, Festens Natur og Betydning tilsagde, og at en tilsvarende Aand og Holdning iagttoges af den talrige Forsamling, der — som det netop ved en Leilighed som denne hørte sig til — forstørstedelen bestod af næringsdrivende Borgere. Vore Læsere ville ogsaa med os have moret sig ved Prof. **Davids** vittige Toast for „alle ærlige Folk“, der endmere oplivede Festens Slutning. Vi bemærke da endnu kun, at den Sang, vi i nærværende Nr. med Forfatterens dertil givne Tilladelse have indrykket, ogsaa blev sungen til Slutningen, og optagen med levende Bifald. — Det var næsten gaaet os i Glemme, at „den Berlingskes“ Redacteur endnu havde et lidet Activum tilgode hos os, da hans „Extra“-Finantsartikkel Bededags-Aften erindrede os derom. Vi vare netop komne hjem fra Voldpromenaden, og det gik os som det vel er gaaet mange Flere: vi fandt denne Bods- og Bededags Finantsprædiken paa rette Tid og Sted. Hr. Nathanson', der, som man veed, holder stærkt paa „candour“, har imidlertid derved fritaget os for en yderligere Commentar af vore Ytringer i Nr. 15 af d. Bl. (der forresten ikke refererede sig til hans Uddrag, men til hans Forudbebudelse af Finantsberetningen). Men Nogen, efterat have læst og rigtig fordøiet hiin Finantsprædiken, endnu skulde behøve videre Documentation af den politiske **Halvhed**, der characteriserer Hr. Nathansons hele Skribentfærd, af hans „frimodige“ Stræben efter ikke at fordærve det med nogen Part, hverken med Regjeringen eller med Stænderne, hverken med de Conservative eller med de Liberale, hverken med Finantsmændene eller med Folket? —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. C. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Lunge.

2den Aarg. Søndagen den 5te Mai 1839. Nr. 18.

Indhold: Fuglefangeren. — Et Stockholmsk Frierbrev. — Nyheds-Revue.

Fuglefængeren.

I.

I Paaklædningsværelset for Herrer paa Hoftheatret i Cassel gik en Mand urolig op og ned, og saae ofte gjennem Vinduet ned paa Gaden, som om han ventede Nogens Komme. Fra Tid til anden kiggede han i et Hefte Noder, som han holdt i Haanden, gjentog en eller anden Passage, men skyndte sig altid igjen til Vinduet og saae bekymret ud. Klokken slog halv sex, da den churfyrstelige Hoftheaterregisseur traadte ind og raabte: „For Guds Skyld, Hr. Bary, Klokken er alt halv sex og De er endnu ikke paaklædt? — Men hvor er Saraſtro?“ — „Det er jo netop det,“ svarede den Anden,“ „der gjør mig bekymret og hvorfor jeg endnu ikke er i Fjederhabitten. Weisse er ikke kommen og jeg frygter for, at han reent udebliver.“ — „Hvad siger De, Bary,“ raabte Regisseuren forskrækket, „Weisse endnu ikke kommen? Hvor er han at træffe? han drømmer vist igjen; tael dog! jeg sender Bud efter ham, — hvor skal jeg lade ham søge? — Han skulde udeblive, umuligt! — Tryllefløiten skal gaae, Huset fyldes alt mere og mere, og paa Slaget sex kommer Churfyrsten.“ — Uden at oppebie Svar, styrtede Regisseuren ud af Værelset, og udsendte Sendebude i alle Retninger. Men Bary lagde sin Papageno-Dragt tilrette, tog Kappen over Skulderen og gik bort, for selv at opsøge Weisse, den første Bassist ved Operaen, fordi han tvivlede paa, at noget af de udsendte Bud vilde finde ham. Paa Trappen mødte han Regisseuren. „Hvorledes?“ klynkede denne, „ogsaa De, Hr. Bary, gaaer bort? Jeg doer af Angst — vær dog blot tilbage til rette Tid. Det vil blive en forfærdelig Aften!“

Bary løb over Theaterpladsen, henimod den churfyrstelige Park. Kun her kunde Weisse være. „Papageno“ fløi hen ad Taxushækken, vendte om og ilede gjennem Orangeriet til Springvandet; hans Uro voxede med hvert Skridt; fra Springvandet traadte han ind i Morbæralleen; men intetsteds var Weisse at finde. Klokken slog tre Qvarteer til sex. Da mødte Opsynsmanden over Parken Sangeren. „Har De ikke seet Bassisten Weisse nede i Anlægene?“ spurgte Bary. — „Jo, han staaer ved Eremitagen og lytter paa en Bogfinke. Sikkert vil han igjen snappe en Sangfugl bort for os, men De kan troe mig, jeg er den første, der skal melde det til Hans Durchlauchtighed. Churfyrsten har under Fæstningsstraf forbudet Hr. Weisse, at tage os nogensomhelst Fugl fra Parken. Men troer De, Deres Herr Bassist bryder sig noget derom? Fra Morgen til Aften er han i Anlægene og kryber omkring hvert Træ, hvor bare en Fjeder viser sig.“

Bary var alt paa Veien derhen, hvor Weisse skulde være at finde. Alt førend han traadte ind i den Gruppe af Fyrre- og Naaletræer, der omgiver Eremitagen, hørte han det fulde og runde Slag af en Bogfinke, der gjentog sin Sang i korte Mellemrum. Bassisten sad med andægtigtfoldede Hænder under en Fyrrestamme og saae op til den Green, hvorfra Fuglen lod sig høre. Da han hørte Fodtrin og fik Die paa Bary, vinkede han ad sin Ven med Haanden og et udtryksfuldt Blik, idet han med et fornøiet Smiil pegede hen paa Træet. „Du hører her en Stemme,“ hvidskede han Bary sagte imode, „som jeg sjelden har hørt Mage til.“ Bary derimod svarede høit og vredt: „See til, at Du kommer i Theatret, eller vil Du gjøre Nar af Hoffet og det hele Publikum? Klokken er paa Slaget sex, og Du sidder her med fordreiede Øine og hører paa en Bogfinke, imedens Du selv strax skal til at synge Saraſtros Parti!“ — „I Sandhed, Du har Ret,“ svarede Weisse. „Jeg har glemt at høre efter Klokken, for den herlige Finkes Skyld deroppe.“ Ikke uden Modstand fulgte han Papageno, og begyndte først at forstærke Løbet, da Buskadset, hvori Bogfinken lod sig høre, laae langt bag ved dem.

Vennerne kom for sildig i Theatret. Churfyrsten havde forespurgt sig om Aarsagen til Opholdet og lod Weisse kalde. — Men under Forestillingen af Operaen fortryllede Saraſtro alle Hjerter. Ikke lærte, ikke indøvede Toner syntes det at være, som Bassisten fremlokkede af Barmens hemmeligste Dyb; det var, som om han selv var en Sangfugl, der lod den ham af Naturen lærte Melodie gjenlyde fri og sjælfuld. I Arien: „In diesen heil'gen Hallen“ overtraf Weisse sig selv. Metalrene vældede Noderne frem, hans Ansigtstræk forklaredes; ikke blot fra Læberne udgik Sangen, den hele Skikkelse syntes at synge, og da Dækket faldt, lod Churfyrsten Bassisten sige: Om Hs. Durchlauchtighed før havde yttret sig uvillig, saa maatte Hr. Weisse glemme dette: han havde sunget som en brav Kunstner, — men ihenseende til Fangsten af

Sangfugle i den churfyrstelige Park, forblev det ved Fæstningsstraf, saasnart han blev truffen i Gjerningen.

2.

Den næste Dag gik Bary til Weisse. Da han var kommen op ad de tre Trapper til Vennens Bolig, mødte han en Dreng paa 12 Aar, der gjaldt for Weisses Søn, uagtet Bassisten ikke havde været gift. Weisse var endnu ikke 30 Aar gammel og havde for nogen Tid siden taget Drengen til sig; Nogle paastode, for hans smukke Skabnings og Stemmes Skyld; Andre sagde, det var hans Søsterson, og atter Andre forsikkrede, at Adoptionen kun var skeet, fordi den lille Fritz forstod sig saa udmærket godt paa at fodre og passe Fugle. Thi begge de Værelser, Weisse beboede, vare behængte med Fuglebure. Kun nogle af disse vare besatte, de fleste tomme. Dog, de med den største Omhyggelighed pleiede Fugle: Solsorter, Lærker, Drosler og Nattergale, sang og sloge den hele Dag til Hjertensglæde for Weisse. Ingen behagelig Modulation, ingen vellykket Trille undgik Bassisten midt i denne Sværm. Naar han var hjemme gjorde han snart de Besøgende opmærksomme paa den Nattergal, snart paa den Dompap, der efter hans Mening havde sunget fortræffeligt. Men meest og næsten med Ømhed elskede han en Bogfinke, der hang over hans Seng. Bary spurgte Drengen efter hans Fader. „Han har været ude siden Solens Opgang," svarede Fritz. „Formodentlig træffer De ham paa Torvet hos Fuglekræmmerne." — Men Bary vidste bedre hvor han skulde træffe sin Ven. Weisse sad ved Eremitagen i de engelske Anlæg.

„Gaa sagte, kjære Bary, tag Din Kappe om Dig," hvidskede han, ligesom i Gaar, og stirrede med et ligesaa forklaret Ansigt op i det Træ, hvor Fuglen sang. Bary satte sig taus ned hos ham. Naar Fuglen slog, foer en oplivende Straale over Bassistens smukke Træk. Han sang enhver af Bogfinkens Toner efter med Diet. — „Hører Du," sagde han til Bary, „denne klare, dybe Tone? Hver Node giver han sin rigtige Betoning. Hvor vidunderlig deiligt klinger det, naar han accentuerer den næstsidste Stavelse langsommere og fuldere. Den Fugl maa jeg have, thi jeg kan virkelig ikke løbe efter den fra Morgen til Aften. Jeg kommer til at have den paa mit Værelse — —" Fuglen slog igjen, og øieblikkelig forstummede Weisse. Men han havde grebet Vennens Haand, og da hiin næstsidste, langsomme, fuldere Tone kom, trykkede han den henrykt. Bary forekom det, at han kun hørte en Bogfinke, som andre Bogfinker. Concerten begyndte snart at kjede ham. „Weisse," sagde han, „jeg gaaer hen at spise Frokost, Klokken er ti, gaaer Du med?" Derhos smilte Bary, da hans Ven talte med en saadan Vished om en Sag, som endnu var saa usikker; han tog Bassisten under Armen og trak ham bort med sig. „Hvor har Du, gamle Dreng, nu kunnet fatte saadan en Tilbøielighed for den Fugl?" — „Hører Du ikke, at den synger langt smukkere end alle de Andre?" — „Nei, min Ven, jeg kan ingen Forskjel gjøre. Forresten kan Du faae slige Fugle meget billigt paa Torvet hos Fuglekræmmeren, — hvorfor vil Du da udsætte Dig for Churfyrstens Vrede?" — „Du taler som Du har Forstand til," svarede Weisse med Uvillie og slap Barys Arm. „Denne Fugl, som vi nylig hørte, er en ligesaa stor Sjeldenhed blandt sine Lige, som Demoiselle Sontag blandt Menneskene. Min Gud, hører Du da ikke, at den ene Nattergal har en langt smukkere Stemme end den anden, een Lærke en ganske anden Tone end en anden? Begriber Du da ikke, at Bogfinken, Kongen for Sangfuglene, har det behageligste, fuldeste Slag, som man kan tænke sig. Og naar nu igjen een af disse Fugle overtræffer alle de øvrige?! See, for Tiden blive de tydske Bogfinker alle fordærvede. De lothringske, fordrevne ved de stedfundne Kampe i deres Egne, ere fornemmelig vandrede ind i det Schwabiske og ved Rhinen. De fordærve al Sangen for vore. Sjelden træffer man paa Een, der endnu synger paa den gamle Maade. De efterlynge de Fremmede det afskyelige Tuderi, som disse have tilvant sig og udelade tre, undertiden endogsaa fire Noder af de vigtigste Slag."

Bary hørte ikke meget opmærksomt paa disse Weisses Yttringer, hvilke han neppe begreb, men endnu mindre kunde han forstaae at Fuglearterne, ligesom Menneskene, i deres enkelte Individer skulde ved gode og daarligere Stemmer være forskjellige fra hinanden. De vare komne til Staden, da Weisse pludselig skred meget raskere fremad. Paa et Gadehjørne lod sig nemlig en Kanarifugl høre, og Weisse hadede ingen Fuglesang saameget, som denne. „Du kan troe mig, Bary, disse Kanarifugle ere iblandt Fuglene, hvad Abekattene ere i Sammenligning med Menneskene. Den, der kan finde Behag i et saadant Dyrs ørekjærende Skrig, kan hverken forstaae Sangen af et Menneske eller af en Fugl. Det er en Afskyelighed!" Han sagtnede igjen sine Skridt, thi Kanarifuglen lod sig ikke mere høre. Men Weisse vedblev at forklare Vennen, hvad han forstod under et godt, tydsk Bogfinkeslag. Ja, han efterlignede Slaget af en tydsk og lothringsk Bogfinke saa nøie, at Bary virkelig maatte tilstaae, at begge Arter vare forskjellige. Naar man under saadanne Samtaler saae Weisse i Ansigtet, saa erholdt dette tillige et saa sælsomt Udtryk, at man uvilkaarligt sammenlignede dets Udseende med Hovedet af en Fugl.

Samme Dags Aften fangede Weisse Bogfinken i den churfyrstelige Park, thi til slige Foretagender havde han en ganske eiendommelig Færdighed og Kundskab.

3.

Churfyrsten opfyldte sin Trudsel. Publikums Yndling, Bassisten Weisse, kom paa Fæstningen, — men kun een Dag. Da han var sluppen fra Arresten, pakkede han sine Sager sammen, tog sin Dreng ved Haanden, Fuglebure ne paa Ryggen, og vandrede ud af Cassel. For sit Underhold var han ubekymret, hans Renommé var grundfæstet; han blev ogsaa snart engageret i den bayerske Stad Bamberg. Her, i Besiddelse af den elskede Bogfinke, levede han i nogle Maaneder mellem sine Fugle, forsømte ingen

Prøve, ingen Forestilling, og hans fortræffelige Sang blev overalt lovpriist og beundret.

Men pludselig forsvandt han gjentagne Gange. Intet Theaterbud, ingen Ven kunde finde ham. Han var Skyld i flere Uordener, der indtraadte. Endelig opdagede Directeuren ham tilfældigviis i en afsides liggende Gade. Weisse sad paa en Steenbænk udenfor et Huus og saae med ufravendte Øine op til anden Etage i en ligeoverfor liggende Bygning. Da Directeuren ogsaa rettede sit Blik derhen, saae en yndig Pige, Datter af en velhavende Brygger, ud af Vinduet, et Pigebarn, som i hele Bamberg var bekjendt under Benævnelsen: den smukke Julie. Pludselig blev nu Aarsagen til Weisses gjentagne Forsvinden Directeuren klar. Da han gjerne vilde sikkre sig den fortræffelige Sanger, saa indledte han en Samtale med Pigens Fader, om en Forbindelse imellem Bassisten og Julie, og Bryggeren var saa meget mindre utilbøielig til at give ham sin Datters Haand, som han kjendte dennes dybe Tilbøielighed for den smukke, elskværdige Sanger.

En Dag, kort efter denne Opdagelse, gik Directeuren til Weisse, for at gjøre ham bekjendt med hans Lykke. „Kjære Ven," sagde han, „jeg har tilfældigviis opdaget Deres hemmelighedsfulde Vandringer, og efterat jeg ogsaa er kommen paa Spor efter Aarsagen dertil, har jeg søgt at mægle derimellem. De skal besidde den dyrebare Gjenstand." — „Det er mig kjært, Hr. Directeur, meget kjært. Jeg beder om Forladelse, at jeg hidtil undertiden forsømte en Prøve, eller kom for sildig til en Forestilling. Det skal ikke skee oftere!" — „Jeg har talt med Bryggeren; han samtykker i Deres Lykke. Hun skal blive Deres." — „Hvem? hvilken hun? Jeg mener Bogfinken, som Bryggeren har hængende i sit Værelse. Disse her ere alle Stympere imod den. Et saa harmoniskt Slag, denne Nolighed ved Sangen, og en Stemme — himmelsk, Hr. Directeur!" Directeuren smilede, men lod sig ikke forstyrre. „Har Bryggeren ogsaa en Bogfinke, som behager Dem? godt, saa kan han give den med i Kjøbet til Medgiften; men jeg tænker, at den ikke kommer i Betragtning mod den smukkeste Pige i Staden, som elsker Dem og som Faderen giver Dem til Kone. De skal ægte Julie." — „Den hænger i det snævre, snavsede Stræde: det er ikke sundt for Fugleu. I dens Stemme har jeg hidtil endnu ikke bemærket nogen Aftagen; men i et andet Værelse maa den, Hr. Directeur, ellers frygter jeg for, at den fortræffeligste Strube vil fordærves, som nogen Tid har sunget i Tydsklands Skove." Directeuren blev næsten fortrydelig over, at Weisse kun tænkte paa Fuglen, som han vilde i Besiddelse af. Han raabte: „Hører De da ikke? Det er ikke blot Fuglen, De skal have: den smukke Bryggerdatter vil ægte Dem."

Til sin Forbauselse bemærkede Theaterdirecteuren, at det ved den hemmelighedsfulde Forsvinden slet ikke havde været Weisse om Pigen at gjøre, men kun om Bogfinken. Dog den Vending, Sagen tog, da Directeuren paastod, at en Pige, der kunde besidde og holde af en saa fortræffelig Fugl, maatte selv være meget elskværdig og værd at eie, bestemte Weisse til, for Bogfinkens Skyld at tage Pigen. Denne havde naturligviis tilskrevet sig Besøgene i det snævre Stræde og ingenlunde tænkt paa Fuglen. Forlovelsen blev holdt og paa Bryllupsdagen saae Weisse sig i Besiddelse af den fortrinlige Fugl.

Nu havde heller ikke Bamberg mere noget Tillokkende for ham. Han pakkede Kone og Fuglebure paa en Vogn og kjørte til Mainz.

4.

Det var vanskeligt at afgjøre, hvem Weisse paa Veien til Mainz viste største Omhyggelighed, sin unge Kone eller sine Sangfugle. Med Uro betragtede han Vognens Rysten, fodrede, kjærtegnede og pleiede de smaae Skabninger med Omhu og Frygtsomhed. Midt paa Veien forekom det Weisse, at Bogfinken var bleven syg. Han tog den ud af Buret og fodrede det dyrebare Væsen med nogle Meelorme, som hans Julie præsenterede ham i en Æske. Men Frygten for at gjøre den lille Fugl Fortræd voldte vel, at han ikke holdt fast nok paa den. Fuglen slap los og fløi ind i Skoven. Weisse efter den.

Hans „smukke Julie" ventede en Time, Bassisten blev borte. Hun ilede tilligemed Kudsken ind i Skoven; ingen venlig Lyd gav Svar paa de kjære Navne, hvormed hun kaldte paa sin Mand. Natten indtraadte og Madame Weisse maatte kjøre til den næste Landsby, for ikke at forblive under aaben Himmel. Her ventede hun hele den følgende Dag paa sin Mands Komme. Hun sendte Folk ud i Skoven, der skulde opsøge Weisse; Sendebudene kom tilbage med uforrettet Sag og han kom ikke. Hun kjørte nu til Mainz i det Haab, at finde ham der iforveien. Men forgjæves. Hun var i Fortvivlelse. Directeuren, til hvem hun strax henvendte sig, beroligede hende. — „Vær De ubekymret, Deres Gemal vender tilbage til Dem igjen — dog neppe førend han har sin Bogfinke." — „Ak, hvor er det muligt i Skoven igjen at fange en bortfløiet Fugl?" svarede den dybt bedrøvede Julie. — „For os vilde det vistnok være umuligt, Madame. Men ikke for Deres Mand. Han gjenkjender Fuglen paa Stemmen imellem tusinde andre, følger den fra Træ til Træ, og er i Besiddelse af allehaande Midler til at fange den igjen. Meget ofte have vi, hans Bekjendte, naar vi talte om hans herlige Sang, berørt denne Lidenskab for Sangfugle, især deleshed for Bogfinker, og fortalt hinanden mange Anecdoter om den gode Weisse. Jeg kjender ham nøie; flyt De ind i den Bolig, jeg har leiet for Dem, og hvis De behøver Penge —" — „Paa ingen Maade," svarede hun, „jeg er i Besiddelse af min Mands Kasse. Men da han gik bort, havde han kun nogle faa Skillinger hos sig." — „Desto før kommer han tilbage," meente Directeuren, søgte at berolige den stakkels Julie og førte hende til hendes Bopæl.

Snart havde den unge Kone bragt Alting her istand, udpakket sine Sager, Fritz ophængte Faderens Fuglebure og pleiede Fuglene; men alt vare tre Dage forløbne siden hendes Ankomst til Mainz og Bassisten lod intet høre fra sig. Da passerede om Eftermiddagen en Mand ind af Porten, som, efter hans ynkelig forrevne Klædning at

domme, let kunde holdes for en Vagabond. Han havde bart Hoved, Støvlerne vare sønderrevne. I Hullerne af Kjolen hang Torne og Qviste, Ansigtet var blegt og saae sygeligt ud. Vagten raabte ham an: „Hvem er han!" „Sangeren Weisse." Skildvagten kaldte paa Officieren. Denne troede neppe sine egne Øine, da han saae den berømte Bassist for sig i denne Jammerstikkelse. Efter Bogfinken at domme, som han kjærligt holdt i Haanden og tidt kyssede, skulde man snarere have holdt ham for en ruineret Fuglekræmmer, end for den første Bassist ved et bekjendt Theater. Men nogle faa Ord vare nok for at tilfredsstille Lieutenanten og Weisse passerede Porten, gik ugeneret igjennem Gaderne og naaede sin Bolig.

Han havde af Mangel paa Penge i de sidste tre Dage næsten intet nydt — men han var lykkelig, thi han bragte sin Bogfinke med sig.

(Sluttes i næste Nr.)

Et Stockholmsk Frierbrev.*)

Dyrebareste Væsen!

Jeg kan ikke vente længere. Mit Hjertets Følelser ere nærved at strømme over. Ak! kunde jeg blot udtale hvad der foregaaer i dette lidende Bryst. Dog, tilgiv mig dette heftige Udbrud; thi min Kjærlighed kjender ingen Grændser. Enten den lykkeligste eller den meest ulykkelige Dag har jeg oplevet. O! hver levende staaer den prentet i min Sjæl. Ja, netop den Dag, paa hvilken jeg kom til at nyde den uskatteerlige Glæde at dele Deres Selskab hos — — — —; det var da første Gang jeg saae Dem. Den Almægtige forbyde, at det ogsaa skulde have været den sidste; vel er det kun faa Dage siden; men tro mig, naar jeg siger: „Aar, som ere forløbne, ere henrundne hurtigere." Hvilke Qvaler har jeg udstaaet! Og i denne Stemning, hvor mange uligeartede Følelser opstige ikke i min Sjæl, vexelvis Lyksalighed og igjen Uro og Angst, naar jeg mindes de som Lynet hurtigt bortvegne faa Timer, jeg tilbragte under samme Tag som De; hvorledes jeg følte, at mit Hjerte vilde nærme sig Deres med en uimodstaaelig Kraft, hvorledes Deres Blik saa gjennemtrængende fæstede sig paa mig, dog uden at kunne berolige mig eller indgive mig noget sikkert Haab, hvorledes jeg i Afskedens Stund saa levende trykkede Deres Haand; men ikke kom til at nyde den Hvalelse at føle et Gjentryk, og endelig hvor tunge vare ei de Fjed, som førte til mit fredelige Hjem, hvor jeg for hver Aften, inden Kjærligheden tændtes til Lue i mit Bryst, kunde indslumre saa roligt, og stundom i Drømmenes Verden komme til at nyde en om og følelsesfuld Piges Nærværelse, — men nu ikke saaledes. Efterat have strakt mig paa mit Leie, som vædedes med de strideste Taarer, forsøgte jeg vel at kunne bortjage alle de mig overvældende Tanker; men det var ikke muligt; Søvnen havde flyet mine Øine. Deres Billede foresvævede mig hele denne Nat, den længste af alle min Levetids Nætter; jeg vilde slutte Dem til mit Bryst; men traf mig atter krampagtigt tilbage, idet at det tyktes mig, at jeg læste i Deres Blik kun Kulde og Følesløshed for mig; og alle disse Qvaler, de have siden vedblevet uafbrudt uden et eneste Øieblik at give Plads for Haabet om de Ønskers Fuldbyrdelse, hvorefter min Sjæl saa ivrigt længes. Jeg har næret en brændende Attraa efter at see og tale med Dem; men bestandig tvivlet, fordi jeg troede, at jeg ikke eiede den Sindsstyrke, som havde været fornøden ved en saadan Leilighed, og desaarsag har jeg hellere valgt at betroe mine Tanker til Papiret, ihvorvel jeg maa tilstaae, at ogsaa denne Maade at meddele dem paa, har gjort Krav paa hele min Sjæls Anstrængelse. Allerede ved Begyndelsen af disse faa simple Linier betvivler jeg ikke, at De i mig maa have seet en Mand, der tilbeder og hylder Dem til det yderste, og saaledes maa det ingenlunde vække Deres Forundring, at jeg til samme Tid vover at tilbyde Dem mit rene og ufordærvede Hjerte. Ja, guddommelige Væsen! Vil De gjengjelde min Kjærlighed til Dem? Vil De med mig dele Livets glade saavelsom sørgelige Dage (hvilke sidste Gud naadig afvende!) ja, vil De blive min kjære Brud og dele med mig min fredelige Hytte og Seng? Igjennem de af mine Venner, som ogsaa have den Lykke at kunne regne sig blandt Deres, har jeg erfaret og er fuldkommen overbeviist om, at De besidder alle de Egenskaber, saavel i physisk som moralsk Henseende, der anses fornødne til at kunne befæste en Mands huuslige Lykke og Velvære; og fra min Side vil jeg ved den helligste Ed forpligte mig til, at aldrig nogen Anledning skal yppes, som skal kunne foranledige Dem til Klage, eller til at angre den imellem os indgaaede Forbindelse, idet jeg sværger at give Dem mit udeelte og uskrømtede Hjerte, og blot at leve for Dem og (som en temmelig given Følge af Ægteskabet) vort vordende spæde Afkom. Og nu, Omtelskede, vil jeg slutte dette Brev. En Bævren trænger sig igjennem min hele Sjæl ved Tanken om: „Vil jeg herpaa modtage et Svar, som giver mig Liv eller Død?" Jeg frygter for det sidste; thi i og med det samme vilde hele min jordiske Salighed og alle mine Forhaabninger være tilintetgjorte; jeg vilde da ikke længere kunne betræde den Jord, hvis Søn jeg er, nei, hver Dag jeg da fremdeles vilde tilbringe i mine Fædres Land vilde kun stedse mere og mere forbittre de Plager og Qvaler, jeg har lidt, og min Forstand vilde maaskee omsider forrykkes. O, jeg gyser for den blotte Tanke herom, og vil ikke videre berøre denne saa høist delicate Materie. Maaskee har jeg ved at mistroste mig selv gjort mig skyldig i Uretfærdighed med Dem; men hvis jeg vinder Deres Haand, saa har jeg jo ogsaa Deres Tilgivelse. Jeg er fuldt forvisset om, at De ikke længe vil lade mig svæve i Usikkerhedens Norte, og imidlertid omfavner jeg Dem i Tankerne med hele min Sjæls Varme, trykkende et brændende Kys paa Deres Læber, idet jeg anraaber Forsynet om, at det uafladeligen maa gaae Dem vel til Deres Livs sidste Aften.

*) Ordret oversat af „Aftonbladet", 24de April 1839, hvor det findes indrykket blandt de betalte Annoncer.

Nyheds-Revue.

(29 April — 5 Mai.) — **Finantsvæsens**-Debatterne imellem „den Berlingske" og „Kjøbenhavnsposten" have i den forløbne Uge holdt Publikums Interesse vaagen. Efterat man, fra de forskjellige Standpunkter, enten har glædet eller ærgret sig over den droie Lectie, der blev læst „den Berlingskes" Redacteur i „Kjøbenhavnsposten" for hans hele Færd og Væsen som offentlig Stridsmand i Finantssagen, længes man nu svarligen efter at see hvorledes han vil rede sig fra de mangfoldige Spørgsmaale og Anmodninger om Oplysninger og nøiere Forklaringer, der fra saa mange Sider storme ind paa ham. — Den Randersske **Taarekiste**-Affaire har atter dragen Opmærksomheden paa sig. Denne Affaire har nemlig noget nær sat hele Randers i Revolte, og Høstehandler **Nathanson** derværende Antagonister have baade her og der ladet Gift og Galde strømme ud over ham. Nogen bestemt Dom om Sagen vil det imidlertid være umuligt at fælde inden man erfarer Resultatet af den Undersøgelse, som hans Klage til Kongen har foranlediget. — Formands-Valget i Mandags i **Trykkefrihedsselskabet** og de dermed forbundne Omstændigheder have vakt endeel Omtale. Rummet tillader os ikke her at gaae ind paa disse Valgscener, hvis Fremstilling i „Kbhposten" vist fra den anden Side vil fremkalde Modbemærkninger. Hr. Proc. **Christensen** synes os her blot at have anticiperet Aabningen af en politisk Meningskamp, hvortil Selskabet efter sin Natur bærer Spiren i sit eget Skjød, og som følgelig dog engang maatte bryde frem. — Vestindien har fourneret os med en ny Levee-Sag, hvoraf Moralen er ikke mindre lærerig end den var af den forrige. **Magens** bliver imidlertid gjenindsat i sit Embede, og Generalgouverneur **Scholten** siger med Danske Lov: „Ret og Retfærdighed maa have sin Gænge!" — I Kjøbenhavn forsvarer Bagernes Oldermand Hr. **Scherfig** af al Magt Laugets Monopol og dets Hvedebrød med alle Anfægtelser, som (da disse jo gaae ud paa, at sidstnævnte ikke blot er dyrere, men ogsaa slettere end andetsteds) ialtfald ikke kunne siges at have deres Udspring af „Brød"-Nid.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 12te Mai 1839. Nr. 19.

Indhold: Fuglefængeren, sluttet. — Theatret. — Kirkeconcerten den 8de dennes. — Nyheds-Revue.

Fuglefængeren.

(Sluttet.)

5.

Weisse bandt sig intet Sted for længere Tid; Bary, der nu var i Bremen, blev af den derværende Direction affendt, for at engagere nogle nye Medlemmer. Weisse havde lovet at synge en kort Tid i Bremen, og Bary kom, for, efter Aftale, at afhente ham paa Tilbageveien. „Min Ven," sagde Weisse, „Du kommer til at slaae Dig til Ro her i nogle Dage." — „Hvorfor? Befinder Din Kone sig ikke vel, eller feiler Din Dreng noget?" spurgte Bary. — „Nei, Drengen er rask, og min Kone er alt for en tre Maaneders Tid kommen hjem igjen til sin Fader — men Bogfinken derhenne paa Væggen, det gjør mig ondt, den slaaer ikke længer, — nei — det har en anden Aarsag — kort og godt — inden en 6—8 Dage kan jeg ikke tage med Dig til Bremen." — „Men hvad hindrer Dig deri?" raabte den gamle Ven utaalmodig. „Man har Brug for Dig, for mig ligeledes, og mine Reisepenge ere knapt afmaalte." — „Som jeg siger Dig, det gaaer ikke an — den Nattergal er død, som i Cassel hang over min Bogreol; Du kunde jo godt lide den. For et Aars Tid siden tabte den Stemmen, sørgede og var snart efter død." — „Den tabte sin Stemme," svarede Bary, som dennegang lod til at ville gaae ind paa sin Vens Yndlingsmaterie; „Du mener, den blev hæs?" — „Kald det hvad Du vil, min Dreng," sagde Weisse. „Den sang før omtrent tre Toner høiere end Bogfinkeslaget. Da den blev ældre, kunde den neppe naae dette." — „Vandt den maaskee derved i Dybden?" — Weisse svarede tørt: „Du er en Nar. I det mindste forstaaer Du Dig endnu ligesaalidt paa Fugles Sang som dengang i Cassel, da Du ikke kunde begribe, at een Fugl kan overtræffe de andre i Stemmens Omfang, i Reenhed, Metal og Udtryk." — Bary taug en Stund, og sagde saa med et undertrykt Smiil: „I Bremen vil Du endnu finde Bogfinker nok af den gode tydske Art. Lever den endnu, for hvis Skyld Du kom paa Fæstningen?" — Weisse pegede taus hen paa et Buur, hvori den skjæbnefulde Fugl hang. — „Hvordanne ere nu Bogfinkerne i denne Egn, gamle Dreng," spurgte Bary med et stort Anstrøg af Artighed. — „Slette, inderlig slette," svarede Weisse, „Alle efter den lothringske Melodie. Og dog have de Stemmer — det vil sige, hvis de fik en god Skole — Stemmer, som en Klokke." — Weisse, hvem dette Thema gjorde varm, vedblev ivrig: „Man burde gjøre et Forsøg, og det gjør jeg ogsaa, paa at borttage unge Bogfinker og opdrage dem fjernt fra de Gamles fordærvede Modulationer. Jeg vil dog see om min Bamberger ikke kan lære dem Noget. Som sagt, Stemmen er fortræffelig, men Skolen gudsjammerlig." — „Men hvor vil Du faae de unge Bogfinker fra?" — „Aa, det veed jeg nok. Jeg kjender en Rede; om fem eller sex Dage vil Yngelen kunne flyve. Deraf vil jeg danne mig et Par gode Sangere."

Bary vidste nu Grunden til, at Weisse ikke vilde reise med. Der stod kun endnu tilbage, at erfare hvor Reden befandt sig. Han tog derfor nu Afsked, og holdt sig skjult nede i Nærheden; thi han kunde med Vished vente, at Weisse endnu denne Aften vilde besøge sine Yndlinger. Han havde ikke taget feil. — For en Betaling af nogle faa Skilling fik han en Gadedreng om Natten til at krybe op i Træet, og kaste Reden ned.

6.

Den næste Morgen kom Bary til Weisse, for nu at bevæge denne til at reise med til Bremen. Døren var lukket i Laas; alt for over en Time siden var Bassisten, med sine Fugle paa Nakken, vandret ud af Staden. Sin Baggage havde han affendt til Bremen.

Bary reiste ligeledes strax afsted. Da han om Aftenen kom til et Værtshuus, forlangte han, fordi Gjæstestuen var optaget af saa mange Bønder, et Værelse og fik det. Han var ifærd med at spise sin Aftensmad, da han hørte en skjældende Stemme i Sideværelset: „Jeg siger Dig, Fritz, og Du vil faae Prygl naar Du ikke hører efter, at Du ikke tiere giver Fuglene Brøndvand." — Bary gjenkjendte heri strax Weisse. Han gik over til ham i hans Værelse, men Bassisten begegnede ham meget haart. — „Gaa fra mine Øine, Du Frække, jeg gider ikke seet Dig. Jeg siger Dig, gaa! Havde jeg ikke alt skriftlig forpligtet mig, jeg tog aldrig til Bremen. Iøvrigt skal jeg aldrig synge sammen med Dig. Gaa, Du Morder!"

Bary søgte paa enhver Maade at formilde den Opbragte, men kun med megen Møie lykkedes det ham. Weisse troede endelig sin gamle Vens alvorlige Forsikkringer om, at han var uskyldig i Fugleredens Ødelæggelse, og den ærlige Bassist bad ham nu ret hjertelig om Forladelse for den havte Mistanke. Nu indsaae først Bary, hvor urigtigt han havde handlet, og skammede sig dybt, men Weisse holdt hans Taushed for Fortrydelse over den yttrede Beskyldning, og gjorde sig al Umage for at udslette Erindringen derom. Han blev endelig saa munter og oprømt, at man besluttede at gaae ned i Gjæstestuen til Bønderne og der at synge Noget for dem. En saadan Concert havde disse nok aldrig hørt før. Weisse sang sine Yndlingsstykker, accompagneret af Bary paa Guitarren, med en saadan Følelse og Ild, at Bønderne slet ikke vidste hvad der foregik med dem. Uden at have et Begreb om Kunsten, følte de dog dens Tryllemagt, de lode deres Piber gaae ud, Glassene stode uberørte og med forbausede Ansigter og Glædestaarer i Øinene lyttede de til de mægtige Toner, som strømmede fra Weisses Bryst. Der herskede endnu en dyb Taushed, længe efter at Sangeren havde endt. Endelig sagde en af Landmændene: „Man bliver tilmode som naar man hører Præsten synge for Gudsbord ved den hellige Nadvere."

Saalidt som denne Yttring syntes at indeholde nogen overordentlig Roes, saa havde desuagtet den Talende derved ganske betegnet det Indtryk, som Weisses Sang havde gjort paa hans Tilhøreres Hjerter. Det simple, religiøse Menneske gribes ikke stærkere af Noget, end naar Præsten ved den hellige Nadvere synger Velsignelsen. Den hellige Gysen, som da giennembæver ham, den vemodige Glæde og Andagtens Salighed, han da føler: Dette var den Tilstand, hvori Tilhørerne ved Weisses Sange befandt sig.

Ikke en Eneste af Bønderne forlod Skjænkestuen, før Weisse havde trukket sig tilbage paa sit Værelse. Men nu udbrød det Bifald og den Beundring, som hans Nærværelse havde holdt tilbage. Den næste Morgen forlode begge Vennerne Værtshuset og fortsatte Reisen.

7.

Vi fortælle intet om Reisen til Bremen, hvorledes Weisses Fuglekasse gik op og tre Nattergale fløi bort, Bassisten ilede efter dem og til Alles Forundring snart derefter bragte sine Flygtninger tilbage. I Bremen blev Weisse, som overalt, modtagen med Enthusiasme. Dog ikke heller her holdt han det længe ud, men fortsatte sin Vandring igjennem hele Tydskland fra et Sted til et andet. Da han levede meget frugalt, saa erhvervede han sig en Formue, der satte ham istand til i Nærheden af Dresden at kjøbe sig et Landsted. Hertil trak han sig snart tilbage fra Skuepladsen. Thi Weisses fine og dannede Gehør, som saa fortræffeligt vidste at skjelne mellem Fuglenes Stemmer, var en streng Dommer over Bassistens egen Sang. Saasnart hans Stemme blot nogenlunde kjendeligt var i Aftagende, var Sangeren ikke paa nogen Maade at bevæge til igjen at træde op.

Han drog til sit Landsted og helligede sig her til Agerbruget, for saa vidt hans Kundskaber herom strakte til. Men en Fuglehække anlagde han. — Havde der været endnu een Weisse i Verden, saa vilde denne bleven henrykt over dette herlige Anlæg og dets Indretninger. Haven, Parken, Træerne omkring Huset — Alt vrimlede af Sangfugle, og i Værelserne fløitede i store Bure de udsøgteste Favoritter. Den smukke Julie var vendt tilbage til sin Mand, og i det hun syntes at hengive sig til den samme Tilbøielighed, gjorde hun ham lyksalig. De førte nu et mønsterværdigt Samliv.

Da denne Fortælling indeholder Kjendsgjerninger, saa tør vi ikke undlade at beskrive Weisses Endeligt, noiagtigt, som hans Læge har meddeelt os samme. Da Bassisten blev syg, maatte hans Yndlingsfugle allesammen bringes ind i det Værelse, hvori han laae. Weisse laae i Sengen, Lægen traadte hen til ham og sagde: „Falder der Dem ikke ligesom en mat Glands for Øinene? Kan De endnu noiagtig gjenkjende alle Gjenstande omkring Dem? kan De see, hvilken Farve det Tørklæde har, der ligger hist henne paa Divanen?" — „Ja, Doctor, det er min gode Julies Shawl. Men hører De — det var en Elev af Bambergeren, der nylig sang. Det klinger altid, som om den vilde begynde paa Themaet af den tredie Deel af Beethovens Simphonia eroica." — „Lad mig føle Deres Puls. Har De Hede i Hovedet," spurgte Lægen. — „Nei, men Drømme, ogsaa naar jeg ikke sover, og seer De, Doctor, dertil kommer at jeg ærgrer mig over Noget. En Kanarifugl er kommen ind i Haven, og min Sygdom har hidtil hindret mig i at fange ham; han synger en heel Lirekassemelodie. Den Karl vil vist fordærve mig mange af mine Fugle. Intet er forgeligere at høre paa, end en Fugl, der ikke synger den Melodie, Naturen selv lagde den i Barmen. Menneskene have ingen Sands, ingen Følelse for den ældgamle Musik, som er Fuglene medfødt. De fordærve Alt med Snirkler og Kunststykker." — „Berolige Dem," trøstede Lægen ham, „opgiv for Øieblikket disse Tanker og forsøg paa at slumre. Jeg vender i Eftermiddag tilbage til Staden, for at see til Deres Befindende."

Men han fandt ikke Bassisten mere ilive.

„Julie," sagde Weise lidt efter Middag, da Fuglene i Værelset, der hele Formiddagen havde ladet sig høre, tav; „det er saa tyst omkring mig, — hvorfor synger Bogfinken ikke mere? Giv den frisk Vand! See, jeg har ogsaa tidligere sunget, og Du har jo hørt mig; jeg sang ret gjerne, og var altid saa lykkelig, saa inderlig vel tilmode derved. Ofte har jeg ønsket, engang at faae en Svane at høre, og see, det forekommer mig som om jeg nu hørte Svanesang, ikke udenfra, nei, dybt i mit Hjertes Inderste. Ak, det er en klar, naturlig, overjordisk Tone. Alt smelter og forgaaer i denne Sang. Kjære Julie, hører Du ogsaa Svanen?"

Bassisten sagde det sagte og blidt. Ordene klang harmonisk og aandeagtigt, Øiet straalede af et høiere Lys, Udtrykket om Munden blev mere talende.

„Det er ingen Fabel, kjæreste Julie! jeg hører Svanesangen. Fuglen svæver derovre hen over Strømmen. Klangen bliver mere ætherisk — den drager til et skjønnere Land, og jeg — følger efter den.“

Nogle Øieblikke derefter døde Weisse. Han hviler nu dybt, dybt under Sangen af Skovens bevingede Chore. Men hans aandige Øre lytter til Sphærernes Harmonier.

(Fra „Unser Planet“).

Theatret.

Det gamle Ord, at ingen Vind er saa slem, den jo blæser heldig fra een Kant, hvilket alt engang tilforn har gjort sig gjeldende i vor nyeste Historie, har allerede paa en forunderlig Maade stadfæstet sig, idet at den ulykkelige Orkan, der medførte Død og Ødelæggelse for vore jydske Brødre, har blæst Tusinder ind i vor Theaterkasse. Ved den er Theatret kommet i Besiddelse af hiin lykkelige Lampe, der sikkrer Ihændehaveren Alt hvad han ønsker sig, og da Theaterdirectionen lykkeligviis ikke er saa bange for at berøre den som den stakkels Morgiane; men bliver ved at gnide den med freidigt Mod, saa har den alt rigelig høstet Fordeel af denne herlige Skat. Det vilde vist ogsaa have seet sørgeligt ud med Theatrets Repertoire uden denne heldige Omstændighed; thi med Undtagelse af Monstrummet: „Bæbu“, som engang imellem afløser „Aladdin“ — formodentlig for Contrastens Skyld — har den sildigere Tid Intet at opvise, der kunde fortjene Opmærksomhed. Det eneste Nye, der siden vor sidste Anmeldelse egner sig til Omtale, er Hr. **Rudolph Willmers's** første Optrædelse efter sin Hjemkomst, sidstafvigte Mandag, hvorved han imellem Stykkerne „Sproglæreren“ og „Jean“ udførte en Phantasie for Pianoforte af **Thalberg** over Themaer af „Norma“. — Allerede i længere Tid har Theaterdirectionen indført den Skik at lade enkelte Musiknummere, hidtil dog kun vokale, udfylde Mellemrummet imellem Stykkerne. Det er imidlertid af de gjorte Valg ikke godt at see, om denne Foranstaltning er truffen for at regalere Publikum, eller for at beskjæftige vedkommende Sangere; men i hvilketsomhelst Tilfælde finde vi, at dette Arrangement er et Misgreb. Da vi kun ere i Besiddelse af eet Theater, tro vi nemlig, at naar de forskjellige Kunstarter kun nogenlunde ligelig skulle repræsenteres paa samme, behøver man ikke at tye til saadanne trivielle Intermezzos for at tilveiebringe Afverling. Er Theatret i Besiddelse af Subjecter, der trænge til Beskjæftigelse, saa sørge man herfor ved at tildele dem Partier, der ere overeensstemmende med deres Kræfter, og trænge de til Øvelse, saa har Theatret en Syngeskole; men vi indsee i Sandhed ikke, hvad Nytte eller Fornøielse der kan være ved f. Ex. at lade Hr. **Faaborg** synge den hollandske Ballade „Marie“ Abonnementet rundt, eller Jfr. **Fonseca** foredrage en Arie af Mercadante, eller at udrive en Duet eller Terzet af sit Sammenhæng og opvarte Publikum dermed. Da Hr. **Faaborg** desuden, ifølge de hos os bestaaende Forhold, næsten er vor eneste Concertsanger, saa er der saa meget mindre Grund til at antage, at Publikum skulde finde nogen særlig Interesse ved at see ham optræde paa denne Maade paa selve Theateraftenerne. At den Routine paa Theatret, som den nævnte Sanger maatte trænge til, paa denne Maade skulde kunne opnaaes, kan dog vel ikke have været Meningen. — Derimod er det ganske i sin Orden at lade fremmede eller egne Virtuoser udfylde et saadant Mellemrum. Herved har Publikum den Behagelighed at kunne gjøre sig bekjendt med Talenter, hvis Hensigt det er at gjøre disse gjeldende og saaledes at komme til Kundskab om, hvad de kunne vente sig; og saadanne Kunstnere, for hvilke ikke et glimrende Renommee er gaaet forud, erholde derved Leilighed til at introducere sig og vise om de fortjene den Opmærksomhed, hvorpaa de gjøre Fordring. Vi maae derfor istemme det Ønske, at Theatrets Bestyrelse vilde træffe Foranstaltning til — saaledes som det i andre store Stæder forlængst har været Tilfældet — at Publikum paa denne Maade gjøres bekjendt med de Kunstnere, der attraae her offentlig at lade sig høre, førend Theatret indrømmes dem til egen Afbenyttelse, Noget, der vil være lige ønskeligt for Publikum og for Kunstnerne. — Det kan heller ikke være nogen Tvivl underkastet, at Fordelen heraf jo alt vil vise sig for Hr. **Willmers**, der hiin Aften har vakt en saa fortjent Opmærksomhed, at det musikalske Publikum vist ikke vil forsømme Leiligheden til nærmere at gjøre sig bekjendt med ham. Foruden den Færdighed, der er en nødvendig Betingelse ved en saa vanskelig Compisition som den Thalbergske, Hr. **Willmer** udførte, vidnede hans Spil om, at han har vidst at tilegne sig det smagfulde Foredrag, der ene er istand til at stemple selv den meest glimrende mekaniske Færdighed med Kunstnernavnet, og vi tør saaledes imødese en Nydelse i hans forestaaende Concert, der værdig vil slutte sig til de Kunstfeste, **Ole Bull** og **Kellermann** alt i indeværende Saison have beredet det kjøbenhavnske Publikum. — Samme Aften optraadte ogsaa en svensk Sanger, Hr. **Robach**, ved at foredrage et Par Smaasange i norsk, svensk og finsk Dialect. Vi vide ikke ihvorvidt Hr. Robachs Fremtrædelse var af en saa presserende Vigtighed, at han ikke skulde kunne have afventet Tiden til den Upasselighed, der havde hindret ham i at udføre den anmeldte Arie af „den hvide Dame“, igjen havde bortfjernet sig. Hvad han nu præsterede, var saa ubetydeligt, at det aldeles ikke egnede sig til at afgive nogen Prøve paa hans mulige Talent, og vi tro derfor, at Hr. R. havde gjort klogere i ganske at trække sig tilbage hiin Aften, end at optræde for et fremmed Publikum med nogle Smaasange og foredrage dem med bedækt Stemme.

— **W** —

Kirkeconcerten

til Fordeel for det Thorvaldsenske Museum.

Naar Sandsen for den egentlige Kirkemusik hos os endnu ikke er saa uddannet som man, med Hensyn til de store intellectuelle Fremskridt, vor Tid har gjort, kunde vente det, saa vilde det sandelig være høist uretfærdigt at lægge Publikum saadant til Last; thi den Beredvillighed, hvormed dette følger Opfordringen til enhver saadan Nydelse, og hvorpaa den næsten fyldte Kirke ved den ovennævnte Concert igjen gav et talende Bevis, viser nokſom, at denne Sands i høi Grad maa være tilstede. Dens Dannelse derimod beroer ene paa dem, der ved Valget af de musikalske Værker skulle indvirke derpaa; thi kun ved at gjøre Publikum bekjendt med Værker, der ere componerede i den ægte Kirkestiil og som ere istand til at vække den religios-poetiske Stemning, som er saa nødvendig for at fatte og nyde dem, er det muligt at vedligeholde Deeltagelsen for Musiken paa dette dens høieste Standpunkt. Det viser sig imidlertid desværre her, som næsten overalt i Kunstverdenen, at Kunstnerne nemlig, istedetfor at stræbe for at løfte Publikum op til sig,

for at vurdere det Ophøiede i Kunsten, tvertimod nedlade sig til det, for deslettere at kunne begribes. Derfor seer man ogsaa, at der ved alle Musik-Arrangementer mere tages Hensyn paa Mangfoldighed og Afverling, end paa at vælge Sager, der bære deres Mangfoldighed og Riigdom i sig selv, og mere lægges an paa at smigre Sandserne end paa at tale til Sjælen. Ogsaa torde vel en ikke ringe Mangel paa Begeistring for selve Tingen være kjendelig hos dem, der lede de musikalske Foretagender hos os. Jo lettere man kommer til det, desbedre, tænker man. At indstudere nye Sager, er saa vanskeligt, er forbundet med for mange Omstændigheder. Man søger da op i Forraadskammeret, og hvad man finder nemmest at bringe istand, finder man ogsaa hensigtsmæssigst at vælge. Men det er sandelig ikke paa den Maade, at den musikalske Sands skal uddannes, Interessen for Musiken skal vore. Det nytter kun lidet at stifte Foreninger til Musikens Udbredelse, naar der ikke tillige sørges for at udbrede det Bedste og Gediegneste, Musiken har frembragt. Ved evige Gjentagelser af det allerede hørte, maa det større Publikum nødvendig kjølnes, istedetfor at opvækkes, og ved ikke at vælge med Smag og Sagkundskab, giver man lettelig Publikums musikalske Smag en saa gal Retning, at man derved modarbeider sin egentlige Hensigt istedetfor at fremme den. Det kan saaledes vist ikke nægtes, at hele Arrangementet af den til Bedste for det vordende Thorvaldsenske Museum givne **Kirkeconcert** vidnede om kun saare liden Interesse for det, der vel her maatte være Hovedsagen: ved en Nydelse, der stod i noie aandig Samklang med den Sag, til hvis Fremme den skulde virke, at fremkalde Publikums Deeltagelse for Kunsten. Der savnedes aldeles den ledende Kunstneraand, der skulde have tilveiebragt en noie Forening mellem de forskjellige Dele, en høiere Eenhed, der skulde bemægtige sig Gemyttet og opløfte det til den religiøse Begeistring, der er Kirkemusikens skjønneste Frugt. Det eneste Musikstykke, der kunde sige at svare til denne Hensigt, var **Benevolis** „Sanctus," der med sin grandiose Simpelhed og sin harmoniske Rigdom bemægtiger sig Sjælen. Men hvor kan man tænke sig noget Smagløsere, end at indlede dette i den ædleste Kirkestiil skrevne Tonestykke med Ouverturen til — „Tryllefløiten?" Hvo tænkte ved den livlige Finale af dette muntre, livslystne, phantastiske Tonemalerie ikke snarere paa at see Papageno med sin Tværfløite og sit: „Ein Vogelfänger bin ich ja, hei lustig, heisa, hopsasa!" end at høre Benevolis mægtige Harmonier runge igjennem Hvælvingerne? — Og nu Slutningsfugaen af **Mozarts** C-Dur-Symphoni — hvorledes passer denne, forresten til sin Tid og paa sit Sted saa herlige Finale — igjen herovenpaa? — Og hvilken Tilhører var, i denne halvdunkle, mystiske Belysning, paa dette Sted, hvor et **Mozartsk Requiem,** dette pompøse Natstykke, vilde have kunnet sympathisere med alle Omgivelserne, stemt for **Weyses** Pintsecantate, denne livsglade Hymne, der bringer Sjælen til at sympathisere med den vaagnende Natur, naar den muntre Sommersol kaster sine Straaler igjennem Kirkens Vinduer — men kun er saare lidet harmonerende med den morke Alvor, Sindet her var stemt til. — Den **Oehlenschlägerske** Apostrophe til Schillers Minde kunne vi heller ikke sige, tiltalte os, mere vel for den mindre heldige Udførelses Skyld, end fordi **Weyses** Melodie ikke skulde svare til hvad man af ham kunde vente sig. Især var 1ste Stemme i 1ste og 3die Vers altfor dominerende, saa at al Sammensmeltning af Stemmerne derved blev umulig. — Vi finde, at denne Anledning havde været passende at benytte til at faae **Mendelsohns-Bartholdys** mesterlige Oratorium „Paulus" opført heelt, saaledes som det kun kan formaae at frembringe den Virkning, som de enkelte Dele deraf, man ved „Musikforeningens" Concerter har havt Leilighed at høre, udrevne af deres Sammenhæng, ikkun have kunnet antyde. Paa dette Sted vilde ogsaa de dobbelte Hensyn, „Musikforeningen" ved sine egne Concerter maa tage, været faldne bort, og det er at beklage, at man har ladet ubenyttet et saa gunstigt Sammentræf af Omstændigheder, som maaskee ikke vil indtræffe saa snart igjen.

Nyheds-Revue.

(6—12 Mai.) — Det er os en sand Glæde at kunne berette, at det i den forløbne Uge er blevet ligesaa meget en Hjertens-Nødvendighed som en Modesag for Hovedstadens Damer at besøge den Auction over Industriarbeider, som, til Fordeel for de vandlidte Jyder, i denne Tid holdes i **Hôtel d' Angleterre.** Man seer i Auctionssalen stedse en talrig Kreds af elegante Damer, og mangt et Offer, som ved lang Anstrængelse af den flittige Haand her er blevet bragt paa Godtgjørelsens Alter, bliver Gjenstanden or en modig Kamp, hvori selv de ridderligste Cavalierer ikke ville vige Pladsen for de Skjønne, inden det ved Hammerens Slag finder sin nye Eier. I denne Kappestrid foregaae saagodtsom alle de herværende fyrstelige Personer det øvrige Publikum med et godt Exempel. Ogsaa H. M. Kongen har ladet sig ikke faa Nr. tilslaae. Imorgen sluttes Auctionen, der, i Forening med hvad der er indkommet, deels for Entreebilletter til samme, deels ved den forgaaende Udstilling, sikkert vil bringe et Udbytte af imellem 6 og 7000 Rbd. — En høist mærkelig Virtuos gjæster i denne Tid Kjøbenhavn: „Chevalier Hr. de **Ferrer.**" Læserne ville allerede kjende hans **Berømthed** af hans eget Avertissement derom, ligesom de vide, at han er kommen hertil, efterat have besøgt „alle Europas Hovedstæder," og tager herfra „for at besøge alle Lande udenfor Europa." Men Chevalier Hr. de Ferrer er meer end simpelthen **berømt.** Han har "**une renommée pyramidale**" d. v. s. en Berømthed, der er ligesaa stor og vil leve lige saa længe, som de egyptiske Pyramider. Da disse, som bekjendt, ikke kunne flyttes, og kun faa Danske kunne have Leilighed til at reise til Egypten, saa vil denne levende Pyramide give os en hjertkommen Leilighed til at gjøre os en Forestilling om deres enorme Storhed. Men idet vi derfor maae føle os forpligtede til den dybeste Taknemmelighed mod Chevalier Hr. de Ferrer, tillader vor danske Beskedenhed os ikke at begribe, hvad der kan have bevæget en Mand af saa enorm Storhed til at bære en saa ringe By som Kjøbenhavn med sin ophøiede Nærværelse. Skulde det maaskee være med stadigt Hensyn til den ved Siboni's Død ledigblevne Post som Syngelærer ved Theatret, da troe vi, at denne Function torde være ikke blot langt under Hr. Ferrers Værdighed, men heller ikke ganske egnet for hans Talent, da hans Sang især skal udmærke sig i det Burleske. Der er desuden dem, som mene, at de, der speculere paa denne Post, snart ville — sans comparaison — staae som „die Ochsen am „Berg`."" — **Kunstudstillingen** paa Charlottenborg, der vedbliver at være talrigt besøgt, har vundet en forøget Interesse ved de tilkomne Düsseldorfske Malerier, der kunne siges at være komne som Cæsarer for at blive seete og seire, saa at, endskjøndt vore egne Kunstnere, foruden de i saa Henseende over al Sammenligning ophøiede horvaldsenske Værker, have udstyret dette Aars Udstilling med saa mange fortrinlige Arbeider, synes det dog, som om hine Fremmede siden deres Ankomst have concentreret den største Deel af Belysningen, ligesom de i Malerisalene udgjøre de almindeligste Samlingspunkter for Beskuere.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. C. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 19de Mai 1839. Nr. 20.

Indhold: Rosen-Alfen, af H. C. Andersen. — Grevinde Dubarrys Silkestrompe, efter Desperrières. — Theatret.

Rosen-Alfen.

Midt i en Have voxede der et Rosentræ, det var ganske fuldt af Roser, og i een af disse, den smukkeste af dem alle, boede en Alf; han var saa lille bitte, at intet menneskeligt Øie kunde see ham; bag hvert Blad i Rosen havde han et Sovekammer; han var saa velskabt og deilig som noget Barn kunde være og havde Vinger fra Skuldrene lige ned til Fødderne. O, hvor der var en Duft i hans Værelser, og hvor Væggene vare klare og smukke! de vare jo de blegrøde fine Rosenblade.

Hele Dagen fornøiede han sig i det varme Solskin, fløi fra Blomst til Blomst, dandsede paa Vingerne af den flyvende Sommerfugl og maalte hvor mange Skridt han maatte gaae, for at løbe hen over alle de Landeveie og Stier, der var paa et eneste Lindeblad. Det var hvad vi kalde Aarerne i Bladet, som han ansaae for Landeveie og Stier; ja, det var da en evig Vei for ham; for han blev færdig, gik Solen ned; han havde ogsaa begyndt saa sildig.

Det blev saa koldt, Duggen faldt og Vinden blæste; nu var det nok bedst at komme hjem; han skyndte sig Alt hvad han kunde, men Rosen havde lukket sig, han kunde ikke komme ind — ikke en eneste Rose stod aaben; den stakkels lille Alf blev saa forskrækket, han havde aldrig været ude om Natten før, altid sovet saa sødt bag de lune Rosenblade, o, det vilde vist blive hans Død!

I den anden Ende af Haven, vidste han, var en Løvhytte, med deilige Caprifolier, Blomsterne saae ud, som store bemalte Horn: i eet af disse vilde han stige ned og sove til imorgen.

Han fløi derhen. Tys! der var to Mennesker derinde; en ung smuk Mand og den deiligste Jomfru; de sad ved Siden af hinanden, og ønskede, at de aldrig i Evighed mere maatte skilles ad; de holdt saa meget af hinanden, langt mere, end det bedste Barn kan holde af sin Moder og Fader.

„Dog maae vi skilles!“ sagde den unge Mand; „Din Broder er os ikke god, derfor sender han mig i et Ærinde saa langt bort over Bjerge og Søer! Farvel, min søde Brud, for det er Du mig dog!“

Og saa kysfede de hinanden, og den unge Pige græd og gav ham en Rose; men før hun rakte ham den, trykkede hun et Kys paa den, saa fast og inderligt, saa Blomsten aabnede sig: da fløi den lille Alf ind i den, og hældede sit Hoved op til de fine duftende Vægge; men han kunde godt høre, at der blev sagt Farvel, Farvel! og han følte, at Rosen fik Plads paa den unge Mands Bryst — o, hvor dog Hjertet bankede derinde! den lille Alf kunde slet ikke falde i Søvn, saadan bankede det.

Længe laae Rosen ikke stille paa Brystet, Manden tog den frem og mens han gik ene gjennem den mørke Skov, kysfede han Blomsten, o, saa tidt og stærkt, at den lille Alf var nær ved at blive trykket ihjel; han kunde føle gjennem Bladet, hvor Mandens Læber brændte, og Rosen selv havde aabnet sig som ved den stærkeste Middagssol.

Da kom der en anden Mand, mørk og vred, han var den smukke Piges onde Broder; en Kniv saa skarp og stor tog han frem, og mens den anden kysfede Rosen, stak den onde Mand ham ihjel, skar hans Hoved af og begravede det med Kroppen i den bløde Jord under Lindetræet.

„Nu er han glemt og borte,“ tænkte den onde Broder; „han kommer aldrig mere tilbage. En lang Reise skulde han gjøre, over Bjerge og Søer, da kan man let miste Livet, og det har han. Han kommer ikke mere, og mig tør min Søster aldrig spørge om ham.“

Saa ragede han med Foden visne Blade hen over den opgravede Jord og gik hjem igjen i den mørke Nat; men han gik ikke alene, som han troede: den lille Alf fulgte med, han sad i et visent, sammenrullet Lindeblad, der var faldet den onde Mand i Haaret da han gravede Graven. Hatten var nu sat ovenpaa, der var saa mørkt, og Alfen rystede af Skræk og Vrede over den fæle Gjerning. —

I Morgenstunden kom den onde Mand hjem; han tog sin Hat af og gik ind i Søsterens Sovekammer; der laae den smukke blomstrende Pige og drømte om ham, hun holdt saa meget af og som hun nu troede gik over Bjerge og gjennem Skove, og den onde Broder bøiede sig over hende, og loe fælt, som en Djævel kan lee; da faldt det visne Blad af hans Haar ned paa Sengetæppet, men han mærkede det ikke og gik ud, for selv at sove endnu lidt i Morgenstunden. Men Alfen smuttede ud af det visne Blad, gik ind i Øret paa den sovende Pige og fortalte hende, som

i en Drøm, det skrækkelige Mord, beskrev hende Stedet, hvor Broderen havde dræbt ham og lagt hans Liig, fortalte om det blomstrende Lindetræ tætved og sagde: „Fordi Du ikke skal troe, det er en tom Drøm, jeg har fortalt Dig, saa vil Du finde paa Din Seng et visset Blad!“ og det fandt hun da hun vaagnede.

O, hvor græd hun ikke de salte Taarer! og til Ingen torde hun sige sin Sorg. Vinduet stod hele Dagen aabent, den lille Alf kunde let komme ud i Haven til Roserne og alle de andre Blomster; men han nænte ikke at forlade den Bedrøvede. I Vinduet stod et Træ med Maaneds-Roser; i een af Blomsterne der satte den sig og saae paa den stakkels Pige. Hendes Broder kom mange Gange ind i Kammeret og han var saa lystig og ond, men hun turde ikke sige et Ord om sin store Hjertesorg.

Saasnart det blev Nat, listede hun sig ud af Huset, gik i Skoven til det Sted, hvor Lindetræet stod, rev Bladene bort fra Jorden, gravede ned i den og fandt strax den Døde! o, hvor hun græd, og bad vor Herre, at hun maatte sove ind med det kjære Liig. —

Gjerne vilde hun føre det med sig hjem, men det kunde hun ikke; saa tog hun det blege Hoved med de lukkede Øine, kyssede den kolde Mund og rystede Jorden af hans deilige Haar. „Det vil jeg eie!“ sagde hun, og lagde Jord og Blade paa det døde Legeme; men tog Hovedet med sig hjem og en lille Green af det Jasmintræ, der blomstrede i Skoven, hvor han var dræbt.

Saasnart hun var i sin Stue, tog hun den største Blomsterpotte, der var at finde, i den lagde hun den Dødes Hovede, kom Jord derpaa og plantede saa Jasmingrenen deri.

„Farvel! farvel!“ hvidskede den lille Alf, han kunde ikke længer holde det ud at see al den Sorg, og fløi derfor i Haven til sin Rose; men den var afblomstret, der hang kun nogle blege Blade ved det grønne Hyben.

„Hvor snart er dog alt det Skjønne og Gode tilende!“ sukkede Alfen. Snart fandt han en Rose igjen, den blev hans Huus, bag dens fine duftende Blade kunde han bygge og boe.

Hver Morgenstund fløi han til den sørgende Piges Vindue, og der stod hun altid ved Blomsterpotten og græd; de salte Taarer faldt paa Jasmingrenen, og for hver Dag som hun blev blegere og blegere stod Grenen mere frisk og grøn, det ene Skud voxede frem efter det andet, der kom smaae hvide Knopper til Blomster og hun kyssede paa dem; men den onde Broder skjændte, spurgte om hun var blevet fjantet? han kunde ikke lide og ikke begribe hvorfor hun altid græd over den Blomsterpotte. Han vidste jo ikke, hvilke Øine der var lukt, hvilke røde Læber der var blevet Jord; og hun bøiede sit Hoved op til Blomsterkrukken og den lille Alf fra Rosen fandt hende saadan blundende; da steeg han ind i hendes Øre, fortalte om Aftenen i Løvhytten, om Rosens Duft, og Alfernes Kjærlighed; hun drømte saa sødt, og mens hun drømte, svandt Livet bort: hun var død en stille Død, hun var i Himlen hos ham, hun havde kjær.

Og Jasminblomsterne aabnede deres store hvide Klokker, de duftede saa forunderligt sødt: anderledes kunde de ikke græde over den Døde.

Men den onde Broder saae paa det smukke blomstrende Træ, tog det til sig, som et Arvegods, og satte det ind i sit Sovekammer, tæt ved Sengen, for det var deiligt at see paa og Duften var saa sød og liflig. Den lille Rosenalf fulgte med, fløi fra Blomst til Blomst, og i hver boede jo en lille Sjæl, og den fortalte han om den dræbte unge Mand, hvis Hoved nu var Jord under Jorden, fortalte om den onde Broder og den stakkels Søster.

„Vi veed det!“ sagde hver Sjæl i Blomsterne, „vi veed det! ere vi ikke voxede frem af hans Øine og af hans Læber! vi veed det! vi veed det!“ og saa nikkede de saa underligt med Hovedet.

Rosen-Alfen kunde ikke forstaae sig paa, hvorledes de kunde være saa rolige, og han fløi ud til Bierne, som samlede Honning, fortalte dem Historien om den onde Broder, og Bierne sagde det til deres Dronning, der bød, at de alle næste Morgen skulde dræbe Morderen.

Men Natten forud, det var den første Nat efter Søsterens Død, da Broderen sov i sin Seng tæt ved det duftende Jasmintræ, aabnede hvert Blomsterbæger sig og usynlige, men med giftige Spyd stege Blomster-Sjælene ud og de satte sig først ved hans Øre og fortalte ham onde Drømme, fløi derpaa over hans Læber og stak hans Tunge med de giftige Spyd. „Nu have vi hævnet de Døde!“ sagde de og søgte igjen tilbage i Jasminens hvide Klokker.

Da det blev Morgen, og Vinduet til Sovekammeret med eet blev revet op, foer Rosen-Alfen med Bidronningen og den hele Sværm Bier ind, for at dræbe ham.

Men han var allerede død; der stod Folk rundt omkring Sengen og de sagde: „Jasminduften har dræbt ham!“

Da forstod Rosen-Alfen Blomsternes Hævn, og han fortalte det til Biernes Dronning, og hun surrede med hele sin Sværm om Blomsterkrukken; Bierne var ikke til at forjage; da tog en Mand Blomsterkrukken bort og Bierne stak hans Haand saa han lod den falde og gaae itu.

Da saae de det hvide Dødning-Hoved, og de vidste, at den Døde i Sengen var en Morder.

Og Bidronningen surrede i Luften og sang om Blomsternes Hævn og om Rosen-Alfen, og at bag det mindste Blad boer Een, som kan fortælle og hævne det Onde!

H. C. Andersen.

Grevinde Dubarrys Silkestrompe.

Efter Desperrières.

Nogle Aar efter Kong Ludvig den XV's Død havde Grevinde Dubarry trukket sig tilbage til sit Slot Luciennes, hvor hun omgikkes med nogle faa udvalgte Personer, der engang imellem besøgte hende, og blandt hvilke den Tids berømteste Mænd befandt sig.

En Aften henimod Slutningen af Efteraaret sad hun ene i sit Kabinet, og magelig henstrakt paa Sofaen lyttede hun til Perpendikelens regelmæssige Slag. Regnen, der lydelig hørtes udenfor, forøgede hendes Melancholie. Hun hensank i Drømmerier; og forbigangne Tider stode levende for hendes Erindring.

Hendes Kammerpige Genevieves Ankomst vakte hende af denne Sløvhedstilstand. — „Jeg har ikke kaldt," udbrød hun, i en gnaven Tone. — „Jeg vilde blot have talt et Par Ord med Deres Naade, og da jeg vidste, De var ene, troede jeg at burde benytte mig af Leiligheden...." Med disse Ord vilde hun gaae, da Grevinden med en Mine gav hende tilkjende, at hun agtede at høre paa hende, og Genevieve vedblev: „Moer Roger er død for et Par Dage siden uden Formue og efterlader sig fjorten umyndige Børn; medlidende Personer have antaget sig de tretten; en eneste er saaledes endnu tilbage at forsørge; han skriver smukt, og besidder flere Færdigheder." — Grevinden rystede med Hovedet. Genevieve vedblev ikke destomindre: „Det stakkels Barn er seksten Aar gammelt. Han har en godmodig, aaben og tillidsfuld Charakteer. Finder han Ingen, der tager sig af ham, staaer han Fare for at geraade paa Afveie.... Dersom Deres Naade..." — „Jeg besidder ingen Indflydelse længere," sagde Grevinden; „hvad nytter det at indgive ham frugtesløse Forhaabninger?"

Omsider lod hun dog sit gode Hjerte vinde Seier, og gav Genevieve Tilladelse til at tage ham i Huset i nogle Uger.

Julius Roger blev saaledes indkvarteret i Luciennes. — Hans Talegaver, hans smukke sorte Øine og indtagende Ydre talte til Fordeel for ham. Nogle Dage efter sin Ankomst fik han den hæderlige Titel af Privatsecretair. — Grevinden fandt Fornøielse i at underholde sig med ham om hans Sødskende, og Synet af hende undlod aldrig at gjøre et stærkt Indtryk paa hans ungdommelige Gemyt. Det varede ikke længe, inden han ikke mere kunde skilles fra hende; og han elskede hende usigelig. Gik hun i Haven, fulgte han hendes Skridt. Var hun ene, kunde man være vis paa at træffe ham i Nærheden.

Grevinden syntes hidtil ikke at have bemærket Noget, og betragtede Julius's Kjærlighedsyttringer alene som Tegn paa barnlig Hengivenhed. Men en Hændelse aabnede hendes Øine, og hun blev vred, eller rettere lod som om hun blev vred; thi en forfængelig Qvinde finder altid Glæde i at see sine Tilbederes Antal forøget.

En Dag, da der var falden en Deel Regn, gik Grevinde Dubarry, for at adsprede sit Sind, en Spadseretour i Haven. Da hun kom tilbage, skiftede hun Strømper, for ikke at udsætte sig for Forkjølelse, lod derpaa Julius komme ind, for at tale med ham om nogle Forberedelser til en Fest, hun vilde give for Hr. de Cossé, og derpaa gik hun ind i sit Kabinet, hvor Baron de Sugère ventede hende.

Den næste Dag styrtede Genevieve aandeløs ind til Grevinden, og sagde, at der maatte være en Tyv i Huset, da en Silkestrompe var bortkommen. I Hidsighed faldt hendes Mistanke snart paa denne, snart paa hiin af Husets Folk. Endog Negeren Zamores Troskab blev dragen i Tvivl, og efter Genevieves Ønske blev han hidkaldt. Julius, som i dette Øieblik befandt sig ved Grevindens Side, viste en meget forvirret Holdning og Adfærd. Da den Anklagede traadte ind, begyndte han, ifølge sin Sædvane, at opmuntre ham til at lege med sig, i den Hensigt at drage Opmærksomheden fra sig. Der opstod en lille Kamp imellem dem, ved hvilken Leilighed Julius's Kjoleærme gleed noget iveiret og Grevinden kunde see den savnede Silkestrompe, svøbt meget romantisk om Ynglingens Arm i Form af et Armbaand.

Hun gav Genevieve og Zamore, der ikke havde mærket Noget, Tegn til at gaae, og da hun nu var ene med Julius, tiltalte hun ham i en vred Tone: „Fy, Julius! Du har ladet Mistanken falde paa uskyldige Personer og udsat mig for at afskedige troe Tjenestefolk!" — „O, Frue!" udbrød Julius med sønderknust Mine, „skjænd ikke paa mig! jeg var syg..... jeg havde lidt Inflammation i Armen....." tilføiede han stammende, „og man har sagt mig, at et Stykke Silketøi, som har berørt en kjær Persons Legeme, er et ypperligt Middel derimod...." Grevinden kunde ikke holde sig fra at lee ved denne besynderlige Erklæring. Julius vedblev lidenskabelig: „Det har gjengivet mig Livet og vil trøste mig over Savnet af et Gode, jeg aldrig vil komme til at besidde, og som ellers maaskee vilde volde min Død."

Grevindens Latter forøgedes kun endnu mere ved denne platoniske Kjærlighed.

I samme Øieblik meldte Genevieve Hr. de Beaumarchais.

Han havde en sørgmodig og adspredt Mine, der dannede en fuldkommen Modsætning til Grevindens smilende og livlige Aasyn.

„Hvor De seer bedrøvet ud idag!" begyndte Grevinden. — „Og De lader til at være meget overgiven," gjensvarede Digteren.

Han var netop paa den Tid beskjæftiget med „Figaros Giftermaal."

Grevinden fortalte ham den nys oplevede Begivenhed. Beaumarchais syntes i Begyndelsen at være meget lidet opmærksom, men blev det mere og mere, og tilsidst var han lutter Øre. Lidt efter lidt opklaredes hans Aasyn, og da han forlod Luciennes, var han i det ypperligste Lune af Verden.

Julius forblev i Besiddelse af den kostbare Silkestrompe, og reiste den følgende Dag til Holland, for at overbringe et Brev fra Grevinde Dubarry til Grev Johan; og Beaumarchais tog af det oven Fortalte Anledning

til i anden Akt af „Figaros Giftermaal“ at skabe den bekjendte Scene, hvor man opdager om Cherubins Arm det Baand, han i første Akt har berøvet Grevinde Almaviva.

Theatret.

Vor i forrige Nummer af Morgenbladet yttrede Formodning, at Herr **Willmers** i sin dengang forestaaende Concert værdigen vilde slutte sig til de to udmærkede Kunstnere, som i indeværende Theatersaison have glædet den musikalske Deel af Publikum, har den unge geniale Pianist paa den meest glimrende Maade bragt i Opfyldelse. Siden den berømte **Moscheles** har ingen Pianist her lagt en saa forbausende Virtuositet for Dagen som Hr. **Willmers**. Men det er ikke blot som executerende Kunstner at Hr. **Willmers** fortjener Opmærksomhed, men ogsaa som Componist afgav han Prøve paa et Talent, der sandelig ikke hører til det, man daglig træffer paa. Allerede i Ouverturen, der aabnede Concerten, aabenbarede dette Talent sig i en ikke ringe Grad, og skjøndt denne Composition i det Hele taget ikke bar Fuldendthedens Præg og især robede en vis Mangel paa Selvstændighed, der hos en saa ung Componist ikke er at undres over, saa havde den dog ikke faa særdeles smukke Partier, ja den var ikke aldeles blottet for sande Glimt af et Geni, om hvilket man er berettiget til at nære store Forventninger. Man har et andet Sted, saavidt vi mindes i „Dagen“, beskyldt denne Composition for at have en noget „**forældet** Form“ og nævnt dette som Grund til at den mindre tiltalte. Vi vide ikke hvad hiin Anmelde forstaaer ved en „forældet Form“; men det vide vi, at er der Noget, man med Grund skulde kunne lægge den unge Componist til Last, da er det snarere en ikke ukjendelig Tilbøielighed for den allernyeste Form, for at blive ved det samme Udtryk, en vis Higen efter Effect, der stærkt minder om den Marschnerske Maneer; men som vi ikke tvivle paa, at den dygtige unge Kunstner snart selv vil blive opmærksom paa, og, da vi troe ham istand til at virke tilfulde med sit Eget, i Fremtiden vil vide at forsmaae. Den samme Phantasierigdom, som var fremherskende i den givne Ouverture, spordes ogsaa i Kunstnerens øvrige Compositioner, navnligen i hans Phantasie over Themaet: „Kong Christian stod ved høien Mast,“ som ved en saa glimrende Udførelse som Componistens egen, ret vidste at bemægtige sig Tilhørerne paa en Maade, der, ikke blot med Hensyn til den Varme, det yttrede sig med, kan kaldes ualmindelig. Denne store Interesse vidste han i de følgende Nummere fuldkommen at vedligeholde, og ligesom Concertgiveren ved et høist smagfuldt Valg havde vidst at skjænke sit Publikum et Udvalg af de fortrinligste Nyheder for Pianoet, saaledes sluttede han den nydelsesrige Aften ved en ligesaa smuk som dristig Improvisation over to af de, ifølge Opfordring, i en Vase nedlagte Themaer (af „Elverhøi“ og „den hvide Dame“). — Saa gjerne vist Enhver af de Tilstedeværende med os kunde ønske, at den vakkre Kunstner vilde give en 2den Concert, saa vidste dog allerede de denne Aften sparsomt besatte Bænke, at idetmindste en Theater-Concert paa denne ugunstige Aarstid neppe vilde være tilraadelig. Bedre Auspicier synes imidlertid en velarrangeret Aftenunderholdning i en Concertsal at tilbyde, og det glæder os derfor at erfare, at Kunstneren, efter Anmodning fra flere Sider, allerede skal have besluttet sig til at give en saadan, og at man saaledes vil faae Leilighed til endnu engang at høre ham. — Den rige Kunstnydelse, Concertgiveren saaledes selv hiin Aften skjænkede Publikum, forøgedes endnu ved de Herrer **Schram** og **Gades** mesterlige Udførelse af det Maurerske Violinnummer. Et saadant Sammenspil tilstaae vi aabenhjertigt kun at have hørt Mage til hos Qvartetspillerne **Müller** — det Høieste, vi vide at sige til de ovennævnte to Kunstneres Roes. — Da Hr. **Faaborg** saa kjendelig generedes af en Forkjølelse, kunde vist Ingen have fortænkt ham i, om han havde fulgt Hr. Sahlers's Exempel og trukket sig tilbage, og man maa derfor paaskjønne den Opoffrelse, han viste ved desuagtet at træde op, for dog at tilfredsstille den Deel af Publikum, der seer mere paa Qvantiteten end paa Qvaliteten. Som et totalt Misgreb maatte det imidlertid anses at vælge et Nummer som den til Priis givne Duet af **Mayerbeer**, i Forening med Jfr. **Fonseca**; thi der er saa stor Forskjel i disse to Deeltagendes hele Maade at synge paa, at der, selv under mere gunstige Omstændigheder, umuligt vilde kunne indtræde nogen Harmonie i Udførelsen. Om Hr. **Faaborg** i Balladen stedse sang „Treuröschehen“ istedetfor „röschen“ fordi det saaledes stod paa Affichen, eller om det stod saaledes paa Affichen fordi Hr. **Faaborg** saaledes udtaler det, skulle vi lade være usagt. — **Webers** herlige Ouverture til „Oberon“, der aabnede Concertens 2den Afdeling, blev denne Gang ypperlig udført.

Foruden Hr. **Willmers**, er en anden Kunstner, Violinisten Hr. **Nagel** fra Stockholm, optraadt, saavel ved en af Theatrets Forestillinger som ved en af ham selv foranstaltet Concert. Hen **Nagel** er det kjøbenhavnske Publikum bekjendt fra sin tidligere Nærværelse her, for endeel Aar tilbage. Skjøndt Hr. Nagel ikke lidet har vidst at uddanne sig paa sit Instrument siden hiin Tid, da han kun kunde ansees som en Begynder, navnlig i de saakaldte Paganiniske Kunststykker, saa kunne vi dog ikke sige, at hans Spil eller Composition hiin Theateraften, da vi havde Leilighed til at gjøre os bekjendte dermed, tiltalte os i nogen synderlig høi Grad. Med Undtagelse af hans Flageolet, som unægtelig er af megen Skjønhed og Reenhed, staaer hans øvrige Spil ikke stort over det Almindelige, og da den eiendommelige Behandling af Violinen hos denne Kunstner ikke virkelig er **ham** eiendommelig; men kun forholder sig til en **Paganinis** og **Bulls** Spil som et godt copieret Malerie til en mesterlig Original, saa kunne vi aldeles ikke betragte hans Efterligninger fra det Standpunkt, hvorfra disse Mesteres egne Frembringelser maae vurderes. Hans egen Concert have vi ikke bivaanet, og kunne derfor ikke vide, ihvorvidt denne muligt skulde have givet Anledning til at forandre denne Dom. Da vi imidlertid dengang Hr. **Nagel** sidst gav Concert her, hørte, eller, hvad med Hensyn til hans Færdighed dengang, vel er ligesaa rigtigt, **saae** ham gjøre det samme Kunststykke, ved at afskjære den ene Streng efter den anden til kun een blev tilbage, saa troe vi idetmindste ikke, at denne Deel af hans Præstationer vil have egnet sig dertil.

— **W** —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af J. P. Grüne; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 26de Mai 1839. Nr. 21.

Indhold: Kort og godt, dramatiseret Ordsprog af Alfred de Musset, ved P. L. Møller. — Theatret. — Bekjendtgjørelse.

Kort og godt.

Dramatiseret Ordsprog af **Alfred de Musset,**
ved P. L. Møller.

Personer.

Mariani, en Musikus.
Abbed Fiorasanta.
Grev Appiani.
Julie.

(Rom. Et Arbeidsværelse.)

Mariani. (Alene.) See nu er Du jo smuk, min kjære Bas; gaa nu hen paa din Plads; nu maa jeg tilsengs. Jeg har rigtignok pudset dig nydeligt, min Tyksak! hvor Du skinner! du er vist meget glad. Dette stygge Støv gjorde dig ordentligt ganske skamfuld. (Han tager sin Fløite frem.) Din lille Stakkel, du begynder at blive gammel. Ak, min Gud, og jeg med. Hvad mon det er for Lys dernede! — Det er Midnat. Det er paa denne Tid, Rigdommen vaager, og Armoden lægger sig til Hvile. Bah! — alle disse Noder skulde være afskrevne imorgen. Gid Fanden havde den Pen, som har gjort den Klak her! (Han lukker Vinduet.)

Glad eller bedrøvet — hvorfor skulde jeg være det? Leve uden Uro og uden Haab, er det at være lykkelig eller ulykkelig? Ak, min stakkels Seng, du lugter af Graven. I stakkels Mure, Solens Straaler holde ikke meget af Jer; I ere saa sorte! Nu, lad alt det være godt. Middelmaadighed er en kummerlig Ting. Det er unægteligt at jeg spiser, at jeg gjør mine regelmæssige Toure; men hvem beviser mig, at det kan kaldes at leve? Saaledes kommer imidlertid Alderdommen, og Døden; — men hvad er det, jeg sidder her og drømmer?

Nu synes jeg med Eet, jeg hører Nogen løbe. Hvem kan det være, der skriger? Paa Vere, tror jeg ikke, der er Nogen, som flygter; man standser et Øieblik; — nu er der vel atter Slagsmaal i dette fordømte Qvarteer. (Det banker paa Døren.)

Hvem er det?

En Stemme. (Udenfor.) Luk op, luk op, hvem De saa end er.

(Julie træder ind maskeret, med hende Abbed Fiorasanta.)

Abbeden. Luk Døren! for Guds Skyld, luk! O, jeg er mere død end levende.

(Julie sætter sig.)

Mariani. Hvormed kan jeg tjene Dem, min Herre?

Abbeden. De besvimer, skjønne Julie. Denne overilede Flugt, min Gudinde, bekymrer mig ligesaa meget som Dem. Jeg vil blive forviist fra Kirkestaten!

Mariani. Hvorfor det?

Abbeden. Stille, min bedste Herre! tys, tys! hører De ikke en Larm af Vaaben og Heste. O, Himmel! — for Øieblikket ere vi vel i Sikkerhed, men — Gud staa os bi! — Min Herre, er der ikke en anden Udgang paa dette Huus?

Mariani. Jo; der er Døren til min Kjælder, som vender ud til Marken.

Abbeden. Hvad tænker De paa? til aaben Mark? — Du milde Gud! og de, som have svoret min Død, ere til Hest. Ak, det er forbi! Alt er forbi, min sidste Time er slaaen.

Mariani. Dersom De, Hr. Abbed, da De bankede paa her, kun har sogt et gjæstfrit Tag, kan jeg bortfjerne mig, og Sommeligheden gjør mig det endog til Pligt.

Abbeden. Ak, min Herre, hvis De paa nogen mulig Maade kan redde os, vil min Onkel Cardinalen ikke lade det ubelønnet.

Mariani. Tal, sig frem! — Hvad kan jeg gjøre?

Abbeden. Det vil være Dem nok at vide, at man forfølger os, min Herre; det Øvrige overlader jeg til Deres Hjerte. Det er mig umuligt, at indvie Dem i hele Hemmmeligheden af et Eventyr ..... (Han hvidsker ham i Øret.)

Julie (reiser sig). Denne Mand er min Elsker, min Herre; for et Qvarteer siden forlod jeg min Moders Huus, og min Broder forfølger os.

Abbeden. Vi kan paa ingen Maade blive her, min Perle, min Tilbedte! Seer Du ikke de Fakler, som snige sig omkring her i Nærheden?

Julie. Du er bange, Fiorasanta.

Abbeden. Lad os forlade hinanden, det er det sikkreste Middel. Hvad kan man bevise, naar man finder os paa to forskjellige Steder?

Julie. Bed Herren om en Kaarde, og bliv.

Abbeden. Ja der hører man Fruentimmeret! En Duel imellem mig og Din Broder vilde nok hjelpe stort paa Sagerne! Nei, smukke Julie, lad os ikke tale derom; jeg er sikker paa, at naar jeg betroer Dig til denne Herre, befinder Du Dig hos en Mand af Ære; jeg vil vove mig ud paa Marken, og see, om muligt, at komme tilbage til Paladset. Imorgen, ved Daggry, kommer jeg for at afhente Dig, og saa reise vi.

Julie. Hvorfor vil Du undsly og forlade mig?

Abbeden. Fordi vi ikke uden Fare kunne flygte sammen. Man faaer ikke let fat paa en Mand, der er ene, og i alt Fald, hvad vilde man vel gjøre mig?

Julie. Gjør hvad Du synes. (Hun sætter sig igien.)

Abbeden. De kjender nu, høistærede Herre, hele Sammenhængen. Denne Dame er Comtesse ....

Mariani. Jeg har ikke spurgt Dem om noget Navn, min Herre; der har De min Kappe, og Døren er aaben.

Abbeden. Vi havde forberedt Alt, for at afgaae inat med Diligencen. Vi bleve overraskede, og nødte til at flygte ... — O Himmel! medens jeg her staaer og taler, seer jeg hendes forhadte Broder, Grev Appianis Folk nærme sig med Fakler fra alle Kanter! Hans Hellighed vil aldrig tilgive mig, og min Onkel vil ikke give mig en Dukat. (Han tager Marianis Kappe paa.) Lykkeligviis kan denne Broder ingensteds have seet mig; jeg var endnu til sidste Søndag i Seminariet; i ethvert Tilfælde har han da ikke kunnet skjelne mine Træk paa hele denne Flugt. Min Herre, jeg betroer Dem Italiens elskværdigste Dame. (Han gaaer.)

Mariani. De græder, Froken?

Julie. Nei. (En Pause.)

Mariani. Faklerne komme nærmere til Huset. Det er meget muligt, at man søger hertil, ligesom De selv har gjort. Hvad vil Deres Broder gjøre, hvis han finder Dem her?

Julie. Jeg veed det ikke.

Mariani. Tilgiv mig mine Spørgsmaal. Forudsat, at han fører Dem tilbage til Deres Moder, troer De da, hun tilgiver Dem?

Julie. Jeg veed det ikke.

Mariani. Finder De det hensigtsmæssigt, at trække Dem tilbage til et afsides Sted i dette Huus? Jeg kunde, i saa Fald, nægte Alt, hvis man skulde søge Dem her; eller troer De, det vilde være bedre at overgive Dem til Grev Appianis Ædelmodighed?

Julie. Jeg veed det ikke.

Mariani. Det er imidlertid Dem alene, der kan afgjøre, hvad jeg, og hvad De selv har at gjøre. Tag Mod til Dem og fortvivl ikke.

Julie. (Viser ham den Dolk, som hun bærer i sit Bælte.) Her er En, som ikke fortvivler.

Mariani. (Afsides.) Enten er dette Fruentimmer en meget ubetydelig Skabning, eller ogsaa fortjener hun, at man gjør Alt for hende. Lad see; bør jeg overlevere hende til hendes Broder? Bør jeg overhovedet blande mig i denne Affaire? Jeg kjender hende jo ikke, denne Dame. Hm, — Lad see! er jeg feig, eller har jeg Mod? (Han fatter sig.)

(Det banker paa Døren.)

Det er hendes Broder; det er klart. Det er ikke meget vanskeligt at finde til dette enlige Huus. Skal jeg lukke op? og naar jeg lukker op, hvad skal jeg saa gjøre?

(Det banker igjen.)

I Grunden kommer Alt dette slet ikke mig ved. Er det min Brøde, at hendes Elsker er en Erkekujon, og at han kaster hende i Hovedet paa den første, den bedste, for at frelse sit Skind? Paa den anden Side, hvis jeg lægger Hænderne i Skjødet, saa — — hendes Broder er maaskee en grov Karl, og hun har Ingen til at forsvare sig. Hvor kommer hun fra? og hvem har sagt mig, at hun ikke vil lee mig op i Ansigtet, hvis jeg spiller den hoimodige Ridder. Her maa gjøres Alt eller Intet.

(Det banker atter.)

Julie. Hvad tænker De paa, min Herre?

(Hun tager Maskен af.)

Mariani. Gaa her ind, Frøken, og lad mig handle.

(Julie gaaer.)

Hun være, hvad hun vil, skjøn er hun som Solen.

(Han gaaer og lukker op.)

Appiani. (Kommer ind.) Hvem er De?

Mariani. Og De?

Appiani. Min Søster er her.

Mariani. Hvad veed De deraf?

Appiani. Er Du hendes Elsker?

Mariani. Hvad vilde Du gjøre, om saa var?

Appiani. Sig Ja eller Nei, eller Du er en Kujon.

Mariani. Nei.

Appiani. (Kalder.) Julie, kom ud af dette Værelse. Skjul Dig ikke; jeg har seet Dig igjennem Vinduet.

Julie. (Træder ind.) Goddag Benvenuto; her er jeg.

Appiani. Din Moder har gjort Dig arvelos. Din Fader forbander Dig.

Julie. Jesus! Jesus! (Hun falder om.)

Appiani. Hvis Du kjender mig, saa veed Du, at jeg tilgiver ikke. Lev Du kun som Du bedst kan; jeg har ikke opsøgt Dig for at føre Dig med, som Du maaskee troer. Du kan underholde Dig med Din Elsker. Man vil kunne undvære Dig, Pige.

Mariani. Ti stille; hun doer.

Appiani. Lad hende kun doe, hun, som har en Elsker, der ikke forsvarer hende! Guds Blod! hvad skal man kalde den, der lader en Qvinde falde uden at reise hende?

Mariani. (Sidder og tæller paa sine Fingre.) 600 Dukater staae hos Angelo, — 200 Dukater hos Battista. — Huset kan vel være en 1500 værd, med Haven — ...

Appiani. Hvad skal man kalde En, som forlader sin Fader og sin Moder for en Usling, som ikke kommer, naar man kalder paa ham? Holla! er der Intet her, som ligner en Mand? har Du ladet Dig bortføre ganske alene, Julie?

Mariani. Omkostningerne ved Concerten ere betalte; Belysningen med; mit Overskud beløb sig til 1500 Francs ... 1500 og 1500 lagt sammen ... (Han tæller sagte.)

Appiani. Hvad er det Du mumler der, Knægt?

Mariani. Har De nogen anden Slægtning, nogen anden Beskytter i Verden, min Froken?

Julie. Ikke een.

Mariani. Følg med Du! — Du er dødsens.

(Han gaaer med Appiani.)

(Julie kaster sig paa Knæ, og fremsiger et Ave Maria. Lang Taushed.)

(**Mariani.** Kommer ind.)

Julie. O Christus! og min Broder?

Mariani. Bed for ham.

Julie. Bøddel, hvorfor har Du dræbt ham?

Mariani. Fordi jeg maatte slaaes med ham, og hvis jeg havde ladet ham gjøre det, vilde han have dræbt mig.

Julie. Hvorfor vilde Du slaaes for min Skyld? Du er jo ikke min Elsker.

Mariani. Deres Moder har gjort Dem arvelos, Deres Fader har forbandet Dem. Jeg har spurgt Dem, om De havde nogen anden Beskytter i Verden; De har sagt Nei. Uden Deres Broders Fornærmelser, kunde Alt endnu været bilagt. Deres Familie kunde ladet sig bevæge og tilbagekaldt den Dom, den har udtalt over Dem; men Deres Broder har villet en Duel. Træd ind i dette Værelse, min Froken; Synet af mig kan skrække Dem.

Julie. Lad mig komme bort herfra.

Mariani. Hvor vil De gaae hen? Deres Faders Dør er lukket for Dem.

Julie. Jeg har en Fader heroppe, som har sin aaben.

Mariani. Gud trøster ikke de Fattige, min Froken, og De er gjort arvelos; dersom De troer, at man kan blive andægtig, naar man ønsker det, saa tager De Feil.

Julie. Saa vil jeg døe.

Mariani. Døer De, saa har jeg begaaet en unyttig Forbrydelse.

Julie. Hvad beslutter De da med mig?

Mariani. Jeg har sendt Bud til Fiorasanta, Deres Elsker.

Julie. Kjender De ham?

Mariani. Ja. — Er De stolt, Appianis Datter?

Julie. Stolt nok til aldrig mere at tale til en Feig.

Mariani. Han vil ikke komme.

Julie. Hvorfor?

Mariani. Fordi han er en Kujon. Nu, er De fattet paa at høre, hvad jeg har at sige Dem? Eller vil De, jeg skal lade Dem være ene til Dagens Anbrud? Jeg kan ikke blive her længe; min Modstander er dræbt uden Vidner, og Morderen straffes med Døden.

Julie. Hvad er det, De vil sige mig?

Mariani. Kan De rolig udholde at see mig?

Julie. Tal.

Mariani. (Sætter sig.) Tænk vel efter, om De har noget Middel tilbage til at leve i Fred nogle Maaneder, maaskee nogle Aar, indtil Deres Familie vil tilgive Dem og modtage Dem paany.

Julie. For Appianierne tilgive, forandre Floderne deres Løb.

Mariani. Jeg overlader Dem dette Huus, som er mit. De kan forblive her under det Navn, som De vælger Dem; min Levemaade har været ensom, og man vil maaskee aldrig faae at vide, at denne stakkels Nonne har skiftet Herre.

Julie. Og Du?

Mariani. Jeg er en Mand: en Mand maa leve ved sin egen Kraft. Hvis De uigjenkaldelig er forstødt af Deres Familie og berøvet Deres Formue, saa har De her, hvad De kan leve af. Bliver De engang rig, kan De give mig Alt tilbage.

Julie. Jeg har ogsaa Hænder; jeg kan arbeide for mit Brød.

Mariani. Vogt Dem for at vildledes af Deres Stolthed.

Julie. Vogt De Dem selv for det.

Mariani. Er jeg gaaet for dristig tilværks?

Julie. Nei, men! . . . .

(Hun gaaer frem og tilbage med store Skridt.)

Mariani. Nætterne ere korte paa denne Aarstid. Himlen farver sig alt i Øst. Inden en Time maa jeg have forladt Rom

Julie. Din Fædreneby, Mariani.

Mariani. Denne Stad er ikke min Fædreneby; jeg er Venetianer. See det bliver nu til Himmelfarten ti Aar, siden jeg i en Nat, just som nærværende, traadte ind i denne stolte Stad. Morgenrøden viste sig, ligesom i dette Øieblik, bagved Høiene hist; jeg førte dette Instrument med mig. Jeg var ung, livsglad og vis paa at gjøre Lykke. Jeg eiede Intet; hvad jeg har, er kommet senere ved mit Arbeide. Jeg vil nu vende tilbage til mit kjære Venedig som en Sang-Trækfugl; og hvis min gode Genius er træt af at følge mig, saa vil jeg døe for Italiens Frihed.

Julie. Du er ædel, men Du er ikke klog.

Mariani. Jeg bønfalder Dem om ikke at afslaae det.

(Han kaster sig paa Knæ.)

Julie. Men hvad Navn skal jeg bære her?

Mariani. Et borgerligt Navn; det er en Sauvegarde.

Julie. Jeg bliver da anseet for en Eventyrerske. Og vil man ikke ved den første Undersøgelse opdage, hvem jeg er? naar jeg Ingen har at holde mig til, naar jeg Ingen kjender, vil Ingen beskytte mig, og jeg vil blive kastet i Fængsel af mine Slægtninger eller af Politiet.

Mariani. Jeg kan herimod kun tilbyde Dem et Middel. Jeg frygter for at De vil afslaae det.

Julie. Og det er?

Mariani. Jeg skal sige Dem det siden. — Tillad mig blot nu at forberede mig til min Reise. (Han gaaer bort.)

Julie. (Alene.) Er Du ogsaa forstyrret, mit Hjerte? hvad er det, Du drømmer? Dette Menneske er varmt af Din Broders Blod.

(Hun kaster sig atter paa Knæ og beder.)

Mariani. (Kommer tilbage.) Hør nu mit Forslag. Alene her, med Undtagelse af den Tjener, som jeg lader blive hos Dem, behøver De tilvisse et Navn, som kan beskytte Dem; jeg tilbyder Dem mit.

Julie. Dit Navn?

Mariani. Det er ikke adeligt, men det er pletfrit; idetmindste indtil denne Dag. Min Fader var Juvelerer i Venedig; han blev ruineret ved et Skibbrud. Jeg har en Broder, som er rig og driver Handel paa Bassora. Min Familie gaaer ikke langt tilbage i Tiden; imidlertid, da min Farfader døde, beklædte han en anseet Rang ved Armeen.

Julie. Det er Dit Navn, Mariani; det er altfor ædelt for mig.

Mariani. Jeg var sikker paa, at De afslog det. Under alle Omstændigheder maa jeg nu bort.

Julie. Nei, Nei!

Mariani. Er det Snigmorderens Navn, De ikke vil bære? Betænk, at hvis jeg ikke er borte imorgen, saa bytter jeg Rolle i Verdens Øine, og bliver Slagtoffer.

Julie. Og hvad kan jeg give Dig til Gjengjeld?

Mariani. En Erindring, som vil følge mig som en trofast Søster til de fjerneste Egne.

Julie. Du er ung, Mariani; og Du kan komme til at elske — — Luk ikke daarlig Dit Hjerte; — hvad vilde Du da sige?

Mariani. Jeg vilde sige, at jeg har skjænket mit Navn til en Dame, som de dybe Have adskille fra mig, og at jeg har udspilt min Rolle her i Verden.

Julie. Men Du kjender mig jo ikke?

Mariani. Svar mig; jeg maa afsted.

Julie. Gaa ind i Værelset der; tag en lille Æske, som jeg har taget med, og som indeholder nogle Diamanter; den er Din.

Mariani. Jeg tager derimod. (Han gaaer.)

En Stemme. (Udenfor). Jeg siger Eder, at det er her; jeg kjender Døren. (Det banker.)

Julie. (Lukker op.) Er det Dig!

(Fiorasanta træder ind.)

Abbeden. Ja, skjønne Julie, det er mig; jeg har modtaget den høist ubehagelige Efterretning om Grev Appianis Død. Veed De, hvad jeg har gjort? Jeg har underrettet min Onkel Cardinalen om det Hele.

Julie. Nu!

Abbeden. Nu! Alt er gaaet fortræffeligt; han har lovet mig at betale Hans Hellighed det Fornødne til at erholde Tilgivelse for os. Han forlanger blot, at vi paa nogen Tid forlade Staden. Vi gaae til Neapel, hvor jeg vil aflægge Ordenen og ægte Dem. Min Onkel Cardinalen har skrevet til Deres Moder om at neddysse Sagen, og anholdt for mig om Deres Haand. Svaret mælder, at Deres Broder for han døde har forlangt Tilgivelse for Deres Flugt. Denne Mand, som for var ubøielig, har helliget sine sidste Øieblikke til at bede for Dem og sig selv.

Men De svarer jo Intet? Jeg har ladet Deres Porteurer folge med. Om De synes, kan de bringe Dem tilbage til Deres Palais, hvorhen min Onkel Cardinalen selv har begivet sig; — med mindre De finder det mere passende at beordre dem til et andet Sted hen.

(Mariani kommer ind.)

Julie. Mariani, min Moder har tilgivet mig.

Abbeden. Min Herre, jeg takker Dem for al den Godhed, De har vist os, og indbyder Dem til at ledsage mig hjem. Min Onkel Cardinalen vil ikke lade Deres Tjenester ubelønnede.

Julie. Hør mig, Mariani; jeg fordrer, at Du sværger mig at samtykke i, hvad jeg begjærer af Dig.

Mariani. Det sværger jeg Dig.

Julie. Ved Dit Salighedshaab?

Mariani. Ja.

Julie. Mit Navn er Julie, Comtesse af Appiani. Jeg er Myndling af Cardinal Grimani, som har indsat mig til Arving af hele sin Formue, naar han doer; jeg vil, at mit Navn skal udstryges af dette Testament, og Dit indskrives i dets Sted. Der, tag denne Ring (hun klipper en Lok af sit Haar), og lad denne indlægge deri. (Hun lader Døren aabne og stiger ind i Chaisen.)

Abbeden. Hvor skal jeg befale Porteurerne at føre Dem hen, min Frøken?

Julie. Til Søstrene i Besøgelsens Kloster. Præst, Du kan sige min Moder, at jeg har taget Sløret.

Theatret.

„Sara."

I.

Uden at ville eller kunne indlade os paa en detailleret Vurdering af denne Opera efter dens første Forestilling, kunne vi dog, efter det behagelige Indtryk, den har gjort paa os, ikke undlade at benytte Leiligheden, for at gjøre dem af vore Læsere, som ikke have bivaanet den Opførelse, opmærksomme paa samme, for at de, de enkelte Gange den i de faa Dage, Saisonnen endnu raader over, vil kunne komme paa Scenen, ikke skulle forsømme at gjøre sig bekjendte med et Arbeide, der i flere Henseender fortjener den største Opmærksomhed. Vi gjøre os ikke skyldige i nogen Overdrivelse, naar vi aabenhjertigt bekjende, at siden **Kuhlaus** første Operaer intet dansk musikalsk Værk af nogen af vore yngre Musikere er blevet bragt paa Skuepladsen, der har været saa fuldt af ægte Genie som det nærværende. Mangler dette Arbeide end den grammatikalske Grundighed, stilistiske Correcthed og den harmoniske Skjønhed, hvoraf en **Weyses** og **Hartmanns** Compositioner altid bære Præget, saa har det paa den anden Side en Melodierigdom og en saa genial Opfatning og Behandling af de musikalske Situationer, en saa levende Phantasie og en saa effectfuld dramatisk Behandling, at det aldeles bringer os til at glemme den mindre fuldendte Form, hvori disse sande Skjønheder optræde. See vi desuden hen til, at Componisten endnu er meget ung, og lægge vi Mærke til de store Fremskridt, han selv i technisk Henseende har gjort siden vi lærte hans første større Arbeide, Balletten „Sylphiden", at kjende, saa vækker denne nye Prøve paa hans afgjorte Talent vistnok de skjønneste Forhaabninger.

Ligesom vi glæde os til, nærmere at blive bekjendte med denne Opera, og saaledes vorde satte istand til at motivere denne vor forelobige Omtale, saaledes glæde vi os ikke mindre til den gjentagne Nydelse af Fru **Heibergs** henrivende, fra Begyndelsen til Enden mesterlige Udførelse af Hovedrollen deri. Paa den meest glimrende Maade har Kunstnerinden i dette Partie stadfæstet, at for Geniet er Intet umuligt. Det vilde være latterligt at paastaae, at Fru **Heiberg** er en egentlig Sangerinde; men det vilde være endnu latterligere at troe, at dette Parti vilde kunne vinde ved at komme i en Sangerindes Hænder. Og hvor utaknemmeligt vilde det ikke være at lade den mageløse Flid upaaskjønnet, som Kunstnerinden har offret paa en Rolle, der tilsyneladende laae saa aldeles over hendes Kræfter, men hvorved hun har kunnet gjøre det Umulige muligt. Dog, hvad Flid! Hvad vilde vel al Flid her have kunnet udrette, naar ikke Geniets guddommelige Ild, der gjennemstrømmer enhver af denne Kunstnerindes Præstationer, satte hende i Besiddelse af det Trylleri, hvormed ogsaa denne kunstneriske Aabenbaring er omgiven. Hvo tænker her paa Coloraturer og Cadencer og alle disse Firfarerier, hvor Kunstnerindens hele Sjæl ligesom udaander sit rige Væld af de reneste, saligste Følelser, hvor hvert et Træk, hver en Bevægelse, denne hele Rigdom af fuldendt plastisk Skjønhed smelter sammen med Sangens Melodie til **een** hellig Harmoni. I Sandhed, den, der i et saadant scenisk Kunstværk endnu kan nænne at skille Sangerinden fra Skuespillerinden, han forsynder sig mod Kunstens Genius — han fortjener aldrig at komme til at fatte eller forstaae hvad den danske Scene eier i Fru **Heiberg**.

— **W** —

Fra næste Maaneds Begyndelse fratræder Undertegnede nærværende Blads Redaction, som vil blive overtagen af Herr Gottlieb Siesby (Forfatteren af de under Mærket — ? — paa forskjellige Steder leverede Digte).

Kjøbenhavn, d. 25de Mai 1839.

J. P. Grüne.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 2den Juni 1839. Nr. 22.

Indhold: Redacteurens Debut, af Gottlieb Siesby. — Skarpretteren, Novelle. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Redacteurens Debut.

Huset er fyldt, — Dækket trukket op;
Kikkerter, Briller, Lorgnetter,
Man i Bevægelse sætter, —
Ei kan der raabes stop!

Døren gaaer op; — nu han træder nær,
Atter dens Floie sig lukker.
Bleg han stander og bukker,
Trækker saa dybt sit Vær.

Tyst overalt; — kun en Enkelt sees,
Bøiet til Naboens Side
Læberne sammenbide, —
Mærkes ei maa, der lees.

Langtsomt sit Blik hæve nu han maa
Ud over Bænkenes Række,
Over de vindige Gjække,
Over de aldrende Graa.

Høiere op over Publikum,
Det som kan straffe og lønne,
Op til de smilende Skjønne,
Ud i det vide Rum.

Endnu engang ile de forbi,
— Medens hans Hjerte banker —
Disse urolige Tanker,
Hidtil han svævede i.

Truende staae Skikkelserne der,
Dem som han frygted': Bornerthed,
Pedanteriets Forkerthed,
Hele Fordommens Hær.

Endnu et dybt, ufrivilligt Suk,
At undertrykke han stræber; —
Frygtsom aabnes hans Læber,
Med et gjentaget Buk:

„Meget der er, jeg paa Hjertet har,
Og som jeg her skulde sige, —
Ak, men jeg føler tillige,
Ængstelig venter jeg Svar.

Var det endda Øieblikkets Sag,
Skulde om nogle Minutter,
Naar min Prolog jeg slutter,
Svaret mig gives — i Dag: —

Visselig, spændt, men ei uden Mod
Vilde jeg vente min Skjæbne;
Vilde med Taalmod mig væbne,
Gik den mig selv imod.

Ydmyg jeg da mig tilbage trak,
Efter mislykket Forsøgen;
Glemte vel snart hele Spøgen,
Som den blev glemt i Snak.

Dage og Aar nu forslaae ei vil!
Det, som jeg frygter, og haaber,
Skal kun i enkelte Draaber
Tælles mig langtsom til.

Speide jeg nu skal det hele Slængs
Blikke; snart i Halunkers,
Snart i en ziirlig Junkers,
Snart i en opblæst Drengs.

Men overalt, efter meget lang
Sporgen og Søgen og Fritten,
Glad over endelig Hitten,
Faaer man nu Munden paa Gang:

„Det er en flem, simpel Person!" —
„Skomager, bliv ved Læsten!"
Raaber nu hele Resten
Af den fine Portion.

Vel er det sandt, at mod Narres Hær
Kan man med Tiden sig hærde, —
Var de end nok saa lærde, —
Smile man kan ad Hver.

Men hvad der og er, desværre, sandt,
Er: at kun den, som kan høiest
Skrige, og bande dreiest,
Lettest Tiltroen vandt.

Saa De seer selv, der var megen Grund
For det, hvis jeg vilde skjule
Selve Personen en Smule, —
Lod det sig gjøre kun! —

Domino's Hver finder uden Meen,
Og det af alle Couleurer, —
Ak, men for Redacteurer
Findes der ikke een.

Ei slig Person Maskefrihed har;
„Den Embedsmand" — ham, De veed nok, —
Ønsker lidt mere Besked nok, —
Spørgsmaalstegn, — er ei Svar.

Derfor maaskee De, som hidindtil
Ei Nomen proprium savned',
Ei heller herefter om Navnet
Noget dem bryde vil.

De derimod, som **trænge** dertil,
Hvem **Skallen** er mere end **Kjerne**, —
Maae saamæn bruge det gjerne
Hvortil, og hvor tidt De vil!"

Gottlieb Siesby.

Skarpretteren.

Novelle.

Carl den Første Englands Konge, havde ophørt at leve; Cromvell, endnu dryppende af sin Konges Blod, faldt ind i Irland, i Spidsen for en frygtelig Armee, kom det beleirede Dublin til Undsætning, indtog Staden Tredalh med Storm, og befalede at hele Garnisonen skulde nedsables. Kun en Eneste blev sparet: Cromvell oppebevarede ham til en mere frygtelig og nedværdigende Straf. Den simple Dødsmaade var i hans Øine for lidt for hans frygtelige Magts Fjender; der maatte først Forhaanelse, Taarer, Qvaler og Pinebænk til, før Bøddelen torde befrie Slagtofferet.

Denne Ulykkelige var den unge Greve af Shirley. Hans favre Ungdom, hans Tapperhed, Glandsen af hans personlige Fortjeneste og hans Fødsel, havde kunnet afvæbne enhver Andens Hævn end Cromvells, men denne grusomme Tyran kjendte hverken Ædelmodighed eller Naade; uforsonlig som Helvedet, slap han ligesaalidt som dette, sit Bytte.

Efter et Fangenskab af fire Maaneder, forlod Greven af Shirley sit mørke Fængsel, for at møde for uretfærdige, i Tyranniets Sold staaende Dommere. Hans Forsvar var en Helts; han gav sig ikke den Umage, at prøve paa at redde sit Liv, som alt var lovet Folket til et blodigt Skuespil. Hengiven i sin Skjæbne, modbeviiste han kun de Forbrydelser, som man lagde ham til Last, ved en rolig Beretning om sine Pligter som Soldat, som Undersaat og Borger. Hans Dom blev fældet. Eduard Greve af Shirley, blev dømt til at halshugges den næste Morgen paa Torvet i Dublin. Et djævelsk Smiil fortrak hans Dommeres Læber, en Bifaldsmumlen blev lydelig iblandt Tilhørene, og Shirley, der med et roligt Blik syntes at udfordre Døden, som han saa ofte paa Kampladsen var traadt under Øie, førtes tilbage til Fængslet.

Da han igjen befandt sig indenfor de fugtige Mure, hvor han havde henlevet en saa lang Tid, vaagnede imidlertid Lysten til Livet mægtig i hans Bryst. Det mugne Straa, som tjente ham til Leie, den dunkle Lampe, hvis matte Skin traadte istedetfor de faa Lysstraaler, som om Dagen trængte igjennem et smalt Gittervindue, Lænkerne, rustne af saamange ulykkelige Fortvivltes Taarer, alt dette viste sig nu for ham i mindre mørke, mindre skrækkelige Farver.

„Fra alt dette skal jeg altsaa nu skilles!“ udbrød han, idet han saae sig omkring, og han udtalte disse Ord med et Udtryk af Hengivenhed og Modløshed. Hvorledes! kunne disse Rædselens Huler, hvor Mennesket lægges i Lænker af Mennesket, forekomme de Ulykkelige, som i saa lang Tid have beboet dem, som et Rolighedens Opholdssted? De kunne det! og hvad er desuden et Fængsel, hvor græsseligt det saa er, for en tyveaarig Yngling? den unge Barm er fuld af Forhaabninger, Hjertet slaaer saa raskt! det er et Barns Dvælen paa en Grav. Men Døden! Døden! den er en Afgrund, et ubegrændset Hav, i hvilket man i Ungdommens Aar ikke godvillig styrter sig. I Striden kan man vel see den i Øiet: den er saa skjøn paa Kampladsen! dens lange Purpurkaabe er smykket med Kroner og Ærestegn, hvilke den udstrøer med ødsel Haand, og for at faae fat i et af disse skinnende Legetøier, kan man nok udsætte sig for Leens Hug; thi den er gjerrig, Døden i Slagene, neppe har den givet Eder noget, saa vil den ogsaa igjen med Ager tage det tilbage; — men Døden paa Schaffottet! Store Gud! man maa være mere end Menneske, for uden Bæven, at kunne gaae den imøde. Shirley var sig dette bevidst. Trods hans Mod, trods hans Philosophie, slog hans Hjerte voldsomt. Her i dette ensomme Mørke holdt Mængdens Blikke ham ikke længer opreist; overladt til sig selv var han intet andet end et Menneske, intet andet end en livslysten Yngling.

Med Hovedet støttet til begge Hænder, kastede han et Blik tilbage paa sit tidligere Liv, og Erindringen om en elsket Moder og en Søster, som han skulde lade blive tilbage i Verden uden Beskytter, afpressede ham et uvilkaarligt Smertesskrig. Brændende Taarer strømmede fra hans Øine og han udbrød:

„Hvorledes! gives der da intet medlidende Hjerte, hvilket jeg, inden jeg døer kunde anbefale dem til? — Kunde jeg ikke tilskrive dem nogle Afskedens Ord? — O min Moder, min Søster, min dyrebare Jenny! ikke engang et eneste, det sidste Afskedskys!“

„I maa ikke græmme Eder saaledes, Sir Eduard,“ svarede en Stemme ham.

Denne Røst kom fra en Mand, som netop var traadt ind i Grevens Fængsel. Shirley havde i en Slags Aandsfraværelse ikke lagt Mærke til ham, og den Ubekjendte stod alt i nogle Minutter foran ham med forslagte Arme, og som om han ventede paa et Svar. „Har I forstaaet mig?“ sagde han, „I skal ikke græmme Eder saaledes; man maa aldrig fortvivle.“

Eduard saae op, og, tilbagevindende sin naturlige Fasthed, sagde han: „Hvad vil I mig?“

„Jeg vil belære Eder. Tillad, at jeg sætter mig, dog først maa jeg forsikre mig om, at man ikke belurer os.“

Imens den Ubekjendte tog de Forholdsregler, der forekom ham nødvendig, havde Shirley Tid til at betragte ham. Han var en Mand paa omtrent fyrgetyve Aar, med et lavt, simpelt Ansigt; hans røde, tykke, bag til tæt afskaarne Haar, bedækkede Panden lige ned til et Par levende og gjennemtrængende Øine; hans druefarvede Kinder, hang ned paa begge Sider, som paa en Dogge, og hans store, brede Mund, besat med lange, sorte Tænder, var et frastødende Syn, som alt i Forveien vakte Modbydelighed for hvad han havde at sige. Den besynderlige Mand var iklædt en Troie af grønt Klæde og røde Benklæder. Synet af en saadan Skikkelse var ikke egnet til, at indgyde nogen fordelagtig Mening. Greven af Shirley spurgte ham derfor, saasnart han havde taget Plads paa Stenen ved Siden af ham, hvad han vilde i hans Fængsel.

„Formoder I det ikke?“ svarede Manden, idet han igjen satte sin uhyre Gjedehaars Hue paa, som han ved Indtrædelsen, af en maskinmæssig Respect, havde taget af.

„Nei.“

„Nu, saa vil jeg sige Eder det; jeg er —“

„Nu?“

„Skarpretteren,“ vedblev Manden med en dyb, men noget blidere Stemme.

Lyden af Dommedags-Basunen havde ikke kunnet gjort det Indtryk paa Eduard's Hjerte, som dette rædsomme Ord. En kold Sved sprang ud paa hans Pande, hans Haar reiste sig, og han stod hurtig op, for ikke længere at dele Sædet med denne græsselige Besøgende; men i det han stod op vaklede han, og Hiin greb ham ved Haanden, for at holde paa ham, denne lange, varme Haand omfattede med Kraft Eduards Arm.

„Slip mig!“ skreg Greven, idet han med Afsky stødte hans Arm tilbage, — „er jeg allerede Dit Bytte? har Dødstimen alt slaaet? — saa kom — hvis ikke, saa røv mig ikke mine sidste Øieblikke og befrie mig fra Din skrækkelige Nærværelse.“

„Greve af Shirley,“ sagde Skarpretteren, „jeg havde hørt, at I ikke blot er en brav Soldat, men ogsaa en forstandig Mand. Hvorledes, I ræddes alt ved det blotte Navn af min ulykkelige Bestilling, min Nærværelse bringer Eder til at skjælve? — Jeg er Justitiens Soldat, det er Alt; jeg adlyder Dommerne, som I tilforn adlød Greven af Osmond, Hertugen af Richmond, og saamange Andre. I Morgen, ved Dagens Frembrud, vil jeg paa Rettens Befaling afhugge Eders Hoved; i Overmorgen vilde jeg gjøre det Samme ved Cromvell og Fairfax, hvis den samme Øvrighed gav mig samme Befaling. Herr Greve, ikke alle Bødler bære røde Klæder.“

Skarpretteren ledsagede denne Bemærkning med en ondskabsfuld Latter, tog derpaa sin Hue af, og i det han strøg sine røde Haar til Siderne af sit uhyre Hoved, vedblev han:

„Men Talen er ikke herom. Jeg er kommet noget tidligere til Eder, end det for den sædvanlige Visitations Skyld pleier at skee, for at forelægge Eder en Plan — eller, I tager mig vel ikke igjen Ordet ilde op, — for at foreslaae Eder en Handel, som jeg vil indgaae med Eder. Hør mig derfor, uden at afbryde mig, og lov mig, at tæmme Eders haanende Ord imod en Mand, hvem I ikke har Andet at forekaste, end at Udøvelsen af en nødvendig Pligt er ham overdraget.“

„Tael, tael, jeg hører Eder,“ svarede den unge Greve, som havde gjenvundet hele sin Koldblodighed.

(Sluttes i næste Nr.)

Theatret.

„Sara.“

II.

Vi have ved den gjentagne Opførelse af denne Opera ikke blot ingen Grund havt, til at forandre den gunstige Mening, vi efter dens første Opførelse udtalte, men jo mere vi blive bekjendte dermed, desmere finde vi samme bestyrket. Allerede Ouverturen udmærker sig, som en meget udtryksfuld, smukt gjennemført Composition. Især er Hovedthemaet, der er taget af Duetten i 2den Act imellem Sara og Ivan, og som begynder i C-Mol valgt med al Rette, da dette er det egentlige Vendepunkt i Stykket. Introductionsnummeret, der aabner Handlingen er allerede riigt paa skjønne Enkeltheder, navnlig Phisters Romance: „En Vinternat o. s. v.“. Blandt de mange sande Skjønheder denne Musik tæller, ville vi endnu kun nævne: Ivans Romance i As-Dur, hvor Accompagnementet af Blæseinstrumenterne er særdeles udtryksfuldt; Saras første Romance i D-Dur; dette smukke Nummer har, ligesom næsten hele Saras Parti, lidt noget ved at man har været nødt til, at transponere det. Men ligesom dette just ikke synes overalt at være gjort med den største Omhu, saaledes er det navnlig Tilfældet her. Ledsagelsen af Floiten er kommet noget i Uenighed med Syngestemmen, hvilket især er kjendeligt hvor Sara har lis og Floiten tager A. Et særdeles characteerfuldt Nummer er det, hvor man hører Dommen oplæse udenfor og hvor Sara gjentager den. Med samme Genialitet som dette, er ogsaa den følgende Duet, der begynder i C-Mol og gaaer over i Es-Dur, behandlet; dog synes Accompagnementet i mod Slutningen heraf, at være lidt vel uroligt, og ikke ganske at stemme med den Characteer, saavel Text som Melodie fordrer paa dette Sted. Godt udarbeidet er Soldaterchoret i E-Mol. Dette meget vanskelige Nummer fordrer megen Opmærksomhed fra de Udførendes Side, da det ellers, hvad ved den første Opførelse ogsaa var Tilfældet, forekommer at være noget uklart, i Harmonien, navnlig i Finalen. Det vilde vel, ved en smaalig Søgen, ikke være saa vanskeligt, at finde et og Andet i denne Musik at udsætte, en og anden Reminiscents at udpege o. s. v.; men det Første er i alt Fald saa ubetydeligt, og det Sidste saa tilgiveligt, hvor der er saa meget Godt og Originalt forhaanden, at saadanne Mangler reent maae forsvinde. — Texten til denne Opera er riig paa musikalske Situationer, har effectfulde Scener, og er, paa et Par smaa Usandsynligheder nær, i det Hele taget behandlet med saa megen Omhu og Smag, at den maa henregnes til de bedre Syngespilterter. Udførelsen staaer, især naar man betragter den fra Ensemblets Side, fuldkommen i Forhold til Musik og Text: — enkelte smaae Pletter og meget Skjønt og Fortjenstligt. — Fru **Heibergs** Sara, have vi i vort forrige Referat alt udhævet, som det yndigste kunstneriske Billede, hvori kun, især ved Stykkets 2den Opførelse, en mindre reen Intonation, hist og her, skadede det høist poetiske Totalintryk. Scener af den høie tragiske Betydning, som den, der begynder med Ivans og Saras Duet i 2den Act og sluttes ved Oberstens Komme, høre vistnok til de Sjeldenheder, kun en Fru **Heiberg** har at byde over. Af ikke mindre Virkning er hendes Sjælskamp, i den derpaa følgende Scene og Duet med Obersten, hvilken Sidste i Herr **Cetti**, har en meget smagfuld Fremstiller. — Herr **Schwartzens** Ivan hører unægtelig til denne Sangers bedste Partier. Især lod han sig, i Scenerne med Sara, i den Grad henrive af dennes herlige Fremstillerinde, at hans Spil paa mange Steder stod i en smuk Harmoni med dennes, og dette vil ikke sige lidet. Med et meget besjælet Foredrag gjengav han de mange yndige, melodiske Steder, hans Parti indeholder f. Ex. Romancen i 1ste Act i As-Dur, Replikken i 2den Act: „O Pige stands din vilde Klage o. s. v.“; med Kraft og Værdighed, Recitativet til Obersten i 2den Act. — Hr. **Phister**, er som sædvanlig den, der skal holde den lattermilde Deel af Publikum skadeslos, hvilket ogsaa lykkes ham fortræffeligt. Især var den Maade, hvorpaa han deler Cadencen, paa Ordene „han **kommer** siden“, saaledes at Enhver faaer sin Stump, af megen comisk Virkning. Derimod kunne vi ikke nægte, at det var ønskeligt, at han i Scenen med Sara, efter at Obersten har forladt hende, vilde lægge lidt mere Baand

paa sit, de sidste Gange overstrømmende Lune, da denne Scenes Totalindtryk, der skal være intet mindre end comisk, ellers derved saa let kan forstyrres.

— W —

Nyheds-Revue.

Ligesom den 28de Mai alt i flere Aaringer er blevet feiret i saadanne Kredse, hvor man har vidst at vurdere Festens høie Betydning og de Forhaabninger der ere knyttede til Samme, saaledes har dette ogsaa dennegang været Tilfældet. Saavel i „**28de Mai-Selskabet**" som i „**Læseforeningen**" have et saa stort Antal Deeltagere, som Localerne kunne rumme, paa den sædvanlige Maade hilset Festen for Danmarks Forhaabninger. Men ogsaa i andre Kredse har denne Dag i Aar givet Anledning til festlige Sammenkomster. Saaledes have en stor Deel af de academiske Borgere høitideligholdt Dagen, der ved den yngre Slægts kraftige Deltagelse, Aar for Aar maa vinde i Betydning, og i det nyligen sammentraadte „**danske Samfund**" har man ikke heller glemt, at hellige den en festlig Stund. Paa sidstnævnte Sted udviklede Samfundets nærværende Formand, Pastor **Grundtvig**, i en Tale Dagens store Betydning for Udviklingen af **det Folkelige** i Danmark, og i det han bemærkede, at uagtet „det danske Samfund" var intet mindre end Tilhængere af nogetsomhelst Parti, burde det dog ikke lade denne nationale Festdag upaagtet, og beklagede kun, at denne Fest, der aldrig kunde blive for almindelig over hele Fædrenelandet, men som først ret vilde faae sin Betydning, naar den hilstes lige festlig af Bonde som Borger, i alle Egne og alle Kredse, paa mange Steder betragtedes og bedømtes, som om den var en Partisag. For og efter denne Tale blev af Forsamlingen (hvortil ogsaa Andre udenfor Samfundet have Adgang) affjungen Sange, svarende til denne festlige Anledning. Pastor **Grundtvig** havde, foruden den alt ved Læseforeningens Maifest benyttede, smukke Fædrenelandssang, endnu digtet to andre Sange, af hvilke vi tillade os, at pryde vort Blad med den nedenstaaende:

Er Lyset for de Lærde blot
Til ret og galt at stave?
Nei, Himlen under Flere gødt,
Og Lys er Himlens Gave,
Og Solen staaer med Bonden op,
Slet ikke med de Lærde,
Oplyser bedst fra Taa til Top
Hvem der er mest paafærde.

Er Lyset i Planeter kun,
Som ei kan see og male?
Er ikke Ordet i vor Mund
Et Lys for alle Sjæle!
Det giver os for Aander Syn,
Som Solens Skin for Kroppe,
Det slaaer i Sjælen ned som Lyn
Fra Skyerne histoppe.

Er Lys paa visse Vilkaar blot
Saa halvveis at ophøie?
Gjør det ei allevegne Godt!
Er Lys ei Livets Sie!
Skal for Misbrugens Skyld maaske,
Paa Aandens Himmelbue,
Vi heller Mulm og Mørke see
End Solens blanke Lue!

Nei, aldrig spørges det fra Nord,
Vi Lyset vil fordunkle!
Som Nordlys i fribaarne Ord
Det saaes paa Himlen funkle,
Og sees det skal ved Nordens Pol,
Ei blot i Kroppens Rige:
Midsommerens den bolde Soel
Vil ei for Midnat vige!

Oplysning være skal vor Lyst,
Er det saa kun om Sivet,
Men først og sidst med Folkerøst
Oplysningen om Livet;
Den springer ud af Folkedaad,
Og voxer som den vugges,
Den straale i vort Folkeraad
Til Aftenstjernen slukkes!

— Finantserne have nu faaet en ny Defensor i „Dagen", der ganske skriver i „Dagens", men saa meget desmindre i „Tidens" Aand. Dagen opklarer vistnok Meget af det, Mørket skjuler; men til at bringe rigtig Klarhed i Finantsernes Mørke, dertil hører vistnok en ganske anden „Dag", end vor politisk-priviligerede. Havde Dagens Finantspanegyriker ventet en lille Stund endnu, saa kunde han forresten være slumpet til et Argument for Finantsernes blomstrende Tilstand, som kunde sige Spar-To til alle dens andre Argumenter. Ved Maifesten 1837, sagde nemlig **Algreen Ussing** i sin Toast for „Offentlighed og Orden i Finantserne": „Saa ofte jeg skal være Gjæst ved dette store, nationale Festmaaltid; min første, min sidste, min eneste Skaal skal være for Offentlighed og Orden i Rigets Finantser, indtil vi engang have opnaaet disse Goder." Da nu **Ussing** ved dette Aars Maifest ikke har udtalt dette Ønske, saa er dette et Beviis for Finantsernes forbedrede Status, som i det mindste har fuldkommen saa megen Vægt, som alle Dagens tilsammentagne. Forresten tvivle vi ikke paa, at Folkets Anskuelser af Landets finantsielle Tilstand nu er saaledes begrundet, især ved den klare, grundige, og paa uanstødelige Data baserede Beretning, som Folkebladet derom har leveret og hvis Troværdighed, ved de høitagtede Mænd, der som daværende Skriftcommitterede have sanctioneret den, er sat udenfor al Tvivl, at selv ikke de kunstigste Regne-Æquilibristers ville ved deres Tal-Saltomortaler kunne bringe den til at vakle. — Foruden de Sommerforestillinger paa det kgl. Theater, som alt ere annoncerede, og som i Aftes toge deres Begyndelse, tør vi endnu henlede vore Læseres Opmærksomhed paa en Forestaaende til Fordeel for Hr. **Pätges**, der lover mere end en almindelig Nydelse. Ved samme vil, foruden et nyt Drama i 2 Acter, efter det Franske ved Hr. **Georg Carstensen**, „**den Stumme i Ingonville**", og hvori Hr. **Pätges**, hvis mimiske Talent alt er Publikum saa fordelagtigt bekjendt, fra Svend Grathes Parti i Balletten „Waldemar", selv udfører Hovedrollen, blive givet en ny Vaudeville af **H. C. Andersen**, „**den Usynlige paa Sprogø**, eller El Jaleo de Xeres", i hvilken Herr **Pätges** ligeledes udfører en af Hovedrollerne, og navnligen dandser den deri forekommende Dands „El Jaleo", som Pseudo-Fanny Elsler. Forestillingen i Aftes var for Hr. **Stage** og de to Følgende ere for D'herr **Cetti** og **Waltz**.

☞ Redacteuren erklærer herved engang for Alle, at for enhver Artikkel i nærværende Blad uden Navns Underskrift, bærer han alene Ansvarligheden som Forfatter.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 9de Juni 1839. Nr. 23.

Indhold: Den gamle Klokker. — Skarpretteren, sluttet. — Sommerskuespil. — Nyheds-Revue.

Den gamle Klokker.

Efter et nordtydsk Folkesagn.

Imellem høie Bjerge
Stod for en Klosterborg;
Der voldte Krigens Nødsler
De stakkels Munkes Sorg.
Tre Aar alt indesluttet
Dem Hedninghæren holdt,
Skjøndt modig tidt de havde
Fordærvelse den voldt.

Da kom mod Hungersnøden
Tilsidst de dog tilkort;
Af svart Elende bleve
De Bedste revne bort.
Som Beenrade vanked'
De Øvrige forladt;
Det Haab, at frelse Borgen,
Var alt udslukket brat.

De gik da med hinanden
Paa Raad i denne Nød.
Tungt Valget var at gjøre:
Flugt eller Hungersdød! —
Dog valgte de omsider
Hvad bedst dem tyktes kun:
Fra Borgen bort at flygte
I Nattens dunkle Stund.

Men hvordan Fjenden undfly? —
De ingen Udvei saae; —
Da skued man en Olding
I Kredsen frem at staae.
Hans hvide Solverlokker
Om Kind og Isse flød,
Og til de tause Brødre
Hans fromme Stemme lød:

„Ei, Brødre, jeg betvivler,
Til Flugt vi finde Vei,
Naar Stilheden herinde
Os kun foraader ei.

Derfor, imens de Andre
Fly, over Mark og Eng,
Een blive maa tilbage,
At røre Klokkens Streng.

See, jeg ved Graven stander,
Mit Øies Lys er slukt;
Ei disse gamle Knokler
Dog faae med Fjenden Bugt.
Vor Orden glad jeg vier
Min Aftens sidste Skjær, —
Derfor min Bøn ei nægter:
I flyer, jeg bliver her."

Da i hver Brøders Øie
En Taare perler skjøn;
Ei Oldingen de nægte
Hans sørgelige Bøn.
De bringe deres Døde
Til Gravens stille Fred;
Og holde end et Ave,
Og staae til Flugt bered.

Da Natten nu er kommen,
Bevæget føre de
Til Kirken blinde Olding,
Hvor Ringningen skal skee,
Og i hans Hænder lægge
De Kirkeklokkens Snor, —
Og fjerne sig, mens Taarer
Har qvalt hvert Afskedsord.

I Nattens Mørke Flugten
Er gunstig fuldbragt,
Ved Himlens Hjælp de skuffed
Enhver udstillet Vagt;
Og da den gyldne Morgen
Udsender første Gry,
Alt Skovens Skygge skjænker
De Flygtende sit Ly.

Ei Fjenden Flugten mærked;
Thi i sin vante Gang,
Til Horaen og Ave
Lod Kirkeklokkens Klang,

Og først da Engen dampede
I Aftensolens Pryd,
Forstummed Klokkens sidste,
Hendøende Lyd.

Da Stilhed hvilte over
Den slumrende Natur,
Ei Liv sig mere rørte
Bag Borgens gamle Muur.
Knap Natten var forsvunden,
Saa trængte, grum i Sind,
Med vilde Seiersange
Sig Fjenderne derind.

De ventede at finde
Forhungredes Liig,
Men ei af Dødens Nødsler
Et Spor der viste sig.
Den blinde Oldings Legem'
Kun sad der, stivt og koldt,
Mod Væggen op; i Haanden
End Klokkens Streng han holdt.

Til Høvdingen de melde
Da flux, hvad her er skeet;
Af Harme bleg han raaber:
„Tag Liget, I har seet!
Paa Borgens Tind hisstoppe
I hænge ham, til Skam,
At Kragen og at Ravnen
Sig mætte maae paa ham."

Ind styrter vilde Horde, —
Dog Munkens Liig ei meer
I Kirken, hvor det hvilte
Den grumme Skare seer.
Ham havde Himlens Engle,
Huldt af hans Troskab rørt,
Fra Skjændsel ham at frelse,
Til Paradiset ført!

Gottlieb Siesby.

Skarpretteren.

(Sluttet.)

„Over i tredive Aar," vedblev Skarpretteren, „beklæder jeg her i Dublin en Skarpretters Embede; min Fader var Skarpretter og min Bestefader ligeledes; jeg skulde ogsaa blive det og er blevet det, omendskjønt jeg sandelig kun var lidet skabt dertil. Peterson, sagde jeg forlængst til mig selv, Du er ikke fød til Dit Haandværk, Du maa ved første Leilighed tage Din Afsked, og drage til Northumberland, hvorfra Din Familie nedstammer, og hvor Du vil kunne leve, som en rolig Borger. Du kan føre et anstændigt Liv; Du er riig; altsaa, Du vil hisset kunne spille Herre, vil kunne sige: mine Hunde, mit Slot, mine Forpagtere — virkelig, det var en smuk Drøm — men see, da udbrød Borgerkrigen, og jeg — maatte blive paa min Post. Dog, jeg maa tilstaae Eder, den Modbydelighed, som jeg i lang Tid har havt for denne Haandtering, har siden atten Maaneder, forvandlet sig til en uovervindelig Afsky; og hvad der er det Allerværste, der er derved opstaaet en Afsky hos mig imod hele Livet. Ja, Herr Greve, Livet er en Byrde for mig, som jeg ikke længere kan slæbe omkring med mig. Hvor ofte har jeg siden et halvt Aar misundt alle de vakkre Mænds Skjæbne, der ere faldne i min Haand! thi" — sagde han, idet han pegede paa sine røde Beenklæder — „ved denne Klædning klæber Blodet af Storbrittaniens berømteste Familier, og naar I ellers vil skjænke mig nogen Opmærksomhed, kunde jeg derpaa vise Eder, Tretfords, Southamptons, Lindsays, — —"

„For Guds Skyld, skaan mig for disse frygtelige Details," afbrød Eduard ham, idet han med Afsky vendte Øiet bort, „og kom til Sagen, jeg har kun endnu faae Øieblikke at leve i, Evigheden venter mig. —"

„Hvem venter ikke den!" svarede Peterson; „dog, lad os komme til Sagen, thi Hanen vil snart gale, og da er der intet Minut mere at tabe. Altsaa: jeg har besluttet at døe, men jeg vil at min Død skal kunne nytte Nogen, og denne Nogen skal I være, hvis I vil det. Jeg er kjed af Livet; I elsker det og skal tabe det, — jeg indtager Eders Plads; dette er ganske simpelt. Men, den ene Tjeneste er den anden værd, jeg fordrer et Løfte af Eder, et stort Løfte."

„Tael, hvilken Sum, hvilken Belønning fordrer I?"

„Ak! Ak! en Sum, en Belønning! tro mig, Skarpretteren af Dublin er rigere end Greven af Shirley. See, uden Omsvøb! hvad jeg forlanger af Eder, eller meget mere, hvad I maa gjøre, for at frelse Eders Liv, er: Først tager I mine Klæder paa, og jeg Eders. I forestille Skarpretteren og jeg Greven af Shirley! Siden fører I mig til Skafottet og hugger mit Hoved af — har I en fast Haand? — Dog, hvis Eders Idee om Storhed, hvis Eders Fordomme skulde vise dette Redningsmiddel tilbage, saa vær forsikkret om at ikke Enhver vil være saa vanskelig, og at jeg inden tre Dage, vil finde en Beredvilligere blandt de til Døden dømte, som hjertensgjerne ombringer mig, for at redde sit Liv. I, jeg tilstaaer det, I stod mig an; Eders Fødsel, Eders Alder, Eders Tapperhed og Talenter, alt dette behagede mig. Hør mig! Jeg har en eneste Datter, en herlig Pige; hendes ulykkelige Fødsel vilde føre hende i Armene paa en Skarpretter; thi da jeg ingen Sønner har, maa jeg vælge mig en Svigerson og Efterfølger blandt Grevskabets Skarprettere. Hvilken en Ulykke for min smukke, min følelsesfulde Betty, at skulle forplante en, af Menneskenes Fordomme, fordømt Slægt! denne elskværdige Pige vil jeg give Eder, med Alt hvad hun eier. Saasnart Executionen er forbi, iler I til min Bolig; min Datter er underrettet, min Formue ligger parat i gode Banknoter. I en Baad seiler I ned ad Liffeyen, og har I først naaet Havet, styrer I Eders Cours til Frankrig eller Italien. Paa Continentet giver I min Datter Eders Haand, og, som Erstatning for hendes Faders Blod, Navnet af en Grevinde af Shirley."

Skarpretteren taug. Eduard sad med Øinene hæftede til Jorden, nogle Øieblikke hensjunken i Taushed. Derpaa sagde han med svag Stemme, idet han søgte at bekjæmpe de forskjællige Følelser, som bestormede hans Hjerte:

„Peterson, det er ikke muligt."

„Det er ikke muligt, Greve? destoværre for Eder," svarede Hiin, „saa lade vi, som om der Intet er talt imellem os. Men betænk vel, hvad I gjør, thi om nogle Minuter, er der ikke mere Tid til at ville. I vil udsætte Eder for den samme Skjæbne, som den ulykkelige Marquis af Montrose —"

„Hvorledes! Marquien af Montrose?"

„Er for nogle Uger siden blevet hængt, og hans Lemmer paa Cromvells Befaling, sendt til Kongerigets fire Hovedstæder. Vi har her et Been af den ædle Marquis, og I vil fra Schaffottet kunne see det: det er naglet fast til den store Muur paa den sydlige Side af Fængslet."

„Ha, skrækkeligt! altfor græsseligt!" raabte Greven. „Saa have de ogsaa myrdet denne Mand, de Uhyrer! Han, der var Skotlands Ære og Berømmelse!"

„Jeg har ikke sagt myrdet," svarede Peterson kolet, „jeg har sagt hængt, det er en stor Forskjæl."

„Mig venter altsaa den samme Skjæbne, som har rammet denne store Feldtherre! det er ærefuldt for mig, at døe for den samme Sag."

„Ja, for den samme Sag, men ikke paa samme Maade; thi I bliver halshugget, hvilket er ulige bedre. Men, unge Mand, fordi Montrose og mange andre brave Mænd ere døde, saa følger endnu ikke deraf, at I ogsaa maa døe. Det er tvertimod meget sandsynligt, at naar Liv og Frihed var blevet tilbudt den berømte Skotte, for den samme Priis, som Eder, han da gjerne vilde have modtaget samme. Montrose havde uden Tvivl kjære Slægtninge, en Moder, en Søster? Han havde Venner —"

Ordene: Moder, Søster, gjenlode dybt i den unge Greves Barm; hans Enthusiasmus var kjølnet, den glødende Trang til Martyrdøden udslukket, den barnlige Kjærlighed vakte Kjærligheden til Livet, og begge bragte Stolthedens sidste Beslutning til at vakle.

Man hørte en Hane gale, og derpaa en Lyd, som naar Bjelker blive sammenføiede ved Hammerslag.

„Hvad er dette?“ spurgte Eduard.

„Det er intet, Hanen galer, og man er ifærd med at opreise Eders Schaffot.“

„Peterson!“ raabte den unge Greve, skjælvende af Forfærdelse, „er det endnu Tid?“

„Endnu tre Minuter,“ svarede Skarpretteren koldblodig, idet han saa paa sit Uhr.

„Vil Du endnu? tael!“

„Ja! men sværg mig til, at Du ægter min Datter!“

„Paa en Adelsmands Ord!“

„Paa en ærlig Mands Ord, det er bedre.“

„Ja, paa en ærlig Mands Ord. — Tilgiver Du mig din Død?“

„Som Du vilde have tilgivet mig Din, — man kommer — Mod, Kraft, og fremfor Alt Behændighed! Saasnart Hugget er faldet, iil til mit Huus tætved St. Placiduskirken, der finder Du min Datter hos en tro Tjener. Hun vil følge Dig, saasnart Du viser hende denne Ring. I Havnen er det Nødvendige forberedt, for at I kunne indskibe Eder, søg for det første at naae Sverrigs Kyster, og Himlen vil ledsage Eder fremdeles.“

Virkelig kom nu Sørgefølget, for at afhente den Domfældte. Den gjensidige Forvandling var gaaet for sig. Peterson, hvis Hoved var bedækket med et sort Slør, gik med faste Skridt til Retterstedet, vaklende fulgte Shirley ham. Hans Svaghed veeg imidlertid for Modet, da han havde betraadt Schaffottet; det blodtørstige Folks Skrig, som forlangte hans Hoved, tændte hans Forbittrelse; han greb den blinkende Øxe, som en Tjener rakte ham, svang den, og lod den hurtig falde. — —

Sex Maaneder efter denne Tildragelse, som vi have fortalt, beundrede man i Stockholm Greven af Shirleys Rigdom, og hans tiltrækkende Gemalindes Blidhed og Elskværdighed. Denne henrivende, elskværdige Dame var Skarpretteren i Dublins Datter.

(Oversat af J.)

Sommerskuespil.

„Deodata.“

Det er en stor Lykke, at det danske Sprog ikke er saa udbredt, at det kan interessere hiin Side Belterne at læse „Adres-Avisen“ eller „Comissionstidenden“, thi Gud veed hvad saa Folk vilde tænke, naar de i Aaret 1839 saae annonceret til Opførelse paa den kongelige danske Skueplads alle Spectaklers Spectakelstykke, Kotzebues non plus ultra af et rørende Drama, „den af Gud givne“ og forlængst til en salig Hvile indgangne „Deodata“. Det er nu to Aar siden at en lignende Finantsoperation, som den der har foranlediget nærværende Smagløshedens Triumph, fremkaldte et af denne „Gjengangerskes“ mange Sødskende, disse sande poetastiske Beenrade, der idetmindste kunne skræmme trods noget andet Spøgelse: Ridder-Skuespillet „Korsridderne“. Som bekjendt mislykkedes Speculationen dengang; men enten maa Vedkommende, der desuagtet igjen har manet Spøgelser, have glemt dette Resultat, eller ogsaa har man sat en større Lid til disse raslende Jernlænker, levende Begravede, kort alle disse vanvittenske Apparater, der vistnok i en magelos Grad ere forhaanden i den nærværende „Gjengangerske“, og troet at Claus Nar kun behøvede at slaae med Briren og raabe sit: „Allo Courage!“ for at Publikum skulde indfinde sig og blande sine tunge Sveddraaber med de utallige Taarer, der, for over to Decennier siden, ere fældte over dette Pragtexemplar af dramatisk Usselhed. Saa glædeligt det er, at see den Anstrængelse, i Forening med en rigtig Tact for det Sommelige, flere af vore Skuespillere lægge for Dagen ved Valget af det de, i de Aftener Theatret staaer til deres Raadighed, byde Publikum, saa beklageligt er det, at der dog ogsaa gives dem, der ere aldeles ligegyldige for, eller idetmindste synes at være det, ved hvilke Midler, de opnaae deres Hensigt. Den der viser en saa total Mangel paa Smag, at han, efter den Retning hele vor dramatiske Virksomhed i den senere Tid har taget, endnu kan tro at Publikum skal være behjælpelig til at kalde et saadant Utysse frem, fra det dybe Mørke hvori det, Himlen være lovet, nu saa længe har hvilet og vel igjen er sjunken tilbage i, (saa at „Dagen“ seer, at vi ikke dele dens sangvinske Forhaabninger, at den gamle Syvald vil blive en af Herr **Winsløv's** bedste Roller, som den før har været Hr. **Dues!!!**), den burde i det mindste gaae paa Raad med Kunstforstandigere, der kunde veilede ham og sige ham, at just ikke alt hvad der engang har besudlet vor Scene, derfor uden videre igjen kan eller bør henflyttes derpaa. Skjøndt det maa være sørgeligt for Vedkommende, at være gaaet Glip af den Indtægt, som herved tilsigtedes, saa maa man paa den anden Side glæde sig over at Publikum her har viist, at det har naaet et Standpunct, hvorfra man ikke længer anseer kotzebuiske Guldpapiirs-Riddere for dem, der kunne vinde Prisen i en Turnering for Smagens Domstol. At vi ikke videre indlade os paa en Vurdering af Udførelsen, der blev dette Stykke til Deel, haabe vi Læseren snarere vil vide os Tak for, end bebreide os; og vi vilde vistnok ogsaa komme i Forlegenhed, ved at finde den rette Maalestok til en saadan Bedømmelse. Vi have nemlig ofte seet, hvorledes en god Skuespiller kan danne Noget af Intet; men hvorledes det, selv for gode Skuespillere, skal blive muligt at danne noget harmonisk Billede af saa aandløse Caricaturer som dem, dette Stykke er sammensat af, derom tilstaae vi, have vi ingen Idee. Dog kunne vi troste dem, der ikke have bivaanet denne Forestilling, at de neppe vilde have faaet Leilighed til, med Digteren at udbryde:

„Ha, de skjønne, spildte Kræfter!“

— **W** —

Nyheds-Revue.

Hvad der i den afvigte Uge især har givet Anledning til megen Omtale, er Referatet i Folkebladet, om det saa navnkundige sidste Repræsentantmøde i Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug. Ligesom nemlig Kjøbenhavnspostens Redaction strax efter Offentliggjørelsen af de Debatter, som Pastor **Gads** bekjendte Inserat i den Berlingske Tidende fremkaldte i den nævnte Repræsentantforsamling, erklærede, at den ikke i det og alt kunde gjenkjende den her meddeelte Discussion, og at den navnlig maatte betvivle, at Procurator **Balthasar Christensen**, hvis Pastor **Gads** For-

klaring paa de af ham forlangte Oplysninger virkelig havde været overeensstemmende med den her refererede, da vilde have fundet denne saa tilfredsstillende, at han ikke videre vilde urgere paa Sagen, saaledes har nu Procurator **Christensen** selv, i et Brev til Kjøbenhavnsposténs Redaction erklæret, at det er gaaet ham ligesom det er gaaet denne og mange af dem, der, som Repræsentanter eller Medlemmer af Selskabet, bivaanede den anmældte Forsamling. Vi skylde for vort Vedkommende Sandheden at tilføie, at vi befinde os iblandt dem, der ikke have kunnet finde Overeensstemmelse imellem det, vi troe at have hørt ved det tidtnævnte Møde og Folkebladets Referat derom, og navnlig forekom Pastor **Gads** Yttringer os dengang i saa høi Grad tilfredsstillende, med Hensyn til den forlangte Forklaring, at vi ligesaa meget billigede Procurator **Christensens** viste Skaansel, ved ikke videre at urgere paa Sagen, som dette vilde have forundret os, hvis disse vare fremkomne i den nærværende Skikkelse. Ligesaalidt kunne vi med Pastor **Gad** glæde os over, at han ikke, forend Procurator **Christensen** fik Ordet, havde bundet sig ved nogen bestemt Erklæring i de „forelobige" Bemærkninger, thi vi troe, og vi nære det Haab, at det ogsaa heri er gaaet Flere som os, at Pastor **Gad** netop paa det **bestemteste protesterede** imod enhver Erklæring fra sin Side, naar denne **forlangtes** af ham i denne Sag, skjøndt vi dermed paa ingen Maade ville bebreide ham den priisværdige Eftergivenhed, han desuagtet viste. At der i Referatet er udeladt enkelte margverede Udtryk som „at sætte sin Hat paa" o. a. dsl. er mindre væsentligt, men derimod savne vi et Udtryk, der saa villig vi indrømme, at det mest passende havde været ubrugt, dog, da det engang var benyttet, ikke godt burde udelades i et fuldstændigt Referat, det nemlig: at Pastor **Gad**, med Hensyn til Forfatterskabet til den Artikel i Kjobenhavnsposten, der har givet Anledning til denne hele Sag, ifolge Redacteurens Erklæring „jo nu havde **et Navn** for sig", men overlod til Repræsentantskabet at bestemme, hvad han herom skulde domme. Vi haabe imidlertid at Kjobenhavnspostens Redaction ikke vil have glemt denne Yttring, fordi den er glemt at optages i Referatet, ligesaalidt som nogen af alle de ovrige Yttringer angaaende Bladet, som Pastor **Gad** har tilladt sig. — I flere Provindsblade har man seet den Beretning optaget af Aalborg Avis, at den forrige Skriftcommittee i Trykkefrihedsselskabet skulde have modtaget et kongeligt Rescript, der misbilliger Optagelsen af den bekjendte Finantsartikel i Folkebladet. Da her aldeles intet Authentisk vides herom, maa vi betvivle Rigtigheden heraf, da det ellers vilde være beklageligt, om man saa langveis fra skulde hente Efterretninger om Anliggender, der ligge os saa nær, og som foregaae i vor egen Midte. — D. 28de Mai er i Aar høitideligholdt paa langt flere Steder, end dette i de forrige Aaringer har været Tilfældet. Blandt de Steder, hvorfra Efterretninger herom ere indløbne ere: **Svendborg, Hobro** og **Corsoer**; selv i **Aarhuus**, hvor man noget for Festen protesterede imod den Maade, den i Almindelighed feires paa, har man desuagtet, og det paa en ret folkelig Maade festligholdt Dagen. — Som et glædeligt Udfald af den Forlængelse af Kunstacademiets Udstilling, som, paa Kjobenhavnspostens Opfordring, har fundet Sted til Fordeel for de Vandflodlidte, viser det sig nu, at der derved er indkommet noget over 500 Rbd., idet Udstillingen, i de dertil indrømmede Dage, har havt over 2000 Besøgende. Blandt de udstillede Malerier, der i Aar af Hs. Majestæt Kongen ere kjøbte, nævnes: **Buntzens** herlige Landskab, der var en af Udstillingens skjønneste Prydelser, et Maleri af **Rump**, **Unnas** „en Søndag Morgen" og **Westphals** „Kong Waldemar sætter liden Else paa Prøve"; det sidstnævnte Maleri er det Samme, som var saa heldigt at vinde den af Kunstacademiet udsatte Neühausenske Præmie. Academiets Æresmedaille for den Kunstner, der ved den aarlige Malerindstilling mest har udmærket sig, er denne Gang tilkjendt Academiets Agreerede **Albert Küchler**, for Tiden i Rom. — I disse Dage tales der meget om en ny Forening, der har dannet sig af en heel Deel unge Mennesker, der hverken gaaer ud paa mere eller mindre, end at indføre Brugen af — **Blouser** for Borne. Paa en bestemt Dag, man nævner den 14de Juni, skulle alle der til den Tid have tegnet sig, vise sig i denne Dragt, der vistnok, saavel ved sin Billighed, som særdeles Hensigtsmæssighed er meget at anbefale. Et Par hundrede Deeltagere skal denne „Blouseforening" allerede tælle. — Den Berlingske Tidende fortæller det Curiosum, at et forhenværende Vartouslem, der i afvigte Uge er blevet begravet, ifølge sin testamentariske Villie havde et Liigfølge af kun — 3 Præster. Hvis den gode Vartouslem skulde finde en tilkommende Nekrolog, vil denne i det mindste ikke kunne slutte hans Levnetslob med Werthers Forfatter: „Kein Geistlicher hat ihn begleitet." — I Bladet „Dannevirke" er meddeelt nogle Bemærkninger af Misstreß (Miss) **Harriet Martineau** om de nordamerikanske Damers borgerlige Stilling i hendes Skildring af det selskabelige Liv i Nordamerika. Hun yttrer sig med Bitterhed imod Nordamerikanerne, og bebreider dem, at de nok selv ville have Frihed, men ikke unde det andet Kjøn den. Hun opkaster Spørgsmaal om, hvorvidt man af Qvinderne kan forlange Lydighed mod Love, i hvis Forhandlinger de ikke have deeltaget, og hvortil de ikke have givet deres Samtykke, og hun ender med de mærkværdige Ord:

> „Jeg for min Deel protestere imod Mændenes eensidige Afgjørelse. Dersom jeg skulde overtræde en Lov, hvortil jeg ikke har givet mit Samtykke, saa kan jeg ikke erkjende Straffen for retmæssig. Jeg veed, at mange Koner i England og Amerika tænke som jeg."

De fleste Mænd ville vel slaae et Kors for sig ved at læse disse Ord, og bede Gud bevare sig for en saadan emanciperet Kone, og skjøndt vi ogsaa maa være af den Mening, at denne høit begavede Dame har opfattet sit Kjøns Stilling fra et urigtigt Standpunkt; saa maa vi dog være enige med Redacteuren af „Dannevirke", at man ikke kan andet end beundre den energiske Characteer, som udtaler sig i disse Ord, og man kan kun beklage, at en saa mandig Sjæl, ved en af disse besynderlige Naturcapricer hvorpaa man har saa mange Exempler, er kommen til at boe i et qvindeligt Legeme. Jovrigt torde dette være et af de Beviser, af hvilke vor mærkelige Tid har flere, paa at ogsaa hos den qvindelige Halvdeel af Menneskeslægten yttrer sig en kjendelig Tendents til Emancipation. —

Før dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 16de Juni 1839. Nr. 24.

Indhold: Et Juleeventyr. -- Nyheds-Revue

Et Juleeventyr.

I „Pickwickierne" af Dickens (Boz), en Bog der har gjort stor Opsigt i Læseverdenen, og som, forunderligt nok, endnu ikke hos os er faldet i nogen Oversætters Hænder, findes indflettet smaae Fortællinger af forskjellig Characteer, og vi meddele her vore Læsere en humoristisk-eventyrlig, som en munter Landgentleman fortæller sine Gjæster, Pickwick og hans Venner.

For mange, mange Aar siden — saa mange, at Historien maa være sand, da vore Forfædre ubetinget troede den, — fungerede i en gammel Abbedie-Stad som Klokker og Graver en Mand, der heed Gabriel Grube. Det er aldeles ikke nødvendigt, at een, fordi han er Graver og derfor bestandig er omgivet af Dødelighedens Tegn og Billeder, ogsaa tillige maa være en knarvorren, suurmulende Mand; Liigbærerne ere de meest comiske Folk af Verden, og jeg havde engang den Ære, at være kjendt med en saadan Embedsmand, der i Privatlivet og udenfor sit Embeds Forretninger var en saa comisk og spøgefuld lille Karl, som Nogen Anden, der nogensinde har fløitet eller sjunget Visen: „Gid Fanden sig med Griller plage", uden at der manglede et Ord, eller tømt et Glas Grog, uden at trække sit Veir. Men trods disse Beviser for det Modsatte, var Gabriel Grube en mørk, ugemytlig, frastødende Fyr — en knarvorren og indgetogen Mand, der ikke havde Omgang med Nogen, uden med sig selv og en gammel Kurveflaske, som netop passede i hans store, dybe Vestelomme; og som betragtede ethvert lystigt Ansigt, der gik ham forbi, med en saa suur, ondskabsfuld Mine, at man ikke kunde møde ham, uden at blive ganske ilde til Mode.

En Juleaften, lidt før Mørkningen, skuldrede Gabriel sin Spade, tændte sin Lygte, og begav sig paa Veien til den gamle Kirkegaard; thi han skulde til Morgenen derpaa have en Grav færdig; og da han befandt sig meget ilde stemt, tænkte han, at det maaskee vilde forbedre hans Lune og styrke hans Livsgeister, naar han strax fuldførte sit Arbeide. Da han nu vandrede igjennem den gamle Gade, saae han den muntre, skinnende Ild, der glimtede gjennem de smaae Vinduer, og hørte den lydelige Latter og muntre Støien af de derom Forsamlede; han bemærkede de mange Forberedelser til den næste Dags Lystighed, og lugtede den indholdsrige Duft, som hentydede herpaa, alt som den udstrømmede fra Kjøkkenvinduerne. Alt dette var for Gabriel Grubes Hjerte som Gift og Galle; og da Klynger af Børn hoppede ud af Husene, trippede over Gaden, og førend de endnu kunde banke paa Døren ligeoverfor, bleve forstærkede af et halvt Dusin krølhaarede smaae Gavstrikke, der trængte sig omkring dem, idet de stormede op ad Trappen, for at fordrive Aftenen med Julelege, da loe Gabriel ondskabsfuld, og klemte Haanden fastere om Skaftet paa sin Spade, idet han til sin Trøst tænkte paa Mæslinger, Skarlagensfeber, Kirtler, Kighoste og mange andre Sygdomme.

I denne lykkelige Sindsstemning vandrede Gabriel videre, besvarende de godmodige Nabers Hilsen, der nu og da kom forbi, med en kort gnaven Mumlen, indtil han bøiede ind i det lille Stræde, der førte til Kirkegaarden. Nu havde Gabriel ret længtes efter, at naae dette dunkle Stræde, som Stadens Beboere kun nødig betraadte uden ved høi lys Dag, fordi det var et ret mørkt, sørgeligt Opholdssted; det fortrød ham derfor ikke lidet, i denne Helligdom, der fra det gamle Abbedies og de kronragede Munkes Tid heed Liigkiste-Strædet, at høre en ung Bjørn brøle en lystig Julevise. Da Gabriel skred fremad og Stemmen kom nærmere, opdagede han, at den tilhørte en lille Dreng, som kom springende, for at slutte sig til et af de smaae Selskaber i den gamle Gade, og som, deels for at holde sig selv med Selskab, deels for værdigen at forberede sig, sang Visen med den største Anstrengelse af sine Lunger. Gabriel ventede nu til Drengen kom ganske nær, trykkede ham derpaa op i et Hjørne og puffede ham en fem, sex Gange med sin Lygte i Hovedet, for at lære ham at give sin Stemme mere Modulation. Og da Drengen nu løb videre, holdende Haanden paa Hovedet og istemmende en ganske anden Tone, da loe Gabriel Grube ret hjerteligt ved sig selv, og traadte ind i Kirkegaarden, lukkende Laagen i efter sig.

Han trak sin Kjole af, satte sin Lygte ned, steg ned i den paabegyndte Grav og arbeidede herpaa i henved en Time med største Iver. Men Jorden var haard af Frosten, og det var ikke saa let at faae den ophakket og skuffet; og endskjøndt Maanen skinnede, var den dog først nylig tændt, og kastede kun et sparsomt Lys over Graven som laae i Skyggen af Kirken. Til enhver anden Tid vilde disse Hindringer have gjort Gabriel Grube meget

mismodig og ulykkelig; men han følte saa stor en Glæde over at han havde bragt den lille Dreng til at høre op med at synge, at han kun brød sig lidt om den ringe Fremskriden med Arbeidet, og da han var færdig hermed for denne Nat, saae han med Veltilfredshed ned i Graven, og idet han pakkede sine Sager sammen, brummede han halvt for sig selv:

Et herligt Qvarteer, et nydeligt Huus
For det udslukte Liv, af Muld og af Gruus;
En Steen ved hans Hoved, en Steen ved hans Been,
En Fest, hvorved Ormen vist ei bliver seen;
Til Tag visnet Græs, til Væg fugtigt Leer, —
Den viede Grund er et herligt Qvarteer! —

„Ho, ho!" grinte Gabriel Grube, idet han sad sig ned paa en flad Gravsteen, der var hans Yndlingshvilested og trak sin Kurveflaske frem. „En Grav om Julen — en Julestue. Ho, ho, ho!" — — „Ho, ho, ho!" gjentog en Stemme, som lod sig høre tæt ved ham. Gabriel holdt noget forskrækket inde, idet han netop var i Færd med at føre Kurveflasken til Munden og saa sig omkring. Det kunde ikke være mere roligt paa Bunden af den ældste Grav i hele Omkredsen, end Kirkegaarden nu i det blege Maanelys. Den kolde Riim glimtede paa Gravstenene, og funklede som Rækker af Ædelstene paa den gamle Kirkes kunstigt udhugne Stene. Sneen laa haard og skjør paa Jorden og udbredte et saa hvidt og glat Tæppe over de tætsluttende Gravhvie, at det saae ud som om Ligene laae der, kun bedækkede af deres Liiglagener. Ikke den svageste Knirken afbrød denne alvorlige Scenes dybe Stilhed. Lyden selv syntes at være indfrossen, saa koldt og tyst var det overalt.

„Det var Echoet," sagde Gabriel Grube, idet han igjen bragte Flasken til sine Læber. „Det var det ikke!" sagde en dyb Stemme. Gabriel foer iveiret, og stod som fastnaglet til Stedet af Forbauselse og Skræk, thi hans Øie mødte en Gjenstand, som standsede Blodet i hans Aarer.

Paa en opretstaaende Gravsteen ganske tæt ved ham, sad en sælsom, overjordisk Skikkelse, hvilken Gabriel strax følte, ikke var noget Væsen, der hørte til denne Verden. Dens lange phantastiske Been, som godt vilde have kunnet naaet til Jorden, vare trukne iveiret og paa en comisk Maade lagt over hinanden; dens senestærke Arme var nogne og Hænderne støttede imod Knæet. Paa den korte, runde Krop bar den en tætsluttende Kjortel, prydet med smaae Puffer, og en kort Kaabe dinglede paa dens Ryg; Halskraven var skaaret i spidse Tunger, der tjente Spøgelset istedetfor Halsbedækning, og dens Sko krummede sig ud over Tæerne i lange Snabler. Paa Hatten bar den en Hue, som en Sukkertop, prydet med en eneste lang Fjeder. Hatten var tildækket af Riim, og Spøgelset saae ud, som om det alt i to eller tre hundrede Aar havde siddet i al Mageligh ed paa dette Gravmæle. Det sad ganske roligt; dets Tunge var rakt ud, som til Spot, og det betragtede Gabriel Grube med et Griin, som kun en Kobold kunde have i sin Magt. „Det var ikke Echoet," sagde Kobolden. Gabriel Grube var som lammet og kunde ikke svare. „Hvad gjør I her paa en Juleaften," sagde Spøgelset mørk. — „Jeg kom herhid, for at grave en Grav, Sir," stammede Gabriel Grube. — „Hvilket Menneske vandrer imellem Grave og omkring paa Kirkegaarde i en Nat som denne?" sagde Spøgelset. — „Gabriel Grube! Gabriel Grube!" skreg et vildt Chor af Stemmer, der syntes at opfylde Kirkegaarden. Gabriel saae sig frygtsom omkring, — men der var intet at see. — „Hvad har I i denne Flaske?" spurgte Spøgelset. — „Genever, Sir," svarede Graveren, rystende endnu stærkere, thi han havde kjøbt den af Smuglerne, og tænkte, at Spørgeren maaskee kunde høre til Accise-Departementet i Spøgelseverdenen. — „Hvem drikker Genever, allene, og paa en Kirkegaard, i en Nat som denne?" sagde Spøgelset. — „Gabriel Grube, Gabriel Grube!" raabte igjen de vilde Stemmer. Kobolden saae paa den beklemte Graver med et ondskabsfuldt Blik og raabte: „Og hvem er da nu vort retmæssige Bytte?" — Paa dette Spørgsmaal svarede det usynlige Chor i en Melodi, der klang som Stemmerne af mange Sangere, som sang til det gamle Kirkeorgels mægtige Brusen — en Melodi, der syntes af en blid Luftning at blive baaret til Graverens Øre, og at hendøe, ligesom dens blide Aande tabte sig — men Svarets Indhold var det samme som forhen: „Gabriel Grube, Gabriel Grube!"

Spøgelset grinte, spærrende Munden endnu mere op end forhen, idet han sagde: „Nu, Gabriel, hvad siger I hertil?" Graveren snappede efter Veiret. — „Hvad tænker I herom, Gabriel!" sagde Spøgelset, kastende sine Fødder iveiret paa begge Sider af Gravstenen og betragtende de krumme Snabler paa sine Sko med et saadant Velbehag, som om de kunde være det moderneste Par Wellingtonsstøvler i det hele Bondstreet. — „Det er — det er — meget besynderligt, Sir," svarede Graveren, halv død af Angst, — meget besynderligt, og meget morsomt, men jeg troer jeg vil gaae tilbage, for at fuldføre mit Arbeide, Sir, hvis I tillader det." — „Arbeide!" sagde Kobolden, „hvad for et Arbeide?" — „Graven, Sir, Graven som jeg skal have istand," stammede Graveren. — „Oh! Graven, he?" sagde Kobolden, „hvem graver da Grave paa en Tid, da alle andre Mennesker ere glade, og føler endogsaa en Fornøielse derved?" — og atter svarede de hemmelighedsfulde Stemmer: „Gabriel Grube! Gabriel Grube!"

„Jeg frygter for, at mine Venner have Lyst til Eder, Gabriel," sagde Kobolden, rækkende Tungen endnu videre ud af Halsen — og det var en grædselig Tunge — „jeg frygter, at de have Lyst til Eder," gjentog han.

„Med Tilladelse, Sir," sagde den af Forfærdelse grebne Graver, „det troer og haaber jeg ikke, Sir; de kjende mig ikke, Sir; jeg troer aldrig de Herrer have seet mig, Sir."

„Aa, jo! saamæn har de saa," vedblev Spøgelset, „vi kjende nok Manden med det bedrøvelige Ansigt og det ondskabsfulde Griin, som i Nat gik ned ad Gaden, og kastede sine onde Øine paa Børnene, og greb fastere omkring sin Spade. Vi kjende Manden, som i sit Hjertes Ondskab slog Drengen, fordi Drengen kunde være glad og han ikke. Vi kjende ham, vi kjende ham."

Her udstødte Spøgelset en høi, skrallende Latter, som blev gjentaget af Echoet over tyve Gange, kastede Benene høit op i Luften og blev staaende paa Hovedet, eller snarere paa den yderste Spidse af sin Sukkertop, paa Gravstenens smalle Kant, hvorfra det derpaa med overordentlig Behændighed slog en Koldbotte ned til Graverens Fødder, hvor det satte sig i en Stilling, lig den Skræderne sædvanlig sidde i paa deres Arbeidsbord.

„Det gjør — gjør — mig ondt, at jeg maa forlade Eder, Sir," sagde Graveren, i det han gjorde et Forsøg paa, at komme bort. — „Forlade os," sagde Kobolden, „Gabriel Grube vil forlade os. Ho, ho, ho!" I det Kobolden lo, bemærkede Graveren et Øieblik en skinnende Illumination bag Kirkens Vinduer, som om hele Bygningen var oplyst; den forsvandt, — Orgelet istemte en lystig Melodi, og hele Skarer af Kobolde, alle lignende den første, vrimlede paa Kirkegaarden og begyndte at springe Buk med Gravstenene; intet Øieblik bleve de staaende, for at trække Veiret, men sprang væk over de høieste med en utroelig Behændighed, den ene efter den anden. Den første Kobold var en høist forbausende Springer, og ingen af de andre kunde maale sig med ham; selv Graveren kunde i sin umaadelige Skræk ikke lade ubemærket, at medens hans Svende lode sig noie med, at springe over de sædvanlige Gravstene, sprang denne saa mageligt over alle Familiebegravelser, Jernrækværker og alt hvad der kom ham i Veien, som om det kunde være Rendestene. Tilsidst naaede denne Leeg den høieste Livlighed; Orgelet spillede hurtigere og hurtigere, og Koboldene sprang raskere og raskere, løftede sig i Veiret, trillede som Kugler omkring paa Jorden, og hoppede over Gravstenene som Boldte. Graverens Hjerne begyndte ogsaa at løbe rundt ved Synet af denne rastløse Bevægelighed, og Benene vaklede under ham, alt som Aanderne svævede forbi hans Øine, da Koboldkongen pludselig foer løs paa ham, greb ham med Haanden i Kraven, og forsvandt med ham gjennem Jorden.

Da Gabriel Grube igjen havde vundet Tid til at trække Veiret, som i Hurtigheden af hans Nedfart et Øieblik havde forladt ham, befandt han sig, som det syntes, i en Slags rummelig Hule, til alle Sider omgivet af Skarer af hæslige Kobolde; i Midten af Hulen sad paa et ophøiet Sæde hans Bekjendter fra Kirkegaarden; og tæt ved Siden af ham stod Gabriel Grube selv, ikke istand til at røre sig.

„Det er en kold Nat," sagde Koboldenes Konge, „meget kold. Hid med et Glas varmt Drikke!" Paa denne Befaling forsvandt hurtig et halvt Dusin tjenstvillige Kobolde, med et bestandigt Smiil paa Ansigtet, hvilke Gabriel Grube af denne Grund holdt for Hoffolk, og kom strax derpaa tilbage med en Pocal flydende Ild, hvilken de rakte Kongen. — „Ha!" sagde Kobolden, hvis Kinder og Hals bleve ganske gjennemsigtige i det han nedslugte Flammerne, „det kan varme! bring os et lignende Bæger for Herr Grube." Forgjæves forsikkrede den stakkels Graver, at han aldrig pleiede om Natten at nyde noget Varmt; thi een af Koboldene holdt fast paa ham, idet en anden hældte ham den flammende Vædske i Halsen, og hele Forsamlingen brølte af Latter, da han hostede og rømmede sig og viskede Taarerne bort, som strømmede fra hans Øine, efterat han havde nedslugt den brændende Drik.

„Og nu," sagde Kongen, idet han med en phantastisk Bevægelse borede Graveren den spidse Ende af sin Sukkerhat i Øiet og derved voldte ham en Helvedssmerte, — „og nu viser denne Jammerens og Mismodets Mand nogle Billeder af vort rige Skatkammer." — Idet Kobolden sagde dette, rullede en tyk Sky, som fordunklede den bageste Deel af Hulen, pludselig tilside, og derved kom, tilsyneladende i en stor Afstand, et lille og simpelt indrettet, men reenligt og net lille Værelse, tilsyne. Om en munter flammende Ild, vare en Hob smaae Børn forsamlede, der hang sig fast ved deres Moders Skjørt, og trængte sig omkring hendes Stol. Fra Tid til anden reiste Moderen sig og trak Vinduesgardinet tilsiden, som om hun saae ud efter Nogen, hun ventede; et frugalt Maaltid var allerede sat paa Bordet og en Lænestol stod tæt ved Ilden. Der hørtes en Banken paa Døren; Moderen lukkede op og Børnene klyngede sig om hende og klappede i Hænderne af Glæde, da Faderen traadte ind. Han var gjennemblødt og træt, og rystede Sneen af sine Klæder, medens Børnene omringede ham, og med en geskjæftig Iver grebe hans Frakke, Hat, Stok og Handsker, og løb ud af Værelset dermed. Da han derpaa satte sig ved Ilden for at spise, krøb Børnene omkring hans Knæer, medens Moderen sad ved hans Side og alt var idel Lykke og Tilfredshed.

Men næsten umærkelig forandredes Scenen til et lille Sovekammer, hvor det smukkeste og yngste Barn laae døende; Roserne vare flygtede fra dets Kinder, og Lyset af dets Øine; og medens Graveren saa hen paa det med en Deeltagelse, som han aldrig før havde kjendt eller følt, døde det. De smaae Brødre og Søskende flokkedes om dets lille Seng, og grebe dets smaae kolde Hænder; men de gyste tilbage, saasnart de havde berørt dem, og saae med Frygtsomhed paa dets Barneansigt; thi saa roligt og fredeligt det laae der, og endskjøndt det smukke Barn syntes at slumre i dyb Sorgløshed, saae de dog, at det var dødt, og vidste, at det var blevet en Engel, der saae ned til dem fra sin straalende Himmel og velsignede dem.

Atter trak en let Sky over Billedet og Synet forandredes. Fader og Moder vare nu gamle og hjælpeløse, og Tallet af dem, der vare om dem, var formindsket til mindre end det Halve; men Tilfredshed og Munterhed thronede paa hvert Ansigt og straalede i hvert Øie, idet de samledes om Arnen og fortalte og hørte paa Historier fra de tidligere, hensvundne Dage. Nu sank Faderen rolig og fredelig i sin Grav, og snart derpaa fulgtes han af alle sine Sorgers og Besværligheders Deeltagerinde til Himlens og Fredens Hjem. De Faa, som overlevede dem, knælede ved deres Grav og vædede det blode Grønsvær, som bedækkede dem, med deres Taarer; derpaa reiste de sig og forlode Graven nedslaaede og vemodige, men ikke med bittre Klager eller fortvivlede Skrig, thi de vidste, at de engang skulde sees igjen; og de blandede sig igjen med den travle Verden, og deres Tilfredshed og Munterhed vendte tilbage. Skyen trak sig over Billedet og bedækkede det for Graverens Blikke.

„Hvad tænker I herom?" spurgte Kobolden, vendende sit brede Ansigt imod Gabriel Grube. — Gabriel brummede noget, om at det var meget smukt og net, og saae noget beskjæmmet ud, da Kobolden kastede sine brændende Øine paa ham. „I, I jammerfulde Mand!" sagde Kobolden i en Tone fuld af den dybeste Foragt; „I!" han lod til at have Lyst, at sige endnu mere, men Forbittrelsen qvalte hans Ord, og han hævede det ene af sine meget boielige Been, svang det over Hovedet, for ret at tage godt Sigte, og gav derpaa Gabriel et godt, dygtigt Slag dermed; hvorpaa alle de andre Kobolde klyngede sig om den ulykkelige Graver og uden Barmhjertighed sloge og puffede ham, efter Hoffolkenes oprindelige, uforanderlige Vane paa Jorden, som ogsaa slaae hvor Kongen slaaer, og klappe, hvor Kongen klapper.

„Viser ham mere endnu!“ sagde Kongen til Koboldene. Ved disse Ord deelte Skyen sig igjen, og et riigt, smukt Landskab udfoldede sig for Øiet. Solen straalede paa den klare blaae Himmel, Vandet funklede under dens Straaler, og Træerne syntes at være grønnere, og Blomsterne lystigere under dens oplivende Indflydelse. Vandet rislede med en liflig Lyd, Træerne susede i den lette Vind, der bevægede Bladene, Fuglene sang paa Qvistene og Lærken jubilerede i det Høie og bød Morgenen sit Velkommen. Det var en lys, balsamisk Sommermorgen; det mindste Blad, det ringeste Græsstraae havde drukket nyt Liv. Myren krøb til sit daglige Arbeide, og Sommerfuglen flagrede og varmede sig i Solens Straaler; Myriader Insecter udspændte deres gjennemsigtige Vinger og svælgede i deres korte men lykkelige Tilværelse. Mennesker vandrede omkring, henrykkede over dette Skuespil og alt straalede Glæde og Munterhed.

„I, I jammerfulde Mand!“ sagde Koboldenes Konge med en endnu foragteligere Tone end før. Og atter svang Kongen sit Been, og atter sank det ned paa Graverens Skuldre; og atter efterabede de tjenstgjørende Kobolde deres Behersker.

Endnu ofte kom og forsvandt Skyen, og mangen Lære indskjærpedes derved Gabriel Grube, som, uagtet Skuldrene brændte ham af de mange Hjemsøgninger af Koboldenes Fødder, dog saae derhen med uformindsket Interesse. Han saae, at Mennesker, der arbeidede haardt, og med Møie og Sved fortjente deres tarvelige Underhold, vare glade og lykkelige, og at den venlige Natur var en aldrig standsende Kilde til Glæde og Nydelse, selv for de meest Uvidende. Han saae, hvorledes Mange, som vare blevne opdragne og pleiede med Omhu og Kjærlighed, kunde med et friskt Mod bære Sorger og overvinde Lidelser, som vilde have nedbøiet mangen Mand af stærkere Natur, fordi de bare et uudtømmeligt Væld af Kjærlighed og Hengivenhed i deres egen Barm. Men især lagde han Mærke til, at Mennesker, der, som han, forhaanede og forbittrede Andres Glæde og Munterhed, ere det foragteligste Ukrud paa denne Jord; og naar han satte alt det Gode i Verden ligeoverfor alt det Slette, kom han til den Overbeviisning, at det dog er en ret anstændig og ordentlig Verden. Saasnart han havde uddraget denne Slutning, syntes Skyen, som havde skjult det sidste Billede, at sænke sig ned over hans Sandser og at dysse ham i Slummer. Koboldene forsvandt, een efter den anden, for hans Øie, og da den sidste var forsvundet, sank han i Søvn.

Dagen var frembrudt, da Gabriel Grube vaagnede og befandt sig liggende saa lang han var paa den flade Gravsteen paa Kirkegaarden, med Kurveflasken tom ved sin Side, og Kjolen, Spaden og Lygten strøet omkring paa Jorden, alt overpudret af Nattefrosten. Stenen, paa hvilken han først havde seet Kobolden sidde, stod snorlige foran ham, og Graven, hvorpaa han Natten iforveien havde arbeidet, ikke langt derfra. Først tvivlede han om Virkeligheden af det oplevede Eventyr; men den stærke Smerte i hans Skuldre, da han forsøgte at reise sig, overtydede ham om, at Koboldenes Puf og Stød ikke havde været noget Idealt. Han blev igjen vildledet ved, at der ingen Fodspor fandtes i Sneen, hvor Koboldene havde sprunget Buk med Gravstenene; men dette forklarede han sig snart derved, at de som Ånder ikke kunde efterlade sig noget synligt Indtryk. Saaledes saae da Gabriel Grube, at komme paa Benene, saa godt som Smerten i hans Ryg vilde tillade ham det, han børstede Riimen af sin Kjole, trak den paa og begav sig paa Tilbageveien til Staden.

Men han var ganske forvandlet, og kunde ikke udholde den Tanke, at vende tilbage til et Sted, hvor man vilde haane hans Anger og ikke fæste Liid til hans Forbedring. Han betænkte sig nogle Øieblikke; og vendte derpaa om igjen, bestemt paa, at begive sig paa Vandring og søge sit Brød andetsteds.

Man fandt hiin Dag Lygten, Spaden og Kurveflasken paa Kirkegaarden. I Begyndelsen bleve mange Formodninger om Graverens Skjæbne bragte paa Bane, men snart kom man til den Vished: at han maatte være blevet stjaalet af Koboldene; og der manglede ikke troværdige Vidner, som havde seet ham suse gjennem Luften paa en kastaniebruun Hest, der var blind paa det ene Øie, med Bagdelen af en Løve og Halen af en Bjørn. Tilsidst blev alt dette pligtskyldigst troet; og den nye Graver pleiede, imod en ringe Godtgjørelse, at vise de Nysgjerrige et stort Stykke af Kirkens Veirhane, som af den nævnte Hest ved dens Flugt igjennem Luften var slaaet af, og af ham for et Par Aarstid siden fundet paa Kirkegaarden.

Desværre bleve disse Fortællinger nogenlunde berøvede deres Troværdighed ved Gabriel Grubes uformodede Tilbagekomst, da denne ti Aar efter kom tilsyne som en forfalden, tilfreds, rheumatisk gammel Mand. Han fortalte sin Historie saavel til den Geistlige som til Øvrighedspersonen, og i Tidens Løb blev den antaget som noget ganske Afgjort, og forplantedes saaledes indtil denne Dag. De der troede paa Veirhanehistorien, og som nu engang havde indtaget en gal Position med deres Tro, lode sig ikke lettelig bringe til at fæste Liid til nogen anden; de satte derfor et saa klogt Ansigt op, som muligt, trak paa Skuldrene, strøg sig over Panden og mumlede noget om, at Gabriel Grube havde tømt al Geneveren og derpaa var sovet ind paa den flade Gravsteen; og de bestræbte sig for, at forklare det, han foregav at have seet i Hulen hos Koboldene, dermed, at de sagde, han havde seet Verden og var blevet klogere. Men denne Mening, som ikke til nogen Tid blev populair, tabte sig snart; og det være nu som det vil, da Gabriel Grube indtil sine Dages Ende blev hjemsøgt af Rheumatisme, saa indeholder hans Historie i det mindste een Moral, om den ikke giver nogen bedre, den nemlig, at naar Nogen er en Suurmule og drikker alene for sig selv om Juleaften, han da kan stole paa, at det ikke vil bekomme ham vel, om saa Aanderne ere nok saa gode og ligesaa ubeviislige, som de, Gabriel Grube saae i Koboldshulen.

Nyheds-Revue.

En Foranstaltning, det maa være det kunstelskende Publikum særdeles behageligt at erfare, og som afhjælper et ofte udtalt Savn, er, at Adgangen til det kgl. Billedgalleri paa Christiansborg Slot fra Dato er tilgængeligt **frit** for Alle og Enhver. Foruden om Søndagen fra 11—3, da hver efter sin Stand anstændig klædt Person kan besøge det, er Galleriet endnu aabent om Tirsdag fra 3—7 og Fredag fra 11—3 for dem, der iforveien have forsynet sig med Adgangskort, hvilke frit kunne afhentes hos D'hrr: Justitsraad **Thomsen** og Prof. **Høyen**. — **Dands og Dandsemusik** kappes i denne Tid om at bidrage til Publikums Underholdning. Ligesom Signora **Romanini** henriver ved sin Ynde og Gratie, navnlig i sine pas de manteau og i de spanske Characteerdandse, i hvilke hun tillige viser en hidtil, hos os, aldeles ukjendt Behandling af Castagnetspillet, saaledes sætter det **steyermarkske** Musikcorps sit Publikum, ved sine livlige og ildfulde Dandsemelodier, i det meest dandselystne Lune. — Den 19de Mai er en ung Violinspiller Hr. **Salomon**, Søn af den herværende Cantor ved den jødiske Synagoge, som med offentligt Stipendium for Tiden opholder sig i Dessau, for at fortsætte sine musikalske Studier under den berømte **Frederik Schneider**, ifølge dennes Opfordring optraadt i en af ham arrangeret Concert, og har ved Udførelsen af „Variationer af David“ erhvervet sig almindeligt Bifald. — Den 5te Juni døde i Dresden den bekjendte Novelleforfatter **Carl August Frederich Witzleben**, i den literære Verden kjendt under Navnet **v. Tromlitz**. Han var født i Aaret 1773 og førte indtil Aaret 1815 et meget bevæget Liv. Allerede i Aaret 1799 udkom hans første Roman „das stille Thal“. Hans Noveller, Romaner og Fortællinger ere samlede udkomne fra den Arnoldske Boghandel og udgjøre over 60 smaa Bind.

☞ For ikke at afbryde den i nærværende Nr. meddeelte Fortælling ville nogle modtagne Bemærkninger fra — W — til „Portefeuillens“ Pf—B. først kunne optages i det næste Nummer.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 23de Juni 1839. Nr. 25.

Indhold: Lord Sandpater. — Til „Portefeuillens" Pf—B. -- Nyheds-Revue

Lord Sandpater.

I et smukt Huus i St. Jamesgaden i London sad Sir Francis Wensley og Signora Carlotta ved Frokostbordet i et ziirligt Cabinet. Det smukke Huus var den af Sir Francis Wensley, en af Modens Fyrster, for Signora Carlotta, første Dandserinde ved King-Theatret, betalte Bopæl. Sir Francis var vendt tilbage efter en fjorten Dages Fraværelse, og deres Samtale var derfor blevet livligere og fortroeligere end nogensinde tilforn, da en Kammerpige sagte aabnede Cabinettets Dør. „Hvad er paa Færde?" raabte Dandserinden med lydende Stemme. — „Intet, Signora," svarede Kammerpigen ydmyg, „jeg vilde blot spørge Deres Naade, om De i denne Morgen ønsker at modtage Lord Sandpater?" Som truffet af Lynild, foer Signora Carlotta sammen ved dette Navn. „Lord Sandpater!" raabte hun, og lod Armene synke, „ja, det er Timen i hvilken han kommer, han vil ikke udeblive. Margarete, jeg er gaaet ud, jeg er syg, jeg er død, alt hvad Du vil; hører Du, har Du forstaaet mig?" — „Fuldkommen, Signora, jeg skal gjøre hvad der staaer i min Magt. Hermed forsvandt Kammerpigen, lukkende Døren omhyggelig i efter sig. „Nu," sagde Carlotta til Sir Francis, som sad taus, med et roligt Smiil, „nu, Du sporger ikke hvad Lord Sandpater vil mig?" — „Hvad bryder jeg mig om alle Storbritaniens Lorder," svarede Francis rolig, „jeg veed Du elsker mig af fri Villie, og jeg er ikke skinsyg." — „Desuagtet er dette et Tilfælde, i hvilket Du burde være det," sagde Dandserinden, saaret af hans Rolighed, „og Din store Sorgløshed, kunde dog maaskee vækkes, naar jeg forsikkrer Dig, at Lord Sandpater ingenlunde er mig ligegyldig." — „Du kjendte ham ikke før min Afreise?" — „Ikke engang af Navn," sukkede Dandserinden, „men jeg har siden lært ham personlig at kjende." — „Hvad har Du for med Lord Sandpater?" spurgte Francis pludselig alvorlig. — „Nu," sagde Dandserinden leende, „nu er Du dog skinsyg, som det tilkommer en ung, galant Mand at være, og nu vil jeg ogsaa give Dig en udførlig Beretning om Gjenstanden for din Skinsyge. Tænk Dig," vedblev hun meget alvorlig, „en Figur sex Gange saa tyk som os Begge, men proportioneret efter sin Størrelse." — „Altsaa en velvoxen Englænder," udbrød Francis smilende, idet han glemte sin Nationalstolthed, „men bliv kun ved, lille Satanas." — „Tænk Dig nu i dette Legeme den hemmeligste og ufatteligste Aand, da han kun yttrer sig sjelden og kort, foi hertil en Alder af omtrent **50** Aar og to Gange saa mange tusinde Pund Sterling i aarlig Rente, og Du har forelobig et Begreb om den mægtige Rival, som siden fjorten Dage tragter efter at fortrænge Dig fra mit Hjerte. Han begyndte Dagen efter Din Afreise, at komme i min Loge istedetfor Dig. Jeg havde nylig ladet mig klæde paa, og var ifærd med at lytte til en fransk Legationssecretairs Beretning, der forklarede mig de nyeste Pariser Moder, da pludselig denne Koloss, som jeg nylig har beskrevet for Dig, ragede frem over mine Skuldre. Jeg blev saa forskrækket, at jeg næsten rystende gjengjeldte hans Hilsen, men da Lord Spencer, der forestillede mig ham, gjorde mig opmærksom paa hans godmodige Physiognomie, saa lykkedes det mig, at sige ham et Par forbintlige Ord med et ligesaa venligt Smiil, som til enhver Anden, og fra dette Øieblik af indtog han Din Plads, heftende sine Øine ubevægelig paa mig. I en halv Time saae jeg ham sidde i denne Stilling, og traf ham endnu deri, hvergang jeg igjen kom ind i Logen; saaledes gik det til den første, anden og tredie Dag, hvergang var Lord Sandpater tilstæde." — „Og altid betragtende Dig med Taushed?" — „Altid, dog sagde han mig en eller to Gange i Timen, at jeg var smuk." — „Men endelig sagde han mere?" — „Den ottende Dag..." — „Tilbød han Dig sin Formue, sit Navn og begjærte Din Haand!" — „Ganske rigtig; hvem har sagt Dig det?" — „Jeg slutter mig til det, thi uden at kjende Lord Sandpater, har jeg dog hørt meget om ham. Det er en af Overhusets, med Spleen befængte, Syvsovere, der regelmæssig vaagne, for at afgive deres Stemme; forresten aandrig, som man fortæller, og født til Beskytter for Kunst og Videnskab. Hans offentlige Taabelighed er, taus at tilbringe sit Liv hos alle sin Tids berømte Folk, at lade sig indføre hos dem, for at see dem, og for at blive seet af dem. Men hans hemmelige Taabelighed er, at ægte en Skuespillerinde, for derved at helbrede sig for Spleen, og Du er idetmindste den tiende, som han har forlangt til Kone. Du seer, at dette i Grunden er en uskyldig Fornøielse, og vi kan uden Skade gjøre os lystig derover."

„Gjøre sig lystig over denne Mand? store Gud!" raabte Dandserinden og slog Hænderne sammen, „ak nei,

Francis, jeg forlanger alvorlig Beskyttelse og Hjælp af Dig." — „Beskyttelse og Hjelp! har han været uhøflig og paatrængende imod Dig?" — „Tvertimod, han har et andet Middel at gjøre mig ulykkelig med, at bringe mig til Fortvivlelse." — „Nu, retfærdige Himmel, hvilket da?" — „Han lader mig fortæres ved en langsom Ild, han myrder mig med Naalestik, idet jeg nødes til daglig at udholde hans forfærdelige trykkende Nærhed." — „Han dræber Dig altsaa ved Kjedsomhed." — „Ja, i Sandhed, Du nævner det rette Ord, dræbende er hans Nærværelse, og Du vilde ikke længere tvivle herom, naar Du, som jeg, daglig maatte have ham to, tre Timer om Dig. Du veed, min Ven, jeg er hverken nervesvagere eller pirreligere end nogen Anden, men det være nu, at jeg er blevet det siden jeg modtager Lord Sandpaters Hyldest, eller at denne Mand har noget Søvnbringende, Magnetisk eller Kataleptisk ved sig, saa forsikrer jeg Dig, at det, saaledes hver Morgen her at have ham foran mig, hver Aften i Logen bagved mig, ubevægelig som en Billedstotte, taus som et Maleri, med Diamantgrebet paa Stokken imellem sine store Hænder, og de søvnige Øine stedse henvendte paa mig, det styrter mig i en saa ubetvingelig Dorskhed og Slappelse, at det tidlig eller sildig maa tiltrække mig Krampe eller Sovesyge. Kort, langtfra at Lord Sandpater af mig vil blive helbredet for Spleen, vil han meget mere smitte mig dermed."

„For Fanden, det bliver alvorligt," sagde Wensley, bestyrtet over den Tone, fuld af indre Overbeviisning, hvormed Carlotta talte. „Du maa lade Lord Sandpater vise bort, endnu idag for stedse lukke Din Dør for ham." — „Det er netop det, jeg har befalet min Kammerpige; men jeg veed ikke, om det vil lade sig gjøre, thi Foretagendet er ikke saa let som Du troer." — „Nu, efter det Billede Du har udkastet af ham, kan han dog ikke krybe gjennem Nøglehullet." — „Ak, der gives endnu mange ligesaa sikkre Veie, hvilke jeg alt ofte forgjæves har modsat mig. Snart lister han sig ind, naar man har aabnet Døren for en Anden, snart gjør han sig Plads som en Kanonkugle, idet han kaster alle Hindringer tilside, snart forvandler han sig til en Guldregn og jeg har da ikke mere nogen Vogter imod denne nye Jupiter; see, der har Du Beviset," raabte hun heftig, da pludselig Portklokken forkyndte Besøg, „ganske sikkert er det ham, Tjenerne have alt glemt deres Ordre, og hvem veed om mine Piger bevogte mig bedre." — „Ved Gud, det er for galt," raabte Sir Francis, idet han sprang op, „tillad at jeg selv —" — „Hvad tænker Du paa," afbrød Dandserinden ham, „at ville behandle en af Storbritaniens Lorder saaledes, nei, vi have endnu, selv hvis Lord Sandpater skulde komme herind, en bedre Udvei. Bliv Du her, mens jeg gaaer ind i Sideværelset. Med Dig vil han neppe blive i nogen lang tête-à-tête, og strax naar han er borte, kommer jeg tilbage."

Ved ethvert andet Besøg kunde Carlottas Regning have været rigtig, i nærværende Tilfælde derimod, løb hun den, hun vilde undgaae, lige imøde. Thi det første hun fik Øie paa i det Værelse, hvorhen hun var flygtet for Lord Sandpater, var Lord Sandpater selv, rolig siddende i en Lænestol. Saasnart man havde meldet ham, at Dandserinden var gaaet ud, svarede han, at han vilde oppebie hendes Tilbagekomst, og Kammerpigen havde ført ham ind i dette Værelse, da hun ikke kunde forudsee, at hendes Herskab netop her vilde komme ham imøde. Af det Skrig, som Overraskelsen aftvang Carlotta, mærkede Francis hvilket Uheld der havde truffet hende, og ønskede i sin let begribelige Vrede samtlige Lorder i de tre forenede Riger Pokker i Vold. Efterat han i en halv Time forgjæves havde ventet paa Enden af denne modbydelige tête-à-tête, fandt han dog Spøgen for grov, og tillige begjærlig efter, ogsaa at see Rivalen Ansigt til Ansigt, tog han endelig en rask Beslutning og traadte uden Omstændigheder ind i Værelset. Som en værdig Original til Carlottas Tegning lod Lord Sandpater sig ikke i mindste Maade forstyrre ved en Tredies Mellemkomst, reiste sig først efter at en god Time var forløben under den ordknappeste Samtale, og Wensley var, da han havde bortfjernet sig, fuldkommen overbeviist om det Grundede i Carlottas Frygt. „Uf," raabte den unge Mand, ganske udmattet, „vær rolig, Carlotta, Du skal vorde fri for denne forstenende Lord, eller jeg vil selv blive forstenet." Men Sir Francis vidste ikke hvad han lovede, han kjendte endnu ikke sin Rivals frygtelige Stivsind. Da denne var sig sine alvorlige Hensigter bevidst, veeg han ingen Haarsbred, og alt hvad man prøvede paa ham, strandede som paa en Klippe. Forgjæves stillede Wensley sig overalt i Veien for ham, forgjæves lod han ham drille saavel i Forsalen som bag Coulisserne paa hundrede Maader, forgjæves haabede han at bringe ham fra det Forsæt at ægte Carlotta derved, at han offentligt truede ham med en Duel; intet formaaede at rove den ædle, uforfærdede Prætendent til Carlottas Haand Modet, eller kun at skaane Carlotta saameget som et Qvarteer for hendes daglige Kjedsomhed. Endelig faldt Sir Francis og hans Venner en Aften i Februar, midt under en fashionabel Rout i Jockeyklubben begeistrede af en amerikansk Bolles duftende Varme, paa det mærkværdige Middel til en Udvei, som vi her meddele, og som de ogsaa strax den næste Morgen satte i Verk.

Da Sir Francis selv var i Besiddelse af Doctorværdighedens Æresdiplom, saa var han kjendt med de bedste Læger i London. Han skrev til de fire mest Utmærkede, hvoriblandt ogsaa Dronningens Livlæge, og indbød dem paa det indstændigste til en høist vigtig og presserende Consultation. De fire Læger indfandt dem punktlig, og Wensley modtog dem med den samme dybe Alvor, som hvilte over deres Ansigter. I Midten af Værelset stod et Bord, forsynet med Alt, hvad der hører til Skrivning, intet manglede uden — den Syge, og Lægerne forlangte dennes Nærværelse. „Den Syge er her ikke," svarede Sir Francis, „og da det er ganske almindelige Spørgsmaal, jeg skal have den Ære at forelægge dem, saa holdt jeg dennes Nærværelse for unødvendig. Jeg beder Dem derfor at besvare mig: 1) er Spleen virkelig en Sygdom, 2) kan den blive dødelig, og 3) er den smitsom?"

De fire Læger toge Plads, begyndte deres Beraadslaaninger og Wensley greb Pennen, for tilbørlig at bringe

Alt paa Papiret. Efter to Timers levende Discussion besvarede de endelig, støttende dem paa utallige Bevægrunde, Spørgsmaalene med ja. Navnlig blev Spørgsmaalet om Muligheden af Smitte, hvilket især syntes at ligge Sir Francis paa Hjertet, saa afgjort besvaret bekræftende, at det ikke mere kunde drages i Tvivl. Efter at Consultationen var opskreven ogforelæst, blev den undertegnet af Lægerne, og Wensley lod dem veltilfreds vende tilbage til deres Hjem, hvor enhver af dem forefandt halvtredsindstyve Pund Sterling paa sit Skriverbord. To Timer efter denne Scene, som Molière, hvis den var forefaldet i hans Tid, vist ikke vilde have ladet ubenyttet, arriverede Lord Sandpater i Carlottas Huus og blev der modtaget af en i fuld Uniform optrædende Øvrighedsperson. Den uforfærdede Lord troede, at det var en Misforstaaelse og vilde som sædvanlig trænge videre frem, da Øvrighedspersonen gjentog sin Paamindelse, i det han tillige holdt ham et stort Papir for Øinene. Den ordknappe Mand greb det, uden at aabne Munden, og gjennemlæste det langtsomt, med en betænkelig Mine. Det var den af de fire Læger ifuldkommen retsgyldig Form affattede Attest, der lød saaledes: Da det er almindelig bekjendt, at Lord Sandpater har Spleen, og han ved Byrden af sine daglige Besøg hos Signora Carlotta, overeensstemmende med vedlagte Consultation, lettelig, ved den hende derved foraarsagede Kjedsommelighed kan smitte hende med denne Sygdom, saa at dette elskværdige Væsens Liv svæver i Fare, saa bliver herved bemeldte Lord Sandpater saavel i King-Theatrets Velynderes Navn, der ønske at see Englands første Dandserinde bevaret, som i Dandserindens Livlæges Navn, hvem især hendes Bevaring maa være magtpaaliggende, opfordret til, at afholde sig fra ethvert fremtidigt Besøg hos ovennævnte Signora Carlotta. Undertegnet: Sir Francis Wensley.

Efterat Lord Sandpater et Øieblik havde fattet sig, skrev han, endnu bestandig taus, med Blyant et Par Linier paa et Blad i sin Tegnebog, rev det derpaa ud, overrakte det til Øvrighedspersonen med den Bøn at besørge det til Sir Francis, og vendte ganske rolig tilbage til sin Bopæl. Lord Sandpaters Billet, mindede Sir Francis med faae Ord om den af ham for otte Dage siden tilbudte Duel, og bestemte et Sted udenfor Staden, hvor han ventede ham med to Secundanter og Vaaben. Sir Francis fulgte strax denne Opfordring og mødte, ledsaget af de første bedste to Venner, der havde mødt ham. Men neppe stod han ligeoverfor sin Modstander, saa affyrede han sin Pistol paa en Busk i Nærheden, og erklærede, at han maatte renoncere paa denne Duel. „Hvad skal det betyde?“ spurgte Lord Sandpater, for første Gang aabnende Munden under det hele Optrin. — „Det betyder, Mylord,“ svarede Wensley, „at jeg ikke kan nænne at myrde Eder. Mine Herrer,“ vedblev han, vendende sig til Secundanterne, „behag at betragte os begge nøie, og sig da selv om man kan kalde det en Duel. Mylord tilbyder mig en Skive, af sex Fods Høide og fire Fods Brede, medens jeg neppe kan tilbyde ham det halve, ikke at regne, at mine Øine ere langt bedre end hans. Jeg foreslaaer min Modstander, at opsætte Duellen saalænge, indtil min physiske Udvikling har faaet nogen mere Lighed med hans, og lover ham, at jeg skal gjøre Alt, for at fremskynde dette Tidspunct saa meget som muligt. Mylord kan ligeledes gjøre sit hertil, naar han sørger for at blive noget magrere. Skulde dette Forslag forresten ikke behage ham, saa staaer det ham fuldkommen frit for at skyde paa mig, saafremt jeg ikke er for usynlig for Hs. Herlighed.“ Med disse Ord kastede Sir Francis sin Pistol fra sig og stillede sig ligeoverfor sin Modstander, som om han ventede hans Skud. Men hans Secundanter loe af fuld Hals og hans Modstanders kunde ikke bare dem, for at gjøre det Samme. Lord Sandpater alene blev alvorlig, og Duellen blev umulig. — Denne Tildragelse forøgede den ædle Lords Spleen, og han forlod den paafølgende Uge London, for at tilbringe hele Marts Maaned i Neapel.

(Fra „das Ausland“, Mai, 1839.)

Til "Portefeuillens" Pf—B.

Min Herre!

De har ved Deres sidste Ronde over den afvigte Theatersaison behaget at see lidt ind til mig, og jeg skylder Dem derfor en lille Contrevisite, haabende ikke at komme til Uleilighed. Efterat De, ved at gjennemgaae Listen over de Nyheder, som denne Saison har bragt os, i en saa paafaldende Grad har været enig med mig i Anskuelsen af disse, saa det næsten stod til at befrygte, at vi tilsidst maatte blive „uenige af bare Enighed“, er denne sørgelige Forudfølelse ogsaa virkelig gaaet i Opfyldelse, idet „pour la bonne bouche“, Operaen „**Sara**“ hos Dem har efterladt en saa bitter Eftersmag, at De formelig har misundt mig og andre Ligesindede den Nydelse, den har skjænket os. De gaaer endogsaa saa vidt, at De erklærer, at man ikke uden „**at blues**“ kan finde noget egentlig Velbehag i denne Musik, og navnlig er det den Ytring, at „siden **Kuhlaus** første Operaer intet dansk musikalsk Verk af nogen af vore yngre Musikere er blevet bragt paa Skuepladsen, der har været saa fuldt af ægte Genie, som det nærværende“, som vilde fremkalde en saadan Blussel hos Dem. Jeg tilstaaer, at Deres Blufærdighed maa være af en egen Beskaffenhed; thi skulde Blodet virkelig stige Dem til Kinderne, hvergang De i Deres musikalske Anskuelser har sagt en Fadaise, saa maatte De sikkert være omkommet af Blussel for længe siden. Jeg skal for at godtgjøre dette blot tillade mig som Exempel, at anføre Deres **første** og Deres **sidste** musikalske Bemærkning, og overlader til hvem der finder det Umagen værd, at opsøge de, der ligge derimellem. I Deres Anmeldelse af „den sorte Domino“, anfører De **Auber** som den, det først er lykkedes at berede den **alvorlige** Musik Indgang i Frankrig, der for hans Tid ingen Dyrkere havde fundet. Jeg skal ikke opholde mig med at vise, at næsten alle de Componister, De i Deres lærde Undersøgelse desangaaende nævner, mere eller mindre have skrevet „alvorlig“ Musik, og jeg behøver vel kun at nævne **Mehuls** „**Joseph**“ for at minde om et „alvorligt“ musikalsk Værk, som vel ikke **Aubers** blindeste Forgudere vove at sammenligne noget af hans Arbeider med. Men hvor bliver da **Cherubini** af? Synger De maaske med Vaudevillen:

Sonst hieß es **Cherubini**
Geht's itzt nicht mit **Rossini**,

Bellini, eller hvilke Herrer paa **ini** det nu maatte være? — Naar jeg nu for at komme til det andet Exempel, der kommer i stærk

Collision med Deres Blufærdighed blot, for at skaane denne saa meget som muligt, anfører, at De i Deres Forbauselse over min Ytring om „Sara" nævner **Bredahl** ved Siden af **Hartmann**, som Exempel paa Grundighed og Modenhed, saa troer jeg, at have gjort det fuldkommen indlysende, hvad der er Grunden til at Saisonnens „pour la bonne bouche" ikke har smagt dem; ligesom disse Træk ville være tilstrækkelige, for at vise Deres Competence til at tale med i musikalske Anliggender. Jeg maa imidlertid med Hensyn til den fra mig citerede Ytring endnu bemærke, at jeg paa ingen Maade regner **Hartmann** blandt vore „yngre Musikere". Jeg tilstaaer, at det ved en flygtig Læsning af den anførte Sætning kunde synes saaledes, men jeg maa dog bede bemærket, at jeg selv har anført **Hartmann** ved Siden af **Weyse**, som den „Saras" Componist i mange, og væsentlige Hensseender maa staa tilbage for, og skjøndt jeg ikke vil fragaae at have brugt et mindre nøiagtigt Udtryk, viser dog hele Sammenhængen at det aldrig har faldet mig ind, at stille **Hartmann** i Skyggen for **Lovenskjold**. Alt hvad De forresten indvender imod dennes Arbeider, vil De finde at jeg selv har antydet ligesaa uforbeholdent, skjøndt vistnok mere skaansomt; og De vil deraf kunne see, at jeg hylder de samme Grundsætninger som De i Deres Anm. af „den sorte Domino" har udtalt, men som De formodentligt nu, da det er saa længe siden, har glemt: „at den lærde Theoretiker, der moisommeligt vilde gjennemaae hans Arbeider, der vilde forfølge enhver Accord, og sønderlemme hver Node, kan finde Meget, der maa saare hans contrapunctiske Samvittighed; men man maa vel betænke, at en **dramatisk** Componist her bør have Lov til at eripere Forum, thi hans Arbeider **ere beregnede paa et Publicum og ikke paa Partiturlæsere.**" Eller mener De maaskee at den Skaansel som man i Bedømmelsen skal anvende imod den uddannede Mester, ikke maa vises den talentfulde Begynder? — Det andet Punkt, hvorom vi, som det lader, ere uenige, er Fru **Heibergs** Udførelse af Saras Parti. Jeg kunde, hvis det var mig om at gjøre at forsvare min Anskuelse heraf, blot forelægge Dem det simple Spørgsmaal, om vi, der i en saa lang Række af Aar (jeg for min Deel har været Comediegjænger i nogle og tyve Aar) aldeles have maattet glemme Skuespillerinden over tildeels **maadelige** Sangerinder, ikke **een** Gang skulde kunde bringes til at glemme Sangerinden over en **fortræffelig** Skuespillerinde!? Thi, De vil dog ligesaalidt nægte, at der til Fremstillingen af et dramatisk Verk udkræves begge Dele forenet, som, hvad De i Deres „Tilbageblik" udtaler, at Operaen baade maa have **dramatisk** og **musikalsk** Interesse? — Men jeg skal aldeles ikke videre indlade mig paa at forsvare denne Anskuelse af Fru **Heibergs** Udførelse af „Sara", en Anskuelse, som jeg ved jeg deler med Mange, men som nødvendigviis ogsaa **maa** have sine Modstandere, men jeg maa kun bede Dem, naar De i Fremtiden vil belægge Deres Ord med Citater, da at anføre hvad der er sagt i Sammenhæng, men ikke, som her, selv at lave Tirader af Ytringer, som, hver paa sit Sted, faae et ganske andet Udseende, end saaledes sammenkastede i Deres Kaleidoskop. Hvad jeg om Fru **Heibergs** „Sara" har sagt, er hverken mere eller mindre end, at den mesterlige Udførelse af Rollen bringer Tilskueren til at glemme, at Fru H. egentlig ingen Sangerinde er. Men jeg har ikke sagt, „at hun ogsaa i **Operaen** har gjort det Umulige muligt, at det ikke er Cadencer eller Firfarerier det kommer an paa men Spillet o. s. v." — Jeg har sagt: „hvo tænker **her** paa Coloraturer og Cadencer og alle disse Firfarerier, hvor Kunstnerindens hele Sjæl ligesom udaander sit rige Væld af de reneste, saligste Følelser, hvor hvert et Træk, hver en Bevægelse, denne hele Rigdom af fuldendt plastisk Skjønhed smelter sammen med Sangens Melodie til **een** hellig Harmoni." — Men hermed er paa ingen Maade sagt, hvad De vil lægge mig i Munden, „at det i Operaen ikke kommer an paa Cadencer o. s. v.", skjøndt dette vist heller aldrig er, eller bør være Hovedsagen. Jeg har kun udtalt, at Fru **Heiberg** i den Grad bemægtiger sig Tilskueren i dette Parti, at han vanskelig kan komme til at **tænke paa** alle disse musikalske Firfarerier, som hos saa mange andre skal bringe ham til at glemme alt hvad der egentlig er det Vigtigste. Og derfor er og bliver min Mening, „at, den der i et saadant scenisk Kunstværk endnu kan nænne at skille Sangerinden fra Skuespillerinden, han forsynder sig med Kunstens Genius — han fortjener aldrig at komme til at fatte eller forstaae hvad den danske Scene eier i Fru **Heiberg**."

— **W** —

Nyheds-Revue.

Det vil sikkert interessere Digtekonstens Venner at erfare, at vor Litteratur snart vil blive beriget med Arbeider af tre af vore fortrinligste Digtere. Allerede i Slutningen af næste Uge udkommer en Novelle af **Henrik Hertz**, paa Boghandler **Reitzel's** Forlag, trykt hos **Bianco Luno**. Foruden denne ville endnu snart forlade Pressen en Roman af **Hauch**: „en polsk Familie", i 3 Dele, og et Bind Digte af **Christian Winther**, begge Verker paa Reitzels Forlag. — Under **Thorvaldsens** Ophold i Soro den 13de Juni, hilstes Kunstneren af Soro Academies Elever med nedenstaaende af **B. S. Ingeman** digtede Sang:

Der klang en livlig Seiersfang
Til Danmarks hundred Der;
Den klang til Dal og grønne Vang
Til Skov og stille Soer.

I Danmark steg en Helt i Land;
Han kom fra Romas Høie;
Ham hilsed fro den danske Mand
Med Stolthedsglands i Øie.

Ham hilsed glad paa Hjemmets Kyst
De favre Dannekvinder;
Ham priser Nordens Aand med Lyst
Som mægtig Seiervinder.

Den Helt ei stred med Sværd og Skjold
Og ei med Staalets Handske;
Men Seier vandt han stærk og bold
Som Kunstens Holger Danske.

Af Livets Træ han greb en Green
Til Kamp mod Dødens Vælde;
Han hugged Sjæle ud af Steen
Og Liv af Marmorfjelde.

Hvor Skjønheds Billedverden staaer,
Sig Liv og Sjæl forynger:
Om Thorvald Danskes hvide Haar
Europa Krandsen slynger.

Hans Seiersang paa Land og Sø
Har Danmarks Sønner sjunget,
Hans Navn sig over Verdens Sø
Med Nordens Aand har svunget.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. H. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 30te Juni 1839. Nr. 26.

Indhold: Pas de manteau — En Galeiſlaves Uſkyldighed. — Nyheds-Revue.

Pas de manteau.

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud,
Op over Haugens Muur mig hæver
Paa den grønne Green til Dig, min Brud!
Frygten qvæler Haabets Fryd
Mens, til Mandolinens Lyd
Hoit jeg i Luften ſvæver.

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud,
Dækker de mandige Former, de ſlanke,
At tækkes Elſkovs mægtige Gud.
Dog, hvor ſtærk jeg for Dig ſtaaer,
Ei at dæmpe jeg formaaer
Hjertets urolige Tanke.

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud,
Mens Blikket jeg til dit Vindue vender,
Og rækker Haanden til Hilſen ud.
Stum er Mandolinens Roſt,
Mens mit elſkovsfulde Bryſt
Dig ſit „god Aften" ſender.

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud,
Men af dens Folder ſig Haanden hæver,
Udſendende Elſkovs vingede Bud.
Paa min Læbe ſkjælved nys
Dette hede, lange Kys,
Som nu til Dig henſvæver.

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud,
Men aabner den atter og, ſeer Du det ikke,
Længſelsfuld breder jeg Armen ud, —
Folder Haanden ſmukt til Bøn
Om min Elſkovs ſøde Løn, —
Smilet fra dine Blikke!

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud, —
Dog, Haanden atter en Udvei finder
Og ſender de ſtumme Tjenere ud;
Seer Du ei ved Stjernens Blink,
Diſſe elſkovsfulde Vink —
Tanken, ſom os forbinder!

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud,
Men ned den mig over Skuldren glider,
Imens jeg knæler for Dig, min Brud!
Elſkte! ei dit Øre luk,
Lad mit Hjertes dybe Suk
Sige Dig, hvad jeg lider.

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud, —
Dog tys, — jeg hisſet et Fodtrin hører, —
Vi alt maae ſkilles, min ſøde Brud!
Korte Lyſt paa lange Savn! —
Mon imorgen i din Favn
Nattens Time mig fører? —

Jeg ſvøber mig i min Skarlagens-Skrud,
Atter jeg maa over Muren mig liſte, —
Englen mig driver fra Paradis ud!
Over Muren, fra din Ven,
Sendes Dig til Affked hen
Endnu et Kys, — det ſidſte!

G. Siesby.

En Galeiſlaves Uſkyldighed.*)

I et af de Landſteder, ſom bedække den ſmilende Garonnes Bredder, levede i September 1828 Herr Gorſaz, en meget velhavende Mand, der havde trukket ſig tilbage fra alle Forretninger, for at ende ſine Dage i Rolighed. Desværre havde han, der alt var langt over de Treds, begaaet den Daarſkab, at ægte en ung attenaarig Pige. Det varme franſke Blod fornægtede ſig ikke, og det varede ikke længe før Lucie — dette var den unge Kones Navn — gav efter for den unge Arthur d'Aubians Bønner, en ung Mand, hvis Gods kun laae en lille halv Miil fra Herr Gorſaz's, og ſom ikke ſpillede nogen ubetydelig Rolle i det nærliggende Bordeaux's faſhionable Cirkler. Luiſe hørte imidlertid ikke til hine letſindige Skabninger, ſom have deres Glæde af at føre en ſkinſyg Gemal bag Lyſet; og ſkjøndt den alderſtegne Herr Gorſaz maatte viſe ſig i et ugunſtigt Lys ved Siden af den unge, kraftfulde Arthur, ſaa hvilede ikke deſtomindre dette Forhold tungt paa hende, og hendes Nervers ſtore Irritabilitet ſteeg derved undertiden til Sonnambulisme. I en ſaadan Tilſtand havde Hr. Gorſaz engang beluret hende, og den hele Forſtaaelſe var ham ikke mere nogen Hemmelighed. Hevnen raſede i hans Barm, men hvad ſkulde han foretage ſig? Udfordre ſin Modſtander? denne vilde rimeligviis afſlaae en Kamp med en ſvagelig Olding. Bevidſtheden af denne Svaghed ligeoverfor ſin ungdommelige Rival drev ham til Raſeri, og Mordtanker opſtege i hans Sjæl.

Paa den ſidſte Tid havde et temmelig fordægtigt Menneſke meldt ſig hos Herr Gorſaz om Arbeide, og uagtet hans Papirer betegnede ham ſom en forhenværende Galeiſlave, havde denne dog taget imod ham. De Efterretninger, ſom han indhentede om ham, oplyſte, at Bonne-

*) Efter Charles de Bernard. Revue de Paris, Mai 1839.

main — dette Navn havde Landstrygeren antaget — havde været dømt for et begaaet Mord, og var et meget farligt Menneske. Hr. Gorsaz troede i ham at see et Værktøi til, at rydde Arthur d'Aubian af Veien; han henvendte sig ogsaa virkelig til ham med en Anmodning, som ikke blev afviist, og da Bonnemain yttrede nogen Betænkelighed, om og hvorledes han efter den fuldbragte Daad vilde erholde den lovede Belønning, aabnede Hr. Gorsaz en hemmelig Skuffe i sit Skriverbord, aabnede nogle deri liggende Ruller, som ikke indeholdt andet end Guld, og skjænkede ham **10** Stykker deraf i Haandpenge, med det Løfte, at han skulde faae halvtredsindstyve Gange saa meget, naar han havde udført Gjerningen. Bonnemain kastede begjærlige Øine hen paa Guldet og bortfjernede sig, dog ikke uden først paa ægte Kjældtringeviis, at have kastet sine forskende Blikke paa Døre og Vinduer.

I den paafølgende Nat fandt et forunderligt Sammentræf Sted paa Hr. Gorsaz Haugemuur: den blev paa en Gang besteget af to Mænd, den ene ude- og den anden indenfra, saa at de pludselig befandt sig Ansigt til Ansigt ligeoverfor hinanden. Det var nærved at Begge, bestyrtede over dette Møde, vare styrtede baglænds ned af Muren, dog fattede de dem, og den udenfra Kommende greb den anden, der havde en Dolk i Haanden, med kraftig Haand i Struben og om Armen.

„Bonnemain, kast din Kniv fra dig", sagde han til ham med dæmpet Stemme, „eller jeg kaster dig ned fra Muren". Bonnemain slap Kniven, som faldt ned i Haugen.

„Hr. d'Aubian!" begyndte Bonnemain, „lad mig komme ned, jeg skal ikke hindre Eder i at komme op."

„Du har stjaalet", sagde Arthur, „man kryber ikke over Muren uden at have ondt i Sinde."

„I har jo gjort det samme", svarede Bonnemain, „er I maaskee en Tyv?"

Arthur betænkte, at, om der ogsaa var begaaet et Tyveri, kunde han dog ikke gribe den Skyldige, uden at compromittere Gjenstanden for sin Kjærlighed, han slap derfor Bonnemain løs, som endnu tilraabte ham: „Giver I mig an, saa fortæller jeg, hvorledes I forrige Nat er kommet ind i Madame Gorsaz's Sovekammer!" Med disse Ord var han ved Hjælp af den af Arthur medbragte Reebstige, kommet ned, og forsvandt. Arthur var et Øieblik i Uvished, om han skulde fortsætte sin Vei, endelig seirede Lidenskaben, og han steg ned i Parken, men han var ikke kommen langt, før han saae Lys fra forskjellige Sider, og i det han vilde vende om bemærkede han at Tilbageveien var ham afskaaren. Det var klart, at Bonnemains Tyveri havde vakt Opsigt, og for at det ikke skulde see ud, som om han skjulte sig, gik Arthur de ham saa velbekjendte Tjenere rask imøde. Med Skræk erfarede han, at Hr. Gorsaz var blevet myrdet, og at man søgte Morderen. Arthurs Nærværelse i Haugen vakte Opmærksomhed, men han forjog enhver Mistanke idet han foregav, at han havde i Forbigaaende seet et Menneske stige over Haugemuren og tage Flugten, og han var derfor, da han befrygtede at der var skeet et Indbrud i Huset, steget over Muren, for saa snart som muligt at gjøre Allarm.

„Har I ikke kunnet gjenkjende Morderen?" spurgte en af Tjenerne.

„Nei," svarede Arthur, der huskede paa Galeislavens Trudsel.

„Ingen anden end Bonnemain kan være Gjerningsmanden," bemærkede Gartneren, „jeg har aldrig troet den Lurendreier!"

Pludselig raabte een af Arbeiderne, der var gaaet langs med Muren: „Jeg har Kniven, der klæber endnu Blod paa den!"

„Morderen kan ikke være langt borte!" raabte Gartneren, „man maa forfølge ham, som en rasende Ulv. Afsted! Afsted! Men De, Hr. d'Aubian, De er jo en Ven af Huset, vil De ikke ile at trøste den stakkels Madame Gorsaz? der er allerede sendt efter Lægen, efter Præsten og efter den kongelige Procurator. Det vilde være herligt, om De antog Dem den stakkels Kone." Mistroisk, som Alle, der ikke have en ganske reen Samvittighed, troede Arthur at see en ironisk Betydning i disse Ord, som den gode Mand ikke engang havde Anelse om. For dog ikke at vække nogen Mistanke, ledsagede han Gartneren der gik tilbage til Huset, og medtog den fundne Kniv, der tilligemed Reebstigen skulde tjene til Beviser i Sagen.

Bonnemain havde i hiin korte Samtale lagt vel Mærke til Localiteterne, havde brudt Vinduet op, overrasket Hr. Gorsaz i Søvne og bibragt ham flere Stik. Ikke saa heldig var han med at aabne Secretairen, thi mens han arbeidede herpaa kastede han en Vase omkuld, og Larmen, dette foraarsagede, nødte ham til at tage Flugten. — Arthur forefandt i Værelset Lægen og den Geistlige, men Lucie sad ubevægelig ved Foden af Sengen og betragtede sin Gemal med stum Forfærdelse; ogsaa Arthur følte ved dette Syn, næsten de samme Samvittighedsnag, som rasede i den utro Hustrues Hjerte, og ikke for Alt i Verden havde han kunnet slaae sit Øie op til hende. Imedens man endnu svævede i Uvished om Herr Gorsaz vilde komme tillive igjen, havde man faaet fat paa Bonnemain, og Synet af ham, havde saaledes opbragt de forsamlede Landmænd, at han, uden den kongelige Procurators pludselige Ankomst, sikkert var blevet mishandlet.

Arthur maatte nu afgive sin Forklaring, men blev ved sit Udsagn, at han ikke havde seet Flygtningens Ansigt, og derfor ikke kunde paastaae at det havde været Bonnemain. Imens dette gik for sig, havde Hr. Gorsaz givet nogle stærkere Livstegn. Madame Gorsaz havde paa den Geistliges indstændige Anmodning bortfjernet sig med denne, og den kongelige Procurator paastod trods Lægens Modsigelser en Confrontation, for saaledes at komme paa det Rene i Hovedpunctet, nemlig Morderens Identitet. Bonnemain blev ført ind, men da Herr Gorsaz, i den Stilling han for Øieblikket befandt sig, ikke kunde see ham rigtig, bad Lægen Arthur, der hidtil havde staaet afsides, at være sig behjælpelig med at løfte den Saarede iværet. Arthur bøiede sig ned over denne, men da Herr Gorsaz fik Øie paa ham, vaagnede med engang et nyt Liv i de Træk, som Døden alt syntes at have fortrukket. Had, Raseri og Hævn, alle de Lidenskaber der alt i nogen Tid

havde sønderrevet hans Hjerte lynede fra hans Øine, og uden Hjelp, med en utroelig Heftighed, reiste Oldingen sig, strakte Armene ud imod Arthur, og raabte: „der staaer Morderen!“ Dette frygtelige Udraab ramte alle Tilstædeværende som et Tordenslag. D'Aubian taug bestyrtet, som om han var skyldig; Lægen følte den Syges Puls og sagde: "ægri somnia!" — men Gorsaz raabte: „Nei! det er ingen sygelig Feberdrøm, jeg kjender alle Tilstædeværende, De er min Læge, Herr Mallet, De er den kongelige Procurator, Herr Carigniez; Præsten har nylig forladt Værelset med min Kone, dette er Folk som arbeide hos mig, og denne her“ — visende paa Arthur — „er det, der vilde myrde mig.“

Hadet, der kogte i hans Indre, gav ham Kraft til at give en detailleret Beretning om det Forefaldne, der i alle Dele var Sandheden tro, kun at han istedetfor Bonnemains Navn nævnede Arthurs. Denne havde medens alt blev ført til Protokols ikke talt et Ord: han var Offeret for en Hevn, som han ikke kunde undgaae uden at give en elsket Qvinde til Priis for offentlig Skjændsel, derfor viste han fuld af Resignation en taus Foragt, og da den kongelige Procurator udtrykte sin Beklagelse og Bestyrtelse over det, der foregik, svarede han blot med rolig Alvor: „Gjør De Deres Pligt.“ Præsten, der i dette Øieblik traadte ind i Værelset, og som ved Lucies Skriftemaal var blevet bekjendt med det Forhold, som fandt Sted imellem hende og Arthur, blev forbauset staaende, og Procuratoren, der ikke vidste hvad han skulde tænke om den hele Sag, henvendte sig endelig med alvorlig Høflighed til Arthur, i det han sagde: „min Herre, har De noget hertil at bemærke?“

„Intet,“ svarede den unge Mand med en Stemme, hvori en forgjæves tilbageholdt Bevægelse var kjendelig; „det anstaaer mig ikke at modsige den Beskyldning, for hvilken jeg er bleven Gjenstanden, eller at oplyse Hr. Gorsaz Feiltagelse. Mit Udsagn er rigtigt. Det er under min Værdighed at forsvare min Uskyldighed, om hvilken her Ingen tvivler.“ Han kastede et udtryksfuldt Blik paa Oldingen, der kun besvarede denne Opfordring med et Smiil, hvori det uudslukkeligste Hads Thriumph udtalte sig.

Procuratoren tilbød nu Arthur sin Vogn under den Betingelse, at han ikke gjorde noget Forsøg til Flugt, og Bonnemain, paa hvem der endnu hvilte tilstrækkelig Mistanke, saa at man ikke torde loslade ham, maatte træde Veien til Staden til Fods imellem to Gend'armer. Denne Afmarsch havde foraarsaget en Bevægelse imellem de udenfor Huset forsamlede Bønder, hvis Støien naaede til Lucies Værelse. Forskrækket nærmede hun sig Vinduet, og saae netop, at Arthur steg ind i den kongelige Procurators Vogn.

„Hvor begiver da Herr d'Aubian sig hen?“ spurgte hun uvilkaarlig Lægen, som i nogen Tid befandt sig hos hende.

„Sandsynligviis i Fængsel,“ svarede Herr Mallet, idet han saae stivt paa hende.

„I Fængsel?“ gjentog Lucie.

„Veed De da ikke at han har villet myrde Deres Mand! Herr Gorsaz har formelig vedgaaet dette.“

Istedetfor at svare, saae den stakkels Kone sig ængstelig omkring, pludselig blegnede hun, lukkede Øinene og faldt om i Armene paa Lægen, der lod til at have ventet denne Crisis, thi uden at vise nogensomhelst Urolighed, bar han hende til Sophaen, og rakte hende al den Hjelp, hun behøvede.

„Pastor,“ sagde han til den gamle Præst, der netop traadte ind i Værelset, „denne Kone har nu to Skriftefædre.“

I flere Uger havde Dr. Mallet to Syge istedetfor een. Medens den fornærmede Gemal, klamrede sig fast til Livet, som han ikke vilde forlade med en halv fuldført Hevn, syntes den unge Kone, hensjunken i mørk Fortvivlelse, mere og mere at gaae Døden imøde; Feberen truede med, efter at den havde udtømt hendes Legemskræfter, at angribe Hjernen, og Lægen beklagede mere end een Gang, at han havde taget sin Tilflugt til en saa haard Prøve. Men endelig seirede Lucies Ungdom; hendes Forstandskræfter havde intet lidt, og en Scene med hendes Gemal, som fandt Sted kort derpaa, gav hende pludselig en usædvanlig, men naturligviis tillige en fremkunstlet Styrke. Herr og Madame Gorsaz havde siden hiin Nat ikke seet hinanden, og Lægen havde søgt at undgaae enhver saadan Sammenkomst. Hr. Gorsaz, som havde modtaget en Indbydelse, tilligemed sin Kone, at optræde som Vidner ved Arthurs Proces, gjorde det første Skridt, og begav sig til Lucies Værelse. Hun sad, eller snarere, laae i en Lænestol ved Kaminen, men blev, da han traadte ind, ganske rolig siddende, og betragtede ham kun med et Udtryk af dyb Afsky. Samtalen var i Begyndelsen kold, fra hans Side næsten ironisk, men da han meldte hende den forestaaende Afreise til Bordeaux og Hensigten dermed, styrtede hun ned for hans Fødder, greb hans Haand, og raabte med fortvivlelsesfuld Røst: „Jeg er skyldig, jeg har brudt min Eed, har bedraget Dem og fortjener ingen Skaansel. Hevn Dem, jeg skal ikke beklage mig, men hevn Dem paa mig alene!“

„Hvor blev saa Retfærdigheden af?“ svarede Herr Gorsaz. „Ved hvilken Forrettighed skulde den meest Skyldige blive ustraffet? Nei! for Dem Taarer, for ham Døden.“

„Døden!“

„Maaske Galeierne; man maa ikke forestille sig det Allerværste!“ bemærkede han haanlig.

„Men han er uskyldig!“

„Uskyldig?“ raabte Herr Gorsaz, i det han reiste sig, og tillige rev hende ud af hendes bedende Stilling. „De mener altsaa, kun den er en Forbryder, der støder Een Dolken i Brystet? — Troer De ikke, at Sjælen ogsaa har Blod, ligesom Legemet? Det er min Sjæls Blod der er blevet udgydt til den sidste Draabe, og det vil jeg hevne. Indseer De da ikke, Lucie, at De var min sidste, min eneste Lykke paa Jorden? Og De vil have, at jeg skal tilgive? Aldrig!“

Hermed stødte han Lucie tilbage, og i samme Øieblik traadte Dr. Mollet ind i Værelset; Samtalen havde

naturligviis en Ende, og Herr Gorsaz yttrede til Lægen, at hans Kone sandsynligviis for sin Helbreds Skyld ikke vilde kunde gjøre Reisen til Bordeaux. Herr Mallet gav et undvigende Svar, og opfordrede Herr Gorsaz til at forlade Værelset og at forunde sin Kone den Rolighed, hun saa saahardt trængte til. Da han havde bortfjernet sig, traadte Lucie hen til Lægen, og sagde kort og bestemt: „Doctor, jeg reiser til Bordeaux."

„Jeg tænkte det nok," sagde Lægen med et vemodigt Smiil; „De har samlet Kræfter nok, til at jeg ikke behøver at frygte for Reisen, men vel for Opholdet."

„For Guds Skyld, ikke et Ord mere," raabte Lucie. „Hav Medlidenhed med mig, staae mig bi, uden at bringe mig til at rødme. Kan jeg stole paa Dem?"

„Som paa en Fader," svarede Mallet rørt, og trykkede Lucies Haand til sine Læber.

Det imod Herr Gorsaz udøvede Mordforsøg havde vakt en ualmindelig Opsigt i hele Gironde-Departementet. Den forunderlige Contrast imellem begge de Anklagede, af hvilke den ene var beslægtet med de bedste Familier i Guyenne, og havde tilbragt et muntert, maaske selv lidt vel frit Ungdomsliv, den anden derimod en nylig af Bagnoet undsluppen Galeislave; endelig Madamme Gorsaz Sygdom, hvis Grund man almindelig søgte i den store Hengivenhed for hendes Mand, alt dette spændte Nysgjerrigheden paa det Høieste. Mange, navnlig Damerne, med deres naturlige Forstand, vilde slet ingen Lid sætte til Arthurs Brøde. „Hr. d'Aubian," sagde de, „skulde støde en gammel Mand Kniven i Brystet, for at bestjæle ham, — fi donc! Saaledes handler en Galeislave men ingen Mand af Stand!" Imidlertid havde Bonnemain ogsaa sine Forsvarere, navnlig iblandt Pøbelen, ligesom ogsaa blandt Philanthroperne af Profession, hine følende Sjæle, for hvilke et fra Galeierne kommende Menneske bliver et høist interessant og agtværdigt Væsen, selv om han iforveien havde viist sig for dem i et nok saa foragteligt Lys.

(Sluttes i næste Nr.)

Nyheds-Revue.

Det mærkeligste Nyt, der i den afvigte Uge har tildraget sig hos os, er den fornyede Brug Trykkefrihedsselskabets Skriftcomitee har gjort af en sig tiltagen Myndighed, hvilken den offentlige Mening forlængst har stemplet, som lidet stemmende med Begrebet om Trykkefrihed og endnu mindre, med dens **rette** Brug. Paa en Tid, da Landets ypperste Mænd ret have gjort det indlysende for Folket, med hvilken en Centnervægt, alt hvad der kun kan kaldes Censur, hviler paa et Folks aandige Udvikling, maa det vistnok forbause at see en Forening af Mænd, der staae i Spidsen for et aandigt Udviklingsselskab, associerede, for at danne et **Censur-Collegium**. Her er naturligviis ikke Stedet til at gaae ind paa, hvorvidt de af Skriftcomiteen paaankede Misbrug, „Kjøbenhavnsposten" skal have gjort sig skyldig i, ere grundede eller ei, eller at optræde som dennes Forsvarer; men Ingen, som mener det ærligt med Trykkefrihed og Journalistiken i Danmark, vil kunne undlade at beklage Anvendelsen af et Princip, der maa være lige skadeligt for Begge. Skal Journalistiken vedblive at være en offentlig, upartisk Discussion om Statens og Statsborgerens helligste Anliggender, da maa enhver **personlig** Indblanding, enhver **Autoritets-Optræden**, enten denne nu vil søge sin Myndighed i udvortes Magt eller i en formeentlig aandig Overlegenhed, holde sig udenfor al Indvirkning paa Samme. Grunde og kun Grunde ere de Vaaben hvormed Kampen om Ret eller Uret, Sandhed eller Logn, Lys eller Mørke, bør udkjæmpes. Den eneste Autoritet, Folkeskribenten kan og bør anerkjende, er **den offentlige Mening**, kun den kan fælde ham for den moralske Domstol og dens Stemme vil ikke blive ham fremmed, thi den er stærk; enhver anden, udenfra indvirkende Magt, vil kun tjene til at qvæle den sidste Rest af Trykkefrihed i Danmark.

* * *

Naar vi i nærværende Blad endnu ikke have omtalt det tydske Skuespillerselskab, som i indeværende Sommer giver Forestillinger paa Vesterbroes Theater, da er dette ikke skeet fordi det nævnte Selskabs Præstationer ikke jo skulde egne sig for en saadan Omtale, men fordi Rummet er for indskrænket, til at vise alt det den tilbørlige Opmærksomhed, som maatte fortjene det. Kan end det ovennævnte Selskab ikke tilfredsstille en strængere Kritiks Fordringer, hverken i en noie Forening af alle dets Kræfter eller i Valget af de Gjenstande det gjøre Publikum bekjendt med, saa viser det derimod en priisværdig Bestræbelse for at benytte de Kræfter de ere i Besiddelse af, og meget af det, vi have havt Leilighed til at gjøre os bekjendt med, fortjener Opmærksomhed. Navnlig er Selskabet i Besiddelse af to Skuespillere, der vilde være istand til at hæve deres Plads paa enhver Skueplads, D'herr **Pallesen** og **Wilke**. Denne Sidste, er alt det kjøbenhavnske Publikum bekjendt fra de tidligere Sommerforestillinger, og den Indsats han har vidst at erhverve sig, gjør han sig Aar for Aar mere værdig, i det han med synlig Kjærlighed til sin Kunst har uddannet sit sandelig ikke ringe scenisk Talent, og hvad der især fortjener Paaskjønnelse, mere og mere vidst at lempe det efter de Fordringer, man her tillands gjør til Skuespilleren. Hr. **Pallesen**, der er dansk af Fødsel og som først for omtrent en halv Snees Aar siden har forladt Danmark, see vi derimod i Aar for første Gang og han har produceret sig paa en Maade, der gjør det ønskeligt, at det ikke maa blive den sidste. Med et for Scenen smukt Udvortes, forbinder han Liv og Lune, der dog aldrig løber afsted med ham, men beherskes af Tænksomhed og understøttes af en sjælden Frihed og Hjemlighed paa Scenen. Det var at ønske, at den kgl. Theaterdirection maatte blive opmærksom paa denne meget begavede Skuespiller, der vilde kunne blive en meget lovende Acquisition for vor Skueplads, og ligesom der fra Sprogets Side intet kan være heimod, saaledes tvivle vi ikke paa, at han selv vilde foretrække en sikker Ansættelse for sit nærværende urolige Kunstnerliv. Iøvrigt besidder Selskabet adskillige ret agtværdige om end ikke fremragende Talenter, men ogsaa, hvad vel ved slige Selskaber er næsten umuligt at undgaae, flere maadelige Subjecter.

☞ Ved en Misforstaaelse var Herr Boghandler Reitzel i forrige Nummer nævnet som Forlægger til de under Pressen værende Digte af Christian Winther, hvilket, da dette ikke er Tilfældet, herved berigtiges.

For dette Blad, hvoraf et Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 7de Juli 1839. Nr. 27.

Indhold: En Galeislaves Uskyldighed, sluttet. — Endnu et Par Ord til „Portefeuillens" Pf—B. — Nyheds-Revue.

En Galeislaves Uskyldighed.

(Sluttet.)

Imedens saaledes den begangne Forbrydelse udgjorde den sædvanlige Gjenstand for Conversationen i og omkring Bordeaux, skred Processen rask fremad, og de enkelte Omstændigheder ved samme vare mere og mere skikkede til at begunstige Galeislaven paa Arthurs Bekostning; Begge bleve ved deres Benægtelse, men Kjendsgjerningerne, som lidt efter lidt kom for Lyset, talte stedse til Fordeel for Bonnemain, og viste sig ugunstigere mod Arthur. Der var Ingen foruden Arthur, der havde seet Galeislaven strax efter Gjerningens Udøvelse; det, at man havde truffet ham paa Veien til Bordeaux forklarede han derved, at han havde frygtet for, hans Kammerater i ham havde gjenkjendt en forhenværende Galeislave, og villet angive ham. For ikke at blive fængslet vilde han have forladt Landet, og havde derfor før Daggryet begivet sig paa Veien. De ti Guldstykker man fandt hos ham, foregav han at have sammensparet. Man havde ikke opdaget nogetsomhelst Spor af Blod paa hans Klæder, og hans Hænder vare rene, uden at det var kjendeligt, at han nylig havde vasket dem. Den listige Morder indsaae nok, at en for Markarbeidere usædvanlig Reenlighed vilde vække Mistanke, og havde derfor for Gjerningens Udøvelse, trukket Handsker paa. Den fundne Kniv havde Ingen tilforn seet i hans Besiddelse, og han var derfor, uden den ham tidligere overgaaede Dom, sandsynligviis af Mangel paa Beviser strax blevet sat i Frihed.

Imod Arthur opdyngedes derimod svære Beviisligheder, som selv uden Hr. Gorsaz's frygtelige Erklæring, talede for at han var skyldig. Det oplystes, at den fra Muren nedhængende Reebstige, for nogle Maaneder siden af ham var kjøbt hos en Reebslager i Nabolauget; følgelig havde Arthurs Indtrædelse i Parken været forberedt og var ikke skeet tilfældig. Det opdagedes senere, at Herr Gorsaz kort iforveien i Bordeaux havde modtaget **20,000** Francs, hvilke han havde omvexlet i Guld, og at Arthur havde været vidende herom. Man erfarede, at Arthur i de sidste Aar havde tabt betydelige Summer i Spil og gjort Gjæld, til hvis Betaling hans Formue ikke vilde være tilstrækkelig; ogsaa havde man ved at gjennemsøge hans Bopæl, kun fundet nogle faae Penge. Af alle disse behændigt grupperede Omstændigheder droge de til saadanne juridiske Gisninger vante Herrer deres Slutninger, som gik ud paa, at Arthur, ruineret ved Spil, og uden Udsigter til Laan, havde taget sin Tilflugt til et Tyveri, hvilket Tilfældet havde forvandlet til et Mord; andre gik endogsaa saa vidt, at de antoge, at saavel Mordet som Tyveriet havde været præmediteret.

Saaledes stod Sagen for den offentlige Menings Domstol, da den endelig bragtes for Assiserne. Undersøgelsernes Gang havde betydelig formindsket Arthurs Forsvarere og kun Damerne troede endnu haardnakket paa hans Uskyldighed.

Uhyre var Tilløbet da denne Sag endelig kom for Skrankerne. Arthur d'Aubian sad, ifølge Princippet om Alles Lighed for Loven, ved Siden af Galeislaven. To Maaneders Fængsel, der muligen kunde ende med Schafottet, havde paatrykket hans Ansigt dybe Spor: bleg og udtæret viste han sig for deres Blikke, der i lykkeligere Dage havde været hans Venner, kun hans Ansigtstræk vidnede endnu om hans Sjæls Fasthed og Adel. Uden at værdige Galeislaven eller det gabende Publikum et Øiekast, vexlede han nogle faae Ord med sin Defensor, paa hvis Venskab og Hengivenhed han kunde stole, satte sig derpaa rolig ned, og ventede taus og tilsyneladende ligegyldig paa Udfaldet.

Bonnemain, der ret vel vidste, hvilken Indflydelse de Anklagedes Physiognomi har hos de Eedsvorne, havde anvendt alle de Toiletkunster, som hans Galgenphysiognomi og hans Stilling tillode. Ved Hjelp af de af Hr. Gorsaz modtagne Penge, var han blevet iført nye Klæder, og saaledes pyntet, nylig barberet, og med et beskedent, nedslaaet Blik sad han paa Bænken, Hænderne lagt over Knæet og i en saa ydmyg Stilling, at mangen en Tilskuer ikke kunde tilbageholde sin Forundring over, at dette skulde være en frigivet Galeislave.

Lodtrækningen blandt de Eedsvorne, Oplæsningen af Anklageacten, Forhøret over de Anklagede og flere Vidner udfyldte Tiden den første Dag og tillode ikke nogen Standsning i Publikums Deeltagelse, men først den næste Dag modtog Skuespillet sit dybe, tragiske Udtryk, da den gamle Gorsaz bleg og svag traadte ind for Retten. I hele to Maaneder havde det blodige Had, hvori denne Oldings hele sidste Kraft var sammentrængt, fundet ny Næring, men istedetfor den voldsomme Opbrusen var der

indtraadt en kold, rolig Fasthed. Han traadte ind i Salen med en Mine, der vilde have gjort den meest fuldendte Skuespiller Ære; hans Øine faldt paa Arthur med et Udtryk af dyb Medlidenhed, som greb alle Tilskuernes Hjerter. Arthur, der i hans Træk ventede at læse et vildt Raseri men ikke en hyklet Medlidenhed, indsaae snart at han uden Redning var tabt, og besvarede kun hans Øiekast med et bittert Smiil. Herr Gorsaz gjentog paa Opfordring sin tidligere Forklaring, yttrede paa det bestemteste, at han i Arthur havde gjenkjendt sin Morder, benægtede ethvert tidligere fjendligt Forhold imellem dem, og da Præsidenten spurgte ham, hvilken Aarsag vel det udøvede Attentet overhovedet kunde være at tilskrive, svarede han med bedrøvet Stemme: „Jeg kan kun antage, at den ulykkelige Lidenskab til Spil, som alt har styrtet saa mange unge Mennesker i Fordærvelse har været Aarsagen dertil; Herr d'Aubian spilte ofte og uheldigt, og mine gjentagne Formaninger have ikke kunnet holde ham tilbage fra den med hver Dag voxende Afgrund. I et fortvivlet Øieblik er maaske Tanken om det Guld faldet ham ind, som han kort iforveien havde seet mig modtage. Hvorfor bad han mig ikke om det, den Ulykkelige? Havde han havt Tillid til mig, saa havde denne sørgelige Begivenhed ikke fundet Sted, vi vare Begge befriede for at staae her, — jeg, fortvivlet over at maatte være hans Anklager, han ...."

Oldingen taug, som om den indre Bevægelse hindrede ham i at tale, og hans Haand som han paa en udtryksfuld Maade havde hævet, for dermed at betegne Arthur, sank afkræftet tilbage. Disse rørende Ord, denne Pantomine, der forraadte en faderlig Smerte, gjorde et dybt Indtryk paa Tilskuerne, ja selv paa Dommernes og de Eedsvornes Bænke. Arthur blev spurgt, om han havde noget at anføre imod dette Udsagn; hans Træk forraadte en voldsom indre Kamp, men for ædel og for stolt, til at ville redde sig paa sin Elskedes Bekostning, svarede han blot: „For at frelse min Ære, ikke for at frelse mit Liv, maa jeg gjentage, at jeg er uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken jeg er anklaget. Det anstaaer mig ikke at værdiges Herr Gorsaz Forklaring et Svar; Afsiig De Deres Dom, jeg underkaster mig samme, den blive som den vil." Denne Protestation syntes ligesaa kold, som utilfredsstillende, og fandt en ugunstig Optagelse.

Herr Gorsaz havde sat sig ned under de utvetydigste Agtelsesbeviser. Underholdningen om det Passerede afbrød for nogle Øieblikke Rettens Forhandlinger; men pludselig forvandledes den forvirrede Mumlen til den dybeste Stilhed, da Præsidenten befalede, at man skulde føre Madame Gorsaz ind. Strax herpaa indtraadte den unge Kone, hvis Kinder glødede af Feberhede, og besteg med faste Skridt Estraden, paa hvilken Vidnerne maa stille sig, for at aflægge deres Vidnesbyrd. Standsende her, gjennemløb hendes flammende Øie den hele Forsamling med en overmenneskelig Tillid; men da det faldt paa d'Aubian, strakte hun Armene ud imod ham, og udbrød med et uudsigeligt Udtryk af Fortvivlelse: „Arthur! her er jeg!"

Dette Skrig, virkede som et elektrisk Slag paa den hele Forsamling, kun to Mænd, Ægtemanden og Elskeren, sprang hurtig op, den ene bævende af Forbittrelse, den anden i den smerteligste Bevægelse.

„Det er et Tegn paa Raseri!" raabte Gorsaz, „man kan ikke reflectere paa en Vanvittigs Vidnesbyrd!"

„Vanvittig!" sagde Lucie, og maalte sin Mand med et stolt Blik. „Forelæg mig Deres Spørgsmaal," vedblev hun, henvendende sig til Præsidenten, „og De vil faae at see, om jeg ikke forstaaer dem, og besvarer dem fornuftigt. Vanvittigt! — snart maaske; men i dette Øieblik har jeg min fulde Forstand, jeg veed hvad jeg gjør, og hvad jeg siger."

Trods Hr. Gorsaz Modsigelser blev Lægen Dr. Mallet, adspurgt, og forklarede, at Madame Gorsaz vel endnu, som alt i nogen Tid, havde en heftig Feber, men at hun desuagtet var i fuldkommen Besiddelse af sine Forstandskræfter. Publikum hørte denne Lægens Forklaring med Fornøielse, og glædede sig i sin grusomme Frivolitet ikke lidet over, at den forventede Scandale ikke vilde blive holdt tilbage. Herr Gorsaz vilde, ude af sig selv af Forbittrelse, stige op paa Estraden, for at rive sin Kone ned derfra, men Gendarmerne spærrede ham Veien, og han sank tilbage paa Bænken, skjulende sit Ansigt i sine Hænder Arthur, paa hvem Lucie havde heftet sit Øie, bad hende med de bønligste Blikke, ikke videre at forraade en Kjærlighed, hvis Tilstaaelse maatte vanære hende.

Imidlertid var der opstaaet en levende Discussion paa Dommernes Bænk: Præsidenten vilde for den offentlige Morals Skyld ikke skride til Forhøret over Madame Gorsaz, som ikke kunde give nogen Oplysning over den egentlige Kjendsgjerning, Generaladvocaten derimod vilde ikke give Slip paa dette Incidentspunct, der, af den allerede svære Anklage, lovede at gjøre den interessanteste Criminalproces, som i de sidste ti Aar havde svævet for Retten i Bordeaux, og han erklærede derfor, at dette Vidnes Udsagn forekom at være uundværligt.

Madame Gorsaz var imidlertid blevet staaende ubevægelig, og holdt sine Øine heftede paa Arthur, som om en Skilsmisse af to Maaneder havde gjort hende umættelig. Tydelig og bestemt besvarede hun de hende forelagte formelle Spørgsmaal, og da hun endelig blev opfordret til, at sige, hvad hun vidste om det attenterede Mord, samlede hun et Øieblik alle sine Kræfter, som truede med at forlade hende, og sagde:

„Jeg er traadt herind som en agtet Kone og skal forlade dette Sted vanæret! I ti Maaneder har Arthur d'Aubian været min Elsker; i ti Maaneder har han ofte besøgt mig i Nattens Stund paa mit Værelse. I samme Øieblik Forbrydelsen skete ventede jeg ham, og hvis man har mødt ham i Parken, var dette kun, fordi der ikke fandtes nogen anden Vei til mig. Arthur er min Elsker, jeg gjentager det; hvo vover endnu at kalde ham en Morder?"

„Jeg!" sagde Gorsaz, i det han sprang rasende op.

„De lyver!" raabte Lucie, hvis Blik truede med at tilintetgjøre Oldingen. „Han lyver," vedblev hun, „jeg har bedraget ham, det veed han, og derfor anklager han Arthur for en Forbrydelse. Jeg har bedet ham om at anklage mig, jeg skulde ikke have forsvaret mig, men han

vilde det ikke; en Qvindes Blod var ham ikke nok, han fordrede Arthurs Død, Arthurs, som jeg elsker, høiere end mit Liv, — ja høiere end min Ære!"

Ved disse Ord vaklede hun, lukkede Øinene, og en dødelig Bleghed overtrak hendes Ansigt istedetfor den forrige feberagtige Rødme. Dr. Mallet, der med den ængsteligste Spænding havde fulgt alle hendes Bevægelser, ilede til og modtog hende i sine Arme; man bragte hende ind i Vidnernes Værelse, hvor hun en Tid lang forblev afmægtig, og derpaa henfaldt i de voldsomste Convulsioner. Denne Scene havde vakt den største Bestyrtelse i Salen og Præsidenten hævede Forsamlingen i en halv Time, da han ikke kunde vente, strax igjen at tilveiebringe Roligheden.

Madame Gorsaz's Forklaringer havde vakt de meest modsatte Anskuelser og Følelser, men den, som de mindst bragte til at vakle, var Generaladvocaten. En født Bordelese, besad han, som mange af hans Landsmænd, store Talegaver, men var en temmelig overfladisk Jurist, og uden i mindste Maade at blive bragt ud af Fatning ved en Begivenhed, der syntes at maatte forandre hele Processens Skikkelse, udfoldede han sin Anklage, saaledes som han i sit Cabinet havde udkastet samme. Som en Myre sammenslæbte han Sandskorn paa Sandskorn, og optaarnede saaledes et Bjerg over den stakkels Arthur, for hvilket selv en Herkules havde maattet bukke under. Madame Gorsaz's Forklaring forekom ham kun endnu at forstørre Forbrydelsen. „I et Anfald af Fortvivlelse," saaledes raabte han pathetisk, „har en ærværdig Olding, en paa det grusomste fornærmet Ægtemand, sagt: denne Kone er vanvittig. Ædle og sørgelige Løgn, som jeg ikke vover at dadle, men dog en Løgn, thi denne Kone er ikke vanvittig, hendes Læge har bevidnet det! Denne Kone er ikke vanvittig, med mindre man vil betegne dette tøilesløse Udbrud af en forbryderisk Lidenskab som Vanvid, en Lidenskab, som i Retfærdighedens Helligdom kjæk og skamløs afkastede Sløret, for at opføre den beklagelsesværdige Scene, af hvilken endnu alle Hjerter synes saa smerteligt bevægede. Madame Gorsaz troede at frelse ham, som hun vover at kalde sin Elsker, idet hun traadte al Skam, al Qvindelighed under Fødderne. Den ulykkelige Kone, som ikke indsaa, at hendes Skjændsel, langtfra at være en Retfærdiggjørelse, kun er et Beviis mere paa det Grundede i Anklagen og maaske det meest slaaende af alle! I Sandhed, hvad beviser denne uhørte Forklaring? At den Anklagede først røvede Herr Gorsaz Æren for siden at røve ham Livet, og at den ene Forbrydelse kun var et Forspil for den anden."

Endnu længe vedblev han i denne Tone, og fandt Arthur overbeviist om, at have villet myrde Herr Gorsaz, ikke blot for at stjæle hans Penge, men ogsaa, for siden efter at ægte den utroe Qvinde, som da vilde have været et ønskeligt Parti for en ruineret Spiller. Forgjæves søgte Arthurs Advocat at nedrive denne Bygning, forgjæves viiste han, at de, af Generalprocuratoren til nedtrykkende Beviser forvandlede Omstændigheder, ved Lucies Tilstaaelse lode sig ganske naturligt forklare, og at Hr. Gorsazs Udsagn kun var en af af Hevnen indgivet Bagvaskelse. Ogsaa i de Eedsvornes Øine, var Ægteskabsbrudet kun en Forbrydelse mere, og efter en lang Raadslagning blev Arthur d'Aubian med en Majoritet af 9 Stemmer imod 7 erklæret skyldig i forsætligt Mordforsøg i Forbindelse med paatænkt Tyveri. Bonnemain, imod hvem den offentlige Anklager havde opgivet Klagen, blev eenstemmig frikjendt.

Arthur havde med Fasthed hørt paa Juryens Kjendelse, men da Præsidenten forelæste Rettens Dom, der fordømte ham til tyve Aar paa Galeierne, lod han sit Hoved synke, og han sad en tidlang i mørk Eftertanke. „Alphons," sagde han endelig til sin Defensor, der sad tæt foran ham, „Du har gjort for mig, hvad der stod i din Magt, og jeg takker Dig, men Øieblikket er kommet, husk hvad Du har lovet mig!"

„Dette er jo ingen Dødsdom!" svarede den unge Advocat, i det han blev dødbleg.

„Dette er tusindfold Død," sagde den Dømte med Eftertryk; „vil Du, at jeg skal gaae paa Galeierne? Husk paa din Eed!"

Han bøiede sig mod sin Ven og de holdt hinanden længe i Haanden. Da Arthur reiste sig op, saae han et indfaldet Ansigt for sig, hvis brændende Øie mødte ham med et Udtryk af vild Triumph. Arthur svarede med en Mands rolige Smiil, der er stærkere end hans Skjæbne. „Herr Gorsaz," sagde han, „betragt mig nøie, og tænk paa mig i Deres Dødsstund." Med disse Ord stødte Arthur sig en Dolk i Brystet, som hans Ven havde rakt ham. Han blev endnu et Øieblik staaende opreist, med de vidt udspilede Øine stivt heftede paa Oldingen, der blev uvilkaarlig rystet af dette Syn; derpaa sank han pludselig ned. Et Udbrud af Forfærdelse lød fra alle Sider. —

„Død!" skreg Dr. Mallet, som var den Første der havde trængt sig frem til ham, „hun vanvittig og han død! Gode Gud, maatte din Retfærdighed være dem naadigere end Menneskenes."

„Ganske død!" sagde Bonnemain, idet han bøiede sig ned over den ved hans Fødder liggende unge Mand, „saaledes at dræbe sig selv, fordi man er dømt paa tyve Aar, — hvilken Dumhed!"

Herr Gorsaz vendte med sin Kone tilbage til sit Landsted, men den myrdede d'Aubians Ansigtstræk og stive Øiekast forfulgte ham overalt; Madame Gorsaz henfaldt snart i et uhelbredeligt Vanvid, og maatte føres til Charenton, hvor hun endnu i forrige Aar befandt sig.

Endnu et Par Ord til „Portefeuillens" Pf—B.

Allerede da „Portefeuillen" af 23de Juni bragte „den Kjobspost" at jeg vilde komme „tidsnok" hos Dem med mit lille Contrabesøg, løb det mig koldt ned over Ryggen, men hvad skildrer min Skræk, da jeg kastede mit Øie i Heftet af 30te s. M. og saae Dem i denne truende, martialske Stilling, hvori De i et halvt Aar

har siddet paa den sadlede Hest og med Landsen parat; saae denne „Heißhunger" der lynede fra deres „fyrgterlige" Dine, — kort, denne hele goliatske Skikkelse, der kunde afgive en nydelig Skizze til „Portefeuillen", og hvortil Claudius forlænge siden har givet Versét, der passende kunde ledsage den:

„Wer ist der Mann? wer wagt's mit mir?
Sey Vater oder Sohn,
Er komme nur der Lumpenhund,
Ich bar 'n nieder auf den Grund!

Skjøndt nu vist Ingen kan undres over at **De** længtes efter ridderlig Øvelse, saa vil dog vel neppe Nogen fortænke mig i, at jeg føler en stærk Aversion for, oftere at komme i Berøring med en Rytter, der røber en saa total Mangel paa Ridderlighed, baade i Sind og Skind. Da jeg imidlertid nu engang har været saa uheldig, at træffe sammen med Dem, saa faaer jeg vel holde Pinen ud. De siger at De vil **alene** holde Dem til **Sagen**, og hvad kunde være mig kjærere? — Men Ulykken er, at hvad **De** kalder, **at holde Dem til Sagen**, er netop hvad alle Andre kalde, at **omgaae Sagen.** Sagen er: at jeg har roest Saras Musik og Fru Heibergs Udførelse, og at De har dadlet mig derfor, (for dog at bruge det mildeste Udtryk). Nu skulde jeg dog mene, at det første Punct, der maa oplyses i denne Sag, er: om **De** har den fornødne Sagkundskab, for at være Dommer heri? Jeg har paa det tydeligste godtgjort, at De, hvad Deres tidligere musikalske Raisonnement viser, aldeles **ingen** Sagkundskab har, — men hos **Dem** hører **Sagkundskab ikke til Sagen**, og da vore Anskuelser følgelig ere saa forskjællige, vilde det være forgjæves, længere at trætte Læseren med **den** Sag. Alt hvad **De** af mine Indlæg deri har kunnet see, er at jeg hverken kan **læse** eller **skrive.** Nu Herregud! Jeg skal ikke forsøge at overtrumfe Dem i slige **ridderlige** Coup de grace, tvertimod vil jeg gjerne indrømme, at De har erhvervet en ganske egen Færdighed i begge Dele, idet De har vist, at De baade kan **læse,** hvad Ingen har skrevet, og at De kan **skrive** hvad Ingen burde læse. Jeg skjænker Dem, som sagt, baade denne som alle deres øvrige ridderlige Exercicer; og naar De derfor til Slutningen finder, at jeg, da jeg har været Comediegænger i nogle og tyve Aar, **„som saadan er temmelig opslidt"** saa kan man vist ikke undres over en saadan Anskuelse hos en Kritikus, der saa tydeligt lægger for Dagen, at han ikke engang endnu har faaet **slidt sine Drengesko.**

— **W** —

Nyheds-Revue.

Den der for Øieblikket ønsker at blive bekjendt med, hvad der bevæger de gode Kjøbenhavneres Sind, han maa — reise til Dyrehaugen. Her hjemme er alt stille og roligt, og naar man ikke kunde spørge den man møder: „Har De været i Skoven? Var der mange Folk ude? Hvordan var Væ'ret?" — og den Anden da kunde svare: „Ja, der var grumme fuldt; men det var ogsaa et udmærket Væ'r, og det støvede slet ikke"; eller a. d. l. saa havde man i Grunden slet Intet, at tale om. I den politiske Verden er alt stille, og naar det ikke traf lidt sammen ved den tyrkiske Grændse, og naar der ikke hos os engang imellem blev lagt et Blad under Beslag, saa tænkte man ikke mere paa nogen **Verdenshistorie.** Kunsten er draget til Dyrehaugen og viser sig endogsaa hist og her for aabne Døre; thi Dyrehaugskunstnerne hylde Offentlighed; den poetiske Begeistring har opslaaet sit Telt i Dyrehaugen, hvor den samler den gabende Mængde om sig og foresynger den Mord- og Røverhistorier, medens Apollos Udsendinge dreie paa Liren; Mysticismens Guddom har der opstillet den hellige Trefod indenfor gode Finlapperbræder, der danne et Tempel for Naturens dybeste Hemmeligheder; kort, saa ganske er Sands for Kunst og alt høiere flyttet fra Staden, at en berømmelig Sanger, en Hr. **Grove,** men som driver Kunsten i **det Fine,** sikkert en værdig Staldbroder til den fortræffelige Chevalier **de Ferrer,** der lover sine Tilhørere hele Concertens Indtægt, naar de kan synge ham en **Scala** efter, ikke kan komme til at vise sin Bravour, fordi — Ingen gider indfundet sig. — Kun Folkebladet, ja man maa næsten forbauses ved at høre det, **Folkebladet** er blevet den Mark, hvorpaa vor Discussions qvægende Frugter ere at finde. Vel ere de lidt bittre, disse Markfrugter, og snerpe Munden sammen, naar man vil tygge dem alt for meget, men de læske dog bedre end slet Intet i denne stærke Sommertørke. — Skjøndt den stærke Varme, denne Sommer har bragt med sig, vistnok var den Plan, at indføre Blouser, som for en Tid siden bevægede Kjøbenhavnerne, meget gunstig, og skjøndt denne Plan vakte en saadan Opsigt, at man endog i tydske Aviser har fortalt om **„den Bekymring den voldte hos Skræddere og Kræmmere"**, saa er den dog ikke kommet til nogen videre Udførelse, men det er endnu bestandig Tilfældet, som hidtil, at hvor en Boren viser sig i denne Dragt, hvad kun høist sjælden skeer, man da staaer stille og betragter ham som et udenlandsk Dyr. — Mens som vi ovenfor have seet, vort stakkels Kjøbenhavn er saa fattigt paa egentlige Kunstfrembringelser, har det lykkelige Hamborg i denne Tid været desto rigere paa det der **klinger,** — og det vel i mere end een Betydning. Foruden den verdensberømte Pianist **Sigismund Thalberg,** der i flere Concerter har henrykket Hamborgerne, og af hvis Roes de hamborgske Blade gjenlyde, er det for Øieblikket Samlingspladsen for flere af Tydsklands største Sangtalenter, hvoriblandt især Dmsll. **Jenny Lützer** omtales som en Sangerinde af første Rang og endogsaa sættes ved Siden af en **Sontag.** — Da vi ere komne til at omtale Sangere saa ville vi endnu tilføie at Sangeren Hr. **Faaborg** nu er blevet ansat som **kongelig Skuespiller.** — Den næstkommende Theatersaison vil blive aabnet med **Scribes** bekjendte Comedie **„Kamraterne"** oversat af **Borgaard,** hvori Hr. og Md. **Nielsen** ville udføre Hovedrollerne. — Hr. Balletmester **Bournonville,** der med sine Elever ifrne. **Fjeldsted** og **Nielsen** samt Hr. **Hoppe,** have høstet saa rigelige Laurbær i Stockholm, er nu indtruffet i Gothenborg, hvor man glæder sig til det „Carnaval" som Göthaborg-Handelstidende udtrykker sig, der forestaaer denne Stad. Derfra agter han sig til Christiania hvor han i Forbindelse med den bekjendte svenske Skuespiller **Almlöff** vil arrangere nogle Forestillinger. Paa det sidstnævnte Sted vedblive vore scenisk Kunstnere **Holst** og **Phister** at vedligeholde den Ynest, som fra deres første Optræden er blevet dem til Deel. — Entrepreneurerne for det tydske Skuespillerselskab have nu truffet en nyt Angagement med Dandserinden Signora **Romanini,** ifølge hvilket hun skal optræde i spanske Characteerdandse paa **Gulvet,** af hvilke man, efter den Prøve heraf hun saae sig istand til at give paa Linien, tør love sig meget. — Skulle lig glæder det os at kunne berette, at Hr. Cand. **Gjødvad** nu befinder sig saa vel, at han tør tænke paa at iværksætte sin forehavende Udenlandsreise, forinden hvilken han dog først agter at besøge sin Hjemstavn i Jylland.

De, som fra det nye Qvartals Begyndelse ville subskribere paa dette Blad, ville behageligst henvende dem til Udgiveren, Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal, eller paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen. Bidrag til Bladet kunne behageligst afleveres hos Redacteuren boende i Laxegaden Nr. 214, 3die Sal.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 14de Juli 1839. Nr. 28.

Indhold: Sommermorgenen af Julius W. G. Lassen. — Riig og Fattig, af Dr. Harrison. — Nyheds-Revue. — Serenade, af G. Siesby.

Sommermorgenen.

(Ved Selsø.)

Morgnens Dronning stolt sig hæver,
Slaaer om Lok en Rosenkrands.
I Solvkaaben Freja bæver,
Blues for Auroras Glands.

Maanens blege Ansigt luer
Mat endnu i Vestens Sal;
Taus den henad Nattens Buer
Vandred' i den dunkle Hal. —

Morgenvinden gjennemlufter
Skovens mosbegro'de Træ;
Lilieconvallen dufter
Under Kjæmpe-Egens Læ.

Sisg'nen slaaer i Bøgetoppe;
Lærken qviddrer i det Blaae.
Vilde Hyben-Rosenknoppe
Trindt om Schweitzerhytten staae. —

Som en Altardug henbølger
Kornet fjernt paa Selsmarks Vang.
Selsøs Sqvulpen Sqvulpen følger;
Skoven lytter til dens Sang.

Og den lille Fiskerbolig
Hæver sig med lave Tag;
Held, den, som med Nød fortrolig,
Slumrer uden Sorg og Nag. —

Høit, ved Nakken hist, der vugger
Sig en Baad paa Bølgens Bryst;
Som en Krands sig Sivet lukker
Om den; — men der er saa tyst.

Thi i Jollen sidde Tvende
Med den spundne Silkesnoer;
Skjulte Krog de let nedsende,
Hvor sølvklædte Fiske boer. —

Kilden mellem Grottens Stene
Trænger sig fra Jordens Barm. —
Men, Aurora! Du er ene;
Hviler ei i Tithons Arm.

Ei Din Rosenkind Du lægger
Glødende meer op til hans;
Og med sagte Kys ham vækker
Hist bag Morgenskyens Glands. —

Ak! de svundne, Edens Dage;
— Evig var Din Kjærlighed; —
Derfor synker Du tilbage,
Bleg paa Rosenleiet ned. —

Julius W. G. Lassen.

Riig og Fattig.

Af Dr. Harrison.

En mærkværdig og gribende Gruppering af de to Extremer i den menneskelige Tilværelse — af Overflødighed og Nødlidenhed — af Glands og Ringhed — førtes mig for Øie i Begyndelsen af Aaret 181—. — Skjæbnens Storm nedriver alle de menneskelige Forholds kunstige Skillevægge! Kun lidet bryder vor Slægts fælleds Fjende sig om han bortriver sit Bytte fra den med Silkegardiner prydede Edderduuns-Seng eller fra et Fængsels elendige Straaleie! Rangens og Rigdommens trykkende Glands, ak! — hvilken Trøst, eller hvilken Lindring formaaer den vel at forskaffe den, til hvem det alvorlige Budskab engang er udgaaet, „at vende det blege Ansigt mod Væggen" og som kaster sit sidste Blik hen over Livet med „alt dets Tant og Flitterstads?" —

Greven af B***s gamle Plageaand, Podagraen, havde i den første Halvdeel af Vinteren 181— holdt slemt Huus med ham, og voldet ham usædvanlig heftige og langvarige Smerter. Da Ondet endelig havde udraset, befandt han sig i en høist ynkelig Tilstand. Hans Mod var nedbrudt, og hans Sindsstemning forbittret og pirret indtil en for hans nærmeste Omgivelse utaalelig Grad. Forhandlingerne over et politisk Spørgsmaal, hvis Udfald greb ind i hans egne Interesser, forledte ham til at bivaane et Møde i Overhuset, endskjøndt han ikke engang befandt sig vel nok til at forlade sit Sovekammer. Man kan let slutte sig til Følgerne, det maatte have, at en saa skrøbelig Patient saa tidlig udsatte sig for de kolde Vinterstorme. Han blev atter fængslet til Sygeleiet, og da han af en eller anden Caprice havde afskediget sin gamle Huuslæge, saa behagede det Hans Herlighed at lade mig kalde i hans Sted.

Greven af B*** var bleven navnkundig for sin umaadelige Rigdom og den meer end østerlandske Pragt, hvori han levede. Den slemme Verden beskyldte ham desuden for den meest grændseløse Egoisme, der, i Forening med hans Vægelsind og hans Tilbøielighed til Fremfusenhed, just ikke gjorde ham til nogen misundelsesværdig Selskabsbroder, selv naar han var rask. Hvorledes maatte en

saadan Mand først tee sig naar han var syg? Jeg blev ængstelig over det, som forestod mig. Det var en kold Decemberaften da jeg aflagde ham mit første Visit. Næsten den hele skumle, affides Gade, hvori han boede, var belagt med Straa, og Folk vare udstillede for at afværge enhver Tummel. Den store Dørhammer var beviklet, ligeledes Klokken, paa det at dens Klang ikke skulde forstyrre den aristokratiske Syge. I samme Øieblik at min Vogn kjørte frem, sprang Portens Fløie op, som ved en Trolddom; thi den aarvaagne Portner havde Befaling til at udforske ethvert et Besøg, under Straf af øieblikkelig Afsked. Gulvet i Forstuen var belagt med tykke Maatter, dobbelte Gulvtæpper laae langs med Trapperne og Trappegangen, og alle Døre vare beslagne med Klædes Lister. Hvorledes torde Sygdom eller Døden fordriste sig til at træde ind, trods Jagttagelsen af slige Forsigtighedsregler?

En Tjener, i et Par lette Klædestøfler, spurgte hvidskende efter mit Navn, og sagde, da jeg havde nævnet ham det, at Grevinden ønskede først at see mig nogle Øieblikke, førend jeg begav mig op til Hans Herlighed. Jeg blev derfor viist ind i et prægtigt Værelse, hvor Hendes Naade sad ved Kaffebordet med sine to vorne Døttre tilligemed en ung Mand i Garde-Uniform. De havde nylig forladt Spisebordet. Grevinden var bleg og saae modfalden ud. „Doctor," sagde hun, efterat nogle faa Ord vare blevne vexlede, „jeg frygter for at min Gemals Behandling vil blive en Taalmodighedsprove for Dem. Vi ere Alle færdige at forgaae af Anstrængelser, i det vi pleie ham, og dog klager han over, at vi negligére ham! Intet finder han Behag i, intet tilfredsstiller ham! — Hvorfor troer De vel, at han har afskediget Dr. G**? Fordi denne vedblev at paastaae, at det var det uforsigtige Parlaments-Besøg, som man maatte tilskrive Hans Herligheds nærværende Sygdomstilfælde."

„Deres Naade veed, at jeg kun formaaer at forsøge, at gjøre min Skyldighed," svarede jeg, da i det Samme en stadselig, velnæret og pudret Tjener traadte ind og med dæmpet Stemme underrettede Hendes Naade om, at Hans Herlighed havde spurgt efter mig. „O, for Guds Skyld, gaa — gaa øieblikkelig," sagde Grevinden bønlig, „ellers ville vi ikke faae Fred i en heel Uge! Jeg følger maaske om nogle Minutter efter Dem! Dog, jeg beder Dem — ikke et Ord om Dr. G**'s Entledigelse!"

Jeg fulgte efter Tjeneren op ad den pragtfulde Trappe, der paa hvert Trin var besat med Vaser og Statuer, belyste af smagfulde Lamper, og blev strax ført ind i Huustyrannens Sovegemak. O, hvilket et kostbart Skjær straalede mig imøde fra alle Gjenstande i dette Værelse! Blommede, damaskes Vindues-Drapperier, blommede, damaskes Sengegardiner, oventil sammenholdte af en forgyldt Ørn, — blommede, damaskes Sengetæpper! deilige Gulvtæpper dæmpede Fodtrinene, og kostbart forzirede Stole og Sophaer indbøde til Hvile. Yderst smagfulde og elegante Lamper udgjøde deres milde Lys fra de sneehvide Marmorpiedestaler i Hjørnerne. Med eet Ord, Pragt og Elegance saavel i Stofferne som i Arrangementet rundt omkring mig, syntes at overbyde hinanden. Aldrig før eller siden den Tid har jeg seet noget Lignende. Aldrig i mit Liv har jeg siddet i en saa blød, luxeriøs Lænestol som den, hvori jeg paa et Vink af Greven maatte sætte mig ved Siden af hans Seng. Alt var beregnet paa, at forføre Eieren til den Tro, at han hørte til en høiere Orden end den stakkels Menneskeslægt.

Dog nu til Lorden. Der laae han, hvilende paa Edderdunn, indhyllet i sneehvidt Linned og pragtfuld Silke. Kun hans lille, blege, rynkede, af Sygdom, Alder og Brantenhed aftærede Ansigt var synligt, idet han saae op paa mig fra det Dyb, Puderne dannede — og hans venstre Haand, i hvilken han holdt et hvidt broderet Lommetørklæde, hvormed han af og til aftørrede sin fugtige Pande.

„Uf!" stønnede han, idet en pludselig, heftig Smerte i den Grad fortrak hans Ansigt, at det ikke mere havde noget menneskeligt Udseende, men snarere lignede Physiognomiet af en qvalt Abekat end den Høivelbaarne Greve af B***'s. „De har — ventet — nede — over — fem Minutter — troer jeg — Doctor? —" begyndte han, idet han gispende brød af næsten efter hvert et Ord, medens Grimacerne i hans Ansigtstræk endnu vedbleve. Jeg bukkede. „Jeg smigrer mig dog med — at det var mig — der sendte Bud efter Dem — Doctor — og ikke min Gemalinde?" vedblev han. Jeg bukkede atter, og stod i Begreb med at give en Forklaring, da han igjen begyndte:

„Ah! jeg begriber! — den hele Historie — om Dr. G**'s Afsked — har De hørt — uf — uf — hvad behager? — Hav dog den Godhed — at meddele mig — hvorledes foredrog — Hendes Naade Historien?"

„Mylord, jeg har ikke hørt Andet, end det simple Factum, at Dr. G** har hørt op med at behandle Deres Herlighed —"

„Ah — hørt op med at behandle! Fortræffelig!" gjentog han med et spydigt Smiil.

„Tillader Deres Herlighed mig at spørge, om De for Øieblikket føler megen Smerte?" — sagde jeg, da jeg høiligen ønskede, at undgaae flere Udbrud af hans Brantenhed. Jeg opdagede snart, at han svævede i den største Fare; thi efter alle Symptomer var Gigten, fra dens gamle Sæde — Extremiteterne —, traadt ind i Livsorganerne — Maven og Indvoldene. Et af de betænkeligste Symptomer, som han skildrede mig, bestod i en Fornemmelse, som om „en Jismasse laae ham rundt omkring Navlen"; ogsaa klagede han over et tiltagende Ildebefindende. Omendskjøndt jeg ikke ønskede at gjøre ham bekjendt med hele Størrelsen af den Fare, hvori han svævede, saa søgte jeg dog at indrette mine Spørgsmaal og Bemærkninger saaledes, at han deraf kunde mærke, at han befandt sig i en betænkelig Tilstand. Imidlertid forstod han mig ikke, eller vilde ikke forstaae mig. Jeg sagde ham, at de Lægemidler, som jeg vilde anbefale —

„Ah, — à propos —" afbrød han mig pludselig, „det maa ikke være det forbandede Tøi, hvormed Dr. G** næsten har forgiftet mig! Bah, — Sir — det havde den afskyeligste Stank — Hvidløg var Ananas derimod — og jeg var nødt til at ligge her, — druknet i Eau de

cologne, — og halv qvalt af Moskus. Han gjorde det forsætlig, for at vise sin Ondskab imod mig." — Jeg ønskede at see de Lægemidler, hvorover han klagede. Kammertjeneren bragte mig den halvtudtømte Flaske. Jeg fandt, at min Forgjænger havde anvendt Asafætida og Moskus — og kunde ikke længer tvivle paa, at min Anskuelse var den samme som hans.

"Jeg frygter for, Mylord," sagde jeg stammende, "at jeg vil være nødt til at vedblive — med de af Doctor G** foreskrevne Medicamenter."

"Fanden ta'e mig, — naar De „vedbliver" — naar De gjør det — saa, — derved bliver det, —" svarede Greven, og tilføiede endnu, med en utydelig Mumlen, nogle tiltrækkende Bemærkninger over mit ringe Bekjendtskab med Pharmakopeen. Jeg tog ingen Notits heraf.

"Vilde Deres Herlighed," sagde jeg efter en Pause, "nære nogen Utilbøielighed imod Brugen af Kampher eller Salmiak?" *)

"Jeg vil have Utilbøielighed for ethvert Lægemiddel — med Undtagelse af et eneste — og dette bestaaer i et eneste lille Stykke af det nedsaltede Vildsvinekjød, som, efter hvad jeg hører, min Neveu i Morges har sendt hjem fra Udlandet."

"Mylord, herom kan der aldeles ikke være Talen. Det er min Pligt, at gjøre Deres Herlighed opmærksom paa, at De befinder Dem i en farlig Tilstand —"

"Jeg gjør Fanden heller!" raabte han med et vantro Smil. „Bah, Bah! det sagde Doctor — ogsaa. Efter hans Ord maatte jeg alt for over otte Dage siden have taget Afsked med det Timelige! Ei — for en Ulykke — hvilket farligt Symptom er da nu forhaanden?" spurgte han pludselig.

„Nu, eet, Mylord — og sandelig det værste — er den iisnende Fornemmelse omkring Navlen, som Deres Herlighed først nylig talte om."

„Pah — det er gaaet over! — En blot nervøs Følelse meente jeg! Jeg er netop i dette Øieblik mere fri for Smerte end nogensinde." Hans Ansigtstræk forandrede sig lidt. „Doctor —, tør jeg faae en lille Mavestyrkelse? Pierre, bring mig noget Liqueur!" tilføiede han med svag Stemme. Kammertjeneren saae paa mig, — jeg nikkede, og han bragte Greven strax et Glas.

„Endnu et — endnu et — endnu et —" stønnede Greven, idet hans Ansigt pludselig bedækkedes med kolde Svedperler. Et sælsomt Udtryk svævede et Øieblik hen over det; hans Øienlaage sank ned; omkring Munden viste sig nogle lette Trækninger.

„Pierre, Pierre! kald paa Grevinden!" sagde jeg hurtigt, idet jeg knappede Grevens Skjorteærme op, thi jeg saae, at han var ved at døe. Dog førend endnu Kammertjeneren kom tilbage, og medens der lode hule Fodtrin paa Trappen, der kom nærmere og nærmere, var Alt forbi! Den stolte Lord af — var gaaet dibhen, hvor Rang og Rigdom ikke mere kunde hjelpe ham til noget — for at staae alene — for Gud!

*) Jeg havde maaskee allerede ovenfor skullet bemærke, at Lorden, med hvem jeg alt tidligere, førend jeg som Læge blev kaldet til ham, havde gjort lidt personlig Bekjendtskab, besad nogle medicinske Kundskaber. Heraf kom det, at jeg talte med ham om de Midler, som jeg tænkte paa at anvende. Tillige paastod han at ville vide dem.

Da jeg silde om Aftenen kom hjem, noget forstemt ved det nylig stedfundne Optrin, fandt jeg min Emilie alene og i Taarer. Paa mit Spørgsmaal, hvorfor hun græd, svarede hun mig, at en Kone, som netop paa denne Dag havde været beskjæftiget hos os med Haandarbeide, havde meddeelt Pigen Johanne en af de meest hjertegribende Fortællinger, en Skildring af den høieste Elendighed, — saaledes som den kun kunde frembringes af Armod og Sygdom forenede. Min kjære Hustrues, hvor det gjaldt en god Handling, altid veltalende Røst bevægede mig let til, endnu engang at tiltræde min Vandring, og endnu den selvsamme Aften at opsøge den af hende skildrede Jammerscene. Dagleierskен var for en halv Time siden gaaet bort, men havde ladet Navnet og Adressen paa den Familie, som hun havde omtalt, blive tilbage. Efterat jeg havde modtaget nogen Underretning herom, brød jeg op. Kulden var bleven saa gjennemtrængende, at jeg maatte vende om igjen for at klæde mig varmere paa, og Emilie benyttede Leiligheden til at give mig alle de Smaapenge, hun havde i sin Pengepung, idet hun sagde: „Du vil nok vide, kjære Mand, hvortil Du skal bruge det!"

I Stilhed velsignende hendes velvillige Hjerte, begyndte jeg paa ny min Barmhjertigheds-Gang. Ikke uden Besværligheder naaede jeg igjennem en Labyrinth af Smaagader og Stræder hentil „Petersplads", hvor Gjenstanden for mit Besøg skulde bo. Jeg begyndte at blive urolig saavel for min personlige Sikkerhed, som for det, jeg bar hos mig, da jeg lagde Mærke til, iblandt hvilke Omgivelser jeg befandt mig.

„Kan I ikke sige mig, hvor en vis O'Hurdle boer?" spurgte jeg Natvægteren, der just gik forbi, raabende hvad Klokken var.

„Jeg kjender to af dette Navn her i Nærheden — hvilken Hurdle skal det være, Sir?" spurgte Nattens raae Vogter.

„Jeg veed det sandelig ikke rigtig — Folkene, som jeg søger, ere meget fattige."

„O, o! jeg antager, at det er de Alle heromkring," svarede han, sættende sin Lygte fra sig, og slaaende sig med Hænderne i Siderne, for at holde sig varm.

„Folkene, jeg søger, ere ogsaa meget syge — jeg er Doctor."

„O, o! det maa være ham, hvis Søn blev transporteret igaar? Hans Navn var Tim O'Hurdle, Sir — omendskjøndt nogle kaldte ham Jimmy — og det var mig, der fik Klør i ham, Sir! det var for et Indbrud her i Nabolauget —"

„Ja, ja — det er vel sagtens de Folk, jeg søger. Hvor er det, de boer?" spurgte jeg hurtig, noget forurolliget over denne sidste, endnu mere afskrækkende Deel af hans Efterretninger.

„Jeg skal vise Dem Veien, Sir," sagde Vægteren, idet han gik foran og lyste mig. Han førte mig hen til det sidste Huus paa Pladsen og gjennem en elendig forfalden Dør op ad to smalle, skidne, skrøbelige Trapper, indtil vi befandt os i Ovisten. Han bankede paa med sin Stok, og raabte: „Heida, hallo, I derinde! der bliver spurgt efter Jer." Derpaa tilføiede han i en sagtere Tone og gribende til Hatten: „Det er en bitterlig kold Nat, Sir — lidt til at varme sig paa — til at drikke Deres Sundhed for, Sir." Jeg gav ham noget, skjød ham til Siden, og stillede mig paa hans Plads ved Døren.

„Jeg takker, Eders Naade. Tag Deres Uhr og Lommer i Agt, Sir," mumlede han i det han gik. Jeg følte ingen ringe Angst, da Lyden af hans Fodtrin mere og mere hendøde. Næsten havde jeg Lyst til at følge efter ham.

„Hvem er det?" spurgte en qvindelig Stemme, gjennem Døren, som kun blev aabnet et Par Fingersbred.

„En Doctor. Er Deres Navn O'Hurdle? Er her Nogen syg? Jeg kommer for at see til Jer. Betty Jones har fortalt mig om Jer."

„De gaaer ganske rigtig, Sir," svarede den samme Stemme sørgmodig. „Behag at komme ind, Sir," og Dørrn blev aabnet saa langt, at jeg kunde komme ind.

Tro mig nu, min Læser, som maaskee, mens Du gjennemløber disse Skizzer, hviler i Overflødighedens Skjød, naar jeg siger Dig, at den Scene, hvis Billed jeg nu skal gjøre Dig bekjendt med, gjør hele min Fremstillingsgave til Skamme, og at det, som maaskee i min Skildring forekommer Dig overdrevet, endnu staaer langt tilbage for den frygtelige Virkelighed. Havde jeg ikke seet det med mine egne Øine, jeg vilde neppe have troet, at der virkelig gaves en saadan Elendighed.

(Sluttes i næste Nr.)

Nyheds-Revue.

Kjøbenhavnernes Conversatationsthema er endnu stedse saagodtsom indskrænket til **Dyrehaven** og — **Folkebladet.** Vi ville hermed ingenlunde have sammenstillet Professorerne **Hesbees** og **Beckers** Taskenspillerkunster og de intet mindre end behændige Kunster, det nu med Et stadigen polemiserende Folkeblad giver til Bedste for at dække Skriftcomiteens Professorer, vi vide ikke om til en ny Attaque paa den ulykkalig-forblindede, tryg-selvtillidsfulde, flyg-tig-overlæggende, magelig-lidenskabelige, ubillig-eensidige, planmæs-sig-bittre, men med Alt det dog baade lægende og giftige Kjøbenhavnspost, eller til et Tilbagetog, som da i Historiens Annaler maaskee kan erhverve sig et ligesaa berømmeligt Navn, som de 10,000 Grækeres. Vi tænke i vort stille Sind, at Skriftcomiteens Majoritets-Raad, naar det seer hen til alle de Protester og al den Opposition, dets Færd har mødt hele Landet over, dog ialtfald vil betænke sig vel, inden det vover paa en ny Dyst, i hvilket Tilfælde det jo ogsaa forud har faaet baade Borgen og Løfte om at det ikke skal komme til at mangle paa „fornoden Modvirkning", hverken i eller udenfor Trykkefrihedsselskabet. — Medens den af os tidligere omtalte talentrige Skuespiller Hr. **Pallesen** paa det nye Vesterbroes-Theater vedbliver at befæste sig i vort Publikums Yndest og navnligen ved sit livlige og humoristiske Spil som Fröhlich i Vaudevillen af samme Navn har vundet et saa ualmindeligt Bifald, at han hver Gang dette Stykke opføres er bleven fremkaldt, har Madame **Romanini** ligeledes paa dette Theater fortsat sine ligesaa smagfulde som forbausende „Præstationer" paa Staaltraadslinien, snart som italiensk Bondepige, accompagnerende sig selv med Tamborinen, og snart som Spanierinde, dandsende Cachucha, i hvilken Dands hun flere Gange har henrevet det tilstedeværende Publikum til en Applaus, der syntes at kunne gjelde for en Anerkjendelse af hendes Prætension paa at være „kongelig spansk Dandserinde." Det sydlig-charakteristiske Præg i hendes classisk-nationale Attituder, hendes gracieuse Svæven hen over Skuepladsen paa den frem og tilbage svingende Linie, forenet med en mageløs Færdighed i Castagnetspillet, der hos hende ikke er noget simpelt Klip-Klap, men bliver til sand Musik, til Toner og Triller, opfordre virkelig til en saadan Anerkjendelse, af hendes spanske Kongeligværdighed, der forresten slet ikke behøver at tillægges nogen politisk Betydning. Madame **Romanini** har iøvrigt besluttet at forlade Kjøbenhavn og vil iaften for sidste Gang optræde her.

Serenade,

til en Melodie af Mendelsohn-Bartholdy's

„Lieder ohne Worte".

1.

Du tause Nat! hvis blanke Stjernerige
Omstraaler mit og **hendes** Hjem!
Et Vidne til de Sukke, som sig snige
Fra Hjertets Vraa til Læben frem.
Hende Du bringe
Sukket paa din Vinge,
At det kan smelte
Hver Tvivl, hun nærer end!
At hendes Tanke
Jler, uden Skranke,
Stjernernes Telte
Forbi, hid til sin Ven!
Orions Belte
Forener os igjen!

2.

Jeg føler det, o Nat! Du mig bønhørte
Hun hører mig, hun er mig nær!
Paa Luftens Strøm Du hende til mig førte,
Hist smiler hun i Stjernens Skjær!
Funklende Stjerne
Hissет i det Fjerne!
Bringer fra hende
Et venligt Smiil Du kun!
Vil hun oplukke
Huldt for mine **Sukke**,
At de kan brænde
Af Lyst paa hendes Mund!
At hun kan kjende
Min Længsels dybe Grund!

G. Siesby.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 21de Juli 1839. Nr. 29.

Indhold: Byron, af Chr. Comet. — Riig og Fattig, sluttet.

Byron.

Høie Digter, Dine Sange
Toned tidlig for min Sjæl,
I den morke, tause, lange,
Taagefulde Vintergvel.
Henrykt og med hellig Gysen
Skued jeg Din Digtergang,
Og i Stormens vilde Fnysen
Hørte jeg Din Harpes Klang.

Høit paa Fjeldets øde Tinde,
I en stolt og vild Natur,
Stemte Du i Nattens Vinde
Forstegang Din Sangerlnur;
Lod den tone over Dybet,
Klar og malmfuld, ædel, stærk,
Endsende ei Hverdagskrybet,
Der ei fattede Dit Værk. —

Men naar Havets dybe Stromme
Slog imod den golde Kyst; —
Sank da hen i tomme Dromme
Du ved Bølgens Draparost? —
Nei, Du fatted Livets Gaade,
Smilte med en salig Lyst,
Naar de sorte Bølgers Fraade
Stænkede Dit Sangerbryst. —

— Bort fra Skotlands dunkle Skove
Ned til Sydens Sommerlund,
Drog Du paa den falske Bove
Modig over Dybets Grund.
Ak, men Sydens blege Stjerne,
Maanens dunkelrode Rand,
Drager Tanken fra Dit fjerne,
Klippestolte Fædreland. —

Kjælen Elskov fanger Skjalden,
Vikler ham i Nettet ind; —
Taus han gaaer i Marmorhallen,
Taaren brænder paa hans Kind.
Og han sukker, medens Duften
Af Cypressens dunkle Blad
Bæver sødt igjennem Luften,
Dobt i Aftensolens Bad. —

Tusind Syner for hans Sandser
Drage hen i broget Chor,
Og han tvivler og han standser,
Nu han først at dromme troer.

Fuglens Sang i Aftenstunden
Lod for ham med ukjendt Røst,
Først da Stjernen var oprunden
Tonen gjenklang i hans Bryst. —

Og han lukker Digterøiet,
Stotter Panden mod sin Haand,
Men skjøndt Hovedet er bøiet,
Luer dog hans Kæmpeaand.
Og da Øielaaget hæver
Atter sig mod Lysets Strøm,
Salig han tilbagebæver,
Levende han seer sin Drøm.

Hist i Nischens Marmorgjemme
Stod i Maanelysets Blod,
Med Sandalens Purpurremme
Om den luftig-lette Fod:
Hun, der skabte Nordens Kulde
Om til sydlig Elskovslyst
I det høie, tankefulde,
Manddomsklare Digterbryst. —

Og hun stod der, skjøn og herlig,
Som en Alf fra Himlens Strand,
Og hun skued om og kjærlig
Paa den alvorsfulde Mand.
Og hun saae med Glæde Smilet
Spille fiint omkring hans Mund; —
Rynker, som paa Panden hviled'
Med sin Haand fordeelte hun. —

Og han følte Haandens Blødhed
Paa sin Pande og sin Kind,
Og han følte Stemmens Sødhed
Trænge dybt i Hjertet ind. —
Mildt nu Elskovs Rosenlænker
Knytte Kjærlighedens Pagt; —
Medens Sydens Nat sig sænker
Over hvad den har fuldbragt. —

— Men da Morgensolen svæved
Gjennem Rudens blanke Glar,
Og med tusind Farver bæved
Mod den marmorne Pillar:
Fandt dens Straaler Tempelhallen
Øde, tom og uden Liv; —
Høit paa Havet gynged Skjalden
Ene med sit lette Skib. —

Sig paa Bølgens hvide Bryster
Vugger Snekkens gyldne Rand,
Hilser Middelhavets Kyster,
Stevnende mod Grækenland.
Der, i Hellas' Blomsterhaver,
I Naturens Helligdom,
Mellem brudte Architraver
See vi Skjalden vanke om.

Men om end de gyldne Minder
Af en Fortids Heltemagt,
Kraftig Digterhjertet binder
Fast til Oldtids svundne Pragt,
Slog dog Breden dybe Rødder
I hans frihedshøie Sjæl,
Da med lænkebundne Fødder
Grækeren han saae som Træl. —

— Taus han sukked. Morke Dromme
Stege af hans Indre frem,
Da han paa de dunkle Stromme
Gled imod det fjerne Hjem.
Og i Londons Taagevrimmel
Lod med høie Toners Klang,
Drømmen under Sydens Himmel:
Mesterværket Don Juan.

Mellem Videnskab og Kunster
Deelte han sin Digtertid,
Vandalismens Nattedunster
Pletted mere ei hans Id.
Thi for Brittersolket sang han
Sydlig stemt om Nordens Kuld',
Og med stærke Toner svang han
Plecteren mod Lyrens Gyld. —

Kraftig og med Alvorsmine
Brød han Digtekunstens Baand,
Og for Lyset kom nu hine
Stolte Værker af hans Aand,
Der, som evigunge Dromme
Lyde vil med dobbelt Vægt,
Naar paa Toners Hav de svømme
Til en sildig Efterslægt. —

— Men det døner fjernt i Syden,
— Hellas knuser sine Baand —
Og til Norden ganger Lyden
Af den græske Frihedsaand.

Philhellener modig' styre
Til det haardtbetrængte Land;
Ogsaa Skjalden med sin Lyre
Gaaer mod heliconske Strand. —

Indtil blaalig Grækerkysten
Frem af Nattens Taage steeg,
Var forstummet Sangerrosten
Til den høie Strængeleeg.
Men da Solens Purpur kanter
Østens blege Horizont,
Skjalden — som tilforn Leander —
Svommed over Hellespont.

Og da Foden atter rørte
Ved den blomsterklædte Jord,
Gjennem Kampens Brag man hørte
Skjaldens høie Jubelchor.
Der, hvor Digtergubbens Tone
Engang lod med hellig Klang,
Bruste under Myrthens Krone
Nu en brittisk Frihedssang.

Thi med Toner Grækerskaren
Førte han i Kampen frem;
Selv han styrted sig i Faren,
Slog for Hellas' gamle Hjem.

Og naar Nattens lune Vinde
Standsed Stridens vilde Strøm,
Dromte han paa Fjeldets Tinde
Maugen skjøn og herlig Drøm. —

Kraftig stræber Digtersjælen
Over Jordens mørke Rum,
Og fortabt i stille Dvælen
Svulmer Læben trodsig, stum.
Fri som Middelhavets Strømme,
Fri som Fjeldets Kongeørn,
Skuer han i stolte Dromme
Hellas og dets tappre Børn. —

— Men i Nattens stille Time,
Just da Midnatsklokken lød,
Stod paa Skyens Sølverstrime
Nornen over Liv og Død.
Og da Morgensolen tvinger
Nattens dunkle Taagebaand,
Hæver hun paa Lysets Vinger
Ham til Himlens Pantheon. —

Men hvad Skjalden tidlig skued
I sin gyldne Digterdrøm,
Snarlig som en Stjerne lued
Frem af Tidens dunkle Strøm.

Ei tør Tyrken mere haane
Græske Sønners Heltemod,
Mosleminens blege Maane
Kysser Korsets hvide Fod.

*** *** ***

Og med veemodblandet Glæde
Minder Hellas Dig, o Skjald!
I den stille Aften qvæde
Alferne Dit Tonefald;
Medens Taarepilens Grene
Og Cypressens dunkle Løv
Mellem mosbegro'de Stene
Spire over Heltens Støv. —

Dog i Hellas ei alene
Mindes man Din Sangerrøst,
Dine Toner sig forgrene
Mod Ødeligheds Kyst. —
Lad Aarhundreder end strømme
Over Verdensrummet hen,
Dine gyldne Digterdromme
Evigt, evigt gaae igjen!

Chr. Comet.

Riig og Fattig.

(Sluttet.)

„Bliv et lille Øieblik, Sir, jeg skal hente Lys," sagde Konen, med en stærk, irlandsk Betoning. Jeg blev staaende udenfor, indtil hun vendte tilbage med en i en Flaske staaende Praas. Jeg havde netop havt Tid til, at kaste et Blik paa denne Kones udtærede Ansigt og hendes smudsige, pjaltede Udseende, og paa det Barn, hun havde ved Brystet, da Lyset udslukkedes af den igjennem en ituslaaet aaben Rude indtrængende Trækvind, saa at vi atter befandt os i et dybt Mørke, og det ikke var mig muligt at skjelne andet end nogle svage Gløder, der glimtede i Asken paa Skorstenen. „Vil De ikke staae stille et lille Øieblik, Sir, ellers træder De paa Børnene," sagde Konen, medens hun forsøgte paa, igjen at tænde Lyset ved Asken. Men hendes Umage var spildt; thi Lyset lod kun til at være en lille Stump paa en Tommes Længde; det smeltede ved Heden, og Vægen faldt ud.

„Hvad skal vi nu gjøre?" raabte Konen, „det var den sidste Stump Lys, vi havde i Huset, og jeg har ingen Hvid til at kjøbe mig noget andet for."

„Kom herhid — lad Hun kun et andet hente," sagde jeg, rækkende en Shilling hen til hende, endskjøndt jeg var nødt til, at føle mig for efter hendes Haand.

„O, tak, naadige Herre," sagde hun, „vi skal nu strax faae et andet. Op, Sarah, Sarah! — op, Du Murmeldyr!"

„Nu, hvad vil I mig da?" lod en Stemme imellem det raslende Straa, fra et andet Hjørne af Værelset.

„Du maa staae op, og gaae hen at kjøbe et Lys. Her er en Shilling —"

„Skulde jeg ikke hellere kjøbe et Brød, Mutter?" mumlede den samme Stemme.

„Maaskee vilde Doctoren ikke have noget derimod," stammede Moderen, „om vi ogsaa hentede os et Brød."

„Nei, nei! Gaa i Guds Navn, og hent, hvad I vil!" sagde jeg, rørt af Konens Stemme og Væsen.

„Nu, Sarah! Staae op — Du kan ogsaa kjøbe Brød —"

„Brød, Brød! Brød! — Hvor er Shillingen?" lod nu den samme Stemme, med en livlig og begjærlig Røst. Den glødende Aske satte mig netop istand til at see en mørk Skikkelse reise sig fra Natteleiet, der, idet den krøb frem i den Retning hvor Moderen stod, snublede over mig, og nær havde kastet mig omkuld. Det var en voxen Pige, som, efterat hun havde modtaget Shillingen og lovet, at bringe Lyset tændt tilbage, strax slog Døren i efter sig, og med en stor Fart løb ned ad Trappen.

„Det gjør mig ondt, Sir, at vi ikke har noget ordentligt Sæde til Dem," sagde Konen, idet hun nærmede sig til mig; „dog, naar jeg maa være saa dristig, at række Dem min Haand, saa skal jeg føre Dem til det eneste Sæde, som vi endnu have — det er en Kasse henne ved Ildstedet — og der bliver De nok saalænge, til Pigen kommer med Lyset."

„Ligemeget hvor, min gode Kone," sagde jeg; „men jeg haaber, at hendes Datter kommer snart igjen, thi længe kan jeg ikke opholde mig." Jeg rakte derpaa min Haand ud efter hende, hun førte mig til en Trækiste, paa hvilken jeg satte mig ned, og hun satte sig paa Gulvet

ved min Side. Jeg var i Begreb med at gjøre hende nogle Spørgsmaal, da et lille Barns Klynken afbrød mig.

„Stille! stille! — Du lille Djævelunge — stille! Du vækker jo Din stakkels Fader! — stille! — vil Du strax sove!“ sagde Konen sagte, men stræng.

„Ak — ak — Mama! — det er jo saa koldt! — jeg kan ikke sove,“ svarede et Barns bævende Stemme, og da jeg kastede mit Øie hen hvor Lyden kom fra, forekom det mig, som om jeg saae en stakkels, rystende halvnøgen Skabning, der vred sig ved Vinduet.

„Lig stille, Du lille Ulykkesfugl — Du skal strax faae noget at tygge paa. — Ingen af os, Herr Doctor, har i Dag smagt en Bid!“ Barnet til hvem hun havde talt, hørte strax op at klynke, men jeg hørte hvor det klapprede med de smaae Tænder, og en Lyd, som om det gned sine Hænder og slog dem i hinanden. Og det havde Grund hertil, det ulykkelige Væsen, thi jeg forsikkrer, at det næsten var ligesaa koldt i dette Kammer som i den frie Luft. Sneefoget blæste ind ad de ituslagne Vinduesruder.

„Hvor mange ere I her, min gode Kone?“ spurgte jeg.

„Ak — der er den enfoldige Sarah, som er gaaet efter Lys, og Robert, som er ude at tigge, og Tim, hvem de gamle Djævle i Newgate igaar have sendt bort til Botany Bay,“ vedblev hun, idet hun brast i Graad, „ak, og maa det ikke blive min og hans stakkels Faders Død — og Drengen fortjente ikke en saadan Straf — men stille, stille!“ vedblev hun sagtere, „hans Fader kan let vækkes —“

„Jeg hører, hendes Mand er syg?“ sagde jeg.

„Ja, Sir, saa syg, som hans Brystsygdom kan gjøre ham — Herren see naadig til ham! — Men han sover Gud skee Lov alt over en Time, den stakkels Mand! endskjøndt den lille Gavstrik, han holder i sine Arme, har gjort Stoi nok — den lille Djævelunge, — det er den mindste — naar jeg undtager ham, jeg har ved Brystet — og det er endnu ikke fjorten Dage siden, at han her første Gang fik sin Moder at see!“ vedblev hun hulkende, idet hun kyssede den Lilles Haand. „O, at den lille Stakkel dog aldrig var født!“

Jeg hørte Fodtrin, der langsomt nærmede sig. Snart derpaa skimtedes Lys igjennem Ridserne og Sprækkerne paa Døren. Det var Sarah, der kom ind, holdende Haanden for det brændende Lys og et Brød under Armen. Hun bragte kun en elendig Praas, som hun i største Hast stak ned i Halsen paa en Flaske, som hun satte paa en Kant af Kaminen. Og — hvilken Scene viste sig nu for mig!

Værelset var et Tagkammer, hvis skraat nedløbende Loft næsten gjorde det umuligt, i nogensomhelst Retning at reise sig iveiret. I Noget, som skulde ligne et Vindue, var der ikke en ubeskadiget Rude, og kun nogle af disse Aabninger vare tilstoppede eller tilklistrede med Straae, Klude og tilsmudsket Papir. Ikke et eneste Stykke Bohave var synligt, hverken Seng, Stol eller Bord. Den sidste Rest var tagen bort for Huusleie-Restance — atten Pence om Ugen — af den skjændige Harpy, deres Værtinde, som boede neden under. Gulvet var sparsomt belagt med muggent tilsølet Straa, som endog Svinene vilde have vraget; og dog var dette det eneste Leie for den til Elendighed fordømte Familie! For Praasens matte Skin forsvandt de faa Gløder, der glimtede i Asken ganske, saa at der ikke engang tilsyneladende var Ild tilstede! Og Alt dette i et mod Nord liggende Tagkammer, og i en af de koldeste Nætter, jeg nogensinde har oplevet! Mit Hjerte var nærved at sprænges, da jeg betragtede denne rædsomme Elendighed, og et Øieblik sammenlignede den med min forrige Patients aristokratiske Glands og overvættes Overflødighed. Lazarus og den Rige!

Konen, som jeg havde underholdt mig med, lignede et Bundt smudsige Pjalter; et ureenligt, sammenkrympet udhungret Væsen med et halvnøgent Barn ved Brystet. Hendes sammenfiltrede Haar hang løst ned over Ryggen og Skuldrene. Hendes Datter Sarah var i samme Tilstand, et suurmulende, stygt Pigebarn paa omtrent atten Aar. Det lod til, at hun skammede sig for at blive seet, og hun lod Hovedet synke, som om hun havde forseet sig i noget. Hun havde igjen indtaget sin forrige Plads paa lidt Straa i den yderste Krog af Værelset, og tæt ved Siden af hende havde en anden lille Skabning lagt sig hen. Begge slugte begjærligt store Stykker af det kjøbte Brød. Den ulykkelige Familiefader sad paa Gulvet, paa den anden Side af Kaminen, med Ryggen lænet op til Væggen, og lod til, skjøndt hensjunken i en dyb Søvn, at indeslutte et paa hans Skjød hvilende Barn i sine Arme. Ak, hvilket elendigt Menneske! Han havde en styg, sammentrykket Hue af bruunt Papir paa Hovedet, og over ham laae der kastet en pjaltet Trøie, som vist ingen Betler havde taget op paa en Vei.

Det Væsenligste af det, Konen meddeelte mig, bestod deri, at hendes Mand, Murer af Profession, allerede længe ved sin Asthma havde været sat ud af Stand til at arbeide; og at, paa en ussel Understøttelse nær af Sognets Fattigkasse, Konens Fortjeneste som Vaskerkone udgjorde deres hele Erhvervskilde, men som nu ved hendes Nedkomst var bleven standset; Sarah og hendes lille Broder Robert, bleve sendt ud at tigge. Den ældste Søn, en Dreng paa ferten Aar, var, formedelst et Tyveri, hvori dog hans Moder forsikkrede, at han var fuldkommen uskyldig, bleven transporteret paa syv Aar. Denne sidste Omstændighed havde næsten knuust hans Forældres Hjerter, der nær havde sultet sig ihjel med deres Børn, for at sammenskrabe Salairet til en Defensor for deres Søn! Den syge Mand var en Tidlang bleven behandlet fra et Hospital; „og denne lille Stakkel,“ sagde Konen, i det hun græd bitterlig og sluttede Barnet tættere i sine Arme, „har faaet Mæslingerne, og jeg er bange for at min Robert ogsaa faaer dem. Ak! Gud forbarme sig over os arme Syndere, som vi ere! O, hvad skal vi tage os til — hvad skal vi tage os til?“ Hun var nærved at qvæles, idet hun, af Frygt for at vække sin Mand, anstrængte sig for at dæmpe sin Hulken.

„Og hvordan gaaer det med Barnet, som hendes Mand har i Armene?“ spurgte jeg, idet jeg pegede hen paa det, medens det begjærlig gnavede paa et Stykke Brød, og i det samme blev ved at stryge sin Faders

Kinder og raabte: „Da — a — a! — Pa — pa! Pa — pa!“

„Ak! hvad feiler vel den stakkels Orm andet, end at det er halvt sultet ihjel og nøgent — og er det ikke nok — o! jeg vilde ønske vi vare vel døde Allesammen — saa Mange som vi ere!“ stønnede hulkende den ulykkelige Kone. I det samme Øieblik hørtes fra Trappen en Drengs Klageskrig, og Lyden af et Par nøgne Fødder, der nærmede sig.

„O, Gud!“ raabte Konen, med ængstelig Mine, „hvad feiler den stakkels Robert? Han græder jo!“ Hun styrtede hen til Døren og lukkede en pjaltet, zittrende Dreng ind paa omtrent ti Aar. Han havde hverken Sko, eller Strømper, eller Hue; omkring ham hang Laser, som han maatte holde samlede med den høire Haand, mens han skjulte sin Kind med den venstre. Den ulykkelige Pog lagde, efter et Øieblik at have studset over at see en fremmed Herre, nogle faa Kobberskillinger i sin Moders Skjød, og fortalte hende med smertelige Gebærder, at en Herre, efter hvem han var fulgt et Par Skridt paa Gaden, bedende om lidt, pludselig havde vendt sig om, og givet ham et dygtigt Slag med et Spanskrør over Ansigtet og Skulderen.

„Lad mig see dit Ansigt, Du stakkels lille Fyr,“ sagde jeg, idet jeg trak ham hen til mig. Da jeg havde skudt hans Haand tilside, saae jeg en lang Stribe, der løb langs med hans venstre Kind. Jeg vilde ønske, at jeg kunde glemme det smertelige Blik, hvormed Moderen slyngede sin Arm om hans Nakke, trykkede ham op til sit Bryst og med svag Stemme raabte: „Robert! ak min lille Robert!“ Efter et Øieblik's Forløb slap hun Drengen løs, og viste hen til den Krog, hvor hans Søster endnu bestandig sad og spiste. Saasnart han fik Øie herpaa, sprang han derhen, rev et stort Stykke af Brødet til sig, og faldt hen over det med en Graadighed, som en ung Ulv.

„Børnene ville være færdige med Brødet, min gode Kone, førend Hun endnu har smagt det,“ sagde jeg.

„Ak, de stakkels Unger! Lad dem det — lad dem det!“ svarede hun, idet hun aftørrede en Taare. „Jeg kan længere undvære det, end de — de smaae Kryb!“

„Nu, min stakkels Kone,“ vedblev jeg, „jeg har ikke megen Tid tillovers, da det er silde. Jeg kom herhen, for at see, hvad jeg som Doctor kunde gjøre for Eder. Hvor Mange er der syge iblandt Jer?“

„Ak, vi ere Alle elendige! Ja, naadige Herre! Her er et Sygehuus uden Medicin og uden Næringsmidler!“

„Vi maae see til, hvad der kan gjøres for Eder. Hvorledes staaer det sig her med Hendes Mand?“ — Han sov endnu, trods Barnets Kilden og Klappen, som netop, overgiven og smaasnakkende (saadan som Børn pleie at gebærde sig, naar de har En for sig, der taaler deres Legen) var beskjæftiget med, at stikke den ene Ende af Brødskorpen ind i Faderens Mund.

„Ak, den lille Skjelm!“ sagde Moderen utaalmodig, da hun bemærkede hvad Barnet havde for, „han vækker endnu sin Fader — tys! tys! —“

„Lad mig betragte ham nærmere,“ sagde jeg, „jeg maa vække ham, for at gjøre ham nogle Spørgsmaal.“

Jeg traadte hen til ham. Hovedet hang dosigt ned paa Brystet. Konen tog Lyset fra Kaminen, og holdt det tæt hen over Mandens Hoved, mens jeg lagde mig ned paa det ene Knæ foran ham, for at udspørge ham.

„Phelim! — lille Ven! — vaagn op! det er Doctoren, der vil see til Dig!“ sagde hun, stødende til ham med Knæet; men han rørte sig ikke. Barnet vedblev at lege og befole ham i Ansigtet, uden at bryde sig om os. En Ahnelse om den skrækkelige Virkelighed gjennemfoer min Sjæl. —

„Giv hun mig Lyset et Øieblik, gode Kone,“ sagde jeg noget overrasket.

Manden var **død**!

Det maatte alt være en Timestid siden han døde, thi hans Ansigt og hans Hænder vare ganske kolde. Stillingen, hvori han sad, og den svage Belysning havde forhindret Opdagelsen af hans Tilstand. Forfærdeligt var Synet af Ansigtets gruelige Bleghed, de stive Øiestene, det glasagtige, stirrende Blik, de nedsjunkne Kinder! — Var dette ikke en Gjenstand for en Maler? — Det levende Barn i sin døde Faders Arme, i sin Uvidenhed legende med Liget!

Det vilde være et forgjæves og tillige et urimeligt Forsøg at beskrive hvad der videre foregik. Neppe er det muligt at gjøre sig en Forestilling derom! Med eet Ord, Husets Beboere bleve kaldede til, og gjorde alt muligt, for at trøste den ulykkelige Enke og berolige Børnene. De klædte Liget ret anstændigt til Begravelsen. Jeg lod de Penge, jeg havde hos mig, blive tilbage, for at de kunde gjøre Indkjøb af det Allernødvendigste. Senere lykkedes det mig at faae to af Børnene anbragte i en Fattigskole, og ved min Kones Mellemhandling erholdt Enken den virksomste Bistand af en fordringsløs, men uforlignelig Forening, nemlig: „Selskabet de Fremmedes Venner“. Flere end eengang har jeg truffet hine Barmhjertighedens Engle — hine „ægte Samaritanere“ — Selskabets saakaldte „Visitatorer“ — i Udøvelsen af deres ædle Kald, og ønsket „at deres Tal maatte vorde forøget og deres Midler uudtømmelige!“ —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 28de Juli 1839. Nr. 30.

Indhold: To Folkesagn. — Nyheds-Revue.

To Folkesagn.

1.

Magdalenekapellet i Erfurt.

I gamle Dage levede i Erfurt en Linnedvæver, som vel mangen god Gang maatte arbeide en Timestid efter Fyraften, for at slaae sig ærlig igjennem med Kone og Barn, og som desuagtet blev holdt for den rigeste Mand i den hele Stad. Thi hans Datter, den blonde Magdalene, var en Pige, som der ingensteds var at finde Magen til, riig paa Skjønhed og Dyd, uden at hun selv vidste det. Opdragen i Flittighed og Fromhed, gik hun sine gode Forældre troligen tilhaande, og naar Naboens Døttre gik om Aftenen at spadsere udenfor Porten eller om Søndagen til Dands, saa sad hun hjemme og spandt, og hvad hun af Fortjenesten fik tilovers, det lagde hun i sin Sparebøsse, ikke af smudsig Gjerrighed, men paa det hun kunde give enhver Fattig en Almisse, som bad derom. Men de Fattige vidste meget godt, at Linnedvæverens Lene selv ikke havde meget tilovers, og agtede derfor hendes Gaver høit og opfyldte hele Staden med hendes Roes. Da blev vel mangen En nysgjerrig efter at lære den saa meget roste Pige at kjende, og der forgik ingen Dag, uden at Nogen besøgte Linnedvæveren. Ogsaa mangen Yngling kom, lokket derhen af Rygtet om Magdalenes Skjønhed, og fandt Pigen over al Beskrivelse deilig og beilede om hendes Haand. Men Magdalene viste ethvert Andragende tilbage og holdt det i sit fromme Sind for bedre, at vie sit Liv til den hellige Jomfru Marie. Hver Morgen og Aften bad hun til denne, at hun aldrig vilde unddrage hende sin Velsignelse, og lovede derfor i sit Hjertes Eenfoldighed, at hun vilde beflitte sig paa, hver Dag at blive bedre og frommere. Og disse Bønner lukkede hendes Hjerte for Længsel efter denne Verdens Glæder.

Da begav det sig, at Staden Erfurt blev hjemsøgt af en trykkende Dyrtid. Hver Dag blev der flere Tiggere, thi hvo der ikke i de gode Tider havde lagt sig noget til Bedste, tvang Sult og Mangel paa Arbeide nu til at gribe Bettelstaven. Ogsaa Linnedvæveren saae sin Fortjeneste saaledes afknappet, at han imellemstunder maatte gribe til Lenes Sparebøsse, hvilken naturligviis med hver Dag blev lettere, da ogsaa saa mange Fattige hentede Hjelp derfra. Thi uagtet der ingen Udsigt viste sig til at Dyrtiden vilde ophøre, bestandig vedblev dog Lene med Glæde at give enhver Fattig og hun blev ikke bekymret for Fremtiden, førend hendes sidste faa Skillinger neppe mere vilde skjule Bunden af hendes lille Skatkammer. Nu gjorde det hende ondt, ikke at hun skulde frygte for engang at gaae sulten tilsengs, men at hun nu snart maatte lade de Nødlidende gaae uhjulpne fra sig.

Denne Kummer laae hende tungt paa Hjerte, men ikke vilde hun aabenbare samme for sine Forældre, fordi disse alt havde nok at bære paa. Derfor blev hun en Nat siddende længere ved Spinderokken end sædvanlig, og da hendes Forældre sov, kastede hun sig ned paa sine Knæ og bad af sit inderste Hjerte til Jomfru Marie, at hun vilde tage sig af hende og ogsaa fremdeles skjænke hende den Glæde at kunne hjelpe de Nødlidende, som hidtil.

Og den hellige Jomfru hørte den fromme Piges Bøn og nærmede sig hende i himmelsk Straaleklæde, rakte hende en Pung af sjelden Vævning og sagde til hende: „Du trofaste Mø, lev bestandig, som Du hidtil har levet, saa vil min Hjelp altid være Dig nær.“ Velsignende lagde hun sin Haand paa Pigens Isse og forsvandt. Lene derimod takkede hende med et freidigt og styrket Sind for den ziirlige Pung. Hun fandt tre Guldgylden deri, som funklede hende imøde, veiede dem i sin lille Haand og regnede efter i sin Hjertens Glæde, hvor mange Hungrige hun dermed vilde kunne mætte, hvor mange Taarer hun dermed vilde kunne aftørre. Først sildig tillode alle disse Veldædigheds-Planer hende at fange Søvn, og da den første Morgenstraale trængte ind i hendes Kammer, stod hun hurtig op, for at ingen af de Fattige, der vilde anmode hende om Hjelp, skulde vente længe derefter.

Efterat have forrettet sin Morgenbøn ilede hun strax til en Bager, kjøbte Brød for en af Guldgyldene, hele Forklædet fuldt og stillede sig hen dermed i den aabne Husdør, og hver en Fattig der kom forbi, kaldte hun til sig og gav hver et Brød og havde sin hjertelige Glæde af deres Tilfredshed, som hun saaledes bragte Trøst. Men naar Nogen vilde takke hende, sagde hun beskeden: „Gaven kommer ikke fra mig, men fra den hellige Jomfru Marie; hun har rakt Eder den, og mig har hun værdiget at gjøre til sin Haandlangerske. Beder til hende, saa vil hun hjelpe os Alle i denne sørgelige Tid!“

Den næste Morgen vilde hun atter kjøbe Brød til sine fattige Kostgjængere og greb i sin Pung for at tage den anden Guldgylden. Men hvor forbausedes hun, da hun ogsaa fandt den tredie deri! Strax ilede hun til Bageren, i den Tanke, at hun igaar af en Feiltagelse havde taget Pengene med tilbage og saaledes gjort den gode Mand Uret, og spurgte ham, om han endnu havde Guldstykket? „Ih jo vist, kjære Lene," sagde Bageren, og viste hende samme. Da blev hun næsten forskrækket, men snart erkjendte hun Miraklet og takkede endnu engang i Stilhed den hellige Jomfru af sit fulde Hjerte.

Hver Morgen traadte hun nu ud for sin Dør og uddeelte Brødet, gik ogsaa omkring i Staden i de Syges Boliger, som ikke kunde komme til hende, og bragte dem Medicin og Næringsmidler. Thi hvor ofte hun ogsaa gav sin Gylden ud, altid naar hun greb i Pungen var Tallet rigtigt. Men sine Forældres Spørgsmaal om, hvorfra vel Pengene kom, besvarede hun kun med den trohjertede Forsikkring, at Guds Velsignelse hvilede over Pengene. — Utallige vare de, som skyldte hendes Gaver Liv, Sundhed og Ophold. Derfor blev ogsaa, da Dyrtiden var ophørt, og Enhver med taknemmeligt Hjerte saae tilbage paa den hensvundne Tid, Linnedvæverens Huus bestandigt besøgt af Folk, som med Taarer i Øinene takkede hans Datter som en Frelsens Engel, og Magdalene betragtedes af Alle som en Helgeninde.

Nu vaagnede hos den fromme Pige Længselen efter det stille, Gud indviede Klosterliv. Hun tog Sløret og blev et Mønster for sine Søstre.

Siden stiftede hun selv et Kloster i Erfurt, som til hendes Ære blev kaldet Magdaleneklostret. I samme skal endnu i lang Tid Pungen med de tre Guldgylden være bleven oppebevaret, indtil Klosteret i Krigens Tid blev ødelagt.

Nu staaer paa samme Sted en lille Kirke, Magdalencapellet, i hvilken aarlig eengang holdes Messe. Dette Capel bevarer i sit Navn Mindet om den fromme Jomfru for den sildige Efterslægt.

2.

Domkirken i Köln.

I Aaret 1248 besluttede Erkebispen i Köln, Engelbert, Greve af Altona og Berg, at bygge en Domkirke, større herligere og prægtigere end nogen anden i Tydskland, Frankrig eller Nederlandene. Men forend han kunde begynde herpaa, døde han. — Hans Efterfølger Conrad, Greve af Hochstädten, optog atter Planen, om af samme fromme Sindelag, som Engelbert, eller mere for sin egen, end for Guds Æres Skyld, derom veed Sagnet intet; dog betegner det ham som en stolt og pragtelskende Herre. Da han erholdt Domcapitelets Samtykke, saa lod han som snarest en Bygmester kalde, der var den berømteste i i sin Tid, og indviede ham i sin Hensigt. Manden glædede sig høilig over det hædrende Hverv og lovede strax at overveie en Plan dertil og saa forelægge Erkebispen den, bortfjernede sig, takkede høfligt for den ham viste Tillid og ilede hjem, for strax at udkaste Tegningen.

Men den saa ønskede og udmærkede Leilighed til at erhverve sig Berømmelse hos sin Samtid og Efterverdenen, lod ham hverken Ro eller Rist og drev ham ud til Rhinens Bredder, hvor han tankefuld og glemmende Alt omkring sig vandrede fremad, indtil han kom til den saakaldte Frankerport. Her satte han sig grundende ned paa en Steenbænk og begyndte at tegne Figurer med sin Stok i Sandet, ved hvilke han syntes at ville beregne Bygningens Omfang og Skikkelse. Men hurtigere end disse Billeder vare fremstaaede, viskede han dem ud igjen og tegnede andre. Ved saadanne bestandigt verlende Udkast overraskede Aftenen ham, og kun det prægtige Skue af den nedgaaende Sol, der med sine Afskedsstraaler speilede sig i Rhinen, vakte ham af hans Kunstnerdrømmerier og fremkaldte hos ham den kjække Forestilling, at bygge en Domkirke med et saa høit mod Himlen kneisende Taarn, at dens Spiir, naar Stad og Flod alt laae indhyllede i Natten, endnu glindsede i den synkende Sols gyldne Straaler. Denne Tanke henrykkede ham, og han forsøgte strax at udkaste et Billede deraf i Sandet. Men Stregerne krydsede hinanden saa at de forvirredes, og tilsidst løb det tørre Sand igjen ud i eet. Mester gned sin Pande; hans Kunst kunde ikke holde Skridt med Indbildningskraften.

Da lød pludselig tæt ved Siden af ham en høs, spottende Latter, og en lille Mand med graat Haar og i en sort Kutte traadte, bukkende og skrabende haanlig ud, hen for ham, og udjevnede med Foden de i Sandet gjorte Tegninger. „Plager I Jer forgjæves? Jeg troer det gjerne, min gode Mester! Hvad I begjærer er ingen Smaating — der maa allerede En af os bryde Hovedet. Lad mig see, maaskee lykkes det mig!" Med disse Ord tog den forunderlige Gamle Bygmesteren Stokken af Haanden, og begyndte, medens denne maalte ham med store Øine, paa at tegne.

Allerede ved de første Linier opdagede Mesteren den største Beregning i Udkastet, den største Kunstfærdighed, og raabte i sin Beundring: „I er Mester i Kunsten!"

„I alle Kunster!" svarede den Gamle, med et besynderligt Smiil, og gav Stokken tilbage, og hvor meget end Mesteren bad ham, at fuldføre Tegningen, svarede han kun med en Rysten paa Hovedet og et haanligt Sideblik. „Mener I? — Nei, kjære Mester, saa var jeg en god Tosse, naar jeg vilde tegne en saadan Plan, hvormed man kan vinde et udødeligt Navn, for slet Intet!"

Mesteren troede nu, at have forstaaet den Gamle, greb hurtig i sin Lomme, rakte ti blanke Guldgylden hen til ham, som han holdt i den flade Haand og raabte: „Er I tilfreds med det? — Vistnok, er I efter Eders Klædning at dømme ikke riig; derfor, tag og tegn videre!" — Men den Gamle slog en saadan Haanlatter op, at Mesteren blev ganske bange og han traadte et Skridt tilbage. Gjentagende sin Latter endnu engang, stærkere og græsseligere end før, trak nu den Gamle en velspækket Pung frem af sin Lomme, rystede den med sine lange, kloagtige Fingre for Mesterens Øre, og det klang som bare Guld.

Hvilket Middel blev nu Mesteren tilovers for at opnaae den forønskede Plan? Bønner nyttede ikke, thi den Gamle saae alt for ondskabsfuld ud, Guld ikke, thi han var for riig! — da trak Mesteren pludselig sin lange Kniv, som Folk i hiin Tid sædvanlig bar, greb med sin stærke Haand den Gamle i Brystet og skreg rasende:

„Tegn videre, eller dø!“

Men see, den tilsyneladende skrøbelige og svage Gamle havde endogsaa Kjæmpekræfter. Med haanlig Latter kastede han Mesteren til Jorden, rev Kniven fra ham og satte ham den for Brystet. Berøvet Bevidstheden ved Skrækken og Faldet, laae Mesteren længe bedøvet paa Jorden, til den Gamle igjen kaldte ham til Live med den Forsikkring, at han intet havde at befrygte. „Staa op,“ vedblev han haanligt, „Du er en vakker Bygmester, en riig Mand, og kan ogsaa være ganske godt skikket til Rov og Mord; men, seer Du, hos mig kommer Du dermed endnu ikke til Maalet. Men hvis Du vil give mig, hvad jeg forlanger, saa vil jeg fuldføre Tegningen og Planen for Dig, og Du skal derved faae Guld, Ære og Berømmelse!“

Dette Tilbud gav den tilintetgjorte Mester Livet igjen, og hurtig spurgte han, hvad den Gamle forlangte for Opfyldelsen af sit Løfte.

„Din Sjæl!“

Da udstødte den forskrækkede Mester et Skrig, som en Rasende, slog Kors for sig, og den Gamle — var forsvunden.

Sildig om Natten kom Mesteren tilbage til sit Hjem med et forstyrret Udseende og tumlende som en Beruset, ilede strax ind i sit Sovekammer og kastede sig, uden at klæde sig af, paa Sengen. Sove kunde han ikke, thi hans vilde Phantasie foregjøglede ham den sidste Times Begivenheder. Han saae Planen til Bygningen, der kunde gjøre hans Navn udødeligt, men ved Siden af stod den djævelske Gamle og gjentog med en Røst, der gjennemskar hans Inderste, sin Fordring: „Din Sjæl!“ Leve evig i Efterverdenens Erindring, og være evig fordømt! — hvorledes skulde han forene disse to Endepuncter? Han følte det kun altfor vel, skjælvende af Harme, at han ligesaalidt vilde og kunde dette, som han formaaede at forbinde Domkirkens Spiir med Grundstenen. Saaledes gjennemvaagede han en skrækkelig Nat.

Da Dagen gryede, sprang han op fra sit Leie, greb hurtig Pergament og Griffel, og forsøgte at gjenkalde sig det Billede, han havde seet Dagen iforveien, men hans Hoved var forvirret, hans Haand lammet. Han hensank i mørk Fortvivlelse.

Af denne beklagelsesværdige Tilstand vaktes han af Klokken i Apostelkirken, der ringede til Messe, og pludselig fremsteeg, som en venlig Engels Skikkelse, den Tanke i hans Sjæl, at gaae i Kirken, for at bede. Han begav sig uopholdelig paa Veien, traadte ind i de hvælvede Haller og blandede sig imellem de Bedende; men bede selv kunde han ikke. Hvorhen han kastede sit Øie, griinte ham den Gamles ondskabsfulde Ansigt imøde. Som en Affindig ilede han atter hjem.

Fuld af utallige Tanker sneg han sig den næste Aften atter ud til Frankerporten, hvor han havde dannet sig de første Udkast. Her fandt han den Gamle, netop ifærd med at tegne Linier paa den med mørkegrønt Mos bedækkede Muur, der skinnede som brændende Svovl. De dannede snart enkelte Dele af en stor Bygning, snart den fuldførte Bygning selv. Da Mesteren saae Billedet, glemte han hvo Tegneren var og traadte uvilkaarligt nærmere.

„Nu,“ tiltalte den Gamle ham, „ønsker Du min Plan for den forlangte Priis?“

Ved dette Spørgsmaal blev Bygmesteren ligesom paa eengang greben af en iisnende Kulde og en brændende Feberglød. Men Ærgjerrigheden overdøvede Bekymringen for hans Salighed, og det skrækkelige Ja undslap hans Læber. Derpaa lovede den Gamle ham med et triumpherende Smiil næste Midnat at bringe ham den fuldstændige Plan til den nye Domkirke, og forsvandt.

Saaledes var nu det skjæbnesvangre Forbund sluttet for Tid og Evighed, men dette lod ikke til synderligt at bekymre Mesteren. Han gik den næste Dag ganske rolig omkring, for at opsøge sig en Plads, hvor han kunde bygge sin Domkirke. Han fandt den, og hans Tanker opførte med Lynets Hurtighed den hele Bygning, han saae Taarnene hæve sig til Skyerne, hørte den majestætiske Lyd af Klokkernes Ringning, af det mangetusind-stemmige Orgel, saae utallige Skarer at vandre gjennem de dristige Hvælvinger, for ved de gyldne Altare at høre Messer for de Afdøde, for at redde deres Sjæle af Skjærsilden — redde af Skjærsilden! — af denne uvilkaarlig fremkomne Forestilling blev han truffen, som Synderen af den hemmelige Rets Dom. Han vilde for evig fælge sig til Helvede, give Slip paa enhver Forløsning, for maaskee i et Par hundrede Aar at blive nævnet paa denne Jord! Han følte det Skrækkelige i sin Forvildelse, en Dødsangst bemægtigede sig hans Hjerte og drev ham til hans Skriftefader, for at aabenbare denne Alt.

Munken blev forbauset, hans Forbauselse steg til Glæde, hans Glæde til Begeistring, da han hørte fortælle om den nye Domkirke og al dens Herlighed, og indstændig bad han Bygmesteren, ret snart og kraftigt at lægge Haand paa Værket. Men hans Glæde dalede mægtigt, da han fik at høre, paa hvilken Betingelse han ikkun kunde opnaae Planen dertil. At undvære Domkirken for en Sjæls Skyld, dertil kunde den pragtelskende og ærgjerrige Munk, ikke bestemme sig, men ligesaalidt ville Skriftefaderen tabe en ham betroet Sjæl for et jordisk Gode. Munken hensank i en dyb Eftertanke, og naar en Præst først er bleven nødt hertil, kan man være vis paa, at Maalet vil blive naaet ved List og Snuhed, om just ikke altid til Ære, saa dog til Nytte for Kirken. Saaledes ogsaa her.

Efter nogen Eftertanke forsvandt Bekymringens mørke Sky fra den geistlige Herres Pande; han havde fundet et Middel til at redde begge Dele, baade Planen til Domkirken og Bygmesterens Sjæl. Han gik og hentede en hellig Reliqvie, gav Mesteren samme og underrettede ham om, hvorledes han maatte bruge den. Tillidsfuld forlod

den gode Mand Skriftefaderen og kunde neppe oppebie Nattens Komme.

Allerede tidlig om Aftenen vandrede han ved Flodens Bredder, i hvis solbestraalte Flade nu snart Taarnene og Kuplerne af hans Domkirke skulde speile sig. Snart drømte han om sin nær forestaaende Lykke, snart ængstedes han over Udfaldet af sit Forehavende. Før han ahnede det slog Midnattens Time, og — Satan stod for ham, men ikke som Olding i en sort Kutte, men i hele sin djævelske Herlighed, holdende i sin glødende venstre Haand Planen til Domkirken, og i den høire Contracten, hvorved Mesterens Sjæl skulde høre ham til.

Hvor forskrækkedes den gode Mester! Bævende, med Haanden paa Panden, vovede han ikke at træde nærmere, endmindre at gribe den ham rakte Tegning. Først da Satan opmuntrede ham til at være uden Frygt, modtage Planen og underskrive Contracten, tog han Mod til sig. Nu eller aldrig! tænkte han, og greb hurtig efter Planen, stak den saa paa sit Bryst, men trak i dens Sted sin Reliquie frem og holdt den hen imod sin Saligheds Fjende. Denne skjar Tænder af Forbittrelse, da han saae sig saaledes bedraget. Bandende søgte han igjen at fravende Mesteren Planen; men da han saae, at al Moie var spildt, brølede han i frygtelig Harme: „En Præsts Trædskhed har bedraget mig, men Ingen af Eder Begge skal glæde sig ved Bedraget, thi denne Domkirke skal aldrig blive fuldført, og Dit Navn skal blive ubekjendt!“ Derpaa indhyllede han sig i sin Flammekaabe og forsvandt under den skrækkeligste Torden.

Vel trykkede Mesteren Planen fast til sit Bryst, men hans Glæde over samme var ved Satans Forbandelser bleven mægtig nedstemt, thi — hans Bygning ufuldendt, hans Navn glemt? — Byttet havde tabt sit Værd for ham!

Værket blev paabegyndt med megen Iver, men snart forstyrredes det ved Feiderne imellem Erkebispen og Kölnerne. Bygmesteren døde, og Ingen kjender hans Navn.

Ofte blev der igjen taget fat paa Bygningen og arbeidet derpaa med uhyre Bekostninger, men omtrent ved Reformationens Tider standsedes den ganske og er til den Dag i Dag ikke bleven fuldført.

For nogle Aar siden har man igjen i en Frugthave fundet hiint Pergament med Tegningen til Domkirken, om Satan lod sig fralokke af Bygmesteren, og nu kunde vel hiint Mesterstykke af gammeltydsk Bygningskunst blive fuldført efter den oprindelige Plan, naar ikke — Satans Forbandelse forhindrede det.

(Af „Preussens Volkssagen“ v. **Widar Ziehnert.** Leipz. 1839.)

Nyheds-Revue.

Medens man i München imødeseer **Thorvaldsens** Komme for at overvære Opstillingen af den der i Foraaret støbte equestriske Statue af Churfyrst Maximilian og i Rom har seet hans talrige Samling Gibsafstøbninger af de fortrinligste Antiker forlade hans Atelier for over Livorno at blive bragte ombord paa den danske Corvette, der skal hente dem til det Thorvaldsenske Museum — har den endnu saa livsfrodige Kunstnergubbe hengivet sig til Nydelsen af vort Sjællands yndige Natur i en Sommer, hvis ualmindelige Skjønhed har vel endog meer end forsonet ham med Savnet af Italiens milde Himmel. Han har, som bekjendt, i den største Tid af Sommeren opholdt sig hos Baron **Stampe** paa Nysoe og derfra foretaget flere Excursioner, saaledes til Altona, hvor han især glædede sig ved at see den herlige Opstilling af de Skulpturer, Etatsraad **Donner** eier fra hans Kunstnerhaand; til Helsingoer og Helsingborg, hvor Indvaanerne af de tvende Nabonationers ved Sundet adskilte og dog saa nær forbundne Grændsestæder have kappedes om paa en værdig Maade at bringe ham deres Hylding. Han har besøgt det grandiose Kullen, der med sine Granitmasser danner den sydligste Pynt af Skandinaviens store Bjergkjæde, og han har nylig gjæstet vort yndige Møen med sine hvide Klintekranter. Blandt de Arbeider, der i den sidste Tid ere fremgaaede af hans under alle Adspredelser bestandig over nye Kunstskabelser rastløst rugende Aand nævnes en paa Nysoe modelleret Statue, forestillende Kunstneren selv, støttende sig paa Haabets barnlige Genius. „Jeg har valgt **Haabet**“ — saa fortælles Kunstneren at have yttret sig — „og ikke, som Mange maaskee vilde have fundet mere passende, **Erindringen** — fordi jeg endnu fast stotter mig til det Haab, at fuldende Værker i min Kunst, som skulle overgaae alle dem, jeg hidtil har leveret.“ — Om det stedfundne **Møde af skandinaviske Læger og Naturforskere** i Götheborg have vore Dagblade allerede leveret udførlige Beretninger. En mærkelig Omstændighed derved var udentvivl den forholdsmæssig ringe Repræsentation af Naturvidenskabernes Dyrkere i **Stockholm** og **Upsala**, og som, efter hvad vi have hørt, for en ikke ringe Deel skal hidrøre fra, at den berømte **Berzelius**, der tidligere har yttret sig med megen Interesse for Ideen, aldeles undrog sig fra at deeltage. Lægevidenskaben var, som man vil have bemærket, talrigst repræsenteret. Det skal derfor ogsaa være saameget mindre stemmende med vore Lægers Ønske, at Valget paa **begge** Ordførerne ved Møder i Kjøbenhavn næste Aar faldt paa Naturkyndige (**Ørsted** og Schouw). Om nogle under Discussionerne indløbne **politiske** Yttringer af den som Rigsdagsmand og Liberal bekjendte Prof. **Cederschjöld** og hans „Tilrettevisning“ derfor af „Danmarks meest udmærkede Videnskabsmænd“ tør man vel vente den fornødne nøiere Oplysning. — **Ole Bull** gav den 11te ds. i Salzburg en Concert til Bedste for **Mozarts-Monumentet.** Ifølge en Beretning i Augsb. Allg. Zeit. var det Indtryk, han her frembragte, „uden Exempel“ — saa uimodstaaeligt henrev han Alle med sig. Som en af Mozarts inderligste, ydmygste Beundrere opfyldte han med Glæde Anmodningen om at indtræde i Comiteen for hiint Mindesmærke og lovede Sagen sin varige, virksomste Medvirkning. Han er derfra reist til Baden-Baden og Frankfurt. Red. af Allg. Zeit. glæder sig ved Haabet om, at han i Efteraaret vil komme til Augsburg. „Den, der kommer i personlig Berøring med **Ole Bull**,“ tilføier han, „og erindrer sig de afskrækkende Beretninger, som engang udbredtes fra Berlin angaaende hans Kunstnerstolthed, vil føle sig dobbelt overrasket ved den simple, elskværdige skandinaviske Natur, som Norden sendte, for at kjæmpe med **Paganini** om Prisen, ligesom Island, dette ultima Thule, udsendte sin **Thorvaldsen** for at fravise Sydens meest kunstbegavede Søn Seirens Palme. Normannernes Tider vende tilbage: efter tusind Aars Forløb see vi dem atter optræde som Seierherrer ved Seinen og ved Tiberen.“

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Sondagen den 4de August 1839. Nr. 31.

Indhold: Kjærligheds Ironi, af G. Siesby. — Om „Stemninger og Tilstande" af Henrik Hertz. — Nyheds-Revue.

Kjærligheds Ironi.

Jeg gik i Haugen ved hendes Side
Gjennem den tætte Blomsterrad.
Hvor hendes Hænder de liliehvide
Skinned paa Rosens fine Blad!
Hvor kneised de Blomster saa mangehaande
Da hun sig boied til hver især,
Hvor qvæged hende den duftende Hær,
Mens selv den drak hendes himmelske Aande!

Vi vandred over de blode Enge
Langs med den rislende Molleaa,
Hvor Græssets friske, liflige Senge
Nu monne i Stakke opredt staae.
Hvor Boghvedens sneehvide Blomsterteppe
Bolged over den duftende Vang.
Hvor Kloverets brogede Blomsterhang
Bredte den Dug, hun berørte neppe.

Og da vi nu atter sad derinde,
Og saae bag Ladens lerede Muur
Solens sidste Strimer at svinde
Bort fra den slumrende Natur, —
Ak! hvor gjerne havde jeg trykket
Længselens Suk paa den Lillievands
Svulmende Læbe, der spotted den Glands,
Hvormed Solen nu Skyerne smykked.

Saaledes sad vi en Stund deroppe;
Paa Himlen hun, paa hende jeg saae.
Da kom imod os den gamle Moppe,
Der dovnende under Sophaen laae.
Op paa sit Skjød, ved det lille Hjerte,
Hvis Hieroglyph jeg saa gjerne gad læst,
Satte hun nu det stygge Væst,
Mens jeg beskeden dulgte min Smerte.

Og med den sneehvide Haand hun ham klapped,
Op mod den blændende Barm han laae,
Mens med de spidse Tænder den napped
Det glindsende Flor, som hvilte derpaa,
Og mens i sin blode Silkepude
Armen ham krysted, saa hvid og rund,
Trykked den brændende Rosenmund
Hun paa hans sorte, fugtige Snude.

Ak! mens jeg tænkte, at blidt bevæget
Hvert Indtryk leved i Sjælens Dyb,
Hun sad, som et lille Barn, og leged
Med dette usle, hæslige Kryb.
Og denne Ro, — hvor misundte jeg hende! —
Som hendes Sind bevæged sig i!
Kjærligheds bittre Ironi
Lærte den Grusomme mig at kjende.

G. Siesby.

Om "Stemninger og Tilstande" af Henrik Hertz.

Ja, Digteren er Dieblikkets Barn!
Og som et Barn han kan forvildes.

Henrik Hertz.

I.

I de Linier, min kjære Ven! hvormed Du ledsagede den mig tilsendte Bog: „Stemninger og Tilstande. Scener og Skildringer af et Ophold i Kjøbenhavn, af Henrik Hertz," yttrer Du det Ønske, at jeg vilde meddele Dig, hvad Indtryk denne Bog har frembragt hos mig, og hvorvidt jeg finder, at den har fyldestgjort de Forventninger, som Digterens Navn og tidligere Arbeider maatte vække. Du ønsker det især af mig, fordi jeg, i den lille Afkrog af Landet, hvor jeg nu boer, er fjernet fra enhver Partikamp og alle personlige Hensyn, og at jeg følgelig kun vil lade mig lede af det Indtryk, det omhandlede Værk frembringer; og den Agtelse og Kjærlighed, jeg bærer for Digteren, er Dig Borgen for, at, selv hvor mine Anskuelser ville være anderledes end hans, dog al Indblanding af Lidenskabelighed eller Bitterhed vil være umulig. Ligesom jeg selv tydelig føler, at den Omstændighed, at jeg fjernet fra den egentlige Kampplads med et roligere Blik kan overse de forskjellige Partiers Stillinger imod hinanden, saaledes kan jeg ikke nægte, at Kampen selv, der er Gjenstand for vor Tids bedste Kræfter, er af en saa stor Betydenhed, at jeg maa anse den Tid for vel anvendt, som jeg kan anvende paa, saa tilfredsstillende som muligt at besvare de mig forelagte Puncter, og saaledes ogsaa hellige min ringe Skjerv til den Sags Fremme, der voxer i Anseelse, jo mere Modstand den finder, ligesom Solen, der aldrig viser sig i større Glands, end naar den bryder frem igjennem de tykke Skyer, som forgjæves søge at skjule den.

Er det en Sandhed, at et æsthetisk Værks større eller mindre Værd bedst erkjendes ved det Totalindtryk, som det frembringer, saa vilde denne Sandhed, anvendt paa det foreliggende Værk, ikke bidrage lidet til at bryde Staven derover. Der er en saa forunderlig Dobbelthed deri, en saa kjendelig fremmedagtig Gjenstands Indvirkning derpaa, at det bliver umuligt, at dets Indtryk kan virke velgjørende paa Sindet. Idet Digteren har villet

udvide den engang lagte Plans Grændser, og i samme optage ganske andre Stemninger og Tilstande end de, der oprindeligen have svævet ham for Øie, har han betydelig svækket den poetiske Interesse, som den oprindelige Plan vilde have været istand til at fremkalde. At dette er Tilfældet, derom vidne ikke blot de mange ydre Omstændigheder, men Dobbeltheden i Stoffet har været altfor uforenelig, til at det skulde have været Digteren umulig at skjule det. Ligesaa hjemligt vi see ham bevæge sig overalt hvor det blot digteriske Blik er istand til at trænge igjennem, saa fremmed viser han sig for os i Behandlingen af Forhold, som han selv er fremmed for, og hans politiske Reflexioner kunne derfor ikke blive andet end en tom Efterklang af et enkelt Parties Declamationer, istedetfor at de skulde være Resultatet af en begavet Aands Forsken og Prøven. „Jeg veed vel, det er ikke den nærværende Tid, der gjør mig utilfreds. Tvertimod, det er den ældre, der reflecterer sig i hver Gjenstand af den nyere jeg støder paa"; lader han sin Helt sige, og han har med det Samme saare træffende angivet det Standpunct, hvorfra han har betragtet sin Tids Bevægelse, og denne Reflecteren af en ældre Tid skinner overalt igjennem, hvor han kaster sit Blik paa en nyere.

Kaste vi nu først Øiet paa Hovedbestanddelen i den omhandlede Bog, da glædes vi heri ved meget Skjønt og Fortræffeligt. Overalt møder os det klare Digterblik, der trænger igjennem Hjertets hemmeligste Folder, og vi beundre den kunstneriske Haand, hvor med det aandige Udbytte, Digteren medbringer fra de menneskelige Lidenskabers og Følelsers Schachter og Gruber, er ordnet og fremstillet. Hvilken zart, ætherisk Duft omgiver ikke den yndige Mathilde; hvilket et characteristisk Billede vises os ikke i den unge Almuespige Marie; med hvilken dyb Ironi er den fornemme Hjelmske Familie tegnet, og hvor elskværdig fremtræder ikke derimod Familien L**. Hvilken dyb poetisk Følelse aander ikke i Episoden med Barnet Antonie; hvilket humoristisk, dithyrambisk Colorit hviler over det bachantiske Symposium. Hvilket et opmærksomt Blik viser han ikke i de fineste Jagtagelser som i Fremstillingen af de ubetydeligste Scener. Lad os til Exempel betragte det Afsnit der er overskrevet „en Regndag". — „De fleste af mine Læsere vide uden Tvivl af Erfaring hvad en Regndag i Kjøbenhavn vil sige, hvor langsom den sniger sig hen; hvilken bedrøvelig Farve ikke blot Himlen og Luften, men hele Byen og alle Mennesker, man møder, paa en saadan Dag antage. Fra Vinduerne stikker kun sjeldent, og da kun et trist Ansigt frem. Folk, man træffer paa Gaden, see alvorlige ud, og som om de alle havde kjedeligste Forretninger. Enhver gaaer sin Gang under Parapluien, og skjøtter hverken om at standses eller modtage selv de venligste Hilsener."

„Da jeg imorges saae ud af mit Vindue, var hele Himlen overtrukket, Gaden i eet Søle og en tæt Regn faldt langsomt ned. Luften var taaget og diset. Husene ligeoverfor havde af Regnen, der drev ned ad dem, antaget en mork, trist Farve. Vandet skyllede med Skum og hastigt ud af Renderne eller banede sig en Vei høit oppe fra en sprukken Tagrende. Gaden var øde, kun oplivet af en Amagerpige, der havde løftet Skjørtet over Hovedet, og en Dreng, der med en tom Sæk over sig, gik ubekymret og fløitede Bertrands Vise. Udenfor min Dør holdt en tilsølet Tørvevogn, hvorfra Bondedrengen raabte sit eensformige Tørre! Tørre! — en Lyd, der, som bekjendt, er særdeles skikket til at forhøie Udtrykket af Eensomhed og Ubyggelighed i en Gade."

„Jeg blev staaende noget i Vinduet, i en tankelos Beskuelse af den altid eens og jævn nedfaldende Regn. En Skarnagervogn kom kjørende og holdt stille; Karlen skrallede, og en ung Tjenestepige, der saae feiende ud, kom lidt efter frem fra en Gadedør med en Bøtte, som Karlen bankede ud, idet han lagde sin Frokost fra sig paa Vognbrættet. Pigen, der imidlertid havde seet ned ad Gaden, bemærkede, at det maatte ingen Fornøielse være at kjøre idag. — „Jeg kjører skgu heller ikke for min Fornøielse," svarede Karlen, mens han med et Hyp, øh! fik Hestenes stive Lemmer paany sat i Bevægelse."

Hvilken Sandhed i denne lille Gade-Scene! Hvorledes veed Digteren ikke at sætte os ind i den Stemning, han ønsker, og med hvilken Kunst danner han ikke nu Overgangen til de Reflexioner, som han knytter til denne, tilsyneladende ubetydelige Scene!

„Kjedelig over det hæslige Veir og uden at vide hvad jeg skulde foretage mig, saae jeg mig om i Stuen, i den Tanke, at den lille Marie, min Værtindes Datterdatter, jeg før har omtalt, maaskee kunde komme ind og fordrive mig Tiden. Jeg har stor Forkjærlighed for dette Barn. Hun hører til et her i Hovedstaden ikke sjeldent Slags Piger af Middelstanden, hvis Lige jeg ikke troer man finder i andre Lande; til dem, aldrende Cavalierer i Kjøbenhavn pleie at kalde en lækker lille Pige, et Udtryk der vel nærmest vækker lavere appetitlige Forestillinger, men ellers er ret betegnende. Uden at være egentlige smukke ere de tillokkende, nette i Figur og Klædedragt. De ere lattermilde uden at være overvættes muntre, men ogsaa tilbøielige til en sat og stadig Anskuelse af Livet, naar de dertil opfordres; thi de ere som Vandspeilet modtagelige for hvert Indtryk. Men hvad der især gjør dem behagelige er en, som det synes, af Alt hvad de sige og foretage sig, udstrømmende Ungdom, en Mangel af Erfarenhed, der bevarer deres Sinds glade Stemning, en Friskhed paa Sjæl og Legeme, der fordeler sig velgjørende paa dem, de tale med."

Efter denne naturtro Skildring lader den Fortællende os kaste et Blik i hans egen subjective Tilstand, hvorledes hans Hang til Tungsindighed ved hans Livs Skjæbne er blevet næret og uvilkaarlig fremkalder den skildrede Scene Udbrudet af hans slumrende Mismod. — „Idag" siger han, „var den regnfulde Dag kun altfor vel skikket til at nære mit Mismod. Da jeg igjen gik fra Vinduet, blev jeg, ved at tænke paa Skarnagerkarlen, jeg nylig havde seet, ilde stemt over Forskjelligheden af de menneskelige Vilkaar. Den stakkels Karl! Han var ikke ung længer. Haaret begyndte at graane stærkt paa ham; Ansigtet var bruunt af Vind og Veir, men Rynkerne og de haarde Træk vare Tidens og daglig Mangels Værk. De stive Lemmer trak han ligesaa tungt efter sig som hans Heste

og lod sig, ligesom disse, uden at mukke, regne ind under sin langsomme, vist ikke behagelige Vandring gjennem Gaderne. „Han kjørte ikke for sin Fornøielse". Det var kun altfor tydeligt. Men hvad Erstatning havde han for sit besværlige Liv? hvad Opmuntring? Maaskee, naar Alt kom til Alt, en Snaps og en Skraa. Han havde vel engang været en flink Gut, seet munter og med Haab omkring sig og ind i Fremtiden Mangen ung Pige har leet mildt til ham, og hans Bryst har været varmt af hendes Blik. Han har ventet Gud veed hvad af de kommende Aar; og nu var der slaaet en Bom for alt dette og han endte med, „at han ikke kjørte for sin Fornøielse."

„Jeg forfulgte Rækken gjennem de andre, af Lykken bedre betænkte Stænder og standsede omsider, som billigt, ved mig selv. „Bedre betænkt af Lykken!" udbrød jeg. Hvor Lidet ligger der i disse Ord! Er jeg derfor tilfredsere? lider jeg mindre? savner jeg mindre? har jeg mere at vente af Fremtiden? er jeg mindre afskaaret fra Alt hvad engang var mig dyrebart og værdt at tragte efter? Ak Gud, nei! Ogsaa jeg maa bekjende, at jeg ikke kjører for min Fornøielse. Fattigdom, at være trængende, at mangle Penge, er det da virkelig saa slemt? Kan ikke hver øieblikkelig Hjelp lade os glemme vor Nød? Have vi ikke tusinde Forhaabninger? Kan vi ikke spille i Lotteriet og haabe at vinde? Kan vi ikke drømme om uventet at finde en Skat, og hvad veed jeg Alt! — Men denne Armod i Hjertet, denne Fattigdom, at Intet tilfredsstiller dets smægtende Trang, at Intet blot med et Smiil beriger den Nød, den Eensomhed og forladte Tilstand, hvori det føler sig, det er slemt, det er Ulykke! — At en Mand seer Tusinder, der ikke ere værd at binde hans Skotvinge og ikke formaae at erkjende Værdet og Betydningen af deres Eie, at han seer dem de lange, lune Nætter hvile ved et ungt Bryst, hvoraf Aanden stiger som Duften af et heelt Foraar; at han seer hiint Die, der kunde være hans hvælvede Himmel, boie sig over Følesløshed og Stupiditet — det er Fattigdom, det er Forurettelse af Skjæbnen og ubillig Fordeling af denne Verdens Rigdomme."

Der behøves vist ikke nogen videre Udvikling af den slaaende Sandhed i disse Bemærkninger, der i mørke Øieblikke, i de forskjelligste Skikkelser bevæge sig i hvert et Bryst. Men mere end selve Tankerne, virker Skildringen af den mørke, nedslaaende Scene, der fremkalder dem, og som bringer os til at blande vore forstemte Følelser med dem, vi have kastet et Blik i. Det er den store phychologiske Sandhed, der her ligesom tvinger os til at vedkjende os Meninger, som vi, i en roligere Tilstand, vilde vide at bortraisonnere. Men i denne digteriske Opfatning af det Menneskelige med sine Fuldkommenheder og med sine Svagheder ligger netop den største Contrast til den aldeles udigteriske Behandling af de politiske Forhold, vi finde i denne Bog, og ved hvis Udeladelse denne ikke blot Intet havde tabt, men tvertimod vilde have vundet betydeligt. Dog herom siden.

Som en yndig Modsætning til denne Scene staaer den somnambule Antonie's Dødsscene. Her er ingen misantropiske Reflexioner, her taler Følelsen umiddelbart. Paa hvilken en genial Maade har ikke Digteren vidst at sætte Barnets tidligere Drømme om Engle, der stege ned til hende med Musik og af hvilke Een havde spurgt hende: „om hun vilde følge med dem"; hvortil hun havde svaret: Nei, hun vilde helst vente lidt endnu; hvorpaa Englen havde sagt, at det var godt; hun skulde heller ikke genere sig, og saa forsvandt de Alle," — at sætte dette i Forbindelse med Kobberet efter Titian, der hang i hendes Faders Kabinet og siden med den dæmpede Klang af Violiner, som lode op fra Dandsesalen! „Mathilde sad og saae opmærksomt paa den Syge, der yttrede Urolighed og omsider med knap hørlig Stemme nævnte hende ved Navn. „Hvad feiler Dig?" spurgte hun og bøiede sig hen over hende. Antonie tav en Stund og sagde derpaa afbrudt og med lange Pauser: „Alle Englene komme ned til min Seng — de spille paa Fløiter og store, store Violiner — der er En, der spørger, om jeg vil følge med dem — han tager min Haand — skal jeg, Mathilde? — Svar mig, skal jeg? — Han løfter mig..." Hun gjorde en sagte Bevægelse med Armene, og sank derpaa taus sammen med et let Suk. Det var Dødens Taushed, der laae paa hendes Læber; Sukket var hendes sidste, og vi forsynde os visselig ikke, naar vi troe, at Sjælen flygtede i hendes usynlige Venners Selskab." — Hvilket skjønt, rørende Billede! —

Det vilde være let, saaledes ved mangfoldige Citater at godtgjøre, at Digteren langtfra bliver os fremmed i dette Arbeide, men at der tvertimod synlig aabenbarer sig en mægtig Digtergenius deri. Skade kun, at Forf., Gud veed af hvilke Bihensyn, har ladet sig forlede til ogsaa deri at optage Bestanddele, som det, hvor gjerne vi maatte ønske at see dem behandlede digterisk-selvstændige, saa aldeles er mislykkedes ham at sætte i Forbindelse med dets øvrige Organisme.

Førend vi forlade dette Arbeides poetiske Deel, maa jeg dog først endnu gjøre opmærksom paa et Par Smaapletter, man hos en Digter som Henrik Hertz vel torde være berettiget til at paaanke. Det har saaledes ikke kunnet andet end støde mig, og sikkert enhver opmærksom Læser, naar Forf. fører Hr. Thomsen hen for den syge Maries Seng og ovenpaa den nydelige Skildring af den sovende Pige, der i Søvne har skudt Tæppet noget fra sig, lader ham anstille Betragtninger, der kun lidet harmonere med den Delicatesse, han overalt viser, og vel maa man med ham blive „overrasket over den Retning hans Tanker havde taget", ligefra dem, at han ved dette Bryst, der skildres hvidere end det hvideste Elfenbeen, men varmt og aandende, vil kunne finde „et blødt Leie", indtil der, hvor han er kommen til den Overbeviisning, at Marie dog ikke kan være noget Parti for ham, og han, efter at være kommen tilbage til dette Bryst som er saa skjønt, at Jupiter, ikke har lænet sit Hoved mod et skjønnere, udbryder: „Nei, Du gode, kjære Barn! mit Livs Ledsagerinde kan Du ikke være, og til at misbruge Din Ungdom og Uerfarenhed under et andet Navn og en kort Nydelse, ogsaa dertil mangler jeg en Guds Majestæt." — Skjønt overvindende Fristelsen, er dog

nok det Sandselige i denne Scene vel fremtrædende, og Ironien i Slutningen af hans Monolog, mildest talt, vel dristig.

Hvad der derimod især maa være paafaldende hos en Digter, der fremfor Nogen gjør Fordring paa Correcthed og den Omhu for Sproget, som vistnok er en væsentlig Fortjeneste hos en Novelliſt, er den Mængde Tryk- og Sprogfeil hvoraf denne Bog, i Ordets udstrakteste Betydning, vrimler. Det er derfor høist curiøst at see under Rubrikken: Rettelser angivet 4 ubetydelige Trykfeil, hvortil næsten hver Side i Bogen kan opvise Magen. Heelt igjennem ere Verberne i Pluralis brugte ganske i Fleng, snart som Singularis snart som Pluralis og det endogsaa hist og her i een og samme Sætning. En forunderlig Higen efter at danne nye Ord spores flere Steder. Foruden disse Mangler, som det maaskee vilde ansees for smaaligt at opholde sig ved hos enhver Anden end den, der selv har med saa dreie Hib revset Andre for lignende Forseelser og gjort slige Fluer til Elephanter, findes der endnu en forunderlig Hob Anachronismer, som dog kun ere foranledigede af den Indblanding af det Politiske, som paa saa mange andre Maader, har været dette Værk til ulidelig Skade. Hvad der kun i de senere Aaringer, i længere og kortere Mellemrum har bevæget sig her hjemme hos os, er her kastet sammen, hulter til bulter, blot for at der kunde findes Leilighed til at hugge ind. Jeg vil imidlertid næste Gang komme til nærmere at berøre hele denne mislige Fremfærd og skal derfor kun her meddele et Træk af en forunderlig Confussion, der findes Pag. 73 under Afdelingen: „Sommeren". Her hedder det Linie 5. „En Dag efter Bordet, mens vi endnu tovede noget, havde Translateuren stillet sig op til Kakkelovnen med skillede Kjoleskjøder og varmede sig; det var dengang midt i November. Amadis tog deraf Anledning til at klage over, at der var koldt i Stuen. „Et koldt Værelse, sagde han, er Gift for mit varme Blod. Phantasiens Guldfugl hænger med Vingerne i Kulden og mister sin klingende Røst. Følelsens tusinde Sommerfugle flyve matte omkring og falde til Jorden isteden for at sværme over alle Blomster. Kulden er Geniets Grav. — Jeg foreslaaer, at vi skal indlevere en Petition til Værtinden om nogen mere Varme herinde. Vi kan beraabe os paa, at selv vor Ven Translateuren, der taaler Kulde bedre end en Sarmater eller Skyther, idag har maattet krybe til Kakkelovnen." — Dette som af Herr Thomsen fortælles at være passeret om Sommeren, et Par Maaneder efter hans Ankomst, som var i Begyndelsen af Juni Maaned, altsaa i August eller det seneste September, viser til hvilket Tankespring det kan føre naar man ikke nænner at give Slip enten paa et saa comisk Billede, som det, at see Translateuren med skillede Kjoleskjøder varme sig ved Kakkelovnen, eller paa en saa piqvant Vittighed, som den at indgive en Petition til Værtinden om nogen mere Varme.

Efter saaledes at have ladet Digteren vederfares den Retfærdighed, at hans Arbeide indeholder saadanne Skjønheder, der formaae at vække og vedligeholde Læserens Interesse, skal jeg næste Gang vende mig til dets anden, eller som man vel tør kalde det politiske Deel, og det med al den Opmærksomhed som dette mærkelige Actstykke gjør Fordring paa.

Nyheds-Revue.

Et hertillands temmelig ualmindeligt Exempel paa, hvorledes een i en Række af agiterende Journalartikler ufortrødent og consequent gjennemført Udvikling og Forfægten af en Sag, der fra første Færd af aldeles ikke har den offentlige Mening for sig, efterhaanden formaaer at tilkjæmpe sig Terrain i samme, afgiver i denne Tid de **Repp**ske **Vandlednings-Paragrapher** i „Kjøbenhavnsposten". I Begyndelsen ændsedes de knap anderledes end i det høieste med et Smiil og Faa gave sig den Uleilighed at læse dem. Men Hr. **Repp** lod sig ikke afskrække heraf, han blev stadigt ved og har bragt saa mange interessante oplysende Data for Publikum, hvilke han derhos har vidst at skaffe Indgang ved en saa livlig og begavet Fremstilling, at Sagen nu betragtes med heelt andre Øine, og at der i Publikum allerede har begyndt at røre sig Tanke om Muligheden og Iværksættelighed af et Forslag, man for vel næsten ansaae som aldeles chimærisk. Om den af Hr. **Repp** i hans nyeste Artikel gjorte Opfordring til flere navngivne sagkyndige Mænd vil drage en yderligere fleersidig Agitation af Sagen efter sig, vil Tiden vise. Dette vilde utvivlsom være høist ønskeligt; thi da turde maaskee ogsaa Authoriteterne blive bevægede til at tage Notits af samme, hvortil der ellers vanskelig er Udsigt. En heldig Omstændighed tør vi imidlertid see deri, at Forslaget netop er kommet paa Bane i et Øieblik, da der forestaaer en saa væsentlig Reform i Hovedstadens Communalbestyrelse. Det nye Liv i vor Stads Forfatning vil sikkert lægge Spiren til flere væsentlige Forbedringer, og det er ikke umuligt, at Tiden for Vandlednings-Sagens Undersøgelse og Fremme fra selve Stadauthoriteternes Side maaskee ikke er saa langt fjernet som de Fleste troe. — Tallet af de mange tydske Reisebeskrivelser over vort Fædreland er atter blevet forøget med en, under Titel af: „Seeland und die Seeländer", forfattet af en storhertugelig mecklenborg-schwerinsk Page-Informator, **Chr. Dehn** (Schwerin 1839). Den indeholder saa mange Curiosa, at Rummet her langtfra ikke tilsteder os at berøre dem alle. Men vi kunne dog ikke negte os den Fornøielse at anføre, at Forf. ogsaa omtaler **Trykkefrihedsselskabet** og om Samme beretter: at dets oprindelige Tendents var at beskytte de Rettigheder, den danske Presse engang havde erhvervet sig, mod en høiere Magts Indgreb, og derhos at bevare selve Pressen for disse Rettigheders Misbrug; **men** da dets Frygt snart viste sig at være **ugrundet**, maaskee og Regjeringen ved Optrædelsen af en saa respectabel Stridsmagt fandt det hensigtsmæssigt **paa en mildere Maade at benytte sig af sin Confiscationsmagt: saa** indskrænker Selskabets Virksomhed sig for Tiden til Udbredelsen af almeennyttige Skrifter! I nogle Tillæg og Berigtigelser bemærker Forf. blandt Andet, „til Ære for Civilisationen", at „Skamstøtten for Corfitz Ulfeld er nedreven i Slutningen af f. A." Gid det var saa vel!

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 11te August 1839. Nr. 32.

Indhold: Om „Stemninger og Tilstande" af Henrik Hertz, II.

Om "Stemninger og Tilstande" af Henrik Hertz.

II.

Det første Sted, hvor Forf. giver Slip paa sin Fortællings Traad, for at kaste sig over Folkets Stemninger og de folkelige Tilstande hertillands, er i Afsnittet, der er overskrevet „en Discussion", og hvori han fører os ind i en af Trykkefrihedsselskabets Generalforsamlinger. For at retfærdiggjøre den Interesse, den Fortællende, der i flere Aar har opholdt sig i Udlandet, viser for dette Selskab og dets Forhandlinger, angiver han, at han har havt en Commissionair, der alt for nogle Aar siden har indmeldt ham saavel i dette som flere andre Selskaber, thi det er en Mand, der ikke troer at opfylde sine Pligter blot ved at udføre hvad der overdrages ham, men „han søger ganske at leve sig ind ind i sine Mandanters Interesse, ja endog at aflure dem deres omtrentlige Tilbøieligheder, for at kunne beslutte aldeles som de selv vilde, hvis de vare tilstede, og siden bringe dem Beslutningen i Forslag." Jeg kan ikke nægte, at jeg for min Part skulde meget have frabedt mig en saa forekommende Commissionair, der ikke blot paa egen Haand kjøbte „Sjeldenheder paa Bogauctioner", „Jagtgeværer" og „Kjørehopper" for min Regning, men endog meldte mig ind i Selskaber af saa forskjelligartet Natur, som „Kunstforeningen", „Musikforeningen" og „Trykkefrihedsselskabet", og det endog flere Aar for min Ankomst til Stedet hvor jeg skulde frequentere disse. For Hr. Thomsen har dette imidlertid været høist velkomment, da han „nu hurtigt har fundet sig inde i Meget, man ellers efter saa lang Fraværelse kun vanskelig bliver fortrolig med;" vi see altsaa, at Hr. T. kan blive fortrolig med Selskaber som Trykkefrihedsselskabet, blot ved at være indmeldt deri, noget, som vel kun er Tilfældet med meget Faa, selv blandt dem, der have bivaanet alle dets Forsamlinger og ere nøie bekjendte med dets Virksomhed ligefra dets Begyndelse og til den Dag idag. Forf. lader imidlertid Hr. T. vise sig i det Hele taget tilfreds med hvad han her seer og hører, uagtet han ved Hjemgangen endnu ser ør i Hovedet derover. Og over hvad er han da egentlig blevet ør? Vil ville høre ham selv tale. „Spørger jeg nu mig selv, hvorfor disse Forhandlinger ikke nær gjorde det styrkende og opløftende Indtryk paa mig som lignende i Udlandet, ja endog nu og da satte mig i en lille Skræk, da har der vel været flere Grunde dertil. Jeg vil ikke lægge Vægt paa, at det saarede min Følelse, da en agtværdig Mand, efter at have udviklet en afvigende, upopulair Paastand, blev tracteret med Hyssen og derover bleg og forstyrret skyndte sig bort. Jeg søgte at overbevise mig om, at Sligt vel ikke ganske kunde undgaaes. Jeg vil heller ikke udhæve nogle andre Optrin, der ere sædvanlige nok i udenlandske Forsamlinger, men som man her endnu ikke har haard Hud nok til med Lethed at finde sig i. Men den Tanke, der oftest og stærkest blev levende hos mig, var at denne Forsamlings nye, tumultuariske Characteer virkede trykkende ind paa selve Forhandlingerne og var til Hinder for en grundig Gjennemførelse af disse. Ikke Faa af de Tilstedeværende vare mig bekjendte; og det synes mig nu, at det ikke altid var de Dygtigste og Erfarneste, der bemægtigede sig Ordet, men at Flere af disse holdt sig af Uvane og Sky tilbage; hvorimod Andres Snakkesalighed og Fremtrængen imellem gav det Udseende af at denne Velfærds-Sag leed ved Forhandlingerne. Imidlertid, da jeg var kommen mig af min første Skræk, var jeg dog i det Hele taget tilfreds med hvad jeg havde hørt og seet, uagtet jeg ved Hjemgangen endnu var ør i Hovedet derover. Den almindeligt vakte Interesse hos alle Tilstedeværende forekom mig sienfynlig, og hermed er allerede meget vundet."

Men hvorledes stemmer nu dette Indtryk, som denne Forsamling gjorde paa ham, med den Stemning, hvori han traadte ind i samme og den Synsmaade, hvorfra han betragtede den? Hvad han her har kaldet „denne Forsamlings nye, tumultuariske Characteer", som „virkede trykkende ind paa selve Forhandlingerne", „Optrin, der ere sædvanlige nok i udenlandske Forsamlinger, men som man her endnu ikke har haard Hud nok til med Lethed at finde sig i," derom siger han strax iforveien: „Forhandlingerne i det ovenomtalte Selskab frapperede mig ved den Maade, hvorpaa de gjennemførtes. Hvor ofte havde jeg ikke været tilstede ved offentlige og private Discussioner i Udlandet, og altid følt mig grebet, ja henrevet af denne Frihed i Debatten, af hiin levende Deeltagelse hos de Tilstedeværende, af hiin strømmende Vel-

talenhed, af hiin vieblikkelige Folke-Censur. Hvor liden Vægt lagde jeg paa de vienfynlige Udfkeielfer i Friheden; hvor ringebetydende forekom disse mig mod de Goder, der ved dem og fom det fynes mig, kun ved dem kunde erhverves; ja hvortidt tænkte jeg ikke med en ubehagelig Følelfe tilbage paa mit Fædreland, hvis Borgere lod fem være lige, og der maafkee ikke engang befad Bevægelighed nok i Characteren til en faa livlig, faa uafbrudt Deeltagelfe i de offentlige Anliggender, og hvor ønfkeligt forekom det mig, om ogfaa hos os Folke-Aanden kunde ved Inftitutionen vækkes og næres. Og nu faae jeg pludfeligt dette mit Ønfke ligefom virkeliggjort. Thi fkjøndt Spørgsmaalet, der udgjorde Gjenftanden for Forhandlingerne, ikke faa lige dreiede fig om en Regjerings-Handling, var det dog af almindelig, offentlig Intereffe, der endmere var fkjærpet eller ægget ved endeel forudgangne Artikler i de fleefte Dagblade." — At den, der medbringer faadanne Anfkuelfer, ja hos hvem det er blevet et formeligt Ønfke, fom han nu feer ligefom virkeliggjort, at Folke-Aanden ved Inftitutionen kunde vækkes og næres, ikke fkulde finde fig anderledes hjemme i en Forfamling fom den, han her omtaler, og hvorom han bemærker: at Alt vidnede om den Deeltagelfe, han felv anfeer for faa ønfkelig — at det ikke var at mærke paa de enkelte Talere, at Talekunften hertillands var i fin førfte Udvikling, — at Ordene for Flere flode fom en let Strøm, — hvor Meget blev fagt, der var træffende og grundigt, — Meget, der i det mindfte tiltalte ved Livlighed i Fremftillingen; — end at den ikke blot ei gjorde noget ftyrkende og oploftende Indtryk paa ham, men endog fatte ham i en lille Skræk, det er dog lidt ftærkt. I det mindfte rober det en faadan Uklarhed i Hr. T.'s Foreftillinger, at det vift ikke var Umagen værdt at afbryde Fortællingen med en faa aldeles uvedkommende Materie, naar dens Behandling ikke kunde tilbyde mere tilfredsftillende Refultater. — Jeg fkal ikke længe opholde mig ved det ioinefaldende Urigtige i Tidsangivelfen da alt dette er gaaet for fig. Af flere Gjenftande i Bogen, der fenere komme til Omtale, fee vi, at det Aar, Forfatteren har henlagt Fortællingen i, er det, vi endnu leve i, da endog de allernyefte Begivenheder, navnlig i Trykkefriheds-felfkabets Hiftorie, have tjent til Stof for hans Bemærkninger, og dog er det kjendeligt, at den Forfamling, Hr. T. her fkal have bivaanet, er een af Selfkabets førfte, da, fom bekjendt, dets Forfamlinger i de fidfte Aar have antaget en ganfke anden Characteer, end den, der her udtaler fig, ligefom „Medlemmerne af Oppofitionen" heller ikke for nylig have foranftaltet noget „politifk Middags-felfkab", „for at ftyrke fig endmere til den paafolgende Forfamling", faaledes fom her fortælles. Deslige Spring i Tiden har Forfatteren tilladt fig faa mange af, fom der behøvedes, for at faae Alt bragt paa Bane, der kunde paffe ind i det Maleri af Stemningen og Tilftanden her hjemme, han vilde ftille os for Die. Hvor Meget der af det faaledes Fremftillede, ved denne Sammenftilling, faaer et ganfke andet Udfeende, end om det blev fortalt i fin naturlige Tidsfolge, vil enhver opmærkfom Læfer fnart overtyde fig om, — her vilde det blive altfor vidtloftigt at angive hvergang dette har været Tilfældet. Kun hvor Misforholdet bliver altfor afftikkende kan det ikke lades aldeles uberørt. Hvorvidt forreften disfe Anachronismer kunne regnes til de tilladelige, kan her vel ikke være Spørgsmaal om. Overalt hvor Forf. har kaftet et Blik ind i vor politifke Tilftand, ere hans Bemærkninger, forfaavidt disfe fremgaae af de Perfoners Mund, han gjør os bekjendt med, grundede paa Facta, fom han anfører, og hvor disfe Facta ere udrevne af deres virkelige Omgivelfer og henfatte i andre, fom give det Fremftillede et ganfke andet Colorit, der maa dette betragtes fom en formelig Forvanfkning af Factum. Her kan faa meget mindre være Tale om den digterifke Frihed, fom denne Deel af Forf. Arbeide aldeles ingen digterifk Behandling har modtaget, hvorimod det, her handles om, er endnu ftedfindende Forhold og endnu levende Perfoner. Men disfe fkyldte man fremfor Alt, at gaae ærligt tilværks.

For at faae Leilighed til at gaae ind paa de Forhold, der laae udenfor denne Fortællings egentlige Plan, har Forfatteren maattet bringe flere Perfoner paa Scenen, der forreften ftaae aldeles udenfor den indre Sammenhæng, men fom dog for faavidt komme ham ret vel tilpas, fom de give det Fremftillede en Slags objectiv Characteer, og faaledes holde Forf. Ryggen fri. Vægten imidlertid, der er lagt paa det, disfe Perfoner yttre, den Omhyggelighed hvormed det er gjengivet, uden at der endogfaa kun dannes den fvagefte Modfætning, — thi Herr Thomfens „mig fynes", „jeg troede", o. f. v. fkal vel ikke gaae for en faadan — vifer nokfom, hvad der egentlig har fremkaldt dem; og hvor godt endogfaa Forf. troer at have værnet for fig ved Pag. 331 at lade fin Helt fvare paa de til ham gjorte Opfordringer om at optræde fom Skribent imod de „liberale Skraalere": — „Jeg maa dog bekjende, at jeg foler endnu mindre Lyft end Kald til et faadant Foretagende. De har felv engang fagt, at man ved at erklære fig mod de Liberales eller Ultraliberales nye Manerer udfætter fig for at befkyldes for Servilisme, for at jage efter Hofgunft, at ville erholde eller bevare en lille Penfion, et Embed eller deslige. Desuden er det bekjendt, at man ved literaire Feider ikke veed med hvem man tilfidft kan komme i Kaft. Man kan omfider fee fig trukket ned i Skarnet af dem, der have Færdighed i at tumle fig deri, mens man felv ikke foler fig hjemme der og maa give tabt" — faa vil dette dialectifke Fif neppe afvæbne Andre, end dem, der fole fig trufne, og frygte for at han fkal bære fig ad „fom Hercules i Striden med Antæus"; „fatte Modftanderen om Livet, lofte ham i en høiere Region, og der, hvor han ikke har hjemme, uden Vanfkelighed bekjæmpe ham." Forfatteren har ikke altid været faa forfigtig i fin Polemik, og han rifikerer ikke mere nu ved at ftille fig blot fom Politiker, end han dengang gjorde fom Æfthetiker. Eller har maafkee en dunkel Følelfe fagt ham, at dette dog kunde være Tilfældet? —

Omtrent midt i Bogen, i Affnittet „en Vending i Samtalen," er det at Forf., efter at han, paa den lille

Episode om Trykkefrihedsselskabet og nogle almindelige Betragtninger nær, kun har fulgt Fortællingens Traad, giver sit Digterskib „en Vending", hvorved han kommer ind paa en, vistnok af Passagerer nehidtil aldeles uventet Krydstour. Texten til den Straffepræken, som Forf. nu læser det liberale Parti, eller „de liberale Skraalere" afgiver den ene af de i denne „Aften-Cliqve" fremtrædende Personer, Harriet, idet han gjør os bekjendt med sin og sin Staldbroders, Translateurens politiske Troesbekjendelse med følgende Ord: „Vi ere begge To gamle Spidsborgere. Vi holde af al Kraft fast paa vort Lands og det hele Folks Eiendommeligheder. Vi anse disse og deres nationale Udvikling som vort sande Paladium, og vi betragte ethvert Forsøg, i det Større som i det Mindre, paa at fortrænge eller voldsomt omdanne dem, som et Attentat paa hiint hellige Klenodie," og Translateuren, der frygter for, at hiin ikke har været tydelig nok, foier til: „De begriber vel hvad Harriet sigter til. Han er bange for den udenlandske Smitte. Han mener, at den truer os nok alligevel. Han holder for, at enhver brav Mand maa i disse Tider være paa sin Post for ikke at rives hen med Strømmen; kort sagt, han frygter at den udenlandske Aande, der dufter af vore nyere politiske Rorelser, skal gjennemtrænge vort hele sociale Liv og tilsidst gjøre os fremmede for os selv."

Jeg behøver vel ikke først at gjøre opmærksom paa, at det er den samme falske Anskuelse, der her gjør sig gjeldende, som alt ved saa mange Leiligheder har løftet Hovedet i Veiret: at der hertillands er et Parti, der søger at omstøde det Bestaaende og i dets Sted at danne noget Nyt, Noget hvorved vor Nationalitet maatte gaae tilgrunde. Enhver, som ikke blot kjender hele vor sociale Tilstand af enkelte Skribenteres Fremstilling deraf, men som har havt Interesse nok for de offentlige Anliggender til at leve sig ind i sin Tid og iagttage dens Phænomener, vil forlængst være kommen til Visshed om, at et saadant Parti, med slige Hensigter for Øie, kun lever i deres Hjerner, der have gjort sig det til Opgave, at bekjæmpe det. Gid man dog med en eneste Tøddel engang vilde bevise, at slige Planer virkelig hos os ere paatænkte. Men det maa rigtignok være andre Beviser end de vistnok „spidsborgerlige," Forf. lader Translateuren og hans Ven debitere. Det maa være andet end den evige Skraalen paa: om „alle disse Bevægelser ere heldbringende for Landet", „om vi kunne vente en lykkelig Ordnen af vor Samfunds-Forhold af denne voldsomme Banken paa, snart paa hiin, snart paa denne Dør, af hiin saa ofte utidige Griben ind i de meest forviklede Forhold!" Det maa være andre, grundigere Indvendinger imod det, der udgjør det egentlige Livs-Spørgsmaal i vor Tids politiske Tilværelse, end et løseligt henkastet Mundsveir, om „der er Gevinst ved at optage i største Hast alle Tidens Modespørgsmaal og fordre dem anvendte og udførte?" — Slige Argumenter ere vistnok kun skikkede til at bringe Folk, der som Herr Thomsen ere komne „hovedkulds ind i Meget af alt dette," til at vakle i deres Dom over vor Tids Bestræbelser for Emancipation fra alle aandelige Lænker.

Det er ikke uden Grund at „Translateuren" forudsætter „Taalmodighed" hos den, der skal høre paa hans Forklaring over „paa hvad Grund og Bund vi bygge" og „hvorledes vi bleve Liberale hertillands". Den, der har Lyst at see hvorledes Forf. af Gjengangerbrevenes bekjendte Skildring af vore Dagblade — det vil hos ham sige det samme som „Kjøbenhavnsposten" — tager sig ud, naar den er berøvet

„Den Euphonie",

som man

„Naar Smækket kom, i Smækket burde høre;" —

den behøver blot at læse denne Tranlateurens Forklaring. Skjøndt jeg ikke tvivler om, at Forf. selv er kommen til den Erkjendelse, at det ikke er dette Angreb, eller rettere Vaaben, som han betjente sig af, der har forskaffet Gjengangerbrevene det Renomée, de erhvervede sig, og som Forf. fandt saa glimrende, at det bevægede ham til at skrive:

„Naar har man før i Danmark, efter Krigen,
For Skjæmt og Polemik
Slig Interesse seet, der overgik
Endogsaa den for salig Donaupigen —?
Naar have Riig og Fattig, Store, Smaae,
Pedeller nok saa godt som Professorer,
Boutiqviers, Grosserer-Matadorer,
Og de, der saa som saa i Spidsen staae
For Streifcorps, naar det kommer til Bataille,
Honette Folk foreente med Canaille,
Og Folk med Huer, Folk med Filthat paa;
Naar have Skolens Rector, dens Adjuncter,
Studenter, Officerer priist
Med een Mund samme Gjenstand, viist
En saadan Enighed i Stridens Hovedpuncter —?"

saa seer man dog, at han maa sætte en særdeles stor Priis derpaa, da han her har gjentaget kortelig, hvad hist, paa Grund af den Overflødighed af Tid og Rum, han havde at rutte med, optog flere Sider. — „Jeg kan spare at tale ondt om ham, da Andre allerede have gjort det tilstrækkeligt" — siger han, da han kommer til at omtale Secretair Liunge, og jeg finder denne Ytring meget naiv, thi „ondt" er der vistnok sagt nok om ham, og endda ikke saalidt i denne Bog, men netop derfor destomindre sandt. Den Skildring, af „Kjøbenhavnsposten", der nu følger, er omtrent den samme, som man for lang Tid siden har kunnet læse i „Dagen" i den Polemik, der til forskjellige Tider deri er bleven ført med hiint Blad. Jeg finder mig ingenlunde oplagt til at skrive en Apologie for „Kjøbenhavnsposten", og jeg troer, at man, uden at gjøre den nogen Compliment, kan sige, at den heller ikke behøver den. Der gives vist ikke ret mange Brancher i vore offentlige Anliggender, hvori dens Indflydelse ikke alt kjendeligt har viist sig, og det maa være dens bedste Forsvar. At den har Mangler, som ethvert andet menneskeligt Foretagende, ja endogsaa saadanne, som kun dets eiendommelige Natur som Dagblad og undertiden maaskee neppe det engang kan forsvare, det nægter Ingen, ikke engang den selv. Men der ere vist kun meget Faa, der have fulgt og glædet sig ved den Udvikling, hvortil vort sociale Liv mere og mere nærmer sig, der ikke tillige vide at vurdere, hvilken Andeel heri dette Blad tør til-

skrive sig. Vel lader det, som om ogsaa vor Forf. hist og her har villet indrømme det. Men man seer dog strax, at det ikke er ærligt meent, men at Forsvaret bestandig er saaledes anlagt, at der aabnes Vei for et forstærket Angreb. Det eneste Sted hvor man seer at dette er Tilfældet, er i Translateurens Tilstaaelse, at Kjøbenhavnsposten siden fandt Understøttelse i nogle andre politiske Blade — for her siger han selv: „thi man bør være saa ærlig at tilstaae, at Kjøbenhavnsposten længere hen ikke bar Skylden alene." Og hvad er nu den Skyld man paabyrder den? Den første og vistnok ikke ringe Beskyldning er at: „det er ikke for meget sagt, at uden dette dengang saa lidet agtede Blad vilde Stænder-Institutionen være blevet optagen af Folket som den blev givet, med al Værdighed, med al den Dannished, den besindige Rolighed og den stille prunkfri Kraft og Dygtighed, der er de Bedste blandt det danske Folk eget. Det er Sandhed, nedslaaende Sandhed, at Landets Vel, dets Fremtids Skikkelse beroede dengang for en ikke ringe Deel paa hiin Blad-Redacteurs tvivlsomme Indsigt og Duelighed."

Nu, er dette Sandhed, saa er det da ogsaa Sandhed, at Udfaldet aldeles ikke har været til hans Dis-Faveur. I sex Aar har Danmark nu været i Besiddelse af Stænderanordningerne, men endnu har man intetsteds seet, at den periodiske Presse har sat Hindringer for den velsignesrige Indflydelse, man ventede sig deraf, tvertimod tor man uok paastaae, at til det, Stænderinstitutionen hidtil har virket, har den i hiin havt en tro, en virksom Bundsforvandte. Men hvorledes skal man desuden rime det sammen, at Kjøbenhavnsposten skulde være Skyld i at Stænder-Institutionen ikke blev modtaget med den behørige „Værdighed", „Dannished" o. s. v., fordi det dengang var et saa lidet agtet Blad? At et meget agtet Blad kunde have Indflydelse paa Folkets Tænke- og Handlemaade, lader sig forklare, men et lidet agtet? Og hvor som helst har da denne Mangel, paa den „Værdighed" „Dannished" „besindige Rolighed" o. s. v. hvormed Stænder-Institutionen skulde modtages, viist sig? Har man virkelig her i Danmark nogetsteds viist en Opførsel, der kunde berettige til et Udbrud som: „Hvor meget naturligere var det ikke, at den danske Mand med rolig Forventning, med stille Eftertanke oppebiede det Øieblik, hans Handlinger krævedes!" Bebreide os Danske Mangel paa Rolighed! Vel maa man her med Börne udbryde: „Soll man denn die bürgerliche Gesellschaft wie eine Uhr behandeln, die, wenn sie vorwärts soll, nachdem sie lange stehen geblieben, jede versäumte Viertelstunde nachschlagen muß? Darüber sterben ganze Menschengeschlechter in Elend und Kummer."

Ligesaavel grundet som denne Beskyldning ere alle de Andre lige til den latterlige Anke, at Kjøbenhavnsposten ikke længer vilde give Folk „deres lovlige Titler, saaledes som engang Skik og Brug er hos os, men talte om Hr. Ørsted, Hr. Schouw og Fl." — Det har altid forekommet mig selv naar Forf. reflecterer nok saa alvorligt, at der titter en lille Skalk frem, men intetsteds stærkere end netop her paa dette Sted. Altsaa vi ere nu da komne saa vidt, at vi indsee Holberg dog nok gjorde sin Tid Uret, da han skrev sin „honette Ambition!" Ja, jeg har længe tænkt det. Jeg har ordentlig kunnet harme mig, naar jeg hos en eller anden uopdragen Bladsmører læste Göthe, Walter Scott, Byron, Holberg ɔc., saadan slet og ret væk, og ikke Hans Excellence Herr Geheimeraad, Ridder ɔc. v. Göthe; — Sir Walter Scott, Baronet; — Lord Byron; Høivelbaarne Hr. Baron Holberg ɔc., hvorimod jeg ret har kunnet glæde mig over de belevne Folk der affatte vore Comoedieplacater hvergang jeg læste: Hr. Etatsraad og Ridder Oehlenschläger, Hr. Prof. Heiberg, Herr Balletmester og Dandsedirecteur Bournonville, Hr. Secretair Hartman, Hr. Cand. jur. Hertz o. s. v., og nu kommer en saa kjøbenhavnspostisk Redacteur og vil bortskjære disse ædle Prydelser, vil sætte sig ud over denne ypperlige „Skik og Brug", — han burde, — ja, nær havde jeg, Gud forlade mig min slemme Synd, sagt, — han burde i Bladet!" —

Det vilde fore os for vidt om jeg Stykke for Stykke skulde gjennemgaae alle de, — ja conservative tor jeg ikke bruge, — altsaa „spidsborgerlige" Bemærkninger, som ere fremsatte om Kjøbenhavnsposten og al den Bevægelse, som denne har afstedkommet i Folket, men før jeg forlader denne Deel af Bogen, maa jeg dog endnu berøre et Sted, hvor det er iøiefaldende, hvilken Besværlighed Forf. har havt med at bringe Alt ind i det lille Tidsrum hans Fortælling bevæger sig i. For dog, nemlig ikke at lade Kjøbenhavnspostens forrige Redacteur, Giødwad, — om Forladelse at jeg nævner Manden slet og ret — ramfri, er ogsaa dennes Virksomhed bleven underkastet en Drøftelse. Skjøndt langtfra at omtale denne, saadan uden alle Complimenter, som Secretair Liunge, saa er der dog nok endnu tilbage at sige om ham. Men hvad der er det Snurrigste, er, at det i en Note ved den Bemærkning: „Man seer dog, den nye Redacteur veed hvad han vil," hedder: „Efterat denne Samtale var nedskreven er han, som bekjendt, igjen aftraadt fra Redactionen." — Nu er det dog virkelig meget morsomt, at læse en Samtale der er nedskreven flere Maaneder forend det deri omtales er passeret. Den citerede Note findes nemlig Pag. **245** og Pag. **250** finder man, at lidt længere hen paa Aftenen, hvor Trykkefrihedsselskabet igjen er kommet paa Bane, tales der om „Kjøbenhavnspostens Beretning om det sidste Formandsvalg." Hvilken en profetisk Aand der dog maa hvile over den Translateur. Imens Giødwad endnu er Redactur af Kjøbenhavnsposten, læser Translateuren allerede Beretningen om det sidste Formandsvalg i Trykkefrihedsselskabet, altsaa om en Begivenhed, der har fundet Sted flere Maaneder efterat Giødwad er fratraadt Kjøbenhavnspostens Redaction, og altsaa flere Maaneder efter at den har tjent til Stof for en saa underholdende Samtale, som den der fandt Sted imellem Translateuren og de øvrige Herrer. Ja, jeg kan ikke nægte, at Folk med saa vidunderlige Gaver maa man have Respect for, selv om deres Meninger imellemstunder skulde falde ligesaa vidunderlige som de selv.

(Sluttes i næste Nr.)

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 18de August 1839. Nr. 33.

Indhold: Aftensang, af Julius W. C. Lassen. — Om „Stemninger og Tilstande" af Henrik Hertz, III. — Nyheds-Revue.

Aftensang.

See! hist bag Skyens gyldne Flig;
Hvor Aftenrosen brænder —
De smaa Guds Engle samle sig
Med Andagts-foldte Hænder.

De høre Aftenklokkens Klang,
Der ringer mod det Høie —
Og Fuglens stille Aftensang
Med halvtillukket Øie.

Did bar den Tonerne ved Bryst —
— Guds Mægler her for Støvet —
Som Duen fra en fjernet Kyst
Til Arken Olielovet. —

Og i det blege Stjerneskjær
Vidt Himlens Port oplukkes:
Der Helligdommens Forgaard er,
Hvor Naadens Glands ei slukkes.

Der lege de smaa Engle Skjul
Bag Aftenstjernens Luer;
Og Herrens Vogn med gyldne Hjul
Dem bær ad Himlens Buer. —

Og Fredens Engel stiger ned,
I Uskylds hvide Klæder:
Han vifter med sin Aande Fred
Til Barnet, naar det græder.

Han kysser bort fra blege Kind
Den Taareflod, der brænder;
Husvaler hvert bekymret Sind,
Og Fredens Fakkel tænder. —

Og skal han engang fare frem
Paa Aftenrødens Vinger —
Og vinke til hiint Edens Hjem,
Der **evig** Morgen bringer! —

Julius W. C. Lassen.

Om "Stemninger og Tilstande" af Henrik Hertz.

III.

Det som Forfatteren især dadler vore Blade for, af hvilke han dog ikke specielt gaaer ind paa andre end „Kjøbenhavnsposten", og i det Hele taget vor Tids „nye Bevægelser" er den „uhistoriske Aand" som han finder at gaae igjennem dem. Han mener, naar flere af vore agtværdigste Mænd holde sig tilbage fra „de politiske Gilder" og fra den offentlige Debatte om politiske Materier, saa maa man ikke tro, at det blot er den bittre Tone, der af og til har udtalt sig hist og her, som er Skyld heri. Vi ere hertillands temmelig vante til en heftig, ja ofte bitter Polemik, og han mener at den politiske kan derfor ikke være os ny. Men hvad der meer eller mindre har stødt saa Mange tilbage, det er denne unationale, uhistoriske Aand, der udtaler sig overalt. Men hvad vil nu denne Paastand i det Hele taget sige, at vor Tids Bevægelser skulle være byggede paa en historisk Grund. Ere Misgreb og Mishandlinger, aristocratisk Anmasselse og bureaucratisk Vilkaarlighed da nødvændige Onder, som, om de findes, ikke tør angribes, naar ikke Fortiden viser Exempler paa det Samme? Og er Historien da et afsluttet Hele, et fuldendt System, hvis Resultater vor Slægt kan bygge paa som et givet uomtvisteligt Udbytte, eller er den ikke meget mere en Bog, hvortil enhver Tidsalder leverer nye Blade, og paaligger det ikke vor Tid, uafhængig og selvstændig, ogsaa at afgive sit Capitel dertil, som Efterladenskabet til dem, der skulle komme efter os? Skulde da den Indflydelse, vore egne Omgivelser nødvendigviis maa have paa os ikke være nok saa stærk, som den man tilskriver Traditionen? Og hvor har det overhovedet viist sig, at Danmark nogensinde er blevet uberørt af Tidernes Retning, og hvad denne har ført med sig? Det er hverken unationalt eller uhistorisk at vort Fædreland gaaer fremad og holder Skridt med de meest oplyste Nationer og vor Tids Bestræbelser ere hverken

meer eller mindre end et Skridt fremad, hvori Nationens Characteer ingensinde har fornægtet sig. Nolighed og Besindighed har overalt været fremherskende, skjøndt de vel ikke ere udartede til Kulde og Phlegma, hvad vel Mange hellere havde seet. Men saalænge der ikke kan sættes en Dæmning for Begivenhedernes Strøm, saalænge vil man heller ikke kunne hindre deres Følger. Det kan derfor klinge meget smukt, at opstille Sætninger som Translateurens, „at det er af Vigtighed at adskille Oppositionens Art, dens Aand og Stemning, fra det Stof den optager; thi saavel i Kunstens Rige som i det daglige Liv lade alle Mennesker sig bedaare af Stoffet og gjøre det til deres Gud"; — men det practiske Liv har kun saare ringe Modtagelighed for Kunstens Idealer; og den der ret føler det trykkende i Stoffet i „det daglige Liv", vil snart indrømme det den vigtige Plads det maa indtage, uden just derfor at gjøre det til sin Gud. Thi, saavel i det daglige Liv som i Kunsten er dog Stoffet den første, nødvendige Betingelse, det, der skal ordnes og støbes i passende Former. Men denne Stoffets Ordning er det netop vor Tid har gjort sig til Opgave. Fremtiden maa det blive forbeholdt, at glæde sig ved det fuldendte Værk, vi, som ere midt inde i Maskineriet og hjælpe til at sætte det i Bevægelse, vi kunne ikke blive uberørte af de smaae Ulemper, som de mange Forsøg og Prøver nødvendig maae føre med sig.

Forfatteren opholder sig endeel ved de saakaldte „politiske Gilder" d. e. Festerne for den 28de Mai. Uagtet han i Bogens Slutning lader den ene af de Personer, der her optræde som Opponenter mod vore nyere Bevægelser, sige: „jeg har aldeles ikke noget imod at man med nogle Ord udtaler sig ved et Bord, enten man nu blot vil give sin egen Stemning Luft eller ønsker at stemme Gjæsterne;" — saa dreier dog det Hele sig netop misbilligende om det, der saaledes ved Mai-Festerne er blevet udtalt, „enten for at give sin egen Stemning Luft, eller for at stemme Gjæsterne." Ja, han gaaer endogsaa saa vidt, at han udpeger enkelt Mand, i det han urgerer over Algreen-Ussings Yttringer, som han finder tage sig „fremmed" ud i denne Kreds, og sporger: „Hvad er det saaledes for en Aand, der gaaer igjennem hans Taler om Finantserne? Paa hvem er denne evige Skaal beregnet? o. s. v." Nu, jeg troer, vi Een for Alle og Alle for Een godt kunne svare, at det er en meget god Aand, der gaaer igjennem disse Taler, den samme som er gaaet igjennem dem, der fra hans Læber have gjenlydt i Stænderssalen og som der har fundet dyb Gjenklang i alle Deres Bryst, som Kongen kaldte og som Folket udsendte. Men høist besynderligt maa det vistnok falde, at see det Spørgsmaal opkastet „paa hvem denne evige Skaal er beregnet"; og man fristes næsten til at antage, at Aarsagen hvorfor denne „evige" Skaal endnu Intet har frugtet, saa lidt som alle Rigets fire Stænderforsamlingers gjentagent udtalte Ønske, om Orden og Offentlighed i Rigets Finantser, ene maa tilskrives dens Uforstaaelighed. Er dette Grunden, saa behøver man vist ikke at tvivle paa, at Ingen vil være villigere til ret tydeligt, at angive hvorpaa den er beregnet end netop Ussing selv, skjøndt vist næsten Alle ere enige om, at dette alt er skeet ofte nok. Heller ikke kan jeg indsee hvorfor det, Ussing har talt i denne Kreds, skulde tage sig fremmed ud. Skal jeg dømme fra det jeg selv, da jeg opholdt mig i Kjøbenhavn, har erfaret, og hvad jeg siden ved gjentagne Beretninger har seet stadfæstet, saa forekommer netop Intet mig at have været saa aldeles hjemme i disse Forsamlinger, som netop Ussing og hans Yttringer; og hvor liden Vægt end Forf. lægger paa Forsamlingens Samstemning og Tilkjendegivelsen deraf ved Biffaldsyttringer, saa vil dog vist enhver Anden netop heri see denne Mening bestyrket. Overhovedet ere disse Yttringer af de Deeltagendes Bifald med de optraadte Talere Forfatteren en Torn i Øiet, og han indrømmer, at mangt et Udtryk af disse maaske ikke vilde være ham saa ubehageligt, naar Selskabet ikke alt imellem „agerede med". „Men hvad skal man dømme om hiint automatagtige „Hør ham!" hiint „stormende Bifald" hiin „umaadelige Latter", naar Ord som Pressen, Statslaan, Frimodighed, Gratialer næsten blot nævnes?" sporger han.

Jeg troer Forfatteren har her, maaske ganske tilfældig, nævnet fire Ord, der, vel veiede, vilde give et høist oplysende Svar, for den der ikke vil famle i Mørke. Han har selv paa flere Steder saa uforbeholdent yttret sig om det Ønskelige i Pressens Uafhængighed, at det vist ikke kan undre ham, at ethvert Ønske for dens fremtidige Vel, hvor dette saa udtales, ledsages af et „stormende Bifald". Umuligt kan han være ubekjendt med den sorgelige Rolle Statslaan have spilt i vor Finantshistorie og den comiske Rolle hvortil dette er blevet forvandlet i den allernyeste Tid, og han vilde derfor let kunne indsee hvorfor Ordet „Statslaan" gjerne ledsages af „umaadelig Latter". Og vel er Frimodighed et godt, gammelt dansk Ord, men dets Betydning synes dog hertillands at være blevet saa forældet, at Ingen vil kunne finde det forunderligt, at enhver fornyet Udvikling deraf ledsages af et opmærksomt „Hør ham!" Hvorfor Gratialer ogsaa hører til de Opmærksomheden vækkende Ord, derom indeholde Ordene: Pressen, Statslaan og Frimodighed allerede den tilstrækkeligste Oplysning.

Men er det da ellers saa forunderligt, at Mai-Selskabet og alle lignende festlige Forsamlinger lydeligt tilkjendegive det, naar de Ønsker og Forhaabninger, der ved slige Leiligheder udtales finde Gjenklang hos dem? — Idet jeg var beskjæftiget med at nedskrive disse Bemærkninger, modtog jeg Folkebladet Nr. 20, 21-22, og saae deraf med Glæde at ogsaa Folkebladets Redacteur af den omhandlede Bog har taget Anledning til at yttre sig om de skjæve Anskuelser, der heri have gjort sig gjældende angaaende vort politiske Liv. Er jeg maaske end ikke overalt enig med denne Artikels ærede Forfatter, og er jeg navnlig tilbøielig til ikke at finde nær saa meget fordømmeligt i den periodiske Presses Virksomhed, som Forf. synes at ville indrømme, saa kan jeg dog ikke andet end agte den Uforbeholdenhed og Frimodighed hvormed han træder op imod Meninger, der vist ikke have faa og mægtige Tilhængere. Ogsaa han er kommet til loseligt at omtale vore Maigilder og yttrer, at han vilde

give Forfatteren Ret i noget af det, han bemærker om Talerne som holdes, og især om Yttringerne af Tilhørernes Deeltagelse, hvis han ikke tvivlede om at være enig med ham i Bestemmelsen af Grændsen imellem det her Rigtige og Urigtige. Jeg vil paa ingen Maade nægte at der i denne Tilhørernes Deeltaglse, som overalt hvor Convenientsens Snorliv slutter mindre fast, kan nu og da yttre sig et ufrivilligt Udbrud, en noget støiende, maaske ungdommelig Høirøstethed, der hellere maatte ønskes borte. Men jeg vil ærlig tilstaae, at ogsaa denne hellere maa vedblive end afskaffes, hvis dette kun kunde skee ved Ophævelsen af al lydelig Deeltagelse fra de Tilstædeværendes Side. Det kan være ret smukt med dette „at skjænke Bifald i sit stille Sind" men et fuldt Hjerte maa give sig Luft. Og skulde Nogen behøve at skamme sig ved, at Hjertet bliver fuldt og strømmer over, naar de helligste Interesser komme paa Bane, skamme sig ved høit og lydeligt at erkjende, at det, der i et høitideligt, begeistret Øieblik bevæger de ædleste Hjerter, ogsaa hæver hans Barm; skulde Nogen af stiv Etiqvette lade sig afholde fra, af sit ganske Hjerte at stemme i med, naar Vid og Lune spøger med det, der er for smaaligt til at betragtes alvorligt, naar Satirens Svøb rammer Usselheden, der blotter sig i sin Hovmod? — Lad den stive, afmaalte Formskjærer længe nok knurre over disse livsfriske Skud, mig synes snarere de pryde den gamle Stamme, end skjæmme den; det er frodige Livstegn, der vise at den endnu eier ædle Safter, skjøndt den truede med at gaae ud.

Det kan ikke nægtes, at den Form hvori vor Forf. har meddeelt disse sine politiske Anskuelser, aabne ham, hvis han ønskede det, en magelig Udvei til at trække sig tilbage. Han lader Hr. Thomsen sige: „Jeg har som sagt udeladt hvad jeg selv hist og her yttrede i Anledning af det der blev talt, tildeels fordi det i denne Bog er mig mindre om at gjøre at komme frem med mine egne Meninger." Det samme Svar vil han kunne have paa rede Haand ved enhver Modsigelse, disse Meninger fremkalde. Men jeg har alt forhen berørt, at Digteren ingenlunde i dette Tilfælde kan skyde sig ind under den digteriske Frihed, der ellers er en naturlig Følge af enhver objectiv Skildring. Det er virkelig stedfindende Forhold, endnu levende Personer, der her ere fremstillede, og det blotte Referat om Andres Meninger kan her paa ingen Maade betragtes som Noget, der gaaer ud fra de talende Personers Individualitet, lige saa lidt som det vilde kunne befrie Nogen for Tiltale, hvis man i en fortællende Form eller spørgsmaalsviis oversøste Een og Anden med de ærerørigste Beskyldninger. — Det er ikke længe siden vi saae een af Dem, der i sin Tid især ragede frem som Forfægter af det liberale Partis Bestræbelser at træde tilbage, eller rettere, at ville prøve paa at naae et høiere Standpunct, ved at tage en Plads hvorved han troede at staae over Partierne. Manden tog Feil; thi den, der tager en virksom Deel i Kampen for de offentlige Anliggender, ligemeget i hvad Retning, han maa nødvendigviis høre til et Parti, fægte for en bestemt Anskuelse. Men er der Nogen, der bør staae over Partierne, da er det Digteren, naar han vælger Tidens Kamp og Bevægelse til Stof for sin Behandling. Digteren har Ret til at revse Daarligheder og spotte Overdrivelsen, hvor den saa findes, men han vogte sig vel for at trække de ædlere, opadstræbende Kræfter ned i Dyndet. Vil han give et klart, beskueligt Billede af sin Tid, da maa dette skee med objectiv Sandhed, — en eensidig Fremhæven af dens Svagheder bør være ham uværdig. Vil han derimod træde med i Kampen med Harpen om Skuldren, — og hvad er ønskeligere, — da stille han sig ærlig paa een af Siderne og træde aaben i Skrankerne, men ikke baricadere sig bag en indifferent Tilskuers Maske, kun ventende paa en Leilighed til at træffe sin Fjende i et ubevogtet Øieblik. Hvad enten han fører Sværdet eller Plecteret, Kampens Laurbær, ikke dens Belønning være hans Maal.

Jeg har nu kortelig gjort Rede for det Indtryk den omhandlede Bog har gjort paa mig. Jeg har yttret min Mening uforbeholden, men som jeg haaber, uden at tilsidesætte den Agtelse og Kjærlighed, jeg bærer for Digteren. Jeg har troet her at burde anvende, hvad han selv har yttret i „Gjengangerbrevene", hvor han indrømmer, at de Mænd han omtaler ere hævede over enhver Roes,

„men netop derfor over Ingens Dadel!"

Digteren Henrik Hertz har jeg med Glæde gjenfunden i denne Bog og skjænker ham min hele Beundring, — Politikeren var mig hidtil fremmed, og vil formodentlig altid blive det. Jeg troer ikke bedre at kunne udtrykke den Følelse, hvormed jeg har lagt denne Bog fra mig, end ved at anføre „Folkebladets" Ord:

„Nu ærede Læser! hvad skulle vi sige herom? Det synes som om vi have baaret os galt ad. Vi ere altsaa noget nær enten Vildledende eller Vildledede. Have vi da virkelig svævet i Vildfarelse, naar vi glædede os ved saamangen kraftig og oplivende Yttring af et vaagnende folkeligt Liv i de seneste forløbne Aar og naar vi maaske selv deeltoge deri med Lyst og Overbeviisning? Og have saamange fortræffelige og indsigtsfulde Mænd, som vi saae gjøre det Samme, ogsaa svævet i Vildfarelse? Nei, hvad vi her have læst, er kun det modsigende Ord, som fra den Tid, da de første selvstændige Bevægelser vaagnede i Folket, bestandig har været til, som meest har yttret sig privat, ogsaa af og til offentligt, men her, saavidt vides, tydeligst og meest sammenhængende og udførligt er traadt frem; og vi spaae, at det herefter oftere vil træde frem end før; thi det hele Stof er nu bragt i Form og lagt tilrette for Eftersnakkere." Og det forekommer mig, som om denne Spaadom alt er begyndt at gaae i Opfyldelse.

Nyheds-Revue.

Vor Literatur har i disse Dage modtaget en værdifuld Tilvæxt i den udkomne første Deel af **Poul Møllers** efterladte Værker. Denne Samling af en Digters Arbeider, der uagtet han kun havde skjænket os et ringe Antal Digte, dog derved havde opnaaet en desto større Navnkundighed, indeholder ikke Lidet, der ret fører os det for Øie, hvad vi have tabt ved hans tidlige Bortgang. Saaledes see vi af Udgiverens Fortale, at Digteren havde paabegyndt trende større Arbeider: en Novelle og to historiske Romaner, men hvormed han desværre var skredet saa lidt fremad, at end ikke et Brudstykke deraf har egnet sig til offentlig Meddelelse. Kun nogle enkelte deri forekommende Sange har Udg. kunnet optage. Denne første Deel, der vil blive fulgt af den Afdødes philosophiske Arbeider, til hvilke en af Overlærer **Olsen** udarbeidet Biographie af Digteren vil slutte sig, indeholder foruden de alt bekjendte Digte, flere interessante ny; en Fortælling om **Eyvind Skaldaspiller** i den nordiske Sagaform; nogle humoristiske Artikler, hvoriblandt den høist vittige: „Statistisk Skildring af Lægdsgaarden i Ølseby Magle af en ung Geograph"; og Digterens Oversættelse af Odysseens sex første Boger. Blandt de bekjendte Digte behøve vi vel blot at nævne „Glæde over Danmark", der alt længe har været og vil vedblive at være en Glæde for hver Dansk; blandt de nye nævne vi de her fuldstændiggjorte „Scener i Rosenborg Have" hvoraf de to Nedenstaaende vel især turde afgive et skjønt Vidnesbyrd om Digterens dybe, poetiske Gemyt og elskværdige Characteer:

En Reconvalescent.

Jeg tvende Somre laae paa Puden,
Og legte med min Klokkestræng,
Med lange Klæder ned for Ruden,
Og Vaagekonen ved min Seng.

Men Livet over Døden seired;
Jeg, som blot Kalk og Vægge saae,
Min anden Fødselsfest har feiret,
Kan atter mellem Blomster gaae.

Ud i det Grønne nu jeg flytter,
Fra den forhadte Lænestol,
Og med min svage Haand beskytter
Mit Øie mod den blanke Sol.

Skjøndt evig ung Naturen smyktes
Favr, som en Jomfru, hver en Vaar,
Den aldrig mig saa yndig tyktes
Som nu, da Liv jeg atter faaer.

Jeg seer igjen den danske Sommer
Og aander Lovets friske Duft,
Og hører, Fluesværmen brummer
Høit i den rene Foraarsluft.

Hist over Spiret Solen seiler,
Mildt leer den til den blege Mand,
Den sig i mine Knapper speiler
Saavelsom i det klare Vand.

Hiin Sol, som farved Adams Palmer,
Den brænder endnu lige skjøn,
Og Fuglen synger samme Psalmer,
Og Linden stander lige grøn.

Naturen evig er den Samme,
Men aarlig slappes Mandens Knæ;
Selv den, hvis Luer høiest flamme,
Er kun et Blad paa Livets Træ.

Som Løvet, der paa Bøgen grønner,
Fra Moderstammen har sin Saft,
Saa drager hver af Støvets Sønner
Af en usynlig Rod sin Kraft.

Ja, Livet blusser, Livet daaner,
Snart er man Ørn, snart er man Kryb,
Alt som os meer og mindre laaner
Hiint Livets rige Kildedyb.

En Moder med sit Barn, paa en Bænk.

Sov ind, mit søde Nussebeen,
Stil dine Pusselanker;
I Dromme vil Guds Engel reen
Dig lære smukke Tanker.

Sov, Pusling, ved din Moders Barm,
Hvorunder Du er baaret:
Sov; Vuggen er din Moders Arm,
Mit Bryst er Pudevaaret.

Sov i mit Silkeklædes Læ,
Min egen Kjællingunge,
Mens Fugle Dig fra høien Træ
En Vuggevise sjunge.

De nysselige Hænder smaa
Dybt i min Barm sig bore,
Med Streger i og Negle paa
Saa fuldt som andre store.

Nu falde de smaa Glukker til;
God Nat jeg paa dem kysser;
Lukoie snarlig komme vil,
Min lille Stump han dysser.

Fra Moder flygter Søvnen bort;
Hvor kan jeg Søvnen agte,
Naar Dag og Nat er mig for kort
Til Glutten at betragte?

Usikker er al jordisk Pagt,
Ei hellig Eed der gives,
Men Moders Hu ved ingen Magt
Kan fra den Spæde rives.

Sov sødt, min Eneste, min Søn;
Naar Søvnen Dig forlader,
Jeg faaer et Smiil til Vaagelon,
Saa gaae vi hjem til Fader.

Samlingen af første Deel er besørget af Digterens geniale, aandsbeslægtede Broder **Christian Winther**, der desuden selv i denne Tid har skjænket os to særdeles vakre Fortællinger. — Et lille Skrift, der sikkert vil tiltrække sig almindelig Opmærksomhed, er det nylig udkomne: **„Ophævelsen af Regentsens Læseforening, et Supplementblad til Universitetets Historie."** Skriftet, der omhandler, hvad der har bevirket Ophævelsen af en Forening, der ikke lidet vilde kunne virket til Udbredelsen af en sand videnskabelig Aand iblandt de yngre Studerende, og hvis Tilværelse derfor ingenlunde kan betragtes som en, for det Offentlige ligegyldig Sag, er affattet med Klarhed og Rolighed og afgiver et skjønt Vidnesbyrd om den Selvstændighed og agtværdige Selvfølelse saavel Foreningen som navnlig dens Bestyrelse, i denne hele Sag har iagttaget. Glædeligt er det, at den samme Aand, der bevirkede Stiftelsen af et saa gavnligt Samfund, ogsaa har vidst at raade Bod paa de stedfundne Misligheder, saa at disse ikke have formaaet at omstyrte samme, men kun bevirket dets Gjenfødelse i en anden Skikkelse, i det Ophævelsen af „Regentsents Læseforening", der stod i et noget trykkende Afhængighedsforhold til det theologiske Facultet, kun har givet Impulsen til den aldeles uafhængige „academiske Læseforening", der siden har dannet sig, og som man maa ønske den glædeligste Fremvæxt.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Lunge.

2den Aarg. Sondagen den 25de August 1839. Nr. 34.

Indhold: Zigeunerhøvdingen, af Wilhelm Trojel. — Traditioner, gamle og nye.

Zigeunerhøvdingen.

Du græde ei, kjær Moder min!
Det vil jeg sige Dig;
Thi Broden vorder aldrig din,
Om Verden haaner mig.

Du fødte mig paa alfar Vei,
Men gik jo selv derpaa,
Og havde Huus og Hytte ei
For under Tag at gaae.

Din Arel Vuggens Gænge var;
Den gik ei træt i Staae,
For Pogen vilde, naar Du bar,
Om Halsen Armen slaae.

Du spøgte ikke nogen Tid,
Men ei fra mig Du veeg,
Og den, som vandrer hid og did
For Brodet, glemmer Leeg.

Du kan ei for, at selv jeg streed,
Saasnart jeg følte Kraft.
Du kan ei for, hvad da jeg leed,
Hvad Sorg jeg da har havt.

Hvorfor maa Hver fra By til By
Ei drage som han kan,
Som Fuglen flyver frit mod Sky,
Og Fisken gaaer i Vand?

Med Else bytted' jeg min Stav,
Da hun var fjorten Aar.
De lette Fodder Udstyr gav,
Og Lyngen Bolstervaar.

Som Ræv og Hare de os jog'
Fra Skjul til Skjul afsted.
I Syden de min Qvinde tog,
Da fulgte selv jeg med.

Og dog jeg blev fra hende skilt
Med falske, fromme Ord.
Fra Heden fik de Dig bestilt
Ti' Fængslet, hvor jeg boer.

Men nu jeg løfter sidste Steen
Og brudt er Fængslets Muur.
Nu bruge Du de gamle Been,
Mens aabent er dit Buur.

Jeg har endnu et andet Sted
Lidt norden Viborgsø;
Derfra jeg tager Else med;
Hvis ikke — vil jeg doe.

O, græd dog ei! En dygtig Mand,
Som kaldte mig sin Ven,
Har sagt, at Stammen samles kan
I Himmelen igjen.

Wilhelm Trojel.

Traditioner,

gamle og nye*).

II.

Maleriet.

En smuk Sondageftermiddag i Midten af Juni Maaned havde nogle unge Piger samlet sig til Leeg og uskyldig Lystighed paa en blomsterduftende Eng i Østergöthland. Den ældste, der ogsaa var Chorførerinden, var sytten Aar gammel; den yngste, et smukt og livligt Barn, havde endnu ikke fyldt sit niende. Hun heed Emma. De plukkede Blomster, bandt Krandse og satte dem som Kroner paa hverandres Hoveder; de dandsede og sang; kort, de feirede en yppig Blomsterfest i Naturens Skjød. Nu droge de ud ad Marken, hvor guldgule Solstraaler, formælede med Vestenvindene, kjælede for Floras farveverlende Slægt; nu hvilede de i harmoniske Grupper paa en skyggerig Høi. Gladest og overgivnest svævede dog Emma, lig en Sylphe, omkring blandt Træerne og Buskene, og saa ofte hun havde fundet en ualmindelig stor eller smuk Blomst, sprang hun af Glæde, kaldte sine Legesøstre til sig eller ilede til dem for at gjøre sig til af det herlige Fund. Efter en Stund savnedes hun aldeles. De andre Piger begyndte først imellem at spørge: „Hvor mon dog Emma er gaaet hen?“ — Men da ingen Emma kom tilsyne, bleve de Alle grebne af en vis Uro: de raabte, de skreg: „Emma! Emma! kom dog! hvor er Du?“

Det varede dog ikke længe, inden Emma, med flagrende Haar, kommer springende fra det Indre af en dyb Birkelund. „Ak! jeg har seet et stort, stort Slot. Der er ikke langt dertil. Lad os gaae derhen! Det er vist det samme, Fader taler saa meget om. Der er endnu længe til Aften og vi behøve ikke at være hjemme førend Klokken

*) Fra „Syner och Röster ur det Fördolda“, af Nicander og Nörling, 1838.

otte. Kom, søde Amalia! kom, min lille, flinke Gustave — kom, kom, gode Therese! Naar Du vil, saa kommer nok de Andre med."

Efter en kort Raadslagning besluttedes Vandringen til Slottet. En Gangsti førte over Engen til en Stente, hvor en bølgende Sædemark modtog den glade Skare, og der vankede en riig Høst af Kornblomster og Riddersporer. De naaede snart det gamle Herresæde K*** og fik let Tilladelse til at see Værelserne paa Slottet.

Høie, store Sale, fulde af gammeldags Møbler omgave snart de unge, livsfriske Piger. Ærværdige Skilderier skuede betydningsfulde ned fra Væggene. I Slottet vare Pigerne ogsaa meget tausere end de havde været ude paa Engen. Især saae Emma med en vis Skjælven omkring sig, og ønskede, at hun igjen var ude i den frie Natur. Imidlertid tildroge flere af Portraiterne sig hendes fortrinlige Opmærksomhed, og hun sagde skjemtende til sine Legesøstre, at hun agtede at vælge sig en Kjæreste blandt disse Hædersmænd. Men det varede længe, hun fandt ikke nogen Kjæreste, der rigtigt behagede hende. Endelig, i et af de mindre Værelser bliver hun staaende foran et Billede af Feltherren Johan Banér, betragter ham næsten med Henrykkelse og synes just rede til at give ham sit Ja, — da en af de andre Piger slog Døren op til en stor mørk Sal og raabte: „Emma! der har Du din Kjæreste!" Emma løb til Døren, men udstødte i samme Øieblik et Skrig af Rædsel.

Der hang paa Væggen ligefor et kolossalt Billede. Manden var sortklædt, en Guldkjæde hvilede over hans Hals og et Diamantkors smykkede Brystet. En tor og lang Haand omsluttede haardt det umaadelige Sværdfæste. Hans Haar var rødt og stridt, Øinene saae ud som halvudflukte Gløder, Skjægget var rødere end Haaret og i dets yderste Lokker sad stivnet Blod.

Emma iler tilbage, men de glade Søstre, som ved hendes Frygt fik Luft for deres lange qvalte Munterhed, greb hende i Armen, stødte hende ind i Salen, raabende: „Der har Du din Kjæreste, Emma!" Og dermed lukkede de Døren ilaas.

Et mat Jammerraab hørtes indenfor og derefter et stærkt Skrald. Forskrækkede aabnede Pigerne atter Døren: det store Maleri er faldet ned fra Væggen, en Støvsky stiger op imod Gibsloftet, og Emma ligger død under det store Maleri.

Det blev en stille Søndageftermiddag.

Therese faldt samme Aften i en hidsig Feber og døde tvende Dage efter.

II.

Hjerneskallen.

En gammel Graver gik en Løverdageftermiddag, med Spaden i sin Haand, paa Sognets Kirkegaard, og lavede sig langsomt til at opkaste en Grav for en Hedengangen, hvis affjælede Støv Dagen efter skulde indvies til Jorden. Idet han først, med en mere vant end stærk Haand, satte Spaden til Jorden, fæstede han hændelsesviis sit Blik paa en for flere Aar siden tillukket Grav, hvis nuværende Indvaaner han havde kjendt godt medens han levede og endnu ikke havde kunnet glemme. Denne Grav var imidlertid siden bleven omgravet flere end een Gang, og den første Indbyggers Been, der havde maattet rømme Pladsen for de efterkommende, laae nu omstrøede paa Dødens Ager. Desuagtet vidste Gubben heelt vel hvem der først var bleven herbergeret paa dette Sted, og sukkede dybt hver Gang han tænkte paa den vakkre og gjæstfrie Kromand Lars Månsson, i hvis Huus han ofte havde nydt god Behandling og om hvis pludselige, næsten hemmelighedsfulde Død der en lang Tid mumledes Meget derpaa Stedet indtil denne Snak, ligesom meget Andet, da Folk vare blevne kjede deraf, igjen var forstummet.

Da nu Graveren en Stund havde staaet og stirret paa dette for ham og maaske for Flere mindeværdige Hvilested, bliver han heelt uformodet vaer en Hjerneskal, som gyngede sig frem og tilbage, og idet den viste Tænderne, syntes at have Lyst til at spadsere et Stykke. Hviligen forbauset ved dette Syn, og, ihvorvel svagelig af Alder, ved uforfærdet Mod, gaaer Gubben hen imod Hjerneskallen og seer tydelig hvorledes den vælter hid og did, ligesom af sig selv. Efter at have betænkt sig noget griber han fat paa den med Haanden, løfter den op og i samme Øieblik falder af den hule, nu hjernelose Hovedskal en Fro ned til Jorden. Men der befandt sig endnu noget Mere, som ikke faldt ned. Der sad nemlig et stort, rustent Sextommesøm, sikkert og dybt slaget ned igjennem Issen. —

„Aha," tænkte Graveren — „dette her seer underligt ud." Og han gik flux, for at lette sit Hjerte, med den gjennemspigede Hjerneskal til Menighedens Kirkehyrde, en værdig og ligeledes alderstegen Mand, der ikke lidet forundrede sig, da Graveren viste hvad han havde fundet.

„Hvor har Du hittet den, kjære Jonas?" spurgte Præsten.

„Paa Kirkegaarden, Deres Velærværdighed!" svarede Graveren

„Det kan jeg saa omtrent forestille mig; men ved hvilken Grav? Jeg veed, Du kjender dem alle."

„Ved den Grav hvor Deres Velærværdighed for elleve Aar siden kastede Jord paa Lars Månsson."

„Tak, Gamle," sagde Præsten. „Gaa ud i Kjøkkenet og faae Dig lidt at styrke Dig paa. Denne her beholder jeg saa længe."

Graveren bukkede og gik ud. Men Præsten sad en lang Stund i sin Ensomhed og betragtede den paa Bordet foran ham liggende Hjerneskal. Han havde Natten iforveien havt en besynderlig Drøm, som, jevnført med hvad han nu tydelig og med legemlige Øine saae for sig, syntes i hans Indre at forene en fast og urokkelig Overbeviisning. Han ringede i en Klokke. En Pige kom ind i Studeerkamret og fik Befaling at sige til Staldkarlen, at han i al Hast skulde spænde for Karethen. Det skete, og Præsten kjørte ene ud af Gaarden, — Ingen vidste hvorhen.

Men Præsten vidste godt hvor han vilde hen. Efter et Par Timers jevn Kjørsel steeg han af ved Sognets

Kro hvor Lars Månssons Enke, der allerede forlængst var gift paa ny, levede i Ro og Velstand.

Han træder ind i den pæne Stue og hilser paa Moder Maja, der syntes noget forlegen ved et saa uventet Besøg. Der laae Noget i Præstens Blik, som man kunde kalde sønderknusende. Kromanden var ogsaa derinde, bukkede og bad Præsten sidde ned.

„Jeg er ikke kommen for at sidde ned," tog Præsten til Orde — „jeg er kommen for at hilse Eder fra de Dødes Rige. Jeg medbringer ogsaa derfra en Gave, paa hvilken jeg ønsker at I maae kunne see med Rolighed og med tørre Øine."

Og med disse Ord fremtog Præsten den grinende Hjerneskal med Sømmet i, og lagde den paa Bordet i Stuen.

I samme Øieblik udstødte Konen et Skrig, styrtede sig paa Knæ for Præsten og bad ham forskaane hende for dette Syn. Manden stod bleg som et Liig, støttende sig op til Skorsteensmuren, med Hænderne sammenfoldede bag paa Ryggen.

„Gud tilgive Eder!" sagde Præsten. „Jeg er ikke Eders Anklager, endnu mindre Eders Dommer, og kan blot som Christi Tjener formane Eder til oprigtig Anger. I have meget at afsone. — Nu veed jeg hvad I tilsammen have fuldbyrdet. — For Menneskene rober jeg Intet. Holder Eders fælleds Bodsøvelser for dette Øine (han pegede paa Hjerneskallen). Jeg vil bede til den strænge, men miskundelige Gud for Eder."

Og da Præsten havde yttret disse Ord, gik han ud af Stuen, satte sig i Karethen og kjørte hjem igjen.

Bestyrtede og maalløse stode Kromanden og hans Kone alene tilbage. Hjerneskallen laae paa Bordet. Hævnen stirrede paa dem ud af de tomme Øienhuller.

Den næste Dag gik de begge til Lehnsmanden og angave selv deres Forbrydelse.

III.

Jule-Musiken i Bjerget.

Abbed Vogler, velbekjendt i hele den dannede Verden, fortalte en Dag følgende Hændelse:

Under mit Ophold i Norge spillede jeg Orgelet i Bergens Domkirke til Høimesse-Gudstjenesten før Juul. Kirken var fuld af Folk af alle Stænder, saavel fra Byen som fra Landet. Da jeg var ved at spille Udgangen, kom en gammel Bonde op til mig og syntes at være særdeles opmærksom. Han stod ubevægelig og lod til at lytte begjærligen efter, indtil jeg sluttede, da han ærbødig bukkede, ligesom for at takke — og gaae. Organisten, som allerede ved den Gamles Ankomst, vranten vilde vise ham bort, men blev hindret deri af mig, som vinkede til ham, at Bonden gjerne maatte blive, sagde til ham i forbigaaende: „Noget saa Smukt, har Du aldrig hørt før." — „Hm!" svarede den Gamle. „Vel var det smukt, men jeg har dog hørt Noget, der var endnu smukkere." — „Smukkere!" udbrød Organisten heftig, „smukkere? Skammer Du Dig ikke? Hvor har Du hørt noget smukkere?" Uden at blive forlegen over den uvenlige Tiltale, svarede Bonden ganske sagtmodig: „Jo, i Bjerget der hjemme har jeg om Julenatten hørt Musik, som Ingen af Herrerne har hørt Mage til." — „Du lyver, eller ogsaa er Du fjantet," overfusede Organisten ham. — „Nei, ingen af Delene," svarede Bonden dristig," jeg veed godt hvad jeg siger, — og hvis Herrerne ønske at høre det med, saa kan det godt skee. Det er nu snart Juul, og hvis Herrerne ikke forsmaae mit ringe Tag, saa kunne de overnatte hos mig, og jeg skal vise Dem Veien, naar Tiden kommer."

Nysgjærrig efter at see mig omkring paa Landet og lære Almuens Sæder at kjende, modtog jeg den Gamles Tilbud.

Dagen før Juul, tidlig om Morgenen, begav jeg mig paa Veien tilligemed Organisten. Vel indpakkede i en bequem Reiseslæde, kjørte vi gjennem en sneedækket, skovrig Bjergstrækning, og naaede i Skumringen til Bondens Gaard, der laae ved Foden af et temmelig høit Bjerg. Gjæstevenlig, glad og ifort sin Høitidsdragt, mødte han os i Gaarden, aftog den røde uldne Hue, der bedækkede det tætte, sølvfarvede Haar, bukkede, takkede for sidst og bød os velkommen. Han førte os ind i sin smukke Storstue, hvorfra et prægtigt Jule-Blus skinnede os imøde. Snart var Bordet dækket paa det bedste og besat med Lys, og de ved deslige Leiligheder sædvanlige Retter: Klipfisk og Grød dampede indbydende og appetitlig paa de blankskurede Tinfade. Nu traadte den ærværdige Husmoder ind, fulgt af tvende rødmussede, venlige Pigebørn og tre velvorne, kraftfulde Sønner. Vi satte os til Bords. Med Huen i Haanden begyndte Oldingen, med klar Stemme, en Psalme, hvilken vi alle stemmede i med, og derefter oplæstes høit og andægtig af den yngste Datter en opløftende Bordbøn. Det var en patriarkalsk, simpel og høitidelig Familiefest.

Vi gjorde god Besked ved den velsmagende Anretning, og efter Maaltidet, som sluttedes paa samme gudsfrygtige Maade, som det begyndte, talede Oldingen fromt og med Varme om den begyndte Fest, sagde Godnat til Børnene, — og de gik alle bort tillige med Moderen. Da vi vare alene, sagde den Gamle: „Nu er det netop paa Tiden at vi begive os til Bjerget. Ved Midnat pleier det gjerne at lade sig høre.

Vi iførte os vore Pelse og gik, i det klareste Maaneskin, op paa det høie Bjerg. Da vi vare kommen op paa Toppen bad den Gamle os at være tause og lytte vel efter. En god Stund gik hen — men ingenting lod sig høre. Organisten, som frøs gudsjammerligt, yttrede tilsidst: „Nei, dette her bliver alt for moisommelig; lad os gaae hjem og lægge os, en anden Gang skal Du ikke narre mig, min gode Mand!"

I det samme lød fra Bjerget en Masse af vidunderlig-deilige Harmonier, saa blide at de smeltede Hjertet. Jeg var lutter Øre. Med Henrykkelse indsugede jeg de berusende Toner og torde neppe aande, af Frygt for at tabe en eneste af dem. Jeg stod ganske maalløs, og glemmer det aldrig; thi noget lignende har jeg aldrig hørt; det var som om jeg vilde tænke mig et Chor af Cherubimsstemmer og Seraphsharper.

Organisten stod tæt ved mig og sagde efter nogen Tids Forløb: „dette her er Hexerie!“ Han lagde sig ned paa Bjerget, forsøgte ligesom at titte gjennem en Sprække, og raabte: „Hold op i Fandens Navn!“ — I samme Øieblik taug Musiken — og Organisten trillede død omkuld ved mine Fødder.

IV.

Floitetonerne paa Halmstads Slot.

Paa det gamle Slot i Halmstad levede jeg, begravet i Embedsforretninger, næsten heel og holden for mig selv, naar jeg undtager de Dage, da jeg var nødt til at see Folk hos mig. Skilt fra min Familie, som stedse udgjorde mit kjæreste Selskab, anvendte jeg de ledige Timer, som forundtes mig for det meste til Læsning; og da jeg alt dengang ofte var plaget af Søvnloshed om Nætterne, havde jeg vænt mig til at læse paa Sengen. En Nat, da jeg med Forkjærlighed havde kastet mig over min Horatius, og var fordybet i Nydelsen af hans herlige Oder, hørte jeg en usædvanlig Lyd tætved min Seng, imellem Væggen og Gardinet. Jeg lyttede efter og fandt, at den maatte hidrøre fra nogle nedfaldende Vanddraaber. Hvem kjender ikke den eensformige, søvndysende og tillige piinlige Lyd, — om jeg saa maa udtrykke mig — af et Tagdryp. Der ligger deri noget ligesaa pedantisk Afmaalt, som i Perpendikelens Slag paa Væggen, men dertil noget Klagende. Jeg laae længe stille for at forvisse mig om det Rigtige i min Formodning. Lige mange Secunder forløb imellem hvert Dryp, og det forekom mig, som om de Alle faldt ned mod Gulvet i Alkoven, hvor jeg laae. Jeg stod op, flyttede den ene Ende af Sengen lidt frem paa Gulvet, lyste efter bagved, men fandt intet Tegn til Fugtighed. Ikke heller paa Loftet fandtes nogen Plet, hvilket ellers under saadanne Omstændigheder maatte have været Tilfældet. Jeg begav mig altsaa atter til Hvile; men den usynlige Dryppning vilde ikke høre op; jeg hørte det bestandig sige dryp — og dryp — og dryp, indtil jeg, søvnig af Kjedsomhed, slukkede Lyset og sov ind.

Om Morgenen, da Betjenten som sædvanlig kom ind til mig, spurgte jeg ham, om det regnede; hvortil han svarede, at der hele Natten ikke var falden en Draabe Regn. „Men her har det i al Fald regnet ned,“ sagde jeg, „og vi maae see efter, hvor det vel kan komme fra.“ Da jeg var staaet op, befalede jeg ham at hente en Murmester, som noie kunde eftersee saavel Taget som Gulvene i den beboede Deel af Slottet. Mureren kom: jeg lod ham i min Nærværelse anstille Undersøgelsen, jeg fulgte med overalt; men saa meget det end kunde være Mauden om at gjøre, at fortjene noget, saa maatte han dog tilstaae, at der Intet fandtes, der behøvede at sættes istand, skjøndt der vel vare mange andre Brøstfældigheder, men som det ikke stod til ham, at raade Bod paa. — Mange Nætter efter hverandre forvoldte dette Dryp mig Uro. Tilsidst blev jeg saa udmattet derved, at jeg besluttede at vælge et af de andre Værelser til mit Sovekammer. Den næste Dag havde jeg bestemt til Omflytningen.

Med min Bog ved Siden lagde jeg mig ned sildig ud paa Aftenen afventende min sædvanlige Plageaand. Jeg laae temmelig længe, men ingenting lod sig høre; det vilde ikke dryppe. Men som jeg tog Bogen i Haanden, hørte jeg nogle store Draaber falde ned paa Gulvet, udenfor i Forgemakket. De ligesom klingede. Jeg opsatte Læsningen indtil videre, og min Opmærksomhed fulgte ene og alene de klingende Draaber. Der laae noget, paa engang baade Trøstende og Sønderslidende i Lyden af deres Fald.

Jeg forestillede mig hver Draabe som en af de hede Taarer, Menneskeheden fælder over de blodige Krige.

Endnu klang nogle langsomt paa hverandre følgende Draaber. Hvad er een Draabe, tænkte jeg, hvad er een Taare eller et Par — naar jeg betænker, at maaskee mange, mange Millioner Taarer en eneste Dag udgydes paa Jorden? Men det forekom mig, som om hver en nedfaldende Draabe brændte paa mit Hjerte. Jeg bad til Gud.

Draaberne eller Taarerne faldt nu sparsommere og sparsommere, men deres Klang tiltog i Styrke og Behagelighed. Derpaa begyndte de atter at falde tættere og med endnu renere Klang. Deres Toner, samlende sig til Melodie, lode nu for mit Øre, som om de kom fra en Floite, behandlet af en Mester. Det var ingen Klagetoner; men de forekom mig som Glædestoner nedflydende paa Jorden fra Salighedens Kilde. Denne himmelske Musik vedblev, indtil jeg slumrede ind, skiftende i skjønne Melodier, ligesom Prismaen i Farver.

Erindringen om hvad jeg hørte og nød, fulgte mig den næste Dag fra Morgenens Gry til om Aftnen. Alligevel undlod jeg ikke at sikkre mig imod ethvert Forsøg der kunde gjøre det muligt, hemmeligt at træde indenfor de fire Vægge, der indesluttede det Rum jeg beboede. Desuden havde jeg besluttet, at lade den Dør, der adskilte Sovekammeret fra Forgemakket, staae aaben. En Tjener havde jeg givet den Befaling at rede sig et Leie, tæt ved min egen Seng. Med Længsel imødesaae jeg nu den tilstundende Nat, beredede mig til Hvile efter Dagens Arbeide og lagde mig, skjøndt ikke ganske afklædt, paa Sengen, den hellige Skrift paa min høire Side. Jeg aabnede denne alle Bøgernes Bog, og som jeg begyndte at læse — — hør! da strømmede de hulde Floitetoner til mit inderste Hjerte, og den som frembragte dem — Gud maa vide, hvem det var! — maatte nødvendigt befinde sig i Forgemakket. Jeg kaldte paa Tjeneren som laae hensjunken i den dybeste Søvn; han sprang op endnu fortumlet af Søvnen. Jeg sagde: „tag et Lys og følg mig.“

Og netop som vi vare komne ud i Forgemakket, da istemmedes de smeltende Toner i Salen udenfor. Jeg ventede lidt, for ikke at tabe en eneste af dem. Men hurtig, greben af en indre Drift, støder jeg Døren op, gaaer ind fulgt af Betjenten — og nu var den usynlige Tonekunstner igjen flyttet ind i det tilstødende Værelse. Saaledes fulgte jeg de flygtende Toner fra det ene Værelse til det andet; men jeg naaede dem aldrig. Da jeg havde naaet det inderste Værelse standsede jeg ved Muren, og, som om de svævede i Luftrummet, hørtes endnu udenfor rene, venlige Floitemelodier, som alt bleve svagere og svagere, indtil de reent bortdøde.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 1ste September 1839. Nr. 35.

Indhold: Traditioner, gamle og nye. — Nyheds-Revue.

Traditioner,
gamle og nye.

V.
Spilleren og hans Kjæde.

I den smukkeste Deel af Östergöthland ligger et stort, velbygget Gods, som, da den Hændelse, hvilken her i Korthed meddeles, tildrog sig, eiedes af en gammel, riig Grev L***, der var meget hengiven til Spil. Sædvanligviis havde han ogsaa hver Aften sit Parti; og hans første Spørgsmaal, naar Tjeneren om Morgenen kom ind til ham, var gjerne: „hvem troer Du jeg skal faae, til at spille med i Aften?“

Det var engang en kold Høstdag. Regnen pidskede imod Slottets Vinduer og Blæsten tudede og hvinede omkring Murene. Naboerne havde, afholdte ved det uhyggelige Veier, ikke i flere Dage ladet høre fra sig, og den gamle Herre var næsten fortvivlet over, at han ikke kunde komme til at spille. Tjeneren havde alt i flere Morgener besvaret det ivrigt fornyede Spørgsmaal med sit trøstesløse: „jeg veed det ikke,“ og Greven var vranten og utaalmodig. En Morgen, da hans Vrede steeg til det Yderste, yttrede han: „Jeg var tilfreds at Fanden selv vilde komme, blot jeg kom til at spille!“ — Veiret var lige stygt, ingen Fremmed lod sig see den hele Dag, og Greven gik og suurmulede i eet væk.

Den lille Familie, bestaaende af Grevinden og den yngste Datter, sad henimod Aftenen i Skumringen ved Kaminilden, og Grevens Ordknaphed tilkjendegav hans onde Lune. — „Jeg synes, jeg hørte en Vogn kjøre ind i Gaarden,“ sagde Frøken Amalia, og i det samme kom Tjeneren springende op med den Underretning, at der var ankommet en prægtig, fremmed Herre, som ønskede at hilse paa Selskabet.

Den Fremmede blev ført ind, og efter at være buden Velkommen, tog han Plads ved Kaminen, og en god Deel af Aftenen henflød under en Samtale, som den beleste Verdensmand forstod at gjøre baade interessant og underholdende. Til Slutningen foreslog Greven et Spilleparti, hvilket den Ubekjendte med Glæde modtog, og der spilledes til langt ud paa Aftenen, da Maaltidet blev anrettet; hvorpaa den reisende Herre ønskede God Nat, ledsagedes til sit anviiste Værelse, — og kort derpaa adskiltes Familien, efterat man først havde roest den unge Mands elskværdige Væsen, som havde indtaget dem Alle.

Greven begav sig til sit Værelse, klædte sig af og lagde sig til at læse et Brev fra sin Søn Ferdinand, som dengang opholdt sig ved Universitetet i Göttingen. — Han var næsten færdig med Brevet og skulde til at slukke Lyset, da den Fremmede kom ind til ham og satte sig fortrolig paa hans Seng. Han sagde, at da han formedelst et magtpaaliggende Ærinde maatte reise meget tidlig den næste Morgen, og ikke paa saa ubeleilig en Tid kunde vente at træffe eller ønskede at besvære sin Vært, saa vilde han nu takke ham for hans Gjæstfrihed og efterlade ham et Beviis paa sin Erkjendtlighed. Den Fremmede aftog derpaa en kostbar, kunstig forarbeidet Guldkjæde og hængde den om Grevens Hals. Men i det Samme foregik der med den Fremmedes Udseende en saa hæslig Forvandling, at Greven gyste, og syntes at see Afgrundens Fyrste i al sin Græsselighed.

Da sagde Skikkelsen: „I har idag ønsket Spilleparti med mig. Jeg har efterkommet Eders Ønske. Behold imidlertid denne Erindring om mig for Eders Gjæstfrihed, — og lad dette Smykke bæres af Eders Efterkommere, paa det at de maae ihukomme Giveren og Anledningen til Gaven!“

Den Fremmede forsvandt.

Kjæden bæres endnu den Dag i Dag af Grevens Efterkommere.

Den gamle Herre spillede aldrig mere.

VI.
La Casa del Diavolo.

Udenfor Porta del Popolo i Rom findes endnu et lidet, vakkert Landsted, bygget efter Vignolas Tegning, og paa tre Sider omgivet af en deilig Hauge. Mange andre større og mindre Lyststeder ligge omkring dette Huus og lige over for det. Mangen skjøn Plet indbyder Vandreren til Hvile, naar han kun træder indenfor de aabne Gitterporte og vandrer under Orange- eller Laurbærtræernes Skygger. Iblandt disse herlige Sommer-Reder — Vinter-Reder byggedes ikke under Italiens Sol — og i Nærheden af Vignolas Huus, saae jeg ofte et lille Sommer-

Pallads med en yppig Terrasse som naaede ned til den guulbrune Tibers Strand, og paa hvis Frontispice stod at læse: "Parva Domus, Magna Quies". Men skraas overfor, og i en lille Afstand fra dette Yndighedens Hjem ligger det Huus, som i den store Stad Rom er almindelig bekjendt under Navnet: La Casa del Diavolo, det vil sige: Djævelens Huus.

Under mit Ophold i Rom hørte jeg ofte tale om dette Huus, som jeg mange Gange betragtede, i Forstningen med nysgjærrige Blikke, — thi jeg synes at det behagede mig — siden med Begjærlighed, — thi jeg ønskede at eie det, og bve der. Den gamle, halv forfaldne Port stod næsten altid paa viid Gab, og jeg, ligesom alle Andre, havde saaledes fri Adgang dertil. Men jeg havde endnu aldrig, — jeg veed ikke selv hvor det kom sig, — faaet det Indfald at gaae derind. Af Frygt undlod jeg det ikke, det veed jeg.

Hændelsviis gik jeg, en Dag i September 1828 forbi det nævnte Huus i Selskab med en god Ven — en tydsk Kunstner, og desuden Eier af en stor Villa, beliggende paa Via di Ripetta nærved Tiberen og næsten ligesaa nærved Porta del Popolo. Manden var ingen Sværmer, snarere en Tvivler; men en ærlig Karl var han — og er det endnu. Da vi kom i Nærheden af dette Huus, vendte han sig bort, og sagde: „Lad os vende om, eller gaae rask her forbi; jeg befinder mig ikke vel."

Uden at ahne hvad der fattedes min Følgesvend, tog jeg ham under Armen og førte ham igjennem den nærmeste Port, i Haab om der at finde en Bænk, hvilket ogsaa lykkedes, og det bedre end jeg havde vovet at haabe; thi et riigt Orangetræ, fuldt af modne Frugter og nys udsprungne Blomster, og omgjærdet med et grønmalet, cirkelformigt Sæde, tog os, venligt duftende, under sine Vingers Skygge.

Efter nogle Øieblikkes Forløb, lod det til at Manden atter kom til sig selv igjen. Lykkeligviis befandt vi os paa en Plads udenfor en Osterie, og jeg forlangte en Flaske Orvieto, maaske den letteste og billige meest velsmagende Viin, Kirkestaten frembringer. Et Glas deraf gav ham næsten sin forrige Sundhed tilbage. Han smagte nu ogsaa paa det andet, og see! nu løstes hans Tunge, og han begyndte at tale:

„Tilgiv, bedste Ven! at jeg har voldt Dig Uleilighed og maaske ovenikjøbet Forargelse. Jeg formaaede ikke at styre hverken min Sjæl eller Legeme. Hør nu Anledningen dertil:

I Aaret 1823 havde jeg paa Piazza del Popolo bivaanet en Henrettelse, eller rettere en Slagtning — af det græsseligste Slags. Historien derom er Dig bekjendt og jeg behøver derfor ikke videre at berøre den. Hele den lange Dag krøb hen som en Skildpadde eller et Dovendyr, — den forvandledes sildigere til et Spøgelse. Jeg væmmedes ved mit eget Huus; hele det store, prægtige Rom forekom mig som en Slagterbænk. Efter et lidet Middagsmaaltid, hvoraf det halve ikke vilde glide ned, tog jeg Hat og Kappe, vandrede atter med halvtillukkede Øine over dette blodbesmittede Torv og kom lykkelig ud af Porten. Med det fulde Forsæt, i det mindste paa et Par Uger at leie mig en lille Leilighed udenfor Rom, vandrede jeg, med et lettet Hjerte og en fuld Bors, videre. Jeg besaae mange Huse; men de vilde ikke eller kunde ikke behage mig. Vel gik jeg med et Suk forbi Indgangen til den paradisiske Villa Borghese; men Prinds Borghese imodtager ingen Gjæster tilleie. Jeg streifede videre, indtil det Huus, ved Synet af hvilket jeg nys betoges af en Afmagt, tildrog sig min Opmærksomhed. Dette er netop en Bolig, som er passende for mig, tænkte jeg. Trætoppene vinkede saa grønt og fortroligt til mig fra den yndige Hauge.

Jeg gik ind ad den halvaabne Port, der sandsynligviis ikke i et heelt Aarhundrede havde været lukket. En lang, mager og hæslig Kjærling mødte mig ved min Indtrædelse. Paa mit Spørgsmaal, om jeg paa en fjorten Dage eller maaske paa en Maaned, kunde faae et Par Værelser tilleie der i Huset, svarede Kjærlingen: „„Ah! Signor mio! Jeg troer sikkert, De kan bve her i Huset for Intet, saa længe De lyster."" Og derpaa forlod hun mig for at passe sin Dont. Jeg kaldte paa en lille Dreng som sprang forbi Porten, tog min Tegnebog op, skrev med Blyant paa en Papirs-Lap til min Husholderske, at hun skulde sende mig de fornødne Sengeklæder, Lys og nogle Bøger. Jeg gav Drengen min Adresse og Løfte om Drikkepenge ved Tilbagekomsten. Inden et Qvarteerstid indfandt Drengen sig med en Karl, der bragte det Forlangte, og alt var godt.

Nu maa Du vide, at jeg endnu ikke vidste, om der gaves nogen Mulighed i at slippe ind i det lille, smukke Huus. Imidlertid forsøgte jeg derpaa. Jeg rørte ved den store Dør, og mere behøvedes ikke, thi den halve Deel deraf faldt strax indad mod Forstuen. Vi gik allesammen ind. Alle Døre til Værelserne stode aabne; nogle gamle kulsorte Malerier hang paa Væggene. Jeg valgte et af Værelserne til mit Natteqvarteer og lod mit Leie indrette der. Træt og søvnig som jeg var, lagde jeg mig snart ned, efterat have affærdiget mine Opvartere. Men i samme Øieblik, som mine Øine lukkes, overfaldt mig en heftig Gysen, som trængte igjennem Marv og Been. Jeg reiste mig op. Det forekom mig som om hele Værelset var fuldt af Spøgelser. Tænderne klapprede i Munden paa mig; en djævelsk Aande bemægtigede sig mit inderste Hjerteblod. Men jeg saae Intet, og hørte ikke andet end Vinden, som i den stille Midnat susede gjennem Popplerne og Acacietræerne udenfor.

Længe kunde jeg ikke holde det ud derinde. Jeg kastede Klæderne paa mig, ilede ud under Guds frie Himmel, og befandt mig strax bedre. Hen imod Morgenstunden, og efter en Vandring til Ponte Molle, kom jeg tilbage til det qvalfulde Opholdsted. Samme Angest modte mig, saasnart jeg traadte derind. Forgjæves fremtog jeg min Portefeuille og forsøgte at fuldføre nogle Tegninger, som jeg havde udkastet under min natlige Vandring. Alt løb i eet for mig; det var som om min Sjæl og mit Legeme kogtes sammen i en sydende Febergryde. Jeg var nær ved at blive tosset. Jeg eiede neppe Styrke nok til vaklende at naae mit Hjem i Rom, hvo

jeg udmattet og næsten uden Bevidsthed sank ned paa Sengen og sov roligt i fulde otte Timer.

Skulde Du troe det? — Aftenen derpaa begav jeg mig, styrket af Sovnen og et godt Maaltid, atter ud til dette Forbandelsens Opholdsted. Samme Følelser af Angest, Qval, ja! Fortvivlelse modtog mig der med aabne Arme. Jeg skyndte mig bort derfra, lod mine Sager hente, og siden den Tid kan jeg ikke gaae forbi Huset uden at der gjennemfarer mig en uvilkaarlig Bæven. Du har selv seet en Prøve derpaa. Tilgiv, om jeg har forvoldt Dig Uro og Bekymring! Jeg raader ikke derfor."

Saaledes fortalte min Ven. Det øvrige af Dagen henflod stille og roligt. Henimod Aften skulde vi forføie os hjem igjen; men alle Forsøg paa at formaa ham til at gaae forbi det ulykkelige Huus, vare forgjæves. For ikke paany at opvække den slumrende Nødsel, fulgte jeg min Ven et Stykke hen ad Veien, indtil vi endelig fandt en Fisker, som paa sin lette Baad, i den venlige Aftenstund, førte os over den gulbrune Tiber til Porto di Ripetta.

Her skildtes vi ad. Jeg havde den hele Dag kun tænkt paa „Djævelens Huus". Om det var Nysgjærrighed eller Forvovenhed som drev mig, kan jeg ikke saa nøie afgjøre; nok er det! Jeg begav mig atter udenfor Porta del Popolo med det fulde Forsæt, at tilbringe Natten i hiin hemmelighedsfulde Hule.

Den halvraadne Port stod aaben. Uforfærdet traadte jeg ind i en liden Forstue, og derfra ind i et lyst og muntert, men tomt Værelse. En gammel Stol befandt sig i et Hjørne. Da jeg nu næsten mechanisk nærmer mig denne for at sætte mig ned, bliver jeg afmægtig og falder om paa Gulvet. Det kunde vel omtrent være Midnat, da jeg opvaagnede af en Dødsslummer. Hele mit Væsen var ligesom tilintetgjort; jeg torde ikke røre ved mit Haar, thi det forekom mig, som om hvert enkelt deraf forvandledes til alenlange, opretstaaende Synaale. Jeg vaklede ud. En Nattergal slog nogle melodiske Toner i et nærved staaende Granattræ. Jeg fattede mig snart, kom lykkelig hjem, og gik vel siden ofte og uden mærkelig Anfægtelse forbi La Casa del Diavolo, men traadte aldrig mere inden for dets Porte.

VII.
Camera Optica.

I Aaret 1799, da jeg fyldte mit tiende Aar, opholdt jeg mig endnu i Fædrenehjemmet. Men om nogle Dage skulde jeg, i min Faders Selskab, reise til Wexiø, for der at sættes i Skolen. En Dreng, som for første Gang skal flyve ud i Verden, gjør sig gjerne heelt forunderlige Forestillinger om de Steder, som han venter snart at faae at see. Wexiø fremtraadte for min Phantasie som noget særdeles Mærkværdigt og et Ideal for alle Steder paa Jorden. Om Natten laae jeg ofte vaagen og udmalede mig det ene Phantasiebillede efter det andet, og naar Søvnen lukkede mine Øine, fremtrylledes for mig i Drømme de prægtigste Prospecter af den store Stad. Tanken paa den forestaaende Examen bidrog ikke heller lidet til at forøge min Ærefrygt og spænde min Forventning.

Natten for Afreisen, sov jeg først ind henimod Midnat, uagtet min Fader havde underrettet mig om, at jeg skulde staae tidlig op den næste Morgen. Jeg drømte, at en gammel Mand traadte ind i Værelset, hvor jeg laae, og bar paa Ryggen Noget, som lignede et lille Skab. Den Gamle saae venlig ud, nærmede sig Sengen og spurgte, om jeg vilde see smukke Billeder. Da jeg viste mig heelt tilbøielig hertil, bad han mig titte igjennem en rund Glasrude paa Skabet. Jeg gjorde det. Mange store Stæder og Kirker, over hvilke der var udgydt et magisk Skin, oprullede han for mine Blikke. Da spurgte jeg Manden, om han ikke vilde vise mig Wexiø? Han var strax villig hertil og sagde: „See, saaledes seer det ud i Wexiø." Og jeg saae en Stad indhyllet i Røg og Luer. Forskrækket over dette Syn gjorde jeg en Bevægelse i Sengen, hvorved jeg vaagnede, og kunde ikke sove ind igjen.

Men da jeg og min Fader henimod Aften naaede til Wexiø, da fik jeg samme Syn igjen. Staden stod i lys Lue.

VIII.
Den hvide Hest paa Järna Hede.

En smuk Augustnat i Aaret 1821, satte jeg mig op paa en vaklende Bondekærre, for at reise fra Pilkrogs Gjæstgiversted til det nærmest beliggende, men hvis Navn jeg nu ikke mere kan huske. En Skytsbonde tog sin Plads ved Siden af mig. Vi kjørte en Tidlang uden at tale et eneste Ord. Bonden lod til at fryse, uagtet han var godt paaklædt, og Natten mild og luun. Tilsidst fik jeg Lyst til at ryge mig en Pibe, stoppede den, slog Ild og gav mig i Snak med Bonden, der havde travlt nok med at holde den temmelig dovne Hest i tilbørligt Trav. Maanen udbredte sit magiske Skin over en stor Slette, som vi just passerede, og hvis Eensformighed kun afløstes af nogle tørre Birkebuske, der hist og her stode samlede i smaa Grupper, lignende enkelte Øaser i den eensomme Ørk.

„Veed Herren ikke hvad Klokken kan være?" spurgte Bonden.

„Den er nær Midnat," svarede jeg.

Bonden opmuntrede Hesten ved idelig at smække med Tungen og uafbrudt at rykke i Tømmen. Jeg kunde mærke en synlig Uro i hele hans Væsen, og denne Uro tiltog i samme Grad, som Hesten lod til at vise sig mere utilbøielig til at trave afsted.

Pludselig standsede den, og ingen af Bondens Opmuntringer, hverken i Ord eller Gjerning, kunde formaae den til at fortsætte Veien. Den snøs vel, kastede Hovedet iveiret og trampede, men den førte os snarere tilbage end fremad. Bonden, hvis Angest nu snart steeg til det Høieste, sagde da: „Det var slemt, at Herren ikke kjørte lidt før, eller ogsaa en Time sildigere fra Pilkrog. Saa skulde det have gaaet bedre. Ved denne Tid er det aldrig rigtigt her paa Heden."

Da Bonden sagde disse Ord, steeg jeg ned fra Kærren og løftede betydningsfuldt min gode Stok, idet jeg sagde: „Troer Du, at Du faaer Dine Skytspenge for at lade mig sidde hele Natten paa Heden, eller tvinge mig til at gaae hele Veien tilfods? Siig frem, hvad er det der gaaer af Dig, hvad feiler Dig, Du elendige Kræ, — svar mig! ellers jeg skal strax gjøre Regningen op med denne her!“ — Og i det Samme truede jeg ham med Stokken.

„Ja, gode, naadige Herre! Det er vanskeligt for mig, at sige hvad det egentlig er. Men see! det er saadan fat, seer Herren, at her gaaer det ikke rigtig til; for see, der har staaet et stort Slag for mange Aar siden, og — seer Herren — Kongen blev skudt ihjel; han — men see! — han reed paa en hvid Hest — og denne Hest den springer hver Nat — — ja, gode Herre slaae mig ikke — for see! — denne hvide Hest, den springer hver Nat Klokken tolv just her tvers over Landeveien!“

Jeg lod Stokken synke, gik lidt fremad, men neppe var jeg kommen en halv Snees Skridt fra Kærren, før jeg paa min venstre Side hørte en Susen, ligesom af en frembrydende Storm. Og et Øieblik derefter saae jeg, klart og tydeligt, en skjøn, sneehvid Hest, med lang, flagrende Manke, i en susende Galop, og belyst af det klareste Maaneskin, ile eller snarere flyve forbi mig og forsvinde blandt de af Midnattens Taage indhyllede Birkebuske paa Heden.

Nyheds-Revue.

Det nye Syngespil „Parykmageren“, hvormed den indeværende Theatersaison i Morgen aabnes, vil sikkert, hvis Udførelsen bidrager sit dertil, og hertil er der i det Mindste fra Hovedpersonens Side det bedste Haab, holde sig i længere Tid paa Theatrets Repertoire. Ligesom Musiken dertil, hvormed den unge, hos os hidtil ukjendte Componist vakte saa megen Opsigt i Paris, ikke blot skal udmærke sig ved sine smukke melodiske Partier, men endogsaa i Gedigenhed staae langt over de seneste franske Operapartiturer, saaledes er Texten langtfra uden dramatisk Interesse, men har flere effectfulde, saavel dramatiske som musikalske Situationer, og et Par vel anlagte Characterer. Navnlig vil Stykkets Titelrolle give vor geniale **Phister** riig Anledning til at udvikle hele sit glimrende Talent, da denne Rolle ikke blot udkræver hans tilfulde bekjendte vis comica, men tillige gjør Fordring paa Inderlighed og dyb Følelse. — Af den bekjendte Samling af 100 Romancer har Udgiveren, Digteren **Christian Winther**, besørget en ny Udgave, der i disse Dage har forladt Pressen paa Boghandler **Kleins** Forlag og meget smukt udstyret fra **Lunos** Bogtrykkeri. Samlingen er forøget med fem Romancer og bærer nu Titelen: „Danske Romancer, et Hundrede og fem.“ Disse fem tilkomne ere: **Mahmud**, (hidtil utrykt) af **Emil Aarestrup**, om hvem en Kritikus i „Tidsskrift for Literatur“ fornylig i en Recension over **H. P. Holsts** danske Læsebog ganske naivt har opkastet det Spørgsmaal, om han kan kaldes Digter, da han ikke kjendte Andet af ham, end det i Læsebogen optagne; **Gustav Adolph** af **C. Hauch**; en Romance af „Eventyret i Skoven“ af **Paludan Müller** og endelig tvende af **Frederik Schaldemose**: **Half Steen** og **Smeden paa Helgoland**. — Med „Folkebladet“ for i Fredags fulgte en, af Prof. **David** udstædt, Subscribtionsplan, hvoraf erfares at Bladet „Fædrenelandet“ fra 1ste October d. A. skal udkomme to Gange ugentlig, istedetfor at det hidtil kun er udkommet een Gang. Ved denne Udvidelse haaber Udgiveren ikke blot at faae det fornødne Rum til en stadig Meddelelse af alle **indenrigske** Nyheder, men agter tillige at give Bladet en mere kosmopolitisk Characteer, i det ogsaa interessante **udenlandske** Efterretninger skulle komme til at afgive Stof for Betragtninger. Det staaer nu kun tilbage at ønske at den, af den roeskildske Stænderforsamling petitionerede Postrettighed for alle danske Tidsblade, snart maa komme til at understøtte denne Udvidelse, saa at dette Blad, der hidtil har været et af Pressens meest agtede Organer, uhindret maatte komme til at vise sin velgjørende Indflydelse over hele Landet. — I et af de sidste Nummere af Helsingoers-Avisen opholder Redacteuren sig over en Ytring i den Berlingske Avis, hvorved det var brugt som Undskyldning for Udeblivelsen af fortsatte Efterretninger om Udfaldet af Høsten i indeværende Aar, at de sidste Provindsaviser ingen yderligere Underretning herom indeholdt. Helsingoers-Avisen tager heraf Anledning til at bebreide de kjøbenhavnske Bladredacteurer Copisterie af Provindsbladene og opkaster det Spørgsmaal, om da Provindsbladene skulle ansees som de kjøbenhavnske Blades Correspondentere? Hvormeget et og andet Blad her i Hovedstaden end kunde fortjene Bebreidelse, fordi det næsten udelukkende fylder flere af sine Spalter med, som oftest høist kjedsommelige Provindsefterretninger, ja stundom endog henter de Nyheder, der foregaae i vor egen Midte, og som alt i lang Tid have været omtalte, mange Mile borte fra, saa er der dog mere end nok der taler for Optagelsen af Provindsefterretninger i de kjøbenhavnske Blade, det vil sige, naar disse virkelig have en almindelig Interesse. Men i ethvert Tilfælde vilde det være høist utaknemmeligt af dem, der forestaae vore Provindsblade, naar de for Alvor vilde bebreide de kjøbenhavnske Blades Redacteurer, at de hos dem hente de faae Efterretninger, der egne sig til Afbenyttelse her. Den der kjender vore Provindsblade vil nemlig vide, at de, paa deres udenlandske Efterretninger nær, næsten udelukkende aftrykke de kjøbenhavnske Blades Spalter. Navnlig maa „Kjøbenhavnsposten“ afgive et ikke ringe Material til de fleste Provindsblade og det uagtet dette Blad er saa udbredt, at de fleste Læsere kunne ty til selve Kilden. Derimod er Forholdet med Provindsbladene her i Hovedstaden aldeles omvendt, idet de mere ansete af disse kun holdes paa meget faa Steder, nogle derimod aldeles ikke. Vi mene derfor, at Provindsaviserne aldeles ingen Grund have til at beklage sig over det Brug Hovedstadens Bladredacteurer gjøre af deres Artikler, men at de her endogsaa staae sig ret godt ved Anvendelsen af det gamle Ordsprog: „Noget for Noget, naar Venskab skal holdes.“ — Ved den Concert som Harpenisten **Bochsa** og Sangerinden Md. **Bishop**, der Begge have medbragt et saa glimrende Renommée, Onsdag d. 4de dennes give paa det kgl. Theater, udfører Hr. **Bochsa** foruden „Mosaique musicale“, Harpe-Solo, og **Concert for Harpe** i c-mol, begge af hans egen Composition, tillige **Improvisation for Harpe over opgivne Themaer**, og i Forening med Mdm. **Bishop**: Variationer over Themaet „nel cor non piu misento“; denne Sidste foredrager desuden **Recitativ og Aria** af „la sonnambule“ af **Bellini** og af „**Tankredo**“ af **Rossini**, Cavatine af „la gazza ladra“, samt „**skotsk Ballade**“ til Pianofarteaccompagnement. Hr. **Faaborg** understøtter de Concertgivende med „**en Arie**“ og Concerten, der gives under Hr. Concertmester **Frölichs** Anførsel, aabnes med **Lindpaitners** Ouverture til „der Bergkönig“.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 8de September 1839. Nr. 36.

Indhold: Skildvagten og hans Hund. — Klosteret: „Ladegaarden". — Mdm. Bishops og Hr. Bochsas Concert. — Theatret. — Nyheds-Revue.

Skildvagten og hans Hund.

Længst Solen sank bag Atlas Skulder,
Og trindt om Kjæmpens nogne Tinde
Tæt svøbte Natten sine Lokker,
At værne mod de kolde Vinde.
Schakalers Flok med Rædsel lytte
Til Løvens Brøl fra Ørknens Huler,
Hvor den for Himlens Ild sig skjuler,
Mens fjernt Hyænen søger Bytte.

Og Mandeltræets Blomsterskaaler,
De dufterige, sig tillukke;
De stolte Daddel-Palmer svaie
For Stormens Slag, og lønligt sukke.
Thi bort fra Afras Blomsterkyster
Har Allah vendt sit vrede Øie, —
Did Israfil steeg fra det Høie —
I Urnen Dødens Lod han ryster.

Taus sidder han blandt Liig paa Valen,
Med sine blodigrøde Vinger;
I Regnens Strøm han vil dem tvætte —
Han løfter dem, — og vældigt svinger
Sig over Ørnens Klipperede,
For Plads i Mahoms gyldne Eden, —
— Der vinker dem, som faldt herneden —
De unge Ørne at berede. —

Men hist, hvor Bjergeryggen skraaner,
Der staaer paa Post en gallisk Kriger.
Dog ei alene — end' et Væsen,
En trofast Hund ei fra ham viger. —
Den snuser — lyt! den spidser Øret, —
En dunkel Ild i Øiet brænder —
Den lugter Blod paa Nattens Hænder,
Som throner stille, taagesløret. —

Men Krigeren gaaer uforfærdet
Imellem Mørkets Skyggeskarer,
Der ud af Himlens Porte drage,
Mens Stormen over Heden farer.

For skjulte Stimænd ei han bæver,
Hans Tanke fjernt bag Havets Bølger
Sig hos hans Elskede kun dølger,
Og trindt om hendes Leie svæver.

Da Hunden brat et Hyl oplofter;
Det Luftens Strøm mon' gjennemtrænge.
Den kjække Svend uvillig standser:
„Hvad seer Du da?" — Han lytter længe —
— Sin Høire han om Værget fæster —
Kun Hylet døer — sig Intet rører.
Sit eget Skridt han dumpt kun hører
En Gravens Taushed Ørknen gjæster.

Dog — svagt han gyser! — Giftig Taage
Om Krig'rens Øie sig mon' lægge;
Var det, som om hans faldne Brødre
Imod ham deres Arme række —
Som til ham deres Sukke lode, —
Som hvidsked' de i Midnatsstunden
Om Hævn for Blodet, her var runden?! —
Var det et Varsel fra de Døde?! —

Men — tys! fra Krattet hist det hvisler,
Som naar en Slange frem sig skyder. —
„Hvem der?" — Det tier — løs han brænder
Blindt hen — et Glimt kun Mulmet bryder.
Med øvet Haand ustadte Fjende
Sit Bytte griber — grumt han bløder, —
— Dybt hiin i Nakken Dolken støder.
Hans Dødssuk sprede Ørknens Vinde.

Da lyder brat en Vaabenklirren,
Og frem med Fakkelblus man haster.
Det lysner høit for Frankrigs Helte:
Et Skin paa blanke Staal det kaster.
I Leiren hørtes Skuddet falde,
Did hen det bar det dybe Stille.
Rundt søge de med Blik saa vilde, —
Men hvor forbauset staae de Alle! —

Vildt tumle sig i Fakkelskjæret
To Kjæmpende paa Lyngets Teppe.
Man skuer en halvnøgen Kriger,
En Ørknens Søn fra golde Steppe. —

En blodig Dolk i Høire blinker, —
Med Venstre Kappen fast han holder,
Som vogtede han bag dens Folder
Den Skat, der brat hans Fjende vinker.

Imod ham, som en saaret Panther,
Et loddent Dyr forbittret springer —
Liig en Fortvivlet han sig værger,
Og høit til Mord sin Dolk han svinger.
Bag busket Bryn mon Lynet ulme,
Og snart hans dunkel-brune Kinder,
Hvorpaa alt Blodets Straale rinder,
I Krampetræk ved Skinnet svulme.

Da kommer Retfærds vrede Engel —
— Uhævnet Blod i Vægten tynger! —
Et Spring, — i Struben Tanden bider
Sig fast, — han vakler — dog han slynger
Om Dyrets Nakke sine Arme,
For fra sin Fjende sig at skille; —
Forgjæves, — Kraften maa han spilde —
Og Døden slukker ud hans Harme. —

Nu endt er Striden — de sig nærme,
Og Vaabenfællens Hund man kjender —
Den ligger blødende paa Valen,
I Øiet Seiersglæden brænder.
Men, see! — hvor tro, hvor ømt den værner
Om Kampens Løn, — sin Herres Hoved!
Sit kjække Liv derfor den vovede' —
Kun Døden nu derfra den fjerner.

Men mattere de dunkle Blikke
Sig imod Krigerskaren vende
Som vil den Seiren med dem dele
Som vil den sit Farvel dem sende.
Da flygter **Troskab** bort — hun sukker —
Veemodigt Palmeskoven suser; —
Men Nattens Dyb, hvor Stormen bruser,
Sig dunkelt om de Faldne lukker! —

Julius W. G. Lassen.

Klosteret: "Ladegaarden".

Paa en Tid og i et Land, hvor al asketisk Begeistring syntes at være forsvunden, maa en Institution, hvis Love foreskrive og tilbagekalde det gamle Klosterlivs hele Strænghed, paa det stærkeste frappere Jagttageren.

Det er Klosteret „Ladegaarden" vi tale om, som Overskriften angiver. Det ligger i Nærheden af Kjøbenhavn, ved en forbilsbende Aa, i en behagelig, skjøndt ikke paradisisk deilig Egn. Det var tidligere et Hospital, og behandlede som saadant de værste Sygdomme; det er nu et Sjælens Hospital, et Kloster, hvor man stræber gjennem Kjødets Spægelser at restituere den rene Menneskelighed.

Dette Kloster hører til de strængeste Fransiscaneres, til Spiritualernes eller, som de nu kaldes, Observanternes Orden, dog saaledes at nogle Sædvaner af "Ordo Fontis Ebraldi" ere tillige optagne. Vi ville ved Sammenligninger, tildeels begrundede paa Udsagn af religiosi af Ladegaardsordenen selv bevise vor Paastand.

Betragte vi først Klosteret selv, som et verdslig Gods, da tilhører det ikke dets Beboere. Denne Sandhed er aabenbar; og her har altsaa Spiritualernes Paastand med Hensyn til Forholdet mellem deres Orden og de udvortes Ting isandhed realiseret sig. De nægtede nemlig, at ville besidde Noget, og Kirken tog deres Eiendomme i Besiddelse; da de senere ophidsede Pave Johan 22, gav denne dem deres Eiendomme tilbage, og under deres Kamp for Intet at besidde, indviklede de sig i de heftigste Stridigheder, der dog endtes med, at eet Partie haandhævede en fuldkommen Fattigdom. Vel have vi hidindtil Intet hørt om saadanne Stridigheder i Ladegaardsordenen; det var vel ogsaa muligt, at Adskillige af dennes Medlemmer vilde ønske at eie Noget; men denne Forskjel vidner kun for en Fuldkommenhed, for en grundig historisk Udvikling af denne nye Orden, hvis Love, efterat Advarsel er tagen af Historien, ere fremsatte med den største Bestemthed.

Spiritualerne vare Tiggermunke, og levede af Gaver og Almisser; til Gjengjæld herfor meddeelte de deres Medmennesker de aandelige Goder, og prædikede Evangelium. Vor Tids Spiritualer modtage disse Gaver, der samles under Eet og meddeles af Forstanderen, paa en bestemtere Maade; dog saaledes at de ogsaa modtage Almisser, for hvilke de da ønske og love Guds Velsignelse.

Ved mechaniske Arbeider søgte Munkene overhovedet at udslette al Individualitet; den, der gik i Kloster modtog af Forstanderen sine foreskrevne Forretninger uden Hensyn til tidligere Stilling og Beskjæftigelser. Hermed forbundne vare deres exercitia pietatis, hvorfra kun Enkelte, som Maurinerne vare fritagne. Saaledes ogsaa de religiosi, om hvem Talen er her. Mange af dem tilbringe deres Tid med at pille Uld, en Beskjæftigelse, som ved sin Ensformighed vistnok overgaaer de fleste af Fortidens Munkearbeider; og naar et af de strængeste af disse bestod i at grave og arbeide i Haven i Solskin, maae endog Medlemmerne af den nye Observantorden undertiden fra Morgen til Aften slaae Steen paa Landeveiene. Hvad deres exercitia pietatis angaaer, da have de visse horæ canonicæ, hvor de samles til Bøn; for de Dovne d: de, som ikke fuldføre det Foreskrevne, og for dem, der paa anden Maade forsee sig, er et Carcer indrettet, samt Forbud mod Hvile og Adspredelse om Søndagen. Vi ville her tilføie, at ligesom Munkene gave sig af med Lægevidenskaben og samlede helbredende Urter, saaledes vil man paa Ladegaarden have opdaget, at Hylden lader sig anvende i langt flere Sygdomme, end man hidtil har tro et.

Vand, Brød, Urter og Frugter vare alle Munkes Hovednæringsmidler, hvormed dog ogsaa Nydelsen af Viin og Kjød forbandtes. Et Beviis paa Ladegaardsordenens Strænghed i denne Henseende er, at de, der slaae Steen itu paa Landeveiene modtage kun 8 ß til deres Underhold for en heel med saadant Arbeide tilbragt Dag. Den Uvidenhed og aandelige Fattigdom Fransiscanerne og Trappisterne fordrede, gjenfindes ogsaa hos vor Orden; dens Medlemmer kjende neppe Navnene paa den Mad de spise, og Forfatteren af nærværende Fremstilling har hørt en af disse altid benævne „Rumpfordsuppe" paa en Maade, han ikke kan gjentage.

Fransiscanernes Klædedragt bestod i en grov Kappe. Men allerede Kapuzinerne, der udgik fra Fransiscanerordenen, gjorde Forandringer ved denne Klædedragt, som den, der ikke aldeles svarede til den hellige Fransiscus's Forskrift. Intet Under da, om vor Tids Fransiscanere ikke ganske klæde sig som de tidligere, men afvige endnu mere, da den oprindelige Klædedragt ikke synes nøie at kunne bestemmes, og vise ogsaa her en paafaldende Strænghed. De gaae i en Skjorte af Sækketøi, en kort afskaaren blaa Trøie, et Par grove Lærreds-Beenklæder, en sort Hat, uldne Sokker og Tøfler. Med Forbauselse seer man dem vade med disse om Vinteren gjennem Sneevandet, med den sande frie Mands Foragt for Slavernes og Rasphuuslemmernes varmere og gode Klæder.

Undertiden gjorde Munkene en Undtagelse fra deres strænge Regler, drak sig en Ruus og vare lystige. De sagde: „ligesom Fadet vilde springe, hvori Vinen gjærer, hvis ikke Spundset engang imellem lettes, saaledes vilde ogsaa vore Hoveder revne af for megen Visdom, hvis vi ikke undertiden lod den stromme ud i Galskab." Saaledes ogsaa Ladegaardens Spiritualer, som drikke sig fulde om Søndagen.

Under denne Sammenligning er det altsaa blevet klart, at Munkene ved Ladegaardsaaen hylde de tvende Munkelofter: absolut Fattigdom og Lydighed (for de Ulydige er det forhen omtalte Carcer indrettet), vi gaae over til det tredie, Kydskhedsloftet.

Fransiscanerne optage i deres Orden de saakaldte Clarisserinder, en qvindelig Orden, stiftet af Clara fra Assisi, men de boede ikke i Kloster med dem, for at undgaae Fristelsen. Her bemærke vi en Afvigelse hos vore Dages Fransiscanere, der boe i Kloster med de qvindelige Medlemmer, skjøndt i særskilte Værelser. Vi føres saaledes til en Sammenligning med Ordo Fontis Ebraldi. eller om man vil St. Brigitte, der var mere bekjendt i vore nordiske Lande, og hvorfra Ideen maaskee snarere er tagen. Her levede Munke sammen med Nonner for fælleds Andagtsøvelsers Skyld, og for bedre at kunne repræsentere

et heelt jordisk Samfund ved at dele de de forskjellige Kjøn tilkommende Arbeider imellem sig. Kydskhedsløftet, der i disse Klostere ofte blev gjennemført med Strænghed, siges imidlertid tidligere hyppigen at være overtraadt paa Ladegaarden, men ved en nylig indført Reform har man ogsaa i denne Henseende søgt at hævde Ladegaardsbrødrenes Ære ved Siden af eller endog over Franciscanernes.

Vi maae endelig berøre den Omstændighed, at de tidligere Munkes Løfter vare uopløselige, men at Løfterne paa Ladegaarden kunne ophæves og dens Beboere forlade den. Dog see vi ogsaa her ved nærmere Overveielse, at denne Forskjel er en Fuldkommenhed, fremgaaet af den rette historiske Udvikling. Ladegaarden sætter nemlig en høire Tillid til sin egen Institution, og en høiere Tillid til sine Munkes Spiritualitet end at den vil tiltvinge sig Fuldkommenheden af en Varighed, der kun bliver en Fuldkommenhed, naar den fremgaaer af frit Valg. Det er i vidtdreven Consequents, at den, saaledes som vi have hørt, ikke gjenoptager dem, der engang have forladt den, og saaledes med Cyprianus forstøder lapsi.

A. I. d.

Mdm. Bishops og Hr. Bochsas Concert.

Ved den Concert som det ovennævnte **Kunstnerpar** i Ordets strængeste Betydning gav paa det kgl. Theater, Onsdagen den 4de September d. A. vare vistnok det talrigt forsamlede Publikums Forventninger spændte paa det Høieste. Fra Englands Hovedstad, det Sted, hvorfra Rigdom og Glands tilvinker Kunsten, der søger efter Brød, og som saaledes bliver en Samlingsplads for de meest glimrende Talenter, havde dets Roes lydt over til os, hendes, som en værdig Medbeilerinde til vor Tids ypperste Sangerinder, hans, som en af vor Tids største Virtuoser. Men hvor høit de Tilstædeværendes Forventninger end vare spændte, saa var der sikkert ikke en Enestes, der ikke bleve fuldkommen tilfredsstillede, de Flestes vel endogsaa overtrufne. Vi vilde kun give dem, der ikke have hørt Mdm. **Bishop**, et meget tarveligt Begreb om denne Sangerinde, ved at detaillere alle de glimrende Egenskaber hun er i Besiddelse af, saasom brillant Stemme, glimrende Coloratur, smukt Foredrag o. s. v., o. s. v., thi først ved den nøieste, meest kunstneriske Forening af dem **Alle** er det hun frembringer den magiske Virkning, det kun er muligt for Toner fra et Menneskebryst at udøve. I det aldeles **ukunstlede** i denne Sangerindes Sang bestaaer netop hendes høieste **Kunst**, — Kunsten er hos hende blevet til en anden Natur. Derfor var det ganske naturligt, at den simple skotske Ballade frem for Alt henrev alle Tilhørere, og at Ønsket, om Gjentagelsen af det Hørte, her første Gang blev lydeligt. Enhver anden, mindre begavet Sangerinde, vilde man maaske have gjort den Bebreidelse, at Nummere som de valgte af „la gazza ladra" og „Tancredo" ere altfor bekjendte, til at de burde gjøres til Hovedbestanddeel ved en Concert i vore Dage, da der er saa stor Rigdom af vocale Sager at vælge iblandt. Men Mdm. **Bishop** maae man netop være forbunden fordi hun foredrog disse, saa ofte hørte Ting, thi først derved gjorde hun det muligt for Publikum at følge hende lige til de fineste Nuancer, idet hun tillige gav Anledning til Sammenstillinger, der ikke kunde andet end slutte med hendes Triumph. — Hr. **Bochsa**, der som Componist alt har gjort sig navnkundig i den musikalske Verden, kunde naturligviis heller ikke hos os andet end forbause ved sin Virtuositet. En noiere Sammensmeltning af Composition og Udførelse end den, han i sin Concert i c-mol lagde for Dagen, er vistnok utænkelig. Hans Improvisation over de opgivne Themaer af „Puritanerne" og de Danskes Yndlingsmelodie „Kong Christian stod ved høien Mast" vidnede om en riig Phantasi, der forstod at benytte og beherske de glimrende Midler, den har til sin Disposition. Med en Delicatesse, der kunde tjene alle Vedkommende som et følgeværdigt Mønster, accompagnerte Mesteren Variationerne over „nel cor non piu mi sento". Ved Concertens Slutning bleve de Concertgivende fremkaldte, men i hvilken Hyldest de tillige troede at see en Opfordring til at gjentage det sidste Nummer, som de ogsaa vare forekommende nok til at opfylde. Vi ville nu kun ønske, og sikkert alle Musikelskere med os, at dette Kunstnerpar ogsaa i den levende Interesse, hvormed Publikum saa eenstemmigen fulgte dets udmærkede Præstationer, tillige maatte see en Opfordring til at fornye denne ualmindelige Nydelse, og saaledes end yderligere befæste det behagelige Indtryk, dets første Optræden ikke har kunnet andet end frembringe. — Saa glædeligt det ved denne Concert var, at være Vidne til vort Orchesters Bestræbelser for ogsaa at bidrage sit til den harmoniske Skjønhed, der hvilede over de Concertgivendes Frembringelser, saa beklageligt var det paa den anden Side, at den Eneste af vore Sangere, der assisterede det fremmede Kunstnerpar havde været saa uheldig i Valget af sit Syngenummer og endnu uheldigere i Udførelsen deraf, saa at han afgav den eneste om end kun øieblikkelige Dissonanz, der skurrede i denne Aftens Nydelse. — **W** —

Theatret.

„Parykmageren."
I.

Mandagen d. 2den September aabnedes den indeværende Theatersaison med „Parykmageren" Syngespil i tre Acter af **E. de Planard** og **Paul Düport**; Musikken af **Ambroise Thomas**; oversat af **Thomas Overskou.** Texten til dette Syngespil, som man vel tør regne til de bedre Syngespiltexter, lider desuagtet af ikke faa Brøst, og navnlig er allerede Planen bygget paa saadanne Urimeligheder, der selv i en Opera hører til de mindre tilgivelige. Det er saaledes lidt vel usandsynligt, at en Parykmager og Barbeer i Ludvig den Fjortendes Tid skulde have en Barbeerstue hvori Hertuginder selv indfinde sig, og endnu mere at en saadan Hertuginde skulde forblive tilstæde mens Parykmageren barberer sine Kunder, selv da naar deres Antal stiger til et heelt Dusin. Heller ikke er det ganske rimeligt, at samme Barbeerstue har et Omfang, der paa engang kan optage en saa stor Forsamling, som den der findfinder sig ved Parykmagerens Thriumphtog fra det skete Oldermandsvalg. Men den største Urimelighed er vistnok, at den hele Fabel, er bygget paa et Træk af Czar Peter den Stores Liv, et Træk, der staaer i den største Modsigelse til denne Keisers historisk bekjendte Characteer. Thi at Peter den Store skulde tage sig en af sine Undersaatteres Forviisning, selv om deri var begaaet en Uretfærdighed, saa nær, at han skulde i en Række af Aar lade sig det være magtpaaliggende, at opspore dennes efterladte Barn, for at gjøre den skeete Uret god igjen, viser os vistnok denne Keiser fra en Side, som kun har en daarlig Liighed med det Billede, Historien af ham har opstillet. Vel var Peter en Ynder af at bruge Incognito, men

neppe i saa romanagtigt et Anliggende, som det, der her er underlagt Samme. Heller ikke have Forfatterne, i det de ret vilde sørge for at sætte deres Helt, Parykmageren Flechinel, i et glimrende Lys, undgaaet, ved de nødvendige ydre Apparater, at gjøre Introductionen, ja næsten hele første Act temmelig kjedsommelig, som det heller ikke har kunnet lykkedes Componisten at bøde paa. Det omtalte Oldermandsvalg med de deraf følgende Lykønskninger, Festiviteter osv. spiller en altfor stor Rolle, lige til den **Tale** som **synges** for Flechinel, ogsom lokker denne Taarer og Tilskuerne Søvnen i Øinene, hvilken ikke engang de tolv skjæggede Russers Ankomst eller de støiende Tilberedelser for at udføre Keiserens Befaling, og berøve dem denne deres mandlige Prydelse, formaaer at forjage. Først i 2den Act vinder Handlingen det Liv og den Interesse, der vedligeholder sig til dets Slutning, men som dog, ved de romantiske Fortællinger, der her blive nødvendige, just ikke har faaet den heldigste Oplosning. Vi have allerede ovenfor bemærket, at det heller ikke er lykkedes Componisten at oplive denne Operas temmelig trivielle Begyndelse, men derimod har han i de to andre Acter aflagt desto flere Prøver paa sit smukke Talent. Kan han end ikke siges ganske fri for den Maneer, som aabenbarer sig i de fleste nyere franske Musik-Frembringelser, saa bærer dog Meget i hans Arbeide Præg af Originalitet og en rigtig Opfatning. Hertil tør man især henregne: Viserne i 2den Act: „Bort fra Dig vinker mig o. s. v." og „Geniet altid tænker" osv., men især Kvartetten i samme Act: „Ha! Bedrag! hendes Broder?!" og den derpaa følgende Terzet: „Du var mig Livets Lykke!" ligesom hele Finalen af 2den Act. Ogsaa i 3die Act aabenbarer Componistens Genie sig paa flere Steder og navnlig i Flechinels characteristiske Arie: „Rusland! det maa jeg føle o. s. v.", der, især ved en saa fortræffelig Udførelse deraf, som **Hr. Phisters**, er af megen Virkning. — Den scenisk Udstyrelse af dette Syngespil er meget omhyggelig og navnlig er de qvindelige Hovedpersoners Costume meget riigt og smagfuldt, saaledes som man kunde vente at see det i Ludvig den Fjortendes luxuriøse Tidsalder. Da Stykket formedelst Jfr. **Holsts** Upasselighed ikke har kunnet gjentages siden dets første Opførelse, saa udsætte vi vore Bemærkninger over Udførelsen deraf, indtil en følgende Forestilling har afslebet og afrundet de Ujevnheder, der ved en Operas første Forestilling paa vor Scene, sjælden savnes.

— **W** —

Nyheds-Revue.

Det vil være det musikelskende Publikum særdeles behageligt, at erfare, at det, saavel i ovenstaaende Concertanmeldelse, som paa flere Steder offentlig yttrede Ønske, at Kunstnerparret Md. **Bishop** og Hr. **Bochsa** vilde glæde os med endnu en Concert, vil gaae i Opfyldelse, idet en saadan er berammet til Søndagen den 15de dennes. — Den næste musikalske Nyhed som for Tiden indstuderes ved Theatret, er Opretten: „Instrumentmageren i Wien". Texten af **M. de St. Georges og de St. Lüven**; Musikken af **Hippolit Monpou**, og hvori Damerne: Jfr. **Rosod** og Md. **Stage** samt D'herr **Cetti** og **Sahlertz** ere de Rollehavende. — Den i dette Blad tidligere omtalte Digtsamling af **Christian Winther** har nu forladt Pressen paa Hr. Boghandler **Philipsens** Forlag under Titel af: „**Sang og Sagn** af **Christian Winther.**" Denne Samling bringer den wintherske Muses mange Venner en riig og duftende Krands af de hidtil paa mange Steder adspredte Blomster, hvori Digteren har flettet adskillige nye, der ikke give deres tidligere Sødskende noget efter i Duft og Farveskjær. Den er tilegnet Grev **Andreas Conrad Peder Greve** af **Rantzau til Breitenburg** i et meget smukt Digt, men i hvilket Digteren dog, idet han med megen Fiinhed gjør sin Mæcen en Compliment, ikke har kunnet undgaaet at gjøre sig skyldig i en lille Utaknemmelighed imod sit Publikum. Thi ingen Digter har vistnok mindre Grund til at beklage sig over at:

„De Sangens Konst og Strængespil
„Saa ringe Priis tilmaale,
„At nu tildags man neppe vil
„Den høre eller taale!"

end netop han, hvis tidligere Digte ere optagne af den lille danske Læseverden med en saadan Velvillie, at alt det **tredie** Oplag deraf befinder sig i Boghandelen. Iblandt de tidligere kjendte Digte, der indeholdes i denne Samling, ere ogsaa det, fra Nytaarsgaven af danske Digtere, for f. A. bekjendte, „en Novelle" og det for Prof. **Hjorths** danske Læsebog skrevne: „Den Fattige og den Rige" efter Grimms Kinder und Hausmärchen. Iblandt de nye udmærker sig især Digtet: „en Ven", der ganske bære Præget af denne Digters elskværdige Individualitet og dybe poetiske Gemyt, og som vi beklage, at Rummet ikke tillader os her at meddele. Dog kunne vi ikke ganske nægte os den Fornøielse, at afskrive en lille Prøve af denne kjærkomne Gave fra en af vore ypperste og mest yndede Lyrikere og vi have hertil valgt nedenstaaende herlige

„Drikkevise."

Rust dig til Kampen, nu Fjenden du seer,
Tapper og vældig er Troppen;
Sort Uniform og hvidt Bandoleer,
Hvirede Huer paa Toppen.
Op nu med Hjertet og fast i din Fod!
Knæk deres Hals og drik deres Blod, —
Sub Rosa, min Broder! jeg haaber, du har Mod,
Og ikke vil spare paa Kroppen.

Hvor blev nu Flasken? den svandt for mit Blik!
Staaer den ei lige for Næsen?
See, her er Glasset, — tag fat nu og drik, —
Hvad behager? maaskee du er kræsen?
Her har du rødt, og her har du hvidt,
Og alt hvad dig huer, det kan du kalde dit,
Sub Rosa, min Broder! vi troe, du er fallit,
Hvis du er for peen i dit Væsen.

Hvad siger Tungen? — naa er den nu glad?
Synes du Taaren var bitter?
Strax jeg dig tapper af det ældgamle Fad,
Hvor Katten paa Rygningen sidder.
Veed du ei nok, vor Lov hedder: drik!
Hver Sjæl maa følge sit Lands Lov og Skik, —
Sub Rosa, min Broder! ved Tap og ved Svik!
Du er ei blandt lumske Miguelitter.

Bachus har Døttre, — du veed det, min Gut!
Gjemte bag Tempelets Mure;
Og vi bør kysse hver blussende Glut,
Baade den søde og sure.
Aldrig partisk, nei altid liberal!
Saa bør det gaae i Bachi Høitidssal, —
Sub Rosa, min Broder! en lille Perial
Er just det, hvorpaa vi skal lure.

Drik saa for Konge og drik saa for Land,
For Stænder og Tøi i vore Riger;
Men — først og sidst saa flink som du kan
For alle vore søde smaa Piger!
Give Gud, de var her, og Hver havde sin,
Og du havde din og jeg havde min, —
Sub Rosa, min Broder! ja Kjærlighed og Vin
Staae dog nok al pari, — som man siger!

Bogen faaes heftet, og smukt udstyret fra det Berlingske Bogtrykkerie for 1 Rbd. hos Forlæggeren.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet **Nr. 138**, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 15de September 1839. Nr. 37.

Indhold: Forslag til Maadeholdsselskaber med Hensyn til Underholdningsliteraturen. — Theatret.

Forslag til Maadeholdsselskaber
med Hensyn til Underholdningsliteraturen.

Allerede i hine Tider da Romerne udartede, og ligeledes i forskjællige Perioder af Middelalderen have Regjeringerne forsøgt paa flere Maader, ved Straffelove at sætte en Grændse for Nydelsessygens og Overdaadighedens Udsvævelser. Men Maadeholdenheden, frembragt ved Tvang, har en meget tvetydig Characteer. Kun i snevrere Kredse lader den sig fremtvinge; men den hører da op at være en Dyd; den Tvungne styrter sig, saasnart han kan see frit Spillerum, kun desto begjærligere i Umaadelighed. Straffelovene imod Umaadeholdenhed i Pragt, i Nydelsen af Spise og Drikke, i sandselige Forlystelser have snarere fremmet, end formaaet at afskaffe eller endogsaa kun indskrænke disse. Nitimur in vetitum! Man er derfor i den nyere Tid kommen paa det lykkelige Indfald, at modarbeide saadanne Laster, hvis fordærvelige Virkninger ere anerkjendte, men som desuagtet byde Lovene og dens Haandhævere Trods, ved den personlige Anseelses og Exemplets Indflydelse gjennem frivillige Foreninger. Dette er især paa mange Steder skeet med god Virkning imod det umaadelige Brug af spirituense, berusende Drikke.

Men endnu betænkeligere end en saadan Hang til Umaadelighed i sandselige Nydelser er et aandeligt Miasma, som i vor Civilisations Luftkreds truer hele Sædelighedstilstanden med sin ødelæggende Smitte. Dette Miasma udvikler sig af det i alle Folkets Klasser, fornemmelig i Stæderne overhaandtagende Hang til Underholdningslectüre. Sands og Smag herfor, i og for sig selv en roesværdig Frugt af den mere tiltagende og bedre Undervisning, blev af Mange hilset som et værdifuldt Organ for aandig og sædelig Forædling. Men ligesom Alt, hvad der faaer en betydelig Indflydelse paa Menneskets Dannelse, saaledes trænger ogsaa Underholdningslæsningen i sin nuværende Udbredthed til en fornuftig, aarvaagen Anviisning, saafremt der ikke deraf skal fremgaae større Skade end Nytte for Samfundet. Statsøvrigheden kan kun udrette lidet ved sit Tilsyn med Leiebibliotheker og Læsecirkler, for at holde det Skadelige borte derfra, og endnu mindre for at give Læseriet en bedre Retning. Religionslærerne kunne kun advare, kun formane, og de maae nu for Tiden endogsaa gaae meget vaersomme til Værks, for ikke at gyde Olie i Ilden. Ogsaa her have vi et Tilfælde, i hvilket Foreninger af velvillige og indsigtsfulde Menneskevenner vilde kunne udrette meest.

Underholdningsskrivter danne for Tiden det store Fleertal af Literaturens Frembringelser. Deres Forfærdigelse er mere end nogen anden Green af Skribentfaget blevet til en stor Næringsvei. Skarerne af omtrækkende Taskenspillere have formindsket sig; men Underholdningsskribentere skyde op som Svampe, fremkaldte ved den udbredte Smag for denne Slags aandige Adspredelse. Tilstedeværelsen af mangt et Talent herfor lader sig ikke nægte. Men i det Hele taget, lader man dog til at anslaae de Gaver, som ere fornødne, for at frembringe noget dygtigt, noget Udmærket heri, altfor lavt. For de egentligen Kaldede bliver deres Virken forbittret ved de talentløse Sværme, der trænger sig ind iblandt dem. Det store Barn, kaldet Publikum, vil bestandig have Nyt og atter Nyt. Det er i vor Tid en stor Sjeldenhed, at et Underholdningsskrift læses mere end een Gang af en og samme Person, og ligesaa sjelden nyder et saadant den Lykke, ikke strax at vorde fortrængt, og at glemmes over det, der sidst er udkommet. Alle disse Omstændigheder ere Skyld i, at Mange, selv den bedre Skribent, blive mindre strænge i de Fordringer, de have at gjøre til dem selv. Daglønneren fortjener lige saa meget, om ikke mere, end Mesteren. Læser og Skribent komme venskabelig overeens om, at de ere tilfredse, naar kun Næringsstoffet ikke mangler, hiin til Nydelsen i de ledige Timer, denne til de legemlige Fornødenheder. De fleste Læsere tænke egentlig slet ikke. De lade Skribenten tænke for dem, hvad han lyster.

Mængden af de Romaner, Fortællinger og Noveller, der aarlig fremkomme, ligne Bølgerne af en Øret bedøvende Katarakt. Læsecirklerne, Leiebibliothekerne forsyne sig i største Skynding dermed, uden først at oppebie en Dom over Værdien deraf. Dommen følger bag efter endnu altid tidsnok. Den ene Haand vasker den anden; Roes bliver udvexlet imod Roes. Dog hvad bryder vel Publikum sig herom, hvilket det kun er at gjøre om den daglige Tidsfordriv? Neppe er et Skrift blevet slugt, saa griber man efter et nyt, uden at der er tænkt paa, at undersøge Indholdet af det ene eller det andet, og at gjemme det Bedre deraf i Aanden som en Mynt af god Gehalt.

Ved dette Læseri, hvortil hos os den bestandige Tobaksrygen, ligesom Tygningen af Opium i Indostan, for Tiden afgiver et værdigt Sidestykke, er Mangelen paa al Eftertanke over det Læste tidt endnu en Lykke, idet de hyppige Skildringer og Maximer, som kun fremme Sandseligheden og Ryggesløsheden, igjen for hurtig udslettes, til at de kunne efterlade et dybt Spor. Paa den anden Side er den Forvirring, som derved opstaaer i Forestillingerne af en saadan Læsers Sjæl, ikke til ringe Skade, idet den forhindrer, at nogensomhelst Grundsætning eller Livsanskuelse fæster Rod, hvorved det Overfladiske i Tænkningen og det Vaklende i Sindstilstanden stedse mere og mere fremmes. — Et saadant plan- og tankeløst Læseri, bliver ligesaavel til Vane som den hyppige Brug af stærke Drikke. Naar disse slappe Nerverne, saa sætter hiin Aand og Hjerte i en Tilstand af Sløvhed og Drømmeri.

Alting i Verden geraader Menneskет til Skade, naar det rette Maal overskrides. Naar det er lykkedes Maadeholdsforeningerne imod Brændeviinspesten, i mange Kredse at standse denne, hvorfor skulde da ikke lignende Foreninger formaae, at give dette slikkevorne Underholdningslæseri en bedre Characteer, en værdigere Retning? Langtfra at ville undertrykke den Tilbøielighed til aandig Underholdning, som finder Næring i Læsningen af dertil skikkede Skrifter, vilde disse Foreninger tvertimod sætte sig det Maal, at underordne denne Læsning visse Regler, hvis Jagtagelse vilde bevare den for Misviisning og Skade og sikkre samme den størst mulige Fordeel. Klipperne for det nuværende Underholdningslæseri bestaae i Udvalget af Skrifterne og i Maaden de bruges paa. For at en Aanden oplivende og opmuntrende og Hjertet dannende Underholdning skal opnaaes ved Læsningen, er det fremfor Alt nødvendigt, at kun saadanne Skrifter blive optagne, der egne sig dertil, saavel fra Indholdets som fra Formens Side. Men Bedømmelsen heraf forudsætter Kjendskab til Literaturen, en dannet Smag og Reenhed i Sindet. Dog findes der neppe nogen kun nogenlunde betydelig Stad, der ikke skulde tælle flere hermed begavede Mænd. Naar nu disse danne Foreningen, vil den sikkert tilvinde sig alle Godes Tiltro. En anden Fordring til en frugtbringende Læsning, bestaaer deri, at der ikke læses for meget eller for hurtigt, men at der meget mere læses saaledes, at der bliver et uskeligt, vedvarende Indtryk tilbage i Læserens Sjæl. Allerede et godt Udvalg af Skrifter vilde bidrage meget til, at forskaffe en saadan fornuftig Maade at læse paa Indgang. Især vilde det være til stor Nytte, naar Foreningen desuden vilde paatage sig den Uleilighed, i Circulaireskrivelser, ved korte Antydninger, at gjøre opmærksom paa de Skrifters Hovedværdi, der vare blevne udvalgte til Læsning.

Allerede have saadanne Foreninger dannet sig ved Læreanstalter og for den mindre Kreds af enkelte Embedsclasser. Hvorfor skulde ikke lignende kunne lade sig danne for den høiere og lavere Borgerstand? For Studerende er en egen Læseforening især en Trang. De blive derved befriede for flet og overfladisk Læsning og blive til rette Tid gjort bekjendte med de bedste Skrifter. Ikke Alt duer for Alle. Enhver læse, hvad hans Aand kan fatte, det som han kan fordøie. For ethvert Trin af Dannelse tilbyder Literaturen i vor Tid en Række Skrifter, der er passende for samme, der formaae at fremme den. Ved et hensigtsmæsigt Udvalg bliver en vis Alsidighed ikke udelukket. I enhver Læsecirkel, slutte det Belærende sig til det Underholdende. At Optagelsen af Romaner, som for Tiden udgjøre den langt fremherskende Bestanddeel af Underholdningslectüren, maa taale en betydelig Indskrænkning, er en Fordring, hvis Billighed Enhver, der har nogen Kjendskab til Beskaffenheden af de fleste Romaner og den Virkning, den hyppige Læsning af samme uden Valg frembringer, vil indrømme. De Romaner, der fordærve Phantasien, forgifte Hjertet, svække Characteren og forvirre Begreberne og Anskuelserne af de helligste Gjenstande, ligne for Tiden en Syndflod, hvori desværre de faa gode gaae tilgrunde. Naar nu disse sidste bleve udsøgte af Foreningerne, saa opnaaedes derved en tredobbelt Fordeel: de gode Romaner kom som Yndlinge til Ære, de slette bleve fortrængte og tabte deres Credit, og selve Fabrikationen deraf gik maaske, som Næringsvei, snart istaae. — Naturlære, Reisebeskrivelse, Historie, hvis Værker hidindtil kun fandt liden Adgang til Underholdningsskrifternes Kreds, frembyde dog saa Meget, der vilde give enhver Classe af Læsere langt mere og langt bedre Stof til Underholdning, end vore sædvanlige Romaner, i ethvert Tilfælde et langt uskadeligere.

Her er ikke Stedet til at give en omstændeligere Characteristik af de nyeste Romaner. Men at mange af disse, idet de, tildeels med megen Forførelse i Stilen, udgyde Ironi og Spot over Alt, hvad der nogensinde var Menneskет helligt, og slove den høiere Sands og den varmere Følelse for Sandhed, Ret og Pligt, ikke lidet bidrage til det Sønderrevne i vore indre Tilstande, er en Kjendsgjerning, der ikke kan undgaae nogen opmærksom Jagtager. Mange af disse Romaner søge at anbefale sig ved græsselige Skjønheder og afstikkende Vrangbilleder. Lemontey, en meget aandrig Forfatter, berømt ved hans mesterlige Characteristik af Ludvig den Fjortendes Regjering og hans fortræffelige Historie af Regentskabet, glæder sig (Oeuvres 1829. 11. 4.) qu'il reste encore quelque plaisir sur terre après la lecture de ces oeuvres de sang et de larmes (de nye Romaner), dont les beautés d'ailleurs admirables, sont un malheur public et dont il faudrait, en bonne police, réserver la vente exclusive aux entrepreneurs de sepultyres, afin de prévenir les surprises et a'avertir les imprudens.*)

Ogsaa det, at kunne tæmme den anmassende Magt, som Nyhedens Interesse udøver over Underholdningsliteraturen, vilde ikke være blandt de mindste Fortjenester, som slige Foreninger kunne erhverve sig. Den gamle afgjærede Viin have Kjendere altid givet Fortrinnet for

*) „—at der endnu findes nogen Glæde paa Jorden efter Læsningen af disse Værker af Blod og Taarer, hvis iørigt beundringsværdige Skjønheder ere en offentlig Ulykke, og hvis udelukkende Salg man, af god Politik, burde forbeholde Begravelses-Entrepreneurer, for at forebygge Overrumplinger og advare de Uerfarne."

den unge, og hvo vandrer ikke, i stærk Soelhede, heller i Skyggen af alderstegne Træer end under det gjennemsigtige Tag af unge Skud? Og vi skulde indskrænke den aandelige Underholdning til Dagens Frembringelser? Vilde det ikke være sand Daarskab, at udelukke det meget Gediegene og Fortræffelige derfra, som en ældre Tid har overleveret os? En god Læsecirkel skulde fornuftigviis danne sit Forraad af det Bedste saavel fra den svundne som fra den nærværende Tid, og først naar den saaledes frembyder det Gamle ved Siden af det Nye, vil den kunne fremstille sig som et værdigt Organ for den fremadskridende Dannelse, idet den samler de fortrinligste Frugter af de forskjællige Tidsalderes Aander i een forfriskende Krands.

Det Arbeide der paahviler de her i Forslag bragte literaire Maadeholdsselskaber er vistnok ikke uden Torne. Men hvilket Arbeide er vel dette, hvorved det Slette skal holdes borte og det Gode skal fremmes? Mangen Een vil maaske heri see en vilkaarlig Indskrænkning af Friheden, et jesuitisk Formynderskab, et enfoldigt Pedanteri. Hvilken Anmasselse, vil man hist og her udbryde, at ville hemme Literaturens Strømning? Men netop de ængstelige Hensyn man tager til slige tomme Indvendinger ere Skyld i, at saa mangen en Forening til det Bedre udebliver, og at mangen Velsindet, trods hans Jagtagelse af saa hyppige Udartelser i de menneskelige Tilstande, som han i Forbindelse med Andre kunde virke imod, efterligner den Horazi ske Bonde, der staaende med korslagte Arme ved den med Ødelæggelse truende Strøm, godmodig vilde afvente, til denne af sig selv forløb sig.

Mit Forslag holder sig indenfor almindelige Omrids. Dens Udforelse bliver de Enkeltes Sag, til hvis Bedommelse det er overladt, hvad der i deres Forhold synes bedst svarende til Hensigten. Eensidighed vilde ogsaa her forfeile Maalet. Dette er det indre Menneskes Forædling. Hvorledes skulde det kunne blive bedre i Verden, naar Menneskene ikke blive bedre?

Ovenstaaende Forslag, som findes i „Morgenblatt für gebildete Leser; August 1839", og som saaledes meest er beregnet paa det tydske Læse-Publikum, hvis Læsegridskhed muligen er steget høiere end det er Tilfældet her, torde desuagtet være et Ord talt til rette Tid ogsaa i vor Læseverden. Hovedanken, at det især er det Nye og kun det Nye man i vor Tid søger den daglige Lectüre i, er vist ligesaa anvendelig hertillands, og hvad der især skulde være beregnet paa at tjene til Publikums Underholdning, bliver derfor snarere, som oftest, et Bidrag til Enkeltes Underhold. Hvor ganske naturligt er det ikke, at man ikke giver sig Stunder til noget omhyggeligere Udvalg der, hvor Alt gaaer af som varmt Brød. Og betænker man tillige, hvem de især ere der hertillands give sig af med at forskaffe det læsende Publicum den daglige Føde; at det især er ved Fordanskninger, der vel som oftest ere Forvanskninger af fremmede Romaner, at dette regaleres, og at dette Arbeide besørges af Folk, i hvis Magt det ikke engang staaer, selv om de vilde det, at skille Klinten fra Hveden, saa kan det vistnok ikke undre Nogen at Underholdningslectüren hertillands er af en Beskaffenhed, der gjør det saare ønskeligt, at der engang gjordes Skridt, for at lede den til det Bedre. Det er ikke længe siden, at vi saae Trykkefrihedsselskabets Formand at prøve paa, at gjøre sit, for at virke i denne Retning. Men det har desværre viist sig, hvad man ogsaa var temmelig enig om i Forveien, at det ikke er paa denne Maade, der snarere turde ligne den af vor Forfatter nævnte „vilkaarlige Indskrænkning af Friheden" eller „enfoldigt Pedanterie" end det af ham gjorte Forslag, hvorved det nævnte Onde skal modarbeides. Hvad der især maatte kunne bidrage meget hertil, og som maaske vilde kunne gjøre al anden Indblanding unødvendig, var, naar alle Forældre og Opdragere vilde lade sig det være ret magtpaaliggende, at vaage over, at ingen skadelige Bøger faldt i de Unges Hænder, der især stille deres Læselyst paa Tidens flitteragtige Udværter. Man har i den senere Tid ivret meget imod en enkelt Forfatter, Franskmanden Paul de Kock, som den hvis Værker, af hvilke Nogle ogsaa her ere blevne oversatte, vare af en høist fordærvelig Virkning. Ja, det kan vistnok ikke nægtes, at Meget af det denne Forfatter har skrevet er istand til at besmitte den Uerfarnes Phantasi med urene Forestillinger, og at det derfor bør være banlyst fra vore Læsecirkler, skjønt det vel kunde være tvivlsomt, om Alt det, der fra denne Haand har naaet til os, kan stemples som saadant. Men saa meget er vist, at meget Andet, man nu uden mindste Betænkelighed giver Ungre som Ældre i Hænderne, er endnu langt fordærveligere i sine Følger, som hiin Forfatters frivoleste Frembringelser, og det uagtet det gaaer for aldeles uskyldigt. Thi ikke de Bøger ere de skadeligste, der besmitte Phantasien ved deres frivole Skildringer, men de ere det i Sandhed, der smitte Hjertet ved deres frivole Grundsætninger. Desværre er Antallet af de Bøger, der gjøre sig skyldige i det sidste, langtfra det ringere nutildags, og vi have Overflødighed paa Noveller, saavel originale som oversatte, der afgive de uimodsigeligste Beviser herfor. Det er især for denne oversukkrede Gift, der er saa langt skadeligere end hiin, Enhver kan kjende og vogte sig for, vi have at advare vor læselystne Tidsalder for, det er saadanne Bøger, Forældre bør søge at holde utilgjængelige for den dem anbetroede Ungdom. Vi vide det desværre kun altfor vel, hvor Meget vi her fordre, og hvor lidet de, vi fordre det af, ere istand til heri at præstere. Den der kjender, hvor liden Andeel Størstedelen af vor Borgerstand, trods Klagerne over den overhaandtagende Læselyst, tager i Literaturens Frembringelser, vil let indsee, hvor lidet mange Fædre ere istand til, i saa Henseende at tilfredsstille de Fordringer, der gjøres til dem. Mangen Een, og det endog blandt dem, der have erhvervet sig et Slags Navn og Anseelse, indskrænker sin Lectüre til, med Frokosten ogsaa at sluge „Commissionstidenden", dette „rare Blad", der indeholder det „Vigtigste" af alle vore andre Blade, som det blandt Menigmand hedder. Lægger man hertil, at han om Aftenen i Klubben, ved „en Polskpas" eller „en Jacob" om „fire Snapse og en Flaske Øl", eller „fire Glas Punsch" drøftygger det Nye, hiin Repræsentant for Tidens Chronique scandaleuse,

eller ogsaa dens Staldbroder „Raketten med Stjerner“ har givet til bedste, saa har man omtrent Hovedbestanddeelen af hans Underholdningslectüre, hvortil, naar det kommer høit, han endnu staver sig igjennem et Par af vore politiske Aviser, naar Conversationen er tilende. Imens sidder Datteren hjemme i Sophaen, og har stundom ikke engang faaet Tid til at tage Papillotterne af Haaret over sin „søde“ Roman eller Novelle som er saa „peen“ og skulde hun ikke paa Comedie, eller i Visit til en "Thé dansant" hos Hof—mager N. N. eller hos Krigsassessor N. N. o. s. v., saa lagde hun den vist ikke saa snart fra sig. Sønnen sidder, endnu dampende paa sin Cigar, og stryger Haaret der ligger „skjævt“ langs med Panden, eller vikler det om sin ene Finger, imens han blader i „Gustav oder der Bruder Liderlich“ eller „ein guter Kerl“, thi han er ved at repetere sin Paul de Kock. Selv Pogen paa 11—12 Aar har „Lykkens Yndling“ eller „en Sygehistorie“ eller noget lignende, som han meget andægtig læser i; thi han har faaet den hjem med fra „Skolebiblioth eket“. — Selv ikke Faa af den mere dannede Deel af Borgerclasserne ere for meget beskjæftigede med Tidens Bevægelser, til at det, der ligger dem nærmest, ikke derved skulde tilsidesættes. Og naar Alt kommer til Alt, hvor skulde det vel falde Forældre ind at vrage de Bøger hos deres Børn, som selv Skolerne give dem i Hænderne? — Men de betænke ikke, at hvor urigtigt det endog kan være, at de, der burde sørge for det omhyggeligste Udvalg af det, hvormed vor Tids Skolebibliotheker forsynes, ikke ere samvittighedsfulde nok i dette Valg, saa er dog mangen en Bog næsten aldeles uskadelig for de Smaae, fordi de endnu ikke kunne forstaae den, imens den samme Bog, maa ansees for høist farlig i Ynglingens og den voxne Piges Hænder. Naar man derfor vil efterspore Grunden til, at vor Underholdningslectüre, uagtet sin fade Characteer, dog kan finde saa rigelig Afsætning, saa vil man fornemmelig finde, at dette ligger i deres Udygtighed, der skulde vaage over de dem Anbetroedes Moralitet, og at det eneste Middel derimod først vil kunne modnes med de Bestræbelser for ægte Dannelse, som ere Gjenstanden for de Ædlestes og Bedstes Virksomhed i vor Tid. Men dette er vistnok ikke enkelte Dages- eller Aars Værk, skjøndt hverken Aar eller Dage burde forsømmes til dets Fremme. —

Theatret.

„Parykmageren.“

II.

Det vilde være stor Skade, om dette Stykke, hvad det dog lader til vil blive Tilfældet, ikke skulde kunne holde sig paa Repertoiret, thi Hovedrollens, Parykmageren Flechinels Udførelse, hører vistnok til noget af det meest Fulendte vor geniale **Phister** endnu har frembragt. Hans opblæste Selvfølelse, hans godmodige Hjerte, hans naragtige Forfængelighed og hans rørende Kjærlighed til Agathe, kort, hvert Træk, hvoraf denne Characteer er sammensat, bliver af ham gjengivet med en Sandhed og er samlet til saa harmonisk et Billede, at det vel fortjente, ikke saa snart igjen at forsvinde. Med ligesaamegen Smag som dramatisk Characteristik behandler han sit meget smukke Syngeparti. Med ægte comisk Pathos foredrager han især den ypperlige Vise i C-Dur: „Geniet a:tid tænker“ og hans „jeg døer i Paris“ klinger uovertræffeligt. Med hvilken Inderlighed intonerer han ikke Terzetten i des-Dur: „Du var mig Livets Lykke“ — og nu, hans og Componistens Triumph, Arien: „Rusland! det maa jeg føle!“ Her kan man med Sandhed sige, hvad vi engang hørte Een udraabe: „Det er da en Pokkers Fyr! han kan faae Folk til at le og græde paa engang!“ thi midt i den Latter, dette comiske Billede af den af Kulden forkomne Flechinel fremkalder, kan dog Stedet:

„Min Taare frøs, men dog jeg skjankte
Jer den, Versailles og St. Germain!“

ikke andet end lokke Taarerne i Øinene. — Den af de øvrige Rollehavende, hvis Spil staaer værdigst ved Siden af Hovedpersonens, er uomtvistelig Madamme **Nielsen** som Hertuginde de Grandval. Med en beundringsværdig Fiinhed har Kunstnerinden opfattet dette Portræt af en Verdensdame, hvis hele Verden bevæger sig indenfor Hoflivets glimrende Cirkel. Hendes store Forekommenhed imod Flechinel, for at fremme sit Ønske med Hensyn til Agathe, hendes ondskabsfulde Glæde over Optoget med Parykmagerlaugets Oldermand, hendes Overraskelse ved saa uventet at see Czaren for sig o. s. v. o. s. v., alt bær Præget af Kunstnerindens fine Jagtagelsesevne og Styrke i at benytte samme. — Hr. Instructeur **Nielsens** Czar Peter den Store hører ikke til denne Kunstners heldigste Roller. Især var den Maade, hvorpaa han søgte at charachterisere Keiserens Barskhed, ved ligesom at fremstøde Replikkerne, mindre godt valgt, i det Dictionen derved kom til at lide af en Utydelighed der ellers er Kunstneren saa fremmed. Da Hr. N. ikke er Sanger, saa vilde det være ubilligt at urgere paa, at han ikke formaaer at tilfredsstille de Fordringer Syngepartiet gjør Krav paa. — Jfr. **Holst** har unægtelig anvendt megen Flid paa Agathes Parti og det lykkedes hende ogsaa paa flere Steder at lægge for Dagen, at hun nok vil kunne tilegne sig saameget Spil, som der behøves for at tilfredsstille de bestedne Fordringer man hertillands gjør til en Sangerinde. Ogsaa hendes Udførelse af Syngepartiet havde ved den sidste Forestilling af Stykket vundet meget. Dog var hun heller ikke denne Aften aldeles fri for at detonere, hvilket f. Ex. især var mærkeligt i Duetten, der aabner 2den Act, hvor hun detonerede stærkt, især i den deri forekommende Sætning i des Dur. — Hr. **Schwarzen** sang sit Parti, som Marquien, med den Smag der aldrig savnes hos ham, især foredrog han sin Romance i tredie Act: „Elskov og Haab venlig tilsmile“, særdeles smukt. — Hr. **Foersom** var en meget livlig La Rose, og Hr. **Hvid** tilfredsstillede ganske i Mikolofs lille Rolle. Vi tvivle ikke om, at denne Opera, naar den blev gjemt til en for Theatret gunstigere Aarstid, da det meget milde Efteraar endnu holder saa Mange borte hvor ikke noget særdeles Tiltrækkende, som for Øieblikket Sangerinden Md. **Bishops** og Harpenistén Hr. **Bochsas** Optræden, med uimodstaaelig Magt drager Publicum til sig, vilde møde en gunstigere Modtagelse, hvilken den vistnok ogsaa fortjener. Musiken er riig paa smukke, melodieuse Steder, og vinder derfor ved at høres oftere. Da denne Opera kom til at vinde betydeligt ved at Agathes Parti doubleredes med Md. **Simonsen**, saa vilde det være saa meget desto ønskeligere, at dens Opførelse udsattes, indtil Omstændighederne gjøre denne Forandring mulig. Vort Theater-Repertoire er altfor fattigt paa gode Syngespil, til at tilfældige Omstændigheder burde være Skyld i, at et, som det nærværende, blev forjaget derfra.

— **W** —

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Tryk i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 22de September 1839. Nr. 38.

Indhold: Et dybt Fald. — Nyheds-Revue.

Et dybt Fald.

En Novelle.

Det var en smuk Vinterdag da hele Staden Gent var paa Benene, for, efter mere end hundrede Aars Forløb, at feire den store Keisers Fødselsfest, der indenfor dens Mure første Gang havde seet Verdens Lys. Klokkernes Lyd blandede sig lystig med den i Gaderne myldrende Mængdes Jubel, da en med fire Heste forspændt Vogn langsomt kjørte ind ad Porten. Vognen forraadte de Reisendes høie Stand, thi den var prægtig forarbeidet og forsynet med vennetianske Vinduesruder, hvilke dengang endnu vare en stor Sjeldenhed; men Vaabnene derpaa vare halvt udslettede, de gyldne Zirater vare forsvundne og Hestene vare udmagrede og nedbøiede. Hvem det saa var, denne Equipage tilhørte, — vare de rige, maatte de have mistet deres Formue, vare de af Anseelse, maatte de have tabt deres Rang og hidtil havte Stilling. Der sad to Damer i den, af hvilke den ene, skjøndt over et halvt hundred Aar gammel, dog altid endnu kunde kaldes smuk. Hendes sorte Øine, hendes Teint, den krogede Næse, alt forraadte den sydlige Characteer, og endskjøndt hendes Aasyn bar Præget af dyb Sørgmodighed, lynede der dog stundom endnu Glimt af Storhed og Majestæt af hendes funklende Blikke. Den anden Dame var langt yngere, hendes hele Væsen havde noget Gratiøst og af hendes blaa Øine udtalte sig endnu Overgivenhed, kun halvt udslukket af Matheden deri. Først for otte Dage siden havde Bøddelen afhugget dette yndige Hoved in effigie. Paa Forsædet sad to Tjenestetyende og en Olding med hvidt Haar, der var iført en lang, noget afbleget Fløiels Kjole; efter Trækkene at dømme, lod det til at være en Jøde. Han var hensjunken i dyb Eftertanke. Til enhver anden Tid vilde de Reisende have troet, at denne Ringning med Klokkerne, denne Musik, al denne Larm var blevet foranstaltet til Ære for dem, men ak! de Tider vare forbi. Den ældre Dame havde, vakt af sine Drømme ved den stærke Støien, bøiet sig noget forover og et Øieblik seet ud paa Gaden, men strax igjen trukket sig tilbage. Taarerne trillede ned ad hendes blege Kinder, thi hun tænkte paa den længst bortsvundne Tid, da hun, omstraalet af Lykke og Skjønhed, her havde holdt sit Indtog. Ved Broen hvor Brysseler-Gaden ender, holdt Vognen stille, og en Page sprang ned fra Bukken og spurgte, til hvilket Hotel Fru Hertuginden ønskede at begive sig.

„Til hvilket Du selv vil, Paulo," svarede Damen med de sorte Øine, og Karethen kjørte videre indtil den kom til Rue des Chambres, hvor et Værtshuus af anden Rang førte Skildtet: „den barmhjertige Jomfru". Hertuginden havde tilfældigviis faaet Øie derpaa og strax ladet holde. Den blonde Dame saae sig forundret om og spurgte: „Hvorledes, her?"

„Hvorfor ikke, kjære Grevinde," svarede den Anden, „vi ere forladte af Alle, saa maa vel den hellige Jomfru beskytte mig for vor uforsonlige Fjendes Efterstræbelser og skjænke mig et Fristed, hvor jeg rolig kan hvile mit Hoved." —

Syv Maaneder vare henrundne siden. — I et lille Huus i Korsgaden skimtede man en Aften silde endnu et Lys gjennem Vinduet. I et snevert, næsten bart Værelse sad fire Personer omkring en Seng, hensjunkne i mørk Grublen. De to af dem vare Hertuginden og Oldingen i den Fløiels Kjole, de andre en Opvarterske og den dueligste Læge i Gent. Alle fire stirrede de hen paa Sengen, hvori der laae et Fruentimmer, der endnu røbede Spor af Skjønhed, men hvis Træk vare forstyrrede af Kummer og Lidelser.

„Mascali, Doctor," sagde Hertuginden, i det hun slog de forgrædte Øine op, „saa tro I da Begge, at der ikke mere er nogen Redning for vor stakkels Grevinde?"

„Det er et Lys som gaaer ud," svarede Lægen, „her kan Videnskaben Intet udrette mere."

„Saa er der slet intet Haab mere?"

„Kun et Underværk," svarede Oldingen, „kunde frelse hende, og der skee ingen Underværker mere."

„Veramente! jeg har ogsaa ophørt at haabe. Mascali, Du har længe nok forberedet mig paa dette Dødsfald, ligesom Du for atten Aar siden forudsagde mig al den Ulykke, som har rammet mig. Retfærdige Gud, naar vil Du engang holde op med at prøve mig og forbarme Dig over mig?"

Der indtraadte en dyb Stilhed. Efter nogen Tids Forløb blev den afbrudt af Doctoren. „Kun en heftig Kummer," sagde han, „kan have kastet denne unge Dame paa Sygeleiet."

„Ak ja," sagde Hertuginden, „vel var det en heftig, bitter Kummer for min stakkels Veninde, at forlade Barn, Venner, Fædreland, for at undgaae Bøddelens Haand, efter at nedrige Dommere vilde have bragt hende paa Schafottet, fordi hun skulde have skrevet imod Kongen og Staten. Denne Tiger i Menneskeskikkelse, — ikke nok, at han forjager mig og styrter mig i Elendighed, røver han mig endnu min kjæreste Veninde. Stakkels Isabella, Du døer, fordi Du ikke vilde forlade en Ulykkelig."

I det samme aabnede den Døende Øinene, og hendes stive Blik hvilede paa Hertuginden, i det et let Smiil spillede om de blege Læber. Den Syge udstødte et sagte Suk, paa hvilket hendes Sjæl fløi til Himlen. Hertuginden reiste sig, kyssede den Dødes Pande og trykkede hendes Øine i.

„Thriumpher, skjændige Præst," hulkede hun, „Du kan overføre et Navn endnu paa Listen over Dine Offere. O, hvor misunder jeg Dig, min dyrebare, bedste Veninde! Du har det godt nu, imedens jeg er forladt af Alle."

Den gamle Mand kastede sig for hendes Fødder, kyssede Sømmen paa hendes Kjole og sagde: „Af Alle, kun ikke af mig."

„Min gode Mascali," svarede Hertuginden og løftede ham op.

Det begyndte at dages, og begge Mændene bortfjernede sig, efter at de med Ærbødighed havde bukket for Hertuginden, der søgte at finde Hvile paa en Stol. Opvarterskken blev siddende ved Sengen og bad i Stilhed.

Henimod Middag aabnedes Døren forsigtig og Mascali traadte ind, da han saae at Hertuginden var vaagen.

„Naadige Frue," sagde han, „Kongen er nedenfor og vil gjøre Eder sin Opvartning."

„Har han sin skjændige Yndling med sig?"

„Ja."

„Han kan komme, men alene, hører Du?"

Nogle Minuter derefter førte Mascali en ung, prægtig klædt Mand ind, der bøiede Knæet for Hertuginden.

„Mascali, bring en Stol til Hans Høihed og lad os være alene." — Mascali bortfjernede sig.

„Veramente! jeg var ikke belavet paa dette Besøg og havde tiltroet Jer saamegen fiin Følelse, at I havde skaanet mig derfor."

„Man har sværtet mig for Eder."

„Det vilde være meget unødvendig, hvor Gjerningen taler saa tydeligt. Ved Eders sidste Handling er I sjunken saa dybt i min Agtelse, at I ikke har mere at tabe."

„Naar I vidste —"

„O, jeg veed kun altfor Meget! Jeg veed, at medens vore Venner lade sig dræbe for Eders Skyld, er I flygtet, som en Usling; jeg veed, at I har sluttet et Forliig med vor uforsonligste Fjende og deri forraadt mig, — og paa det Skammeligste sat min hele Velfærd paa Spil. Var jeg ikke Eders Moder, jeg vilde ikke kunne tro at I var en Søn af en af de største Konger, hvis ædle Blod I ved Eders Feighed beskjæmmer."

„Det er for meget!" raabte Kongen, i det han sprang op.

„Veramente! skulde I virkelig være istand til at geraade i Vrede? Det forbauser mig, og forraader dog endnu en Gnist af Mod!"

„O jeg veed det, at Grevinden afskyer mig, at hun ikke holder op med at bagvaske mig, men ved Himlen, hun skal betale mig det!"

„Jeg veed det, ligeoverfor et Fruentimmer har I Mod nok."

„Saa sandt jeg haaber at vorde salig, jeg skal hævne mig frygtelig."

Hertuginden reiste sig, trak Sorgegardinerne tilside og sagde med et foragteligt Smiil: „Saa hævn Eder paa hendes Liig!"

Fyrsten blegnede, vaklede og holdt sig uvilkaarlig fast ved Hertuginden, men som hurtig foer tilbage.

„Hvorledes, jeg tjene Eder til Støtte, aldrig! gaae, og skaan mig fremdeles for Synet af Eder."

Monarken nærmede sig med vaklende Skridt til Døren, og bortfjernede sig med et dybt Buk.

„Den Elendige!" raabte Hertuginden, „o, at jeg skal være et saadant Menneskes Moder!"

Den næste Morgen var et Kapel i Kirken St. Bavon sort behængt; i Midten stod en Katafalk hvorover en Grevekrone, ved hvis høire Side Hertuginden knælende bad, og bag hende Mascali, en Page og to Fruentimmer, alle i dyb Sorg. Paa Forsiden af Katafalken læste man Ordene: „Beder til Gud om evig Salighed for Grevinde Isabella af Fargis, Gesandtinde hos Hans Majestæt Kongen af Spanien og over begge Indierne.

Endnu for tyve Aar siden saae man i Köln et gammelt lille Huus, som i det Hele havde fem smalle, dunkle Vinduer. Her fødtes i Aaret **1577** den **29**de Juni den første Maler af den flamske Skole, den udødelige Rubens. Men mere end tredsindstyve Aar derefter boede her i den nederste Etage et Par gamle Folk, en Skomager og hans Kone. Den øverste Etage, som de pleiede at leie bort, stod for Tiden tom; kun Loftskammeret var beboet af to Personer. En kold og regnfuld Novemberaften sad de to gamle Folk alene sammen.

„See dog engang efter," sagde Skomageren, „hvorledes Damen har det deroppe. Den gamle Herre har alt været ude siden i Morges og er ikke kommet tilbage endnu. Har hun ikke spiist noget?"

„Jeg var først for en halv Timestid siden deroppe, men han var endnu ikke kommen. Jeg bragte hende i Middags lidt Suppe, men hun har næsten ikke smagt noget deraf. Klokken tre gik jeg igjen derop, men da sov hun, og da Klokken var fem sagde hun, at hun ikke trængte til noget."

„Stakkels Kone! paa denne Aarstid hverken at have Ild, Klæder, eller en ordentlig Seng, og dog er jeg vis paa, at hun er rigtig noget Fornemt. Har Du lagt Mærke til, med hvilken Ærefrygt den gamle Herre taler med hende?"

„Hvis det gaaer hende slet, saa er det hendes egen Skyld; hun har en Ring paa Fingeren, for hvilken hun kunde anskaffe sig det Allerbedste.“

I samme Øieblik blev der banket paa Døren. Konen gik ud og lukkede op og kom tilbage igjen med en Olding, hvis lange, graa Skjæg faldt ned paa en smudsig, lappet Fløiels Kjole. Konen vilde begynde en Samtale med ham, men han sagde hende et tørt God Nat og kravlede i Mørket op ad den steile Trappe. Da han traadte ind paa det kolde Loftskammer, spurgte en mat, bævende Stemme ham, hvorfor han var blevet saa længe borte.

„Det er ikke min Skyld,“ svarede han. „Jeg har copieret Manuscripter, og da jeg kom tilbage, mødte jeg en Tjener, som jeg engang før har spaaet, og som bad mig ogsaa at stille to reisende Damers Horoscop. Jeg gjorde det, for at fortjene Noget hvorfor jeg kunde kjøbe de nødvendige Urter for Deres Feber.“

„Jeg fryser.“

„Det er en Febergysen, jeg vil tilberede Dem en Drik, som De strax maa tage.“

Ved Skinnet af en lille Bliklampe tillavede Oldingen sin Medicin og gav den Syge den, som han derpaa tildækkede med sin egen Kjole. Endnu en Tidlang efter at hun var sovet ind, vaagede han hos hende; derpaa trak han sig tilbage bag et Skjærmbrædt, hvor han, paa det haarde Gulv, søgte at finde Hvile.

Den næste Morgen befandt den Syge sig lidt bedre. Den Gamle foreslog hende en Spadseretour, og hun begav sig ned med ham til Cæciliepladsen, hvor hun, trods sin slette Paaklædning, ved sin værdige Holdning tiltrak sig alles Opmærksomhed.

„Seer Du den Herre hist henne?“ sagde hun pludselig, visende henimod Kirken. „Men, — jeg tager ikke Feil! det er Hertugen af Guise.“

Hun havde udtalt Navnet saa høit, at den Ubekjendte dreiede Hovedet om efter dem, og kom hen imod dem.

”Parbleau,“ sagde han, „det er Mascali. For Pokker, har I giftet Jer?“

„Han kjender mig ikke,“ sukkede den gamle Dame, „hvor maa jeg have forandret mig!“

Mascali havde imidlertid hvisket Hertugen et Par Ord i Øret, hvorover han pludselig foer forskrækket tilbage. Saa snart han var kommen lidt til sig selv igjen, tog han sin Hat af og bukkede sig dybt ned mod Jorden.

„Jeg beder om Forladelse,“ sagde han, „men mine Øine ere blevne saa svage, og jeg ventede saa lidt, at jeg vilde have den Ære at see Deres Ma—“

„For Guds Skyld,“ afbrød Damen ham levende, „giv os ingen Titel, som vilde staae alt for meget i Modsigelse med vor nærværende Tilstand. Har De længe været i Köln?“

„Kun i tre Dage. Jeg kommer fra Italien, hvorhen jeg allerførst var reist, efterat vor fælleds Fjende havde forviist mig og lagt mine Eiendomme under Beslag. Jeg vil nu til Brüssel.“

„Har De nylig havt Efterretning fra Frankrig? Regjerer den Elendige endnu stedse lykkelig?“

„Han er mægtigere, end nogensinde.“

„Veed De vel, min Hertug, at Deres Skjæbne næsten er ligesaa forunderlig, som min? De, Sønnen af en Mand, der, hvis han ikke havde udsat sig alt for meget for Fare, maaskee havde kunnet sætte Kronen paa sit Hoved, og jeg engang Beherskerinde over det mægtigste Land paa Jorden! Og nu — — til vi sees igjen,“ — føiede hun pludseligt til, i det hun stolt løftede Hovedet. „Dette Møde har virket velgjørende paa mig, Hertug, gid Skjæbnen snart igjen maatte udsone sig med Dem.“

„Tillader De mig, at jeg ledsager Dem til Deres Bolig — —“

En høi Rødme fløi hen over den gamle Dames blege Træk, og hun svarede i en bydende Tone: „Forlad os, Herr Hertug, det er vor Villie!“

Guise hilsede ærbødigt, kyssede ærefrygtsfuld Damens Haand og bortfjernede sig. Men neppe havde han naaet Hjørnet af Gaden, før han nærmede sig til et Menneske, trykkede ham nogle Penge i Haanden, betegnede ham Damen og begav sig derpaa hurtig bort.

Den følgende Morgen bankede Nogen paa Skomagerens Huusdør og spurgte efter Hr. Mascali. Denne kom ned og modtog af Budet et Brev og en Bøsse. I Brevet stod: „Jeg har endnu to hundrede Luisd'orer, den halve Deel tilhører Eder. Karl af Guise.“ I Bøssen laae hundrede Luisd'orer.

I to Aar havde denne uventede Gave tilfredsstillet de to Fremmedes Fornødenheder. Men den sidste Luisd'or var givet ud, og Damen og hendes Ledsager vare endnu bestandig alene og forladte. Selv Skomageren med hans Kone vare alt i nogle Uger fraværende paa en Reise, for i Achen at hente en lille Arv. Det var den 13de Februar 1642. Paa Loftskammeret fornam man en qvalt Sukken og Stønnen. En gammel Kone, mere lignende et Skelet end et menneskeligt Væsen, laae paa et Knippe Straa og droges med Døden. Hendes Suk og Stønnen bleve bestandig svagere og snart indtraadte den sidste Dødsrallen. Nogle Timer sildigere krøb en i Pjalter indhyllet Olding møisommelig op ad Trapperne; kun et eneste Ord kom over hans Læber, men Fortvivlelsen udtalte sig deraf. „Intet,“ raabte han, „Intet!“ Han nærmede sig Leiet og da han fandt den ulykkelige Kone uden Bevægelse, greb han hurtig hendes Haand, men lod den snart igjen synke ned. „Død!“ raabte han, „død af Hunger, af Kulde, af Elendighed.“

Og denne Kone var Maria af Medicis, Henrik den Fjerdes Gemalinde, Regentinde af Frankrig, Moder til Ludvig den Trettende, Isabella, Dronning af Spanien, Henriette, Dronning af England, Christine, Hertuginde af Savoyen, Gastou, Hertug af Orleans, — og dog død af Sult, Kulde og Elendighed, og dog hedder Ludvig den Trettende, Richelieu's feige Træl, sin Moders Morder, dog hedder han Ludvig den Retfærdige!

(Af „Bilder aus den Niederlanden von Louis Lax. 1839.“)

Nyheds-Revue.

Det er sandelig ingen let Opgave, otte Dage efter at den almindelige Begeistring har givet sig Luft i alle vore Blade, der have udtomt sig over den Nydelse, Mdm. **Bishops** og Hr. **Bochsas** anden Concert skjænkede paa en Maade, som, selv hvor dette er skeet i de varmeste Udtryk, ikke kan beskyldes for Overdrivelse, — otte Dage efter at Indtrykket af denne Nydelse, om just ikke er blevet kjølnet, saa dog tildeels fortrængt af andre nye Indtryk, der ingenlunde staae tilbage for de tidligere, endnu at ville forsøge paa at finde Udtryk, som kunne kappes med hine, for atter at vække Læserens Interesse herfor. Og selv hvis vi vilde fordriste os til, desuagtet at indlade os i en saadan Væddestrid og forsøge paa at udtomme al den Veltalenhed, disse skjønne Erindringer vilde staae os bi med, saa maatte vi dog anse et saadant Arbeide for aldeles frugtesløst, da vi ikke kunne antage, at Læseren ligesaalidt skulde kunne blive kjed af at **høre fortælle** om Md. **Bishops** og Hr. **Bochsas** fortryllende Kunst, som han, saavel som vi, ikke kan blive kjed af at **høre** og **nyde** Kunstnerparrets Præstationer. Vi ville derfor kun med

faa Ord tilsoie for dem, der endnu ikke selv have overtydet sig derom, at Mdm. **Bishop** og Hr. **Bochsa** ved enhver ny Fremtræden ogsaa have feiret en ny Triumph, og at man maa være Theaterdirectionen forbunden for, at den har givet dette Kunstnerpar Leilighed til paa saa glimrende en Maade at bøde paa det forresten magre Repertoire, saa mange sammenstødende Omstændigheder have været Aarsag til. — Concursen for Kunstacademiets Priis-Medailler, der i indeværende Sommer har fundet Sted, er nu sluttet, og Concurrenternes Arbeider findes udstillede i disse Dage paa Charlottenborg. For Malere og Billedhuggere var Sujettet: „Ulysses, der ved sin Hjemkomst gjenkjendes af sin Amme." Syv Maleres Arbeider over dette Sujet findes udstillede: Hr. **Westphals** for Academiets store Guldmedaille, og D'hrr **Andersens, Lehmanns, Raadsigs, Rosents, Schleiners** og **Thomsens** for den mindre. En ottende Concurrent Hr. **Gertner**, der ved Academiets sidste Udstillinger har lagt et saa smukt Talent for Dagen, fik ikke sit Maleri fuldført. I Billedhuggerkunsten have trende modelleret Arbeider, nemlig: Hr. **Borup** for den store Guldmedaille, og D'herr **Jensen** og **Kolberg** for den mindre. I Architecturen var Opgaven: „Project til et Universitet", og de Concurrerende: Hr. **Møller** for den store Guldmedaille og D'herr **Winstrups** og **Nebbelongs** for den mindre. — Paa en Tid da Spørgsmaalet om Retfærdigheden af Niels Ebbesens Drab paa Grev Geert igjen er bragt paa Bane, kan et saa smukt Actstykke som det nedenstaaende af Digteren **N. F. S. Grundtvig** ikke være uden almindelig Interesse, hvorfor vi tage os den Frihed her at meddele samme. Det er udgivet af „det danske Samfund" og fører Titel af „En ganske ny Vise om den mandhaftige **Jydske** Ridder, Herr **Niels Ebbesen** til **Norreriis**, som Aar 1340 slog i Randers den kullede Grev **Geert** fra **Rendsborg**, for at udfrie **Dannemark** af Tydskernes Vold, som dengang reves om Riget."

Om Dannemarks Kvide der lod en Sang,
Saa sørgelig:
Der var ingen Konning i Dannevang,
Men Borger-Krig;
Danskен var fredløs i Skov og paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
For **Tydskerne** reves om **Danmark**!

Det voldte en Konning saa svigefuld,
Som Skum paa Vand,
Det voldte to Grever af Jettekuld,
I Holsterland;
Mange om Skylden og Flere om Skaden,
Fienden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
Da **Tydskerne** reves om **Danmark**.

Grev **Geert** var en Kæmpe, en Hals fuldhaard,
Som Staal og Jern,
Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard,
Fra nær og fjern;
Alting han voved for lidet at vinde,
Spared som Nelden ei Ven eller Fiende,
Og **Tydskerne** reves om **Danmark**.

Grev Hans var en Kræmmer, holdt Huus i **Kiel**,
Med Høg og Hund;
Han kaldtes den Milde, for evigt Smil
Var om hans Mund;
Ræven i Skove og Ulven paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Vrede,
Da **Tydskerne** reves om **Danmark**.

Niels Ebbesen var sig en Riddersmand,
Paa **Norreriis**,
Og aldrig forstummer i Hedeland
Den Herres Priis;
Han tog af Dage den kullede Greve,
Fri vilde han enten døe eller leve,
Da **Tydskerne** reves om **Danmark**.

Den kullede Greve drog op i Nor,
I Herrefærd,
Han rykkede frem, som han pleid for,
Med Ild og Sværd;
Jyderne alle, fra **Randers** til **Ribe**,
Dandse han bød efter **Holsternes Pibe**,
For **Tydskerne** reves om **Danmark**.

Niels Ebbesen! sagde Grev Geert paa Jydsk:
Din Frist er kort,
Vil ikke i Galgen Du lære Tydsk,
Saa pak dig bort!

Skam skal du faae med Herr **Bugge** paa **Halden**,
Hvormange Heste I saa har paa Stalden,
For nu raader **Tydsken** i **Danmark**!

Niels Ebbesen svared et Ord i Hast:
Hæng Tyv og Skjelm!
Men hæng ingen Ridder, for Sværdet brast,
Med Skjold og Hjelm!
Vogt dig for hvem du til Fredløshed dømmer!
Langt ei fra Born og fra Hustru jeg rømmer,
Mens **Tydskerne** rives om **Danmark**!

Med Tydskere vrede i Tusindtal,
I Kammen fry,
Den kullede Greve drog ind med Bral
I Randers By;
Ilde han tured og værre det tegned,
Kvinderne bæved og Børnene blegned,
For **Tydskerne** reves om **Danmark**.

Niels Ebbesen foer da i Harnisk brat,
For Landefred,
Han gjæstede Greven en Foraarsnat,
Og Sværdet beed;
Fri vilde han enten døe eller leve,
Livet han tog af den kullede Greve,
Da **Tydskerne** reves om **Danmark**!

Sig hævned de Holster ved **Skanderborg**,
Der faldt vor Helt,
Og sunget der blev om **Jyllands** Sorg
Ved Sund og Bælt;
Aldrig hans Minde dog lægges i Mulde,
Han stod i Spidsen for **Jyderne** hulde,
Da **Tydskerne** reves om **Danmark**!

Forgangne er siden femhundred Aar,
I Lyst og Nød,
End Dannebrog vaier og Danmark staaer
I Asten rød;
Kappes nu, alle Smaafugle i Lunden!
Nu er til Sang om **Niels Ebbesen** Stunden.
Lad **Tydskerne** græde for **Danmark**!

Da jeg overtog Redactionen af „**Kjøbenhavns Morgenblad**" var det mit Ønske, at dette Blad skulde slutte sig saa nær til Tiden og dens Fordringer, som muligt. Ikke som om jeg derved vilde drage Bladet ind paa et Gebeet, der, hvor snævert begrændset det end under de nærværende Forhold er blevet, desuagtet har fundet Bearbeidere nok; men det har altid forekommet mig, at ethvert periodisk Skrift, hvilken Retning det saa har sat for sin Virksomhed, ingenlunde bør tabe Tidens store Opgave af Sigte, men ogsaa række sin Skjærv til dens Løsning. Naar dette, med Hensyn til Morgenbladet, endnu langtfra har kunnet skee i den Grad, jeg ønskede det, og endnu mindre, som Læseren er berettiget at fordre det, da bærer det ringe Omfang, indenfor hvilket Bladet bevæger sig i Forhold til de mange Gjenstande, det ifølge sin Bestemmelse skal behandle, sin Andeel i Skylden herfor. For at afhjælpe denne Mangel, vil „**Kjøbenhavns Morgenblad**" herefter udkomme to Gange ugentlig, og vil denne Udvidelse, efter Overeenskomst med Udgiveren, finde Sted fra førstkommende October Maaned d. A., uden at dog Prisen vil blive forhøiet mere end med det Halve af den oprindelige Abonnementspriis, der er 4 Mk. 8 Sk. for Qvartalet. Man tegner sig for dette Blad, hvis Hovedøiemeed nu som forhen vil blive, at virke for de aandige Interesser i Fædrelandet, hos Udgiveren, Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal eller Hjørnet af Gothersgade og Adelgade Nr. 8 i Stuen, saavelsom hos Undertegnede, Laregade Nr. 214, 3die Sal.

G. Siesby.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Tryk i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 29de September 1839. Nr. 39.

Indhold: En Kjærlighedshistorie om Mirabeau. — Theatret. — Nyheds-Revue.

En Kjærlighedshistorie om Mirabeau.

Gensidighed hos Faderen, Forkerthed i Opdragelsen, den store Jammerlighed hos den fornemme Verden og Sælsomheden af alle Constellationer vare vel istand til, af denne Characteer at danne en forskruet Usling, idet de fortrængte alt Høiere og Ædlere, qvalte al Retfærdighedsfølelse; men hans Genie var saa mægtigt, at han kunde hæve sig seierrig af sligt et Dynd, og fremstille sig for Aarhundredet som et glimrende Meteor. Forgjæves gjøre Mange sig Umage for, at ville tillægge ham Dyd og sand mandig Værdighed; men ligesaa frugtesløse ere hine Elendiges Bestræbelser, der søge at fordunkle Glandsen af hans Talenter, at nægte Storheden af hans Aand. Alt hvad der angaaer denne mærkværdige Mand, maa derfor kunne interessere de Dannede af alle Klasser. Følgende Scener, der, saavidt vides, endnu ikke ere blevne bekjendte for danske Læsere, fortælles af R. Desperrières.

Et koparret Ansigt, prydet med en strid hestehaarsagtig Haarvæxt, udgjør sædvanlig Begyndelsen til enhver Skildring af Mirabeau. Med et saadant Udvortes var denne Fjende af Kongedømmet vist ikke skikket til, at indgyde Kjærlighed; desuagtet var det høist vanskeligt at modstaae den Fortryllelse hvormed denne Mand i en Tête-à-tête forstod at omgive sig, denne Mand — for hvem med hvert Aar Døren til et nyt Fængsel aabnede sig. Saa farlig hans Aand gjorde ham for Magthaverne, ligesaa farlig var han for Damerne. Trods hans Omgang med slet Selskab, vedligeholdt han dog de behageligste Maneer, den glatte Form af en sand Grand Seigneur.

Han var anmassende imod Mænd, i sine liderlige Øieblikke endogsaa grov og pøbelagtig, men imod Damerne var han stedse Manden af den gode Tone, fuld af Forekommenhed og Galanterie, varm og inderlig.

Talrige vare hans Intriguer og velbekjendte, thi han udbredte dem selv. Kun en eneste omgav han med Hemmelighedens Slør, det være nu enten fordi han skammede sig over denne Historie, eller fordi han ventede at høste Fordeel deraf for sine politiske Planer, nok er det, Ingen erfarede noget om hans Kjærlighedsforstaaelse med Grevinde Dubarry. Denne Ludvig den XV's Ex-Favoritinde fik en Dag af sin Kammerjomfru imellem nogle andre Breve ogsaa følgende:

„Ved en lille Souper har Grev Mirabeau vædet med flere af sine Venner, at han vilde gjøre Dem rasende forelsket i sig, og at han — uden nogensomhelst Kjærlighed til Dem, Fru Grevinde, desuagtet vilde tvinge Dem til blind Lidenskab."

Grevinden læste denne anonyme Billet gjentagne Gange. „Greven har endnu aldrig umiddelbar viist mig den mindste Hyldest," sagde hun til sig selv, „hvor skulde det da vel kunne være ham magtpaaliggende at indgyde mig en Lidenskab, som han slet ikke deler?" Hun lagde Billetten bort og betragtede den hele Historie som en Spøg.

Otte Dage vare forløbne. En anden Billet underrettede Grevinden om, at Mirabeau vilde begynde paa sine Forførelseskunster. Med det faste Forsæt, at give denne om sin Seier slet ikke tvivlende Gjæk en dyr Lection, oppebiede hun med Utaalmodighed den næste Dag. Til den bestemte Tid blev Greven ført ind. Han viste sig meget opmærksom, heftig, galant, følelsesfuld, lidenskabelig og udfoldede sin Conversations hele Ynde. I Begyndelsen lod Grevinden kun til at drive sit Spil med ham, men snart glemte hun alt hvad der var skeet i Forveien. Mirabeau syntes at være sin Triumph nær; da holdt Grevinden ham pludselig hine to Billetter for Øinene. Med fuldkommen Rolighed læste han dem og gav dem derpaa tilbage til Grevinden med de Ord:

„Hvad slutter De deraf?"

„At De er en Bedrager," svarede Grevinden rask, „og at jeg maa prise mig meget lykkelig, i Forveien at være bleven advaret imod et saadant Uhyre..."

„Altsaa kan et Vink af en Ondskabsfuld gjælde mere hos Dem, end mit Æresord?" — „Min Herr Greve, jeg kjender Værdien af denne Møntsort i Kjærligheds Anliggender!" — Smilende svarede han: „Det er sandt, denne Mønt er ved talløse falske Exemplarer, der ere komne i Cours, geraadet i en bandsat Miscredit — — imidlertid er min af den bedste Gehalt..." — „Men disse Billetter?" — „Bevise intet, og De vil selv overtydes derom, og maaskee ikke uden en lille Beskjæmmelse, naar De først kjender Forfatteren." — Med disse Ord tog han to omhyggelig sammenlagte Papirer frem af sin Brevtaske, rakte dem galant til Grevinden, og denne gjenkjendte til sin ikke ringe Forbauselse — Originalen til de to Billetter.

„Jeg elskede Dem, jeg elsker Dem — og vilde, for ogsaa at blive gjenelsket af Dem, twinge Dem til, at høre mig uden Mistro — —"

I Forstningen var Grevinden meget vred, men lidt efter lidt kunde hun ikke begribe, hvorledes hun havde kunnet ærgre sig over sligt. Saaledes løb den første Tête-à-tête af. En Correspondence fuldførte Seiren over et Hjerte, der havde næret det Overmod, at ville modstaae Grev Mirabeau.

Det første Brev fyldte Grevinden med navnløs Smerte; det næste omtaagede hendes Forstand; det tredie gjorde hende fuldkommen forrykt. Mirabeau vidste i sine Breve, som i sine mundtlige Underholdninger, ganske ubemærket at anbringe hine magiske Ord, der overvælde Hjerte og Aand, der frembringe de ubeskriveligste Virkninger.

I nogle Maaneder blev Fortroelighedens Himmel hos de tvende Elskende uden Skyer; men da Alt i Verden maa have en Ende, fornemlig i Hjertets Anliggender, saa løftede pludselig en Begivenhed Sløret fra den altfor lettroende Grevindes Øine og forstyrrede den hidtilværende Enighed.

I den smukke Aarstid boede Grevinde Dubarry i Lucienne og Mirabeau kom næsten daglig derud for at besøge hende. Pludselig forløb en heel Uge uden et saadant Besøg. Grevinden begyndte at blive urolig, uddeelte i denne Anledning de fornødne Befalinger, og erholdt et Besøg af Baron de Suggère. — Efterat man var bleven mæt af at underholde sig om Paris, faldt naturligviis Talen paa Mirabeau. „De seer ham ofte?" begyndte Suggère. — „Fra Tid til Anden," svarede Grevinden med en affecteret Ligegyldighed. — „Han skal for Tiden være charmeret i en ung og smuk Hollænderinde." — „Ung og smuk!" udbrød Grevinden hurtig, i det en flammende Rødme udgjød sig over hendes Ansigt — „ah, charmant!" — „Han spadserer hver Morgen med hende i Tuilerierne og gaaer med hende i Theatret i en tilgittret Loge; iøvrigt er hendes Navn endnu en Hemmelighed for Verden." En Taare trængte sig frem i Grevindens Øine; men hun søgte omhyggelig at skjule den.

Suggère fortsatte desuagtet sine Spørgsmaal, spøgte og spottede over denne Historie, der gik Grevinden saa nær til Hjertet, og som var hende saa meget smerteligere, som hun her maatte holde Udbrudet af sine Følelser tilbage. Endelig gik Fredsforstyrreren. — Hun var ene og brød ud i en Strøm af Taarer.

Natten kom, hun gik til Sengs, ak! denne Gang var Natten hende saa lang. Opstaaet længe før Dag, lod hun tidlig den næste Morgen spænde for og kjørte til Paris. Hun ilede til Tuilerierne i Haab om, at finde ham, at møde sin Rivalinde. Men forgjæves! Den næste Morgen havde hun en lignende Skjæbne, desuagtet fortsatte hun sine Morgenbesøg der.

Endelig den sjette Dag blev hun Grev Mirabeau vaer langt borte med en Dame under Armen; de gik langs med Blomsterbedet hen ad Krattet til. Mirabeau gik i den senere Tid formedelst en Svaghed i Benene kun sjælden ud, det var ham besværligt at gaae. Det var derfor let for Grevinden at hente ham ind. Hun gjorde en lang Omvei, for ikke at blive seet, og stod nu pludselig for ham, Ansigt til Ansigt.

Saasnart Mirabeau blev hende vaer, hilsede han hende med den største Agtelse og erkyndigede sig om hendes Befindende. Derpaa tog han hende ubemærket til Siden og hviskede til hende: „Intet Udfald her, tæm Deres Følelse, en Eclat vilde for Dem have de bittreste Følger, De skal faae Forklaring over Alt!" Derpaa gjorde han hende sin Compliment, greb atter sin Ledsagerindes Arm og bortfjernede sig tillige med denne.

Grevinden var blevet staaende som forstenet, hun vidste ikke mere hverken hvad hun foretog sig, eller om hun levede. Noget derefter satte hun sig paa en Bænk, for igjen at komme til sig selv; efter at hun derpaa havde gjenvunden Fatning og Bestemthed, ilede hun til sin Vogn og befandt sig efter nogle Timers Forløb igjen i Lucienne.

Hendes Dør blev lukket for den hele Verden; Grev Mirabeau vidste at tiltvinge sig Indgang. Ved den første Lyd af hans Stemme foer Grevinden sammen; med Angerens Mine traadte Synderen frem for hende, og Alt, hvad der var foregaaet, var glemt. Han begyndte: „De er kjørt meget tidlig ud, — deri gjorde De Uret, thi De foraarsagede Dem derved en stor Smerte.... vidste De, at De hist vilde finde mig?...." — „Ja!" — „Altsaa bruger De Spioner imod mig?" — Grevinde Dubarry viste denne forhadte Mistanke fra sig med Foragt. — „Istedetfor saadanne Skridt," vedblev den noget forbittrede Greve, „havde De vist gjort bedre i, appellerende til min Aabenhjertighed, ligefrem at spørge mig om jeg endnu elskede Dem. Jeg havde bedraget Dem og derved havde De maaskee været tilfredsstillet." — Grevinden var stum — Vreden formørkede hendes skjønne Aasyn. „Lad os forestille os, at imellem os har der aldrig været Tale om Kjærlighed — det vil sikkert være det Bedste og Fornuftigste." Med disse Ord anbefalede han sig pludselig og lovede at komme igjen den næste Dag, naar Grevinden vilde være mere fattet og roligere. — „Kom aldrig igjen!" raabte Grevinden efter ham, „jeg vil ikke see Dem oftere!" — „Tillad mig, at jeg aflægger Dem min hjerteligste Tak for denne formelige Afsked!" sluttede Mirabeau i det han greb hendes Haand og venlig trykkede den.

Grevinden behøvede nogen Tid, for at komme til sig selv efter Forbauselsen og Skrækken over et saadant Brud. Greven havde opført sig alt for upassende ved denne Leilighed, til at han ikke skulde undskylde sig derfor og bede om Tilgivelse. Men flere Dage henrandt, uden at han kom til Lucienne. Hendes sidste Haab var nu, at faae en Skrivelse fra ham, — forgjæves, ogsaa Skrivelsen udeblev! —

Fjorten Dage derefter erfarede Grevinden af Journalerne, at Mirabeau havde forladt Paris, og havde taget en deilig Hollænderinde, i hvilken han var dødelig forelsket, med sig.

Theatret.

„Clermont eller Kunstnerens Kone."

„Nogle klappede og Nogle gabede," siger Clermonts Lærling Augustin i Stykket, idet han fortæller hvorledes det gik til paa Comedien, og det samme var Tilfældet her. Vi bekjende aabenhjertig, at vi horte til den sidste Afdeling, og trods den bedste Villie for at komme tilbunds i disse Urimeligheder og Smagløsheder, som Forfatterne, **Scribe** og **Wanderburch**, have dynget paa hinanden, har det ikke været os muligt at forblive aarvaagen. En ung Laps, der fra en Modeherre og Konejæger bliver forvandlet til en ædelmodig Husven; en berømt Kunstner, der midt i et Arbeide og efter at have glædet sig til en brillant Bestilling fra Kongen, pludselig bliver blind, men ikke kan vente at faae sit Syn igjen, fordi den eneste Dienlæge, der var istand til at forskaffe ham det, er saa ædelmodig ikke at ville helbrede Nogen ringere end 20,000 Fr.; og denne Kunstners Kone, der, skjøndt af en meget fornem Familie, gaaer til Theatret, for at tilveiebringe de mange Penge, for hvilke hendes Mand skal opereres, — see her Ingredientserne, der, sammenblandede med endnu et Par Personer, et godt Stykke Karl af en Malerlærling og en Guddatter, der spiller en Kammerkidskens Rolle, udgjøre et **Drama**, der i to Acter langtsom slæber sig hen imod en Opløsning, som først skal finde Sted i Berlin fem Dage efter at Stykket er forbi, og som altsaa Tilskuerne ikke faae noget at see af, — hvilket vel heller Ingen er meget vred for. — Udførelsen af dette saakaldte Drama, giver ikke Anledning til nogen videre Omtale; kun vilde det være ønskeligt, om Hr. Instructeur **Nielsen** i sin Fremstilling af den Blinde mere vilde tage Hensyn til det Skjønne end det **blot** Sande, thi det er alt i og for sig saa stygt at see en saadan Blind en heel Act igjennem bevæge sig for vore Blikke, at det ikke behøves at gjøres endnu styggere, ved en evindelig Fordreien med Øinene. Det er saa meget mindre nødvendigt her, som denne idelige uskjønne Bevægelse med Øinene vel egentlig kun er **Blindfødte** egen, skjøndt vel ikke engang alle disse; hos Nogen, der har tabt sit Syn, have vi derimod endnu aldrig bemærket denne.

„Den lille Rødhætte."

En plump Behandling af et yndigt Stof, hvorover **Boyeldieu** har vidst at udgyde en fortryllende Duft af Tonernes Poesie. — Det er et stort Held for vort Theater, at der, netop paa en Tid, da Døden havde berøvet det en Kunstnerinde, hvis Tab var saa meget desfoleligere, som hun havde et meget stort og omfattende Rolle-Repertoire, aabner sig en Udsigt til med Tiden at see dette Tab erstattet ved en Begynderinde, der i de Roller, hvori hun hidtil er optraadt, har aflagt smukke Prøver paa et umiskjendeligt Talent. Vel er hendes Syngestemme ikke af nogen Betydenhed, men den har dog en ungdommelig Friskhed, og vil ved fortsat Uddannelse og anvendt paa rette Sted kunne udfylde en ikke uvigtig Plads i Operaen. Jfr. **Bergs** Spil er naturligt, kun hist og her endnu lidt geneert; hendes Organ smukt og behageligt, — kort, hun er i Besiddelse af Egenskaber, der fortjene den omhyggeligste Uddannelse, saameget desmere som vi saa godt som kun have en eneste Sangerinde, hvilken ikke engang for Tiden er disponibel. Hun var en meget elskværdig lille Rødhætte, der paa mange Steder mindede om denne Rolles første Fremstillerinde, forrige Jomfru **Walther**. — Herr **Faaborg** er siden han sidst udførte Baron Rudolphes Rolle blevet kongelig Skuespiller; men ligesom Crespin i „Skatten", hvor Geronte efter at have buden ham to Hundrede Rigsdaler for hans Hemmelighed endnu lægger til: jeg vil give Dig to Hundrede Rigsdaler og **mit Venskab**, svarer: „det bliver alligevel ikke mere end to Hundrede Rigsdaler", saaledes maa vi erkjende, at Tillægsordet **kongelig** heller ikke har kunnet gjøre Hr. **Faaborg** til **Skuespiller**. Derimod havde Hr. **F.** skjænket sit Syngeparti megen Opmærksomhed, og navnlig viste han i sin første Arie og især i Recitativet hertil, **hvad** hans smukke og omfangsrige Stemme kan være istand til at præstere. Et Uheld, som det der ramte Hr. **Faaborg** da han skal kaste Forklædningen, hvor han ikke kunde blive af med Skjægget forend Parykken gik med, vilde, ved en saare ringe Opmærksomhed paa de ydre Omstændigheder være ligesaa let at afværge, som det er ønskeligt at det maatte skee for Fremtiden, da sligt gjerne foraarsager en Forstyrrelse, der siden ikke let lader sig redressere. — Hr. **Sahlertz** leed ved dette Stykkes første Opførelse af nogen Hæshed, der især svækkede Virkningen af det yndige Musikstykke, hvori Rødhættens Drøm er skildret. Forresten saae vi i Herr **Sahlertz** Fremstilling hverken nogen Alain eller Grev Rogert, men kun en kold, stiv og dertil hæs Sanger. — Magister Job er en af de Roller, hvori Hr. **Rosenkilde** giver sit rige Lune frit Spillerum, og hvor Characteren er saa tarvelig udstyret af Forf. som her, maa man vist være ham forbunden for ethvert Kryderi, — var det saa kun med en Kjælder-mand som den om „Storslem".

„Don Juan."

Hvor meget er der ikke alt skrevet om dette Tonekunstens Mesterværk og hvor lidet vilde dog de kjende til det, der kun kjendte det af Beskrivelsen. Beskrive **Mozart's** Don Juan! — det var som om man vilde **fortælle** Blomsternes Duft, eller Farvernes Pragt. — Ligesom Livet har sine Helligdage, i hvilke Aanden hæver sig over de tunge Støvbaand og kun lever i det Guddommelige, saaledes har ogsaa Kunsten sine. Det er saadanne, hvor den menneskelige Aand aabenbarer sig for os i al sin Storhed, hvor den ligesom løfter det hemmelighedsfulde Slør, der skjuler for os det ahnede Ukjendte, luttrer vore Følelser og styrker vort Haab; — og ingen Digter har med en stærkere, mere overbevisende Røst skildret os en evig Gjengjeldelse end **Mozart** med sine Toner. Derfor burde man ogsaa vise dette Vidnesbyrd for den menneskelige Aands guddommelige Udspring al den Agtelse, det fortjener, og især i Fremstillingen aldrig tilsidesætte den Pietet, uden hvis Tilstedeværelse Kunstens Tempel vanhelliges. Hos os tænker man anderledes. Den der har bivaanet Opførelsen af **Mozarts** Don Juan afvigte Onsdag, vil kunne domme om vi begaae en Uretfærdighed, naar vi kalde denne en Vanhelligelse af Kunsten. Thi en og anden Enkelts Bestræbelser er ikke nok, for værdig at fremstille denne musikalske Koloss. Vi indrømme det gjerne, at det ikke er Mangel paa Villie men paa Evne, der er Skylden i den aldeles Forhutlen af dette Mesterværk. Men netop derfor burde man være sig sin Svaghed bevidst, og foretrække en rigtig Anvendelse af de Kræfter, man er i Besiddelse af, for slige Forsøg, der ikke kunne andet end mislykkes. Fordi man engang har kunnet give Don Juan ret tilfredsstillende paa vor Scene, derfor er det ingenlunde sagt at man ogsaa kan det nu, i det mindste have vi Beviset derfor i Hænderne. Dengang Md. **Nielsen** første Gang viste det danske Publicum hvad en begavet Kunstnerinde er istand til at ud-

rette som Donna Elvira; da Jfr. **Irza** i det mindste endnu var i Besiddelse af en Stemme, hvis Rudera nu forgjæves anstrænges i Donna Annas Parti; da Hr. **Cetti**, denne smagfulde, correcte Sanger henrev som Don Juan, hvilken, trods hans mangelfulde Versdiction, dog stedse var en af hans meest glimrende Roller; — da formaaede en forøvrigt taalelig Rollebesætning vel at tilveiebringe en nogenlunde harmonisk Fremstilling. Men nu! — Herr **Hansen** synger jo rigtignok Don Juans Parti, hvad man i daglig Tale kalder „ret net", ja, enkelte Steder, som f. Ex. Duetten med Zerline i 1ste Act, hvor han understøttedes fortræffeligt af Jomfru **Berg**, eller Serenaden i 3die Act, sang han endogsaa med megen Følelse og Foredrag, men han mangler altfor meget den Kraft, der mindst kan undværes i Don Juans Parti, hvilket udkræver en marvfuld Baryton, saa at man paa mange Steder, f. Ex. i Finalen til 2den Act, maatte lade sig nøie med at **see** ham synge. Heller ikke fra Spillets Side kunde han tilfredsstille de strængere Fordringer. Hans Don Juan bevæger sig i en altfor lav Sphære og mangler altfor meget den Anstand og Gratie, der skal gjøre denne Libertin interessant. Dog tvivle vi ikke paa at han, naar han bliver mere fortrolig med Rollens Aand, vil kunne hæve sig til det rette Standpunct, hvorfra den bør betragtes, ligesom hans Fremstilling allerede nu ikke savner enkelte heldige Momenter, saasom Scenen hvor han for Leperello affecterer den Omvendte, og især Slutningsscenen. — Donna Elviras Parti, staaer i alle Maader saa langt over Jfr. **Holsts** Kræfter, at vi gjøre bedst i, at spare hende og os for nærmere at gaae ind paa hendes Udførelse deraf. — Herr **Schwartzen** udførte Octavios Parti særdeles smagfuldt, — vi vilde ønske vi kunde sige det samme om Jfr. **Irzas** Donna Anna. — Herr **Hvid** gav Commandanten med Kraft og Værdighed, og sang især den grandiose Finale fortræffeligt. — Herr **Schneider** robede unægtelig megen Tænksomhed og Studium ved sin Udførelse af Leperellos Parti, men heller ikke han formaaede tilfredsstillende at løse den, hos os, endnu uopløste Opgave, at fremstille Leperellos Characteer ganske i denne Rolles Aand, og det uagtet selv **Phister**, denne Kunstner-Proteus har prøvet derpaa. — Med megen Natur og Jovialitet udførte Herr **Waltz** sin Masetto, og Jfr. **Berg** var en høist elskværdig Zerline, der især i den ovennævnte Duet: „Læs Hulde i mit Øie" og i Duetten med Masetto: „Klynk ei din Stakkel", ikke lod noget tilbage at ønske. — Vi overlade til Herr Concertmester **Frølichs** Judicium at afgjøre, om ikke de fleste Musiknummere vilde vinde ved et noget livligere Tempo, end det, hvori de denne Aften bleve udførte. — **W** —

Nyheds-Revue.

I et af de sidst hidkomne Nummere af det stockholmske Blad „**Aftonbladet**" findes en Artikel, optagen fra den nylig begyndte norske Tidende „**Christiansandsposten**", hvis Indhold i høi Grad maa indignere enhver dansk Undersaat. Saa kjært det maa være os, at see vore indre Forhold drøftede og fremsatte i et klarere Lys i Udlandet, selv om vor Nationalstolthed af og til derved saares, naar kun det Sande og Rette kan fremmes, saa nedslaaende er det paa den anden Side, at see hvilke Frækheder, der hos os saa beslægtede Nationer som den norske og svenske kunne gaae upaatalte hen, og det imod en Monark, der vel med en magelos Omhu vaager over Ukrænkeligheden af fremmede Magters Høihed. Efter Forlydende, skal Forfatteren til denne Pamphlet være et mauvais sujet, der en Tidlang har opholdt sig her, og efterat have bygget en heel Deel Luftkasteller kom i Gjæld over Ørene og igjen maatte forlade Landet som en Bedrager. Det er derfor ganske naturligt, at et saadant Subject, der sandsynligviis kun har solet sig iblandt Bærmen af Folket, har maattet indsuge de Begreber og Meninger hvormed han nu besudler et, ikke blot af alle Danske agtet Kongenavn. Men dek skulde gjøre os meget ondt, om man hvorsomhelst skulde falde paa, at slige lave, de delicateste Forhold krænkende Personligheder, skulde kunne smigre, for ikke at sige gaae ud fra den Deel af det danske Folk, som man giver Navn af det liberale Parti i Danmark, og som netop har sat og sætter sin største Ære i, at værne om sin Konges Ære, og fjerne enhver Skygge derfra, som Andres mindre samvittighedsfulde Embedsførelse eller misforstaaede Embedsiver let kunde paadrage den. Og ligesaalidt ville vi haabe, at nogen sand liberal Mand, hverken i Sverrig eller Norge vil føste den mindste Lid til slige, af de ureneste Kilder udsprungne Bagvaskelser. — Ligesom den udmærkede Pianistinde fra Flensborg Dems. **Rieffel**, der som bekjendt, har tildraget sig alle Musikkyndiges Opmærksomhed, og erholdt kongelig Understøttelse til en Kunstreise, for Tiden opholder sig her i Staden, saaledes er der ogsaa ankommen hertil en fremmed Bassist, Italieneren **Beletti**, der skal være en meget fortrinlig Sanger. Begge agte at optræde offentlig, den første allerede om fjorten Dage i en Concert paa det kgl. Theater. — Det Nyeste fra **Thorvaldsens** Haand er foruden den alt fuldførte Büste af Holberg, en Model til et Basrelief, der i disse Dage er blevet tilendebragt og som skal anbringes under Portalen til Frue Kirke. Mesteren beskjæftiger sig desuden med Modellen til sit egen Portræt-Statue, hvilken er bestemt for hans Museum. Om dettes Indretning hører man endnu intet Nærmere; dog lader det til, efter de alt paabegyndte Forberedelser at domme, at den ydre Forbindelse imellem denne Bygning og Slottet ganske vil ophøre, saa at Museet vil komme til at danne et for sig selv bestaaende Hele, der fra alle Sider vil være tilgjængeligt for Beskuelsen. — „**Aalborg Avis**" vil vide, at Harpenisten Hr. **Bochsa**, der tilligemed Md. **Bishop** agte at tage Ophold her i Staden for hele Vinteren, er blevet ansat som interimistisk Directeur for Syngeskolen ved det kgl. Theater i afdøde **Sibonis** Sted, og at dennes Plads skal besættes med Hr. Capelmusicus **Kung** som for Tiden opholder sig i Udlandet. Dette er ikke den første Nyhed man allerførst seer omtalt i „Aalborg Avis"; men heller ikke den **første** hvis Paalidelighed med Grund kan drages i Tvivl. — Til Festforestillingen paa det kgl. Theater i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag indstuderes i denne Tid **Aubers** lille Operette „Concerten ved Hoffet", og en ny Ballet af Herr Balletmester **Bournonville**. — Ved Bedømmelsen i Gaar over de, i vort forrige Nummer omtalte Concours-Arbeider for det kgl. Kunstacademies Priismedailler, ere disse kun tilkjendte tvende af de Concurerende, nemlig: Architecten Herr **Møller** Academiets store Guldmedaille, og Billedhuggeren Herr **Kolberg** den mindre.

For dette Blad, hvoraf eet Nr. udgaaer om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. qvartaliter.

Tryk i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjobenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Sondagen den 6te October 1839. Nr. 40.

Indhold: I to Exemplarer af „Poetisk-politisk Nytaarsgave." — Literaire Fribyttere. — Capitain Marryat. — Md. Bishops Concert.

I to Exemplarer af
„Poetisk-politisk Nytaarsgave."

(Til to Damer.)

I.

Det kommer Folkets Blod i Kog,
Hvor Sceptret hviler som et Aag, —
Men som det gaaer med Rigers Konning,
Det gaaer med vore Hjerters Dronning! —
Derfor jeg stiller for dit Blik
Her lidt poetisk Politik.
Den varsle Dig for Tyrannie,
Naar Amor, som Du vel tor vente,
Dig selv forunder Regimente;
Thi Kjærlighedens Poesie
Er: Selv i Lænker være fri!

II.

Der er en Politik, som her i Bogen
Forgjæves eftersoges vil af Nogen:
Det Politiken er i Amors Stat;
En Politik, hvor, blev den ret mig tolket,
Vi arme Syndere udgjore Folket,
Men hver en Dame strax er Diplomat.
Til Lon for den Du skuer her af Manden,
Du lære ham en Smule af den Anden.

G. Siesby.

Literaire Fribyttere.

(Et Pariser Genrebillede.)

I, der have den Ære, den Lykke, eller som man vil tage det, ogsaa den Ulykke, at arbeide for den Maskine, man er kommet overeens om at kalde Bogtrykkerpressen, I sidde i Eders elegante Arbeidsværelse, eller i det beskedne Opholdssted, som tjener Eder til Arbeidsværelse, Sovekammer, Entrée, Spisestue og Bibliothek, og grunde alvorlig og bekymret over en Feuilleton-Artikel, en Afhandling over de orientalske Anliggender, en Roman i tre, mere eller mindre tykke Bind, eller over en rørende Tragødie i fem Acter — da banker det beskedent paa Eders Dør, og en Herr N. N. fremstiller sig for Eder, og beder Eder først og fremmest om Tilladelse til at trykke Eders Haand. Herimod have I nu, under den Forudsætning, at Herr N. N. ikke trykker den altfor stærkt, aldeles Intet at indvende, og efter at I have opfyldt denne hans Begjæring, bede I ham, behageligst at angive Eder Grunden til dette Besøg og dette Haandtryk, hvormed han beærer Eder.

„Min hoistærede Herre," saaledes svarer den Fremmede med dæmpet Stemme, som decrescendo bliver svagere og svagere indtil Slutningen af hans Replik, „jeg er en ung Skribent, jeg kjender Deres ædle Characteer og Deres omfattende Forstand, og jeg kommer for at bede Dem, at staae mig bi med Deres godhedsfulde Raad."

„Deres Tillid er meget smigrende for mig, dog veed jeg ikke hvad der forskaffer mig denne Ære, da jeg ikke er saa lykkelig, at være kjendt af Dem."

„Jeg ikke kjende Dem? — og hvem kjender vel ikke Dem? hvem kjender ikke Herr Theodor Panouillard.... ikke kjende Dem! Og Deres Arbeider! ikke kjende Deres fortræffelige Arbeider, hvori der sprudler en saa stor Fylde af Aand! Sandt er det, Beskedenheden gaaer Haand i Haand med sand Fortjeneste; men paa min Ære, min Herre, De driver Beskedenheden for vidt."

I finde nu med eet, at den fremmede unge Mand slet ikke er saa ilde, at han besidder en temmelig rigtig Dommekraft; I bede ham derfor at fare fort i sit Anliggende med den samme Frimodighed, og love ham, at vise Eder hans Aabenhjertighed værdige.

Han vedbliver altsaa: „Jeg har fuldført et Manuscript, hvilket Venner, hvis Dom er streng og ubøielig, men som tillige besidde megen Smag, ere saa gode at erklære for et Mesterstykke. Jeg veed, De forespeiler Dem en Illusion, men det er mig kjært, at dele denne Illusion. Dette Manuscript, der har den alt meget lovende Titel: „Ruinerne ved Necropolis" maa nødvendigviis indbringe mig betydelige Summer. Derfor var jeg ogsaa nærved at vise en uforskammet Forlægger Døren, der kun bød mig femtenhundrede Francs for samme."

„Deri havde De ikke saa ganske Uret," svare I, for ligeoverfor den unge Mand at give Eder den fornødne Anseelse, „saafremt De har Formue nok, til at afvente en bequemmere Leilighed."

„Jeg og Formue! bittre Spot! naar var vel Guld forenet med fremragende Talenter! En saa udmærke

Skribent, som De, maa vel kjende hertil. Jeg er fattig, meget fattig, og har været det fra min Fødsel af."

„I saa Fald handlede De meget urigtig i, ikke at antage Forlæggerens Tilbud. Femtenhundrede Francs ere dog altid en kjøn Skilling i de nærværende, for literaire Foretagender saa ugunstige Tider, og naar man er i Forlegenhed, er det en Sum, hvorefter man begjærlig griber med begge Hænder."

„Paa ingen Maade, min Herre, De raader mig der til et vanærende Skridt, til en sand Scandale — ja, endnu mere, til en daarlig Handel. Bogen skal udkomme paa mit eget Forlag, og jeg vil selv staae Risicoen."

„Derved vover De meget; naar De imidlertid er overbeviist om Værdien af Deres Arbeide ..."

„Ja, jeg er meget overbeviist derom. De raader mig altsaa til, at udgive det paa eget Forlag; tør jeg gjøre Regning paa Deres behagelige Understøttelse?"

„Naturligviis. Saasnart Deres Arbeide er udkommet skal jeg ikke undlade at omtale det."

„Det ventede jeg mig af Deres Forekommenhed imod en Collega, men det Vanskeligste ved Sagen er, at faae den til at udkomme. Bogtrykkere og Papirhandlere ere snæverhjertede Kræmmersjæle, som knn tilstaae dem Credit, der egentlig ikke trænge til den, og jeg eier ikke den forødne Sum."

„Det er vistnok meget slemt; men hvad er herved at gjøre?"

„Hvad der er at gjøre? I Sandhed, min Herre, havde jeg, som De, opnaaet et Navn og Formue, og en eller anden endnu ubekjendt meget lovende Forfatter kom til mig, som jeg nu kommer til Dem, og gjorde mig en saadan Tilstaaelse, jeg vilde sige til ham: Unge Mand, Deres Tillid smigrer mig; her er tyve Francs, naar De har banet Dem en Vei, kan De betale mig dem tilbage."

„Men naar De nu kun havde ti Francs i contant Beholdning?"

„Saa vilde jeg sige til ham: Unge Mand, her er ti Francs, tag dem til en Erindring om mig, og gid Kritiken vilde behandle Dem med Skaansel."

I kunne skattere Eder meget lykkelige, naar I slippe Forfatteren til „Ruinerne ved Necropolis" med et Femfranksstykke, naar han, tilfreds dermed igjen sætter sin Hat, der engang har været ny, paa Hovedet, og trykker Eders Haand til Afsked, for at opføre den samme Comedie, han har spillet med Eder, for de tre til fire hundrede Navnkundige, hvilke Paris og hele den civiliserede Verden med saa megen Foie kan være stolt af.

En anden literair Fribytter, der speculerer paa Eders Francs, fremstiller sig paa følgende Maade:

„Ikke sandt, jeg har den Ære at tale med Herr Panouillard? Ak, min Herre, min stakkels Fader skattede Deres Talent meget høit."

„Deres Herr Fader, er altfor artig."

„Ak, Herr Panouillard, den værdige Mand er død."

„Det er en meget stor Ulykke for Dem."

„Sikkert, sikkert, for mig og for Literaturen. Dog ikke ganske er han død. Frugterne af hans modne Grandskninger blive hos os. Ja, min Herre, Bourrichon, den store Bourrichon var min Fader, jeg er Bourrichons Søn."

„Det gjør mig meget ondt, men jeg har ikke den Ære, at kjende noget til denne Herr Bourrichon ..."

„At kjende noget til min Faders Værker, min bedste Herre; dem kan De ikke heller kjende noget til, men naar de kun først komme ud, ville hans Samtidige lade ham vederfares den meest glimrende Retfærdighed."

„Nu meget vel, jeg lover Dem, at jeg vil læse dem."

„Derpaa gjør jeg Regning. Men min forevigede Faders Værker blive udgivne til Fordeel for hans efterladte Enke og hans fjorten Børn. Prisen er for en Mand, som De, meget lav, og jeg skulde ikke for en saadan Bagatelles Skyld have berøvet Dem noget af Deres kostbare Tid, naar det ikke var mig meget magtpaaliggende, at see Deres Navn paa en Liste, der vil blive trykket foran Værket, og paa hvilken Navnene af vore meest udmærkede Skribenter ville glimre."

Dennegang slippe I ikke under ti Francs; men herfor erholde I ogsaa den afdøde Herr Bourrichons samlede Skrifter, — i dette Aarhundrede ville de idetmindste neppe mere udkomme.

Den tredie Maade, hvorpaa man til Fordeel for forsultne Folk, ad den literaire Vei, kan blive af med sine Penge, er følgende:

I modtage fra en Kones Haand, der ad libitum kan gjælde for en ædel Moder, en Portnerske eller Husholderske, nedenstaaende Brev:

„Min Herre!"

„Jeg er næsten færdig med et Drama i fem Acter og paa Vers, hvilket jeg har bestemt for Theater-Français; Directionen venter kun paa at faae de sidste Scener, for at lade det indstudere. Inden fjorten Dage vil, naar jeg arbeider flittigt, et Værk være fuldført, der i fem Aar har kostet mig Sorger og søvnløse Nætter. Jeg sætter min Lid til Gud og mig selv, men alle mine sidste Hjælpekilder ere udtørrede. Ogsaa har jeg en Moder, min Herre, en Moder; kan De vel forestille Dem min Sjælemarter? Igaar Aftes fik jeg et Indfald, da jeg læste en herlig Feuilleton-Artikel af Dem, hvori Deres hele Sjæl afspeiler sig, og jeg sagde strax til mig selv: jeg vil dog skrive til Theodor Panouillard, gjøre ham bekjendt med min Elendighed, han vil række mig en hjælpsom Haand, den ene Genius forstaaer jo den anden, og han vil forstaae mig, som jeg har forstaaet ham. Ja, min Herre, en af Deres flittigste Læsere, en af Deres lidenskabeligste Beundrere betroer Dem sin Ulykke. Tro ikke, at jeg vil anraabe Deres Velgjørenhed, forlange en elendig Almisse af Dem, som en Tigger; nei, nei, hellere tusinde Gange dø! Kun derom vilde jeg underrette Dem, at i en Afkrog af Paris, i denne Stad af Guld og Skarn, dør en stor Genius af Mangel paa Næring; men jeg er for stolt til at modtage en Almisse. Lev vel, Lev vel!"

Postscriptum. „Kan De laane mig nogle Penge, saa skal de blive Dem erstattede hundredefold i Tak og Mont af Beløbet for mit Drama."

Moderen til den store Genius venter imidlertid, grædende, sukkende og tiggende. Hendes Søn har gjort

Regning paa Eder, kun paa Eder; en saadan Anmodning, vover man kun een Gang, og et afslaaende Svar er saa godt som en Dødsdom. I skrabe sammen, hvad I just have liggende i Penge, og henvende Eder desuden til tvende literaire Colleger; alle tre vise de Eder et ligesaaledes skrevet og stilet Brev, som det I have modtaget og som de have betalt paa samme Maade, eller meget mere, ligesaa dyrt.

Den selv samme Dag har Geniussen, som næsten dør af Mangel paa Næring, sandsynligviis holdt et meget godt Maaltid, og maaskee ved samme Leilighed drukket paa fire lettroende Skribenteres Velgaaende.

Capitain Marryat*).

Vi have ofte undret os over vore Landsmænds Tilbøielighed til, at gjøre sig lystig over Alt, hvad der angaaer de „tappre Belgiere"; ere Engellænderne jo dog selv opdragne af det nederlandske Folk, og der flyder en god Portion flamsk Blod i en ægte Engelskmands Aarer. Vi tør vel sige, at vi betragte Capitain **Marryat** som en Skribent af den nederlandske Skole — som en Slags litterair Cuyp eller Van der Velde, — og at hans Sostykker forsvarstedelen kunne takke deres nederlandske Troskab, Simpelhed og Fordringsløshed for det overordentlige, velfortjente Bifald, hvormed de ere modtagne. I hans Skrifter savnes flere Elementer, der have gjort mange udmærkede Forfattere berømte. Han har hverken den italienske Skoles Storhed i Opfindelsen, Correcthed i Conturerne eller Reenhed i Tegningen, ikke engang den venitianske Skoles Farvespil. Han har Sandhed og Natur, og det en Natur, som hverken kan kaldes ophøiet eller lidenskabelig, og han glimrer ved en træffende, livlig, maaskee noget vel bred Gjengivelse af det Virkelige i det af ham med Forkjærlighed valgte Gebeet.

Det Indtryk, som de raske, skjødesløse men faste Træk af hans Pensel gjøre paa Læserne, er Overbeviisningen om Realiteten — en uvilkaarlig Tro paa Sandheden af hans Fortælling, der lader ham følge samme til Enden, uagtet den ikke sjældne Mangel paa vedholdende Interesse, paa en sammenhængende Plan eller en finere Characteerskildring. Vi ere, som Kritikere, ingen Sofolk, men vi more os over den store Troskab i hans Malerier. Der ligger i disse en Slags indre Troværdighed, som ikke lader sig forklare, men som nøder os til, selv uden Kjendskab til Originalen, at antage Ligheden af Copien. — For en stor Deel af Publicums Gunst, har **Marryat** udentvivl det lykkelige Tidspunct at takke, i hvilket han er optraadt, dengang da vi Alle vare mætte af **Walter Scotts** evige Efterlignere. Dengang vaagnede først Bevidstheden om, at, da Novellen er en Fremstilling af Livet, maatte enhver Form og Aabenbarelse af samme kunne yde Stof til denne Slags Composition. Trods alt det, Digtere og Metaphysikere have dromt om Indbildningskraftens Overlegenhed over Sandserne, saa har dog Erfaringen godtgjort, at dens Gebeet er indskrænket og dens Opfindelser snart udtomte, medens Sandhed og Natur, med Hensyn til menneskelige Øyner, ere ligesaa ubegrændsede som uudtømmelige. Og saaledes bestaaer vel en stor Deel af Capitain **Marryats** Fortjeneste som Forfatter deri, at han indsaae Omfanget af sine indre Hjelpekilder og opfattede Ideen til en dengang endnu ikke realiseret Klasse af Frembringelser paa Litteraturens Mark. Denne rigtige Selvbedømmelse er det, som giver hans Noveller en saa stor Overlegenhed over andre Soromaner. Skelettet og Grundvolden til en Soeroman, sammensat af lutter Eventyr er yderst indskrænket — man kunde næsten sige, der gives kun Een. Den begynder med en Gronskolling af Sokadet; den forer Helten gjennem den evige Kreds af Fægtninger, Skibbrud, Kaperier osv., indtil den dobbelte Epaulette. Fortællingens Bestanddele ere ikke skikkede til at modtage nogen synderlig Variation, og intet andet end en grundig Kundskab til de Hovedideer, Fordomme og Grundsætninger, der ere fastgroede i en ægte Somands Indre, tilligemed en klar Anskuelse af Combinationerne, hvortil disse maa føre, og en Hukommelse fuld af Erfaringer om en Somands foranderlige Skjæbner og hans sælsomme Forhold i Samfundet, er istand til at gjøre det muligt for en Forfatter at levere et eller to Forsøg i denne Slags Fortælling. Denne Ensformighed i Stoffet har sandsynligviis fremkaldt den Bebyrdning: at Capitain **Marryat** stjæler fra sig selv. Situationer og Omstændigheder kunne vel oftere gjentage sig i hans Skrifter, og selv blandt vore første Forfattere ere der Faa, om hvilke ikke det samme kan siges; men Geniets Prove bestaaer deri, at der, uagtet denne Ligbed, dog aabenbarer sig Forskjællighed, og at Simpliciteten i Bestanddelene ikke gjør Nyheden i Combinationerne nogen Skade.

En anden Grund til det Tiltrækkende i denne Forfatters Noveller er den, der tillige kan betragtes som den umiddelbare Rod til alle hans Feil, det er nemlig den — virkelige eller tilsyneladende — Sorgløshed, hvormed han skriver. Saafremt en Bog kan bære Præget af den Maade den er produceret paa, saa maa Marryats Noveller være udkastede med en flydende Pen uden megen Betænkning eller uden lang Overvejelse af det der skal nedskrives. Han synes ved sine Compositioner blindthen at overlade sig til sin Muses Indgivelse; eller med andre Ord: han vender gjerne det ned der skal vende opad. Følgen heraf er, at Begivenhederne udspringe af hverandre, ganske som i Naturen og Livet; thi Naturen behøver ikke at stille moralske Sætninger i et klarere Lys eller at gjennemføre Paastande, og den lader Virkningerne fremgaae af Følgerne og igjen blive til Aarsager, uden nogen Tanke om dramatisk Sandsynlighed, uden nogen arrière pensée med Hensyn til det Indtryk det frembringer paa Tilskueren. I det han saaledes lader sig henrive af Øieblikkets Lune, iler han afsted saa hurtig hans Pen kun vil løbe. Som en Følge heraf er han forskjellig, inconsequent, ofte plump og endnu oftere incorrect i Stiil og Tanker; men han er altid tiltrækkende og aldrig kjedsommelig. Af det høiere Romantiske og det høiere Sentimentale besidder han intet, og sjælden fremlokker han en Taare; og formedelst det Eiendommelige i hans Maade at fortælle paa, staae Begivenhederne saalidet i noget gjensidigt Afhængighedsforhold til hinanden, at man næsten kan begynde at læse Bindene af hans Fortællinger hvor man selv lyster. Paa den anden Side er hans Humor saa let og overgiven — Peletonilden i Smaaskjærmydslerne saa vel vedligeholdt — Marschen i hans Stiil saa rask fremadstormende, at man ikke føler Savnet af den sædvanlige Bestanddeel af det Romantiske. Ogsaa er Capitain **Marryat** i mange Henseender kun en ægte Matros, og hans Anskuelser af Livet og Samfundet tidt trivielle og plumpe. Hans Heltinder ere kun af det Slags, som kunne tiltale Indbildningskraften af en Matros, i hans Sprog betegnet med Udtrykket: „en prægtig Pige", og de adskille sig fra hinanden mere ved deres Klædedragt end ved deres Træk, og mere ved deres Træk, end ved

*) Af „New Monthly Magazine".

deres aandige og moralske Eiendommelighed. Ogsaa hans Helte ere for meget „Foder for Krudtet" — for slemme „Eisenfressere". De besidde sjælden sand Kundskab til Forholdene i det civiliserede Liv, og ere stundom ganske taalelige Skurke; men de vide da at arbeide dem ud af deres Forlegenhed paa saa moersom en Maade, og have en saa onskelig Smidighed og god Natur, at Læseren neppe kan vedblive at være vred paa dem et heelt Kapitel igjennem, og naar vi paa den 354de Side af det tredie Bind have kastet Anker med dem i Ægtestandens Havn, og have taget Afsked, saa glæde vi os stedse, naar vi siden igjen kunne fornye Bekjendtskabet. I Forbigaaende kunne vi ikke undlade at bemærke, hvor interessant det er at iagttage den Forskjæl, der er paa disse Helte og de „Tappreste blandt de Tappre" der forekomme i den franske Militair- og Soe-Novelle. Begge have de samme „afvexlende og gribende Skjæbner til Soes og til Lands," — begge ere de hævede over Moralitetens sædvanlige Fordomme og ligesom stolte af deres djævleblendte Væsen; men trods disse fælleds Elementer i Characteren ere de dog saa forskjællig fra hinanden, som et Diamantspænde og en Pandserkjede.

Skulde vi definere Capitain Marryats Eiendommelighed som Skribent og betegne denne ved et passende Prædicat, saa vilde vi sige: han er en meget **moersom** Forfatter. Hans Hovedfortrin er den aldrig svækkede Kraft i hans lette og flydende Pen, ved siden af et skarpsindigt Blik for det Comiske, hvilket kun sjælden forleder ham til plump og intetsigende Spas, og som hindrer ham i, af Ting eller af Personer, at opfatte et kjedsommeligt, sententiost og altfor practisk Billede. Hans Productioner lade til at koste ham saa lidet, at man skulde tro, han kunde vedblive at skrive fort hele sit Liv igjennem, „de Timer undtagen hvorri der spises, drikkes og soves", og det vil han sandsynligviis ogsaa gjore indtil Stoffet er opbrugt. I det Hele taget bliver dog hans Originalitet hans storste Fortrin, at han kun er sig selv, og at, ligesom han ikke laaner hos Nogen, saaledes heller Ingen kan laane hos ham.

Mdm. Bishops Concert.

At det Onske, vi ved denne Kunstnerindes første Optræden udtalte, om en Gjentagelse af den høie Nydelse hun i Forening med Hr. **Bochsa** havde skjænket det forsamlede Publicum, ikke blot var vort, derom vidner den forøgede Deeltagelse, enhver nye Optræden af hende har fundet, saa at Kunstnerindens tredie Concert, uagtet hun alt havde sunget paa Theatrets fem Abonnementsaftener, desuagtet var ligesaa talrigt besøgt som de forrige. At hun ogsaa denne Aften feirede en ny Thriumf ville vi kun tilføie, fordi vi forgjæves vilde anstrænge vor Hjerne med at finde nye Udtryk for hvergang Publicums Bifaldsyttringer søgte at tolke, hvad dog i Grunden ikke lader sig beskrive: det Indtryk hun veed at fremtrylle. Men ligesaalidt som Publicum hertillands endnu har fundet det passende at medbringe saadanne Reqvisiter, der behoves for at lægge en ualmindelig Begeistring for Dagen, saasom Blomster, Digte o. s. v., og hvilke paa fremmede Steder haves i Forraad i Guds Velsignelse, ligesaalidt finde vi det fornødent ved ziirlige Complimenter, eller rhetoriske Blomster at tolke en Erkjendelse, som vi ikke mindes nogen fremmed Kunstner eller Kunstnerinde for hende har vundet i høiere Grad. At Md. **Bishop** selv har lagt Vægt paa disse Spor af sydlig Ild i det kolde Norden, derom vidner den særdeles Opmærksomhed hun viiste Publicum ved at overraske det ikke blot med de Toner der smigre det danske Øre, men ogsaa med de Ord der finde Gjenklang i det danske Hjerte, og det med en Velklang og en Begeistring, der maatte meddele sig til alle de Tilstædeværende; og der vare vist ikke Faa, hos hvem med eet Ønsket blev levende, at vi her kunde beholde en Kunstnerinde, der har viist, med hvilken Letthed hun vilde kunne beseire den største af de Hindringer, der ved Opfyldelsen af dette Ønske maatte kunne frembyde sig, — Sprogets. Af de Nummere hun denne Aften udførte stod unægtelig i kunstnerisk Henseende Arien af **Bellines** „La Somnambule", den samme, hvori vi allerførst gjorde Kunstnerindens Bekjendtskab, overst; og Kunstnerinden lod ikke den Leilighed ubenyttet som denne frembød, til at lægge alle sine glimrende Egenskaber for Dagen. — For Hr. **Bochsa**, der understøttede sin Reisefælle med den tidligere udførte Concert i G-mol og en Solo for Harpe, indtraf midt i det første Nummer det Uheld, at en Streng sprang, og ved Paasættelsen af denne fulgte et andet, da Kunstneren tabte Skruen, hvormed den skulde befæstes, saa at han maatte afbryde midt i; men han vidste i sit næste Nummer at give Publicum fuldkommen Opreisning; i det han i en smuk Phantasie over tvende af de af Kunstnerinden denne Aften foredragne Themaer, hvori han endnu indflettede et tredie af Bellinis „Romeo og Julie", udfoldede hele sin Kunstfærdighed. — Concertgiverinden understøttedes desuden af vor talentfulde Violonist Herr Capelmusicus **Schram**, der udførte den bekjendte Concertino for Violin af **Beriot**, som vi tidligere have havt Leilighed at høre af **Heinrich Wolff** og **Sainton**. Maatte end hans Udførelse i det Hele taget staae tilbage, navnlig for **Heinrich Wolffs** geniale Udførelse deraf, saa viiste dog Herr **Schram** ved mange smukke Enkeltheder, navnlig ved hans smagfulde Foredrag af de cantabile Satser hvorledes han alt mere og mere, ved Uddannelsen af sit erkjendte Talent, fyldestgjør de Forventninger, han alt saa tidlig vakte. — Concerten aabnedes med **Mendelsohn-Bartholdys** geniale Composition, Ouverturen til „Fingals-Hulen". Skjøndt vi ingenlunde ville dadle Valget af en Tonedigtning, der har for mange store Skjønheder, til at den ikke jo oftere skulle kunne tiltale, saa var det dog at ønske, at Publicum, ved slige Leiligheder engang gjordes bekjendt med nogle af de mange saavel nyere som ældre Compositioner, der nu henligge som en død Skat. Vi holde det for overflødigt her at give en Navnefortegnelse, som vi maa antage at være vedkommende Concertmestere noksom bekjendt.

— **W** —

I Henhold til den tidligere Annonce, om Udvidelsen af nærværende Blad, og de i Forbindelse hermed udstædte Subskriptionsplaner, vil „Kjobenhavns Morgenblad" herefter udgaae tvende Gange ugentlig, nemlig hver Onsdag og hver Sondag, hvergang med et Nummer af samme Omfang som hidtil. De der endnu onske at tegne sig for Bladet, hvis Hovedoiemed er at virke for de aandige Interesser i Fædrelandet, med stadigt Hensyn til hvad der bevæger sig i Tiden og har Indflydelse paa samme, ville behage at henvende sig, enten til Udgiveren, Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal, Hjornet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller til Redacteuren, Laxegade 214, 3die Sal; til hvilke Steder ogsaa paategnede Subscriptionsplaner bedes indsendte.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Sondag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjornet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 9de October 1839. Nr. 41.

Indhold: Lyset ved Saint Gildas. — Theatret. — Nyheds = Revue.

Lyset ved Saint Gildas.

(En sand Begivenhed.)

I.

Saint Gildas er et Forbjerg paa den sydlige Side af Bretagne, og danner et af Grændseskjællene imellem Departementet Nedre-Loire og Vendée. Da det springer frem paa Vestsiden af den stormfulde Havbugt ved Pornic, bringer det ofte de Lodse, som maa befare denne, naar Søen er i Oprør, til Fortvivlelse, og styrter de fremmede Skibe i Fordærvelse, naar de ved deres Mandskabs Uerfarenhed kastes paa disse sorte Klipper. Jovrigt har man en herlig Udsigt fra den yderste Spidse af Forbjerget. Til Høire og Venstre taber Øiet sig i det umaalelige Ocean, der i den fjerne Horizont berører Himlen. Paa den østlige Side fremstige de uhyre Klippemasser ved Sainte Marie og Pornic, halvt skjulte af Havet, hvis Skum danner et sølvhvidt Belte omkring Klipperne. Paa den vestlige Side viser sig Kysten af Saint Nazaire, snart klart belyst, snart mørk, hævende sig perlemuslingeagtig af Havets Skjød. Selve Saint Gildas Strand afgiver et grandiost, skjøndt noget eensformigt Panorama. Her danner en, af en fremspringende Klippe beskyttet Bugt en rund Søe, hvilken, skjøndt kun fjernet nogle faae Skridt fra det stormfulde Ocean, dog stedse er rolig; hist hæve store, med Vandlilier bevoxede Klipper sig frem af Søen, lüig Robber, der sole deres uformede Rygge, — længere borte ere Klipperne adsplittede ved store Gab, hvilke, skummende og brusende igjen udspye Vandet, der styrter ned i deres bundløse Dyb.

I dette vilde Landskab stod for flere Aar siden, paa Spidsen af Forbjerget en ensom Hytte, opklinet af Leer og Tang. I denne fattige Bolig, neppe passende for en Kamschaddalsk eller Lappe-Familie, see vi paa en mørk Høstaften to Væsener, der see lige saa elendige ud, som Hytten selv. Det var en Olding paa tredsindstyve Aar, men som det lod til, snarere nedbøiet af Lidelser end af Alderen, og en ung syttenaarig Pige, hvis Skjønhed selv i Pjalter var i øiefaldende.

Af nogen Lighed i Ansigtstrækkene see vi, at det er Fader og Datter, men desuagtet vilde det være vanskeligt, at finde to Physiognomier, der tolkede forskjelligere Følelser. Medens den reneste Uskyldighed afprægede sig i Pigens Ansigt, syntes to hemmelige Tanker at beherske den Gamles Aand; den ene tvang ham til at hefte sit Blik paa en forrusten Jernkiste, der stod paa Ildstedet; den anden drog hans Øie af og til hen til den modsatte Side, nemlig til Hyttens Indgang. Saa ofte Stormen hylede udenfor, bævede den gamle Eneboer af en vanhellig Glæde, og denne Glæde yttrede sig i et forunderligt Griin, saa ofte Havet stemmede i med i Stormens Hvinen.

Bleg af Angst betragtede da Pigen sin Fader, og afbrød sine huslige Sysler, for at henvende sig til ham med nogle formildende Ord. — Pludselig — Klokken havde netop slaaet ni i det nærliggende Sainte Marie — rystede et frygteligt Tordenslag Himmelens Hvælving, og en voldsom Regn begyndte at strømme ned.

„Herligt! herligt!“ sagde den Gamle, og løb til Døren, „det vil blive en god Nat!“ Han gned sig i Hænderne af Glæde, og hans hule Øie gnistrede.

„Jesus Marie!“ sukkede den unge Pige, „hans Idee griber ham igjen.“

„Hei Marthe,“ sagde Oldingen efter en Pause, „tænd Hornlygten, og søg den lille Sorte op.“

„Den lille Sorte?“ gjentog det stakkels Barn forskrækket, „Du vil altsaa endnu i Dag, Fader, tænde Lyset paa Saint Gildas?“

„Mærker Du da ikke Stormen, og troer Du, at ingen Skibe kjæmpe med de høie Bølger?“

Disse Ord vare ledsagede af et forunderligt Smiil, og af et „Skynd Dig“, som bragte Marthe til Taushed. Pigen forsvandt gjennem en Dør i Hyttens Baggrund, men kom snart igjen tilbage, trækkende en ung Tyr ind bag efter sig.

„See er Du der, min sorte Dreng, sagde den Gamle, i det han klappede Dyrets Ryg. „Vi vil lyse i Aften, hører Du?“

Medens Pigen gjorde Lygten istand, greb den Gamle Tyren ved et af Hornene, og førte den ud af Hytten, hen ad Havet til. Ankommen der, bandt han den til en Pæl, der var rammet ned i Jorden, idet han dog lod Strikken beholde saa stor en Længde, at Tyren kunde bevæge sig frem og tilbage. Det ene af Forbenene bandt han fast til Grimen, saa at Tyren maatte halte og holde Hovedet bøiet nedad, og fastgjorde derpaa Lygten, som Marthe havde bragt ham tændt, imellem begge Hornene. Den lille Sorte fandt sig som et lydigt Dyr taalmodig i

Alt, hvad der blev foretaget med den, og gav sig, da Operationen var tilende, i Færd med at afgnave Græsset rundtomkring Pælen. Ved hvert et Skridt, den gjorde, bragte den med sit Hoved Lanternen til at stige og falde, og denne bevægelige og phantastiske Belysning var det, som Marthe havdt kaldt Lyset paa Saint Gildas.

Efterat den Gamle rigtig havde beregnet Virkningen af Lyset efter Tyrens haltende Gang, kastede han endnu et Blik hen paa Forbjergets mørke Rev, og gik tilbage til sin Hytte, idet han haanligt mumlede de halvforstaaelige Ord:

„Nu kunne de engelske Skibe seile ind i Bugten ved Pornic!"

„De engelske Skibe, siger Du?" spurgte den unge Pige, bestyrtet over Faderens Ord.

„Dem er det, der saa talriigt krydse ved disse Kyster, og Lyset ved Saint Gildas, maa dog redde dem ligesaa godt som alle de Andre."

„Lyset ved Saint Gildas? maa det ikke snarere styrte dem i Fordærvelse, Fader?" spurgte Martha, og saae den Gamle med det Samme stivt i Øinene.

„Barn, hvo har sat Dig slige Tanker i Hovedet?"

„Yvans Historie, Fader."

Da dette Navn blev nævnet, bævede den Gamle, og udstødte et qvalt Suk.

„Ja, Yvans Historie!" vedblev Martha, „Din Glæde, saa ofte Du ahner et Skibbrud, — Skibene som Lyset paa Saint Gildas lokker til disse Kyster, istedetfor at advare dem, — Dit Forbud, at maatte fortælle Nogen det mindste angaaende den lille Sorte, og —"

„Nu, og?" spurgte den Gamle rask, endnu mere forskrækket over Datterens pludselige Taushed, end over det hun tidligere havde afsløret.

„Og saa det, som man i Morges har fortalt mig i Sainte Marie," vedblev Pigen, efterat hun med Møie havde tilkjæmpet sig nogen Fatning.

„Og hvad har man sagt Dig?" skreg den Gamle, „har man maaskee fortalt Dig Noget om Lyset paa Saint Gildas?"

„Ja, Fader."

„Hvem?"

„Lodsen Eon, der elsker mig, og som bad mig, at forlade Dig, for at blive hans Kone."

„Videre."

„Han talte til mig om sin Kjærlighed, saaledes som han hver Morgen pleier at gjøre, og meente, at jeg ikke kunde ægte ham, uden at skille mig fra Dig. Enhver i Egnen troer nemlig, at Lyset paa Saint Gildas er en Opfindelse af Djævelen, for at vildlede Skibene, og at den Onde betjener sig af Dig, for hver Aften at tænde det med sin Helvedflamme. Havde Du ikke forbudet mig, at tale om den lille Sorte, saa havde jeg let kunnet bragt Eon fra sin Vildfarelse, ved at fortælle ham, at det er mig der tænder Lyset paa Saint Gildas; men jeg har tænkt paa, at vort Fyrtaarn i ti Aar endnu ikke har reddet et eneste Skib, og derfor fattet den Beslutning, i Aften at fortælle Dig det Altsammen; thi hvis vi begaae en Synd, ville vi vist blive straffede af den kjære Gud, og Lodsen vil aldrig ægte mig."

„Dette er altsaa Alt, hvad man fortæller i Landsbyen?" sagde den Gamle, beroliget ved Datterens naive Fortælling.

„Alt, Fader!"

„Tie kun stille mit Barn, Du skal blive Eons Kone, saa snart Du vil. Siig kun til ham, at han skal i Morgen komme til vor Hytte og tale et Ord med mig," i det samme kastede han et Blik hen paa den indmurede Jernkiste, „og spørg mig ikke herefter, om Lyset paa Saint Gildas frelser eller tilintetgjør de Skibe, der befare disse Kyster."

Imedens den Gamle talte saaledes, bemærkede han igjennem Vinduet, Lyset paa et Skib, der krydsede omkring i Bugten. Hurtig saae han efter om Tyren teede sig efter Ønske, og lod derpaa sin Datter gaae tilsengs, medens han selv satte sig hen ved Arnestedet, for at vaage.

Men hvo var denne Olding og hans Datter, hvad skulde dette Lys paa Saint Gildas betyde, og hvorledes hang det sammen med Yvans Historie? — det er paa Tiden, at vi løse Læseren denne Gaade.

Femten Aar før det Optrin, som vi have ført Læseren for Øie, under Krigen med Englænderne boede paa Kysten af Sainte Marie en Fisker, ved Navn Hervé Penfol, med Kone og to Børn. Sit Mod og sin Behændighed kunde han takke for, at han, i Forhold til sin Stand, var riig. Hervé Penfol havde en stor Feil og en stor Dyd, han elskede sine Penge ligesaa høit som sine Børn. Især nøde hans unge Søn, den blonde Yvan, og nogle Qvadrupler*), hvilke han havde bragt med hjem fra en Reise paa Indien, hans varmeste Kjærlighed. En Dag var Penfol gaaet til Pornic, for at omveksle nogle Penge i Napoleonsd'orer, og at kjøbe et St. Yves-Kors for sit elskede Barn. Hvo skildrer hans Forfærdelse, da han ved sin Hjemkomst finder sin Kone og Datter, der, svømmende i Taarer, sidde paa Levningerne af hans afbrændte Huus? Engelske Corsarer vare under hans Fraværelse landede paa Kysten, og havde ikke levnet ham andet end den rygende Aske og Kone og Datter.

„Yvan! o mine Penge!" raabte Faderen og den Gjerrige paa eengang.

Istedetfor alt andet Svar pegede hans stakkels Kone taus ud imod Havet, og Penfol styrtede med et Udbrud af Forfærdelse til Jorden. Hiin Tids Corsarer lode sig nemlig ikke nøie med at plyndre og ødelægge Husene paa de fjendtlige Kyster, men de bortslæbte ogsaa den mandlige Ungdom, for at opdrage den til Søfolk. — Da han igjen kom til sig selv, besjæledes han kun af een Tanke, den — at hævne sig paa Britterne.

---

*) En Mønt af fire Louisd'orers Værdi.

Theatret.

„En Bryllupsdags-Fataliteter."

Der er neppe en Forfatter hertillands, der afgiver et mere slaaende Exempel paa, hvad Fordom i alle Retninger udsætter Skribenten for, end det nærværende Stykkes. Da **Thomas Overskou** første Gang fremtraadte som dramatisk Forfatter mødte Aandsaristokratiet ham i hele sin hovmodige Skikkelse. Med fornem Mine viiste det ham tilbage indenfor de Skranker, hans Stilling i Livet syntes at betegne ham, og man var saa godmodig at forudsige ham, at han, naar han ved Flid og Studium smukt viste sig som et artigt Barn, maaskee kunde vove sig frem igjen som — Oversætter, til Digter var der ikke noget Spor at opdage. Den beskedne Forfatter trak sig tilbage og lod tilsyneladende ikke mere høre fra sig, og man hoverede allerede over de Virkninger, velanvendt Ave formaaer at frembringe. Da en Anonym fremtraadte med Lystspillet „Østergade og Vestergade", tog man Skeen i en anden Haand. Man nævnede som Forfatter baade den og den, lutter Navne af høi og høieste Rang, saavel i Aandens som i Livets Rangforordning. Stykket vakte Sensation, og man tog ikke i Betænkning, at erklære det for det første Lystspil siden Holbergs Tid, den danske Skueplads havde eiet. Skjøndt man, ved Forfatterens senere fremkomne Lystspil, og kommen noget mere til Besindelse, vel mærkede at man havde spændt Buen temmelig høit, saa tillode de øvrige Hensyn dog ikke at tage Bladet fra Munden, og skjøndt den samme Forfatters seneste Femacts-Lystspil „Vor Tids Mennesker" i Virkeligheden kun havde saare lidet tilfælleds med Mennesker fra vor Tid, saa havde Forfatteren dog den Glæde at faae „Vor Tids Mennesker" til at vise sig i al deres menneskelige Skrøbelighed, thi den Dadel, som Stykket ikke aldeles kunde undgaae var saa betinget, at man nok mærkede hvad Klokken var slaget. Det var vistnok et suurt Æble at bide i for Vedkommende, da Forfatteren til „Østergade og Vestergade" kastede Anonymitetens Maske og stod der, som den forsmaaede, tilbageviiste, som man troede, sig til Oversætter uddannende **Thomas Overskou.** Man gjorde imidlertid gode Miner til slet Spil, og snoede sig derfra, og

— — „Complimenterne med mere
Jeg gider ikke repetere." —

Siden den Tid har man naturligviis været nødt til at tolerere Hr. **Overskou** i Lauget, men man har dog stadig mærket, at man kun tolererer ham, og at Anerkjendelsen af hans Digterkald ikke har kunnet fort til en sand Optagelse deri. Ved Fremtrædelsen af det nærværende Lystspil har man alt begyndt at lade Laugsnidet faae mere Luft, og man har hist og her hørt hviske om „Halvdannelse", Mangel paa Perfectibilitet o. s. v., og dog tillade vi os at tro, at Mangelen paa Modtagelighed mere ligger hos dem, der ere saa uskaansomme i at bedømme en saare talentfuld Forfatters Arbeide, end hos Forfatteren selv. Det eneste man med Grund kan bebreide Herr **Overskou**, er at han i Lystspillet „En Bryllupsdags Fataliteter" har været noget for vidtløftig (navnlig i første Act), og udspundet Traaden længere end der var Stof til, for at den ikke skal briste. Det nævnte Stykke indeholder flere høist interessante Scener og Situationer, har adskillige vellykkede og originale Characteerskildringer og en livlig, hist og her vittig Dialog. Navnlig er Scenen i anden Act imellem Amalia og Grosserer Klem fortræffelig anlagt, og gjennemført med ægte comisk Styrke, og den gamle Sladderhank Winge, der troer at fordærve Alt ved sin utidige Taushed, er en meget underholdende og med Originalitet opfattet Characteer. Mindre heldig har Forfatteren været i at motivere Dalbergs hemmelige Giftermaal, og den ubegrændsede Frygt han bærer for sin Principal. Denne Frygt faaer nemlig hele sin Næring af det voldsomme og opfarende Sind hvormed denne gamle Fruentimmerhader er udrustet, men for Tilskuerne er denne Sindsstemning hos en forresten saa comisk Person, hvis Pebersvende-Grundsætninger desuden vise sig at staae paa saa svage Fødder, et altfor utilstrækkeligt Motiv. Hr. **Foersom** har i Fremstillingen af denne Characteer følt dette, og derfor søgt at hjelpe herpaa ved at udmale den Gamles choleriske Temperament med saa stærke Farver som muligt. Den der kun nogensinde har været Vidne til den Maade, hvorpaa en slig Opfarenhed yttrer sig hos saa aldeles raa Naturer som de, den her skildrede Characteer henhører til, vil letteligen kunne indsee hvor aldeles ubefoiet den Dadel er, som man andetsteds har udtalt imod en Skuespiller, der saavel i Opfatningen af en Characteer, som i den meest naturtro Gjengivelse deraf, har viist, at han ikke staaer tilbage for Nogen. Er det derfor ikke lykkedes Skuespilleren, at bringe det af Forfatteren benyttede Motiv til Klarhed nok, for at give det den fornødne Grad af Sandsynlighed, da maa Skylden herfor ene og alene søges hos Forf., der ikke har været heldig i at anbringe en Characteer, som fra Hr. **Foersoms** Side er gjennemført med den fuldkomneste Consequents. — Al den Fiinhed og Gratie, vi ere saa vante til at beundre hos Fru **Heiberg**, har hun forstaaet at udgyde over Amalies Rolle, hvorved hun næsten har fremhævet denne Charakteer til den Vigtigste i Stykket, og hvis det almindelige, vedholdende Glædesudbrud hvormed denne Kunstnerinde gjenhilstes efter en længere Tids Fraværelse, i hvilken man ikke havde glemt at udsprede de meest forurolignde Rygter, virkelig endnu trængte til nogen Retfærdiggjørelse, da vilde det ikke kunde skeet med en større Glands, end det i hendes uovertræffelige Fremstilling af denne Characteer var Tilfældet. — Den af Forfatteren med saa megen Originalitet og Lune behandlede gamle Skriver, Winge, var hos Hr. **Phister** i alt for gode Hænder, til at den skulde kunne tabe det mindste af disse Egenskaber. Vi tillade os kun at gjøre Hr. **Ph.** opmærksom paa, om ikke Virkningen af det ofte tilbagevendende „bien" vilde være større, om han ikke, som undertiden er Tilfældet, ved altfor hyppige Gjentagelser oven paa hinanden, outrerede Brugen deraf, men lod sig noie med **eet** fort, bestemt „bien" ad Gangen. Da Stykket ikke er trykt, kunne vi naturligviis ikke vide, om dette formeentlige lille Misbrug maaskee af Forf. er foreskreven. — Den af de øvrige Rollehavende i dette Stykke, hvilket forresten i de senere Forestillinger har vundet meget i det Sammenspil, vi den første Aften savnede, især udmærker sig ved en høist original og correct Fremstilling, er Hr. **Kragh** i Undergraver Qværkkerups lille Rolle, hvilken ogsaa af Forfatteren er udkastet med faae, men raske og bestemte Træk. — Vi tvivle ikke paa, at Publicum vil vedblive at vise dette langtfra forkastelige Bidrag til vor saa fattige dramatiske Literatur den Retfærdighed, der ved dets hidtilværende Fremstillinger har gjort sig gjældende over ligesaa anmassende, som for Størstedelen af en ubesindig Ungdom fremgaaende Mishagsyttringer. Desværre afgav den Aften, dette Lystspil for første Gang blev opført, endnu en Prøve paa, at det er ganske andre Hensyn end Kunstens, hine Meningsyttrende tage, i det man tillod sig imod den unge Dandserinde Frk. **Fjedsted**, efter hendes Udførelse af Cachucha, at give en Partiaand Luft, der, i den Kraft hvormed hele det tilstædeværende Publicum modsatte sig dette uværdige Optrin, fandt den Tilrettevisning slige foragtelige Machinationer fortjene.

— W —

Nyheds-Revue

Den i det næstforegaaende Nummer af Kjøbenhavns Morgenblad omtalte Sanger Herr **Belletti** gav afvigte Søndag en Concert paa det kongl. Theater, hvortil vel fornemmelig Mdm. **Bishops** velvillige Assistence havde bidraget til at forsamle et saa talrigt Publicum, som Theatret formaaer at rumme. De Forventninger, som vare fremkaldte ved det fordeelagtige Omdomme, Hr. **Belletti** under sit Ophold her har vidst at erhverve sig; bleve fuldkommen retfærdiggjorte. I Besiddelse af en ligesaa smuk, som kraftig Bariton, har Herr **Belletti** tilegnet sig alle den italienske Skoles smukke Eiendommeligheder, og skjøndt Valget af de givne Nummere just ikke var skikket til, ret at sætte disse i det klareste Lys, saa gave disse dog Sangeren Leilighed til at vise sin smukke Stemmes Bøielighed og et særdeles smagfuldt Foredrag. Kun i Duetten af **Rossinis** „Barbeer i Sevilla" forekom han os noget generet og stiv ved Siden af den Livlighed og Finhed, hvormed Mdm. **Bishop** udsmykkede Rosines Parti. Mere Vivacitet aandede hans Udførelse af Figaros Arie i samme Opera, men allermeest hans høist charachteristiske Foredrag af Rossinis **Tarantella.** Hans svenske Romance bar ganske det eiendommelige, vi kunde næsten sige bellmanske Præg, der fremtryller et saa behageligt Indtryk paa det nordiske Gemyt. Det eneste, egentlige Concertnummer hvori han optraadte var den saa smukke, melodiske Duet af Bellinis „Puritanerne", og ligesom han her ret udfoldede sin Stemmes hele Kraft, og sit smukke Foredrag, saaledes understøttedes han af Herr **Faaborg** paa en Maade, der næsten rivaliserede med hiine Fortrin. — Md. **Bishop** fornyede atter de tidligere Indtryk ved den meest kunstfærdige Udførelse af Arien i Donizettis „Anna Bolena" og den skalkagtige „**je suis la Bayadère**", men især henrev hun Alle ved sit herlige Foredrag af Kuhlaus smukke Melodie til Romancen i Elverhøi „Nu Lovsalen skygger" og hvoraf hun igjengav Slutningslinien „Man lukker ham ind" med en Ynde og et Skjælmeri, der fremkaldte et eenstemmigt da Capo. — Hr. **Bochsa** bidrog ved sin geniale Concert i C-mol, til at bringe end mere Interesse og Afvexling i denne Aftens for en vel stor Deel af Bagateller sammensatte Indhold. At det kgl. danske Capel **kan** udføre en Composition som Ouverturen til **Webers** „Euryanthe" som det sig bør, er ligesaa vist, som at det denne Aften ikke var Tilfældet, ligesom heller ikke i Accompagnementet den fornødne Præcision overalt var fjendelig.

— Paa Søndag giver den med saa megen Hæder omtalte Pianistinde Dmsl. **Rieffel** sin Concert paa det kongelige Theater, med Assistence saavel af Mad. **Bishop** som Herr **Bochsa.** — Ogsaa ved den næste Concert, der endnu i indeværende Maaned kan ventes, til Fordeel for det kgl. Institut for Blinde, have disse velvilligen lovet at assistere.

— Hr. **Bochsa**, der ogsaa hos os har aflagt saa glimrende Prøver paa sit Talent som Componist, skal have tilbudt Hr. Balletmester **Bournonville**, at componere Musikken til en, af denne paatænkt Ballet.

— I Anledning af alle de øvrige mange Rygter, der circulere om Hr. **Bochsas** og Md. **Bishops** Ansættelse her, og hvorved man har kastet med Tusinderne, som om de ret sad løse hertillands, fortæller man, at En af høiere Vedkommende, da man ved en Leilighed indlod sig med ham over dette Thema, skal have taget sig en Priis og svaret: „det gaaer saa pinedød ikke an!"

— **Thorvaldsens** Ophold her i Hovedstaden, der nu i over et Aar har givet Anledning til saa megen Glæde og saa mange Festiviteter, til saa mange Fortællinger og saa mange Rygter, er nu desværre snart til Ende for denne Gang, da Kunstneren alt vil forlade os om en 8 à 10 Dage, for at vende tilbage til Italien, hvor hans Nærværelse skal gjøres nødvendig. Det er kun at beklage, at man ikke, forinden hans Afreise er rykket nærmere mod Maalet med hans projecterede Museum, saa at den hæderkronede Kunstnergubbe med aldeles ublandede Følelser kunde forlade Fædrenelandet. At den samme Kjerlighed og Agtelse, hvormed Folket, hyldende i ham Fædrenelandets sande Stolthed, kom ham imøde, ogsaa vil følge ham til hans egentlige Kunstnerhjem, og med Længsel igjen imødesee Øieblikket, da han for **bestandig** vil bygge og boe iblandt det, derpaa har han i det mindste modtaget saa mange usminkede Beviser, at Erindringen herom vil være istand til at forjage de enkelte bittre Følelser, hvis Paavirkning selv Livets ædleste Øieblikke maae lide under.

— En Bog, der ogsaa her har vakt megen Opmærksomhed, saavel ved sit eget Værd, som ved **Christian Winthers** smukke Fordanskning deraf, er **Otto Spechters** Fabelbog for Børn. Hidtil har man imidlertid antaget, at Forfatter og Tegner vare een og samme Person, men det er nu oplyst, at Forfatteren til disse smukke Børne-Fabler er en Pastor **Hey**, der skal være Præst i det Slesvigske.

— I den jydske By **Horsens** tildrog sig i indeværende Sommer følgende Curiosum. Et omreisende Skuespillerselskab havde opslaaet sin Bolig der og gav en Aften „Capricciosa". Indtil Midten af 2den Act gik Alting meget godt. Men just som der, midt i Scenen paa Rosenlund, skal synges, savnes Musiken. Der var nemlig ankommet en høi Person til Byen, for at inspicere den der garnisonerende Afdeling af Prinds **Ferdinands** Dragonregiment, og da Esqvadronens Trompetere assisterede i Orchestret ved den nævnte Forestilling, maatte man sende Bud efter dem. Disse bleve naturligviis hede om Ørene, men eftersom „Kongens Tjeneste gaaer for Guds Tjeneste" torde man, i Analogie hermed, heller ikke antage, at Kongens Tjeneste torde tilsidesættes for Thalias, og Orchesteret smurte derfor Haser, for muligen et andet Sted igjen at blæse til Retirade for Andre. Skuespillerne der skulde synge, søgte en Tidlang med megen Aandsnærværelse at udhale Tiden, haabende at de pludselig forsvundne Musici vilde indfinde sig igjen; men endelig blev man nødt til at synge uden Accompagnement. Først imod Slutningen af Forestillingen, da Tjenesten ikke længere udkrævede deres Nærværelse, kunde det forsagede Orchester vende tilbage til det forladte Musernes Tempel og kom netop endnu tidsnok, for at Forestillingen kunde slutte i sin hele Glorie.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 13de October 1839. Nr. 42.

Indhold: Lyset ved Saint Gildas, II. — Historisk Læsebog for Bondestanden. — Nyheds-Revue.

Lyset ved Saint Gildas.

II.

Hervé Penfol greb Kone og Datter ved Haanden, og førte dem bort fra de rygende Levninger af sit Huus. Saaledes kom han til Forbjerget Saint Gildas, hvor han byggede hiin eenlige Hytte. Her døde hans Kone snart af Savn og Græmmelse, han derimod blev kun endnu mere bestyrket i sit Forsæt. Dette Forsæt bestod i, under de natlige Storme at lokke fremmede Skibe hen paa Saint Gildas Klipper. Han havde valgt denne Egn, fordi de fleste engelske Handelsskibe besøgte den; de øvrige Skibe maatte dele Faren. Den haltende Tyrs Bevægelser, hvilken, med Lanternen paa Hovedet, efterlignede et paa Søen omtumlende Skibs Stampen i Bølgerne, forledte mangt et Skib til, om Natten at styre ind i Bugten, hvor det ufeibarligt maatte strande.

Næsten i femten Aar betjente Fiskeren sig allerede af denne ulykkalige List, og et betydeligt Antal af Strandinger havde bidraget til at tilfredsstille hans Hævn og hans Gjærrighed. Den rustne Jernkiste paa Ildstedet fyldtes mere og mere, men hans Hævn var endnu bestandig ikke mættet.

De uvidende, overtroiske Beboere af Bretagne vidste ikke at forklare sig Lyset ved Saint Gildas paa anden Maade, end ved at tilskrive Djævelen samme. Penfol var tilfreds med denne Hypothese, og for at ikke En eller Anden skulde anstille nærmere Efterforskninger, besluttede han, strax den næste Dag at bortgifte sin Datter til Lodsen, hvem hun elskede, og at give hende nogle Louisd'orer af sin Kiste i Medgift.

Henved de to Trediedele af Natten vare henrundne, og den Gamle var sovet ind, da han tilligemed Datteren bleve vakte ved et heftigt Bulder. Der hørtes fortvivlede Raab, som blandede sig i Tordenens Drøn og Stormens Hvilin, og „den lille Sorte" accompagnerede denne sørgelige Harmoni med sit udholdende, frygtelige Brøl.

„Atter et Skibbrud!" raabte Fader og Datter paa engang, men med de forskjelligste Følelser.

Vi maae see om det er Englændere," sagde Penfol halv sagte, medens Martha, ved Hjelp af de Lynstraaler, der belyste Hytten, forfærdet betragtede ham. Han kastede sin Kittel over Skuldren, trykkede Hatten dybt ned over Øiet, tog sin jernbeslaaede Stok i Haanden og gik udenfor.

Det var omtrent Klokken tre om Morgenen. Natten begyndte at faae et lysere, skjøndt derfor ikke venligere Udseende, og Kysten viste sig i utydelige Omrids, ved det svage Skin af de fjerne Lyn og af Bølgeskummet. Et Skib var strandet paa Forbjergets farligste Klipper, omtrent en lille halv Miil fra Stedet. Saavidt man fra Kysten kunde skjælne, var det næsten allerede ganske sønderslaaet, og Matrosernes fortvivlede Skrig tilkjendegave, at de nu ikke længer tænkte paa andet, end paa at redde Livet. Penfols øvede Øre kjendte paa deres Accent, at det var Englændere. Det hæslige Grin viste sig i hans Ansigt, han slukkede Lygten, og blev staaende ventende i Mørket.

Efter en halv Times Forløb forkyndte en heftig Bragen, at Vraget aldeles var ødelagt. Nogle Øieblikke derefter hørte man enkelte Raab ved Foden af Forbjerget; ulykkeligviis vare de Skibbrudne drevne hen mod de spidse Klipper, hvor de uden Redning maatte gaae til Grunde. Lidt efter lidt bleve Skrigene sjældnere, svagere — og snart hørte man paa hele Kysten ikke Andet, end Stormens Hyl.

Ved den første Solstraale begav Hervé Penfol sig ned til Strandbredden, fra hvilken Havet nu var traadt tilbage. Iblandt de Levninger, hans Havesyge fandt der, opdagede han ogsaa et Legeme, der vendte Ansigtet ned imod Sandet. Hervé greb det i Haarene — de vare blonde — vendte Ansigtet hen imod sig, og bævede uvilkaarlig af Medlidenhed ved Synet af de smukke, ungdommelige Træk.

„Det stakkels unge Menneske!" sukkede han, „saa gammel havde nu min Søn været!"

Denne Tanke vakte paany hans Raserie. Han slog heftig til Legemet med sin Stok, og gav sig ifærd med at gjennemsøge dets Lommer. Den stakkels Skibbrudne stønnede sagte ved Slaget og forsøgte paa at reise sig.

„Han er ikke død!" raabte Oldingen, styrtende sig hen over ham, „nei! nei! han aander, han aabner Øinene! Martha! Martha! skynd Dig henhen!" Erindringen om Yvan havde dennegang vakt hans Medlidenhed, og tilligemed denne Haabet om at redde den unge Sømand. I et Øieblik var Martha hos sin Fader, og Begge bare nu det endnu aandende Legeme til deres Hytte.

„Gud skee Lov," tænkte den unge Pige, medens hun ivrig stod Faderen bi, „Gud være lovet! Min Fader ønsker altsaa dog ikke de Skibbrudnes Undergang, han redder dem jo, og jeg skal nok fortælle Eon, at Lyset ved Saint Gildas ikke brænder, for at ødelægge, saaledes som de i Landsbyen tro det."

Da den unge Sømand var blevet bragt ind i Hytten og lagt hen ved Ildstedet, kom han pludselig til sig selv. Martha og hendes Fader ombyttede hans vaade Klædning, med nogle Klædningsstykker af deres fattige Garderobe; men medens de vare ifærd med dette menneskekjærlige Arbeide, udstødte den Gamle et forfærdeligt Skrig. Den Ulykkelige havde i den ene Side et dybt gabende Saar, en Følge af at have revet sig paa Klipperne. Søvandet, der var trængt ind deri, gjorde Saaret endnu farligere. For første Gang, siden han fattede sit hævngjærrige Forsæt, følte den Gamle Samvittighedsnag.

Den Skibbrudne fortalte, hvorledes han virkelig havde revet sig paa det spidse Rev, og hvorledes Søen siden havde kastet ham op paa Stranden. Uagtet den Pleie, der nu blev ham til Deel, følte han dog sine Kræfter svinde, og sagde med svag Stemme:

„Gode Venner, I kunne ikke frelse mig, men jeg takker og velsigner Eder, fordi I endnu for nogle Øieblikke har kaldt mig tilbage til Livet; Eder vil jeg meddele min sidste Villie."

Martha og Hervé nærmede sig andægtige den unge Mand. Denne sagde med mat Stemme, der ofte nødte ham til at holde inde:

„Jeg er ingen Englænder, omendskjøndt Matros paa et engelsk Skib. Frankrig, Bretagne er mit Fødeland."

„Bretagne!" raabte Hervé, „hvilken Egn?"

„Det veed jeg ikke. Jeg legede som Barn paa en Kyst, som lignede denne. Da jeg meget ung maatte forlade samme, er selv Navnet paa denne gaaet mig af Glemme. Opvoxet paa engelske Skibe, har jeg beseilet alle Europas og Amerikas Vande, har levet ti Aar i Indien, og samlet mig en lille Formue, hvoraf I vil finde en Deel, — nogle Guldstykker — indsyet i mine Klæder. Jeg tog dem med mig til Frankrig, for der at skjænke min Fader dem, hvis jeg maatte finde ham. Han maa være gammel og fattig, og dette Guld vilde have forsødet ham hans sidste Dage."

„Hans Navn?" afbrød Penfol ham; thi denne Meddelelse vakte skrækkelige Erindringer i hans Barm.

„Hans Navn?" svarede Sømanden, „ak, det har jeg glemt, om jeg nogensinde har vidst det. Jeg har jo sagt Eder, at jeg tidlig forlod dette Land."

„Men paa hvilken Maade forlod I det?"

„Ved en Ildebrand, om jeg husker ret."

„Ved en Ildebrand?" skrege Martha og Hervé, idet de saae paa hinanden. Oldingen heftede sit Øie stivt og med et smerteligt Udtryk paa den døende Yngling.

„See, Venner," vedblev den Døende meget mat, „see her det eneste Tegn, som vil kunne tjene Eder som Ledestjerne, naar I ville opsøge min Familie. Jeg har altid baaret et lille Blykors hos mig, og I vil ogsaa finde det etsteds i mine Klæder, hvilket jeg muligen har faaet af min Fader..."

„Et St. Yves-Kors!" raabte Penfol, som hurtig havde fundet det i Matrosjakken, „netop et Kors som det jeg kjøbte til min stakkels Yvan..."

„Yvan?" spurgte den unge Mand rask, „Yvan? just saaledes kaldte man mig fordum! Den blonde Yvan!"

„Den blonde Yvan!" gjentoge Martha og Hervé. Og Begge udbredte Armene over den Døende og raabte: „Min Broder! Min Søn!"

„Hvorledes? Du min Søster — I min Fader?"

„Ja, jeg er Din Fader, Din ulykkelige Fader, en Fader, som Du maa forbande; thi jeg har myrdet Dig!...."

Og han styrtede i det samme baglænds til Jorden, idet han udstødte nogle usammenhængende Ord, men af hvilke Martha og hendes Broder kunde slutte sig til, hvilken skrækkelig Hævn han havde udøvet. Han maatte bøde skrækkeligt for den!

Et Qvarteerstid derefter vare Hervé og Yvan ikke mere. Men Martha flygtede til Lodsen Eon, og fortalte ham Historien om Lyset ved Saint Gildas.

(Efter Courrier-français.)

Historisk Læsebog for Bondestanden,

ved Adolf Fibiger.

I det ovennævnte Skrift, der i disse Dage er omsendt til Medlemmerne af Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug, see disse udentvivl en af de skjønneste Frugter, Selskabets literaire Virksomhed har ydet. Er der Noget, der har grundet Krav paa hele Nationens Opmærksomhed og Omhu, da er det vistnok den Stands aandige Udvikling, hvis Flid og Arbeidsomhed er Fundamentet til Danmarks materielle Velvære, og Udgivelsen af Skrifter, der kan bidrage til at løse de Lænker, der paa mange Steder tynge lige saa haardt, som Vornedskab og Stavnsbaand, er vistnok et Foretagende, der er et Selskab som Trykkefrihedsselskabet værdigt. Seer man hen til, hvad Selskabets Virksomhed i denne Retning alt har præsteret, da vil enhver Upartisk vist komme til den Erkjendelse, at intet af dets hidtil udgivne Skrifter i den Grad vil kunne fremme den egentlige Hensigt, end netop det nærværende. Vel have vi i de tre første Hefter af Hr. Justitsraad **Molbechs** „Fortællinger og Skildringer af den danske Historie" modtaget en Bearbeidelse af det historiske Stof, der nærmest er bestemt til Læsning for Folket, og som et Bidrag til historisk Kundskabs Udbredelse; men ligesom den mere omfattende Plan, hvorefter denne Forfatter har udarbeidet dette sit Skrift, næsten aldeles udelukker den fra at blive til Bondelæsning, hvortil den muligste Korthed, uomtvistelig er en væsentlig Betingelse, saaledes mangler ogsaa Foredraget den Simplicitet, der især skulde forskaffe den Indgang hos Bonden. Nærværende lille Bogs Forfatter har derimod været særdeles heldig i at løse den vistnok vanskelige Opgave, at gjøre Historien interessant for Bonden. Dertil kommer, at han paa en meget sindrig Maade har vidst at gribe saadanne Træk af Fædrenelandets Historie, der, uagtet deres fragmentariske Natur, alligevel, ligesom af sig selv, danne sig til et forstaaeligt Hele, og at han fornemmelig har vidst at vælge saadanne Begivenheder og Characterer, i hvilke **det Folkelige** med

Kraft og Bestemthed er fremtrædende, og som derfor fremfor Alt maa have den foranskede Tiltrækningskraft hos den Stand, Bogen er bestemt for. Og hvor kunde det vel ogsaa være anderledes, end at et Foretagende til den folkelige Aands Udvikling og Næring, maatte finde en heldig Forfremmer i en Mand, hvis Navn alt saa smukt og betegnende er knytiet til den folkelige Sag i Danmark. Opdraget i de Grundsætninger, hvis consequente Anvendelse, har sat hans Fader, **Johan Adolf Fibiger**, i Besiddelse af hele den dannede Deel af Nationens Agtelse, var det vistnok ikke at undres paa, at Forfatteren til nærværende Skrift greb Leiligheden, for at virke til Grundlæggelsen af de Kundskaber, fra hvilke den demokratiske Aand i Folket skal hente sin Bevidsthed og sin Begeistring. Lidet kun vilde det nytte at give Bonden og Almuen Bøger ihænde, hvori det, der har tildraget sig i Fortiden, fremstilledes for dem, ved et Skelet af dem, der i hine Tider have levet. Men at fremme for dem **den Aand**, der udviklede sig i Begivenhed og Personer, det er at vække deres egen, det er at bringe Klarhed i de slumrende Sympathier, der udgjøre det hemmelige Led, hvormed Nationerne ere sammenkjædede. Denne Aand er det som gaaer igjennem det hele Skrift, og hvad enten Forf. skildrer den hedenske Vankundighedstilstand eller Virkningerne af et høiere Lys, Krigens Nædsler eller Fredens Sysler, Trældommens nedkuende Aag eller Frihedens første Morgenrøde, intetsteds seer man at han har tabt den Kreds af Sigte, han nærmest har skrevet for. Overalt finder man et simpelt, let fatteligt Foredrag, et ukunstlet og correct Sprog. Hvad der især fortjener Paaskjønnelse, er den Klarhed, Sandhedskjærlighed og Frimodighed hvormed Forfatteren i faae Træk, har givet et Omrids af Bondestandens Historie siden Enevoldsmagtens Indførelse. Vi tillade os, som en Prøve paa den Aand, der hersker i Bogen og den Tone hvori den er skreven, at hidsætte Slutningen af dens sidste Afsnit: „Stavnsbaandets Løsning". Efter at Forfatteren i de to foregaaende Afsnit, havde skildret Bondernes sørgelige Tilstand efter Souverainitetens Indførelse og de første Forbedringer paa det kongelige Jordegods i Frederiksborg og Kronborg Amt fra 1784 til 1798, gaaer han over til at udvikle Foranledningen til Stavnsbaandets Løsning, og efter at have vist, hvorledes Kronprindsens, vor nuregjerende Konges Svar til dem, der meente at det vilde være klogt at vente nogle Aar endnu: — **„Mig synes dog, at man i en saa vigtig Sag, hvorpaa Landets Vel beroer, ikke bør tabe nogen Dag. Kan man ikke begynde at arbeide derpaa ligesaagodt imorgen som iovermorgen!"** — vist, hvorledes disse gyldne Ord gave Sagen et mægtigt Stød fremad siger han: „Den 20de Juni 1788 udkom Forordningen angaaende Stavnsbaandets Løsning, i hvilken Kongen paa det Høitideligste ved sit kongelige Ord erklærede, at den Frihed, som han tilsagde Bondestanden i Danmark, stedse skulde være uigjenkaldelig og paa ingen Maade kunne svækkes eller indskrænkes. For at forebygge de Uordener, der muligviis kunne opstaae, om Stavnsbaandet strax løstes for Alle, derved, at hverken Godseierne eller de Stavnsbundne vare forberedede derpaa, bestemte Forordningen, at kun de, der havde fyldt deres sex og tredivte Aar, og de, der vare under fjorten Aar gamle, strax skulde løses af Stavnsbaandet, hvorimod den øvrige Deel af Bondestanden først fik Friheden, naar de meddeeltes Afsked fra Krigstjenesten eller vare blevne saa gamle, at de ikke kunde stilles til Soldat; dog skulde Stavnsbaandet overalt ophøre fra 1ste Januar 1800. Den Lov, som i sin Tid havde medført Stavnsbaandet, blev nu hævet tilligemed Stavnsbaandet, og det anordnedes, at Regjeringen selv ved sine Embedsmænd udtog Folket til Krigstjenesten, som blev en den danske Bondestand paahvilende personlig Pligt mod Fædrelandet.

Hvor meget det ubestemte Hoveri trykkede Bondestanden, er tidligere vist; men da Forbedringerne i denne Henseende mødte betydelige Vanskeligheder, bleve de nye Bestemmelser angaaende Hoveriet ikke aldeles fastsatte for med Udgangen af 1799. Saa meget Reventlov end havde ønsket Hoveriets fuldkomne Afskaffelse, fandtes det dog ikke tilraadeligt at paabyde denne ved Lov, deels fordi en saadan Indskrænkning i Jorddrotternes Eiendomsret stred mod det Hverv, som var Commissionen overdraget, deels fordi Godseierne vanskeligen kunde faae nogen Sikkerhed for Pengegodtgjørelsen, naar Godsets Bønder ei vare driftige Mænd, og fordi disse, naar de ved Ladhed eller uheldige Omstændigheder sattes tilbage, let vilde blive aldeles ødelagte, saafremt de ikke kunde opfylde deres Forpligtelse ved personligt Arbeid. Men et overordentligt stort Gode opnaaedes allerede derved, at Hoveriet blev bestemt, og ikke forblev ubestemt, saaledes som det hidtil havde været, hvorved en ubillig og uklog Godseier kunde saaledes plage Bønderne med Hovarbeid, at de ikke fik Tid til at passe deres egne Gaarde tilborligt. At bestemme Hoveriet var imidlertid saare vanskeligt. Det kunde ikke, saaledes som det fra **1771** til **1773** havde været, fastsættes efter Hartkorn, thi dertil var dette, paa Grund af Matrikulens Ælde og oprindelige Uoiagtighed, altfor forskjelligt, saa at det endog vexlede fra By til By. Overhovedet gjorde de særskilte Forhold i de forskjellige Egne det umuligt at give nogen almindeligt gjældende Lov for Hoveriets Størrelse. Det blev derfor overdraget tvende Commissioner at bereise Landet, undersøge hvert Gods især, og derefter gjøre Forslag angaaende Hoveriets Størrelse paa hvert enkelt Gods. Det var imidlertid ønskeligt, at Godsets Eier og dets Bønder i Mindelighed afgjorde Sagen, deels fordi Commissionerne, som skulde bestemme Hoveriet, derved fik mindre Arbeid, og man altsaa vandt i Tid og Omkostninger, deels fordi disse Commissioners Kjendelse ikke saa let, som en mindelig Afgjørelse, vilde falde ud til begge Parters Tilfredshed. Landbocommissionen opmuntrede derfor til Overeenskomster paa Godserne enten om Hoveriets Bestemmelse eller dets Ophævelse og Erstatning ved Pengeafgift, hvilket havde saa god Fremgang, at Commissionen kun behøvede at bereise en Fjerdedeel af Godserne, og paa de fleste af disse bevirkede den Sagen afgjort i Mindelighed, saa at den kun paa faa Steder var nødsaget til at afsige Kjendelse. Da Hoveriet paa denne Maade var bestemt for hvert enkelt Gods, udarbeidede Reventlov en almindelig Hoverianordning, hvilken fik Lovskraft den 6te December 1799. Denne Forordning fastsætter, at ubestemt Hoveri aldrig herefter maa indføres, den forbyder det bestemte Hoveries Forøgelse uden Rentekammerets Tilladelse, bestemmer, at Hoveriet til samme Hovedgaard skal fordeles lige mellem alle Hoveriydende, og at Bonden ikke ved Hoveriets Ydelse maa hindres i sin egen Jords Dyrkelse.

Ved at bevirke disse og flere andre Forordninger, især ved de, som sigtede til at fremme Selveiendom, virkede Landbocommissionen i høi Grad til den danske Bondestands Vel. Meget staaer udentvivl endnu tilbage at gjøre, og Meget maa Bonden haabe og vente af Fremtiden. Men om ogsaa de Sorger, som Øieblikket fører med sig, stundom tynge haardt paa Bonden, og bringe ham til at see frem i Tiden efter den Dag, som skal lette ham disse, saa bør han dog ikke derover glemme de mangfoldige Velgjerninger, som den svundne Tid har efterladt sig. Da I læste Fortællingen om Eders Fædres Trællestand, da I læste, hvorledes Loven, der skal være for Alle, ingen Beskyttelse gav dem mod deres Herres og

hans Tjeneres Mishandlinger, da fyldtes Eders Sind af Harme og mork Uvillie, og Eders Følelse vægrede sig ved at troe Sandheden; men saa nedkuede vare Bønderne dengang, at de fleste henslede Livet i dorsk Ligegyldighed for deres eget Vel; Haab og Glæde og Stolthed, alle de Følelser, der rore sig i et Menneskes Bryst, vare ukjendte for dem; de trælled tankeløse som Dyrene. Saaledes vare forstorstedelen Eders nærmeste Forfædre. Men I kunne tillidsfuldt haabe af Fremtiden; I kunne arbeide dristigen for den kommende Tid, og Eders Børn ville velsigne Eder for det, som I have gjort for dem; Eder bringer Øieblikket ei blot Sorger, men ogsaa Glæder, som oplive et Menneskes Sjæl; I kunne neppe fatte Eders Fædres Elendighed!

Hvo har frembragt denne store Forandring? Hvo har i saa kort Tid skabt saa megen Lykke for en hæel Stand?

Det have alle de oplyste, danskfindede Mænd, der talte og skreve for Bondens og Landets Sag; alle de Jordbrotter, som skabte Velstand og udbredte Oplysning paa deres Godser; det har Reventlov, der som Godseier, som Kronprindsens Raadgiver og Statens Embedsmand, utrætteligen anvendte den bedste Deel af sit daadfulde Liv til Bondens Held; det har Frederik den sjette, som, skjondt han kun var sexten Aar gammel, da han overtog Regjeringen, forstod sit Kalds Alvor og høie Vigtighed, forenede Sindighed og Fasthed med ungdommelig Varme og Iver for det Gode, og med Tillid hørte Raad af saadanne Mænd som Reventlov.

Aldrig vil den danske Bonde glemme ham, som løste Fædrene af Stavnsbaandets Trældom!"

Nyheds-Revue.

Den der begiver sig hen, for at overvære en General- eller som det nu hedder Repræsentant-Forsamling i Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug og medbringer de Forestillinger om samme, som **Henrik Hertz** har frembragt ved sin Skildring af vor Tids Stemninger og Tilstande, maa blive saare forunderlig tilmode, og han vil neppe kunne tro at det Billede, Digteren deraf har givet, dog virkelig engang har lignet, og det for ikke saa ret lang Tid tilbage. „Friheden i Debatten", denne taler om, er bleven til et i utallige Former indknebet Pedanteri, „den levende Deeltagelse hos de Tilstedeværende" til indifferent Sløvhed, „den strømmende Veltalenhed" til smaalig Spidsfindighed, og „den øieblikkelige Folke-Censur", til en ironisk Hvisken. Ja, man vilde finde det utroeligt, at i et Selskab, der tæller 4—5000 Medlemmer, hvoraf næsten Halvparten ere indenbys, og som har organiseret sig, for at værne om et af Nationens helligste Klenodier, er Interessen saa aldeles kjølnet, for ikke at sige tilintetgjort, at en foranstaltet Forsamling igjen maa hæves, fordi det i Loven nævnte Antal Repræsentantere ikke have givet Møde, og til hvilken i det høieste omtrent et halvhundrede, — ja, hvad skal vi kalde dem, — **Tilskuere** havde indfundet sig, hvis det ikke af Mange klart og bestemt var forudseet, at den stedfundne Forandring af Selskabets Organisation, **maatte** drage slige Følger efter sig. Det skulde under disse Omstændigheder virkelig ikke undre os, om den kjøbenhavnske Afdeling, hvad der ikke sjælden har været under Omtale, for Alvor blev betænkt paa at constituere sig som et selvstændigt Selskab, paa det at de faa Gnister af et folkeligt Liv og en folkelig Aand, der endnu maatte være tilbage, ikke skulle blive ganske ihjelslaaede, men blusse raskt og livlig op igjen, istedetfor at denne nu ikke engang er stærk nok til, ved sin Fjederkraft at sammenholde det Automat, nogle **Enkelte** more dem med at sætte i Bevægelse. Man vilde da neppe lade sig noie med, at hele Selskabets Virksomhed indskrænkede sig til, foruden at være en stor Boghandel-Entreprise, at afgjore Spørgsmaal, som det, „om en af **Repræsentationen valgt** Vicedirigent skal være competent til at dirigere, naar den egentlige Dirigent **er fraværende**" (om udmældt af Selskabet, død, forhindret ved Sygdom eller hvilketsomhelst andet Forfald gjør vel intet til Sagen), eller andre lignende formelle Petitesser, der nu i et langt Tidsrum have afgivet Stoffet til Selskabets Repræsentantforsamlinger, og i hvis Tilveiebringelse Selskabets nærværende Formand har vist en høist beundringsværdig Opfindsomhed.

— Der gives Folk, der selv saa ganske ere Slaver af deres Egoisme, at de ikke engang kunne have en Ahnelse om hvad det vil sige, at virke for en stor Idee, at underordne sit eget Jeg det altomfattende Hele. Til det Slags Folk maa man udentvivl henregne Forfatteren til et Inserat i „den vestsjællandske Avis" i Anledning af det, af Dhrr **Balthasar Christensen, David, Gjødwad, Lehmann** og **Wessely** bebudede nye Dagblad „Fædrelandet", og Hr. **Lehmanns** Erklæring i denne Anledning i „Kjøbenhavnsposten", et Inserat, ved hvis Optagelse den vestsjællandske Avis's Redacteur spiller en saare tvetydig Rolle. Hvad dets Udfald imod „Kjøbenhavnsposten" angaaer, og hvorved „den vestsjællandske Avis" har stillet sig i de „**Eftersnakkeres**" Række, „Folkebladet", i Anledning af **Henrik Hertz** tidt omtalte Bog har forudsagt, da vil „Kjøbenhavnsposten" udentvivl selv vide at tage de fornødne Repressalier, saafremt den finder det nødvendigt. Men naar det i det nævnte Inserat, i Anledning af **Orla Lehmanns** Erklæring i „Kjøbenhavnsposten", hedder: „det lader til at være Hensigten med denne Annonce at ihjelslaae Kjøbenhavnsposten", saa fortjener en saadan lav Insinuation vist paa det Kraftigste at tilbagevises. At **Orla Lehmann**, hvis aabne Færd ved saa mange Leiligheder har vist, hvorlidet denne Mand skyer at være sine Grundsætninger bekjendt, skulde bruge et af de største Offere han kan bringe den folkelige Sag, det, i Forening med de nævnte Mænd, at stille sig i Spidsen for et nyt journalistisk Skrift, og bevæge hine høitagtede Mænd til at gjøre det samme, blot som et Skalkestjul for en intrigant Hensigt, det er en Beskyldning, som der virkelig hører en magelos Dumdristighed til at fremsætte offentlig, skjondt den er characteristisk nok, for at ligge til Grund for orkesløse Nygtesmedes Bestræbelser. Vi tro at „den vestsjællandske Avis", istedet for at pege hen paa hvad et andet Blad tidligere har været, kunde have nok saa gjort af at anstille Betragtninger over hvad den **nu** selv er.

— Paa en Tid, da vort Publicum maa gjøre saa aldeles Afkald paa enhver høiere musikalsk Nydelse i Skuespilhuset, da næsten alle Theatrets Sangerinder, saavel nominelle som virkelige, staae paa Sygelisten, maa det vistnok takke Hændelsen, der, ved et Sammenstød af Omstændigheder udefra holder det skadesløs herfor. Det vil derfor heller ikke forsømme, ved den til i Aften bebudede Concert at benytte den Leilighed, saa udmærkede Talenter som Dems. **Rieffel**, Mad. **Bishop** og Hr. **Bochsa** i denne Henseende tilbyde det. — Ikke mindre behageligt er det at erfare, at Md. **Bishop** og Hr. **Bochsa** ville benytte deres Ophold her i Vinter til at foranstalte en Række af musikalske Soirées i deres egen Bopæl, hvortil Adgangen vil blive tilgængelig ved en, i denne Anledning iværksat Subskription.

☞ Med det nærværende Nummer af „Kjøbenhavns Morgenblad" følger en Subskriptionsindbydelse til anden Aargang af „Poetisk-politisk Nytaarsgave", der smykket med Orla Lehmanns Portræt vil forlade Pressen i Slutningen af indeværende Aar, og for hvilken man kan tegne sig paa de samme Steder, som for dette Blad.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 16de October 1839. Nr. 43.

Indhold: Theologen og Medicineren, I. — Nyheds-Revue.

Theologen og Medicineren.

Original Novelle af Chr. Comet.

I.

Hovedstadens Klokker ringede, og Volden var opfyldt med Spadserende. Veiret var smukt og det første Grønne begyndte at pippe frem. Kaaber og Pelse vege for store Shawler og Palentiner, og kun hist og her saae man en aldrende Dame eller Herre, der endnu ikke turde give Sommerdragten Plads for Muffen og Chenillen. — Det var Aftenen for store Bededag, og da det nu engang er blevet Mode saavel blandt Høie som Lave at promenere frem og tilbage paa Volden saalænge Klokkerne ringe — havde ogsaa denne Aften et talrigt Publicum indfundet sig. — Men Andagten og de religiøse Følelser, som Klokkernes høitidelige Klang burde fremkalde, spordes ikke synderlig. Leende og passiarende gik de brogede Skarer frem og tilbage ad den støvede Vei, ja den Summen og Brummen, som lød fra saa mangfoldige Struber, overdøvede endogsaa i enkelte Mellemrum Klokkernes dumpe Toner. — Oppe ved Nørrevold sadde, paa et simpelt men ret hyggeligt Qvistkammer, to unge Mennesker — begge Contubernaler, Fættere og Studenter. — Det brogede Virvar ligeoverfor forstyrrede dem ikke. Tankefuld og og med Piben i Munden sad den Ældste ved Vinduet og stirrede op imod Himlen. Den Anden stod ved Pulten og skrev. —

„Naar jeg tænker mig," sagde Ernst — han der sad ved Vinduet — „at der var en Tid, da ogsaa jeg morede mig med at drive op og ned ad Volden hver Bededagsaften, maa jeg nu uvilkaarlig smile derover. Hvad Fornøielse er der dog egentlig deri?"

„Bort med Dine misantropiske Ideer og Betragtninger!" udbrød den Anden og kastede Pennen paa Pulten. „Er det ikke moersomt, i Følgeskab med et Par gode Venner eller Bekjendte at trave omkring iblandt den brogede Mængde? Hvor meget Stof til Latter og Critik frembyder ikke hele denne Voldpromenade? — Det er ikke for Guds eller Klokkernes Skyld, at Folk gaae derop; nei, min Ven, det er fordi det er Mode."

„Hvor jeg misunder Dig Dit lette Sind, Johannes," svarede Ernst, og reiste sig fra sin Plads; „Du seer endnu Alting igjennem Glædens og Øieblikkets klartslebne Briller — jeg vil ønske, at Du altid maa gjøre det samme," vedblev han, og et veemodigt Smiil trak sig henover hans blege Kinder; „ja, ved Gud! jeg vil ønske det."

„Jeg veed, at Du mener mig det ærligt og godt," gjensvarede Johannes og rakte Vennen sin Haand; „men jeg veed ogsaa, at Du har tabt meget; Dit Livs skjønneste Ædelsteen saae Du visne hen, netop som Du havde seet Din Sjæls herligste Drøm virkeliggjort, o, det maa være tungt, sønderknusende, det føler jeg, dog" — tilføiede han rørt og godmodig; „Trøsten vil komme, og min Ernst atter blive lykkelig!"

„Lykkelig!" gjentog Ernst med bevæget, tvivlende Stemme, og indtog atter sin Plads ved Vinduet.

„Ja, lykkelig," vedblev Johannes. — „Husker Du hiin Aften, da vi gik sammen paa Lange Linie. Det er nu tre Aar siden; vi havde begge hentet os et Laud til anden Examen, og vilde nu ud for at opfriske os lidet efter den lange Indespærren og Læsning. Hvor glade vare vi ikke dengang; vi talte om vore Forhaabninger og om vor Fremtid, og kun lidet agtede vi den skarpe Efteraarsblæst, der stod os lige i Ansigtet, og det gule Løv, der hvislede omkring vore Fødder. Da sagde Du: Hvor ofte kan der dog ikke være Foraar i vort Hjerte og Efteraar rundt omkring os! Og jeg var af samme Mening som Du, og vi vedbleve at gaae fremad. — Men kan Du huske, hvad Du endvidere sagde, da vi vare paa Hjemveien? Du udfoldede for mig hele vort Ungdomsliv, alle vore muntre Timer i Skolen og hjemme hos Tante, og til Slutningen udbrød Du: Ja, selv i de kummerfuldeste Øieblikke Skjæbnen faaer ifinde at tildele mig, vil jeg dog ved Gjenerindringen og Tilbagekaldelsen af hine Timer føle mig lykkelig. — To Aar gik hen, Du mistede Din Brud, Din Camilla, og Sorgen flyttede ind i Dit Bryst — Din Glæde veeg bort, men om end een Blomst forgaaer i vort Livs Foraar — selv om det er den smukkeste vi have i vort Eie — skulde vi derfor bestandig blive ulykkelige, og en Fjende af Glæde og Munterhed? — Nei, min Ernst, kun for en Tid har Skjæbnen bestemt vore Lidelser; Haabet fylder atter vort Bryst, og Lykken vil atter søge sit gamle Hjem."

„Du taler godt for Dig," svarede Ernst, „og der var en Tid, da jeg følte som Du. Men mist Alt, hvad Du elsker; thi Camilla var mig Alt, — see Dødens

ubarmhjertige Haand overskjære Livets Traad paa Den, Du faa Øieblikke iforveien havde seet frisk og blomstrende; og Du vil føle hvad Livet er, føle Dit store, uoprettelige Tab. — Endnu gives der Ting, som kunne glæde mig, men som jeg har sagt Dig, lykkelig, saa lykkelig, som jeg har været, troer jeg aldrig, at jeg kan blive."

„Jeg kjender en ypperlig Læge," afbrød Johannes ham, „som vistnok ogsaa vil helbrede Dig, paa samme Maade som den har hjulpet saa Mange, og dens Navn er: Tiden. Den læger vort Hjertes dybeste Saar, og den har en qvægende Balsom for vore Sorger..... Dog, lad os ikke mere philosophere," afbrød han sig selv; det tilhører den af Livets Storme omtumlede Mand, og ikke den livsfriske Yngling."

Under Vennernes Samtale var det begyndt at blive mørkt. Klokkerne havde ophørt at ringe, og Volden var nu ligesaa øde paa Mennesker, som den før havde været overfyldt dermed. — En høitidelig Stilhed, ganske uliig Hverdagstumlen, var udbredt over hele Staden, Boderne lukkede og kun faa Mennesker paa Gaden. Ernst sad endnu ved Vinduet. En Rolighed, der vidnede om Havblik i hans Sjæl, var udbredt over hans Ansigt. Han tænkte over Johannes's Ord, da han sagde: at Tiden vilde læge Hjertets Vunder, og følte sig saa underlig beroliget ved denne Tanke. — Johannes laae paa Sophaen og formørkede Atmosphæren med de Røgskyer, han udsendte af det store Merskumspibehoved — den eneste Erindring og eneste Arv han havde om og efter en tidlig afdød Fader. —

„Her er saa stille iaften," udbrød Johannes. — „Hvis Du vilde som jeg, da gik vi hen til Staals, de have tidt nok budet os — og om ikke for Andet, skylde vi dem dog et Besøg for deres Høflighed." — Førstegang efter Camillas Død samtykkede Ernst i at tilbringe Aftenen udenfor sit Hjem, og snart vare begge Vennerne paa Veien.

„Det havde jeg ikke ventet!" udbrød Johannes, da han trak Frakken paa; „og jeg maa tilstaae, at Du iaften har overgaaet Dig selv."

„Jeg skylder Dig denne Opoffrelse," svarede Ernst; „det er kun et lille Afdrag paa de mange, Du i det sidste Aar har bragt mig."

Der gaaer en lille venlig Alf omkring iblandt os. Den knytter de eensfølende Hjerter sammen og forskaffer os mangen stille Fryd, mangen betydningsfuld Glædestime. Saa længe Jorden staaer vil den vedblive at virke; den sluttede den første Kjærligheds-, den første Venskabspagt, og vil ogsaa slutte den sidste. Ulykkeligt er det Menneske, der ikke har følt Alfens stille Virken, der aldrig har følt sit Hjerte og sit Indre gjennembævet af den salige Fryd, de overjordiske Følelser, som Sympathien skjænker os. — Eens Følelser, og eens Attraaer havde fra den tidligste Barndom af bundet Ernst og Johannes sammen. Begge, forældreløse, skyldte en gammel kjærlig Tantes Understøttelse deres Optagelse og videre Uddannelse i de academiske Borgeres Samfund; de havde frequenteret en og samme Skole, vare blevne demiterede et og samme Aar, og siden deres Ankomst til Kjøbenhavn altid boet sammen, uden at der en eneste Gang var kommet en Kurre paa Traaden imellem dem, hvilket vistnok er en Sjeldenhed iblandt to unge Fættere — allerhelst naar de ere Contubernaler. Begge vare, hvad man kalder, ret smukke Mennesker, dog var Ernst's Ansigt mere characteristisk end Johannes's. — Paa den Tid vor Fortælling tager sin Begyndelse, var et Aar forløbet siden Ernst's Forlovedes Død. Sorgen herover havde bleget hans Ansigtstræk og givet hele hans Væsen et vist Anstrøg af Tungsindighed, og det var først hiin ovenfor omtalte Aften, at Johannes spørede en Forandring i Vennens aandssyge Tilstand. — Glad herover greb han fortrolig Ernst's Arm, da de kom ned paa Gaden, og fortalte en lystig Historie for at drage Vennens Sind fra den melancholske Ensomhed, der, som en Følge af Helligaftenen herskede rundt omkring dem.

„Atter skal jeg nu indtræde i den Verden, som allerede er begyndt at blive fremmed for mig," sagde Ernst, da de vare i Nærheden af deres Bestemmelsessted. — „Det er, det maa jeg tilstaae, med underlige Følelser at jeg idag opfylder en Høflighedspligt, som jeg for et Aar eller længere Tid siden, glædede mig saa meget ved, og det vil vist falde mig tidt svært i Begyndelsen atter at sætte mig ind i de gamle Former."

„Mennesket er et Vanedyr," svarede Johannes; „og naar Du først kommer i Tridt, da gaaer Alting af sig selv. Den muntre Alice og den stille, huslige Fanny ville nok vide at stemme Dig; og desforuden er Staals jo en Familie hvori man kan lade som man var hjemme."

„Du har Ret, det er fortræffelige Folk," gjensvarede Ernst, og Johannes ringede nu paa Porten.

Fru Staal boede paa anden Sal i et lille Huus nærved Fruekirke. En temmelig stor Pension efter hendes Mand satte hende istand til at føre et ret behageligt Liv med sine Døttre; og enhver af Husets Venner og Bekjendte kunde altid være vis paa en gjæstfri og forekommende Modtagelse. Ernst og Johannes fandt Familien alene i Dagligstuen. Lysene var endnu ikke blevne tændte. Ved de Fremmedes Ankomst reiste Fruen sig, og hvis man havde kunnet see hendes Ansigt i det Øieblik, da Vennerne nævnede deres Navne, vilde man i dette have bemærket en Forundring, der var blandet med uhyklet Glæde.

„Det maa jeg sige," begyndte den venlige, gamle Kone, „at det er en uventet Overraskelse, De har beredet os. Jeg troede saamæn, at De ganske havde glemt os, — for saa man Dem dog engang imellem, men hvor længe er det ikke siden!...."

„Ja det er rigtignok slet ikke kjønt af Dem Hr. Wolf," henvendte den Yngste af Døttrene — Frøken Alice — sig til Johannes, da Pigen havde bragt Lys ind i Værelset. — „Dem Hr. Ernst — ja, De maa ikke blive vred fordi jeg kalder Dem ved Deres Fornavn; men jeg har været saa vant dertil fra gamle Tider, — vil jeg endda ikke fortænke deri; De har havt Andet end os at tænke paa," vedblev hun med en blød Stemme og rakte Ernst veemodig smilende sin Haand; „men af Deres Ven havde vi rigtignok ventet lidt mere Opmærksomhed. Dog — jeg tilgiver Dem, da De nu atter gjør Feilen god igjen, og haaber, at De i Fremtiden, ved ret ofte at see op til os, ikke giver os tiere Grund til Klage."

Den venlige Tone hvormed Alice havde fremfort disse Ord, den blide og deeltagende Barnlighed hvormed hun undskyldte Det hos Ernst, som hun kaldte Uopmærksomhed hos Johannes, gjorde et velgjørende og mildt Indtryk paa den Forste, et mere dybt hos den Anden. — Naar man efter en lang Tids Forlob atter tilbringer en Aften hos en Familie, som altid er kommet os venlig imode, men fra hvis Kreds udvortes Omstændigheder har udelukket os, da er det som oftest med blandede Folelser. I Fru Staal's Huus havde Ernst lært sin afdode Forlovede at kjende, i denne ham saa kjære Kreds havde han forste Gang seet hende, vexlet de forste Ord med hende, og hvad har Magt i Livet som det Forste? — Hvor smukt siger ikke Paludan-Müller:

„Den forste Barndom og de forste Minder,
De forste af vort Hjertes Rost,
Det forste Haab, som meer og meer forsvinder
Med Sjælens Gjenklang af dens forste Lyst;
De forste Taarer over Barnets Kinder,
Den forste Lærdom i dets unge Bryst —
Kort, alt det Forste er vort Hjertes Lindring" —
— — — — — — — — — — —

Og dog stemmede alle de Erindringer som strømmede ind paa Ernst ham aldeles ikke saa veemodigt som man skulde troe, og ogsaa han var et Exempel paa, at ofte her i Livet finder Sjælen og Sindet en qvægende Trost i sin egen Smerte. — Smilende Omgivelser drage saa let vore Tanker bort fra Hjertets hemmelige Sorger, og om man end var nok saa kummerfuld stemt, maatte den stille, huuslige Hyggelighed, der svævede over enhver enkelt Gjenstand og udbredte sig til enhver Ubetydelighed i den Staalske Familie, indvirke velgjørende og opfriskende paa den Tilstedeværende. Intet Tvunget eller Ceremonielt brod forstyrrende ind i den lille fortrolige Kreds; Alt faldt saa godt af sig selv, og Ingen behovede at lægge Baand paa sin Munterhed. — Hertil kom, at Husets Dottre vare smukke, dannede under en omhyggelig Moders Veiledning, og begge af en eiegod Characteer, skjondt den yttrede sig hos enhver af dem paa en hoist forskjellig Maade. Alice var atten Aar. Munter og livsglad hengav hun sig til Dieblikkets Indskydelse, uden dog at fornegte sin Qvindelighed, billig i sin egen Smerte og deeltagende i Andres udartede hendes boielige Sind ikke til Affectation, som mange unge Damer paa hendes Alder just ikke ere fri for, og hvor det gjaldt om at forlige modsatte Gemytter og jevne smaa Stridigheder var Alice altid den overtalende, uimodstaaelige Mæglerske. — Hendes Liv var som Sommerfuglens, der nylig traadte frem af sin Puppe, bader og glæder sig i Solglandsen, og bliver kun sorgmodig stemt, naar en Forvoven fordrister sig til at berore Stovet paa dens Vinger. — Fanny derimod var en af hine dybe og dog saa venlige Personligheder, der saa ofte, under forskjellige Skikkelser, komme os imode paa Livets Vei. Hun var ikke saa smuk som Alice og tre Aar ældre end denne; men hvem der saae hende, kunde læse hendes Sjæls Reenhed og uforfalskede Præg i hendes Ansigt. Der laae i dette en Blidhed og ædel Qvindelighed, som maatte aftvinge Agtelse paa samme Tid, som den indgjod Fortrolighed. Kun en eneste Samtale med hende, og hele hendes Indre udfoldede sig i denne. Hykleri og Forstillelse kjendte hun kun af Navn, og Kjærlighed — i dette Ords ædleste Betydning — ledede ethvert af hendes Fjed, styrede enhver af hendes Handlinger. — Mange anseelige Tilbud vare gjorte hende; men hun folte hos sig selv, at Dieblikket endnu ikke var kommet, hvori hun kunde modtage noget af disse; og at binde sit jordiske Livs Skjebne til den kolde Interesse, dertil tænkte hun for dybt og folte for ædelt. — Sympathien bor knytte den forste og den sidste Kjærligheds Pagt, i modsat Fald bliver Forlovelse og Egtestand kun at ligne ved Kjobmandsgods. — Velunderrettede vilde paastaae, at hun for et Par Aars Tid siden skulde have været hemmelig forlovet med en ung Vestindianer; men hun modsagde paa det Bestemteste dette Rygte, og selv et saa dilicat Forhold kunde ikke bringe hende til at fornegte for sine nærmeste og kjæreste Venner, sin rette Characteer, hvori Sandheden udgjorde et af de skjonneste Hovedtræk. — Saaledes var Fannys og Alices Sindelag beskaffen og vi ville nu atter optage vor Fortællings Traad.

Under forskjellige Samtaler, hvori dog de gamle Erindringer udgjorde Hovedthemaet, var et Par Timer forlobne og Pigen dækkede Aftensbordet. Johannes var munter og godt stemt og Vennens Lune tilligemed Alices Underholdnings-Talent indvirkede paa den ellers saa stille Ernst. — De tusinde smaa Opmærksomheder, som vistes Vennerne, kunde ikke andet end gjore den tilsigtede Virkning, og ikke uden Grund hviskede Johannes til Ernst: „Kan Du see, at det ikke falder Dig saa vanskeligt at sætte Dig ind i de gamle Former." — Ernst rystede smilende med Hovedet og trykkede Vennens Haand.

Thetoiet var imidlertid kommet paa Bordet, Kopperne rangerede og Fanny havde sat sig i Sophaen for at skjænke. Som hun allerbedst havde rakt Johannes en Kop, trængte en styg svedet Lugt ind i Værelset. — Damerne reiste sig og Alice lob hen til Doren for at opdage hvorfra den ubehagelige Rogelse skrev sig. I samme Moment styrtede Pigen ind. Hun var bleg, og det var med den storste Anstrængelse at hun kunde fremstamme de Ord: „Det brænder, der er Ild paa tredie Sal." — Alt kom nu i Uorden, alle lob imellem hverandre uvisse om hvilken Beslutning de skulde tage. Alice var den meest consternerede, og kun Fanny og Ernst beholdt deres Aandsnærværelse ubeskaaren. — Mange Mennesker havde imidlertid samlet sig paa Gaden, og faa Dieblikke efter forkyndte Kirkeklokkernes hule Toner, at Ilden havde banet sig en Vei og var slaaet ud igjennem Taget. — Hvad der kunde reddes af Fru Staals Toi blev bragt over til Gjenboen: men da det var assureret bekymrede man sig kun om det Bedste og de Smaasager, som havde Affectionspriis for Eierinderne. — Ernst og Johannes hjalp troligen til og da de sidste Gang, belæssede med Bylter og Pakker stormede ned af Trapperne havde Ilden allerede fat i Fru Staals Soveværelse. Fanny og Alice stode ligeoverfor i Gjenboens Huus og betragtede det frygtelig-skjonne Skuespil. Da begge Vennerne kom over med den sidste Dragt, lob Fanny dem imode og oprev med Hurtighed de sammenpakkede Smaasager. Hun ledte efter noget:

men hendes Ansigtstræk, der vare forunderligt oplyste af den stærke Flamme, som gav et Gjenskin fra det brændende Huus, viste tydeligt at hun ikke fandt hvad hun søgte.

„Modtog De ikke det Portrait, der hang over min Seng?“ spurgte hun Johannes.

„Saavidt jeg veed: nei!“ svarede denne, idet han tillige forsikkrede, at det var umuligt nu at tænke paa dets Redning, da vist Trapperne allerede vare i Brand. — Men hans Forsikkringer frugtede Intet; hun sled sig los fra Ernst og Johannes og de Øvrige, som vilde holde hende tilbage og styrtede hurtig ned ad Trapperne over Gaden og op i det brændende Huus. — Ernst fulgte hende, og trøstesløse stode Moderen og Søsteren ved Johanes's Side, frygtende det Værste. — Med frygtelig Hastighed stormede hun op ad Trapperne til sit Værelse, og udstødte et Glædesskrig, da hun blev Portraitet vaer. Ilden havde endnu ikke naaet saa langt, og uskadt hængte den saa længselfuld attraaede Gjenstand over hendes Seng. Hun rev det hurtigt fra Væggen, og ilede nu tilbage; men Rogen slog pludselig ind og da hun var kommen ved Døren styrtede hun tilbage, halvqvalt af Hede og Damp. Ernst, der ikke havde kunnet følge hende saa hurtigt naaede netop i dette Øieblik det øverste Trin af Trappen. Rundt om ham brændte det og Flammen slog lige imod Fanny, da hun faldt. Hurtigt som Lynet sprang Ernst til, greb hende om Livet med begge Hænder og løb, eller rettere tumlede ned ad Trappen med sin skjønne Byrde. Da han naaede første Etage slog en Straale fra Sprøiterne lige imod ham og overstenkede paa samme Tid Fanny, der bleg og halvdød hvilede i hans Arme holdende det lille Portrait krampagtig indesluttet i sin venstre Haand. — Det kolde Vand gjorde sin Virkning, og Fanny slog Øiet op. Da hun saae sig i Ernst's Arme gav hun ham Portraitet og bad ham med svag Stemme at gjemme det godt. Ernst lovede det, og stak det ind paa sit Bryst. — Halv forbrændte og dyngvaade kom Fanny og Ernst endelig ud af Huset, og et Glædesskrig modtog dem fra Alice's og Moderens Læber, da de saae dem frelste, men i en sørgelig Tilstand træde ind i Værelset. Fanny maatte strax tilsengs, og da der Intet mere var for Vennerne at gjøre forlode de Familien: Ernst uden Hat og Overfrakke samt de øvrige Klæder fordærvede, Johannes med en forstuvet Arm. — — Hvor riig paa Begivenheder havde ikke hiin Aften været! Da Vennerne kom hjem samtalede de længe herom, og de besluttede den næste Dag at aflægge Familien et Besøg. — „Hvor forunderlige ere dog ikke Skjæbnens Tilskikkelser,“ udbrød Ernst; „denne Aften kan lære os Sandheden af den gamle Sætning: at ofte er vort Huus bygget paa en Vulcan! Hvor hurtig blev ikke hiin indbydende Orden og Hyggelighed, som vi saa tidt have beundret hos Staals forstyrret, og hvor nær havde ikke den elskværdige Fanny mistet sit Liv.“ — Ved disse Ord blev Aarsagen til Fannys Gjerning omtalt, og nu først erindrede Ernst, at hun havde givet ham Portraitet i Gjemme, og at han havde glemt at aflevere det, da han gik fra Staals. — „Det har bestemt været Vestindianerens!“ udbrød Johannes, da Ernst, der ikke kunde huske, hvor han i Forvirringen havde gjemt det, søgte efter i alle sine Lommer. — „Du miskjender hende“ svarede Ernst; „uagtet jeg rigtignok maa tilstaae, at jeg ikke kan vide, hvorfor hun satte saa stor Priis paa et Portrait, at hun endog trodsede Døden for at udrive det fra Tilintetgjørelse!..... „Her er det!“ udbrød han kort efter, og trak et lille Miniaturportrait ud af sin Brystlomme... Men pludselig blev han bleg, en Taare traadte i hans Øie, og med et Udbrud: „Det er Camilla!“ trykkede han det til sine Læber.

Det var Fannys elskede Venindes Billede, som hun havde vovet sit Liv for; det var det skjønneste Minde, hun kunde skjænke en elsket Afdøds Erindring.

„Det er dog en Engel, den Fanny!“ udbrød Ernst og slukkede Lyset.

„Det samme siger jeg om Alice,“ svarede Johannes og smilede saa veltilfreds over hele Ansigtet, trods Smerten, som hans daarlige Arm foraarsagede ham.

Nyheds-Revue.

Jomfru **Amalie Rieffel**, der længst alt har været Musikere og Musikyndere paa det fordeelagtigste bekjendt, har nu ogsaa for et større Publicum aflagt glimrende Prøver paa sin sjeldne Virtuositet, og erhvervet sig dettes varmeste Erkjendelse. Paa en Tid, da Fordringerne til Claveerspillere ere saa store, hører der vistnok ikke lidet til at tilfredsstille disse, og den der ikke er istand til ved sine Præstationer at kunne sættes ved Siden af en **Liszt**, **Thalberg**, **Henselt** o. fl. desl. finder man ikke engang værd at nævne. Saameget desto glædeligere er det i vor unge, talentrige Landsmandinde at gjøre Bekjendtskab med en Pianistinde, der sikkert tør vente at blive paaskjønnet selv der, hvor hine Mestere have stemt Fordringerne paa det høieste, og som med Stolthed vil blive gjenhilset af sine Landsmænd, naar den sidste Haand er lagt paa en Kunstuddannelse, der alt nu har ydet dem saa skjønne Frugter. Som man kunde vente, gaves hendes Concert i Søndags for aldeles fuldt Huus, og det er kun beklageligt, at Indtægten deraf ikke, som man troede, blev hende alene til Deel, men at hun maatte dele den med det assisterende Kunstnerpar. Imidlertid lagde Publicum ved denne Leilighed saa utvetydigen for Dagen, at det ikke blot var Md. **Bishop** og Hr. **Bochsas** Assistence, der havde bidlokket det, at vi ikke tvivle paa, at Concertgiverinden vilde finde fuldkommen Regning ved før sin Afreise at give endnu en Concert, Noget, vist de Fleste af de Tilstedeværende, men endnu mere de, som det indskrænkede Locale forbød Adgangen, med Længsel imødesee.

— **Thorvaldsen** har af sine og Kunstens Venner ladet sig bevæge til **ikke** at reise endnu, og hans Ophold her vil i det mindste blive forlænget hele Vinteren over.

— Den bekjendte tydske Skuespillerinde og Forfatterinde, Fru v. **Weissenthurm**, har paa Hof-Burg Theatret i Wien for nylig feiret 50 Aarsdagen siden hun betraadte Scenen. I denne Anledning opførtes hendes, ogsaa her bekjendte Lystspil: „Hvilken af dem er Bruden“, hvilken Forestilling den keiserlige Familie bivaanede. Ogsaa hendes samtlige Kunstfæller havde ved denne Leilighed bragt hende deres Hylding.

Rettelse.

I forrige Nummer af Morgenbladets sidste Spalte, Linierne 4 og 5 staaer: „Derigent“ og „derigere“, læs: „Dirigent“ og „dirigere“. Skjøndt vi ikke tvivle paa, at enhver velvillig Læser retter saavel denne, som andre Feil af lignende Natur, have vi dog troet ikke at burde undlade, selv at gjøre det, da ellers „**Portefeuillen**“ let kunde falde paa ogsaa **heraf** at tage Anledning til at vise os sit „venskabelige“ Sindelag, ved at forøge sine egne Feil med vore **Trykfeil**.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 20de October 1839. Nr. 44.

Indhold: Theologen og Medicineren, II. — Nyheds-Revue.

Theologen og Medicineren.

II.

Solen havde neppe den næste Morgen kigget ind af det lille Qvistkammervindue, førend Ernst var paa Benene. Veiret var smukt, Luften sydlig og blaa, og ovre paa Volden qviddrede de smaae Spurve i Træernes Grene. Foraarsolens Straaler havde allerede betydelig Magt, og Skildvagten havde kastet sin upoetiske røde Kappe og gik nynnende op og ned paa sin Post, maaskee tænkende paa Kjæresten ovre paa Heden eller paa den snare Afløsning. — Det var længe siden Ernst havde befundet sig saa vel, og det ikke alene forekom ham, men han var fuldkommen overbeviist om, at fra Gaarsdagens Aften var en ny Aera begyndt i hans Liv, en lykkeligere Sol oprunden for ham. Johannes sov endnu og Ernst tændte sin Pibe og satte sig ved Vinduet. Foran ham laae Camillas Portrait. Morgensolen kastede sit Skjær paa det, og det forekom Ernst, at Farvernes døde Træk fik nyt Liv. Længe dvælede hans Blik paa det kjære Billede; men han havde gjort sig fortrolig med Tanken om Døden, og den havde ikke mere noget Skrækkende for ham. „Hun er lykkelig!“ udbrød han; „lykkeligere end jeg nogensinde kunde have gjort hende!“ ... Fra Tanken om Camilla henvendtes hans Erindring paa Gaarsaftenens Begivenheder. Den Venlighed hvormed han og Vennen vare blevne modtagne i den kjære, gamle Kreds, den Opmærksomhed der var bleven dem Begge til Deel, og den Elskværdighed hvormed Døttrene havde vidst at give Tiden et hurtigere Løb og Vennerne et ugeneert og interessant Stof til Samtale, indvirkede saa velgjørende paa Ernst's spleenagtige Temperament. — Men meest af Alt vandt Fannys omme og deeltagende Characteer den unge Mands Hjerte, og han dadlede sig selv, fordi han i fordums Dage ikke havde lagt Mærke til — eller i det mindste ikke nokſom vurderet den; dog han fandt en Undskyldning heri ved sin Kjærlighed og sine Følelser for Camilla. — Han havde elsket hende saa høit, at kun hendes Død kunde oplukke hans Øine for andre Damers Fortrin og elskværdige Egenskaber. — Da hans Værtinde bragte ham Theen, talte han længe med hende, og da det var Noget, som han i det sidste Aar aldrig havde gjort, kunde den gamle, snaksomme Kone heller ikke tilbageholde sin Forundring. — „Jeg troer saa Skam,“ begyndte hun; „at Herrens Humeur kommer sig, og det maa jeg sige, at jeg godt kan lide. Nu er det jo allerede Foraar igjen, nu maa Herren ud at spadsere i det Grønne, saa gaae de melankolske Tanker nok over; — ja mæn gjør' de saa!“ — Herfra gik hun over til at tale om den slemme Ildebrand, som havde raset afvigte Nat, og da Ernst sagde, at det dog maaskee „for Nogle“ havde været en heldig Ildebrand, korsede den Gamle sig og udbrød med saa stærk Stemme at Johannes vaagnede: „Hvor kan dog Herren, som snart skal være Præst, sige, at en Ildebrand kan være heldig; — var det endda Doctoren der, men Dem, Herre, nei det havde jeg aldrig troet!“ — Ernst smilede, og den Gamle, der var opdragen i strænge religiøse Grundsætninger, forlod hovedrystende Værelset.

„Gid Fanden havde den gamle Hegle!“ udbrød Johannes, idet han gned sine Øine; „hun forstyrrede mig just som jeg laae og drømte, at Alice kyssede mig.“

„Det var til Straf for Dine formastelige Tanker,“ svarede Ernst. — „Men for Resten vil jeg gjøre Dig opmærksom paa, at det er nok bedst Du staaer op, hvis Du ikke vil komme for sildigt paa Hospitalet.“ — Men Johannes vilde ikke op, og lod sin Karl mælde sig syg. Hans Arm smertede ham desforuden, og gav saaledes hans Forsømmelse et tilsyneladende Skin af Sandhed.

Da Klokkerne kaldte til Høimesse, klædte Ernst sig paa for at aflægge et Besøg hos Staals, og tillige overbringe Fanny Camillas Portrait. — Johannes blev liggende og bad sin Fætter formelde Familien sin Compliment. — Den afvigte Nats Rædsler havde efterladt sine sørgelige Erindringer hos Fru Staal og hendes Døttre, og da Ernst traadte ind i det Værelse, som de velvillige Gjenboer havde overladt den lille Familie, fandt han Bohavet og Klædningsstykkerne ligge Hulter til Bulter i den samme chaotiske Uorden, som om Natten. Alice sad paa Sophaen og støttede Haanden under sin Kind; Fanny var endnu ikke opstaaet. Da Ernst traadte ind, reiste Alice sig og takkede ham i Moderens og sit eget Navn for den Hjælp han havde ydet dem og især Fanny. Ernst spurgte til Familiens Befindende, og erfarede nu, at Moderen var gaaet ud for at see efter nogle andre Værelser, og at Fanny, med Undtagelse af en lille Forkjølelse, forøvrigt var fuldkommen vel. — „Hun er Dem meget skyldig,“ sagde Alice; „og vi havde maaskee aldrig mere faaet

hende at see, hvis De ikke havde været. Men min Søster er taknemmelig," vedblev hun, „og De kan være vis paa, at hun aldrig vil glemme, at De reddede hendes Liv med Fare for Deres eget."

„Tal aldrig om det, min Frøken," svarede Ernst; „det er jo kun min Pligt, og i hiint Tilfælde belønner Bevidstheden om at have udøvet en god Handling sig selv." — I dette Øieblik kom Fanny ind. Hun var bleg, hostede af og til, men ellers som sædvanlig, mild og venlig. Kun med et Haandtryk takkede hun Ernst, men dette og hendes talende Øie sagde ham mere end tusinde Ord. — „Det var dog blot for en Grilles Skyld," sagde hun siden, da Samtalen faldt paa Gaarsnattens Begivenheder; „at jeg nær havde givet mig til Priis for det rasende Element. Men det forekom mig, som om tusinde Stemmer i mit Indre tilskyndede mig denne Handling, og jeg ansaae det derfor som en hellig Pligt, at vove det Yderste, for at redde een af de kjæreste Erindringer, jeg har om min trofaste Camilla. For Billedets eget Skyld var det ikke; thi min Sjæl trænger ikke til Lærredets døde Farver, for at gjenkalde mig de kjære Træk; de staae altfor dybt og altfor levende præget i mit Hjerte til at en, ja selv mange Storme skulde kunne bortveire dem; men jeg veed ikke selv, der gaaer saamange skjulte Traade fra det Legemlige til det Aandelige, og naar en af dem berøres meddeler den sin electriske Kraft til alle de øvrige, og de fødes, ved disse høiere Impulser, Øieblikkets raske og Alt trodsende Handling. Du maa redde Camillas Portrait, lød det i mit Indre, det maa ikke tilintetgjøres — og jeg fulgte Vinket."

„Hvor megen Tak skylder jeg Dem ikke for den Kjærlighed, hvormed De mindes min elskede Camilla," henvendte Ernst sig til Fanny; „og jeg takker Gud, at jeg blev et Redskab til Deres Frelse. Jeg veed, bedste Frøken, hvor ømt og deeltagende Deres Hjerte er, og om endogsaa det er udelicat at jeg saa ligefrem siger Dem det, haaber jeg dog at min Camillas bedste og kjæreste Veninde, ikke tager mine Ord ilde op."

„Jeg spotter aldrig over Andres Følelser," svarede Fanny med blidt Alvor; „og om end min Handling i Gaar Aftes og de deraf flydende udvortes Omstændigheder tale noget for mig, troer jeg dog ogsaa at kjende Dem saa godt, at jeg veed, at det ikke var Hykleri eller utidigt Galanteri, der afsagde Dommen over min Characteer og lagde Dem hine Ord i Munden."

Ernst havde imidlertid fremtaget Portraitet og overgav Fanny det. Hun modtog det; et veemodigt Træk spillede om hendes Kinder, og længe betragtede hun det med Alvorlighed. „Saa ung og saa smuk!" udbrød hun omsider; „men hvem kan opløse Jordlivets Gaader, hvem kan udgranske Gud!" — Hun lagde det derpaa omhyggelig ned i en Commodeskuffe, og denne Dag blev der ikke mere talt om Camilla. Kort efter kom Moderen hjem, og med hende Johannes. Fru Staal havde mødt ham paa Trapperne og med Bedrøvelse erfaret, at hans forstuvede Arm havde afholdt ham fra at overvære Forelæsningerne og Ronden paa Hospitalet. Dog, da han forsikkrede, at det kun var en Ubetydelighed beroligedes hun, og begge Vennernes Nærværelse satte snart Familien i en bedre Stemning end man efter Omstændighederne at dømme, skulde have formodet. Fru Staal havde faaet leiet en Sølsetage ved Nørrevold paa en Maaned, hvilket traf sig meget heldigt, da hun tilligemed sine Døttre havde leiet Sommerværelser fra første Juni af omtrent tre Mile fra Hovedstaden. — Da det var almindelig Bededag, maatte hun opsætte Flytningen til den næste Dag, og Vennerne bleve nu af den Familie, der saa forekommende havde indrømmet Staal's Huusly, indbudne til Middag. — Tilbudet blev strax modtaget, og Ernst gik hjem for at klæde sig paa til Middagstiden, der hos Secretair Kulboes var Klokken 4. Johannes derimod blev hos Staals. Han var — som ogsaa Ernst maatte indrømme — overordentlig net, og det sorte Bind, hvori han bar sin Arm var af god Virkning og fremhævede den skinnende hvide Piquesvest og den i mange Folder lagte Halskrave.

Johannes var iøvrigt een af hine unge muntre Medicinere — (dog ikke af den Caliber, som man daglig kan møde i Nærheden af Hospitalet og chirurgisk Academi, og hvis afstumpede Frakker og smaa grønne Huer forraade deres schleswigholsteinische Herkomst); — som Kjærlighed til Lægekunsten har drevet til dette Studium. Han var en flink Student, ventede om et Aar at være færdig med sin Embedsexamen, og paa det sidste Aar nær, som han for det meste af Føielighed og Venskab mod Ernst, havde tilbragt hjemme hos denne i stor Indgetogenhed, var man vant til at see ham i mange agtede Kredse. Hos Staals havde Ernst introduceret ham; men da denne ophørte at komme her, ansaae Johannes det for upassende at gaae derhen, uagtet det hverken skortede paa Invitationer til ham eller Fætteren. — Froken Alice bragte netop denne Materie paa Bane, da Ernst var gaaet, og Johannes maatte indrømme, at hun ikke havde saa ganske Uret, da hun sagde, at den ene Høflighed ofte var den anden værd. Dog var Tonen, hvori disse Ord kom over hendes Læber, saa langtfra at kunde kaldes stødende, at den tvertimod ligesom syntes at indeholde en stille men venlig Bebreidelse der kunde udtydes — og saaledes udtydede vor unge Mediciner den da ogsaa — som ene gjældende ham og hende, og tillige vise, at hun havde ventet denne lille Opmærksomhed af ham, selv om end Vennen, den tungsindige Ernst, et Øieblik skulde have været sat i Skyggen. — Men denne Udtydning var feil, og denne Mening var det aldrig faldet Alice ind at give de Ord, som hun henvendte til Johannes da Ernst gik, og Fanny tilligemed Moderen bleve kaldte ind til Kulboes. Med Forundring hørte hun derfor Johannes's Svar, og rødmende fortrød hun, at hun selv havde givet Grund til denne Misforstaaelse.

„Jeg føler tilfulde, at jeg fortjener Deres Bebreidelse," sagde Johannes; „og ikke sandt, Alice, det er ikke Forfængelighed men Sandhed, naar jeg smigrer mig med, at i enkelte Mellemrum, naar De har siddet alene hjemme,... da har De tænkt paa mig!" — Det var disse med Inderlighed fremførte Ord, der bragte Alice til at rødme og slaae Øinene ned. — Hun indsaae nu klart den dobbelte Betydning, der laae i hendes uvilkaarlige Hentydning;

men hævede dog strax sit Blik og mødte Johannes's gjennemtrængende, kjærlige Øiekast med Venlighed. — „Vi have tidt tænkt baade paa Dem og Deres Fætter," svarede Alice; „De veed, at vort Bekjendtskab ikke er saa udstrakt, og det smerter os altid, naar et eller andet Led af dette i længere Tid ikke lader høre fra sig .... Gamle Venner, glemmer man ikke saa let!"

„De undviger mit Spørgsmaal," indvendte Johannes; „svar mig alene paa dette, og De veed ikke, hvor lykkelig De gjør mig!"

„Aa, det er blot Deres Plaiseer," svarede Alice godmodig smilende; „og til Straf skal De aldeles Intet have at vide: Nysgjerrighed klæder saa ilde for en Herre, og allerværst for en vordende Læge."

„Men Lægen besidder tidt den Gave at kunne læse Hjertets hemmeligste Følelser," indvendte Johannes, der ikke vilde give Slip paa den engang begyndte Samtale. — „Han kjender noiere end nogen Anden det menneskelige Indre." ....

„Naar han gjør det, da kan De ogsaa af Dem selv besvare Deres nylig til mig opkastede Spørgsmaal," svarede Alice og reiste sig. — „Fortryllende Alice!" udbrød Johannes; men Sidedøren aabnedes og Fanny traadte ind. — Hun betragtede dem Begge og smilede i sit Hjerte. Alice vilde atter bringe Samtalen i Gang, men Johannes sad stille og tankefuld, af og til kastende et talende Blik til den Ubønhørlige. Der blev talt om Theatret og Alice roste en meget yndet Skuespiller. Johannes modsagde hende, men Fanny tog Søsterens Parti og han maatte indrømme sin Uret til ikke liden Fryd for Alice. — Man vil paastaae, at Misforstaaelser og skuffet Haab udgjøre Livets to tredie Dele; ak! hvor mange ere ikke blevne misforstaaede og skuffede af Haabet og Lykken i hele deres jordiske Færden? — Til Slutningen ere vel deres Øine bleven aabnede, Misforstaaelsen opløst og Haabet fremtraadt i sin rette chimæreagtige Skikkelse, men det har været for sildigt, at de ere blevne bragte til Sandheds Erkjendelse, for sildigt at de ere opvaagnede af deres gjøglende Drømme. — Johannes havde misforstaaet Alices første Hentydning, men han troede at have forstaaet den, hendes sidste Ord troede han at have misforstaaet, men det var netop omvendt, og jo mere han tænkte derover desto klarere syntes det ham, at den absolute Vished om at vide sig elsket af hende, ikke var et Foster af hans Drømme, men fremkaldte ved hendes egne Ord, hvis dobbelte Betydning han, idetmindste hiint Øieblik, ikke fattede. — Disse Tanker, der paa kryds og tvers tumlede sig i hans Hjerne vare Grunden hvorfor Ernst fandt sin Ven, fordybet, som han udtrykte sig, i den speculative Idee, og ikke nær saa munter og selskabelig, som han pleiede. — Men Kjærlighedens Philosophi, hvis første Stifter den lille blinde Gud er, frembringer ofte forunderlige Collisioner her i Livet, og det alene fordi den mangler faste Normer og Grundsætninger.

Efter Middagsbordet forlode Vennerne den Staalske og Kulboeske Familie og gik hjem. Paa Veien bleve kun faae Ord vexlede imellem Johannes og Ernst, og det var først da Hiin ved sin Hjemkomst fik Frakken af og den gamle forslidte Uniformskjole paa samt stoppet sin Pibe, at han atter kom i sit gamle Humeur. — „Jeg troer, min Salighed," udbrød han; „at vi begynde at skifte Farve, Ernst; — før bar Du den graa og jeg den hvide; men det lader nu til at blive omvendt."

„Du taler i Billeder," sagde Ernst smilende og løste sine Flipper af; „men jeg troer at fatte Din Mening og vil trøste Dig med de samme Ord, som Du igaaraftes henvendte til mig: Haabet vil opfyldes og min Johannes blive lykkelig! — Det er kun det første Skridt, der koster Overvindelse," vedblev han; „og uagtet jeg ikke saa ganske kjender Alices Følelser for Dig, troer jeg dog, at hun ikke vil optage Din Hylding saa ilde, som Du maaskee indbilder Dig. — Jeg veed, eller rettere slutter mig til, at Du i lang Tid har baaret Godhed for hende, og dobbelt maa jeg derfor paaskjønne den Opoffrelse, Du alene for min Skyld har gjort ved ikke et heelt Aar at frequentere Staal's Huus ... Nu kommer Du der atter, Din Godhed for hende har udfoldet sig til en ædlere Følelse — tilkjendegiv denne for hende, og jeg tør næsten forsikkre Dig om, at hun ikke vil vise sig utaknemmelig."

„Du har berørt mit Hjertes helligste Streng," svarede Johannes og udblæste nogle tykke Røgskyer; „og jeg vil være oprigtig imod Dig. — Da Du førstegang indførte mig hos Staal's fandt jeg mig som hjemme der. Som en kjærlig Moder og som deeltagende Søstre kom Fruen og hendes Døttre mig imøde. Jeg følte mig tiltrukken af Fannys dybe Hjerteelighed og henreven af Alices Ynde. Jeg følte, at jeg havde hende kjær, men den Stund var endnu ikke kommen, at jeg kunde sige til mig selv: Du elsker hende. Noget over halvandet Aar løb saaledes hen. Alice og jeg var Ven og Veninde trods alle deres Demonstrationer, som ville paastaae, at der ikke kan existere Venskab imellem en ung Dame paa 17 Aar og en dito Herre paa 21, men at det absolut maa være Kjærlighed. — Da indtraf Din Camillas Død og Dit Eneboerliv. Gud er mit Vidne, at det kostede mig meget at afholde mig fra at komme i den mig saa kjære Kreds; men paa den ene Side ansaae jeg det for stødende at gaae derhen, naar Du ikke var med, og paa den anden forekom det mig, som om man kunde lægge det ud som Interesse af mig med Hensyn til Alice, dersom mit Forhold til Familien vedblev som det hidtil havde været; — uagtet jeg nu, som et fornuftigt Menneske godt kan indsee det taabelige i hiin Syllogisme; thi vilde man have tillagt mit Komme i Staals Huus Interesse, kunde man ligesaa godt have gjort det før som siden. — Hver Dag naar jeg gik paa Hospitalet, skjelede jeg op til Vinduerne og snappede altid Hatten gesvindt af Hovedet, hvad enten der var Nogen eller ei. — Dog hiint, paa Længsel og stille, hos mig selv skjulte Qvaler, saa lange Aar fik da ogsaa en Ende, og da jeg igaar Aftes bad Dig om at gaae med til Staal's, havde jeg fuldt og fast besluttet, ifald Du havde vægret Dig, alene i høistegen Person at aflægge dem et Besøg. Atter saae jeg Alice, hun var den samme barnlige Sjæl som fordum, og nu blev det klart for mit Blik,

at Kjærlighed, eller hvad man nu vil kalde hiin unævnelige Følelse, der er en chaotisk Sammenblanding af Hjertets og Sjælens hemmeligste, sødeste og meest tiltrækkende Tanker, ikke er Tidens men Øieblikkets Foster. — Aldrig har Alice forekommet mig smukkere, aldrig har hendes Stemme tonet med slig en Velklang, og aldrig har hendes Sjæl afspeilet sig klarere i hendes dunkelblaae Øie end i hiin Stund. — Og da nu denne ulykkelige Ildebrands-Catastrophe indtraf! Hvor udfoldede sig da ikke hendes ædle Sindelag! Med hvilken, dybt fra Hjertet kommende, Deeltagelse viste hendes Kjærlighed for Medmennesker sig ikke for mig! — Da Fanny styrtede over i det brændende Huus, stod Alice ved min Side; Bekymring, Sorg og Frygt for den elskede Søster afmaltes i hendes Ansigtstræk, Taarer blinkede i hendes Øine, og det var med Nød og neppe, at Moderen og jeg kunde holde hende tilbage fra at følge Fanny og Dig. Og da hun nu saae Eder komme over Gaden, hvor hurtigt omvexlede da ikke hendes Følelser, Sorgen blev til Glæde, til den høieste Dyd og henrykt trykkede hun min Haand inden i sin. — Nu var Øieblikket kommet, at jeg kunde sige til mig selv: Du elsker hende."

„Og Du fortjener hende!" svarede Ernst, der med sin medfødte Sjælerolighed havde hørt paa Johannes's Ord.

„Om jeg end ikke fortjente hende nu, skal jeg dog stræbe efter det Maal!" udbrød Johannes med Fyrighed. „Det Maal er nok en Stræben værdt! Du maa kalde mine Ord, hvad Du vil, men det er hverken Overspændthed eller Phantasiværk der har bragt mig paa den Tanke, og opfostret den faste Beslutning i mit Bryst, at kun med Alice kan jeg blive lykkelig, og herefter er mit Løsen: Alice eller Ingen!" — Og hermed endtes deres Samtale; Johannes havde udtømt sit Hjerte for Vennen, og tændte nu sin Pibe, der var gaaet ud, medens han talte. Kort efter kom Værtinden ind med nogle Glas og en lille Punschebolle, og paa Johannes's Forespørgsel, erfarede han, at Ernst havde reqvireret Aftensmad og tilhørende Drikkevare fra en Restauration, samt indbudet deres gode Ven, Pharmaceut Grol, til at passere Aftenen hos dem.

„Nei, Du er dog en Fandens Karl, Ernst!" udbrød Johannes. „Saa forandret, og det paa et eneste Døgn."

„Herefter ville vi begge hylde Glædens hvide Farve," svarede Ernst med Venlighed; „Sorgen med sin graa Nimbus bør ikke omgive os."

„Nu taler Du med Raison, Ernst," sagde Vennen; „og hvorfor skulle vi ogsaa sørge for Tiden?"

Nyheds-Revue.

Det første Spørgsmaal som os Alle venter,
Naar kun vi sætte Foden ud paa Gaden,
Af gammel Ven og af en ny Bekjendter,
Ved Morgenkaffen og ved Aftensmaden, —
Den første Tanke, som sig os indprænter,
Og ikke ene os, men hele Staden,
Og hvis Besvarelse gjør hver forknyt, —
Det er: „Hvad Nyt?"

Fra Pigen hist paa Torvet og ved Stranden,
Til Damernes Besøg i Boudoiret,
Fra begede Matros, med Støi og Banden,
Til der hvor Alt bli'er veiet og forklaret,
Fra Byens ene Port og til den Anden,
Ja udenfor, hvor Vei kun er befaret,
Har over hundred tusindgange lydt
Det Ord: „Hvad Nyt?"

Hvad er da Nyt? — Slet Intet under Solen, —
Det er en gammel velbegrundet Sætning.
Idag er Nyt det sidste Snit paa Kjolen,
Imorgen Snittet faaer en anden Retning;
Idag en Kjendelse fra Dommerstolen, —
Imorgen noies man med Snak og Gjætning;
Snart Fred og Enighed, og snart Disput
Gi'er Stof til „Nyt".

Idag Aviserne det Nye mælde
Fra Orient og Spanien i Bunker, —
Imorgen noies man med at fortælle,
At Herr N. N. er blevet Kammerjunker;
Idag Finantsernes Debatter gjælde, —
Imorgen noies man med egne Grunker.
Kort, med hvert Øieblik man bliver snydt
Igjen for „Nyt".

Idag beundres Kunstneres Talenter,
Imorgen deres Hjerter ned man river;
Idag er Nyhed Reduction af Renter,
Imorgen to Procenter meer man giver;
Idag man lover sine Abonnenter
Det Nye, som imorgen udebliver,
Og gi'er, naar Nyhedskilden ei har flydt,
Gammelt for „Nyt".

Thi kald Dig, kjære Læser! selv i Minde
Det Nye, Du har hørt de sidste Dage.
Og see, om vel Du kan en Tøddel finde,
Som det var værd her atter at gjentage!
— Jeg til din Moerskab stedse staaer paa Pinde,
Men nødig kommer jeg, for Dig at plage.
Hvis dette skeer, da først jeg bli'er forknyt,
Men ei for — „Nyt!"

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjobenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Onsdagen den 23de October 1839. Nr. 45.

Indhold: Theologen og Medicineren, III. — Nyheds-Revue. — C. B. K. Bergenhammer.

Theologen og Medicineren.

III.

Otte Dage vare forløbne siden Bededagsaften, Fru Staal var flyttet ind i sine nye Værelser, og Erindringen om den ulykkelige Ildebrand begyndte at tabe sig. Ernst og Johannes besøgte, i det mindste hver anden Aften, Familien. De venlige Adspredelser, som fandtes i den lille Kreds, der nu atter havde faaet hele sin Hyggelighed igjen, bidroge væsentlig til at bortjage de sidste Rester af Ernst's Tungsindighed, og stemme ham for Selskabelighedens skyldfri Glæder. — Han læste ivrigt og stærkere end nogensinde før, og at tilbringe en Aften hos Staal's var den Belønning, han selv havde fastsat sig for sin Flid. Johannes, hvis Arm nu fuldkommen var helbredet, forsømte ikke en eneste Gang de bestemte Hospitalstimer, og naar han da om Aftenen gik hen til den ham saa kjære Familie, kunde man være vis paa, at han vilde bidrage Sit, for at Munterheden kunde herske uforstyrret. — Saaledes henrandt flere Uger. Veiret var imidlertid blevet sommerligt; det var sidst i Mai og Varmen tiltog daglig; Gaderne besprængtes med Vand, og paa Landstederne i Kjobenhavns Omegn begyndte allerede Sommerlivet. Ogsaa Staal's havde begyndt med Udflytningen, og Aftenen førend deres Afreise vare Ernst og Johannes deroppe for at sige dem Farvel. Fruen og Døttrene vare beskjæftigede med Indpakning og Vennerne hjalp til. Da Alice vilde flytte en af sine Commodeskuffer fra Bordet til dens rette Plads, tabte hun nogle Smaasager, som laae oven i det velbepakkede Rum. — Johannes, der var beskjæftiget med at svøbe Halm om nogle Glas, sprang hurtig til og optog hvad Alice tabte. Iblandt dette befandt sig to store vegetabilske, brune Skaller, der passede sammen, og hvis forunderlige Form forraadte en udenlandsk Herkomst.

„Hvorfra skriver denne forunderlige Ting sig?" spurgte Johannes, idet han overrakte Skallerne til Alice.

„For Guds Skyld, tag dem iagt!" udbrød Fanny; „det er Alices Talisman. — Disse Ord lod Alice, som hun ikke hørte og svarede Johannes: „Det er en Slags vestindisk Frugt, som hos hine Øbeboere betegner „Erindringens" Symbol. Jeg har faaet den af Fætter Emil, da han forrige Sommer var her i Kjobenhavn."

„Altsaa en Slags Erindring om denne Deres Fætter," sagde Johannes temmelig alvorligt. — „Jeg finder ellers hine Øbeboeres Lignelse noget fad," vedblev han: „Erindringen bør ikke være hnul, som disse Skaller, men derimod kjærne- og malmfuld."

„Frugten selv, som hine Skaller har indeholdt," svarede Alice, „er sød og velsmagende, og derfor synes det mig, at Symbolet er temmelig treffende; thi naar Frugten er spiist bliver Skallen tilbage, og kan kun tilintetgjøres med stor Umage. — Emil gav mig dem i en god Hensigt, og hvergang jeg betragter dem, mindes jeg ham med Glæde. — Havde De blot kjendt ham," vedblev hun; „men det var jo i det Aar, at han var her, da De og Ernst havde slaaet Dem fra Verden; han var ligesaa munter som De, havde seet sig meget omkring i Verden; thi De maa vide, at han fører Skib, for en af de rigeste Kjøbmænd i London; og styg var han da ikke heller," tilføiede hun med et veltilfreds Smiil. — — „Kommer han ikke hertil i Sommer, Fanny?" spurgte hun efter et Øieblik's Pause, hvori Johannes havde betragtet hende med et stivt Blik.

„Det veed Du jo ligesaa godt som jeg, lille Alice," svarede Søsteren med Venlighed. — „Han skrev os jo til, at han vilde være her i Midten af Juni, forudsat at Alting gik lykkeligt og vel, og da besøge os ude paa „Sommerlyst"."

„Ja det er ogsaa sandt," udbrød Alice og rødmede over hele Ansigtet, da hun fandt sig truffen i denne Indiscretion; „nu erindrer jeg det!"

Alices Ord, hendes Rødme og fremfor alt den lille Usandhed hun gjorde sig skyldig i, indvirkede ubehageligt paa Johannes. Dog lod han som Intet og var ligesaa munter stemt som før. — Efter Aftensbordet ledsagede Ernst Fanny og Moderen hen til en Familie, med hvem de vilde tage Afsked førend deres Afreise til „Sommerlyst", og da Alice endnu ikke var færdig med sine Smaasagers Indpakning, foretrak hun at blive hjemme — og paa Fannys Tilskyndelse gjorde Johannes Søsteren Selskab. — Det varede længe efter at de Andre vare gaaede, at der blev vexlet noget Ord imellem Alice og Johannes; den første tørrede af, pakkede ind og lukkede af med den største Ivrighed, medens Johannes gik op og ned ad Gulvet. — — De vestindiske Skaller vare det første Stof til Samtalen. Alice havde ladet dem ligge i Vinduet,

og da Johannes troede, at hun havde glemt dem, gjorde han hende opmærksom derpaa.

„De komme tilsidst," svarede Alice.

„En saa kjær Erindring," sagde Johannes, „burde dog have den første Plads."

„De lægger da ogsaa altid en stor Vægt paa enhver Ubetydelighed," gjensvarede Alice; „og især troer jeg, at disse ulykkelige Skaller ere Dem en Torn i Øiet!"

„Hvor kan De troe det," tog Johannes Ordet; „maa ikke Alt, hvad De har kjær ogsaa have Interesse for mig, jeg kan netop godt lide disse Skaller, og," tilføiede han med et prøvende Blik, „dersom De vilde forære mig een af dem, vilde ogsaa jeg gjemme den, som en Helligdom og tillige som en Erindring om Deres Fætter og de vestindiske Øbeboere."

„Det er for meget forlangt," svarede Alice. — „Dog det er det samme; „der har De denne, gjem den, ikke som en Erindring om min Fætter eller de vestindiske Øbeboere — thi begge ere dem ubekjendte — men som et simpelt Minde om mig, om Deres Veninde!" — Den Tone, hvori hun fremførte disse Ord, kunde ikke andet end gjøre sin Virkning, og med glædestraalende Øie modtog Johannes den brune, underligt tatoverede Skal.

„Tak, Alice," udbrød han med Inderlighed; „og vær vis paa, at den aldrig skal komme mig af Hænderne, o, den søde, kjære Skal!" vedblev han og trykkede den til sine Læber. — „Nu maa jeg tilbagekalde de Ord, jeg før sagde... Det er ingen fad Lignelse, at Vestindianerne kalde den Erindringens Symbol.... den er min kjæreste Erindring, den minder mig om Dem, Alice." — Henrykt trykkede han hendes Haand mod sine Læber, og med et venligt, deeltagende Smiil betragtede Alice ham. Hun vilde tale, men Johannes afbrød hende og sagde: „Tie, jeg beder Dem, hellere svæve i Uvished, hellere leve i denne søde Drøm, end maaskee pludselig see sig nedstyrtet fra sin Lykkes høieste Spids og knuses mod den kolde, udeeltagende Virkelighed.... Alice, hvad Deres Tanker end ere, hvilke Følelser, der end i dette Øieblik strømme igjennem Deres Sjæl — udtal dem ikke for mig, jeg føler hos mig selv, at jeg, idetmindste nu, hverken kunde bære min Lykke eller min Ulykke; der vil komme en Tid, da jeg vil bede Dem om en Erklæring — kun ikke nu!"

Johannes var bevæget, og da han taug, betragtede han Alice med et Blik, der forraadte den dybeste Følelse, den meest brændende Kjærlighed. En stærk Rødme havde bedækket hendes Kinder og udstrakte sig endogsaa til hendes Hals, som det tynde, sneehvide Flortørklæde skjødesløst bedækkede; hendes Øine vare nedslaaede, og den Uro hvormed hendes Bryst bevægede sig, forraadte at modstridende Følelser kjæmpede i hendes Indre.

„Gode Johannes!" udbrød hun endelig, og en Taare fordunklede hendes Øie; „De er min Ven, De maa..."

„Alice!" afbrød Johannes hende med mild, bebreidende Stemme; „opfyld, hvad jeg nys bad Dem om... Siig mig Intet!"

„Vel an," svarede Alice, „jeg siger Intet." — Man talte nu om ligegyldige Ting, og snart kom Vennen tilbage med begge Damerne. — Gode Mennesker og eensfølende Sjæle skilles saa nødigt fra hverandre. Selv om kun faa Miil skulle ligge imellem dem, har dog Skilsmissen noget hjertetalende, dybt gribende ved sig. Hvad man har kjært, fjerner man sig saa ugjerne fra; thi hvor mange Forandringer kan ikke en eneste Time frembringe, og hvor mange underfulde Omverlinger findes ikke i Livets brogede Færden? Døden staaer aldrig mere levende for vort Blik end i Skilsmissens Stund, og Længselen vaagner allerede i vort Bryst i samme Øieblik, som vi sige hverandre Farvel. — Da Johannes næste Morgen gik paa Hospitalet forkyndte de nedrullede Gardiner ham, at den Staalske Familie var reist. Han sukkede da han blev Forandringen vaer, og det var, som hele hans Livslykke var dragen med.

Da han om Middagen kom hjem, fandt han Ernst fordybet i Læsningen. Dogmatiken, Kirkehistorien og Exegesen laae opslaaet omkring ham, og det varede noget, inden han bemærkede Johannes's Komme.

„Lykkelig er Du," udbrød Johannes, „at Du kan finde Trost og Adspredelse i et Studium, der bliver dunklere og uforklarligere for Sjælen jo mere man granster over det... Var det mig, jeg maatte fortvivle derover i mine lyse Øieblikke, og gaae til Grunde derved i mine mørke."

„Derfor har Du jo ogsaa valgt et andet," svarede Ernst og reiste sig; „et mere practisk og et mere adspredende. — Begge have sine Fortrin og sine lyse Sider — de mørke glider Øiet forbi eller betragter dem idetmindste som Gaader, Fremtiden alene kan løse. — Lysten driver Arbeidet, min Ven, og med en Smule Haab i Brystet og en god Samvittighed naaer saavel Theologen som Medicineren det fastsatte Maal."

„Men siig mig, Ernst, har Du ikke nu og da, naar Dit Sind har været bedrøvet og Dit Hjerte opfyldt med Kummer, følt Dig ganske uskikket til Arbeidet, fundet Kjedsomhed i det, som før har forskaffet Dig Fornøielse, kort, har Du ikke følt Dig betaget af en Apathi, der har grebet forstyrrende ind i Dit Indres undgranskelige Drivfjedre og slovet alle Dine Sandser?"

„Nei," svarede Ernst. Selv i mit Livs mørkeste Øieblik har jeg fundet Trost i Theologien. Det Gaadefulde, som Du tillægger hiin Videnskab, har netop tiltrukket mig med en uforklarlig Magt, og jo mere jeg har sat mig ind i dette aandige Liv, hvori saamange utallige, ofte hinanden modsatte Ideer krydse, desto bedre har jeg befundet mig, og alene beskjæftiget hermed, har min Tanke kun sysselsat mig med dette og ganske draget mig bort fra de udvortes Gjenstande. — Hvad andet er hele Theologien end Variationer over det evigt bestaaende Thema: Kjærlighed...."

„Men ogsaa dette Thema kan trætte og blive kjedsommeligt," afbrød Johannes Vennen; „er Kjærlighed ikke den ubestandigste af alle Passioner, hvormegen Skade har den ikke udbredt, hvor mange Ulykker har den ikke foraarsaget ligefra Skabelsens første Øieblik og til vore Dage?"

„Du har misforstaaet mine Ord og Meningen deraf," svarede Ernst. — „Jeg mente ikke den physiske men den aandige Kjærlighed; *den* er ikke ubestandig men evig,

den har aldrig foraarsaget Skade eller Ulykke; thi den har ingen jordisk Natur, og er ikke begrundet paa en forgjængelig Grundvold. Den physiske kan bringe os til Fortvivlelse, hvorimod den aandige giver os Styrke og Kraft og henvender vort Sind til det store, af Mennesket ikke fattede, Væsen, til Ham, som,

„Tanken ei fatter,
Ei Menneskets Klogt kan udgranske!"

„Jeg forstaaer Dig," sagde Johannes, der var hensunket i dyb Eftertanke, „og indseer, at jeg maa tye hen til den aandige Kjærlighed for med Styrke at kunne modstaae den physiske... At de Følelser, jeg nærer for Alice have fremkaldt mine første Ord, begriber Du vel; jeg talte længe med hende igaaraftes, da Du og Fanny vare gaaede ud; hun var venlig og om imod mig, gav mig en Erindring om sig og kaldte mig sin Ven. Men jeg veed ikke hvorledes det kommer sig, jeg er undertiden saa henfaldet til det nærværende Øiebliks Nydelse, at jeg fuldkommen glemmer mig selv og ikke ønsker at erfare Andet, end hvad jeg kan slutte mig til. Jeg følte igaaraftes den opløftende Salighed det vilde være, at kunne kalde Alice min; jeg kunde have erfaret, om det var faldet i min Lod eller ikke; men jeg bad hende tie — og fortryder det nu allerede..... Imorges da jeg gik forbi deres Huus mærkede jeg tydeligt hvor mit Hjerte bankede, og hvorledes alt Blodet concentrerede sig i dette, som om det skulde sprænges.... „De ere ikke reiste endnu," sagde jeg til mig selv; „Alice sidder bestemt ved Vinduet; det er jo saa tidligt!" — Jeg gik over paa det andet Fortoug og kastede krampagtig skjælvende mine Øine op til Vinduerne... Gardinerne vare rullede ned og Solen spillede paa Reflectionsspeilets Glas... De vare borte!... Jeg veed ikke, hvad jeg tænkte paa, men uden selv at vide det, kun drevet af Instinctet, stod jeg et halvt Qvarteer derefter i Grønnegaarden... Intet var mig tilpas, da jeg kom ind paa Stuerne, Professorerne skyndte paa mig, og det med Grund; thi da jeg skulde aarelade en qvindelig Patient, havde jeg nær slaaet an paa Arterien istedet for paa en anden Aare... Mine Colleger loe ad mig, og sagde, at jeg gik i Giftetanker..... Var blot Alice her," udbrød han kort efter; „o, jeg vilde sige hende Alt, og høre min Dom af hendes Læber!"

Med hiin venlige Frimodighed, hvormed Ernst og Johannes, som en Følge af deres lange Sammenværen, altid havde været vant til at behandle hinanden, fremsatte den Første sine Betænkninger for Vennen. Han henviste ham til Fremtiden, udkastede Planer for ham, hvorved han kunde erfare om Alice vilde tildele ham Seirens Palme eller ei, idet han dog ved enkelte, let henkastede Ord lod Johannes forstaae, at Skinsygen ikke havde en saa ringe Andeel i den Uro, han sporede i sit Indre. Men herom vilde Johannes Intet vide, og det var først da Ernst i sit sædvanlige simple, let forstaaelige Sprog fremsatte for ham de Grunde hvorpaa han støttede sig, og af hvilke han udledede sine Slutninger, at Vennen maatte indrømme, at der dog maaskee var Noget i Det, han sagde. —

„Jeg skal aldrig negte," sagde Johannes, „at det gjorde et ubehageligt Indtryk paa mig, da Alice omtalte sin Fætter, hvem hverken Du eller jeg i al den Tid, vi ere komne hos Staal's, have hørt nævne med et eneste Ord. Dog, jeg forsonedes ganske med hende, da hun gav mig den ene af Skallerne; thi havde hun elsket ham, havde hun ikke saa let bortgivet hans Foræring, og allermindst, da det slet ikke var nogen galant Maade, hvorpaa jeg bad hende om den. — Ved Dine Ord, Ernst, er atter Ligevægten imellem mit Indres modstridende Følelser tilveiebragt, og jeg føler mig rolig — med Undtagelse af en heftig Længsel."

„Det var en contradictio in adjectis," svarede Ernst godmodig smilende, „Du der gjorde Dig skyldig i. Længsel er vel en venlig Alf, men just ikke altid den roligste. Naar en Dag eller to ere gaaede, da vil Du befinde Dig bedre, og skulde det ikke være Tilfældet, da søg Trøsten sammesteds hvor jeg har søgt og fundet min: i Dit Studium."

„Ja det er nok det Klogeste," gjensvarede Johannes med affecteert stoisk Ligegyldighed og gik hen til Vinduet. Ernst tog atter fat paa Clausens Dogmatik; men Vennen trommede med Fingrene paa Ruden og saae over paa Volden. Den næste Dag var han roligere, og efter en Uges Forløb var det lille Qvistkammer atter Flidens og Videnskabernes Hjem. — Morgensolen hilste Minervas Dyrkere, og naar Aftenen kom, var Vennernes Værelse det første Sted i Nabolauget hvorfra Lyset blinkede. Tiden henrandt for dem som i Rusaaret, Haab og kraftigt Mod opfyldte deres Hjerter, og med Undtagelse af den Førstes daglige Gang til Hospitalet og den Andens til Manuducteuren, befandt de dem for det meste hjemme. At, i enkelte ledige Øieblikke, Samtalen faldt paa den Staalske Familie, følger af sig selv, og den Varme hvormed Johannes da omtalte Alice og Ernst deeltagende lyttede til, forraadte, at Gjenstanden for deres Samtale ikke var ligegyldig for Nogen af dem.

Nyheds-Revue.

Festforestillingen i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag synes saa aldeles at have taget alle Theatrets Kræfter i Beslag, at Repertoiret i denne Tid ikke frembyder Andet end hyppige Gjentagelser, deels af de faa Novitеter denne Saison har frembragt, og deels af de ældre Ubetydeligheder. Uagtet vi næsten have tilbagelagt en Fjerdedeel af Saisonen, skulde i Aftes først den **anden** Tragodie komme til Opførelse; ogsaa Operaen har i den sildigere Tid saagodtsom maattet hvile. Rollebesætningen i det til den ovennævnte Festforestilling ansatte Syngespil af **Scribe** og **Auber**: „**Hofconcerten** eller **Debutantinden**" vil blive følgende: Fyrsten, Hr. **Hansen sen**; Victor, en ung Maler, Hr. **Sahlertz**; Adele, fransk Sangerinde, Jfr. **Osterberg**; Astucio, Musikdirecteur, Hr. **Phister**; Caroline, hans Kone, Md. **Stage**; og i Balletten „**Festen i Albano**" af **Bournonville**, med Musik

af **Frölich** og en ny Decoration af **Christensen**: Vincenze, en riig Enke, Md. **Schow**; Silvia, hendes Datter, Jfr. **Fjeldsted**; Gaeteno, Viingaardsmand, Hr. **Fredstrup**; Antonie, hans Son, Hr. **Hoppe**; Ambrosio, Vært, Hr. **Stramboe**; Peppo, hans Dreng, Hr. **Hoppensach**; Alfred, Werner, Müller, Kunstnere, D'herr **Larcher**, **Füssel** og **Hammer**; to Gjæster, Hr. **Bournonville** og Jfr. **Nielsen**.

— Atter forestaaer Publicum en musikalsk Nydelse, i det den beromte Floitenist **Heinemeyer** ventes hertil i disse Dage.

— Valdhornisten, Hr. **Gettel**, der alt er det kjobenhavnske Publicum fordeelagtig bekjendt, giver i Morgen Aften en Concert i Hr. **Knirschs** Concertsal i Hôtel d'Angleterre, i hvilken der udfores en af Concertgiveren componeret, og til hans kgl. Høihed Prinds Christian dediceret Ouverture, og hvori han, foruden de Nummere han selv udforer, tillige assisteres af Jfr. **Osterberg**, samt D'herr **Petersen**, **Seest** og **Fuchs**.

— I samme Locale agter Jfr. **Amalie Rieffel**, Sondagen den 27de dennes Kl. 7½, understottet af flere herværende Kunstnere at give en **Aftenunderholdning**, i hvilken hun fornemmelig vil foredrage Compositioner af **Chopin**, **Henselt**, **Liszt** og **Robert Schuman**. Vi tvivle ikke paa at Publicum vil benytte denne Leilighed til at gjøre sig nøiere bekjendt med en Kunstnerinde, som ved sin første Concert i saa høi Grad tiltrak sig dets fortjente Opmærksomhed, saa meget mere, som det Locale, hvori hun dennegang optræder, er langt bedre egnet for Pianofortespil, end det kongelige Theater.

— Digteren **H. P. Holst** har i Kjobenhavnsposten fortalt **en Smuglerhistorie**, der er af den Beskaffenhed, at ikke det bedst organiserede Toldvæsen vilde kunde forebygge den. Det har nemlig behaget „en ung, **velklædt** Person", hos Hr. **Langhoff** at afhænde en Oversættelse af et, af Hr. **Holst** for Theatret oversat fransk Drama: „Clermont eller Kunstnerens Kone", og efterat hiin Oversættelse var blevet optaget „i det kgl. Theaters Repertoire", har igjen en „**elegant klædt** ung Dame afhentet Betalingen herfor. Hr. **Holst** tilfoier, at Oversættelsens Slethed fornemmelig har foranlediget ham til at angive dette Smugleri, og man kan ikke nægte, at denne i jammerlig Udstyrelse danner en fuldkommen Contrast til sine „velklædte" og „elegantklædte" Producentere.

---

†

C. B. K. Bergenhammer,

Theol. Cand., — død den 30te September 1839.

Nu gulnes Lindens Løv og falder af,
Og Blæsten hvirvler det omkring i Støvet:
Naturens Fylde stunder til sin Grav,
Og Livet synker visnet ned som Løvet:
Hvor nys vi stod i Qveld, en talrig Rad,
Og slynged' Sangen om det grønne Blad,
Nu taus en Enkelt vanker og bedrøvet.
Thi alt gik Mangen, kaldt en trofast Svend,
Tilsengs bag Hverdagssyslens snevre Skranker,
Og kjender knap sit Ungdomsliv igjen,
Som taaget svæver for hans dorske Tanker;
Og mangen Gut med frit og lystigt Sind,
Med Sundhedsblomsten paa den varme Kind
I Gravens stille Havn har kastet Anker.

Nys runged' Klokker over Veltets Bred,
Til Kirkegaarden bar man bort en Baare:
Der lagdes en af vore Bedste ned,
Og Gravens Rune ristede — en Taare:
Hans Stjerne skinned' vist ei bredt og vidt,
Den store Verden kjendte ham kun lidt,
Men Vennekyngen elskede ham saare.

Han var en djærv og kraftfuld Son af Nord,
Saa fyrig og saa varm som Sydens Ranke;
Han var saa kjæk og brav i Daad og Ord,
Saa ærlig og saa reen i Hu og Tanke;
Han var en Ven, som man kun finder faa,
En Klippe, som man kunde bygge paa,
Mens Bolgen skylled' bort den skjøre Banke.

Et frodigt Liv der spired i hans Barm,
En Aandens Vaar med Hjertets Roser røde;
Naar Glædens Kalk han tomte ungdomsvarm,
Saa folded' det sig ud i feirest Grøde,
Saa flammede hans Blik, hans Læbe klang,
Begeistret stemte Choret i hans Sang,
Og Hjerter favnedes i Toners Mode.

Et helligt Haab var Maalet for hans Id,
For Aandens stille Kamp og tause Virken,
En Sandheds Præst at vorde gjæv og blid,
At tolke værdig Herrens Ord i Kirken;
Hans gamle Moder suged Kraft deraf,
Det svandt — nu staaer hun ved den friske Grav,
Nedbøiet, som paa Fjeldet Hængebirken.

Thi Liv skal vorde Død, og Glæde Qval,
Og Haabet som et Stjerneskud udslukkes,
Hver Blomst, der spirer frisk i Jordens Dal,
For Kulden visne og af Stormen plukkes:
Saa lyder Nornens morke, tunge Dom,
Mod den er al vor Kamp og Stræben tom,
Og den forstummer først, naar Kisten lukkes.

Men Død skal vorde Liv, og Smerte Lyst,
Af Muldet stige skal en Blomsterkjæde,
Det Haab, som segned' sygt og mat i Høst,
I ny og herlig Vaarglands skal fremtræde:
Vort Savn skal stilles, Graaden torres bort,
Thi Døden er jo kun en Slummer kort,
Han er indgangen til sin Herres Glæde!

Paul Rytter.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Sondag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjornet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 27de October 1839. Nr. 46.

Indhold: Theologen og Medicineren, III, IV. — Nyheds-Revue.

Theologen og Medicineren.

III.

(Sluttet.)

Saaledes stode Sagerne, da Vennerne en Morgen midt i Juni bleve overraskede med en skriftlig Indbydelse fra Staal's om at tilbringe et Par Dage i Løbet af Ugen hos Familien paa „Sommerlyst". — At Ingen af dem ønskede at gaae Glip af denne Fornøielse er tænkeligt, og det var ikke langt fra, at Johannes strax havde begyndt at pakke ind.

„Staaer der ikke et Par Dage!" udbrød Johannes, og greb efter Brevet, som Ernst endnu holdt i Haanden. „Jo, ganske rigtigt; og hvor smukt er ikke hele Invitationen stilet... „Hvis vore Studeringer tillade det!"... Det er bestemt Alice, der har skrevet denne Billet."

„Du feiler, min Ven," svarede Ernst, og en svag Rødme udbredte sig over hans Kinder; „jeg kjender Haandskriften: det er Fannys."

„Har Fanny skrevet, saa har Alice bestemt dicteret;" meente Johannes, der gjerne vilde tilskrive Alices Medvirkning, som en af Grundene til Indbydelsen. — „Jeg maa see at faae Permission paa en Uge, og da afsted til „Sommerlyst!" — Men hvorfor staaer Du saa tankefuld, Ernst, hvad er det, der lægger Din Pande i Folder?" spurgte Johannes kort efter; „ah, jeg veed det;.... det er den fordømte Examen!"

„Du har truffet det, Johannes," svarede Ernst, „og jeg maa renoncere paa denne Fornøielse... Det er netop at jeg kan blive færdig, og i Dag om fjorten Dage skal jeg op; — dog," trøstede han sig; „Sommeren er lang, og efter Arbeidet smager Fornøielsen sødere."

„Rigtig, min Ven!" udbrød Johannes; „og vær vis paa, at jeg skal undskylde Dig paa bedste Maade; thi Du kan da vel ikke fortænke mig i, at jeg tager derud?"

„Hvor kan Du tale saaledes," svarede Ernst og rakte smilende Haanden til Vennen; „og lad mig see, at Du kommer tilbage med Seier!"

„Vi ville haabe det," sagde Johannes, og fik i Hast en anden Kjole paa, for at ile ud paa Hospitalet og indhente Professorens Tilladelse.

Da Johannes var gaaet, tog Ernst Brevet og gjennemlæste det endnu engang. Længe stirrede han paa Skriften, et Smiil trak sig over hans Ansigt og med Inderlighed førte han derpaa Papiret til sine Læber. — Da hans Værtinde kort efter lod sig høre udenfor Døren, rev han i Hast sin Pult op, og gjemte Brevet i det hemmeligste Rum. — Ved Johannes's Tilbagekomst fandt han Ernst i en glad Sindsstemning — gladere end han i lang Tid havde seet ham, uagtet der dog siden hiin Aften, da Vennerne efter lang Tids Forløb atter havde besøgt Staal's, var foregaaet en betydelig Forandring til det Bedre hos Theologen. — Med uforstilt Deeltagelse glædede han sig med Johannes over, at denne havde faaet Permission, og med Inderlighed og oprigtigt meent Venskab sagde han til ham: „Gid Du nu blot maa nyde Frugter af Din Reise, og gid den smukke, muntre Alices Haand maa belønne min Johannes og gjøre Dig saa lykkelig, som jeg og alle De, der kjende Dig ønske."

„Tak Broder, Ernst," svarede Johannes, og rakte Vennen sin Haand; „tak for Dit Ønske.... Skulde det gaae galt," vedblev han efter et Øieblik's Pause; „nu Herregud, da maa jeg resignere;... og et Aars Tids Fraværelse fra Hjemmet vil vel da bringe mig paa andre Tanker."

Uagtet det Letsind, der laae i disse Ord, var dog Tonen, hvori han fremsagde dem af en ganske modsat og alvorligere Natur; thi uagtet han ikke troede, at Sagen skulde faae et for ham uheldigt Udfald, var den Undvigelse hvormed Alice for det meste — med Undtagelse af den sidste Gang, hvor han udtrykkelig bad hende ikke at udtale sig for ham — imødekom hans Ord og kjærlighedsfulde Ytringer dog et Mysterium for ham, hvis Dække han ikke formaaede at oprulle. Han havde ingen fuldkommen Anelse om hvad der foregik i Alices Indre, men vaklende og uvis i sin Tro om det var Kjærlighed eller Venskab, der udtalte sig i hendes Forhold imod ham, opsatte han dog i enkelte Øieblikke den Hypothes, at det maaskee kun var den sidste Følelse, hun nærede for ham, og denne Tanke fødte da hine Ord, som han nylig henvendte til Ernst.

„Jeg forstaaer Dig ikke saa ganske," sagde Ernst, der med et gjennemskuende Blik havde betragtet Johannes.

„Jeg mener," svarede Denne med samme alvorlige Stemme som før; „at, hvis Alice ikke skulde dele mine Følelser — kort, at jeg skulde have misforstaaet hende, da vil jeg tage imod et Tilbud, som idag er gjort mig: en Underchirurgs Post paa et af de kongelige Skibe, der

sidst i denne Maaned afseiler herfra til Vestindien ..... Jeg har læst, at mod ulykkelig Kjærlighed, skal der ikke gives nogen bedre Læge end Tiden og Bortfjernelsen fra de Steder, hvor Gjenstanden for vor Passion befinder sig."

„Mal ikke Fremtiden med saa mørke Farver," sagde Ernst; „gaae dristigt mod Dit Maal; friskt Mod, Antonius, Du har jo intet Ondt bedrevet!"

Længe samtalede Vennerne, og endnu den samme Eftermiddag pakkede Johannes sit Tøi sammen, for tidligt den næste Morgen at tage ud med Mælkekudsken fra Vedbek Kro. — Ved indtrufne Omstændigheder kom han imidlertid ikke afsted førend henad Eftermiddagen, og da han kjørte forbi sin og Ernst's Bopæl, rakte den sidste sig ud af Vinduet og tilraabte ham, vistnok i en dobbelt og hjertelig meent Betydning: „Lykke paa Reisen!"

IV.

Nord for Kjøbenhavn, imellem Skovsborg og Vedbek, ligger et smukt lille Landsted: „Sommerlyst". Dets Have naaer næsten lige ned til Stranden, og Sundets Bølger skvulpe tidt imod det temmelig høie Bolværk, der er opført som et Slags beskyttende Dæmning, hvis Havet skulde vise sig altfor næsvist. Skjøndt Jordbunden er sandig og tør, har en erfaren Gartners Haand dog vidst at afvinde den sine Frugter, og fra det tidligste Foraar til den sildigste Høst smiler et smukt og duftende Blomsterflor Vandreren imøde. I Udkanten af Haven, staaer et af Burbom og Hvidtjørn sammenflettet Lysthuus i hvis Baggrund et stort Fag Vinduer er anbragt, fra hvilket Øiet behersker en vid Udsigt til Sverrig og Hveen, ja i klart Veir kan man endogsaa skimte Kronborgs Taarne.

En Aften i Juni sadde Fanny og Alice i det lille Lysthuus. En stor Kikkert paa Fod var opstillet paa Bordet, og gjennem det oplukkede Vindue morede Søstrene sig med at betragte de forbiseilende Skibe. Imidlertid var Klokken bleven otte; den temmelig stærke Sønden-vind, som havde blæst hele Dagen, var nu sen ganske ophørt, og Skibenes Seil hang slappe og døsige paa Rærne. Kun med sagte Pladsken rullede Bølgerne mod Tangen, der havde samlet sig ved Strandbredden, og ude ved den anden Sandrevl var en Fisker ifærd med at sætte sit Garn.

„Han kommer vist ikke i Aften," sagde Alice, idet hun lod sit Øie glide henover Sundet.

„Skuffer Kikkertens Glas mig ikke," svarede Fanny, „da er han i den lille Baad, som kommer frem bag den store Tremaster, der ligger ud for Vedbeksbugten. See selv," vedblev hun, idet hun stillede Kikkerten og reiste sig for at give Søsteren Plads; „det er bestemt ham, mig synes, at jeg kan kjende ham paa det sorte Haar og de store Bakkenbarter."

Alice stirrede længe i Kikkerten, og det var først, da den lille Baad var et Bøsseskud fra Landet, at hun slog sit Øie op imod Søsteren, der stod ved hendes Side med sin Arm om hendes Nakke. — Alices Kinder vare bedækkede med en stærk Rødme, hendes Hjerte bankede heftigt og i hendes Øine afprægede den inderligste Glæde sig. — „Det er ham!" hviskede hun til Fanny og omslyngede hende med sine Arme; „det er Emil!" — Hun skjulte derpaa sit Hoved ved Søsterens Bryst, og denne trykkede et oprigtigt Kys paa Alices-blændende hvide Nakke. En aldrig før næret Tanke opsteeg nu hos Fanny, og denne befæstedes endnu mere ved Emils Ankomst. Hun vilde netop til at udspørge Alice, da Baaden stødte mod den lille Bro, der førte fra Haven ud til et Badehuus. — Emil var nogle og tyve Aar. Hans høie muskuløse Bygning forraadte Kraft og Styrke, og i hans smuktdannede, mandige Physiognomi læste man Aabenhjertighed og Dristighed. Søen og en varm Himmelegn havde givet hans Ansigt en sydlig Colorit, og det mørke Haar, der i tykke Lokker krusede sig om hans Pande, fremhævede hans Øines friske Glands. Da han traadte ind i Haven trak et veltilfreds Smiil sig over hans Kinder og hjertelig rystede han Fannys Haand og kyssede Alice. — Der blev kun vexlet faa Ord imellem Fætteren og Cousinerne, og da Emil gik henimod Havestuen for at hilse paa sin Tante, hængte Alice sig ved hans Arm. Eftertænksom og med et underligt, af Glæde og Veemod fremkaldt Smiil, fulgte Fanny bag efter. — Alice elsker ham, tænkte hun, og først nu forstaaer jeg de mange Hentydninger, som hun af og til har lagt i sine Ord... Hun har ikke været oprigtig imod mig..... Ved denne Tanke farvedes Fannys Kinder af en let Carmin, og dybt i hendes Bryst hviskede en skjult Stemme med bebreidende Røst, paamindende hende om, at hun maaskee selv havde gjort sig skyldig i den samme Feil, som hun tillagde Søsteren. — Men meest af Alt, gjorde det hende ondt, at hun havde indbudt Ernst og Johannes, især-deleshed da hun nu var fuldkommen overbeviist om, at det Forhold, som havde fundet Sted imellem den Sidste og Alice kun havde bestaaet i en — idetmindste fra Alices Side — paa Venskab begrundet Harmoni.

Ved Skovsborg Kro havde Johannes forladt Vognen for til Fods at begive sig til „Sommerlyst". — Aftenen var smuk og Solen dalede saa mild og venlig i de kjølige, dunkelblaae Vover, intet Vindpust rørte sig, og som et glatslebet Krystalspeil udbredte Havet sig for Betragterens Blik. Johannes's Indre contrasterede med denne Naturens Rolighed, saamange underlige, tildeels ængstelige, Følelser bragte hans Sind i Bevægelse, og med Hjertebanken nærmede han sig „Sommerlyst", udenfor hvilket en stor rød Vandhund havde placeret sig, idet den for Tidsfordriv snappede i sit Gab de Fluer eller Myg, som vovede at genere den. Beskjæftiget hermed lagde den ikke Mærke til Johannes's Komme, og tillod ham følgelig en fri Gjennemgang. — I det yderste Værelse fandt han en Pige, der underrettede ham om, at Fruen og Frøkenerne vare i Havestuen. Han gik endnu igjennem et Par Værelser og stod et Øieblik stille udenfor den Dør, som førte til selve Havestuen. En Rude, som et Stykke grønt Silketøi tildækkede befandt sig øverst paa Døren, og Johannes kunde ikke modstaae den Fristelse, useet af Familien at kigge ind i den lille fortrolige Kreds. — Det var næsviist gjort af ham; men Enhver gribe i sin egen Barm, og man vil vistnok undskylde ham. Det er en afgjort Sag, at man allerbedst lærer det smukke Kjøn at kjende

naar man fra et skjult Sted kan iagttage de enkelte Individers Handlemaade. Faste i den Overbeviisning at de ere alene, med andre Ord: at ingen Herrer ere tilstede, give de deres Tænkemaade og Følelse frit Spillerum og lægge ingen Dækfarve paa deres Hjertes Mening. — Dette var en af de fornemste Bevæggrunde, som drev Johannes til først at staae stille udenfor Døren, og siden da han intet hørte, til at trække Silkeforhænget saameget fra Ruden, at han kunde skjelne de, i den anden Stue, værende Personer og Gjenstande, uden dog at blive bemærket af hine Men længselfuldt og forgjæves søgte hans Øie Den, for hvis Skyld han alene var kommen, og han forbandede siden efter den indre Impuls der lagde ham det halv høit yttrede Ønske: „Gid hun dog vilde komme", paa Munden. Thi neppe havde hans Læber lukket sig efter dette Udbrud, førend Havestuedøren aabnedes og Alice traadte ind med Fætteren under Armen, fulgt af Fanny og Moderen. Skinsyge, Vrede, Forbittrelse, kort alle hine Kjærlighedens Antipoder opfyldte hans Hjerte; han befandt sig i en Tilstand hvori man kan begaae den skrækkeligste Forbrydelse; det fortnede for hans Øine og det var med stor Møie, at han formaaede at holde sig saa rolig, at han ikke prostituerede sig ved sin Tilkjendegivelse. — Han indsaae nu, at hans dunkle Anelse var gaaet i Opfyldelse, og da han nogenlunde havde fattet sig efter den uventede Overraskelse fyldtes hans Øine med Taarer. Nu da en uoverstigelig Grændse skilte ham fra Alice, følte han først, hvor høit han havde elsket hende, og dybt i sit Hjerte fortrød han det Øieblik, da han havde paalagt hende Taushed istedetfor at høre, hvad hun vilde sige. — Hun stod skyldfri for ham, og selv maatte han tilskrive sig Aarsagen, hvorfor han først nu erfarede hendes Forlovelse med Emil. — Store Taarer trillede ned ad hans Kinder, da Fru Staal trykkede Alice til sit Bryst og lagde hendes Haand i Emils, og da han derpaa saae med hvilken Inderlighed den smukke Mand omfavnede sin unge Brud, og hvorledes hun gjengjældte hans Kjærtegn, o, da var det, som hans Hjerte skulde briste og Blodet standse i hans Aarer. — En uvilkaarlig Bevægelse af hans Haand frembragte en sagte Banken paa Døren, og fremkaldte et: „Kom ind", fra Fru Staals Læber, der, hvormeget end hans Tanker vare beskjæftigede ved helligere Gjenstande, dog blev adlydt af ham. Sagte aabnede han Døren og traadte ind netop i det Øieblik, som Fanny vilde gaae hen for at lukke op. — Han var bleg, hans Øine endnu ikke tørre, og om hans Kinder spillede et veemodigt Smil. Ved Synet af ham forstummede Alice, der var i en ivrig Conversation med sin Fætter, en stærk Rødme farvede hendes Kinder, og da hun blev Johannes's forandrede Udseende vaer, fyldtes hendes Øine med Taarer. — Johannes hilste paa dem Alle, og den gamle Fru Staal, der ikke med en Tanke anede den unge Mands Følelser for Alice, glædede sig af Hjertet over, at han ikke havde afslaaet deres Invitation, og beklagede tillige, at Ernst ikke var med. — Ogsaa paa Fætteren Emil hilste han med Venlighed, og det var først, da Fru Staal forestillede Alice for ham, som Emils Forlovede, at en tungsindig Sky formørkede hans Pande ....

„Tør jeg gratulere Dem, min Frøken," sagde han med blidt Alvor, og en rystende Stemme; „mit Ønske har altid været for Deres Fremtids Held; ..... Gud gjøre Dem lykkelig, saa lykkelig, som en oprigtig Ven kan ønske det" .... Her svigtede Stemmen ham, og han trykkede Alices Haand med Inderlighed .... Alice betragtede ham med et veemodigt Blik og vilde tale; men et Diekast fra Johannes bragte hende til at afstaae fra dette Forsæt.

„Hvorlænge have vi nu den Fornøielse at beholde Dem hos os Hr. Wolf?" spurgte Fru Staal. — „Desværre," svarede Johannes, der nu nogenlunde var bleven fattet; „seer jeg mig nødt til endnu i Aften at vende tilbage til Kjøbenhavn... Hensigten af mit Komme var egentlig, at sige Dem Farvel; .... jeg har erholdt en Underchirurgs Post paa et af de kongelige Skibe, og om faa Dage reiser jeg ... Skjæbnen vil da vise om det er min Lod, tiere at gjensee mit Fædreland ... Intet eller i det mindste kun faa Baand binde mig hertil, og," tilføiede han, i en forstilt letsindig Tone; „det er jo Menneskets Pligt — saavidt det staaer i hans Magt — at see sig om i Verden ..... Jeg beder Dem altsaa modtage mit Farvel, med Tak for de mange glade Timer, jeg har tilbragt i denne kjære Kreds; ... ved Gud! hine Timer skal høre til mine kjæreste Erindringer!" .... Hvormeget end Fru Staal bad han om at blive samt at nyde nogle Forfriskninger, formaaede hun dog ikke at holde ham tilbage. Med sønlig Ærbødighed kyssede han hendes Haand og gik derpaa hen til Fanny og Emil, med hvem han vexlede et Par Ord. Alice var den Sidste, han tog Afsked med. Intet Ord kom over hans Læbe; Taarerne stode dem Begge i Øinene og hjertelig gjengjældte Alice hans Haandtryk. — Da han gik ud af Døren fulgte Fanny med.

„Vredes ikke paa mig," sagde hun; „men vær forsikkret om, at jeg var uvidende om Alices Forlovelse med Emil, da jeg tilsendte Dem og Hr. Ernst en Indbydelse."

„Mennesket spaaer men Gud raader, kjære Fanny," svarede Johannes; „hils Alice endnu engang fra mig, og sig, at med hende svandt mit Livs skjønneste Drøm... Lev vel!" —

De skiltes; Johannes tog Veien til Kroen for derfra at leie en Vogn til Byen, og Fanny gik ind til Familien, der endnu sad i Havestuen .... Alice var hele Aftenen munter og kjærlig; men da de Andre gik tilsengs, satte hun sig ved sit Kammervindue og stirrede ud i den herlige Sommernat. — Natviolen duftede og Maanen lyssede Sundets Bølger. Med foldede Hænder saae hun op til Himlen og bad for alle dem, hun havde kjær. Ogsaa ved Johannes dvælede hendes Tanke, og ogsaa for hans Fremtids Vel sendte hun en varm Bøn til Gud. —

(Sluttes i næste Nr.)

Nyheds-Revue.

I Anledning af det Nummer af „Kjøbenhavnsposten", som den Embedsmand, der har Opsynet med de i Hovedstaden udkommende ikkepriviligerede Blade havde foranstaltet lagt under Beslag, har nu det kgl. danske Cancellie beordret Sag anlagt imod „Kjøbenhavnspostens" Redacteur for Overtrædelse af Trykkefrihedsanordningen. Actionen imod Tiltalte er overdraget til Proveprocurator **Kraft.**

— I det Nr. af „Fædrelandet" som udkom i Fredags, har ogsaa dette Blad begyndt at udtale sig om **Henrik Hertz's** bekjendte Bog: „Stemninger og Tilstande". Forf., der har fremsat sine Anskuelser i et Brev til Redacteuren, mener at Bogen rettere burde kaldes „**Forstemninger og Stilstande**", og indleder sine Bemærkninger med følgende Ord: „Det undrer mig ikke, at denne Bog har oplevet et andet Oplag, thi den er ikke blot en Novelle, og hører altsaa til den Deel af Litteraturen, som er i Velten og gaaer af som varmt Brød, men den er ovenikjøbet en Novelle, som efter Bogens egen Theori Pag. 180 skulde antages „„at aabne Skranken for hovmodig Skadefrohed, for smaalig Misundelse og Kjøbstad-Bagtagelse"", da den jo aabenbart „„indeholder Angreb paa anden Mands Ære og borgerlige Stilling"". At den altsaa har fundet baade Læsere og Kjøbere i Mængde undrer mig slet ikke; men hvad der undrer mig, det er, at man med den Omstændighed, at Bogen har oplevet et andet Oplag har villet bevise, at den er en god Bog, og at den indeholder en sand Skildring af hvad der rører og bevæger sig hos os. Jeg troede, at man, efterat Worms Dagbog havde oplevet flere Oplag, var kommet paa det rene med, hvad den Anbefaling vil sige at en Bog har oplevet et andet Oplag. Jeg seer imidlertid, at jeg har taget Feil, og at man derinde i Hovedstaden maa være meget glemsom. Maaskee at man derfor ogsaa glemmer at sporge sig, hvorledes det forholder sig med den Lære, som Forfatteren prædiker, og hvormegen eller hvor lidt Sandved der ligger i de Paastande, som han lægger sin sindige Politiks Forkyndere i Munden. Det vil derfor vel ikke være af Veien at belyse — bliv ikke bange — ikke hele Bogen og alle de Skjævheder og eensidige Anskuelser, hvoraf den vrimler, men nogle af de Paastande, i hvilke Forfatterens politiske Troesbekjendelse stærkest udtaler sig, og som indeholder Anathemet over de politiske Tendenzer og Bevægelser hos os." Iblandt Andet kommer Forf. af denne Artikel ogsaa til at berøre, „at man ikke blues ved at sammenligne Danmarks Monark med Kong Lear, „„der deelte Magt og Rige med sine Børn og blev kun slet belønnet derfor"". Denne Lignelse," siger Forf., „er ligesaa forkeert, som den er ond. Hvorom tales der da her? Om et Par Artikler i „Kjøbenhavnsposten" i Anledning af Kongens Modtagelse paa Skydebanen og et Vivat, udbragt efter hans Sygdom 1837. Men har den Mangel paa Delicatesse, der kan bebreides disse Artikler, fundet Publicums Bifald? Ere de ikke lydeligen og overalt blevne misbilligede? Og dog skulle de vidne om Folkets Mangel paa Pietet. Det synes i Sandhed vel stærkt, at man tør byde os slige Futiliteter, som Beviser paa Folkets Aand og Danmarks politiske Tilstand, og at man paa slige Grunde tør sammenligne Forholdet imellem vor Konge og hans Folk med det imellem Kong Lear og hans Børn — en Lignelse, hvis Grundfalskhed ikke blot ligger deri, at Kongen slet ikke har givet Noget bort af sin Magt. Men hvad tillader man sig ikke naar man endelig vil bedømme Stemningen og Tilstanden, uden at have levet sig ind i denne og erkjendt hiins sande Beskaffenhed." — Her er der da endelig taget til Orde imod denne Bogs eensidige og skjæve politiske Anskuelser paa et Sted, imod hvilket man i det mindste vel vil vogte sig for at anvende de aandsaristokratiske Grundsætninger, med hvilke man hidtil har mødt Pressens Ytringer i denne Anledning.

— Vi have i sin Tid gjort vore Læsere bekjendt med et interessant lille Skrift, der var udkommet i Anledning af Ophævelsen af Regentsens Læseforening. Som bekjendt har Viceinspecteuren paa Regentsen, Hr. **Fabricius**, udgivet en Brochüre i denne Anledning, for at modarbeide de urigtige Begreber, denne Bog let kunde vække om det Princip, hvorefter Regentsen bestyres. I denne Anledning har den ene af Medlemmerne af den Commitee, der havde besørget Udarbeidelsen af hiint Skrift, Hr. Cand. **C. Ploug**, taget til Orde i Kjøbenhavnsposten og deri, djærvt og frimodigt, bevilst Retmæssigheden af dens Fremgangsmaade i denne Sag. Hvad der især turde have almindelig Interesse, er Oplysningen af det aldeles Ugrundede i den Bestyldning, at en gammel „Ufkit" har gjort Regentsgaarden til et Samlingssted for almindelige Forsamlinger (det vil da sige: for Studenter), idet Forf. viser, at de Studerende maa ansees berettigede hertil i Anliggender, der angaae hele Standen, da de ikke kunne betragte Regentsen „som et det theologiske Facultet og dets Vicarier tilhørende Stamhuus, paa hvilket man for nogle Buk og mange Attester af særdeles Naade indlogerer nogle fattige Studenter, men som en den hele Stand, af hoisalig Kong Christian den Fjerde skjænket Bygning, i hvilken de fattigere af Standen skulle nyde frit Husly, hvilket det er overdraget det theologiske Facultet at fordele." Desuden godtgjør Forf. at de „Fakkeltog, Petitioner og Hochs", hvortil Indbydelser have været fremlagt i Læseforeningens Forværelse, og hvorover Hr. F. har ført Anke, som stridende imod god Orden i Stiftelsen, i Alt har indskrænket sig til 3 Fakkeltog, et i Juni 1832 til Prof. Dr. Theol. **H. N. Clausen**, et i September 1833 til den berømte tydske Theolog **Schleiermacher**, og et i December 1835 til Conferentsraad **A. S. Ørsted**; hvilke Forf. ikke finder det troligt at Facultetet har kunnet misbillige; og hvad Petitioner angaae, da blev der vel i Vinteren 1835—36 fremlagt en saadan til den roeskildske Stænderforsamling om Forhandlingernes Offentlighed; men denne fandtes underskrevet af tvende agtede og ærede Universitetslærere, nemlig Prof. **H. N. Clausen** og **F. C. Sibbern**; og mener Forf. at om Regentsprovsten ogsaa misbilligede, at denne Petition blev fremlagt og underskrevet, saa kan Facultetet dog vel ikke fortænke Studenter i at de have den samme Interesse for de fædrelandske Anliggender, som dets egne Medlemmer. — Om den ny Læsestue som Hr. **F.** anbefaler, yttrer Hr. **Ploug** sig paa følgende Maade: „Hr. **F.** anbefaler da ogsaa sin ny Læsestue omtrent paa samme Maade som Macassar-Olie og Volledeig faldbydes i Adresseavisen, og, uagtet han siden (Side 28) maa tilstaae, at en stor Deel af den Nytte, den ophævede Forening stiftede, maa tilskrives dens Selvbestyrelse, fortæller han dog meget naivt, at hans Læsestue tilbyder alle den forrige Læseforenings Behageligheder, og har ene modtaget den Forandring, at Bestyrelsen er overdraget ham. Man kunde omtrent ligesaa godt sige om en Halshugget: dette Menneske er ligesaa smukt og elskværdigt som før, han har ene modtaget den Forandring, at man har hugget Hovedet af ham."

— I Fredags Aftes indtraf det Uheld i Skuespilhuset, at Jfr. **Fjeldsted** kort før hun skulde udføre „Cachucha" forstuvede sin ene Fod saa at hun ikke kunde danse, hvorom Publicum underrettedes ved Hr. Instructeur **Nielsen**. Rimeligviis vil dette indvirke forstyrrende paa Udførelsen af den til i Morgen ansatte ny Ballet, hvori Jfr. **Fjeldsted** har et af Hovedpartierne.

☞ Theaterartiklen, der i nogle Nummere har været standset ganske af den modsatte Grund, som Baggesen havde til at afbryde sin Theaterkronike, idet der just ikke har været Grund til at beklage sig over Overflodigheden af Stoffet, vil blive fortsat i næste Nr. af dette Blad.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 30te October 1839. Nr. 47.

Indhold: „Danmark deiligst Vang og Vænge!" — Theologen og Medicineren, IV. — Ifr. Rieffels Concert. — Theatret.

"Danmark deiligst Vang og Vænge!"

Danmark deiligst Vang og Vænge,
Lukt ved Bølgen blaa,
Hvor de voxne danske Drenge
Nu i Feide staae!
Hvor man næsten meer ei kjender
Vennesind fra Fjendehænder,
Danmark! i din skjønne Have
Folk er reent af Lave.

Endnu Sund og Belte hegner
Trindt om Ø og Land,
End Velsignelsen nedregne
Høit fra Skyens Rand.
Ingen Nabo søger vinde
Gods og Folk fra os herinde,
Loven holde veed i Ave
Høie her og Lave.

Men, hvorhen man Foden flytter,
Ukrud staaer og Klint; —
Mangen snedig Prove-Rytter
Rapper sig gesvindt.
Ei saa let man ham bortgjenner,
Han vil bringe hvad os tjener,
Høit med store Ord han pukker, —
Ingen Øret lukker!

Bonde, Præst, Soldat og Borger,
Skud af samme Rod,
Ovæles nu af tusind Sorger,
Tabe Lyst og Mod.
Overalt man seer Uvane,
Suurterhvervet Gods at rane;
Argelist af al Formue
Spænder høit sin Bue.

Ingen dannis Dronning Thyre,
Ingen Dannebod,
Ganske Andre nu vil styre,
Reise faldne Mod:
Nogle ville Munden lukke,
Andre tro, man høit bør pukke,
For det Givne at beskytte,
For at vinde Bytte.

Alt fra Vesterstrand hiin brede
Toner høre vi,
Som paa Sletterne hernede
Man har stemmet i.
Snart de klage, snart de bede,
Paa den lyngbevoxte Hede,
Paa de tætte Øers Skare,
Mellem Bølger klare.

„Det var Ord, som lod sig høre,
Fædres Land det gjaldt!"
Knap det klang for Kongens Øre,
Hjelp han vidste alt:
Mænd, som rigtig Nøden kjendte,
Kongen fordred, Folket sendte;
Og de stred for Folkets Bedste,
Landet at befæste.

Paa den østre Danmarks Side,
Viste de sig rap,
Heller ei i Vesterlide
Maalte man for knap!
Nørre- eller Sønder-Jyder —
Lidt man sig om Navnet bryder, —
Konge- eller Hertugdømme
Pligten ei forsømme!

Dannemark med Moderglæde
Paa den Skare saae,
Saae om gamle Kongesæde
Folkeraadet staae!
Hørte deres Raad og Klage, —
Fatted' Haab om bedre Dage! —
Vil kun Himlen Kraften spare,
Skal det Haab vel vare.

Nu de pløie, nu de grave
Trindt om Kattegat, —
For de skjøre Gjærdestave
Bli'er nu friske sat.
Ei forsmaa's hvad der staaer lavest,
Bedst er hvad som værger bravest!
Vil kun hver sin Kraft hengive,
Nok det godt skal blive!

Vel vi mindes det for Resten,
Da i Kampens Leeg
Sidst det spøgede, saa næsten;
Hele Styrken veeg:
Da man stred om Form og Navne,
Huggedes som Krag' og Ravne, —
Trods Gjenganger-, Flyve-Blade
Slap vi dog for Skade!

At dissnarer færdes kunde
Værket med Behør,
Man forskrev fra Edens Lunde
Manden fra Corsøer, —
Eller, med en fiin Beluren
Afcopierte ham Naturen;
Men, hvor godt man det mon foie,
Faldt det strax i Øie.

Atter, at beskyde Volden,
Spogelset er kaldt.
Den en Torning har udholden,
Ei en Græstorv faldt.
End mod alskens raske Fyre
Har vi kunnet Vangen hyre, —
Ingen Dannemand adlyder
Fordi Hovmod byder!

Dannemark vi end tør ligne
Ved en frugtbar Vang,
Troskabs-Hegnet Gud velsigne
Nu, som før i Trang!
Lad kun staae de Vane-Knægte! —
Aanden, som mod dem skal fægte,
Skal ved Skrift og Sang og Tale
Vaagne vel af Dvale!

G. Siesby.

Theologen og Medicineren.

VI.

(Sluttet.)

Tidligt den næste Morgen traadte Johannes ind i sit Værelse. Ernst var nylig kommen op, og et eneste Blik paa Vennen tilkjendegav ham Tingenes uheldige Udfald. Men Begge manglede Ord til at udtrykke, hvad der gjensidigen bevægede sig i deres Hjerter; længe betragtede de hinanden og de følte hos dem selv, at aldrig havde deres Venskab været fastere begrundet, aldrig havde de elsket hinanden høiere end i dette tause, men dog saa betydningsfulde Øieblik.

„Min Drøm er svunden!" udbrød endelig Johannes og kastede sig i Vennens Arme; „hun kan aldrig blive min, et bundløst Svælg hviler imellem os; hun er forlovet med sin Fætter."

„Stakkels Johannes," svarede Ernst med bevæget, dybt fra Hjertet kommende Stemme; „hvor jeg beklager Dig." — Ved at udtale sig for Vennen følte Johannes en større Rolighed strømme igjennem sin Sjæl, han indsaae, at han ikke kunde tilbagekalde det Skete eller gjøre et formasteligt Indgreb i Guds Herredømme ved hvis urandsagelige Villie Fætter og Cousine her for Livet uadskilleligt vare forenede. — Fra disse Tanker henvendte hans Sind sig til den nær forestaaende Afreise, og taknemmelig fandt han heri et Bevis paa Kjærlighedens Faders uudgranskelige Tilskikkelser. — I Ernst havde han en mild og venlig Trøster, en kjærlig og deeltagende Ven, der havde prøvet Skjæbnens Jernvillie og dybt følt hvad det er at blive berøvet Den, hos hvem man havde troet at finde Livets høieste-Lykke. For ham udøste han sit hele Hjerte, hos ham hentede han hiin milde Beroligelse, der midt i Sorgen virker saa velgjørende paa Sindet, og ved hans trofaste Bryst gav han sine Taarer frit Løb.

„Det er saa underligt for mig," begyndte Johannes efter et Qvarteers Forløb, hvori begge Vennerne havde siddet tause og eftertænksomme; „jeg kan ikke — skjøndt jeg dog har de tydligste Beviser derfor — sætte mig fast ved den Tanke, at Alice uigjenkaldelig er tabt for mig... Det er dumt, taabeligt, drømmende af mig; men mig synes, at en indre Stemme tilhvisker mig, endnu at nære et Haab!.... O, det er kun for at spotte mig!"

„Haabet, kjære Johannes," svarede Ernst; „er det vi allernødigst give Slip paa — men et forgjæves, ja i dette Tilfælde endogsaa et formasteligt Haab bør vi aldrig binde os til. — Den første Kjærlighed er skjøn, herlig og paatrykket et guddommeligt Stempel; men ogsaa den kan glemmes. I det Liv, der endnu ligger aabent for Dig, vil Du maaskee finde ...."

„Aldrig nogen Alice," afbrød Johannes ham, „aldrig et Væsen, der kan lignes ved hende. Saa blid, saa smuk, nei, det er ikke muligt. At nære dette Haab vilde endnu være mere formasteligt end alt Andet."

„Trøst Dig, min Ven," svarede Ernst. „Fremtiden kan bringe Roser!"

Dagen efterat Ernst havde bestaaet til theologisk Attestats med bedste Characteer, var bestemt til Johannes's Afreise. Det var tidligt om Morgenen, Veiret var smukt og Julisolens Straaler skinnede ind af det lille Qvistkammers Vinduer. — Johannes var beskjæftiget med at pakke ind, og Ernst sad i Sophaen i hiin Stemning, som altid gjennembæver det gode Menneske, naar en længe kjendt og elsket Ven om faa Øieblikke skal sige ham det sidste Farvel. Endelig var Johannes færdig og Ernst reiste sig. — En Karl bar den Forstes Toi ned til Skibet, og da Johannes havde sagt Farvel til sin gamle Værtinde og endnu engang med Blikket monstret det gamle, hyggelige Værelse, hvori han havde tilbragt saamangen glad og lykkelig Time, begav han sig tilligemed Ernst til Toldboden. — Tause gik de med hinanden under Armen gjennem Gaderne, og det var først, da Johannes skulde

stige i Baaden, at Ernst vilde til at tale. Men han formaaede det ikke, hans Stemme qvaltes og tause rakte de hinanden Haanden.

„Hils — —“ sagde Johannes, men Ordene døde paa hans Læber, og Taarerne randt ned over hans Kinder. — Baaden stødte fra Land og Ernst stod alene tilbage paa Toldboden.

Samme Dags Eftermiddag saaes en Rytter ride i skarpt Trav henad Strandveien. Det var Ernst, der for Adspredelses Skyld og maaskee ogsaa for andre Grunde, havde isinde at besøge den Staalske Familie paa „Sommerlyst“. — Ved sin Ankomst blev han modtaget, som den gamle, kjære Ven; Alle glædede sig over hans Examens heldige Udfald; men Ingen havde dog, inderligere end Fanny, trykket hans Haand, da hun gratulerede ham. Men det var da intet Under; Ernst havde jo reddet hendes Liv, og hans afdøde Forlovede havde været Fannys kjæreste Veninde. — Johannes's Afreise blev ogsaa omtalt, og den gamle Fru Staal kunde slet ikke faae i sit Hoved, hvad der havde bevæget det unge, livsglade Menneske til at udsætte sin Helbred for den tropiske Sols Straaler. — Men Ernst, Fanny og Alice, der altfor vel kjendte den skjulte Grund, lode som de ikke hørte Moderens Ord, og den Første ledede snart Samtalen hen paa andre Gjenstande.

Imidlertid var det lakket henad Aften. Fætter Emil foreslog en Spadseretour, og da Forslaget blev antaget, gik han i Forveien med sin Alice. Fanny og Ernst fulgte bagefter og den gamle Fru Staal blev hjemme, da hun ikke saa godt kunde taale Aftenluften. — Det var et herligt Veir. Himlen var blaa og reen, kun i Horizonten saaes enkelte smaae Skyer stille og svævende som milde Drømme at speile sig i det blikstille Hav. — Alt var saa rolig, saa indbydende; Kvæerne græssede paa Strandmarken og deres Klokker lød som Luurtoner i den stille Aftenstund. Fra Fiskernes smaa Hytter steg Røgen saa blaa og lodret mod Himlen og imod Vest sænkede Solen sig ned bag Bøgeskoven og stænkede Guld og Purpur paa Træernes Grene. — Emil og Alice vare langt i Forveien; Ernst og Fanny stode ved Strandbredden og saae ud over Havet. Langt ude svømmede et Skib — en Orlogsmand. Med sine udspredte Seil lignede den en mægtig Svane. — Den manglede Vind og gled kun sagte hen over de klare Bover. En Anelse foer igjennem Ernst's Bryst. Han tog sin Kikkert frem og betragtede længe det stolte Skib. I Forstavnen skjelnede han tydeligt og klart sin Johannes. Han stod der og støttede sig paa en Bunke Tougværk, Diet var fæstet imod Land. — Faa af de Ombordværende anede vistnok hvem hans sidste, tause Hilsen gjaldt. — Da Ernst tog Kikkerten fra Øiet, betragtede Fanny ham venlig men veemodig smilende.

„Jeg gjetter hvem hiint Skib har ombord,“ sagde hun. —

„Ja, han er der,“ svarede Ernst; „ene med sin Kummer og uden en Ven med hvem han kan tale om sit Livs skjønneste Drøm.“

„Stakkels Johannes!“ sukkede Fanny og tørrede en Taare bort fra sine Øine.

Solen var gaaet ned, Fregatten var skjult af Tusmørket, men tusinde Stjerner blinkede paa Himlens udstrakte Hvælving. Fanny og Ernst stode endnu paa det samme Sted. Han holdt hendes Haand inden i sin. Veemod og Kjærlighed fyldte deres Sjæle.

„Fanny!“ udbrød Ernst og saae hende i det dunkle, taarefyldte Øie. — „Fanny, vil Du dele Livets Sorger og Glæder med mig, vil Du være min Fremtids Stjerne, min elskede Hustru!..... Vil Du?“

Stille rødmende sank Fanny til hans Bryst og hviskede: „Jeg vil!“

Chr. Comet.

Jfr. Amalie Rieffels anden Concert.

Søndagen d. 27de dennes gav Pianistinden, Jfr. **Amalie Rieffel**, i Concertsalen i **Hôtel d'Angleterre**, sin anden offentlige Concert for et talrigt Publicum. Ligesom ved sin første Fremtræden, aflagde den talentfulde Kunstnerinde ogsaa dennegang de meest glimrende Prøver paa sin store Færdighed, der især i den Chopinske Bravour-Etude i C-mol for venstre Haand, vakte den største Forbauselse. At Kunstnerinden imidlertid ikke blot er istand til at bestikke ved sin store Færdighed, men tillige at henrive ved sit Foredrag, derom vidnede især hendes Udførelse af **Herz's** Bravour-Variationer over et Thema af „Joseph“, hvilket Nummer hun gjengav med en Virtuositet, der, uden Overdrivelse, kan sættes i Sammenligning med det Bedste vi i denne Genre her have hørt. Skjøndt det dennegang valgte Locale var langt gunstigere for Virkningen af hendes Instrument end det kgl. Theater, der vistnok kun af Mangel paa et hensigtmæssigere Locale benyttes til Concerter, saa viste det sig dog, at Skylden for den mindre Virkning, hendes Spil endnu frembringer, fornemlig ligger i Instrumentet selv. Især er dets Tone i Discanten intet mindre end smuk, og vi kunne derfor ikke begribe hvorfor Kunstnerinden ikke heller har valgt et andet Instrument, da vist flere gode, paa hendes Forlangende, vilde have staaet til hendes Disposition, saameget desmere som det dog med Tiden vil blive en Nødvendighed for hende, idet det vil frembyde altfor store Vanskeligheder, overalt at føre sit eget Instrument med sig. — Foruden den rige Nydelse, Concertgiverindens egen Kunstfærdighed ydede de Tilstædeværende, bidrog den blinde Valdhornist, Hr. Organist **Gettel**, ikke lidet ved sit henrivende Spil til at forskjønne denne Aften. Hr. **Gettel** forener med en herlig Tone et sjælfuldt Foredrag, og saavel Udførelsen som Compositionen af den af ham selv componerede Romance aandede den dybeste Følelse og henrev de Tilstædeværende til levende Bifaldsyttringer. De samme Egenskaber udmærkede hans Foredrag af den Lachnerske Romance „Waldföglein“, som han udførte i Forening med Hr. **Seest**, hvilken sidste tillige sang en Arie af Kaliwoda med obligat Violin, der med en sjelden Reenhed og Delicatesse exequeredes af Hr. **Gade**. Endelig understøttedes Concertgiverinden af en Dilettantinde, Jfr. **N. Jacobsen**, der udførte en Cavatine af Bellinis „Norma“. Claveeraccompagnementet til de denne Aften udførte Nummere fandt ved den unge Pianist, Hr. **Adolf Nathan**, en meget smagfuld Behandling.

— **W** —

Theatret.

„Hofconcerten."

Festforestillingen i Anledning af Hendes Majestæt Dronningens Fødselsdag, aabnedes med **Scribes** og **Aubers** Operette: „Hofconcerten eller Debutantinden". Denne Nyhed er nu sine femten Aar gammel, næsten udspilt paa alle Theatre i Udlandet, og kan altsaa just ikke henregnes til de allernyeste. Musiken hører til de af **Aubers** Arbeider, hvormed Componisten, i Begyndelsen af sin musikalske Lobebane gjorde Opsigt, om den nu ogsaa vilde have gjort det, er et ganske andet Spørgsmaal. Saameget er vist, at man her, hvor hans mere gediegne og bedste Værker alt længst have været bekjendte, ikke har gjort Componisten nogen synderlig Tieneste, ved at fremkalde dette, hans næsten forglemte Forsøg i Operaen, til et nyt Liv. Dermed ville vi dog ingenlunde have sagt, at ikke ogsaa dette Arbeide jo skulde bære Spor af sin Componists Genialitet. Men vi mene, at vort Theaters Repertoire endnu savner saamange og saa vigtige af de nyeste Frembringelser i Operaen, at man nok havde kunnet truffet et bedre Valg, især naar man tager Hensyn til de fordeelagtige Omstændigheder, der vare forhaanden til at indvirke paa Indstuderingen deraf. Hvad Texten til dette Syngespil angaaer, da er det ikke godt at indsee, om dens urimelige Ubetydelighed, eller dens betydelige Urimelighed har foranlediget, at dette Stykke er kommet til den Ære, at paradere ved en „Festforestilling". I al Fald kan det tjene til et frappant Bevis paa, hvorledes en af de Forfattere, der ellers med den største Ligegyldighed sætte sig ud over de gammeldags Regler: Tidens, Stedets og Handlingens Eenhed, dog med Lethed kan lempe sig efter disse, naar disse kun til Gjengjæld ville lempe sig lidt efter ham. Med Tiden har Forf. saaledes været saa oeconomisk, at han i den Times Tid Stykket spiller lader en ung Sangerinde indfinde sig, i den Hensigt at aflægge Prove for en Commitee, for at faae Tilladelse til at debutere; lader hende faae Afslag ved en Cabales Indskydelse; lader hende ved Fyrstens Mellemkomst igjen erholde Tilladelse til at fremtræde i en Opera endnu den samme Aften, uagtet Klokken er over fem; lader igjen en Cabale komme istand til at pibe hende ud, og hvortil den hele Stad er sat i Bevægelse; lader denne Cabale contraminere, ved at arrangere en Hofconcert, ogsaa til den samme Aften; og endelig virkelig lader denne komme til Udforelse; imedens den berammede Opera ligeledes opføres og Hovedrollen i Hast doubleres; og det uagtet Musikdirecteuren og hans Capellister ere tilstæde og fungere ved den stedfindende Hofconcert. Ikke mindre forbausende er hans Respect for Stedets Eenhed, i det han lader den unge Kunstner indfinde sig i det samme Værelse, for at opsøge sin Mæcen, hvori han finder nogle ganske andre Personer; det samme Værelse, hvori disse danne en Commitee, der modtager den unge Sangerinde; det samme Værelse, hvori alle de mange Cabaler anlægges og afhandles; og endelig det samme Værelse, hvori en Hofconcert arrangeres og udføres. Naturligvis maa Handlingens Eenhed komme til at staae i den onskeligste Harmoni med disse tvende, saavel anvendte Egenskaber. — Havde Theaterdirectionen imidlertid taget sig Musikdirecteurens Methode i dette Stykke: i Hast at doublere Roller, ad notam, saa havde den ikke været nødt til allerede i Gaar Aftes igjen at foretage den Forandring med den ansatte Forestilling, der foraarsagedes ved Hr. **Sahlertz**'s Hæshed, hvilken alt Aftenen i Forveien var kjendelig nok. Der var vistnok en Grund mere hertil, som det vel var paa Tiden, at unge lovende Talenter fik en Leilighed til at komme frem, især naar Leiligheden tilbyder sig saa ofte, som dette i den indeværende Saison har været Tilfældet, da Forandring af de ansatte Stykker hører til Dagens Orden. At Hr. **Sahlgreen**, der som Valentin i „Sovedrikken" ifjor lovede saa meget, ligesaa vel vilde kunne fyldestgjøre i den unge Maler Victors Parti, som han med Lethed vilde kunne indstudere samme, tro vi at turde antage, og lignende Doubleringer kunde vist ofte med Fordeel være anvendelige, og Vedkommende saaledes befrie sig selv for at komme i Forlegenhed, og Abonnenterne for evige Gjentagelser af kjedsommelige Ubetydeligheder. — Vi ville ved Gjenopforelsen af dette Stykke komme tilbage til Udforelsen deraf, og kun her forelobigen bemærke, at Jfr. **Osterberg**, som den unge franske Sangerinde Adele, udfoldede megen Ynde og Elskværdighed, ligesom hendes Udforelse af Syngepartiet bar kjendelige Præg af den meest omhyggelige Instudering.

„Festen i Albano."

En langt ædlere Nydelse er blevet os til Deel i den anden Nyhed, som i den ovennævnte Anledning var kommet til Opforelse: Balletten „Festen i Albano" af Hr. Balletmester **Bournonville**, med Musik af Hr. Concertmester **Frölich**. Det var vistnok en dristig Tanke, at fremstille for vort Blik, et af hine yndige italienske Genrebilleder, der i utallige Afverlinger have henrykt Enhver, der har gjæstet Europas evigblomstrende Have, — en dristig Tanke, at forene Billedet af Kunstens meest classiske Frembringelser med Billedet af en herlig og yppig Natur. Men ligesom Hr. **Bournonville** i forrige Saison, ved den Deel han tog i Arrangementet af Aladdin viiste, hvor fortræffelig han veed at benytte de Kræfter, vor Scene stiller til hans Raadighed, saaledes har han atter i Aar, ved en ægte kunstnerisk Anvendelse af disse vidst at danne et Kunstværk, som, i sit Slags, hører til det Allerskjønneste, der nogensinde er blevet fremstillet paa vor Scene. I den rigeste Afverling har han fremstillet for vort Blik de yndigste Scener af det italienske Folkeliv, og ligesaa sindrigt som smukt har han igjen ladet dette tjene til Relief for Fremtrædelsen af den ham saa beslægtede Kunsts: Plastikens skjønneste Aabenbarelser. Gjennemtrængt af Begeistringen for Kunstens evige Skjønhed lader han, som ved en Troldom de Skikkelser fremtræde for vort Die, i hvilke den høieste Skjønhed hidtil er blevet sandseliggjort, og vi vide ikke hvad vi meest skulle skjænke vort Bifald, enten den smukke Idee, eller den fortrinlige Udforelse deraf. Af den høieste poetiske Virkning ere de i Kunstnerens Pas de deux med sin Elev, Jfr. **Nielsen**, anbragte Stillinger af Bachus og Venus, og som undfanget af den inderligste Forening af Glædens og Skjønhedens, Lidenskabens og Kjærlighedens Guddomme henvirvles for vort Die den glødende „Tarentella". Men naar Lidenskabens flygtige Runs er forsvunden, fremstaae for vort Blik disse Kunstens evige Skikkelser, og alle Kræfter forene sig for at hylde den udødelige Aand der aabenbarer sig deri. — Udforelsen af det scenisk Arangement til denne Ballet gjør alle Medvirkende megen Ære. Hr. **Christensens** Decoration er mesterlig udført og af den skjønneste Virkning, der ikke taber sig under nogen af de forskjellige Belysninger, hvori den Tid efter anden fremtræder. Jfr. **Fjeldsteds** og Hr. **Hoppes** Udforelse af Tarentellaen bar det meest glødende, sydlige Colorit, og Hr. **Bournonvilles** og Jfr. **Nielsens** Pas de deux udmærkede sig ligesaameget ved en glimrende Færdighed, som den ædleste Skjønhed i Stillingerne. Hr. **Stramboes** comiske Ambrosio og Hr. **Hoppensachs** pudserlige Peppo, vare vel anbragte Chatteringer i dette interessante Maleri. Hr. Concertmester **Frölichs** Musik er livlig og characteristisk, og rig paa smukke og vel gjennemforte Motiver.

— **W** —

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjornet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 3die November 1839. Nr. 48.

Indhold: Tre Fabler til Tegninger af Speckter. — Landsbypræsten Bonaparte. — Nyheds-Revue.

Tre Fabler til Tegninger af Speckter.

(Af „Gubitz's Volkscalender 1840.")

I.

Hjorten.

Var det ei Hornet, som hist har kaldt?
See, der komme Hundene alt;
Og Jægeren hist bag de grønne Qviste, —
Her er nok ingen Tid at miste.
Herfra i Hast jeg løbe vil —
Nu, Been, lad see hvad I due til! —

Hunden sprang efter i voldsom Fart,
Vie kun, Hjort, nu har jeg Dig snart!
Men Hjorten raabte: „Saa sagte, min Kjære,
At springe herover Du nok lader være!
Giv kun Tid! saa vidt jeg veed,
Er denne Grøft Dig nok lidt for bred."

*** *** ***

Hvad Andre ei kan, Du lære kun,
Det hjelpe Dig vil i Nødens Stund.

II.

Fugl og Ugle.

Fugl.

Mo'er Ugle! skal Du ogsaa sole din Krop?
Sæt kun ikke saa surt et Ansigt op.
Du ellers kan plage os nok og forskrække,
Tillad, vi idag Dig en Smule gjække.

Ugle.

Hvis Lyset mig vilde lidt mindre genere,
Jeg aad Jer paa Stedet, saamange I ere.

Saa leged de Andre; men den blev for sig;
Da spurgte En: „Hvad gaaer der af Dig?
Du seer jo ud, som Du vilde os æde?"
Den svared': „Jeg ærgrer mig over Jer Glæde,
Jeg ærgrer mig over Lysets Straaler,
Og over Alt, hvad Du sporger og skraaler."

*** *** ***

Hvo ivrer saa imod Lys og Lyst?
Ei, kjender I ei Jesuitens Rost?

III.

Mops og Spids.

Mops.

Hør, Spids, der er Eet, jeg ikke veed,
Hvorom, mellem os, Du kan give Besked:
Hvor har det deilige Been Du gjemt,
At ingen Tyv kan finde det nemt?

Spids.

Nei Moppe, jeg tier heller stille,
Det Tyven just er, som det vide vilde.

Moppe saalænge har sogt og snuset,
Til Benet den fandt bag Stalden, i Gruset.
Den alt begyndte at gnave derpaa,
Dog skulde sin Løn den snarlig faae:
Herr Spids monne Fyren i Nakken tage, —
Da løb den derfra med Hyl og Klage.

*** *** ***

Vil Nogen med List overrumple Jer,
Saa grib ham og stig ham, hvem han er!

Landsbypræsten Bonaparte.

Otte Mile fra Florenz, paa Veien til Sienna, og paa en smuk, velbevoxet Høi, ligger den lille By Sanct-Casciano, berømt ved Gjæstgiverstedet de Campana, som bebodes af Machiavel, paa hvis Dørtærskel man saae ham i Træsko og Bønderklæder, spørgende Reisende om Nyheder fra deres Hjemstavne, spøgende og kævlende med Værten, med Snedkeren og med Slagteren; om Morgenen havde Forfatteren til Fyrsten været paa Fuglefangst eller for at give Agt paa Brændehugningen i Skoven, idet han paa denne Maade, som han selv sagde, ved denne simple, for Resten til de italienske Sæder svarende Levemaade, dæmpede sin Hjernes Opbrusen. Omtrent tyve Mile længere borte ligger Certaldo, som feilagtigen roser sig af, at have skjænket Boccacio sin Tilværelse, thi Boccacio

er fød i Paris, men han, hvem man kalder il Certaldese, har i det mindste levet i lang Tid i Certaldo og er ogsaa død der. Imellem disse tvende Puncter, berømte ved Erindringen om Machiavel og Boccacio, ligger i en smilende Dal en næsten ubekjendt Landsby, saa ubetydelig er den; med en Kirke uden Berømmelse, saa ganske er den blottet for alle Kunstens Vidundere, af hvilke Italien vrimler: her levede i Aaret 1807, i det franske Keiserdømmes meest glimrende Periode, en Præst, som kaldte sig Bonaparte. Han var fattig og ukjendt, uagtet en Mand med hans Navn havde draget Paven fra Vaticanet for at salve og krone sig i Notre Dame; blid og uden Ærgjærrighed, som om han aldrig havde været en Onkel til Lætitia og en Grandonkel til den unge General, der med saamegen Berømmelse havde erobret Italien, besøgt Pyramiderne og som ind- og afsatte Europas Konger. Han var en anden Alcinous, der beskjar Træerne i sit Presbyterium, bandt Viinranker op til nogle faa Stammer og, ligesom Ulysses's Fader, bar en forreven Kjortel og lappede Sko. Al den Larm, som hans Neveu foraarsagede i den hele Verden, var draget ubemærket hen over hans Hoved.

Ingen af hans Omgivelser tænkte paa hans berømmelige Slægtskab; han havde glemt sit Fædreland, Corsica, for kun at tænke paa sine Skrifteborn, der vare ligesaa simple og uvidende, som han selv; bagved Kirken var der en Plads til hans Grav; i hans Præstebolig var der en Flint, som imellemstunder skaffede noget Vildt til hans Bord, og nogle Fiskesnører, hvormed han fiskede i den tætved liggende Dam. Naar man endnu til disse Adspredelsesmidler lægger den Uleilighed, som Passningen af nogle Blomster og Indsamlingen af hans Tiende to Gange om Aaret foraarsagede ham, saa har man et fuldstændigt Overblik over Præsten Bonapartes timelige Beskjæftigelser, og hvad det Aandelige angik, da gav han sig ikke af med nye Skikke, men læste sin Messe to Gange om Ugen og prædikede hver Søndag til Vesperen. Imidlertid var der tre Skabninger, hvilke Præsten udmærkede og med hvilke han beskjæftigede sig mere udelukkende end med sine andre Skrifteborn: en Høne, en ung Pige og en Dreng. Honen var hvid og tam, fortræffelig til at lægge Æg, og naar Præsten spiste sin Frokost i en lille Løvhytte udenfor sin Dør, saa kom den elskede Høne, for at opsamle Brødkrummerne fra hans Bord; den kom, naar han kaldte paa den, lod sig klappe af ham og drev sin Fortrolighed saa vidt, at den undertiden lagde sine Æg i de støvede Folder af hans Soutane; med den var Intimiteten fuldstændig. Ikke ganske saaledes var Tilfældet med den unge Pige Mattea: han havde seet hende blive fød; han havde døbt og undervist hende og saae med uskyldig Fornøielse, hvorledes hun med hver Dag blev større og smukkere. Mattea, med sine smukke Øine, sin slanke Vext og den italienske Fiinhed, der forbandt sig med naturlig Naivitet, var hele Landsbyens Stolthed. Den gode Landsbypræst tænkte uafbrudt paa den unge Piges tilkommende Lykke; han havde udtænkt et herligt Giftermaal for hende; han vilde give hende til sin Sakristan, der var den tredie Gjenstand for hans Kjærlighed. Denne, en stor, kraftig Knøs, var en sædvanlig Gjæst i Presbyteriet. Som Præstens Factotum, hjalp han denne at passe Haven, arbeide i Kjøkkenet, svarede og sang i Messen og pyntede Alteret. Det var et godmodigt ungt Menneske, lidt støiende, men retskaffen, altid den første og heftigste ved alle Skjænderier i Landsbyen; i Dantes Tider vilde han have været Guelfer eller Gibelliner, men sikkert aldrig nogen Neutral. Han elskede Mattea med en Heftighed, der vilde have forskrækket Præsten, naar ikke den unge Piges Kulde havde beroliget den gode Gamle.

Det er ikke saa galt, tænkte Keiserens Grandonkel, at Mattea vedligeholder sin Sjælsrolighed; de altfor livlige, overgivne Jomfruer ere ikke værdige til at faae nogen Mand.

Naar Mattea kom til Præsteboligen, saa blev Præsten stundom paa sit Værelse og iagtog med Fornøielse igjennem det grove Gardin, der hang for hans Vindue, Tommaso og Mattea, hvorlunde de forholdt sig imod hinanden.

„Mattea," sagde saa gjerne den unge Sakristan, „jeg tænkte paa Dig i Morges, da jeg ringede til Angelus; hvad tænkte Du dengang paa?" — „Jeg tænkte paa den hellige Jomfru," svarede den unge Pige, hvis sørgmodige Blik slet ikke havde noget Ascetisk.

Tommaso gjorde hende Bebreidelser over hendes Ligegyldighed og Grusomhed. Derpaa vilde han omfavne hende, den unge Pige undveg smilende den Forelskedes Arme og løb hen til Præstens Høne; saa kom Præsten frem og beskyttede paa engang Mattea og Bianca, sin Høne.

Saaledes levede den gode Præst rolig iblandt sine Skrifteborn og de Væsener, som han elskede, da engang en Sommermorgen en usædvanlig Tummel hørtes i Landsbyen; Hestetramp gjenlød paa Gaden og Presbyteriets Gaard opfyldtes pludselig med Ryttere. En af Keiserens Officierer, ganske bedækket med Guld, og Hatten prydet med hvide Fjedre, fremstillede sig for Præsten; bævende satte denne en Stol hen til ham og blev staaende foran ham med Hænderne korsede over Brystet, ikke vidende, til hvilken Martyrdom han var bestemt.

„Berolige Dem," sagde Generalen; Grev N***, „berolige Dem; De kalder Dem Bonaparte og er en Onkel til Napoleon, de Franskes Kaiser, Kongen af Italien?"

„Ja, min Herre," mumlede den Geistlige, som kun saa nogenlunde kjendte til sin Neveus Lykke, hvilken han desuden betragtede som en, ham kun lidet vedkommende Sag, hvilken han ved utallige Lande og umaalelige Rum var adskilt fra.

„Hans Majestæts Moder," — „Lætitia," faldt Præsten ham i Talen. — „Keiserens Moder," vedblev Generalen, „har talt til Hans Majestæt om Dem." — „Til den lille Napoleon?" spurgte igjen Præsten. — „Til Kaiseren, Herr Pastor. Det er ikke passende, at en saa Nærbeslægtet, som De er, at en saa agtværdig Mand som De, skal hensmægte i et ubekjendt Landsbykald, medens hans Familie behersker Europa, — medens Deres Neveu fylder Verden med sit Navn og sine Heltegjerninger. Kaiseren sender mig efter Dem; De behøver kun at tale, kun at ønske. Hvilket Bispesæde behager Dem? Ønsker De et Bispedømme i Frankrig eller Italien? Ønsker De at bortbytte Deres sorte Soutane imod en Cardinals

Purpur? Kaiseren har formeget Venskab og Agtelse for sin Onkel, til at han skulde afslaae ham det mindste! Kaiseren kan Alt."

Den fornemste Person, den stakkels Landsbypræst nogensinde havde seet, var Biskopen af Finsole, som engang om Aaret kom til Landsbyen for at confirmere Drenge og Piger. Naar dette Besøg havde fundet Sted, vedblev den gode Præst endnu i over fjorten Dage at være blændet af Erindringen om Fiskerringen, den gyldne Bispehue og Messeskjorten af Kniplinger. Og nu fremstillede man for hans Die langt større Rigdomme, man forgyldte hans Fremtid med en langt større Magt. Han vaklede et Øieblik og søgte at skjule sin Bevægelse for Generalen, der bukkede for ham.

„Min Herre," sagde han, „er det sandt? Min Niece Lætitia er Keiserinde? Og jeg, som har hørt hendes første Skriftemaal, — ak! det er længe siden, dengang hun endnu var en ganske lille Pige!" — Generalen smilede. „Min Herre," vedblev Præsten, „tillad mig, et Øieblik at prøve mig selv; man maa noie overveie det, førend man saa pludselig forandrer sin Stilling og sin Lykke!"

Generalen efterkom Præstens Villie, og denne gik op i sit lille Værelse, hvori der var et Vindue, som vendte ud imod Gaarden.

I Gaarden var Alt i Tummel og Forvirring. Generalens Escorte havde afsadlet sine Heste og Rytterne røge Tobak og vare lystige; Mattea, skjult i en Krog, betragtede dette for hende nye Skuespil, medens Tommaso blot var beskjæftiget med de store Sabler, de glimrende Uniformer, og medens den forskrækkede Bianca løb vildt omkring imellem Hestenes Been.

Lidt efter lidt bleve Matteas Øine fortroligere med det, de saae, og tillige opdagede en Dragon snart den unge Pige; han gik hen til hende; han var ung, smuk og galant; Mattea, lidt coquet og ikke forelsket i den, Præsten havde bestemt for hende. Hvad de talte med hinanden, ved hvilke Ord det lykkedes den franske Soldat at overtale den unge Italienerinde, vide vi ikke; men vist er det, at, da Tommaso vilde komme den unge Pige til Hjelp, viiste hun ham bort med Haardhed, idet hun mindede ham om, at det snart var Middag og at han skulde ringe til Angulus. Tommaso blev vred, Dragonen tog ham ved Øret, surrede ham et Par Gange rundt og lod ham derpaa falde hen imellem en Gruppe af Kammeraterne.

„Du store Dogenigt," sagde Soldaterne til ham, „ringer altsaa i Kirken og svarer paa Præstens Paternoster, istedetfor at være en Mand og at tjene Kaiseren! Du vil nok komme langt, saa længe Du er Famulus eller Chordreng i denne usle Bondeby. Tro Du os, min Dreng, lad Klokke være Klokke og følg med os; vi ville give Dig en smuk Uniform, en stor Sabel, og en smuk Hest. Denne Pige er det, som holder Dig tilbage," sagde de, idet de pegede hen paa Mattea, som henne i en Krog af Gaarden var inde i en heftig Samtale med sin nye Elsker. „Ikke sandt, denne Pige? See kun derhen, hun elsker Dig slet ikke; hun elsker Pariseren; See bare, hvor hun kysser ham."

Imedens alt dette foregik, gik en tyk Dragon, som formodentlig var langt ud over Kjærlighedens Alder, og som udentvivl ikke kunde lade sig noie med sin Ration ved Regimentet, paa Jagt efter Præstens Høns, og den stakkels Bianca søgte forgjæves at undvige Roveren.

„Mattea, gaae hjem til din Moder," raabte Præsten udaf Vinduet. „Min Herr Dragon, lad Hønen i Ro, jeg beder Dem derom!"

Ak! Præstens svage Stemme besad ikke den Magt som Napoleons. Pariseren vedblev, at bestorme Pigen, den tykke Dragon, at forfølge Hønen; Tommaso, den lille Gibelliner, rakte den ene Haand ud efter en Hest, den anden efter en Sabel. Endelig sadlede Pariseren sin Hest, besteg samme, rakte Mattea Haanden, satte hende bag ved sig, gav Hesten Sporerne, og forsvandt med Italienerinden, uden videre at bryde sig om Præsten. I det samme Øieblik fik Dragonen fat paa Bianca.

„Mattea, Mattea! — Herr Dragon! slip Hønen!" raabte Præsten med bævende Stemme.

Da hørte endelig Tommaso sin Herres Røst og ilede Hønen til Hjelp; den stakkels Knøs havde ikke kunnet beskjærme sin Elskede, men han reddede Bianca.

Præsten forlod sit Værelse for at opsøge Generalen; den stakkels Mand var bleg og hele hans Udseende forandret.

„Hvad feiler Dem, min naadige Herre, sagde Generalen; „hvilken Sorg kan saaledes sætte Dem i Bevægelse?" — „Ak, Herr General," svarede Præsten modfalden, „lad os ikke tale herom. Her var en god, fornuftig, retskaffen Pige, og siden De er ankommen hertil, er hun forloren!" — „Forloren? hvorledes det? forklar Dem." — „Ja, min Herre, Mattea, en af mig døbt og opdragen Pige, har lige for mine Øine ladet sig bortføre af en af Deres Soldater." — „Et Røv i Deres Huus, i Kaiserens Onkels Huus!" raabte Generalen, „den Skyldige skal straffes, skal paa Øieblikket skydes. Holla! Brigadier, hvilken af Deres Folk har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse?"

„O ingen Blod, Herr General, jeg beder Dem, Herr General, ingen Blodsudgydelse; men er det for Resten en brav Mand, saa lad ham ægte Mattea og gjøre hende lykkelig!"

Brigadieren fortalte hvorledes alt var gaaet til: der havde ingen Vold fundet Sted og Bortføreren, den nye Paris til denne florentinske Helena var Pariseren, en god Soldat, som just skulde forfremmes til en marechal-des-logis Characteer, og var foreslaaet til Æreslegionens Kors.

„Han skal ægte hende," sagde Generalen; „han vil ægte hende, jeg indestaaer Dem for det." Præsten kastede sine Blikke urolig om til alle Sider, han søgte viensynlig sin Høne; men Generalens Strænghed, der havde ladet sig forlyde med at lade Matteas Elsker skyde, holdt ham tilbage, og han vovede ikke af Kjærlighed til et Dyr, at sætte et Menneskes Liv i Fare, da Tommaso nærmede sig med den elskede Høne under Armen; Bianca havde lukket Øinene og dens krampagtig krummede Poter kunde ikke mere bære den. Præsten tog den, aabnede dens Næb og heldte nogle Draaber Viin deri; lidt efter lidt kom Bianca igjen til sig selv, ligesom en Elskerinde efter et

Nervetilfælde; den aabnede sine Dienlaage, løftede Hovedet i Veiret, strakte sine Poter ud og bevægede Vingerne, og Tommaso benyttede dette Øieblik for at tage Ordet.

„Herr Pastor," sagde han, „jeg har tabt Mattea. Soldaterne have lovet mig, at jeg skal blive Capitain, Oberst, Mareschal af Frankrig, og hvad veed jeg Alt, kort og godt jeg vil være Dragon."

Præsten saae nedslaaet paa Generalen, klappende sin Høne og sagde: „Herr General, jeg takker min Neveu, Kaiseren, men bliver ved at være Præst i denne stakkels ubekjendte Landsby, hvor jeg saa længe har levet lykkelig. Jeg har vaklet et Øieblik, og De seer, at Himlen har straffet mig derfor. Siig De til Lætitia, at jeg haaber og fuldt og fast troer, at hun stedse har bevaret den gode Samvittighed, hun havde som ung Pige. Omfavn i mit Navn min Neveu, den lille Napoleon; Gud bevare dem Alle paa deres Throner! De er gode Børn, at de har tænkt paa deres gamle Onkel; jeg ønsker intet Bispedømme, ingen rød Kobe, eller Cardinalhat. Gaae, Herr General, og hvis De respecterer Deres Kaisers Onkels Villie, saa kom ikke igjen."

Naar man modtog en Befaling af Kaiseren, saa maatte man fuldbyrde den og realisere den kaiserlige Tanke, denne Beslutning af Skjæbnen, som i saa lang Tid var en Lov for Europa. Naar Napoleon sagde: De vil indtage denne Stad! saa maatte man indtage den; det stod skrevet i Skjæbnens Bog, at man vilde indtage den, og dette Ord af Fatumet, er en af de tusind Aarsager til at saa mange store Foretagender lykkedes for Kaiseren. Nu havde han sagt til General N***: „De vil føre min Onkel bort fra hans Kald og enten bringe ham til Paris eller Rom. Om min Onkel er hos mig eller hos Paven, er ligemeget, det skal i hvert Tilfælde gaae ham godt; men han kan ikke være noget andet Sted: han maa i det mindste komme tilbage som Biskop."

Generalen blev derfor ved at trænge ind paa Præsten, han overtalede, bad og truede tilsidst; han kunde ikke begribe, hvorledes man kunde afslaae Glands og et Bispedømme, Indkomsterne af et saadant eller den Indflydelse, som en Cardinal altid udøver. Men Præsten stod fast i sin Beslutning; han modstod Bønnerne og da det kom til Trudsler, svarede han med en tirret Corsikaners Bitterhed og med en ældre Paarørendes Autoritet, som ikke vilde lade sig tyrannisere af sin Neveus ubetænksomme Ungdom. Generalen blev nødt til, at trække sig tilbage, uden at have opnaaet sin Hensigt, og hans urolige Escorte forlod Landsbyen.

Da Kaiseren erfarede det slette Udfald af hans Sendelse og denne Mangel paa Ærgjærrighed hos en Bonaparte, trak han taus paa Skuldrene. — Mattea ægtede Pariseren og blev med Tiden Fru Oberstinde. Tommaso gik i Tjenesten og var i Restaurationens Tid Capitain ved den kaiserlige Garde. Den gode Præst døde i sin Landsby før Keiserdømmets Ende. Ak! han var den Lykkeligste iblandt sin Familie.

(Courrier-français.)

Nyheds-Revue.

Den tidligere omtalte, berømte Flaute-Virtuos, hanoversk Kammermusicus, Hr. **Heinemeyer**, er nu ankommen til Hovedstaden og vil allerede i Aften give Publicum Leilighed til at bedømme hans sjeldne Kunstfærdighed, idet han velvillig yder sin Assistence ved den Concert, som gives til Fordeel for det kgl. Institut for Blinde, og hvortil alt alle Billetterne, paa nogle faa nær til Parterre og Galleri, igaar Morges vare udsolgte. Foruden denne Kunstner, der udfører nogle af ham selv componerede Variationer, understøttes Institutet af: Mdm. **Bishop**, der foredrager en Arie af Mayerbeer: „ah come rapida"; en ikke før her udført skotsk Ballade, og tillige deeltager i en Duet med Hr. **Belletti** af Rossinis la gazza ladra: „come frenar"; Hr. **Belletti**, hvis Ansættelse som **Sibonis** Eftermand omtales som temmelig afgjort, synger desuden l'Orgia af Rossini; Hr. **Bochsa** spiller en Fantasie for Harpe. Af danske Kunstnere assistere: Hr. Capelmusicus **Kock**, der udfører Variationer for Violin af Pechatscheck; Hr. Capelmusicus **Feuthen**, der blæser en Fantasie for Fagot over et Thema af „Marie", comp. af **Berr**; samt Hrr. **Holst** og **Nielsen**, der fremsige tvende Digte, hvortil den første har valgt: „Bonden og hans Søn" af **Wilster**, og den sidste: „Jordens Kjærlighedshistorie" af **Baggesen**. Concerten aabnes med **Kuhlaus** Ouverture til „Hugo og Adelheid", og sluttes med en af **Oehlenschläger** forfattet Epilog, som fremsiges af den blinde **Charlotte Würfel**.

— Det vil være det musikelskende Publicum behageligt at erfare, at den udmærkede Violinist Hr. **Heinrich Wolff**, om ganske kort Tid atter vil gjæste Kjøbenhavn. Han opholder sig for Øieblikket i Hamborg, tilligemed sin Broder **Hermann Wolff**, der skal udmærke sig i høi Grad, paa den af ham forbedrede Gusikowske Træ-Harmonika. Begge ere optraadte der efter Skuespillet i Stadttheatret i Tirsdags.

— Vort Theaterrepertoire vedbliver at gjentage sig selv fra den ene Uge til den Anden. Smaastykker vedblive at høre til Dagens Orden. Det eneste større dramatiske Arbeide af Betydenhed, der afløser disse er „Aladdin", men man vedbliver ogsaa saa længe at gnide paa denne Lampe, at man nok snart med Morgiane maa begynde at frygte for, at „**Aanden**" tager det ilde op. De evige Gjentagelser i en og anden Provindsavis om Hr. **Pallesens** „Beslutning" nu at debuttere, synes at være byggede paa løs Grund, da Hr. **P.** alt i længere Tid har lidt af en haardnakket Halssygdom, der for det første maa gjøre hans Optræden umulig. — En tidligere ved Theatret værende Elev, Hr. **Wienecke**, der i endeel Aar har været engageret ved Theatret i Christiania, vil med det Første igjen fremtræde paa den danske Scene. Ogsaa en ung Tenorist, Hr. **Rasmussen**, kan man snart vente at faae at see, — gid der kun ogsaa ret maa blive noget at høre! Gud veed, vor Opera trænger høiligen dertil.

— I sidste Hefte af „deutsche Vierteljahrs Schrift" fortælles, at man i Berlin har udkastet en Plan til et stort Marionettheater. Den dramatiske Digter **A. Cosmar** har i denne Hensigt forenet sig med andre Litteratorer, som paa denne Maade igjen ville vække Lysten til dette Folkets gamle, allerede af **Schlegel** og **Tieck** i Forsvar tagne, Dukketheater. Man har ifinde, at fremdrage gamle Folkecomedier, som Faust, Genoveva, Melusine, o. fl. dsl., og udstyre dem med nye Episoder eller Efterspil, som skulle danne en lumefuld Overgang til en Fremstilling af vor Tids Sæder og Skikke.

☞ De som maatte være i Besiddelse af paategnede Planer til den anden Aargang af „poetisk-politisk Nytaarsgave", ville behage at indsende samme inden indeværende Uges Udgang, til et af de, paa Planen nævnede Steder.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 6te November 1839. Nr. 49.

Indhold: Musiken i Spanien. — Nyheds-Revue.

Musiken i Spanien.

Jeg troer ikke, der gives noget i Verden, der bedre er istand til at betegne et Folks Characteer og Aand, end Musiken. Fri for alle de Forskjelligheder og Subtiliteter, der folge med Ordet, er det den umiddelbare Følelse eller saa at sige Sjælens Inderste der reproduceres ved Musiken; tillige er den et Sprog, der, ligesom Bevægelse og Gestus, mere henvender sig til Følelsen end til Intelligentsen, et Sprog, der er ethvert Andet overlegent, et synthetisk Sprog, der med eet Trylleslag sammensmelter to Sjæle og bringer to Hjerter til at slaae for hinanden, uden den utilstrækkelige Indblanding af en Erklæring ved det talte Sprog. Heller ikke er noget bedre istand til at røbe et Individs Characteer end dets musikalske Retning og den Maade, hvorpaa den udtrykker sine Følelser. Dette gaaer saavidt, at jeg er overbeviist om, at et for Musiken velorganiseret og iøvrigt forstandigt Menneske næsten altid, efter den blotte Hørelse og efter det musikalske Udtryk, paa en temmelig sikker Maade vil kunne domme om det moralske Standpunct, en Sanger indtager. Naar Diagnostikken, som Lægerne kalde det, er anvendelig paa Individer, med hvormegen større Sikkerhed maa den ikke kunne anvendes paa hele Nationen? Hvo kan i den tydske Musik miskjende Følelsen af det indre Ideal, Eftertankens Styrke og den tydske Nationalaands eiendommelige Dygtighed i Combinationer. Hvo beder, hvo sukker, hvo udtrykker bedre Sjælens Smerter end, Beethoven; hvo forstaaer bedre end han, fra Accord til Accord at hæve os op til den Eviges Throne? Det grublende Tydskland excellerer i Symphonien, som det lidenskabelige Italien excellerer i den dramatiske Sang; Italienerne anbetro ikke deres Inspiration til Instrumenternes ubesjælede Røst, de foretrække Menneskets Stemme og vide for denne at skabe følelsesfulde og rørende Melodier. For magelige, til at slutte sig til den tydske Videnskabs udholdende Combinationer, anvise de Orchesteret den anden Plads og coocentrere al deres Kraft i klare og, som i Solen glødende Cantilener. Man høre Almaviva, hvorledes han, paa en smuk Foraarsmorgen, synger under Rosines Vinduer:

Ecco ridente il cielo
Spunta la bella aurora.

Aldrig have de romantiske og sværmeriske Lidenskaber hos Schillers Helte talt dette Sprog; men det hele Syden, med sin imødekommende Kjærlighed, sine brændende Længsler, sin straalende Himmel og sin duftopfyldte Atmosphære — aander den ikke i denne vellystfulde Morgenstund?

Naar man vil studere Musikens Characteer lidt, og den Plads, den indtager i Spaniernes Liv, saa bliver man allerførst overrasket af en besynderlig Contrast. Der gives maaskee intet Land, i hvilket Musiken er mere populair. I Spanien synger Enhver, Enhver klimprer i det mindste lidt paa en Guitarre. Saa snart det bliver Aften, og man vandrer gjennem Madrids Gader, saa hører man Indvaanerne, deels siddende udenfor Døren, deels skjulte bag Forhænget i deres Boutiqver, spille paa Guitarren, snart med Fingrene, snart med Tanden af en Kam, hvilket giver Tonen noget Skarpere og Bestemtere, der mere ligner Mandolinens afbrudte, gjennemtrængende Lyd. Ofte danner sig, imedens de spille, en improviseret Qvadrille, hvortil de Dandsende benytte dette tarvelige Orchester. Muuldyrdriveren reiser ikke uden Guitarre, ved Armeen gives der intet Corps, som ikke idetmindste besidder nogle Guitarrer, og naar man efter en temmelig lang Marsch gjør Holdt, kan man være vis paa at der gribes til Guitarren, y vamos a tocar un repiquete! Men alt dette er endnu kun lidet, og Journalerne fra Grændsen have, medens jeg endnu opholdt mig i Spanien, fortalt en saa mærkværdig og characteristisk Kjendsgjerning, at jeg troer, jeg bør anføre den her.

Jeg veed ikke paa hvilken Dag i Foraaret 1837 det var, at Carlister og Christinos stode ligeoverfor hinanden ikke langt fra St. Sebastian. De to fjendtlige Corps camperede paa tvende Høie; kun en Dal adskilte dem. I Dalen laae en Landsby, og netop paa denne Dag indtraf Festen for dens Skytshelgen. Det være nu, at de til Krigen vante Bønder ikke skjænkede sligt synderlig Opmærksomhed, eller fordi de vidste, at de to fjendtlige Corps paa denne Dag ikke vilde angribe hinanden, nok er det, hele Landsbyens Befolkning samlede sig paa den offentlige Plads og Pigerne og de unge Knøse begyndte paa Jota arogonesa, Cachucha ꝛc., kort alle de berømmelige Dandse, som findes paa det uudtømmelige spanske Repertoire. Imidlertid saae baade Carlister og Cristinos, fra deres Høie, med Geværet i Armen, paa Dandsen, og

Vinden bar Guitarrernes Toner og Castagnetternes Lyd op til dem. I Begyndelsen forbleve de rolige, men Dandsen blev bestandig mere opmuntrende, Castagnetterne fordobblede sig, majoen gjorde sine Luftspring og majaen søgte skalkagtig at undgaae ham; han greb hende og løftede hende iveiret. Denne Fristelse var for stor. En vis Urolighed begyndte at yttre sig i de carlistiske Rækker, og endelig, efter nogle Minuters Forløb, kastede Soldaterne deres Tornistre, satte Geværerne sammen, stege Troppeviis ned i Dalen og afløste de trættede Dandsere. Imidlertid havde Christinerne, efter nogen Betænkning, besluttet at gjøre det samme, og saaledes opgave Carlister og Christinos, Constitution og Despotismus, tæmmede, som engang Tigerne ved Orpheus Lyre, for en Stund deres Had og deres Hævn, og dandsede fredeligen og fornøiede med hverandre, til Musik af nogle maadelige Landsbyguitarrer.

Det kunde synes, som om, efter en saa almindelig og saa udtalt Tilbøielighed, den musikalske Inspiration i Spanien maatte have antaget talrige og forskjelligartede Former; thi naar en Retning i Smagen er populair, saa er det sjeldent, at ikke de Aandrigere og Talentfuldere, der gaae frem af Folkets Masse, hæve Kunsten til et høit Standpunct. Saaledes blev i Grækenland Tegnekunsten tolket af Phidias, Polyklet og Apelles, saaledes har i vore Dage den i Tydskland og Italien populair vordne Musik frembragt en Mængde udødelige Kunstnere af alle Klasser, fra Drikkevise og Chor uden Accompagnement indtil Operaen, til Symphonien og til Oratoriet. Ved en forunderlig Undtagelse har Spanien, hvor Smagen for Musik er almindelig udbredt, kun frembragt henrivende Chansonnetter og nogen Kirkemusik, hvilken, saavidt jeg kan domme, ikke har nogen eiendommelig Characteer: for Resten ikke en Opera, ikke en Symphonie, ikke en stor Componist. Spanieren elsker Musik men han er tilfreds med meget lidet; han har ikke det ildfulde og opfindsomme Genie, som ikke kan tilfredsstilles ved nogen Form, og som, bestandig videbegjærlig, strider fremad fra Opdagelse til Opdagelse. Musiken er for ham kun en Adspredelse, en Hvile. Han synger hellere den Sang, som hans Fader eller selv allerede hans Bedstefader sang, end at han skulde trætte sig med, at componere et større Arbeide, der vilde volde ham mere Besværlighed end Fornøielse. Spanieren eier næsten i ingen Retning den fremadskridende Aand, der leder til Fuldkommenhed. Det Forgangne bestjæftiger ham mere end Fremtiden, og han indskrænker sig til, at forplante Traditionen, uden at føle Trang til, at udvide og berige den. Den musikalske Nygternhed hos dette Folk er noget Ubegribeligt; man kunde sige, at det er en Egenskab, som klæber ved det i Alting og som udgjør det bestemmende Træk i dets Liv. Ligesom det lader sig nøie med en Hvidelog paa et Stykke Brød, saaledes er det, i Musiken, tilfreds med et Par Accorder. Ofte har jeg i Madrid hørt paa en Frugthandler, som var min Nabo, der ikke lod nogen Aften gaae hen, uden at tage fat paa sin Guitarre. Han spillede undertiden i to til tre Timer, men hele hans Udbytte bestod i tre Accorder: ut mi sol, ré fa la, si re fa &c. Han havde Taalmodighed til, i flere Timer at slaae disse tre Accorder an og jeg kan give ham det Vidnesbyrd, at han, i mere end sex Uger, ikke har forsømt en eneste Aften.

Spanierne begribe, lignende deri alle sydlige Folkeslag, og navnligen de orientalske, til hvilke de ved Araberne ere saa nær beslægtede, langt lettere Melodien end Harmonien. Tonen eller Klangen af deres Stemme har ikke den italienske Strubes Blødhed; det er en skarpere, mere gjennemtrængende Tone, som snarere udtrykker Munterhed eller Lidenskab end Inderlighed; og Stilen i deres Melodier har i Almindelighed noget Livligt eller Accentueret, som ganske stemmer overeens med Udtrykket i deres Sang.

Mange af disse Musikstykker, saasom Cachucha, Jota og Pajarita nuero, tjene baade til Sang og til Dands. De have for det meste en original Characteer, som forhindrer deres Sammenligning med al anden Musik. Forøvrigt vilde det være unyttigt, at dvæle endnu længere herved. Alt, hvad jeg kunde sige, vilde dog ikke give dem, der ikke kjende den spanske Musik, noget Begreb derom og forekomme dem, der kjende samme, saare overflødigt. Jeg vil derfor kun endnu tillade mig een Bemærkning.

Naar man for første Gang hører en Spanierinde i en Salon synge de spanske Nationalsange, saa bliver man overrasket og grebet af det tiltrækkende og lidenskabelige Udtryk, hun veed at lægge deri. Spanierinderne synge, som de føle, og Tilhørerne som samstemme dermed, finde ingen Grund til at forundre sig; kun de Fremmede ere lidt forbausede. Dette kommer udentvivl deraf, at den kolde Spot, som med sine raillerende Blikke forvandler Alting til Jis, er uden Kraft paa hiin Side Pyrenæerne. Spanierne besidde desuden Stolthed og det i høi Grad, men de have næsten ingen Forfængelighed og denne Stemning giver dem en Holdning og en Tillidsfuldhed, som meget hæver Friheden og Originaliteten i deres Manerer. De ere langt naivere end vi. Jeg kan erindre, at engang en ung Andalusier, hvis Bekjendtskab jeg havde gjort i Madrid, førte mig hen til sine Søstre. En af disse spillede Guitarre med en sjelden Færdighed og sang meget smukt. Hendes Broder havde fortalt mig det. Efterat mit Besøg havde varet omtrent et Qvarteerstid, bad jeg hende at synge, hvilket hun ogsaa strax gjorde, uden Vægring, uden Snærperi, uden at undskylde sig med Snue eller Glemsomhed. Hun sang virkelig fortræffeligt. Jeg undlod heller ikke at gjøre hende bekjendt med den Fornøielse, hun havde skjænket mig, uden at jeg dog, af Frygt for Indiscretion, vovede at bede hende, blive ved. Men hun, da hun saae hvormeget Behag jeg fandt deri, foresang mig uopfordret hele sit lille Repertoire med et henrivende Coquetteries Naivitet. Det var, som om hun havde sagt til mig: „Min Sang behager Dem; nu, det glæder mig, og jeg vil skjænke Dem saa megen Fornøielse, som jeg er istand til.“ Gode og elskværdige Pige! Naar de saakaldte fine Manerer ville have trængt ind i hendes Land, saa vil hun begribe, at man ved en saadan Leilighed maa lade sig bede, overtale, besværge og kun som en uskatterlig Gunstbevisning tilstaae den

lille Fornøielse, som man egentlig kun volder sig selv, idet man lader sig beundre.

Der er uden Tvivl endnu meget andet der kunde siges om spansk Musik, men jeg kjender Intet videre dertil.

(A. Gueroult.)

Nyheds-Revue.

Skjøndt det indeværende Theateraar alt ved en sjelden Rigdom af Concerter har bodet paa det fattige Udbytte selve Theatret har været istand til at skjænke den musikelskende Deel af Publicum, saa har dog endnu ingen af dette Aars musicalske Aftenunderholdninger frembudt en saadan Mangfoldighed og Afvexling, som den, der i Søndags gaves til Fordeel for det kgl. Institut for Blinde. Foruden den heldige Omstændighed, at flere Talenter af første Rang for Tiden opholde sig her, hvis velvillige Assistence ikke udeblev, for at bidrage til Vedligeholdelsen af en Indretning, der er istand til at kaste en svag Lysstraale i den Nat, som indhyller ikke Faa af vore Medmennesker, saaledes havde ogsaa flere af vore egne Kunstnere forenet sig om, at understotte dette ædle Diemed. Af særdeles Interesse var den i disse Dage hertil ankomne Floitenist **Heinemeyers** aldeles uventede Optræden ved denne Leilighed, og hvorved vi have gjort Bekjendtskabet med en Kunstner, der dristig tor optræde i Væddestrid med de første Virtuoser, vi her have havt Leilighed at vurdere. Fuldkommen Mester over sit Instrument, forenede han i det af ham udforte Nummer: nogle af ham selv componerede Variationer over det bekjendte Thema: „An Alexis", hvilket vi alt tidligere have hort af en af vore egne Kunstnere, et henrivende Foredrag med den beundringsværdigste Færdighed og en herlig Tone. Publicum tor derfor vente sig en sjelden Nydelse af hans nær forestaaende Concert. — At ogsaa Md. **Bishop** bidrog sit til at forhoie denne Aftens rige Nydelse behover vel neppe at tilfoies, naar man veed hun deeltog i dens Præstationer. Mesterlig var navnlig Udforelsen af Duetten af „la gazza ladra" som hun sang i Forening med Hr. **Belletti**, og hvori hun paa det Bedste understottes af denne smagfulde Sanger, der ogsaa ved sit Foredrag af Rossinis „l'Orgia" aflagde en smuk Prove paa sit anerkjendte Sangtalent. Langt mindre tilfredsstillende var denne Aften Herr **Bochsa**. Vi finde det næsten under en saadan Kunstners Værdighed, at byde Publicum en slig Ubetydelighed, som den af ham exegverede, saakaldte „Fantasie". Efter en Introduction i E-mol, i hvilken vi ikke horte andet end Gjentagelser af nogle af ham tidligere anvendte Figurer, gik Hr. **B.** over til det bekjendte Thema af Bay: „Vist stolt paa Codans Bolge", hvilket han dog langtfra gjengav aldeles correct og i hvis Behandling, der sandelig kun aabenbarede sig saare liden Fantasie. Ganske pudseerlig klang det, at hore Kunstneren slutte dette Nummer, som han havde begyndt med E-mol i C-Dur. Skjøndt vi fuldkommen erkjende Vanskeligheden, ja det Umulige i, at vedligeholde Stemningen paa et Instrument som Harpen et heelt Nummer igjennem, saa tro vi dog, at man med Billighed kan fordre, at Instrumentet idetmindste stemmer godt ved Begyndelsen af Nummeret, men heller ikke dette var Tilfældet denne Aften, ligesom vi ogsaa tidligere have bemærket denne Mangel paa Opmærksomhed, Noget der sikkert giver Anledning til Forundring hos en Musicus, som Herr **Bochsa**. — Herr Instructeur **Nielsen** gjentog denne Aften Baggesens „Jordens Kjærlighedshistorie", som Publicum alt flere Gange har havt Leilighed til at hore ham fremsige. Saa villige vi ere til at erkjende de mange Skjønheder, dette Digt, og Herr **Nielsens** Fremsigelse deraf indeholde, saa kunne vi dog ikke andet end undre os over, at Hr. N. ikke foretrækker at glæde Publicum ved noget Nyt, end ved en temmelig hyppig Gjentagelse af et Digt, der uagtet sine store Skjønheder, dog ikke heller er fri for adskilligt Frivolt, som Kunstneren vel stræber at glide hen over, men som han dog ikke er istand til at skjule. — Hr. **Holst** vilde vist have hævet Virkningen af sin, for Resten correcte Recitation af det Wilsterske Digt: „Bonden og hans Son", naar han mere havde nuanceret denne, navnlig giver Vandringen til Broen flere Leiligheder hertil, som Fremsigeren lod ubenyttet. Hverken Hr. **Rock** eller Hr. **Zeuthen** havde været heldige i Valget af de Nummere, de udforte. Navnligen egnede Pechatscheks intetsigende Variationer over det smukke Beethovenske Thema sig aldeles ikke for Hr. **Rock**, hvis Spil har en ganske anden Charakteer, end den der aabenbarer sig i disse aandløse Krumspring. Derfor lykkedes ogsaa Foredraget af det yndige Thema ham bedst. — Det har i gamle Dage været Skik, at man ved de Concerter, der gaves til Fordeel for dette Institut, lod enkelte af Eleverne aflægge Prover paa den musicalske Dannelse, som de i Institutet have modtaget. Det er naturligt at Saadant maa være betinget af Omstændighederne, og det kan altsaa ikke ansees som noget Urigtigt, naar dette ikke finder Sted, da man maa antage at Institutet for Tiden ikke eier nogen Elev, der heri kan udmærke sig. Derimod maa det forekomme besynderligt, at man ikke ved denne Leilighed i det mindste forelægger Publicum nogle af de Frugter Institutet i denne Henseende virkelig har baaret, idet der fra dette er udgaaet en Mand, som man paa andre Steder vilde vide ganske anderledes at vurdere, vi mene Hr. Organist **Jensen**, og af hvis Compositioner vist flere, naar de bleve en god Udforelse til Deel, ganske vilde egne sig hertil. Men man har formodentlig her, som næsten altid, fundet det nemmere at exegvere en af de Ouverturer, der udgjore en staaende Artikel paa vort Concert-Repertoire, og hvorved man undgaaer al videre Uleilighed. Aftenunderholdningen sluttedes med en smuk Epilog af **Oehlenschläger**, der med Inderlighed fremsagdes af den blinde **Charlotte Würfel**, og som vi tillade os her at meddele:

O J! som lede Morkets Gang
Og lindre Nodens Smerte,
Her offrer Jer sin Takkesang
Et varmt, taknemligt Hierte.

Vel Skiæbnen roved os det Lys,
Som smykker Jordens Larver,
Og os husvaler Straalen ei,
Som maaler og som farver;

Men Solen blot ei sender Lys,
Tit blænder den, som Lynet;
Et indre Billed Aanden har,
Som trænger ei til Synet.

Og Hiertets Lys paa dunkle Vei
Kan letteſt Veien finde.
For Evighedens Herlighed
Er vi dog alle blinde.

Gav Blindhed Lyren ei Homer
Og lærte Milton sjunge?
Hvad Du med Siælens Die seer,
Det tolke kan din Tunge!

Tak J! som dyrked vor Forstand,
Som holdt os Aanden vaagen!
Nu selv den Blinde læse kan
I Kundskabs-Visdomsbogen.

Tak Fader i et evigt Hiem,
Velsignet i det Høie!
Vel Synet ei, men Taaren dog
Gav du den Blindes Die.

En dannet Aand med fromme Sind
Som Rosen staaer i Ørke.
Taknemlighed er ikke blind —
O nei — den seer i Mørke!

Chor (bag Gardinet)
Tak, Fader i et evigt Hiem,
Velsignet i det Høie!
Taknemmeligheds milde Graad
Gav du den Blindes Die!

— Som bekjendt, indeholdt „Dagen" fra forrige Mandag en Artikel om „den Frisindede", der fremsattes, som udgaaet fra den Academiske Læseforening, og hvis Motiver for Resten ikke trænge til nogen videre Documentation. Hvad Gjenklang denne Artikel har fundet paa selve det Sted, hvorfra den maatte formodes at være udgaaet, vil man bedst kunne see af efterfolgende Erklæring fra Formanden for den Academiske Læseforening:

„Erklæring."

„Den i „„Dagen"" for Mandagen den 28de October „indrykkede Beretning om en Forhandling paa „„den Academiske „Læseforenings"" Generalforsamling d. 25de d. M., er hverken „udgaaet fra Foreningens Bestyrelse eller meddeelt af det „Medlem, som paa Generalforsamlingen fremforte de refererede „Ytringer. Omendskjondt den i det Væsentlige er rigtig, „feiler den dog deri, at den beretter som en i fuld Alvor ud„talt **Selskabsmening** hvad der er blevet sagt og af de fleste „Tilstedeværende opfattet som en **Blanding af Alvor og Spog.** „En saadan Meddelelse til et offentligt Blad om et privat „Selskabs Forhandlinger maa vistnok altid ansees for en In„discretion; men jeg skylder Sandheden her at tilsoie, at „Indsenderen har tilstillet Dagens Redaction denne Beretning „med det udtrykkelige Forlangende, at den maatte blive be„nyttet ikke „„som en officiel Meddelelse fra Foreningen"", „men kun „„som Stof"" for en Redactionsartikel. Redac„tionen maa altsaa bære Skylden for den Form, hvori den „er kommen for Lyset.

Den 30te October 1839.

Som Formand for d. Acad. Læsef.
C. Ploug."

Denne Erklæring er af den Acad. Læsef. Formand tilsendt „Dagens" Redacteur til Offentliggiorelse, men denne har af Grunde, der formodentlig staae i nøieste Overeensstemmelse med Motiverne til det omhandlede Inserats Optagelse, ikke fundet sig foranlediget til med samme Beredvillighed, hvormed han indrykkede dette, ogsaa i sit Blad at optage hiin. Underligt nok, at „Dagens" Redacteur ikke har ladet sig veilede ved det afskrækkende Exempel, en af Dagens forrige Redacteurer har givet, i en ganske lignende Anledning, hvor nemlig, nogle i „Studenterforeningen" faldne, aldeles private Ytringer, bleve benyttede offentlig, for at komme en Modstander tillivs.

— Vi kunne ikke undlade at henlede vore Læseres Opmærksomhed paa en af Hr. Mag. art. **D. G. Monrad** udstædt Subskriptions-Indbydelse paa en ny Oversættelse af **„Tusind og een Nat.** Unægtelig har vor Literatur længe savnet en til Tidens Fordringer svarende dansk Udgave af denne poetiske Guldmine, og den i Subskriptionsplanen meddeelte Prove af „Oversættelse, Format og Tryk," lover fyldestgjorende at udfylde dette Savn. Betingelserne hvorpaa dette Værk udgives, idet nemlig 2 Ark ugentlig tilbringes Subskribenterne for 6 Sk. Arket, ere saa convenable for det store Publicum at de ikke ville bidrage lidet til at fremme Subskriptionen paa dette ypperlige Værk. Hele Værket, der udkommer paa **C. A. Reitzels** Forlag, vil komme til at udgjore 160 Ark, og Subskribenterne have Valget at erholde Værket tilsendt ugentlig eller maanedlig, hvilket anmærkes paa Planen. Med Nytaar 1840 vil Udgivelsen tage sin Begyndelse.

— Den driftige Forlægger Hr. Boghandler **Andr. Fred. Høst**, har atter i disse Dage forøget Antallet af sine Forlagsartikler med følgende tre Skrifter: **„Poul**, en poetisk Fortælling af **Christian Alfred**;" **„Aqvareller**, tegnede af **Dr. Sophus**" og „Formularer for Domsacter og Regler for disses hensigtsmæssige Affattelse. En Veiledning til den juridiske examen practicum af **V. P. N. Møller** Cand. juris."

— Digteren **B. S. Ingeman** har paa Bogtrykker **Seidelins** Forlag udgivet et nyt dramatisk Digt „Salomons Ring," med et lyrisk Forspil.

☞ De som maatte være i Besiddelse af paategnede Planer til den anden Aargang af „poetisk-politisk Nytaarsgave", ville behage at indsende samme inden indeværende Uges Udgang, til et af de, paa Planen nævnede Steder: Boghandler Philipsen, Gothersgade Nr. 335, Kjobenhavnsposstens Udgiver, Vimmelskaftet 138, 2den Sal, eller hos Udgiveren af Nytaarsgaven, Laxegade 214, 3die Sal.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjornet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Tryft i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 10de November 1839. Nr. 50.

Indhold: Datteren. — Nyheds-Revue.

Datteren.

Original dramatisk Skizze.

II.

Stort Gjæstgiversted ved Clarabrond i Skaane. Gjæstesal, i hvilken man seer Verten.

Wallin (alene).

Nu har denne Herre logeret i to Dage i mit Huus, og dog har jeg ikke attraperet det mindste Glimt, der kunde oplyse mig om, hvad der bringer ham, som sienfynligt er en Sydlænding, til at ombytte sit varme Clima mod vort kjølige Nord. Hans Navn kan jeg see af hans Pas, samt tilnod hans Stand, skjøndt den bare Titel „Lærd" just ikke er meget brugbar til at danne Gisninger af. Men hans Ærinde, det, som har bragt ham hid til Skaane, **det** staaer ikke i Passet, og det er just **det**, jeg saa grumme gjerne gad vide.

Rigtignok er der Noget, jeg veed ikke hvad, som hvisker til mig: „Wallin! er Du nu atter nysgjerrig? Pas Du din Steeg og dine Vine; men hold Næsen borte fra Noglehuller og Sprækker, og kig ikke andre Folk, liig en Visiteur, i deres Pose." Men saa er der igjen Noget, jeg veed ikke hvad, som i mit eget Navn svarer: Kiger jeg gjennem Noglehuller, saa er det kun for at see, om mine Piger har vasket Gulvene, og kommer min Næse en Sprække for nær, da er det for at fornemme, om mine Reisende kunne generes af Træk. Desuden maa man betænke, at det ikke i **vor** Tid gaaer til, som i de gamle, fredelige Dage. Paa en saa losagtig Tid, da selv ligitime Throner blive løse i Tapperne, vrimler det af Liberale, med hvilke jeg altid har et vaagent Øie, fordi de drikke gevaltig, men ofte drive Friheden saa vidt, at de ville være frie for at betale. Paa den anden Side avler Tiden en Mængde Spioner, ja Politiet selv holder Control med os arme Gjæstgivere, og paalægger os at holde Øie med dem, som vi indlogere. Kan man nu kalde mig nysgjerrig, fordi jeg passer paa? Desuden maa man betænke, at Almeenaanden er bleven vækket, og nu, da den er vaagen, forlanger den, at Enhver, som er borgerlig indrulleret, skal have en Farve; thi hvad en Bonde er, foruden Plong eller Harve, det er en Borger nutildags uden Farve. Lad mig see, hvad jeg derom har optegnet i min Reflectionsbog (blader) Her er det — Reflection den 17de Juni 1838:

„Den Tanke mangengang mig Graad i Øiet perser,
At Værter havde godt i 60er og 70er,
Da Farver kjendtes ei i Politik af Navn,
Og Hver conservativt befordred Statens Gavn.
Alt gik saa fredeligt, foruden Kridt og Tvist,
Da man „Gjæstgiver" heed, og ikke „Auberգist"."

Men enfin! skal man have en Farve, hvorfor da ikke udsøge den brillanteste? Jeg har derfor valgt (da de Liberale have Munden fuld, men Pungen tom) at være Carlist, high Tory og Absolutist. Jeg vil absolut have, at man skal betale, hvad man fortærer hos mig. Har man først faaet Smag paa Frihed, saa bliver man tilsidst saa frie, at spise ganske frit hos mig, hvilket jeg, som er et conservativt Gemyt, der gjerne vil conservere, om ikke forøge min Formue, aldeles ikke kan være tjent med. Men — tys — der har vi den Ubekjendte. Allerede saa tidligt tilbage fra Bronden.

Walther (sagte). Denne Vært er dog et formeligt Spørgsmaalstegn. Altid skal han fritte.

Wallin. Sikkerligt er det for Deres ærede Sundheds Skyld, at De benytter vort smukke Badested?

Walther. Min Sundhed? den er meget god, og, som min Regning snart vil sande, holder jeg mere af Vinen i Deres Kjelder, end af Vandet i Byens mineralske Kilde.

Wallin. Jeg forstaaer Dem — en reen Morskabstour.

Walther. Maaskee — og maaskee ikke.

Wallin. Af et saadant Gaadesprog turde jeg næsten vædde, at Titlen „Lærd" som jeg seer staae paa Passet, er en fiin Maske for en „Diplomat". Ikke sandt? jeg traf?

Walther (smilende). Paa min Ære! Deres Gisning er ikke saa slet, af Gjetterie at være. (Sagte.) Dersom et Ærinde kan kaldes diplomatisk, hvis Udfald er meer, end problematisk, og hvortil der udfordres langt større Held, end Forstand, da kan jeg virkelig med Grund kaldes Diplomat.

Wallin (sagte). Fordømt spionisk seer han ud. Maaskee jeg kunde tillade mig at føle ham lidt paa Tænderne. En fremmed Diplomat — jeg maa til Statens Gavn finde ud, hvad han egentlig fører i sit Skjold. (Høit) Hannoverkongen —

Walther (smilende). Ja, deri har De Ret. Blodet stiger ham mangfoldigt til Hovedet, og probat vilde det være, at han fik lidt koldt Brondvand i Blodet; det kjøler fortrinligt. Nei, min gode Herr Vært! hold De op med at gjette. Jeg vædder ti mod een, De træffer dog ikke det Rette. Saa meget er idetmindste vist, at hvis jeg tør kaldes Diplomat, da er jeg detacheret fra en grumme liden Stat. Frit altsaa ikke mere, min videlystne Herre! thi, om ogsaa Garnet kastes ud, De faaer det dog tomt tilbage. At spille envoyé, det koster Penge, og derfoe reiser jeg helst incognito. Men eftersom De har lært mig den Kunst at fritte (det ene Spørgsmaalstegn er det andet værdt) sig **De** mig, hvem er den Dame, som boer paa Værelset Nr. 2?

Wallin (stødt). Formodentlig en Hun-Diplomat, men, ligesom **De**, incognito.

Walther. Et temmelig uklart, eller, om De vil, diplomatisk Svar.

Wallin (som før). Hvad man ikke selv veed, derom kan man ikke give Andet, end uklar Beskeed. Forresten foler jeg, at jeg bliver overordentligt miskjendt, dersom man i min Person seer den blotte spogefyge Daare, der ikke har noget høiere Maal for sin Fritten, end at fortælle Peer, hvad han selv nylig fik at vide af Poul.

Walther. Men, min Gud! hvilken Nytte har De da af Deres „interrogatoriſche Umtriebe" naar De ikke engang har den?

Wallin. Som Borger, Patriot, og Eier af Stadens første Hotel, granſker jeg ikke blot paa mit, men ogsaa paa Stadens Vel.

Walther. Maa jeg tillade mig at sporge, hvor mange geographiske Mile dette Svar ligger borte fra Svaret paa det, jeg sporger om?

Wallin. Ikke fuldt saa mange, som De troer. Seer De, Statens Vel beroer —

Walther. Nu vel — jeg er ret nysgjerrig — paa hvad?

Wallin. Paa den Grundsætning, at det Bestaaende skal have Lov til at bestaae.

Walther. Godt, Herr Politikus! men Maaden?

Wallin. Ved Hjelp af et dygtigt Politie. Men, eftersom det bedst organiserede Politie ikke kan holde Die med enhver fordømt Liberal — saa — bie lidt! i min Reflectionsbog har jeg noteret derom, under 27de August d. A.:

„Da Politiet ei (selv med et vaagent Die)
Hver enkelt Liberal bevogte kan saa noie;
Da ikke hver en Krog kan være det bekjendt,
Bli'er hver en Borgermand fød Politiebetjent.
Man lytter, fritter ud, beskjermer Almeenvellet,
Kort — jeg er Assistent, quà Eier af Hotellet."

Walther. Nu forstaaer jeg Dem. Hvad hos andre Dødelige kaldes Nysgjerrighed, benævnes hos Dem Patriotisme. Der fik jo Deres lille Skjodebarn, eller Skjodesynd, et særdeles smukt Navn. Men sig mig engang, hvorledes er De kommen paa det Indfald, at indføre Deres Ideer i Reflectionsbogen paa Vers?

Wallin. For ikke at komme ud af Øvelsen. Jeg udstæder alle mine Regninger paa Vers.

Walther. Det er derfor, man siger, at Deres Regninger har Fødder at gaae paa.

Wallin. De ere dog ikke større hos mig, end hos Andre. Jeg skal just ind med een, som jeg har her i Haanden, til en Reisende i Nr. 5.

Et smukt Cabinet i fire Nætter:
Til Frokost en Beef og Coteletter.
Til Middag: Suppe, Nyper og Vafler,
Servered' med Sølv, baade Knive og Gafler.
En tyrkisk Caffe; en Dug, som Snee;
Parfait Amour til Pousse-Caffé,
Samt derhos dagligt en Flaske Viin,
Gjør elleve Daler.

Betalt.

Wallin.

Men jeg seer at Døren aabnes til det omspurgte Nr. 2, hvor Badestedets Aphrodite boer. Kan De nu spille Adonis, vil De selv faae mere at vide om denne Gudinde, end deres metriske Værk formaaer at sige Dem. (Bukker og gaaer.)

Walther (ene). Han drømmer neppe om, at han igrunden har temmelig Ret, og at min Reises Formaal er det rene Spioneri. (Wilhelmine træder ud af Værelset Nr. 2). Her seer jeg Odalisken; hende maa jeg først see at erobre; (høit) Tør saa elskværdig en Pige gaae saa tidligt ud, uden at befrygte, at den aarle Morgenluft kan skade den fine Hud?

Wilhelmine. Tør en saa — jeg vil ikke sige elskværdig — Herre spille saa tidligt sine Complimenter ud; uden at befrygte, a han inden den silde Aften kan komme tilkort?

Walther. Vær De isaafald ganske uden Frygt. Med en saa smuk Pige, som Dem, for Øie, kan man aldrig blive beet. Complimentens naturlige Sylphevæsen faaer hos Dem Sandhedens hele Realitet.

Wilhelmine. Hvor de Mandfolk dog altid bilde sig ind, at de ved Complimenter og Smigrerier kunne i et Nu, ligesom med en Hovednogle, lukke hvert Pigehjerte op.

Walther. Deres, til Exempel?

Wilhelmine. Neppe.

Walther. Men Een maa dog sikkert have Noglen?

Wilhelmine. Vil De dirke?

Walther. Gud bevare os! Vold er jo forbudt i Loven. Men sæt nu, at det ikke var i Dem, min smukke Pige, men i Deres Froken, jeg var skudt?

Wilhelmine. Saa hændtes der min Herre hverken mere eller mindre, end der er hændet saa mangen Herre tilforn.

Walther. Paa min Ære, det er mig kjært, at jeg af dette Svar kan mærke, at De kjender Frøkenens Stilling og Begivenheder allerede længere Tid tilbage. Er hun forlovet? thi gift kan Talen vel neppe være om, uagtet Frøkentitelen jo gjerne kunde være et lille Corsarflag.

Wilhelmine. Hun har aldrig været Ynder af at binde, eller lade sig binde.

Walther. Sikkerligt er hun riig?

Wilhelmine. Ved sit Hjerte og en høitbegavet Aand.

Walther. Ja det kan være godt nok; men jordisk Guld?

Wilhelmine. Var Herren langt mere velkommen, jeg tænkte det nok. Det er saa en gammel Skik hos Mandfolkene. Først Penge, saa Kjærlighed; uden det Første, sjelden det Sidste. Nu vel! vi have, hvad vi behøve. Det vil De ogsaa kunne faae attesteret af vor fælleds Vært, Herr Wallin, og han har, som De nok veed, sin Næse allevegne, og altsaa sine Efterretninger fra selve Kilden.

Walther. Det, som De **behøver**, siger De? Men fra det som man behøver til det Overflødige, er et Fandens Spring. En Dameskjole af Kattun, til Exempel, er brugbar nok til hvad man behøver; men hvilken Engel i den søde Pigeflok ønsker sig ikke langt heller en af Satin eller Musselin?

Wilhelmine. Kan meget gjerne være muligt; men **min** Smag er det ikke, og den stiller sig derved fra en Mængde andre Engles i den søde Pigeflok.

Walther. Hør, min Glut! eet Ord, saa godt som tyve! Af særdeles agtværdige Grunde ønsker jeg at vide lidt noiere Beskeed om din Frøkens Stand, Stilling, Levnetshistorie — kort Alt, hvad Du veed. Til Beviis paa, at min Hensigt er reen, skal denne Pung være din, i hvilken Du vil finde, ihvor lille den synes at være, baade Satin, Musselin, Nips og Blonder.

Wilhelmine. Hør, min Herre! eet Ord saa godt som tyve! Af særdeles agtværdige Grunde ønsker jeg ikke at sige Dem et eneste Ord om min Frøkens Stand, Stilling, Levnetshistorie — kort Alt, hvad jeg veed. Til Beviis paa, at ogsaa min Hensigt er reen, ville De behage at putte to lange Næser i den smukke lille Pung, ved Siden af det deilige Satin, Musselin, Nips og Blon-

der, een fra min Frøken, og een fra mig, til Erindring om Deres Tjenerinde. (Neier med Latter, og gaaer.)

Walther (ene). Saavidt jeg veed, kaldes en saadan Streg i det diplomatiske Sprog échec, udsat i Modersmaalet, Stranding, Visker. Nu vel — det maa troste mig, at jeg er en Begynder i Faget, og at man ikke bliver Mester allerede de første Dage. Just derfor gaaer jeg ikke modfalden hjem, især da jeg foler i mit Indre noget Vist, som tilhvisker mig: Du staaer ved Maalet, og finder, hvad Du søger, her, hvis Du ikke taber Taalmodigheden (seer Lieutenant v. Hedenskog nærme sig) og just for at ove mig i denne, moder mig her et ægte Drog, Fændrik som saa mangen Fændrik, Badestedets Nyhedscatalog.

v. Hedenskog. God Morgen, min bedste Doctor.

Walther (sagte). Diplomat — Doctor — Titlerne vore, som jeg mærker.

v. Hedenskog. Jeg ledte ret meget efter Dem igaaraftes, fortræffelige Mand! for at gjore Brug af deres eminente Talent. Ja, ja, vær nu ikke altfor beskeden! Deres Pas giver os i den Henseende en heel eclatant Oplysning. „En Lærd" — paa min Ære, en brillant Titel ved et Badested, hvor Lærde saa sjelden have Raad til at komme, og hvor Pladsen som oftest optages af Diplomater, der udruge Finesser, af Kjobmænd, som fordoie eller curere paa Fordoielsen, naar den er derangeret, og endelig, hvad der udgjor den nobleste Afdeling, af Krigere, som mig, der samle Styrke til at fægte for Fodelandet.

Walther (sagte). Som sædvanligt besorger han Conversationen ganske alene. Man behover blot at bukke og tie.

v. Hedenskog. Som sagt, jeg vilde have benyttet Deres charmante Talent til en lille Surprise.

Walther. Mit Talent? tor jeg sporge, hvilket?

v. Hedenskog. Min Gud! det kan De nok selv formode, Deres ypperlige Talent til at gjore Vers og at digte. Det kan jo enhver Student, hvor meget mere **De**, som ovenikjobet er Lærd, Noget, som faae Studenter nutildags gjore Paastand paa at være.

Walther (sagte). Kjendte jeg ikke hans aandelige Tomhed, maatte jeg formode, at han er kommet paa Spor efter mit diplomatiske Fif, at give mig en generel Titel, hvilken jeg, hvis det kom til Stykket, meget slet var istand til at soutenere. Men jeg kjender ham; det er aldeles ikke Tilfældet.

v. Hedenskog. De maa jo kunne forfærdige et Digt i samme Tid vi Krigsmænd formere en bataillon quarrè. Seer De, min Herre! Tingen er denne: De er altfor nylig arriveret til dette Badested, hoistærede Herr Doctor! til at kunne vurdere Frøken Lagerheims Værdie, eller begribe den Estime, som det hele Badeselskab med Rette nærer for denne uforlignelige Dame!

Walther (sagte). Hvad horer jeg? Frøken Lagerheim? Just hende som jeg maa formode er Damen, jeg søger? Her er jeg maaskee, uden selv at vide det, som en ægte Lykkens Yndling, kommen til den rette Smidde.

v. Hedenskog. Min ubetingede Hengivenhed for Damer i det Hele og for Frøkenen især, har bragt mig til at attendere til hendes Navnedag. Og hvad mener De? den er just idag. Kan De nu begribe, hvortil jeg vilde benytte Deres charmante Digtertalent? En Krigér, som jeg, kan doe for sit Fodeland; men digte — det har Naturen nægtet ham. En Student derimod, en Lærd — jeg vil just ikke sige Cujon — men enfin en Civil kan kun leve for det; men saa har Naturen, eller rettere sagt Skolen, givet ham, for at bringe Tingene i Ligevægt, den Evne, som den nægtede Krigsgudens Sonner, at kunne digte.

Walther (sagte). Gid Fanden havde hans Vaas! jeg maa see at lokke ham ind paa Hovedsagen. (Høit) Jeg forstaaer Dem; jeg sætter mig ganske ind i Deres interessante Interesse — en vigtig Dag, som De har meget rigtigt bemærket — Frøkenens Navnedag —

v. Hedenskog. De er forbauset. Jeg læser det tydeligt i Deres Aasyn: De er surpreneret. Ja jeg tilgiver mig virkelig ikke selv. Jeg er næsten indigneret over Primierlieutenant v. Hedenskog — det er mig — at jeg ikke længe iforveien har attenderet til denne høist piqvante Begivenhed. Men jeg var da heller ikke seen, for jeg meddeelte samtlige herværende Damer og Herrer denne høist interessante Omstændighed, for at vi i den Anledning kunne arrangere en lille fête champètre. Ja, jeg maa tilstaae, det er et talende Bevis paa Frøkenens eminente Fortræffelighed, at selv de Damer, som bor tiltroe sig Ret til at træde frem, som hendes Rivalinder i Skjonhed, Talent og Smag, aldeles frivilligt give hende den første Plads.

Walther. Hvor det glæder mig at finde En, som synes at kjende hende; (sagte). Jeg maa see at lokke ud, hvad han muligen veed.

v. Hedenskog. **Kjender** hende? Et uheldigt Udtryk. Kjender hende — det gjor jo Alle her ved Badestedet, men ikke i den Grad som jeg, ikke med den Preference, som jeg. Hun benytter mig til Alt, den velsignede Pige. Tingen er den: Hun er en særdeles aandrig Dame, har mærket Aandsslægtskab hos Premierlieutenant v. Hedenskog — det er mig — Alt dette er jo let at forklare, og jeg maa ogsaa tilstaae, jeg er hende i høieste Grad dévoué. Ja, paa min Ære! det var ikke umuligt, at jeg for hendes Skyld kunde bestemme mig til at hænge det Sværd, hvormed jeg nu i 5½ Aar har forsvaret Fodelandet, i Krigsgudens Tempel, og, som fredelig Landmand, henleve min Fremtid paa et af hendes Godser ved den Elskværdiges Side.

Walther (sagte). Der har vi nok en af Grundene til hendes charmante Fortræffelighed. (Høit) Hvorledes siger De? Godser? Eier hun virkelig Godser og Herregaarde?

v. Hedenskog. Idetmindste har hun Midler og Rigdomme nok til at kjobe sig en halv Snees.

Walther (sagte). Dette rimer sig just ikke med **min** Dame. Jeg maa fritte ham lidt noiere ud, skjondt det er meget rimeligt, at den Pralhans igrunden intet veed. (Høit) Efter hendes Navn at domme, skulde man anse hende for en svensk Dame.

v. Hedenskog. Og det mener De, at hun ikke er? Ganske min egen Mening, eller, rettere sagt, min Vished. Hun er en fransk Dame, og tillige af meget hoi Stand.

Walther (sagte). En heldig Formodning for mig.

v. Hedenskog. Derhos, som jeg for bemærkede, meget riig.

Walther (sagte). **Det** skulde hun dog, efter mit Signalement, just ikke være. Disse Herregaarde ville ikke ret ind i mit Hoved.

v. Hedenskog. Men ingenlunde fri for de meest besynderlige, ja ret extravagante Ideer. Ofte falder det hende ind at danse, synge og spaae, som en gentil Zigeunerske. Hun udforer sine Kunststykker til Alles Henrykkelse, indsamler Penge af Alle, der er tilstæde, og sender derpaa den indsamlede Sum hen til en eller anden Staaderfamilie, som har tigget hos hende. Convenientsen overhovedet, den sætter hun sig aldeles ud over, og den gyldne Regel „qu'en dira-t-on" synes hun enten aldeles ikke at kjende eller idetmindste slet ikke at ændse, uagtet det dog er den, som bor styre den Dannedes Tænke- og Handlemaade. Vidste jeg ikke positivt

at Hun er en fransk Dame, vilde jeg alene paa den Grund formode, at hun var en Englænderinde.

Walther. Deri har De Ret. En saa paafaldende whim er et ægte Træk af en af John Bull's Dottre.

v. Hedenskog. Og troer De saa, at hun bliver længe paa eet Sted? nei, hun er et reent perpetuum mobile. Kjeder hun sig idag her, reiser hun til et andet Sted imorgen, ganske alene, uden at ledsages af nogen Herre, blot i Selskab med sin Kammerjomfru. Ja disse Griller gjor mig tilforladelig ofte ret forlegen paa hendes Vegne. En Froken — det maa De dog forlade mig — er jo ingen Trækfugl eller Svale, som arriverer i Vaaren, diverterer sig om Sommeren, og recommanderer sig om Høsten. Ja, paa min Ære! hvad der generer mig som Lieutenant ved Grenadererne, generer ofte ikke hende, som Froken.

Walther. Der skulde vel ikke ligge nogen erotisk Stemning, nogen særdeles Kjærlighed mod Næsten til Grund for denne, isaafald let forklarlige, Uforklarlighed?

v. Hedenskog. Jeg forstaaer Dem, en Hetære af høiere Stand, en interessant, men forresten ganske almindelig Casanova af Hunkjønnet. Eftersom jeg veed, at De ikke kjender denne charmante Dame, tilgiver jeg Dem Deres odieuse Mistanke. I modsat Fald vilde min Kaarde (der til enhver Tid er indviet i Fødelandets, Damernes og isærdeleshed Frøkenens Tjeneste) vise Dem Deres Misgreb. Hendes Dyd er som mit eget Krigerskjold, hvis blanke Flade den fuleste Ondskabs Aand ikke formaaer at bedugge.

Walther (sagte). Desbedre for hendes Fader, min Princepal, hvis det er **den** Trækfugl, som **jeg** gaaer paa Jagt efter. (Høit) Ja derom er jeg fuldkommen overbeviist; selv efter vort korte Bekjendtskab, tor jeg sværge paa, at Deres blanke Sværd (sagte: det har nemlig aldrig seet Blod) vilde vanæres ved Kamp for en ureen Gjenstand.

v. Hedenskog. Truffet. For hendes Fødder har jeg nedlagt mit Glavind, og Edens Have var ikke mere tryg bag Cherubens Sværd, end Frøkenens Ære bag dette. Heel ilde vilde det bekomme den, som tvang mig til at tage det op, for at beskjerme hendes uplettede Dyd.

Walther (sagte). Atter et Beviis paa den gamle Sandhed, at de Mennesker snakke meest om Sværd, som mindst besidde Mod til at bruge det. (Høit) Men veed man ikke, hvor hun har sit egentlige Hjem?

v. Hedenskog. Jeg maa tilstaae, at der over hendes hele Existence hviler et Mørke, som ikke engang jeg, som dog ved mange galante Eventyr er saa temmelig sat istand til at læse i Damehjerter, har kunnet gjennemtrænge. Uagtet hun er ung, har hun alligevel reist meget, og besøgt just de Steder, hvor der var størst Færdsel. Overalt har hun efterladt sig en ligesaa ubetinget Agtelse for hendes strænge Sædelighed, som Beundring for hendes Skjønhed og Talenter, i Forbindelse med en sjelden Characteerfasthed og en mild Godgjørenhed, hvormed hun anvender en stor Deel af hendes Rigdomme. Jeg selv, som, næst efter at fægte for Fødelandet, og under alle Betingelser at dø for det, har gjort Studium af det søde Dyndekjon til mit Livs Opgave, jeg har ogsaa reist endeel, som De sikkerlig selv vil have bemærket af min fine selskabelige Tone og Tact. Skjøndt jeg nu ikke har været heldig nok til at gjøre hendes Bekjendtskab forend her, hørte jeg dog en Dames Roes udbasunes paa forskjellige Steder, som, uagtet Navnet, — (thi dette behager hun ofte at ombytte) — umuligt kan være Andre, end hende. Men tys — der hører De hendes Stemme — hun synger inde i sit Værelse.

(Fortsættes.)

Nyheds-Revue.

Det Nye, Ugen os har bragt,
I Linier faa kan være sagt:
Trods Privileget, er der svoret
Ny Undergang „Adressecontoiret“,
Og neppe man kan stille Trætten
Ved danske Lov og Romerretten.
Med „Fogden“ kom man ingen Vei,
Dog Haabet man opgiver ei;
Og skjøndt man ei har Udvei fundet,
Med **Tid** man dog har **meget** vundet! —

For mangen Stakkel nys det kneb,
Da man i Lykkehjulet greb.
Sit sidste Haab til det man stiller, —
Men Staten selv var heldigst Spiller!
Een **Stor** og vel en halv Snees **Smaae**
Paa Lotteriets Lodder gaae, —
Saa femte Klasses første Trækning
Gik med til Deficitets Dækning. —
At „Aften er ei Morgen lig“
Paa **Scenen** nu stadfæster sig,
Og dagligdags Placaten vrimler
Af de bekjendte røde Strimler.
Selv Nattergalen, som en Stund
Nys floited' i Thalias Lund,
Og qvad i Toner, brittisk-velske,
Hvad alle Landes Hjerter elske,
Nu bort fra Musers Tempel floi
Hen over Torv og Schæffershoi,
Og tog sit lune Vinterstade
Bag Glands og Pragt i Norgesgade.
Der Polyhymnia nu trygt
Sit Sangens Tempel op har bygt, —
Mens vi maa noies med at læse
At vore Sangere er hæse.
Dog kan ei nægtes, naar det kniber,
Man stundom dygtig an sig griber,
Og naar ei „Oper“ gives kan,
Man hjelper sig med — „**Don Juan**“.

Proces og Strid er **det** — som sagt —
Der blandt os over største Magt:
For Trykkefriheds sidste Levning
Der atter blev udstødt „en Stævning“;
Ved den afgjøres skal probat
„Forholdet i den danske Stat“.

Af Folkebladet har man seet, —
Og vist derover dygtig leet, —
At for den „elegante Wellt“,
For ganske nylig man har mældt,
Hvorlunde Tydsklands Sprog i Stromme
Den hele Jord **maa** overstromme,
I Nord og Syd, i Øst og Vest;
Saa at det sikkert bliver bedst,
Vi lidt itide blive „Tydske“,
For ei at sige — „Sønderjydske!“

Det bedste Nyt tilsidst jeg fik
Af Vægteren, som fra mig gik.
Det er, at Almanakken viser:
I Aften „Mortensgaas“ man spiser!

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 13de November 1839. Nr. 51.

Indhold: Datteren, II. — Theatret: Om vort Theaters Bestyrelsesmaade.

Datteren.

II.

Walther. — v. Hedenskog.

Froken Lagerheim (til Harpe).

Graaspurven sidder i hjemlig Mag,
Og flyver ei langt fra sin Rede.
Den finder sin Verden ved Husets Tag,
Og længere vil den ei lede.
Heel noisomt tykkes den, Alt er smukt,
Hvor den pipped som Unge, og lærte sin Flugt.

Den finder sig vel ved fattig Kost,
Skjøndt Tigger ved Menneskets Hytte,
Og gyser den ogsaa i Vinterens Frost,
Fra sin Bolig den ikke vil flytte.
Om Dagen den færdes paa Mark og paa Eng,
Og reder mod Aften sin luftige Seng.

Men Trækfuglarten er ikke saa spag,
Den finder sig ikke saa rolig.
Blaahvalvingen danner dens stolte Tag,
Skovkronerne dække dens Bolig.
Mellem Østens Vinter og Nordlands Vaar,
I hurtig Vexel, den deler sit Aar.

Og est Du ei selv, Marialil!
Med dit sprudlende Hjerte dens Lige?
Som Bladet, der dandser i Bølgernes Spil,
Ombytter Du Bolig og Rige.
Du søger et Hjem paa den vide Jord;
Men Hjertet spørger forgjæves: hvor?

v. Hedenskog (som opmærksom har lyttet). Jeg kunde svare: i mine Arme, min naadige Frøken! Hos Lieutenant v. Hedenskog — det er mig — vil De kunne finde dette **hvor**, dette ubekjendte X som De ikke saa ganske er paa det Rene med. Men — jeg maa afsted, for at arrangere. Ja, næst efter at fægte for Fødelandet, er det mit Element at arrangere. (iler ud).

Walther (seer efter ham). Du fægter nok, som nu, allerbedst med Hælene. Godt er det imidlertid, at han gik. Jeg slipper for hans Sladder, og faaer maaskee en Leilighed til at tale med Frokenen. Tys — Nr. 2 lukkes op; gid det maa være mig et lykkeligt Nummer. (Nærmer sig) Min smukke Froken! Jeg er Dem særdeles forbunden for den deilige Morgensang.

Froken v. Lagerheim. Jeg kan ikke modtage Taksigelsen. Naar man ikke har tænkt paa at give Noget, kan man umulig indcassere Tak.

Walther. Bør man da ikke takke for en vakker Sang.

Fr. v. Lagerheim. Naar den ikke var bestemt for Dem — neppe. Gaaer De maaskee hen til Træet, hvor en Fugl har sunget ganske taaleligt, tager Hatten af, og bukker? Jeg idetmindste lytter, gaaer taus forbi, og neier ikke.

Walther. Enhver Lignelse halter, min Froken! og jeg tør ikke ganske fritage Deres for at lide af bemeldte Brøst. Fuglen er, om jeg saa maa sige, a public character, en offentlig Person. Den synger for Alle, uden Forskjel, Alt, hvad den vil, fordi den kan ikke lade det være, fordi den, ifølge Naturdrift, **maa** synge, og den paalægger saaledes Ingen nogen Forbindtlighed.

Fr. v. Lagerheim. Men hvor bliver nu det Haltende af, naar det Samme muligviis er Tilfældet med den qvindelige Sanger? Ifald hun nu sang hvorsomhelst, fordi hendes eget Tykke tilsagde hende det, og, uden Hensyn til ydre Omstændigheder, **vil** det?

Walther (sagte). Her har vi allerede Spor af de fire Ideer. (høit) Hvor vil De hen, min Froken? — Convenienсen —

Fr. v. Lagerheim. Er en Lænke, men, vel at mærke, kun for den, som **vil** bære den, eller som er i den Stilling, at han er nødsaget til at bære den, og i intet af begge Tilfælde er jeg.

Walther (sagte). Zigeunerske! (høit) Men dog en Lænke som Enhver, der gjør Fordring paa Dannelse, **bør** bære.

Fr. v. Lagerheim. Vistnok, naar man til at være dannet, bruger den sædvanlige, meget yndede Maalestok, for Herrer Klæde til 10 Daler Alen, elastisk Hat, Frisure à la Gud veed hvem; for Damer Cashemirs Schawl og Kniplingsbesætning.

Walther. Min Froken er bitter.

Fr. v. Lagerheim. Upaatvivleligt, saafremt Sandhed er bitter. Hvorledes Deres Anskuelser ere, veed jeg ikke; men hvad mig angaaer, da troer jeg at have bemærket, at Verden i det Hele ikke benytter sig af anden Maalestok, end denne. Om den holder Stik, maa jeg overlade Dem at betænke; jeg idetmindste bruger den hverken til at bedømme mig selv eller Andre.

Walther. De kunde have Ret, Froken! ifald man er saa riig, at man kan leve ganske uafhængig.

Fr. v. Lagerheim. Der siger De det borgerlige Samfund er særdeles slet Compliment. Man skal altsaa besidde Formue, for at sikre sin individuelle Selvstændighed — et Tyrkepas mod Barbaresker.

Walther. Ja, Verden er nu engang saaledes, min Froken!

Fr. v. Lagerheim. Fordi man bilder sig ind at den er saaledes. Det forholder sig med dette, som med et Lem, der er forvredet. Man ommer sig, vil nødig bruge Magt; men tager man kraftigt paa det, kommer nok Alting i Orden.

Walther. Neppe har det været i Jomfruburet, at min Frøken har lært disse Anskuelser.

Fr. **v. Lagerheim.** Det vil jeg heller ikke paastaae. Jeg ynder ingen Sort Bure, altsaa heller ikke Jomfrubure, eller, hvad De snarere mener, Ammestuer, Barnets første Verden. Men Feilen turde nok ligge hos Deres eget Kjøn, som, uagtet de betragte Tyrkernes Maade at behandle Qvindekjønnet paa med Haan og Foragt, dog ikke saa ganske afvige fra disses Muhamedanermaneer.

Walther. Virkelig? jeg er nysgjerrig.

Fr. **v. Lagerheim.** Som om De ikke selv var Vidne dertil? Vi stakkels Damer, vi tor jo rigtignok spadsere i den frie Luft til — ja lige til Tappenstreeg skal gaae, skjøndt naar denne ved Sommertide gaaer lidt silde paa Aftenen, knap nok endda; men saa uhyre en Frihed har ogsaa den honette Sultan Selim for nylig indrømmet sine vel indspærrede Seraildamer. Derimod tor vi ikke, uden Herreconvoi, foretage os en Ridetour, uden at der strax bliver anket derover; ikke foretage os alene en sildig Aftenpromenade, selv naar Sommertiden synes at gjøre det forklarlig; ikke ugeleidede gjøre en Dampskibstour, ikke fordriste os til, ubecavalierede at **gjøre** en Reise til Provindserne, langt mindre en Tour til Udlandet, uden strax at faae at høre de Herrer Bassister istemme et Chor om Mangel paa Tact, om Uanstændighed, ja vel endog om Usædelighed. Min Herre har formodentlig selv flere Gange havt Partie i et saadant Mandfolkekor.

Walter. Kan ikke benægtes, fordi jeg selv vilde tilraade det svagere Skib, i farlige Tider at gaae under Convoi, hellere end at risikere et Angreb, hvis Udfald ikke altid lod sig beregne.

Fr. **v. Lagerheim.** Tænkte jeg ikke nok, at Tyrkepasset vilde komme? Men min Herre talte nylig om haltende Lignelser; jeg veed just ikke, om Deres egen gaaer saa ganske sundt paa begge Benene. Hvor ere disse farlige Tider? hvorfra true disse Angreb? mon fra Andre, end fra Skabningens Herrer selv, som fremkunstle denne Fare, for at kunne tilbyde os deres Convoi, eller, med andre Ord, for deslettere at kunne gjøre os til det, som de egentlig arbeide paa, til deres Trælqvinder.

Walther. Min Frøkens eiendommelige Ideer maa undskylde, at jeg vover at adspørge Dem, om De muligviis er en Emissaria fra Selskabet i Philadelphia til Damernes Emancipation?

Fr. **v. Lagerheim.** Uden at gjøre nogen Undskyldning, tillader jeg mig, til Modsætning, at spørge, om Herren ikke skulde være en commis voyageur for et Slavinde-Bazar i Orienten? Nei, til Deres Trøst og Beroligelse maa jeg sige Dem, min ubekjendte Herre! at jeg er ingen Apostel, som for de Umyndige blandt mit Kjøn prædiker en ny Lære. Til Sligt finder jeg ingen Drift eller Kald, om ogsaa Læren var baade sund og sand. Jeg følger blot min egen og benytter den, som en Smule Ballast i min lille Snække, for at den ikke skal tumles altfor let, som en Bold for ethvert Bolgekast paa Livets store Verdenshav.

Walther. Men, uden just at drage som Apostel og Udbreder af nogen ny Lære, har min Frøken, veed jeg, reist betydeligt omkring. (Sagte) Jeg maa dog! see, om jeg ikke kan lokke lidt ud af hende.

Fr. **v. Lagerheim.** Jeg veed meget godt, at ogsaa dette lægges mig til Last, at jeg, som ugift Dame, har vovet paa egen Haand at see mig lidt om i det Locale, som et høiere Væsen har indrømmet mig til midlertidigt Opholdsted. Formodentlig skulde jeg, efter Convenientsens Regler, staae ledig paa Torvet i et vist Tidsrum, indtil en Herre bød mig Armen til en Reise igjennem Livet, for isaafald at see blot gjennem **hans** Øine, lytte kun til **hans** Conversation, og til Slutningen ikke faae Andet at see, end hvad **han** proponerede som Seeværdigt. De maa undskylde, at jeg har brugt en kortere Vei. Skjøndt jeg vel hist og her stødte mig en Smule, har jeg dog i bedste Mag orienteret mig i Beboelsesleiligheden, og, baade med Gavn og Glæde, været min egen Cicerone.

Walther (sagte). Jeg maa rykke lidt nærmere. (Høit) Nu vel, min Frøken! om De nu ogsaa ganske forkastede Herreconvoi — en qvindelig Ledsagelse, for Exempel en Moders, vilde dog neppe have været at vrage.

Fr. **v. Lagerheim** (med synlig Smerte). En Moders?

Walther (sagte.) Vidste jeg det ikke nok? det smertelige Udtryk — Alting passer. Det kan ikke være nogen Anden end hende. (Høit) Det skulde gjøre mig ondt, om min Ytring har vækket en smertelig Berørelse. Muligt er hun død.

Fr. **v. Lagerheim.** Ja, til Lykke for hende er hun død, den nedtrykte Martyrinde for et Kjøn, som gjør sig stolt af at kaldes det Stærke. Hvorfor skulde man ogsaa afdisputere det den selvvalgte Ærestitel? til det laveste Niddingsværk hører ofte den høieste Legemsstyrke. Forresten udbeder jeg mig Taushed om mine Forældre; det er en bitter Deel af mit Liv, og jeg taler nødigt derom.

Walther (sagte). Jeg stakkels Diplomat! Just om det vil hun ikke tale, hvorpaa min hele Mission gaaer ud.

Fr. **v. Lagerheim.** De har næsten bragt mig i et slet Humeur, skjøndt Morgenstunden er saa smuk. Skade at jeg ikke har min Harpe herude; thi hvad Viin er for Mandfolk i et forstemt Øieblik, det er Musik i en lignende Stilling for et Fruentimmer.

Walther. Kan De forglemme Damernes sikreste Middel — Kjærlighed?

v. Lagerheim. For det første lægger jeg ikke stor Vægt paa den Ære at høre til Damerne, om jeg endogsaa, for Decentsens Skyld, maa bære deres Ordensdragt; og hvad Kjærlighed angaaer, brugt som Lægemiddel, da kan det let gaae med den, som med Arsenik eller Opium. I den Uerfarnes Hænder bliver den let en dræbende Gift, uagtet jeg selv, heldig eller uheldigviis, har af Andres Exempel skaffet mig en sørgelig Erfaring, og veed at vogte mig.

v. Hedenskog (træder med Heftighed ind ledsaget af Hr. v. Forner). Hvor det glæder mig at træffe Dem, min Frøken, og at være den Første, som kan gratulere Dem —

Fr. **v. Lagerheim.** Mig? og til hvad? om jeg tor spørge.

v. Hedenskog (sagte til Walther). Det var hønet af Dem, Herr Doctor! Jeg seer, at De ikke har gjort nædelt Brug af hvad jeg betroede Dem, og ikke har frembaaret Deres Gratulation, førend jeg fik anbragt min. (Høit) Hvorledes, min Frøken? De kan spørge? Har De da ikke læst Almanakken?

Fr. **v. Lagerheim.** Et meget naivt Spørgsmaal! Det er nok den Journal, jeg allersidst lod hente fra Badebibliotheket. Det gaaer med den, som med en Cactus eller en Passionsblomst, man maa skynde sig at nyde, før den afflorerer.

v. Hedenskog. De maa nu spotte over bemeldte Journal, saa meget De behager; **saa** meget er dog vist og sandt, at De igaar kunde havt besynderlig Nytte af at læse den; thi De vilde isaafald have seet: „21de Juni — Emilie." Forstaaer De mig nu?

Walther. Tingen, min Frøken! er denne: Den galante Lieutenant von Hedenskog — det er ham — har, næst efter at fægte for Fødelandet, som optager en betydelig Deel af hans Tid, intet som ligger ham mere paa Hjertet, end at vise Damerne Artighed. Hvad Frøkenen nu ikke selv har bemærket, det er ikke

undgaaet hans galante Speiderblik, nemlig, at det just idag er Deres Navnedag.

v. Hedenskog. Jeg har derfor i Balsalen arrangeret en lille Surprise ved Hjelp af Poesie og Musik. Poesien er imidlertid ikke af mig, og Musiken er ligeledes af en Anden. Ja Lykken foier Dem virkelig, min naadige Froken! i Alting. Ligesom fra Himlen dratter uventet igaar herned ved Badet en udmærket Musikus og Componist, Herr von Forner, hvem jeg herved tillader mig at fremstille —

Fr. **v. Lagerheim** (med pludseligt Udbrud). Gud — Carl! er det saaledes, at De holder Deres Løfte.

Forner. De vil troe mig, kjære Caroline! naar jeg forsikrer Dem, at jeg selv er bleven skuffet. Hvorledes er det muligt, at jeg skulde formode, i Froken Lagerheim at træffe —

Fr. **v. Lagerheim** (afbryder ham hurtigt). Tys — mine Herrer undskylde — et uventet Mode — en Slægtning — det første Indtryk. Jeg forlader Dem nogle Øieblikke, og venter derpaa en Samtale med Herr von Forner. (Ler ind i sit Værelse.)

Walther (sagte til v. Hedenskog). De er virkelig at beklage. Jeg seer nemlig, at De har været ligesaa uheldigt i Valget af Deres Componist, som De vilde have været, ifald De havde kaaret mig til Deres Digter. Jeg synes her at høre Gjenklang af en gammel Kjærlighed, eller idetmindste af gammelt Venskab.

v. Hedenskog (ligeledes til Walther). Tilforladeligt, De har Ret. Hvis De vil vise mig den Artighed at overlade mig Pladsen, vil jeg med en Kaardespids banke ham lidt paa Tænderne. Man retirerer ikke saaledes over Hals og Hoved bort fra en Fæstning, som man allerede næsten har erobret.

Walther (som før). Med Fornøielse. Men for Frøkenens Skyld, beder jeg Dem, ingen Eclat. (Sagte) Skade, at hun afbrød ham, just som han vilde nævne hendes virkelige Navn. Men ligemeget; Sporet har jeg, og **det** giver jeg ikke Slip paa.

(Gaaer.)

Theatret.

Om vort Theaters Bestyrelsesmaade.

„Den høieste Lovtale, der kan siges om en Skuespil-Entrepreneur, er den, at han handler som Directeur; det meest skjærende Epigram, der kan siges om en Directeur, er det: at han handler som Entrepreneur.

P. Foersom.

I.

De uophørlige Forandringer det kongelige Theaters Repertoire i de faa Maaneder af den indeværende Saison har været underkastet have vakt mere end almindelig Opmærksomhed. Skjøndt det nu vel maa synes, som om aldeles tilfældige Omstændigheder have foranlediget disse usædvanlige hyppige Ombestemmelser af Stykker, og at det gamle Ordsprog „Sygdom er Hvermands Herre" ligesaa godt maa gjelde om en Anstalt som Theatret, hvis Virksomhed er afhængig af saa mange Individer, som om enhver anden menneskelig Indretning, saa tro vi dog at kunne antage, at den nævnte Omstændighed har en dybere og aldeles ikke tilfældig Grund, og at saavel denne som saa mange andre Brøst, vort Theatervæsen lider af, hidrøre fra en mindre hensigtsmæssig Organisation i vort Theaters hele Bestyrelsesmaade. Hvad afdøde **Peter Foersom** yttrer i de ovenciterede Linier af hans „Læsning for Yndere og Dyrkere af Skuespilkunsten 1811" er der vel god Grund til atter at bringe i Erindring, thi den Maade hvorpaa vort Theaters Forestillinger i det Hele taget, for Tiden er ordnede viser desværre, at entreprenante og oekonomiske Hensyn ere de, der fornemmelig gjøre sig gjældende. Hvorvidt disse ere overeensstemmende med det en Direction for et kongeligt Theater især bør have for Øie, og hvorvidt overhovedet en saadan Directions Anskuelse af Theatervæsenet bør falde sammen med en privat Skuespil-Entrepreneurs Betragtning heraf, herom har alt afdøde Professor **L. Kruse** i sit Hefte skrift „Theatret" 1818, i sammes første Hefte yttret sig saaledes: **„Directionen for et kongeligt eller"** hvad denne Forfatter anseer for identisk hermed **„et nationalt Skuespil**, der naturligviis maa forudsættes at have det høieste og værdigste Begreb om dens Hverv, og ei alene **kjende**, men og **erkjende** Skuespillets høiere Formaal, kan ikke tabe **det** af Sigte uden Ringeagt for sin Nations Ære og Forliset af sin, i det mindste for Kunsternes eller det kunstforstandige Publicums Domstol; hvilke paa deres Side ei heller ville overse den idelige og vanskelige Kamp med Tiden, dens egenkjærlige Bestræbelser, og med tusinde afvexlende Hindringer, foranlediget af Uforstand, Selvklogskab og Enkeltes krydsende Interesser, hvori Bestyrelsen nødvendig maa være bestødt, og som altid bør forsikkre den et billigt Omdømme; desforuden staaer den Regenten til Ansvar, hvis Glands og Værdighed den skal afspeile, da den bærer hans Navn og beskikkes af ham; og Nationen, som kræver en almindelig Kunstuddannelse af den. Den maa endvidere stræbe at indrette Theaterforestillingerne saaledes, at de meest og mere dannede af Nationen, kan bivaane disse med Tilfredsstillelse, og, idet den søger at gjøre dem almeenunderholdende, bør den ikke desmindre under sin Bestræbelse mere have Tilskuernes Qvalitet end Qvantitet for Øie. Thi ligesom den private Theaterforstander fortjener Roes naar han ved en alvorlig Bestræbelse søger at tildrage sig Kunstkjenderes Bifald, saa udsætter den nationale eller kongelige Bestyrelse sig for en billig Daddel naar Mængdens Tillob eller Bifald er dens Formaal." Til disse Fordringer til en **kongelig** Theaterdirection som vist Enhver, selv Medlemmerne af den nærværende Direction for de kongelige Skuespil ere villige at underskrive, foier Forf. i en videre Udvikling af det her Fremsatte, efter at have nævnet den Indvending man vil gjøre, om Skuepladsen ikke ligesaavel, som Nationaleiendom, er til for den almindelige Mand, der ogsaa bidrager sit til denne Indretnings Vedligeholdelse, som for den dannede, følgelig ogsaa bør bidrage til dennes Underholdning, og besvaret denne bekræftende, idet et offentligt Theater, saalænge det er det **eneste** maa være pligtigt til at give en, saavidt muligt almindelig Underholdning, og under denne Betingelse er nødt til at optage det mindre gode, **kun ikke det ligefrem slette**, endnu til: „dog maa ved disse Forestillinger, ligesaalidt som ellers Theatrets Værdighed sættes tilside, eller dets høiere Formaal tabes af Sigte; de bør derfor være saaledes indrettede, at de ved en passende, kunstrigtig, og med Stykkets Fordringer overeensstemmende Fremstilling kunne blive, ei alene taalelige, men selv behagelige og lærerige for den Kunstforstandige; kort, at de udgjøre et Heelt, som Forfatteren undertiden selv ei ahner, og indeholde en Kunstmening, som kan sysselsætte den Tænkende, medens Mængden finder en morende Underholdning deri: **thi i alt, hvor forbigaaende det end synes kun at sysselsætte Folkets lavere Trang, bør dog altid en høiere Tendenz ligge til Grund.**"

Hvorvidt nu denne „høiere Tendenz" skinner igjennem i Arrangementet af vort Repertoire, uden Hensyn til de Forandringer, Omstændighederne nøde til at gjøre, det er vistnok et Spørgsmaal hvis Besvarelse ikke falder meget vanskeligt. Overskue vi saaledes de sidste

Aaringers Repertoire i Forbindelse med den Deel, der er forloben af det nærværende Aars, da vil man sikkert have ondt med at skimte nogen anden Tendents end den, at der hver Aften maa gives Noget, fordi der nu engang skal spilles hver Aften. Franske Femtendalers-Oversættelser udgjøre vel de ni Tiendedele af Repertoirets Bestanddele. Om dette nu kommer af at de Vedkommende ikke „kjende", eller af at de ikke „erkjende" Skuespillets høiere Formaal, tør vi ikke fordriste os til at afgjøre, men naar vi oprigtig skulle sige vor Mening, tro vi at der er en tredie Grund, der er Aarsag heri. Der er i den sidste Tid skrevet en heel Deel om Embeds-Combinationer. Her er naturligviis ikke Stedet til at undersøge, hvorvidt de paatalte Exempler netop ere egnede til at fremhæves eller ikke, men saameget er vist, at neppe noget Sted denne Combination af flere vigtige Embeder hos et og samme Individ, i høiere Grad viser sine skadelige Virkninger end netop ved vort Theaters Bestyrelsesmaade. Vigtigheden af at Bestyrelsen for et Nationaltheater ene og alene er overladt til Mænd, der udelukkende beskjæftige sig med dette Anliggende er saa indlysende og har alt saa ofte været udtalt, at det vel maa findes forunderligt, at man hidtil endnu ikke har paatænkt nogen Forandring heri. Saaledes skrev allerede **Rahbek** i Aaret 1787 i sine dramaturgiske Samlinger: „—Men fremfor Alt udkræves, at saavel Lærerne som de Lærende ere Musernes nidkjære Dyrkere, at de elske og kunne elske deres Kunst, og leve alene for den; at hverken Næringssorger qvæle, eller Chicaner og Cabaler dræbe deres Genie; at Retskaffenhed, Flid og Fortjeneste ikke er sikker Adkomst til Undertrykkelse; ei heller Selvraadighed og Uflid til Belønninger; at Roller, Gratialer og Lønninger, hverken kjøbes i Cabinetterne eller trygles i Audientssalene; at man ikke paatvinger dem Colleger, som gjøre deres Kald foragteligt i deres egne og Publici Øine; og at man især ikke tilstæder Gedehamse at udsue Bierne selv; at Skuespillerne ikke ere de, der ere kummerligt aflagte og ringestagtede ved hele Skuepladsen; at de som skulde være Skuespilkunstens Fosterfædre holde den i vedborlig Agt og Ære; de to uadskillige Veninder Despotie og Anarchie holdes ude fra Thalias Alter; at Abespil og Gjøgleværk ikke agtes høiere en sand dramatisk Kunst, og m. m. som aldrig stadigen kan haabes **førend Kongen lader sig nøie med at være Skuepladsens Velgjører og Beskytter, uden at ville være dens Bestyrer; thi vor Skueplads kan vel have lucida intervalla, men den bliver aldrig god, førend den ophører at være kongelig, førend den bestyres af Mænd, hvis Hæder og Bedste er uadskillelig forbunden med Skuepladsens Fremtarv.**"

Her see vi altsaa den egentlige Grund, hvorfor vor Skueplads aldrig kan vente at blive „god" under de nærværende Forhold; og hvad **Rahbek** skrev i Aaret 1787 det er der vel neppe mindre Grund til at kunne gjentage i Aaret 1839, da hiin Tids Bestyrelsesmaade og den nærværende i det Væsentlige kun ere lidet forskjellige. Men selv om vi vilde indrømme, at et Nationaltheater kunde blomstre under en kongelig Direction, naar kun denne er saaledes construeret som den bør være, saa vilde dog et flygtigt Blik paa den Nærværendes Sammensætning vise, at denne selv med den bedste Villie, som vi ikke kunne andet end forudsætte, ikke er istand til at opfylde de vigtige Fordringer, dens Stilling gjør til den; thi dens Medlemmer ere alt i Besiddelse af flere Embeder, der næsten tage al deres Tid i Beslag, hvilket deres Post som Theaterdireteurer, der visseligen kan udkræve en Mands hele Tid, nødvendig maa lide under. Saaledes bliver det, for dog at anføre et Exempel, næsten en Umulighed for Herr Justitsraad **Molbech** at overvære nogen af Theatrets Prøver, da den til Theater-Prøver i Almindelighed fastsatte Tid, netop falder sammen med den Tid, paa hvilken Hr. Justitsraaden, som første Secretair paa det store kgl. Bibliothek skal være tilstæde paa dette Sted, nemlig fra 11—2 om Formiddagen, med Mindre han vilde rygte dette sit Kald mindre samvittighedsfuldt og tilsidesætte een af sine Pligter for at opfylde en anden, og som en saadan maa dog vel en Theaterdirecteurs Overværelse af Prøverne kunne betragtes. Gjør nu Theaterdirecteurernes Embeds-Combinationer dem det umuligt at skjænke Theatret den Opmærksomhed, det ikke kan undvære, hvad er da rimeligere og naturligere, end at flere af de Pligter, der bedst udfortes af **dem**, der ved deres Stilling og forudsatte Indsigt i Theatervæsenet ere kaldede dertil, gaaer over i Andres, i Underordnedes Hænder, hvorved enhver Garanti imod vilkaarlig, egenmægtig og med egen Interesse stemmende Varetagen deraf bliver svagere, for ikke at sige aldeles forsvinder? — derfor er den første Betingelse for Theatrets Vel nødvendigviis den, at Theatret er i Besiddelse af en Bestyrelse, der ingen anden Virkekreds har end den, der ikke blot for de faa Hundrede Dalers Skyld den indbringer, er dem vigtig, meg fordi den er overensstemmende med det Kald de føle dertil i deres varme Kjærlighed for Kunsten og dens Dyrkere; at Theatrets Bestyrelse er sammensat af Mænd **„hvis Hæder og Bedste er uadskillelig forbunden med Skuepladsens Fremtarv."** Naturligviis burde Bestyrelsen da ogsaa være saaledes lonnet, at den kan opofre hele sin Tid til Theatrets Tjeneste; saa at den Aand og Kraft, den Fasthed og de Kundskaber, en Theater-Bestyrelse **maa** være i Besiddelse af, ikke skal kjølnes, svækkes og adsplittes til de meest heterogene Gjenstande. Thi hvorledes skal det vel være muligt for **een** Mand, om han ogsaa er udrustet med de meest udmærkede Aandsgaver, den meest urbane Smag og den største Kraft, Arbeidsomhed og Udholdenhed, at røgte saa forskjællige og tillige saa vigtige, tidudkrævende Embeder som: Professor ved Kjøbenhavns Universitet, 1ste Secretair ved det store kgl. Bibliothek og — Theater-Directeur, hvormed tillige Censuren, altsaa i det mindste Gjennemlæsningen af alle til Theatret indkommende Skuespil er forbunden! — Men ligesom slige Embeds-Combinationer ere tilstæde hos alle nuværende, og have været det hos alle hidtilværende Medlemmer af vor Theaterdirection, saaledes er det uomtvisteligt, at Indflydelsen heraf har maattet vise sig i hele Theatrets Tilstand, hvilket vi næste Gang skulle kom til nærmere at betragte.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 17de November 1839. Nr. 52.

Indhold: Datteren, III. — Nyheds-Revue.

Datteren.

III.

v. Hedenskog. — Forner.

v. Hedenskog. Mit Valg, min Herr Forner! har som jeg seer, været meget uheldigt. Ligesom jeg forstaaer at arrangere, lader det til, at De ikke er ueffen i at derangere.

Forner. Man behøver just ikke at have opnaaet Methusalems Alder, for at have gjort den Erfaring, at der her i Verden indtræffer særdeles ofte en saadan Streg i Regningen. Hvad man gjør med den bedste Villie, faaer ofte det uheldigste Udfald.

v. Hedenskog. Men besvar mig dog engang, min fremmede Herre! hvorledes De, under saadanne Omstændigheder, turde paatage Dem denne Forretning?

Forner. Det synes mig særdeles let at begribe. De benytter mig til at arrangere et Musiknummer, hvilket falder mig meget let, saasom jeg er en temmelig øvet Musikus, De benytter mig fremdeles, som Cavaleer, til at afhente en Dame, som siges at hedde Froken von Lagerheim, et for mig ganske ubekjendt Navn. Kan De nu forundres over, at jeg bliver noget forbauset, ved at finde —

v. Hedenskog. Nu vel, min Herre — tal ud — ved at finde —

Forner. Som De selv har bemærket, en Dame af mit Bekjendtskab.

v. Hedenskog (sagte). Atter hendes Zigeunerstreger! (Høit) Nu vel, min Herre! og denne Dames virkelige Navn?

Forner. Tillader De at blive en Hemmelighed.

v. Hedenskog. Hendes Fødsel og Stand?

Forner. Ligesaa.

v. Hedenskog. Men Deres Stilling og Forhold til hende?

Forner. Jeg betvivler meget, at De er ansat som Ingvirent her ved Badestedet, og det kan paa ingen Maade falde mig ind, at aabenbare Noget, som Frøkenen maa have Grund til at ønske skjult.

v. Hedenskog (sagte). Jeg maa tage ham med en coup de main; maaskee saadan en civil Cujon taber Modet, og giver mig den forventede Oplysning. (Høit) Min Herre! om en Dame, som har vundet min høieste Interesse, taler De der i en Tone —

Forner. Som neppe kan fornærme enten hende eller Andre.

v. Hedenskog (brøstig). De glemmer at regne den med, som er saa lykkelig at staae i visse liaisons med den charmante Dame.

Forner. De — i liaisons med —

v. Hedenskog. Udtal De kun det rette Navn.

Forner. Naar De virkelig, som De siger, staaer i liaisons med Frøkenen, vil hun formodentlig selv have meddeelt Dem Alt, hvad der isaahenseende er forudsent at vide.

v. Hedenskog (sagte). Endnu vil det ikke glide; jeg faaer vel at antage et djævere Sprog. (Høit) Det synes at undre Dem, min Herre! at Frøkenen kan have værdiget mig et nærmere Forhold. Tør jeg i den Anledning opfordre Dem til en nøiere Forklaring.

Forner (sagte). Den paatrængende Nar! (Høit) Jeg maatte meget lidet kjende til Damerne, dersom jeg vilde undres over, hvad disse velsignede Skabninger stundom kunne finde Smag i, eller værdige deres Ynde. Jeg har saaledes kjendt Damer, som have yndet en krumnæbet, sladrende Kakadue, en modbydelig Abe, en lumsk Kat, næsten ligesaa meget, som deres troe og nydelige Fidèle. Man kan ligesaa godt opstille en fast og ufravigelig Norm for en grillesyg Englænders Luner, som for en Dames Tilbøieligheder.

v. Hedenskog. Saavidt jeg forstaaer Dem, tillader De Dem en dobbelt Fornærmelse, een mod Lieutenant von Hedenskog — det er mig — hvem De synes at sætte i Klasse med modbydelige Aber, og een mod Froken von Lagerheim — eller hvad hun nu ellers monne hedde — hvis Smag De i den Grad antaster, at De tillægger hende Sands for krumnæbede Kakaduer og lumske Katte. I den Anledning vil jeg gjøre Dem opmærksom paa, at jeg har gjort to Ting til mit Livs Opgave, at fægte og døe for mit Fødeland, samt dernæst at vove Alt for det, som næst Fødelandet er mig kjærest, Damerne en général, og navnlig Froken von Lagerheim, eller hvad hun nu egentlig hedder.

Forner. Til Gjengjeld for Deres uanmodet skjønne Fortrolighed, vil jeg underrette Dem, ikke om mit Livs Opgave; thi det gaaer Dem ligesaa lidet an, som det vedkommer mig, at vide, hvad der er Problemet i Deres; men derimod om en lille Biopgave i mit Liv. Jeg har nemlig besluttet overalt alvorligt at tugte et paatrængende Slags Menneske-Bræmser, der, ligesom Myggene ved Vandet, summe overalt, men især ved ethvert Badested, gjøre en balstyrig Larm, ja vel endog stikke, hvis man er eftergivende nok til ikke at jage dem bort.

v. Hedenskog (sagte). Dette var nok en forkeert Maneuvre. Nu vel; hvor Fjenden er stærk, og tillige paa sin Post, der byder Tactik, Strategie og Reglement at retirere. (Høit) Min Gud! hvilken besynderlig Misforstaaelse! Hvorledes er det dog muligt, at De kan formode, at nogen rancune kan finde Sted mellem os To, der begge besidde en saa høi Stjerne hos den elskværdige Frøken? At krænke Dem, vilde jo være at krænke hende, og, for ei at komme i et saa høist ubehageligt Tilfælde, vil jeg recommandere mig, og fremdeles blive ved at arrangere, et Fag, hvori jeg, næst efter at fægte for mit Fødeland, upaatvivleligt søger min Lige.

(Bukker meget ærbødigt og gaaer.)

Forner (seer efter ham). Slaae efter en Bræmse blot med en Nathue, og den vil flyve sin Vei, selv om den generede nok saa meget ved sin hoirøstede Brummen.

(Han vil sætte sig ned, da Frøkenen just træder ud.)

Fr. **v. Lagerheim.** Giv mig Deres Ord, Forner! at det var et Tilfælde, ikke nogen bestemt Plan, som just førte Dem til dette Badested?

Forner. Mit Ord, veed De, er et Æresord; og hos mig er denne Benævnelse ikke nogen tom Cavaleersfloskel. Jeg søgte Dem ikke.

Fr. **v. Lagerheim.** Jeg troer Dem, fordi jeg kjender Dem. Jeg har altsaa kun med Skjæbnen, Tilfældet, eller hvad man nu vil kalde det, at gjøre. Nu vel — da det forholder sig saaledes, tilstaaer jeg oprigtigt, at det glæder mig, endnu engang at see Dem, uagtet Gjensynet ikke burde være mig glædeligt, da det opripper et gammelt Saar, som jeg ønskede Tid til fuldkomment at læge. Da skeet Gjerning imidlertid ikke staaer til at ændre, faae vi at læmpe os derefter, og ved vort eget characteerfaste Forhold give Skjæbnen en démenti. Selv ved dette saa ganske uventede Sammentræf blive vi hinanden lige fjerne —

Forner. Og i Aanden lige nære; thi hvad Naturen har skabt for hinanden, kan ikke fjernes, om det end ikke her paa Jorden træder i Berørelse. Jeg veed, at det er Deres bestemte Ønske, at vi, som dog forstaae, agte og elske hinanden, skulle for bestandigt fjerne enhver Idee om at binde os sammen i Ægteskab, og, efter hvad jeg kjender Verden og Menneskehjertet, bør det ogsaa være mit. Alligevel Tak, Caroline! for Deres uforstilte og uskrømtede Overraskelse — for ikke at sige Glæde — da De saa uventet fik mig at see. Og dog igrunden ingen Tak, da det foroger det Vanskelige i at overholde vor engang tagne Beslutning. Vort Forhold, som ikke just er den letteste Opgave, bør være lig Quækerens, eller en Frimurers, et Tegn, et Blik maa være os nok.

Fr. **v. Lagerheim.** Kjære Forner! hvorfor skal jeg være mere forbeholden og mindre oprigtig i dette Punct, end i alt Andet? De veed, at jeg elsker Dem, og udelukkende kun Dem alene; men vi vide paa samme Tid Begge, at Ægteskab er Kjærligheds Grav, og i den ville vi ikke nedlægge vort Livs og vort Hjertes dyrebareste Skat. Alligevel gaaer det mig ofte, for Exempel just idag ved vort Møde, som Nonnen, der har aflagt sit Løfte, har endt sit Noviziat, og allerede er indklædt. Verden er lukket for hende, det veed hun, det føler hun, og dog — naar hun pludseligt kommer til at kaste et Blik ind i den brogede Vrimmel, hører Musiken ved en munter Fest, eller seer en livlig Selskabskreds — kan det undre Dem, om hun i det første ubevogtede Øieblik taber idetmindste sin faste Holdning?

Forner. Skulde det Samme i mindre Grad være Tilfældet med mig? Just derfor, Caroline! lad os ikke være altfor trygge, men vogte os vel. Det kunde let gaae os, som det gaaer Myggen, der dristigt flagrer om Lyset, men som tilsidst i ængere og ængere Kredse styrter ind i Luen, der gjør Ende paa dens Flugt og dens Liv. Dog — hvorfor skulle vi oprippe paany, hvad vi i et tidligere Samliv have bragt paa det Rene?

Fr. **v. Lagerheim.** Vi have Begge, og det i en temmelig tidlig Alder gjort bittre Erfaringer. Vi have lært Menneskene saaledes at kjende (og hvad berettiger os til at undtage os selv, da vi ikke kunne beregne, hvad Alder, Exempel, Omstændigheder og Stilling kunne bevirke?) at man lever fredeligst og bedst, naar man har mindst med dem at gjøre. Desværre have saa talrige Exempler og Tilfælde lært os at betragte dem, som en Zigeuner- eller Beduiner-Horde, i hvis Telte man muligt en enkelt Nat kan finde et gjæstmildt Ly, medens man derimod ved et længere Ophold, eller ved et ængere Forhold og Forbindelse med dem, bliver bedraget, bestjaalet, vel endog myrdet. Saa meget er alligevel vist, at, hvis jeg vilde forstyrre min egen og en Andens Ro og Tilfredshed ved en ægteskabelig Forbindelse, da vilde De, Forner! være den Eneste, jeg valgte; men jeg holder for meget af Dem, til at jeg vilde anstille Forsøget.

Forner. Og jeg vilde ikke, kjære Caroline! være egoistisk nok, til at rokke Dem i Deres Beslutning. Uagtet i en temmelig ung Alder, have vi Begge seet os ikke saa ganske lidet om i Verden. og det, ikke som Mængden af de Reisende, med Øine, som synes at staae aabne, men som igrunden intet see — og hvad have vi lært? Ægteskaber, der blive sluttede af Kjærlighed, ubetinget romantisk Kjærlighed, havde samme Udfald, som de, der bleve stiftede af Raisonnement, kold Beregning, ja stundom af den laveste Vindesyge. Menneskene, selv de bedste, ere altfor meget Egoister, til at kunne i tre, fire, ja maaskee fem Decennier (om de ere saa uheldige at drive det dertil) ved alle Tider i Aar og i Dag, staae i en ufladelig og gjensidig Forbindelse, uden at de, tidligt eller senere, komme i saa alvorlige Conflicter, at de længes tilbage til deres tabte Frihedstilstand; og, næst efter at vaagne levende i Graven, kjender jeg ingen Situation, som er mig frygteligere, end de to Dødsfjenders, der i Bagno'et i Toulon, ved et Tilfælde, bleve smeddede til een og samme Lænke.

Fr. **v. Lagerheim.** Og naar nu dette er skeet, naar alle det Indres Strænge ere blevne forstemte, med hvilket Blik vil man da opfatte det, som er det eneste Skjønne her i Verden, Naturen? Det er jo dog kun det skyfrie, uomtaagede Sind, der er istand til at optage i sig dens fromme, stille Skjønhed. Ægtestand bringer os, i bedste Tilfælde, derhen, at man i Roser kun seer Potpourri til Syltning, og i den smukkeste Skov kun Træer til at forsyne sig med Vinterbrænde. Nei, Forner! vi blive vor Bestemmelse troe. Vi ville agte hinanden, som vi fortjene det, og elske hinanden som Broder og Søster, eller, rettere, som to beslægtede Aander, saa ofte vi, uden at søge hinanden, kunne muligen træffe sammen. Vistnok er De langt fra at være en Saint Elme, min stakkels Moders onde Aand, som desværre er min Fader; men hvo kan vide, hvad De, som Mandfolk, som En af Skabningens saakaldte Herrer kunde blive? Har en Fæstning først overgivet sig, da betragtes det som en Naade, om man behandles honet, og sjelden gaaer det ganske af uden Drillerier.

Forner. Jeg vil ikke forsvare mig, da jeg selv, ligesaalidet som Nogen, tør i en yngre Alder indestaae for det, som jeg, i en ældre Periode, under forandrede Betingelser, kunde vorde. Men siden De taler om Baronen, har De da ikke senere hørt fra Deres Fader?

Fr. **v. Lagerheim.** I senere Dage sjelden; men selsomt nok paa den sidste Tid, noget efter min Moders Død, har man tilstillet mig Breve, der lyde fra ham, men som jeg naturligviis tilsidst har lagt hen, uden at ændse dem.

Forner. Og deres Indhold?

Fr. **v. Lagerheim.** Altid det Samme, at foreslaae mig, nu da min Moder er død, at begive mig til ham i Paris. Men — heller drage Verden rundt, som en virkelig Zigeunerske, ja som en Tiggerpige, end tilbringe mine Dage hos ham, der var den Første, som nedlagde Had i den livsglade Piges Hjerte. For at frelse mig fra den modbydelige Correspondence, og for at sikkre mig mod et muligt Attentat — da jeg ikke kunde vide, om Datteren var mere betrygget mod hans Forfølgelser, end Moderen — stiftede jeg Navn,

og forlod Dresden, hvor jeg levede i den sidste Tid med min Moder, efter at en riig Slægtnings Død paa min modrene Side havde i hendes Livs Aften skaffet os Begge en betydelig Formue. Ved Hjelp af denne (hvorom Herr Baronen lykkeligviis intet veed) og ved mit forandrede Navn, haaber jeg, at den vakre Adelsmand, min Moders og min Plageaand, har ganske tabt Sporet.

Forner. Og for ikke at gjøre Sporet kjendeligt ved at vække Opmærksomhed, vil jeg snarest muligt forlade Badestedet, rimeligviis for aldrig at see det eller Dem mere. De veed, hvorledes Verden har gjort mig, den oprindeligen glade, levelystige Ungersvend tungsindig. Naar jeg betroer Dem, Caroline! at det altid mere tydeligt bæres mig for, som om jeg snart skal dø, og at denne Anelse ret glæder mig, da vil De, og kun De, forstaae mig. De vil ikke forklare denne Ytring som en sygelig Sentimentalitet, lig den unge Piges, der længes efter Graven, fordi hun ikke kom paa det syttende Bal, efter at hun, i Vinterens Løb, har dandset paa sexten. Jeg betragter mig ofte i min Tilværelse, som en Gjæst der indbydes til at glæde mig ved et Taffel, og i et Pallads, hvor det Første er meget godt besat, og det Sidste særdeles brillant indrettet, men hvor Gjæsterne, Omgivelserne, Stillingen er mig høist piinlig og frastødende. Ofte, ja ret ofte, falder det mig tungt paa Hjertet, at jeg baade skal være nødsaget til at takke for Indbydelsen, og at det ikke er mig tilladt at tage bort fra det hele Selskab, førend Touren kommer til mig, og min Reisevogn bliver raabt op.

Fr. v. Lagerheim. Jeg kan særdeles godt tænke mig ind i Deres Følelse, gode, hjertelige Forner! da stundom noget Lignende finder Sted med mig selv. Ligesom der gives Mennesker, der vinde Alle ved deres blotte Fremtræden, eller som idetmindste ved Omhu og anvendt Umage kunne bringe det omtrentligt til samme Maal, er der igjen Andre, som af Naturen have faaet et uforskyldt Cains-mærke, der skræmmer Enhver fra dem. De maa gjøre, hvad de ville, man fjerner sig fra dem, og de vinde enten Ingen, eller yderligt faa — skjøndt disse Faa ere dem isaafald mere hengivne end sædvanligt, fordi de fandt Guldkorn der, hvor Andre med det slove Hverdagsblik opdagede det blotte Sand. Og i dette Tilfælde har jeg ofte lagt Mærke til, at De, vakre, gemytlige Forner! var, De, som er saa riig baade paa Aand og Hjerte.

Forner. Jeg veed det, kjære Caroline! just det, at De ikke altid følger den slagne Landevei, stiller Dem saa omtrent i samme Kategorie, skjøndt De, som Dame, ung, riig og elskværdig, er mindre udsat end jeg, for at faae det ret tungt, ret trykkende at føle. Men er det dog ikke sørgeligt, at just de, som besidde denne rige indre Fond af Kjærlighed, de, som gjerne trykkede hvert godt Menneske til deres Bryst, betragtes af de Andre med fjendske, frastødende, mistroiske Blikke? (Med pludseligt Udbrud)

Blandt denne Flok af kolde Stene
Doer Hjertet fuldt af Kjærlighed.
Jeg føler dybt, at jeg staaer ene,
Og Blikket synker modløst ned;
Thi Hjertets underfulde Skat
Gaaer tabt i Mismods dunkle Nat.

Jeg bruger Mønt, som ikke gjelder
I Landet, hvor jeg reise maa;
Jeg Landets Mønt forstaaer ei heller,
Som jeg forundret stirrer paa.
Paa Reisen gjennem Landets Byer
Den Fremmede man ængstligt skyer.

Og dog er han saa from tilmode,
Drog gjerne til sit Bryst Enhver;
Om Hjertets Sprog de ret forstode,
De vandt ham sikkert Alle kjær.
Spot Taaren ei, som ruller frem,
Han fandt ei her sit rette Hjem.

Fr. v. Lagerheim (som oven)

Men hvad Du ikke her har fundet,
I Livets bygefulde Liv,
Du finde vil, naar det er svundet,
Med al dets Kulde, Kamp og Kiv,
Naar Sæbeboblens Glimmertant
Sin Undergang i Døden fandt.

Han, som har skabt den klare Kilde,
Der risler Sorgen selv til Roe,
Som skjenked Fuglen Toner milde,
Som lod, blandt Torne, Roser groe,
Har, om han ogsaa Vunder slaaer,
En Balsom for hvert jordisk Saar.

Hvad er Musik, undtagen Toner,
Som hilse fra et bedre Land,
Hvor, efter Kamp, en Seierskrone,
Hver jordisk Martyr vente kan?
Gjem troligt paa din Kjærlighed;
Den er et Pas til Salighed.

Nei, kjære Forner! den er ikke falsk den Mønt, De besidder. Og nu, Farvel; med Besindighedens hele Kraft et evigt Farvel. De har engang sagt mig, at De drager til den nye Verden; men selv der vil De træffe for meget af den gamle, til at finde Dem ganske vel, hvis De ikke, som jeg raader Dem, vil holde Dem til de herlige Aandscapitaler, De selv bringer med. Jeg gaaer til England.

Forner. Lev vel, kjære, sjeldne Caroline! Et varmt Haandtryk; et kjærligt Blik, og et evigt Farvel.

(Idet han iler hurtigt ud, gaaer hun langsomt hen mod sit Værelse.)

Wilhelmine (styrter ind). Bedste Froken! der er Fare paafærde. De veed, at jeg, efter Deres Ønske, har Øinene overalt med mig, og derved har jeg itide opdaget den truende Fare.

Fr. v. Lagerheim. Fare? jeg kjender kun een, og kun fra een Kant.

Wilhelmine. Og just fra denne er den kommen. Saint Elme —

Fr. v. Lagerheim (forfærdet). Min Fader?

Wilhelmine. Er kommen hertil. Den Herre, som De talte med imorges, og som ledsagede Lieutenant von Hedenskog, er hans Forløber og Spion. De har begge været paa Sporet efter os, og de ville (som jeg erfarede, ved at lytte til en Samtale, de førte) enten med det Gode eller det Onde, føre Dem bort, som Baronens Datter.

Fr. v. Lagerheim. Aldrig. Min Moder har han lagt i Graven; jeg skal være hendes Hævner ved at flye ham. Bliv Du her. Jeg springer ind; aftaler Alt med Værten, og lader ham, naar vi ere reiste, anvise min unaturlige Fader, min Moders Morder, en Route, som just er den modsatte af den, vi ville tage; vi føre os derpaa begge vore Mandfolkedragter, som vi saa tidt have brugt, og saa afsted. Jeg iler nu med at arrangere Alt, og sender vor lille, lette Equipage iforveien. Saasnart jeg sender Dig Værten herud, som er Signalet til at Alt er i Orden, springer Du ind, iforer Dig din Forklædning, og da gaae vi ukjendte gjennem Fjendens Forposter. Pas nu paa saalænge! (Iler ind).

Wilhelmine (ene). Passe paa? ja derpaa kan De forlade Dem. Hvor **jeg** staaer Forpost, der lader jeg mig ikke saa let overrumple. Og gjelder det ikke her min stakkels elskede Frøkens Vel? Hævner jeg desuden ikke mit Kjøn ved at tilintetgjøre denne Spions Planer, og derved denne fornemme lumpne Forførers? Og nu at komme til at reise — hvor det glæder mig! Komme ud fra disse knebne Alleer, hvor man har et Øie paa hver Finger, for ret at bekige, bedømme, belure os! Nei, da priser jeg Reiser; der er man fri. Da tænker jeg immer paa Studentens Vandringssang, som jeg hørte engang i en Diligence, og snart lærte udenad:

Den friske Morgenluft bortvifter Sorgen;
I Kufferten er Alt — kun ikke den.
Mildt byder man sin Naboe en Godmorgen;
Hvert fremmed Ansigt møder os som Ven.
Nu lyder Karlens Horn, og flux man skuer,
Ved Hornets Lyd, et vakkert Changement:
Hvad nys en Gade var med knebne Stuer,
Forvandles flux til Mark og Skov og Vang.

Nu rykker man saa tæt, fortroligt sammen:
„Generer jeg?" — „Min Gud! aldeles ei." —
„Men min Cigar?" — „Er Herrens Lyst og Gammen;
Brug Deres Frihed paa en Landevei!" —
Nu spørges der fortroligen i Sædet:
Hvor? Hvem? hvorhen? hvorfra? af begge To.
Man bliver Ven, ja lidt forliebt paastedet;
Thi Amor reiser med incognito.

Og naar nu Kroen aabner sine Arme,
Og tår de trætte Vandrere i Favn,
Frembyder Viin og Cotelletter varme
(Ja! hvor en Kroemand dog kan stifte Gavn!)
Da løser Alt sig op i Harmonier,
Da tømmer man med Lyst det sidste Glas,
Og, mælder Karlens Horn, at Posten bi'er,
Man valser ud med Damen til sin Plads.

Der seer jeg Værten, som Signal! I et Nu er Jomfru Wilhelmine bleven Herr Wilhelm, og saa afsted. (Ler ud.)

Wallin (ene). Hun har betalt rigeligt og contant — hun er ung og smuk; synes at være generet af min Diplomat — Altsammen Grunde til at hjelpe hende. Hvor det glæder mig, at kunne kjøbe denne hemmelighedsfulde Herre en Pibe!

Walther (træder hurtigt ind). De har vel ikke, Hr. Wallin! seet Frøkenen? (To Herrer gaaer over Scenen, og ud.)

Wallin (seer efter dem). Det er just ikke længe siden.

Walther. Veed De da ikke, om hun agter at indfinde sig ved den, af Lieutenant v. Hedenskog, til hendes Ære, anstillede Fête?

Wallin (stedse med undertrykt Glæde). Det vil hun vel neppe; thi just nu er hun paa Veien til Ystad. (Sagte) Hun er just reist den modsatte Kant til Gothenborg.

Walther. Hun er reist? Min Gud! hvad siger De?!

Wallin. Maaskee det kan give Dem Oplysning, hvad hun her har skrevet, hvilket hun bad mig levere Dem, naar hun først var ude af Sigte. Adressen er: „Baron Saint Elme."

Walther (river ham Brevet ud af Haanden, og læser halvhøit):

„Min Fødsel og Stilling i Verden har De plettet. Min Moder har De lagt i Graven, og mig har De stødt ud iblandt Fremmede; men i Deres Hjem skal De aldrig see
min dybtkrænkede Moders Datter."

Saa er Alt forbi. Lede længer, vil han vel ikke. Stakkels Saint Elme! hvad Du forbrød mod Moderen, det hevner hendes Datter.

(Medens han stirrer paa Brevet, udbryder

Wallin med Glæde): Saa fik jeg dog hans Ærinde at vide.

Dr. A—*

Nyheds-Revue.

Scribes Femacts-Lystspil „**Kammerraterne**", som i Torsdags opførtes første Gang paa det kongl. Theater vandt en glimrende Modtagelse. Særdeles glædeligt var det at bemærke, at vort Theater, uagtet dets Kunstnere i den senere Tid næsten ere blevne afvente fra at fremstille den høiere Comedie, dog endnu er istand til at gjengive den paa en saa værdig og ærefuld Maade, som det i det Hele taget, denne Aften var Tilfældet med **Scribes** aandfulde Lystspil. Vort næste Nummer vil i sin Theaterartikel indeholde det Nærmere herom.

— **Oehlenschläger**, der i forrige Uge fyldte sit 60de Aar, har til samme Tid viist, at hans fremrykkende Alder ingenlunde har lagt Baand paa hans aandige Virksomhed, idet han har fuldendt sin Bearbeidelse af Tiecks Digterværker, hvilken ifølge Forlæggerens, Boghandler **Reitzels** Ønske, kun kommer til at bestaae af de nu udkommende tvende Bind, istedenfor at det dobbelte Antal var paatænkt. Ogsaa vor Novelleliteratur kan snart vente en Forøgelse i Arbeider af „Hverdagshistoriens Forfatter", „Carl Bernhard" og „Carit Etlar", samt „to Noveller fra Soro", introducerede af Prof. **Hauch**, hvilke Alle ere under Pressen. — Digteren **Blicher** har beriget Literaturen med et Suplementbind til sine samlede Digte og Noveller.

— Ved den Concert, Floitevirtuosen **Heinemeyer**, giver i Aften paa det kgl. Theater, udfører han selv foruden de Variationer, hvormed han understøttede ved Concerten for Blinde-Institutet, „Concertino af Fürstenau", „Variationer af Gautzert", og i Forening med Capelmusicus **Petersen** „Concertante for to Floiter af Fürstenau." Desuden assisteres Concertgiveren af Jfr. **Irza**, samt D'Herr **Faaborg**, **Seest**, **Dippo**, **Schram** og **Gade**. Concerten aabnes med Marschners Ouverture til „Slottet ved Ætna".

— I „La france musicale" af 22de September 1839, findes følgende: „Vi erfare med Fornøielse, at Administrationen for Operaen snart vil tilbyde Mdmsll. **Lucilie Grahn** Leilighed til at vise sig i en Rolle, der er hende værdig, og som vil sætte hende istand til at realisere alle de Forhaabninger, hendes beskedne Debüts have opvakt. Man har indseet at der ikke kan tænkes nogen Rivaliseren imellem den yndige Sylphide, kaldet til at optage Taglionis Plads og den stjønne Gitana, hvis forføriske og udtryksfulde Pantomine ikke uden Fare vil kunne efterlignes. Mdmsll. Elsler vil vedblive, at være et Monster i sit Slags, men de Egenskaber, som mangle hende, ere netop de, Mdmsll. Grahn besidder. Dramaet for den Ene, Dandsen for den Anden. Dette Arrangement er det eneste, der vil være istand til at sikkre dem et gjensidigt Bifald og gjøre Balletten til en god Indtægtskilde."

— Som bekjendt er der for det kongelige Infanteries Musikcorps oprettet en Pensionsfond, for hvilken aarlig gives en Concert, der i Aar fandt Sted Onsdag den 13de dennes, og hvorved, foruden flere af vort Theaterpersonale, ogsaa Md. **Bishop** og Hr. **Bochsa** velvilligen assisterede. En lignende Indretning er nu paatænkt for det borgerlig Artilleries Musikpersonale, og der vil alt i næste Maaned finde en Concert Sted til Fordeel for samme.

— Pariser Modeefterretningerne ere ofte yderst comiske ved deres Alvor. Men man maa betænke, at Handelen med Mode- og Luxus-Artikler for Paris er en af de vigtigste, materielle Interesser. Følgende Passus f. Ex. er fremsat i en Tone, som om det idetmindste angik Spørgsmaalet om de forenede engelske og franske Flaader skulle løbe ind i Dardanellerne eller ikke. „Man har villet sætte det Nygte i Omløb, at i denne Vinter alle Klædningsstykker skulde have en Pelsværks Besætning og alle Kniplinger derimod afskaffes. Men der er i denne Henseende desværre endnu intet afgjort, og denne Paastand kan derfor kun være gaaet ud fra Bundtmagerne. Det eneste Hensyn vi tage i Sagen er Sandheden, og vi tilstaae aabenhjertig, at vi endnu aldeles intet Bestemt vide herom. Politikerne ere sjælden saa beskedne.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag og Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 20de November 1839. Nr. 53.

Indhold: Birken. — Fabrikspigen. — Theatret: „Kammeraterne“. — Nyheds-Revue.

Birken.

(Polsk Sang af Mickiewicz, bearbeidet efter Gaudy.)

„Birk, o hulde Birk, hvo gav dig
Disse Blik, saa sorrigfulde?
Stivned dine Safters Kilder
Under Frostens Isnekulde?
Aanded fjendtlig Vind imod dig,
Eller gnaved' lumske Bække
Bort den Jord, hvis Kræfter dine
Rødders Traadesletning dække? —"

Birken kvad: „ei Frost forstened',
Søster Olga, Saftens Kilde.
Intet Bolgeskyl fra Roden
Næringsvangre Jord lod trille.
Men fra fjerne, fjerne Lande
Kom Tartaren: Flammer suste,
Grene brød han, og hans Fodtrin
Græsset trindtom sønderknuste.

Og, hvor han sin Fakkel svinger,
Spirer Straa ei meer paa Vænge;
Hvor han rider over Sæden,
Sukker høstklædt Mark og Enge;
Hvor hans Hest gaaer gjennem Bækken,
Dyrets Torst ei mere slukkes;
Hvor hans skarpe Pile ramme,
Vunden først med Graven lukkes.

Histfra, histfra Gud i Vreden
Os Forbandelserne sender,
Bringer Vinden Høstrækssværme,
Kommer Nød, som aldrig ender.
Ogsaa Pesten, den blodgjærrige
Histfra sine Flammer svinger, — —
Skade kun, at og fra Østen
Stige Solens gyldne Vinger!"

P. L. Møller.

Fabrikspigen.

I „Les Anglais peints par eux mêmes" findes nedenstaaende poetiske og dybt gribende Skildring af det engelske Almueliv.

„Luk din Mund op, min Glut. Oh! fortræffeligt! Hun har dem, de ere der alle fire."

„Du gode Gud, hun er endnu saa lille, saa grumme lille!"

„Det er sandt; men behag selv at see; det er et ufeilbarligt Tegn! Som sagt, de ere der alle fire."

„Jeg seer dem jo nok; men.... hun er dog alt for lille!"

Læseren vil snart kunne indsee, at de ovenstaaende Phraser ere Brudstykker af en Samtale imellem en eedsvoren Chirurg og Inspecteuren ved et Bomulds-Manufactur, for hvilke en bleg, usselt klædt, omtrent syvaarig lille Pige har fremstillet sig, for at blive optaget som Arbeiderske i Fabriken. Vi ere overbeviste om, at den lille Pige ikke er over syv Aar gammel; desuagtet tilkjender den competente Chirurg, Mr. Fnamel hende, eftersom han har undersøgt hendes Mund, den af Loven betingede Alder af ni Aar, saa at hun, ifølge Parlementsacten, kan blive optaget som Arbeiderske i D'Herr Brown & Jones Manufactur, hvilke Herrer, efter de øvrige Manufacturisters Exempel, tage Tænderne som Maalestok for Børnenes Alder, en Maalestok, Folk af Faget holde for ufeilbarlig.

„Nu vel, naar De er vis paa det," — vedblev Inspecteuren.

„Om jeg er vis derpaa!? Døm De selv. Luk Munden op, Lille."

Barnet seer i sin Hjerteangst bønlig op til Chirurgen, og aabner endnu engang Munden, og Mr. Fnamel holder Kjævebenene fra hinanden, og imens han peger paa Tænderne og Tandkjødet, vedbliver han, at bevise sin Paastand, medens Taarerne af Smerte løbe ned ad det stakkels Barns Kinder.

„Seer De, det niende Aar har hun, som jeg alt før bemærkede, fuldkommen fyldt. I det niende Aar blive Melketænderne altid fortrængte af Skjæretænderne. De ere et ubedrageligt Tegn paa denne Alder, og her ere de!" Og med en selvtilfreds og triumpherende Mine pegede Mr. Fnamel paa de Elfenbeensspidser, der prydede Barnets Mund.

„De har Ret, Mr. Fnamel. Uden tvivl er Alting efter Anordningerne."

„Saa ere vi færdige hermed!" raaber Chirurgen, „behag at lade en Anden komme ind."

Vi ville lade Chirurgen fortsætte sine Undersøgelser og følge med den lille Pige, som ifølge sine Tænders Vidnesbyrd har fyldt sit niende Aar, og nu sjæleglad løber hjem til sine Forældre, for at forkynde dem denne Lykke. Hun er antagen, hun vil faa Løn! hun har jo sine Skjæretænder! —

Den Riges Barn bliver bragt til Modetandlægen, for at denne kan iagtage og lette Naturens Gang. Den dyrebare Patient, som for det meste viser sig uregjerlig, bliver enten formildet ved den smigrende Forsikring, at han vil kunne glæde sig til to Perleraekker, eller ogsaa bragt til Eftergivenhed ved den Trudsel, at han vil beholde Stumper istedetfor Tænder, hvilke ville gjøre ham til et Uhyre. Han lider taalmodig under Operateurens Hænder, og bringer det, der af Verden betragtes som noget meget Væsentligt: det ydre Skin, sit første Offer. For dette Barn er Tandlægen, uagtet den Forfærdelse hvormed han betragtes, Rigdommens Tjener, som af Forældrene blive honoreret godt, for at conservere deres Poders Skjønhed, og hvis duelige Haand stedse er beskjæftiget med, at forhøie deres Ynde eller helbrede deres Svagheder.

Men anderledes forholder det sig med den Fattiges Barn; her er Tandlægen kun Dommeren der bestemmer dets Arbeidsdygtighed. Naar han vaersom undersøger det rige og høivelbaarne Barns Mund, udbryder han: „Herlige Tænder, de ville vække Misundelse!" Men paa den Fattiges Tandkjød kaster han kun et flygtigt Blik og siger koldt: „Du har dine Skjæretænder, arbeid!"

Vor lille Fabrikspige har altsaa opnaaet sin Arbeidsalder; men fra dette Øieblik af er hun ikke længer noget Barn, hun er Diminutivet af et Fruentimmer. Hun har henlevet sine Barndomsaar i Mangel og Nød. Overladt til sig selv hele Dagen, fra sin spædeste Alder uden Opsigt, uden Pleie, har hun aldrig smagt Moderomhuens Sødhed; Elendigheden har dræbt den, Elendigheden som leirer sig paa den Fattiges Dørtærskel og stivner og forstener det menneskelige Hjerte — Og maatte Moderen ikke gaae paa Arbeid, paa det hendes Barn, som hun lod blive hjemme under Englenes Beskyttelse, ikke skulde døe af Sult? Gud alene veed, hvor tung denne Gang er blevet hende, hvor nødig hun skiltes fra sit Barn! Kort Tid derefter maa hun hellige et andet Barn de faa Timer eller snarere Halvetimer, som hun kan stjæle fra Arbeidet; der kommer et tredie og et fjerde, — stakkels, hjælpeløse Skabninger, uden Beskyttelse og uden Brød; og vor stakkels Fabrikspige seer sig alt i sit sjette Aar forvandlet til en Forsørgerske, og vugger en halvnøgen Broder paa sine magre Arme. Der fattes hende Kræfter til at bære ham, og dog slæber hun ham, stønnende under sin Byrde og med usikkre Skridt omkring med sig. Saaledes sidder hun paa Gadehjørnerne, gjennemstrøifer de offentlige Torve eller de snevre, afsides liggende Gader, hvor Forbrydelsen, Usselheden og Ureenligheden kappes om Rangen, og hvor Lastens Spire bliver indpodet hende. Det maa ansees som et meget heldigt og sjeldent Tilfælde, naar hun bliver reen, naar hun ikke bukker under for det slette Exempel, og desuagtet forbauses siden de ærbare Folk, naar det Modsatte indtræffer, over hendes dybe Fordærvelse.

Og paa denne Maade henlever det stakkels Pigebarn sine første ni Aar. Ak, hvilken Barndom! Henvisnet, mager, nedbøiet af tidlige Bekymringer, bleg og modløs ved Synet af den grændseløse Elendighed, der omgiver hende, synes hun aldrig at have været ung. Neppe troer man det muligt, at Aarene endnu kunne give hende et ældre Udseende, saa ganske er der paatrykket hendes barnlige Skikkelse Stemplet af en alt for tidlig, sørgelig Modenhed. Hende, hvem Hjertets blideste Følelser, Fred og Lyst bleve fremmede; hende var Livet stedse glædeløst, uden Haab, uden Næring. Hendes Hjem var Nøgenhedens Hjem, hvor Mennesket, Skabningens Herre, viste sig som de laveste Nødtørftighedens Slave, og hvor han ikke altid bar sin Elendighed uden at knurre. Hvor ofte er Mandens Raahed, Faderens Følesløshed ikke andet end en Følge af Trang! Hvor ofte er Opfarenhed og Raseri, hvormed de Fattige saa tidt begegne hinanden, ikke andet end et vildt Udbrud af utaalelig Marter! — Og vor stakkels lille Fabrikspige har været Vidne til alt dette, og Lastens morke Skygge drog hen over hendes Aasyn.

Vi ville følge Barnet til Fabriken. Hvilket raat Veirligt! Stormen hyler, den kolde Regn strømmer ned uden Ophør blandet med Sneefog; Gaden er belagt med en tyk Isskorpe, Luften stikker som med Naale og tykke Sneeskyer fordunkle Dagslyset. Klokken er fem om Morgenen; Barnet staaer op, og neppe har det ifort sig sine usle Pjalter, saa forlader det, rystende af Kulde, Huset. Stakkels Barn! Hendes Blod er stivnet lige ud til Fingerenderne, paa hendes Sko, som ere lappede oftere end de kunde taale det, gabe store Huller vidt fra hinanden, hendes Fødder ere som besaaede med Frostknuder, og kun meisommelig slæber hun sig frem. Hendes Fader som arbeider paa samme Fabrik, tager hende da imellemstunder op paa Armen, og fortsætter sin Vei, om ikke bandende, saa dog ikke uden at knurre. Pigebarnet er jo ni Aar gammel, og derfor slæber man det i en raa Januar-Morgens Kulde og Morke til Arbeidet!

Nu er den Lille paa Fabriken. Fra dette Øieblik af har hendes Barndom aldeles ophørt; hun er en Qvinde, givet til Priis for alle den modnere Alders Plager. Daglig ni Timers Arbeide, og Resten af de fire og tyve Timer bliver benyttet — hvortil? Maaskee til ungdommelige Forlystelser, til Barndommens lykkelig-uskyldige Adspredelser? — Halvanden Timer ere indrømmede til Frokost og Middagsspise; og naar vi lægge Mærke til Brødets høie Priis paa den ene Side og Fabrikspigens Løn paa den anden, saa ere sandelig halvanden Timer mere end tilstrækkelige nok til to Maaltider, som efter al Rimelighed kunde være tilendebragte i lige saa mange Minuter.

Men hvad skeer i de øvrige Timer? Undervises man maaskee Barnet i de første Elementargrunde? Ak, hvad Spændkraft levnes vel Aanden efter ni Timers uafbrudte Arbeide i et Bomulds-Manufactur! Hvad Dygtig-

hed til at lære! Hvor megen Kraft til at blade i en Bog! Hvorledes skal Sjælen der endnu blive modtagelig for Indtryk, som maaskee ere istand til at hæve Menneskет eet Trin over det til Slagterbænken bestemte Dyr! — Fabrikspigen kommer hjem, og hvad andet kan hun bestille end sove, end søge at glemme denne Maskinernes Larmen og disse Helvedtoner, under hvis Indflydelse hun hele Dagen har lidt? Hvo vilde ikke unde hende Søvnen, den Søvn, som maaskee kan bringe hende salige Drømme eller en Straale af Lykken? Hvo vilde anmode hende om at skrive eller at læse? — Berøv hende ikke hendes eneste Glæde, — Forglemmelsen!

(Sluttes i næste Nr.)

Theatret.

„Kammeraterne."

Dette Stykkes Fremkomst paa vor Scene har saa megen Krav paa vor Opmærksomhed, at vi vel for en Stund tor opsætte de mere generelle Bemærkninger, Skuepladsens nærværende Bestyrelsesmaade har afstunget os. — Det kunde vel ikke være andet, end at et Stykke som **Scribes** „Kammeraterne", der behandler Forhold, hvilke for Franskmanden ere uadskillige fra den Luft han aander, fra den Næring han tager til sig, og behandler dem paa en Maade, som hos dette Folk, der spøger med de alvorligste Ting og behandler de letfærdigste Gjenstande med høi Alvor, maatte sætte de skjulteste Fibrer i Bevægelse, — at dette Stykke, sige vi, i Paris maatte gjøre Furore. Mere tvivlsomt maatte det vel ved første Diekast synes, om en Skildring af dette parisisk-politiske Salonliv ogsaa kunde finde Gjenklang hos os, og om os tildeels saa fremmede Forhold frembyde dramatisk Interesse nok til at fængsle os en heel Aften igjennem. Vi tro heller ikke, at et Stykke af denne Natur, for en halv Snees Aar siden, i nogen synderlig Grad vilde have tiltalt det danske Publicum. Men den Characteer, vor hele politiske Udvikling i den nyeste Tid har taget, maatte, hvor forskjellig den ogsaa endnu kan være fra de **Forhold**, her gives os et Billede af, og hvor langtfra disse Forhold endnu, som i Frankrig, ere sammensmeltede med Folkets hele sociale Tilstand, idetmindste gjøre os langt modtageligere for et Maleri, som gjengiver Figurer og Grupper, der ere saa forskjellige fra de, vi engang ere vante til at betragte. Dog, hvad der især bevirker at dette Stykke saavel her som overalt maa gjøre stor Virkning, naar kun den sociale Udvikling nogenlunde har naaet det Trin, der gjør den modtagelig for de politiske Interesser, det er den store objective Sandhed, hvormed de af Forfatteren skildrede Forhold ere fremstillede; og saaledes bliver det ogsaa her klart, at ethvert ægte Kunstværk **maa** gjøre sig gjeldende, og at i Kunstens og Poesiens Rige Intet bliver os fremmed uden det, som er blottet for kunstnerisk og digterisk Sandhed. Hver en Characteer som optræder i dette Stykke er tegnet med en Fiinhed og Styrke, hver Situation er anlagt med en Kunst og Besindighed, Planen saa ypperlig anlagt og udført, og Dialogen gjennemvævet af saa meget Vid og ægte Ironi, — kort, det Hele bærer saa aldeles Genialitetens Præg, at dette Stykke maa henregnes til noget af det Bedste, den høiere Comedie har at opvise, og det er derfor istand til at skjænke en Nydelse, der kun vilde kunne tilintetgjøres ved en aldeles forfeilet Gjengivelse deraf. Til Ære for Størstedelen af vort Skuespillerpersonale være det derfor sagt, at dette ikke blot ikke var Tilfældet, men at, paa nogle faae Undtagelser nær, dette Stykkes Udførelse maa henregnes til vor Scenes sande Glandspuncter.

Da vi engang have nævnet Undtagelser, saa ville vi heller ikke tage i Betænkning, uforbeholden at angive disse, og kun saaledes bliver det muligt at vi blandt de Rollehavende nævne Herr **Phister** først. Det er bleven offentlig fortalt, at Lægen Bernardets Rolle først efter at have i flere Maaneder været i en anden Skuespillers (Hr. Instructeur **Nielsens**) Hænder, men af denne at være afgivet igjen, er blevet Hr. **Phister** tildeelt, som den Skuespiller, der kan spille **Alt**. Om nu Hr. **Phister** har villet overtyde Vedkommende om, at dette ikke er Tilfældet, eller hvilke som helst andre Grunde han kan have havt dertil, vide vi ikke, men saameget er vist, at vi endnu ikke af denne Kunstner have seet en saa total forfeilet Opfatning af en Characteer, som den nærværende; eller rettere, vi have endnu aldrig seet ham saa aldeles ikke at opfatte en Characteer, thi hvad hans Fremstilling især manglede var netop — Opfatning. Men uagtet Hr. **Ph.** saaledes gav næsten hver Scene, hvori Doctor Bernardet optræder, med et andet Anstrog, saa lykkedes det ham dog ikke nogetsomhelst Sted at træffe det rigtige. Vel sagde han een og anden Replik ikke uden Fiinhed, men det skulde da ogsaa være forunderligt om ikke de mange geniale Træk, hvormed denne Characteer af Forfatteren er udstyret, nu og da skulde rive en Kunstner med, som Hr. **Ph.**, og navnlig naar en Medspillerinde som Md. **Nielsen**, ved sit Mesterspil, uvilkaarlig maa impulsere ham; men Hovedtrækket i Bernardets Characteer saae vi aldeles ikke i Hr. **Ph's** Fremstilling. Bernardet er en fiin, intrigant Verdensmand; en Mand der foier sig efter Andres Svagheder, men kun for at skjule sine egne, der understotter Andres Forsængelighed kun for at drage Fordeel deraf og tilfredsstille sin egen. Men Bernardet er langtfra nogen Nar, og som en saadan har Hr. **Ph.** fremstillet ham. Han er vel en Lykkeridder, der vil pousere sig, men han veed ogsaa hvorledes han skal bære sig ad dermed. Han gjennemskuer sine Omgivelser og veed at fore sig dem til Nytte. Kun lidet vilde Cesarines Protection hjelpe ham, naar han ikke var i Besiddelse af det ydre Skin, der skal blænde de Kortsynede og skjule hans Svagheder. Men for at hæve en Figur i Verdens Øine, som Hr. **Ph's** Bernardet, dertil maatte man i Sandhed kunne gjøre Mirakler, og for at skjule den Latterlighed, hvormed han udruster ham, maatte man i det mindste kunne slaae hele Verden med Blindhed. Med al Agtelse for Hr. **Ph's** udmærkede, mangesidige Talent, hvis skjønne Frugter ingen har været eller kan være villigere at erkjende end vi, tro vi derfor at denne Rolle havde været i langt bedre Hænder hos Hr. Instructeur **Nielsen**, og vi tvivle derfor ikke paa, at denne maa have havt særdeles vægtige Grunde, der have bevæget ham til at ønske sig fritaget for samme. Men vi tvivle derfor ingenlunde om, at Hr. **Ph.** maatte være istand til at give Bernardet langt mere tilfredsstillende, end dette hidtil har været Tilfældet, og vi overlade derfor til ham selv, hvorvidt han maatte finde de Vink anvendelige, vi her have tilladt os at give. — For at blive ved Undtagelserne, maa vi endnu tillade os at nævne næsten det samtlige Kammerat-Compagnie som det, der i enhver Henseende forfeilede Forf. Hensigt. Vel har Scribe villet revse og latterliggjøre alle de uværdige Machinationer hvortil Egennytte og Forsængelighed kunne misbruge de ædleste Diemed. Men skal Billedet virke, da maa det ligne, det maa være et Characteermaleric, men ingen Caricatur; det skal være slaaende ved sin Sandhed,

men det forfeiler Hensigten ved Overdrivelse. Mennesker som dem, vi her see fremstillede af Herr **Dr. Ryge**, som Boghandler Dutillet, **Hr. Hvid** som Romandigteren St. Esteve, **Hr. Seemann** som Maleren Descousseaux, o. s. v., vilde det kun vist slet lykkes, at lede den offentlige Mening i Frankrigs Hovedstad i alle mulige Retninger. Derfor forfeilede ogsaa Scenen i anden Act, hvori Billedet af dette Kammeratskab udfoldes for vore Blikke, aldeles sin Virkning, Noget, der ikke kan andet end ryste hele Kunstværket i sin Grundvold, da hiint danner Fundamentet til den hele Bygning. Lykkeligviis er Fremstillingen af alle Stykkets Hovedpersoner, med Undtagelse af den alt nævnte, saa fortrinlig, at den er istand til at skjule denne Brost, men som det dog var onskeligst blev undgaaet, hvilket, ved lidt mere Skjonsomhed fra de Spillendes Side, let maatte kunne bevirkes. Dog, det er vel paa Tiden at vi vende os til Lyssiden af dette Stykkes sceniske Fremstilling, og da vi let kunde komme i Forlegenhed for, hvem vi her skulle nævne forst, saa ville vi folge den Orden, Affichen angiver. — Grev de Miremont — **Hr. Rosenkilde.** Fortræffelig fra forst til sidst; en sand Typus for disse Riddere af 7—8 Embeder, hvilke de omtrent ere Herrer over, som de vise at være Herrer i deres Huus. Skulde vi udhæve et enkelt Træk af dette fuldendte Billede, da maatte det være den træffende Maade hvorpaa han gjengav den, ligesom electriske Overgang fra den Syge til den fuldkommen Karske. — Cesarine — **Md. Nielsen.** Et indtil de fineste Nüancer fuldfort Mesterstykke. Ligesom denne Kunstnerindes hele Vandring paa Kunstnerbanen har været en stadig Fremadskriden, saaledes bærer ethvert nyt Characteerbillede, hvormed hun beriger samme, mere og mere Præget af det omhyggeligste Studium, af kunstnerisk Skarpsindighed og kjærlighedsfuld Omhu. Hendes tilsyneladende Omhyggelighed for den svage Marionet, der er hendes Mand, hendes selvtilfredse Overlegenhed i Scenen med Zoe, hendes tilsyneladende Ligegyldighed ved de let henkastede Replikker til Edmond, hvor hun ikke engang kaster et Blik op fra sit Haandarbeide, hendes Thriumph over at have gjennemskuet Zoes Plan og hendes Forbitrelse over at see sig beseiret, — Alt samlede sig til et beundringsværdigt Hele. — Agathe, — Md. **Larcher.** Elskværdig, ægte qvindelig. — Edmond Varennes, — **Hr. Holst.** Fuld af Værdighed og Folelse, Varme og Kraft. — Oscar Rigaut, — **Hr. Pätges.** Med megen Maadeholdenhed vidste denne talentfulde unge Skuespiller at holde Grændsen imellem den paatagne latterlige Fornemhed og den fremstikkende Borneerthed indenfor hvilke denne Person bevæger sig. Det lod til at Hr. **Pätges** havde valgt sig et Forbillede til denne Rolle, der ikke var hentet langt borte fra. Skjondt vi ikke kunne nægte, at det stundom maa være Kunstnere tilladt, som her, at revse Daaren og fremstille ham i hans hele Latterlighed, noget som Digtere og Skuespillere ogsaa til alle Tider med god Virkning have anvendt, saa maa vi dog paa den anden Side gjore opmærksom paa, hvilke Misgreb denne Tegnen efter Naturen lettelig kan lede til, Noget, vi netop i den allersidste Tid have havt et advarende Exempel paa.

(Sluttes i næste Nr.)

Nyheds-Revue.

Med Dagsnummeret af „Fædrelandet" fulgte en udforlig Prospectus over den nye Række af dette Blad, der fra Nytaar 1840 vil udkomme, og til hvilken Tid det gaaer over til at blive et Dagblad, der udkommer alle 7 Dage i Ugen. Det vil være umuligt i nogle faa Linier at give et Referat af den politiske Troesbekjendelse, Udgiverne med saa megen Kraft og Svada i denne Prospectus have aflagt, men tro dog, at Hovedsummen deraf er antydet i det gamle Ord af den hellige Augustinus, de i samme have anfort: **„Eenhed i det Nødvendige, Frihed i det Tvivlsomme, Kjærlighed i Alt!"**

— Som bekjendt, har Hr. **Kirchheiners** Sygdom, der i længere Tid har holdt ham fjernet fra Scenen, været Aarsag i at flere af hans betydeligste Roller ere komne i Andres Hænder. Det vil derfor sikkert glæde alle Skuespilbesogende at erfare, at Hr. **Kirchheiner** nu befinder sig saa fuldkommen vel, at han paa Sondag igjen kan optræde i en af sine bedste Roller, nemlig som Masaniello i **„den Stumme i Portici"**, hvilken Opera paa denne Aften gives til Fordeel for Musikconservatoriet, og hvori Jfr. **Rinda Lund** skal udfore Fenellas Parti.

— Med nærværende Nummer folger en Subskriptions-Indbydelse yaa en Samling Digte af Forfatteren til det ovenstaaende Digt, Hr. **P. L. Moller.** Da denne Forfatter ogsaa er nærværende Blads Læsere fordeelagtig bekjendt fra flere, tidligere af ham meddeelte Arbeider, tillade vi os at anbefale hans Indbydelse til deres velvillige Opmærksomhed.

— Ifolge „allgemeine musicalische Zeitung" ere i 2det Qvartal af det indeværende Aar udkomne folgende Musicalier i Tydskland:

For Orchester	26.
— Violin	48.
— Violoncell	10.
— Contrabas	1.
— Fleute	24.
— Andre Blæseinstrumenter	11.
— Guitarre	7.
— Harpe	5.
— Pianoforte	334.
— Orgel	6.
— Kirkesang	28.
— Concertsang	6.
— Fleerstemmig Sang	30.
— Operamusik med Sang	23.
— Sang for enkelt Stemme, Viser, osv.	111.
— Sangovelser	4.
— Theorie osv.	6.
I Alt	680.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Sondag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjornet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Sondagen den 24de November 1839. Nr. 54.

Indhold: Guldkorn. — Fabrikspigen, (sluttet). — Theatret: „Kammeraterne", (sluttet). — Nyheds-Revue.

Guldkorn.

(Af Fr. Rückerts „die Weisheit des Brahmanen.")

I.

Saalænge Du er ung kan det Dig vel behage,
Naar over Andre Du et Hoved frem kan rage.

Men bliver ældre Du og slovt dit Dies Ild,
Maaskee kun til Besvær hiint Fortrin vorde vil.

Thi Himlen mere nær Du vandrer derfor ei,
Mne mindre tydeligt seer Græsset paa din Vei.

Desdybere kun vil sig sænke paa dit Bryst
Dit Hoved, for at see paa Jordens gronne Lyst;

Som Gubben sænker det, for end engang at skue
De Blomster, der nu snart skal dække Gravens Tue.

II.

Vel lever Mandens Aand for det almene Hele,
Dog vil sin Omhu han med eget Lidet dele.

Vel vil for Verden han det Skjonne, Gode pleie,
Men derfor vil han dog i eget Hjem det eie.

III.

Den Herre ikkun slet sit Tjenerskab paaskjonner,
Som flittig Tjener ei saa godt som doven lonner.

Som Solen stikker han den, som i Marken sveder,
Og straaler mildt for den, der sig i Skyggen breder.

IV.

En Bonde har en Ko, en Hone vel dertil;
Men Hone eller Ko sin Pligt ei gjøre vil.

Han haaber, Honen vil med Æg ham snart betænke,
Og Koen ham sin Melk til Læskedrik vil skjænke.

Han haaber, Ægget skal til Kylling sig udfolde,
Og at af Koen vel en Kalv han vil erholde.

Forgjæves han de To med Korn og Urter føder;
Thi Koen selv sin Melk, Honen sit Æg forøder.

O slemme Egenskab, kun paa sig selv at agte,
Ei Afkom eller Huus tillige at betragte!

Hvad kan til Nytte Ko og Hone Dig vel være,
Naar selv de deres Melk og Æg kun vil fortære?

Derfor Du baade Ko og Hone strax bør slagte,
Og nye kjøbe for de Penge, de indbragte.

V.

Hver er sig nærmest selv; om denne gyldne Lære
Dig Træets Blade ret et Vidnesbyrd kan være.

De suge al den Regn i sig, som Skyen giver,
Saa intet Jorden naaer, og derfor tør den bliver.

Først naar de qvæged' er', de ryste af igjen
Alt Overflod til Jord, nu Touren er til den.

Hvad ofte rystes ud fra Slottets høie Karme,
O kom det ligesaa i Hytten til den Arme!

VI.

Hvormed skal vel den Dag idag for Dig udsmykkes?
Hvad mon der lykkes skal, og hvad igjen mislykkes?

Hvad Skjønt skal Øiet see, hvad Sandt skal Sjælen tænke?
Hvorhen skal Aand og Sind sig hæve og sig sænke?

Hvad den saa bringer, Du det bjerge smukt med Haanden!
Hver Dag, Du lever i, en Høstdag er for Aanden.

VII.

Hvad her Du virker godt, det sikkert hisset staaer
Som Kapital, hvoraf Du her kun Renten faaer.

Og om det for en Stund Dig ingen Rente giver,
Dog ganske vist den lagt til Kapitalen bliver.

VIII.

En Mand, der hærdet ret var i Gjenvordigheder,
Ti haarde Ting beskrev, som her jeg nævner Eder:

Haardt Bjerget er, dog Jern skal det igjennemskjære;
Haardt Jernet er, dog Ild det Smidighed skal lære.

Haard Ilden er, men Vand vil vide den at tæmme;
Haardt Vandet er, men dog skal Skyen let det gjemme.

Haard Skyen er, dog faaer nok Vinden til at sly den;
Haard Vinden er, men dog ei Legemet skal sky den.

Og haardt er Legemet, for Kummer dog det bukker;
Og haard er Kummeren, dog Vinen den udslukker.

Haard Vinen er, men dog skal Søvnen den begrave;
O haarde Søvn, som her at sove ud vi have!

G. Siesby.

Fabrikspigen.

(Sluttet.)

Vi maae endnu engang vende tilbage til Fabriken. Den lille Pige er traadt ind i en Sal og har blandet sig i den øvrige Hob blege Børn, som alt er i fuldt Arbeide. Man vil kunne indvende, at jo alle Mennesker ere bestemte til Arbeide og at det er upassende, at ville vække Medfølelse for de Lidende. Lad saa være! Men hvis nogensinde Englene græde, da er det, naar de skue ned paa den Fordærvelse, det Bedrag, den Nedrighed, den Egennytte og den Grusomhed, som behersker Jorden, og kaste deres Blik paa disse barnlige Daglønnere, paa disse Børn uden Barndom, paa de ungdommelige Syndere, som i deres Ansigts Sved erhverve deres, ved Kornlove forbittrede Brød.

Pigebarnet befinder sig nu altsaa i Fabriken, hvor man anviser det sit Dagværk; og ak! hvilket Dagværk! Hun, et Barn, bliver overantvordet til Maskinen, dette frygtelige, kjæmpeagtige Væsen, som minder om Størrelsen og Kræfterne af Urverdenens Dyreslægt og som, ligesom drevet af en levende Instinct, arbeider fort med utrættelig Udholdenhed: et Uhyre af Jern, hvis Puls er Dampen.

Det er en ganske egen Skjæbne, der tvinger Menneskет til Arbeide samtidig med Maskinerne. I, som staae over Værkstedets Offere, som glæde Eder over Eders Børns muntre Udseende, deres friske Læber og deres smilende Øine, bevæger der sig intet i Eders Hjerter for de stakkels Skabninger, som ere lænkede til det brølende Uhyre, kaldet Maskine, som maae følge dets Bevægelse med mathematisk Nøiagtighed, og hvis kjødløse Arme og spæde Muskler staae i en saa skjærende Modsætning til dette mægtige Drivværk; naar I see, hvorledes Barnets Hjerte slaaer ængsteligt ved Siden af Jern-Pumpestangens Slag.

Maskinens monotone Bulder, en qvælende, ofte til 98° Farenheit stigende Hede, Nødvendigheden af en uafbrudt Flid fra Arbeidernes Side, gjør Stedet saavelsom Beskjæftigelsen lige utaalelig. Naar man overveier den sociale Uretfærdighed, der fordømmer Børn til Maskinen, gjentager man uvilkaarligt ved Synet af et Stykke Bomuldstøi Ordene i hiin Ode af Gray:

Og denne Væving, som Solen klar,
Menneskets Hjerteblod spundet har.

Men levnes der da Fabriksbørnene slet ingen Hvile? Sørger man slet ikke for Midler, der kunde forsøde deres Arbeides Eensformighed? Gives der slet ingen Tidsfordriv, som for nogle Øieblikke kan hæve dem over deres Stands Elendighed? Den Læser, som opkaster disse Spørgsmaal, svare vi, at i nogle Fabriker have Børnene Tilladelse til at synge; de tør forene deres Stemmer til Bøn. Naar vi betjene os af Ordet Bøn, saa ville vi dermed antyde, at profane Sange ere dem strengeligen forbudne, og at Børnene ene og alene maae indskrænke dem til Hymner; og saaledes synge de da, som om de vilde overdøve den tyranniske Maskines Hamren, med virkelig rørende Inderlighed, hvilken visse Folk finde særdeles behagelig, uden i de affungne Ord endogsaa kun at ahne nogensomhelst Bebreidelse, nogensomhelst planmæssig Satire.

Men der gives ogsaa dem, som, naar de høre disse halvnøgne Børn, der ere fordømte til ni Timers daglige Arbeide, hvorved de fortjene nogle faa Skillinger ugentlig, istemme de varmeste Takke-Hymner, paa det heftigste føle Contrasten imellem de Syngende og Sangen, som de synge. Det er umuligt at Nogen ikke skulde føle en inderlig Bedrøvelse, naar man ved Indtrædelsen i Fabriken hører Børnene med gjennemtrængende Stemme synge, eller rettere, skrige:

Du os høre
Himmens Herre!
Undskab Du tilintetgjøre,
Ved din Dom den Veien spærre!
Knus vor Fjende, den forhadte,
Fader vær for den Forladte!
Du os høre
Himmens Herre!

Endnu oftere høre man dem synge salomoniske Psalmer, disse glødende, Phantasien overvældende Skildringer af yppige Paladser, yppige Haver og yppige Qvinder. Hvilken Contrast! Ere disse Ord, som stromme fra slige halvforhungrede, i Laser omvankende, huuloiede og dødsmatte Børns Læber ikke til Himlen raabende Bebreidelser! Og disse vellystige Sange, indpode de ikke den skrækkeligste af alle Gifte i de Unges Hjerter?! Hvor maa ikke Djævelen grine over deres Følesløshed, Taabelighed og Hykleri, som opmuntre til Psalmer og Hymners Afsyngning, denne Elendighedens Ironi, denne Nøgenhedens og Syndens bittre Kritik!

Forfølge vi vor Fabrikspiges Skjæbne, som i den Alder, hvori Barndommen vaagner, hører op med at være et Barn, og som, lidt over sexten Aar gammel, gifter sig med en Mand, der neppe er ældre end hun selv, saa see vi her Forældrenes Elendighedshistorie at gjentage sig. De avle ligesaa blege og forkuede Børn og offre dem til Maskinen, denne Moloch; der paafølger den samme Mangel, den samme Trøstesløshed, den samme Fortvivlelse; det samme tidlige Ægteskab og den samme blege og sygelige Afkom.

Gives der da intet Middel for denne Tingenes Tilstand? Ere den menneskelige Intelligentses Thriumpher, som have beseiret og undertvunget Elementerne kun tilkjæmpede til Nytte for nogle Faa og til Fordærv for den store Masse? Er Dampen kun et utæmmet Uhyre, kun

til for at skabe ulykkelige Krøblinge, eller er den et velgjørende Væsen, som, skabt til Menneskeslægtens Nytte, skal give den Leilighed til at blive fuldkommen og opfylde Hensigten med dens Tilværelse? Det forekommer os, som om vi ved denne, et utopisk Collegium værdige Opgave, hørte Verdensmenneskenes Haanlatter, som om vi ved det taabelige Spørgsmaal, der kun hos en af Bedlams Beboere ikke kunde være paafaldende, saae Foragten spille paa deres Læber.

„Og vil dette altid blive saaledes?“ spurgte vi, da vi gjennemvandrede nogle Fabriksale i det mørke Manchester, og saae disse usle Mænd og Qvinder, og de endnu uslere Børn, der trætte og med sygt Hjerte begave sig fra Arbeidssalene til deres ureenlige Hytter.

„Og vil dette altid blive saaledes, eller er den nærværende Generation bestemt til at see Enden paa denne Crisis, og at see Morgenrøden til en skjønnere Dag oprinde for de Ulykkelige? Er den arbeidende Klasse alene banlyst til, at blive i sin Fornedrelse og at have Hungeren til en stadig Ledsager, og skal det forjættede Land først vorde en sildigere Generations Arvedeel? Vil de nærværende Menneskers Børnebørn see Melken og Honningen flyde, imedens vor Epoche hjemsøges af Plagerne? Og tør dette altid blive saaledes?“ spørge vi endnu engang.

Vi vare vendte tilbage til vort Hotel, og sad ved Kaminen med tillukkede Øine, med Hovedet sænket ned paa Brystet i en Slags Dvale, da der pludselig tildrog sig en stor Begivenhed: Alt Menneskearbeide uden Undtagelse blev udrettet ved Dampen. Der gaves ikke mere nogen Beskjæftigelse for den arbeidende Klasse, Maskinerne vare nogle Enkeltes Eiendom, hvilke, da de besad alle Nydelsernes Kilde, ogsaa vare Verdens Herrer. Manchester lignede en, af Pesten ødelagt Stad. Dens Indbyggere lignede glubende Dyr; der voxede Græs paa Fabrikernes Dørtærskler og Uglerne opfyldte Torvene med deres Skrig. Fortvivlelsen herskede paa alle Steder, og desuagtet forkyndte den Menneskene, at Videnskaben havde vundet sin skjønneste Seier og den menneskelige Skarpsindighed opnaaet sin høieste Thriumph. Men Menneskene vandrede mørke og tause omkring, eller med et vanvittigt Smiil. De pegede hen paa deres Børns indfaldne Kinder, paa deres Koners blege Ansigter, paa de Spæde, som krympede dem ved Mødrenes udtørrede Barme.

Ikkedestomindre fandtes der Folk, som søgte at tilfredsstille den trøstesløse Mængde, som prædikede for den om Nærmelsen af en bedre Tid og forkyndte et Væsens Komme, som, om ogsaa frastødende i sin ydre Skikkelse og grusom i sine Foretagender, desuagtet vilde være en Forkjæmper for Menneskehedens Rettigheder, en velgjørende Giver af Jordens Frugter og alle de Velsignelser, der ere istand til at lyksaliggjøre Menneskeslægten. Men uagtet disse gyldne Forjættelser, forbandede Mængden dette Væsen og kaldte det et Uhyre, en Dæmon, en ond Genius, som leer ved den Fattiges Hunger og sover rolig ved deres Klager og Sukke, som har berøvet tusinde Ulykkelige Brødet, for at mæske enkelte Privilegerede. Saaledes skrege de udhungrede Mennesker.

Men tilsidst lod dette med Forbandelser overøste Væsen sin skrækkelige Forklædning falde og viste sig i sin sande Skikkelse. Hvor yndig var pludselig dets Udseende! Hvor fløde Ordene sødt og melodiske fra dets Læber! Det var Videnskaben, hun talte, og de Dødeliges vilde Hjerter bleve formildede, deres Øine funklede atter; et nyt Liv flød igjennem deres Aarer; deres Lidelser forstummede, deres Bekymringer forsvandt; og knælende lyttede Mængden, med Ydmyghed og Kjærlighed, til dens Ord.

„De Onder,“ sagde Videnskaben, „de Lidelser, som have truffe Menneskeheden, vare uundgaaelige og ere fremgangne af den Tilstand, i hvilken jeg befinder mig. Menneskene have opoffret sig for min Barndom, derfor er det ikke mere end billigt, at de nu, da min Kraft naaer sin Modenhed, høste Frugterne af min Velvillie. Tilsyneladende virkede jeg kun for nogle Enkeltes Lykke og lod de Øvrige fortvivle, og ved en ubetvingelig Skjæbne svømmede virkelig en Tid lang disse Enkelte i Overflødighed, medens Mængden sultede. Nu, da Videnskaben staaer i Zenithet af sin Magt, vil den udføre ethvert Arbeide, men ikke ladende sig beherske af et lidet Antal Aagrere, vil den være virksom for hele Menneskeslægten. Fattigdom, Besværlighed og Uretfærdighed ville forsvinde fra Jorden; og Oplysning, Orden og Fred, ville give „Guds Billede“ Adel, Værdighed og Fryd.“

Da vaktes jeg ved en stærk Stemme, og Illusionen forsvandt. Det var en reisende Kjøbmand, som forlangte sit sjette Glas Grog.

„Min Herre,“ henvendte han sig til mig, „jeg seer af Journalen, at man endnu bestandig giver sig af med Fabriksbørnenes Tilstand. Jeg spørger: Til hvad Nytte? Man skulde lade Tingene blive som de ere.“

Og den reisende Kjøbmand begyndte paa at udkramme hele sin Vestelomme-Philosophie, alle de ærlige Folks Philosophie, som endnu aldrig have snigmyrdet og heller aldrig have ladet protestere en Vexel.

Men Tingene ville ikke altid vedblive at være saaledes; og om det ogsaa er umuligt for Videnskaben, at forvandle Qvarteret Seven-Dias til Hesperidernes Have, eller at lade Melk og Honning flyde i Holywel-Strædet, saa er dog den Tid ikke mere langt borte, i hvilken man vil henregne de Onder, der som Kræftbylder tære paa det sociale Legeme, iblandt tidligere Aarhundreders Grusomheder. Endnu en Generation, og man vil stille dem, som saa haardnakkede modsætte sig Forbedringen i Fabriksbørnenes Tilstand, ved Siden af Torturens Beundrere og Kornbillens Modstandere.

Douglas Jerrold.

Theatret.

„Kammeraterne.“

(Sluttet.)

Endnu staaer tilbage Ægteparret **Montlucar**. Og her møder os da endelig en særdeles tilfredsstillende Gjengivelse af een af Kammeratskabet, ganske i Forfatterens Aand. Med en ypperlig paatagen Værdighed søger Hr. **Stage** som Montlucar, for alle sine

Omgivelser at skjule, hvad han egentlig fører i sit Skjold, og man kan see at han har bragt det saavidt i denne Kunst, at han næsten formaaer at bedrage sig selv derved. Med en fortræffelig Holdning, og netop derfor med desmere comisk Styrke, gav han saaledes Scenen med Edmond Varennes, hvor denne beder ham om sin Stemme til Deputeret, og hans Overraskelse over sin Feiltagelse, ved at antage, Varennes kommer for at tilbyde ham sin Stemme, var ligesaa naturlig som hans Afskedspantomime til denne var slaaende og characteristisk. — En værdig Pendant til Md. **Nielsens** Cesarine, har Fru **Heiberg** tegnet i sin mesterlige Zoe, og, hvormeget Fortræffeligt dette Stykke fra de Spillendes Side end har at opvise, saa er det dog ikke langt fra at blive fordunklet af disse tvende Kunstnerinders fuldendte Mesterspil. Aldrig mindes vi paa vor Skueplads at have seet en Scene givet med mere sand kunstnerisk Storhed, end Scenen imellem Zoe og Cesarine i Begyndelsen af tredie Act. Ikke et eneste af alle de fine Træk som Forfatteren har odslet paa disse to qvindelige Characterer blive her ubenyttede; og der hviler en aandig Ro og kunstnerisk Elegance og Klarhed over den hele Fremstilling, der gjør at denne Scene maa henregnes til en af Skuespilkunstens Thriumpher hertillands. Men ikke blot i denne Scene stod Fru **Heiberg** for os i al sin Glands, og skulde vi med Nøiagtighed gjennemgaae hendes Spil, Scene for Scene, vilde vi uden Tvivl komme i Forlegenhed for at angive, hvor hun egentligt var fortræffeligst, og den hele Characteer bliver af hende gjengivet med saa megen Styrke og Udtryksfuldhed, at det vilde falde vanskeligt at sige, om hun er mest veltalende naar hun **tier**, eller naar hun **taler**. Hvilke Replikker skulde f. Ex. Forfatteren have lagt Zoe i Munden, der vilde kunne udtrykke det, som Fru **Heiberg** ved sit stumme Spil i Scenen, hvor Cesarine søger at gjøre sin Mand jalour, for at bevæge ham til at blive hjemme viser os? Hendes Utaalmodighed over Cesarines Opmærksomhed for Oscar, hendes Forbauselse over den Interesse, denne tilsyneladende viser for at han skal blive valgt, hendes Urolighed over, som hun troer, at see sig skuffet af Cesarine, og nu endelig hendes behagelige Overraskelse da hun begriber Cesarines Hensigt hermed, — hvilke Ord skulde vel tydeligere kunne udtrykke alt dette, end det staaer at læse i hvert af hendes Blik, hver Gebærde, hver Bevægelse?! — Eller i Scenerne med Cesarine og Varennes i fjerde Act, hvor hun uafbrudt er i den dødeligste Angst for, at denne sidste skal fordærve Alt; eller, — dog hvortil denne Opregnen af Fortræffeligheder, som maa blive ligesaa kold og intetsigende, som disse hos Zoes Fremstillerinde ere talende og fortryllende. Den der har seet denne mesterlige Fremstilling, behøver kun at gjenkalde sig den fra først til sidst, for endnu engang at overbevise sig om det Skjønne og Sjældne i samme, og enhver Anden vil dog ingen Forestilling faae derom, førend han har seet hende selv.

— **W** —

Nyheds-Revue.

Saa stil Jer op smukt i Geleder
Hver Hændelse, pikant og ny,
Paa det at jeg kan mynstre Eder
Ved denne General-Revue! —
Først Chefen frem! — Ja, det er „Dagen"
Med Equipage og Lakei; —
Den nys har demonstreret Sagen:
„Om Monopoler eller ei".
At Monopoler vandt, vi vidste,
Kom det for Dagens Dommerstol: —
Den ellers selv jo maatte miste
Sit eget Vrovle-Monopol! —

Saa fremad, Marsch! med Pelotoner! —
See, atter præsenterer sig
„Den blide Dag", men i Colonner
Den dennegang formerer sig.
Der hoit nu delibreres skal
Om „Statscredit" og slige Sager,
Og Landets første Tribunal
Den under sine Vinger tager.
Selv Hof- og Stats-Ret tar den med,
Og deri gjør den Ret, den „Blide",
Den faaer ved denne Leilighed
Dog **eengang** Retten paa sin Side!

Der skal marscheres op! — Vi ride,
At vi til Skade kommer ei —:
Professor **Sibbern** skal som „Guide"
Den hele Front nu vise Vei.
Det bliver vist en „grausam" Salve,
Mod „Bladene" den rettet er, —
Vær glad, om ikke strax den halve
Bladfæstning strække maa Gevær.
Theatrets Obligationer
Han til **Forladning** kun har brugt,
Og vil, i Mangel af Kanoner,
Ved Knaldet blot, med dem faae Bugt.
Det første Skud et Dron istemte
Af Haan mod vor Journalistik,
(Reminiscents af den forglemte
„Politiske Arithmitik"),
Et Ditto snart Udfaldet kroner,
Og hyllet i den tykke Damp,
Af de affyrede Patroner,
Han ender denne Heltekamp! —
Men see! — da, flygtende for Vinden,
Krudtdampen bort fra Marken drog,
Staaer i sin gamle Glands end Fjenden,
Og smiler ad det hele Tog.
Mod vore „Blade" var det rettet,
Men, i sit blinde Raseri,
Anføreren har reent forgjættet,
Det er „et Blad" han kjæmper i,
Og derfor hoit hans Stemme lyder,
I Manifestet, som udgaaer:
At nu omstunder Ingen bryder
Sig meer, om hvad i Blade staaer!
Om nu man vil slaae Brag paa „Dagen",
Saa aldrig den en Læser sik,
Hvad er da Skyld i hele Sagen? —
Hvad Andet end en feil „Taktik"?

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 27de November 1839. Nr. 55.

Indhold: Guldkorn. — Breve fra Paris. — Nyheds-Revue.

Guldkorn.

(Af Fr. Rückerts „die Weisheit des Brahmanen.")

(II.)

IX.

Guld Poesien er; et Gran deraf vil fylde
Nok, naar med Kunst det skeer, til Verdner at forgylde.

X.

Born lære kun af dem, de have faaet kjære;
Men Du, en Mand, bør selv af de Forhadte lære.

XI.

Ei Skjælm tilbage naaer til Ærlighedens Trin;
Let Viin bli'er Eddike, men Eddike ei Viin.

XII.

Hvis ei fra Vennen Du formaaer hans Stand at trække,
Vil aldrig nogen Ven Du kunne Haanden række.

XIII.

Du Stemplet ei formaaer i haarden Steen at trykke;
Bliv, Hjerte, blødt som Vox, skal Dig Guds Billed smykke!

XIV.

Af overvættes Lyst, tidt Sorg man fremstaae seer,
Selv Diet græder naar, man alt for heftigt leer.

XV.

O sorg for Næring ei! Gud giver Dig nok Brød;
Ei savnes Moderbryst hvor der er Moderskjød.

XVI.

Hvo Tiden tvinge vil, ham vil den selv betvinge,
Hvo Tiden modnes la'er, vil Tiden Roser bringe.

XVII.

Har ei Du Mod nok til, de Gode selv at dadle,
Jeg veed eet Middel kun: Du maa de Slette adle.

XVIII.

Eet kaster Tiden bort, et Andet at udfolde;
Uddannende Dig, maa Du dog Dig selv beholde.

XIX.

Lad Ingen love Dig, hvad ei han kan fuldbringe;
Hvad nytter Dig, at Du til Meened ham skal tvinge

XX.

Man kan ei altid hvad man vil; det er min Mand,
Som sig indskrænker til at virke, hvad han kan.

XXI.

Det Slette er ei værst, thi det sig snart vil melde,
Men Middelmaadighed, som let for godt kan gjelde.

XXII.

Eens er, om Du af mig, om jeg af Dig skal lære;
Hvo bedst, men ei hvo først det gjorde, Prisen bære.

XXIII.

Bed dine Venner, ei Dig alt for høit at ære,
Dig dine Fjender snart vil ellers Krig erklære.

XXIV.

Naar Pøblen hylder Dig, Du vente maa, mit Barn,
Den først tildækker Dig med Laurbær, saa — med Skarn.

XXV.

Hvo ikke i sin Søn sig og en Ven har skabt,
Har, naar han hører op at være Barn, ham tabt.

XXVI.

Hvorfor jeg ved din Bog blev utaalmodig tidt?
Formeget fordred den, og gav mig altfor lidt.

XXVII.

Hvo Dig ei agter, Du ei Agtelse kan skjænke, —
Hvis ikke om Dig selv Du vil for ringe tænke.

XXVIII.

Jeg lidt paa Formen seer, men vel Indholdet veier;
Hvorfor da? Fordi selv Form til hvert Stof jeg eier.

XXIX.

At gjøre Godt er let, selv for den Svage Lyst,
At fly det Onde svært, Kamp for et Heltebryst.

XXX.

Der aldrig vorde kan af Fjende trofast Ven;
Af Ilden varmet, Vand dog slukker Ild igjen.

XXXI.

I Skoven Øxen drev vist ei saa let sit Spil,
Om ikke Skoven selv den Skaftet gav dertil.

XXXII.

En Mand kan falde, men umandig aldrig fole,
Som Ild man slukke kan, men aldrig den afkjole.

XXXIII.

Mens man det Onde gjor, man ændser det ei stort.
Hvor stort det er, man seer først ret, naar det er gjort.

XXXVI,

Du gjor ei Godt, fordi Du da bli'er vel tilmode,
Men vel tilmode bli'er, fordi Du gjor det Gode.

XXXV.

Den som gjor alt det Godt han kan, og aldrig var
Paa Løn betænkt, see, han den skjønneste alt har.

XXXVI.

Vil Du umoden Frugt af Grenen ryste ned,
Forraader Du, at selv Du mangler Modenhed.

G. Siesby.

Breve fra Paris.

Af

Eduard Devrient.

Under denne Titel har den kongelig preussiske Hof-Skuespiller Devrient for nylig udgivet nogle aandfulde Breve, hvori han især med megen Smag og Sagkundskab afhandler Alt, hvad der angaaer Theatrene og Kunstnerne i Paris. I den Formening, at det vil interessere Størstedelen af vore Læsere, nærmere at blive bekjendte med dette Værk, er det vi meddele nedenstaaende Brudstykker deraf.

I.

Paris, den 25de Marts 1839.

Ved en af de Visiter, jeg aflagde igaar, har jeg hørt meget tale om Mademoiselle Rachel, hvilket har gjort mig meget begjærlig efter at lære hende at kjende. En ung Hertug vil ægte hende, men hun skal have afslaaet det. Hvor fornuftigt! — Skulde hun bortbytte Herskermagten over Scenen imod Etiqvettens Slavelænker, den individuelle Skabens Frihed imod den nedtrykkende Følelse, neppe at være tolereret i de fornemme Kredse? Kan den rigeste Grande af Spanien tilkjøbe hende kun en eneste af de ophøiede Timer, i hvilke hun nu ligeoverfor den henrykte Mængde kan berøre sig i et selvskabt Liv af de herligste Skikkelser? Den, der engang har nydt denne Skaberglæde, bytter den kun bittert angrende, selv mod Alverdens Herligheder. — Jeg har ogsaa idag været i champs elysées og paa den mærkværdige Plads, som ved de forskjellige Navne, den har havt, fortæller Paris's Skjæbner i det sidste Aarhundrede. Den hed place Louis XV, place de la révolution, place de la concorde, place Louis XVI, og nu hedder den place royale. Paa det Sted hvor Ludvig XVI. blødte, hvor den smukke Dronning og Tusinder af Menneskeoffre ere blevne slagtede, staaer nu Obelisken af Luxor. To store Springvande er man ifærd med at anlægge ved Siden af; ville disse i Aartusinder kunne bortvaske de gyselige Blodpletter fra dette Sted? —

Igjennem de brede Alleer i Tuilleriernes Have nærmede jeg mig det smagløse Slot, med sine høie spidse Tage og Skorsteenstaarne. Min Ledsager viste mig Terassen, paa hvilken den kongelige Familie spadserer om Aftenen, medens der nedenfor udføres Militairmusik. Kongen gaaer gjerne tæt op mod Slottets Muur, saa at man nedenfor neppe seer hans Hat. Dronningen slipper ikke hans Arm, men gaaer beskyttende paa den Side, han vender imod Publicum, og skifter ved Enden af Terassen Armen, for paa Tilbageveien igjen ligesom at bedække ham med sit Legeme.

Jeg saae ogsaa Portalet, hvorfra Alibeou skjød efter Kongen; hist nede ved pont neuf blev den første Pistol affyret paa ham. For os ere disse Tilstande neppe begribelige! — Rigtignok viste man mig ogsaa Vinduet i Louvre, vendende ud mod Quaien, fra hvilket Carl IX. i Bartholomæusnatten skjød paa sine Undersaatter.

Klokken 2 var jeg i Conservatoiret, for at høre en af denne Saisons sidste, berømte Concerter. Mayerbeer havde overladt mig sin Plads. Man kan ingen faae tilkjøbs; det hele Publicum bestaaer af Abonnenter, og kun en slig velvillig Opofrelse maa den Fremmede takke for denne uforlignelige Nydelse; thi enhver Forestilling derom, blev langt overtruffet.

Først gaves Beethovens Pastoralsymphonie. Det var ikke, som om Orchesteret bestod af over 200 Mennesker, det var, som om dette store Værks Hemmeligheder bleve aabenbarede og levendegjorte ved en eneste genial Kunstner, paa et vidunderligt Instrument. Pianoet lyder som en let, blød Henaanden, Betydningen af et crescendo og decrescendo lærer Man her først rigtig at forstaae. Hvor dybt forstaaet og hvor sikker, men dog beskeden tillige fremtræde de fine Schatteringer i Instrumentationen; dette Orchesters forte styrter som en lodret nedfaldende Lavine ind paa Tilhørerne. Paa det Sted hvor Uveiret bryder løs, blev især Tilhørernes hele Sjæl gjennembævet af denne Instrumenternes Totalvirkning. Dog hvi forsøger jeg paa at beskrive det Ubeskrivelige! — Jeg var beruset, henrykt og dog vare Øinene først blevne rigtig aabnede paa mig for alle dette Værks store Skjønheder. Herpaa udførtes et italiensk Kirkekor fra det 16de Aarhundrede (mig forekom det noget moderniseret) uden Accompagnement. En Elev af Conservatoiret, Frank, spilte en Claveerconcert af Hummel, meget solid og med Færdighed, en Dame sang en mezzo sopran Arie af Rossini svagt og ængstelig, endskjøndt just ikke slet. Det strængt dømmende Publicum modtog hende ikke venligt, Man talte utvungent med hverandre og hyssede da hun var færdig. Dette var vistnok haardt, men af et Publicum, der bydes saa fortræffelige Ting, der saaledes forstaaer det Fortræffelige og optager det med en saadan Enthusiasmus, kan man heller ikke forlange, at det i samme Moment skal taale det Middelmaadige. Til Slutning gav man Mozarts sjette Symphonie med en uovertræffelig Correcthed, smagfuld og nøiagtig, og intetsteds var, hvilket ved den store Op-

mærksomhed for Nuanceringen kunde være saa tilgiveligt, nogetsomhelst manierert, men alt solid, sikkert og kun som det kunde fremgaae af den inderligste Fortrolighed med Værket, — kort, der blev ydet Alt, ja, mere end man kunde vente sig. — — — — —

Ved Bordet hos vor Gesandt faldt ogsaa Talen paa Sangeren Nourrits pludselige Død, hvilken nu er Gjenstanden for den almindelige Conversation; et advarende Exempel imod for vidt dreven Ærgjærrighed. Adolphe Nourrit, begavet med et overordentligt Talent, dannet i sin berømte Faders fortræffelige Skole, optraadte i Aaret 1825, endnu meget ung, for Publicum, fandt strax et umaadeligt Bifald og vedligeholdt samme i næsten 14 Aar, da intet andet Talent udmærkede sig ved Siden af ham. Nu fremstod Duprez, og den glimrende Modtagelse denne vandt, nødte Theaterdirectionen, at ansætte ham. Nourrit havde i Begyndelsen intet herimod, men forvænt som han var, kunde han ikke længe taale den fortsatte Rivalitet; den greb ham med alle Furiers Magt. Ved Opførelsen af Robert le diable bemærkede han engang, imens han sang, Duprezs Ansigt i Parqvettet. Som et Meduſahoved berøver det ham al Besindelse, Stemmen nægter ham sin Bistand, han maa forlade Scenen og kan ikke udføre Partiet til Ende. En Aften træffer en Ven ham paa pont de arts, finder ham forunderlig forstyrret, gaaer med ham, og da de skiltes ved hans Dør falder Nourrit ham om Halsen og tilstaaer, ved ham at være afholdt fra et Selvmord; han vilde have styrtet sig i Seinen. Senere har hans Kone frelst ham fra et lignende fortvivlet Anslag. Opholdet i Paris blev ham imidlertid utaaleligt. Forgjæves vare alle Directionens Tilbud, Gagetillæg, Permission; han afslog Alt. Ne contez plus sur moi! Dermed reiste han. I Neapel lod han sig høre med Bifald, men han blev mistroisk imod sig selv. Han kunde ikke glemme det Forbigangne og ikke fatte Mod for Fremtiden. Han blev melancholsk, forvirret og i Fortvivlelse styrtede han sig en Nat ud af Vinduet. Han efterlader sig en af de elskværdigste Koner, der bærer hans syvende Barn under sit Hjerte. Han var det retskafneste, venligste Menneske, et Mønster paa en god Ægtemand og Fader. — Han er faldet som et Offer for vor Stands tunge Fristelse.

Ærgjærrigheden er os tjenlig, ligesom en vis Dosis Gift er anvendelig i Lægemidler, men som, saa snart den overskrides, forstyrrer Organisationen. Den dramatiske Kunstners Navn er afhængig af Publicums Hukommelse, at vedligeholde samme i behørig Friskhed, dertil anspores han rastløs fra Aften til Aften; ethvert mislykket eller mindre lykket Udfald, forekommer ham at være et uerstatteligt Tab. I en saa stadig Spænding er det ikke let at træffe det rette Maadehold. I Grunden fordres der af Skuespilleren den største Irritabilitet og tillige den største Visdom.

Ved Comedietid gik jeg til Théatre-français. Mlle. Rachel spilte. Men jeg forefandt en saa stor Menneskemasse staaende á la queue, imellem dertil indrettede Træ-Rækværker, i en lang mørk Gang, der naaer lige til den lille Gaard i palais royal, at jeg maatte tvivle om, endnu at faae en Plads og begav mig derfor til Vaudeville-Theatret i den anden Ende af palais royal.

Dette Theater er lille, har kun tre Rader Loger, foran den første og tredie løbe Gallerier; Forziringerne ere ubetydelige. En smuk Trappe fører til Logerne, Foyeen er indbydende, en stor Sal, hvori man i Mellemacterne kan spadsere, og fra hvis Galleri, der springer frem fra Logerækkerne, man kan see ned paa de Spadserende. Pladserne ere her, som i de to andre Theatre, jeg har seet, (Théatre des variètès og du gymnase dramatique) snevre og ubeqvemme. Damerne i Logerne fandt jeg just ikke meget pyntede, dog bære de gjerne Blomster i Haarene, hvilket seer festligt og smukt ud. Langs med Randen af Logerne hænge Shawls og Hatte, ligesom i en Marchandiserboutik; det er altsaa ikke sandt, at Parterret ikke taaler sligt. Ligeledes vender man i Logerne glatvæk Ryggen til dette, ja, jeg saae endogsaa idag en Herre i første Etage under en lang Mellemact at sidde paa Randen, uden at nogen fandt det anstødeligt. Parterret, som jeg alt i Théatre des variètés fandt temmelig raat, er her af en yderst gemeen Natur. Maa forhaaner ganske høit Personer i første Etage, moerer sig i de utilborligt lange Mellemacter ved Trampen efter en bestemt Rythmus, og en Øret sønderrivende Piben i Nøgler. Desuden stige endnu Opraaberne med deres brægende Skraalen op paa Bænkene — man troer at befinde sig i et Værtshuus fuldt af Beskjænkede, ikke i den store Nations meest afholdte Theater.

Skuespillet var vistnok ikke egnet til, at forbedre den stedfindende Tone. Det første Stykke, la femme du ménage, fremstiller en pøbelagtig Kjærling, der med meget Liv spilledes af Levassor; men Du kan tro, at der er lagt an paa grove Løier. Kjærlingens Søn, en Dosmer, spiller den lovpriste Komiker Tousez, men som jeg fandt middelmaadig. Dosmeren er overhovedet her en meget yndet Theaterfigur, der forekommer i ethvert Stykke; at være naturlig, dum og godmodig, er det Latterligste i Paris. I Stykket bringe endeel unge Mennesker nogle Grisetter med sig op paa deres Værelse, en Onkel finder dette usædeligt og skjænder derover, men det viser sig, at "femme de ménage" tidligere har været hans Kjæreste, at Dosmeren er hans Søn og Stykkets Moral: Man skal engang for alle opgive, at fordre denne Strænghed i Sædeligheden, Ungdom og Visdom følges nu engang ikke ad. Hertil kommer endnu, at Kjærlingen drikker sig fuld, og vistnok er Levassor meget moersom, naar han græder i Fuldskab, og fortæller om tidligere Kjærlighedshistorier. Desforuden forekomme der i Stykket saa mange Puf og Spark, at jeg følte mig ganske bruun og blaae ved det.

Det andet Stykke: Nanon, Ninon et Maintenon viser os Koketter af forskjellig Art. Nanon er Eierinde af et Værtshuus, hvilket af Godhed for hende, besøges af Herrerne ved Hoffet, iblandt Andre af en fornem Cavaleer, der forklæder sig som gemeen Soldat, stjæler sig ind i Pigens Hjerte, men, da hun vil gjøre Alvor af at ægte ham, flyer hende under det Paaskud: at han, for en Duels Skyld er dømt til Døden. — Man træffer ham igjen hos Ninon de Lenclos, der roser sig af: at endnu ingen

Mand har kaldet hende grusom, og hvor han skjules for en anden Elskers Skyld; endelig har hans Tante, Maintenon, hvilken han aflokker Pengene til alle sine Daarskaber, idet han for den fromme Dame foredrager de samme Couplets, som han om Morgenen har sunget til Ære for Ninon med Trommeaccompagnement, paa Orgelet, til Tegn paa sin Hyldest. Alting i Maintenons Omgivelser aander Hellighed, men bagved Helgenbillederne, der smykke hendes Værelse, opdager Ninon vellystige Malerier og bliver Kongen vaer, som vil træde ind ad en Dør i Tapetet. Med Dennes Formæling med Maintenon ender Stykket. Hun modtager, som Belønning for sin Haand, Protestanternes Fordrivelse, men Opførelsen af Tartuffe kan hun ikke forebygge, heri er den store Konge urokkelig. Igjennem dette Stykke gaaer der en Foragt for alt Sædeligt, et saa letfærdigt Spil med de helligste Følelser, at man bliver ganske ilde tilmode derved. En trohjertet Piges opofrende Kjærlighed bliver afskyelig skuffet af en Cavaleer, og hun trøster sig tilsidst med et bon mot, idet man viser os, den største Letfærdighed er herskende i alle Stænder, og hvo der forstiller sig sædelig, er kun destomere fordærvet; al Dyd er Hykleri. Hvis denne yndede Klasse af Dramaer virkelig afspeiler den almindelige Tænkemaade, saa veed jeg ikke, hvorledes det borgerlige Selskab endnu skal holde længe sammen! — Nanon blev spillet af Mlle. Dejazet, Parisernes Yndling. Med friske, sikkre Farver tegner hun Pigen af den lavere Stand, men for dristig og fri til at kunne behage mig. Hun har en noget skrigende Stemme, men synger forresten med Færdighed og piquant. Til Slutning gav man Le conseil de discipline, hvori der gjøres Nar af Nationalgarden, noget løierligt Tøieri, lystig Galskab, men fremstillet uden Aand. Det synes paa denne Skueplads at være Skuespillerne mere om Publicums Morskab at gjøre, end om betydningsfuld Sandhed i Fremstillingen — med eet Ord: det gaaer her altfor simpelt til, jeg har ingen Glæde af Sligt. Hvilken Forskjel imod Théatre de variétés! Der blive de laveste Gjenstande sandt kunstnerisk fremstillede, her blive noblere Forhold gjort gemene.

Nyheds-Revue.

Fortælle Nyt, er ikke saa besværligt,
Som Mange tro, thi med hver Dag, som svandt,
Det skulde dog vist være grumme særligt,
Om med den samme ei lidt Nyt oprandt.
Men Tingen er, ei Alt, hvad Nyt man kalder,
Er derfor ogsaa lidt interessant, —
Og tage Alting, ligesom det falder,
Naar ei der en Smule kun iblandt
Af det, som egentlig skal være Sjælen
I alt det Nye: noget ret Piqvant,
Gaaer ikke heller an; men hiin Formælen
Imellem det, som Tidens Haand udspandt,
Og det, som selv deri vi skulle lægge,
Det netop Knuden er, som Skjæbnen bandt:
Vor nyhedssyge Verdens Kjæledægge.

Concerter og Comedier stadigt spille
En Hovedrolle hos os; men iblandt
De Læsere, man sig vor forestille,
Er' der vist ikke Faa, der kalde Tant,
Hvad dog, hos Andre, vilde Torsten stille.
Men selv for disse sjelden vort Theater
Et stadigt Stof til Underholdning fandt,
Ei „Kammeraterne" har Kammerater,
Der gjøre Scenens Nydelse constant.
Men er der Faa, som supponere,
Theatervæsnet er for lidt courant,
Saa er der vistnok endnu mange Flere,
Hvem en **Concert** er ei nær saa plaisant;
Som ei en **Bishops** Mestersang adskille
Fra den Maskine-Sang, der Bifald vandt
Hos dem, som tro, man bør det **Svære** stille,
Det **Sværeste**, man kun i Sang opfandt,
Ved Siden af en Nattergaletrille.

Det, hvorpaa altsaa meest det an maa komme
Er, ret at speide ud, fra hvilken Kant
Den Nyhed komme skal, der ei for Somme
Er altfor let, og Andre for prægnant.
Jeg næsten troer, Hemmeligheden stikker
Deri, at ikke Alt, hvad Tiden spandt,
Saa ligefrem til Raadighed os ligger,
Men at der alt for Meget er iblandt,
Som ei igjen tør komme over Munden,
Skjøndt det igjennem Øret Veien fandt;
Og hvad der hindrer det, er den Gigant,
Man kalder **Privilegium**, i Grunden.

Thi maa vi noies med den spildte Krumme,
Som de ei see, der ellers skue grant,
Gud veed der ere nok, der om den summe!
Og tør man ikke floite i Discant
Maa man sig lade noie med at brumme;
Og hvad man finder, saadan en passant
Man søge maa smukt at behandle critisk
Og stjæle sig til lidt „kosmopolitisk".

Men hvad er Enden paa den „lange Rede?"
Der spørges vist, thi disse Riim paa „ant"
Har nok forlængst begyndt saa smaat at kjede.
Ja, i den Nyhedstraad, vi her udspandt,
Det netop er lagt an især paa Spænden,
Thi **stor** Rosinen er, som kom i Enden.
Hør Famas Røst forkynder imposant:
„Til Staden kommen er en Elephant!"

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Lunge.

2den Aarg. Søndagen den 1ste December 1839. Nr. 56.

Indhold: Breve fra Paris, II. — Om en Kunstanskuelse i Kjøbenhavnsposten. — Hr. Bellettis Concert. — Nyheds-Revue.

Breve fra Paris.

Af

Eduard Devrient.

II.

Mlle. Rachel som Roxane.

— — Igaar Aftes spillede Mlle. Rachel i Bajazet, og dennegang skulde hun ikke undgaae mig. Da jeg om Morgenen, for lutter Besøg igjen ikke havde kunnet overkomme at sikkre mig en Billet, begav jeg mig alt Kl. halv fem til Théatre-français, men vee mig! alt befandt sig der en uoverskuelig Hale af Folk. Hvad var at gjøre? Med Glæde modtog jeg det Tilbud, adstillige Karle gjorde mig: at kjøbe en Plads i de forreste Rækker af en af deres Kammerater. Disse Folk tjene nemlig deres Brød ved allerede om Formiddagen at indtage de nærmeste Pladser ved Indgangen, som de siden afhænde for en eller flere Francs. Politiet tillader dette som en ganske legal Næringsgreen. Saaledes befandt jeg mig altsaa, takket være denne Industrie, iblandt de Første, der efter to Timers Venten naaede til Kassen, og fik endnu en god Plads. Tilskuerpladsen er rummelig, har fire Rækker Loger, som bæres af forgyldte Jernsøiler, hvilket, da Logerne springe temmelig langt frem, seer meget skrøbeligt ud. Saavel her som i Academie royale kan man tillukke Logerne med et Gitter; men i alle Theatrene kan man fra Logeranden trække Chassier iveiret, bag hvilke man kan skjule sig eller søge Beskyttelse mod Lampernes Skin. Publicum opfører sig saavel i dette Theater som i Academie royale meget anstændigt. Der var trykkende fuldt, selv Orchesteret var overladt til Tilskuerne. I Mangel af Musik, tjente altsaa alene de tre Slag i Gulvet, som her overalt ere Signalet til Forestillingens Begyndelse, til Introduction.

Først et Par Ord om Rachels Medspillende. Beauvallet gav Veziren Acomat med sikker, rolig Holdning. Han bar et meget nøiagtigt, orientalskt, malerisk Costüme; hans noget gulagtige Ansigt med det prægtige sorte Skjæg havde ganske det grublende tyrkiske Udtryk. Hans Stemme har en mandig, marvfuld Klang, hans Foredrag var i det Hele taget roligt og naturligt, voldsom naar han kom i Affekt. Naturligviis fattedes ham ikke det eiendommelige franske Tonefald, men da jeg hos alle Folk her, i enhver nogenlunde livlig Samtale, har iagtaget det samme, saa bør man ikke dadle det, saameget mere som jeg ved Forestillingen igaar endnu ikke har fornummet noget til den outrerede franske Pathos, man bebreider den franske Tragoedie. Men med de Øvrige stod det galt til. Bajazet blev spillet som af en Begynder, om end ikke just slet riciteret. Mlle. Noblet gav Arthalide med hiin sentimentale Monotonie, som overalt er Middelmaadighedens Arvepart; alt var koldt, uden indre Liv.

Men nu Rachel som Roxane. En ungdommelig, slank Figur, klædt i grønt Fløiel med Guldbroderi, med megen Troskab efter det orientalske Snit, hvilket ved Ærmernes lange Manschetter, næsten generede Haandbevægelserne. Et meget ungdommeligt Ansigt, som mindede mig om mauriske Billeder. Næsen rund, noget fladtrykt imellem Øinene; Ansigtets nederste Deel noget fremstaaende, Munden lille, Øienbrynene noget høit oppe over Øinene. Man vil see, hun er slet ikke smuk; desuagtet er der over dette Ansigt udgydt et aandigt Trylleri, som selv iblandt hundrede Smukkere vilde fremkalde en særegen Interesse. Hun talte. Et blødt, ikke fuldt men bestemt Organ, en correct Accentuation og en Tydelighed, som, selv for den Fremmede, ikke lader en Stavelse gaae tabt. Hendes Foredrag har en Modenhed, Rolighed og Sikkerhed i Modulationen, at man alt i de første Repliker hører, at man har en Mesterinde for sig. Heller ikke længere hen, i den yderligste Lidenskabelighed, sporedes nogetsomhelst Overilet; Tone og Tempo vare overalt rigtig afmaalte. Det er til at lee over, naar Folk fortælle, at hun har alt dette af sig selv, at Alt er pure Naturel. En slig Ligevægt i Fremstillingen, en saadan rolig Holdning, denne vise Fordeling af Kraften og Effekten er ikke eiendommeligt for et raat Talent, det styrter sig med en sig selv tilintetgjørende Varme ind i Situationen. Hvad vi beundre hos Rachel, er Alt lært, umaadelig hurtig lært, — og indrømmet, at hun i Uger har begrebet det, Andre behøve Aar til, saa geraader hendes Fortræffelighed dog hendes Lærer Samson til den største Ære.

Efterhaanden udvikler hun nu Roxanes Characteer, denne af ædel Stolthed, Herskesyge og forsmaaet Lidenskab besjælede Qvinde. Rachel vedligeholdt udvortes Rolighed og en fast Holdning, men den haanlige Bitterhed, hvormed hun omtaler de orientalske Fruentimmers Lod, den indre Bevægelse, hvormed hun opregner alle de Offre og

Anstrengelser, hvormed hun har gjort Bajazet saa mægtig, alt dette lader os ahne den Furie, der lurer bag disse stille, stive Træk. Og nu tænker hun med stigende Heftighed paa Muligheden af hans Utaknemlighed:

Qvand je fais tout pour lui, s'il ne fait tout pour moi;
Dès le même moment, sans songer si je l'aime,
Sans consulter enfin, si je me perds moi même,
J'abandonne l'ingrat, —

med Magten af disse Ord synes hun at ville tilintetgjøre ham og henkaster derpaa ligegyldig det Øvrige af Replikken: —

et le laisse rentrer,
Dans l'état malheureux, d'où je l'ai su tirer.

Saaledes lader hun os strax i den første Scene med Skræk skue ned i en Sjæls Afgrund, som kunde opoffre hele Menneskeslægter for sin Lidenskab. Hendes i og for sig slet ikke stærke Stemme faaer ved disse Ord en malmfuld, bævende Klang, en Magt, som man frygter. I anden Act, da hun formelig tilbyder Bajazet sin Throne og sig selv, er der ikke en eneste Accent af Ømhed, hvormed hun søger at vinde Elskeren; dertil er dette Hjerte for stolt. Hun tørster efter hans Kjærlighed, men hun synes kun af frivillig Naade at tilbyde ham en grændseløs Lykke. Ved Siden af denne grandiose Holdning af Characteren, — hvilken hos et ringere Talent sandsynligviis vilde udarte i tom Theaterprunk, — veed hun tillige at oplive og beaande Dialogen med saa rige Træk og Modulationer af den sædvanlige Conversation; hendes Udtryk er ofte saa gehaltriig, at man øieblikkig indseer: disse Stykker, med denne tarvelige Handling, dette paa Tanker saa fattige Sprog, er det kun ved en slig mesterlig Fremstilling muligt at oplive. Mere end noget andet Sted, maa Skuespilleren her kunne øse af sin egen poetiske Fylde, og derfor var fra Talmas Død, og indtil Rachels Fremtræden denne tragédies classiques saa godt som død.

Jeg vil give en Prøve af Rachels Maade at nuancere paa. For at bevæge Bajazet til, høitidelig og lovformelig at declarere hende til sin Sultaninde, henviser hun ham til Solimans Exempel, som formæler sig med Roxelane, og desuagtet, siger hun, havde denne ingenlunde Ret til en Kaiserindes Haand:

Qu'un peu d'attraits peut-être, et beaucoup d'artifice!

De første Ord udtaler hun med en vis Ringeagt imod de ydre Indigheder, hun synes at føle, at hun ikke er i Besiddelse nok af disse, til at seire dermed. Desuagtet piner det hende, endog at forringe dette forfængelige Fortrin, saa vantro og Mistanke vækkende udtaler hun dette peut-être, og naar hun nu langsom og spottende tilføier de sidste Ord, føler Enhver uden videre Interpretation: bagved denne lethenkastede Tone skjuler sig den haardnakkede Stolthed, der forsmaaer hver en List og Snuhed. Ganske fortrinlig lykkes hende Udtrykket af den ironiske Bitterhed, hvormed hun antyder den dybt saarede Selvfølelse, som hun skjuler; dog, da Bajazet bestandig staaer for hende kold og søgende Udflugter, da bryder Lidenskabens Raseri frem; hun truer med, at lade ham dræbe, er alt ifærd med at give Befalingen, — pludselig vender hun om, og den Vold hun gjør paa sig, for at give Stemmen Skinnet af Rolighed:

Bajazet, écoutez, je sens que je vous aime
Vous vous perdes. Gandez de me laisser sortir,

gjør en stor Virkning. Endelig nedriver Bajazets Kulde de sidste Skranker, hun tilstaaer ham sin fulde Kjærlighed, bestormer ham med en fortærende Lidenskabs hele Heftighed. Her saae jeg det Udtryk, som jeg alt bemærkede hos Leontine Volnys, paa sin høieste Spidse. Det er, som om hun med sin Tale, sine Øines Ild vilde fortære, tilintetgjøre den Elskede, berøre sig i Nydelsen af hans sidste Trækninger. I denne Replik fyldmede hendes Røst for første Gang til hiin hule, larmende Pathos, som altid, selv hos de største franske Skuespillere, har saaret Fremmedes Øre. Nu kalder hun paa Veziren, forkynder ham med Heftighed, at hun har forandret sin Beslutning og igjen vil vise Amurat Lydighed. Hun giver ham Befalinger, vild, opbragt, Sortez! byder hun ham, med en Voldsomhed, der bringer En til at føle at her er Afsnittet og Vendepunktet i hele hendes Skjæbne.

I tredie Act kommer hun først paa den Formodning, at en anden Kjærlighed gjør Bajazet kold imod hende. Momentet, i hvilket hun bemærker det talende Øiekast, Bajazet og Athalide sende hinanden til Afsked, saarer Tilskuerens Hjerte ligesaameget, som hendes eget. Hvor optaarner hun nu foran sig i Monologen Muligheden, Sandsynligheden af at være forsmaaet med hiin dæmpede Stemme, som er den opvaagnende Mistanke og Erindringen saa egen. Hele Monologen er sammensat af lutter Spørgsmaal, og dog veed hun paa det Interessanteste at nuancere den. Endelig kommer det Budskab, ifølge hvilke hun maa tage sin Beslutning og hendes Udgangsreplik: et couronons l'amant, on perdons le perfide! vise, at hun, ved Visheden herom, ikke vil tøve med at fatte en Bestemmelse.

Fjerde Act er Fremstillingens Culminationspunct. Med iiskoldt, liigfarvet Ansigt træder hun hen til Athalide, viser hende Bajazets Dødsdom, for at prøve om deres Kjærlighed er gjensidig, om Forstaaelsen er afgjort vis. Med kold Grusomhed betragter hun Athalide og efterspører Giftens Virkninger, som hun gyder i hendes Hjerte: Que vous semble? spørger hun med en græsselig Ligegyldighed; men da hun nu har faaet Vished, opfyldmer i Monologen, det bittre Had imod de Elskende, den vilde, grusomme Hevn til en frygtelig Høide. Derpaa rivende Dolken frem i blindt Raseri og stødende den hen for sig, udstøder hun de Ord:

Et d'un même poignard les unissant tout deux
Lés percer l'un et l'autre, et moi-même aprèz eux!

saa at Tilskueren gjennemfares af en kold Gysen. Hvilken Ild farver det kolde Ansigt, hvilket Øieblik i Forening med de vilde Træk, den fremadskudte Underlæbe, og dertil, hvilken Jammer paa det ungdommelige Aasyn! Det er en Gysen for den dæmoniske Magt i Mennesket overhovedet, som griber os, Kunstnerinden hæver herved den individuelle Tilstand til det Almindelige, hvilket Digtet i og for sig saa aldeles forsømmer at gjøre.

Dette Udtryk af en af Lidenskaberne aldeles beherſket Sjæl, denne Modenhed til det Frygteligſte, torde ved forſte Diekaſt ſtaae i Modſigelſe til Fremſtillerindens ſtore Ungdom; men hos Rachel viſer Alt ſig, ſom det umiddelbart bliver til, vi ſee det fremſtaae under Indflydelſen af Omſtændighederne. Dertil aander der i al denne Vildhed et Udtryk af den dybeſte Smerte, vor Medlidenhed veier op med vor Afſky, det forekommer os, ſom om der med denne Kjærlighed havde indſneget ſig en Raſeriet avlende Gift i den ulykſalige Qvindes Aarer, ſom om Roxane var et i Ørkenen fodt Barn, i ſin Forladthed opammet af Hyæner, og nu, baaret paa Bølgen af jordiſk Storhed, bryder det glubende Dyrs Natur frem.

Da hendes Fortrolige bringer hende det opſnappede Brev fra Bajazet til Athalide, hvor frygtelig gjengiver hun der Forventningen, Tvivlen, ſom lader hende knuge Bladet i Haanden for hun læſer det — og nu, hvilket et Udbrud! denne Graad af hiin ſtolte, frygtelige Qvinde, hvo kunde undgaae at blive dybt ryſtet derved? — I ſidſte Act viſer Roxanes Rolle de ſidſte Grader af den piinlige Bedvaren af en og ſamme Tilſtand. Som i forſte Act ſtaaer hun endnu beſtandig ligeoverfor Bajazet og fordrer med Trudsler hans Kjærlighed. Handlingen er næſten ikke ſkredet fremad. Der hører den ſtørſte Kunſt til, at vedligeholde Tilſkuerens Intereſſe for Roxane. Desuden forſvinder Characteren tilſidſt ganſke. Et Budſkab kalder Roxane bort, hun kommer ikke mere frem, man hører fortælle, at hun er dræbt. Hvad ſkal man dømme om en Digters Claſſicitet, der paa denne Maade fuldfører ſine Characterer; heller ikke med Bajazet og Athalide handler han bedre. Desuagtet lykkes det dog Mlle. Rachel, endnu i ſidſte Act at bringe et nyt, ſtærkere Farveſpil ind, idet hun med ſkadefro Ironie, med den rædſomſte Gruſomheds isnende Kulde ſiger til Athalide, ſom for hendes Fødder anraaber om et høimodigt Beviis paa hendes Kjærlighed:

Loin de vous séparer, je prétends aujourd'hui
Par des noeuds éternels vous unir avec lui
Vous jouirez bientôt de son aimable vue.

Dette er det forſte Indtryk af Mlle. Rachel, ſom jeg har ſøgt at fixere mig, og ſom andre Fremſtillinger vel i Meget ville berigtige og fuldſtændiggjøre. Publicum modtog naturligviis ethvert fremtrædende Moment med Jubel. Paa ect Sted, hvor der applauderedes, lod en ſkjærende Pibe ſig høre; et Udbrud af Uvillie gjenlød gjennem hele Huſet, ſom fulgtes af et tordnende Bifald, Trampen og Skrigen: á la porte! Man vilde ſlet ikke give ſig tilfreds. Siden gjentoges denne Piben endnu engang. Endnu raſendere Larm end forhen; man ſkreg forbittret op imod Galleriet, hvorfra Pibningen kom, og deroppe fra hørte man lydelig Retfærdigjørelſe. Havde Piberen været nede, jeg troer, de unge Mennesker i min Nærhed havde ſønderrevet ham. Man taler meget om Chicane imod Rachel fra Mlle. Mars Side, der ſkal befrygte, at Glandſen af denne opgaaende Sol ſkal fordunkle hendes nedgaaende. Denne Piben holder jeg dog kun for at være en Streg af en lyſtig Fætter, maaſkee endogſaa af en Ven af Mlle. Rachel; thi at Bifaldsſtormen, ved ſligt et Angreb kun kan forſtærkes, maa et Barn kunne begribe.

Om en Kunſtanſkuelſe
i Kiobenhavnspoſten.

I Kjøbenhavnspoſtens Nr. 324, findes nogle Bemærkninger i Anledning af en tidligere Relation om Antagelſen af nogle Malerier i Kunſtforeningen, hvilke iblandt Andet, der kunde trænge til nærmere Drøftelſe, iſær indeholder en høiſt **original** Kunſtanſkuelſe, ſom, hvis den gjorde ſig almindelig gjeldende, vilde have en meget ſkadelig Indflydelſe paa vor hele Kunſtudvikling. Forf. til de nævnte Bemærkninger urgerer egentlig paa, at efter hans Formening Kunſtforeningens Medlemmer have gjort Froken **Herbſt's** „Ko med ſin Kalv" Uret, idet de ikke have villet gaae ind paa Adminiſtrationens Forſlag, om Anſkaffelſen heraf; og i denne Anledning argumenterer han, deels, at man formodentlig af de „ſorgelige Medlidenhedsprincipер" har ladet ſig forlede til at foretrække andre, mindre fuldkomne Kunſtſager, deels, at man i al Fald havde burdet foretrække Anſkaffelſen af Froken **Herbſt's „kronede Kunſtværk"** for Hr. **Monies's „lascive Maleri**, der ved Siden af al ſin ſlikkede Glathed ſtærkt minder om den nyere franſke Romantik." —

Det er ikke vor Hensigt, her at gaae ind paa at drøfte, hvorvidt Kunſtforeningen hidtil er gaaet frem efter rigtige Principer, eller i hvorvidt et af Academiet „kronet Kunſtværk" fortrinsviis bør have Adkomſt til Anſkaffelſe af Selſkabet, da vi forbeholde os, ret ſnart ved en anden Leilighed yderlige at omtale ſaavel diſſe, ſom nogle andre, for Kunſtens Tilſtand i Fædrenelandet høiſt vigtige Gjenſtande; ſkjøndt vi med Hensyn til Prædicatet **„kronet"** Kunſtværk, dog ikke kunne undlade at hentyde paa, at man af de Arbeider at domme, der ofte af Kunſtacademiet ved en eller anden Concours ere foretrukne f. Ex. et Maleri netop ved ſamme Neuhauſenſke Concours, ved hvilken Froken Herbſt vandt Prisen, juſt ikke ſkal blive beſtyrket i den Formening, at ſlige **kronede** Arbeider have nogen ſærlig Adkomſt til Kunſtforeningens Opmærkſomhed. Hvad vi derimod ikke kunne undlade at paatale, og hvad vel heller ikke uden dyb Indignation er blevet modtaget baade af Kunſtnere og Kunſtkjendere, er den Benævnelſe af „lasciv" ſom Forf. har tilladt ſig at give Hr. **Monies's** af Foreningen anſkaffede Maleri. Sikkert er der ikke en Eneſte uden Forf. ſelv, der kan begribe, hvad der har berettig et ſamme til ſaa graverende Udtryk om et Arbeide, der ei blot ikke indeholder det mindſte der kunde fortjene ſligt Tillægsord, men ſom endogſaa af alle Stemmeberettigede er antaget for at være et af denne talentfulde Kunſtners meeſt vellykkede Arbeider, der er ligeſaa udtryksfuldt i ſin Behandling, ſom lunefuld i ſin Idee. — En ung Blomſterpige overraſkes af en ridende Landsbypræſt, netop ſom hun er iſærd med at læſe et lille Kjærlighedsbrev. Den forfængelige Geiſtlige, der, idet han vil betale de af hende kjøbte Blomſter, bemærker den Forlegenhed, hvormed hun ſøger at ſkjule denne Billet-doux, tilſkriver denne Forlegenhed det fordeelagtige Indtryk, han troer at have gjort paa den Lille, og det Velbehag, der hviler paa hans Aaſyn, rober tydelig nok den Tilfredshed, han føler ved denne comiſke Misforſtaaelſe. Vi ſpørge Enhver, ſelv den meeſt forſkruede Dydshelt ikke undtagen, om der i

dette Sujet er nogetsomhelst, der kan kaldes vellystig, utugtig, kaad, frækt, eller hvilketsomhelst, som hiin Forf. maatte behage at ville oversætte Udtrykket „lasciv" med? Scenen er henlagt i en fransk Landsby, og for yderligere at at antyde Localiteterne har Kunstneren i Staffagen endnu anbragt en Pæl, paa hvilken er opslaaet et Bræt, hvorpaa der staaer at læse paa fransk: „Marker tilkjøbs paa favorable Vilkaar! Man adresserer sig til Hr. Tribulet, Notarius eller til Hr. Dauseur i Carame, Nr. 21." — Om der nu hos Forf., ved Beskuelsen af den smukke Blomsterpige er opstaaet saa „lascive" Tanker, at han derved er kommet til at sætte hiin Indskrivt i Forbindelse med denne, kunne vi ikke vove at bestemme, (skjøndt vi da kunde fristes til at blive nysgjerrige efter at erfare, i hvilken?) men dette kan da i al Fald ikke berettige ham til at vælte en slig Absurditet over paa Kunstneren. Det vilde derfor vistnok være saare interessant at erfare, paa hvilke Omstændigheder i det omhandlede Maleri, Forf. støtter sine Ytringer derom, og hvad det egentlig er, der i hans Øine har gjort det „lasciv", og hvad der i samme har mindet ham „om den nyere franske Romantik". — At vi ikke indlade os videre paa at gaae ind paa Maleriets Details, troe vi ikke nogen vil forundre sig over, hvor vi have med en Kunstkjender at gjøre, der alt i Opfatningen af samme, har saa utvetydigen godtgjort sin Competence som saadan.

Hr. Belettis Concert.

Den Concert som hiin vakre italienske Sanger i Torsdags gav paa det kgl. Hof-Theater, var ligesaa riig paa Vocalmusik som den var fattig paa Instrumental. Ikke nok, at denne store Concert blev givet uden Orchester, hvis Savn i flere af de givne Nummere var saare føleligt; men der udførtes foruden en Phantasie for Harpe af Hr. **Bochsa**, der i Intet afveeg fra dennes ofte hørte Præstationer, ikkun et eneste Instrumentalnummer, nemlig: „Thema med Variationer af Merck", ved Hr. Capelmusicus **Rauch**, og vi tvivle meget paa, at Nogen, selv ved Udeladelsen heraf vilde have følt noget Savn; thi baade Composition og Udførelse af dette Nummer mindede stærkt om Sandheden i den Sentents af Rückert, som findes iblandt de, i et foregaaende Nummer af Morgenbladet meddeelte „Guldkorn":

„Det Slette er ei værst, thi det sig snart vil melde
Men Middelmaadighed, som let for godt kan gjelde."

Men maa vi derfor indrømme, at denne Concert led af en grændseløs Armod i Instrumental Henseende, saa ydede den en desto større Rigdom af Sangnummere. Hr. **Beletti** foredrog selv en Cavatine af Rossinis „Semiramide", i hvilken Sangeren havde Leilighed til ret at vise den Smag og Routine, hvormed han forstaaer at benytte sin smukke Stemme, samt den, fra hans første Concert bekjendte „Tarantella" af Rossini, hvilken han ogsaa dennegang maatte synge da Capo. I Forening med Dhrr. **Seest** og **Faaborg** sang han desuden en Terzet af „Wilhelm Tell" af Rossini, i hvilken dog den førstnævnte lod saare meget tilbage at ønske; i Forening med Md. **Bishop** og Hr. **Faaborg** en Terzet af „Gazza ladra", hvori der herskede et Ensemble, som desværre hører til Sjeldenhederne hertillands, og endelig med Hr. **Faaborg** en Duet af Rossinis „Turco in Italia", der gjorde begge de Deeltagende lige stor Ære. — Md. **Bishop** feirede denne Aften en af sine meest glimrende Thriumpher; men øverst af de fire Nummere, i hvilke hun denne Aften henrev Forsamlingen, sætte vi dog hendes Udførelse af Cavatinen i „Robert le Diable". Den Følelse og det Udtryk hvormed hun gjengav denne classiske Composition, kunde ikke andet end yderligere begrunde de høie Tanker, vi nære om denne Sangerinde og de hjertegribende Toner af hendes gjentagne „Grâce, Grâce!" ville endnu længe lyde for vore Øren, ligesom de maatte røre alle Hjerter. Skade at vi her i saa høi Grad maatte savne Orchesteraccompagnementet, der især, hvor dette falder ind paa det Sted i Cavatinen, da Isabella paa sine Knæ besværger Robert at følge hende, er af en saa imposant Virkning. Vi kunne derfor ikke undlade at opfordre Sangerinden til at vælge dette Nummer ved en Concert, hvor det, ved Ledsagelsen af Orchester kunde erholde sit rette Relief. — Vi maa endnu gjøre opmærksom paa den høie Grad af Uopmærksomhed, som ved det ydre Arrangement af denne Concert var iøiefaldende, og som man saa meget mere maa ønske anderledes ved lignende Leiligheder, som Hoftheatrets Locale vistnok er det for Concerter meest gunstige, vi eie. Saaledes laae Støvet, paa flere Steder af Tilskuerpladsen, saa tykt paa Bænke og Rækværk, at man blev kridhvid ved Berørelsen; men især var det høist anstødeligt, at man havde forandret selve Concertsalen og opsat en elendig, lurvet Stuedecoration, meubleret med en eneste Stol. Ligesaalidt som vi kunne finde en passende Grund hertil, saalidt kunne vi finde Grunden til, at det gamle lasede Teppe, fra den dramatiske Skoles Tid, skulde gaae op og ned imellem Afdelingerne, noget som ellers aldrig er Tilfældet ved Concerter i dette Locale. Saa ubetydelige slige ydre Omstændigheder synes at være, saa vigtige ere de i Gjerningen; da det ydre Arrangement ikke saa lidet indvirker paa de Tilstædeværendes Stemning, og der just ikke altid ere saa fortræffelige Bestanddele forhaanden i selve Concerten, der igjen kunde forjage det ubehagelige Indtryk, saaledes som dette dennegang heldigviis var Tilfældet.

— **W** —

Nyheds-Revue.

Ved sin Optrædelse i Søndags som „Masaniello" blev Hr. **Kirchheiner**, ved sin Indtrædelse af det forsamlede Søndags-Publicum modtaget med en Bifaldslarm, paa hvilken hans Udførelse af Sangpartiet afgav den meest skjærende Parodie. Istedetfor, som et almindeligt Rygte havde fortalt, at have gjenvundet sin Stemme efter sin Sygdom, hvilket jo rigtignok klang lidt eventyrligt, har han tvertimod i den Grad tabt den Smule, han endnu havde tilbage deraf, at det er hartad ubegribeligt at indsee, hvorledes Man, efter ved Proverne at have overbeviist sig herom, endnu kunde lade ham fremtræde i dette Parti. Dog, Hr. **Wienekes** Debut som Fra Djavalo havde jo rigtignok viist, hvilke Fordringer man hertillands gjør til en Sanger. — Da man for det første er nødt til at opgive alt Haab om, at sætte nogen ny Opera i Scenen, vedbliver man at indstudere gamle paa ny. Saaledes skal nu „Apothekeren og Doctoren" med det første opføres med en paa et Par Undtagelser nær, ny Rollebesætning. Stodvel, skal udføres af Hr. **Foersom** (forhen **Frydendal**), Skjærvæk, af Hr. **Phister** (tidligere **Enholm**), Gribskov af Hr. **Seest** (for **Rosenkilde**) og Datteren og Broderdatteren af Madmrne. **Phister** og **Stage**. Kryderman og Claudia ere forblevne i Hr. Dr. **Ryges** og Mad. **Winslovs** Hænder.

— Ved den Concert, Theatrets fortjente Syngemester, Prof. **Zink** giver i Aften assisteres han, foruden af Mad. **Bishop** og Hr. **Bochsa**, ogsaa af Hr Musikdirecteur **Kieninger** fra Wien, der udfører tvende Violinnummere. Hr. Prof. **Zink** har selv skjænket to ny Compositioner til Concerten: en Fantasie for Orchester og et Melodrama: Kong **Saul** og **Sangeren** af **Chr. Winther**, som fremsiges af Mad. **Nielsen**. Den lovede Assistence af Fru **Heiberg** er derimod udeblevet.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 4de December 1839. Nr. 57

Indhold: Breve fra Paris, III. — Hr. Professor Zinks Aftenunderholdning.

Kong Frederik den Sjette er nu död! —
Kong Christian den Ottende han leve! —
Det er de höitidsfulde Ord, som löd,
Og jublende nu nys modtaget bleve! —
Hvad jublende? — I Danmarks Kongeborg,
Hvor nylig tusind Glædesröster löde,
Der hersker nu den bittre, stumme Sorg,
Og Dannerfolket jubler den imöde?!

O skjæld dog utaknemlig ei det Folk,
Som for en Stund i Haab har dulgt sin Smerte,
Derfor Erindringen dog har en Tolk,
En Folketaare for et Folke-Hjerte!
Thi Folkets Lykke var den Puls, der slog
I dette Hjerte, som nu brast i Döden!
Vi af hans egen Haand den Tröst modtog,
Som peger nu mod Frihedsmorgenröden!

Nei Danmarks Folk vist aldrig glemme vil
Det Kongebryst, som ei dets Lykke glemte,
Og mangen bitter Taare flyder til
Det Fryderaab, som Mængden hist istemte.
Men Folkets Barm er stærk, som den er blöd,
Og fatter vel de Ord, som hörte bleve:
Kong Frederik den Sjette er nu död! —
Kong Christian den Ottende, **han leve! —**

Breve fra Paris.

Af

Eduard Devrient.

III.

— Ved et Besøg hos Dumas, traf jeg, iblandt Andre, Mlle. Mars, Mlle. Ida og Samson. Jeg søgte at gjøre mig bekjendt med Pariser-Theatrenes Praxis som er himmelvidt forskjellig fra de tydske Theatres. Hvad jeg herom har erfaret, er følgende:

Den første Forskjel bestaaer deri, at Pariser-Theatrene have deres egne Digtere. Den der vil skrive for det franske Theater, maa begive sig til Paris og der sætte sig i en levende Rapport til Skuepladsen. Derved opnaaes nu den store Fordeel, at der imellem Forfatter og Skuespiller finder et gjensidigt Forhold Sted, som oftest ligefra Stykkets første Udkast og lige til dets Opførelse, hvorved man kommer til Klarhed derover og hvorved dets Bedste fremmes. Et Stykkes Antagelse ved Théatre-français afgjøres af en Commitee af Skuespillere, ved de andre Theatre vel egentlig af Directeuren, endskjøndt Digteren ogsaa der forelæser sit Stykke. Til denne bliver nu Rollefordelingen overladt, ligesom han selv leder Proverne, paa det at Fremstillingen ogsaa kommer til at svare til hans Idee.

Naar nu Stykket skal indstuderes, saa bliver der først og fremmest foranstaltet en Læseprove, ved hvilken Rollerne af de Fremstillende blive læste op fra Papiret, egentlig kun for at corrigere disse. Theaterproverne begynde da undertiden allerede den næste Dag, thi Ingen memorerer sin Rolle hjemme. Rollerne blive ogsaa ved Theaterproverne først oplæste, og hele det sceniske Arrangement aftalt. Man begynder med Acterne enkeltviis, for at vinde Tid og Nolighed til Situationernes og de enkelte Momenters nøiagtigste Indstudering. En Regisseurs Post, i den Betydning som ved tydske Theatre, finder slet ikke Sted her. Digterens stadige Tilstædeværelse, gjør ogsaa hiins Anordninger overflodige; Parisertheatrets Regisseur er ikke andet end en Theaterinspecteur. Saaledes modnes nu Opførelsen mere og mere ved en lang Række af Prøver, den hyppige Oplæsning af Rollerne indpræger sig endelig Hukommelsen, og frembringer den store gjensidige Forstaaelse, denne beundringsværdige Overeensstemmelse i disse Forestillingers Ensemble, thi Enhver kommer naturligviis til at kjende sin Medspillendes Rolle og enhver Nuance i dennes Spil ligesaagodt, som sin egen. Saaledes vedbliver man nu med at prøve, stedse nøiagtigere, stedse livfuldere og fuldstændigere, og Stykket ansættes ikke til Opførelse, før det indtil de fineste Træk er nøiagtigen og tilfredsstillende indstuderet. Hvor stor denne Omhyggelighed og hvor ufortrøden denne Samvirken ved Proverne er, vil et eneste Træk kunne overtyde om. Da jeg talte med Dumas om en lille Replik i Mlle. de Belle-isle, som gjør en stor Virkning, fortalte han mig, at han, medens Proverne varede, fem Gange havde forandret denne, førend han fandt den rette Ordføining og Skuespillerinden det rette Udtryk for samme. Man har paa denne Maade holdt 52 Prøver paa Mlle. de Belle-isle, 46 paa Alchymisten og paa Dumas's Tragoedie Caligula endogsaa 60. Selv de smaa Vaudeviller paa Boulevarderne kom ikke til Opførelse, før efter 16—20 Prøver.

Saa iøiefaldende Fordelen af hyppige Prøver ogsaa er, saa kan man dog ikke negte, at dette Antal er overdrevent og tidsspillende. Naar Skuespillerne vilde beskjæftige sig hjemme med deres Roller, saa vilde Halvdelen af disse Prøver være tilstrækkelig; at man derimod i Tydskland bringer de vanskeligste Stykker paa Scenen, efter 3—4 Prøver, forekommer Folk her fabelagtigt.*)

Rigtignok kan her et nyt Stykke, især naar det gjør Lykke, gjentages utallige Gange, og heri have de herværende Skuepladse jo vistnok en stor Fordeel fremfor vore. Medens man hyppig gjentager eet og samme Stykke, som man i det høieste lader afvexle med andre godt indøvede Forestillinger, som ikke mere trænge til at prøves, kan man igjen give sig god Tid med at indstudere en anden Nyhed, hvorimod man her fordrer en bestandig Afvexling i Repertoiret, hvilket udkræver en bestandig fornyet Indstudering og Prøver, hvorved da Tid og Kræfter i den Grad tages i Beslag, at der kun kan blive lidet tilovers til nye Stykkers Indøvning. Naar en Skuespiller i Paris aarlig indstuderer to, høist tre nye Roller, saa har han gjort store Ting; desforuden har han den Fordeel, at han med en eneste Rolle kan erhverve sig et Navn, da han maaskee gjentager den mere end hundrede Gange i eet Aar. Uagtet der saaledes ved de forskjellige Theatre synes at være et meget afvexlende Repertoire, saa er der dog i hver Skuespilart for sig, kun et lidet Udvalg for Haanden.

Paris den 16de April.

— — Auber er en temmelig aldrende Mand, med hvidt Haar og sorte Øienbryn. Han har den Vane, naar han hører paa den, han taler med, ikke blot at knibe Læberne sammen over hverandre, men formelig at trække hele Ansigtet i tætte Folder, hvilket seer forunderligt ud. Han var meget forekommende og snaksom. Jeg traf ham ved Instrumentet, ifærd med at componere. Han arbeider alt igjen paa en Opera af Scribe; han sagde, han maatte rappe sig med, endnu at faae noget fra Haanden, han var alt gammel.

At digte og componere drives her ganske fabriksmæssig, og ved et nyt Arbeide sees frem for Alt paa Gevinsten, det kan bringe. Dette er Skyggesiden af den fordeelagtige Stilling, Forfatterne i Frankrig have deres Love for den aandige Eiendomsret at takke. At Digterne have Medarbeidere og Forarbeidere, er bekjendt; Scribe især-deleshed har givet denne Fremfærd en viid Uddannelse; men man har forsikret mig om, at ogsaa berømte Componister lette dem deres Arbeide meget ved yngre Talenter, og at der existere Operaer, men især Stykker, af hvilke

---

*) Man vil desværre hertillands kunne bevidne, at sligt kan lade sig gjøre, — men hvorledes? Overs. Anm.

der kun tilhører de yndede Forfattere saare lidet Andet end Navnet, som de have sat derpaa.

— — — — — — — — — Ogsaa Adam har jeg seet, det er en lille, endnu ung, munter Mand, som viste sig meget tjenstvillig imod mig. I Sommer skal der opføres en ny Opera af ham, Titelen vilde han ikke sige mig. Man søger her at undgaae, at sige Navnet i Forveien; Erfaringen har viist, at der kan skee alleslags Misbrug med samme.

Ligeledes har jeg et Par Gange truffet sammen med Scribe. Første Gang var hos Elsler's, hvor jeg blev forbauset over, at finde hans Udvortes langt mindre aandrigt, end hans Skrifter lade formode. En ubetydelig Figur, med fort glat Haar; Panden temmelig fremstaaende nede ved Øienbrynene, hvorved Øinene komme til at ligge meget dybt; Udtrykket i hans Blik er intetsigende, hans Ansigtstræk intet mindre end udmærkede. Han seer snarest ud som en driftig Forretningsmand, hvem kun lidet Andet interessere, end hans Forretninger.

Den 17de April.

Jeg har nu ogsaa gjort Rachels personlige Bekjendtskab; hun har i Intet skuffet mine Forestillinger om hendes Individualitet, kun fuldstændigjort dem. — Jeg fandt hende i Selskab med hendes Moder, en ældre Søster, der er blid og godmodig og synes at forgaa i Henrykkelse over Rachel, og tre Herrer, som det senere viste sig vare Journalister. Rachel er slank og fiint bygget; hun var ifort en sort, figureret Silkekjole, Guldhalskjæde og Armbaand. Hun har et overordentlig ungdommeligt, næsten barnligt Udvortes, som om hun nylig havde forladt Pensionsanstalten, men hun rober tillige noget selvstændigt, selvbevidst, og en Følelse af Sikkerhed og Overlegenhed, saaledes som denne pleier at yttre sig hos fornemme, forkjælede Børn. Hendes Ansigtstræk ere ved første Øiekast ikke frappante, men man behøver kun at betragte dem et Minut, for at vorde fængslet af deres særegne Udtryk. Pande, Næse, Hage, alt er rundt, blødt og barnligt i Formerne; desuagtet have hendes Træk noget meget Skarpt og Bestemt. Det lysebrune Øie, der har en næsten overnaturlig Glands, synes, idet det maaler Enhver med sit Blik, at ville sige: „Vent kun, jeg skal nok fange Dig engang.“

De tilstædeværende Herrer, udtalte sig i Lovtaler og Roes over Rachel, i de stærkeste Udtryk. Denne hørte rolig derpaa, uden at forandre en Mine, og sønderrev imens en Bouqvet Violer, som hun holdt legende i Haanden. Man talte om hendes forestaaende Benefice; hun vidste endnu ikke rigtig hvad hun, foruden Racines Andromaque skulde vælge hertil. Hun forraadte Tilbøielighed til at forsøge sig i Lystspillet; de to af Herrerne raadte derfra: hun turde ikke stige ned fra Kothurnen, aldrig vise sig uden med Diademet. Den tredie Herre derimod holdt med mig, at det ikkun vilde forhøie hendes Værd, naar hun ogsaa i Lystspillet kunde vinde Prisen. Man foreslog derpaa Valget af Tartuffe, og Rachel viste sig tilbøielig til at spille Kammerpigen, men Moderen og Søsteren tvivlede om, at Mlle. Mars da vilde spille Elmire. Vi svarede, at hun viist var altfor klog, til at vægre sig herfor, og at netop den Omstændighed, at man da vilde faae begge disse Théatre-français's store Kunstnerinder at see ved Siden af hinanden, maatte give Forestillingen den største Interesse. — Jeg haaber at dette kommer i Stand, og det endnu imens jeg er her. — Moderen klagede over, at Rachel ikke vilde aflægge Damerne i Faubourg St. Germain, som kjendte hende, noget Besøg, for at indbyde dem til sin Benefice. Jeg fandt Behag i denne Stolthed, og roeste den af mit ganske Hjerte; Herrerne stemmede i med; men voldte dette hende maaskee den ringeste Glæde? — Paa ingen Maade. Dertil besidder hun et altfor afsluttet Væsen, hun behøver Ingens Bifald, hun lader sig ikke bevæge af nogen Modsigelse, hun stoler kun paa sig selv. Hun blev siddende rolig, lænende sig tilbage i Stolen, og idet hun kastede de sidste Blade af Bouqvetten bort, sagde hun, da vi havde talt længe nok, idet hun saa ned for sig: „Nei, jeg aflægger ikke et eneste Besøg. De kan komme til mig.“

Der blev talt meget om Cabaler og Hindringer, som Rachel, efter de Tilstædeværendes Sigende, maatte lide under. Herrerne beflittede dem for, at give Mlle. Mars Skylden for alt dette. Ved denne Leilighed viste Parisernes Tænkemaade sig atter ret tydelig for mig. Herrerne trøstede nemlig Rachel med, at alle Kabaler ikke vilde skade hende, hun vilde desuagtet, — hvad troer man vel nu fulgte? Tilkjæmpe sig Ære, Berømmelse og en ufravristelig Virkekreds? — Nei, intet af alt dette; — hun vilde desuagtet — inden ti Aars Forløb eie en Formue af 500,000 Francs. Mlle. Volnys havde i 6 Aar tjent saa og saa meget, Mlle. Mars saa og saa meget, og nu blev der regnet og Rentebelobet fastsat, saa det var en Lyst. Her herster i Sandhed den formeligste Tilbedelse af Guldkalven. Rachel svarede paa sin Viis, at hun heller ikke nærede nogen Frygt for alle Anfægtelser, der stod hendes mægtige Bundsforvandte, Corneille. Med det samme viste hun hen paa en Række smukke Bind, som stod i hendes Skab. Man siger i Almindelighed i Paris at Rachel er borneret, og viser sig meget ubehændig i al Conversation; begge Dele ere Usandhed. Jeg troer, at hun har megen Forstand, og skjøndt hun er noget kort i sine Svar, ere disse dog stedse meget tilfredsstillende.

Herrerne bortfjernede sig, men jeg blev lidt endnu og spurgte blandt Andet, om hun ikke interesserede sig for den tydske Literatur. Hendes Svar var undvigende, idet hun bestandig betragtede mig med en Slags Mistroiskhed. Hun sagde, at hun elskede Schiller, men beklagede at hun kun kjendte ham af Oversættelser; ogsaa hendes Forældre havde næsten glemt det tydske Sprog, og selv forstod hun kun enkelte Ord deraf. Paa mit Spørgsmaal, om hun ikke ønskede at optræde i det moderne Skuespil, hvori der var en livfuldere Handling og mere Mangfoldighed i Characteristiken, svarede hun, at hun først vilde spille hele Corneille, hun holdt dette for det Vanskeligste. — Mon slet Ingen skulde ville sige hende, at paa denne Maade hendes Talent vil nedsynke en fuldkommen Monotonie? I det mindste forekommer det mig saaledes. — Da jeg var iferd med at anbefale mig, bragte en yngre Broder en Poppegøie ind, og viste, at den blødte

ved Vingerne. „O hvem har gjort det?“ raabte Rachel strax, og fulgte Broderen med Øinene, idet denne bar Dyret til Moderen, der i den første Skræk, udbrød paa Tydsk: „gerechter Gott“, men siden fortsatte Samtalen paa fransk. Den Fuglen tilføiede Skade, smertede vist Rachel meget, men det forekom mig, som om hun gjerne havde havt Nogen, hvem hun kunde beskyldt derfor. Jeg veed ikke om jeg maaskee gjør Pigen Uret i min Bedømmelse, maaskee jeg ved oftere at besøge hende, kommer til at dømme anderledes, men jeg kan dog ikke lyve for mig selv eller Andre, med Hensyn til denne mærkværdige Individualitet. Jeg fortæller kun, hvad jeg har iagttaget, og paa Grund heraf maa jeg antage at hun er, hvad hun med saa megen Styrke veed at fremstille: stærk, bestemt, istand til store Beslutninger og af en urokkelig Udholdenhed, men tillige knipsk, fiendsk, ubøielig og uforsonlig. —

Med Faderen talte jeg endnu ved min Bortgang; han har aldeles intet jødisk Physiognomi. Han vilde tale Tydsk med mig, hvilket han, som han sagde, før havde talt ganske fortræffelig; men det klang afskyeligt. To af hans yngste Børn røbe ligeledes meget Talent for Skuepladsen, især for Lystspillet; han taler derom med en vis fornem Ligegyldighed. Man fortæller ogsaa, at han bilder sig ind, at Rachel kun har ham at takke for sit Talent og sin Uddannelse.

Hr. Prof. Zinks Aftenunderholdning.

Den Aftenunderholdning, Hr. Prof. **Zink** gav paa det kongelige Theater i Søndags Aftes sluttede sig værdigen til det store Antal Concerter, som i denne Saison have bodet paa vort, især paa musicalske Nydelser saa fattige Theaterrepertoire, og havde derfor ogsaa, ligesom hine, forsamlet et talrigt Publicum. Concerten aabnedes med en „Phantasie for Orchester“ af Prof. **Zink**. Uagtet denne Composition ikke manglede ret smukke Enkeltheder, saa savnede den dog altfor meget Originalitet og Dybde, ligesom dens enkelte Partier for lidt vare sammensmeltede til et overskueligt Hele til at den kunde vække og nære en mere end almindelig Interesse, eller hos Tilhøreren efterlade noget egentligt Indtryk. Det samme gjelder tildeels om Hr. **Zinks** anden Composition, der denne Aften kom til Opførelse, Melodramaet: „Kong Saul og Sangeren“, Texten af **Chr. Winther**. Vi tvivle ikke om, at dette smukke Digt, der saa ganske egner sig for den musikalske Behandling, vilde under en **Hartmans** Haand have modtaget en ganske anden characteristisk Bearbeidelse, end den Hr. **Zink** har været istand til at give den; thi uagtet enkelte Steder vidnede om en rigtig Opfatning og Fortrolighed med Digtets Aand, f. Ex. hvor Kongens Aandstilstand gradevis opklares ved Davids Strengeleg, saa savnede det Hele dog den poetiske Duft, Digteren har udgydt over dette Digt. Paa sine Steder var Instrumenteringen desuden i den Grad larmende, at det næsten blev umuligt at forstaae Texten. Denne havde Fremsigerinden, Md. **Nielsen**, opfattet med en Genialitet, og skjænket en saa stor Omhyggelighed i Indstuderingen, at vi tør henregne det til noget af det Fortræffeligste, der i denne Art er præsteret paa vor Scene. Med gribende Sandhed gjengav hun den ulykkelige Konges Mismod, der som en sort Uveirssky havde leiret sig paa hendes Aasyn, og Udtrykket heraf kunde kun overtræffes af den dybe Følelse og Fiinhed i Nuanceringen, hvormed hun skildrede det velgjørende Indtryk, Davids Harpespil gjør paa hans syge Sjæl. Og nu den Kraft, hvormed hun lod Kongen afkaste det sidste, tunge Tryk af sin Sjælstilstand og ruste sig til Kampen, og som hævede sig til ægte Begeistring i Digtets høitidelige Slutning, — Alt forenede sig til et sandt Kunstværk, der vandt Publicums fuldeste Erkjendelse. — Ogsaa denne Aften bidrog Md. **Bishop** ikke lidet til at forskjønne med sit, nu saa almindelig anerkjendte Talent. Grunden hvorfor Hr. **Bochsa** denne Aften ikke udførte den belovede Concert for Harpe, er os ubekjendt, men saameget er vist, at Publicum i den, af Md. **Bishop** udførte Cavatine af „Robert le Diable“, modtog et fuldkomment Ækvivalent derfor, der kun vilde have været endnu kjærkommere, naar denne Forandring var skeet saa betids, at hun havde kunnet faaet Orchesteraccompagnement, istedetfor at man nu maatte tage til takke med, at høre hende blive accompagneret af Hr. **Bochsa** paa et meget maadeligt Pianoforte. — Hr. **Waltz** fremsagde **F. J. Hansens** Digt: „Pauserne“, correct og med en rigtig Opfatning af de vittige Points; men Digtet er for ofte hørt, til at man ikke med Grund kunde ønsket, at Hr. **Waltz** til den Redebonhed han viser, ved at assistere ved slige Leiligheder, endnu vilde føie den, at vælge noget Nyt, hvorom han, i vor paa lyriske Digte saa rige Literatur, vist ikke behøvede at søge længe. — Den paa denne Aften første Gang optrædende wienske Musikdirecteur, Hr. **Kieninger**, var en ligesaa original som „wunderliche Erscheinung“. Hans Foredrag af de mayseder'ske Variationer over „en dansk Folkemelodie“ var omtrent saaledes, som enhver af de yngste Elever i vort Capel vilde kunde spille dem, — saa gode Tanker nære vi idetmindste om disse; dog maa vi tilføie, at vi ikke tiltro Nogen af dem et saa slet Buestrog. Hvad nu hans egen saakaldte „Alfedands, Portpourie-Phantasie for Violin-Solo“ angaaer, da maa vi oprigtig tilstaae, at vi ere for ubekjendte med de forskjellige Alfefolkeslag, for at kunne bestemme, til hvilket af disse denne Dands kunde henregnes. Den Slags, der lege og aande f. Ex. i Mendelsohn-Bartoldys „Sommernatsdrøm“ er det rigtignok ikke, men snarere en Hob af de saakaldte Nissebukke med røde Huer og skjæve Been eller nogle lignende af Dvergearten. — Vi vilde antage, at der hører en god Portion Courage til at optræde paa et Sted, hvor, om man ogsaa er uvidende om, at der gives Violinister som **Werschall**, **Rock** ɔc., man dog veed, der for ikke ganske længe siden ere hørte Violinvirtuoser, som **Ole Bull** og **Heinrich Wolff**, naar man er saa høist tarvelig udrustet, som Hr. **Kieninger**; men der er saa lidt prætentiøst i hele Hr. K's. Fremtræden, tvertimod noget saa undseeligt, tilbageholdende, at vi snarere ere tilbøielige til deri at see en paafaldende Naivitet, men hvilken vi dog ville raade ham, i Fremtiden at lægge lidt mere Dølgsmaal paa, da han ikke overalt kan vente at træffe et saa godmodigt, tiltakketagende Publicum, som her. — Slutteligen kunne vi ikke undlade at gjøre opmærksom paa den Uskik, at ikke alle Orchesterets Medlemmer blive tilstæde til Concertens Slutning, selv naar deres Nærværelse kunde være nødvendig. Saaledes var der ved Udførelsen af „Chøret af Jødinden“, der netop burde gives med saa fuldt besat Orchester, som muligt, ikke tilstæde flere end 2 Bratscher, 2 Basser o. s. v., ligesom ogsaa den af Capellets Primo-Violiner, der altid er dets væsenligste Stotte, alt strax efter Concertens Begyndelse havde forladt sin Plads. — **W** —

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af **Gottlieb Siesby**; udgivet af **A. P. Liunge.**

2den Aarg. **Søndagen den 8de December 1839.** **Nr. 58.**

Indhold: Giødwads anden Domfældelse. — Barberen i Bassora. — Nyheds-Revue.

Giødwads anden Domfældelse.

(Skrevet den 1ste December 1839.)

Naar Døden lukker Øiet til,
Naar Aandens den frigjorte Tanke
Har sprængt sin allersidste Skranke
Og hen ad' Hjemmet flyve vil,
Da sørges der! — Da følge vi
Med Graad den Haandfuld Støv, som sænkes;
Men her, hvor Aandens Vinge lænkes,
Her vandre kolde vi forbi! —

Du! som nu øser Haab og Trøst
Bag Sydens muntre Azurhimmel,
Og tænker paa den lille Strimmel,
Der blaaner om din Fædrekyst;
Som spinder Sandheds fine Traad
Af Sønnehjertets bedste Vædske,
Dig ved Naturens Kilde lædsker,
Og drikker Mod paany til Daad.

Ei sandt, Du tænker paa dit Hjem?
Du tænker paa det lille Rige,
Hvis sekelgamle Minder vige
For Haabet, som nu stiger frem! — —
O, det har ogsaa tænkt paa Dig!
Og see, det Dig sin Hilsen sender, —
En Lænke til de Sønnehænder,
Der for dets Hæder rørte sig.

Mens hist ved Seinens grønne Strand,
Du hører Frihedshymner klinge, —
Skal sig et Sorgebudskab svinge
Til Sønnen fra hans Fosterland.
Du syndet har mod Lovens Ord, —
Men derfor nu din Aand skal bøde,
Og dine Tanker være døde,
Skjøndt Du udødelig dem troer.

Hvad siger jeg? — Din Tanke Muld? —
Nei, Sjælens Flugt man ei kan binde,
Alt hvad man fra Dig kunde vinde
Er kun — en ussel Haandfuld Guld!
Et skuffet Haab, — hvad er det meer? —
Det glemmer man, som bedst man kan det;
Du tabte ei, men Fædrelandet,
En ædel Kraft nu lammet seer!

G. Siesby.

Barberen i Bassora.

(En østerlandsk Fortælling af Miss **Pardoe.**)

I.

I den berømte Stad Bassora levede for over hundrede Aar siden en værdig Khamal*) ved Navn Husref, som var mærkværdig for to Tings Skyld: for det Første, var han i Besiddelse af en uhyre Muskelkraft, der gjorde det muligt for ham, at bære ligesaameget paa Ryggen som to Mænd, ja, som Nogle mene, endogsaa som en Æsel, og for det Andet, fandtes der iblandt hans Børn ikke et eneste, der ikke havde en legemlig Feil. Medjid var eensøiet, Riffat skjæv, Chiamil trefingret, Mezvir hjulbenet, Moctaleb keithaandet og Elfi hareskaaret. Det var nu hans Sønner; og uagtet hans Hustru Mine, havde været en Malers eneste Barn og en af de smukkeste Piger i den mørke Gade, hvori hun boede, gik det ham dog ikke et Haar bedre med Døttrene. Djamile var pukkelrygget, Hafize havde røde Haar, Libabe haltede og Zeinip var stokdøv. Med eet Ord, det var en høist mærkværdig Familie.

Man kan vel forestille sig, at en Mand som har ti Børn og daglig kun ligesaa mange Paras, just ikke fører noget glimrende Liv, og den stakkels Husref maatte derfor ofte spise sine Oliver uden Brød, og sit Brød for det meste uden Kaviar; ikke destomindre fristede alle ti Børn dog Livet, idet de stundom fik Tilladelse til at spise med Naboens, en Begunstigelse, de hvergang ugeneert benyttede dem af. Mine knurrede sagtens ofte nok; thi

---

*) Lastdrager.

hun kunde ikke glemme, at hun, hvis hun istedetfor den tigggeærdige Khamal havde ægtet den Odabaschi*) ved Paschaens Livvagt, som var falden i en Fægtning mod en arabisk Røverstamme og hvis Enke var blevet pensioneret af Satrapen, hun da havde været en ligesaa anseet Person, som Habitullah, Melonhandleren Marsuks Hustru, hvis Feridjhe**) siden hendes Bryllup havde faaet tvende Gange nyt Underfoder, medens hendes egen var saa laset, at hun snart maatte blues ved at betræde Bazaren. Hun havde endnu mange andre, ligesaa unyttige Klagepuncter, hvormed hun daglig hjemsøgte sin Mands Øren, men den philosophiske Husref agtede kun lidet derpaa; Mines Hjerte følte sig lettet, naar hun paa denne Maade kunde give sit Hjerte Luft, og hendes Stemme vuggede gjerne den trætte Khamal i Søvn, trods Larmen af de ti Børn, som Alle vare saa usle, smudsige, pjaltede og lykkelige, som nogen huslig Coloni i denne afsides liggende Deel af Staden.

Paa denne Maade befandt Khamalen Husrefs Familie sig i det Hele ret vel; thi Folk som i mange Aar skjændes, sove og foragte Fru Fortuna saaledes som hun fortjener det, kunne umulig være ganske elendige, og den knurrende Mines Mand vedblev, at arbeide, at taale og at lide, indtil de ti Børn omkring ham bestandig bleve større og større, og endelig voxede op til Ynglinger og Jomfruer. — Nu bleve først Tingene alvorlige. Hvad skulde der blive af Børnene? — Husref bad mangen „Inschallah", men Bønnen alene forskaffede ham endnu intet Middel til Existents, og den Maade, hvorpaa den bekymrede Khamal, bøiet under sin Byrde, dybt trak sit Veir, gik gjerne over til Sukke.

Paa denne Tid friede en Scherbetjhe**), hvis Moder var en Veninde og Slægtning af Mine, til hans Datter Hefize, og han gav ham hende ligesaa gjerne, som han gav en tørstig Hadji en Drik Vand. Lykken er bedre end Guld, og en eller to Uger efter Brylluppet tilbød en Serudjhe***) i Naboelauget, at beskjæftige hans Søn Mezvir i sine Stalde, hvor den hjulbenede Dreng saae sig forsørget med Kost, Arbeide og et godt Natteleie af Dhurrablade. Riffat, den Skjæve, blev Opvarter i en nærliggende Khan, hvor han besørgede en gammel, svag Mands Forretninger, der, efter Udseendet at dømme, var i Alder med Murene paa sit Huus; og da denne døde, efterlod han sine Nøgler, sit Klædeskab, sin Kost og de ti Paras, som han daglig fortjente, til den unge Frivillige, som nu erklærede sig for myndig og begyndte for egen Regning, at feie Gaarden og plyndre de Reisende, som gjæstede Karavanseriet.

Khamalens faderlige Stolthed følte sig herved i høi Grad tilfredsstillet, og han ønskede sig til Lykke med, at hans Sønner vare paa den bedste Vei til at svinge sig iveiret i Verden og blive Mænd af Betydning. For lutter Glæde glemte han, at han endnu havde otte Poder hjemme; men han blev kun altfor snart paamindet derom, naar han betraadte sin smalle Dørtærskel og modtoges af sin Kones skjærende Stemme og sin opvoxende Families Skraal og Larm.

En Dag stod Husref lænet op imod et Akazietræ, der omskyggede Træbalkonen paa et Kaffehuus ved Torvet, og indsugede Duften af de Lækkerier, til hvis Indkjøb han i dette Øieblik ikke eiede en Para, da en Fremmed, neppe tyve Skridt borte fra ham, steg ned af et forpustet Mulæsel og overgav Dyret til en Serudjhe, der ledsagede ham, med den Besked, at vente paa ham i det Huus, han ved deres Ankomst til Staden havde nævnet for ham, idet han tillige befalede Husref, at skille Manden ved en Æske af Cyprestræ, som laae paa Dyrets Ryg. Khamalen adlød hurtig, og satte Skrinet vaersomt ned paa Jorden, oppebiende den Fremmedes nærmere Befalinger.

„Wallah! I har en stærk Arm, Khamal," sagde denne, hvem Husref, efter hans Klædedragt at dømme, ansaae for en Perser; „I er den Mand, jeg kan bruge. Her er ti Pjastre," og han lagde denne Sum i Haanden paa den forbausede Lastdrager, der ikke i mange Aar havde været i Besiddelse af en saa stor Rigdom. „Lad Eder give en Spolkum Kaffe af Cafejhe, paa det Eders Aand kan blive ligesaa opmuntret, som Eders Arm er stærk, og begiv Eder derpaa med Skrinet ned til den sydlige Side af Moskeen, og vogt Eder for, at tabe den af Sigte; jeg skal komme bagefter."

Den henrykte Khamal forsømte ikke at adlyde. Han drak Kaffen, hilsede den Fremmede med et hjerteligt „Allah es marladek", tog Skrinet paa Skulderen og vandrede med raske Skridt henimod Stadens store Moskee. — „Ti Pjastre for en Vei af et hundrede Skridt," mumlede han glad i det han gik, „og med en Dragt, saa let som en Fjeder, paa Skuldrene, sandelig, jeg maa være truffen sammen med Karun selv! Y'Allah! min Felech*) skinner klart idag! Hvad skal jeg sige til Mine? Siger jeg hende at jeg har fortjent ti Pjastre, saa bilder hun sig ligesaameget ind som en Khamal-Baschis**) Kone. Nei, nei, jeg vil kun sige to Pjastre — for to Pjastre skal vi have os et ypperligt Maaltid."

Efterat have fattet denne vise Beslutning, slingrede den fornøiede Husref afsted, hensjunken i Tanker, indtil han naaede den store Moskee. Her satte han Skrinet ned paa det Sted, den Fremmede havde anviist ham; derpaa tog han sin Plads ved Siden af det, tog sin Turban af Hovedet og skjulte de otte Pjastre i dens forrevne Folder, hvor de skulde blive skjulte for hans Kone, og saaledes danne den første Grundvold til deres tilkommende Skat. Der forløb en Time, i hvilken den stakkels Husref kun en eneste Gang forandrede sin Stilling, for at tage en Pjaster op, hvilken en frankisk Reisende kastede hen til ham, der antog den pjaltede Mand, som sad der i dybe Tanker, for en Betler, der trængte til en Gave.

---

*) Corporal.

**) Fruentimmerklædning.

***) Sorbet- eller Scherbet-Bærer.

****) Æseldriver.

*) Lykkesstjerne.

**) Skytsaand eller Talisman.

„Den vantro Hund, er bevoungen af min Felech," mumlede Husref, idet han satte sig i Besiddelse af Guldstykket; „det er en straalende Dag. Hvad skal jeg nu gjøre med denne Pjaster? Skal jeg fortælle Mine, at jeg medbringer tre? Eller skal jeg ogsaa putte denne i min Turban? Eller skal jeg fylde min Pung med Gebeli og ryge mig en Pibe af den stærktduftende Latakia? Chok hay — saaledes skal det være."

Og efter at han først havde seet sig om til alle Sider, om Ingen var i Nærheden, der kunde røve det ham betroede Gods, ilede han, saa hurtig som muligt til den nærmeste Bod, hvor han kjøbte en beskeden Qvantitet af sin Yndlings-Gebeli; derpaa vendte han tilbage igjen og tog sin Plads ved Siden af Skrinet.

II.

Chibuken var snart tændt, og da nu de svære Dampe af den stærke, grove Tobak hvirvlede sig igjennem hans Skjæg, da begyndte den lykkelige Husref med en Følelse af indre Velbehag, at grunde paa sine Familieanliggender.

„To Sønner og en Datter anstændigt forsørget — otte Pjastre i Folderne paa min Turban, og femten Paras, som jeg fik tilbage hos Gebelihandleren, i mit Belte — Shekiur Allah! Khamalen Husref vil endnu bringe det vidt i Verden. Men min dyrebare Søn Moctaleb — min Kjæledægge — ved Prophetens Skjæg! hans Lykke er ligesaa keithaandet som han selv, ellers vilde hans fine Næse nok for længe siden have bragt noget Jeb-Khargi*) i hans Belte. Der maa gjøres Noget for Moctaleb; han ønsker at blive Barbeer, det er meget smukt; men Boden, Sæben, Barbeerkniven, Servietterne og Bækkenet koste Guld, og hvor skal man faae det fra?"

Dette var et sørgeligt Spørgsmaal, thi det henhørte til dem, til hvilket den bekymrede Fader ikke havde noget tilfredsstillende Svar, og han gjorde derfor det Rigtigste, som under slige Omstændigheder lod sig gjøre: han besluttede, at overlade dette Punct til Forsynets Styrelse, og tænke paa noget Andet.

Den næste Gjenstand for hans Betragtninger var neppe meget underholdende, thi han var i Begreb med at sove ind, da en Bekjendt, som tilfældigviis kom forbi med en stor Skaal i Haanden, igjen fik ham vaagen, idet han tilbød ham en Slurk af den Boza-Drik**), som han nylig havde modtaget for en Tjeneste, han havde ydet en Cafejhe.

Khamalen tøvede ikke med, at modtage Tilbudet, og efter at hans Ven først havde taget sin egen Andeel deraf til sig, rakte han Husref Skaalen, som tømte den i eet Drag og derpaa, efterat den Anden var gaaet, igjen hensank i sin forrige Grublen. Denne tilligemed de berusende Dunster af Bozaen røvede ham snart ganske Bevidstheden. Hans Hoved sank ned paa Brystet, hans Lemmer slappedes, Aandedraget blev tungt, og inden et Par Minuter laae han i en dyb Søvn.

Hvor længe han havde været i Drømmenes Rige vidste han ikke, da han ubehageligt vækkedes ved det frygtelige Raab: Yanguer var!*) og den Larm, Brandvagtens Slag med Jernstænger paa Brostenene foraarsagede. Instinktmæssig sprang han op og gned sine Øine, da han bemærkede, at han var omgivet af begsort Mørke. Han søgte at opdage, i hvilken Kant Ilden husede, og neppe havde han forskaffet sig Visshed herom, saa ilede han, uden at tænke paa sig selv eller Skrinet, til Ødelæggelsens Skueplads og var snart ivrigt beskjæftiget med, at hjelpe de Ulykkelige.

Da han efter en Times Forløb huskede paa Skrinet, ilede han hurtig til Stedet, hvor han havde forladt det, det var for silde — Kisten var borte!

Husref kastede sin Turban til Jorden og hylede næsten af Smerte. Hvorledes skulde han vove at træde den Fremmede imøde? han, som havde ladet det ham anbetroede Gods i Stikken. Hvorledes skulde han igjen turde tage Post paa den sædvanlige Plads, han, som ikke mere fortjente nogen Tiltro — som havde besudlet sit eget Ansigt ved Umaadeholdenhed og havde bestrøet sit Skjæg med Støv?

Medens han endnu vedblev at gjøre sig de bitreste Bebreidelser, hørte han Nogen nærme sig; fortvivlet kastede han Øiet i den Retning, hvorfra Lyden kom, og blev den Fremmede vaer omtrent fer Skridt fra sig, i Dæmringens uvisse Lys.

„Haide! — kom, Khamal!" raabte den velbekjendte Stemme; „I har maattet holde længe Vagt, men I skal ingen Skade have deraf. Men hvad er det?" raabte han, idet han hurtig saa sig om, „hvor er Skrinet?"

Den forskrækkede Husref faldt paa Knæ og fortalte med bævende Læber sin hele ulykkelige Historie. Den Fremmede hørte ængstelig paa den, derpaa brast han til Slutning ud i en sagte, bitter Latter og mumlede for sig selv: „Ajaib! Tyven vil ikke blive tilfreds med sin Fangst; han vidste ikke, hvad han gjorde, og har sparet os en Uleilighed. Frygt ikke, min Ven; det er Dig tilgivet, men tag Dig i Fremtiden i Agt, og naar Du har en Skat at passe paa, saa vogt Dig for Boza. Vil Du love mig det?"

„Bashustun — det komme over mit Hoved!" sagde Husref med Ivrighed: jeg er for stedse Eders Slave. Jeg er ringere for Eder end en Hund — og her," ved disse Ord tog han sin pjaltede Turban af og tog de skjulte Pjastere ud af den, til hvilke han endnu lagde de, der vare i hans ligesaa lasede Belte; „her er den Løn, som jeg ved min Dumhed har forskjærtset. Skrinets Værdi kan jeg ikke erstatte, for jeg er fattig, meget fattig, og jeg har en Kone og otte Børn under mit usle Tag, som forlange Brød af mig, skjøndt jeg ikke eier mere end femten Paras. Hav Medlidenhed med mig, Effendim disse femten Paras ere min hele Eiendom."

---

*) Lommepenge.

**) En af skarpe Ingredientser lavet Drik.

*) Brandraab.

„Behold Du dine Penge," sagde den Fremmede, idet han trak sin Haand tilbage; „holder Du mig for ligesaadan en Rover, som hiin Perzevenk*), som er løbet bort med vort Skriin? Men Du har otte Børn — om dem maa vi tale siden — jeg vil følge med til dit Huus —"

„Huus," sagde den forskrækkede Khamal; „det er neppe en Hytte — under et saadant Tag kan min Herre ikke komme."

"Gel, Gel — kom, kom; intet videre herom," smilede den Fremmede; „jeg har fundet Behag i Dig, trods den stærke Boza og det skjaalne Skriin. Jeg maa see dine otte Børn; allerede siden flere Timer har jeg intet spiist. Her er Guld; lad din Hustru tilberede mig en Ret af en godt tillavet Høne og kjøbe mig et uldent Sengeteppe, jeg kan hvile paa, ligesom ogsaa et Teppe, hvorpaa j egkan rrette min Andagt, indtil jeg faaer opspurgt mig en anden Bopæl. De offentlige Khans vil jeg helst undgaae."

„Min Herres Villie er min," sagde Husref henrykt over det usædvanlige Hverv og iden Tanke, at der paa hans Bradepande skulde tillaves en Ret af Høns; „men jeg har en Søn, en retskaffen Knøs, som man kan betro sig til, og som har en Khan ikke et halvhundrede Skridt fra min fattige Vaaning; denne vilde bøie sin Pande i Støvet for sin Faders Frelser; — desuden er det alt saa længe siden, at Mine har forsøgt sin Kunst med Tillavningen af en Høne —"

„Saa kan hun denne Morgen tillave to til os, for at faae mere Øvelse," faldt den Fremmede ham i Talen; „og lad os nu skynde os, Solen begynder alt at hæve sig over Stadens Mure, og vi have Begge kun havt en urolig Nat.

Da han havde sagt dette, svøbte han sig tæt ind i sin Kaabe og fulgte den Retning, som den forbausede Husref anviste ham.

Nyheds-Revue

Der er kun **een** Begivenhed, der i denne Tid udgjør Gjenstanden for hele vor Deeltagelse: **Frederik den Sjettes Død** og Christian den Ottendes Thronbestigelse. Ligesom den periodiske Presse gjennem alle sine Organer, ligemeget af hvad Farve eller politisk Troesbekjendelse, eenstemmigen har udtalt den dybe Sorg, hvoraf Dannerfolket maa være gjennemtrængt ved Landsfaderens Bortgang, saaledes have ogsaa alle været enige i at udtrykke det Haab, der knytter sig til dets nuværende Monark, et Haab, der er ligesom opvoxet med den nærværende Generation. Fra alle Kanter har man derfor ilet med, at bevidne Kong **Christian** sin Hyldest, og saavel Stadens to og tredive Mænd, som en stor Deel academiske Borgere og m. Fl. have overralt Hans Majestæt Lykønskningsadresser, der have mødt den huldrigste Modtagelse. Ved den Lykønskning som Videnskabernes Selskab, Selskabet for Naturlærens Udbredelse og den polytechniske Læreanstalt bragte Kongen, førte Etatsr. **Ørsted** Ordet. Efterat have aflagt Takken fra disse forskjellige Institutioner for den Deeltagelse og Beskyttelse, Hans Majestæt som Kronprinds har skjænket dem, udtalte Ordføreren de Haab, der knytte sig til Hs. Majestæts Thronbestigelse og yttrede blandt andet:

„Dog, vor Tanke bliver ikke staaende herved. Vi vilde ikke med sand frimodig Glæde kunne fremføre vors Lykønskninger, dersom det udelukkende var som Videnskabernes Ven, vi satte vort Haab til Deres Majestæt. Havde vi fattet en saa indskrænket Anskuelse, maatte vi endog ansees for at savne Sandsen for Videnskabens inderlige og mangfoldige Sammenhæng med Livet. Nei, vi vide, og erkjende det med Glæde, at Deres Majestæt ikke udelukkende vil være Videnskabsmandens eller Kunstnerens, eller Krigerens eller nogen enkelt Borgerklasses Konge; men at De omfatter alle Livets mangfoldige Forhold med Deres Omhu.

Vi leve i en stor og mærkelig Tidsalder, fuld af Farer, truende Farer, baade for Folk og Fyrster. I Aarhundredernes Række have nye Kræfter udviklet sig, Oplysning og Hjælpemidler have ikke blot i en uhyre Grad formeret sig, men ogsaa taget nye Retninger, saa at de true voldsomt at sprænge de gamle Former, dersom ikke en viis og fredelig Omdannelse forebygger saadanne borgerlige Ryslelser, hvis Ende, om de fik Overhaand, maaskee ingen Nulevende turde haabe at see. Det er os en stor og tillidindgydende Tanke, at Deres Majestæt har deeltaget i denne Tidsalders Dannelse, og at De allerede paa meer end een Maade har givet Borgen for at De er indviet deri. Vi stole derfor ikke blot paa den Indsigt i Forretninger, den Iver for disses raske og velordnede Gang, den Evne til at sætte alt dette i Bevægelse, som Tronens Arving alt saa ofte viste; men vi glæde os end mere ved at Deres Majestæt bringer med paa Tronen vor Tidsalders udvidede, frisindede Ideer, forbundne med et stort i Erfaringens Skole modnet Overblik over Verden.

Hans Majestæt besvarede ogsaa denne Tale meget huldrigt, og tilsagde saavel de tvende Selskaber, som den nævnte Læreanstalt, sin fremtidige Deeltagelse og Beskyttelse. Med Hensyn til de Grundsætninger, hvorefter Hans Majestæt agtede at regjere, henholdt han sig til det, der desangaaende var tilsagt Nationen, i det af Hans Majestæt udstædte aabne Brev og hvori det hedder:

Intet ligger Os mere paa Hjerte, end med den utrættelige Iver, hvorpaa Vor forevigede Forgjænger har givet et saa lysende Exempel, at fortsætte Hans landsfaderlige Styrelse **med stadigt Hensyn til de Forbedringer i Forvaltningen, som Erfaring maatte tilraade Os, for at forøge og betrygge Vort gode og trofaste Folks Hæder og Held.**

— Idag anlægges Hofsorg for den afdøde Konge. Ligesom Hans Majestæt Kongen har ladet udgaae Bestemmelser med Hensyn til Maaden, denne bæres paa, er der ogsaa i denne Anledning yttret, at Hans Majestæt ikke tvivler paa, at jo enhver Undersaat tager Deel i den ham og det kongelige Huus overgangne Sorg, samt at Enhver, som dertil har Evne og Leilighed, til Beviis paa saadan Deeltagelse klæder sig i Sorgedragt.

---

*) Skurk.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon**.

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 11te December 1839. Nr. 59.

Indhold: Barberen i Bassora. — Nyheds-Revue.

Barberen i Bassora.

(En osterlandsk Fortælling af Miss Pardoe.)

III.

Khamalen og hans Ledsager vandrede langsom igjennem Stadens smalle og mørke Gader, indtil de naaede det Qvarteer, hvori Husrefs smudsige Bolig fandtes. Paa Veien gjorde den Fremmede tusinde Spørgsmaal angaaende Lastdragerens Familieforhold, Antallet paa hans gifte og ugifte Børn, hans Kones Alder og Characteer og hans Dottres Udvortes og kunde ikke skjule sin Lystighed, da den gode Husref, gjort mere fortrolig ved hans rundhaandede Velynders Nedladenhed, fortalte ham det forunderlige Vandheld, som var truffet hele hans Afkom, og beskrev det Stempel, der ved Fødselen var paatrykt Enhver af dem.

„Maschalla! det klinger som et arabisk Eventyr," loe den Fremmede; „de have bragt et Navn med sig til Verden og sparet Eder den Uleilighed at give dem et andet. Dog, noget maa der gjøres for dem, og jeg vil tage Moctaleb til mig i Barns Sted; thi han har den samme Skavank, jeg lider af, men som dog ikke har været iveien for min Lykke, og jeg troer derfor heller ikke, at den vil gjøre Eders Sons noget Afbræk."

„Allah buyûk der!" raabte den henrykte Khamal „hvo er jeg, at J, Herre, med en saa grændseløs Velgjerning gjengjælder mig den Forseelse, jeg forrige Nat gjorde mig skyldig i? — Men, vent lidt, Effendimu — her er en Kibaub-Bod, hvor jeg vil ombytte en Deel af Eders Penge med Næringsmidler. Jeg er strax her igjen; men jeg maa gaae ene, ellers flaaer den Basch-Pazevenk*) Skindet af mig for sine Lækkerbidskener."

Den Fremmede nikkede bifaldende og den lykkelige Husref skred gravitetisk hen over den brede, ildelugtende Rendesteen, der gjennemskar Gaden, over til Kibauhandlerens Disk. Her blev han en Tidlang staaende raadvild, uden at kunne fatte nogen Beslutning, da han følte Lyst til det Altsammen, indtil Kjøbmanden vakte ham af hans Drømmerier ved det barske Spørgsmaal, hvorfor han ikke gik sin Vei, istedetfor at skeele til hans Spisevarer og tilsidst maaskee endogsaa fordærve dem ved Indflydelsen af hans „onde Øine".

„Ne istersiniz — hvad knurrer J for?" svarede Khamalen utaalmodig; „jeg kommer her for at kjøbe; giv mig en Potte Tschorba*), et Fad Dolmas**), et Stykke Keftas***), et halvt Dusin Vagtler, en halv Oke Tschalva****), et Dusin Fetyrs†) og en ung Høne."

„Ajaib ust — det er forunderligt!" sagde Kjøbmanden, idet han strøg sit velpudsede, buskede Skjæg; „en Khamal forlanger dristigt et Maaltid for en Pascha; men hvor ere Pjasterne?"

Kjøberen aabnede forsigtigt Haanden og viste Pengene.

„Chok chay — det var meget!" raabte Kræmmeren; „vor Forretning skal snart være afgjort;" hvorpaa han ufortøvet pakkede de forlangte Sager i en Kurv.

Da dette var skeet, begyndte først Prutningen; men forgjæves svor Kræmmeren ved sit Skjæg, at han næsten bortgav sine Varer for Intet; thi da Khamalen mærkede, at denne ikke var tilsinds at nedsætte sin Fordring, lod han, som om han vilde opgive den hele Handel, idet han bemærkede, at der gaves flere Kramboder, hvis Eiere frygtede Propheten. Desuagtet kom de overeens; den Fremmedes Guldstykke blev vexlet, Khamalen tog Kurven paa Skulderen og begav sig paa Veien, for igjen at indhente sin Velynder.

Husref naaede snart sit Hjem. Dette var Resten af en stor grundmuret Bygning, af hvilken Tidens Tand og en Ildebrand ikke havde bevaret stort andet end nogle sorte Ruiner. Paa det Overblevne kunde man endnu dømme om Murenes forrige Soliditet, og Alt, hvad der endnu stod deraf, vare nogle uregelmæssige, af Røgen sværtede Rum fulde af Gruus og Ukrud. Midt blandt disse sørgelige Rester af fordums Rigdom, stod Khamalen Husrefs Træhytte, lænet op til et af hine Muurfragmenter. Igjennem denne Boligs usle Indgang førte Husref den Fremmede, der, skjøndt han var forberedet paa Synet af

*) Den store Skurk.

*) Suppe.

**) Kugler af Riis og hakket Kjød.

***) Røget Kjød.

****) En Ret af Meel, Honning og Olie.

†) Tynde Kager, som spises varme og bestrøes med Honning eller Sukker.

Armod og Trang, dog fandt sine Forventninger overtruffet af Virkeligheden.

Hytten bestod af et stort, med et maadeligt Steengulv brolagt Værelse, af hvilket den ene Deel ved et grovt Teppe var afsondret til et Harem. Intet Spor af Prydelser eller Bequemmeligheder vare forhaanden, man saae kun den nøgne, hjælpeløse Armod. Den usle Divan, som indtog den ene Side af Væggen, var overtrukket med Noget, der engang havde været blaat og hvidstribet Katun, og var lappet med Tøi af alle mulige Couleurer; og den eneste Gjenstand, der qvægede Øiet, var et vildt Figentræ, der havde fæstet Rod under Gruset af Ruinerne, og som strakte sine rige, brede Blade ind ad den ubedækkede Aabning, der skulde erstatte et Vindue og som kun i daarligt Veirlig, blev lukket med en Trælem.

Af alt dette saae den Fremmede imidlertid intet, da han traadte ind over Dørtærskelen, thi hans Opmærksomhed var henvendt paa en Gruppe i Midten af Værelset. Her knælede paa Stenene med utildækket Ansigt, Hovedet bøiet ned over en Kiste, Khamalens Hustru: ved Siden af hende stode tre Ynglinge, af hvilke den ene var slank og smuk, og bag ved disse et yngre Fruentimmer, der bar et forrevent Slør om Hovedet,

Husref havde kun talt eet Ord, da Qvinderne skrigende sprang ind bag Forhænget, og den Fremmede fandt en Formodning bestyrket, som strax ved det første Øiekast paa Gruppen var faldet ham ind. — Det var hverken mere eller mindre end hans eget tabte Skriin, som han fandt staaende foran sig midt i Værelset. Ogsaa Husref havde strax gjenkjendt samme. Ude af sig selv af Glæde, kastede han sig over det, kaldte det „sin Øiesteen, sin Sjæl“ og begik tusinde Daarskaber, som hos en saa alvorlig Mand tog sig underligt ud, medens de tre Ynglinge stode forundrede og maalløse, og snart betragtede deres Fader snart den Fremmede med uforstilt Forbauselse.

„No to ne, no to ne — der er det, den er det!“ raabte den lykkelige Husref; „det samme Skrin, som J, min Herre, gav mig at passe paa! Allah buyùk der — Allah er stor og mit Ansigt igjen vasket. Wallah billah! Jeg tør igjen løfte mit Hoved i Veiret paa Bazaren. — Tael, Effendimu — min Behersker, ikke sandt det er det stjaalne Skriin?“

„Det er virkelig det samme,“ svarede den Fremmede med et haanligt Smiil, „og alt, hvad der er deri, er min Eiendom.“

Et svagt Skrig hørtes bag Forhænget, som fulgtes af en ængstelig Hviskен; den Fremmede studsede, og idet han pludselig henvendte sig til den slankeste af de tre Ynglinge, spurgte han alvorlig: „Har Laaget paa dette Skriin været aabnet? Og hvorledes kom det her?“

„Min Herre fortørnes ikke over sin Slave,“ svarede den unge Mand blødt. „Min Fader forlod igaar Morges ved Daggry sit Hjem, for at gaae til sit Arbeide i Staden; i flere Timer agtede vi ikke paa hans Fraværelse, da han ofte pleier at blive noget længe borte; men da Natten faldt paa, blev vor Moder urolig og bekymret, og befrygtede, at et Uheld kunde være rammet ham. Alle, saa mange som vi ere, vare vi endnu fastende, thi der var ingen Fødemidler i Huset; og da Mørket og vor Ængstelighed tiltog, begav jeg mig afsted, for at opsøge min Fader i Gaderne. Jeg vandrede i hele Timer frem og tilbage, da jeg ikke havde noget sikkert Spor at rette mig efter, indtil Natten rykkede frem og der næsten ikke var et Menneske mere at see paa Gaden, Vagterne undtagen, som ved deres Ronde gjennem Staden, ofte nødte mig til at skjule mig i en Krog, for ikke at blive arresteret. Da jeg igjen saaledes vilde skjule mig Nærheden af den store Moskee, stødte jeg imod noget Haardt, der, som jeg strax bemærkede, var et Skriin. Efter at jeg havde overtydet mig om, at der ikke fandtes noget levende Væsen i Nærheden, saae jeg i dette forunderlige Tilfælde en Tilskikkelse af min Felech og besluttede at gjemme Skrinet til min Faders Hjemkomst, paa det at denne kunde afgjøre, hvad der videre skulde foretages med det Fundne. Jeg forlod Moskeen for at opsøge vor Bolig, men maatte dog, for de omstreifende Vagters Skyld gjøre en Omvei, da jeg nok kunde indsee, at jeg, hvoraf saa Skrinets Indhold bestod, vilde komme til at staae i et Lys, der maatte vække en Mistanke, hvorved jeg blev udsat for den største Fare. Jeg var endnu midt paa Hjemveien, da Raabet: „Brand!“ lød i mine Øren, og jeg søgte ihast et sikkert Gjemmested til min Skat, for at ile de Ulykkelige, Allah hjemsøgte med sin Vrede, til Hjælp.“

„Jeg huskede, neppe hundrede Skridt fra det Sted, hvor jeg nu stod, at have bemærket en lille indelukket Plads, hvori der fandtes et Gravmæle, som lod til at tilhøre en fornem Person; thi Jerngitteret, der omgav samme, var smukt forarbeidet og forgyldt og paa Gravmælets Muurarbeide opdagede man endnu Spor af Billedhuggerens Meisel. Dets Glands var imidlertid længst forsvunden; Gitteret var rustent og forfalden og rundtom Gravstenen stode Nælder i frodig Vext. Imellem dette Ukrud skjulte jeg Skrinet, derpaa gjentog ogsaa jeg Udraabet: Yan guer var! og ilte til Ilden, der alt overtrak Himlen med sit Purpur og formunklede Stjernernes Skin.“

„En Tidlang glemte jeg Skrinet; thi da de brændende Bjelker gave efter og i deres Fald spredte en Stjerneregn i Luften, hørte jeg et svagt Angstskrig; det var en Fruentimmerstemme, og jeg husker kun saa meget, at jeg et Øieblik derefter var omgivet af de klare, fortærende Luer, som syntes at ville udtøre Marven i mine Knokler og at jeg var beskjæftiget med at losrive et brændende Slør fra en ung Piges Ansigt. Derpaa befandt jeg mig atter i fri Luft, og følte Himlens Luftninger kjøle min Pande; den unge Skjønne, som jeg havde reddet, laae i en gammel Emirs Arme, der bedækkede hende med det Schavl, han selv bar, og besvoer hende ved alle de kjærlige Navne, Forældres Kjærlighed formaaer at opfinde til Gjenstanden for deres Tilbedelse, at slaae Øiet op og sige hendes bekymrede Fader, at hun levede. Men den henstrakte Lilie svarede ikke — og endelig —“

„Huskede Du paa Skrinet og skyndte Dig tilbage, for at hente det — ikke sandt, min Søn?“ spurgte Khamalen.

„Just saaledes er det," svarede Moctaleb; „det dagedes da jeg naaede Gravmælet og igjen løftede mit Bytte op; da jeg nu ikke mere frygtede for at møde Nogen, begav jeg mig rask afsted med min Byrde indtil jeg naaede mit Hjem; og da jeg her vilde sætte Skrinet hen paa en Steenblok, for at aabne Gadedøren, gled det mig af Haanden og i Faldet sprang det op."

„Og Du saae, hvad det indeholdt?" spurgte den Fremmede.

„Naturligviis," svarede Ynglingen, „og da jeg havde seet det, besluttede jeg, at bære Skrinet hen til et afsides Sted, for at det der kunde blive fundet af den første den bedste Forbigaaende; men netop som jeg var ifærd hermed, gjenkjendte jeg i det omsamme kastede Toug, at det var min Faders, forandrede hurtig min Beslutning, slog Laaget i og bar det hemmelighedsfulde Skrin hjem."

„Ja vel hemmelighedsfulde!" mumlede den Fremmede uvilkaarligt; men strax betænkende sig sagde han blidt: „Nok herom, min Søn, for idag; vi ere Alle trætte, vi trænge til at spise og drikke og ville derpaa søge Sengen; luk Døren og lad det tiltagende Dagslys ikke trænge ind; laan mig en Binisch, jeg kan indhylle mig i, eller et Teppe, hvorpaa jeg kan sove, naar vi have endt vort Maaltid; og da jeg ved dette Skrins ulykkelige Indhold har bragt Skræk over Eders Huus, saa vil jeg i Nat fortælle Eder, hvorledes det forholder sig dermed. Vi trænge Alle til Hvile, og saalænge jeg er Eders Gjæst skulle I ikke arbeide. Saa lad os da faae vort Maaltid, Khamal."

Det varede en Stund før dette blev anrettet. Den trefingrede Chiamil maatte først hente Kul for at koge ved, og den skjæve Riffat blev sendt efter Smør, medens den pukkelrykkede Djamile med en Stump Muslin for Ansigtet dækkede Bordet og fyldte Fayance-Skaalen. Mine var Geskjæftigheden selv; hun skyndte paa den halte Libabe, standsede den pukkelrykkede Djamiles rappe Tunge og gav den ulykkelige Zeinip, hvis Dovhed gjorde hende uimodtagelig for mundtlige Irettesættelser, nogle drøie Puf.

Endelig blev, takket være disse qvindelige Anstrængelser, Alting færdig, og da den Fremmede paastod, at Husref og hans Sønner skulde tage Deel i Maaltidet vare de snart alle leirede omkring samme, og vederqvægedes ved et Maaltid, de aldrig havde smagt Magen til, medens Fruentimmerne, omhyggeligen tilslørede, vartede dem op og itide bare hvert Fad bort igjen, for at sikkre dem selv en tilstrækkelig Portion af dets Indhold.

Da Maaltidet var forbi, tændte Husref og hans Gjæst deres Chibuks og satte sig paa den haarde med Halm stoppede Divan; de unge Mænd derimod trak dem tilbage til Værelsets nederste Ende, for at sladdre med hinanden om Nattens Tildragelser, medens Fruentimmerne sammenpakkede bag Forhænget, gjorde Ende paa Resten af Maaltidet.

Efter en Times Forløb laae Alt under Khamalens Tag i dyb Søvn, og Muezzinen havde allerede forkyndt Middagsbønnen fra alle Stadens Moskeer, før den trætte Familie vaagnede. Et andet dygtigt Maaltid indledede Dagens Forretninger, og omendskjøndt Husref og hans Sønner, for ikke at vække Naboernes Opmærksomhed, gik paa Bazaren og blandede sig i Mængden, gjorde de dog kun Indkjøb af Forraadsmidler og vendte tilbage med Aftenens Komme, for at høre den Fremmedes belovede Fortælling.

Den bestemte Time kom, og efter at Skrinets Eier havde befalet Moctaleb at sætte det i Midten af Værelset, satte han sig paa et Teppe, ved Siden af samme, støttede Albuen paa Laaget, medens Khamalen og hans Familie leirede sig hos ham, og bad den unge Mand rolig at nævne dets Indhold.

Moctaleb blev bleg og kastede et frygtsomt Blik paa sin Fader.

„Du er en Æsel," sagde Husref utaalmodig, „der er jo ingen Afrit eller Ghoul*) skjulte i Skrinet, — hvorfor taler Du da ikke?"

„Det indeholdt," svarede den unge Mand med dæmpet Stemme, „et Menneskeøie, et Menneskeøre, et Hjerte, en Haand og en Dolk —"

„Saa rigtig som om Ibn Sallah**) selv havde talt dem," sagde den Fremmede stedse rolig, og uden at bryde sig om den Skræk, der afmalte sig paa ethvert Ansigt omkring ham, lagde han den flade Haand paa Skrinets Laag og begyndte sin Fortælling.

Nyheds-Revue

Foruden de offentlige Foranstaltninger, der af hans Majestæt Kongen ere trufne med Hensyn til den Maade, hvorpaa Sorgen over den afdøde Landsfader offentligen skal lægges for Dagen, ere allerede flere Regjeringshandlinger blevne offentlig bekjendte. Saaledes er Hans kgl. Høihed **Prinds Frederik Ferdinand** bleven udnævnt til commanderende General over Sjælland, Møen, Falster og Lolland, hvorimod han fratræder Generalcommandoen over Nørrejylland, dog med den Indskrænkning i sin nye Charge, at Gouvernementet over Kjøbenhavns Fæstning med hvad dertil hører, Generalstaben, begge Liv-Garderne, den militaire Høiskole, Landcadetcorpset, Kjøbenhavns Borgervæbning, Livcorpset og Kjøbenhavns Brandcorps, sammtlige vedblive at staae under Hans Majestæts immediate Commando og modtage sammes directe Befalinger. I Hans kgl. Høihed Prinds Ferdinands Sted er hans kgl. Høihed **Kronprinds Frederik Carl Christian** udnævnt til commanderende General i Nørrejylland, Fyen og Langeland, og for at Hs. kgl. Høihed kan boe nogenlunde i Midten af sit District, skal han fremdeles vedblive at have sit Ophold i Fredericia. Til Kommandeur over Hans kgl. Høihed Prinds Ferdinands Stab er ansat Oberstlieutnant og Generaladjutantlieutnant **v. Hagemann** af General-Staben og til Commandeur over Hans kgl. Høihed Kronprindsens Stab indtil videre **Major v. Hedemann** af det Fyenske Infanteriregiment. — Til Adjutanter hos Hans Maj. Kongen ere Major **Bruhn**, Ritmester Grev **Blücher Altona** og Premierlieutnant **Blücher**, der som saadanne have fungeret hos Høistsamme som Kronprinds, stadfæstede, og desuden dertil commanderede Oberstlieutnant

---

*) Onde Aander.

**) Bønnens Søn.

Evald af Staben, Capitain **Jahrmann** af Soetaten og Capitain **Fensmark** af Artilleriet. — Generaladjutanten for Soetaten, **P. Wulff**, skal herefter i Commandosager have umiddelbart Referat til Hans Maj. Kongen, saaledes som dette alt længe har været Tilfældet og vedbliver at være det med Generaladjutanten, General Bülow.

Endnu bestandig vedbliver man med at overække Hans Majestæt Adresser fra alle forskjellige Classer i Borgersamfundet. Til de, der foruden de almindelige endnu torde have særskilte Interesser, for hvilke der er nedlagt Forbon for Hans Majestæts Throne, nævne vi den, af den mosaiske Præst Dr. A. A. Wolff i Forening med det herværende mosaiske Samfunds Repræsentanter frembaarne Lykonskning, der, ifølge den Berl. Tidende, lyder saaledes:

Allernaadigste Konge!

„Deres Majestæt ville allernaadigst behage at modtage den „mosaiske Menigheds Repræsentanters Lykonskning og Hyld„ning ved Deres Majestæts allerhoieste Thronbestigelse. Hvor „stor og dyb vor Sorg end er over en i hver Henseende fader„lig Konges Henslumren, hvem Danmarks Mosaiter skylde evig „unegtelig Taknemmelighed, idet han med kongelig Omhu har „grundlagt Deres nuværende borgerlige Stilling, saa er dog „vort Haab paa Deres Majestæts Naade og Retfærdighed, „Viisdom og Erfaring, der vil bringe dette, sand Humanitet „aandende Værk, et heelt Samfunds statsborgerlige Vel til „Fuldendelse, ikke mindre stort.

„Ved at være saa lykkelig at fremtræde som Tolk for mine „Troesbrødres inderligste Følelser, Hengivenhed Troskab og „Kjærlighed til Deres Majestæt, være det mig, som første Præst „for samtlige Mosaiter i Deres Majestæts Rige tillige aller„naadigst tilladt at frembære de fromme Ønsker, som besjæle „enhver af Deres mosaiske Undersaatter. Og, dette herlige „Hverv vover jeg i saa høistvigtigt et Øieblik allerunderdanigst „at opfylde ved, efter ældgammel Brug hos Israelitterne, at „henvende mig i Bøn til Ham, den Almægtige."

„Evige! Alle Kongernes Konge! Du, som forlener af Din „Magt, Viisdom og Herlighed til dem, der, indsatte af Dig, „træde i Dit Sted paa Jorden, at være Fædre for deres Folk, „som Du er alle Menneskers Fader, o, lad Din Velsignelse „hvile over vor elskede Konge, styrk ham, at han i lang og „rigelig velsignet Regjering stedse herligen maatte see frem„blomstre sit Folks jordiske Velfærd, og grundfæste dets evige „Lyksalighed, for at hans landsfaderlige Hjerte, der omfatter „Alle med lige Kjærlighed, maatte frydes ved tro gudfrygtige, „og oplyste Undersaatter, hvilket ene giver Livet Værd og hæ„ver Folkenes Aand!"

„En saadan Velsignelse krone Deres Majestæts Hoved! „Længe leve vor allernaadigste, vor elskede Konge!"

Foruden de Adresser, der alt ere overrakte Hans Majestæt Kongen, og hvoriblandt ere Adresser fra Høieste-Ret, Lands-Overrets- samt Hof- og Stads-Retten, den militaire Høiskole, Landcadetacademiet, Helsingoers Indvaanere, o. fl., vil endnu i disse Dage blive overrakt en lignende fra Grosserer-Societetet, og een fra en Deel næringsdrivende Borgere her i Staden (ikke, som der offentlig er fortalt, fra „Industriforeningen"), der til dennes Overbringere have valgt: Dhrr. Jernstober **Lunde**, Naalemager **Hjort**, sen. Silke- og Klædekræmmer **H. P. Hansen**, Metalarbejder **Dahlhoff** og Fincerskærer **Frederiksen.**

— Den afdøde Konges Liig er blevet balsameret af Hr. Regimentschirurg **Ibsen**, og vil blive udsat paa Parade paa Amalienborg, hvis store Sal vil blive overtrukket med sort Klæde og iøvrigt hensigtsmæssig indrettes dertil.

— I Søndags Aftes indtraf Landsoverrets-Assessor **Algreen Ussing** hertil fra sin Embedsreise i Jylland.

— Den Berlingske Tidende anfører, efter nogle korte Notiser om afdøde Konger, at 2 Maaneder synes at have været den korteste Tid, der er forløben imellem en Konges Død og hans høitidelige Bisættelse.

— I Randers Avis for d. 5te ds. findes følgende:

Opfordring til skjønsomme Medborgere!

Mit Øie ved Dit Aasyns Straaler hængte,
Mit Øre ved Din Himmels Harmonie;
Tilgiv den Aand, som ei paa Jorden tænkte
Beruset af Olympens Tryllerie!

„Jordens Deling," efter **Schiller.**

Paa en Tid, da saamangen hæderværdig Fortidsdaad finder fortjent Paaskjønnelse, er vort Jylland lykkelig nok til at eie en Mand, der ei alene er Halvøens Stolthed, sine Landsmænds Hæder; men som endog er elsket og beundret af Nabolandene. Hvo iblandt os kjender ei den herlige Skjald, den tro Naturskildrer, **Folkedigteren St. St. Blicher?** Hvor ofte have ikke hans venlige Nordlys opklaret vore Aftentimer; hans muntre lunefulde Noveller hentryllet os, fra vort stille Kammer, til de skildrede Scener naturtro Skueplads, og paa en vidunderlig Maade ladet os glemme vore nærmeste snævre Omgivelser, idet vor Aand, henrevet med Digteren, troede at see, høre og erfare de Begivenheder, som hans livfulde Pen havde fremtryllet os? — Hvorofte have vi ei, ganske uventet, modtaget fra ham saa mangen en yndig Blomst, der snart i Glædens, snart i Veemodens og Sorgens Øieblikke luttrede vore Følelser, idet dens Farvepragt levende tolkede hvad der, stundom os selv ubevidst, rørtes og bevægede sig i vor Sjæl? —

Medborgere! skulle vi nu følesløse, uvirksomme og utaknemlige see paa, at uheldige Omstændigheder berøve ham hans Eiendom og, maaskee for stedse, sønderknuse hans venlige Harpe? Længe have Indsenderne tøvet, i Haab om, at værdigere Mænd vilde foretage det første Skridt; thi overbeviste ere vi om, at saare Mange føle samme Trang, som vi, og velvilligen ønske at gribe Leiligheden, for at afbetale endeel af Cimbriens Gjæld til dens værdige og aandfulde Digter, ved at betale den Gjæld, hvorunder han sukker*). — Dog — ei kan der tøves længere, og ligesom vi formode, at Landsmænds kjærlige Sindelag maa være den elskelige Digters Fryd: saa haabe vi ogsaa, at det ingenlunde vil krænke hans Roes, naar tre Mænd, af Middelstanden, der aldrig have kjendt ham personlig, men alene henrevne af Taknemmelighed, Glæde og Beundring over hans herlige Gaver, vove at begynde et Foretagende, som just disse Gavers Frembringelse ved Arbeidsbordet, der maaskee ei tillod ham at tænke nok paa hans oeconomiske Omstændigheder, ene synes at have gjort nødvendig. —

Saa iler da, skjønsomme Medborgere! med Velvillie at komme denne vor Indbydelse imøde; Enhver yde kun, ligesom vi, sin Skjærv efter Evne og i Kjærlighed; thi ikke just ved **store**, men ved **mange** Bidrag vil Foretagendet vorde en værdig Afbetaling paa en hellig Nationalgjæld. —

Sikkerlig vil Hr. **Elmenhoff** med Glæde modtage ethvert Bidrag, der tilsendes ham, og snart, derom tro vi os overbeviste, vil den samlede Sum vorde tilstrækkelig, til sit hædrende og gavnende Øiemeed. —

* * *

Ved at offentliggjøre forestaaende Opfordring, maa jeg kun beklage, at det ikke er mig tilladt at tilføie de ærede Indsenderes hæderlige Navne; men, efter deres Anmodning, blot har at bevidne: „at de ere tre Mænd i forskjellige Fag af Middelstanden, der selv intet personligt Bekjendtskab have til Hr. Blicher." At jeg med inderlig Glæde modtager ethvert Bidrag, som mine kjære Landsmænd ville nedlægge i min Haand til det tilsigtede ædle Øiemeeds Opnaaelse, behøver jeg næppe at tilføie; ligesaa lidet som jeg, da det første Skridt nu er gjort, kan nære nogen Frygt for, at denne Opfordring skulde være forgjæves. Kun bedes bemærket: at Hvo som har Villie og Evne til at efterkomme Opfordringen, han tøve ikke dermed! Fra de ærede Indsendere har jeg modtaget 3 Rbd., hvormed altsaa Indsamlingen allerede er begyndt, i Guds Navn. **Han** give Held og Velsignelse til Foretagendet!!!

Randers den 5te December 1839.

Ærbd.

J. M. Elmenhoff.

Da vi følde os forvissede om, at der heller ikke gives Faa i Danmarks Hovedstad, der have lidt mere tilovers for den ulykkelige Digter, end den blotte Medlidenhedsfølelse, have vi ikke villet tøve med at optage Ovenstaaende; og ligesom Hr. Boghandler **C. A. Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. **6**, har erklæret sig villig til at modtage de Beviser paa Deeltagelse, Man maatte ønske at yde, saaledes skal Redacteuren af nærværende Blad ligeledes med Fornøielse modtage saadanne, samt i Forening med Hr. **Reitzel** drage Omsorg for det Anbetroedes Oversendelse til sit Bestemmelsessted.

---

*) vid. 5te Vers af **Blichers** Præludium til „Trækfuglene."

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 15de December 1839. Nr. 60.

Indhold: Barberen i Bassora. — Nyheds-Revue. — Feuilleton.

Barberen i Bassora.

(En osterlandsk Fortælling af Miss Pardoe.)

IV.

„Mit Navn er Hussein; jeg blev født her i denne gode Stad Bassora netop for fire og fyrgetyve Aar siden, i Beiramfesten, under Gilder og Lystigheder, der syntes at spaae Godt baade for Moderen og Barnet. Hvorvidt denne Spaadom er gaaet i Opfyldelse, vil det Følgende vise."

„Min Fader var en Emir Hadji*), en Mand af et godt Rygte og med en ret god Formue, som havde ført mere end een frankisk Karavane igjennem Ørkenen og var bleven godt betalt for det af de Vantro. Onde Tunger havde rigtignok mere end eengang udtalt, at der i de hyppige Sammentræf imellem de af ham førte Karavaner og de arabiske Roverstammer, vare kjendelige Spor paa en hemmelig Forstaaelse imellem ham og hans Fjender, hvilket vistnok ikke gjorde hans Redelighed synderlig Ære, men var desto fordeelagtigere for hans Pung; dog, Verden er saa fuld af Bagvaskelse, at man gjør bedst i at lukke Øret for Anklagerens Stemme.

„Min Moder Gumusch var Datter af en Steenskjærer, der besad mere Kunstfærdighed end Pjastre, og mod hvem Lykken viste sig ligesaa haard, som de Stene han formede. I al den Tid jeg har kjendt hende, var hun Enke; thi min Fader døde før jeg endnu havde fyldt et Aar, af Pesten, hvoraf han, som det hed sig, var bleven smittet i Ørkenen af en Hadji, der, medden fortærende Gift i sine Aarer, havde sluttet sig til Toget en Time iforveien, og hvis Lommer min Fader engang havde plyndret. Min ældste Broder overtog Caravanens Førelse og bragte den rigtig til sit Bestemmelsessted; men han forsvandt pludselig, og først mange Aar derefter, da min Moder ikke mere var i Live og jeg selv var bosat i min Fødeby, hørte jeg ham atter blive omtalt, som en udmærket Emir-Hadji, der drev Handel paa Bagdad.

„Hvad mig angaaer, saa blev jeg, da min Moder igjen giftede sig, og hendes Mand, en ung smuk Sukkerbager, der idetmindste var ligesaa forlibt i hendes Pjastre, som i hendes Person, mærkede, at jeg aldeles ingen Tilbøielighed følte for hans eget Haandværk, sat i Lære hos en armenianſk Barbeer, hvis Behændighed i at aarelade og rage Skjægget af var berømt over hele Staden. — Det muntre Liv i Barbeerstuen morede mig meget. Ikke det Mindste kunde passere i Bassora, uden at det blev fortalt der, og hvor kun en forudsagt Begivenhed indtraf, maatte Spaadommen hidrøre fra en af hans Kunder. Kortsagt, det var Stadens Nyhedsplads og Scandalfabrik. Mangen en Muselmand blev af med sit Skjæg paa samme Sted, hvor hans Kone en Time iforveien var blevet af med sit gode Navn og Rygte og ikke sjælden var begges Tilintetgjørelse et og det samme Individs Værk.

„Da jeg gjerne hørte paa Kundernes Samtaler, blev jeg snart en værdig Discipel af min Kunst, og allerede i mit tolvte Aar har jeg, staaende paa en Stol, glattet Kinderne paa mange af de Kunder, der indbragte mindst. Denne lystige Tid kunde desværre! ikke vare evig.

„Da jeg blev ældre, begyndte jeg at lægge min Turban i rigere Folder og at bære et smukkere Belte, thi naar jeg gik over Bazaren, for at barbere nogle af vore mere velhavende Kunder i deres Huse, hørte jeg ikke sjælden en Hvisken af Beundring under Fruentimmernes Yaschmaks, som jeg gik forbi; og jeg kom til den Overbeviisning, at mine personlige Fortrin langt overgik mine Lykkens Gaver. I Begyndelsen smaaloe jeg, da jeg kom til Bevidsthed herom, thi min Forfængelighed var tilfredsstillet og en høiere Nydelse kjendte jeg endnu ikke; men snart sammenlignede jeg mig med hver Enkelt, som besøgte Stuen; jeg indsaae, at jeg i Grunden fortjente Navnet „den smukke Barbeer i Bassora", som man hyppig gav mig, og jeg tabte mig i en Hob naragtige Drømmerier som næsten gjorde mig forstyrrede i Hovedet.

„De faa sammensparede Pjastre, som jeg ellers havde forødt til Tschalva og Mohalibe, gjemte jeg nu, for at kjøbe mig en eller anden Prydelse, og med Begjærlighed hørte jeg paa de fortællende Massaldjhes, naar de berettede om en Herskerindes Kjærlighed i et fyrsteligt Harem til en fattig Yngling.

„Mit Skjæg var saa sort og saa glindsende, som Ravnens Vinger, og aldrig forsømte jeg at lade Haanden fare igjennem mit Skjæg, naar jeg havde bestrøget en Kundes Hoved med vellugtende Olie; derved blev det tykt og glat, og vakte mangen stolt, ung Bays Misundelse, der

*) Veiviser for Pillegrime.

gjerne havde betalt hvert Haar af dette Skjæg med en Pjaster, naar det havde været tilfals.

„I kunne forestille Eder, hvad Følgen heraf blev, og ville letteligen begribe, at jeg snart bævende lyttede til Fortællingen om mangen Scandal, hvis Enkeltheder allerede tidligere vare mig noie bekjendte. Mangen Bemærkning blev gjort over min Klædedragt, som stedse blev kostbarere, og allerede ofte havde de lystige unge Bayer, som nu og da kom under mine Hænders Behandling, ladet mig forstaae, at de gjættede den rette Sammenhæng; men da min Taushed var endnu større end min Forfængelighed, lod jeg, som om jeg ikke forstod deres Hentydninger, indtil de endelig bleve kjede af, at tale om mine Klæder og om mit Hjerte.

Dette Liv førte jeg i flere Aar; min Principal døde og efterlod mig sin Haandtering og en liden Pengesum, hvilken jeg hemmelig gav min Moder, da hendes unge Mand forlængst havde glemt, at han skyldte hende sin nærværende Velstand, og foruden at lade hende lide Mangel, endnu lod min Moder føle Smerten af at see sig tilsidesat. Dog Allahs Villie gik snart i Opfyldelse. De Taarer hun nu udgjød over sin tidligere Daarskab, bragte hende snart til Gravens Rand, indtil hun endelig indslumrede med en Velsignelse paa Læberne, som udgjorde hele min Arvepart.

„Jeg overlod ikke Pladsen ved Hovedet af min Moders Kiste til nogensomhelst Anden; jeg stod og stirrede paa, hvorledes der blev kastet Jord paa Levningerne af min bedragne men gode Moder, og da jeg forlod Graven kom jeg til at tænke paa, at min Broders Opholdssted var mig ubekjendt, og jeg nu stod ganske alene tilbage i Verden.

„Dog disse smertelige Følelser varede ikke længe ved. Min Vei gjennem Livet var bestrøet med Blomster og min Moders Død var kun en mørk Sky, som trak hurtig forbi paa min Tilværelses Himmel. Jeg deelte min Opmærksomhed imellem min Haandtering, hvis Udøvelse jeg krydrede med tiltrækkende Anekdoter, hvilke jeg øste af hemmelige og tilforladelige Kilder, og som voldte mine Tilhørere megen Fornøielse, og mit Toilette, som jeg passede med den meest lidenskabelige Forfængelighed.

„Aar forløb, og en nye Række Skjønheder tilbød mig Leilighed til nye Erobringer. Mine personlige Yndigheder vakte Kjærlighed, min Taushed Fortrolighed, og jeg vilde sandsynligviis kunne have levet og døet lykkelig, naar ikke min Ulykkesstjerne engang en Middagsstund havde ført mig hen under Vinduerne af et Harem, der tilhørte en ung Bay, som var paa en Reise til en langt bortliggende Provinds.

„For at fordrive sin unge Gemalinde Ensomheden, havde Bayen indbudet sin eneste Søster, som var forlovet med Paschaen af Damaskus, til sig. Men den skjønne Dame, der kun fandt lidt Behag i denne Indgetogenhed, i hvilken hendes Broders Kone tilbragte sin Tid i Mandens Fraværelse, var netop i Færd med igjen at forlade Bassora, da hun, legende paa Divanen under Vinduet med sin Tusbee, og ønskende sig mange Mile borte fra sine Slægtninges Pallads, tilfældigviis blev mig vaer igjennem Vindueschassierne, idet jeg gik forbi.

„Tschapuk, tschapuk — hurtig, hurtig Selhai," raabte hun til en Slavinde, der gik igjennem Værelset; „for første Gang seer jeg en smuk Mand i Bassora — Kimm der — hvem mon det er?"

„Effendim," svarede Pigen, da hun saae ud af Vinduet, „Solen skinner idag i vor Gade; det er Hussein, Barberen." — „Barberen!" svarede den Skjønne vantro; „Maschalla! naar Barbererne i Bassora see ud, som denne, saa maa Eders Bayfadehs —"

„Og dog, Beherskerinde," afbrød Slavinden hende, „er det ingen Anden, end Barberen Hussein og tør man fæste Lid til Stadens Zamparalik*), saa er I ikke den første Skjønne, som er blevet fortryllet af hans straalende Øine."

„Ei, ei," svarede Damen, „Du er lidt næsvis, Selhai; dog, din Barbeer synes at være Mand for at kunne gjøre Stadens Skjønne lidt forrykte. Handler han ogsaa med vellugtende Sager og Essentser?"

„Med begge Dele og af bedste Sort," svarede Slavinden, hvorpaa hun, da hendes Nærværelse ikke lod til at være videre nødvendig, forlod Bayens Søster.

„Hvorfor skal jeg trætte Eder med Ord? snart angrede Damen sin fattede Plan, at forlade Staden, og Paschaen af Damaskus's Navn blev hende forhadt; men, da hun desuagtet maatte lade det forblive ved de engang trufne Foranstaltninger og tage Afsked fra sin Broders Gemalinde, ordnede jeg hurtigt mine Anliggender, og begav mig flux paa Veien til den gamle Stad Damaskus.

„Jeg havde, for at fjerne ethvert Spor af Barberen fra mit Udseende, baaret Omsorg for at forsyne mig med en passende Dragt af smuk Facon og Stof; og da Paschaen ved en Hob af sine Folk havde ladet Damen ledsage til sit Hjem, og desuden flere af Haremets Slavinder vare blevne sendte hende imøde, for at opvarte hende, saa kunde jeg, uden Frygt for at blive opdaget, fremstille mig for Paschalikens Pallads, som den yngste Søn af en fornem Familie, der ønskede at tjene under Statholderen af Damaskus.

„Yuzbaschien for Vagten i Palladset blev indtaget af mit Udvortes, og da vi drak Caffe sammen paa Bazaren og jeg tilbød ham en Mundspidse af Rav, som han tilfældigviis beundrede, medens vi stoppede vore Chibuks af min Tobakspung, tilsvoer han sin nye rundhaandede Broder et evigt Venskab. Det var en tapper ung Mand, som stod i Anseelse hos Paschaen, og som kunde blevet mig en farlig Rival, havde han ikke været skjæmmet i Ansigtet af et Ar efter et Sabelhug, der forstyrrede hans Træk og gav hans Ansigt et frastødende Udtryk.

„Ved hans Forbøn blev jeg optaget i Paschaens Hofstat, og da jeg havde et let Sind, og et muntert Temperament, var jeg snart en Yndling i Palladset; men Haremet blev en lukket Bog for mig, og saa stor Umage jeg end gjorde mig, kunde jeg ikke engang finde Leilighed til at tiltale en af Slavinderne.

---

*) Scandale.

„Da jeg ikke havde opgivet min Frihed i Bassora, for at være en Slave i Damaskus, begyndte jeg snart at angre min Overilelse og at tænke paa Tilbagereisen til min Fødeby, da en Aften, just som jeg gik over Gaarden for at see efter Vagterne, en gammel Kone, som aabenbar hørte til Paschaens Harem, gik lige tæt forbi mig og idet hun med dæmpet Stemme og en hemmelighedsfuld Gebærde mumlede: „ekhikateti — her er noget," ligesom ved et Tilfælde lod et lille broderet Tørklæde falde for mine Fødder og derpaa hurtig bortfjernede sig.

„Jeg satte mig ikke strax i Besiddelse af denne Gjenstand; men blev tvertimod et Par Minuter staaende som hensjunket i Tanker, lod derpaa mit Tørklæde falde ned paa det fremmede, for ikke at blive beluret fra et af Palladsvinduerne, stog saa sihast begge Tørklæderne op og puttede dem i mit Belte.

„Da jeg var ankommet paa mit Værelse, begyndte jeg strax at undersøge det hemmelighedsfulde Tørklæde, og fandt, som jeg ventede, en lille Papirsrulle i dets Folder, paa hvilken følgende Ord stode skrevne:

„„Hussein — Du kjender Pavillonen af carmoisinrødt Silketøi, som Paschaen har bygget i Haremets Hauge. — Ved Midnatstid skal jeg være der. Vær taus og forsigtig.

Bulbuls Rose.""

„Tre Gange gjennemlæste jeg Papiret, før jeg torde tro, at mine Øine ikke havde skuffet mig, og da jeg lidt efter lidt overbeviste mig om, at det ingen Drøm var, men at jeg virkelig var sat Stævne af Paschaens Brud, kjæmpede Glæden med Skrækken i mit Hjerte. Ja, jeg elskede Damen; men en forfængelig ung Mands Kjærlighed, som kjender sine Fortrin, er ikke saa ganske uegennyttig, at den skulde vove det Alleryderste. Det jeg følte for Paschaens Brud, havde jeg alt følt for flere andre Skjønheder, og den eneste Tillokkelse, der her fængslede mig og forekom mig ny, var Stoltheden over en Erobring, som var fornemmere, end alle tidligere.

„Jeg beholdt altsaa Sindighed nok, til at betænke, hvor farlig dette Silketelt kunde blive mig. Murene vare høie, Nætterne lyse, Vagten samvittighedsfuld og aarvaagen og jeg vidste kun alt for vel, at Paschaens Negere, naar de fangede mig, ingen Medlidenhed vilde have med mig.

„Fortvivlet kastede jeg mig hen paa Divanen. Det Haab, at opleve sligt et Eventyr, havde jo lokket mig til Damaskus; og nu, da Eventyret tilbød sig for mig, greb en mørk Ahnelse mig, som jeg ikke kunde forjage. Dog, jeg havde intet Valg; mit Ophold i Paschaens Huus var alt for farligt, hvis jeg vovede at fornærme hans Yndlingselskerinde, og jeg havde ved vore Sammenkomster i Bassora iagttaget hende længe nok, for at indsee, at den smukke Habe, ligesaa lidenskabelig i sit Had som i sin Elskov, ikke vilde tage i Betænkning, ogsaa at opoffre mig, om jeg vovede at forsmaa hendes Kjærlighed.

„Jeg besluttede derfor at anbetro mig til min Felech, og adlyde hendes Begjæring, dog med det Forsæt, ved vor Sammenkomst at forestille hende de Farer, der omgave os, og, for hendes egen Skyld, besværge hende, at ophæve vor Kjærlighedsforstaaelse. Jeg havde under mit Ophold i Palladset hørt de græsseligste Exempler paa Følgerne af Paschaens Skinsyge og maatte derfor befrygte det Værste, hvis han nogensinde opdagede vor Forhold."

(Sluttes i næste Nummer.)

Nyheds-Revue.

Paa en Tid, da hele Landet sørger ved Tabet af en Monark, der ved sit ædle Hjerte, sin rastløse Virksomhed og redelige Villie i over en heel Menneskealder havde gjort det ædleste Brug af den indskrænkede Myndighed, han var i Besiddelse af, og i hvis ophøiede Personlighed Folket saaledes eiede en sikker Garantie imod Magtens Misbrug, er det ganske naturligt, at dette nu med spændt Opmærksomhed lytter til hvert Ord, der gjennem hans Efterfølgers Mund udgaaer fra Thronen, og betragter dennes kongelige Tilsagn som Constellationer, i hvilke Danmarks Fremtid aabenbarer sig. Ligesom Folket derfor ved **Christian den Ottendes** Thronbestigelse havde Grund til at haabe en Fortsættelse af **Frederik den Sjettes** elskelige Regimente, idet det stottede sig til denne Fyrstes ædle Characteer, der alt var kjendt og skattet i Fædrelandet, og ligesom det med Hensyn til denne Fyrstes bekjendte frisindede Ideer og folkelige Grundsætninger havde Ret til at vente, at Danmark, under ham vilde komme til at indtage et værdigt Standpunkt i Folkenes Række, saaledes ere disse Haab, ved de Ytrringer af Hans Majestæt til Alle dem, der ere blevne ham forestillede, og som ere komne til offentlig Kundskab, end mere styrkede og levendegjorte. **Trykkefriheden, dette Folkets største og helligste Klenodie har i Danmarks nuværende Monark faaet en varm Ven mere!!** Dette kongelige Tilsagn har Hans Majestæt gjentaget; og trygt tor derfor Folket nedlægge sine Forhaabninger og Ønsker om denne saa haardt betrængte Institution i en saa formaaende Vens Hænder! — Det for Folkets materielle Velvære saa høist vigtige, og i vor Tid med Overbeviisningens hele Styrke drøftede Anliggende, „**Orden i Rigets Finantser**" har Hans Majestæt erklæret, **at han anseer det for en Pligt imod sit Folk at gjøre til Gjenstand for sin første og væsentligste Omsorg!** — Hans Majestæt har heller ikke undladt at berøre et tredie af Fædrelandets vigtige Anliggender: **Indførelsen af en almindelig Værnepligt**, og opfordret det militaire Collegium til forøget Virksomhed for at fremme en Foranstaltning, for hvilken han umiskjendeligen følte sig stemt! Ogsaa paa den foreslaaede, og af den afdøde Landsfader besluttede **Reform i Collegialvæsenet** har Hans Majestæt henvendt sit Blik og alt forud betrygget enhver Enkelt for følelig Skade ved den Reform, det vil blive nødvendigt at foretage. — Alle disse Yttringer, i Forbindelse med den Interesse, Hans Majestæt har lagt for Dagen for Videnskab og Kunst, Borgervel og borgerlig Frihed ere nye og stærke Baand, der endnu mere ville sammenknytte Konge og Folk, og befæste det Kjærlighedens Forhold der alt i Aarhundreder har udviklet sig i Fædrelandet imellem Fyrste og Rige.

— Vor afdøde Landsfaders Liigbegjængelse er nu, ifølge Kbhvnp., ansat til den 10de Januar om Aftenen Kl. 10. — Omtrent fra Midten af næste Uge vil det kongelige Liig blive udstillet paa Parade og være tilgjængeligt for Publicum, tvende Formiddags- og tvende Aftentimer; dog vil det indskrænkede Locale neppe tilstæde Adgang for Mange ad Gangen. Liget bliver klædt i Sølvmor og vil blive at see liggende i den paa en Forhøining satte Tinkiste.

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

I en Correspondenceartikel fra Kjobenhavn findes i „Hamburger Correspondenten" følgende Ytring om den hannoverske Kammermusikus **Heinemeyers** Optræden her: „I lang Tid har ingen Instrumental-Virtuos her vakt saa stor Sensation, som Floteniſten **Heinemeyer**, Kammermusikus fra Hannover, som i sin tydske Hjemstavn skal være bekjendt som et Talent af første Rang. Dette Renome har **Heinemeyer** nu ogsaa udvidet til vort Land o. s. v." Uden i mindste Maade at frakjende Hr. H. Navn af en udmærket Floteniſt, er det dog vistnok at vække en falsk Illusion i Udlandet, naar man forsikrer, at i **lang** Tid ingen Instrumental-Virtuos har vakt saa stor Sensation som han, thi det er da neppe et Aar siden, at Kunstnere som **Ole Bull, Kellermann** og **Heinrich Wulff** gjorde baade ligesaa stor og større Opsigt end hiin. —

Gutzkows nyeste dramatiske Værk „**Richard Savage**" har alt gjort Lykke paa flere af Tydsklands større Theatre, og senest i Hamborg. Kunstdommerne ere enige om at tillægge det høi poetisk Værd og enkelte mene endogsaa, at dette Drama vil danne en ny Aera i Tydsklands nu saa nedsjunkne dramatiske Litteratur. Sujettet til „Richard Savage" er taget af en Anekdote, som i nogle Uger gav den londonske Verden en heel Deel at tale om og lee af, indtil den tragiske Vending, det tog med Gjenstanden for samme, dybt rystede alle Gemytterne.

I Paris skulde nylig et Stykke have været opført „l'ecole des Journalistes" af en vis **Emile Girardin**, som i den Grad indeholdt de toilesloseste Udfald imod den periodiske Presse, at Theatercensuren forbød dets Opførelse. Desuagtet skal Forfatterinden have oplæst sit Stykke i et Selskab, hun havde hos sig af henved 300 Personer, og hvoriblandt **Jules Janin** befandt sig. Denne har nu i en ypperlig Artikel i „Artiste" svaret Forfatterinden. Bedst havde det været, hedder det i Allg. Z. om Stykket var kommen til Opførelse, uden at **Censuren havde viist Pressen sin Beskyttelse.** Saavel Pressen, som den offentlige Mening om samme, kunde derved kun have vundet. — Forsøg af lignende Art have ogsaa hertillands i den senere Tid været gjorte imod den liberale Presse, og flere Scriblere have, f. Ex. i „Dagen" udspyet en heel Hob Gift og Galde over enkelte af dennes Ordførere. Men ogsaa her kan man vel med hiin Forf. i Allg. Z. sige: saavel Pressen, som den offentlige Mening om samme, kan kun vinde derved.

Mlle. Rachel, den Feirede og smerteligt Savnede, har igjen betraadt Scenen i Corneilles „Cinna" og er blevet modtaget med almindelig Jubel.

Heine har snart fuldført et Værk over **Børne**, hvorpaa man skal være almindelig spændt. Hans tidligere Forhold til **Børne** gjør det næsten til en Gaade, paa hvad Maade han vil forklare sit forrige Samliv med denne og hvorledes han vil fremstille den Rolle, han selv har spillet i Tilstandene siden Julirevolutionen. De forskjellige Partier yttre de meest modsatte Formodninger om Bogens Indhold. De tydske Republikanere imødesee den med en vis Angst og frygte, at de skulle blive compromiterede ved den.

I Berlin existerer en Læreanstalt **i den høiere Kogekunst** for Damer af Stand, hvilken dirigeres af Hof-Kjokkenmesteren Hr. **Hauptner.** Et Cursus varer i to Maaneder, og som Veiledning ved samme tjener en hos **H. W. Heyn** udkommen Kogebog. Honoraret er to Frederiksd'orer.

En Sukkerbager i München bekjendtgjør, at han i dette Aar „laver sine Sjæle-Pidske af det bedste Ludvigs-Meel." Sjæle-Pidskene ere et, som en Haarpidsk flettet Bagværk, hvilket sælges paa Allehelgensdag, og Ludvigs-Meel er det allerfineste Meel i Bayern.

Daguerreotypen har allerede givet Stof til flere smaae Lystspil. I et af disse seer en skinsyg Ægtemand et saadant Solbillede udhængt i en Boutik, og opdager paa samme sin egen Kone, der promenerer med en galant Cavaleer i Boulogne-Skoven.

Kunst.

I den herværende Kunstforening saaes igaar Aftes følgende Kunstsager udstillede: Et stort Landskab af **Mohr**, forestillende en Egn ved Botzen og Kaltener Soen i Tyrol. — To Skizzer af **Blunck**, nemlig en Allegori paa Livet og de fire Menneskealdere, og Christus, der forer den angerfulde Rover, som blev korsfæstet med ham, ind i Himmerig, efter Lucas 23—43: „sandelig siger jeg Dig, idag skal Du være med mig i Paradiis." — Af samme Kunstner var der udstillet en Copi efter P. Champagne. Af **Kjellerup** fandtes et Studium af et Hundehoved. — Ligeledes saaes endeel Lithographier af ældre og nyere Kunstnere.

Billedhuggeren **Rauch** i Berlin har af Kongen af Preussen faaet det Hverv at udføre et Monument i Bronze for Frederik den Store. Statuen skal forestille Kongen til Hest, i sin Tids Custume og det hele Monument have en Høide af 40 Fod. Den firkantede Piedestal skal prydes med passende Basreliefer, og paa deres Hjorner blive anbragte Figurer af Feldtherrerne Keith, Winterfeld, Schwerin og Seidlitz. Kunstneren haaber at fuldføre hele Arbeidet, der anslaaes til over 200,000 Rdlr. preussisk, i Løbet af ser Aar.

Literatur.

Vor Novelleliteratur har alt faaet en betydelig Tilvært i den nyeste Tid og endnu mere er ivente. Fra det Svenske have vi erholdt Oversættelser af „**Gustav Lindorm**, af Forf. til Waldemar Klein", og „**Frie Phantasier** af Rector **Almqvist**"; ligeledes er tidligere udkommen en Oversættelse af Souvestres „**Riig og Fattig**"; af Originaler have forladt Pressen: „**Kornmod**", af **St. St. Blicher**"; „**Diggrevens Sønner**, af **Carit Etlar**" og af samme Forfatter er en anden Novelle under Pressen: „**Hedemanden**", af **G. Suhr**, „**Lindormen**"; ligeledes er udkommen i disse Dage hos Reitzel: „**Tyrolerfamilien**" og „**De tre Haarlokker**", udgivne og forsynede med en meget anbefalende Fortale af Prof. **C. Hauch.** Foruden disse ville endnu endeel andre novellistiske Arbeider forlade Pressen inden Julen.

Fra i Morgen vil hos Boghandler **Høst**, Gothersgaden Nr. 349 være at faae: „**Poetisk-politisk Nytaarsgave**" af **Gottlieb Siesby**, anden Aargang, 1840, med **Orla Lehmanns** Portrait. 1 Rbd. — Begge Aargangene tilsammen saaes for 1 Rbd. 64 ß.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjornet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Onsdagen den 18de December 1839. Nr. 61.

Indhold: Barberen i Bassora. — De Næringsdrivendes Adresse. — Subskriptionen for St. St. Blicher. — Feuilleton.

Barberen i Bassora.

(En osterlandsk Fortælling af Miss Pardoe.)

IV.

(Sluttet.)

„Da jeg havde fattet denne Beslutning, holdt jeg mig rolig paa mit Værelse, indtil Nattens mørke Skyer indhyllede den blege Maane i deres Kaabe. Derpaa listede jeg mig ud af Palladsets Port langs med Haugemuren, indtil jeg saae Pavillonens gyldne Halvmaane skinne frem imellem Træerne. Her blev jeg staaende, og da jeg forsigtig saae mig omkring, blev jeg en dunkel Skygge vaer paa Muren, som faldt langs ned med samme, fra dens øverste Spidse af og ned til et Par Fod fra Jorden. Jeg nærmede mig forsigtig og fandt at det var et Shawl, som tilhørte min Elskede og som sandsynligviis skulde lette mig Indtrædelsen i Haugen. Et Øieblik befrygtede jeg Forræderie, men lod snart Mistanken fare, og efter at jeg havde overtydet mig om, at Shawlet var godt befæstet paa den modsatte Side, svang jeg mig rask op paa Muren og sprang ned i Haven. Mine Fødder havde neppe naaet Jorden, før jeg følte min Haand blidt berørt og førtes igjennem en dunkel Laurbærplantage til Pavillonen.

„Jeg talte ikke et Ord, thi jeg formodede at gaae ved min Elskedes Side, men jeg bedrog mig; thi da min Ledsagerinde løftede Teltets carmoisinrøde Forhæng op, opdagede jeg, at jeg var blevet ført hertil af en ung, smuk Slavinde, som pegede hen paa en Afdeling i Pavillonen, der ligesom svømmede i Glandsen af Maanestin, og der paa traadte stiltiende tilbage.

„At kaste mig for den skjønne Habes Fødder og trykke hendes Haand til min Mund og Pande, var et Øieblikks Værk, og da jeg betragtede hende i det blide Carmoisinlys, som Pavillonens rige Drapperier kastede paa hende, troede jeg aldrig i mit Liv at have seet noget Yndigere. Jeg glemte mine vise Forsæt — jeg glemte min Fare og mit Forræderie; og i lidenskabeligt Sværmeri udøste jeg al min Kjærlighed for hende, da et dæmpet Skrig af vor Slavinde forstyrrede os i vor elskovsfulde Hvisken og et hæsligt Negeransigt bag Teltets Forhæng lynede os imøde.

„Fly, Hussein, fly! og frygt ikke for mig," hviskede den Skjønne hurtig; Geosumin nurissin — Du er mine Øines Lys og Din Død vilde tilintetgjøre mig — Fly! og snart skal Du erfare, at Du Intet har at befrygte!"

„Da hun havde sagt dette, sprang jeg op, for at gribe Forræderen; men hun holdt mig tilbage,

„Delhibaschi — Erke-Galning! bort med Dig", raabte hun, da Negeren løb igjennem Haugen hen imod Palladset; og overlad det Øvrige til mig."

„Med Negerens Forsvinden vendte min Besindighed tilbage, og uden at oppebie nogen nærmere Befaling, sprang jeg over Haugemuren og hørte endnu, medens jeg løb, Damens og hendes Slavindes Skrig. Denne Lyd gav mine Fødder Vinger, og da jeg var fortrolig med hver en Gang og hvert et Smuthul i Palladset, saa var jeg en af de Første, der lode sig see i den store Hal, for at spørge om Aarsagen til denne Støi, efter at jeg havde været saa forsigtig, paa mit Værelse at tage en anden Turban paa og at omgjorde mig med min Sabel. Jeg beregnede, at Negeren først maatte gjøre en Omvei gjennem Haremet, hvis Nøgler han var i Besiddelse af, og at jeg derfor, naar jeg opbød alle mine Kræfter, i det mindste maatte naae Forsamlingssalen ligesaa hurtig, som han. Min gode Stjerne var i Opgang, thi Paschaens Øine faldt paa mig, da han rask traadte ud af sit Værelse, for at see, hvad der var paafærde.

„La illaha illallah — der er kun een Allah!" sagde han forskrækket; „sig mig, min gode Tussun" (thi det var det Navn, jeg havde antaget i Damaskus) „sig mig, hvad betyder alt dette?"

„Gid min Beherskers Lykke maa stige," svarede jeg saa rolig, som det var mig muligt, „jeg begriber ikke Grunden til denne Larm; jeg kan kun skjælne Qvindernes Stemmer, der skrige, som om deres Sjæle vilde flygte bort over deres Læber."

„Videre kom vi ikke i vor Samtale, da en Neger traadte ind, og, bævende af Raserie og aandeløs af Jilfærdighed, kastede sig til Satrapens Fødder. „Retfærdighed og Hævn, min Beherster!" raabte han; „Retfærdighed og Hævn! Dit Huus er fornærmet, Dit Harem beskjæmmet ved en Officeer af Din Hofstat, ved en Slave af Din Naade —"

„Hvad siger Du, Elendige?" tordnede Paschaen, idet han trak sin Handjar; „nævn den Ryggesløse, at jeg med egen Haand kan støde ham ned."

„Det er Tussun, Yuzbaschien," gispede Negeren; men før han kunde faae endnu et Ord frem, var jeg i et Spring undveget det dragne Sværd og havde grebet fat i min knælende Anklager.

„Løgner og Bedrager!" skreg jeg med alt det Raseri, Bevidstheden om min Fare indgav mig; „Hvis Hund er Du, at Du tør vove at forgifte Hans Høiheds Øren med sligt Skarn? See paa mig, Usling, og sig det nok engang, at jeg i denne Nat har bortfjernet mig fra min Post!"

„Negeren saae paa mig og mærkede strax en Forandring i mit Udvortes, som han ikke kunde forklare sig; denne hans Forlegenhed reddede mig.

„Usle Slave!" raabte Paschaen, „havde Du ingen Anden, Du kunde paahefte en Løgn, end min tro Tussun? Den første af mine Chauschs, som jeg traf i Hallen? hvad er dette for en Hemmelighed? men den skal strax vorde opdaget!" Og med det samme vinkede han ad fire Mand af sin sorte Livvagt, bød mig at holde den Elendige, hvis Øver kun voldte ham Skade, under streng Bevogtning og begav sig derpaa til Haremet, hvorfra Fruentimmernes Skrig endnu tydelig hørtes; thi hele den Scene, jeg nys beskrev, havde neppe varet et Øieblik. Saasnart Paschaen var borte, gav jeg nogle af mine Palikarer Befaling, at binde Armene paa den forbluffede Haremsvogter, som udgjød en Strøm af Smædeord over mig, over Øvinderne, over Skjæbnen og over sin egen Daarskab, medens Paschaen sandsynligviis med den største Flid efterforskede Aarsagen til et i hans stille, sædelige Huus saa usædvanligt Oprør.

„Resultatet blev først bekjendt Morgenen derpaa. Den bævende Ophavsmand til Larmen blev afhentet af de fire Negere, som havde ledsaget Paschaen ind i Gemakkerne, og Ingen veed, hvad der er blevet af ham. Paschaen selv lod sig ikke see de følgende Dage og Alting forblev stille og roligt. Men jeg stod paa Krateret af en Vulkan; thi en anden Neger, som ikke lod sig afskrække ved sin Kammerats Skjæbne, eller ogsaa var overbeviist om Sandheden af dennes Udsagn og bered til at hævne ham, gik en Morgenstund omkring i Haremets Hauge og gjennemsøgte Pavillonen. Da han ikke fandt noget her, hvorpaa han kunde støtte sin Anklage, saa slentrede han afsted langs med Haugemuren, og opdagede her Shawlet, som, i hiin Forvirring og Larm, ulykkeligviis var bleven glemt.

„Til Lykke for mig havde Negeren en Tunge, der var rappere end hans Forstand, og førend han torde fremtræde for Paschaen, blev der saa meget bekjendt om hans Forehavende, at jeg indsaae Nødvendigheden af ufortøvet at tage Flugten. Jeg begav mig paa mit Værelse, for at indpakke de Juveler og Penge, jeg havde medbragt, da jeg traadte i Paschaens Tjeneste. Men da jeg vilde forlade Værelset, kastede jeg tilfældigviis endnu et Blik paa Divanen, og opdagede paa samme en lille Pakke, der var svøbt i et lille mørkt, mig velbekjendt Tørklæde. Uden at undersøge, hvad den indeholdt, skjulte jeg den under min Kappe, besteg min Hest, som var en ægte Araber, begav mig til Bazaren og kjøbte mig der en arabisk Scheikdragt, som jeg i Ruinerne af en Moskee iførte mig. Derpaa skyndte jeg mig med at naae en af Stadens Porte, men reed dog langsomt derigjennem, som om jeg Intet havde at befrygte. Men neppe var jeg ude i det Frie, før jeg gav min ædle Araber Sporene og fløi afsted som Vinden. Fare og Død vare bag mig, Frihed og Liv foran mig. Valget var let og jeg strammede ikke Tøilen, før det villige Dyr truede med at styrte under mig.

„Et Par Mundfulde friskt Græs og en dygtig Slurk af en kjølig Bæk, som løb igjennem Engen, gave det ædle Dyr dets Kræfter tilbage, medens jeg selv badede mine trætte Lemmer i det klare Vand, og fortærede nogle vilde Figner, som jeg fandt i Nærheden af Bækken.

„Da jeg forsigtig havde søgt at undgaae alle de besøgte Veie, saa troede jeg mig temmelig sikker; flere Timer vare forløbne siden min Flugt fra Staden og jeg lod derfor den kloge Araber leire sig i det høie Græs, lagde mig selv ved Siden af og sov ind. Da jeg vaagnede vare Høienes Toppe bestraalte af den opgaaende Morgensol, og jeg følte Nødvendigheden af at fortsætte min Reise. Jeg vakte min Ganger, som i den bedste Ro af Verden laae udstrakt paa Jorden, og efterat jeg igjen havde besteget den, galopperede jeg afsted. Lykken var mig atter gunstig, thi efter nogle Timers vedholdende Ridt stødte jeg paa en Karavane, der tog Veien igjennem Ørkenen og som jeg strax sluttede mig til, hvilket ikke blot var en stor Lettelse for min trætte Hest, men ogsaa befordrede min egen Sikkerhed.

„I den næste Stad, vi naaede, skiftede jeg Klæder engang endnu, og iførte mig dem, jeg nu bærer; og derpaa undersøgte jeg Indholdet af det Tørklæde, jeg havde fundet i mit Værelse. Du, Moctaleb, har seet samme i denne Kiste. Jeg veed ikke, hvad den listige Habe har foregjøglet Paschaen, nok er det, hans Vrede rammede Negeren, og han laante et villigt Øre til hendes Anklage. — En Papirsrulle laae ved Siden af de modbydelige Menneskelevninger, hvis Indhold tildeels opdagede Hemmeligheden — det lød saaledes:

„„Jeg anmodede Dig om at stole paa mig, og her overgiver jeg Dig Beviset for at Din Tillid ikke var ufortjent. En Gemal, hvis Hoved er ombunden af en Serviette, og hvis Øine ere svage, har hevnet sin Viv paa hendes Fjende og Dig paa Din Forræder. Jeg sender Dig det Øie, som vovede at passe paa Dig — Øret, som lurede paa Dine Ord — Foden, som listede sig efter Dig — Haanden, som tog Forhænget til Side — Hjertet, frm forraadte Dig — og Dolken, som skulde have truffet en ganske anden Barm. Jeg havde ingen Fred, før disse Trophæer laae paa mit Teppe — og jeg sender Dig dem som Haandpenge paa min Kjærlighed.""

„Jeg sønderrev Papiret, da jeg havde læst det til Ende. Havde jeg virkelig kunnet elske denne Djævel i qvindelig Skikkelse? Jeg tog Tørklædet i Haanden, for at strø dets Indhold i Luften; men snart betænkte jeg mig, kastede de væmmelige Lemmer i det Skrin, hvor jeg havde gjemt mit Tøi, og besluttede at tage dem med til Basfora, for derfra med den første Karavane og forsynet med en skrækkelig Tilgift, at sende den tilbage til min tigeragtige Elskerinde. For at udføre denne Plan, har jeg paa ægyptisk

Viis indbalsameret dem med Salt og Specerier, hvorved de have vedligeholdt sig til nu. Dog har jeg næsten angret min Hensigt; thi det vide Rum, som nu adskiller os, har kun ladet Erindringen om hendes Skjønhed og Kjærlighed blive tilbage paa mia Sjæls Tavle, medens alle Rædsler fra vor sidste Sammenkomst kun forekomme mig som en dunkel Røg, der udbreder sine Skygger over et straalende Billede."

Den Fremmede holdt inde et Øieblik, medens der herskede dyb Taushed; derpaa blev han i forandret Tone ved:

„Andre Erindringer og Følelser have grebet mig, idet jeg betraadte mit Fødested. Jeg har, — skjøndt i Armod og Elendighed — gjenkjendt min længe tabte Broder — og jeg har indseet, at Livet frembyder bedre og ædlere Nydelser end Hevnen."

Med disse Ord udbredte den grædende Husein sine Arme imod Khamalen, der faldt ham om Halsen og udraabte: „Jeg gjenkjendte Dig strax ved Begyndelsen af Din Historie, min Herre og Broder; men jeg vilde ikke formørke Dig Din Glædeshimmel, ved at sige Dig, at den ulykkelige Husref er den engang saa lykkelige Emir Hadji — ak, ak! ogsaa jeg har meget at fortælle, men ikke iaften."

„Alhemdullilah — Allahs Villie skee!" svarede Husein, kysende hans Læber og Pande. „Jeg gjenkjendte Dig i første Øieblik da Du paa Torvet løftede Skrinet fra Muulæslets Ryg, og kun for at sætte Din Ærlighed paa Prøve, lod jeg Skrinet saa længe blive i Dine Hænder. Allahs Villie er skeet! Vi have gjenfundne hinanden og ville ikke mere adskilles; eet Tag skal i Fremtiden skjule Hadji-Khamalen og Barberen i Bassora.

De Næringsdrivendes Adresse.

I „Dagen" for i Torsdags findes et Inserat angaaende en, af Kjøbenhavns næringsdrivende Borgere paatænkt Adresse i Anledning af Kongens Thronbestigelse, der, foruden den totale Mangel paa Tact, som man er saa vant til at finde i „Dagens" Artikler, tillige indeholder saa mange ligefremme Usandheder og lumpne Insinuationer imod navngiven Mand, at vi ikke tage i Betænkning at give en berigtigende Fremstilling af dette Foretagende, hvor gjerne vi forresten indromme, at dette alt har været underkastet alt for megen offentlig Omtale. Paa en Tid, da alle Statsborgere i deres forskjellige Stillinger, ligesom kappedes om at bevidne Hans Majestæt deres Deeltagelse i den, saavel Kongehuset som Landet overgangne Sorg, men ogsaa deres Glæde og Fortrøstning ved at see det lidte Tab saa rigelig erstattet, var det vistnok ganske naturligt, at Danmarks Hovedstads talrigste Borgerclasse de skatteydende Næringsdrivende, ogsaa ønskede at lægge for Dagen, at ikke heller de kunde være lunkne ved en for Fædrelandet saa vigtig Begivenhed; og som en væsentlig Deel af den egentlige Kjærne af Folket, troede de at maatte ile med at forsikkre Hans Majestæt, at ligesom han havde yttret det Haab, at Folkets Kjærlighed vilde med Herskermagten gaae i Arv til ham, saaledes ønskede og haabede heller Folket intet inderligere, end i Hans Majestæt at see den rette Borgerkonge, der vilde vide at tilvinde sig denne. Men tilligemed disse Ønsker og Haab, maatte der tillige udtales de Forventninger, man med saa megen Grund var berettiget til at gjøre ved en Fyrstes Thronbestigelse, der alt forlængst har givet de meest talende Beviser paa, at han har opfattet sin Tids store, folkelige Ideer, og vil forstaae at realisere dem til sit Folks Bedste. Navnlig maatte man udtale det, der laae den næringsdrivende Borger nærmest: Anvendelsen af disse liberale Grundsætninger paa vore forviklede og indskrænkede Næringsforhold, hvis Trang vist enhver Næringsdrivende daglig har Leilighed til at overbevise sig om. Men ligesom der overalt gives frygtsomme, smaalige Sjele, der i ethvert fremadskridende Skridt til det Heles Vel, see en Hindring for deres egne, egennyttige Bestræbelser, saaledes maatte der naturligviis i en Stand, der i Aarhundreder har været smedet i Laugsvæsenets rustne Lænker, være Mange, der blændes ved den svage Frihedsstraale, som kaster sit Lys ind til dem, og som i en Afstøvning og Afpudsning af de skimlede Laugsartikler, tro disse deres Klenodier vanhelligede. Disse Enkeltes Misfornøielse har den samme jammerlige Smaahedsaand, kun i en anden Retning, vidst at benytte sig af, for, uden Grund, at allarmere Publicum, som om Indgivelsen af en Adresse, der er affattet i de meest loyale Udtryk og besjælet af den Almeenaand, hoisalig Kong **Frederik den Sjette** har kaldt tillive, tilsigtede en fuldkommen Ophævelse i Laugsvæsenet, i Danmark; istedetfor at deri kun næres det Haab, at de Goder Laugsvæsenet er istand til at betrygge saavel dets Medlemmer selv, som alle Statsborgere, ville kunne komme til at blomstre, uhindrede af den Smaahedsaand, der, naar den kunde, gjerne gik saavidt, at den forbød den at slaae Sømmet i, som har boret Hullet. — Ved den Forsamling, der i Søndags fandt Sted af de Fleste af dem, der til Dato have undertegnet Adressen (4—500) lykkedes det ogsaa fuldkommen at bringe den fornødne Klarhed heri, og man enedes derfor let om, at forandre et Par Udtryk, der, hvor uskyldige de i og for sig selv vare, dog maaskee kunde give Anledning til Misforstaaelse, og hvorved forresten Adressens væsentlige Indhold er forbleven aldeles uforandret. Men Forsamlingen blev tillige enig om, at hiint Inserat i „Dagen" var ligesaa plumpt og upassende som navnlig fornærmende for Hr. **Orla Lehmann**, hvis aabne, retskafne Characteer, Ingen var villigere at erkjende end den, og den bemyndigede derfor **eenstemmig** den Commitee, der skal overbringe Adressen, til at afgive en offentlig Erklæring, overeensstemmende hermed.

Subskriptionen for Digteren St. St. Blicher.

Ifølge den i vort næstforegaaende Nummer indførte Opfordring, sigtende til det ovenstaaende Øiemeed, var til igaar Middags indkommen hos Hr. Boghandler **C. A. Reitzel**, Store Kjøbmagergade Nr. 6, der vedbliverat modtage Bidrag:

Jomfrue J. G. 1 Rbd. Habakuk 2 Rbd. 64 ß. T. G. 1 Rbd. H. P. K. 1 Rbd. C. K. 1 Rbd. F. N. S. J. 1 Rbd. A. 7. 1 Rbd. Til den danske Steen Blicher 1 Rbd. T—l 1 Rbd. G. N. C. til Danmarks Blicher 1 Rbd. C. F. L. 15 Rbd. Saddelmagermester A. S. 5 Rbd. N. B. K. 1 Rbd. L. C. 2 Rbd. H. H. 1 Rbd. I Alt 35 Rbd. 64 ß. — Vi tillade os fremdeles at anbefale denne Sag til Publicums Opmærksomhed.

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Medens **Thorvaldsen** herhjemme nyder al den Opmærksomhed og Beundring, hele Europa alt i saa lang Tid har ydet denne store Kunstner, har for nylig en enkelt Stemme i Tydskland hævet sig imod et af hans bekjendte Arbeider: Schillersstatuen. Vi frygte sandelig ikke for, at vi skulle berove vor hædrede Landsmand et eneste af de Laurbær, der omslynge hans ærværdige Tinding, idet vi meddele den Artikel, hvori dette Angreb er skeet, der dog altid, som et Curiosum, maa have Interesse for den danske Læser. Den findes i „Zeitung für die elegante Welt", for den 11te Novbr. d. A. og lyder saaledes:

„Da Gud skabte det tydske Folk, tænkte han vist paa noget Stort og noget Smaat tillige; desuden var han noget adspredt, maaskee endogsaa forlibt, da han glemte Saltet. Var jeg en Gud, jeg vilde, for at fordrive Kjedsomheden, paany omælte det tydske Folk, da dets Stof dog er saa ægte og indholdsrigt, for derved idetmindste at give det Enhed i Formen. Sandelig, hvad er det for et Folk, som i Øieblikket af sin Selverkjendelse, det vil sige, i det Øieblik, da det opreiser Statuer for sine store Mænd, hidkalder fremmede Kunstnere, ret som om det dermed tillige ere kjendte sin egen Utilstrækkelighed, — som om det, skammende sig over sin egen Storhed, tillige vilde opføre sig smaaligt derved! — Jeg taler om Thorvaldsens Schillerstatue. Neppe var jeg ankommen til Stuttgart, saa rakte Opvarteren mig Theateraffichen; jeg læste den ikke, men spurgte efter Schiller. Da jeg fik Øie paa ham, faldt den første Snee paa hans Isse. Der staaer han, Tydsklands frieste Mand, med et boiet Hoved, ligeoverfor det gamle Slot, med herkuliske Skuldre og Been à la Cæsar; der staaer han, den frieste og meest glødende Digter, hos hvem Tankerne stedse og uvilkaarligt fremlynede, som en alvorlig Grubler, en mørk Advocatus juris, han, som dog ved Siden af Resignationen digtede Hymnen til Glæden. — Men selv uden Hensyn til Schillers Individualitet, hvilken kun en tydsk Kunstner kunde opfatte, beviser Thorvaldsen ved sin Schiller og sin Guttenberg, at han ikke har nogen Ahnelse om Geniets Æsthetik, men allermindst om Digterens. Det smukkeste Moment i Naturen er Kampen imellem Extremerne, paa dem beroer al Skjønhed, al Harmonie. Foraar og Efteraar frembyde kun saamange Indigheder, fordi i dem Kulden kjæmper med Varmen, Morgen- og Aftenrøden ere kun derfor saa smukke, fordi i dette Øieblik Dagen kjæmper med Natten. Ja endnu mere, Hjertet, denne menneskelige Helligdom, frembyder disse Extremer, ligesom for at angive en Norm for Naturen. For Øven har det to udadgaaende Vinkler, for Neden to indadgaaende. Geniet bestaaer ifølge Naturens Love af Extremer, der bestandig, ligesom Møllehjul gribe hinanden, og derved sættes i Bevægelse. Men gaves der nogensinde et Menneske, hos hvilket dette var Tilfældet, saa var det Schiller, der vel kunde anstille alvorlig Betragtning, men som dog aldrig, i det mindste i Trækkene manglede det Gratiøse, det Smilende, det Seierrige; han rugede vist ikke over Tankerne, men de opstode hos ham ved Gnidningen af hine imod hinanden stødende Solhjul, og siden har han vel først nærmere tænkt derover. Men en Statue tør ikke blot være et Portrait, en Statue skal repræsentere saavel Aanden som Legemet, og naar jeg seer Schiller, saa maa jeg strax, uden mange Spørgsmaal, i ham kunne gjenkjende Digteren. Munter og dog rolig, freidig og dog grundende maa han med sin Aandsfrihed see mig i Øiet, hans Uafhængighed maa i hver en Linie lyne mig imøde, hans Geni lyse for mig, uden at jeg behøver at kjende ham. Hvad har nu **Thorvaldsen**, der, som Fremmed, i denne Betydning hverken kunde opfatte Schiller eller Goethe, ydet? Jeg skammer mig ved hans Arbeid. Ved Gud, Schwanthaler, Dannecker eller Rauch, vilde have opfattet ham bedre, men hine ere Tydskere! Var dette skeet i Frankrig, Folket havde sønderslaaet Statuen og jeg vilde have været den, der havde svunget den første Hammer. — Hvorledes vil det nu gaae med Goethe?" —

— I Kjøbenhavnsposten for i Søndags findes et meget smukt Digt af Hr. **N. Kaalund**, fremkaldt ved den vigtige Begivenhed, der i disse Dage er indtruffet i Fædrelandet, af hvilket vi især fremhæve følgende trende Vers af Digterens Apostrophe til vor nuværende Konge:

Til Kongers Konge **Danmarks** Engel bar
Det Faderløfte, som Du har os givet!
Vi veed det, Fyrste! Kronens Vægt er svar;
Men stort og herligt er dit Kald i Livet!
Et Riges Lykke ligger i **Din** Magt!
Den høie **Saga** sanddru Griflet hæver:
Paa Skin og Løfter kaster hun Foragt!
Hun venter taus til Daaden er fuldbragt;
Men hvad hun skriver da, det evigt lever!

Nu er' vi myndig til den store Arv,
Hvoraf vi trak til Tærepenge Renter!
Du kjender Fædrelandets rette Tarv,
Af Dig den Danske fuldt sin Frihed venter:
Frihed for Alt, hvad stammer ned fra Aand!
Frihed for Ordet paa den fri Mands Læber!
Frihed for Pennen i den frie Haand!
Frihed for Alt! kun i Fornuftens Baand!
Den Frihed, hvortil hele Livet stræber!

Velsignet være Du, da Drot i **Dan**!
Velsignet Du, o **Danmark**! Moder kjære!
Saa toner det fra Skov, fra Klint og Strand,
Og Stormen skal det over Jorden bære: —
Fra **Elverhøi**, fra Kæmpers Sovested,
Fra **Rongedybets** Vover Echo toner;
Og andre Folkeslag vil studse ved
Den gamle danske tro Hengivenhed,
Blandt deres knuste Sceptere og Kroner!

Literatur.

— Ligesom der i forrige Aar paa Hr. Boghandler **Høsts** Forlag er udkommet en **„Julegave for den fromme Ungdom"** af Pseudonymen **Julius**, saaledes er en lignende udkommet for indeværende Aar af samme Forfatter. Den udmærker sig, ligesom den foregaaende, ved en simpel, gemytlig Tone, og vil derfor sikkert finde et talrigt Publicum.

— I Hr. **Høsts** Boghandel faaes ligeledes den i disse Dage fra Pressen udkomne **„Poetisk-politiske Nytaarsgave"** for 1840, af **Gottlieb Siesby** med **Orla Lehmanns** Portrait 1 Rbd. — For dem, der ogsaa maatte ønske at eie forrige Aargang, med **Johannes Hages** Portrait, faaes begge Aargangene for 1 Rbd. 64 Sk.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Liunge.

2den Aarg. Søndagen den 22de December 1839. Nr. 62.

Indhold: „Lev † vel!“ — En lille Ulykke. — Nyheds-Revue. — Feuilleton.

"Lev † vel!"

Kong Frederik den Sjette.

Fred være med Dig! og Fred med Dit Huus!

(1ste Samuels Bog, Cap. 25, V. 6.)

For Dig jeg tilforn saa ofte sang,
Nu kvæder jeg over Dig sidste Gang.
Jeg sang, for Du varst ret en elskelig Drot,
En Folkeven i et Kongeslot.
Jeg sang, for Dit Scepter som Frihedstræ
Bar Blomster og Frugter i Tronens Læ.
Jeg sang, for Din Krone med al sin Glands,
Mig tyktes en borgerlig Egekrands.
Jeg sang, om en Glædesdraabe maaskee
Du kunde derved i Dit Bæger see.
"Lev vel!" Lev gladere hisset, end her.
Hilsæl Dig i Evigheds Morgenskjær!
Med Dig være Himmelens evige Fred!
Den haver hernede ei blivende Sted.
Den længste og bedste, her gives kan,
Den vorde nu for Dit Huus og Dit Land!
Gud signe Din Slægt og Din Eftermand!

S. S. Blicher*).

*) Af Randers Avis.

En lille Ulykke.

Fransk Novellette.

Der gives i Paris en Ørk, som har faaet Navn af en smuk Plads; den ligger imellem Tuillerierne og de elysæiske Marker, Seinen og Boulevarderne. Jeg troer det er Ludvig den Femtendes, Eendrægtighedens, Revolutionens eller Obeliskernes Plads. I kunne selv vælge! Naar jeg engang, paa Grund af mine mange Fortjenester bliver Minister i det Indre, vil jeg give den et nyt Navn for evige Tider.

Denne Ørk, eller denne smukke Plads har flere Udgange; ved den som dannes af Broen, der fører til Indbegrebet af al politisk Viisdom, det vil sige, til de Deputeredes Kammer, sad en Dag i forrige Vinter, som — de Fattige huske det vist — var meget streng, en Orien-

tale, der solgte Dadler, og en lille Bondepige, som tilbød de Forbigaaende Martsvioler. Det var i Begyndelsen af April, denne forunderlige Maaned, i hvilken snart Foraarssolen smiler, snart stærke Regn- og Sneebyger minde stærkt om Vinteren. Men hvorfra komme da vel Violerne i denne Snee? Hvorfra, jeg veed det ikke? Betragt dog engang Engene, et Sneeteppe er udbredt langt, langt over Horizonten; naar denne Snee fryser, seer I et uhyre Speil, naar det smelter, er den et uhyre Hav uden Skibe. Men ligemeget, begjærer Roser, Stikkelsbær, Jordbær, grønne Ærter, Bønner, Aprikoser, lad Guldstykkerne klinge dertil, og I ville kunne faae Alting. Hvorfra? Det er en uudforskelig Hemmelighed. Husk kun paa, at der i Paris gives flere Ananas, end paa hele Colonien Martinique.

Orientalen var allerede en gammel Mand; han var fra Massçara i Regentskabet Algier; han eiede fordum et Garveri, hvori der garvedes hine røde og broncefarvede Skind, af hvilke Sværdfegerne forfærdige elegante Dolke- og Sabelskeder. I Orienten sætter man ingen Priis paa denne Green af Kunstfliden, der udfordrer megen Smag og Kunstfærdighed, og de, der give sig af dermed, nyde en Slags Anseelse; vor Daddelkræmmer forstod sig meget godt derpaa. Han var kommen i Ry og havde alt erhvervet sig en anseelig Formue, da Franskmændene sloge fede Mascara og stak det i Brand. Garveren fra Mascara blev ruineret, hans Værksteder gik op i Røg, af hans smukkeste Huder blev der gjort Sadle for det franske Cavalleri, hans Kone døde af et Bajonetstik, hans eneste Datter blev dræbt af en Bjælke, der styrtede ned i det brændende Huus, og hans Kone havde hedt Maane og hans Datter Hindbær, det meest smigrende Navn, Araberne kunne give. Det er det samme som at tabe to Børn, naar man seer en Datter dø, der hed Hindbær.

Den stakkels Garver havde megen Græmmelse; for at trøste ham og holde ham skadeslos, gjorde man ham en Foræring med Benævnelsen fransk Borger, indlemmede ham i en Slags Nationalgarde, og byggede af Ruinerne af hans Bolig et Kaffehuus, hvori der udskjænkedes Drikkevare, og hele Dagen igjennem spilledes Billard.

Han begav sig til Algier, for at klage sin Nød for en af de uindskrænkede Herskere, som blive skabte i Krigsministeriets Bureau. Herr Gouverneuren overtænkte Sagen i to Minuter og var derpaa af den Mening, at det ikke stod i hans Magt, at forhindre, at de Overvundne sultede ihjel. Og man snakker om Barbarer! Man troer for ramme Alvor, at vi ere civiliserede? Men hvad vare Attila og Dschengis Chan andet? Mænd, der ødelagde Stæder og Riger, der slagtede talløse Mennesker, der omstyrtede Grundpillerne for al Orden. Og hvad ere I? spørger jeg Eder. Hvad gjøre I? Fordi I erobre Stæder med Kanonkugler, troe I at være bedre, end de, der betvang dem med Buer og Pile? Men Algiererne vare Røvere? Lad saa være, saa have I altsaa røvet fra Røvere! En herlig Moral! Men Æren, ak, det er igjen en af disse classiske Ideer, som dukke op af Vandet. Hvad er Æren? Vistnok noget meget Skjønt i den gamle Verdens Øine; noget meget Skjønt, naar man tænker paa vore Soldaters Mod, paa deres høihjertede Opoffrelser, lige fra Revolutionens og Keiserdømmets Tid og indtil Constantines Erobring. Men bringer det dog dertil, før vi tænke paa Æren, at Brødet kun koster en Sou Pundet, at man ikke behøver at betale uhyre Viinafgifter og ikke at ryge uheldsvangre Cigarrer.

Garveren fra Mascara erholdt endelig, af særegen Gunst og Naade, Tilladelse til at begive sig til Frankrig, til dette høimodige Frankrig, der staaer aabent for Enhver, som har Lyst til der, enten det nu er ved Handelen, ved Kunst og Næringsflid, eller ved literair Beskjæftigelse, at dø af Sult.

I dette skjønne Frankrig altsaa, frøs vor stakkels Østerlænder, der kun var indhyllet i sit lette Gevandt, for det første skrækkeligt. Den ulykkelige Mand havde valgt Paris til sit Opholdssted; han talte, Ingen forstod ham, han græd, man forstod ham endnu mindre. Han tilbragte hele Dage i et Hjørne af Pladsen foran Børsen, hvilken han holdt for en katholsk Moskee. Deraf sluttede han nu, at Folkene der gik derind, maatte være godædige, thi Godædigheden, siger Muhamed, er en hellig Dug; at udbrede den er let, og den befrugter Alt omkring sig. Orientalen modtog ingen anden Dug, end den Paris's Vinterhimmel kun altfor rundhaandet skjænkede ham, og ingen Vexeleer eller Kjøbmand trykkede ham saameget som en Sou i Haanden. Et Kameel kan taale at sulte meget længere end vi, sagde Garveren i Mascare til sig selv, jeg vil snøre mit Belte noget fastere. Han snørede sit Belte, tænkte paa sin Kone, som hed Maane, og paa sit smukke Barn, den lille Hindbær. Men der kommer et Øieblik, da man maa spise, eller dø, eller stjæle, det er Civilisationens hellige Kløverblad. Orientalen smilte rolig, med Benene lagt korsviis over hverandre, og sagde: jeg maa altsaa dø. Taalmodig Hengivenhed glemmer Gud ikke.

Vi ville see til, om han døde.

Nanterre er en herligt beliggende Landsby imellem Paris og St. Germain en Laye; didhen begive alle lykkelige, rige og fornemme Parisere sig, for efter de lange Vinteraftener Lede og Nydelse at trække frisk Luft. I denne By blev den lille Violhandlerske født, om hvilken jeg i disse Linier uden al Kunst og Udsmykning vil fortælle: hendes Fader bearbeidede Andres Viinbjerg, men drak selv ingen Viin deraf, et Privilegium, ved hvilket foruden ham, endnu over tyve Millioner Franskmænd kunne glæde sig; og hendes Moder solgte Kager ved Indgangen til Parken i St. Cloud, naar Nogen vilde kjøbe dem. Denne dobbelte Næringsgreen var dog ikke ganske tilstrækkelig til at erhverve den aarlige Huusleie og det daglige Brød.

Da den lille Pige blev stor, det vil sige, noget større end en Hampplante, gav man hende en Hue paa Hovedet, Træsko paa Benene og stak hende sex Violknipper i Haanden; man glemte maaskee i Hastværket Strømperne, og sagde til hende: gaae til den store Stad Paris og sælg disse Violer for to Sous Knippet. Og hun falbød nu hver Dag sine skjønne Violer til mørke, alvorlige, kjedelige

Mennesker, som daglig kom og gik. Hvilken en herlig Handel, denne Handel med Violer i Paris!

Og hendes Forældre bleve gamle og svage, mistede deres Syn, og Fødderne vilde ikke længer bære dem. Nu maatte den lille Pige laane dem Øine ag Fødder. Hun gjorde det gjerne. Men desforuden maatte hun, det smukke Barn med blonde Lokker som hendes Skytspatronesse i Kirken i Nanterre, hver Dag vandre til Paris, og bragte neppe sex Sous med hjem om Aftenen. Sex Sous! efter sex Miles Vandring om Vinteren! Herr Rothschild fortjener ofte Hundredetusinder i een Dag, derfor kan man, troer jeg, kjøbe mange Knipper Violer. Men Herr Rothschild er maaskee kun en Liebhaber af Tulipaner og Roser.

Hiin Aprildag altsaa i forrige Aar, laae den lille Piges Fader syg paa sin Seng i Nanterre, hendes Moder laae syg i den gamle Lænestol. Deres Barn maatte dog til Paris i det forskrækkelige Veir, i Regn og Kulde.

Der stod hun altsaa paa sin sædvanlige Plads ved Broen, som fører til de Deputeredes Kammer, der, hvor saamange Karether med prægtige Vaaben, saamange Tusinder, trukne af fire Heste, kjøre forbi; hun havde sex Knipper Violer. Stakkels smukke Barn! hun falbød dem til alle Forbigaaende, efterat hun omhyggelig havde rystet Sneen af dem; Ingen vilde have hendes Vaarvioler. — Siden Klokken sex om Morgenen havde hun falbudt dem, det var nu strax Middag.

Garveren fra Mascara var ikke død; han havde ved et af hine lykkelige, men ikke just altfor hyppige Tilfælde, som i Frankrige ere traadte i Stedet for et kongeligt Lotterie truffet en ualmindelig høimodig Mand. Denne Høimodige havde gjort ham en Foræring af en Kurv, to smaa Stykker Toug og tre Pund Dadler, og med disse kostbare Varer gjennemstrøg han Paris og skreg med høi Røst: „Dadler, Dadler, ægte Dadler fra Østerlandet!“ I Begyndelsen gik Sagerne ogsaa meget godt, den første Dag solgte han otte Dadler, den anden tre, den tredie Dag, da han ved Broen af fuld Hals skreg sit „Dadler, Dadler“, havde han endnu ikke solgt en eneste, og de vare blevne visne og smudskede af Sneevandet.

Klokken to steg Kulden til tolv Grader under Nul.

Og den lille Violsælgerske, ikke heldigere end Garveren, var bleven stiv og blaae af Kulde. Manden fra Mascara tog sin Turban af, løste den op og sagde — eller rettere, han sagde Intet. Den Lille tildækkede sin Hals med hans varme Musselin.

„Dadler, Dadler, ægte Dadler fra Orienten.“

„Violer, mine Herrer og Damer, Violer.“

Ingen Kjøber indfandt sig. Klokken slog fire, Kulden steg til atten Grader, og Begge havde endnu intet nydt.

Nogle omtfølende Folk, der gik hurtig forbi, loe, da de saae en Østerlænder uden Turban.

Klokken halv fem var Hjertet færdig at briste paa den lille Violhandlerske; næsten bevidstløs lænede hun sig op imod Rækværket paa Broen; Garveren fra Mascara spurgte hende: „hvormeget koste dine Violer, mit kjære Barn?“

„Tolv Sou alle sex Knipper,“ svarede hun.

„Der, tag og spiis ti Dadler, det Halve af dem jeg har, og giv mig to Knipper Violer for dem.“

Saaledes fik Barnet fra Nanterre dog noget at spise. Østerlænderen spiste ikke, det var først to Dage siden, han ikke havde spiist noget.

Blomster og Dadler, Østens og Vestens Elendighed, vare saaledes forenede.

Ved Solens Nedgang blev Kulden følelig. Thermometret viste en og tyve Grader. Garveren smilte og saae til Himlen; Violsælgersken var sovet ind paa Broen.

„Hun sover,“ tænkte han, „og hun er smuk, som mit eget Barn engang var det. Gid hun maa slumre roligt!“

„Dadler, Dadler, ægte Dadler!“

I Paris blev det lyst, overalt Lysglands og Munterhed; Mængden myldrede i Theatrene, paa Baller, i glimrende Spisesale, til Concerter: Ogsaa Garveren fra Mascara følte sig meget træt, og han tilfredsstillede saa meget hellere sin Lyst til at sove ind, som det ikke var sandsynligt, at Nogen endnu vilde komme og kjøbe hans Dadler; Klokken var jo alt syv, og det var saa koldt. Han fik endnu et godt Indfald, før han sov ind, han tildækkede nemlig den Lille med et Slags Bournous, som de Franskes glorværdige Erobring endnu ikke havde berøvet ham, og beholdt selv kun en ganske ringe Deel af denne varme Bedækning. De sove endnu.

Nyheds-Revue.

Foruden det sørgelige Skue af den afdøde Konges sidste jordiske Levninger, der saa levende vidne om Forgjængeligheden af al jordisk Høihed, tildrage især de Adresser sig Almeenhedens Opmærksomhed, der daglig overrækkes Hans Majestæt fra Landets forskjellige Provindser og Communer, og som igjen paa den anden Side afgive mangt et glædeligt Vidnesbyrd om det Liv, som „haver den Skjæbne, det aldrig skal dø.“ Iblandt disse Adresser har dog den, der blev overrakt fra **Corsøer, ikke vundet Hans Majestæts Bifald**, idet han antog at den ikke var udsprungen af de corsørske Borgeres egen Overbeviisning. I denne Anledning have tvende af Dhrr. der overrakte Adressen: **J. H. Jacobæus** og **Krenchel** i „Fædrelandet“ for idag erklæret, at denne Adresse selvstændigen og uden ydre Tilskyndelse er bleven til i deres egen Midte, og at de, der efter moden Overveielse og efter stærk Opposition af Borgermesteren i Corsør underskrive samme, vel havde vidst, hvad de gjorde og hvorfor de gjorde det.

— I Kunstforeningen saaes iforgaars Aftes en Deel Malerier udstillede, som vare foreslaaede Selskabet til Indkjøb nemlig: den i forrige Uge omtalte, udstillede Skizze til en Altertavle af **Blunck**, 30 Spec.; det dengang ligeledes udstillede Landskab af **Mohr**, 100 Spec.; et Landskab ved Kallundborg Bugt af **Lundbye**, 40 Sp.; et Landskab med et Vandfald af **Karmiencke**, 60 Sp.; en Egn ved Veile af **Boesen**, 30 Sp.; et Maaneskinsstykke af **C. Dahl**, 10 Sp.; Prospect fra Amagertorv ud imod Slottet og Børsen af **Petersen**, 72 Sp.; desuden saaes to Tallerkener af **Klein** og **Juul**, 25 Rbd. Stykket.

Paa Onsdag (Juledag) udgaaer intet Nummer af dette Blad, hvorimod der paa Søndag vil udgaae et Dobbeltnummer.

Feuilleton.

Literatur.

„Billedbog uden Billeder" af H. C. Andersen.

Der ere vistnok kun faa Digtere, der i den Grad vide at paatrykke deres Arbeide Individualitetens Stempel som **H. C. Andersen.** Enten han saa skildrer Naturen i sin Vildhed eller i sin idylliske Ro, enten hans Phantasie bevæger sig i de fjerneste Verdensdele eller ved den hjemlige Arne, enten han foler med et eskende Hjerte, græder med en trøsteløs Kummer, eller smiler mellem Daarer, overalt er der et Træk af Digterens elskelige Individualitet, der langtfra at skade den objective Fremstilling, snarere giver den det Relief, ved hvilket Billedet først vinder sin rette Betydning. Ogsaa i denne lille Bog har Digteren, i en Række af Skizzer, skjænket mangen en yndig Blomst af den Digterverden, hvori han lever og aander og det er saa langt fra, at vi vilde fundet, det havde været formeget om Digteren havde gjort sine Aftenskizzer til „Tusind og een Nat", at vi tvertimod ret maae skjende paa ham, at han har ladet den unge Maler være altfor beskeden og indskrænket sine Billeder til saa faa. Som en Prøve paa disse Skizzer, der vistnok gjøre mangt et nok saa smaaligt udpenslet Maleri tilskamme, tillade vi os at hidsætte følgende. Vi maa dog, for dem der ikke kjende Bogen, gjøre opmærksom paa, at Digteren lader en ung Maler tale, der som ganske fremmed i den store Stad, ingen anden Ven eier end Maanen, „hans bedste Ven derovre fra Hjemmet" og af denne har han modtaget det Løfte at den vilde besøge ham, naar han var ude". Hvad Maanen saaledes har fortalt, er det han meddeler.

„Igaar", sagde Maanen, „saae jeg ned paa det bevægelige Paris, mit Øie trængte ind i Louvres Gemakker. En gammel Bedstemoder, fattigklædt, hun hørte til Almueklassen, fulgte med en af de underordnede Betjente ind i den store, tomme Thronsal; denne vilde hun see, maatte hun see; det havde kostet hende mange smaa Opofrelser, megen Veltalenhed, før hun var kommen her. Hun foldede de magre Hænder og saae høitidelig om sig, som stod hun i en Kirke, „„Her var det!"" sagde hun, „„her!"" og hun nærmede sig Tbronen, hvorfra hang det rige, guldbræmmede Floiel. „„Der,"" sagde hun, „„der!" og hun bøiede sine Knæ, og kysede Purpurtæppet — jeg troer hun græd. „„Det var ikke dette Floiel,"" sagde Betjenten, og der spillede et Smiil om hans Mund. „„Men her var det dog!"" sagde Konen, „„saaledes saae her ud!"" — „„Saaledes,"" svarede han, „„og dog ikke saaledes; Vinduerne vare sønderslaaede, Dørene revne af, og der var Blod paa Gulvet! — Hun kan dog sige: min Sønneson er død paa Frankrigs Throne!"" „„død!"" gjentog den gamle Kone; — jeg troer ikke der blev talt mere, de forlode ogsaa snart Salen, Aftendæmringen slukkedes, og mit Lys straalede dobbelt klart paa det rigt Floiel om Frankrigs Trone. Hvem troer du den gamle Kone var —? Jeg skal fortælle dig en Historie. Det var i Julirevolutionen, henimod Aften, paa Seirens meest glimrende Dag, da hvert Huus var en Fæstning, hvert Vindue en Skandse; Folket bestormede Tuillerierne. Selv Qvinder og Børn strede mellem de Kjæmpende; de trængte ind gjennem Slottets Gemakker og Sale. En fattig, halvvoxen Dreng i Pjalter kjæmpede modig mellem de ældre Krigere; dødelig saaret af flere Bajonetstik, sank han til Jorden, det skete i Thronsalen, og man lagde den Blødende paa Frankrigs Throne, svøbte Floielet om hans Vunder, Blodet strømmede ud over det Kongelige Purpur, det var et Maleri! den prægtige Sal, de kjæmpende Grupper! en sønderbrudt Fane laa paa Gulvet, det trefarvede Flag vaiede over Bajonetterne, og paa Thronen den fattige Dreng, med det blege, forklarede Ansigt, Øinene mod Himlen, medens de andre Lemmer bøiede sig i Døden; hans nøgne Bryst, hans fattige Klædning, og halv over denne det rige Floiels Drapperi med Sølvlilierne paa. Var der spaaet ved Drengens Vugge: „„Han skal døe paa Frankrigs Trone!"" Moderhjertet havde drømt om en ny Napoleon. Min Straale har kysset Immortelkrandsen paa hans Grav, min Straale har i Natten kysset den gamle Bedstemoders Pande, da hun drømte og saae det Billede, Du her kan tegne: „„den fattige Dreng paa Frankrigs Trone!"" — Bogen er udkommet paa Reitzels Forlag og koster kun 28 Sk.

— En meget kjærkommen Julegave for Børn, maa den af Justitsraad Molbech, ogsaa i dette Aar fortsatte Samling ansees at være, der er udkommen hos samme Forlægger. Bogen har følgende smukke Efterskrift til sine unge Læsere, der har specielt Hensyn til dette Aars store Landesorg:

I den mørke Vintertid,
Medens Lund og Høi og Dale
Hvile, som i Dødens Dvale,
I en Slummer, tryg og blid:
Nu, da Jordens Blomsterpragt
Falmet er i kolde Nætter,
Og paa Danmarks fagre Sletter
Alt er skjult af Sorgens Dragt:
Mens ei længer Fuglens Sang
Lyder høit fra Skovens Kroner,
Men kun Kirkens Klokke toner
Med sin hule Sørgeklang:
See! der hæver sig et Skjær,
Som i Julens Midnat tindrer,
Jordens Qval og Sorg det tindrer,
Lys det spreder fjernt og nær.
Klart vi see den op at gaae,
Jesu Christi Fødselsstjerne:
Den til Eder smiler gjerne,
Hulde, elskelige Smaa!
Jesus var jo Eders Ven;
Han har sagt: „Kun Eders Lige
Til Guds lyse Himmerige
Skal fra Jorden vinkes hen."
Hilser Julen da med Fryd!
Eder skal den muntre finde;
Ei det kranke vil Hans Minde,
Som har fremkaldt Sorgens Lyd.
Tidt Kong Fredriks Blik man saae
Hvor det mildt til Børn sig bøied;
Uskyls Glæde ham fornøied,
Ogsaa Han holdt af de Smaa.
Derfor vil i Fremtids Aar
Fromt paa Eders Ven I tænke,
Og erkjendtligt Minde skjenke
Kongen med de hvide Haar.
Han for os har vaaget tro;
Efter mange Arbeidsdage
Hvilens Fred han nu kan smage,
Slumre sødt i Dødens Ro.
— Dog, Hans Aand med Fryd endnu
Vil til Danmarks Børn sig vende.
Lad da Julens Lys kun brænde!
Fryder Jer med barnlig Hu!
Medens dybt, liig Mindets Røst,
Kirkens Veemodstoner klinge,
Julen Eder Glæde bringe:
Nyder den med Uskylds Lyst!

Denne vakkre Samling faaes hos Forlæggeren for 3 Mk.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjøbenhavns Morgenblad.

(Ny Suite.)

Redigeret af Gottlieb Siesby; udgivet af A. P. Linnge.

2den Aarg. Søndagen den 29de December 1839. Nr. 63-64.

Indhold: For de Fattige. — Ægtemanden, der vil lege Ungkarl. — Ceremoniellet. — Notitser. — Feuilleton.

For de Fattige.

(Ved det nye Aars Begyndelse.)

Le soir, au seuil de sa demeure
Heureux celui, qui sait encor'
Ramasser un enfant, qui pleure,
Comme un avare un sequin d'or.

Victor Hugo.

I som fik til Overflod,
Frie for Sorg og frie for Harme,
Hvem Rubinens klare Blod
Flammer omkring Hals og Arme:
Som ved Diamanters Skin
Blændes tidt for Andres Jammer,
Følger mig med villigt Sind
Ind i Armods stille Kammer.

Ingen Hovmods falske Skjær
Tor vi med i Hytten bringe, —
See vi dog vor Broder der —
Og mod Gud er' vi kun ringe.
Med vor Gaves Vægt i Favn —
Ingen Trælle bid os bære;
Den, som gaaer i Herrens Navn,
Kan selv skarpest Steen ei skjære.

Seer Du de forladte Smaa
Knæle Haand i Haand i Krogen,
Fødderne indsvøbt i Straa,
Øiet opad gjennem Taagen.
Seer Du hende, hun, som om
Glatter deres Haar fra Kinden,
Smiler, mens en Taarestrøm
Brænder lavaheed forinden.

Seer Du ham, den blege Mand,
Paa hvis Isse Haaret graaner,
Med en halv fortæret Brand
Tænde Arnens tynde Spaaner.
Seer Du disse Flammer smaa
Kaste deres Lys i Stuen; —
Kunde man vel undres paa,
Om hans Taarer slukte Luen.

I, som fik til Overflod,
Frie for Sorg og frie for Harme,
Hvem Rubinens klare Blod
Skinner omkring Hals og Arme:
Giver, giver, her er Trang,
Giver tifold hvad I burde!
Giver, at en Gud engang
Maa velsigne hvad I gjorde.

Sælger Perlen hver og een,
Sælger Diamanters Smykke!
Thi den bedste Ædelsteen
Er det gode Hjertes Lykke.
Strøer de milde Gaver ud
Som en Dug paa Blad' og Stengle! —
Giver, at I hist hos Gud
Kunne vorde Himlens Engle!

Julius.

Ægtemanden, der vil lege Ungkarl.

Spansk Novelle.

En af de berømteste Malere i Madrid, hvis Navn jeg dog vil fortie, for det første fordi man fremfor Alt maa være taus, og for det andet fordi jeg ikke mere husker det, og som jeg derfor vil kalde Moralez, havde udført et herligt Billede for Klosteret Escurial. Han havde faaet en betydelig Sum for det og bevertede nu, for dog engang at adsprede sig fra det anstrengende Arbeide, nogle Venner hos sig i sit Arbeidsværelse ret paa Ungkarlemaneer. Ingen Dame torde være tilstæde, selv Konen i Huset, Donna Casilda, var udelukket derfra. Moralay havde overtalt hende, tilligemed sin Pige at besøge en Veninde, hvor hun skulde blive Dagen over. Men den gode Kone var, ganske imod sit Kjøns Sædvane, meget nysgjerrig. Hun gad nok vide, hvad disse Mænd indbyrdes kunde have at tale om. Hun kom derfor, istedetfor at blive ude, strax tilbage tilligemed sin Veninde og Pigen, og nu smuttede de ind i et lille Kammer, som stødte op til Værelset og lurede og kiggede igjennem Nøglehullet.

„Siig mig engang, min Ven," spurgte En af Gjæsterne, „hvorfor maae vi undvære den Fornøielse, at see Senora Moralaz iblandt os? Hendes Forstand, hendes Skjønhed og Elskværdighed havde sikkert bidraget til endnu mere at krydre vort herlige Maaltid."

„Det er sandelig," hviskede Damen i Huset til sin Veninde, „det første fornuftige Ord, jeg endnu har hørt af dem."

„Himlen bevare os," svarede Maleren, idet han fyldte sit Glas med gammel, guldfarvet Xeres; „Fruentimmer høre ikke med til Livets Poesie."

„Du har Ret," istemmede en Anden, „Fruentimmer ere forskrækkelig prosaiske, Kunst og Kunstnere ere for dem, som om de slet ikke vare til,"

„I Dosmere!" mumlede Casilda.

„Ja!" vedblev Moralaz, „berøv Konerne deres Kjærlighedsintriguer og deres Huusholdningssager og de vide da hverken hvad de skulle tænke paa eller tale om."

„Den Grobian," lød det i Kammeret.

„Vilde vel et Fruentimmer være istand til at forstaae kun en eneste af vore Spøge eller Smaadrillerier; ak, kun for Mændene er Vittigheden skabt, og naar en Dame gjækker os, skeer det altid kun paa vor Æres Bekostning."

„O, den Uforskammede!" Dette Udtryk undslap de Lurende noget vel høit. Men Gjæsternes Støien og Klinken med Glassene overdøvede det. — „Stakkels Taabe, Du troer vi kunne ikke narre Dig uden at fornærme Din Ære! Ved vor kjære Frue af Atocha, sværger jeg, inden en Uges Forløb vil jeg hævne mig paa det kosteligste."

Casilda lagde Haand paa Værket. Hun overdrog sin Broder, den følgende Torsdag at gaae hen paa Torvet, hvor der solgtes gammelt Bygningsmaterial og at kjøbe en gammel Gadedør, ganske af samme Længde og Brede, som den, der befandtes i deres eget Huus. Hun bad ham at vælge ret en gammeldags, med en dygtig svær Laas og mange Forziringer af Jern; lod den derpaa ganske hemmelig bringe hjem og skjulte den omhyggelig til det beleilige Øieblik. Sin Plan havde hun meddeelt sin Broder og sine Naboerster og disse lovede hende, at være behjælpelig ved Udførelsen.

En Aften, da Moralaz meget seent kom hjem fra et Kloster, hvor han havde fuldført nogle Malerier i et Capel, som Munkene vilde aabne til Paasken, modtog Casilda ham meget venligere og kjærligere, end sædvanlig. De gik meget sildig tilsengs, thi Moralay maatte først spise til Aften. Ved Midnat skreg Casilda pludselig:

„Jesus! Maria! jeg maa dø. Ak, kjære Mand, min sidste Time har slaaet, jeg beder Dig, hent kun hurtig en Skriftefader, thi med mig er det forbi."

Hendes Mand spurgte ganske bedrøvet, hvor hun da egentlig følte Smerter?

„Ak, Jesus! hellige Guds Moder! en Skriftefader, jeg kan ikke udholde det!"

Ved disse Raab kom en ung Pige, som var indviet i Listen, tililende og lagde varme Tørklæder paa Maven, gav hende varm Viin med Muskat og andre lignende Hjelpemidler, men Sygdommen vilde ikke vige.

Den trætte Moralaz maatte endelig imod sin Villie forlade sin Seng.

„Ak!" stønnede hans Kone, „det er en Kolik, som maae dræbe mig."

„Naa, naa, saa galt er det vel heller ikke," trøstede Pigen hende, „det er sikkert kun en Følge af den daarlige Eddike, hvormed I iaftes tillavede Salaten. Veed I ikke nok, at det gik Eder ligesaadan forrige Gang, da I havde brugt den og dengang hjalp dog Eders Sødskendebarn Eder,"

Maleren knurrede over, at den bittre Erfaring dog ikke gjorde Fruentimmerne klogere; men hun svarede med næsten qvalt Stemme; „Hvad der engang er skeet er skeet, jeg beder Dig for Guds Skyld, løb kun hen til mit Sødskendebarn, Costezona. Hun kjender min Natur og ingen Anden end hun kan hjelpe mig og ved sine Lægemidler lindre mine skrækkelige Smerter. Løb for Himlens Skyld hen til hende, eller Du kan ligesaa gjerne strax bestille min Liigkiste hos Snedkeren."

„Kjære Kone," svarede Maleren forknyt, „Costezona er flyttet og boer nu i den anden Ende af Byen; Natten er kold og tager jeg ikke feil, saa regner det. Og om jeg ogsaa nok saa gjerne vilde hente hende, om jeg ogsaa virkelig fandt hende, saa vil hun dog ikke gaae ud ved Nattetider i dette frygtelige Veir. Og desuden falder det mig ind, at hun, da Du forrige Gang havde samme Smerter, kurerede Dig med et Par Unzer flydende Theriak og Orangeskaller. Jeg vil ihast springe hen paa Apotheket og kjøbe alt dette. Vær dog for Alting stille og jag mig for Guds Skyld ikke Byen rundt; det vilde jo dog være til ingen Nytte og jeg vilde kun blive sygere af det end Du nu er."

Da begyndte Casilda at græde endnu bitterligere. „Herre Jesus! vil man bare see, hvilken en deilig Mand Gud har givet mig. Skulde man ikke tro, at jeg forlangte en Umulighed af ham, at jeg begjærte, at han skulde lade sig levende begrave med mig; eller at han skulde opoffre mig sit Liv og sin hele Formue. Dog nei, jeg forlanger kun at han, for at hjelpe mig i min Nød, skal udsætte sig for at smudske sine Sko, ved at hente mig min Veninde og han negter mig det. Men jeg veed det kun alt for vel, Du ønsker kun at blive Enkemand, Du vil igjen begynde Dit ugudelige Ungkarleliv, ved ethvert Skrig, som Smerterne afnøde mig, hopper Dit Hjerte af Glæde . . . Ak, jeg maa dø! Læg Du Dig kun igjen i Sengen, sov kun rolig ind igjen, ganske som det behager Dig. Men for jeg dør vil jeg skriftlig erklære, at Du har kommen Gift i Salaten, som jeg spiste igaar Aftes . . . Barmhjertige Himmel, jeg dør . . . en Skriftefader . . . mit kjære Sødskendebarn . . . man har givet mig Arsenik."

Moralaz, som nu alvorlig begyndte at frygte for, at hans Kones Tilstand skulde forværre sig og at den Anklage, hun nylig havde gjort imod ham, vilde indvikle ham i mangfoldige Ubehageligheder, forsøgte ved venlige Ord at forsone hende, og tændte en Lygte, som i det tætte Mørke, der beherskede alle Gaderne, var meget nødvendig. Derpaa trak han fortredelig Støvlerne paa, svøbte sig

i sin Kappe, og begav sig paa Veien for at opsøge Sødskendebarnet.

Den gode Maler vidste jo nok i hvilken Egn af Staden hun boede, men hverken Gaden eller Huset. Regnen strømmede ned og han mødte ikke et Menneske paa Veien. Desuden var det mørkt som i en Kamin og Moralaz trippede omkring, forbandende den Dag, da han havde giftet sig.

Medens Moralaz saaledes driver om og bliver gjennemblødt gaaer det lystigt til i hans Hjem. Neppe har den listige Qvinde fornummet sin Mands Fodtrin paa Brostenene, for hun kalder paa sin Broder og flere af hendes Venner, der vare skjulte i Kjelderen.

I et Øieblik havde de løftet Gadedøren af og hængt den gamle D or, der var kjøbt paa Torvet, istedet, og som passede som om den var støbt. Over Døren hængte de derpaa en hvid Fane, hvorpaa der stod at læse med store Bogstaver:

„Gjæstgiverstedet Cid, hvor man kan tage ind tilfods og tilhest."

Derpaa bleve Venner fra Nabolauget kaldte til, der blev levet flot, drukket, dandset, alt for at forhaane den stakkels Ægtemand, der som en Skibbruden gjennemkrydsede Gaderne, for at faae fat paa Sødskendebarnet Costezona.

Endelig kom da den gode Maler, efter at han havde banket vel over paa hundrede Døre og stedse med Skjældsord var blevet sendt videre, træt og mat tilbage og uden at medbringe Madame Costezona; han havde vadet i Vandet op til Knæerne, og hans Taalmodighed havde forladt ham.

Da han kom til sin Dør hørte han Sang, Klangen af en Mandoline og hviirøstet Latter. Han troede, han tog Feil, holdt sin Lygte iveiret, saae en ganske anden Dør og stod som forstenet, da han ogsaa endnu blev Vertshuusskiltet vaer. Derpaa gjennemstreifede han endnu engang hele Gaden. „Dette er dog Gaden Lavapie, hvori jeg i femten Aar har boet," sagde han ved sig selv; „hist er Boghandlerens Boutik, her Frugthandlerens Huus, saa kommer den halte Diegos og saa mit." Han gjenkjendte ogsaa alle Gadedørene, kun hans egen var bleven forhexet.

Endelig blev han, efter at han havde gjennemløbet det hele Qvarteer, eftertænksom staaende udenfor sit Huus; — „Gud forlade mig min Synd," sagde han idet han gjentagne Gange slog Kors for sig, det er jo dog mit Huus. For halv anden Time siden forlod jeg det, min Kone svømmede dengang i Taarer og nu dandses derinde. Og dog beboe vi Huset ganske alene. Døren trængte vistnok til en lille Reparation, men den var jo ganske i samme Stand, da jeg gik ud, og desuden har jeg endnu aldrig lagt Mærke til noget Gjæstgiversted her i Gaden og allermindst i mit eget Huus. Drømmer jeg da? ak nei, mine Øine staae aabne og mine Øren høre Alting."

Han søgte endnu engang efter, befølte Døren og fandt ikke Hammeren meer paa samme Sted; dog bestemte han sig endelig til at banke paa og haabede, at naar han først var kommen ind i Huset, vilde han nok faae Forklaring om denne pludselige Forandring. Han bankede nu stærkt paa Døren, men derinde vilde Ingen høre det, han bankede endnu stærkere, men atter forgjæves og saaledes lod man ham staae længe under Tagdryppet, indtil endelig en Mand tittede ud af Vinduet, der holdt et Lys i Haanden, og om hvis Hoved der var bundet et forrevent, smudsigt Tørklæde.

„Holla, min gode Mand, hvad ønsker I? Her er ingen Plads til Flere. Gaae et andet Sted hen, og Gud ledsage Jer."

„Men jeg vil ind i mit eget Huus."

„Min kjære Ven, vi pleie aldrig at lukke op saa langt ud paa Natten."

„Men for Djævlen, dette er jo dog den Plads mit Huns staaer paa og min Fader Diego har maattet betale det dyrt nok med sine Penge."

„Jeg veed ikke, om Vinen, som har forstyrret Eders Hoved, er fra Val de Pegnas eller Logrogno, men den maa sikkert være meget berusende og I maa kun mærke meget lidt til Regnen. Gaae Eders Vei og hold op med at banke saa forskrækkelig paa Døren, eller jeg hidser en Kjøter paa Eder, hvis Tænder vil rive et Dusin Knaphuller i Eders Hud. God Nat!" og dermed smak han Vinduet i. Indenfor lød Klangen af Glas og Sange og den stakkels Maler ønskede sig Pokker i Vold, fast overbeviist om, at en fordømt Hex havde spildt ham dette slemme Puds.

Imidlertid vedblev Regnen og Sneen at fyge den stakkels Maler lige i Ansigtet, Lyset i hans Lygte var udbrændt og al menneskelig Taalmodighed havde alt forlængst forladt ham; han bankede i sin Fortvivlelse paa det forhexede Huus.

Da hørte han, hvorledes en Stemme i Huset raabte:

„Antonio, slip dog Hundene løs, tag en Stok og lad den dandse paa Skuldrene af den Drukkenbold, det vil nok gjøre ham nygtern." I det samme gik Døren op og en Mand traadte ud med to store Hunde, hvilke, hvis deres Herre ikke havde holdt dem tilbage, kunde have gjort Spøgen meget alvorlig.

„Allerhelvedes Karl," sagde han, „hvad er det for en Banken? Har I ikke hørt, at her ingen Plads er?"

„Men, Høistærede, dette Huus tilhører mig og jeg veed ikke, hvilke Djævle der have forvandlet det til et Vertshuus. Dette Huus, jeg gjentager det, har jeg arvet efter min Fader Diego Moralez."

Min gode Mand, I har sikker en Skrue løs, jeg kjender i hele Nabolauget ingen Moralez.

„Jeg er Maler, jeg tør vel sige Kunstner og bekjendt i hele Staden. I over femten Aar boer jeg i dette Huus. Kald dog paa Casilda, min Kone, forudsat at hun ikke er forvandlet til en Gjæstgiverske, vil hun nok rede mig ud af denne Forvirring."

„Hvor skulde det kunne være sandt, da dette Huus alt over i sex Aar har været et af de besøgteste Herberger, der er velbekjendt for alle Fremmede, som komme til Madrid. Verten hedder Pedro Corosco, Vertinden Maria Perez og jeg, deres Gaardskarl, Antonio. Og nu min gode Mand, gaae ganske rolig Eders Vei og Gud være med

Eder; hvis ikke seer jeg mig nødt til, hvor nødig jeg vilde, at bringe Eder til Raison med denne Stok."

Nu vidste den stakkels Maler virkelig ikke længere, til hvilken Helgen han skulde henvende sig og han søgte med usigelig Anstrengelse at naae en Vens Bolig. Klokken var fire om Morgenen. Vennen, som troede, at der var tilstødt den gode Moralez en Ulykke, skyndte sig at lukke ham op; Moralez fortalte ham sit forunderlige Eventyr, men han fandt ikke megen Tiltro hos sin Tilhører. Der blev gjort Ild paa, for at tørre hans heelt igjennemblødte Klæder og derpaa gav man ham det velmeente Raad, at gaae tilsengs, thi Ingen tvivlede om, at han havde kigget lidt for dybt i Glasset.

Men ogsaa den næste Morgen paastod Maleren, at hans Fortælling fra igaar var sand, og hans Ven, der dog var nysgjerrig efter at see det forhexede Huus, ledsagede ham hjem. Vertshuusskildtet var forsvundet, Huset var lukket med den sædvanlige Gadedør, og Alt fandtes overhovedet i den forrige Orden.

„Nu, nu Moralez," sagde Vennen smilende, „tilstaae kun, at Du igaar havde en lille Streg, og at Du ikke vovede at komme hjem til Din Kone."

„Jeg svær Dig til," forsikkrede Moralez", at jeg kun, har fortalt Dig den rene Sandhed."

„Men bedste Ven, det er jo dog i Grunden ingen Skam at have havt en lille Snitser."

Da Moralez bankede paa sin Dør, lukkede Birgitte, hans Pige, kun halvt paaklædt endnu, ham hurtig op. „Hvor kunde I dog bringe det over Eders Hjerte! at sværme den hele Nat ude af Huset, medens Eders Hustru næsten laae for Døden og da I kun vilde gaae ud for at hente hendes Sødskendebarn Costezona."

„Skam Eder dog noget, Senor Moralez," raabte et halvt Dusin Naboerske ham imøde, det er en smuk Opførsel. Eders Kone er en Engel, og I forlader hende i hendes hjelpeløse og smertefulde Forfatning."

„Hvor har I da stukken den hele Nat? Sikkert har I været i en eller anden ussel Kippe og sværmet i et smukt Selskab. Det er dog græsseligt! en Ægtemand, der vil lege Ungkarl. Havde jeg en Mand, der gik paa slige Veie, jeg vilde gaae til Præsten og forlange Skilsmisse."

„Og det agter ogsaa jeg at gjøre," sagde Casilda, som mat og bleg af den megen Dands og Nattevaagen, kom til. „Du troede vel, jeg alt var død, og vilde begynde paa Dit gamle Ungkarleliv, for jo før jo heller at faae Ende paa min Medgift; men dennegang har Du dog endnu forregnet Dig, thi ved mine brave Naboerskes Hjelp er jeg bleven reddet."

„Min Dyrebare" svarede Moralez veemodig, „jeg fortjener snarere Medlidenhed end denne strenge Dadel," og han vilde begynde paa, at fortælle hvad der var hændet ham, men alle hans Tilhørere loe ham ud. „Fortæl, Eders Løier paa andre Steder, holder I os for nogle Taaber, siden I tro at kunne paabyrde os slige haandgribelige Løgne? I har mødt nogle liderlige Nattesværmere og bortsviret hele Natten med dem. I gjør bedst i at tilstaae Sandheden og bede Eders Kone om Forladelse."

Den stakkels Moralez maatte tilsidst tie ganske stille Spottet og forhaanet, af hele Selskabet, bad han endelig uagtet sin fuldkomne Uskyldighed, om Forladelse, hvilken han kun erholdt under den Betingelse, at han lovede, aldrig oftere at ville lege Ungkarl.

Processionen
ved
hoisalig Kong Fredrik den Sjettes Liigbegjængelse.

Der er i disse Dage udkommet et Ceremoniel, som skal iagttages saavel ved den afdøde Landsfaders Hensættelse paa Paradesengen og paa Castrum doloris, som ved det høie Liigs Henbringelse til og Bisættelse i Roeskilde Domkirke. Da Størstedelen af vore Læsere sikkert alt selv have været Øienvidne til den høisalig Konges lit de parade og da Ceremoniellet ved Castrum doloris i det Væsentlige bliver det samme, som herved, saa ville vi ikke trætte disse ved Gjentagelsen af Regulativet for samme, hvorimod vi vel tør antage, at en Beskrivelse af den forestaaende Processions og hvad der ved Liigbegjængelsen ellers bliver at iagttage, vil have mere almindelig Interesse. Det udkomne Ceremoniel indeholder herom følgende: De herværende kongelige og fyrstelige Prindser blive ved en kongelig Page indbudne ttl at følge det høie Liig paa den Dag det allernaadigst er befalet, at Liigprocessionen skal finde Sted. Alle de, der skulle medfølge i Processionen fra Palaiet paa Amalienborg, tilsiges fra Hofmarskallatet at møde Kl. 8 om Aftenen, saa at Liigprocessionen kan begynde Klokken 9½. Disse ere: 1) De til første Classe i Rangen Henhørende og Storkors af Dannebrogen, hvilke alle møde i egne Equipager med 2 Heste, og foran hver Vogn gaae 2 Tjenere, hver med en, med Flor behængt, brændende, hvid Voxfakkel. De Tilsagte, der ere Militaire, møde i Uniform en galla med sorte Axelskjærfer, og de Civile i Sorge-Galladragt med Sorgekapper og nedhængende Flor fra den trekantede Hat. Elefant-Ridderne og Storkors af Dannebrogen bære Ordenskjæderne. 2) Alle øvrige til 2den og 3die Classe i Rangen Henhørende, Officierene af General-Staben, Commandeur-Capitainerne, Oberstlieutenanterne og Kammerjunkerne ansiges til at ride i 2 Afdelinger. Enhver medbringer en Tjener til at gaae foran Hesten, med en, med Flor behængt, brændende, hvid Voxfakkel. 3) 18 Commandeurer af Sø-Etaten og Oberster af Land-Etaten tilsiges til at bære det høie Liig til og fra Liigvognen. 4) 6 Kammerherre tilsiges til at bære Baldaquinen over dethøie Liig; i Processionen ride de ved Liigvognen. 5) Capitainer af Søetaten og 4 Majorer af Landetaten tilsiges til at føre de 8 Heste for Liigvognen. 6) 4 Kammerjunkere tilsiges til at bære de 4 Hjørner af Liigklædet. 7) 24 Contoirchefer tilsiges til at bære brændende Voxfakler foran og ved Siderne af Liigvognen. 8) 6 Premierliieutenanter af Land-Etaten og 6 Secondlieutenanter af Sø-Etaten tilsiges til at forrette Drabant-Tjeneste ved begge Siderne af Liigvognen. 9) 1 Generallieutenant og 1 Geheime Conferentsraad, eller Een med denne i Rangen Lige, tilsiges at ride ved Siderne

af Liigvognen. 10) 2 Kammerjunkere tilsiges til at fungere som Premier-Sørgemarskaller og 1 Capitain af Sø-Etaten og 1 Major af Land-Etaten til at fungere som Second-Sørgemarskaller. Alle her benævnte tjenstgjørende eller paraderende Personer, med Undtagelse af de under Nr. 1 Anførte, der kjøre i Processionen, møde, for saavidt de have Uniformer, i disse en galla; hvorimod de, som ingen Uniformer have, møde i sorte Galla-Klæder med Sørgekapper og nedhængende Flor fra den trekantede Hat. De Militaire med sorte Axelskjærfer og Flor om Armen. De civile Personer, som i Processionen skulle være til Hest, og, for saavidt de have Uniformer, kunne bære disse, møde med sorte Ridedækkener under Sadlen. Henimod den Tid at Sørgehøitiden skal begynde, rangeres alle de ved det høie Liig tjenstgjørende og paraderende Herrer ved Sarcophagen af Sørgemarskallerne saaledes: De 12 Drabantere staae nærmest ved det høie Liig, uden om disse: den Generallieutenant og den Geheimeconferentsraad eller den med ham i Rangen Lige, som skulle ride ved Liigvognen, og de sex Kammerherrer, som skulle bære Baldaquinen; dernæst de 4 Kammerjunkere, som skulle bære Liigklædet, hvilke sidste stille sig ved Sarcophagens 4 Hjørner og endelig de 18 Commandeurer og Oberster, som skulle bære det høie Liig; samt de 4 Capitainer af Sø-Etaten og de 4 Majorer, der skulle føre Hestene. De 2 Second-Sørgemarskaller placere sig ved Døren fra Skilderigemakket til Riddersalen og de 2 Premier-Sørgemarskaller ved Døren fra Riddersalen ud til Gangen. De Sangere og Musici, som skulle udføre Psalmerne, placeres i et sort betrukket Sidegemak, henimod Døren til Riddersalen. Naar Hofmarskallen allerunderdanigst har anmeldt for H. M. Kongen, at Alt er ordnet, og det maatte behage Allerhøistsamme med de kongelige og fyrstelige Prindser at indtræde i Sørgegemakket og tage Plads ved Hovedet af det høie Liig, stille samtlige Hoffets Cavalerer og Generalstabens Officerer sig bag ved Hs. Majestæt, og den fungerende Overhofmarskal sig ved Foden af Kisten. Naar Sørgehøitiden derefter, ifølge allerhøieste Befaling, skal begynde, udføres fra det tilstødende Gemak af de derværende Sangere og Musici et Vers af en Psalme, derefter holder Sjællands Biskop Sørgetalen, og efter Talen udføres atter et Vers af en Psalme. Derefter tilkjendegiver den fungerende Overhofmarskal: „at Processionen skal begynde"; hvorpaa Hoffoureren opraaber: a) Dets Second-Sørgemarskaller. b) De 4 Capitainer af Sø-Etaten og 4 Majorer, som føre Hestene for Liigvognen. c) De til at bære det høie Liig bestemte Commandeurer og Oberster træde derpaa hen til Kisten og bære den ud af Gemakket. d) Paa samme Tid forlader den Generallieutenant og den Geheimeconferentsraad eller den med ham i Rangen Lige, som skulle ride ved Siden af Liigvognen, og de 6 Kammerherrer, der skulle bære Baldaquinen, Sørgegemakket, ligesom ogsaa de 4 Kammerjunkere, der bære Liigklædet, og endeligen Drabanterne, som gaae uden om Baldaquinen, 6 paa hver Side. Tæt foran det høie Liig gaaer den fungerende Overhofmarskal og den fungerende Hofmarskal, hvilke begge, efterat Liget er bragt til Liigvognen, begive sig tilbage til Sørgegemakket. Derefter stige den ovennævnte Generallieutenant og Geheimeconferentsraad eller den med ham i Rangen Lige, samt de sex Kammerherrer, der have baaret Baldaquinen, til Hest, og medens det høie Liig befæstes paa Liigvognen, opraabes de Herrer, som skulle kjøre i Processionen; de ringeste i Rangen først. e) Den fungerende Ceremonimester, som anfører den første ridende Afdeling, forlader nu Sørgegemakket og derefter opraabes de Herrer, som udgjøre denne Afdeling, parviis, de ringeste i Rangen først. f) Processionen har saaledes begyndt at sætte sig i Bevægelse, og bag efter den ridende Afdeling følger: Hds. Maj. Enkedronning Marie Sophie Frederikes Sørge-Eqvipage. H. M. høisalig Kongens Eqvipage. Den kongelige Liigvogn. g) Derefter forlader den fungerende Hofmarskal, som fører den anden ridende Afdeling, Sørgegemakket, og nu opraabes de til denne Afdeling hørende Herrer, parviis, de ringeste i Rangen først. h) Naar det derefter maatte behage H. M. Kongen at begive sig ned til Vognen, gaae foran Allerhøistsamme: De 2 Generaladjutanter af Sø- og Land-Etaten, og umiddelbart foran Hs. Majestæt gaaer: Den fungerende Overhofmarskal. Hs. Majestæts Slæb paa Sørgekappen bæres af Overkammerjunkeren og Overceremonimesteren, hvilke tilligemed den fungerende Overhofmarskal ledsage Hs. Majestæt til Vognen. i) Derefter følger H. K. H. Prinds Frederik Ferdinand, hvis Slæb bæres af Høistsammes Marskal. Foran H. K. H. gaaer een af Høistsammes Hofcavalerer, som derefter tilligemed Marskallen ride ved Siderne af Vognen. k) Derpaa følger H. Høif. Durchl. Hertugen af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborg, og l) H. H. D., Landgreve Wilhelm af Hessen. Begges Slæb bæres af D. D.'s Cavalerer, som derefter ride ved Siderne af Vognene. m) Tilsidst de 2 Premier-Sørgemarskaller. Processionen gaaer saaledes for sig i følgende Orden: 1) En Esqvadron af den kongelige Livgarde til Hest med dæmpede Pauker og Trompeter, under Anførsel af Gardens Commandeur. 2) Kammerfoureren til Hest, i Sørgedragt, med lang Kappe og den med Flor omvundne Heroldstav. 3) De 2 Second-Sørgemarskaller til Hest, hver med en sort overtrukken og med Flor omvunden Marskal-Stav med Vaaben. Foran Enhvers Hest gaaer en Tjener med brændende Voxfakkel, behængt med Flor. 4) De til første Klasse i Rangen Henhørende, og Storkors af Dannebrogen, hver for sig i egen Equipage med 2 Heste, og 2 Tjenere foran hver Vogn, med hvide brændende Voxfakler, behængte med Flor. 5) Den fungerende Ceremonimester til Hest, med Marskal-Stav med Vaaben omvunden med Flor. Ham følger den første ridende Afdeling, parviis de ringeste i Rangen først. Foran den fungerende Ceremonimesters Hest gaae 2 Tjenere, og foran hver af de øvrige Herrers Heste 1 Tjener med brændende Voxfakkel, behængt med Flor. 6) Hs. Maj., Enkedronning Maria Sophia Frederikes, med 6 Heste forspændte, Sørge-Equipage. Foran gaae 8 Staldfolk, og paa hver Side 2 kongelige Laquaier; alle med brændende Voxfakler med Flor og Chiffre. 7) Hs. Majestæt, den høisalige Konges, med 6 Heste forspændte, Equipage. Foran Vognen rider en Page i Sørgedragt

med lang Kappe og nedhængende Flor af Hatten. Dernæst ride de 3 Adjutantere, der seneste have forrettet Jouren hos høisalig Kongen. Derefter gaae 8 Staldfolk, og ved hver Side af Vognen 2 kongelige Laquaier, alle med brændende Voxfakler med Flor og Chiffre. 8) Den virkelige Hofmarskal med Overhofmarskal-Staven, overtrukken med Flor og forsynet med Vaaben, i en Equipage med 2 Heste. 2 Tjenere gaae med brændende Voxfakler, behængte med Flor, foran Vognen. 9) Den kongelige Liigvogn, forspændt med 8 Heste med sorte Dækkener, Maynkapper og kongelige Vaaben-Skildte. Hestene føres af 4 Capitainer af Søetaten og 4 Majorer, som derved assisteres af 8 Staldfolk i sorte Livréer med sorte og røde Skulderbaand. Ved Siderne af Liigvognen ride en Generallieutenant og en Geheimeconferentsraad eller Een med ham i Rangen Lige, saavelsom de 6 Kammerherrer, der have baaret Baldaquinen. De 4 Hjørner af Liigklædet bæres af 4 Kammerjunkere; de 18 Commandeurer og Oberster gaae 9 paa hver Side af Vognen. 12 Contoirchefer gaae foran Liigvognen og paa hver Side af samme 6 Contoirchefer; alle med hvide brændende Voxfakler med Vaabenskildte og Flor, og klædte i Sørgedragt med Kappe og nedhængende Flor fra den trekantede Hat. Yderst omkring Vognen gaae de 12 Officerer, som forrette Drabant Tjenesten, med Sørgepartisaner. 10) Den fungerende Hofmarskal til Hest med Hofmarskal-Staven, med Vaaben, omvunden med Flor. Han anfører den anden Afdeling af ridende Herrer parviis; de ringeste i Rangen først. Foran hans Hest gaae 2 Tjenere, og foran hver af de øvrige ridende Herrer en Tjener med brændende Voxfakkel, behængt med Flor. 11) Haus Majestæt Kongen i en med 8 Heste forspændt Equipage. Foran Vognen ride en Page i Sørgedragt med Kappe og nedhængende Flor fra Hatten, en kongelig Livtjener og derefter H. M.'s 4 tjenstgjørende Adjutantere. Bagved disse gaae 12 kongelige Laquaier med brændende Voxfakler med Flor og Chiffre. Generaladjutanterne af Sø- og Land-Etaten ride ved Siderne af Vognen og 12 Pager i sorte Uniformer og med brændende Voxfakler, med Vaaben og omvundne med Flor, gaae ved Siderne af Vognen. Endvidere gaae paa hver Side af Vognen 6 Officierer, som Drabantere, med Sørgepartisaner. 12) Hds. Majestæt den regerende Dronnings, med 6 Heste forspændte Equipage. Foran gaae 8 Staldfolk og ved Siderne 6 kongelige Laquaier; alle med brændende Voxfakler, behængte med Flor og Chiffre. 13) H. K. H. Kronprindsens Equipage med 6 Heste; foran Vognen 8 Staldfolk og ved Siderne 4 kgl. Laquaier; alle med brændende Voxfakler, behængte med Flor og Chiffre. 14) H. K. H. Prinds Frederik Ferdinands og Hs. K. H., Prindsesse Carolines, med 6 Heste forspændte Equipage, hvori Hs. K. H. kjører. Foran Vognen gaae 4 Staldfolk med Fakler, behængte med Flor og Chiffre, og ved Siderne af Vognen ride Høistsammes Marskal og Hofcavaleer. 4 Laquaier med Fakler med Flor og Chiffre, gaae ligeledes ved Siderne af Vognen. 15) Hds. K. H. Hertuginden og Hs. Høif. Durchl., Hertugen af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborgs, med 6 Heste forspændte Equipage, hvori Hs. D. Hertugen kjører. Til høire Side af Vognen rider H. D's. Cavaleer. For øvrigt med samme Omgivelse, som ved Hs. K. H., Prinds Ferdinands Equipage 16) Hds. K. H. Prindsesse Julianes Equipage med 6 Heste. 4 Staldfolk gaae foran og 2 Laquaiepr aa hver Side af Vognen; alle med brændende Voxfakler, med Flor og Chiffre. 17) Hds. K. H., Landgrevinde Charlottes og Hs. Høif. Durchl. Landgreve Wilhelm af Hessens, med 6 Heste forspændte, Equipage, hvori Hs. H. Durchl. kjører, med samme Omgivelse, som ved Hs. Durchl. Hertugen af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborgs Equipage. 18) De 2 Premier Sørgemarskaller til Hest, hver med en sort overtrukken Marskal-Stav, med Flor og Vaaben. Foran Enhvers Hest gaaer 1 Tjener med brændende Voxfakkel, behængt med Flor. 19) En Esquadron af den kongelige Livgarde til Hest slutter Processionen. Toget gaaer rundt om Statuen paa Amalieborg, igjennem Frederiksgaden og Norgesgaden, over Kongens Nytorv mellem Statuen og Charlottenborg, igjennem Østergaden, over Amagertorv, Vimmelskaftet, igjennem Nyegade, over Gammeltorv, igjennem Frederiksberggaden og Vesterport langs ad Vesterbro til Frederiksberg-Allee, hvor Processionen ophører. Fra den Tid, at Liigprocessionen begynder indtil samme er kommen til Frederiksberg-Alle, ringes med alle Stadens Kirkeklokker. Naar den Esquadron af den kongelige Livgarde, som slutter Sørgetoget, er passeret Nyhavn, affyres 27 Minutskud fra de 2 illuminerede, i Nyhavn ved Charlottenborg henlagte kongelige Jagter, hvilke Skud blive besvarede fra Tøihuset med lige saa mange Skud, og naar hele Processionen er kommen forbi Accisebroden udenfor Vesterport, gives Kongesalut ved Minutskud fra Fæstningens Volde og Batterier. Amalienborg Plads opsyses med Rechauds, og alle Torve og Gader, samt Vesterbro, hvor Toget passerer, illumineres. Paa Torvene og i Gaderne opstilles en haye: Sø-Etaten, de garnisonerede Tropper, Borgervæbningen, Hs. Maj. Kongens Livcorps og Brandcorpset. Naar Processionen har naaet Frederberg-Allee, begive de ridende Afdelinger sig ind i Alleen, den første paa venstre og den anden paa høire Side, og saavel Contoirchefeerne som alle andre, der i Processionen have omgivet de kongl. Equipager, begive sig til Side-Alleerne, da Hans Majestæt, og de kongelige og fyrstelige Prindser behage at fortsætte Veien til Roeskilde hvor Allerhøistsamme og Høistsamme overnatte. De Equipager, som ere kjørte forud i Suiten, fortsætte Veien uden videre Orden til Roeskilde. For de Herrer, som have havt og atter i Roeskilde skulle have Tjeneste ved det høie Liig, møde de fornødne Vogne, for at kjøre dem til Roeskilde. Fra den Tid Liigtoget ved Frederiksberg Allee er ophørt, og indtil det høie Liigs Ankomst udenfor Roeskilde, kjøre den fungerende Overhofmarskal og den fungerende Hofmarskal, respective med Overhofmarskalstaven og Hofmarskalstaven i en Vogn foran Liigvognen, ved hvilken desuden 24 Staldfolk ride med Beegfakler og Lanterner. Et Detachement Cavallerie escorterer det høie Liig fra Frederiksberg Allee til Roeskilde. Der ringes med alle Klokker fra de Kirker, hvor det høie Liig passerer forbi. — Efter given allerhøieste Befaling, at Processionen næste Morgen skal begynde, gaaer Toget til Roeskilde Domkirke i følgende Orden: 1) En Esquadron Cavalleri. 2) Kammerfoureren til Fods. 3) De 2 Second-Sørgemarskaller til Fods. 4) De ledige Equipager for de Herrer af første Classe i Rangen og Storkors af Dannebrogen, med 2 Tjenere foran hver Vogn. 5) H. M. Enkedronningens Equipage, med samme Omgivelse, som i Kbhvn. 6) Den høisalig Konges Equipage, med samme Omgivelse, som i Kbhvn. 7) Hofmarskallen med Overhofmarskal-Staven, i Equipage med 2 Tjenere foran. 8) Den kongelige Liigvogn, med samme Omgivelse som i Kbhvn., med Undtagelse af de 24 Contoirchefer. 9) H. M. Kongens Equipage med samme Omgivelse som i Kbhvn., med Undtagelse af de 2 Generaladjutanter, de 4 tjenstgjørende Adjudanter og de 12 Drabanter, samt Pagerne. 10 Hds. M. den regjerende Dronnings Eqvipage. 11) H. K. H. Kronprindsens Eqvipage; begge med samme Omgivelser som i Kbhvn. 12) D. K. Hs., Prinds Ferdinands og Prindsesse Carolines Eqvipage, og H. K. H. Hertuginden og H. H. D. Hertugen af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborgs Eqvipage; begge med samme Omgivelser som i Kbhavn, med Undtagelse af de ridende Cavallerer. 14) H. K. H. Prindsesse Julianes Eqvipage, med samme Omgivelse som i Kbhvn. 15) H. K. H., Landgrevinde Charlotte og H. H. D., Landgreve Wilhelm af Hessens Eqvipage, med samme Omgivelse, som i Kjøbenhavn, med Undtagelse af den ridende Cavaleer. 16) En Esquadron Cavalleri slutter Toget. Roeskilde Borgere og det herfra Staden udkommanderede

Infanteri paradere i Gaderne, og afgive Vagt i og ved Kirken og ved det kongelige Palais. Med alle Roeskilde Byes Kirkeklokker ringes fra den Tid, at det høie Liig ankommer udenfor Byen og indtil det er indbragt i Domkirken, hvor der for Corps diplomatique anvises en Tribune. Medens Processionen er underveis til Domkirken begive samtlige tilsagte Herrer sig ned i Kirken, for at modtage Liget ved Kirkedøren. De rangeres ved de 2 Premier-Sørgemarskaller paa begge Siderne af Kirkegangen, de ringeste i Rangen nærmest Døren. Biskoppen, Slotspræsten, Hofprædikanten og Roeskilde Byes Geistlige modtage det høie Liig ved Kirkens Indgang og gaae derefter parviis foran Processionen; fra Orgelet præluderes strax ved Processionens Indtrædelse i Kirken og medens det høie Liig føres op ad Kirkegangen, samt naar Processionen forlader Kirken. Naar det høie Liig nærmer sig Kirken, anmeldes saadant for H. M. Kongen af den fungerende Hofmarskal, og ved Ankomsten til Kirkedøren, træde de to Second-Sørgemarskaller først ind i Kirken, dernæst de 4 Capitainer af Sø-Etaten og de 4 Majorer, hvilke tage Plads indenfor Døren, indtil det høie Liig er taget af Vognen af de 18 Commandeurer og Oberster. De 6 Kammerherrer modtage ved Kirkedøren Baldaquinen, som de bære over det høie Liig. Processionen i Kirken skeer da i følgende Orden: 1) Kammerfoureren. 2) De 2 Second-Sørgemarskaller. 3) De 4 Capitainer af Sø-Etaten og de 4 Majorer 4) Hofmarskallen med Overhofmarskal-Staven. 5) Det høie Liig, som bæres af de 18 Commandeurer og Oberster; derved gaaer den Generallieutenant og den Geheimeconferentsraad, eller den med ham i Rangen Lige, der have redet ved Siden af Liigvognen; de 6 Kammerherrer, som bære Baldaquinen, de 4 Kammerjunkere og uden om, de 12 Drabantere. Det høie Liig hensættes derefter foran Chorsdøren i Kirkegangen, som fører op til de nyeste Capeller, saalænge indtil Cantaten er udført af det kongelige Capel og de kongelige Sangere og Sangerinder, og Talen er holdt i Chorsdøren. Til samme Tid behage H. M. Kongen og de kongelige og fyrstelige Prindser at begive sig ned i Kirken og tage Plads i den kongelige Stol. Hs. Majestæts Slæb bæres af Overkammerjunkeren og Overceremonimesteren. Foran Hs. Maj. gaaer den fungerende Hofmarskal med Hofmarskal-Staven og efter Hs. Majestæt de 2 Generaladjutanter. Derefter H. K. H. Prinds Ferdinand, hvis Slæb bæres af Høistsammes Marskal, efter hvilken H. K. Hs. Hofcavalleer gaaer. Dernæst H. H. D., Hertugen til Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborg, hvis Slæb bæres af Hs. Durchl. Cavaleer, og endeligen: H. H. D., Landgreve Wilhelm til Hessen, hvis Slæb bæres af Hs. Durchl.'s Cavaleer. De Cavalerer, som saaledes have ledsaget Hs. Majestæt og de kongelige og fyrstelige Prindser, stille sig udenfor den kongelige Stol. Naar den i Cantatens anden Deel indførte Choral begynder, løftes det høie Liig, for at indbæres i Kong Christian den 4 des Capel, og efterat H. M. Kongen og de kongelige og fyrstelige Prindser have behaget at indtræde i Processionen, følge derefter: a) Samtlige Herrer, som ere tilsagte at møde i Processionen, parviis, de fornemste i Rangen først. b) De 2 Premier-Sørgemarskaller. Naar det høije Liig kommer op mod Indgangen til Capellet, blive de Herrer, som bærer Baldaquinen, staaende ved Indgangen hvor de afgive Baldaquinen til de dertil bestemte Officiantere, og tage derefter Plads ved Døren. De Herrer Kammerjunkere, samt Capitainer af Sø-Etaten og Majorer stille sig ligeledes ved hver Side af Døren, hvor ogsaa Drabanterne tage Plads neden for de sidstnævnte. Saasnart det høie Liig er nedsat paa sit Sted, begive sig de Herrer Commandeurer og Oberster ud af Capellet og rangeres paa begge Sider af Indgangen, mellem de 6 Kammerherrer og 4 Kammerjunkere, af de 2 Second-Sørgemarskaller. Ind i Begravelses-Capellet, hvor der henstilles 12 store hvide Vorlys paa sorte Gaueridoner med Vaabenskildte og Flor, gaae, foruden H. M. Kongen og de Kongelige og Fyrstelige Prindser, alle de, der kjørende have været i Liigprocessionen, den tjenstgjørende Overhofmarskal, den fungerende Hofmarskal, de 2 General-Adjutanter, Overkammerjunkeren og Overceremonimesteren, den Generallieutenant og Geheimeconferensraad eller den med ham i Rangen Lige, der have redet ved Ligvognen, samt de Kongelige og fyrstelige Prindsers Hofcavallerer, som ledsage de høie Herskaber, og endeligen de Geistlige, hvilke alle rangeres sammesteds af den fungerende Ceremonimester. Alle øvrige Herrer rangeres ved de to Premier-Sørgemarskaller paa begge Siderne af Kirkegangen, som fører ind til Capellet; de fornemste i Rangen nærmest Døren. Naar det høie Liig er hensat paa sin Plads i Capellet, træder Biskoppen til Sarcophagen og holder en kort Bøn, hvorefter Slutnings-Choret falder ind, hvori Hs. Majestæt som Konge hilses fra Sørgetemplet. Derefter begiver Processionen sig ud af Kirken til Palaiet, saaledes, at de første i Rangen følge parviis strax efter Hs. Majestæt og de kongelige og fyrstelige Prindser, dernæst de Herrer, som have havt Opvartning ved det høie Liig og tilsidst Drabanterne. De 2 Second-Sørgemarskaller aabne og de 2 Premier-Sørgemarskaller slutte Toget.

Subskriptionen for St. St. Blicher.

Til Digteren S. S. Blicher er siden vor forrige Anmeldelse, hvis Beløb var 35 Rbd. 64 ß. endvidere indleveret hos C. A. Reitzel: Fra J. N. B. 1 Rbd. „Til St. St. Blicher" 1 Rbd. J. L. J. 1 Rbd. H. N. 1 Rbd. „Til Digteren St. St. Blicher" 1 Rbd. L. H. J. 1 Rbd. J. P. S. 5 Rbd. K. J, H. 1 Rbd. Paa Fædrelandets Contoir: Fra Christianus Randeruciensis 1 Rbd. „Fra 4 under Laugstvangen sukkende Haandværkere" 1 Rbd. Fra Fædrelandets Udgivere 5 Rbd. I det Hele 54 Rbd. 64 ß. Da vi ikke tvivle paa, at der endnu ere Mange, der ere tilsinds i Gjerningen at lægge deres Velvillie for den ulykkelige Digter for Dagen, saa tillade vi os at gjøre opmærksom paa, at de jydske Aviser i deres Annoncer især lægge megen Vægt paa, at den tiltænkte Hjelp **snart** bliver rakt ham.

☞ Da jeg, med den hidtilværende Udgivers Samtykke, fra Nytaar 1840 af selv overtager Forlag og Udgivelse af nærværende Blad, saa har jeg troet det mere svarende med Abonnenternes Ønske, at det som forhen kun udkommer een Gang ugentlig, nemlig hver Søndag Morgen, og vil Prisen ifølge heraf igjen vorde nedsat til 4 Mk. 8 Sk. Qvartalet. Subskription modtages herefter hos D'Hr. Boghandlere Reitzel, st. Kjøbmagergade Nr. 6 og Høst, Gothersgaden Nr. 349, samt hos Undertegnede, Laregaden Nr. 214.

Red.

Feuilleton.

Literatur.

— Juletiden lader til at blive den kjøbenhavnske Messe. I det Mindste har Bogproductionen i de senere Aar bestandig tiltaget paa denne Tid, og ogsaa i indeværende Aar er Antallet af de udkomne Bøger ikke lidet forøget. De Arbeider vi alt tidligere have omtalt ere i de sidste Dage endnu blevne forøgede med følgende paa Høsts Forlag: To novellistiske, nemlig: **To Maaneder i Kjøbenhavn**, original Novelle af **Julius Bern** og **Reisenoveller** af **Th. Rumohr**, hvilke vi et følgende Nummer noget nærmere tænke at omtale; og desuden et til sin Bestemmelse meget anbefaleligt Skrift: „**De første Moderpligter og den første Barnepleie.** Lærdomme for unge Koner og Mødre af **Dr. F. A. Ammon**, Livlæge hos hans Majestæt Kongen af Sachsen. Efter Originalens tredie forbedrede Oplag oversat af **Ad. Trier**, Cand. chir." Paa en Tid da Børneopdragelse overalt finder saamegen Deeltagelse, idet man, ved Oprettelsen af Asyler søger at sikre Staten for den moralske Fordærvelse og Tilintetgjørelsen af de unge Skud, der fremspire i de lavere Folkeklasse, tør man vel antage, at man ikke heller kan være langt fjernet fra Erkjendelsen af den store Indflydelse, den første moderlige Omhu har paa Barnets hele fremtidige Vel, og da den nævnte Bog i et populairt Sprog og med overbevisende Kraft indpræger Vigtigheden af disse første Moderpligters Jagttagelse, maa Udgivelsen af denne vistnok ansees for et fortjenstligt Arbeide og det kan heller ikke feile, at dette vigtige Skrift jo maa komme i ret mange Hænder.

— Ligeledes er paa **Reitzels** Forlag endnu udkommet: „**Invaliden**" af Forf. til „Erindringerne" og første Samling af „**Digte**" af **H. P. Holst.** Det er fremsat som en „ikke ny" og heller ikke „ugrundet" Paastand (vide Maanedskrift for Literatur og Kritik 4de Hefte) „at Poesien i vore Dage ikke fører det frodigste Liv", men vi tro ikke der behøves noget andet Beviis paa det ugrundede i denne Paastand, end det, vore Digtere Aar for Aar give i deres fremkomne Skrifter. Thi den, som om det Lands Digtekonst, der stadigt forøges med Arbeider af **Oehlenschlæger, Ingemann, Heiberg, Hauch, Hertz, Chr. Winther, H. P. Holst, Hverdagshistoriens Forf., H. C. Andersen, Paludan Müller** etc. etc. endnu kan sige, „at vi see den nuværende Digtekonsts Livsrod langsomt hensvinde og fortørres," — han viser noksom, hvorlidt Kjendskab han har til de Digtere, over hvilke han saa uskaansomt bryder Staven. Den af H. P. Holst ovenfor nævnte Samling afgiver et nyt Beviis paa, at denne sygelige Henvisnen af Digtekonstens Livsrod kun finder Sted i den ovenciterede Kritikers eget iiskolde Hjerte; og den indeholder saa mangen ægte, poetisk duftende Blomst, at vist enhver Læser med Glæde imødeseer den belovede Fortsættelse deraf.

Blandede Miscellen.

— Maleren **Liepmann i Berlin**, som bekjendt Opfinderen af den Kunst at gjengive Oliemalerier i Aftryk, har af det kongelige Academie for Kunsterne i Berlin modtaget følgende Skrivelse:

„Undertegnede kongl. Academi meddeler Deres Velb. ifølge det i Deres Skrivelse af 26de f. M. udtalte Ønske, meget gjerne det Vidnesbyrd, at det af Dem, det academiske Senat forelagte Farvetrykt, efter et Maleri af Rembrandt, i det herværende kgl. Museum udmærker sig fremfor andre lignende Forsøg derved, at samme synes at være et med Penselen udført, virkeligt Oliemaleri, og at Academiet maa nære det Ønske, at Deres Velb. maa vorde sat istand til, paa en for Dem fordeelagtig Maade at uddanne disse, allerede saa vellykkede, mærkværdige Forsøg.

Berlin, den 15de August 1839.

Det kgl. Academi for Kunsterne.

(Undertegnet) Prof. **Friedr. Tieck**, Vice-Directeur; **E. H. Toelken**, Secretair etc.

— **Sulzer**, som bekjendt, det attende Aarhundredes sidste Decenniums Æsthetiker comme il faut, skrev den 19de Novbr. 1774 til **Bodmer**, den ikke mindre berømte Epiker i Zürich: „Man fortæller at Doctor **Goethe** fra Frankfurt skal være her, for at bivaane Forestillingerne af „sin Götz" og sin „Clavigo." Det forstnævnte Stykke har jeg ogsaa seet, men ikke kunnet holde ud, at see dette forvirrede og forvirrende Skuespil til Ende." — Det er ikke uinteressant hermed at sammenholde **Rosenstand Goiskes** Ytring om Goethe, (cfr. dennes „kritiske Efterretninger om den kongelige danske Skueplads, udgivet af Molbech", Pag. 4.) „Jeg vil ikke tale om Tydsklands nye **Goethe.** Han har et virkeligt Genie og havde han; enten skrevet [Clavigo] alene, eller de øvrige Tragoedier i samme Smag, skulde ingen have nægtet ham Navn af en tragisk Poet; men hvad skulle vi sige om hans Stella, og især om hans Götz von Berlichingen? I denne har han vist, hvor let det er at efterabe Shakspeare i hans Urimeligheder uden at opnaae ham i en eneste af hans Fuldkommenheder."

— Ved et Festmaaltid, som af Kunstnerne i München blev givet **Ole Bull**, hvorved **Cornelius, Schwanthaler, Koulbach, Monten, Rottmann** og flere af de meest udmærkede Malere og Billedhuggere vare tilstede, og hvilket, imod Sædvane, bivaanedes af Damer, blev følgende Digt af **Dr. Georg Forster** fremsagt af Forfatteren:

Im Drange des Lebens, wer hätte wohl je
Des Herzens innerste Stimme gehört!
Betäubender Schmerz, lautlachende Lust,
Die Sorge, die Liebe, den Haß in der Brust,
Wer hätte, von ihnen geweckt und gestört,
Des Herzens innerste Stimme gehört!

Im Wirbel der Schöpfung, wer hätte wohl je
Des Herzens innerste Stimme gehört!
Des Meeres Brandung, der Sonnenschein,
Der Nachtigall Klage, der Sterne Reih'n,
Von Allen, wer hätte je unversehrt
Des Herzens innerste Stimme gehört!

Im Leben, im All hat der Künstler allein
Des Herzens innerste Stimme gehört.
Und ob sie in Splitter und Scherben zerfält,
Er sammelt im Zauberspiegel die Welt;
Er hat, selbst wo sie ihm drohend wehrt,
Des Herzens innerste Stimme gehört.

Heil, Nordlandsohn! Vor Allen hast du
Des Herzens innerste Stimme gehört!
Du hast, und ob sie im Vollton spricht,
Ob sie spielend die Strahlen der Lust zerbricht,
Das Ach! zum leisesten Hauch verklärt,
Des Herzens innerste Stimme gehört.

Wir hörten dich, so haben auch wir
Des Herzens innerste Stimme gehört.
Und fließen die Tage Dir voll und rein,
Deiner tönenden Seele Wiederschein,
So hat Gott, der Dir dieses gewährt
Des Herzens innerste Stimme gehört.

For dette Blad, hvoraf to Nr. udgaae om Ugen, hver **Søndag** og **Onsdag** Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Vimmelskaftet Nr. 138, 2den Sal; Abonnements-Prisen er 6 Mk. 12 Sk. qvartaliter.

Trykt i det **Poppske** Officin, ved **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 5te Januar 1840. | Nr. 1.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Nytaars-Vignetter 1840.

I.

Til Fædrelandet.

Fædreland! en Nat er veget,
I hvis sorte Sarkophag
Bittre Minder er' nedsteget
Om en svunden Sorgens Dag!

Fædreland! en Morgen rinder
Op, til ædel Friheds Daab,
Som, for de begravne Minder,
Lyser med vort unge Haab!

Fædreland! afstør Din Taare
For Din faderlige Ven!
Fra den sorte Smertens-Baare
Vend Dig mod Din Fremtid hen.

Fædreland! opløft Din Stemme,
Siig Dit Ønske, nævn Din Bøn, —
Dem en Fader vil fornemme,
Som har Øre for hver Søn.

Sorgens Klædebon indhyller
Naadens rige Alterbord,
O, men dog han Trøsten tryller
Frem bag Nattens dunkle Flor!

Orglets Toner ei sig svinge
I den Sang, vi stemme i,
Men hos ham den dog skal klinge
I en yndig Harmonie:

„Held for Danmarks gamle Rige!
Salighed for Fredriks Aand!
Fred med det Forgjængelige!
Kraft for Christians Kongehaand!"

II.

Til Kongen.

En Krone bragte Dig det Aar,
Du nylig skued' svinde;
En skjønnere dog for Dig staaer
Tilbage end, at vinde.

Hvad Tiden Dig i Arv har bragt,
Vil Tiden atter arve, —
I Evigheden skinner svagt
En jordisk Krones Farve.

Først med det Værk, hver haaber hjæk,
Hvorved Dit Folk forynges,
Udødeligheds Navnetræk
I Kongenavnet slynges!

III.

Til Dronningen.

Skjøndt født til Diademets Smykke
Og til en Fyrstethrone kaldt,
Det Held, at skabe Barnets Lykke,
Dig tyktes skjønnere end Alt!

Det skjønne Lod, at være Qvinde,
Med Høiheds Glands Du dele vil, —
O, Dronning! ja, Du fødtes til
Vor Enevoldsbeherskerinde!

Held Dig da til Dit høie Kald!
Vi veed, Du selv det bedst fortolked':
Thi Du vil danne Kongens Hal
Til et Asyl for Dannerfolket!

IV.

Til „det unge Danmark!"

Den Moder er end ei forladt,
Der, i en ung og kraftig Sonneskare,
Har frelst sin allerbedste Skat,
Og veed for Nødens Stund den at bevare.

Bevar da selv Dit Hjerte ungt,
Som Saften i vor Moders Bøgeskove!
Den Skorpe, Isen danner tungt,
Vil smelte for den varme Foraarsvove!

V.

Til „det gamle Danmark!"

Ei overvættes Ælde gjør Dig gammel,
Men eget Selvbehag,
Der gjør Din stærke Skulder til en Skammel
For idel Selvbedrag.

Der dysser ind Din Sjæl i Sovnens Arme,
Ved lisligt Drømmeri,
Saa at ei Morgensolens blide Varme
Kan trænge ind deri!

Sov Du kun vel! Din yngre Broder vaager.
Naar Pust fra Strandens Bred
Har Seilet fyldt og spredt de lette Taager, —
Ta'er han Dig sagtens med.

VI.

Til Norge.

Norrig! gamle Fosterbroder,
Scandinav i Aand og Sprog, —
Du for tidlig Dig hovmoder
Af Din vundne Frihed dog!

For Din Velfærd sank hver Skranke,
Eget **Jeg** er nu besjælt, —
Men med den fribaarne Tanke
Seer Du Dig end ei formælt!

Om Du nok saa fri Dig tænker
Med Din djærve Klippeslægt, —
Fordoms rustne Slavelænker
Tynge Dig med Centnervægt!

Og forgjæves kun Du nyder
Indbildt Friheds Viraksduft,
Mens Din Broder Du forbyder
Kun en Mundfuld Klippeluft!

Fjern da selv den sidste Taage,
Hvis Du Hjerte har som Mod,
Og betragt ei Strandens Maage
Bedre end Dit Kjød og Blod!

VII.

Til Trykkefrihedsselskabet.

Altsaa Placater og Forordninger, item
En Hær Rescripter og Resolutioner
Er ikke nok til Dæmper paa de Toner,
Der nynnes hist og her nu i vort Hjem?

Vi endnu trænge til Corporationer,
Autoriteter, der kan træde frem,
Og med en Nimbus imponere dem
Og dem, og andre dristige Personer?

O, Kjære! stop, for Himlens Skyld dog, stop! —
Saa mange Tusind skal der til at æde
Den sidste Rest af Trykkefrihed op? —

Ja lee I kun! — men vi, vi burde græde,
At der endnu bestandig er tilstæde
Slig Dvergeaand i saadan Kjæmpekrop!

VIII.

Til Pressens Venner.

Ei sandt, I er' ei Faa? — Og til de Mange
Har endnu **En** nys foiet til sit Navn,
Der straaler, som et Dannebrog fra Stavn,
Og hilses alt med tusind Velkomstsange.

Vor **Drot** er Pressens Ven! — En Ven ei speider
Omhyggeligt, at finde Vennens Feil,
Betragter mildt det klare Sandheds Speil,
Hiin viser ham, om det end mildt bebreider.

Hver Ven vil Pressen Vel, — men Villien ene
Ei mægter, at berede Vennens Held;
Den kongelige Ven, o, han kan vel! —
Han fatter den blandt Kronens Ædelstene!

IX.

Til Stænderne.

„I er den Grund, hvorpaa der nu skal bygges!"
Det Værn, hvorved vor Fremtid skal betrygges.

Til Eder staaer hvert Haab, vor Tid har tolket,
I Ledet er imellem Drot og Folket!

Hver Knop, som endnu venter paa sin Brydning,
Ved Eder faaer sin Duft og sin Betydning!

Hver Røst, som ellers klanglos vilde runge,
I Eders Mund bli'er til en Folketunge!

O, I Udkaarne! grunder da og bygger
En Lovsal, der om Folk og Throne skygger!

Lad Knoppen fange Liv, hvorom I freder,
Stol trygt paa ham, som stole vil paa Eder!

Han Sandhed vil, og Sandhed kun alene, —
Seer, Drot og Folk om Sandhed sig forene!

Saa lad da høit i Kongens Hal den runge,
I Eders Mund blev den en Folketunge!

G. Siesby.

De Næringsdrivendes Adresse.

Da vi i sin Tid have meddeelt vore Læsere, hvorledes denne saa meget omdebatterede Adresse er bleven til, troe vi, at det vil interessere Fleertallet af disse ogsaa at erfare sammes Udfald. — Efterat Adressen indtil Søndagen d. 22de f. M. havde erholdt 2,595 Underskrifter (omtrent Halvdelen af samtlige næringsdrivende Borgere), henvendte den valgte Deputation sig Tirsdagen den 24de, ifølge Hr. Major v. **Bruhns** Anviisning, til Hr. Etatsraad **Adler** med Begjæring om Audients hos Hans Majestæt. Samme Aften modtog den følgende Svar:

„I ærbødigst Gjensvar paa Deres Skrivelse af Dags Dato har jeg, efter allerhøieste Befaling, den Ære at underrette Dem om, at Hs. Majestæt har fundet Sig foranlediget til at beslutte, ikkun at modtage Lykønsknings-Deputationer fra Samfund, Selskaber eller Foreninger, som have en notorisk Existents og en offentlig erkjendt Bestyrelse, og at, saavel i Følge af denne Beslutning, som i Betragtning af, at Hovedstadens Borgere ved deres Repræsentantere allerede have bragt Hs. Majestæt deres allerunderdanigste Lykønskning i Anledning af Allerhøistsammes Thronbestigelse, den af Dem, som Deputerede fra forskjellige næringsdrivende Borgere i Kjøbenhavn for at overrække en allerunderdanigst Lykønsknings-Adresse, attraaede Audience, ikke kan tilstaaes Dem som saadanne. — Det vilde imidlertid smerte Hs. Majestæt at berøve Sig Leilighed til at see saamange af Hovedstadens gode og agtede Borgere, hvoraf flere ere Allerhøistsamme personligt bekjendte og er det derfor blevet mig paalagt, til foranstaaende Meddelelse at føie, at hvis De, som Private, ønske at bringe Hs. Majestæt Deres gode og loyale Lykønskninger, vil det være Allerhøistsamme en sand Tilfredsstillelse at modtage Dem Alle, eller hvem af Dem, der maatte ønske det, paa Torsdag den 26de dennes Kl. 1. —

H. M. Kongens Palais den 24de December 1839.

Ærbødigst **Adler.**

S. T. D'Hr. **Andersen. J. N. Bierre. Bonnesen. J. Dahlhoff. Peter Egeholm. H. P. Hansen. Hiorth. Lunde. N. Jacobsen** og **A. Scherfig.**

Da det saaledes var Deputationen formeent, selv at overlevere Hs. Majestæt Adressen, tilstillede denne Hr. Etatsraad Adler følgende Skrivelse:

„Da vi af Deres Høivelbaarenheds ærede Skrivelse af 21de dennes med Smerte have erfaret Hs. Majestæts allerhøieste Beslutning ikke at tilstede os den allerunderdanigst ansøgte Audients for som Deputerede fra en stor Deel næringsdrivende Borgere her i Staden at overrække Allerhøistsamme en Lykønsknings-Adresse, saa tillade vi os herved ærbødigst at tilstille Deres Høivelbaarenhed denne Adresse, som tæller 2,595 Underskrifter, med Bøn om at overlevere den til Hs. Majestæt. — Vi føle os høit hædrede ved Hs. Majestæt Kongens allernaadigste Tilsagn om at tilstede os som Private en Audients og vi bede Deres Høivelbaarenhed at frembære for Allerhøistsamme vor allerunderdanigste Taksigelse med den Forsikkring, at vi fremdeles ville søge at gjøre os værdige til Hs. Majestæts Naade og Agtelse, men under nærværende Omstændigheder maae vi høiligen beklage, at vi ikke see os istand til at benytte den os saa naadigen givne Tilladelse.

Kjøbenhavn den 26de December 1839.

Ærbødigst

Andersen. Bjerre. Bonnesen. Dalhoff. Egeholm. Hansen. Jacobsen. Hjorth. Lunde. Scherfig.

Til Høivelb. Hr. Etatsr. **Adler,** R. af D.

Denne Skrivelse blev tilligemed den forseglede Adresse med Udskrift „Til Kongen", leveret af tvende Deputerede i Etatsraadens egne Hænder. Adressen lyder saaledes:

— „Allernaadigste Konge! — Gjennemtrængte af veemodig Følelse ved den Konges Død, som i over et halvt Aarhundrede, baade i gode Dage og under Skjæbnens haardeste Tilskikkelser, stedse har været sit Folk en trofast og mild Herre, nærme undertegnede næringsdrivende Borgere i Kjøbenhavn sig D. M., for at ønske Dem og os til Lykke til Deres Thronbestigelse. — Forsynet har nedlagt stor Magt i D. M.'s Haand, og der er givet Dem en Leilighed, saa herlig, som den kun sjelden falder i nogen Dødeligs Lod, til at udbrede Held og Velsignelse over mange af Deres Medmennesker. Allernaadigste Konge! Deres ædle Characteer, Deres lyse og dannede Aand borger os for, at De, i Bevidstheden af det store Ansvar, som Kongernes Konge har paalagt Dem, ved Løsningen af Deres betydningsfulde Opgave, vil vide, at vælge de rette Midler, som Folkets Trang og Tidens Krav fordre. Vi holde os saaledes forvisede om, at D. M., i Jevnhed og Folkelighed Deres Forgjænger lig, vil vorde en ægte Borgerkonge; thi De tilhører den nye Slægt, De kjender og elsker den nye Tid, hvis mægtige Ideeudvikling De har fulgt, med hvis Forhold og Institutioner De er fortrolig. Derfor bygger Danmark paa D. M. Forhaabninger, hvis Opfyldelse det med Rolighed og Tillid seer imøde. D. M.'s hele foregaaende Liv, og navnligen det store Mindesmærke, De har reist Dem ved at give Norge sin Forfatning, fylder os med den Fortrøstning, at De vil bygge Deres hengivne Folks Velfærd paa saa fast en Grundvold, at selv de sildigste Slægter i D. M. ville velsigne Befæsteren af Danmarks Frihed og Lykke. — Ved Siden af de Forhaabninger, vi som Statsborgere og Skatteydere have tilladt os at fremføre for D. M., maae vi endnu dvæle ved de særlige Interesser, som ere knyttede til vor Stilling i Samfundet. Den indsigtsfulde Omhu, De stedse har viist for Alt, hvad der er godt og nyttigt, den Kjærlighed de navnlig har lagt for Dagen for Naturvidenskaberne, for Konsten og for alle de gavnlige Institutioner, som have de Næringsdrivendes Uddannelse til Diemed, lover os, at alle dertil sigtende Bestræbelser i Dem ville finde en mægtig Støtte. Deres Majestæts Forgjængeres Grundsætninger om Næringsforholdene ville under en ligesaa oplyst som kraftig Fyrste vide at gjøre sig gjeldende i store og heldbringende Foranstaltninger, der, understøttede af den gjenvakte Nationalaand, ville aabne Landet nye Rigdomskilder og udbrede en Almeenvelstand, som gjør det muligt for Folket at bære de tunge Byrder, Landets Finantsforfatning gjør nødvendige, befordre en høiere Udvikling og fremme Alles Velværen. — D. M. vil med kongelig Naade modtage dette vor sande Udtryk af de Følelser og Forhaabninger, hvormed vi, Deres Majestæts trofaste Undersaatter, hilse Deres Regjerings Tiltrædelse, idet vi nedbede Himlens Velsignelse over Dem, Deres ædle Gemalinde og høie Slægt,"

(Her følge 2,595 Underskrifter, hvoriblandt 55 Oldermænds og Formænds.)

Torsdag den 2den Januar modtog Deputationen følgende Skrivelse fra Hr. Etatsraad Adler:

„H. M. Kongen har allernaadigst ladet sig foredrage Indholdet af den mig af Dem indhændigede allerunderdanigste Adresse fra flere af Kjøbenhavns næringsdrivende Borgere, og dernæst befalet mig paa Allerhøistsammes Vegne at tilkjendegive Indsenderne: At Hs. Majestæt omfatter Kjøbenhavns næringsdrivende Borgere med den samme kongelige Naade og Bevaagenhed, som Allerhøistsamme allerede har tilsagt samtlige Sin Hovedstads troe og gode Borgere, og at Hans Majestæt, i Erkjendelsen af Næringsforholdenes Vigtighed for Almeenvelstandens Forøgelse og Fremme, ikke vil lade de Næringsdrivendes særlige Interesser savne Sin allerhøieste Opmærksomhed og Beskyttelse. — Hvilket jeg herved har den Ære at meddele Dem.

H. M. Kongens Palais d. 2den Jan. 1840.

Ærbødigst **Adler.**

Efter at have meddeelt offentlig Beretning om Ovenstaaende, tilføie D'Hr. Deputerede, at de have handlet efter bedste Overbeviisning, og at det vil være dem kjært, om de derved have gjort dem værdige til deres Commitenters Bifald, og vi troe ikke at vove for Meget, naar vi i alle disses Navn herved aflægge dem offentlig Tak for deres værdige Holdning i denne hele Sag.

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Stedse mere og mere glimrende udbasuner Rygtet den Lykke, **Lucilie Grahn** gjor i Paris. Alle Bladene istemme Lovtaler over hende; navnlig har hun vakt den største Enthusiasme i „Sylphiden", især den Aften, da hun udførte dette Parti i Overværelse af den kongelige Familie. Directeuren for den italienske Opera i London, Hr. **Laporte**, er kommet til Paris blot i den Hensigt, at engagere den yndige Dandserinde, for at hun kan være i London under Formælingshøitideligheberne. Ogsaa fra Neapel har hun modtaget Indbydelser. Siden hendes Optrædelse i „Syphiden" udkommer i Paris et Blad „La Sylphide," som er tilegnet hende, og hvis første Nummer indeholder hendes Biographi.

— **Bidot**, den berømteste Parapluimager i **Paris**, forfærdiger for Tiden dobbelte Parapluier for to Personer, der ligne et Telt og skulle være særdeles hensigtsmæssige. Parapluistangen skiller sig nemlig ad, naar to Personer ville benytte Parapluien, og den udspændes derved saaledes, at selv tre Personer kunne gaae under den, og finde Beskyttelse, endogsaa mod den stærkeste Regn. Han har erholdt Patent paa sin Opfindelse.

— **Gutzkow** har igjen fuldendt et nyt Drama: „Werner", Skuespil i fem Acter.

Kunst.

Ved Lodtrækningen igaar Aftes i Kunstforeningen over de, i Løbet af forrige Aar anskaffede Kunstsager, tilfaldt disse følgende Medlemmer: 1) **Küchler.** Scene i et italiensk Bondehuus, 150 Sp. (Justitsraad **Wilde** i Randers). 2) **D. Dreier.** Fyensk Landskab med Kjærum og Esperop Banker, 35 Sp. (Cand. jur. **Ravn**). 3) **Chr. Holm.** En Flok Gemser, 125 Sp. (Cancellist **Simonsen**). 4) Prof. **Lund.** Hyrdernes Tilbedelse, 130 Sp. (Kjøbmand **Bloch**). 5) Prof. **Dahl.** En Bautasteen i Romsdalen, 30 Sp. (Supercargo **Haste**). 6) Prof **Jensen.** Markblomster og Insecter, 20 Sp. (Cancellideputeret Etatsr. **Holm**). 7) Prof. **Jensen.** Forskjellige Roser i en Vase, 20 Sp. (Uhrmager **Ryhl**). 8) **Blunck.** Skizze til en Altertavle, 30 Sp. (Jfr. **Ploug** i Faaborg). 9) **Boesen.** Parti ved Veile, 40 Sp. (Tømmermester **Weber**). 10) **Carmiencke.** Parti i Sverrig, 60 Sp. (Etatsraad **Berg** paa St. Thomas). 11) **Westphal.** En fattig Pige ved et Færgested, 25 Sp. (Bogtrykker **Bianco Luno**). 12) **Lehmann.** Den smukke Pige i Perth, 75 Sp. (Lieutenant Grev **Baudissin**). 13) **Unna.** En Haandværkssvends Farvel, 35 Sp. (Cancellist **Quaade**). 14) **W. Petersen.** Parti af Kjøbenhavn, 75 Sp. (Hørkræmmer Lieutenant **Christensen**). 15) **Rørbye.** Vindenes Taarn i Athen, 180 Sp. (Overkrigscommissair **Albeck**). 16) **Mohr.** Egn ved Botzen, 100 Sp. (pract. Læge **Mortensen**). 17) **Carmiencke.** En Landsbykirke i Sachsen-Altenburg, 35 Sp. Fabrikeur; **Fibiger.** 18) **Carmiencke.** Parti af Lyneborgerhede, 40 Sp. (Mechanikus **Winstrup**). 19) **C. Dahl.** Maaneskinsstykke, 10 Sp, (Pastor **Roos**). 20) **Roed.** Templerne ved Pæstum, 150 Sp. (Handelsfuldmægtig **Petersen** i Helsingør). 21) **Kjellerup.** To kæmpende Tyre, 40 Sp. (Mad. **Putfercken** i Stege). 22) **Jeuthen.** Det Indre af Frederiksborg Slotskirke, 40 Sp). Etatsr. **Holm** i Statsgjeldsdirectionen.) 23) **J. Sonne.** Italienske Bønders Aftenbøn i Champagnen, 270 Sp. (Capitain-Vagtm. **Schou**). 24) **Simonsen.** Et venitiansk Handelsskib, 150 Sp. (Fru Commandeurinde **Rosod** osv.) 25) **Andersen.** Dyrehaugsscene i Regnveir, 25 Sp. (Secretair **Top.**) 26) **J. C. Larsen.** Kystparti ved Øresund, 40 Sp. (Lieutn. **Fibiger** i Rensborg.) 27) **Lundby.** Parti af Kallundborg Fjord, 40 Sp. (Fuldmægtig **Secher** i Randers.) 28) **Monies.** En Landsbypræst kjøber Blomster af en Pige, 80 Sp. (Landmaaler **Wegge.**) 29) **Robke.** Parti ved Soerne udenfor Kjøbenhavn, 25 Sp. (Grevinde **Scheel** paa Rygaard.) 30) **Brendstrup.** Parti ved Frederiksværk, 20 Sp. (Geheime-Legationsraad **Bockelmann** Hamborg.) 31) Krigsr. **Fabritius** de **Tengnagel.** Sostykke, 35 Sp. (Prof. **Schultz** i Kiel.) 32) **Klein** og **Juul.** En Tallerken med en Sommerfugl, 25 Sp. (Mægler **Halse.**) 33) **Klein** og **Juul.** En Tallerken med en Bouquet, 25 Sp. (Maler **Baruel.**) — Ved Lodtrækningen fordeeltes desuden blandt Medlemmerne: 20 Expl. af **Bærentzens** „Galleri af danske Kunstneres Arbeider", 3die Hefte.

Ved samme Leilighed skulde der have været valgt nye Embedsmænd i Foreningen, men da der var indkommet et Forslag om, at den hidtil gjeldende Bestemmelse, at 5 af Bestyrelsens Medlemmer skulle være Kunstnere, herefter skulde ophæves og Valget være frit, saa blev Afgjørelsen af dette Spørgsmaal udsat til en følgende Generalforsamling.

Literatur.

— Vor skjønne Literatur er atter blevet forsynet med en Samling lyriske Digte, hvis Forf., Hr. **P. L. Möller**, alt er Læseverdenen fordeelagtig bekjendt af flere, i vore Tidsblade indførte vakkre Smaadigte. Samlingen er tilegnet **Hans Majestæt Kongen** i følgende smukke Linier:

„Naar Folkets Hjerte, blødt og tro,
Sig sværmerisk i Mindet vugger,
Det dvæler ved et Gravsteds Ro
Ved, hvad en Kiste indelukker.
Naar Folkets Tanke, kjæk og ung,
Sig høver lutret frem af Sorgen.
Da brister Vemodskyen tung,
Og Viet hilser Fremtids Morgen.

Den unge Slægt har for sit Savn
En hed, en hellig, sønlig Taare,
Dog fremad aabner den sin Favn,
Og Haabet svulmer i dens Aare.
En Muse, hvem kun fjerne Haab
Gav Liv og Næring, Mod og Tone,
Sin første Frugt af Livets Daab
Nedlægger for den unge Throne.

— Paa Reitzels Forlag er udkommet **tredie** Oplag af **Andersens** „Fodreise fra Holmens Canal til Østpynten af Amager i Aarene 1828 og 1829." et Ungdomsarbeide, der, uagtet Forf. nu antager: „at det er høist mangelfuldt" og „at der er hele Sider i det, han nu ønskede borte," dog indeholder rige Glimt af det Genie, Digteren saa ofte i sine senere Arbeider har lagt for Dagen.

— **Elmqvist** i Aarhuus vedbliver at udgive sine „Læsefrugter" i maanedlige Hefter, der fordetmeste indeholde Oversættelser af den nyere franske Literatur ɔc. samt enkelte lyriske Digte af **Fr. Snedorf-Birch, Ingeborg** og fl. A.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 342, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laregade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. **Søndagen den 12te Januar 1840.** **Nr. 2.**

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Tovelille.

Under Bøgens skyggefulde Grene,
Hist ved Gurresøens skjønne Bred,
Vandrer Tovelil i Natten ene,
Barmen fuld af Frygt og Kjærlighed.
„Endnu intet Bud fra høie Vordingborg
Aner Du, min Volmer, ei Din Elsktes Sorg?
Tys! tys! tys! jeg hører Hestehov —
Gjenlyden runger i den tætte Skov."

„Hvad Du svor i Elskovs favre Dage,
Venlig kommer det Dig end i Hu:
Selv om Pligten byder mig bortdrage;
Kald mig Tovelil — og i et Nu —
Sadlet er min Guldfux; snart skal Jernets Klang
Lysteligen gjalde gjennem Gurrevang!
Rask! rask! rask! rappe Guldfux skjøn,
Atter jeg vinder Kjærlighedens Løn!

Fnysende den trætte Ganger standser
Foran Gurres stolte Borgeled;
Og en Ridder, klædt i Staal og Pandser,
Svinger sig fra høien Sadel ned.
Hellere, han udbrød, staae i Leddingsstrid,
End med blændet Øie for en Qvinde blid.
Tys! tys! tys! jeg hører lette Fjed:
Hurtig som Vinden iler Kjærlighed!

„Vær velkommen!" lød en klangfuld Stemme,
„Elskte Volmer, i Din skjønne Lund;
Vidste jeg jo, her Du kun har hjemme,
Hvor os smilte Livets bedste Stund.
Fro i stille Lykke har jeg Verden glemt,
Trofast her i Hjertet kun Dit Billed gjemt.
Gud! o Gud! blændes mig mit Syn?
Ei Volmars Øie — ei hans kjække Bryn!

Erich seer jeg, som til Jorsals Høie
Fulgte from min angergivne Ven.
Taarer, Fyrste! O hvi kan Dit Øie
Ei med Haab tilsmile mig igjen?
Trøst saa tidt Du bragte — hvi skal jeg med Grue
Mørkt som Nattens Mulm Dit Aasyn skue nu?
Vee! Vee! Vee! — Du har ingen Trøst —
Tal! jeg med Skjælven høre maa Din Røst!"

„Sidste Hilsen Volmer Dig forkynder
Her ved Eders vante Elskovs-Bud.
Christ vil naadig mægle for hans Synder —
Salighed han vented' ei af Gud.
Jeg har elsket Gurre meer end Himmerig,
Meer end Dronning Helvig elsket Tove Dig! —
Siig, ja siig min Toveliden tro,
Stakket i Graven blive vil min Ro!"

Du har svoret Volmer: „Elskovs Lue
Slukkes ei i Dødens skumle Nat;
Høit fra Himlens evighvalte Bue
Skal jeg komme paa Dit Varsel brat."
Det Du lovet har — los Volmer nu Din Eed,
Skjænk Din liden **Tove** sidste Hjertefred!
Kom! kom! kom! elskte Volmer kom!
O! i mit Hjerte er Du fri for Dom!

Flux en Gysen farer gjennem Skoven —
Stjernen slukkes i den sorte Nat;
Stormen hviner over Gurrevoven,
Løvet hvirvles i det dunkle Krat.
Hist fra Borgetinden lyder Uglens Skrig,
Hunde tude vildt som om de aned' Liig —
Hu! hu! hu! hvilken rædsom Larm! —
Dødsangsten knuger Tovelidens Barm.

Som i Ragnarokur Nattens Vinger
Synke dybt og dybere mod Jord,
Pludselig et Glimt sig lynsnart svinger,
Sydlig først, henilende mod Nord —
Gnister sprudler Blusset, som ved Helved tændt,
Farver med sin Ild det hvalte Firmament —
Vee! vee! vee! lyder det i Sky —
Echoet ryster ved det Rædselsgny.

Gjennem sorte Sky, paa svovllys Ganger
Farer Volmer — frygtelige Syn!
Vilde Træk, fremmanede af Anger
Skjæmme Diets kongelige Bryn.
Ildrød Kappen flammer om det brede Bryst
Høit i Skyen toner sælsom Aanderøst:
Rask! rask! rask! rappe Guldfux skjøn!
Hurra! jeg vinder Kjærlighedens Løn!

Da klang Latter fra den vilde Skare:
Hussa! Volmer, ei vi nu har endt!
Mangen Nat saa lystelig vi fare;
Herligt Blus — Mørket har vi tændt.
Koblet halser — fremad! hussa Kongehjort!
Ei Du os kan undflye — Byttet er dog vort —
Frisk! Halloh! til Hornets muntre Klang,
Høit gjennem Lusten tone Jægersang!

Lueblikket fra de Jægre vilde
Som et Lynslag foer i Sjælen ned —
Da sank Tovelidens Øine milde,
Hjertet brast i Angst og Kjærlighed.
Vildt den Skare stormed' jublende afsted —
Nu fik liden Tove sidste Hjertefred!
Hop! hop! hop! Hanegalet lod —
Dybt vi os sænke ned i Muldets Skjød!

Stille sqvulper Gurresoens Bove —
Som engang var Tovelilles Speil;
Denne Krands af sommergronne Skove
Hendes Elskov hvidsker — hendes Feil.
Taareblankt er Øiet og med Tanken blid
Dvæle vi saa gjerne ved den svundne Tid. —
Tys! tys! tys! tal ei meer derom!
Blid være Volmers og hans Toves Dom!

φ

Danske Uniformer.

I.

En Kammerjunker.

„Du maa søge at gjøre dit Blad mere piqvant!" siger En og Anden til mig. Ja, Tingen er godt nok sagt, men hvori skal da egentlig det Piqvante bestaae? — Det maa naturligviis blive min Sag, thi længere end til et godt Raad gaaer En og Anden sjelden. Jeg har grundet meget længe over det Ord „piqvant". Tiden skifter og Folkets Luner med den. Kaster jeg et Blik tilbage paa det Tidsrum, jeg har oplevet, hvor omskiftelig har da ikke Dagbladenes Natur været? Og dog har vist hvert især dengang villet været „piqvant", villet divertere sine Læsere, villet give Guderne „det Bedste". Folk have politiseret med „Kjøbenhavns Skilderi" og „Tilskueren", have sværmet med „Harpen" og læst Noveller med „Brevduen", have polemiseret og satiriseret med „den flyvende Post", og nu politiserer og novelliserer man igjen. Men begge Dele er der saa Mange om, at „det Piqvante" derved alt forlængst er opslidt. Medens det saaledes seer høist misligt ud med Dagbladenes eller Ugebladenes Bestræbelser for at rette sig efter Folkets Smag, har man hittet paa nye Pirremidler, idet man har taget Kunsten til Hjelp, og ledsaget Bladene med Billeder, der kunde faae Folk til at lade Texten glide ned med, eller i alt Fald, springe den over. Jeg har derfor troet bedst at følge „En og Andens" Raad, ved ogsaa at medgive det, jeg udsender i Publicum, slige Billeder, der nogle Øieblikke kunde fastholde dets Opmærksomhed. Men det skal hverken være Billeder til at gjemme i et Album eller at hænge op i Glas og Ramme. Heller ikke maa man af Overskriften til nærværende Linier lade sig forlede til at tro, at det skal være en Fortsættelse af de „danske Uniformer", som sal. Lahde i sin Tid gjorde udødelige, og hvorunder der læses: „En Brandmajor", „en Amagerpige" o. s. v., nei, Høistærede! mine Billeder skulle optræde for dem i Virkeligheden, de skulle have Kjød og Blod (i det mindste ønsker jeg det); og naar jeg har kaldt mine Billeder „Uniformer", saa skal det blot antyde, at de skulle fremstille Personer, der først faae deres rette Betydning, naar de faae Uniform paa, hvis Indre saa at sige er identisk med deres reglementerede Ydre. See, her have vi nu en saadan Person med Uniform paa: „en Kammerjunker". Han er høi af Vext, slank, meget slank af Bygning og hans glatte, speilblanke Haar er friseret enten af Caussé eller Alibert. Hans Physiognomie er just et ægte Kammerjunkerphysiognomie, thi det siger ikke et Ord, — men det tænker destomere. Omkring Munden vibrerer der et bestandigt Smiil, der i det høieste forlader samme, naar han snyder sin Næse, men der er en forunderlig Elasticitet i dette Smiil. Det kan være underdanig mod fyrstelige Personer, ydmygt mod den 1ste Classe i Rangen, forekommende mod virkelige Frøkener, artigt mod titulaire, naadigt mod — Kammerpiger. Denne samme Elasticitet er udbredt over den hele Person, ligefra det meest nonchalante Nik med Hovedet til det vinkelformigste Buk. Hans Kjole er rød, en meget betydningsfuld Farve. Det er som om han med Coleuren arvede alle de militaire Egenskaber: Mod, — hvad Mod hører der vel ikke til at træde al denne Glands og Pragt under Øie, uden at svimle? Styrke, — hvilken Styrke ligner den, at fornægte alle Aandens Gaver og Fordringer i Lydighed mod det uboielige Ceremoniel? Lykke, — hvo mægter at modstaae de broderede, polerede og friserede Attributer? — Seier, — at komme, blive seet, og vinde? — Og alt dette stikker i Uniformen! Denne hemmelige Magnet, der vender sig, ikke mod Polen, men mod Solen; denne Talisman, der gjennemborer tusinde Hjerter, medens Kammerjunkerens Kaardespidse i det høieste berører de hvide Silkestromper, der pryde det Sted, der kaldes Lægge. „Men," sporger De, Høistærede! „hvad er egentlig denne Persons Bestilling?" Thi det er nu engang vor ulykkelige Tids Særkjende, at den bestandig skal holde sig til Realiteten, medens Uniformen, — hvad jeg vilde sige, Formen ringeagtes. Hans Bestilling? Ih nu, han kan dandse, spille L'hombre, conversere, tale fransk, gjøre Erobringer — „Nei, nei! nok om hans Talenter; men hvad er hans egentlige Bestilling, hvad gavner han i Samfundet? — Ja, Høistærede! jeg har kun lovet at give Billeder, men det er ikke min Sag, at give dem noget at bestille.

En Biskop fra forrige Tider.

Af Felix Mornand.

Der har neppe nogensinde levet en fortræffeligere Prælat, end Herr de Resmond, som imod Slutningen af Ludvig den XIV's Regiering var Biskop af Bayeux og Dechant af Frankrigs Bispestol. Han gav ikke den hellige Martin

noget efter i christelig Selvfornægtelse og kjærlig Omhu for Andres Elendighed, og jeg tor dristig paastaae, at han ikke vilde have betænkt sig paa, i Mangel af anden Almisse, at give Halvdelen af sin Kappe, ja den hele, til en Tigger, naar han havde fundet en saadan stivnet af Kulde paa en offentlig Plads; han var med eet Ord en Mand af ægte evangelisk Sindelag, der, ligesom Christus selv, syntes antændt af en guddommelig Kjærligheds Lue, en god, ligefrem Sjæl uden Svulst, hvorved han befordrede Religionens Interesser langt mere, end de største Theologers og fineste Polemikeres meest glimrende, rhetoriske Floskler og haartrukne Bevisførelse formaae at gjøre det. Herr de Resmond havde forresten mere end een Adkomst til at arve Himmerige, hvis man vil sætte Lid til hiin Tids Spottefugle: han var virkelig lidt aandsfattig. Det var ogsaa ham, der gav hiint berømte Svar, man siden har lagt saa mange Folk i Munden, og som ved efterstaaende Leilighed undslap ham. Han gav nemlig en Dag en af sine undergivne Præster, der havde været til et Bryllup, en Irettesættelse. Denne søgte at forsvare sig med, at Frelseren jo ogsaa havde været til Bryllup i Cana. — „Dette er vistnok sandt," svarede den gode Biskop i det han kloede sig bag Øret, „men seer De, Herr Pastor, dette er just heller ikke det Bedste af det han har gjort."

Hvad man imidlertid end kan have at udsætte paa denne værdige Prælats Uvidenhed og Enfoldighed, saa spottede dog Ingen derover, fordi han, ved sin Godhed, sin Beskedenhed, sine rene Sæder og overhovedet ved sin utrættelige Velgjørenhed, vidste at bede paa disse smaae Mangler. Ja, han drev den sidstnævnte Dyd saa vidt, at alle hans betydelige Indkomster, Præbender og Tiender ikke vilde slaae til. Hans Folk, som vare ham meget hengivne, og som han gjerne undte den Glæde, at tale ret af Hjertet med ham, saaledes som næsten hos alle gode Herskaber Tyendet gjøre det, gjorde ham tidt alvorlige Forestillinger derimod, for, som den hellige Simon siger, „saalænge, som muligt, at afholde hans Lommer fra Almisser, thi han paa sin Side bedrog ogsaa dem, saalænge han kunde, for at give," men han gjorde dog, hvad han vilde. Sandt nok, ofte var hans Kasse, over hans store Rundhaandethed, ganske tom, og han var da nødt til at holde inde, men hvor mange Suk og Taarer kostede ikke denne bittre Nødvendighed hvergang den gode Prælat?! I de Tider, han saaledes maatte paalægge sig Tvang, og som paa Grund af hans uforbederlige Feil ikke sjelden indtraf, forsmaaede han intet Middel og ingen List, hvorved han kunde sættes istand til at tilfredsstille sin Hang til Godgjørenhed. Der opstod da gjerne herover en mærkværdig Strid imellem ham og hans Intendant, som ikke havde kunnet Andet end more den uinteresserede Tilskuer.

Prælaten befalede, bad og truede afvexlende, for at erholde nogen klingende Mont, men den oeconomiske Intendant nægtede paa det bestemteste, at have saameget som en eneste Sous i Kassen; derpaa afslog han de indstændigste Bønner, hvormed hiin plagede ham, blev ganske rød af Ærgrelse, udskjældte sin Herre for en Ødeland og endte for det meste med forsaavidt at give efter for dennes Plager, at han gav ham nogle Pistoler, som han endnu havde holdt tilbage, og hvilke den gode Prælat da modtog med en saa stor Glæde og Taknemlighed, som om den Anden havde faaet dem af ham.

En Dag imidlertid, da Prælaten vilde begive sig til Paris for at afgjøre nogle paatrængende Forretninger, og han kun saae sig i Besiddelse af 20 Daler, havde han taget sin Tilflugt til sine sædvanlige Underhandlinger, for at fylde den skrækkelige Tomhed i sin Pung, men idag viste Intendanten sig, ganske mod Sædvane, ubøielig lige til det Sidste, og Herr de Resmond kunde ikke faae en Døit af ham. Han havde dog ved denne Leilighed brugt et diplomatisk Kneb og var fremkommen med sin Anmodning efter mange Omsvøb. Men Intendanten havde, ganske som Ridder Normand de Falaise, seet Sagen komme i det Fjerne, og da den gode Biskop endelig rykkede ud med det, hvorom Talen egentlig skulde være, lod han ham ikke faae Tid til at frembringe sin Bøn, og sagde ham glat væk:

„Nei, naadige Herre, det er umuligt."

„Men betænk dog, Robert," sagde Hr. de Resmond, „at mine Skriftebørn imorgen og de følgende Dage ile mig imøde paa min Spadseretour, og efter Sædvane ville bede mig om min Velsignelse."

„Nu, naadige Herre, den kan De jo frit give dem."

„Men hvad ville de vel tænke om deres Biskop, naar det er det Hele, som de faae af mig? Og vil Du da, at de stakkels Betlere, de Reisende, som vi underveis træffe uden den ringeste Hjælp, ogsaa skulle behjælpe sig blot med min Velsignelse?"

„Jeg vil give Deres Kammertjener nogle Smaapenge, som han kan uddele iblandt dem."

„Hvorlangt mener Du da, at disse Smaapenge kunne række? Hvor kan Du troe, at en saadan Almisse passer sig for en Biskop?"

„De kan nu gjøre hvorledes De vil, naadige Herre; jeg har ingen Penge."

„Og de Klostre og Hospitaler, i hvilke jeg maa opholde mig paa min Reise," svarede Herr de Resmond, uden at tabe Modet, „vil Du at jeg skal giengjælde den gode Modtagelse, jeg der finder, med saa smaae Gaver? See, kjære Robert, det gaaer ikke an, jeg bruget i det mindste nogle Louisd'orer. De ere mig absolut nødvendige. — Men, det er jo sandt," tilføiede han levende, og som greben af en pludselig Idee, „det kan ikke være muligt, at Du ingen Penge har, siden at vi imorgen allerede skulle reise."

„Jo dertil, naadige Herre, er der endnu nogle tilbage — men mener De, at jeg vil give Dem disse, for at De skal udstrøe dem paa Veien? Hvem skal give Postillonerne Drikkepenge, naar jeg gav Dem? Hvem skal betale i Kroerne?"

„O, hvad Kroerne angaaer, om dem behøver man slet ikke at bekymre sig. Man vil aldrig nægte os Gjæstfrihed i Klostrene, hvor vi bestandig kunne indtræffe henimod Aften."

„Naa, det vilde rigtignok lade smukt, at see en Biskop ligesom en Pilegrim eller en anden fattig Stakkel betle om et Natteqvarteer; og overhovedet kjender jeg denne Slags Gjæstfrihed, som koster mere end den indbringer. Jeg veed, at man overalt modtager Dem godt, hvor De kommer hen; man vilde overhovedet heller ikke vove at handle anderledes mod Dem. Men næste Dag, naar De reiser, vil der mangle en broderet Dug paa Altaret, eller Klosteret selv vil trænge til store Reparationer og Gud veed hvad Andet desuden. De skal nok faae det at see. Jeg kjender Dem, De kan ikke afslaae Noget og deri har De fuldkommen Ret: ti saadanne Nattelogier ville være nok til at bringe Dem i Hospitalet. Det er dog meget bedre at logere i Værtshusene."

„Du paadigter der de Ordensgeistlige et Sindelag og en Havesyge, som De vistnok ikke besidde. Tag Dig iagt for ubesindige Domme, Robert, jeg vædder, at Du i dette Øieblik har fældet en saadan."

„Det er muligt, naadige Herre, men jeg har allerede sagt Dem, at De ikke faaer Penge."

„Vil Du da sætte mig i Fortvivlelse?"

„Og De, naadige Herre, vil De da bringe mig til Bettelstaven?"

(Fortsættes.)

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

— I Industriforeningens sidste Repræsentantmøde blev det eenstemmigen vedtaget, at tilkjendegive Professor **Düsel** Repræsentantforsamlingens Misbilligelse for hans Adfærd med Hensyn til et i Bladet „Dagen", i Anledning af de næringsdrivende Borgeres Adresse indført Inserat, der indeholdt flere fornærmelige Insinuationer imod Cand. **Lehmann**, og til hvilket Inserat Prof. **Düsel** vedgik at være Autor.

— Uagtet de, der have forenet sig, for at bringe den henfarne Landsfader det sidste Farvel, naar hans jordiske Levninger bortføres fra Hovedstaden, ikke ønskede dette Forehavende offentligt omtalt for efter dets Udførelse, har det dog ikke kunnet undgaaet sin Skjæbne. Imidlertid er dog Efterretningen kommet noget forvanskет for Lyset, idet det hverken er „academiske Borgere" eller nogensomhelst anden **enkelt** Stand, hvorfra dette Foretagende udgaaer, men det tvertimod vilde være dem, der har givet den første Idee dertil, særdeles kjært, at Standsforskjellen her saa lidt som muligt kom i Betragtning, ligesom ogsaa Deeltagere have meldt sig fra alle Borgersamfundets Classer, hvorved det Hele vistnok faaer en langt smukkere Betydning. Endelig trænger „Dagens" berigtigende Anmeldelse heraf ogsaa til en lille Berigtigelse, idet Musiken til den af **H. P. Holst** skrevne Text ikke er af **Kroyer** men af Prof. **Weyse**.

— Paa samme Dag og til samme Tid, som i Landets øvrige Kirker, vil der ogsaa i den mosaiske Synagoge her i Staden finde en Sorgehøitid Sted for høisalig Kong Frederik den Sjette, hvorved en i denne Anledning i det hebraiske Sprog skreven Sorgecantate vil blive udført.

— Som bekjendt er det blevet Bønderne tillagt, at bære de jordiske Levninger af **ham**, der begyndte sin Regjering med at sønderbryde deres Trældomsaag, til det sidste Hvilested. I denne Anledning ville 250 Bønder med deres Sognefogder forsamle sig ved Roskildehvile, hvor det er blevet dem tilladt at modtage det høie Liig og paa en dertil indrettet Baare, der kan bæres af 46 ad Gangen, at bringe det paa deres Skuldre til de danske Kongers Begravelsessted.

Kunst.

— (**Det kongelige danske Capel.**) I Nr. 8 af „Kjøbenhavnsposten" for d. A. findes paany det Ønske fremsat, at Capellets Bestyrelse maatte blive identisk med det kongelige Theaters. Ligesom vi ikke kunne andet end istemme de Grunde, der ere fremsatte for det Ønskelige heri, saaledes tro vi endyderligere at maatte tilføie, at det ikke blot er det her udtalte Ønskes Opfyldelse, Capellet for Tiden føler Trang til, men at navnlig dets egen indre Organisme turde fortjene allerhøieste Opmærksomhed. Som bekjendt har Theatrets Orchester, siden afdøde Professor Schalls Død, savnet en Musikdirecteur, et Savn, som i det siden den Tid forløbne Tidsrum har udtalt sig saa føleligt, at man vistnok kun kan tilskrive Mangelen i Eenhed af Bestyrelsen af Theatrets og Orchesterets Anliggender, at dette ikke forlængst er blevet afhjulpen. Enhver, der har været Vidne til den Kraft og Energi, den Iver og Dygtighed, hvormed Schall dirigerede Orchesteret, og til hvilken Grad af Fuldkommenhed han vidste at hæve det, kan ikke uden med sand Beklagelse see den Sløvhed og Slappelse, hvortil det under dets nuværende adsplittede indre Bestyrelse er nedsjunken. At Skylden herfor virkelig kun kan ligge i den Maade, det bestyres paa, viser allerede den Omstændighed, at det, paa meget faa Undtagelser nær, er de selvsamme Medlemmer af Capellet som Schall dirigerede, ligesom disses bekjendte Dygtighed er Borgen for, at de under en duelig Anfører ville kunne præstere det samme som forhen, noget, det desuden ved flere Leiligheder har givet talende Beviser paa. See vi hen til den Concertmester, der nu som oftest staaer i Spidsen for Orchesteret, da kan og vil vist Ingen nægte, at han er en grundig Theoretiker og en talentfuld Componist, og vi ville endog antage, at han, hvis han var forblevet i Besiddelse af sin usvækkede Kraft, med Tiden havde uddannet sig til en duelig Orchesterdirigent. Men saa beklageligt det end er, at Hr. **Frölichs** Sundhedstilstand i de sidste Aar har tilintetgjort det Haab, man nærede om ham, saa ere dog de skadelige Følger heraf for vort Orchesters Virksomhed saa indlysende, at vi ikke kunne begribe, hvorledes Nogen kan fæste Lid til det Rygte, der i denne Tid nævner Hr. Frölich som den, Orchesterets fremtidige Bestyrelse som Musikdirecteur eller Capelmester skal overdrages til. Vi kunne saa meget mindre tænke os Muligheden af en saadan Foranstaltning, som Capellet i Hr. Concertmester Funch eier en Mand, der idetmindste saa ofte har godtgjort, at han i en langt høiere Grad end hiin er i Besiddelse af en Dirigents Egenskaber, og at der ingen Tvivl kan være om, han for Tiden er den Eneste, der nogenlunde kunde afhjælpe det følte Savn, naar Magten dertil gaves ham i Hænderne. Vi ville hermed langtfra have sagt, at dennes Udnævnelse til Musikdirecteur skulde være det Tjenligste i vort Orchesters nuværende Forfatning; vi ere tvertimod overbeviiste om, at de pecuniære Hensyn, man i denne Sag i saa lang Tid har taget, turde tilsidesættes, naar en Ansættelse af en erkjendt dygtig Dirigent derved kunde bevirkes. Men det er kun vor Hensigt at gjøre opmærksom paa, at man, naar der nu endelig skal tages stigt Hensyn, og der kun kan være Talen om de Kræfter, vi herhjemme ere i Besiddelse af, man da kun behøver at tage den daglige Erfaring i de sidstafvigte Theateraar paa Raad med, for at komme til Erkjendelse af, hvor lidt Hr. Concertmester Fröhlich, uagtet sine Fortjenester som Componist og Theoretiker, er skikket til at beklæde en Musikdirecteurs Post i Orchesteret ved vort eneste Theater.

Den Blicherske Subskription.

Siden vor sidste Anmeldelse er endvidere indkommet: Fra M. J. & A. J. 1 Rbd. A. N. B. „til Digteren St. St. Blicher 2 Rbd." „Til Blicher" 1 Rd. B. B. 1 Rd. M. 5 Rbd. N. C. Th. 4 Mk. N. B. 1 Rbd. Prof. H— 1 Rbd. „En fjern Veninde byder et Halmstraa til den elskelige Sangers Rede! Elisabeth" 25 Rbd. „Til Pastor St. St. Blicher fra Landet" 5 Rbd. S. L. 1 Rbd., hvilket tilligemed de forhen anmeldte 54 Rbd. 4 Mk. i Alt udgjør 98 Rbd. 2 Mk. Subskriptionen staaer endnu fremdeles aaben saavel hos Hr. **Reitzel** som paa „Fædrelandets" Contoir.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 342, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laregade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 19de Januar 1840. | Nr. 3.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Sorgefesten i den mosaiske Synagoge for Frederik den Sjette.

Agtelse for Menneskets oprindelige Rettigheder, det er det skjønne, fremherskende Træk i den nu skriinlagte Landsfaders tilendebragte Regjering, hvorved han i taknemlige Undersaatters Hjerter har reist sig et uforgjængeligt Eftermæle, som Historien vil opbevare til de kommende Tider. Med Deeltagelse have Hovedstadens Indvaanere i disse Dage seet, hvorledes den danske Bondestand har vidst at lægge sin Taknemlighed for Dagen for de store Goder, den af Frederik den Sjette har modtaget, og det torde maaskee derfor ogsaa være værdt at lægge Mærke til, hvorledes en anden, skjøndt langt mindre Classe af Statsborgere har udtalt sin Smertens- og Taknemlighedsfølelser ved en Konges Bortgang, der ved saa mange vise, menneskekjærlige Foranstaltninger har bidraget til at hæve den til det Standpunct i Staten, den nu indtager.

Til samme Tid, den i alle Landets Kirker befalede Gudstjeneste fandt Sted, fyldtes ogsaa den herværende Synagoge med Menighedens Medlemmer. Sørgefesten aabnedes med en af Hr. N. Kalkar*) i det hebraiske Sprog forfattet Cantate, der i en fri dansk Bearbeidelse af G. Siesby, som ogsaa har oversat de til Festen valgte Psalmer, lyder saaledes:

I.

For Prædiken.

Almægtige! dybt bøiet ned
Forsamler sig Din Menighed
Bag Templets høie Mure.
I Sangen toner Sorgens Røst,
Thi dybt i Fædrelandets Bryst
Den gravet har sin Fure!

Ak! Du har taget, hvad Du gav:
Vor Fader bæres til sin Grav!

Det tolket staaer i hvert et Blik:
Vor elskte Fader fra os gik!
Det fra hver Læbe lyder!
Og Smertens Taare brænder hed
Paa Folkets Kind, endskjøndt det veed,
Dit Paradiis ham fryder.

Det Sorgens Budskab blev os bragt:
Vor Fader i sin Grav er lagt!

Den Herskermagt, som Du ham gav,
Han øved mildt! en Hyrdestav
Var Sceptret i hans Hænder.
En ægte Fredens Drot var han,
Som nu til Fredens rette Land
Igjen tilbagevender.

Han øste af Dit Naadens Væld,
For her sit Folk at skabe Held.

Nu har Du hjem Din Tjener kaldt
Did, hvor Din Himmel høi og hvalt
Sig hvælver til hans Throne!
Her er hans Hænders Værk fuldbragt; —
For tabte Hoihed bli'er ham rakt
Hist Salighedens Krone!

O lon ham hisset, Verdners Drot,
Hvad her han virked' Stort og Godt!

O, Retfærds Gud! i Sorgens Nat
Du Land og Folk har hylled brat, —
Men selv Du Trosten rækker:
Thi Fredriks Krone gik i Arv
Til ham, som nu til Rigets Tarv
Sit Scepter alt udstrækker.

Velsign ham, Herre! med Din Fred,
Bered ham Folkets Kjærlighed!

Efter Udførelsen af denne Cantate, som dog ifølge skeet Forespørgsel hos høiere Vedkommende, maatte skee uden den paatænkte Ledsagelse af Instrumenter, prædikede Menighedens Præst, Hr. Dr. A. A. Wolff over den allernaadigst anordnede Text. Vi haabe, at den ærede Taler vil udgive denne Sørgetale, hvori han med sin bekjendte Veltalenhed dvælede ved den Høisaliges indholdsrige Liv, i Forbindelse med en af ham tidligere umiddelbart efter Kongens Død holdt Prædiken. Derpaa istemtes følgende Vers af en Davidsk Psalme:

II.

(Efter Ps. 102, 2—3.)

O, Gud! barmhjertigen modtag
De Sukke, vi opsende!
Og ei fra os, paa Sorgens Dag,
Dit Aasyn Du bortvende.
Igjen at reise faldne Mod,
O bøi til os Dit Øre:
Den Bøn, vi lægge for Din Fod,
Du ile at bønhøre!

*) En ældre Broder til Dr. theol. Kalkar i Odense.

der tjente som en Indledning til efterstaaende af Præsten holdte Bon:

Evige Gud, barmhjertige Fader! Du som har sat for Menneskets Levedage et Maal, som det ikke kan overskride, o Du har efter Din Viisdom atter ladet vækkes i vort Indre den smertelige Overbeviisning, at ogsaa de Ypperste iblandt os kun ere Mennesker, Støvets Sønner, der vende tilbage til Støvet naar Du vinker ad dem, idet Du har kaldet fra hans jordiske Rige fra os vor trofaste Enevoldshersker, hoisalig Kong Frederik den Sjette. Endnu engang oplofte sig til Dig alle Danskes Hjerter i inderlig Bøn for Ham; thi vi vide: „at Du, o Gud! er Salighedens Gud, at Du, evige Herre, udfrier fra Døden", og vor nedboiede Sjæl hæves ved Tanken: „at din Miskundhed er stor for Jordens Sønner, der skjule sig under dine Vingers Skygge". Derfor have vi udtalt for Dit Aasyn, hvad Han har været for os, hvad vi i Ham have tabt; vor Sorg forkynder Hans Værd, vor Smerte Hans Væsens Hoihed. Ja, Algode, Du har gjort Stort imod den Fuldendte og i Ham ogsaa mod os. Med dyb Veemod prise vi Dig ogsaa ved denne Mindehoitid for alt det Gode, hvormed Du har ophoiet Hans Liv, forskjønnet Hans Tilværelse, foreviget Hans Navn og lykkeliggjort alle dem, der styredes under Hans Scepter. O, saa bønhør os ogsaa, naar vi anraabe Dig for Hans Sjæls Salighed. Lad Hans Velgjerningers herlige Lon ledsage Ham for Din Domstol og være den uforgjængelige Krone, der smykker Ham i de Saliges Rige. Sandhed og Miskundhed være de Engle, der bane Ham Veien til Din usynlige Throne, hvor Han „skue ethvert Suk af sit jordiske Liv forvandle sig til evig Fryd", at Han maa „mættes af Dit Huses Vederqvægelse og drikke af hine hoiere Nydelsers Strøm." Sku ned paa de Taarer, der idag flyde, som i Stilhed glindsede i hendes Øine, der hjemsøgtes af den uudsigelige Smerte, at have mistet sin trofaste Ledsager, see paa Taarerne, der fremvælde af Taknemmelighed og Kjærlighed i Kongeborgen som i den ringeste Hytte, der væde Fyrstens som den ringeste tro Undersaats Kind, og lad disse vidne for Dig om Hans Trofasthed i Hans ophoiede Kald, om Hans faderlige Sindelag imod os Alle, at Han som en Fredens Engel maatte omsvæve sit Land, at Hans Død som Hans Liv maatte tjene til Lys og Forædling for os Alle.

Ja, i os, som Du paany har ladet erfare, hvor forgjængelige vi ere, i os, som have seet, „at den kosteligste Olie og vellugtende Vande ikke bevare for Forraadnelse, men kun et godt Navn", og „at ligesom et godt Navn er bedre end god Salve, ligesaaledes Dødsdagen bedre end Fødselsdagen", — opvæk i os de fromme Forsætter, der oplue vort Indre, at vi maae vandre i Dyd og Retfærdighed, at vi maae søge Sandheden og ove Miskundhed, at Tiden snart maatte oprinde, hvor Du finder Verden værdig nok til at borttage Dækket, som er udbredt over dets Aasyn og det Klædemon, som indhyller Nationerne, Tiden, hvor Døden skal tilintetgjøres for evig og Taarerne aftørres fra alle Ansigter. — O saaledes trøst Du Kongehuset, trøst i Særdeleshed den Hoisaliges dybtsørgende Enke ved Gjenforeningens Haab, og lad Hans nedboiede Døttre finde Lindring i deres dybe Savn ved det herlige Eftermæle, Han har reist sig; trøst Fædrelandet, trøst os Alle, naadefulde Gud, og lad Dit Aasyn lyse for os, da ville vi helbredes og frydes ved Din Hjelp, o Evige, Du, som bliver os tilbage, naar Alt end forgaaer, hvem alene tilkommer Priis, Ære og Tilbedelse fra Evighed til Evighed! Amen.

Herpaa fulgte nedenstaaende Psalme:

III.

(Efter Ps. 112, 1—6.)

Hallelujah! Hallelujah!
Held den, der frygter Gud!
Hvis Fjed end aldrig vege fra
Hans vise Faderbud!

Hans Navn skal blomstre rigt paa Jord
I Magt, fra Slægt til Slægt,
Hans Afkom stige skal i Flor
Ved Herrens Varetægt.

Velsignet vorde skal hans Hjem
Med Overflodighed,
At han kan glæde Alle dem,
Hans Hjerte glædes ved.

En Stjerne i den dunkle Nat
Han altid straale seer,
Saa at han aldrig bli'er forladt
Imens han vandrer her.

Held den, der af sin Overflod
Mildt letter Armods Kaar;
Og aldrig Fromheds Vei forlod,
Men den i Retsind gaaer.

Naar Herren hist blandt Frommes Tal
Ham skjænker Salighed,
Hans Eftermæle leve skal
Og evigt være ved!

hvorefter Præsten endnu holdt følgende Bøn:

Til Dig, som af Mulmets Nat skabte Dagens Lys, som af Dødens Skyggerige lader fremstige Livets Væld, til Dig, Albarmhjertige, „som saarer og forbinder, som slaaer og hvis Haand læger", til Dig nærme vi os atter med inderlig from Andagt, for at udøse for Dig vore Hjerters Taknemmelighedsfølelser, at frembære de Ønsker, der dybt gjennemtrænge Alles Sjæle. Ja, Du har vist os Din Godhed, og din Barmhjertighed har været stor imod os, thi da Sorgens mørke Skyer fordunklede Fædrelandets Himmel lod Du oprinde Haabets lyse Stjerne over det, „kun et Øieblik vare Suk, Livet vældede snart frem", Dunkelheden veeg for Morgenrødens Straale, der frembrød, idet Du har vedligeholdt os Ham, som besteg sine Fædres Throne, vor Konge, Christian den Ottende, Ham, hvem Folkets Kjærlighed allerede for længe siden havde tilkjendt Kronen, Ham, paa hvis kongelige Sindelag imod sit Folk, paa hvis faderligsindede Styrelse vi idag have

et saa herligt Pant i det Ord, Han har lagt paa deres Læber, der forkynde Din himmelske Sandhed, at Miskundhed og Sandhed ere de Grundpiller, paa hvilke Han bygger sin Magt, sin Herlighed og sit Herredomme. O, modtag derfor vort Inderstes Takkeoffer, o Gud! og hør alle de Bønner, der idag fra Fædrelandets Børn opstige til Dig for Landets dyrebare Fader. Du, fra hvem alene kommer Lys, Kraft og Hæder, o lad Dit Faderøie stedse see med Miskundhed paa Hans Fjed, at Han aldrig maatte kjende nogen Hjertesorg, men maatte frydes ved sit Lands og Folks blomstrende Velfærd, tag Ham ved Din Haand, at hans Aar under Din Varetægt maatte naae til den seneste Slægt, og at Han, gjennemtrængt af Tanken, at Han hersker under Dit Øie, maatte regjere med Faderhuld, gjerne høre paa Sandhedens Røst, og Smigerens trædske Tale banlyses fra Hans Omgivelser; Kjærlighed og Sandhed strømme ud fra Hans Throne, og fra Folket igjen vende tilbage til Ham. Ja, o Allbarmhjertige! lad Hans Alder være som hans Ungdom, at han maatte være Fædrelandets Roes og Stolthed og naar Hans Isse bedækkes med Alderens Snee, Han med Glæde maatte mindes enhver af sine Levedage.

Dertil velsign ogsaa Landets høitelskede fromme Moder, Caroline Amalia, ved hvis Navn Oldingens som Barnets Hjerte slaaer af Kjærlighed og Hengivenhed, der har erkjendt, at Dit Rige, — Miskundheds og Sandheds Rige, — skal bygges ved de Diendes og Spædes Mund, og for hvis Levedage, for hvis uafbrudte Vel de Uskyldiges Læber anraabe Dig. Velsign ogsaa Enkedronningen i hendes dybe Sorg, hendes Gemyt finde Trøst i Dig, hendes bedrøvede Sjæl opreises ved Din Sandhed. Du udgyde Din Naades Fylde over den kongelige Stamme, idet Du velsigne Kronprindsen Frederik Carl Christian, over Prinds Frederik Ferdinand med Gemalinde, samt alle dem, der høre til Kongehuset.

Og hver den, der tjener dette, hver den, der tjener Landet eller Staten, hver den, der tager sig af den almindelige Velfærd, han være velsignet af Dig! Kraft og Lys komme over Alle, at sandhedskjærlige, oplyste og ædle Mænd maatte omgive Thronen, at Miskundhed og Sandhed fremvælde fra Kongeborgen, Retfærdighed og Fred fremmes og pleies fra Dommersædet, Orden vedligeholdes i Land og Stad, Godhed, Velvillie og Troskab findes i Folket, og Kjærlighedsbaandet omslynge Alle af hvad Stand eller Rang, af hvad Tro eller Nation han være.

Ja, o Herre, vor Gud! vær med os, som Du har været med vore Fædre, forlad os ikke, men bøi vore Hjerter til Dig, at vi maae vandre i alle Dine Veie! Amen.

Høitideligheden sluttedes med den nedenstaaende Psalme:

IV.

(Efter Ps. 90.)

For Dig, vor Gud, vi knæle ned,
Som var og er og bliver ved,
Og huldt Din Skabning leder!
Før Havets Bølge, Bjerg og Dal
Og Himlens Kloder uden Tal
Var Du i Evigheder!
Lysets Kilde!
Fra Din Bue
Solens Lue
Rigt udspringer,
Som os Liv og Lyset bringer!

Af Støv Du danned os, o Gud,
Og ei vi veed, naar paa Dit Bud
Vi Støv skal atter blive!
For Dig forsvinde tusind Aar
Lig Natten, der forsvandt i Gaar
For Solens lyse Skive.
Du kun bliver!
Men, som Løvet,
Vi af Støvet
Kun fremstande,
Os igjen med Støv at blande.

Blidt Morgensolen frem har kaldt
Det Græs, som Aftenrøden alt
Seer Leer at afmeie;
Stolt Blomsten kneiser i sin Pragt, —
Men snart den, visnet, hen er strakt,
Trods omhufulde Pleie.
Livets Billed! —
Ak, saa fage
Vore Dage
Atter svinde,
Brat med Tiden de henrinde.

Vor Pil'grimsgang i Jordens Dal
Halvfjerdsindstyve Somre skal,
Men sjelden længer vare;
Her Vuggen nær ved Graven staaer,
Og mangen alt i aarle Vaar
Til Jordens Skjød de bare.
Dødens Herre!
Ei vi kjende,
Hvad kan hænde:
Lær os nytte
Tiden, — snart er vi dens Bytte!

Hos Dig er Lys og Herlighed,
Lad da Dit Aasyn skue ned
Til os, — skjænk os Din Naade!
Vær Du os nær i Sorg, i Lyst,
Og straal Din Klarhed i vort Bryst,
At Livet os maae baade!
Viisdoms Ophav,
Som vi dyrke!
Skjænk os Styrke
At vi trygge
Kan paa Dig vor Fremtid bygge

Velsign vor Id, og vakle vi,
Almægtige, staae Du os bi,
Hvert Forsæt at opfylde.
Dit Riget og Din Magten er, —
O, lad det Gode trives her,
Som ene Dig vi skylde!
Fader vi! iet
Til Din Ære
Livet være,
At i Døden
Hist vi skue Morgenrøden!

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Vi maae antage, at der ere faa Faa af vore Læsere, som ikke selv have været Øievidner til Processionen ved Høisalig Kong **Frederik den Sjettes** Bisættelse, at vi ikke ville trætte Læsernes Opmærksomhed ved en Gjentagelse af hvad de selv have seet og, hvad vi vel tør antage, kun have havt liden Grund at finde sig tilfredsstillede ved. Skjøndt vi ikke kunne nægte, at det hele Optog, selv under de gunstigste Omstændigheder, i sin nærværende Form kun var saare lidet skikket til at nære en Deeltagelse, der er overeensstemmende med de Følelser, Frederik den Sjettes Jordefærd maatte vække hos Nationen, saa tvivle vi dog heller ikke paa, at det idetmindste vilde have frembragt en ganske anden Virkning, naar den Solennitet, som nu aldeles savnedes, behørigt havde været iagttaget. Men der herskede en saa paafaldende Ilfærdighed og Mangel paa den høitidelige Alvor, der burde været afpræget i de sidste Æresbevisninger imod Folkets Fader, at de kostbare Forberedelser til dette Sorgetog maae anseés som aldeles spildte. Den Berlingske Avis beretter, at den kgl. Liigvogn standsede ved Vesterport, medens Folkets Farvel tonede den Hedengangne imøde. Vi indrømme, at det havde været saare passende om dette var skeet, men det var saa langtfra at være Tilfældet, at Liigvognen tvertimod, da Sangerchoret vendte sig til den modsatte Side af Platsonden, for at gjentage de sidste Linier af Afskedsqvadet, alt havde passeret Frihedsstotten, fra hvilken de rorte Bønders Psalmetoner blandede sig i det sidste Farvel! Digteren **H. P. Holst** har i dette Farvel leveret en saa smuk Pendant til sit tidligere Mindedigt, der alt svæver paa hele Folkets Læber, at vi ikke kunne nægte os den Fornøielse ar nedskrive det her, idet vi kun beklage, at vi ikke ligesaalet kunne fremtrylle **Weyses** herlige Melodie dertil for Læserens Indre:

„Farvel, farvel! Vi bringe, Fader!
Med Taarer Dig et omt Farvel,
For disse Volde Du forlader,
Hvor Du har fredet om vort Held —
Hvor Du har grædt ved Andres Smerte,
Hvor Du har smilt ved Andres Lyst,
Hvor Intet Du for Dig begjærte:
For Dine Børn kun slog Dit Bryst —
For Dine Børn som Du forlader!
Hvorfor da standse Taarens Væld!
Farvel, farvel! vi bringe, Fader!
Med Taarer Dig et omt Farvel."

I smuk Samklang hermed tonede nedenstaaende, af Prof. **Heiberg** digtede Psalme, som Bønderne istemmede, da Liigtoget naaede Frihedsstøtten:

„O stands, før Banen Du forlader!
O stands her paa Din sidste Gang!
Vi bringe Dig, o Landets Fader,
En simpel, men erkjendtlig Sang!
Her Mindet om vor Frihed staaer, —
Din Kongedaad før Kongeaar.

Mens vildt de røde Fakler brænde,
Seer Nattehimlen roligt ned,
Og rige Stjerner Klarhed sende,
Som Lysets Bud om Evighed.
Du selv, som løste Trældoms Baand,
Du selv er hist en frigjort Aand.

— Først i Roeskilde modtog Sorgetoget det ægte folkelige Præg, som stemmede med den afdøde Folkekonges Characteer og Idræt, idet Bønder og Statsmand kappedes om at bringe ham den sidste Ære. Da Processionen traadte ind i Kirken præluderedes fra Orgelet af Domkirkens Organist, **Hansen**, som meget smukt i sit Præludium havde vidst at anbringe Melodien til den bekjendte, af **Ingemann** skrevne Mindesang. — Solonummerne i den af **Oehlenschläger** skrevne og af **Weyse** componerede Cantate udførtes af Damerne: **Phister, Winslov** og **Irza** og Dhrr. **Cetti, Faaborg, Holm, Phister, Sahlertz** og **Schwartzen.** Psalmen, som blev afsjungen før og efter Talen paa Amalienborg, for Sorgetoget forlod samme, var forfattet af Slotspræst **Pauli** og lyder saaledes:

Før Talen.

Her var hans Huus, her svandt hans Dage,
Her vaagede hans Tanke klar.
Her sidder Kjærlighed tilbage,
Hvor han sit Øie lukket har.
I Kongens Huus er Sorg og Savn,
I Himlen Fred i Jesu Navn.

Efter Talen.

Med Taarer vi Farvel Dig sige;
Men salig Du, som her var tro!
Gud glæde Dig i Himmerige,
Dit Liv var Daad, Din Løn er Ro!
Saa stig vort Haab fra Sorg og Savn
Til Himlens Fred i Jesu Navn!

— Baade ved Kjøbenhavns Universitet som ved Soros Academie er der berammet Sorgehøitider for Frederik den Sjette. Til det Førstnævntes bliver Programmet af **Oehlenschlägers:** „Frederik den Sjettes Riimkronike"; Cantaten er af **Heiberg** og Musiken af **Hartmann.** Talen holdes af indeværende Aars Rector, Professor **O. Bang.** Cantaterne til Høitideligheden i Sorø ere af **Ingemann** og **Hauch**, Musiken af Academiets Syngelærer **Petersen.** — Ogsaa ved Universitetet i Kiel var det bestemt, at der skulde holdes en Sorgefest samme Dag den høisalige Konge bliver bisat. Talen skulde holdes af Etatsraad **Falk**; Programmet er af **Dr. Frank.**

— Den „Frisindede" for igaar indeholder følgende: „Paafaldende var det, at medens selv Handlende tilsidesatte deres Interesse og lukkede deres Boutiker i Torsdags af egen Drivt, for at høitidelig Stilhed kunde finde Sted og deres Folk ikke blive fraholdte at bivaane Gudstjenesten, — vedbleve endeel offentlige Forretninger uforstyrret i deres sædvanlige Pasgang. Vistnok vare Kirkerne meget fulde alligevel; men da Embedsstanden paa en vis Maade staaer i nærmest Beroring til den hedenfarne Landsfader, saa er det høist sandsynligt, at ogsaa Embedsmændene gjerne havde samlet sig med Stadens øvrige Borgere i Kirken til Bøn og Opbyggelse, hvori de nu vare lovligen, men neppe tactrigtigen, forhindrede. Biskoppen vil vel ikke tage det unaadigt op, saafremt det erfares, at Foresporgsel desangaaende skal være skeet, men af Vedkommende ikke taget til Følge.

Literatur.

Paa **Reitzels** Forlag er udkommet: Sorgetaler holdne ved høisalig Kong Frederik den Sjettes Bisættelse af Biskop **Mynster.**

— Boghandler **Høst** modtager Subskription paa en Oversættelse af **Dahlmanns** Danmarks Fædrelandshistorie, som med det Første vil forlade Pressen og komme til at koste ⅓ mindre end Originalen. Forfatterens Navn er Borgen for, at det nævnte Værk vil være mere end en tør Gjentagelse af al bekjendte historiske Facta, og Oversættelsen der besørges af Capt. v. **Jensen**, vil blive gjennemseet af vor lærde Historiker, Prof. **Velschov.**

De, som fra dette Aars Begyndelse ønske at tiltræde Subskriptionen paa nærværende Blad, der tilbringes Subskribenterne for 72 Sk. Qvartalet, ville behageligst tegne sig hos D'Hrr. Boghandlere Reitzel og Høst, eller hos Udgiveren, Laxegaden Nr. 214.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 342, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 26de Januar 1840. | Nr. 4.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Længsel og Bortreise.

(Brudstykke af et større Digt: „Den nordiske Sanger".)

Høit mod Nord, hvor gamle Fjelde
Staae med mosbegro'de Kind,
Hvor Naturens Kæmpevælde
Præger sig i Klippen ind:
Sad i længstforsvundne Dage,
Uden Frænde, uden Ven,
Ene med sin Sorg og Klage
Net en vakker Ungersvend.

Bleg var Kinden, Øiet hævet
Imod Hjelkehusets Muur,
Medens Aand og Tanke svæved'
I den kraftige Natur.
Spredt' paa Bordets Egeplade
Gamle Sagaboger laae;
Stundom paa de gule Blade
Ynglingen med Veemod sage.

Men naar Nattens Taagebue
Bredte ud sit morke Flor,
Læste han ved Lampens Lue
Høit om Odin og om Thor.
Om Valhalla og om Loke
— Baldurs trædske Banemand —
Om et evigt Ragnarøke,
Og om Fenrisulvens Tand.

Dybt ham greb de gamle Skrifter
Om de stolte Guders Hær,
Om de lysende Bedrifter,
Som de vandt ved Spyd og Sværd.
O! men fremmest dog af alle,
Straalte som et Stjerneskin,
Sagnet om de gamle Skjalde
For den blege Ynglings Sind.

Og han fatted' deres Stemme,
— Kæmpesangens dybe Chor —
Naar de sang om Livet hjemme
I det sneebedækte Nord.
Naar de sang om Nordenvinden
Og den skumbeklædte Sø,
Om en Seier over Fjenden —
Og den guldhaarsagre Mø. —

Men naar Skjaldens høie Tanke
Med Begeistrings varme Lyst
Dvælede, hvor Sydens Ranke
Bugger sig paa Bjergets Bryst! —
O! da greb en stille Smerte,
Blandet med en sælsom Lyst,
Dybt den unge Thorvalds Hjerte
Med sin hemmelige Røst.

Taus han reiste sig og sukked';
— Aarens Blod var bragt i Kog —
Voldsomt han med Haanden lukked'
Solvbeslagne Sagabog; —
Tænkte ei paa Nordens Jetter,
Ei paa Iduns gyldne Frugt; —
Fjernt til Sydens Sommernætter
Gik hans tankerige Flugt.

Men da Maanens Solverstrime
Faldt igjennem Rudens Glar,
Og den stille Midnatstime
Over Jorden sænket var:
Satte Ynglingen sig atter
Ved det stærke Egebord;
Snart som Graad, og snart som Latter
Lød hans drømmesvangre Ord:

„Hvorfor blive her i Norden
Som en Fange i sit Buur,
Er der intetsteds paa Jorden
Da en skjønnere Natur?
Nogne Fjelde her omslette
Vidt og bredt den morke Sø,
Her er ingen Blomsterslette,
Her er ingen Palmeø!" —

„Her er Nætterne saa lange,
Solens Straale aldrig varm;
Net som Kæmpens gyldne Sp nge
Om den senestærke Arm. —
Og de Blomster, som vi skue
Ere kun af Jis og Snee,
Komme de til Ovnens Lue
Snart til Vand hensmelte de." —

„Her har Echos Tone hjemme,
Dyb og haard, som Klippens Bryst;
Ak! men ingen Fuglestemme,
Ingen Nattergalerost!
Om de **sjunkne** Kæmpegrave
Taler Nordens stolte Mand!
Ak! men Himlens bedste Gave
Klogt og Snille mangler han." —

„Her er Kornet goldt i Vippen,
Blegt som Klippens nogne Tind,
Her er Moen kold som Klippen,
Sky som Skovens lette Hind. -
— Nei, mod Syden! mod de velske
Underskjønne Qvinders Hjem!
De kan synge, de kan elske!
— Hvad er Nordens Mø mod dem?" —

— Hjertet banker, Læben tier,
Øiet er af Taarer vaadt,
Og med høie Phantasier
Smykker han sit Drømmeslot.
Om ham Sydens Aftenlufte,
Lyse Alfers vilde Hær,
Svæve mellem Blomsterdufte
I et broget Farveskjær.

Længe sad han. Stille Glæde
Spiller atter om hans Kind,
Medens Nattens Stjerneklæde
Kastede sit klare Skin
Over Klippens hvide Flade
Og den slumrende Natur,
Over Bordets Egeplade
Imod Hjelkehusets Muur.

Og den stærke Straale trængte
Med sit gule Flammeneeg
Sig mod Væggen, hvor der hængte
Net en prægtig Strengeleeg.
Fjernt i Velskland var den skaaren
I et skummelt Fangebuur,
Hid til Nordens Fjelde baaren
Af en fremmed Trobadour. —

O! hvor Thorvalds Øie lued',
O! hvor kraftigt var dets Blink,
Da i Straaleglands han skued'
Skjæbnens underfulde Vink.

Og mens tætte Stjerneklynger
Smile venligt til ham ned,
Med et Silkebaand han slynger
Luthen om sin Skulder bred.

Herlig stod han. Net som Skjalden
Naar han i den syndne Old
Kneiste hoit i Kongehallen
Med sin Lyre og sit Skjold.
Net som Bragi, naar han stemte
Harpens guldindlagte Bryst,
Saa at Odin selv forglemte
Baldurs Død for Toners Røst. —

Mildt begeistret Thorvalds Die
Funkled' gjennem Nattens Skjød,
Steeg fra Jorden mod de hoie
Stjerneklyngers matte Glød.
Og da Haanden sagte svæved'
Over Strengenes Metal,
Lyden gjennem Luften bæved'
Med et lisligt Tonefald.

Hoit til Luthens blide Tone
Lemped' han sin klare Røst,
Sang om Piniernes Krone,
Og om Sydens Blomsterkyst.

Om Lianen, der sig slynger
Eviggron om Bjergets Fod,
Om de tunge Drueklynger
Og det røde Drueblod. —

„Bort fra disse kolde Steder,"
Udbrød taareblendet han;
„Jeg vil nyde Livets Glæder
Medens jeg endnu det kan.
Hviil, min Luth, her ved mit Hjerte,
Altid varmt Du finder det,
Deel min Glæde, deel min Smerte,
Ene Du forstaaer mig ret!" —

— Og han trykkede med Varme
Luthens guldindlagte Bund
Kjærligt med de stærke Arme
Mod sin Pande og sin Mund. —
Og skjøndt Taarestrømmen trængte
Stærk af Dielaaget frem,
Med sin Hoire dog han sprængte
Døren til sit gamle Hjem. —

Ak! men Sneens hvide Klæde,
Strømmens iisbedækte Bred,
Drog fra Sydens Sommerglæde
Ham til Nordens Fjelde ned.

Og han sukked': „Ha! jeg Daare,
Med min dromte Blomsterduft;
Her jo fryser selv min Taare
I den kolde Natteluft!"

Skuffet i sin første Haaben
Skred han imod Hyttens Dør,
Og han saae, at den stod aaben,
Som da han forlod den før.
Og han tabte sig i Tænken,
Indtil Nattens Stjerne veeg, —
Da han fasted' sig paa Bænken
Med sin gyldne Strengeleeg. —

— — Men da Vaarens milde Vinde
Spredte Sydens Blomsterflor
Over Fjeldets hoie Tinde
I det kæmpestærke Nord:
Losned' Thorvald Skibets Anker,
Fra den klippefaste Grund,
Seilede mod Sydens Ranker
I den klare Aftenstund. — —

Christian Hansen.

En Biskop fra forrige Tider.

(Fortsat.)

Da den gode Prælat var alene, opfyldtes hans Sjæl af en dyb Bedrøvelse og han tænkte paa, hvorledes han skulde forholde sig med de Fattige paa Landeveien, da i det samme en Tjener i Livrée, der holdt en lille temmelig fyldt Pung i Haanden, traadte ind i Talerværelset, hvor den naadige Herre netop beklagede sig over sin Skjæbne. Hvem der havde seet den naadige Herres Physiognomie ved Synet af denne Pung, havde vist holdt ham for en Stratenrøver, som grundede paa en eller anden slet Streg, hvis ikke hans Klædedragt og hans ærværdige Ansigtstræk havde modsagt dette; en ganske fremmed Ild syntes at gjennemglode ham og den heftigste Gridskhed lod sig læse i hans Miner. Hans første Tanke var, at den hoie Alfader, af Medlidenhed med hans Smerte, sendte ham en himmelsk Manna, som han forhen havde gjort ved Israeliterne i Ørken, og at han havde en fra Himlen nedsendt Engel i en Tjeners Dragt for Øinene. Maaskee vilde han endog have takket Guddommen ydmygt for et saadant Beviis paa dens Godhed og besynderlige Omhyggelighed, hvis ikke Kammertjeneren havde afbrudt dette fromme Blændværk med en fuldkommen menneskelig Stemme og spurgt ham, om den naadige Herres Secretair var tilstede i det biskoppelige Palads.

„Nei, min Ven," svarede Hr. de Resmond, „han er nu netop gaaet ud."

„Det gjør mig meget ondt," svarede Tjeneren, som ikke kjendte Biskoppen, „thi jeg skulde overgive ham disse Penge fra min Herre, Hr. Marquis de C., en Slægtning af Hr. Politilieutnanten."

„Disse Penge!" gientog Prælaten opbrusende; „sig mig, min Ven, hvormange Penge er der i denne Pung?"

„Tohundrede Louisd'ors," svarede Kammertjeneren.

„Tohundrede Louisd'ors," raabte Hr. de Resmond, ganske ude af sig selv. „Kan De ikke sige mig, for hvem denne Sum er bestemt?"

„Jeg veed det ikke," svarede Laquaien, „jeg har kun Hr. Marquiens Befaling at bede den naadige Herres Secretair om godhedsfuld at overgive dem til den Person i Paris, som denne Billet betegner," og han fremtog derhos et Brev af sin Lomme. „Det gjør mig ondt, at jeg ikke har truffen ham, men jeg vil komme igjen."

„De skal ikke gjøre Dem den Uleilighed, kjære Ven, det behoves ikke," svarede Biskoppen hurtigt; „De kan blot overgive mig Pengene og Brevet, og sige Deres Herre, at begge Dele er i gode Hænder."

„Jeg tvivler ikke derpaa, min Herre," svarede Tjeneren noget forlegent, „men jeg har den udtrykkelige Befaling at levere Pengene egenhændig til den naadige Herres Secretair, og jeg tør ikke vove —"

„Det skal ikke afholde Dem, min Ven, og vær De slet ikke bange for den Sags Skyld," svarede Hr.

de Nesmond, „sig De Hr. Marquien, at De har nedlagt Pengene i den naadige Herres egne Hænder, og at han vil besørge dette Ærinde!"

„O, naadige Herre! Marquien vilde aldrig tilgive mig det, naar jeg saaledes havde misbrugt Deres Godhed, jeg vil hellere komme igjen."

„Nei, siger jeg Dem, jeg vil ikke, at De skal have gaaet Veien forgjæves, og jeg skal selv overlevere Pengene til deres Ciermand i Paris."

„Men jeg forsikrer Dem, naadige Herre, at min Herre vil blive gruelig opbragt, naar han faaer at vide, at jeg har været saa ubesindig — —"

„Nu da, saa sig Deres Herre, at det var saa min Villie. Marquis de C. er en Mand, som jeg under det vel, og jeg er meget glad over, at jeg kan vise ham en Tjeneste."

„Det er altsaa Deres afgjorte Villie, naadige Herre?"

„Ja, endnu engang, giv kun hurtig Pungen hid."

„Eftersom De befaler det, naadige Herre, saa er den her."

Næppe havde Hr. de Nesmond modtaget den kostbare Pung med de tohundrede Louisd'ors, disse saa længselsfuldt onskede Louisd'ors, i sin skjælvende Haand, forend hans Ansigt straalede af den høieste Jubel og der undslap ham de meest usammenhængende Glædesudraab, der manglede kun lidet i, at han havde gjort Luftspring i sit biskoppelige Palads, saa lykkelig, eller rettere saa henrykt følte han sig. Hans Lykke havde, som man seer heraf, et Anstrog af Vanvid og saa stor var hans Utaalmodighed efter at anvende den Skat, som et næsten af Forsynet hidsort Tilfælde havde betroet ham, til at gjøre vel mod sine gode Venner, de Fattige, at han strax forsamlede alle sine Folk og paa Stedet gav Befaling til uopholdelig Afreise, istedetfor, som det var hans oprindelige Plan, at afreise den følgende Dag.

Vare hans Husfolk allerede forbausede over denne uventede Modbefaling, saa vare de, og især Intendanten, det endnu mere over deres Herres muntre Mine og klare Ansigt, der forhen, og Læserne vide hvorfor, havde seet saa mørkt og bekymret ud. Forend den gode Prælat steg ind i sin Kareth, sørgede han fremfor Alt, at fordele Marquis de C.'s **200** Louisd'orer behørig i alle Dele i af sin Livkjole, og troede nu sikkert at kunne bestride alle Reisens Fornødenheder, som kun vare for ham af en eneste Beskaffenhed. Livlig underholdt han sig med sin Almosenier, sin Secretair og sin Intendant, der sadde ved Siden af ham og vare ganske forbausede over den Lystighed og Overgivenhed, som de ikke hidtil havde bemærket hos deres værdige Herre.

„Hvad Behageligt er der vel hændet vor gode Prælat?" spurgte forbauset Almosenieren og Secretairen sagte den endnu mere overraskede Intendant. I dette Øieblik havde det biskoppelige Følge naaet den første Landsby paa Landeveien fra Bayeux til Paris. Det var netop paa den Tid, da Stedets Indvaanere nøde deres Maaltid, og Alle kom derfor, saasnart de gjenkjendte deres Biskops Livrée og Equipage, løbende hid, omringede Vognen og bade deres elskede Sjælehyrde om hans Velsignelse.

„Pas paa, pas paa!" sagde Intendanten sagte til begge sine Naboer, „snart vil det forandre sig med vor naadige Herre, jeg er bange for, at hans gode Humeur vil forvandle sig til meget ondt Lune."

Men knapt havde vor naadige Herre seet sine i to Rader langs med Vognen ordnede Faar, forend han strax befalede sin Kudsk at holde og efterat han var steget flinkere ud af Vognen end det ellers var hans Sædvane, og med synligt indre Velbehag havde monstrende spadseret op og ned imellem dem, puttede han Haanden i Lommen efter en rigelig Velsignelsesgave, fremtog af samme en Haandfuld Louisd'orer og overgav dem til Landsbyens Præst til Fordeling imellem de Trængende. Efterat dette var skeet steg han under det vel tusinde Gange gjentagne-Raab: „Vor Biskop leve! Vivat vor gode Prælat!" igjen ind i Vognen og vinkede sin Kudsk at kjøre videre.

„Godt!" sagde Intendanten ved sig selv, „han har vel skrabet nogle Louisd'orer hist og her sammen, forend vi forlode Bayeux, og efter sin Sædvane skynder han sig med at give Alt til den Første, den Bedste, han kan træffe. Vi ville see, hvorlangt dette vil vare."

Men i hvilken Grad tiltog ikke hans Forbauselse, da han saae Hr. de Nesmond vise samme Ødselhed i næste Landsby. Endnu være blev det i den Tredie, derpaa i den fjerde, hvor hans Veldædighed ikke formindskedes, og saaledes vedblev det indtil han havde overskredet den yderste Grændse af hans Dioces. Ogsaa hinsides det Terretorium, som hørte til hans geistlige Jurisdiction, passerede han ingen By, ingen Flække, uden at han, som man nutildags siger, havde efterladt der et eller andet Tegn paa sin Mildhed. Hver Betler, Lam, Blind eller Krøbling, som han mødte paa Veien, erholdt idetmindste en Louisd'or. Den lille Pung, som Intendanten havde givet Kammertjeneren, for at uddele Almisser deraf underveis, og som i det Hele kunde indeholde **15** Livres i Smaapenge, kastede Hr. de Nesmond heelt og holdent til en Krø ling, som slæbte sig hid fra en Grøvt. Da der endnu var **10** Mile til Paris, havde han idetheieste **20** Louisb'ors tilbage og disse sørgede han for at blive qvit i et Kloster, som laae i Nærheden af Hovedstaden og hvor der netop, ifølge Superiorens Udsagn, skulde herske en gruelig Fattigdom, endskjøndt dette Aars Høst havde været særdeles rii-.

„Men for Himlens Skyld, naadige Herre!" gjentog Intendanten, ligesaa bestyrtet som forbauset over denne Ødselhed, „hvorfra har De alle de Penge? Er De bleven Falskmøntner eller har De opdaget de Vises Steen?"

Men Biskoppen, som havde sine Grunde til ikke at sige, hvorfra denne overordentlige Mængde rede Penge kom, vogtede sig for at svare og satte vel undertiden et ængsteligt Ansigt op ved disse gjentagne Spørgsmaal. Denne haardnakkede Taushed bidrog ikke lidet til at give den ærlige Intendants forskjellige Formodninger endnu større Spillerum og han meddeelte begge Naboerne de fælsomste Forudsætninger om Oprindelsen til en saa pludselig Rigdom.

(Slutter.)

Feuilleton.

Literatur.

Som et smukt Bidrag til at fremme den aandige Forening imellem de nordiske Riger, der er ligesaa ønskelig som naturlig, har Hr. Boghandler **Cronholm** i Malmø udgivet: „**Hertha**", en svensk-dansk Nytaarsgave for 1840, hvori frodige Blomster af den fælleds Jordbund danne en friskduftende Krands. Bogen er prydet med Digterne **Nicanders og Andersens** lithographerede Portrætter, der ere traadte istedetfor de Staalstik, Udgiveren havde bestilt i Tydskland, men som ere udeblevne, og den udmærker sig ved megen typographisk Elegance. Nedenstaaende to Digte meddele vi som en Prøve paa det, der af danske Digtere findes i denne Samling, idet vi beklage, at vi ikke tør forudsætte saamegen Kjendskab til det svenske Sprog hertillands, at Prøver af de svenske Digte skulde kunne have almindelig Interesse.

„Jeg er en Scandinav."

Vi er eet Folk, vi kaldes Scandinaver,
I trende Riger er vor Hjemstavn delt;
Men mellem Nutids store Himmelgaver
Er den: vort Hjerte vorer til et Heelt!
Lad være glemt, hvis os en Uret skete;
Tidsaanden, som en luttret Margarethe
Forener os, den trefold Kraft forlener,
Selv Sproget os forener.
Paa Fjeld, i Skov og ved det natblaa Hav,
Jeg jubler høit: **jeg er en Scandinav!**

Kom med paa Dovre-Fjeld, hvor Joklen ligger,
Hør Fossens Torden, Sæterpigens Sang;
Den friske Sø- og Bjerg-Luft, jeg inddrikker,
Jeg gaaer, hvor Nordens Guder gik engang;
Og hvis om Kraftens Mænd jeg hører heller,
Om **Olaf, Hakon, Harald** man fortæller;
Til Fjelds! til Fjelds! med stærke Klippeborge
Staaer Du mit gamle Norge,
I Glands af Nordlys, ved et stormfuldt Hav;
Jeg elsker Dig! **jeg er en Scandinav!**

Kom paa den snelle Baad, lad Dampen virke,
See Floder, store Søer er vor Vei!
Seil over Bjerget, hvor de høie Birke
Udaande Duft! O Sverrig elsker jeg!
Herfra lod **Gustav Adolfs** Navn paa Jorden,
Han var den sidste Ridder her i Norden.
Lidt Barkbrød, og den svenske Bonde synger,
Ham Nøisomhed forynger,
Han synger Sangene, som Skjalden gav,
Og vi med ham: **jeg er en Scandinav!**

En frisk Bouquet af Klover, Korn og Humle
Er Danmark! kom og see vor Bøgeskov!
Paa Sletten her sig Aandens Sønner tumle,
Det dundrer lystigt under Hestens Hov;
Til Videnskab og Kunst vi snelt udride,
Europa om det lille Land skal vide;
Ved **Thorvaldsen** dets Navn fra Stenen klinger
Alt **Tycho** gav det Vinger;
En Rose Danmark er! syng Scandinav,
Om Aandens Blomst midt i det barske Hav!

Lad ei den skjønne Enighed forsvinde,
Norsk, Svensk og Dansk hinanden række Haand;
De gamle Folkesange os forbinde,
I Melodien er et kraftigt Baand.
Af Enighedens Sæd kun godt man høster,
Vi skue kjækt mod Vester og mod Øster
I Fryd og Sorg! O her er godt at være:
Her leve vore Kjære!
Fra Gran og Birk og Bøg, vidt over Hav
Lyd Glædes Sang: **jeg er en Scandinav!**

H. C. Andersen.

Til een og anden Læserinde.

Min Kjærlighed var anonym,
En ubevidst, en salig Haaben;
Du bar den hen for Altrets Fod:
Og see! Dit Navn den fik i Daaben.

Det er en daarlig, daarlig Tid,
Skjøndt Amor har paa Kistebunden;
Ei sandt? Man bruger Alting op:
Det gaaer fra Haanden og til Munden.

Mit Hjerte veier Du mod hans —
Victoria! jeg vinder Seier:
Guldpiben sidder jo deri,
Og Skaalen dybt mod Jorden veier.

Du lægger Haanden paa mit Blik —
Mon Elskov døer, naar Diet lukkes?
For Lyset var jo Kjærlighed:
Den lever fort, naar Lyset slukkes.

Jeg drømte sværmerisk-berusst,
Vi var to Øine festligmilde:
Et saligt Smiil besjæled' os, —
Een var vor Fryds og Smertes Kilde.

Hvad er en flygtig Stund hos Dig?
Et Fyldehorn af Øieblikke!
Byd mig en Evighed derfor!
Ved Nattens Lys! I faae dem ikke!

Der stod et Eden for mit Blik,
Saa himmelsk, uden Savn og Smerte,
Du Hjertet i min Tanke var,
Og jeg var Tanken i Dit Hjerte.

Fortæppet fra Dit Øie gaaer:
Et Drama, spilt paa tvende Scener,
To Psycher mødes i Dit Blik,
Som Eros smilende forener.

Min Elskov — siger Du med Spot —
I fire Linier Rum kan finde:
Ø, husk! et Ord af Dig, et **Ja**,
Den hele Himmel slutter inde!

Der boer en Lyra i min Sjæl,
Som mildt sig rører ved Din Stemme;
Hver Lyd som klinger til Accord:
Og i Accorden Du har hjemme.

O! en Seilads paa Livets Hav!
Kom! Seilet er en Amorsvinge;
Ved Buens Stang det foldes ud —
Fra Strengen Aolstoner klinge.

„Til Philips hoire Øie!" skrev
Hiin Græker paa en Piil af sine;
Mig Guden ridsede paa sin:
„Høistærede til begge Øine!"

Du knuser Speilet med Din Fod —
O, Jalousi! Dit Navn er Qvinde!
Med Speilet, Grumme! jo forsvandt
Din eneste Medbeilerinde.

Jeg ligner Dig med Stjernen ei
Og ei med Ædelstenens Smykke;
Jeg ligner Dig med, ak! mig selv!
Ei sandt? Du ligne maa — Din Skygge.

Af Mandens Side Qvinden steg,
En Deel af ham, til Livets Gammen —
Vi kan ei skilles ad: vi er'
Jo kun et Menneske **tilsammen.**

Du kan ei smile — vædder Du?
Parée! Mig selv og hvad jeg eier!
Du smiler — o, saa er jeg Din!
Dit første Smiil Dig bragte Seier.

Du sætter Ringen paa Din Haand —
Siig ved Du ret, hvad det betyder?
Jeg er Din Slave, Ringens Aand,
Der kommer flux, saasnart Du byder.

Jeg paa Din hvide Finger skrev —
Et Elskovsbrev — o! vist det lykkes!
See! Amor det har censureret —
Han tegner paa Din Haand: „Maa trykkes!"

Ja siger Blikket, Læben **Nei** —
To imod Een: Du vel fornemmer,
At i Dit Hjerte jeg kom ind
Med stor Majoritet af Stemmer.

Du lægger Armen om min Hals,
En Slange blød, der mig har bundet:
O, Eden! ved den første tabt,
Og ved den anden sødt gjenvundet!

F. J. Hansen.

Den Blicherske Subskription.

Siden vor sidste Anmeldelse er endnu indkommen fra Ag. 1 Rbd. A. C. & J. 6 Rbd. **Hendes kgl. Høihed Prindsesse Caroline** 20 Rbd., hvilket med de tidligere anmeldte 98 Rbd. 2 Mk. tilsammen udgjør 125 Rbd. 2 Mk. Uagtet vi have fundet det for hensigtsmæssigt, med Gaarsposten forelobigen at oversende dette Beløb til sit Bestemmelsessted, staaer dog Subskriptionen, som hidtil, aaben saavel hos Hr. Boghandler **C. A. Reitzel** som paa Fædrelandets Contoir.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 312, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 2den Februar 1840. | Nr. 5.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Oehlenschlägers Mindedigt
over
Frederik den Sjette.

Da det udentvivl maa interessere et større Publicum at kjende det Digt i sin Heelhed, der har tjent til Indbydelsesskrivt ved Universitetets Sorgehøitid over høisalig Kong Frederik den Sjette, have vi ikke taget i Betænkning at meddele det her.

Kort for en festlig Klokkeklang
Indbyder os til Høitidssang,
Og Mindetalen om den Drot
Der altid mente Danmark godt, —
I nogle Billeder jeg her
Fremstille vil den Konge kiær,
Der var en Hæder for sit Land.
I Roeskildkirke ligger han;
Men frisk for os hans Minde staaer.
Det skal ei slettes ud af Aar.
Forfædre tit en Kronik skrev
I Rim, om hvad en Helt bedrev;
Saadan, i dette lidet Skrift,
Jeg skildre vil min Drots Bedrift.
Ei vil jeg pynte Daaden ud;
Nei! den skal staae, som unge Brud
I egen Skjønhed, uden Pragt;
Thi Sandhed hader Flitterdragt;
Og døde Konges bedste Pryd
Er eget Værk og egen Dyd.
Et Menneske var **Frederik**
I bedst Betydning, klart hans Blik.
Opmærksom han og rolig saae
Paa Den, som monne for ham staae.
Let blev han vort, og godt han led
Jevn Tillid og Fortrolighed.
Hver Ham sin Skjæbne trygt betroer;
Og hans Hukommelse var stor;
Stor, som hans Lyst — det Alle veed —
Til Bistand og Velgjørenhed.
Det Haar, som sig om Issen vandt,
Af hvidnet Hor ham Freia spandt;
De Øine, som ham Baldur gav,
Var store, blaae som Danmarks Hav.
Og som en Yngling let og rank
Stod han, til han mod Graven sank.
Saadan man skued Folkets Ven.
Men først nu til hans Barndom hen!

Seer hist ham som en lille Dreng:
Han sover i steenhaarde Seng.
I Skoe han gaaer med bare Been,
Og leger med en Sommergreen.
Et fattigt Barn, hans Kammerat,
Udgjør vor **Frederiks** hele Stat.
En Kavring blev fra Vindvet sendt:
„Nu skynd Dig, Frederik! den hent!"
Paa lette Slæde, sammensat
Af Lægter, til den sorte Nat
Han kjører i den hvide Snee.
Saaledes vi ham hørdet see. —
„For meget! man det overdrev!"
En Tænker Brugen foreskrev.
Det lyktes, det forvovne Værk,
Det gjorde **Fredrik** sund og stærk.
See her! af Barndomsdrommen vakt,
Fornyer han Daabens fromme Pagt,
Og træder, moden alt i Aand,
I Raadet, ved sin **Bernstorfs** Haand.
Den Ældre gjør den Yngre kold;
Han viser Kraft og Maadehold.
Mangt Aar han elsked denne Ven,
Og fulgte ham til Graven hen
Med bitter Sorg; — men Sorg er skion
For Fader, af taknemlig Son.
En flygtig Strid, et Tog til Sver'g
Drev **Fredrik** over Norges Bierg.
Det var en Skiæmt af Asa-Thor,
At **Fredrik** skulde see sit Nord,
Og ove sig, og vorde klog
Paa Krigerskik og Krigertog.
Den korte Splid var snarlig endt. —
Nu har sin Kiærte Freia tændt,
Berørt den ædle Skioldungs Barm.
Den banker for **Maria** varm.
Han beiled ei til et Portræt; —
Han saae en nærbeslægtet Æt;
Hun lignte ham i Sind, i Aand,
Han rakte hende Fyrstehaand.
Og som idag og som igaar
Svandt dem et skiønt Halvhundred-Aar.
Guldbryllupsfesten — opsat blev
Af **Ham**, som Stovets Skiæbne skrev;
Men hist i Himlen feirer bedst
Gud Hierternes Guldbryllupsfest!
En reen, en om, naturlig Siæl
Maa finde Trældom grum og fæl.
Det Danmark gik til Hiertets Grund
At see sin Bonde som en Hund
Behandlet tit af rige Mand,
Der plettede sin Herrestand; —
Som Hunden bunden til et Huus.
Forfaldent, usselt, fast i Gruus.
Den mildnedes, den grumme Skik;
Men ikke nok for **Frederik;**
Thi han var Bondens sande Ven,
Med **Reventlau** og **Colbjørnsen.**
Seer hist ham som en Murer staae,
Imens de Andre Kalken slaae!
Nu lægger Stenen han i Jord.
Er det en Steen? O nei! jeg troer,
Det er det allerbedste Fro,
Som lagdes ned i Sjællands Øe.
Og Stotten, som sig reiser op,
Er det en Steen? Nei, Egens Top
Er ei saa kraftig og saa skion,
Og ei saa frisk og sommergron.
Som Ygdrasil vil dette Træ
Udbrede sig til Danskes Læ!
Hist har kun Negren slette Kaar.
Ak! **Fredrik** fandt hans Skiæbne haard;
Men Billigheds og Retfærds Ven
Formaaer knap at formilde den;
Thi Egennytten mere grum
End Hovmod er — og lige dum —
Men, sorte Brødre! naar engang
Trældommen sang sin Svanesang;
Og naar I see Forsynets Vei, —
Som Eders Fædre aned ei;
Der drev dem bort fra Nigerskov,
Og gjorde dem til Blankes Nov;
Blot for i rask og hurtig Fart
At lære Blaamandsslægten snart,
Hvad Sekler ei den havde lært.
Ei blind Uvidenhed begiært; —
Naar Himlen huldt har hørt Din Bøn,
O Afrikas dybt krænkte Søn!
Naar Du hos stolte Blanke staaer
Som christen Mand, med christne Kaar, —
Da vil Du mindes vort den Drot,
Som mente Dig det tidlig godt,
Og folde Din kulsorte Haand,
Og takke hist en salig Aand.
I Kongers som i Hyrders Liv
Er Sorg og Glæde, Fred og Kiv;
Men Skyggen, som et Billed har,
Gjør Farven mere skjær og klar:
Hvis Alt var lyst — var Intet lyst;
Og Kraften ove maa en Dyst.

Han — hvem en Hyttes Ly var nok,
Boer i en mægtig Ovaderblok;
Et Slot, som Bierget i sin Pragt.
„Det vorder aldrig obelagt!"
Lod Ordet; det var fælleds Tro.
Det horte Loke dybt - og loe —
Han sendte sine Luer brat,
Og Christiansborg blev i en Nat
Et Hekla, ved Afgrundens Bud,
Som strakte sine Tunger ud
Af aabne Svælg med vild Attraa;
Brandgule, grønne, røde, blaae;
Og smyktes i afskylig Spog
Af milelange Stotte-Nog.
Men **Fredrik** — ei forfængelig —
Ved Tabet rolig viste sig.
Det var hans Hjertes største Sorg:
Han misted sine Fædres Borg;
Hvor mangt et Minde stod igien
Fra gammel Tid, som gammel Ven.
Da Loke saae, sligt lyktes ei,
Da sneg han sig en anden Vei,
Og Pilen traf. — Nu tændte han
Vor gamle Arelstad i Brand.
Da **Frederik** sin Rede saae
I Brand, — da monne Taaren staae
I Faderøiet. **Frederik**
Aarvaagen bød, hvor Pumpen gik;
Og Ægirs Bølger, paa hans Bud,
Fik slukket Lokes Flammer ud.
Til Heklas Fjeld de monne flye:
Sig atter reiste Borg og By.
Paa Qvintus **Sjette Fredrik** stod,
Da danske Helte sank i Blod;
Men som de sank, de steg kun meer.
Han Asa-Thor i Skyen seer:
Da tyktes det ham stolt og godt,
At være raske Kæmpers Drot,
Mens seirende fra brustne Skrog
Som Orn hiemilte Danebrog,
Hvor Helten — med Europas Roes —
Fik Agt for Danmarks Matros.
Et Billed iler jeg forbi, —
Der er for meget Sort deri.
Ei var det dengang **Nelsons** Navn,
Der skulde stræmme Kiøbenhavn:
Nei — Dødens Kiøgemestre kom,
Og saae sig ubehindret om,
Hvor Gryderne bedst kunde staae.
Bag lune Skiærm i sikkre Vraa,
Der skulde koge Dødens Ret,
Til Danskен, som ei skræktes let;
Skiøndt ei det gik nu, som tilforn,
Mod Kæmper, men mod Kirketaarn. —
O bitter, bitter, var den Drik.
Som da dig raktes, **Frederik!**
Nu kommer et mærkværdigt Træk,
Der viser ham saa tro og kiæk;
En Siæl, der umisundelig
Nort, ved det Store glædte sig.
Skiøndt selv af ældste Kongestand,
Beundred han dog hoit en Mand,
Der fik paa Magt ei andet Krav,
End det — som ham Naturen gav.
Vel **Frederik** med Øine saae —
Uskyldige som Himlens Blaa —
At Helten ei var rænkefri,
Ei altid gik den lige Sti; —
Men han beundred Mandens Kraft,
Og Styrken i hans Landsesfaft,
Hans Aand, Hans Dristighed, Forstand;
Og ei han sveg den sieldne Mand,
Da han ham havde rakt sin Haand.
Til Forbund og til Venskabsbaand.
Da denne Love faldt i Skov; —
Den altfor tit gik ud paa Nov;
Man Hjerten, Hinden fandt for god,
Til steds at mætte den med Blod; —
Da Jægerne tilsammen sad,
Som hoie Fyrster, Rad i Rad, —
Da indtreen ogsaa **Frederik,**
Og mødte mangt fortornet Blik; —
Han havde været Lovens Ven; —
Men knap fik Drotten talt igjen,
Knap aabned **Frederik** sin Mund,
Saa saae man ham i Hjertets Grund,
Og fandt ham ædel, fik ham kiær.
Og **Frederik** redded, uden Sværd,
Som Saga, som Europa veed,
Vort Fædrelands Selvstændighed.
Jeg saae hans Hjemkomst, Folkets Fryd,
Jeg horte Danmarks Glædeslyd;
Som Bisværm suser, til hans Priis
Jeg Hatte saae i tusindviis
Tilvifte ham det Hurraraab,
Som toned fra en henrykt Hob.
En venlig Fylgie drev dig til,
Kort, **Frederik!** for et Skiæbnespil
Os skildte fra det skjønne Fjeld,
Med Graner, stærke Kildevæld,
Som deelte fire hundred Aar
Med Danmarks Dale lige Kaar, —
At bygge Dig saa fast et Slot,
Som end dit Navn forsvarer godt.
En Fredens Borg, hvis Hvert indtog
Hvert Nordmandsbryst som ædelt slog. —
Den bærer end, i Fjeldets Favn,
Ved Mimers Brønd dit kiære Navn!
I Billeder jeg male skal,
I myldre for mig uden Tal!
For at I ei skal flagre bort,
Vil jeg fuldende, klart og kort,
I raske Træk, og digterfri,
Af elskte Drot mit Maleri.
Seer Frugtbarhed paa Mark og Vang!
Og læse kan hver Bondedreng!
Han for den stakkels Blinde seer;
Dovstum er ikke dovstum meer.
I Tvist og Kiv han mægler Fred;
Han drager om fra Sted til Sted;
Selv vil han kiende Land og Folk;
Hver i sin Sag er egen Tolk.
Han taaler mangen Tale fri, —
En Hader af Spioneri. —
De Ord: „Han troede, Han var hiemme!"
Vil Danerfolket aldrig glemme.
Og — skiønt ei **Fredrik** ofte kom
I Musatemplets Helligdom, —
Ei denne Retning tog hans Aand —
En rund, en gavmild Kongehaand
For Digter, Kunstner ei blev lukt.
Det Skionne agted han — som Smukt!
I **Fredriks** Tid var i en Vraa
Ei **Ewald, Wessel** født paa Straa.
Med Danebrog ei pyntet blot
Han Hofmænd i sit Kongeslot;
Nei, Hædersmænd i Fred, i Krig,
Af Æresns Banner fik en Flig.
Og nu hans sidste, bedste Værk!
En Mindesteen, som mere stærk
Staaer ved hans Grav, end Roeskilds Muur;
Den er af evige Natur!
Som Guldsmed danned Du en Ring
Af danske Mænd paa Kongething.
Det var en Ring af ægte Guld,
Som ikke ruster under Muld!
Den pryder dig — som salig Aand
I Himlen — end din Kongehaand.
En Talisman til Danmarks Tarv!
Din Hjemmod — Ja! den gik i Arv
Til **Christian!** — Vor **Erindring** Du —
Og **Christian** er os **Haabet** nu.
Hver Blomsten af sin egen Ord,
Og hver en værdig Søn af Skiold!
Nu fromme Konge sov i Fred!
Velsignet i dit Hvilested.

En Biskop fra forrige Tider.

(Sluttet.)

Ankommet til sit Hotel, der var beliggende ved Quai de la Tournelle, fandt Hr. de Resmond et Brev fra Versailles, som kaldte ham derhen i vigtige Forretninger. Han begav sig did, idet han gjorde Regning paa, kun at opholde sig der en eller to Dage, men mod Forventning blev han nødt til at blive der i to Uger; hans store Konge var dengang ene og alene beskjæftiget med

Forberedelsen til en stor landlig Fest og hans Majestæts Ministre havde fuldt op at gjøre med, efter Evne at understotte ham i disse høistvigtige Anliggender. Endelig fik han Audients, hvorpaa han skyndte sig tilbage til Paris, hvor hans egne Anliggender udkrævede hans Nærværelse.

I samme Øieblik han, kommen tilbage fra Versailles, traadte ind i Gaarden i sit Hotel, fandt han den til sin største Forbauselse besat af tre eller fire Betjente, som just ikke havde det allervenligste Udseende, og af Musketterer, som holdt Vagt.

„Hvad skal dette betyde, min Ven?" spurgte han een af disse, „hvad skal her gaae for sig?"

„Ih nu, det kan De jo nok see," svarede Musketteren ham med barsk Stemme, „vi har besat Indgangen til Slottet, at Tyven ikke skal slippe ud."

„Tyven," skreg Prælaten bestyrtet, „er her en Tyv? og i Guds Navn hvem er det vel?"

„Jeg ved ingen Besked herom; De kan spørge Gefreideren, som er ilav med Undersøgelsen derinde. Jeg passer min Tjeneste og videre kommer ikke mig ved."

Hermed marscherede Chatelets-Sergeanten (det var en af denne Ret) igjen frem og tilbage, floitende en eller anden moderne Gadevise.

„Hvad kan det være? Gud, min Gud! En Tyv i mit Slot! Det er jo forfærdeligt!—" udraabte den gode Biskop, idet han steg op ad Trapperne. Men hvor langt større blev hans Skræk og Forfærdelse, da han fandt det store Forgemak, som førte til hans Værelse, besat med en Politiembedsmand og to tre lange Karle, ligesom dem, der holdt Vagt udenfor. Her vare ogsaa alle hans Folk samlede og deres bedrøvelige Ansigter udtrykte kun altfor vel Forbauselsen over det, Politiembedsmanden foretog sig.

Imidlertid syntes dennes Efterforskninger at have været frugtesløse, thi han lavede sig til at begive sig bort med sine Folk, uden at tage Nogensomhelst med sig. Men da Hr. de Resmond traadte ind, saae begge stivt paa hinanden. Kun lidet vant til at modtage deslige Visiter, formaaede Biskoppen ikke at skjule den Forskrækkelse, denne indgjod ham, og han traadte ved Synet af Politiembedsmanden et Par Skridt tilbage. Denne havde neppe betragtet Hr. de Resmond noget noiere, før et betydningsfuldt hm! hm! undslap ham, hvorpaa hans Øie hurtig gjennemfløi et Papir, han holdt i Haanden.

„Ham er det, paa min Ære!" sagde han, sluttende sin Undersøgelse, idet han fixerede den betuttede Biskop med et skarpt, gjennemtrængende Øiekast, „hvide Haar, et ret ærværdigt Udseende, middel af Vext, geistligt Ornat; netop Signalementet paa den Tyv, jeg søger efter."

„Hvad er det De siger, min Ven?" udbrød Biskoppen forfærdet, medens en lignende Forfærdelse yttrede sig hos alle Tilstædeværende.

„I Kongens og Lovens Navn!" svarede Politicommissairen ham, idet han greb ham i Kraven, „er De paa Grund af forskjellige Bedragerier min Arrestant. Behag strax at følge med mig til Chatelettet, hvor Politiministeren selv vil anstille Forhør over Dem."

„Veed De ogsaa, hvad det er De gjør, min Ven?" spurgte den stakkels Biskop.

„Ah, ret godt, og netop det er det, der glæder mig: Deres Forlegenhed har ikke undgaaet min Opmærksomhed. Hurtig, hurtig, lad os med det Gode begive os paa Veien, al Modstand er her forgjæves. I Andre," føiede han til, henvendende sig til sine Cumpaner, „gjør Eders Pligt."

Øieblikkelig var den gode Hr. de Resmond, trods hans Protestationer og hans Husfolks Skrig, greben og med Magt ført til Politikarethen, som holdt udenfor Slotsporten, og han maatte stige ind i den. Gefreiderne og to af hans Undergivne toge Plads ved hver Side af ham. Den øvrige Escorte steg strax derpaa op for og bag paa Vognen, der hurtig rullede afsted.

Man kan tænke sig hvilken Forfærdelse, der herskede i Slottet, da man havde seet Monsigneurs blive ført bort som en simpel Forbryder. — „Hvilken Vanhelligelse!" sagde Almisseuddeleren, idet han korsede sig. „Man bærer sig jo ad med vor Biskop som med Frelseren selv, hvem man ogsaa korsfæstede imellem de to Røvere."

„Ak, jeg Elendige!" raabte Intendanten Robert, idet han græd bitterlig; „mig er det, som idet jeg nægtede min Herre Penge, har tvunget ham til at stjæle. Jeg har nok sagt det, at den ærværdige Prælat hellere vilde stjæle, end tæmme sin Hang til at give Almisse."

Kort og godt, inden et Qvarteerstid, var der Ingen i Slottet, som tvivlede paa, at den naadige Herre havde regelmæssig stjaalet, for at kunne hjelpe de Fattige, og neppe var en Time forloben, før hele Qvarteret af Staden var kommen til Kundskab om dette utrolige Overmaal af Godgjørenhed.

Medens Vognen hurtig fortsatte Veien til Petit-Châtelet og Hr. de Resmond gjentagen forsikkrede, at der var begaaet et Misgreb og at han var Biskoppen af Bayeux, blev Politiembedsmanden alt mere og mere bestyrket i sin Mening, at den Fangne virkelig var den Tyv, som han havde Ordre til at bemægtige sig. — „De paastaaer at være Biskoppen af Bayeux," svarede han bestandig, „nu vel, vor Tyv er jo ogsaa netop Biskoppen af Bayeux. De gaaer jo selv i Fælden. Tro kun ikke, gamle Ræv, at binde mig slige Historier paa Ærmet."

Da den ulykkelige Prælat saaledes indsaae, at enhver Retfærdiggjørelse var spildt, iagttog han en taalmodig Taushed.

Næppe ankommen til Chatelettet, blev han af Politiembedsmanden ført ind til Politiets Generallieutnant, dengang Herr de Voyer-d'Argenson.

„Eders Naade," rapporterede Gefreideren, „her er den bevidste Tyv."

„Herre, tilgiv ham," mumlede Prælaten, „han veed ikke, hvad han gjør."

„Herr de Resmond!" raabte Generallieutnanten høist bestyrtet ved Synet af den ærværdige Biskop. „Elendige, hvad har Du gjort?" tilføiede han med en frygtelig Stemme, idet han vendte sig til Politiembedsmanden.

„Kun fulgt Deres Ordre, naadige Herre. Behag at see dette Signalement, som De selv har tilstillet mig, og dom saa selv."

„Naadigste Herre!" sagde Øvrighedsperſonen til Hr. de Resmond, efter at han havde kaſtet Øiet paa Papiret, „hvormange Undſkyldninger maa jeg ikke gjøre Dem paa Grund af denne Slyngels Uvidenhed! Behag i faa Ord at høre Foranledningen til denne bedrøvelige Misforſtaaelſe. En af mine Slægtninge, Marquien af C., boende i Bayeux, ſkulde tilſtille mig en Sum af 200 Louisd'orer, og ſendte dem til Deres Secretair med Bøn om at beſørge dem til mig. Men Kammertjeneren, ſom overbragte Pengene, begaaer den Uforſigtighed, at anbetroe diſſe til en eller anden geiſtlig Ovidam, ſom, efter hiins Sigende, havde den Uforſkammenhed at betjene ſig af Deres Navn, og med Varme vedblev at paaſtaae, at han vilde beſørge Ærindet. Min Slægtning har vieblikkelig fattet Mistanke med Hensyn til Perſonens virkelige Stand og opgivet mig dennes Signalement efter ſin Kammertjeners Beſkrivelſe. Da jeg vidſte, at De alt for fjorten Dage ſiden var vendt tilbage til Paris, og den mig tilkommende Pengeſum ikke arriverede, ſaa har jeg naturligviis maattet antage, at hans Mistanke var grundet og at hans Sendebud var blevet Offeret for et Bedrageri. Jeg har derfor taget mig den Frihed at anſtille en Underſøgelſe i Deres Slot, for at opdage Tyven, ſom dog ſandſynligviis maa findes blandt Deres Folk, men jeg beder Dem være overbeviiſt om, at jeg gjerne vilde have opoffret 200 og endnu 1000 Louisd'orer, naar jeg havde kunnet forudſee de Dem tilfoiede Ubehageligheder. Hvad der imidlertid er det meeſt Overordentlige ved hele Sagen, og ſom for en Deel maa formindſke denne Hiſtories Fataliteter, er, at Signalementet af den Skurk, der har tilegnet ſig mine 200 Louisd'orer, i en mærkværdig Grad paſſer paa Deres Udſeende og Phyſiognomie; dette kan imidlertid ikke være nogen Grund til at begaae et ſaa plumpt og fornærmeligt Misgreb imod Dem, og jeg lover Dem, at jeg ſkal tugte den Slyngel, ſom har begaaet ſamme, at —"

„Hold inde, min Herre," faldt Prælalen ham i Talen, „De ſkal Ingen ſtraffe. Menneſket har kun gjort ſin Pligt. Jeg er Tyven, ſom De ſøger efter."

„De, naadige Herre? — De behager at ſpøge!" raabte Politiofficianten.

„Paa ingen Maade; for at give Dem Beviſet i ihænde, her ſeer De det, af Marquien af C. til min Secretair adreſſerede Brev, hvilket jeg har tilladt mig at beholde, tilligemed de 200 Louisd'orer, ſom jeg behovede til min Reiſe;" og nu fortalte Herr de Resmond Øvrighedsperſonen Alt det, Læſeren allerede kjender fra Begyndelſen af vor Fortælling, ligeſom ogſaa hans godhædige Ødſelhed paa Reiſen fra Paris til Bayeux. Derpaa udfærdigede han en Anviisning paa en af ſine Debitorer i Paris paa 200 Louisd'orer, leverede den til Politiofficianten og tilfoiede: „Og nu, min Herre, da min Forbrydelſe er beviiſt og endnu mere, da den er tilſtaaet, behag at gjøre ved mig, hvad De behager. Jeg underkaſter mig Deres Afgjørelſe i denne Sag."

„Ak, naadige Herre!" raabte Hr. d'Argenſon, „jeg vil aldrig kunne tilgive mig ſelv, at jeg har kunnet lade den værdigſte Prælat og den fortræffeligſte Mand i Paris arreſtere."

„De ſkjænker mig altſaa Straffen?" ſpurgte Herr de Resmond ſmilende.

„O naadige Herre, jeg beder Dem, hvilket Spørgsmaal!"

„Jeg er Dem meget forbunden herfor; men dette er endnu ikke tilſtrækkeligt, og De maa derfor love mig, at denne ærlige Mand ikke bliver ſtraffet, fordi han har arreſteret mig, han har ikke gjort Andet end ſin Pligt. Ellers bliver jeg Deres Fange og gaaer ikke herfra."

„Altid den velgjørende, naadige Herre! den Strik fortjener viſtnok ikke ſaamegen Overbærelſe, men jeg tør jo ikke afſlaae Dem det."

Da Hr. de Resmond efter dette Eventyr vendte tilbage til ſit Slot, modtoges han af ſine Huusfolks Jubel, hvilke vare mere end lykkelige ved at ſee ham igjen, men han havde ondt ved at overbeviſe dem om, at det ikke blot var hans ophoiede Stilling, han havde at takke for ſin Frihed.

„O, min naadige Herre," hulkede Intendanten, idet han, efter at have hørt Sagen forklaret, kaſtede ſig for Biſkoppens Fødder, „hvorledes tør jeg vove nogenſinde igjen at ſlaae mit Øie op paa Dem, jeg, den Uværdige, ſom ſelv kun et Øieblik kunde nære den mindſte Tvivl om Deres Retſkaffenhed."

„Staae op, ſtaae op, min Ven, bryd Dig ikke derom, Skinnet var imod mig," ſagde Biſkoppen, idet han godmodig loftede ham op. „Lad dette for Fremtiden være Dig en Lærdom, og aabn herefter villigere min Caſſe, naar Du ikke vil have, at jeg for Alvor ſkal ſtjæle igjen."

Den forløbne Uge har afgivet en høitidsfuld Efterklang til de Sorgens Toner, der nu i tvende Maaneder have gjenlydt Landet rundt. Endnu engang har Tanken med ſin hele Styrke dvælet ved den Konges indholdsrige Liv, hvis Fødſelsdag pleiede at ſtemme ſaamange Hjerter til glade Følelſer, og Hovedſtadens Indvaanere have, opløftede ved Kunſtens og Poeſiens Toner, ligeſom i Aanden taget Afſked med den Gjenſtand, der nu i ſaa lang Tid ſaagodtſom udelukkende har beſkjæftiget Sind og Tanke, og ſom nu igjen ſkal træde i Baggrunden for Livets mangehaande Afverlinger. Det var Epilogen til den ſtore Folke-Tragodie, der opførtes for vore Øine og for hvilken vi dybt ryſtede ſaae Dækket falde! — Med ſtærkt bevæget Sind forlade vi nu Sprinkelværket om den kongelige Grav, og idet vi atter indaande den friſke Livsluft, der ſtrømmer os imøde, kaſte vi Blikket did, hvorfra Troſtens Balſom udſendes, og vort ſidſte Farvel blander ſig med Digterens:

„Og nu **det ſidſte Ønſke.** Fader kjær!
I Fødſelsdagens Dæmringsſkjær,
Det bringes Dig af Dine Sønners Vrimmel:
Som Du har glædet os paa Jorden her,
Saa glæde Gud Dig i ſin Himmel!"

For dette Blad, ſom udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man ſig hos D'Herrer Boghandlere **Høſt**, Gothersgade Nr. 342, **Reitzel**, ſtore Kjøbmagergade Nr. 6, ſamt hos Udgiveren, Laregade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. **Sondagen den 9de Februar 1840.** **Nr. 6.**

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Frederik den Anden paa den franske Scene.

(Nedenstaaende Fragment af den berømte franske Skuespiller Fleury's forrige Aar i Paris udkomne Memoirer troe vi vil i høi Grad interessere enhver Ynder af den dramatiske Kunst.)

Prinds Henrik, Frederik den Stores Broder, opholdt sig i Aaret 1789 i Paris, da en af hans Ledsagere, en kurlandsk Adelsmand ved Navn Mannteufel, havde bearbeidet en Scene af den nylig afdøde Helts Liv for den franske Scene, fornemmelig for at udslette Voltaires Spydigheder og Haan over den Afdøde af det franske Folks Hukommelse. Han saavelsom Prindsen betragtede dette Stykkes værdige Opførelse som Noget, man skyldte Pieteten og Patriotismen. De havde overgivet det til den daværende italienske Truppe, som ikke udelukkende befattede sig med Opførelsen af italienske Operaer, men saae snart med Bekymring, at det der var i de sletteste Hænder. Tilfældigviis stoder Prinds Henriks Vogn paa Pont-neuf sammen med den berømte Skuespillerindes ved Théatre français, Mlle. Contats Vogn. Ved en heftig Strid, der opstod imellem Kudskene, gjenkjender Prinds Henrik Mlle. Contat og den næste Dag tilskriver han hende en Billet, hvori han beder hende, at bivaane Prøven paa et Toakts-Stykke paa det italienske Theater. Af Nysgjærrighed begiver hun sig derhen; der træffer hun Forfatteren, der fortæller hende, at man har overgivet en vigtig Rolle i Stykket til en ubetydelig Skuespillerinde istedetfor til Mad. Dugazon, og beder hende tilsidst, da hun har seet Stykket, at forsikkre Mad. Dugazon, at Rollen var smuk og interessant nok til at blive overtaget af hende selv.

„Hvilke Slag har Prinds Henrik vundet?" sporger Skuespillerinden rask. Den Spurgte, forbauset over dette Spørgsmaal, nævner Breslaus Undsætning, Fægtningen ved Dresden, Seiren ved Torgau, de Laurbær, Prindsen har erhvervet sig ved Collin, Prag og i hele Bohmen. „Aa," svarede Mlle. Contat, „Breslau, Dresden, Collin, Torgau, Prag og Bøhmen — Alt dette er Ingenting mod de Slag, som man maa levere den italienske Truppe, for at opnaae hvad Prindsen ønsker. At tage en Rolle fra en Skuespillerinde, som hun allerede har i Hænderne, og at paanøde en Anden den, som har viist den tilbage, er forvovent, tappert, ja ret preussisk, men det er umuligt." Bedrøvet erklærede Digteren, at der ikke blev ham Andet tilovers, end at tage sit Stykke tilbage. „Lad os dog engang for det Første see paa Proven," svarede Mlle. Contat, „maaskee kan det dog gaae." — Proven gik for sig og Skuespillerinden fulgte den med spændt Opmærksomhed, og yttrede forresten hverken Bifald eller Misfornøielse. Men ved Slutningen spurgte hun pludselig Forfatteren: „De har altsaa den store Frederik saa inderlig kjær?" — Hiin svarede blot ved en Bevægelse med Haanden til Hjertet og med Udtrykket af den dybeste Følelse i Ansigtstrækkene. „Jeg gaaer nu," vedblev hun; „sig til Deres Componist Dezède, at han skal komme til mig i Théatre français og naar De seer Prinds Henrik, saa sig ham, at han skal blive tilfreds."

Det af Prinds Henrik protegerede Stykke havde i høieste Grad frapperet den store Skuespillerinde. Med den hende egne Skarpsindighed og rigtige Takt indsaae hun, at den store Konges Rolle var en smuk Skat for en Skuespiller; hun tænkte derved paa mig, besluttede at tilvende Théatre français Stykket og selv at overtage den Rolle, som Mad. Dugazon havde tilbageviist. Saaledes var endelig et af hine theatralske Lykketræf, der saa sjeldent forekommer i en Skuespillers Liv, faldet i min Lod. Jeg skulde spille en af de betydeligste Roller, en ganske original Characteer, fremstille en Mand, paa hvem hele Europa indtil det sidste Øieblik havde fæstet sine Øine, og som først fornylig havde fuldendt sin store, mærkværdige Løbebane. Der er Intet saa fordeelagtigt paa Theatret, som at fremstille et historisk Navn af den nyeste Tid; naar man kun nogenlunde minder om sit Monster, bringer det enhver Tilskuer, uden at han gjør sig Rede derfor, i den inderligste Forbindelse med den høie Person, man fremstiller; man vurderer den Troldddomskunst at lade Manden opstaae igjen og Enhver yder Fremstilleren Tak derfor. Naar Skuespilleren er istand til at frembringe en stærk Illusion, er hans Rygte fra det Øieblik af fastbegrundet. Jeg indsaae Alt dette, og man vil viist troe mig, naar jeg fortæller Alt, hvad jeg forsøgte og anvendte, for at fremstille Frederik den Anden paa en værdig Maade.

Stykket, som hed „de to Pager", blev antaget omtrent tre Maaneder forend Paaskeferien, og strax gav jeg mig ifærd med at omgive mig med alle de Hjælpemidler, jeg kunde skaffe tilveie. Jeg løb omkring overalt, jeg forhørte mig hos Enhver; især gav Forfatteren selv mig en Mængde Noticer, Andre erholdt jeg hos Saint-Fal, en Officier i Prindsens Følge, der i lang Tid havde op-

holdt sig i Preussen og været iblandt Philosophen af Sans-Souci's Omgivelser; jeg kjøbte mig Bøger; ved Saint-Fals Mellemkomst erholdt jeg et Portræt af Frederik, malet af Ramberg, og i Besiddelse af dette Materiale udkastede jeg min Operationsplan. Fremfor Alt hed mit Værelse Potsdam, og jeg besluttede i hele tre Maaneder at staae op og holde mine Maaltider deri med den Tanke, at jeg var Frederik den Anden. For ret at gjennemtrænges af denne Tanke, tog jeg hver Morgen Frederiks fuldstændige Costume paa. Saasnart jeg var staaet op, satte jeg mig ved mit Toilette, stillede det Rambergske Portrait paa en Pult og søgte ved Hjælp af Farvestifter, baade sorte, hvide, røde, blaa og gule, at faae mig til at ligne Portraitet; jeg sagde mig, at naar det var lykkes Mademoiselle Guimard at holde sig saa længe i en Alder af tyve Aar ved Hjælp af Maling*), saa maatte denne Kunst kunne tjene mig desto virksommere, da jeg ikke vilde gjøre mig yngre, men ældre. Men ihvorvel mit Ansigt, der aldrig var meget fyldigt, lettede mig dette Studium, vilde dog i lang Tid de lignende Træk ikke komme. Da dette imidlertid var mit første Forsøg til at danne mig en Palet, fortvivlede jeg ikke, tørrede ud, begyndte forfra og ventede til min Haand var bleven mere øvet og mit Blik mere sikkert. Meget tilfredsere var jeg i Begyndelsen med min Uniform, med min Hat og mine Støvler; alt dette vænte sig til mig og blev fortrolig med alle mine Bevægelser. Jeg havde gjort den Erfaring, hvormeget nye Klæder hindrer Sikkerheden i Gesticulationen. Skal Dragten være en væsentlig integrerende Deel ved Individet, saa maa den have formet sig efter de legemlige Vaner, det maa see ud som om man er født deri; den er en ydre Hud, som lystrer alle Bevægelser eller endnu antyde dem, om man endogsaa igjen er i Rolighed; ja Dragten vil kunne betegne Alderen, Standen hos en Person og hos en Olding paa en vis Maade bære Rynker. Paa Skuepladsen skal hver Fold ved et Custume have et sædvanligt Physiognomi med dets Nuancer; aldrig maa det være stivt, aldrig have Udseende af som om det lige kommer fra Skræddерens Haand; dette Søndagsudseende overlade man Mænd af Verden; paa Theatret maae selv Manschetterne bevise Noget, og hvorledes skulle de kunne forraade Meningen ved en Gesticulation, naar de endnu bære Sporet af Strygejernet?

---

*) Fleury fortæller et andet Sted i sit Værk om det Middel, hvorved den bekjendte Skuespillerinde Guimard indtil en betydelig Alder vedligeholdt et tyveaarigt Udseende. Hun havde nemlig paa det Omhyggeligste studeret Farvenuancerne paa et Portrait, der var malet i hendes Ungdom, og copierede det daglig med Sminke. Ved den tiltagende Alder blev hendes Palet naturligviis bestandig rigere, hendes Haand bestandig sikkrere, og i sit halvtredsfindstyvende Aar og endnu senere bar hun sig ad paa følgende Maade: hun stillede hver Morgen et Speil paa den ene og sit Portrait paa den anden Side af sit Toilet, og lagde ikke Penselen fra sig forend hun fuldkommen havde frembragt Ligheden og malet sit tyveaarige Ansigt paa det halvtredsfindstyveaarige.

Imidlertid havde Prøverne begyndt og mit djævleblændte Ansigt vilde endnu ikke komme. Jeg gad ikke gjøre Nogen til min Fortrolige. En Maler kunde have hjulpet mig; men han vilde udentvivl sladre om mine forgjæves Forsøg, om de Vanskeligheder, jeg havde at overvinde, og ved hvert Kunstværk maa man saa meget som muligt søge at undgaae, førend det gode Udfald er sikkret, at lade Fremmede see Hjulenes Gang i Maskinen. Jeg var færdig at pine mig ihjel med at finde et Middel, som førte mig til Maalet, da en lykkelig Tanke reddede mig. Jeg veed ikke, om den vil lykkes Enhver, imidlertid vil jeg fortælle, hvorledes den slog an hos mig.

I Selskab med en Ven gik jeg engang forbi en af hine Maleriudstillinger under fri Himmel. De Billeder, som ikke interesserede mig, gik jeg hurtigt forbi og blev kun staaende foran dem, der behagede mig. Over en halv Time havde jeg gjort dette, da jeg bemærkede, at en Mængde Mennesker fulgte mig og trængte sig om mig; jeg meente, at man havde gjenkjendt mig som et Medlem af Comédie française og trak min Ven bort. „De er selv Skyld deri," sagde denne, og han fortalte mig, at mine Ansigtstræk havde ved hvert Billede talende udtrykt Fornøielse eller Utilfredshed; foran en heroisk Gjenstand havde jeg stolt kneiset med Hovedet, ved en melancholsk derimod sænket det; saae jeg et Menneske i Vrede, havde mit Øie glindset, ved et ydmyget havde jeg trukket paa Skulderen. „De talte ikke," vedblev han, „men De syntes at være Speilet for Alt, hvad der gjorde Indtryk paa Dem, og De indseer, at dette undertiden var ret moersomt." Jeg blev forbauset over denne Bemærkning, eftertænkte den og bestyrkedes i den Idee, hvormeget vore Ansigtstræk sætte sig i Harmonie med en Gjenstand, der griber os, og hvormeget man i Virkeligheden er Speilet for Ting, der bevæge Ens Indre. Jeg meente derfor, at naar jeg kunde sætte mig i den Sindsstemning, som maatte være den herskende hos Frederik den Anden, vilde det lykkes mig, at give mit Physiognomie Noget af den store Mands. Fra dette Øieblik af tænkte jeg derfor ikke paa Andet end paa Beleiringer og Slag, havde Forhandlinger med mine Generaler, commanderede mine Eskadroner, lod Infanteriet rykke frem, stillede Artilleret paa Høiene, lod Rytteriet hugge ind, og gjennembryde de fjendtlige Linier, trak Kaarden, indgjod Soldaterne Mod og jublede med dem over Seiren.

Desuagtet opnaaede jeg ingen Liighed; al denne Pathetik udrettede kun, at jeg skar Ansigter fra Høire til Venstre og forstyrrede Harmonien i mit Ansigtsmaleri. Jeg saae latterlig ud. Alligevel fortsatte jeg dette Studium, holdt fast ved min Idee og drev min Iver efter at sætte mig ind i Characteren saa vidt, at jeg gav min Tjener samme Navn som Frederiks Kammerhusar, at jeg spillede Floite, eller rettere frembragte de græsseligste Toner paa et elendigt og beskadiget Instrument; jeg vidste jo at Floitespillet havde været Skyld i at Frederik hældede med Hovedet til den ene Side; jeg opkaldte en mig tilhørende Hankat, uden Hensyn til Kjønnet, efter Frederiks Yndlingshund Alemène; kort, jeg begik de aaben-

bareste Daarskaber, for at sætte mig i Begeistring. Da fik jeg en Dag tilfældigviis Øie paa en Anekdote, som man isærdeleshed havde anbefalet, men som jeg desuagtet ikke havde lagt Mærke til. „Funden, funden!“ udraabte jeg da pludselig og klappede i Hænderne.

Man veed, at Frederik pleiede at commentere Jean Baptiste Rousseau og har endogsaa omskrevet en Deel af hans Oder. Det, som nu frapperede mig saaledes, var et Arbeide over een af denne Digters Oder, som Kongen havde skrevet den 25de August 1758, Aftenen før Slaget ved Zorndorf; Herr von Katt, Kongens Ven og Secretair, havde taget en Afskrivt deraf. Den begynder saaledes:

Ode onzième du Rousseau, deuxième strophe.

(De Roussean.)

Les troupeaux ont quitté leurs cabanes rustiques,
le laboureur commence à lever ses guérets,
les arbres vont bientôt de leurs têtes antiques
Ombrager les forêts.

(De moi.)

Les troupeaux ont quitté leurs cabanes rustiques,
le laboureur actif sillonne les guerets;
un vert tendre et naissant sur leurs rameaux antiques
Orne les arbres des forêts.

De andre Strophер vare omsatte paa samme Maade, underneden havde Kongen bemærket: "Passe pour la veille d'une bataille." Denne Koldblodighed, denne Selvbeherskelseskunst, denne Duelighed i at gjøre Vers og spille med Ord, naar man er Konge og spiller om sin Krone, naar man er Feldtherre og Æren er Indsatsen, aabnede mig Øinene; jeg saae, at jeg havde studeret, som om jeg vilde fremstille en Carl den 12te, jeg saae, at der i Frederik ikke var noget Ungdommeligt, ikke noget Lidenskabeligt, ikke noget Gigantisk, at hans Physiognomie snarere havde havt et Udtryk af Tænksomhed, end enhver anden Sindsbevægelse. Denne Konge havde gjort Krigen til en Kunst og en Videnskab, hvortil Eftertanke var meget mere nødvendig end forvoven Beslutning, Genie bedre end Tapperhed; han maatte overtænke et Slag, ligesom Montesquieu og Buffon deres Bøger. Jeg spurgte da mig selv: „seer man en Digter kneise med Hovedet, en berømt Astronom skue mod Himlen, gaaer en stor Skuespiller stedse saaledes som om han stod for et Parterre?“ Nei, de skue ind i sig selv. Den bedste Maade at finde Frederiks Ansigt, er derfor at opfatte ham som en stor Mathematiker og en øvet Shackspiller, og at lægge alt det i hans Aasyn, som man finder i de Mienneskers Træk, der stedse ere vante til at gjøre deres Modstandere mat. Da jeg kom paa det Rene dermed, satte jeg virkelig et Shackspil paa mit Toilette, og omendskjøndt jeg var intet mindre end en Mester i dette lærde Spil, gjorde jeg mine Grimasser idet jeg combinerte mine Planer, og saae derpaa i Speilet — og hvilket Under! jeg lignede — jeg lignede fuldkomment!

Dette indgjød mig en saadan Tillid, at jeg besluttede for det afgjørende Øieblik at prøve min Copies Virkning. Jeg lod St. Fal bede at komme til mig om Aftenen, efterdi jeg havde noget af Vigtighed at meddele ham. Han kom; man bad ham vente i Salen. Jeg kom ikke og St. Fal blev utaalmodig. Jeg var i Sideværelset; mit Hjerte slog for heftigt, jeg frygtede at see mine Illusioner tilintetgjort med eet Slag. Da St. Fal endelig vilde gaae bort, lod jeg min eneste Fortrolige, Chevalier Boufflers, træde ind i Værelset. St. Fal kjendte ham ikke. — „De venter, min Herre?“ sagde Boufflers da han traadte ind. — „Ja, min Herre, med stor Utaalmodighed.“ — „De veed,“ indvendte Boufflers, „at det er vor Pligt at vente.“ — „Vor Pligt? Hvem er De da, min Herre?“ — „Den engelske Gesandt.“ Forbauset farer St. Fal to Skridt tilbage. Han troede at have en Gal for sig, da min Tjener i et rigt Livrée aabnede Døren og raabte med en Kammerherrestemme: „Kongen!“

Jeg traadte ind, klædt som om jeg skulde ind paa Scenen. Min langsomme, afmaalte Gang, mit til Venstre bøiede Legeme, Hovedet hældende til samme Side, det noget vaklende Knæ, den ene Mundkrog trukket i Veiret, mit glindsende Øie, som hurtig gled over alle Gjenstandene i Værelset, som vilde det mynstre Alt med Lynets Fart, og derpaa igjen heftede sig halv spottende og halv godmodigt smilende paa de Tilstedeværende, alt dette var af overordentlig Virkning: thi den Mand, for hvem det var bestemt, faldt maallos om i en Lænestol. Herpaa opførte jeg med Chevalier Boufflers en bekjendt Scene for ham, der havde fundet Sted imellem Frederik og den engelske Gesandt angaaende de engelske Subsidier, og hans Bifald og hans Henrykkelse kjendte ingen Grændser.

Efter dette Held paaskyndede jeg Proverne og Opførelsen. Endelig hang Placaten paa alle Paris's Hjørner. Publicum strømmede til fra alle Sider. Jeg var ikke uden Frygt, saa vel jeg ogsaa følte mig i mit Costume. Jeg havde talrige og høist agtværdige Tilskuere, og iblandt dem et frygteligt Øienvidne. Jeg spillede for Hertugerne af Orleans' og Nevernois' hele Selskab, jeg saae i de første Loger flere af Stændernes Deputerede og blandt dem een, hvis brede Bryst, hvis store Hoved med den tykke Paryk næsten fyldte hele Logen; man nævnede mig ham, det var Mirabeau. Jeg erfarede ogsaa at Prinds Henrik vilde, halv skjult i en Loge, være Dommer over Sandheden af et Maleri, hvis Hovedfigur hans heltemodige Broder var.

Jeg traadte ind. — Umulig lader det Indtryk sig beskrive, som min Fremkomst gjorde i Salen. Ikke en Lyd, ikke en Bevægelse; Alt var saa stille at Dazincourt paastod, da et Lommetørklæde faldt ned fra tredie Etage, at have hørt dets Raslen i Faldet. — Skildvagterne paa Scenen præsenterede Gevær; jeg mynstrede med et Blik mine Soldaters krigerske Holdning; idet jeg langsomt dreiede Hovedet om mod Lobene paa deres Geværer, traf jeg misfornøiet paa Skuldrene ved den venstre Skildvagt, og tilkastede den anden det Smil, hvormed man belønner en gammel Krigsmand. Parterret forholdt sig endnu stedse rolig; da sagde jeg ved mig selv, bestandig tænkende paa Soldaten: Du skal have Ordenen pour le merite; og paa eengang, som om min Tanke havde været et Signal, tonede en Salve af Applaus fra alle Salens Hjørner, derpaa indtraadte, idet jeg vendte mig om for at tale, den forrige Taushed som efter en Commando. Jeg begyndte; Alt lykkedes for mig, jeg blev modtaget og applauderet ved Ind- og Udgangene; jeg blev næsten bedøvet af Vivatraab; Prinds Henrik græd — en skjønnere Triumph kan ikke tænkes!

Kun een Mand forstyrrede min Lykke; han forblev hele Tiden kold; med Hovedet støttet paa sin Haand sad han fra Stykkets Begyndelse til Tæppet var gaaet ned. Det var som om han havde til Hensigt at protestere imod den glade Enthusiasme, som lød rundt om ham. Læserne gjette, at det var den Adelsmand, som man havde udpeget mig som Mirabeau. Jeg havde givet Alt, for kun at vinde denne ene Mands Bifald; havde Stykket været længer saa havde jeg ene villet spille for ham. Han forspilte mig min Triumph, men senere erfarede jeg Grunden til denne grusomme Ligegyldighed. Mirabeau havde udgivet en hemmelig Historie ved Berliner Hoffet, i hvilken han gjorde sig lystig over alle derværende Personer, og begik endeel Indiscretioner. Hele Paris havde fordømt denne Bog, men Skandalen skaffer Kjøbere. Ludvig den 16de var saa meget mere forbittret derover, som just Prinds Henrik anraabte Frankrig om Gjæstevenskab, og havde befalet Parlamentet at lægge Proces an mod Bogen. Jeg var meget glad ved, at denne Klippes Haardhed under Forestillingen ikke kom paa min Regning, ellers havde min store Dag for stedse været fordærvet.

(J. D.)

Feuilleton.

Theatret.

Iblandt de Nyheder det kgl. Theater siden sin Gjenaabning alt har bragt, indtager vistnok **H. C. Andersens** nye Drama „**Mulatten**" den første Rang. Men det er ikke blot Theatret, der i det nævnte Arbeide har faaet et for samme velkomment, effectfuldt Theaterstykke mere, men den danske Literatur er derved tillige bleven beriget med et ægte genialt Digterværk. Det er naturligt, at en Digtergenius, der selv i sin Fremadstræben og Udvikling vistnok saare ofte har maattet føle Livsforholdenes smaalige Inconvenientser, med sin hele Styrke maatte slutte sig til Behandlingen af et Stof, der er indeholdt i Tidens stor Opgave: Emancipationsspørgsmaalet. I et ægte poetisk Billede har Digteren opstillet for vort Blik den tunge Kamp, hvorunder den menneskelige Aand endnu maa sukke i sin Fornedrelse, men tillige aabnet Udsigten til de Midler, hvorved den seirende kan hæve sig: **Sjæleadel** og **Sjælestyrke.** Som to høist ædle Repræsentanter for disse staae Mulatten **Horatio** og Grevinde **Cecilie**; hiin har ved sin aandige Kraft vidst at hæve sig fra Fornedrelsen til ædel, selvstændig Selvbevidsthed; denne staaer renset fra Fordommens Taagedunster i Glandsen af sin Sjælestorhed. Men Digteren har derfor ikke glemt at vise os de hæslige Dæmoner, der stille sig i Veien for de Kjæmpende. Hos **Eleonore** see vi det reent Menneskelige i Kampen mod Rigdommes og Fødselens indbildte Phantomer; hos **Palème** see vi den ædle, kraftige Natur, der bukker under for det overvældende Tryk; og i sin hele frygtelige Nøgenheder Aristokratiets blinde Tilhænger fremstillet i Herren af **Rebelliere.** — Vi vide intet af Digterens tidligere Arbeider, hvor han saa aldeles har været Herre over sit Stof, som i det nærværende, og hvori Udtrykket af dets Idee saa tydeligen er afpræget. At det derfor, saalidt som noget menneskeligt Arbeide, skulde være frit for alle Mangler, vilde være urimeligt at paastaae; og ligesom Stykket alt tidligere har havt den Skjæbne, at en privilegeret Smagsdommer i den Grad har været blind for dets Skjønheder, at han ikke engang fandt det værdigt at bringes paa Scenen, saaledes kan det vel heller ikke mangle, at jo En og Anden af hine

„— — sprænglærde Smaae,
Som ikkun paa Stile,
At file forstaae, —"

vilde have nok at kaste sig over. Men er der nogensinde Grund til med Guilio Romano at minde om, at der kun er liden Anledning til at bebreide, „at Overflodighed end ei er Alt", da er det her, hvor maaskee netop Overflodigheden i en altfor glimrende Lyrik vil give Fjenden Vaaben i Hænderne. Men der gives desværre Kritiken saa ofte Leilighed til, over det meget Slette og Forfeilede i et Arbeide, at overse de enkelte Skjønheder deri, at vi for vor Deel med Glæde her lukke Øiet i for et og andet ubetydeligt Stænk, hvor der er saa meget Godt og Skjønt at qvæge Aand og Hjerte ved. — Udførelsen, der ved Stykkets første Forestilling gik med et sjeldent Ensemble, Frugterne af fjendelig Kjærlighed og Omhu, hvilke derimod vare mindre fjendelige i den scenisk Udstyrelse, skulle vi, efter at have seet Stykket oftere, nærmere omtale.

— Debutanten Hr. **Pallesen** vandt ved sin første Fremtræden som „Zacharias Stolpe" i „Østergade og Vestergade" et eenstemmigt Bifald, og der kan vel heller ingen Tvivl være om, at Theatret i ham vil komme i Besiddelse af en Skuespiller, der kan overtage et Fag, som for Øieblikket næsten er ubesat ved vort Theater. Den Rolle, Hr. Pallesen optraadte i, er vistnok intet mindre end taknemlig; thi, skjøndt Zacharias Stolpe er en Person, der er i en stadig udvortes Bevægelighed, saa mangler han desnagtet næsten alt indre Liv. Derved fik Hr. P.'s maaskee lidt vel store Hang til en bestandig tiltagende Livlighed en meget skadelig Næring, der for en Deel bersvede hans Fremstilling den Holdning, man aldrig bør savne. Vi tvivle imidlertid ikke paa, at Hr. P. snart vil vide at skille sig ved de smaa Unoder, der ere en naturlig Følge af de Forhold, under hvilke han har uddannet sit Talent, saameget mere, som Tænksomhed og Studium ere Egenskaber, der i ikke ringe Grad aabenbarede sig i de forskjellige Fremstillinger, vi af ham tidligere have glædet os ved.

— W —

Blandede Nyheder.

Syngespillet „**Bryggeren i Preston**", der især udmærkede sig ved en interessant, livlig Handling, har behaget meget ved sin første Opførelse. Blandt de Rollehavende, der hver for sig vare paa deres Plads, har navnlig Jfr. **Østerberg** giort Furore.

— Den gamle „**Bedstefader Guerin**" er derimod af en saa sygelig, afkræftet Constitution, at enhver, der vil ham vel, maa ønske ham den evige Hvile.

— Foruden Hr. Skuespiller **Holsts** Aftenunderholdning, der gives i Aften, kan Publicum paa Onsdag vente sig en sjælden Nydelse ved den Concert, Brødrene **Wulff** have erholdt Tilladelse at give, og af hvilke den Ene medbringer et ligesaa glimrende Renomée fra Udlandet, som den Anden alt, ved sit tidligere Ophold her i Staden, har grundet det hos os. — Umiddelbart efter disse ville Mad. **Nielsens** og Hr. **Phisters** Aftenunderholdninger finde Sted.

Literatur.

Paa **Forfatterens** Forlag er udkommet: „**Mulatten**, originalt romantisk Drama af H. C. Andersen." Dette smukke, gemytlige Digterværk, der sikkert i ikke mindre Grad vil vinde Læserens end Tilskuerens Interesse, faaes hos Universitetsboghandler **Reitzel.**

— Paa Hr. Boghandler **Philipsens** Forlag er udkommet: „Haandtegninger af Christian Winther", en i Lommeformat ret nydelig udstyret Digtsamling, hvis Indhold desværre bærer et Præg af Forstemthed, enhver af den yndede Digters mange Venner maa ønske at være ligesaa forbigaaende, som den har været af skadelig Indvirkning paa hans ellers saa aandsfrodige Livsanskuelse.

— Hos Boghandler **Nielsen** er nu udkommet Slutningen af den Samling Mindeqvad og andre Ytringer af det danske Folks Følelser ved Frederik den 6tes Død, hvilken hos denne var paabegyndt. Hele Samlingen, der er prydet med den afdøde Konges lithographerede Portrait, faaes hos Forlæggeren.

— Hr. Boghandler **Høst** har bekjendtgjort, at der fra hans Side er forberedet Udgivelsen af en Fremstilling af **den norske Statsforfatnings Historie og Væsen**, med Hensyn saavel til andre constitutionelle Stater, som til **Danmark.** Dette Skrift, som udarbeides af Cand. jur. **Munch Ræder** i den norske Regjerings Revisions-Departement, vil komme til at koste 5 à 6 Mk., og en udførligere Prospectus vil om kort Tid være at erholde hos Forlæggeren.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 342, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 16de Februar 1840. | Nr. 7.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Til mine Velgjørere.

I tredive Aar, og vel fleer, jeg sang
Alt over min gamle morkladne Vang.
Der sad jeg saa ofte med Harpen paa Skjod,
Mens lønligen ofte jeg sukked' for Brod.
Allherren være for Alting Priis!
Han proved mig med sit Tugtensriis,
Ham være Ære for hvert hans Værk!
„Han boied, men gjorde mig derved stærk."
Ja — hidtil jeg sang under Sorrig og Nød;
Jeg sang, men jeg sad jo paa Vand og Brod.
Da kom der fra Helteſonnerne Tre
Den deiligſte Gave, ſom Nogen vil ſee:
Et Blomſterbæger fra Gefions Land —
Et Troſtensbæger det var mig forſand!
Et glædeligt Varſel for Hjælp ſaa nær —
Det Glædesbæger er mig tredobbelt kjær;
Et Glædes og et Forundrings „Ak!"
See! det var Sangerens forſte Tak.
Det andet folger her oven paa:
Idet han kan Harpen ſaa gladeligt ſlaae.
Og flere deslige kan komme hernæſt,
Saa Det og ſaa Det fra den reddede Præſt.
At jeg nu har faaet fri min Dor,
Kan ſjunge med lettere Sind end ſom for —
Derfor være takket det Kloverblad,
Som gjorde den ſorgfulde Sanger glad!
De Sonner af ham, der ved Kjoge faldt,
Og Heltedoden for Flugten har valgt,
De lettede Skjalden de tyngende Kaar,
Har gladere Dage lagt til hans Aar.
Af Hjertet derfor være takket hernæſt
Hver Landsmand, der kom ſom ſaa venlig en Gjæſt,
Derfor være lovet hver Dannegvinde,
Hver Sangerens og hans Harpes Veninde!
Saa ſod og ſaa liflig en Lædſkedrik
Den Arme fra kjærlige Hænder fik,
Og kunde den Fattige vorde ſtolt,
Da maatte det ſaadan en Gave voldt.
Net aldrig jeg ſaadant et Offer ſaae,
Som nu paa mit nogne Fyrrebord laae:
Der glimted fra hver en Solvpenge hvid
Et venligt Smiil og en Hilſen blid;
Der klæbed ved hver en Guldpenge rod
Et kjærligt Suk og en Taare ſod.
Sligt Juleoffer — jeg ſværge vil —
Har aldrig en Præſt for ſeet Magen til.

Dog, det var ei heller den fattige Præſt,
Fik ſaadant Beſog af ſaa riig en Gjæſt;
Det var jo den yndede Trobadour,
Blev gjæſtet ſaa ſkjont i ſit tomme Buur.
Let hviler nu Harpen udi hans Skjod;
Han har jo forvundet ſin bittreſte Nod.

S. S. Blicher.

Tre nye Billeder
af
H. C. Anderſen*).

I.
(To og tyvende Aften.)

„Jeg ſaae en lille Pige græde," ſagde Maanen, „hun græd over Verdens Ondſkab. Den deiligſte Dukke havde hun faaet til Foræring, o, det var en Dukke, ſaa nydelig og fiin, den var ſlet ikke ſkabt til Modgang. Men den lille Piges Brodre, de lange Drenge, havde taget Dukken, ſat den op i et høit Træ i Haven og vare ſaa løbne bort. Den lille Pige kunde ikke naae Dukken, ſlet ikke hjælpe den ned, og derfor græd hun, Dukken græd beſtemt med, den ſtrakte Armene ud imellem de grønne Grene og ſaae ganſke ulykkelig ud. Ja, det var Verdens Modgang, ſom Mama ſaa tidt talte om. O, den ſtakkels Dukke! det begyndte jo allerede at blive mørk Aften og ſaa vilde Natten komme! ſkulde hun ſidde herude i Træet alene den hele Nat? Nei, det kunde den lille Pige ikke bære over ſit Hjerte. „Jeg vil blive hos Dig!" ſagde hun, ſkjondt hun var ſlet ikke modig; hun ſyntes allerede ganſke tydeligt at ſee de ſmaae Niſſer med deres høie, ſpidſe Huer titte frem mellem Buſkene, og nede i den mørke Gang dandſede lange Spogelſer, de kom nærmere og nærmere, ſtrakte Hænderne hen mod Træet, hvor Dukken ſad, de loe og pegede Fingre af den. Ak, hvor den lille Pige var bange. „Men naar man ingen Synd har gjort, tænkte hun, ſaa kan jo det Onde ikke gjøre Een noget! mon jeg har nogen Synd?" Og hun tænkte ſig om, „ak, jo!" ſagde hun, „jeg har leet af den ſtakkels And med den røde Klud om Benet, den halter ſaa moerſomt, derfor loe jeg, men det er Synd

*) Fra andet Hefte af „Billedbog uden Billeder", ſom Forfatteren med det Forſte agter at udgive.

at lee af Dyrene!“ Og hun saae op paa Dukken, „har Du leet af Dyrene?“ spurgte hun, og det saae ud, som om Dukken rystede med Hovedet.

II.

(Fem og tyvende Aften.)

„Jeg vil give Dig et Billede fra Frankfurt,“ sagde Maanen, „jeg betragtede der een Bygning især; det var ikke Göthes Fødested, ikke heller det gamle Raadhuus, hvor, gjennem de tilgittrede Vinduer endnu de hornede Hovedpander rage frem af Oxerne, der bleve stegte og givne til Priis ved Keiserens Kroning; det var en borgerlig Bygning, grønmalet og tarvelig, paa Hjørnet ind til den snevre Jødegade, det var Rothschildts Huus. Jeg saae ind igjennem den aabne Dør, Trappegangen var stærkt oplyst; der stod Tjenere med brændende Lys i massive Sølvstager og bøiede sig dybt for den gamle Kone, der i en Lænestol førtes ned af Trappen. Husets Eier stod med blottet Hoved og trykkede ærbødigt et Kys paa den Gamles Haand. Det var hans Moder; hun nikkede venligt til ham og til Tyendet og de bare hende ind i den snevre mørke Gade, ind i et lille Huus, der boede hun, der havde hun født sine Børn, derfra var deres Lykke fremblomstret, forlod hun nu den ringeagtede Gade, det lille Huus, da vilde Lykken maaskee forlade dem!“ det var nu hendes Tro —“ Maanen fortalte ikke mere; altfor kort besøgte den mig iaften, men jeg tænkte paa den gamle Kone i den snevre, ringagtede Gade; kun et Ord af hende, og hun havde sit glimrende Huus nær ved Temsen, kun et Ord af hende og hendes Villa laae ved Neapels Golf. „Forlod jeg det ringe Huus, hvor mine Sønners Lykke fremsprang, da forlod maaskee Lykken dem!“ — Det var en Overtro, men af den Slags, at naar man kjender Historien og seer Billedet, behøves der kun, for at forstaae dette, de to Ord, som Underskrift: En Moder.

III.

(Syv og tyvende Aften.)

„Igaar Nat saae jeg ned paa en Stad i China,“ sagde Maanen, „mine Straaler beskinnede de lange nøgne Mure, som danne Gaderne, hist og her er der vel en Dør, men den er tillukket, thi Verden udenom, hvad vedkommer den Chineserne; tætte Jalousier bedækkede Vinduerne bag Husets Muur; kun fra Templet skinnede Lyset mat gjennem Ruderne. Jeg saae derind, saae paa den brogede Pragt; fra Gulv til Loft staae i stærke Farver og riig Forgyldning Billeder, som fremstille Gudernes Virkninger her paa Jorden; i hver Nische deres Billedstotte selv, men næsten skjult af brogede Draperier og nedhængende Faner og foran hver Guddom, der ere alle af Tin, stod et lille Altar med Vievand, Blomster og brændende Vorkjærter, men øverst i Templet stod Fu, den øverste Guddom, smykket med en Kjortel af Silketøi, den hellige gule Farve. Ved Altarets Fodstykke sad en levende Skikkelse, en ung Geistlig, han syntes at bede, men midt i sin Bøn, at hensynke i Grublen, og det var vist en Synd, thi hans Kinder brændte, hans Hoved bøiede sig dybere; stakkels Souï-houng! drømte han sig maaskee bag Gadens lange Muur, arbeidende ved den lille Blomsterplet, der er foran hvert Huus, og var den Syssel ham langt kjærere, end at passe Vorkjærterne i Templet? eller lystede det ham at sidde ved det rigtdækkede Bord og mellem hver Ret at tørre Munden paa Sølvpapir? eller var hans Synd saa stor, at vovede han at udtale den, da maatte: „det himmelske Rige“ straffe ham med Døden, turde hans Tanke flyve med Barbarernes Skibe til deres Hjem, det langtbortliggende England? Nei, hans Tanke flei ikke saa langt, og dog var den saa syndig, som det varme Ungdoms Blod kan føde den, syndig her i Templet foran Fu's og de hellige Guders Billedstotter. Jeg veed, hvor hans Tanker var. I Yderkanten af Byen, paa det flade, fliselagte Tag, hvor Rækværket syntes gjort af Porcelain, hvor de smukke Vaser stode med store, hvide Klokkeblomster, sad den yndige Pe, med de smalle, skjælmske Øine, fyldige Læber og den mindste Fod. Skoen trykkede, men om Hjertet trykkede det tungere, og hun løftede de fine, dreiede Arme, og Atlasket raslede. Foran hende stod en Glas-Skaal med fire Guldfiske, hun rørte sagte i Vandet med en brogetmalet, lakeret Pind, o, saa langsomt, thi hun grundede; tænkte hun maaskee paa, hvor rigt og gyldent Fiskene vare klædte, hvor sikkert de levede i Glasskaalen og rigeligt fik deres Føde og hvor langt lykkeligere de dog kunde være i det Frie? ja det begreb den skjønne Pe; hendes Tanke drog fra Hjemmet, hendes Tanke gik i Kirke, men det var ikke for Guds Skyld, den kom der. Den stakkels Pe den stakkels Souï-houng! deres jordiske Tanker mødtes, men min kolde Straale laae som et Cherub-Sværd imellem dem!“

Nogle Bemærkninger

i Anledning af det gjensidige Forhold imellem det kgl. Capels og det kgl. Theaters Personaler.

At Danmark er et fredeligsindet lille Land, det veed hele Verden. Den Godmodighed og Besindighed, der hersker indenfor dets lille Kreds, ere Klipper, mod hvilke alle Storme og Rystelser ere tornede af. Men det er en lille Stat i Staten, et lille for sig afsluttet Rige, hvor der ikke gaaer nær saa fredeligt til, men hvor revolutionaire Grundsætninger fra Tid til anden have gjort sig gjældende og fremkaldt Uroligheder og Spaltninger, og det er: **den lille Kunstnerrepublik.** Ved at kaste et Blik ind i dette lille Folkeslags hele Organisation og Regjeringsform, kunde man let fristes til at blive en ivrig Forsvarer af den absolut monarchiske Forfatning, thi man finder der kun alt for mange sørgelige Beviser paa, hvilke Uordener Mangelen paa Enhed i Bestyrelsen afsted-

kommer. Et af de nyeste Exempler herpaa er den Confoderation, de musikalske Magter have indgaaet, og hvis Følger sikkert ville spores langt udenfor Republikens egne Grændser.

Man kan vistnok ikke nægte, at den Tid Embedsmanden har tilovers fra de Forretninger, der paaligge ham, de være nu hvilke de ville, er hans Eiendom, hvormed han har Ret til at skalte og valte efter Behag; og det maa følgelig synes som om det kongelige Capels Medlemmer kun betjene sig af deres Ret, naar de selv bestemme Betingelserne for deres Virksomhed udenfor de dem paahvilende Pligtarbeider. Men der gives Hensyn af en ganske anden Art, som Kunstneren har at iagttage, men som ere mindre anvendelige for Embedsmanden, Hensyn, som for det meste aldeles tilsidesættes, nemlig: **Kunsten** og **Publicum.** Kunstneren lever ikke blot for at **leve**, i dette Ords almindelige, prosaiske Betydning, og den Kunstner, der kun udretter det, han **skal**, og som han bliver **betalt** for, hans Kunst seer det kun maadeligt ud med. Kunsten vil ikke **drives** men den vil **dyrkes.** Men ligesom Kunstneren saaledes staaer i et ganske andet Forhold til Kunsten, end det, der er betinget ved hans borgerlige Stilling, saaledes staaer han ogsaa i et ganske andet Forhold til Publicum. Det er en Vildfarelse, som intetsteds er farligere end i Kunstens Rige, at den kongelige Embedsmand ikke er afhængig af Publicum, og for Ingen kan den offentlige Mening være mindre ligegyldig, end for Kunstneren. „Lob und Tadel muß ja sein!" siger Digteren, og hermed er det da ogsaa sagt, at den Interesse, Publicum har for Kunsten, er ligesaa nødvendig for dens Dyrker, som den Luft han indaander. Men denne Interesse er igjen aldeles betinget af den, Kunstneren viser for sin Kunst, er betinget af den Agtelse, han viser for sin Dommer.

Naar en Skuespiller faaer Tilladelse til at give en saakaldet Aftenunderholdning, da er det naturligt, at denne Tilladelse kun vil nytte ham saare lidet, naar Midlerne til dens Iværksættelse ere ham berøvede. Dette vide Vedkommende, som han tyer til, og enten det nu er for den høist ringe Gevinsts Skyld, eller mulig af endnu lavere og smaaligere Bevæggrunde, saa beslutte Vedkommende sig til at foreskrive ham Betingelser, han kun vanskelig kan opfylde. Men hvem kommer nu til at lide herunder? Hvem andre end Publicum! — Skuespilleren indbyder til en Aftenunderholdning, det vil sige, til en med kunstnerisk Sands anordnet Aandsnydelse, til hvilken han ved, Publicum føler Trang. Men Skuespilleren gaaer ud fra den Forudsætning, at hans Kunstfæller med Glæde ville bidrage til at forædle og forhøie enhver Nydelse, der bydes deres fælles Venner og Velyndere: et kunstelskende Publicum. Istedetfor nu at møde Velvillie og Forekommenhed, møder han den kolde beregnende Egennytte og den lave Misundelse, der gjerne beklipper Alt, om ikke saa meget for at forøge Sit, som dog for at formindske Andres. Man beskatter den Sogende forud, idet man af ham fordrer en Sum, som det endnu er høist tvivlsomt vil tilveiebringes ved selve Foretagendet; og han bliver altsaa nødt til enten at opgive dette, eller ogsaa at hjælpe sig som han kan bedst, og i begge Tilfælde gaaer det ud over Publicum, der enten maa undvære en Nydelse, det saa hvilig føler Trang til, eller ogsaa see det forbitret ved uundgaaelige Mangler.

Men er det da billigt, at nogle Enkelte skulle drage den hele Fordeel af det, som der skal saa Manges Samvirken til at tilveiebringe? Ja, billigt er det vistnok, naar de Enkelte, Talen er om, virkelig have grundet Adkomst dertil, saasandt som det er overensstemmende med Billighed, at man skal møde Velvillie og Godhed overalt. Men vi vide det jo nok, at vor egoistiske Tidsalder kun seer grumme lidet paa Billighed og Velvillie, og at det Hele dreier sig om det høist materielle Spørgsmaal: skal ikke Enhver have Noget for Sit? — Vi faaer da vel med Hensyn til den omhandlede Gjenstand, at gaae ind paa denne smaalige Beregning; men idet vi indrømme, at den strenge Ret, efter disse Grundsætninger, er paa den Spørgendes Side, skeer det dog kun under den Forudsætning, at det Ækvivalent, man fordrer, er overensstemmende med Ret og Billighed, — ja Billighed maae vi vel lade ude af Spillet, — altsaa med Retfærdighed. Det kgl. Capels Medlemmer (vi tro dog, at nogle Enkelte ikke ere indtraadte i dette Forbund) have besluttet, ikke at assistere noget Medlem af det kgl. Theater under en Godtgjørelse af 100 Rbd. Ingen vil nu vel nægte, at denne Sum, der skal deles imellem saa Mange, er ubetydelig, ja saa ubetydelig, at vist Flere med os vilde undsee sig for at modtage den Bagatel, der saaledes kan tilkomme Hver. Heller ikke tvivle vi paa, at jo enhver Concertgivende med Glæde vilde foretrække denne Maade at affinde sig paa, for den hidtil brugelige Becomplimenteren for hver Enkelt, der just ikke altid er blevet mødt med Gjencomplimenter, — nota bene, naar han var sikker paa den forventede Indtægt. Men den, der kjender de betydelige Udgifter, der ere forbundne med Theatrets Afbenyttelse ved slige Leiligheder, vil snart indsee, at naar hertil endnu skal lægges det forlangte Honorar for Orchesterets Assistence, skal der alt en temmelig stor Deel Billetter affættes blot for at dække Udgifterne; og da høist tilfældige Omstændigheder kunne indvirke betydelig paa det Besøg, en Concert eller Aftenunderholdning kan vente, bliver en saadan Entreprise høist mislig. Heller ikke fremlyser der just megen Patriotisme af det forlangte Honorars Størrelse, da Capellets Medlemmer ere til alle fremmede Kunstneres Disposition for der halve Beløb, nemlig 50 Rbd. til Capellets Enkekasse. Skal der derfor endelig træffes et Arrangement i denne Henseende, saa forekommer det os, at ikke blot Billighed, men den strænge Retfærdighed fordrer, at Enhver, der erholder allerhøieste Tilladelse til at benytte Theatret til Concerter eller Aftenunderholdninger, tillige nyder samme Ret til den nødvendige Assistence, som er indrømmet Fremmede, imod det samme Vederlag, som er bestemt for disse. Da vi nu engang ere komne ind paa Beregningernes Gebeet, saa tro vi endnu at kunne foreslaae et andet Arrangement, hvorved der kunde tilveiebringes Tilfredshed paa begge Sider. Det af Capellets Medlemmer forlangte Honorar for deres Assistence er rimeligviis baseret paa den Forudsætning, at den Concertgivende faaer alle Billetter affatte, og de, der nægte at erlægge en saa stor Godtgjørelse, gjøre det formodentlig fordi de befrygte Tab, da Intet kan garantere dem det Modsatte. Hvis man nu istedetfor en hvis Sum bestemte visse Procenter af Indtægten, hvilke staae i Forhold til det engang Forlangte, saa tro vi, at begge Parter kunde være tjente, og det saa truende Schisma derved afværges.

Vi have alt for megen Agtelse for de republikanske Grundsætninger, til at vi for Alvor skulde kunne ønske, at der fra høiere Vedkommendes Side fattedes Bestemmelser, der lagde Baand paa Kunstnernes fri Villie. Men vi kunne paa den anden Side heller ikke nægte, at naar den fri Villies Brug truer med at udarte til Vilkaarlighed, saa at personlige Kjævlerier skulle foraarsage saadanne Spaltninger, hvorved al Agtelse for Kunst og Publicum tilsidesættes og den just ikke altfor store Sands for ædlere musikalske Følelser svækkes, da bør der vistnok sørges for, at Kunstens Republik holdes fri for den Raahed, som vil gjøre sig gjeldende, og som ikke kan andet end være af den skadeligste Indflydelse paa Musikens nærværende Tilstand.

— 521. —

Feuilleton.

Kunst og Theater.

Brødrene **Wulffs** Concert i Onsdags gaves vel kun for et lille, men desto skjønsommere Publicum, der forstod at vurdere den sjældne Nydelse, de Concertgivende skjænkede det. — Den samme fyldige og skjønne Tone, forenet med den samme Kolkfærdighed i Intonationen, Correcthed og Smagfuldhed i Foredraget, som Kunstneren **Heinrich Wulff** ved sit forrige Ophold her gav os Leilighed til at beundre, gjenfandt vi ogsaa dennegang i hans Spil. Men til disse Fortrin har han endnu udviklet en større Kjækhed i sit Buestrog og en dybere Følelse. Et mere besjælet Foredrag, end hans Udførelse af Adagioen i de Mayseder'ske Variationer, have vi endnu ei hørt paa Violinen. I den af ham udførte Concert viste han sig tillige som en dygtig og smagfuld Componist for sit Instrument. — Hr. **Hermann Wulffs** Kunstfærdighed paa det af ham forbedrede Træ- og Straa-Instrument er forbausende og henrev Forsamlingen til Enthusiasme. Det er at vente, at dette Kunstnerpar vil følge de Opfordringer, det fra alle Sider møder om atter at skjænke Kunstens Venner en Nydelse, som da vist Mange ville deeltage i.

— Hr. **Pallesens** anden Debut, som **Bolzheim** i „Godset Sternberg", stod i Meget over hans første. Hans Spil var mere afrundet og nuanceret, om end ikke hist og her aldeles fri for Outreren. Hans ubegrændsede Glæde over den uventede Lykke var især skildret med slaaende Sandhed. Hans tredie Debut bliver **Staal** i „Kunstnerlivet".

— I det nye Syngespil „**Anno: et Tusinde**" gjordes Publicum bekjendt med et kjedeligt Product og en uheldig Debutant, hvorover det ogsaa efter Stykkets Slutning tilkjendegav sit retfærdige Mishag.

— Kunstnerinden Md. **Nielsens** Aftenunderholdning vil finde Sted **Søndagen** d. 23de dennes. Paa Onsdag finder den tidligere i dette Blad omtalte Aftenunderholdning, til Grundlæggelsen af et Pensionsfond for det borgerl. Artilleries Musikcorps, Sted paa det kgl. Hoftheater, hvortil flere af Theatrets Kunstnere og Kunstnerinder yde deres Bistand.

Literatur.

Digteren **N. F. S. Grundtvig** har udgivet „**Kjærminder til Kong Fredrik den Sjettes Krands**", der indeholde hvad Digteren har talt og sjunget til den hensarne Drots Forherligelse. Vi kunne ikke nægte os, og, som vi haabe, vore Læsere den Fornøielse, at afskrive nedenstaaende Digt, hvormed Digteren sluttede sin Tale i „det danske Samfund", efter at have forberedet Tankegangen deri med Talens Slutningsord: „— — efter **Angelsachsernes** hoipoetiske Sagn, kom **Skjold** i sin spæde Barndom seilende til en af vore Øer, paa et Skib, hvor han var den eneste levende Sjæl, lagt i en Kreds af Vaaben og Klenodier og sovende sødelig med en **Kornneg** til Hovedpude. De **Danske**, fortæller Sagnet, var dengang Kongeløse, stødt i Vaande, saae i det himmelsendte Barn deres **Skytsaand**, kaldte ham **Skjold** til Skjærm, opfostrede ham til deres Konge og henlevede mange lykkelige Aar under hans Scepter; men da han var hensovet, maatte de, efter hans sidste Villie, til deres Kvide, lade ham fare, ligesom han var kommet, og Mage til Afsked vidste man ei af at sige, da **Skjold** foer sovende bort paa det herlig udrustede men folkeløse Skib, mens de **Danske** fra Klinten bød ham Farvel med Sorg og Klage, saalænge de end kunde øine Seil i Raa.

Dette stod Skjalden levende for Øie, da han qvad:

Hvem reiser bort saa seent i Kveld,
Og med saa stolt et Følge?
Hvem gjælder Dannemarks **Farvel**:
Skyhøie Tone-Bølge,
Hvis Mage kun i Hedenold
Var Dannemænds Farvel til **Skjold**?

Løb Skib paany fra Gudhjems Kyst
Nu ind i **Isefjorden**,
Saa kongelig og dog saa tyst,
Som Hjertet slaaer i Norden,
Med Ærekrands af Gudehøst,
Med Kongeson til Folketrøst?

Udrandt igjen et Løvnetsløb,
Som **Skjolds** i Dannevangen,
Saa atter følges Kongestøv
Ombord af Folkesangen,
Og byder **Danmark** vort i Kveld
Sin himmelsendte Drot Farvel?

Ja, atter sik i Nordens Tid,
For vise Mænd en Gaade,
Vort Fædreland, med Boren blid,
En Konge af Guds Naade:
En **Skjoldung** af det ægte Kuld,
En Kæmpesjæl i Danemuld.

Hans Kongeliv til Folkeheld
Det er og nu udrundet,
Derfor et hjerteligt Farvel,
Og hundredtusindmundet,
Fra Skov og Hede, Klint og Vold,
Ham følger som det fulgde **Skjold**!

Hans Støv dog ei paa vildne Hav
Skal gaae for Vind og Bøve,
Som **Frodes** i en Kongegrav
Det sødelig skal sove,
Ved **Isefjord** i Kildevang
Indsysset mildt af Bølge-Sang!

Thi byder Skjalden ei Farvel
Til Støvet af den Gæve,
Hvis Konge-Aand i Gry og Kveld
Skal over Marken svæve,
I Folkesangen til Hans Priis,
Som Aandepust fra Paradiis!

Til Danmark vender jeg mit Blik,
Til Dannemænd min Tale,
Og, efter Skjaldes gamle Ski
Som Morgenhaner gale,
Jeg lydelig med Vinge slaaer
I Gryet til et Gyldenaar.

O Modersmaal! o Bondestand!
O Folkesang og Stemme!
I har ei meer et Fædreland,
Om I kan **Fredrik** glemme,
Med Ham for Bane fik I Bod?
Ved Ham af Døde op I stod!

Kong **Fredriks** Skjalde sang i Kor,
De sang omkap tillige,
Saa høit gjenlød det hele Nord
Af Sang fra Danmarks Rige,
Om Hjerte-Kongen under Øe,
Hvis Navn og Priis skal aldrig døe!

Ja, **Fredriks** Skjalde under Øe,
Som end kan Tungen røre,
Kun Navnet, som skal aldrig dø,
Mens Dannemænd har Øre,
Tilraabe lydt: far vel! far vel!
Fra Slægt til Slægt med Priis og Held!

Kong **Fredriks** Navn! fra Mund til Mund
Du gaae i Danmarks Rige,
Med Folkesang af Hjertensgrund,
Om Ham, den Folkelige,
Som hele Folket tog i Favn,
Og Kronen bar i Hjertets Navn!

Med himmelblaa Kjærminde-Krands,
Paa Aandedrættets Vinger,
Far vel! far vidt til Søes og Lands,
Som Fuglen frit sig svinger!
Far med hver Brudgom til hans Brud!
Far med Guds Engle! far med Gud!

Hvert Aar, naar Bøgen springer ud,
I Danmarks lyse Skove,
Og Engen, som en pyntet Brud,
Med Mai vil sig trolove,
Da bryd en Bøne Dig paany,
Og ton med liflig Sang i Sky!

Far vel! bliv ved fra Aar til Aar
Til Du har Æresange,
Som Hjerte-Kongens Hovedhaar,
Saa sølvgraa og saamange!
Far vel! far med den sidste Ny,
Med den opstandne Drot, i Sky!

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 342, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 23de Februar 1840. | Nr. 8.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

En lille Vise.

(Paa en Faders Fødselsdag afsjungen af hans vorne Børn.)

Mel. At kjøre Vatten og kjøre Ved.

Den største Lykke, hei daldera!
Ja vist, den kommer ned fra oven.
Held Elephanten i Africa,
Den gaaer paa Palmer op til Boven,
Paa røde Roser og paa Tamerinth,
I Foden træder den sig ei en Splindt,
Dog, det er sandt,
Ingen Elephant
Fik sig en Fader, som vor Fader!

En Hvalros har det saa mageligt,
Han lider ei af Solens Hede,
Paa Jis han sover behageligt,
Om han er oppe eller nede.
Ved Spitsbergs Klipper han faaer et Blund,
Ja lægger Hoved tidt paa Eiderdunn:
Det os ærgrer ei,
Ingen Hvalros, nei,
Fik sig en Fader, som vor Fader!

Paa Ararat, der hvor Arken stod,
Tor Konge-Ørnen frit sig svinge,
Mod Skyen peger den med sin Fod,
Jo, Ørnen den er ei saa ringe!
De røde Roser og de Dine blaae
I Dalen dybt sig for ham neie maa,
Dog tør vi Børn
Sige, ingen Ørn
Fik sig en Fader, som vor Fader!

Nei, Elephant, Hvalros og Ørn,
Jo, de maa smøre sig om Munden!
Tænk! de fik heller ei slige Børn,
Som os, det ærgrer dem i Grunden!
Som Torn i Øiet vi dem Alle staae,
Men Dig vi er en Torn med Roser paa.
Rosens Duft er Sang,
Fader, see en Gang
Ved Din Skaal hver en Rose nikker!

H. C. Andersen.

Den første August 1840.*)

I Aaret Attenhundrede treti ni lod det til at denne Dag vilde gjøre Epoche i Folkelivet herinde. Det var en lystelig Dag, den satte Liv endogsaa i gammelt Blod. — Endnu var det jo ingen olympisk Leeg; men det var en nydansk Leeg, og det kan med Tiden vorde en gammeldansk Folkeleeg. Og derfor raaber jeg som i hiin gamle Juleleeg: „Lad Vorherres Fugl ikke døe!"

For at holde den ilive — give den et kraftigt Liv — er det nødvendigt: at Festen i hele sin Udstrækning vorder vel indrettet og nøiagtigen ordnet. Til den Ende foreslaaes:

A. 1. At alle de, der have Sands for Sagen og besjæles af Fædrelandskjærlighed, samle sig efter forudgaaende Indbydelse i nærmeste Avis**) i een eller flere af hver Amts Kjøbstæder.

2. At der da aftales om Festens Indretning.

3. At der i enhver saadan Forsamling vælges en Deputeret til paafølgende Almeencongres.

B. 1. De Deputeredes Valg bekjendtgjøres strax i Aviserne. 2. I Kjøbenhavn bør naturligviis udvælges flere end Een; og disse derpaa bekjendtgjøre Tiden og Stedet for alle Deputeredes Samling. — Denne maatte vel holdes i Mai, paa det der kunde blive Tid til at forberede alt det Nødvendige. For det hensigtsmæssigste Samlingssted anseer jeg Rye, saasom i Bjergets Nærhed. Skulde her endog fattes Logie til nogle af Medlemmerne, da er Skanderborg ikke saa langt borte.

C. 1. Her blev da at fastsætte Tidsrummet for Festen. 2. Hvad under samme i bestemt Orden skulde foretages. 3. At aftale Besørgelsen af Telte, Musik, Kanoner, Beværtning, samt hvilke Anlæg (Udjævninger, Trapper o. s. v.) med Bjerget og Adgangen dertil vare at foretage.

Hvad Tidsrummet angaaer, da mener jeg, at det passende kunde fastsættes fra Solens Nedgang den 31te Juli, til dens Opgang den 2den August.

---

*) Uagtet vi ingenlunde ere blinde for de store Vanskeligheder, der stille sig i Veien for Realisationen af de i denne Artikel gjorte Forslag, have vi dog troet det stridende mod den Agtelse, vi skylde Forfatteren, om vi vilde modsat os hans Ønske om Optagelsen af samme. **Red.**

**) Det kan vel ikke paatvivles, at i enhver Stad og Egn maa gives Flere, der føle for denne Nationalsag, og at Nogle af disse enes om at udstæde Indbydelsen.

Til 2. F. Ex. første Aften Kanonsalve, Musik, Sang, Maaltid, Glædesild om Natten. Om Morgenen ligesaa; men større Salve (det danske Løsen). — Siden, hvis man kan komme saavidt iaar, Væddelege, Løben, Brydning, Svømning, Skydning (paa fri Haand) m. m. Alt under Tilsyn og Anordning af dertil valgte Dommere, og med Uddeling af Hæderstegn. Tiden til Maaltid, Dands, Tale, Sang maatte ligeledes bestemmes og Festen ende næste Morgen, som den begyndte første Aften, dog i omvendt Orden, saa Kanontordenen, gjengivet i tusindfoldigt Echo fra Bjerge, Skove og Søer, kunde forkynde Afskedstimen.

Til 3. Telte og Musik*) vilde upaatvivlelig være at erholde fra de tre nærmeste Cavalleriregimenter. Men de faste Musiknummere maatte da i Partitur betids være Musikchorene meddeelte; som ogsaa disses Anførere conferere om en bestemt Grundtone. — Kanoner vare forhaabentlig at erholde, paa Ansøgning, fra Randers Tøihuus, saavelsom de nødvendige Artillerister til at betjene dem. — Om Beværtningen kunde gjøres Aftale med den flinke og billige Gjæstgiver i Rye; og i det Tilfælde, at han ikke kunde vove allene at anskaffe Levnetsmidler til saa mange Mennesker (rimeligviis flere tusinde) kunde i saa Henseende yderligere Foranstaltninger træffes.

D. Maatte gjøres et Overslag paa, hvad Requisiterne, deres Transport, Arbeidet paa Bjerget o. s. v. kunde koste; samt hvorledes saadant blev at repartere paa Besøgerne, for hvem Entreen maatte være saa lav som mulig; og i Tilfælde af Overskud, hvorledes da dette maatte være hensigtsmæssigen at anvende.

E. Ingen Dyrehavesforestillinger eller saadant maatte tillades, og dette Forbud betids forkyndes.

F. Nationaldragt. — For ikke ret længe siden har jeg i Jyllandsposten fremstillet mine Anskuelser af denne Nationalsag. Det er mig ikke vitterligt, at saadant har havt nogen anden synlig Virkning, end et uheldigt Forsøg paa at gjøre Sagen latterlig; hvortil den ellers, tykkes mig, er altfor alvorlig. — Jeg vil her blot kortelig gjentage Hovedmomenterne:

G. Maatte raadslaaes om Formen for og Udstrækningen af Indbydelsen til vore nordiske Brødre.

1. Nationaldragt er vel et sandseligt, dog vel just derfor et kraftigt Middel til at nære Fædrelandskjærlighed, Brødersind og enigt Sammenhold imellem Beboerne af alle Rigets Provindser.

2. Naar baade Søkrigere og Landkrigere havde eens Klædedragt (f. Ex. den gammeldanske Kofte — overspændt Frakke, som naaer til Knæene — og lange vide Buxer) og den af eens Farve (f. Ex. Mørkeblaa) da vilde den nokſom bekjendte Fremmethed mellem de Røde og de Blaa af sig selv forsvinde.

3. Naar alle vare forpligtede til at anskaffe denne simple Godtkjøbsdragt, vilde aarlig for Staten spares store Summer, som nu hensmelte i kongelige Fabrikker og Skræddersale.

Det var et glædeligt Forvarsel, at paa hiin første Augustfest vare alle — og det aabenbart uden Aftale, men af en rigtig Takt! — borgerligklædte. Præster viste sig ikke i de lange sorte Kjoler, Officerer ei heller i de korte røde: alle vare civile til denne Borgerfest.

Det er tænkeligt, at Een og Anden, som læser dette, kunde tænke som saa: „Hvad mon det er for en Fyr denne S. S. Blicher? Det er sagtens et meget ungt Menneske -- eet af disse sværmeriske Hoveder, der troe, at de kunne reformere Verden. Og hvad skal der saa endelig komme ud af denne Commerce? Tidsspilde, Pengetilsættelse, med mere."

Ad 1mum. S. S. B. er nu i de 58; og skjendt der idelig rører sig noget Ungt i ham, saa har han dog for det Meste sine Tanker samlede, og stræber at bruge den Forstand, Vorherre har givet ham. Det forstaaer sig: hvorvel han seer paa det Nærværende, som og paa det Forbigangne, kikker han ogsaa lidt ind i Fremtiden. Men derfor bør man dog ikke kalde ham en Drømmer. Skal end dette Himmelbjergsvæsen være en fix Idee hos ham, saa veed han forvist, at den samme spøger i mangfoldige velforvarede Hjerner.

Ad 2dum. „Tidsspilde!" — Der er jo dog Tid til Alting, som Salomon siger. Fordi man spenderer 2 pCt. af Aarets Tid paa Himmelbjergsturen, da er det jo meget moderate Renter af benævnte Laan; og det er ikke utroligt, at en saadan Udgivt kunde forrente sig endnu bedre end et Indskud i Sparekassen.

Ad 3tium. „Hvad der skal komme ud af denne Bjergcommerce?" — Herudaf skal for det første komme et nyt indenlandsk ægte dansk Product, som rigtignok ikke gaaer i Handelen, men som alligevel er een i politiske Commercollegier meget omspurgt Artikel. Her, troer jeg ikke, at Barnet har faaet Navn endnu — som ikke er saa sært, da det er i Fødselen. Men i Tydskland er det kommen til Verden — hvorvel Moderen ikke gik tiltide med det — under Navn af „Volksthümlichkeit." Engelland har for længe siden bragt et saadant til Verden — skjendt det endnu er et Svøbelsesbarn — og givet det Navn af "Common sense," hvilket man paa Dansk kunde give ved „Almeensands."

Og skulde saa ikke en Krone sættes paa det hele Værk, ved at indbyde Ham, der bærer Danmarks? — Den Ottende Christian — i Aasyn og Kongesind den Fjerdes Dobbeltgænger — Ham, der ved sit første Trin paa Danmarks Trone har kundgjort: at Han vil slaae Hovedet paa sin Formands Som, og dertil smedde saadanne nye Regler, som hverken Tyve indenfra, ei heller Rovere udenfra skulle mægte at løsne.

*) For at ogsaa Sangene kunde vorde fuldstændig harmoniske, vilde jeg foreslaae at conferere med D'Hrr. Organist Foersom i Odense, og Hr. Muth Rasmussen i Fredericia, af hvilke den Første har sat firstemmig Sangtone til min Værnesang „Natten for Slaget," og den Sidste ligesaa til Himmelbjergsangen.

Kan saa Planen til „Fredriksmindet" naae Udforelse, Runestenen fortælle Folkekongens Kongedaad, og den, der har arvet hans Scepter, ved hans Hædersstotte modtage sit lykkelige Folks jublende Hylding — da vorder første August i Sandhed en kongelig Folkefest.

St. St. Blicher.

Efterskrift.

Som foreſtaaende ſkulde afſendes til Trykkerierne, kommer Aviſen med Efterretning om: at Peder Nielſen, Himmelbjergets Eiermand, har ſpærret Adgangen til ſamme. At ſamme Peder Nielſen har Ret til at erklære Bjerget „Tabuh", det kan ikke nægtes; men at denne ene Otaheiter ſkal kunne udelukke en heel Nation fra et Yndlingsſted, forſtyrre en Plan til at fremme og befæſte Folkelighed, Enighed og Kjærlighed til Konge og Fædreland — det var noget værre end blot ærgerligt. Vel kunde der udſees i Omegnen, og uden Blodpenge faaes eet eller andet ophøiet Punct, ſom godt kunde egne ſig til forehavende Folkefeſt; men Himmelbjerget har nu engang med ſit Navn faaet en Betydning, ethvert andet først ſkulde vinde ved Omdøbning. — Vi vide af Hiſtorien: at en Perſon, hvem Lovens Arm ikke var mægtig at række, blev ved almindelig Overeenskomſt anſeet og behandlet ſom den, der ikke hørte til Samfundet, med hvem Ingen vilde æde, drikke, tale, langt mindre røre ved — kort ſagt: han blev ſkyet ſom en Spedalſk; og at denne paſſive Straf virkede ſaaledes, at han gik hen og hængte ſig. Det er langtfra mig at ønſke, eller tilraade Peder Nielſen ſaadant; men var jeg Bonde i Rye, ſom jeg virkelig kunde ønſke, jeg vilde virkelig ſtænge mine Døre for ham, og aldrig komme hans Gaard ſaa nær, at jeg kunde lugte Røgen af hans Skorſteen. — Ligefor Feſten ifjor kunde Himmelbjerget være kjøbt for **20** Rbd. og under Feſten for **50** Rbd. efter en anſeet troværdig Mands Udſigende. Kort Tid efter blev forgjæves budet **500** Rbd. og ſenere **1000** Rbd. Himmelbjerget er altſaa bleven en Gjenſtand for Speculation, hvori Ingen er at fortænke — jeg har ſelv ſpeculeret paa Himmelbjerget — og derſom P. N. havde faaet Bevilling paa ſin Anſøgning „om Ret til Krohold der, og til at tage Betaling for Entreen", ſaa havde hans Speculation rimeligviis ſtrandet; thi da vilde Beſøgelſerne ophørt og Auguſtfeſten ligeſaa — i det mindſte paa dette Sted. P. N. vil nu hverken ſælge Pladſen, ei heller lade nogen betræde den uden — Tilladelſe!!! Mon den ſaa kan faaes gratis? — Naa, mon det ſaa ſkal hedde ſom i fordums Collegialſtiil: „her er intet ved at gjøre." — Nei, jeg ſeer en **Udvei**, ſom baade er let og retmæsſig. — Naar vedkommende Beſtyrelſe anlægger en ny Landevei, og fører den over en Mands Jordeiendom, ſpørges ikke: om han vil ſælge dette Stykke Jord, eller ei, ikke heller hvad han vil have for det; men det taxeres, og, ſom billigt, vel og noget høit, og derefter faaer Eieren Betaling. Denne Adfærd er lovgrundet. — Og ſkulde ikke, i Analogie hermed, hiin Landevei for hele Danmarks Land, hiin Alvei til Daneſind, hiin Kongevei til Trofaſthed, Modighed og alle Folkedyder — hvorfor ſkulde den ikke, ved en Autoritet langt høiere end Veicorpſets, kunne vorde vurderet, — o ja! høit, meget høit, Eieren afkjøbt, og derpaa vorde — Nationaleiendom?, hvilket egentlig var min Speculation.

Bliver der da noget af Congreſſen, vil denne Sag ordentligviis allerførſt tages under Behandling.

S. S. B.

Fra en mig aldeles ubekjendt Haand har jeg modtaget en Artikel fra det norſke „Morgenbladet", ſom Overſenderen har antaget maatte have ſpeciel Intereſſe for mig, da et af mig ſkrevet Digt deri paa en høiſt paafaldende Maade er blevet misforſtaaet. Idet jeg herved aflægger den mig ubekjendte Velynder min forbindtligſte Tak for den mig viſte Opmærkſomhed, kan jeg kun beklage, at den mig tilſendte Artikel er affattet i en Tone og Udtryk, der gjør mig det umuligt at meddele danſke Læſere ſamme, eller at indlade mig i nogenſomhelſt Discuſſion, der kunde lede til at hæve denne Misforſtaaelſe, Noget, ſom Forfs. forblindede Antidanſkhed aldrig vil kunne tillade. Det Digt, der har givet Anledning til denne Misforſtaaelſe, findes i mine „**Nytaarsvignetter** 1840" under Overſkriften „Til Norge", og lyder ſaaledes:

Norrig! gamle Fosterbroder,
Scandinav i Aand og Sprog, —
Du for tidlig Dig hovmoder
Af Din vundne Frihed dog!

For Din Velfærd ſank hver Skranke,
Eget Jeg er nu beſjælt, —
Men med den fribaarne Tanke
Seer Du Dig end ei formælt!

Om Du nok ſaa fri Dig tænker
Med Din djærve Klippeſlægt, —
Fordoms ruſtne Slavelænker
Tynge Dig med Centnervægt!

Og forgjæves kun Du nyder
Indbildt Friheds Viraksduft,
Mens Din Broder Du forbyder
Kun en Mundfuld Klippeluft!

Fjern da ſelv den ſidſte Taage,
Hvis Du Hjerte har ſom Mod,
Og betragt ei Strandens Maage
Bedre end Dit Kjød og Blod!

I dette Digt har Forf. til den i „Morgenbladet" under Prædikatet: „**Indsendt**" meddeelte Artikel: „I Anledning af de danſke Journaliſters ubeføiede Invektiver mod det norſke Folk," fundet nok til at indlemme det imellem de Ytringer af grove Smigrerier mod Regieringen, ſom Forf. dadler hos Grundtvig og Flere, og hvorom det heder, efterat han har meddeelt en Tirade af Grundtvigs Afhandling i Idun og Bragi om Tidens Tarv og Brøſt: „Hvor er da den gyldne Frugt af at dit Fædreland i de ſidſte 26 Aar ikke har havt „Norges undertrykte Forfatning?" Det har jo for Tiden ei den Styver, hvormed det under denne Begrædelsesfeſt kan kjøbe Lærredsklude til Præſenter til de ſlæbende Hofpoeters røde Dine. Vi have længe vidſt at Hr. G. har extravageret i religiøſt Sværmeri og at han var en Fanatiker, men have dog hidtil havt bedre Tanker om ham end at han ſkulde ſvæve i ſaa drabelige politiſke Vildfarelſer. Slige Theoretikere høre ikke med, hvor Talen er om at en Nation bør hævde ſine Menneſkerettigheder. Lad ham vedblive at male Ligkiſter, reiſe Kollonner og lade Engle ſtige op med Skyerne. Han kan være meget klog paa Himmelen, men paa Jorden er han en Nar" o. ſ. v. Ligeledes betragtes det ſom et Sideſtykke til det i „Søndagen", i Anledning af **Munks** Digt indførte Gjenſvar. Alt hvad jeg hertil kan have at ſvare er: at kun den, der kjender den norſke Conſtitution, uden nogenſinde at have læſt dens **2den §**, kunde gjøre ſig ſkyldig i en Misforſtaaelſe, ſom den, der her har fundet Sted. At den i „Morgenbladet" optrædende **Normand** har glemt denne § finder jeg undſkyldeligt, da viſtnok Enhver gjør ſig Umage for at glemme ſin egen Skam.

G. Siesby.

Feuilleton.

Kunst og Theater.

Torsdag den 20de Febr. optraadte Hr. **Faaborg** i **Masaniellos** Parti i „den Stumme i Portici." Som bekjendt var det denne Rolle, hvori hans Forgænger første Gang havde Leilighed til ret at vise Publicum, at han ogsaa som **Skuespiller** var istand til at tilfredsstille de strengere Fordringer, men desværre var da hans Glandsperiode som **Sanger**, hvis han virkelig nogensinde har havt en saadan, alt forbi. Havde Publicum saaledes Grund til at være tilfreds med Hr. **Kirchheiners** Udførelse af dette Parti, saa maa det vist i langt høiere Grad blive Tilfældet med Hr. Faaborgs, da denne Sidste ikke blot som Masaniello har vist, hvilke Vanskeligheder en alvorlig Villie i Forening med Flid og Studium kan besejre, men tillige som Sanger snarere maa betragtes som i Opgaaende end i Aftagen. Vi tilstaae oprigtig, at vi hidtil saa godt som intet Haab have næret om Hr. Faaborgs Udvikling som dramatisk Sanger og hvortil vel det, han indtil dette Øieblik har ydet som saadan, ikke heller var istand til at bidrage. Med desto større Glæde lykønske vi derfor saavel ham som Skuepladsen til de glimrende Forventninger, han ved sin Udførelse af Masaniellos Parti har vakt, idet vi ikke tvivle paa, at den, der i saa kort Tid som den, der ligger imellem hans forrige Optræden og denne, har gjort saa store, forbausende Skridt fremad, ved fortsat Veiledning og frem for Alt ved Selvtænksomhed vil sprænge de sidste Baand, der endnu maatte hindre ham i en friere, selvstændig Udvikling.

— „Fædrelandets" Haab, at Publicum i Anledning af Kunstnerinden Mr. **Nielsens** Aftenunderholdning vilde vise, at det er i Besiddelse af den nødvendige Respect for det Gode, Forstand paa at vurdere det og Lyst til at paaskjønne det," er saa lidt gaaet i Opfyldelse, at Kunstnerinden har seet sig nødsaget til at tilbagekalde denne til i Aften annoncerede Aftenunderholdning, hvorimod Theatret i dens Sted benyttes til en Gjentagelse af „den Stumme i Portici."

— Kunstnerparret Brødrene **Wolff** agter at følge de Opfordringer, der fra alle Sider er skeet til det om at give endnu en Concert. Denne vil, i Løbet af næste Uge, finde Sted paa det kongelige Hoftheater. Foruden deres egne Kunstpræstationer (hvoriblandt af Hr. Heinrich Wolff, paa flere Musikelskeres Forlangende, den fra hans tidligere Ophold her bekjendte **Concertino af Beriot**) ville de erholde Assistence af Hr. **Faaborg** („Adelaide af Bethoven"), Hr. **Sahlertz** og en **Debuttantinde.** Concertafdelingerne aabnes med Ouverturerne til „den skjønne Melusine", af **Mendelsohn-Bartholdy**" og til „Tryllefløiten" af **Mozart**, hvilke udføres af det kgl. Capel under Anførsel af Hr. Concertmester **Frölich.** Musikens mange Venner have saaledes en Leilighed til en ligesaa rig som sjælden Kunstnydelse, der vist ikke vil blive ubenyttet.

Literatur.

Paa Hr. Boghandler **Reitzels** Forlag er i disse Dage udkommet: **Dansk poetisk Anthologie** ved **Christian Molbech**, 4de Deels 1ste Afdeling. Dette Bind, som, ifølge Forlæggernes Ønske, udkommer i to Afdelinger, indeholder danske Digtere efter **Oehlenschläger**, hvoraf denne Afdeling indbefatter: **Grundtvig, Ingemann, Blicher** og **Heiberg.** Af de biographiske kritiske Skizzer, Udg. har meddeelt, er især den, der omhandler **J. L. Heibergs** Forfatterliv, af megen Interesse, ligesom den ogsaa er den fuldstændigste. — Med en paafaldende Korthed er derimod **Ingemann** omtalt, om hvem der næsten ikke findes andet end en tør, og dertil ufuldstændig Fortegnelse af hans Skrifter. Saaledes findes Digterens „**Renegaten**" ikke engang nævnet, uagtet dette Drama dog har givet Anledning til en ikke umærkelig Udvikling af Forf. politiske Anskuelser. Heller ikke i Valget af de Digte, der som Prøver af denne Digter ere meddeelte, finde vi at Udg. har været saa heldig som med de Øvriges. **Anden** Afdeling af Bindet vil udkomme i Mai eller Juni og tredie Bind af Anthologien, der sluttes med „**Oehlenschläger**", inden Aarets Udgang.

— Hos samme Forlægger er udkommet: Fire Romanzer af **H. P. Holst**, hædrede med det skjønne Videnskabers Selskabs Bifald; 2det Oplag, og 2det Oplag af 1ste Samling af samme Forf. „**Digte,**" hvilket nogsom viser, med hvilken Yndest disse smukke Poesier ere blevne modtagne af den danske Læseverden. Af „Flyvende politiske Blade af Mag. **D. G. Monrad**" er Nr. 2 udkommet, indeholdende: 1) En Constitutions Forhold til Danmarks finantsielle Tilstand. 2) En Constitutions Forhold til Danmarks Afhængighed. 3) En Constitutions Forhold til det danske Monarkies Eenhed. Ligeledes paa Reitzels Forlag.

Miscellen.

I „Blätter zur Kunde der Literatur des Auslandes," der følge som et Tillægsblad med det fortrinlige tydske Tidskrift „**das Ausland**", findes en særdeles hæderlig Anmeldelse af Prof. Hauchs nyeste Roman „En polsk Familie." Anmeldelsen, der giver en i flere Nummere af Bladet fortsat Udsigt over dette interessante Digterværk, indledes saaledes: „Den polske Frihedskamp har nu ogsaa fundet sin Sanger, og det i en af de mest begavede nulevende Digtere. Hvad Tidernes Efterretninger og historiske Værker have fremstillet for os i store, ydre Aabenbarelser, det føres os her for Øie i dets oprindelige Livsyttringer, saaledes som det i Folket selv er blevet følt af de Enkelte. Dets indre Historie bliver klar for os Fremmede. Man kan ikke anføre noget Høiere til denne Digtnings Roes, end at den er sit Stof værdigt. De Millioner Hjerter, der ere blevne rystede af Sandheden, ville her finde det Udtryk for deres Medfølelse, de ønske." — Anm. anstiller Sammenligninger imellem Hauch og Bulwer, navnlig imellem Vincent og Maitravers, men sætter hiin langt over denne.

— I den nyeste Udgave af den tydske Digter Hoffmanns efterladte Skrifter findes følgende lille Brev fra Oehlenschläger til Hoffmann, hvilket Udg. har meddeelt som et Bevis paa det venlige Sindelag, den store danske Digter nærede for ham:

Kopenhagen d. 26. März 1821.

„Hochzuverehrender Freund!

„Ich habe mich noch immer in der Erinnerungen der herrlichen Cardinal, Ew Ehrwürden mit eigener gelehrter Hand verfertigten, und den die dichterische Tria juncta in uno*) zusammen genossen, wodurch unsern Seele, Gedanken, Phantasien, Klugheiten und Tollheiten, zusammen flossen, und ein vollständigen **Pabst** ausmachten."

„Vergeben Sie meinen Styl, ich bin der humoristischen und deutschen Sprache nicht so gewohnt wie Sie."

„Hier schicke ich Ihnen einen jungen gelehrten, sehr gutmüthigen und bescheidenen Dänen, der bei euch Fremden Mores u. s. w. lernen soll."

„Tunken Sie ihn auch ein wenig in die Zauberseе Ihres Launes, mein Werthester, und lernen Sie ihn, wie man im ironischen Tollhausmantel ein Philosoph und Weltweiser seyn kann, und was mehr ist, ein sehr liebenswürdiger Mann."

„Der ich ewig verharre Ihr wahrer Freund und Verehrer.

A. Oehlenschläger,
Serapionsbruder."

*) Nemlig Oehlenschläger, Fouque og Hoffmann.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 312, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. H. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 1ste Marts 1840. | Nr. 9.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Frihedens Seier*)

Frihed gav det store Løsen, som udjubles nu paa Jord; —
Lidt det baader, at I lade døve end ved hendes Ord!
Blidt og bønligt sang hun eengang; Eders Døvhed hende tvang,
At hun i Kanoners Torden oversatte nu sin Sang.

Frihed, den udkaarne Jomfru, svinger Tidens Bannerslag; —
At endnu I lade blinde, lidt kun gavner Eders Sag!
Ei I Ban'ret saae, dengang hun klart og hvidt det vaie lod,
Er det derfor vel et Under, om hun farved det i Blod?

Eder er det, som med Krigens Guddom hende parret har!
Vaabenklang og blodrød Kjortel hendes Viis vist aldrig var.
Seire, ja, det maa hun altid! Det er hendes Viis og Færd,
Over Hjerterne ved Arnen og i Slaget over Sværd.

Om med Rokken ei og Tenen, Diets Smiil og Læbens Lyd,
Sikkert derfor dog som Pallas, pandserklædt med Skjold og Spyd!
Og, det frit jeg her forkynder, seire vil hun i vort Hjem:
Hjertets Haab og Hjertets Ønske kaldte gjerne Seiren frem!

Hist, paa sydende Vulkaner, et Vesuv det være maa,
Der med Flammeriis skal feie Luften atter klar og blaae! —
Hist, imellem Havets Storme, rase maa Uveiret vildt,
Før opklaret, renset, lutret Ætherriget straaler mildt.

Dog, vort kjære, lille Kornland, — Klovermark bag Blomsterhegn, —
Nøies kan med Morgenduggen, med en kjølig Foraarsregn!
Frygter ei den ædle Gjæring! — Gjærer ei selv Druens Saft,
At den dobbelt os kan qvæge, med sin Sødme, med sin Kraft!?

Ikke Sværdet er vort Vaaben, — Ordets Lys bag Lovens Leir!
Thi den aabne, muntre Kjæmpe stedse vandt den bedste Sei'r!
Seer paa **Vaaren**, Frihedshelten, lær' af ham, naar, vaabenklædt,
Han imod Tyrannen **Vinter** i den haarde Kamp er stædt. —

En Despot er vistnok Vintren, en uvoren Obscurant,
Der i evig Nat at hylle Folk og Land sin Glæde fandt.
Vintren er en grusom Voldsmand; med en iiskold Jernhaand
Holder Livets frihedslystne, friske Kilder han i Baand.

Seer, i Leiren overrumplet Frihedshæren har med Held
Alt den Gamle, og i Spidsen **Vaar**, den lystige Rebel!
Sværd af Solens blanke Straaler, Spyd af Græsstraa fik hans Hær, —
Ha, hvor kneise og hvor lyne Spyd ved Spyd og Sværd ved Sværd!

Trommeslager og Trompeter ere Finke, Nattergal,
Marseillaisen sløiter Lærken klangfuldt over Bjerg og Dal,
Bomber ere Blomsterknopper, Kugler Duggens Perler smaae!
Hvor de Bomber og de Kugler over Engen flyve maae!

Og de Farveløse, som selv ei tre Farver taale vil,
Viser han Regnbuens hele, brogetskjønne Farvespil.
Og, som Frihedens Cocarder, har han udstroet Blomster huldt, —
Ha, hvor hele Landet pranger af de smaae Cocarder fuldt.

Tusind Landsbyer og Stæder alt Rebellen stak i Brand, —
Ja, i Solens gyldne Flammer gløder nu det hele Land!
Høit derover Fanen vaier, lysende og ætherblaa,
Paa et Felt af Rosenskyer sees dens Indskrift: **Frihed**, staae!

Eia, Vinteren er slagen! — Man med ham har faaet Bugt,
Med sin Frost og sine Nætter alt han dreven er paa Flugt!
Fri og munter nu den unge Seierherre drager ind,
Under Sang og friske Krandse, Blomsterfryd og Solens Skin.

Og han klæder Mark og Lund og Bakker med sit grønne Skjær:
„Frihed skjænker jeg og Lighed, **lige Held** jeg yder Hver!" —
Slig en herlig Lysets Seier krone Dig, mit Fædreland!
At, ret som en deilig Vaardag, Frihedsmorgnen smile kan!

G. Siesby.

*) Dette Digt, der er oversat fra „**Spaziergänge eines Wienerpoeten**", var bestemt at fremsiges af Hr. Instructeur Nic.sen, ved den til Søndag d. **23.** f. M. annoncerede Aftenunderholdning.

Søster Matilde.

(Fra det i Paris udkommende Værk „Babel.")

I.

En simpel Portechaise, uden Vaabener og uden Forgyldning, og kun baaren af to Tjenere, hvis graae og forslidte Klæder ikke bare noget Spor af et Livree, forsøgte at bane sig Vei igjennem Mængden af de med Vaabener prydede Karreter, de prægtigt udstafferede Heste og de smukt forzirede Bærestole, som holdt Indgangene til Palais Royal besatte. Dette var ingen let Opgave. Det var i Begyndelsen af Aaret **1718**; Regnen, som fra den tidlige Morgenstund strømmede ned, havde i den sidste Time taget betydeligt til. Hagl og Snee blandede sig deri, hvilket, i Forening med den stærke Blæst, gjorde Veiret saa afskyeligt, som muligt. — Porte-

chaisen naaede Palladsets Portal, hvor den holdt stille. En meget ung Mand steg ud deraf, hvis første Blik var beskjæftiget med at undersøge, om hans Toilette ikke ved Transporten var kommen i Uorden. Han tilsmiilte sig selv Bifald og skred rask fremad, indtil han naaede den dobbelte Trappe, som, spiralformig, forer op til Slottets første Etage. Først nn tænkte han paa at see sig om. Den Mængde fornemme Herrer med brede Ordensbaand og mange Ordener, som omgave ham, satte ham i heftig Bevægelse. Ovenpaa den Veltilfredshed, der viiste sig paa hans Ansigt, fulgte Udtrykket af Forlegenhed og Tvang. Istedetfor at skride fremad, gik han baglænds bukkende til hoire og venstre. Hans smukke, sorte Øine, der usikre foere fra Gjenstand til Gjenstand, syntes i denne aristokratiske Glands at søge om en Støtte og at see sig om efter en beskyttende Haand, der kunde veilede ham paa denne Skueplads, hvor man strax gjættede, at det var første Gang, han betraadte samme.

En ung, smuk Herre, omtrent fire og tyve Aar gammel, ligesaa prægtigt som smagfuldt klædt, tiltalte ham.

— „Jeg vil være fordømt, om det ikke er Hr. Cadmus!" raabte han, idet han med et Anstrog af uforskammet Høflighed maalte ham fra Top til Taa. „Parbleu! min Bedste! hvad vil Du her?"

— „Hans kongelige Høihed, Regenten, har ladet mig tilsige at komme herop paa Slottet, Hr. Hertug!" svarede den unge Mand, idet han næsten bukkede sig til Jorden.

— „Ikke saa ilde, paa Ære, ikke saa ilde!" sagde Hertugen af Rechilieu, uden at lægge Mærke til hans undseelige Naboes Svar, men ifærd med paa det Noieste at mynstre enhver enkelt Deel af dennes Paaklædning. „Veed Du vel, at Du har Smag, Cadmus? Jeg vil være fordømt, om Du ikke i denne smagfulde Dragt, denne Elegants og denne smukke Figur . . . især, naar Du skjuler Dit Navn og Din Stand, erobrer de strengeste og knipskeste Hjerter med Storm . . . Men Du løfter ikke Dine Øine saa hoit; Du bryder Dig kun lidt om de Fortryllende, der pryde vor Regents Hof."

— „Tilgiv, Hr. Hertug, der gives Een iblandt dem . . ." svarede Cadmus med et Suk.

— „Hvilken, hvis Du behager?"

Den Person, Hertugen af Rechilieu benævnede Cadmus, vedblev med en godmodig Fortrolighed:

— „Hertugen af Rechilieu maa sikkert kjende dem Alle. Hende, jeg taler om, er meget smuk!"

— „Det ere de Alle, min Ven."

— „Meget ung."

— „Parbleu! det ere de ogsaa Alle."

— „Men de ere ikke Alle stumme, Hr. Hertug, og min Skjønne er det."

— „Stum findes der ikke en Eneste, min Bedste, det kan jeg forsikre Dig om. Hvad hedder hun da?"

— „Batilde."

— „Batilde?" gjentog Hertugen, forgelig overrasket. „Hende kjender jeg ikke. Batilde?" repeterede han endnu engang, huskende sig om. „Hun maa have et andet Navn end Batilde."

— „Ikke det jeg veed, Hr. Hertug."

— „Hvor har Du talt med hende?"

— „Jeg har aldrig talt med hende, Hr. Hertug."

— „Parbleu! hvor har Du da seet hende?"

— „Da jeg for tre Dage siden en Morgenstund gik over Pont-neuf, blev en lille Pige, der solgte Æbler, kastet omkuld af en meget hurtig kjørende Karret. Ved Barnets Skrig holdt Vognen stille. To Damer stege ud af den; men jeg saae kun den ene af dem, havde kun Øine for hende; hun var ung, smuk og bleg. Hun trængte sig igjennem Mængden, ilede hen til Barnet og løftede det op. Hendes skjønne Øine udtrykte den meest levende Uro, den ommeste Omsorg. Men kun den ældre Dame talte, erkyndigede sig saavel om Smerterne, den Lille følte, som om hendes Vopæl, og befalede sine Folk at bære hende ind i Vognen. Jeg sprang til og løftede selv Barnet op paa Forsædet; da takkede den gamle Dame mig, den yngre derimod bevægede Læberne, som om hun vilde tale, men ingen Lyd undslap dem. Hun syntes ganske forvirret derover; derpaa gav hun et Tegn, Karreten kjørte videre og berøvede mig Synet af denne yndige Skikkelse."

— „Alt dette er godt nok; men jeg faaer derved intet Kjendetegn, der kan sige mig om Din stumme Skjønhed lever ved Hoffet, i Staden eller maaskee endogsaa i Forstaden."

— „Hendes Karreet havde Huset Orleans Vaaben og Livree."

— „Fanden heller!" raabte Hertugen, idet han eftertænksom strøg sig om Hagen. „Men er Du ogsaa ganske vis paa, Cadmus, at hun hedder Batilda og er stum."

— „Paa det Sted paa Broen, hvor hun bukkede sig for at løfte den lille Pige op, fandt jeg en Medaillon med dette Navn. Havde hun ikke været stum, Hr. Hertug, havde hun vist enten talt med den Lille eller med mig."

— „Bah!" sagde Rechilieu idet han svang sig paa Hælene, derpaa gjorde han nogle Skridt i Forgemakket, hvor han snart saae sig omringet.

— „God Dag, Canillac, Chaverni, Gamaches," sagde Hertugen, rækkende den Ene efter den Anden Haanden. „Hvilket afskyeligt Veir!" lagde han til, idet han kastede et Blik ud af Vinduet, med hvilket Regnen pidskede voldsomt.

— „Selv om Regimentet hist oppe fortes af en Regent, kunde det ikke gaae værre til," bemærkede en spodsk Stemme bag ved de unge Adelsmænd.

Man vendte sig forbauset om. Den Talende var en ung, mager Mand, over hvis torre Physiognomi der var udbredt en Slags bitter Spot; enten han talede eller ei, saa syntes der bestandig at svæve et Epigram paa hans Læber. Han hed Arouet de Voltaire.

I samme Øieblik, netop som et heftigt Vindstød havde bragt Alt til at forstumme, blev Døren aabnet til Hertuginden af Orleans Værelse og en Kammertjener vinkede Hoffolkene, at træde nærmere. Dette gjorde de ogsaa tause, følgende hinanden efter deres Rang og Stand.

Efterat Enhver havde bukket sig, først for en høi Dame i en Slags Amazonedragt, Regentens Moder, dernæst for hans Gemalinde, som var ret smuk, endskjøndt hun havde nedhængende Kinder, og endelig for en Gruppe smukke og unge Prindsesser, gav Hertugen af Rechilieu Cadmus et Slag paa Skulderen.

— „Er hun iblandt disse?“ spurgte han pegende hen paa Hoffets Damer.

— „Ja, Hr. Hertug, hiftnede ved Siden af Prindsessen af Pfalz; den unge, deilige Pige i den hvide Silkekjole ...“

— „Ja saa, det er Din stumme Batilde! .. Ypperligt min Sjæl! I To ville udgjøre et fortræffeligt Par ... En tilkommende Nonne og en ...; men jeg vil være fordømt, om jeg ikke forestiller Dig for hende. Følg mig, det vil blive meget piquant.“

Rechilieu naaede snart, fulgt af sin Protégé, Stedet, hvor den formeentlige Stumme befandt sig.

„Vil Mademoiselle tillade mig, at forestille Dem en ung Mand, som ikke veed, hvorledes han skal bære sig ad med, for Deres Fødder at nedlægge saavel en nylig ved en velgjørende Handling tabt Medaillon, som tillige sit Hjerte ....“

Derpaa gjorde han en Pirouette og bortfjernede sig, idet han lod Cadmus blive tilbage ligeoverfor Prindsessen. Cadmus tog undseelig en lille, blaaemailleret Guldmedaillon fra sit Bryst og overrakte den bævende til den Ubekjendte.

„Jeg takker dem,“ sagde hun, og tilføiede med en yndig Bevægelse: „det er... Portraittet af en Veninde.“

— „De er altsaa ikke stum?“ sagde Cadmus hurtig og uvilkaarlig.

Den unge Dame heftede sine store blaae Øine paa ham og svarede, skjøndt endnu med Tilbageholdenhed: „Nei.. min Herre!“

— „Og jeg, som kunde tro det!... O Tilgivelse! Tilgivelse! Mademoiselle!“

Den formeentlige Batilde svarede med en sagte Stemme: „Jeg lider af en Svaghed ... som ofte lader mig synes hovmodig... stolt... Man troer at det er Foragt, som hindrer mig i... at svare... men jeg kan ikke... jeg stammer i min Tale... jeg skammer mig..... det er Aarsagen til min Taushed.“

— „Og De har den Godhed at undskylde Dem?“ sagde den af Kjærlighed grebne unge Mand, „De, som synes at staae saa uendelig høit over mig!“

— „Veed De da ikke, at jeg er Mademoiselle de Chartres?“ spurgte den unge Dame naiv.

— „Mademoiselle de Chartres!“ afbrød Cadmus hende blegnende. „Mademoiselle de Chartres!.. Regentens Datter... Jeg Ulykkalige!“

Rechilieu, som i Fraskand betragtede ham, sendte ham et spodsk Øiekast.

I samme Øieblik gav Regenten den mysteriose Person et Tegn til at følge sig. Cadmus bukkede med synlig Forlegenhed og fulgte ud med Hertugen af Orleans, der et Øieblik efter igjen kom alene tilbage.

— „Jeg har givet mine Befalinger med Hensyn til Operaen i Morgen,“ sagde han, nærmende sig sin Familie. Man vil opføre Cadmus.“

— „Der maae vi hen, der maae vi hen,“ raabte Prindsesserne af Orleans glade.

— „Vil min lille Nonne ogsaa gaae derhen?“ spurgte Hertugen, idet han spøgende gav Mademoiselle de Chartres et lille Slag over Haanden.

— „Jeg? Og hvorfor ikke!“ svarede Prindsessen som farende op af en Drøm.

— „Virkelig? Du vilde saaledes sætte din Sjæls Salighed paa Spil, idet Du med os besøger dette Fordærvelsens Hjem?“ vedblev Regenten smilende.

— „Ja... jeg vil gaae derhen...“ sagde Prindsessen saa alvorlig, at man maatte antage, hun tænkte paa noget ganske Andet.

(Forlangt indrykket.)

Nogle Modbemærkninger

i Anledning af de i Nr. 7 af „Kjøbenhavns Morgenblad“ indførte Bemærkninger om det gjensidige Forhold imellem det kongl. Capels og det kongl. Theaters Personaler.

Først ved nøie at kjende Grunden til det Misforhold, som har reist sig mellem de tvende Etater, hvoraf vort Theater er sammensat, kan Publicum sættes istand til at domme dem imellem. Jeg skal bestræbe mig for, efter bedste Evne, at oplyse denne og maa da først og fremmest gjøre opmærksom paa, at Grunden til Misforholdet ligger ene og alene hos Nogle af selve Theaterpersonalet, thi det er nok som bekjendt, hvor beredvillige Capellets Medlemmer i en lang Række af Aar havde assisteret disse; og hvad har Takken været? deels slet ingen, og deels tilsyneladende Ligegyldighed fra de Paagjeldendes Side. Dette var for ioiefaldende til ikke at bemærkes, og hvad var derfor mere naturligt end at man i sin Uvillie herover besluttede, ikke oftere at assistere. Men hvad en Skuespiller ikke selv kan udrette ved Overtalelser, maatte nu en eller anden god Ven paatage sig at udvirke og paa denne Maade kom mangen Aftenunderholdning istand. Men endelig blev man kjed af det idelige Overhæng, og da vore kongelige Forretninger ere saa betydelige, at vist ingen kan arbeide med Lyst naar en Fridag gives, blev Pluralitetrn af os enig om at underskrive et Document, som ganske rigtig indeholdt den Clausul, at der for Eftertiden skal erlægges 100 Rbd. Solv, saavel af vore egne som af fremmede Kunstnere. Vi indsaae meget vel, at kun Faa vilde give dette, men med det samme bleve vi fritagne for al videre Invitation; og da den forlangte Sum er bestemt til at danne et Fond til et veldædigt Øiemed, maa enhver Bestyldning for Egennytte og Misundelse bortfalde. — Med Hensyn til den Paastand, at Capellet er til fremmede Kunstneres Disposition for det halve Beløb, som erlægges til Enkekassen, da gjælder dette kun om den første Concert, disse give.

Man vil maaskee indvende, at den Uskyldige ikke bør lide med den Skyldige, og at vi kun bør nægte dem Assistence, der have fornærmet os, men hertil svares, at Alle bør behandles eens, for ikke at støde Nogen. Vel kan man ikke nægte, at Theatret eier flere herlige Kunstnere, baade i Tænke- og Handlemaade; men naar man forresten springer dette over og betænker, at flere af Capellets Medlemmer, der i dobbelt Henseende have gjort sig fortjente til Theaterpersonalets Gjentjeneste, ofte ere bleyne skuffede i deres Forventninger, deels ved reent ud at nægtes samme, deels ved Sygdomsanmeldelse i sidste Øieblik, saa bliver Forholdet meget ulige. Desforuden var det formelig forbudet Sangere og Sangerinder at assistere Nogen af Capellet, hvorimod man forlanger det modsatte af dette. Betænker man tillige hvor godt Theatrets Personale er aflagt imod Capellets, og dertil overveier at et Medlem af Capellet fra sin tidlige Barndom maa studere sit Fag, medens Skuespilleren ofte i en modnere Alder begynder sin Bane, og hvor hurtig denne kan erholde en Gage, det ældre Medlem i Capellet saare sjelden kan naae, da findes heri kun liden Opmuntring. Tager man endvidere i Betragtning de mange Extraindtægter, Theaterpersonalet nyder imod Capellets, saasom Douceurer, Andeel i Søndagsforestillingerne og Beneficer, kan det da nægtes, at det er Skuespillernes egen Skyld, naar de desuagtet maae arrangere Aftenunderholdninger, og er da den Sum af 100 Rbd., der skal erlægges til den ommeldte Fond, en saa forskrækkelig Byrde i Forhold til den Assistence, der fordres fra Capellets Side?

Den rigtigste Maade til at bilægge det stedfindende Misforhold paa var maaskee den, at baade Theaterpersonalets og Orchestrets Medlemmer bleve tilstaaet et lige Antal Aftener til Theatrets Afbenyttelse i hver Saison, og at da de forskjellige Etaters Medlemmer vare forbundne til at staae hinanden bi med Raad og Daad; derved vilde de tilsigtede Øiemed saavel for Kunstnerne som for Publicum bedst opnaaes. — Efter saaledes at have givet de Oplysninger, som synes nødvendig til Bedømmelsen af denne Sag, overlades rolig dens Afgjørelse til Publicum, for hvis Domstol den nu engang er bragt.

— 522. —

Feuilleton.

Kunst og Theater.

Til at optage omstaaende Forsvar for Capellet i Anledning af de Bemærkninger, dets mærkelige Beslutning med Hensyn til Assistence-Sagen havde fremkaldt i vort næstforegaaende Nummer, have vi saameget mere troet os forpligtede, som vi vare de første, der foranledigede den høist ønskelige Offentlighed, denne Sag nu har faaet. Da dette Forsvars Indhold tydelig viser, at Forf. er En af de i Sagen Implicerede, saa vil man deraf tillige see, hvilke Grunde Vedkommende have at paaberaabe sig og om det er Hensyn til „**Kunsten og Publicum**" eller „**personlige Kjævlerier**", der have bevæget Capellets Medlemmer til denne Fremgangsmaade. Den høie Grad af Uvillie, hvormed senere alle den offentlige Menings Organer have udtalt sig herover, og navnligen over det Ubillige i at fordoble den engang fastsatte Sum, der skal erlægges for den omtvistede Assistence, viser for Resten noksom, hvilket Parti Publicum i denne Sag har taget og især er det blevet klart, med hvilke Øine det betragter Capellets Fremgangsmaade imod det Kunstnerpar, der er bleven det første Offer for denne Beslutning, og hvor Forholdene vel snarere kunde have talt for Moderation, end for yderligere Paalæg.

— Hr. **Pallesens** Debuter ere nu sluttede med „**Staal i Kunstnerlivet**", og Udfaldet lader formode, at hans Ansættelse ikke vil udeblive. Skjøndt Hr. P.'s „Staal" unægtelig mere havde Anstrøget af en tydsk Kunstner end af en dansk, især hvad Costumeringen angik, saa aabenbarede der sig dog ogsaa i denne Fremstilling et Talent, som vil kunne blive af megen Vigtighed for Scenen. Hvad Hr. P. især endnu har at beflitte sig paa, er at beherske sin Stemme, der er meget tilbøielig til at springe over, hvilket har været Tilfældet ved alle hans Debutroller, baade naar han taler høit og naar han synger. Iøvrigt sang Hr. P. sit Parti som Staal med megen Smag og Udtryk og viste, at Theatret ogsaa i denne Henseende tør love sig meget af ham. „Kunstnernes tre helligste Skaaler" foredrog han især med megen Følelse, kun troe vi, at Hr. P. ikke burde henvende Sangen saameget til Publicum som til sine Kunstfæller, og disse bør vistnok følge Sangeren med langt større Deeltagelse, end dette ved denne Leilighed var Tilfældet. Publicum stemte saa at sige i med i Skaalerne, navnlig fremkaldte den sidste for „Fædrelandet", i hvilken Forfatteren havde foretaget en til Tiden svarende Omskrivning, stor Enthusiasme. — Forestillingen af denne Vaudeville gik iøvrigt med det sædvanlige Liv og Sammenspil; kun indsee vi ikke Grunden til, at Hr. **Phister** havde forandret sin Maske og hele Maaden at spille Skrædderen paa, som dog i saa høi Grad har vundet Publicums Bifald, og som vi i eet og Alt maae sætte over den, han denne Aften havde valgt.

— Til Formand i Kunstforeningen valgtes i Torsdags Aftes Etatsraad **Lund**. Udstillet fandtes for Selskabets Medlemmer: „Scene af det romerske Liv," af **Marstrand**; „et Portrait," af **T. Lund**; „to Hoveder;" „en Tegning af afdøde Prof. **Juul**"; „nogle norske Prospecter," af Grev **Baudissin**, og en Radering af **Skovgaard**: „Frederik den Sjette paa Lit de parade." Nogle Raderinger efter Stykker, tilhørende den sachsiske Kunstforentng, vare ligeledes udstillede.

Literatur.

— **Christian Wilsters** Oversættelse af **Euripides** har nu forladt Pressen og faaes i Comission hos **Reitzel**.

— Paa **Reitzels** Forlag er udkommet: „**Det svenske Studenterliv i tre Perioder**", af **A. W.**, oversat fra Svensk af **Poul Rytter**.

— Hos **Høst** er udkommet: **J. C. Dahlmanns** „**Danmarkshistorie**", oversat af Major v. **Jensen**, 1ste Deels 1ste Hefte. Oversætteren beder om Undskyldning fordi dette Hefte ikke udkommer samtidig med Originalen, hvilket tilfældige Omstændigheder have forhindret, men lover Subskribenterne Opreisning for denne Forsinkelse derved, at 2den Deel udkommer i Oversættelsen, for Originalen udgives. — Subskriptionsprisen er 48 Sk. Heftet.

Prolog.

(Fremsagt ved en Forestilling givet af Medlemmer i „Læseforeningen" til Fordee for **St. St. Blicher.**)

„I tredive Aar, og vel fleer, jeg sang
Alt over min gamle, morkladne Vang.
Der sad jeg ofte med Harpen paa Skjød,
Mens lønligen saa ofte jeg sukked for Brød.
Alherren være for Alting Priis!
Han prøved mig med sit Tugtensriis.
Ham være Ære for hvert hans Værk!
„„Han bøied, men gjorde mig derved stærk!""
Ja — hidtil jeg sang under Sorrig og Nød,
Jeg sang, men jeg sad jo paa Vand og Brød."

Hvo er det, som qvædede denne Sang,
Hvis Harpe har slig en sørgelig Klang? —
Ak, det er en Skjald, hvis Sangerbryst
Har rummet saa tidt hele Jordens Lyst,
Og sjunget den ud til sit Strengespil,
Saa Ung og Gammel har lyttet' dertil!
Mellem Hedens Lyng hans Hytte staaer,
Men dog i hans Sang der aander en Vaar,
Der smiler en Hær af blomster tæt,
Som paa Danmarks allergrønneste Plet!
Og tidt har han gjæstet os, En og Hver,
Og ydet os Blomstens Duft og Skjær,
Har glædet med Sange hver Moders Sjel,
Og fortalt Noveller til seent paa Qvel! —

Nu hviler Mismod tungt paa hans Bryst, —
Hvo vilde tøve, som eied en Trøst?
Hvo nægte at dryppe en Draabe sød
I Skjaldens Vand og paa Skjaldens Brød? —
O nei! det maatte vi, En og Hver,
Og derfor kom vi i Aften her!

„— Af Hjertet derfor være takket hernæst
Hver Landsmand, der kom som saa venlig en Gjæst.

Derfor være lovet hver Dannequinde,
Hver Sangerens og hans Harpes Veninde!" —
Saaledes har selv sin Tak han bragt! —
O Held det Offer, som eier slig Magt
Som mægter at skabe i Sangerens Bryst
Til Strengelegen forynget Lyst,
Som med **eet** saligt Øieblik
Forsøder Tusindes Malurtdrik!
Ja, Harpen vil tone lifligt paany,
Og Sangen sig hæve med Ild mod Sky,
Og hvergang Tonen er Hjertets, Tolk
Skal lytte dertil et taknemligt Folk!

G. Siesby.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 342, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 8de Marts 1840. | Nr. 10.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Miniaturbilleder.

I.
Natlig Seilads.

Tause hvile Havets Stromme;
Under Nattens Stjernebue,
Vexlende for Maanens Lue,
Hvide Taageskyer svomme.

Mellem steile Klippestrande,
Over Skjæret sagte baaren,
Glider Kjølen, medens Aaren
Pladsker i de dunkle Vande.

Men, hvor Vedbendranken krandser
I den dybe Klippefure
Nonneklostrets skumle Mure,
Under Skrænten Baaden standser.

Og fra tonefulde Cither
Dæmpet Klang i Natten bæver,
Stille, tys, — alt Lyset svæver
Oppe fra det aabne Gitter.

Fra Balconen Stigen sænkes
Let, forsigtigt, — Baaden gynger, —
Armen sig om Midien slynger, —
Bredden varmt af Bolgen stænkes!

II.
Kongelig Sovn.

I Kongens Gaard der feires en Fest
Til Ære for høifornemme Gjæst.

De Spillemænd stryge saa rask en Vals,
Og Sangeren væder med Viin sin Hals.

Stolt vifter Ridderens Fjerbaret,
Sin Dame han svinger i Dandsen let;
Mens Tiggeren sover paa Trappen.

Den gamle Drot i sin Kaabe rød,
Han sidder paa Thronen guldvirket, blød.

Hans Ryg er bøiet, hans Haar heel graae,
Hans Been ei længer et Hop formaae.

Dog sidde han maa og see det Spil, —
Saa gjerne hans Øine sig lukke vil;
Mens Tiggeren sover paa Trappen.

Men nikker han blot, da flux med Gru
Sin Majestæt han kommer ihu;
Thi tænker han da, og det med Skjæl:
Nu grunde jeg vil paa Landets Vel;

Da vorder jeg vaagen og qvik forviist, —
Det mærked' jeg, da jeg grunded' sidst!
Den Tigger han sover paa Trappen.

Musiken klinger i høien Hal
Og raskt sig slynger det muntre Bal.

Ungmøer svæve snart ud, snart ind
Med bølgende Barm og blussende Kind;

Og Kjerterne viste med Straaleglands
Imellem de duftende Blomsters Krands;
Mens Tiggeren sover paa Trappen.

Sært grunder Kongen, — hans Hoved parat
Kan ellers rumme den ganske Stat. —

Dog Folkets Byrde, saa tung og svar,
Den lægger sig nu paa hans Øienpar.

Hans Tanker gaae rundt, som Jordens Sol
Og snart han snorker paa gyldne Stol,
Som Tiggeren snorker paa Trappen.

III.
Negeren.

1.

De sled ham fra den Elsktes Barm,
Hvortil han fast sig klynged',
Med Lænker tæt om Fod og Arm
Den hvide Mand ham tynged'.

Med Slag af Hytten man ham drev, —
— Det var en Ynk tilvisse! —
Den gamle Fader Haaret rev
Fortvivlet af sin Isse.

De rortes ei; kun Guldets Lyst
De vilde Hjerter fyldte,
Ned iled de, hvor sandet Kyst
Den lunkne Bolge skylte.

Han stum og rolig blandt dem gik,
Ei hortes Skrig, ei Klage; —
Men ofte dog med qvalfuldt Blik
Han stirrede tilbage.

2.

Cap'tainens barske Stemme lød
Paa Slaveskibets Dække;
Der jamred' sig i Trældoms Nød
De fangne Sortes Række.

Af Armen pressed' Lænken Blod
I vild, forgjæves Stræben, —
Den morke Spanier rolig stod
Med haanligt Smiil paa Læben.

Med Svøben grumt man jog dem ned
Imellem Lastens Planker,
Mens stolt og langsomt Skibet gled
Ud fra de hede Banker.

Langs Kysten steg et Smertensraab,
Det gjenlod over Vandet:
Forladte Born og Qvinders Hob
Laae henstrakt der paa Sandet.

3.

Det Midnat er, saa tungt og tyst,
Ei Maane sees, ei Stjerne,
Kun Baalene paa Kongos Kyst
Svagt skimtes i det Fjerne.

Slapt hænger Seilet, sløvt og mat
Det sorte Hav sig bolger,
Men i sit Skjød den lumre Nat
Orkanens Vælde dolger.

Styrmanden, eensom ved sit Ror,
Ei Slumren kan bevinge,
Mens fra Cahytten høit i Chor
De vilde Stemmer klinge.

— Men see, — en Gjenstand, mørk og rank,
Sig sniger hist fra Rummet
Med lette Fjed; — nu ned den sank
I Morkets Skjul formummet.

Den skyder sig ad Dækket frem
Saa listigt og saa bange,
Som, jaget fra sit skjulte Hjem,
Den glatte Cobraslange.

Lig Tigerkattens Speiderblik,
Der mellem Løvet funkle,
To Flammeøines Gnister gik
Igjennem Nattens Dunkle. —

— Et Pladsk i Vandet, — tungt det faldt, —
Med Kraft det Bolgen kaster; —
Men harmfuldt frem, ved Lyden kaldt,
Det vilde Mandskab haster.

Ei sigter feil det skarpe Syn:
Et Hoved sees, — en Skulder,

Kanonen sender ud sit Lyn; —
— Det fjernt ad Havet ruller!

4.

Og Solen steg, og Stormen svang
Sig paa sin løste Vinge; —
Hor hisset under Palmers Hang
De stærke Toner klinge!

Lydt skingre Bjælder, trindtom staae
De sorte Mænd og Qvinder,
Med vilde Skrig de Barmen slaae
Og heftigt Graaden rinder.

Kun Een er taus, — i Diets Grund
Dog Smertens Luer glode; —
Mod Jorden boier hun sin Mund
Og hvidsker til den Døde.

Georg Hoegh.

Søster Batilde.

II.

Operasalen straalede af Lys og Pragt. Især frembød Hertugen af Orleans Loge en yndig Forsamling af unge, pyntede Damer. Dækket var nylig gaaet op; men Mademoiselle de Chartres lod Øiet glide fra Loge til Loge, uden at bryde sig om det, der foregik paa Scenen, ja, uden at kaste et Blik paa samme. Udtrykket af Utaalmodighed, Haab og Fortrydelighed afspeilede sig vexelviis paa hendes yndige Ansigt. Endelig boiede hun sig hen imod sin Søster. „Aglae, kan Du huske den Herre, Hertugen af Rechilieu igaar Aftes forestillede for mig?"

— „Meget godt!" svarede Mademoiselle de Vallois. „Og hvis Du ønsker at see ham, der er han." Forbauset bemærkede Mademoiselle de Chartres, hvis Øie alt speidede blandt de prægtigste Loger, at hendes Søster pegede med sin Vifte hen paa Scenen.

— „Hvor da?" spurgte Mademoiselle de Chartres, der ikke forstod Tegnet med Viften.

— „Hvorledes Du seer ikke Skuespilleren, der spiller Cadmus? Sangeren Caucherau?"

— „Caucherau?" raabte Prindsessen endelig, idet hun saae Skuespilleren uden at ville tro sine egne Øine. „Caucherau!" — Med Øiet heftet paa Scenen, sad hun, som truffen af Lynet, og talte ikke et Ord mere. Men da Dækket faldt kunde Enhver see, at Prindsessens Kinder vare badede af Taarer.

— „Hvor kan man blive saa vrt over en Illusion?" sagde Søsteren smilende til hende. „Det vil gjøre Cadmus's Forfatter meget stolt, min kjære Adelaide!"

— „Ak!" svarede Mademoiselle de Chartres naivt, „Det er ikke Operaen Cadmus, der afpresser mig Taarer, men derimod den stakkels Caucheraus Skjæbne, som engang skal høre til de Fordømtes Tal."

— „Jeg vil raade Dig til at omvende ham," svarede Mademoiselle de Valois spøgende.

Disse let henkastede Ord optog det naive, eenfoldige Barn for ramme Alvor. Morgenen derpaa modtog Caucherau følgende Brev:

„Min Herre!"

„For Deres Sjæls Saligheds Skyld maa jeg „tale med Dem; indfind Dem i Aften Klokken otte „ved Døren til mit Værelse, og følg den Person, De „der træffer, og som vil føre Dem til mig."

„Louise Adelaide de Chartres."

Caucherau blev henrykt af Glæde ved Modtagelsen af dette Brev. Hans taabelige Indbildningskraft aabnede hans endnu taabeligere Tanker en umaadelig vid Mark; kneisende med Hovedet og lig en Erobrer, der er vis paa sin Seier, indfandt dette endnu igaar saa undseelige Menneske sig for Paladsets Døre. En Dame førte ham ind i Prindsessens Bedeværelse. Mademoiselle de Chartres laae knælende for et Solvcrusifix og syntes ganske hensjunken i Andagt. Idet Caucherau traadte ind, reiste hun sig hurtig og sagde med sin sædvanlige yndige Tilbageholdenhed: „Jeg... ventede... Dem, min Herre!"

Denne velvillige Tiltale rovede den forfængelige unge Mand Resten af hans Smule Forstand. Han kastede sig for Prindsessens Fødder og talte Kjærlighedens Sprog.

Bleg, men stolt og fuld af Værdighed, befalede Mademoiselle de Chartres den unge Mand at reise sig. Han adlød, idet han søgte at skjule sin Forvirring bag en om, ærefrygtsfuld Mine.

— „Tilgiv min Henrykkelse... Mademoiselle!" svarede han; „men jeg er saa lykkelig!.."

— „Saa lykkelig!.. og hvorover, min Herre?" spurgte Prindsessen, hvis Forbauselse kun kunde sættes i Lighed med hendes Uskyldighed.

— „Over den Befaling, der har ført mig for Eders Fødder, Madame."

Disse sidste Ord opklarede for Prindsessen, hvilket uoverlagt Skridt hun havde foretaget sig. Udbrydende i Taarer, skjulte hun sit Ansigt i sine Hænder.

— „De græder og tier, Madame?" sagde Caucherau med en saa melodisk gjennemtrængende Stemme, at den stakkels Pige blev ganske grebet af den

— „Ak, min Herre!" svarede hun koldt, men uden Vrede, „jeg burde være vred over Deres Forvovenhed; men naar jeg betænker, at min Uforsigtighed, mit Ubekjendtskab til Livets Forhold har givet Anledning dertil, saa har jeg ikke Mod til det."

— „Hvorfor har De da ladet mig kalde, Madame?" spurgte Skuespilleren, nu selv ganske forbauset.

Prindsessen pegede med Haanden paa en Tabouret, og idet hun sønderknust sank ned paa sin Bedeskammel, sagde hun:

„I Sandhed, min Herre! efter de brødefulde Tanker, der have ført Dem til mig, veed jeg virkelig ikke, hvorledes jeg skal henlede Deres Opmærksomhed paa en langt alvorligere Gjenstand, en Gjenstand, der er saa alvorlig, at den for Deres Sjæls Saligheds Skyld lod mig glemme, hvad jeg skylder, ikke min Rang som Prind-

fesse og Regentens Datter, men min Værdighed som Qvinde.

Benyttende sig af den Forvirring, hvori alle de tilintetgjorte Forhaabninger havde styrtet den stakkels Caucherau, vedblev Mademoiselle de Chartres:

— „Tænker De da kun paa Livet, min Herre! slet ikke paa Døden?"

— „Ak, Mademoiselle! hvis jeg har mishaget Dem, vilde jeg ønske, at dette Øieblik alt var der."

— „Og De vilde ikke forfærdes ved at see det overraske Dem i den syndefulde Tilstand, hvori De befinder Dem?"

— „Jeg forstaaer Dem ikke, Mademoiselle," sagde Skuespilleren med en ærlig Mine og uden al Forstillelse.

— „Naar de betragter den afskyelige Stand, De har opofret Dem til?"

— „Ophøiet er den, Madame, ophøiet!" raabte Caucherau med Begeistring. Har De ikke selv fældt Taarer ved mit sande, sjælfulde Spil?"

— „Medlidenheds Taarer, min Herre!... Jeg græd over Dem ... over Deres Skjæbne... Ak, min Herre, hør hvad jeg siger Dem... De maa forlade Skuepladsen..."

— „Dette Sted for min Berømmelse, Madame?"

— „Dette Sted for Deres Fordærvelse, min Herre."

— „Hvor hver Aften Tilskuernes Bifald belønner mig for min Stræben?"

— „Djævelens Bifald, som siden vil forvandles til de Fordømtes Jammerskrig."

— „I Sandhed, Madame, jeg kan ikke tro, at De taler alvorligt med mig..."

Med en yndig Bevægelse fuld af Hengivenhed og Kjærlighed heftede Prindsessen sine vaade Øine paa Caucherau, idet hun sagde:

-- „See paa mig, om jeg spøger!"

Ude af sig selv i dette Øieblik boiede den unge Mand sit Knæ for Prindsessen.

— „De maa afgjøre min Skjæbne, Madame!" sagde han.

— „De vil forlade Theatret," svarede Adelaide, idet hun udstødte et svagt, barnagtigt Skrig.

— „Naar De forlanger det Madame!"

— „De vil angre Deres forrige Levnet."

— „Ja, Madame," svarede han, uden at vide, hvad det var han sagde.

Prindsessen vedblev levende og næsten uden at stamme:

— „De vil gjøre Bod. De tager Fader Denis, en meget ærværdig og from Mand, til Deres Skriftefader, og, naar han fordrer det — thi De har hidindtil ført et afskyeligt Levnet — naar han fordrer det, indtræder De, for at bøde for Deres Synder, i et Seminarium . . ."

Caucherau sprang hurtig op.

— „I et Seminarium?" raabte han. „Jeg, Caucherau blive Præst! Men betænk dog, Madame, at jeg slet intet Kald føler til denne Sand!"

— „Hvorledes, min Herre! De lover mig ikke...."

— „Ak, Alt, hvad De vil, kun ikke det, Madame. Hav kun den Naade, i nogle Øieblikke at høre mig, thi det forekommer mig, at vi her Begge tale et Sprog, der er os lige ubekjendt. De, Mademoiselle, ren og from, som Englene i Himlen, elsker, som disse, kun Gud — jeg, jordisk og sandselig, som Menneskenes Sønner, har ladet mig henrive til at tilbede, ikke Gud, men vel Guds fuldkomneste Værk — Tilgivelse, tusinde Gange Tilgivelse! Deres kydske Blik har igjen bragt mig til mig selv. Jeg begræder min Ulykke, men kun den, at have mishaget dem. Og er der noget jeg angrer, da er det, at jeg ved Tilstaaelsen af min Kjærlighed har forstyrret Deres Livs Fred og Lykke... De seer, vi forstode ikke hinanden, Mademoiselle!"

— „De fremturer altsaa i Deres Forblindelse, min Herre?" sagde Adelaide.

— „Hvad Magt kan der vel ligge Dem paa en Fordømt mere eller mindre," svarede Caucherau, i hvis Stemme der klang noget af Forbitrelsen over det feilslagne Haab.

— „Hvis dette ikke var Tilfældet, befandt De dem da vel her?"

— „O, disse Ord vil De ikke tilbagekalde!" raabte den unge Mand, zittrende af Glæde og foldende sine Hænder. — „De tager Deel i min Skjæbne, jeg er Dem altsaa ikke ligegyldig?" Med en Bevægelse fremad, som om han vilde gribe Prindsessens Haand, traadte han dog strax endnu længere tilbage og raabte: „O Gud! jeg gaaer, thi jeg bliver afsindig; men idet jeg gaaer, Tak, Tak, Madame! Jeg tager en Lykke med mig for hele Evigheden!"

Caucherau befandt sig i dette Øieblik ved Forhænget, som skjulte Døren til Bedeværelset, rev det rask tilside og forsvandt.

Prindsessen blev staaende maalløs paa det samme Sted; hun lyttede efter den Bortilendes Fodtrin, som gjenlød i hendes Inderste; derpaa løftede hun, da Alt igjen var bleven rolig, langsomt sine Øine mod Himlen, uden at forandre sin Stilling, eller at aftørre de Taarer, der nedrandt over hendes fine Kinder, og med et sjælfuldt Udtryk, som intet formaaer at gjengive, hviskede hun: „O min Gud! min Gud! jeg elsker ham!"

Den næste Morgen befandt hun sig i Klosteret i Chelles, hvorhen hun havde begivet sig, under det Paaskud, der at holde sin Andagt. I samme Øieblik, Porten for evig lukkede sig efter hende, modtog Caucherau følgende Billet:

„Mademoiselle de Chartres er ikke mere til, men
„Søster Batilde vil tilbringe hele sit øvrige Liv med
„at bede for Caucheraus Sjæls Salighed. . . .
. . . . . .
. . . . . .

Da nogen Tid herefter, den 20de Juli samme Aar, flere fornemme Herrer mødtes i Riddersalen i Palais Royal, raabte een af dem:

— „God Dag, mine Herrer.. Nu, Rechilieu, veed De den store Nyhed? Vi faae ingen Opera i denne Uge. Caucherau er bragt til Fortet l'Evêque, han har i Aftes vægret sig for at spille Cadmus."

— „Vah!" sagde Rechilieu, idet han strøg sig om Hagen med den ene Haand, medens den anden legede med Baandet paa hans Kaarde. „Apropos, Canillac! var det ikke igaar, vor smukke, nydelige Mademoiselle de Chartres aflagde Løftet?"

— „Aa, jo vist! Men, maa jeg spørge, hvad har det at gjøre med Caucheraus Caprice?" svarede Canillac.

— „Ja, det er sandt," sagde Rechilieu, „ikke andet, end at det er to uforklarlige Capricer. Jeg vil være fordømt, om jeg kan begribe den Ene lettere, end den Anden.

(Eugénie Foa.)

Feuilleton.

Theatret.

Holbergs „Jeppe paa Bjerget", der nu i en saa lang Række af Aar næsten udelukkende har tjent til at underholde vort fastelavnslystige Publicum, er i Aar blevet afløst af den samme udødelige Mesters „**Barselstuen**". Ligesaa smertelig en Følelse det maa fremkalde hos enhver flittig Comediegænger, at vort Theaters Veteran, de Holbergske Characterers correcteste Fremstiller ikke længer er i Besiddelse af den Kraft, han i over et halvt Aarhundrede har ofret til den comiske Muses Dyrkelse, ligesaa smukt og passende finde vi det, at man ikke har vovet sig til at lade een af vore yngre Skuespillere doubblere den endnu levende Kunstner i hans beundrede Mesterrolle, „Jeppe." — „Barselstuen," dette slaaende Billede af en Tidsalders Forkeerthed og Naragtigheder, der, hvor langt tilbagetrængte de end kunne synes at være, dog ingenlunde derfor kunne siges at være uddøde, skjøndt de vel have skiftet Ham, havde forsamlet en saare talrig Flok Tilskuere, og det just ikke blot af saadanne, man i Almindelighed pleier at underforstaae ved „et Fastelavnspublicum." Vel havde det samme Snerperi, den samme falske Dvindelighed, der ikke forbyder at indfinde sig ved vore moderne, franske Theaterephemerer, lee af deres Lasciviteter og fælde Taarer ved deres sentimentale Taalemaader, holdt mange af det smukke Kjøn borte, saa at navnlig Parquettet kun talte meget faa Damer; men vi saae dog mangen ung, blufærdig Pige lee, saa Taarerne randt ned af Kinderne, og, til deres Ære være det sagt, vi glædede os ved at see, at her Naturen gik over Optugtelsen. Men den store Triumph, den comiske Muse feirede hiin Aften, kunne de Spillende have fuld Foie til at dele med den store Fremstiller af de menneskelige Daarskaber, thi denne Forestilling hører vistnok til de meest Fuldendte, vort Theater, i scenisk Kunst har at opvise; og kan man end ikke nægte, at en og anden Birolle stod noget tilbage i Udførelsen, saa var dette dog ikke Tilfældet med nogen af dem i den Grad, at det skulde have grebet forstyrrende ind i det Hele. — Først og fremmest bør det sig vel at nævne Hr. Dr. **Ryges** classiske Fremstilling af „Corfitz." Et med mere Troskab opfattet, med større kunstnerisk Selvbeherskelse og Besindighed gjengivet Billede end det, Kunstneren gav af denne Characteer, kan man ikke tænke sig. — Med et høist elskværdigt Skjelmeri vidste Madame **Larcher** at gjengive Barselkonens tilsyneladende ennuyante Rolle, og med Glæde greb derfor Publicum Leiligheden, ved Fremsigelsen af Versene, der slutte tredie Act, at bevidne hende sin Taknemlighed herfor. — Troels, dette tredie Blad i den Corfitzske Familieklover, har i vor Lindgreens værdige Discipel, Arvingen af hans Gunst hos den holbergske Muse, en fortræffelig Fremstiller. Ganske i sin Formands Aand, men uden at give Slip paa den Originalitet og det eiendommelige Lune, der gjennemstrømmer næsten enhver af Productioner, gjengav han denne holbergske Yndlingscharacteer, som i saa mange Nuancer gaaer igjennem de fleste af den store Digters Lystspil. — Dog det vilde føre os for vidt at nævne Hver især, der denne Aften havde fuldt Krav paa, og erholdt Publicums varmeste Paaskjønnelse. Vi fremhæve kun, fordi deres grundcomiske Opfatning endnu saa levende svæver os for Øie, Fru **Heibergs** stumme Veltalenhed, Mdmrne **Nielsens** og **Winslevs** hogarthske Carricaturbilleder og Hr. **Stages** lungerystende, illuminerede, ja vi kunne vel sige transparante „Borgermand." — Heller ikke maae vi glemme at lægge vor Paaskjønnelse for Dagen, for det hensigtsmæssige sceniske Arrangement, Noget, som der, ved nationale Arbeiders Opførelse, saa sjelden gives os Leilighed til.

— Indholdet af den Aftenunderholdning, Publicums Yndling, den talentrige Comiker **Phister** giver paa det kongl. Theater, Onsdagen d. 11te dennes, er følgende: Første Afdeling: 1) Ouverture. 2) 1 Par Ord til Publicum, fremsiges af Hr. **Phister**. 3) Divertissement for Violoncel, udføres af Hr. **F. Funck**. 4) Aria, synges af Hr. **Faaborg**. 5) Variationer for Violin, af Kalisoda, udføres af Hr. **Schram**. 6) Bryggerens Jerimiade, af H. Hertz, fremsiges i Costume af Hr. **Phister**. Anden Afdeling: 1) Ouverture. 2) Duet af Rossinis Vilhelm Tell, synges af D'Hrr. **Faaborg** og **Waltz**. 3) Rabbi Meyer, af H. C. Andersen, fremsiges af Md. **Nielsen**. 4) Cauzonette og Tyrolienne af Rossini, synges af Md. **Simonsen**. 5) Menneskets Skabelse af Hr. Kaalund, fremsiges af Hr. Instructeur **Nielsen**. 6) Fantasie og Variationer for Pianoforte til fire Hænder af Bertini, over Themaer af den sorte Domino, udføres af D'Hrr. **Courländer** og **Lüders**. Tredie Afdeling: **Mikkels Kjærlighedshistorie i Paris**. Vaudevillemonolog af H. C. Andersen, Musikken arrangeret af Hr. Helsted, udføres i Costume af Hr. **Phister**. — Da næsten alle Loger ere solgte, er det vel at haabe, at denne Aftenunderholdning, der i Gjerningen lover at blive, hvad Navnet antyder, ikke vil dele Skjæbne med de nærmest foregaaende annoncerede Aftenunderholdninger, — at blive tilbagekaldt. — Et andet Blad har alt fortalt, at det kongelige Capel „**godhedsfuldt**" assisterer imod en Godtgjørelse af 100 Rbd; men den udførligere Annonce i Gaarsavisen, indeholder Intet om denne forventede godhedsfulde Assistence.

Literatur.

Paa Boghandler **Høsts** Forlag er udkommen: **Dorotea og Gomez Arias**, romantisk Tragedie i fem Acter, bearbeidet efter „La Nina de Gomez Arias" af **Calderon de la Barca**, af Jomfru **S. Beyer**. Priis 80 Sk. — Oversætterinden, der i sin Forerindring aflægger D'Hrr. Justitsraad **Molbech** og Professor **Heiberg** sin Tak for deres Raad og Veiledning ved dette Arbeide, har her leveret en ligesaa smagfuld som heldig Oversættelse af Calderons berømte Skuespil som den af hende i forrige Aar udgivne Oversættelse af „Livet en Drøm." Om de med Originalen foretagne Forandringer vil der, i Anmeldelsen over dets Opførelse paa Skuepladsen, hvilken første Gang fandt Sted i Fredags, blive Anledning til nærmere at yttre sig.

— Hos samme Forlægger faaes en udførlig Prospectus over det af Hr. „**Munk Ræder** bebudede Værk over den norske Statsforfatnings Historie og Væsen", og paa hvilket Subskription modtages.

— Hos **C. A. Reitzel** er udkommen: „**Mester Jakel om Hundrede Aar**", et Marionetspil af **G. Siesby**. — Denne fordringsløse Spøg er opført som Intermedium til Holbergs „Kildereisen" ved en Forestilling, nogle af „Læseforeningens" Medlemmer have givet, til Fordeel for Digteren St. St. Blicher. Forf. angiver som Aarsagen til at han forelægger denne Bagatel et større Publicum, de Rygter, der ere komne ham for Øre, om de mange skjulte Angreb, den skal have indeholdt og søger sin Undskyldning for dets Udgivelse deri, at den ikke saa meget seer Lyset for **dets** Skyld, den indeholder, som for **dets**, den **ikke** indeholder.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Larsgade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 15de Marts 1840. | Nr. 11.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Bondedrengen.

Alt Solen var sjunken med sin Straale saa rod
Bag Frodes Kjæmpehoi i Isefjordens Skjod;
Og Natten folder dunkel sig ud paa Himlens Bryst,
Sin Vinge den sænker ned over Jordens Kyst.

Kun Vestens Sky opklares ved Lynglimtenes Dands,
Og eensom staaer en Stjerne, med blege Solver-Glands;
Den seer heelt veemodigt ned paa Kirkens rode Steen,
Der gothisk-stolt sig hæver over danske Kongers Been.

Og Stormen suser barsk gjennem Skovens Green og Krat,
Da var det, som sukked' hvert Træ der saa brat;
Det maatte det vel og', — thi det var dets Jordefærd:
Det solvsprængte Haar falder snart for Stormens Sværd.

Men hist ad Stien, der sig slynger over Eng,
Strider gjennem Regn og Blæst en lille Bondedreng;
Frem Stormen paa Himlen jager Skyerne i Flok,
Og leger med Drengens lange, gule Lok.

Som en Rose gloder hans Uskylds Barne-Kind,
Mens en Taare bæver i den skarpe Nattevind.
Hans klare, blaa Die ved Stjernen hist hang,
Som søgte der han Trost paa sin vildsomme Gang.

Og bares det ham for, han Guds Engleskare saae
At svæve paa Skyen i det natlige Blaae.
Han var jo selv en Engel, med Eden i sit Bryst —
Og Brødre var' de Smaae paa den fjerne Klodes Kyst.

— Derhjemme hans Fader paa Sottesengen laae,
Og i Graad trindt Leiet Born og Hustru staae:
„De Urter, Præsten raadte! — ak! havde vi blot dem — —!"
Men ei en Hvid man eied' i Armods usle Hjem.

Da forglemte Drengen det qvægende Blund,
Til nære Landsby lob han i silde Aftenstund;
Der boed' en Slægtning i Overflodens Skjod.
Men man bortjog ham hjælpelos i denne haarde Nod.

Derfor hans Die glindser i den rige Taarestrom
Mens Tanken i Hjemmet dvæler barnligom.
Til Bon han folder Hænderne alt i sit fromme Sind;
Og Englene bag Skyen den bær for Herren ind.

Thi, see! — brat omskinner ham en Lysning underklar,
Mens en Susen henfarer paa brede Vingepar.
Var det, som Guds Helligdom sig her for ham oplod?!
To Solv-Penge fandt han i Glandsen ved sin Fod.

En Lynstraale var det, der paa Almagtens Ord
Fra splittede Sky med Knittren nedfoer.
En Eeg den havde antændt — for Herren en Offerlugt —
Og høit forkyndte Skraldet: Gud er i Lynets Flugt!

Men Drengens Blik forklares lig Dugperlernes Krands,
Der af Natten fremstiger i Vaarens Morgenglands.
Det vaade Die hæver han — ei Læben Toner har;
Da vinker Haabets Stjerne, med sin Straale himmelklar.

Og han følger hiint Lys til den gamle Kongestad,
Der kjøber han de Urter og hjem han iler glad.
Han skimter alt i Hytten det matte Lampeskin —
Da banker høit hans Hjerte — han træder sagte ind.

Hvor tyst! — derinde aander man bange, længselsfuldt —
Men han bringer jo Lægedom, som Englen gav ham huldt;
Og dens Balsom kjøler den Syges Feberild,
De vilde Syner svinde for Slum'ren, stille, mild.

Og da fra Osten sig hæver det lyse Morgengry,
Og spreder sit Guld paa den flygtende Sky:
Da falder og' i Hytten en Morgenstraale ind,
Og trykker Sundheds-Rosen i sit Kys paa blege Kind.

Julius W. G. Lassen.

En af sin Forlegenhed Hjulpens Tidelser.

(Af New Monthly Magazine.)

Saavel Digtere som Prosaister have ofte skildret „en Mand i Forlegenhed", og fordetmeste ere de gode Folk enten ved deres egne, eller ved deres Venners Erfaring blevne satte i Stand til at indsee det Piinlige i en saadan Stilling. I Gjerningen befinder Enhver sig i større eller mindre Forlegenhed: og Hertugen, med sine tohundredetusinde Pund aarlige Indtægter og den til hans aarlige Udgifter henhørende Bygningsregning paa

fem og halvfjerdsfindstyvetufind, er i lige faa ſtor Forlegenhed med at bringe Balance imellem ſine ſtore Udgifter og uhyre Indtægter, ſom den indgetogne Comptoirberjent hos en Banqvier er det, for med ſine tohundrede Pund aarlig at dække de, fra Januar til December for ſig og Familie forbrugte tohundrede og femten. Og derfor tager jeg ikke i Betænkning at tilſtaae, at ogſaa jeg for omtrent tolv Aar tilbage, ligeſom Helten i hiint himmelſke Luſtſpil, undertegnede mig: „en Mand i Forlegenhed.“ Jeg var een af hine Ulykkelige, der ere fødte til at vente. Jeg veed i Sandhed ikke, hvo der maa anſees at være mere forbandet af Skjæbnen, enten den yngre Søn af en ældre Broder, eller den ældre Søn af en yngre Broder; men den ſidſte Vanſkjæbne var faldet i mit Lod. Min Fader havde intet Andet at efterlade mig, end den mig tilkommende Syvendedeel af hans Arvepart paa titufind Pund, af hvis Renter desuden de to Trediedele tilfaldt hans anden Kone, Moderen til hine ſex Ulykkelige, der ſkulde dele Arveparten med mig.

Med diſſe Udſigter vilde jeg ved mine kjære Forældres Død maaſkee have taget min Tilflugt til Stranden, eller til Landeveien, for enten at tjene Fiſkene til Føde, eller at fiſke noget til min Føde, hvis der ikke havde været en Udſigt forhaanden til at blive Arving efter min Tante Urſala, en ugift Dame, der var fire Aar ældre end min Fader, og ſom derfor formodentlig ikke kunde være meget langt fra det Øieblik, da hun ſkulde forlade det Timelige. Nu havde jo rigtignok Tante Urſala egentlig kun arvet en Capital, lige med hendes Broders; men da hun ikke havde ſmaae Børn med ſtore Fordringer paa Det af hende ſammenſparede, ſaa gik det Sagn i Familien Twittington, at i Tidsrummet af de ſidſte fyrgetyve Aar, de tituſinde Pund vare voxede til tyvetuſinde. Jeg blev derfor — iſær af alle dem, jeg havde meddeelt Sagen i Fortrolighed — i Almindelighed anſeet ſom den tilkommende Arving af hine tyvetuſinde Pund. Derved blev min Stilling taalelig. Mine Udſigter vare vel ikke af den Art, at de kunde gjelde ſom Sikkerhed for et Laan, men de beſad dog den Kraft, at opmuntre mig til at gjøre Gjeld; og det gjorde jeg da ogſaa ligeſaa tappert, ſom min Daarſkab vilde tillade det. Allerede før jeg fyldte mit fem og tyvende Aar vare alle Nagerkarle i St. James-Street og Pallmall ligeſaa kjendte med mit Navn, ſom Pigebørn paa tretten Aar med deres Skjødehunds. Det hedder ofte i den lærde Verden: „den og den er en udmærket Mand, vi finde ham omtalt i alle Bøger fra hans Tid.“ Ikke mindre kjendt var mit Navn i den forgjeldede Verden, thi det fandtes i alle Bøger, og det for en anſeelig Sum.

Min Tante Urſala boede i et ſkummelt, kun eet Fag Vindue bredt Huus paa Paradispladſen ved Cravenhill, til hvilket jeg i Samtaler med mine Creditorer pleiede at hentyde, „ſom det uſkatteerlige Friherreſæde i Middleſex, der efter en ſvagelig, fire og halvfjerdsfindstyveaarig, med rheumatiſk Gigt beheftet Slægtnings Død, vilde tilfalde mig.“ Og da mine flittige Søndagsbeſøg hos den gamle Dame, ſom tilfældigviis ogſaa var min Gudmoder, imellemſtunder forſkaffede mig en Beneſice af en Halvhundredepundsnote, hvilken jeg ikke forſømte i ſin oprindelige Skikkelſe at holde ethvert menneſkeligt Væſen for Øie, ſom jeg kun ſkyldte ſaameget ſom fem Pund, ſaa forte jeg mine Træfninger, om ikke med ſtor Berømmelſe, ſaa dog idetmindſte ſaaledes, at jeg vedligeholdt den gode Stemning hos min Martyrarmee. Umaadeligt var Tallet af dem, der ligeſaa utrætteligen, ſom jeg ſelv, daglig ſtuderede Dødsanmeldelſerne i Aviſerne, i det Haab, der at finde Efterretningen om „den fem og halvfjerdsfindstyveaarige Mrs. Urſala Twittingtons“ dødelige Afgang.

Men den gamle Jomfru var ſaa ſeig, ſom en i Pergament indbunden Lovbog! Hun vedblev at leve os til Trods. Thi hvilken Glæde kunde hun vel finde i Livet, uden den at ærgre os? Ihvorofte jeg ſaa beſøgte Paradispladſen, altid fandt jeg hende, med hendes Tjeneſtepige og hendes gamle Kat knurrende ved Ilden; og det vilde have været vanſkeligt at afgjøre, hvo der af de Tre mindſt fattede Livets Glæder. Tilſidſt begyndte min Skrædder, Skomager, Hattemager, Modehandler og alle de øvrige priviligerede Sammenſvorne imod en ung Mands indre og ydre Fred, at gjøre mig Foreſtillinger med Hensyn til denne Seiglivethed. De forſikkrede mig, at det var ſtridende imod al Uſance, at et gammelt Fruentimmer, paa hvilket en ung Mands Udſigter beroede, levede ſaa længe; og da de ſyntes at lade mig forſtaae, at det var min Skyldighed at hjelpe min Tante af Veien for at hjelpe dem i Vei, ſaa ſvarede jeg dem, at jeg, ſom Macbeth, „beſad Mod til Alt, der anſtod en Mand,“ men at jeg fandt det meget upaſſende, at gjøre Ende paa den gamle Dame, for at begynde min Lykke. „Men der gives Noget, der er indgivet os af den Onde,“ hvilket jeg ogſaa ſvarede en af mine Rykkere fra Bond-Street, hvis Ytringer næſten lignede en Thurtellians: „Gjør det! — men overlad det ei til mig!“

I al den Tid var jeg i den ſkrækkeligſte Frygt for at mine Creditorers Chor Unisone ſkulde gjenlyde hiinſides Bayswater og naae den gamle, irritable Dames Øre. Selv uden Hensyn til Hines Ødelæggelſesplan, var jeg overbeviiſt om, at allerede den blotte Mistanke, at jeg var i Gjeld, vilde være nok til at udelukke mig af hendes Teſtamente; men iſær vilde det Beſkjæmmende ved en Arreſt ſætte mig i ſaa ſlet et Rygte, at hver Knop af mine Forhaabninger truedes med at tilintergjøres af Froſten. Alle mine Aandskræfter ſattes derfor i Bevægelſe, for at erholde Udſættelſe hos mine Roligheds-forſtyrrere. Naar man blot vilde give mig Friſt, vilde Alt gaae godt, kun var det nødvendigt, at Mrs. Urſala ſteg ned i Graven med den Overbeviisning, at jeg var en ſparſommelig ung Mand.

Af ſamme Aarſag ſkiftede jeg ogſaa mit Qvarteer ligeſaa ofte, ſom et Regiment Soldater ſkifter ſit i Krigstider. Jeg flyttede nemlig fra Middleſex til Surrey, ſaa ofte jeg i Gaderne ſaae Folk i Hælene paa mig, hvis Phyſiognomie mishagede mig; og vandrede igjen fra Surrey til Middleſex, ſaa ofte jeg havde Aarſag til

at holde Westminster for en sundere Egn, end Southwark. I min Vopæl i Spring-Gardens, hvilken jeg blev tro med hiin Stadighed, der er san eiendommelig for lange Husleiereſtancer, havde jeg en Papirstvinger af Marmor, hvorunder jeg lagde alle mine ubetalte Regninger, for at bringe mig dem ud af Die og Sind — liig en, over en arrig Qvinde hvilende Gravsteen. Jeg kjendte Formen af disse Documenter paa en Miils Distance. De havde, som Cassius, et magert, forsultent Udseende. Convolutet af blodt Apothekerpapir, forseglet med en duftende, hoirod Oblat: — eller, hvis alt for ubetydelig til en Convolut, den lange, liigkisteagtige Sammenlægning af et Halvark, som der aldrig kan tages Feil af. — Fremdeles laae der gjerne et Brev — eller to — fra en Jurist, som var omhyggeligen adresseret til „Henry Robert Maltford Tvittington, Esq." — thi Rykkere pleie gjerne, ligesom Landsbypræsten i Wakefield, at nævne det fulde Navn; — og jeg har gjort den Bemærkning, at ethvert ubehageligt Brev, jeg i mit Liv har modtaget, har havt den ovennævnte, fulde Adresse, eller dog idetmindste med alphabetisk Noiagtighed lod „til H. R. M. Tvittington, Esq."; medens jeg blandt mine Venner hed Harry Tvittington, og blandt mine Brodre og Søstre slet og ret Hal. — Der ligger i en slig technisk Noiagtighed noget, der smager af et Stikbrev.

„Topennyposten" var blevet til en Kilde af evige Forfolgelser. Saadanne Dage, paa hvilke den ikke idetmindste bragte mig een uvelkommen Paamindelse, hvis Indhold med hver Dag blev tydeligere og tydeligere, fandtes der kun meget faa af, og i lange Mellemrum. Jeg blev beskyldt for uopfyldte Løfter, blev skjældt ud for Mangel paa Punktlighed — modtog den Forsikkring at jeg havde handlet imod alle, i deres Forretningsgang brugelige Regler osv. osv. Juvelererne, der, trods deres Sædvane at indremme tyve Procent imod contant Betaling, paa det Bestemteste havde erklæret dem tilboielige til at give Credit paa fire Aar, tiltalte mig efter at to vare forlobne, som om jeg var en Bedrager; imedens mine Skræddere tilskreve mig, for at udtrykke deres Beklagelse over, at min Langsomhed med at betale vilde tvinge dem til at gribe til strænge Forholdsregler, som om de meente, at de hidtil tagne Forholdsregler formodentlig havde været alt for lemfældige.

(Sluttes i næste Nummer.)

Theatret.

Dorotea og Gomez Arias,

romantisk Tragedie i fem Acter af **Calderon de la Barca**, bearbeidet for den danske Skueplads af Jomfru S. Beyer.

Naar Goethe siger om Shakspeare som Theaterdigter: „Ein allgemein anerkanntes Talent kann von seinen Fähigkeiten einen Gebrauch machen, der problematisch ist. Nicht alles was der Vortreffliche thut, geschieht auf die vortrefflichste Weise. So gehört Shakspeare nothwendig in die Geschichte der Poesie; in der Geschichte des Theaters tritt er nur zufällig auf. Weil man ihn dort unbedingt verehren kann, so muß man hier die Bedingungen erwägen in die er sich fügte, und diese Bedingungen nicht als Tugenden oder als Muster anpreisen;" — da har dette endnu i en langt hoiere Grad sin Anvendelse paa den spanske Digter **Calderon de la Barca.** Thi saa unegtelig som denne Digter indtager en hoi Plads i Poesiens Historie, saa unegtelig er det ogsaa, hvilket de Prover, man med tvende af hans Stykker paa vor Skueplads har foretaget, nokſom have godtgjort, at han ikke er nogen stor Theaterdigter, og allermindst for vor Tid. Hans levende Phantasie glimrer meest i Skildringen af Lidenskaber og enkelte Situationer, men han er for subjectiv til at det skulde lykkes ham, med samme Held at udstrække den til gjennemforte Characterer og Handlinger; og den samme Subjectivitet er fremtrædende i hans Diction, der, om end nok saa blomstrende og glodende, dog kun sjelden hæver sig til objectiv Sandhed. Betragte vi det for os liggende Stykke, da ville vi snart overbeviises om Rigtigheden heraf. Uagtet de mange theatralske Situationer og Forviklinger, der forekomme deri, forbindes disse dog ingenlunde til nogen egentlig dramatisk Handling, der er gjennemtrængt af en hoiere Eenhed og Klarhed; og af Charactererne hæver kun en eneste sig til nogen synderlig Grad af poetisk Sandhed, men selv denne vedligeholder sig ikke i de samme Sjonhedslinier, inderfor hvilke den er anlagt. Den elskværdige Qvindelighed, der aabenbarer sig i Doroteas Væsen, er vistnok skildret med Mesterhaand og hendes ubegrændsede Kjærlighed gjengivet med glodende Farver. Men naar hun, efter at Gomez Arias har viist sig for hende i hele sin foragtelige Usselhed, viist, at han end ikke besidder en Gnist af den Følelse, hvoraf Qvindens Kjærlighed suger sin Næring, desuagtet kan lade sig daare af den Ordbram, hvormed han soger at tilfredsstille hende, dette tomme Mundsvejr, der ikke kan komme fra Hjertet — thi at han intet Hjerte har, viiste han jo, da han blev kold ved hendes hjerteskjærende Bonner og Fortvivlelse — da er det ikke længer den omme, sig ganske hengivende Qvindelighed, men en næsten utilgivelig Svaghed; det er ikke den brændende, hellige Kjærlighed, — thi den maatte forsvinde, da dens Dodsfiende, den græsselige, kolde Foragt modte hende i Gomez Arias Skikkelse, han, der alt i den Grad følte sig mættet, at han ikke forsmaaede det utænkeligste af alle Midler, for at blive hende qvit, — men det er den svage, glodende Sandselighed, der for det Legemlige glemmer det Hoiere og Ædlere. Gomez Arias er saa langt fra at kunne, ved at ægte hende, give hende den tabte Ære tilbage, at dette Skridt snarere først bliver til hendes egentlige Vanære, og naar Oversætterinden lægger Kongen de Ord i Munden:

> Som det sig en Dronning sommer,
> Handled Du min Isabel!
> Hendes Ære, som var krænket,
> Atter Du Opreisning gav —

da kan denne Berommelse for Dronningens fine Æresfølelse i det Hoieste bringe os til at smile. Altsaa Qvindens kosteligste Klenodie, denne fine Blomst, hvis Blade ere visnede ved den blotte Berorelse, den kan erstattes ved at række Haanden til en lav, ussel og feig, til Doden viet Forbryder, der lige fra Brudeskammelen betræder Veien til Galgen! Den ærelose Pige er adelet paa ny ved at kunne henleve sine ovrige Dage som en ærelos henrettet Skurks Enke! Er dette maaskee noget af det „Dagens" Referent henregner til „den hoiere Poesie?" —

Men kunne vi saaledes ikke føle os ganske tilfredsstillede ved Skildringen af Dorotea, forsaavidt som vi i den altfor store, og, som vi troe, ugvindelige Svaghed finde en Mangel af consequent

Gjennemforelse af denne saa smukt anlagte Characteer, hvad skulle vi saa først domme om en Characteerskildring, som Gomez Arias? Kan der virkelig være nogen dramatisk, eller blot reen poetisk Interesse ved at see en saadan Personlighed fremstillet? Er der i al hans Digten og Tragten selv kun det allermindste, der kan finde Gjenklang hos os, eller som kan vække den svageste Sympati? Eller maae vi ikke meget mere tilraabe Digteren med **Henrik Hertz's** Ord i Epistelen til **Hauch** om hans „Don Juan":

„Hvor troer Du **han** har hjemme? Kunstens Rige
Har ikke Plads til ham. Han gaaer
Langt over Grændsen, Skjønheds-Loven slaaer
Omkring det Kunstnerisk-Tilladelige.
Hvorledes har Du viist os ham? Som den,
Der vandrer truende forbi Kamenen,
Og iler **gradvis** mod den Afgrund hen,
Som blot vi ane, men ei see paa Scenen?
— Ak nei! i Et og Alt
Du viser os den Afgrunds Spalt,
Hvori han alt for **længe siden** faldt.
— Hvorledes har Du da forsøgt at svække
Den Afsky, Lasterne medrette vække?
Hvorledes har Du viist os, han har Krav
Paa vore Taarer ved hans Afgrunds Grav?
— Ved Intet! — ja ved Intet! — Ved Grimacer
Og lange, praleriske Phraser."

En stor Deel af disse Phraser, som skulle have Krav paa vore Medlidenhedstaarer, skylder den danske Gomez Arias Oversætterinden. Men vi kunne ingenlunde finde, at denne ynkelige Skikkelse derved har vundet det mindste, men snarere tabt, hvis han endnu havde noget at tabe. Ligesaalidt som vi med den ærede Oversætterinde kunne dele den Anskuelse, at det er en „ugvindelig Haardhed" naar hos Calderon Dronningen afsiger Dommen, men tvertimod deri see et retfærdigt Udbrud af den saa dybt fornærmede qvindelige Værdighed, ligesaalidt kunne vi finde, at Bearbeidelsens Tilsætninger og Forandringer have tilfredsstillet den „tragiske Nødvendighed, som Stykkets hele Handling og Udvikling medfører." Da det er en absolut Umulighed, begrundet i Gomez Arias menneskelige Characteer, at Tilskueren ved de forandrede Forhold kan øine „lykkeligere Udsigter" for Hovedpersonernes Fremtid, saa er det heller ikke tænkeligt, at han kan sympathisere med de tilintetgjorte Forhaabninger og den Anger, som Oversætterinden har troet at burde fremstille for ham; og Slutningen bliver lige „**uafgjort**", enten Gomez Arias har angret sin Brode eller ikke forend „Gjengjeldelsens Tordenslag" rammer ham, thi den ved Doroteas Ulykke frembragte Dissonants bliver ligefuldt uopløst, hvorimod Gomez's Anger maa forekomme Tilskueren hyklet, og udsprungen af den Feighed, Dødsangsten har medført, og hvorved der saaledes sættes Kronen paa hans Nederdrægtighed. — Af de øvrige i Stykket forekommende Personer er det kun Maurerhovdingen Cañeri, der nogenlunde er i Stand til at afvinde Tilskueren Deeltagelse, og den Forandring, Oversætterinden her har foretaget ved Cañeris's Død, er hensigtsmæssig og i Characterens Aand. I det Hele er Bearbeidelsen udført med en kjendelig Omhu og Flid, med synlig Kjærlighed til Digteren og Agtelse for hans Arbeide; det er kun at beklage, at al den Tid og Flid dette Arbeide har kostet saavel Oversætterinden, som dem, der have fremstillet det, maa ansees for spildt med Hensyn til dets Virkning paa Skuepladsen. Som literairt Produet vil det sikkert vinde al den Anerkjendelse, det fortjener.

Hvad den scenisk Udførelse angaaer, da frembyder dette Stykke kun saare lidet glædeligt, hvilket deels er begrundet i det Vanskelige i at afvinde flere af de optrædende Personer en interessant Side, deels i en noget uheldig Rollebesætning. At Frk. **Heiberg** som Dorotea sikkert har naaet det Ideal, som Oversætterinden siger har foresvævet hende under denne Bearbeidelse, og saaledes gjengivet „Calderons elskelige Skabning med al den Ynde og Varme, hvormed den store Digters luende Phantasie har malet hende," derom tviler vist Ingen, der veed hvad denne Kunstnerinde er istand til at udføre. Men jo sandere Kunstnerinden gjengav hvert et Træk af denne „elskelige Skabning", og udstyrede den med **sit** varme Hjertes Poesie, jo mere bestyrkedes vi i vor engang yttrede Formening, at den Svaghed Dorotea til Slutningen viser, ikke er stemmende med hendes qvindelige Sjæleadel; og efter at have seet den ubeskrivelige Nødsel, der afprægede sig paa hendes Aasyn ved Dronningens:

„Sin Eed han nu skal gjøre
Til Sandhed — han til Alteret skal føre
Sin Brud; og hun skal bære
Hans Navn, og gjenopreist er hendes Ære!"

seet den Afsky, der gav sig Luft i hendes:

„Jeg skal ægte ham! Umuligt!"

da maatte det vel gjenlyde i hvert Inderste: „Umuligt!" Og uagtet Kunstnerinden med al sin Kunst siden søgte at gjøre det Umulige muligt, søgte at gjøre det klart, at et elskende Qvindehjerte kan bevinge selv de bittreste Minder; skjøndt hun med uefterlignelig Mesterhaand tegnede alle de Nuancer, der dannede Overgangen fra hendes Nødsel og Forfærdelse indtil den Dødsangest, hvormed hun for Kongens Fødder besvoer ham at tilbagekalde Dødsdommen, — hun formaaede dog ikke at udslukke dette af den høieste Afsky udsprungne: „Umuligt!" — Hr. **Holst** var ikke istand til at løfte Gomez Arias foragtelige Characteer, selv ikke at udstyre ham med de ydre Tillokkelser, der maatte have forskaffet ham alle de herlige Seire, han har vundet. Vi indrømme villig det Vanskelige i at gjøre denne Rolle interessant; men vi tro at Skuespilleren her gjorde vel i, ikke altformeget at lade Gomez's Lastefuldhed afprøge sig i hans Ydre, men at skjule det bag et saa elegant Væsen og en saa ridderlig Holdning, som muligt, at man dog idetmindste for en Stund over Libertineren kan glemme den umenneskelige Skurk. — Det vilde vistnok være ubilligt at overse den umiskjendelige Flid, hvormed Hr. **Krag**, som altid, havde indstuderet sin Rolle, men det Erotiske er nu engang ikke hans Fag, og han kunde derfor heller ikke tilfredsstille som Cañari, hvorimod denne romantiske Characteer saa ganske vilde have været i de rette Hænder hos Hr. Instructeur **Nielsen**, hvis saa Replikker, som Kong Fernando, det vel ikke havde været saa umuligt at faae en Anden til at sige, uagtet Hr. N.'s sande, kongelige Værdighed maaskee havde været vanskeligere at faae erstattet. Heldigst var derfor Hr. **Krag** i sin Slutningsscene, ligesom den djærve, mandige Side af Cañeris Characteer bestandig var den bedst fremtrædende i hans Fremstilling. — Af de øvrige Rollehavende var Md. **Nielsens** ædle, ærefrygtbydende Dronning Isabel den meest fremragende, — Hr. **Hansen**, juniors Adelsmand, Don Juan, den til Parodie grændsende forfeilede. — Ensemblet var (vi referere om Stykkets første Fremstilling) heltigjennem maadeligt, paa enkelte Steder, f. Ex. i 1ste Acts 11te Scene herskede der en fuldkommen Forvirring, der var langt naturligere end den, der i den nævnte Scene **skal** fremstilles.

— **W** —

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laregade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. — **Søndagen den 22de Marts 1840.** — **Nr. 12.**

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Sang
ved
Deres Majestæters
Kongens og Dronningens
Ankomst i Skuespilhuset
den 20de Marts 1840.

Kong Christian! i vor Kreds Du staaer
Som Konge nu,
Og hvert et Blik, som til Dig gaaer,
Hver Barm, som Dig imøde slaaer,
Fornemmer, at iblandt os staaer
Kong Christian nu:
Thi mindes maa vort Diekast
Om Hiin, der stod ved høien Mast,
Og hvis Erindring voxed fast
I Folkets Hu.

O Fædrelandets Morgengry,
Som Klarhed spaaer!
Vil Fortids Minder sig fornye,
Et elsket Navn tilbage tye,
Alt hilset ved det Morgengry,
Som Klarhed spaaer?
En opgaaet Sol bestraale skal,
O Fædreland, din Skjoldunghal,
Hvor nu din fjerde Christians Tal
Fordobblet staaer.

Med Øiet nylig fyldt af Graad
Til Dig vi see,
Kong Christian, Dig, hvis Fremtidsdaad
Er den, i Pagt med Folkets Raad
At styre Danmarks Kongebaad
I Vel og Vee.
Hvor Livet for vor Fader brast,
Der staaer nu Du ved høien Mast,
Og Alles Øine trygt og fast
Til Kongen see.

Og Blikket, som til ham nu gaaer
Med Haab i Hu,
Begeistret hen til hende naaer,
Som paa hans Vei i Livets Aar
Med Troskabs Sølverblomst hans Haar
Omslynger nu.

O Præg af Aand i Skjønheds Glands!
Juveel i Ydmyghedens Krands!
Med Høiheds Ynde for vor Sands
Klart straaler Du.

Vær hilset her i Musers Hjem,
Vort Kongepar!
Lad Kunstens Aander manes frem,
Og Danmarks Røst forkynde dem,
At mellem Muser har et Hjem
Vort Kongepar.
Lad Skyggen af den Laurbærlund,
Du freder ved Dit blanke Sund,
Dig qvæge tidt i Hvilens Stund,
Vort Kongepar!

J. L. Heiberg.

Mit Modersmaal.

Du dyrebare Tolk for mine Tanker,
Hver Blomst jeg i min Billedverden sanker,
Du planter om, og ud paa Danevang.
Hvad lønligt Phantasien maler,
Med tusind Tunger Du udtaler;
Et Suk omskaber Du til Sang.

Hvad sig i Londom i min Sjel bevæged',
Hvad der staaer i mit tause Hjerte præged',
Det stemplede Du til en gangbar Mynt.
Hvad jeg igjennem Mørket haver skimtet,
Hvad til mig huldt fra Nattehimlen glimted':
Det haver Du for Dagens Børn forkyndt.

Hvad dunkelt dybt i Sjælen gløder,
Du, som et Lys til Verden føder;
Først giver Fostret Du sit Liv —
Et Frøe, skjult under Vinterlagen,
Som Blomst det kommer frem for Dagen
Ved Foraarssolens milde: „Bliv!"

Min Moders Maal! de første Toner søde,
Der Barneøret i sin Vugge møde,
Saa blødt og lifligt som en Englerøst!
Saa ømt, saa boieligt, som Barnets Hjerte,
Før det blier hærdet under Sorg og Smerte,
Og banker stærkt, men vildt i Mandens Bryst.

Min Faders Maal! hiin faste Alvorsstemme;
Hvadenten Drengens Lyster den skal tæmme,

Hvadeller vække, styrke Ynglingsmod —
Som Tordendrøn, naar Manden gaaer i Slaget,
Den ruller vældigt gjennem Vaabenbraget,
Til Kamp og Seir den hærder Haand og Fod.

Mit danske Maal! Naar Døden har min Tunge
For evig bundet, Slægt paa Slægt vil sjunge,
Hvad jeg har digtet mangen stille Nat.
De danske Viser, jeg ved Lampen qvæder,
Fremkalde søde Taarer, milde Glæder,
Naar Skjalden længst har Livets Land forladt.

St. St. Blicher.

En af sin Forlegenhed Hjulpens Lidelser.

(Sluttet.)

Jeg var nu nær ved, at blive rasende. Min Bolig blev mig forhadt. Hiin ængstelige Banken af „en Person med en lille Regning", pleiede at opfylde min Sjæl med Tungsindighed; den var for mig som en Røst fra Helvedes Afgrund! Hele Verden syntes at have sammensvoret sig imod min Rolighed. Naar Nogen paa Gaden betragtede mig nøie, holdt jeg ham for en Sheriff; eller naar jeg fra mit Vindue kunde see en Mand komme over Gaden med et Papir i Haanden, troede jeg det indeholdt en Dom over mig. Jeg erindrer, at jeg engang nær var besvimet, fordi en Fremmed paa et offentligt Sted sagde til mig: „Min Herre, jeg har et Par Ord at tale med Dem under fire Øine," — uagtet det siden viste sig, at det var en forsulten Poet, der vilde bede mig om at subskribere paa hans samtlige Elegier. Kortsagt, jeg var blevet saa mager, som en Harlequin, og rystede som et Espelov, da det just behagede nogle Galge-Candidater at gjøre et Indbrud i Huset Nr. 1 i Paradisstrædet — ligesom fordums Satan gjorde det i sammes Forbillede; og da der kun laae fjorten Huse imellem det, Indbrudet var skeet i, og Nr. 15 „det uskatteerlige Frihersæde", som Mrs. Ursala beboede, saa kastede Frygten for Rov og Mord hende paa Sygeleiet; og for ikke at lade hendes egne Forventninger, at det vilde koste hende Livet, uopfyldte, døde hun virkelig inden en Maaneds Forløb, som et Offer for sin Skræk. Hendes Indbildning, at hun ved Foden af sin Seng saae en Mand med et sort Flor for Ansigtet, opfyldte virkelig hendes Huus med sort Crepp, med Sorgekapper og Florshatte.

Jeg vil aldrig kunne glemme de Følelser, der bemægtigede sig min Sjæl, da jeg gjennem „Topennyposten", hvis Ord saa ofte havde været et Dolkestik for mit ømme Hjerte, modtog Brevet, der gav mig Underretning om den „saameget begrædte Dames" Død! Af de høflige Udtryk, hvori Favoritselskaberinden havde affattet samme, blev det mig klart, at min Arv var sikker; og medens det gamle Creatur foregav at være overvældet af Smerten over at hendes Herskab havde maattet forlade Verden, uden at kunne give mig sin Velsignelse, var jeg ligeledes overvældet — af Glæde, at hun var gaaet herfra, uden at kunne forandre sin sidste Villie. Det var en sand Festdag: thi ved Aabningen af den gamle Dames testamentariske Bestemmelser, viste det sig, at hun havde været langt driftigere, end jeg havde tiltroet hende; og istedetfor en Arv paa tyvetusind Pund, fik jeg en paa fire og tredivetusind Pund! Tante Ursalas Sparsommelighed havde været saa forstandig, at jeg — efter at have betalt hver Hvid jeg var skyldig i Verden, -- det vil sige i St. James-Kirkesogn, som i Gjerningen udgjør Verden — og efter at have bestemt en aarlig Livrente for den gamle Husholderske og Huuskatten, der begge syntes at være uadskillelige — saae mig i Besiddelse af rene otte hundrede Pund aarlig, — otte hundrede Pund aarlig — jeg, som for et Aar siden ikke kunde gjøre sikker Regning paa otte hundrede Skilling! Det var Peru — Mexico — Golconda, — det var de Vises Steen — Statsgjælden — ligesaa bundles — uudgrundelig — ophøiet over al Fatteevne!

I en Tid af nogle Uger løb Alt rundt i Hovedet paa mig, jeg blev syg af alle de Beregninger jeg anstillede med de Skillinger, Halvskillinger og Pennys, som indeholdtes i min Totalsumma — og hvor meget jeg havde at give ud hver Maaned, hver Uge, hver Dag, hvert Øieblik. Jeg plagede mig næsten selv tildøde med disse ubetydelige Krammerier. Jeg kunde ikke andet, jeg maatte ærgre mig over Statspapirernes Fald. Den stadige Vaklen i de spanske Fonds forførte mig og jeg kjøbte — jeg besøgte Fonds-Børsen indtil mit ængstelige Capitalistansigt var blevet bekjendt paa Markedet, og jeg bestormedes med Anmodninger om at deeltage i denne eller hiin Speculation — Actier paa Jernbaner, Linned- og Bjergværk-Compagnier, Dampvogne, og Gud og Basinghall-Gaden maae vide, hvad mere! Men jeg havde i Ulykken lært det franske Ordsprog at kjende: "un je tiens vant mieux que deux tu l'auras"; og idet jeg forjagede alt det Tiltrækkende, Fuglen paa Taget havde for min Phantasie, besluttede jeg mig til, hellere at beholde den, jeg holdt i Haanden, nemlig mine i sikkre Statspapirer anbragte Penge.

Jeg var nu en holden Mand. — Da jeg aldrig havde følt nogen Tilbøielighed til Ægtestanden, saa tilfredsstillede min Formue mine dristige Ønsker, og jeg besluttede mig til at leie et lille Huus i Spring-Gardens, paa hvilket jeg under min Insolvents havde kastet et længselsfuldt Blik. Jeg anstrengte min Forstand med at indrette det saa smukt som muligt, og ved at anlægge en nydelig, lille Have, anskaffe mig en Hest, en Bulldogge, en Loge i Operaen og fri Entree i alle offentlige Theatre (hvilket omtrent er det Samme, som et Forbud imod, nogensinde at besøge eet af dem — en Fordeel, man ikke noksom kan paaskjønne), haabede jeg at finde Ro og Bequemmelighed for hele mit øvrige Liv. Men jeg mærkede snart ved mine huuslige Indretninger, hvorledes Vanen bliver til en anden Natur. Uagtet jeg nu raadede over contante Penge, kunde jeg dog ikke lade min gamle Vane fare, at beregne, hvor og hvorledes jeg kunde erholde den længste Credit. Dernæst med Hensyn til min Stald. Jeg havde saa længe været ude af Stand til at have min egen Hest, og havde i saa lang Tid

faaet mig selv til at tro, at det var langt bequemmere at leie en Hest, end at holde en og overlade Rideknægten Størstedelen af Nydelsen deraf, at jeg nær paa en regnfuld Dag havde ærgret mig ihjel ved Synet af min.

Hvad Contantsystemet angaaer, saa forsonede rigtignok de store Tillokkelser, Afkortningen har, mig med de store Udgifter; men ved mindre Summer, hvor en slig Compensation ikke fandt Sted, maa jeg tilstaae, at det forekom mig, som om jeg gjorde Folk en Foræring ved en alt for stor Punktlighed. De vilde have været tilfredse, naar jeg havde betalt dem eengang om Aaret, thi hos mig gjaldt en aarlig Afregning for promt Betaling; hvorfor altsaa tabe Renterne af mine Penge, ved ugentlige eller endogsaa daglige Udgifter? Det er en smaalig, mistroisk Opførsel, bestandig at have Hænderne i en Andens Lommer; og jeg har lagt Mærke til, at kun Spillere have en velsvækket Pengepung i Haanden, udrustede til at betale eller — spille.

Jeg var ikke saa snart kommen ud af mine Creditorers Regnskabsboger og ind i nye Klæder — og hvorved en glindsende Kjole, Hat og Stovler kom til at erstatte min forrige om ikke gjerne saa dog længe brugte Klædning — for jeg fik over tusinde Anmodninger om Laan og Gaver af Personer, der ikke vilde have givet mig en Maravedi til at forandre min tidligere ulykkelige Stilling med; og da Folk kun sjelden sige mundtlig: „Kan De vel hjelpe mig med tyve Pund?" saa indløb slige Anmodninger, samt utallige Circulairer fra Missions-Selskaber, Freds-Associationer, Slaveemancipations-Selskaber, Menneskevenners-Compagnier, saavel for Mennesker som for Dyr, og alle andre philantropiske Sværmerier, enten med Posten, eller ved Sendebud, der meldte sig ved en eller to Gange at banke paa Døren.

Men endnu havde mine Nerver ikke vænt sig til slige ophidsende Besøg! Det lød endnu bestandig for mine Øren, som: „Mester Bernhardin staae op og lad Dig hænge," eller „Mr. Henry Robert Maltford Twittington, betal Deres Regning eller De bliver indkaldt for Retten!" Med Hundreder i mit Skriverbord, (thi Frygten for en mulig Correspondence med Nogen, af hvem jeg var sikker paa, forretningsmæssig at blive kaldet „H. R. M. Twittington, Esq.", afholdt mig fra at betro mine Pengesager til en Banquier) og med Sovereigns i min Vørs, er jeg ikke sjelden blevet rasende, ved Modtagelsen af den ubetydeligste Anmodning om nogle faa Skillinger, og har undertiden villet fare ud af mit gode Skind, naar der pludselig overraktes mig en med en Oblat tillukket Billet.

Ingen Anden vil rigtig kunne fatte slige Lidelser, end en endnu værende „Mand i Forlegenhed". Men en Saadan vil let kunne sætte sig ind i mine Følelser, naar jeg forsikrer, at jeg endnu den Dag idag ryster over mit hele Legeme, naar jeg opdager, at i en stor Trængsel en Ubekjendt uafbrudt følger efter mig og ikke taber mig af Sigte.

Ja, saa sand er den gamle Billys (Shakspeares) Bemærkning, „Vanen er vore Sæders Moder," at der endnu den Dag idag gives visse Partier i Bond-Street, hvor jeg pleier at gaae, som om Brostenene vare af Æggeskaller, uden at vove at see mig om, enten til Høire eller Venstre; saalænge havde jeg været vant til enten ganske at flye disse Egne, hvor opbragte Kjøbmænd lurede paa mig, eller idetmindste saa hurtigt som muligt at liste mig derigjennem, uden at kaste et Blik paa de prægtige Halsbind eller „gentile" Lommetorklæder, der hang bag Vinduerne. I gamle Dage pleiede jeg at bilde mig ind, at baade Politibetjente og Vægtere vare udstillede for at passe paa mig; og endnu den Dag idag giver jeg Ingen af Sidstnævnte Drikkepenge, uden at dreie Ansigtet bort, som i hine Dage, da mit Serpennystykke skulde være et Bestikkelsesmiddel. Jeg kan ikke komme ud af Vane med, at gaae paa anden Plads i Theatret, uagtet jeg vel kunde være berettiget til at gaae paa første. Jeg gjør endnu stedse Jagt paa beskadigede Vare, og overraskede mig forleden selv, ifærd med at kjøbe en stodt Melon, ganske som jeg pleier, da jeg endnu appellerede til den Handlendes Billighedsfølelse, om at eftergive mig den ulige Skilling. — Men fremfor Alt kan jeg ikke blive Herre over en vis, utrolig Glæde, naar Løverdagen er forbi, og der saaledes er indtraadt en Sikkerhedstilstand imod Nykkere og Rettensbetjente. Jeg kan ikke bringe det saavidt, at jeg kan betragte Søndagen som en Dag, der er indviet til Andagten. For min Sjæl er den endnu bestandig en Festdag for „en Mand i Forlegenhed", — en Befrielsens Dag fra Løvens Jernlænker.

Med et saa sikkert Udkomme som det, jeg er i Besiddelse af, og fra min Fødsel har havt Udsigter til at opnaae, burde jeg aldrig gjøre mig skyldig i at hylde saa lave Grundsætninger. Jeg behøver hverken at bryde mig om Sheriffsbetjente eller om Gjeldslove. Jeg burde glæde mig, naar en Herre, der er forlibt i Snittet paa min Kjole, forfølger mig fra den ene Gade til den anden. Jeg burde have Mod til at see, selv paa det eleganteste Boutiksvindue, nogen Kjøbmand eier; og til at være ligesaa belavet paa et Postbuds Banken paa min Dør, som paa et i Folkets Gunst staaende Parlamentslems. Men man hører tale om Sygdomme, hidrørende fra Skriverpulten; skarpsindige medicinske Autoriteter forsikkre om, at langvarig Foroversidden over en Bog, kan bevirke en vis farlig Sammentrækning af Indvoldene; og Historien fortæller, at Slaver have bedet om, ikke at blive befriede fra de Lænker, der, ved at bæres i mange Aar, vare trængte ind i Kjødet.

Jeg befinder mig i samme Forfatning. Uagtet jeg føler Sandheden af: „Ude af Gjæld, ude af Fare!" begynder jeg dog at indsee, at „fri for Forlegenheder," endnu ikke er „fri for Lidelser". Min Irritabilitet i Pengesager er bleven mig til en anden Natur. Aldrig vil jeg kunne overvinde mine Ungdomsaars Frygtsomhed. Og ligesom den udødelige Pitt forsikkrede sine Venner om, at efter hans Død Navnet „Austerlitz" vilde findes at være indgravet i hans Hjerte (uden Tvivl som en Efterligning af Dronning Maria, der i sine sidste Dage sveer paa, at Navnet „Calais" vilde findes indgravet i hendes — et af de første Forsøg med Gravstikken i Staal, skulde jeg mene) saaledes er jeg overbeviist om, at, hvis nogensinde en Coroner skulde gjøre sin Ret gjeldende til at bringe mit Hjertes Hemmeligheder for Dagens Lys, vilde man finde Navnet "King's-Bench" med store latinske Typer deri; thi man maae vide, at Hendes allernaadigste Majestæt først er kommen i Besiddelse af Thronen og Eiendomsretten over alle Affindige og Forgjældede, efter at jeg alt forlængst havde begyndt at lære „en af sin Forlegenhed Hjulpens Lidelser" at kjende.

Feuilleton.

Theatret.

Fredagen den 20de dennes besøgte Deres Majestæter Kongen og Dronningen første Gang efter deres Thronbestigelse Skuespilhuset, og bleve der hilsede med en ualmindelig Jubel. Fra Theaterbestyrelsens Side var Alt forberedet til en saa festlig Modtagelse, som muligt. Foruden den af Prof. **Heiberg** digtede Sang, efter hvis Affyngning Publikums Velkomsthilsen fornyedes, var der til denne Anledning af Hr. Balletmester **Bournonville** componeret et pantomimisk Forspil: „**Fædrelandets Muser**" der paa en værdig Maade bragte Musernes kongelige Ven og Beskytter disses Hylding i Kunstens Tempel. Naar Dækket ruller op, sees **Dania** hensunken i dyb Sorg i Herthas Lund, over hvilken Vinteren har udspredt sit Liiglagen. De hensarne Minder have leiret sig for hendes tungsindige Blikke, og hverken den sig nærmende **Zephyr**, der bringer Vaaren tilbage, eller **Floras** rige Gaver kunne opmuntre hende. Da svæver **Phoebus Apollo** over Fædrenes Grave, **Muserne** fremstaae omkring Kjæmpehøiene og fra Kunstens Tempel vinke **Gratierne**, og bringe Trost og høie Glæder. **Danias** Aasyn opklares; hun væbnes paany med Skjold og Spyd og med forynget Kraft følger hun Apollo ind i Kunstens Tempel, hvor Muserne bringe hende deres Offre. Disse fremtræde i levende Tableauer: **Caliope** offrer en Egekrands, og paa Templets Muur viser sig „**Thor og Valkyrierne**, efter Oehlenschlägers „Nordens Guder"; **Urania** en Krands af Lillier: **Tycho Brahe modtager en Kjæde af Christian den IV.**; **Polyhymnia** en Krands af Myrther, **Euterpe** een af Oranger: **Agnete** drommende ved **Elverhøi**; **Erato** en Krands af Kornblomster: Scene af Taarups "**Høstgildet**"; **Thalia** en Krands af røde Roser: Scene af Holbergs „Jean de France"; **Melpomene** en Krands af hvide Roser: Scene af „**Axel og Valborg**"; **Clio** offrer to Krandse af Evighedsblomster: To Træk af Danmarks Historie, „**Dronning Dagmar husvaler de Fattige**" og „**Valdemar Seier bygger Landet med Love.**" Tilsidst offrer **Terpsichore** en Krands af Forglemmigei, hvorved Dandsen fornyes af Apollo og Gratier og Muser, der i Forening med Terpsichore skulle udbrede Glæden over Herthas Lund. Naar Dandsen er tilende viser sig som Slutningstableau **Dania**, som omgiven af Cheruber og det vaiende Dannebroge velsigner Muser og Gratier, der ere leirede i Ly af Danmarks kongelige Vaaben. — Med ligesaa megen Smag, som ægte poetisk Sands har Hr. Bournonville i dette Forspil udført de mange skjønne Enkeltheder, der ere udsprungne af den smukke Idee, og ordnet dem til et imposant, kunstnerisk Hele. Skulde vi ønske noget anderledes, da maatte det være en Indskrænkning af de, forresten opfindelsesrige Dandse, hvormed Componisten næsten har været altfor ødsel, og hvorved der tillige opstaaer et vel langt Interval imellem de smukke, betydningsfulde Tableauer og den prægtige, grandiose Slutningsgruppe. Musikken er componeret af Dhrr. Concertmester **Frölich** og Capelmusikus **Gade** og smelter smukt sammen med Balletcomponistens phantasiefulde Ideer. Især var Melodien af Weyses Universitetscantate „Til Roeskild har de Kong Frederik bragt", af en gribende Virkning, hvor Helte-Aanderne svæve forbi den nedbøiede Dania. Udførelsen var som man kan vente den efter en saa omhyggelig Indstudering som den, der altid under Hr. B. bliver de mimiske Kunstværker paa vor Scene til Deel. — Til at slutte Forestillingen havde man valgt **Bellinis** bekjendte Mesterværk „**Norma.**" Opførelsen af en italiensk Opera paa vor Scene, hører, som bekjendt, til de Opgaver, der frembyde store, næsten overvindelige Vanskeligheder. Saavel Theatrets ringe Kræfter med Hensyn til Besættelsen af de i den italienske Opera forekommende Syngepartier, som vort Publicums Smag, der endnu ikke kan finde sig i at betragte Opførelsen af en Opera blot fra det musikalske Standpunct, ere Klipper, hvorpaa lignende Foretagender hos os hidtil næsten altid ere strandede. Hvad nu den første Anstødssteen angaaer, da er det os en sand Glæde at indrømme, at Udførelsen af Norma ikke blot i det Hele taget fra Sangens Side var upaaklagelig, men at den endogsaa frembød meget Fortræffeligt. Hvorvidt den anden Vanskelighed, den italienske Opera hertillands har at bekæmpe, Publicums eiendommelige Smag nemlig, ogsaa vil lægge denne herlige musikalske Digtning Hindringer i Veien, vil vise sig efter dens følgende Opførelse, til hvilken vi ogsaa maae opsætte ethvert yderligere Omdomme, der, efter en første Forestilling, kun kan være saare svagt begrundet.

Blandede Nyheder.

Ved Generalforsamlingen i Kunstforeningen Torsdag Aften den 19de dennes antoges den, Selskabet af Administrationen forelagte Plan for dets Virksomhed i indeværende Aar. Ifølge denne afkjøber Kunstforeningen Kobberstikker **Schøler** den af ham udførte Plade efter et Maleri af Ruysdal, hvoraf Selskabets Medlemmer i sin Tid ville erholde Aftryk. Den smukke, med særdeles Troskab gjengivne Haandtegning, hvorefter dette Kobberstik er udført, findes, tilligemed nogle andre Kunstsager, hvoriblandt to Portraitter af **Bærentzen**, et af **Monies** og to Sostykker af **Melby**, i disse Dage udstillet i Foreningens Locale.

— Den talentfulde Theaterdigter, Hr. Skuespiller **Overskou** har erholdt allerhøieste Tilladelse til at give en Aftenunderholdning paa det kgl. Theater, som vil finde Sted Søndagen den 29de Marts. Foruden Capellets Medvirkning under Anførsel af Hr. Concertmester **Funk**, assisteres Hr. O. af Md. **Simonsen**, D'Hrr. Instructeur **Nielsen**, Kammermusikus **Lemming**, Capelmusikus **Petersen**, **Schwartzen** og **Faaborg**, med Declamations- og Musiknummere. I Forening med Fru **Heiberg** udfører Hr. O. selv et Fragment af **Casimir Delavignes** Lystspil: „**Oldingernes Skole**," og med Hr. **Foersom** Scener af **Holbergs „Melampe"**. Aftenunderholdningen sluttes med en meget morsom Vaudeville-Spog, som Hr. O. har udarbeidet efter **Lockroy** og **Antcet**, og som udføres af D'Hrr. **Phister** og **Pallesen**. Det er at formode, at Hr. O. vil faae et talrigt Besøg til en Aftenunderholdning, ved hvilken han hverken har undladt at sørge for Afverling eller Mangfoldighed.

— Paa Hr. Boghandler **Høsts** Forlag vil med der Første udkomme en Oversættelse af det franske Værk „Babel," der indeholder Bidrag af de vigtigste franske Forfattere, og af hvilket der i et af dette Blads foregaaende Nummere, som Prøve har været optaget den lille Fortælling: „**Søster Batilde.**"

Rettelse.

I de i næstforegaaende Nummere af dette Blad indførte „Miniaturbilleder", staaer i Digtet „Kongelig Søn", i dets sidste Strophe:

„Hans Tanker gaae rundt, som Jordens Sol"

hvilket bedes rettet til:

„Hans Tanker gaae rundt, som Jord om Sol."

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 29de Marts 1840. | Nr. 13.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Herr Vaar.

(Efter N. E. Prutz.)

Den fyrstelige Ungersvend,
Herr Vaar, drog ind i Landet;
Med gyldne Lokker red han hen,
Og Øine, blaa, som Vandet.
Hans Ganger var en Sommerfugl,
Paa den saa trygt han smilte;
En Foraarsluftning fra sit Skjul
Foran, som Page, iilte.

Og da han nu i Skoven holdt,
Den næsten bort ham kyste;
Som om det var dem altfor koldt,
Stod Træerne og gyste;
Han saae sig om, saae Bjerg og Dal,
Og skjøndt de sukked', rolig
Han sagde dog: „I denne Sal
Vil jeg opslaae min Bolig."

Hans Page snar mod Himlen sloi,
Da Skyen brast forover,
Og Solen smilte, klar og høi;
Til Vaarens Fest i Skoven.
Hans Page ned i Dalen sprang,
Hvor Kilden end laae lænket, —
Ha, hvor det risled, hvor det klang,
Da den i Solen stænked'.

Og derpaa i de visne Træ'r
Det livligt snart sig rørte;
Som grønne Vægge stod de der,
Af Sommerløv opførte;
Bag dem, hvor Pladsen var udsect,
Blev friske Bær serveret,
Af grønne Mos var Dugen bredt,
Med Blomster rigt broderet.

Og snart nu Skoven underfuldt
En Fuglesskare gjæster, —
Det var, bag grønne Hække skjult,
Et muntert Strauß-Orchester.
Dog, naar med liflig Sang og Klang
Hver Fugl har nok sig glædet,
En Vise bli'er, kun ei for lang,
Selv Frøerne tilstedet.

Da Vaar seer Dugen bredet ud,
Det Skue ret ham fryder;
Til Klokkeren han sender Bud,
At slur Bordklokken lyder:
Da Gjøgen skreeg: I Skoven hvalt
Sig Echo monne skynde,
For Vaarens Festdag overalt
I Landet at forkynde.

Der sidder nu den muntre Vaar
Bag Skovens Blomstergrene,
Med Øine blaa og gyldent Haar, —
Dog ei han sidder ene;
Mild, som en Fyrste, byder Hver
Han til de rige Fester;
Og hver Forlibt, hver Digter er
Hans rette Æres-Gjæster.

G. Siesby.

Guttenbergs sidste Flugt.

(Fragment af Frantz Dingelstedt.)

I.

Bryllup! — Et lystigt Ord, en endnu lystigere Ting! Men I kunne nutildags neppe gjøre Eder en Forestilling om, hvad et „Bryllup" var i de gode gamle Dage, hvoraf I nu kun besidde Skyggen, den svage, afmægtige Skygge. Sorte Skikkelser fra Top til Taa, ere Brudgommen, saavelsom Præsten og saavelsom Gjæsterne; et stort, forziret, moderne Værelse, et profant Bord, paa hvilket Agenden hviler og ti Minuter derefter Suppeterrinen, et elegant Maaltid med tusind vælske Ceremonier og Becomplimenteringer — gaae mig bort med Eders Brylluper!

Da skulde I til rette Tid have kommet ind i Huset „Humbrecht", beliggende i den ædle, frie Stad Mainz, endnu længe før den blev en Forbundsfæstning, og det i den Gade, som nu for Tiden heder Skomagergaden, men dengang hed Qvintinsgaden, dengang — nemlig i Aaret ettusinde, firehundrede og to og treds. Det var et Bryllup i dets rette Betydning, en høi, en herlig Tid! Netop som det ringede til Middag, kom det lange, smukke Tog ud fra Kirken St. Qvintin og bøiede om Hjørnet ind i Qvintinsgaden for at naae det bekjendte Huus. Veien, det gik, var som beleiret af jublende Tilskuere, og Borgerne og deres Fruentimmer kiggede nysgjerrige ud af de

smaae Vinduer og Gadedrengene løb bag efter, for at firere Brudgommen, saaledes som den gode gamle Skik forte det med sig, og som nu først iagttoges noget sildigere — efter Brylluppet — og ikke mere af Drenge.

Solen skinnede lyst og varmt ind i Huset Humbrecht; thi man skrev alt den fjortende August i det nævnte Aar, dengang Cristina Fust, Bogtrykkeren Johannes Fust's ærbare Datter, ægtede hendes Faders Medhjelp, Peter Schoeffer fra Gernsheim. Derfor stod ogsaa Bogtrykkeriets Huus den Dag aaben til alle Sider og de sorte, hemmelighedsfulde Presser vare bekrandsede med Blomster, Skruerne, Ballerne og Stokkene sukkede ikke under Svendenes stærke Arme, Papiret og det ædle Pergament hvilede roligt omkring i Krogene. Alle vare fulgte med til St. Qvintin, for at bivaane Vielsen, en talrig Svendeskare, i reenlig Paaklædning, omgave deres Altgesell, der bar Haandværkets Fane. Selv Stadens første Borgermester, Jakob Fust, Svigerfaderens Broder, Guldsmed af Profession, og umaadelig rig, havde indfunden sig i egen Person, for at forherlige sin Nieces Bryllup. Hvo kunde vel fortænke Brudens Fader i, at han skred stolt fremad foran Parret ved sin mægtige Hr. Broders Side, og kun imellemstunder huldsalig nikkede snart hisithen og snart herhen, naar fra Vinduet en Stemme tilraabte ham: „Megen Lykke, Mester Fust!" eller: „Held og Velsignelse med Bogtrykkerhuset!" —

Sandt at sige — kunde Brudeparret gjerne have været yngre, uden derfor at komme til at ligne Børn, og manglede der Peter Schoeffer fra Gernsheim Adskilligt for at være en Adonis eller Apollo, saa lignede Bruden ogsaa kun i een Henseende den medicinske Venus, men spørg mig ikke i hvilken. — Dette kan imidlertid ikke forundre Eder. Eftersom Peter Schoeffer alt i Aaret **1449** var berømt som Kalligraph ved Akademiet i Paris, saa maatte hans Ungdoms Blomster og hans mandlige Elskværdighed, da han endelig ved sine Fortjenester af Mester Fust og dennes Kunst havde svunget sig op til at blive hans Svigerson, vel alt længe hos ham have været visnede. Christina holdt sig ventelig mere til den Udvalgtes aandige Fortrin, og det maaskee mere end af en Grund; thi først da havde hun bestemt sig til at række den fremmede Mand Haanden, der venne- og frændeles havde betraadt Faderens Huus som Svend, efterat han havde lagt et Exemplar af sit Pragtværk, den herlige Psalmeudgave fra **1457**, paa en rød Floielspude for sin Dames Fødder. Den Haand, der selv havde tegnet de smukke, forzirede Initial-Bogstaver i hiin Bog, selv blandet de brogede Farver i samme, og støbt de skarpe Typer deri, kunde Christina vel finde værdig til at ledsages af igjennem Livet, selv om den af Bogtrykkersværten var beitset lidt graalig, som Dibdin ondskabsfuld paastaaer.

Fra hiint Aar, nemlig fra **1457**, skrev sig Parrets Forlovelse. Men Faderen, der meente ret at burde drage Nytte af sin Svends Kraft og Talent, havde sat Tilendebringelsen af den store latinske Bibel som Betingelse for den ægteskabelige Forbindelse. St. Hansdag i Aaret **1462** lagdes den sidste Haand paa Værket, idet Peter Schoeffer aftrykte dens Slutningsord tilligemed sit eget og den tilkommende Svigerfaders Vaaben paa det sidste Ark, og den fjortende August paafulgte endelig Offentliggjørelsen af Bibelen tilligemed Brylluppet. Johann Fust gav paa denne Dag, som han selv skjæmtefuldt yttrede sig, to kostbare Skatte ud paa eengang, den ene med Schoeffer, den anden til ham.

Begge Skatte vare paa denne Wresdag blevne pyntede paa det prægtigste. Christina prunkede i en Kjole af svært rødt Floiel, som kun bares sjeldent i den Tid, og hertil passede Krandsen i Haaret og den venetianske Perlesnor, som Onkelen om Morgenen havde sendt hende ikke ilde. Bibelen var smykket paa lignende Maade, med glindsende Solvspænder, og var udstillet paa et lille Bord til alle Gjesters store Glæde og Beundring.

Ihvor lysteligt det ogsaa gik til oppe ved Taffelet, hvor Fusts Familie havde Sæde med Borgemesteren i Spidsen, og paa begge Sider af ham det unge Par, saa herskede der dog en endnu hjerteligere og mere stoiende Lystighed i det nederste Husrum, hvor der var dækket et stort Bord for Svendene. Den patriarkalske Skik, at Husherren sobede af et Fad med alle Sine, og fremmumlede den samme Bordbøn, denne Skik var allerede i den Tid forsvunden hos de rigere Familier. Hvor det nu endog hændte sig, at eet af Familiens Medlemmer, der var med tilbords, var i Besiddelse af Hædersposter, som her var Tilfældet med Borgermesteren, der maatte Adskillelsen af de Fornemmere og Ringere dobbelt iagttages. Med Hoihed, vide I, følger Kummer; derfor finde vi det heller ikke underligt, at Borgermesteren istedetfor at stemme i med i sine Slægtningers og Collegaers Lystighed, undertiden saae ret alvorlig og bekymret ud. Regjeringssorgerne formørkede hans Die og rynkede hans hoie, hvælvede Pande.

Det var et heelt betænkeligt Tidspunkt for den gode Stad Mainz. To Krumstave sloges dengang om dens Besiddelse, og hvor godt det endogsaa kan være at boe under een, saa hændes det vel stundom, at ved en saadan Conflikt imellem tvende, de haardeste Stod altid ramme den sig i Midten befindende Kamppriis. Allerede for et Aar siden var Erkebiskoppen Dietrich af Isenburg bleven afsat fra sine Værdigheder af Pave Pius, fordi han i sin Faaresti ikke noksom havde respecteret Overhyrdens Magt. Adolf af Nassau, der i hans Sted var udnævnt til Erkebiskop, rustede sig alvorlig for at tilkjæmpe sig Sædet, hiin ikke syntes godvillig at ville vige. Alle Rhinlandene, Pfalz, Bayern, Würtemberg, selv det langtfraliggende Brandenburg toge i denne Kamp Parti for og imod, og selv i Staden Mainz befandt den endnu regjerende Herres Tilhængere sig i kun slet skjulte Fiendtligheder med de hemmelige Venner af en ny Tingenes Orden. Desforuden fornyedes atter den for fyrgetyve Aar siden med Mose bilagte Kiv, imellem Borgerne og de adelige Slægter; Mange, der nedstammede fra dengang udvandrede Familier vare vendte tilbage, og drev omkring i Staden som Malcontenter, kun lurende paa en Leilighed til atter at gjendrive de opgivne eller tabte Rettigheder i Krigsurolighederne, Borgeropstand og den sig derved reisende almindelige Forvirring.

Alt dette laae Borgermesteren i Mainz, Hr. Jakob Fust, stadigen paa Hjerte, og han formaaede, selv paa sin Nieces Bryllupsdag, kun i enkelte Øieblikke at undlade at tænke derpaa. Saa ofte der tonede et Jubelraab nede fra Svendene eller en Sang, som man ved Døren istemte til Ære for de Nygifte, reiste han sig ængstelig op i den tunge Egelænestol og tilvinkede de forstummede Gjæster at være opmærksomme, som han. „Det er en slem Tid," sukkede han, idet han rystede paa Hovedet, og, som et trofast Echo, sukkede hans Broder Johannes og rystede med. Brudgommen var vel tilmode, han brød sig kun lidt om Politikerens Bekymringer. „Ere vi ikke," sagde han, „sikkre, som i Abrahams Skjød, her, i vor gode, frie Stad Mainz, under vor naadige Erkebiskops Krumstav, hvem Gud bevare? Lad kun Rassaueren hverve og cabalere, vi lee af ham, saa længe Rhinen og vor Stads gode Mure staae imellem os! Og desuden blomstrer ikke vor gode Kunst Aar for Aar herligere frem, staae ikke fem dygtige Presser dernede, og rore sig ikke daglig et halvhundrede stærke Arme i vor Tjeneste? Væk med Eders Skrupler, Herr Onkel, og med Eders, min dyrebare Herr Fader! Fyld Bægerne og gjør Besked, naar jeg istemmer: „Hoit leve den ædle Bogtrykkerkunst! Den leve!"

Gjæsterne stemmede i med, og endnu klang Toasten i deres Øren, da med det Samme en vild Larm gjenlød nede fra og der hørtes Fodtrin og Trængsel paa den smalle Trappe og Lyden af ophidsede, skjændende Stemmer. Husherren vilde netop ile ud, for at opdage Fredsforstyrrerne, da Døren aabnedes. To Svende kom tilsyne paa Dørtærskelen, idet de drev en Tredie, en endnu ung Knos hen foran sig. „Mester!" skreg Altgesellen, „denne Flødeskjæg understaaer sig at formørke din Fest, at fornærme Dig, Din Kunst og Din Bedrift her i Dit eget Hus!" — „Ja," sagde den Anden, „og vi taale det ikke, eller jeg vil aldrig i Livet mere berøre en Matrice, saalidt som et rødmudset Pigebarn!"

„Strasburgeren lyver," sagde Knosen, med Møie losrivende sig fra sine to Anklagere. „Jeg har hverken haanet Eder eller vor ædle Kunst. Men Hine brugte frække Stikpiller imod Eders Svigersøn, ja selv imod Jomfru Christine, og see, Herre, mit franske Blod kan ikke taale Sligt." — „Fred her!" befalede Fust. „Strasburger, Du er den Ældste, Du taler først. Og Pariseren slippe I strax los begge to!"

(Fortsættelsen følger.)

Til den Berlingskes Søndagskritikus.

De har, i Deres aabne Brev til en Dame over Calderons „Dorotea og Gomez Arias," gjort mig den Ære, paa flere Steder at nævne mig, og drøfte mine Meninger. Hvor smigrende det nu end maa være mig at blive indlemmet i en saa intim Correspondence, saa kan jeg dog paa den anden Side ikke godt være tjent med den Maade, hvorpaa De har forestillet mig for den nævnte Dame, og med det Samme for Publicum. De ville derfor tillade, at jeg med et Par Ord oplyser det Overilede i Deres Kjendelse i en Sag, til hvis Afgjørelse De kun rober et faare ringe Judicium.

Hvad nu det første Punct angaaer, hvorefter jeg skal have gjort mig skyldig i „**at fordre Unatur**", naar jeg hos en sydlandsk Digter fordrer Qvindekjærlighed skildret „uden det, der giver dens egentlige Glød og Farve, Sandseligheden," — da er der heri gjort mig en Beskyldning, som jeg paa det Bestemteste maa tilbageviise. Jeg har ikke dadlet i Doroteas Characteer, at Sandseligheden er fremherskende, uden forsaavidt at den tilsideseætter al Qvindelighed; og jeg tør rolig overlade til Deres „Dame" at afgjøre, hvorvidt jeg har havt Uret. Det er, om jeg saa maa udtrykke mig, allerede det blotte qvindelige Instinkt, der saares ved Gomez's oprørende Adfærd, det, som er eens for den nordlandske og sydlandske Qvinde, det er Blodets Røst, der maa overdøve hver en anden Lidenskab, og som ogsaa giver sig Luft hos Dorotea i Scenen, hvor Gomez sælger hende til Cañeri. Om De nu tænker Dem Spanierinden **saa** sandselig, at hendes Kjærlighed derved bliver til det, jeg vilde kalde „Unatur", saa tvivler jeg dog paa, De vil faae nogen Dame til at samstemme med Dem, men i hvert Tilfælde maa jeg fordre mig frifunden for „Mandens" Tiltale i „den Berlingskes Søndagsblad."

Naar De dernæst siger, at jeg, „af for vidt drevet chevalerisk Galanteri mod en nordisk Dame" begaaer „en Uretfærdighed imod Calderons Manes", fordi jeg anvender **H. Hertz's** Ord om **Hauchs** Don Juan paa Gomez Arias, da er dette atter en Beskyldning, der er grebet af Luften. Jeg har ved at vise det aldeles Udramatiske og Kunstnerisk-Utilladelige i Gomez Arias Characteer udtrykkelig sagt: „En stor Deel af disse Phraser, som skulle have Krav paa vore Medlidenhedstaarer, **skylder den danske Gomez Arias Oversætterinden.** Men vi kunne ingenlunde finde, at denne ynkelige Skikkelse derved har vundet det mindste, men snarere tabt, hvis han endnu har noget at tabe."

Jeg troer derfor, jeg har viist, at jeg vel veed at skjælne imellem det, Calderon har fremstillet for os i Gomez Arias, og det, Oversætterinden har lagt deri. At jeg skulde være uberettiget til at anvende en nulevende Digters Ord, naar de træffende udtrykke en æsthetisk Sandhed, kan jeg ikke indsee, og Henrik Hertz's Ord: „Hvorledes har Du viist osv." ere saa lidt fra at „raabes ind i det 17de Aarhundrede," fordi de ere apostropherede til Digteren, at de meget mere burde have været kjendte og lagte paa Hjerte af dem, der have kunnet finde det omtalte Stykke passende for vor Tid og vort Theater. Thi jeg mener, at man meget godt kan være indtaget af Skjønheden i dette Calderonske Drama uden at være blind for, at denne ingen egentlig **dramatisk** Skjønhed er, og at Udviklingen af dets egentlige Skjønhed, den glødende, lyriske Pathos, der gjennemstrømmer det, ikke er nogen Opgave for vort Theaters Kræfter; og som et **Theaterstykke** er det, at det her betragtes.

Slutteligen kan jeg ikke undlade at takke Dem, fordi De saa noie slutter Dem til „Dagens Referent" og henregner det Calderonske til „den høiere Poesie," da jeg heri tillige har Roglen til den fornemme Mine, hvormed De slaaer Vrag paa „Morgenbladets Anmelders" æsthetiske Udvikling. Jeg vil aabenhjertig tilstaae, at jeg betakker mig for en æsthetisk Udvikling, der skjelner imellem en „høiere" og en „lavere" Poesie. Det forekommer mig, som om man vilde tale om en høiere og lavere Guddommelighed. Skulde Poesien maaskee være høiere, naar den bevæger sig i en høiere Sphære imellem Konger og Adelige, end naar den skildrer det lavere Folkeliv? Jeg troer, at man kan behandle lave Ting meget høit og høie Ting meget lavt; hiint er Poesie — men dette er kun slet og ret lavt. Efter min Herres Definition kom altsaa Holbergs Comedier, Heibergs Vaudeviller, osv. til at høre til den **lavere** Poesie? — Eller forstaaer De ikke maaskee snarere ved den „høiere Poesie" den „**høitravende**" Poesie? — Anvendt paa Calderon skal jeg da vistnok, hvorlidt de synes jeg forstaaer at vurdere denne Digter, have mig denne Benævnelse frabedet; men hvis De, i Analogie hermed, f. Ex. vil have den anvendt paa Deres egen „æsthetiske Udvikling, da skal jeg intet have at indvende derimod, og skal Ingen være villigere, end jeg, til at anerkjende Dem som en meget høitravende Critikus.

— **W** —

Feuilleton.

Theatret.

Norma.

Er Musiken fremfor noget andet Folelsernes Sprog, saa er **Bellini** fremfor nogen anden Folelsernes Digter. Derfor see vi ham stedse kun at bevæge sig i det reent lyriske Element; det er hans eget Hjertes dybe Poesie, han har indaandet de Toner, hvormed han fortryller os, hans egen Charakteristik er hans Musiks. Dette dybe Sværmeri, denne Længselens bittersøde Folelse er det, der især er fremherskende i Norma. Man vil maaskee finde det underligt, at en Componist, der selv er saa rig paa Poesie, har kunnet fattet Kjærlighed til en Operatext, der end ikke besidder et Glimt af det, der kunde sympathisere med den poetiske Duft, der gjennemstrømmer hans Composition, ja, at næsten alle hans Musiker ere knyttede til saadanne poetiske Misfostre. Men Man lægge Mærke til, at Bellini heller ingenlunde excellerer som egentlig dramatisk Componist, imedens han ikke er overgaaet af Nogen i det Lyriske. Og det er netop heri, at Bellini staaer saa høit fremfor de nyere italienske Componister, idet han derved har paatrykket sine Arbeider den Originalitet, de andres saa ganske savne. Stærkt fremtrædende Folelser og Lidenskaber, det er Alt hvad han fordrer i en Operatext, thi det er det, han ønsker og mægter at skildre. Den dramatiske Nydelse har han aldrig tænkt paa at forskaffe os, men i desto høiere Grad derimod den musikalske. At nu den Tilskuer, der gaaer hen for at see en Comedie, ikke finder Erstatning i at høre en dyb elegisk Klagesang, det er ikke Bellinis Skyld, — hans Musik er skreven for et Folk, der med Modermelken har indsuget Sandsen for Musik, hvis Sprog smelter sammen dermed, og som deri sætter sin høieste Nydelse; der i Theatrene vil begaandes og oplives, men ikke belæres; der vil see og nyde, uden at reflectere. Men for at satte Udtrykket af denne Musik, maa den ogsaa udføres af Sangere, der ere et Udtryk af den, og Musikere, der forstaae at trænge ind i dens Characteer og gjengive den i Compositionens Aand. Vi kunne ikke nægte, at det næsten har forbauset os, at see to af vore Dagblade, i deres Anmeldelser at rose vort Orchester for dets „Præcision", ja selv for dets „delicate Behandling af Accompagnementet." Hos Bellini er hele Effecten baseret paa den menneskelige Stemme, og derfor er ogsaa Accompagnementet hos ham aldelos behandlet som Biting, og saa simpelt som muligt. Men det hører til de bekjendte Sandheder, at saa dygtigt vort Orchester er i at executere blotte Musikstykker, saa mangelfuld er som oftest dets Udførelse af de vocale Sager, og at dette har været Tilfældet de tvende Gange, Norma er bleven opført, derom er der vel hos Alle, der have virkelig musikalsk Dannelse, kun een Mening. Idelig forceredes de Syngendes Stemmer ved det bedøvende Accompagnement, der næsten heeltigjennem skal holdes saa **Dolce**, som muligt; og flere af Syngenummerne bleve af Anføreren, Hr. Concertmester **Frolich**, tagne i et saa slæbende Tempo, at de aldeles tabte deres Characteer; navnlig var dette den første Aften Tilfældet med Terzetten i 1ste Act imellem Norma, Adalgisa og Sever. — Med Hensyn til den vocale Udførelse af denne Opera, da har den vistnok overtruffet de Flestes Forventninger, men vi ere dog af den Formening, at den kunde blive endnu bedre ved en forandret Besætning af Severs og Arioviſts Partier. Sever ligger Hr. **Sahlertz** altfor høit, og hans Sang bliver paa flere Steder til formeligt Skrig. Derimod tvivle vi ingenlunde paa at Hr. **Faaborg** vilde kunne gjengive dette Parti langt smukkere, og især vilde denne Sangers ypperlige **Dolce voce** her komme ham tilpas. Arioviſt vilde da kunne besættes enten med Hr. **Cetti** eller med Hr. **Hvid**, for hvis Stemme Partiet maaskee bedst turde egne sig. — At vi kun fandt saare lidet Behag i Jfr. **Irzas** Udførelse af Norma, vil være let at indsee for den, der veed i hvor høi Grad der udfordres Følelse, Ild og Lidenskabelighed, for at gjengive det, Componisten med saa glødende Farver har skildret; kun de, der i en næsten maskinmæssig Overvinden af de musikalske Vanskeligheder kunne finde Erstatning for saa mange Savn, ville her føle sig tilfredsstillede. — Skade, at Md. **Simonsen** ikke har følt sig stærk nok til at indstudere dette Parti, der fra først af var i hendes Hænder, saameget mere, som hendes Adalgisa afgav et nyt Beviis paa, at Operaens Hovedparti i hende vilde have havt en ypperlig Fremstillerinde, om ogsaa Adalgisas derved vilde have kommet til at lide noget. — Med Hensyn til den scenisk Udstyrelse er der vistnok al god Grund til at gjentage, hvad Kjøbenhavnspostens Anmelder derom har yttret, thi noget Confusere og Smagløsere skal man vel have ondt med at opvise. Har man maaskee ladet sig forlede af Oversætteren, der i første Act lader Norma have en „Bolig", men i Anden en „Hytte", og derfor til den første brugt et Værelse i græsk Stiil (malet til Tragoedien Sokrates) og til den sidste en Bambushytte (malet til Syngespillet Robinson)? Thi at begge disse Localer skulde kunne findes i samme Bygning hører vistnok ikke til den galliske, men som Kjøbhpst. bemærker, til den rav-galiske Architektur.

Kunst.

Den ugentlige Udstilling i Kunstforeningen bestaaer denne Gang af: et Skovparti af afdøde **Mygind**: Klostergaarden Ara Coeli og Klostergaard ved St. Lorentzo fuori le mura, begge malede af **Eckersberg** under hans Ophold i Rom; et Vinterlandskab af afdøde **Bendtz**; Filefjeld af **Martens**; Königssee af **Carmiencke**; Parti ved Sorrent af Fru **Puggaard**; Et Hoved, malet af **Juul** og en Copi af **Monies** efter **P. Nasor.**

Hr. **Reitzel** St. Kjøbmagergaden Nr. 6 modtager Subskription paa Gibsafstøbninger af **Oehlenschlægers** Buste, modelleret af **Thorvaldsen**, til 5 Rbd, Stk.

Den Altartavle, som det af Kunstforeningen har været Prof. **Lund** overdraget at male til Mariekirken i Helsingør, er i disse Dage udstillet for Foreningens Medlemmer, i Bredgaden Nr. 174 A., 1ste Sal fra 11—2. Senere vil den blive at see paa Maleriudstillingen paa Charlottenborg.

De, som fra Qvartalets Begyndelse ønske at tiltræde Abonnement paa „Kjøbenhavns Morgenblad" ville behageligst tegne dem, enten hos Dhrr. Boghandlere Reitzel, st. Kjøbmagergade Nr. 6, og Høst, Gothersgaden Nr. 349, eller hos Udgiveren, Laxegaden Nr. 214.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 5te April 1840. | Nr. 14.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Guldpocalen.

Hvo er det, som sidder saa tankefuld,
Med Haanden stottet mod Kind? —
Der klinger en Rost, saa stærk og huld,
Den præged sig dybt i hans Sind:
Naar Kronens Guld har kastet sin Glands
Over Kongens salvede Haar,
Der Borgeren vinker en Egekrands,
Som selv ingen Konge forsmaaer.

Hvi fæster sig vel hans Blik saa vist
Ud over Bordets Rand?
Ha, seer I ikke Pocalen hist,
Som luer i gylden Brand? —
Og seer I ikke Gudinderne tre,
Der vinke i Luen rod,
Der smilende til deres Yndling see,
Og række ham Vinen sod?

Jo, vistnok seer I dem svæve hen,
Og sikkert I Smilet seer,
Men han, som kjender Hver af dem igjen,
Han skuer deri meget Meer!
Han siner et Varsel, et helligt, deri,
Han dvæler ved Mindets Rost, —
Og Tanken, den stærke, den sande, den fri,
Bevæger paany hans Bryst:

„Retfærdighed! o naar stod min Hu
Vel ikke Din Throne næst?
Har ikke selv alt aarle Du
Viet mig til Din Præst?
Fulgte jeg ikke Lovens Vei,
Naar Vægtskaalen steg og sank,
At Uskylds Taareflod satte ei
Sin Rust paa Sværdeggen blank?"

„Og Frihed, Aande, som Gud har blæst
I Leret, saa det fik Liv!
Hvem Morkhedsaanden alt truede hæst
Fra Dit forste Guddomsbliv, —
Stod ei Du aarle alt for mit Syn,
Som end i min Barm Du boer,
Saa Tankens Gnister, ved Dig, blev Lyn,
Og Tordenkiler mit Ord?"

„Og Sandhed, Sol over hver en Sol,
Du alle Dybenes Dyb!
Som reiste Din prægtige Dommerstol
Mellem Himlen og Jordens Kryb,
Har ei jeg nævnet Dig uden Blu,
Da Veien spærredes trangt, —
Hvi skulde jeg da fornægte Dig nu,
Da Du bliver saa haardt forlangt?"

Og Diet flammer, — han griber det,
Det Bæger, som fylder hans Hu:
„En Kjæmpe for Sandhed og Frihed og Ret,
Det var jeg, — det er jeg endnu!
For dem og Eder, der Mindet gav,
Jeg tommer det ud med Lyst,
Og hores skal hist over Kongernes Grav
„En Rost af Folkets Rost!"

G. Siesby

Guttenbergs sidste Flugt.

I.

(Fortsat.)

„Herre," begyndte Strasburgeren, „vi sad fredeligt nede ved Ølkruset, som I og Eders hæderværdige Selskab, sans comparaison, her sidder ved Viinbægret. Der blev sunget, drukket, leet og spøgt, og ingen Modersjæl tænkte paa Klammeri. Pludselig — jeg havde netop sagt et uskyldigt Spøgord, som det ved et Bryllup er og bor være Skik og Brug —" — „Hvilket Spøgord, Strasburger? Du maa smukt fortælle alt rigtigt og omstændeligt." — „Jeg meente," vedblev han stammende, „jeg meente —" Med den Franskmanden egne Raphed i Tungen afbrød Pariseren ham og fortalte den anbragte Vittighed, en grov Spøg, der til hiin Tid vel kunde passere ved en slig Leilighed, men som jeg dog ikke gider repeteret.

En Skoggerlatter af Mændene, hvori selv den hæderlige Johannes Fust stemte i med, fulgte ovenpaa Pariserens Beretning; kun Peter Schoeffer var, neppe skjulende sin Forlegenhed, i Vrede sprunget op fra sit Sæde, og Christine, hans Ægteviede, rødmede endnu stærkere end Fløilet i hendes Kjole. Strasburgeren fik nyt Mod ved det heldige Udfald af hans fine Spøg og saae med en vis Triumph ned paa Pariseren, der ikke var lidet forundret over, ei at have frembragt nogen anderledes Virkning med sin Fortælling. Ham lønnede

kun et sødt, undseeligt Diekast af Christine for hans fine, ridderlige Følelse, medens Strasburgeren vedblev at plaidere imod ham:

„Seer I, Mester, over en slig uskyldig Spøg gjorde den velske Springfyr en forfærdelig Allarm, meente, at Eders og Eders Datters Ære var fornærmet, hvorfor Gud i Naade bevare mig, slog i Bordet og teede sig, som en Rasende. Da derpaa Frankfurteren her ved et broderligt Sidepuf havde bragt ham til sig selv igjen og vi igjen rolig sad ved vore Kruse, begyndte han forfra. Vi drak en Skaal til Kunstens Ære og dens Fremskridt i Aartusinder, da han pludselig reiser sig, hopper med sine spinkle franske Been i eet Sæt op paa Bordet, saa at Krusene dandse derved, og raaber, at vi skulde heller ikke glemme ham, som var dens første Opfinder og som havde hjulpet os til vor Kunst, Eder til Eders Velstand, og udbredt Lyset over den hele Verden. Vi staae der med aabne Munde og troe, — Gud forlade vor slemme Synd! — at han vil udbringe en Toast for den hellige Trefoldighed selv; men han skriger, som om Hjertet skulde springe i Livet paa ham, Herr Guttenberg skal leve, Herr Johannes Guttenberg fra Mainz! Frankfurteren fik ham fat i det ene Been, jeg i det andet, hvorpaa vi reve ham ned fra Bordet, slæbte ham herop, og her har I ham, som i Eders Huus vil tilkjende Guttenberg den høieste Ære."

Strasburgeren taug. Selskabet var, da han havde nævnet Guttenbergs Navn, geraadet i en synlig Forlegenhed; det syntes, som om der paa nogle af Gjæsternes Ansigter spillede en Straale af ondskabsfuld Glæde. Peter Schoeffer slog Øinene ned og pillede forlegen ved sit Kalvekryds, medens Mester Fust snart betragtede Strasburgeren, snart Frankfurteren, ledende efter Ord og uden at turde møde Pariserens livlige, flammende Diekast. — „Børn," sagde han endelig efter en for Alle lige ubehagelig Pause, „ere I ikke Daarer, at I paa Eders Festdag vil bryde Eder om Sligt? Lad I kun Guttenberg være Guttenberg, ligesom vi, og nyder Herrens Gaver i Fred!"

„Herre," afbrød den unge Franskmand ham kjæk og med begeistret Tunge, „Herre, det gjorde vi. Men jeg vil, at min Tale skal kunne være fri i Eders Huus, saa fri som den Kunst, jeg udøver. Og naar hine mindes Eder og mindes Herr Peter Schoeffer fra Gernsheim, hans Skriftstøberi og hans Færdighed i at skjære, male og trykke, see, da skal man heller ikke glemme den Mand, ved hvem vi Alle ere blevne det, vi ere, og derfor gjentager jeg det, og hvo der blandt Jer Fornemme her har Hjertet paa det rette Sted, gjør mig Besked: „Guttenberg fra Mainz, den første Bogtrykker i Verden, han leve!" Med tre raske Skridt var den kjække Svend traadt hen til Bordet, havde, før Nogen mægtede at hindre det, grebet en Pokal og stukket den ud i eet Drag. Netop idet han kraftig satte den paa Bordet igjen rev Mester Fust den, glødende af Ærgrelse, fra ham. „Knøs!" raabte han med gvalt Stemme, „hvad understaaer Du Dig?" — „Jeg gjør kun det, I forlængst burde have gjort, hvis det endnu ikke er skeet," svarede uforfærdet Franskmanden, der kun blev roligere, jo ivrigere hans Mester tog afsted.

„Hvorledes, Du trodser mig i Overværelse af mine Gjæster og af min Broder, den nærværende Borgermester? Diebliklig paa Døren! gaae Du til Din Guttenberg, see til, om han kan give Dig Arbeide ved sine store Presser; følg med ham, med Din Pelt paa Landeveien — herud, siger jeg!" — Han kastede nogle Penge hen til Pariseren og viste ham, rystende af Raseri, Døren. — „Herr Fust," sagde hiin, idet han tog Pengene op fra Gulvet, „jeg tager kun imod min Ugelon, ikke imod nogen Skjænk eller Gave, idet jeg opsamler dette Solv. Til Mester Guttenberg kan jeg ikke henvende mig, det veed I saa godt som jeg. Siden han har maattet udlevere sit Værktøi til Eder for det Par hundrede Gylden, I laante ham, siden den Tid har han ikke kunnet tilveiebringe nogen ordentlig Presse. Af sligt er jo Verden fuld, den Ene har Aanden, den Anden Guld!"

Et Øieblik brændte paa Franskmandens Kind. Ikke mere Herre over sin Harme, havde Johannes Fust slaaet efter ham, og havde Schoeffer og de to Svende ikke lagt sig derimellem, vilde han have styrtet sig over den Dumdristige og spillet en høist upassende Scene for sine Gjæster. Der opstod en almindelig Forvirring i Værelset; Christine søgte ængstelig et Skjul i sin Mands Arme, de Fremmede skjændte, truede, loe og hvidskede mellem hverandre indbyrdes; de to Svende holdt Franskmanden af al Magt tilbage, og denne overdøvede med sin klare, ubetvingelige Stemme Larmen, idet han raabte: „Herr, Fust, I har ingen Ret til at slaae mig! I havde det ikke, da jeg stod i Eders Tjeneste, nu har I det endnu mindre. Jeg fordrer Oprejsning af Eder!" — „Kast den Skraalhals ud!" befalede Borgermesteren med Værdighed, og Svendene forsøgte, men omsonst, at adlyde ham. — „Jeg skal gaae af mig selv," skreg Pariseren, idet han skar Tænder, „saasnart de tydske Næver slippe mig, ikke før. Ja, jeg vil gaae til Herr Guttenberg og hellere løse hans Skoremme, naar jeg ikke kan faae Arbeide ved hans Presse, end blive længere i et Huus, hvor man maa give sit frie Ord fangen. Du, Fust, og Du, Schoeffer, hvad være I da vel uden ham, som I have forurettet, og bragt om Huus og Hjem? O forbandet være denne ugjæstfri, forræderiske Dortærskel! og vogter Eder, I som huse under dette Tag, at Brudefaklen, der idag luer derunder ikke inat bliver til den røde Hane, der slaaer sine Vinger sammen over Ruinerne af Eders uretmæssige Rigdomme."

Under denne lidenskabelige Tale havde Svendene, uagtet en heftig Modstand, trængt Pariseren hen til Døren; et Stød, og han fløi ud, tumlede ned af Trappen, rivende Frankfurteren og Strasburgeren med sig. Schoeffer slog Døren i efter Fredsforstyrreren, førte sin Christine med Omhu tilbage til hendes Sæde, søgte at stille den beskjæmmede og opbragte Svigerfader tilfreds, og opnaaede idetmindste saa meget, at Skinnet af Festlighed igjen nogenlunde blev tilveiebragt.

II.

Naar Læseren ikke er bleven forvændt ved de rummelige, lyse Sale, i hvilke Herr Brockhaus i Leipzig, Herr Hänel i Magdeburg, Herr Stockmar i Frankfurt am Main, eller andre af Typographiens Koryphæer nutildags føre deres skuelystne Gjæster omkring; naar han ved Ordet „Bogtrykkerværksted" ikke tænker paa Stanhope- Hurtig- og Damppresser, ikke paa kjæmpemæssige Stereotypmaskiner, ikke paa elegante Ateliers, paa Skibe og Tenakel af poleret Træ, paa funklende Skruer, paa skarpe Lettre, paa ziirlige Rammer, da vil han, siger jeg, ikke skrækkes tilbage for det dunkle, lave Gemak, i hvilket jeg er ifærd med at føre ham ind. Vi komme fra en mild, herlig Maaneskinsnat. Over Rhinens grønne Bølger leire sig brede glindsende Solvstriber, om de fjerne Vinbjerge svæver en fiin Duft, og lange, skarpe Skygger strække sig langs Gaderne i det gamle Mainz.

Alt dette lade vi blive tilbage. Gjorde ikke hiin alderstegne Mand det samme, som med Hovedet nedsænket, med Øiet og Sjælen fordybet i sit tunge Arbeide, endnu stod alene ved Sætterbordet? Hvor vare hans Svende? De vare gangne, for at drive om i den lune Nat, for at gynge sig i den lange Lystbaad, sidde i Tavernen, eller møde deres Elskerinder ved de hvælvede Kirkedørre. Og hvorfor søgte han, den eensomme, natlige Arbeider, ikke selv Hvilen, saa nødvendig for hans trætte Øienlaage, hans furede Pande og hans bøiede Ryg?

En mere osende end lysende Lampe hang ned fra Bjelken, der adskilte Værelsets lave Loft i to Dele, lige over Sætterbordet, hvorved Johannes Guttenberg arbeidede. Tænker Eder ikke ved dette et Møbel fra den nyere Tid, med Skriftkasser, Vinkelhage, Tenakel, Skib, Columnesteger og alt lignende Tilbehør. Det var tvertimod en bred Plade af svært Egetræ; paa denne stode i enkelte Poser Lettrene efter Orden; Formen, hvori de skulde sættes, laae foran den Arbeidende, og paa en simpel forarbeidet Pult hvilede den svære Foliant, der tjente til Manuscript.

Sætteren, der er beskjæftiget med disse nærværende Linier, kan have al Grund til at angre sin Knurren over Forfatterens ulæselige Haandskrift, naar han i al Ydmyghed sammenligner sit Hverv med sin store Ahnherres. Behøver han, som denne, at bukke sig ned over Manuscriptet og derpaa igjen over sin Tavle, søge i Poserne, stille Lettrene forsigtig ved Siden af deres Forgjængere, igjen studere Manuscriptet og gjentage den hele ovennævnte Procedure, indtil en moisommelig samlet Columne kan være tilveiebragt? Behøver han, naar hans Efterladenhed hjemsøges af Bogtrykkersynder, ved Correcturbordet at opløse den hele Columne, og igjen at begynde paany?

Sørgelige Opholdssted, hvori den Første af alle Bogtrykkere arbeidede, lille Vugge for et Kjæmpebarn, ringe Hytte, hvor afstikkende fra de Paladser, Opfinderens Disciple bygge sig! Vinduesskodderne vare tæt tillukkede, for at forhindre Maanens blaalige Lys fra at trænge ind; Bogtrykkersværte, Olie og Sod fyldte den trykkende Atmosphære og der herskede en rædselsfuld Stilhed, kun nu og da afbrudt af den eensformige svage Klapren af Metalbogstaverne, der stødte sammen. O jeg vil holde op med at udmale dette mørke, rørende Billede for Eder, Billedet af den gamle svage Mand med de tynde Lokker om den høie Tinding; hvis Fingre kun rystende formaaede at udrette den sildige Gjerning, hvis Knæer truede med at styrte sammen og hvem det skimrede for Øinene, saa ofte han (det skete vistnok kun sjelden) maatte vende et Blad i sin Folian tog derfor holde inde et Øieblik! Tænk Eder hellere Guttenberg som Eders Guttenberg, saaledes som han nutildags staaer præget i Malmet paa Torvet i Mainz — „en slet og ret Mand" — men ikke Ridder Thorvaldsens smukkeste Barn.

Han vendte sig om — Johann Guttenberg nemlig i sit eget Værksted — da han hørte Døren knirke bag ved sig. „Tænkte jeg det ikke nok," sagde den Ene af de Indtrædende med dæmpet Stemme til den Anden; „der staaer han endnu ved Arbeidet." Hans Ledsager trak paa Skuldrene, og de traadte Begge, den Første ærbødig blottende sit Hoved, hen til ham. Han besvarede venlig deres Hilsen. „Finder I Behag i, Herr Doctor," sagde han til den Anden, „endnu at see lidt paa mit Arbeide, saa ryk Stolen der lidt nærmere, og gjør Eder det saa mageligt, som det lader sig gjøre her. — Beildeck," sagde han derpaa til den Første, „Du har dog lukket godt efter Dig, da Du kom ind?" — „Det har jeg, kjære Herre!" svarede denne, „men hold nu ogsaa op med den sildige Arbeiden. Det er snart Midnat og I staaer endnu ved Bordet. Tænker I da slet ikke paa Eder selv og paa Eders Venner, som mene det godt med Eder?" Den Gamle greb med rørende Ømhed sin Herres Haand og trykkede den til sit Hjerte. Det var trofast, dette Hjerte, og det eneste, som uforandret slog for Guttenberg, fra det Øieblik af, da han første Gang reed ud af sin Fødebyes Porte, henimod Strasburg, som en smuk og rank ung Mand, og indtil det nærværende.

Den med ham Indtrædende, var Doctor Humery, Syndikus i den frie Stad Mainz, en høiviis og tillige høilærd Mand, om hvem alle Kroniker melde, at han med aabne Øine kunde gjøre sig blind og kalde sort for hvidt, men derimod hvidt for sort, en Kundskab, som siden er gaaet aldeles tabt for hans talrige Efterkommere. Humery kaldte sig en Velynder af Guttenberg; thi dengang denne i Aaret **1455** ifølge den høivise Mainzer Domstols Kjendelse maatte udlevere alt sit Værktøi, ja selv det, der hermed var frembragt til sin ædelmodige Gjeldsherre, Herr Johannes Fust; dengang han med uforrettet Sag vendte tilbage fra Strasburg, hvorhen han i Harmen over sin utaknemmelige Fødestad var flygtet, og nu her længe og forgjæves søgte efter en Plet, hvor han kunde nytte Verden: da var det netop hiin Syndikus, Doctor Humery, der ikke blot forstrakte ham med halvfjerdsindstyve Gylden til Anskaffelsen af nye Presser, men ogsaa overlod ham det ovenfor beskrevne Værelse, i sit eget Huus, til Værksted. Herfor skulde, ifølge Overeenskomsten Herr Johann Guttenberg drive Haandteringen for Humerys Regning. „Seer I, sagde den uegennyttige Syndikus, „I er en gammel Mand, jeg vil ikke have, at I paany skal lide Skade. Velan, arbeid rask væk paa min Risico; hvad I fortjener hører mig til imod en billig Quota for Eder, og hvad I sætter til maa være mit Tab. Men vogt Eder for Eders gamle Nykker.

(Fortsættes.)

Feuilleton.

Nyheds-Epistel.

„Hvad, Du vil gribe Lyrens Stræng
I disse slemme Tider? — —
Smukt atter den i Krogen hæng, — —
Vi veed ei, hvor Du gider!
I Krig jo hele Verden staaer;
Husk, Sangen er for Freden!
Du Andet at bestille faaer:
Smukt Sværdet ud af Skeden!"

— Nu, stands kun Eders Tales Flugt! —
Jeg tænkte, Buen, Pilen,
Man med en Sang afloste smukt
Paa selve Sabbatshvilen.
Er Ugen ei tilborlig lang
Til Marscher og Revuer?
Er Krig og atter Krig en Trang,
Som evig sig fornyer?

Gud veed, fra Morgenstunden af
Trompeten hos Jer gjalder;
Knap Vægteren har endt sit Trav,
For Fjenden Jer anfalder.
Knap ifort Eders Permissions,
Saa bliver alt I fo'eret
Af Buddene fra Commissions-
Og fra Adres-Contoret.

Det gamle Aristokrati
Og Nutids Sansculotter,
Mens Kaffeen Man skjænker i,
Det gridske Die gotter;
De Bureløse pukke droit
I alenlange Spalter, —
Imens den Gamle kneiser hoit
I sine laante Pjalter.

Mens Synet Jer fornoier end
Af disse to Contraster,
En ny Proclamation igjen
Man ind ad Døren kaster.
Det er „den blide Dag", som for
Hos sine gamle Kunder,
Først ringede paa Gadedør,
„Naar Dagen skrider under!"

Nu staaer den grumme tidlig op,
I Byen om at vade,
Og præsenterer gamle Krop,
Som nye „Morgenblade".

Herved er den Forandring skeet:
At den om Morg'nen mælder,
Hvad den lidt mere fedt og bredt
Om Aftenen fortæller.

Knap har I denne Morgendram
Med Frokosten fordoiet, —
Gjort Toilet' — Jer strunk og stram
Til Dagens Færd forsoiet, —
Saa møder Jer den hele Hær,
De svære Batterier,
Og hele **Garde-Arrière,**
Besætter alle Stier.

Skjøndt dygtig „den Frisindede"
Man nu og da indklemmer,
Han dog, en anden **Berangér**
Krigssangen fro istemmer!
Men, skjøndt han snildt i Kampens Hviin
At tumle veed sin Ganger,
Jeg tvivler paa, at han, som hiin,
Pairsværdigheden fanger!

Den gamle „Kjobenhavnspost"
Er tapper end i Sadlen;
Den skjænker Folket i sin Most, —
For bitter-stærk til Adlen!
Nys har den, trods en Krigsrets Skjon,
Sig reddet ved Sophisme:
En Fader har afløst sin Søn, —
Dog knap af — Nepotisme! —

Kjæk i det unge „Fædreland",
En herlig Kraft sig rører,
See kun, fast med hveranden Mand
En blodig Strid det fører.
Dog alt for krigerisk i Hu
Det findes tidt i Trætten,
Derfor skal Krigen føres nu
Ind for — Lands-Overretten.

„Den Berlinske" ei ynder Fred;
Fra Kampen for Tribunen,
Den tidt sig regalerer med
En Solo paa Basunen!
En Bonvivant — om just ei smuk —
Den ta'er dog til i **Droiden,** —
Men hindres, ved de mange Buk,
Fra ogsaa at naae **Hoiden!**

Saaledes i det ganske Land
Kjæmpes de Dage lange,
Hvor skal jeg stakkels Søndagsmand
Da Legen vel anfange? —
Og siner vel en Plads mit Blik,
Til at fortsætte Striden? —
Paa Nakken Politiet fik
Jeg vist i Kirketiden!

— Saa und mig da mit Strængespil
Hvor let det ogsaa klinger,
Jeg Jer jo gjerne skjænke vil
Hvert Thema, Dagen bringer.
Finantsers sorte Regnebræt
For mig er nok bemalet —
Jeg faaer vist nok med **mit** Budget
Ved Enden af Qvartalet! —

Kunst og Literatur.

Den Aftenunderholdning, Md. **Nielsen** giver iaften paa det kongl. Theater, frembyder en særdeles riig Afverling. Selv fremsiger Kunstnerinden det smukke Melodrama „Kong Saul og Sangeren," og i Forening med Jfr. **Ryge**, D'Hrr. **Holst** og **Nielsen** udfører hun Scener af Victor Hugos „Angelo", oversatte af **H. P. Holst.** Hr. **Nielsen** udfører desuden med **Hr. Holst** den ypperlige Scene af Lessings „Nathan den Vise," imellem Nathan og Saladdin. Aftenunderholdningen, ved hvilken Kunstnerinden endnu understøttes af Md. **Simonsen**, Hr. **Sahlertz**, og Hr. Kammermusikus **Lemming**, aabnes med **Hartmanns** Ouverture til „Ravnen," der udføres af det kgl. Capel under Anførsel af Hr. Concertmester **Funk**, hvilket ligeledes udfører en Symphonie af Concertmester **Frolich.** Til Slutning give D'Hrr. **Phister** og **Pallesen** den fra Hr. Overskous Aftenunderholdning bekjendte overgivne Vaudevillespog, „en Nattegjæst", i hvilken nogle hensigtsmæssige Smaaforandringer ere foretagne.

— Hos Hr. Boghandler **Host** er udkommet 2det Hefte af Major v. **Jensens** Oversættelse af Dahlmanns „Danmarks Historie" og faaes ligesom det forrige, for 3 Mk. imod Subscription paa Fortsættelsen.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Host**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjobmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 12te April 1840. | Nr. 15.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Guttenbergs sidste Flugt.

II.

(Fortsat.)

Guttenberg havde svaret Ja til Alting, af sit hele eller af et sønderrevet? — Hjerte. Han ønskede jo kun igjen at kunne fortsætte sin Kunst, den hoitelskede, for hvilken han havde opoffret sit rige, herlige Ungdomsliv. Istedetfor Børn, der ikke vare blevne ham til Deel, vilde han lege med de morke Lettre, i hvilke der for ham var en skjult, magnetisk Kraft. Saaledes opslog han da sin Bolig i Baghuset hos Syndikusen, og kun det havde han gjort til Betingelse, at han selv vilde arbeide ved den Presse, som var længst bortfjernet fra de smalle Vinduer, der vendte ud mod Gaarden, og at Vinduesskodderne maatte være lukkede, saa saare det begyndte at morknes. — Af hvad Aarsag? — Det er fortalt med faa Ord. Fra hine Vinduer i Doctor Humerys Baghuus havde man Udsigten til en anden, gammeldags Bygning; og Tilfældet førte det med sig, at netop dette Huus var Guttenbergs Fædrenebolig, Stamhuset for hans friadelige Familie, hvilket han maatte lade bortsælge, medens han færdedes i det Fremmede og opfandt Bogtrykkerkunsten. Vel muligt, at Mandens gamle Øine ikke kunde vænne sig til, fra Pladsen ved Arbeidsbordet at skue Tumlepladsen for Drengens Lege. Nufortiden har Casinoselskabet i Mainz opslaaet sit Telt i Guttenbergs Gaard; idetmindste forkynder en Indskrift, at dette er det samme Sted, hvor den „udødelige Medborgers" Huus har staaet.

Hans mere dødelige Samtidige, Doctor Humery, havde neppe kastet et Blik over Johannes Guttenbergs Skuldre, før han udbrød rystende paa Hovedet: „Mig synes, kjære Mester, Eders Arbeide har i den sidste Uge kun fortnet sig meget lidt?" Guttenberg svarede kun med en dyb Rødme, — jeg kunde sammenligne den med Aftenrøden, der farver de kolde Isbjerge, eller et uheldsvangert Nordlys, — der brændte paa de blege, indfaldne Kinder. Humery vedblev: „I har givet to af Eders Svende Løbepas, fordi I, som I sagde, ikke kunde komme ud af det med dem." — „Og saaledes er det ogsaa, min Herr Doctor! De trykkede paa den moderne Facon, uden at lægge en Steg imellem hver Columne. Men denne Maade at trykke paa kan der intet Godt komme ud af." — „Men I har dog seet, at den Bibel, Fust og Schoeffer have udgivet i disse Dage, er bleven et prægtigt Værk, der, som I selv tilstaaer, langt overtræffer Eders Katholikon, den sidste og den eneste store Bog, der er udgaaet fra Eders Presse."

Guttenberg lagde stiltiende et Tegn i sin Foliant, lukkede den, bandt Lettreposerne sammen, skjød saavel disse som Skibet, hvorpaa den udsatte Columne endnu stod, ind i Bordskuffen, vaskede sine Hænder og gik op og ned i Stuen. — „I har gjort ham vred," hviskede Veildeck med et vredt Ansigt til Syndikusen. „See nu til, hvorledes I kommer ud af det med ham!" Han gik ud og slog Døren haardt i efter sig.

Syndikusen tog Guttenberg formildende i Armen. „Mester, tag mig det ikke ilde op, naar jeg imellemstunder siger et Ord, der vel kan klinge haardt, men som, Gud veed det, kommer fra Hjertet. See selv, hvormegen Tid I taber, ved at eftergrandske og gruble, hvorledes det vel kan gjøres endnu bedre, og imidlertid drage raskere Hænder Nytten af det, Eders Aand har udfundet. Peter Schoeffer for Exempel, har han ikke sammentrykt sig en kjøn Formue og en riig Kone ovenikjøbet? — Dertil kommer," vedblev Syndikusen, da hiin haardnakket taug og med store Skridt gik op og ned i Værelset, „dertil kommer, at I Aar for Aar bliver mere vranten og lunefuld, saa at ikke engang den Sagtmodigste kan komme tilrette med Eder. Husk dog paa de mange Processer og Kjævlerier, der have forbittret Eders Ungdom. Og, da vi nu engang ere ved at udøse vore Hjerter for hinanden, hvad har I af det, at I endnu bestandig holder Eders Kunst saa hemmelig, driver den inden tillaasede Døre, og forbyder Svendene at sladre af Skolen og at forraade Noget deraf? Det er ikke mere, som i forrige Tider, dengang I kom tilbage fra Strasburg og trykkede Eders første Donater. Dengang kunde I maaskee have Ret i at fortie Eders Opfindelse; men nu, da Fust og Schoeffer have et stort og offentligt Værksted i Humbrecht, med mange Svende fra alle Verdens Kanter, da selv i andre Steder i de tydske Lande, i Bamberg, i Strasburg, i Frankfurt fremmede Hænder høste det, som Eders have udsaaet, ikke at tale om de kloge Nederlændere, saa er det dog sandelig ikke til at indsee, hvorfor I vil holde Eders Arbeide saa hemmeligt, som om det var de Vises Steen, eftersom sligt ikke kan komme Eder, men vel Eders Fjender til Nytte og Gavn?" — Her tang den kloge Syndikus, afventende hvad Virkning hans klogtberegnede Tale vilde gjøre paa den stumme Tilhører. Guttenberg havde medens denne varede, taget sin Kappe ned fra Krogen, sat sin sorte Fløielsbaret paa, og sagde nu, idet

han saae Byskriveren stivt i Øiet: „Det er et gammelt Ordsprog, at Daaren kan spørge mere i eet Øieblik end den Vise kan besvare i en heel Dag." Dette var Alt, hvad han svarede, idet han med en ligegyldig Hilsen gik hen til Døren, hvor han endnu engang vendte sig om. „Jovrigt," sagde han, „gjentager jeg endnu engang for Eder, at jeg ikke er eller hedder Mester Guttenberg, min lærde Doctor, men Herr Guttenberg, en fribaaren, adelig Stammes Søn, hvilket I bedst veed." Dermed gik han og lod Syndikusen blive alene tilbage i Værelset.

Mand, hvor fuldt maa Dit Hjerte have været af Bitterhed og Uvillie, da Du saaledes skred hen ad den eensomme Gade, indsvøbt i Din Kappe, og Hænderne pressede tæt op til den bankende Barm! Du tænkte sikkert paa al den Uret, der alt var tilføiet Dig her i Din Fødeby, og hvorledes De, for hvilke Du havde arbeidet, satte deres Fod paa Din frie, adelige Nakke. Dine Stjerner vare ifærd med at dale!

Johann Guttenberg havde samme Morgen seet et prægtigt Exemplar af Bibelen, som Fust og Schoeffer have udgiven faa Dage iforveien. Opfinderen kunde, trods sin personlige Stolthed, ikke nægte for sig selv, at han var blevet overgaaet af sine Disciple. Han hørte til hine store Aander, der, prædestinerede til Undfangelsen af de største Ideer, og vigtigste Opfindelser, netop formedelst den overveiende Sands for det Store ere uheldige i Detaillen af den kunstneriske Udførelse og endnu mere keitede med Hensyn til det praktiske Udbytte af det Vundne, medens Peter Schoeffer, uddannet i Paris, afsleben i Livets mindre og større Forviklinger med Lethed og Behændighed forstod at opfatte og forfølge en given Tanke, og hans Svigerfader Fust fremfor Mange var i Besiddelse af den merkantilske Driftighed og Forretningsaand. Det maatte blive dem Begge let, ikke blot at fordrive den alderstegne Opfinder, da de havde gjennemskuet ham, fra deres gjensidige Forbindelse, men endogsaa at fortsætte Forretningerne for sig selv paa en ulige hensigtsmæssigere og fordeelagtigere Maade.

Dette indsaae Guttenberg. Da han i Aaret **1460** havde fuldendt sin Katholikon og sammenlignede de spinkle, slet dannede Typer med de prunkende Lettre i Schoeffers og Fusts Psalter, overvældedes han af en saa veemodig Følelse, at han siden den Tid ikke, som Hine, pralende satte sit Navn under ethvert tilendebragt Arbeide, men kun i en beskeden Efterskrift anmærkede, at denne Bog var trykt „ved den Allerhøiestes Bistand, paa hvis Vink Børnenes Tunger blive veltalende, og som ofte aabenbarer for den Enfoldige, hvad der forbliver skjult for den Kloge," og tilføiede, at det var skeet „i den gode, den berømte tydske Nation tilhørende Stad Mainz, hvilken Guds Godhed har behaget i saa høi Grad og ved saa store Naadesgaver at give Fortrinet og forherlige fremfor Jordens øvrige Folkeslag." — Hvilken rørende, barnlig Pietet af Sønnen imod Stedmoderen! Hvor langt større end det romerske Stivsind, der end ikke i Døden undte det utaknemlige Fædreland at gjemme Benene.

Men naar Syndikusen bebreidede Guttenberg, at han gjorde en unødvendig Hemmelighed af sin Gjerning, saa havde dette forsaavidt sin Rigtighed, som han ikke ønskede dette drevet blot haandværksmæssig. „Skal jeg," sagde han, „kun have skabt et nyt Gilde midt iblandt de andre, og see mit gammeladelige Vaabenskjold ophængt paa Herberger og Laugshuse ved Siden af de lavere Haandværkers Skildter? Min Kunst er min selvskabte aandige Eiendom; det vedblive den at være, og, skjøndt anvendt til Nytte for den hele Verden, skal den dog kun vorde udøvet og forplantet af dertil Indviede. Lad kun hine, om de vil det, stille sig paa eet Trin med Skræderen, der forfærdiger mig en Klædning efter Bestilling, og trykke Bøger, som man flikker Sko, for mig er dette noget Høiere, en stadig Stigen til Fuldkommenhed i min Kunst, og en fri Udøvelse deraf, der hverken kan beskjæmme mig eller mit Navn."

Stakkels Vandrer i Maaneskin, drømmende Joseph! Du vidste ikke, hvilken alvorlig Sag det er —: at opfinde. Opfindelsen begraver sin Opfinder, og jo mere indflydelsesriig og tidssvarende hiin er, deshurtigere forsvinder fra de ansporede Kræfters Række den, der først ansporede dertil. I den aandige Virksomhed gives der intet Monopol og intet Privilegium. Ideen er fra det Øieblik af, da den lys og klar er opsteget i Sjælen, et Almeengode; hvad den Ene har opfunden og gjort frugtbringende, bliver af den Anden fremmet paa hans Maade, forbedret, benyttet, og gjennemstrømmer derpaa alle Livets Pulsaarer. Der forsvinder den Enkeltes Navn og Personlighed, ihvormeget han endog modsætter sig, for ikke at overvældes af sit eget Værk. Men hvad der ikke er tilstædet ham, bliver til en skjøn Trang for den taknemlige Efterverden. Den stræber at udfinde ham, der havde Hovedandelen i Opfindelsen. — Derfor maaskee staaer nu paa det samme Sted, hvor Du saamangen Nat fortvivlet og med et sønderrevet Indre har standset, for at forfølge et Stjerneskud i sin raske Flugt, Din Malm-Skygge, kjendt, skattet beundret af Tusinder! — Men maaskee ogsaa, at om et svundet Aartusinde igjen en Torso hist bliver udgravet af Gravhøie og Ruiner, om hvilken de Vilde ikke vide, at den engang skulde forestille Guttenbergs Legeme, Opfinderen af en igjen forsvundet Kunst.

III.

Da Guttenberg atter var vendt tilbage til sit indskrænkede Hjem, forefandt han der, foruden den trofaste Veildeck endnu en ung Fremmed ventende paa sig, som ærbødig reiste sig, da han traadte ind. Forundret over dette sildige Besøg, spurgte han efter Aarsagen. „Herre," lød Svaret, „jeg er kommen for i Eder at hilse den ædle Kunst," og med det Samme fremsagde den unge Mand sit Valgsprog:

„Gud beskytte vort Lag,
Idag, imorgen og den hele Dag;
Monne det stort ei være,
Det er dog ikke foruden Ære." —

Guttenberg nikkede, om end ikke paa det venligste. Saaledes som han for Øieblikket var stemt, kunde han just ikke byde den sildig ankomne Svend altfor velkommen, men

torde dog, hvis han ikke vilde gjælde for overmodig, ikke lade ham gaae videre uden en Gjenhilsen og en Tærepenge paa Veien. Thi hvor ung Bogtrykkerkunsten endnu monne være, saa havde den dog, ved den ualmindelige Perfectibilitet i alt Laugs- og Gildevæsen i Middelalderen, saameget deshurtigere oparbeidet sig til en bestemt Form, eftersom lignende Haandteringer, f. Ex. Kaarttrykkeren, Træsnitteren, Billedmaleren o. s. v. alt længe iforveien bestode i Nederlandene, i Frankrig og i Tydskland. Kun paa denne Maade bliver det tillige forklarligt, at der allerede faa Aar efter ikke blot i Tydskland, navnlig i Elsas og ved Nederrhinen, men ogsaa i Italien, Frankrig, Holland og England, forekommer saavel enkelte Bogtrykkerofficiner og Mestere, som ogsaa hele Bogtrykkergilder.

Svenden rystede hofligt paa Hovedet, da Beildeck paa Guttenbergs Befaling rakte ham en Skjærv. „Tilgiv, ædle Herre!" sagde han, „jeg er ikke paa Vanderskabet, eller kommen blot for en Skjænks Skyld. Jeg søger Arbeide hos Eder, hvis I har Brug for to dygtige Arme og et lystigt Sind." -- Guttenberg blev opmærksom ved det behagelige, og uagtet al Utvungenhed dog fordringsløse og beskedne Væsen, hvormed den Fremmede fremstillede sig for ham. „Du er ingen Tydsker," sagde han til ham, „Din Accent forraader Udlændingen." — „Nei, Herre, tydsk er jeg ikke, idetmindste kun halvt, nemlig paa min Faders Side; min Moder er fransk, og jeg en Pariser. Jeg har været Kaarttrykker, indtil Nyet om Eders nyopfundne Kunst først bragte mig til Strasburg, og siden herhid til Mainz. Indtil for et Par Dage siden har jeg staaet i Arbeide hos Mester Fust, og nu da han har jaget mig bort, tyer jeg til Eder."

Denne Efterretning var kun lidet skikket til at anbefale Pariseren hos hans formeentlige Velynder; denne svarede ham meget mere ikke uden Bitterhed: „Hvis Du troer, at Du hos mig finder et fuldtbesat Taffel og en nem Presse, som dem Du forlod, saa tager Du Feil. Kosten faae mine Svende slet ikke, og af Arbeide er der for Tiden just heller ingen Overflødighed." Den Fremmede slog sorgmodig Øiet ned. „Herr Guttenberg," sagde han, „I gjør ikke Ret i, saa kold og uvenlig at lade mig gaae. Jeg veed, at I har givet to Svende Afsked, fordi de ikke have føiet sig efter Eder, og at I trænger til en redelig Hjelp i Eders Værksted, hvor ringe den end er, jeg har at tilbyde. Prøv det kun engang med mig, jeg er ærlige Folks Afkom og hedder, med Eders Tilladelse, Claude Musny, en Søn af Gisquette Musny."

Guttenberg blev opmærksom, ikke ved Sønnens, men ved Moderens Navn. En øieblikkelig Bevægelse syntes at gribe ham, idet han betragtede den unge Franskmands Træk noget nærmere. „Guisquette hed Din Moder, siger Du? — et smukt Navn!" sagde han mere hen for sig selv, end henvendt til hiin, og tilføiede efter en kort Pause: „det gjør mig ondt, Claude, men det gaaer ikke an. Jeg trænger ikke til Din Hjelp." — „Saa lev vel, Hr. Guttenberg, og gid det maa gaae Eder saa vel, som een af Eders trofasteste Disciple ønsker det!" Med disse Ord greb den unge Mand den Gamles Haand, kyssede den, før denne kunde afværge det, og gik.

Beildeck, der under denne Samtale havde redt sin Herres Natteleie, sagde, idet han hjalp ham Kappen af, med nogen Tilbageholdenhed til ham: „I skulde dog ikke saaledes have viist det gode Skind fra Eder, Hr. Guttenberg! og I vilde vist heller ikke have gjort det, naar den underlige Krabat kun havde lukket Munden ligesaa høit op imod Eder, sam imod mig. Thi det maa I vide, at han er bleven brødløs, er kun for Eders Skyld!" — „Og det siger Du først nu, Gamle?" — „Tør man da hos Eder faae et Ord indfort, naar I taler med en Anden?" gjensvarede den trofaste Tjener den Opfarende og fortalte derpaa i al Korthed, hvad Franskmanden havde meddeelt ham, nemlig om Afskeden hos Fust. Neppe havde Guttenberg fattet Sammenhængen, før han hurtig aabnede Vinduet og kaldte paa den nys Bortgangne. Denne var endnu ikke kommet langt nok bort fra Huset, til ei at kunne høre det, og det varede ikke længe før han igjen med glødende Kinder stod foran Guttenberg, der bevæget lagde sin Haand paa den smukke Ynglings Hoved. „Du er mig ret en slem Fyr," sagde han, „hvis Du omgaaes Dine Mestere saaledes, som den Gamle nylig har fortalt mig, og en stridig Krabat ovenikjøbet, at Du ikke vilde sige mig, hvad Du for min Skyld har maattet taalt i Kræmmerens Huus." — „Herre, dengang kjendte jeg Eder endnu ikke, og det jeg gjorde, skede kun til Ære for vor Kunst og dens egentlige Opfinder, men ikke for Eders Person. Hvorledes skulde jeg da have tordet bryste mig deraf, for at bestikke Eders Mening om mig? I kan være vis paa, jeg havde heller ikke fortalt Eders Famulus det, havde det ikke været for Tidsfordrivs Skyld, da I lod os vente saa bandsat længe paa Eders Hjemkomst."

Guttenberg blev ved hvert af Pariserens Ord mere indtaget for ham. Han lod, endskjøndt det var langt over Midnat, Beildeck bringe en Kande Viin, gjorde sig det mageligt og indbød sin nye Svend til at gjøre det Samme. „For idag," sagde han til Claude, „kommer jeg nok til at beholde Dig hos mig, det være saa knapt det vil; Du vilde dog finde alle Herberger lukkede. Beildeck, sørg for et Leie til Knøsen og noget at drikke til mig! Syndikusens Snak har gjort mig varm, og naar vi idag ret drikke til langt ud paa Natten, sove vi desbedre imorgen, allerhelst da det er en Helligdag og Daggryet derfor ikke strax kalder Een til Pressen."

Mester og Svend sad snart samdrægtig hos hinanden og klinkede paa Kunstens Velgaaende, ogsaa den gamle Beildeck fik Lov at gjøre Besked, „for han har gjort sig fortjent dertil," sagde hiin, „baade af mig og af den ædle Kunst. Det var jo ingen Anden end ham, der reddede mine Presser, da de i Strasburg vare mig i Hælene i den slemme Strid med Dritzehn og hans Arvinger, der gjerne havde afnødt mig min Hemmelighed for en Spotpriis. Tro mig, Du unge Blod, det har kostet baade lange Spring og Snigveie, før vi bragte det saa vidt, som vi nu ere, og det blev ikke sunget for den gamle Guttenbergs Vugge, at han skulde drage fra en Stad til en anden med sin Randsel paa Ryggen, for at drive en kummerlig Næringsvei." (Fortsættes.)

Feuilleton.

Kunstacademiets Udstilling.

I.

Den, der med et stadigt Die har fulgt de store Skridt fremad, Kunstudviklingen hertillands har gjort i den sidste Tid, vil ogsaa ved dette Aars Kunstudstilling have al Anledning til at glæde sig over de friske aandige Kræfter, der alt mere og mere lægges for Dagen, og navnlig over Frugten af den høiere Kunstanskuelse, der, om endogsaa noget seent, dog desumiskjendeligere har begyndt at yttre sin Indflydelse. Vi feile vist neppe, naar vi antage, at den Rigdom af fremmede Kunstværker, hvormed især det forrige Aars Udstilling var betænkt, ikke har været uden Indvirkning paa vore yngre Kunstneres Bestræbelser og bidraget til at udvikle den slumrende Bevidsthed hos En og Anden, Opholdet i Udlandet ellers først pleier at tilveiebringe. Det, der især hidtil har været fremherskende hos Kunstens Udøvere hertillands, er nemlig den fjendelige Stræben efter Realiteten, den ængstelige Vedhængen ved den strengere Technik, hvorimod der kun sjælden har vist sig et aabent Die for det Ideelle, det aandige Gehalt, der skulde aabenbare sig i de døde Former. Til at modarbeide denne Retning, ere vistnok de Betingelser, under hvilke Kunstneren her kan udvikle sig, kun saare lidet skikkede, og den næsten pedantiske Vedhængen ved alle de academiske Formaliteter, der ere fremherskende ved den Kunstanstalt, hvorfra hans kunstneriske Dannelse skal udgaae, er en Klippe, paa hvilken næsten enhver friere Livsyttring maa strande. Men hvor stor en Overvægt det aandige Physiognomie har fremfor det blot Materielles Fremtræden, derom maa især Beskuelsen af de fremmede Arbeider, der ved de tvende sidste Maleriudstillinger have været at see, afgive et slaaende Vidnesbyrd. I disse Arbeider, hvis Mestere fordetmeste alt have erhvervet sig et Navn i Kunstverdenen, er det nemlig det aandige Præg, der griber Beskueren, de tale til Sjælen, til Følelsen, og bestikke saaledes den kolde beregnende Forstand. Der møder os her det samme Phænomen, som saa tidt hos os har vist sig i den musikalske Verden, hvor Kunstnere have gjort det meest levende Indtryk, hos hvilke Folk af Faget ikke have havt saa lidet at dadle, netop fordi disse have betragtet hines Præstationer fra det blot reelle Standpunct, medens Publicum kun har seet dem fra det ideelle. Heraf vil det altsaa være forklarligt, hvorfor de saakaldte Kunstkjendere kaste Brag paa Arbeider, som f. Ex. dem, der i Aar pryde Udstillingen fra den Münchener og Düsseldorfer Skole, idet flere af disse Malerier, ved Siden af den høie poetiske Skjønhed de indeslutte, lide af en kjendelig Flygtighed i Behandlingen, der altid kan give Kritikasteren noget at hænge sin Hat paa, men som den, der tillige veed at skatte og nyde det aandige Gehalt, med Glæde overseer. Men hos den unge Kunstner, der alt har tilegnet sig det Formelle og Skolemæssige i nogen Grad, og som medbringer en uhildet Skjønhedssands, kunne slige Malerier ikke andet end frembringe den ønskeligste Virkning. Den technike Færdighed, han medbringer, vil snart oplyse ham om de Mangler, han har at undgaae, men rører der sig tillige kun en Funke af Kunstens hellige Ild i hans Indre, da vil det heller ikke mangle, at den derved maa oppustes til en lysende og varmende Flamme.

Det kan ikke være vor Hensigt, i de Betragtninger vi her ville anstille over dette Aars Kunstudstilling, Nummer for Nummer at gjennemgaae den Rigdom, hiin virkelig frembyder, eller den Armod, der midt i denne Overflod bliver saameget mere iøiefaldende. Deels vilde vi derved kun trætte vore Læsere, deels tillader disse Blades Omfang ikke en saa detailleret Gjennemgaaen. Kun det, der, især hos vore yngre Kunstnere, er fremtrædende, ville vi dvæle ved som det, der i Særdeleshed maa have Interesse for Enhver, der føler varmt for Kunstens Fremskridt i Fædrelandet. Heller ikke behøve vi eller nogen Anden først at gjøre opmærksom paa de rige Kunstskatte, den nyere Kunsts Heros, **Albert Thorvaldsen**, har smykket Udstillingen med; — det var, at fortælle den Seende, at Solen skinner! — Men glædeligt og oplivende, maa det vistnok være, at kunne henregne det Skjønneste og Herligste, den ældre Plastik har at opvise, til **danske** Kunstarbeider, og det maa fylde det danske Kunstnerhjerte med Stolthed og Mod, maa hellige hver en Stræben op imod det Maal, Kunstnergubben har naaet!

Den af vore unge Kunstnere, der ved dette Aars Udstilling især maa tiltrække sig Alles Opmærksomhed, er den fra de sidste Udstillinger alt fordeelagtigt bekjendte **J. W. Gertner.** Af de forskjellige Arbeider denne talentfulde unge Maler har udstillet, er det navnlig Thorvaldsens Portrait i heel Figur og det, i Catalogen ikke anførte, Portrait af Kunstnerens Fader, der vække de skjønneste Forhaabninger. Det førstnævnte er et fuldendt lille Maleri, aandfuldt i sin Opfatning og udført med en Omhu og en Delicatesse, der stærkt minder om den ziirlige Hollænder, **Gerard Dow.** Ved den strængeste Udførelse i Detaillen er det aandige Physiognomie ingenlunde gaaet tabt, hvorimod det Hele, skjøndt egnende sig til den nøiagtigste Proven i dets enkelte Dele, frembringer et herligt Totalindtryk. — Det større Mandsportrait er opfattet og udført med en kjæk Pensel, og de enkelte Partier ægte kunstnerisk behandlede; Carnationen er træffende sand. — Conferentsraad **Collins** Portrait er maaskee lidt vel marqueret i Udførelsen, men godt opfattet og træder kraftigt frem. De udstillede Tegninger udmærke sig næsten Alle ved Correcthed og Bestemthed; bedst lykket finde vi, saavel med Hensyn til Lighed som Udførelse, Portraitet af Kunstneren **Blunk.** — Vi ville ønske den unge, haabefulde Kunstner al den Opmuntring, hans umiskjendelige Talent tør gjøre Fordring paa.

Literatur.

Den aandfulde Psalmedigter **C. J. Boye** har paa **Reitzels** Forlag udgivet første Deel af en ny Samling „Aandelige Digte og Sange" der hverken i lyrisk Kraft og Skjønhed eller i from Begeistring staae tilbage for hans tidligere Arbeider. De faaes hos Forlæggeren for 84 Sk.

Pastor **J. G. Gs. Briem** har, som et Mindeskrift om 500 Aarsdagen for Niels Ebbesens Heltedaad, udgivet en dramatiseret Skildring af denne Bedrift under Titel af „**Ridder Niels Ebbesen.** Optrin fra Tronfølgerviften i Danmark 1340. Beretter efter de tilforladeligste Fragn og Optegnelser."

Søndagen d. 19de April (første Paaskedag) udgaaer intet Nr. af dette Blad.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 26de April 1840. | Nr. 16.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Kunsten og det Solide.

Bien fløi til Blomsten glad,
Kimsed' ad et Egeblad:
Gavner Du, vi dele.
Bladet saae mod Himlens Blaa,
Sagde: det maa han forstaae,
Som har skabt det Hele.

Bonden tog, hvad Bien gav,
Lavede sig en Miod deraf,
Ganesød tilvisse.
Bladet blev med ædel Sands
Flettet i en Hæderskrands
Om vor Frelsers Isse.

Julius.

Guttenbergs sidste Flugt.

III.

(Fortsat.)

Som de saaledes sad sammen, blev Claude alt mere fortrolig og bad tilsidst ligefrem Guttenberg, at fortælle hvorledes han da egentlig var kommen paa den forunderlige Tanke, der ledede til hans Opfindelse. Med dyb Alvor besvarede den ærværdige Mester dennes Spørgsmaal og fortalte nu, hvorledes han igjennem Møie og Besværlighed havde naaet sit nuværende Standpunct. „Seer Du, min Ven," vedblev han, „det Bedste og Vigtigste i Verden kommer som oftest, uden at man selv ret veed hvorledes. En Dag, da jeg netop sad i mit Værksted og ret var opfyldt af Grublerier, uden dog at kunne komme til nogen egentlig Beslutning, blev jeg saa overvundet af Mismod over min egen Svaghed, at jeg, ikke ulig en Vanvittig, styrtede ud under Guds frie Himmel, for iblandt den jublende Mængde for en Stund at glemme mit Uheld. Det var just ved Høstens yndige Tid, og i alle Hauger omkring Staden, og paa de fjerne Høie vrimlede det af indsamlende Høstfolk. Seer Du, min unge Ven! Mennesket er fordærvet fra Ungdommen af og fuld af Ondskab. Min Barm svulmede ret af en giftig Misundelse, da jeg saae de glade, flittige Folk saaledes overalt paafærde. Enhver havde sit Sted, sin Forretning, kun jeg stod ledig og raadvild iblandt dem. Og netop i det samme Øieblik skulde det hænde sig, ret som om Herren vilde gjøre mig skamfuld over mine grundslette Tanker, at de lige for mine, med Blindhed slagne Øine, rystede en Dragt blaa Druer ned i Pressen, hvorpaa dette simple, hensigtsmæssige Instrument gjorde sin ypperlige Tjeneste. Da faldt det, som Skæl fra mine Øine, og jeg løb hjem, hvor jeg den hele Nat arbeidede i Forening med min trofaste Lorenz Veildeck, og da Morgensolen nysgjerrig tittede ind i mit Værksted, stod en Bogtrykkerpresse der, vistnok raa og kun paabegyndt, men Hemmeligheden var dog funden. Du kan tro mig, Claude, jeg kunde have baaret mig ad som hiin store Regnemester, om hvem jeg engang har læst, der sprang nøgen ud af Badet og løbende igjennem alle Gader udraabte sit „Funden", da han i Vandet havde løst sit kunstige Problem. Du skulde kun vide, hvad det er for en herlig Ting, naar Alt saaledes med Eet bliver klart og man ikke kan begribe, at man i saa lang Tid har vanket om i Mørket; og man nu jublende synker paa Knæ for at takke den kjære Gud, fra hvem dog alt Lyset kommer, hvilket vi svage Støvets Børn i vor Hovmod saa ofte tillægge os selv!"

Claude havde med næsten barnlig Opmærksomhed lyttet til hans Ord, og da han havde endt, udbrød han, som med prophetisk Begeistring: „Mester, I har udtænkt og udført et guddommeligt Værk; hvad ere vel alle Kunster mod Eders, med Hensyn til dens uberegnelige Følger? Optag det ikke som et tomt Smigreri, hvormed jeg vil smøre Eder om Munden; men Eders Opfindelse kan jeg aldrig ligne ved Andet, end hiin gamle Fabel, som jeg i den smukke og lystige Stad Paris har seet opføres hos en saakaldet Mystiker. Der stjal nemlig en Helt, — Prometheus troer jeg han hed, — Ilden fra Olymp og bragte den guddommelige Gnist ned med sig til den dunkle, uhyggelige Jord. Det Samme gjorde I. Leve Eders Navn og Eders Kunst nu og altid!" Ynglingen reiste sig og tomte Vægeret, medens Guttenberg rystede det graa Hoved og saae hen for sig. Efter en lang Pause svarede han:

„Du taler, som Du har Forstand til, og ifølge Din ungdommelige Maade at betragte Tingen paa. Livet har endnu ikke viist Dig sin Skyggeside, endnu ikke forstyrret Dine Drømme. Med mig er det ganske anderledes. Tro mig, Claude, jeg seer den Tid komme, da de smaae bevægelige Lettre, som jeg har opfunden, blive levende, og som klaprende Slanger kravle op i de stolte Taarne paa vore Kirker, og som gnavende Orme sætte sig i de gamle Keiserthroner. O, der hviler en dæmonisk

Magt i dem, som Du ikke seer, ikke kan see. Jeg har bygget, men paa Noget, der kun kan forstyrre; jeg har tændt et Lys, og naar den frie, levende Luft kommer til det, vil Lyset flamme op til en fortærende Flamme, hvis man ikke vogter det itide."

Claude forstod ikke ret, hvad den gamle Seer meente. Hans ungdommelige Øie streifede kun paa Overfladen; hvad der laae dybere, de nødvendige Følger og Reactioner af hiin verdenshistoriske Opfindelse bleve skjulte for ham. Tillige kom han, aldeles indtaget af Kjærlighed til sin Mester, bestandig tilbage paa den Tanke, hvorledes denne ved sin Opfindelse havde sat sig selv et uforgjængeligt Mindesmærke. Heller ikke det vilde Guttenberg indrømme, men sagde tvertimod: „Min Kunst er ikke som nogen anden. En Maler henkaster sine Billeder paa Lærredet og skaber et Heelt, der ved ham allene er og vedbliver at være, ligesaa Digteren, Steenhuggeren, Bygmesteren, Tonekunstneren. Vi ere med vor Presse kun Fremmedes Tjenere, Bogtrykkeriet er kun et Middel for Andre. Hvad Magt ligger der paa, hvilken Haand der har sammenfoiet Lettrene til en Bog, der har aftrykt dem, sammenheftet Sider og Ark, lagt Klædebonnet omkring Aanden? Læseren vil ikke sporge om, hvem der har trykket Bogen, ham interesserer kun Mandens Navn, der har tænkt og nedskrevet den, og medens dette skinner stort og glimrende paa Panden af hans Aandsfoster, hænge vi os i en ringe, af Tusinder ubemærket Efterskrift, ved Slæbetouget af hans Udødelighed."

Mesteren havde reist sig og gik hen til Vinduet. Udenfor hvilede en blid, venlig Sommernat med duftrige Vinger over Stad og Dal og Flod. Bevæget skuede Guttenberg derud og op til Himmelens stjernerige Dyb. „Herre," hviskede han, bortvendt fra dem, der stode bagved ham, „Du veed, hvad jeg stræbte og opnaaede, Dig tilhører Fuldendelsen; lad mit ringe Levnetslob og mit Navn tabe sig i Din Uendelighed, naar Du vil det." — Saaledes talte han og forsvandt i det dunkle Kammer, hvor han nod sin hellige Sovn. Claude saae bestyrtet efter ham; men Lorenz Beildeck hviskede med taarefyldt Øie til den Fremmede: „Saaledes er han ofte; et Hjerte blødt, som et Barns. Gud velsigne ham!"

IV.

Maaskee har I alt engang for været Vidne til, hvorledes om Aftenen et skrækkeligt Uveir langsomt og tungt trak op bag Bjergene, medens Dalen endnu smilede under det yndigste Solskin? — Landmændene staae netop i Porten, ifærd med fornoiede at gjøre Overslag over deres Høst; fra Skorstenen hvirvler den blaa, venlige Rog, og kun i Træernes Løv bæver og suser der noget, der ligner Anelse eller Varsel, eller Veemod. — Og en Time sildigere, en eneste, kort Time — skaaner mig for dette Billede.

Aldrig havde vel Staden Mainz seet nogen værre Morgen oprinde, selv ikke i de sidste slemme Krigstider, end den 28de October i Aaret 1462 Denne Dag, Simon og Juda hedder den i Kalenderen, skulde Borgerne sætte et sort Kors ved som en ægte Judasdag, eller et rødt til Erindringen om det Blod, som dengang flod indenfor dens Mure og Luerne, der sloge ud af dens Huse.

Hertug Adolf af Nassau traadte dengang, paa en for Byrden noget sælsom og uhørt Maade, midt ind i den ham af den hellige Fader anbetroede Hjord, for at forjage den haardnakkede Erkebiskop Diether fra sine Besiddelser. Omtrent i den fjerde Time efter Midnat, kravlede et Hundrede af hans kjækkeste og tappreste Stridsmænd over den høie Stadsmuur, netop der, hvor den var høiest og formedelst den ved samme forbiilende Strøm ansaaes for saa sikker, at der overalt var udsat Vagter, kun ikke paa dette Sted. Atile ind i Staden, nedlægge Vagten der havde Post ved den nærmeste Port, lukke op for de udenfor Staaende, trænge ind i Husene med Ild og Sværd — alt dette skete saa hurtig, som vi hverken kunne eller ville fortælle det her.

Ved høi lys Dag Brandraab i Gaderne, fra Taarnene Ringning med Stormklokker, i Husene Veeklager og Vaabenlyd, og det fra den tidlige Morgen af indtil Solen sildig om Aftenen med blodige Taarer i det moderlige Øie, forfærdet og afmægtig skjulte sig bag Rhinens Bølger. Borgerne forsvarede sig som Mainzer Borgere altid skulde forsvare sig, indtil de saae flere Hundrede af de Bedste og Ædleste strøede omkring i Gaderne, indtil Qvinder og Børn jamrende styrtede sig imellem de Kjæmpende og Nassauerens Soldater tilligemed hans Forbundne antændte de udplyndrede Huse over deres Hoveder. Da bortkastede de hylende deres Vaaben, lode sig, som en Faarehjord i Uveir, drive sammen paa Pladsen foran den erkebiskoppelige Curie og af deres nye Magthaver forkyndte: de kunde nu tilligemed deres Kjære begive sig, hvorhen de behagede, kun i ethvert Tilfælde ud af Stadens Porte.

I skulde kun høre det Litanie, de gamle Krønikeskrivere alle som een istemme paa dette blodige Blad af deres Fortælling om de i Elendighed Udvandrende, de dødeligt Saarede, de hjelpeløst Tilbageblivende, de Forarmede, Forbrændte og Qvæstede. Og hvorledes de harmes over hine Mainzere, der havde været kloge nok til, i Forveien at forene sig med Nassaueren, og som nu stode „salverede" i den almindelige Nød. Selv derover vover Een af dem at scandalisere sig, at Erkebiskop Diether, da Stormklokken vækkede ham af hans bedste Morgensøvn, hurtig lod sig føre et ikke altfor ioiefaldende Klædebon, og, gjerne ladende Stav, Ring og Kors blive tilbage, ved en lang Strikke lod sig fire ned fra et af den haardt angrebne Borgs Vinduer, og i en lille Baad med Pilens Hurtighed styrede ned ad Rhinen, neppe kastende et Blik tilbage paa sin rygende, fortvivlende Stad. Som om sligt var noget saa særdeles Usædvanligt og Uhørt! Den taabelige Krønikeskriver! —

Iblandt alle Ilende, Reddende, Flygtende, — hvad er vel naturligere, end det Alle gjorde, — at see os om efter dem, som vi kjende? De havde det ikke med det Bedste. I Humbrecht huserede de nassauisk-

Landsknegte heelt ilde; Pressene bleve kastede ud af Vinduerne, saa at de med Bulder søndersplittedes paa Brostenene, det regnede Lettre ned paa Gaden, alle Kister og Kasser sloge de Rovbegjærlige itu, uden at kunne tilfredsstilles. Her hjalp det ikke meget, at Mester Fust vred sine Hænder og forsikkrede, at han ikke havde mere at give eller tage, og paa hans Trudsel, at hans Broder, Borgermesteren, og den rigeste Guldsmed i Qvarteret, var god nassauisk, og til ham vilde han klage sin Nød, loe Landsknegtene ham ud og grebe, da der intet var tilbage af Penge eller Penges Værdi, med illiteraire Hænder efter de paa Loftet opstuvede Exemplarer af kostbare trykte Værker. „Spise kan man ikke det Toieri, det er ufordoielige Vare, men det kan maaskee bruges til Stroelse for Hestene," sagde en langskiægget Pfalzer og kom sex tunge Folianter i sin umættelige Tversæk.

(Sluttes i næste Nr.)

Kunstacademiets Udstilling.

II.

Iblandt de Malerier af vore yngre Kunstnere, der have Krav paa mere end almindelig Opmærksomhed, henhøre navnlig D'Hrr. **L. Frølichs** og Lieutnant **Sophus Schacks**. Den Førstnævnte, der alt ved forrige Aars Udstilling vakte skjønne Forhaabninger, har ved sine tvende i Aar leverede Arbeider i høi Grad bestyrket disse. I begge aabenbarer sig en kjæk Phantasie, varm Følelse og Dristighed i Udførelsen. Hans Palmatoke er en ædel, kraftig Figur og vi kunne paa ingen Maade indromme, hvad en Kritikus i „Portefeuillen" beklager, at den mindre Bestemthed i Jagttagelsen af Perspectivet er en „væsentlig Feil, som forstyrrer Indtrykket af den hele Composition." Derimod har dette Billede, ligesom Kunstnerens andet Arbeide, „Kong Svafurlami tvinger Dvergene Durin og Dvalin til at love sig Sværdet Tirfing," mange „væsentlige" Fortjenester, og hertil henregne vi den synlige Aabenbarelse af Aand og Selvstændighed, der vel tilkjendegiver sig i en varm Stræben efter Correcthed, men som forsmaaer enhver slavisk Efterlignen, der kun er lidet skikket til at udfolde det sande Talent. — Lieutenant **Schacks** „Frankrig den 18de Juli 1815, fremstillet i en Scene mod Enden af Slaget ved Waterloo," er, skjøndt det lader Adskilligt tilbage at ønske, desuagtet et geniefuldt Arbeide. Ogsaa hos denne Kunstner aabenbarer der sig en riig, skjøndt noget regellos Phantasie, og hans Arbeide bærer et umiskjendeligt Præg af at være udsprunget fra et dybt, kunstnerisk Gemyt. Men vi kunne ikke sige Kunstneren fri for en vis Jagen efter Effect, og det rige Liv, der udfolder sig i hans Arbeide, faaer hist og her et barokt Anstrog. Skjøndt Dristighed i Udtrykket ikke hører til det, man tør dadle hos en ung Kunstner, saa hører der dog unægtelig, for at ikke en altfor stærk Stræben derefter skal føre Kunstneren paa Afveie, en Modvægt af rolig Besindighed til, hvilken vi tro paa det varmeste at maatte anbefale denne talentfulde Kunstner. — En ung Maler, Hr. **Dreyer**, der har leveret et Arbeide, „Marsk Stigs forladte Døttre," bør vi ikke her forbigaae, netop fordi den ovennævnte Kritiker har behandlet dette Maleri med ufortjent Haardhed. Det kan kun indgyde vore Kunstnere ringe Respect for offentlig udtalte Kunstanskuelser, naar der paa en plump og raa Maade, udtales saa umodne og umotiverede Domme. Vi skulle ikke indlade os paa den, af „Portefeuillen" anstillede Parallel imellem dette Maleri og Hr. **Westphals** Behandling af det samme Sujet, og den derved anvendte Brug af Procentregning, skjøndt denne Parallel dog neppe vilde falde ud til Hr. Dreyers Skade, men vi have kun ikke villet tilbageholde den Opreisning, vi og Enhver, der mener det varmt og oprigtigt med Kunsten, skylde den unge Kunstner, hvis Arbeide sandelig hverken mangler Udtryk eller andre Beviser paa heldige Bestræbelser. — Et Maleri, der rober rige Anlæg, er Hr. **G. E. Lieberts** „Udsigt mod Kalkbrænderiet fra Lange-Linie." Vi finde her et aabent Die for den ægte danske Natur, og en tro, vellykket Gjengivelse af denne; kun tro vi det valgte Parti burde have været benyttet til et mindre Maleri, da dets nuværende Omfang ikke udelukker en vis Tomhed, der skader Indtrykket. Skyppartiet til Venstre har noget vel Stivt, Hækkeformigt i Behandlingen. — Saa meget vi i det Hele taget maa misbillige, naar vore unge Kunstnere udstille Concoursarbeider, der ikke have vundet Prisen, saalidt kunne vi dog miskjende den naturlige Selvfølelse, der har bevæget Hr. **Schleisner** til at udstille sit, for den mindre Guldmedaille udførte Maleri: „Ulysses, som bliver gjenkjendt af sin Amme Eurykleia." Kan der end i dette Maleri være Adskilligt, der ikke aldeles tilfredsstiller den strengeste Technik, saa er der paa den anden Side saa meget Godt og Fortjenstligt deri, et saa rigtigt Udtryk, smuk Gruppering og livlig Colorit, og det hele Billede frembringer et saa behageligt Totalindtryk, at det, især naar man tager Hensyn til Academiets tidligere Tilkjendelser af dets mindre Guldmedailler, og navnlig den allersidste, falder noget vanskeligt at indsee Grunden til dets Strenghed i Bedommelsen dennegang. — Hr. **A. W. Boesen** har leveret et yndigt Landskab taget fra Veileegnen, imellem Sophiesminde og Haraldskjær, og et lignende med den smukke Udsigt over Veile By og Fjord fra Urebanker. — Blandt vore yngre Kunstnere, som have leveret Arbeider, der vidne om gode Fremskridt, maa vi endnu nævne **C. E. Andersen**, hvis Maleri „Christian den Anden føres fra sit Fængsel paa Sønderborg Slot," rober Flid og Studium; men heller ikke med Hensyn til dette Maleri kunne vi være enige med „Portefeuillens" Kritiker, der roser Udtrykket i Hovedfiguren, hvilken vi finde at være dets svageste Side. Den af Fængslet udtrædende Olding kan ligesaagodt være enhver Anden, som den ulykkelige Konge. Vi see vel en af Græmmelse nedbøiet Mand, men ikke nogen nedbøiet **Christian den Anden**, — ikke i noget Træk af denne Figurs Physiognomi gjenkjende vi det Characteristiske hos hiin kraftige, energiske Konge, og istedetfor Levninger af tidligere Høihed og Majestæt, møder os kun et Billede af en almindelig Affældighed. — Foruden denne have ogsaa navnligen D'Hrr. **A. Melby, J. T. Lundby** og **A. Lunde** leveret smukke Prøver paa Talent og heldige Bestræbelser, ligesom der af Hr. **Edv. Lehmann** findes tre Portraitter, udførte i Aquarelle, der fuldkommen staae ved Siden af hans tidligere, smukke Præstationer i denne Art. — Vi skulle næste Gang kaste et Blik paa vore mere bekjendte Kunstnere og de fortrinligste af de fremmede, af hvilke der paa dette Aars Udstilling er en saa stor Overflødighed.

Feuilleton.

Kunst og Theater.

Ifredags Aftes benyttede Sangerinden Md. **Bishop** første Gang Ophævelsen af det tidligere Forbud imod at give Scener i Costume ved Concerter og Aftenunderholdninger, idet hun paa det kongl. Hoftheater for aldeles fuldt Huus, og i Overværelse af hele Kongehuset gav en scenisk Soiree i Forening med Hr. **Bochsa**. Som man af det Liv og Udtryk, der altid har afspeilet sig i hendes Præstationer kunde formode, udfoldede Kunstnerinden et rigt, mangesidigt dramatisk Talent, som vi kun maa beklage, ikke at kunne faae Leilighed til at vurdere, uden i slige utilfredsstillende Brudstykker. Hendes glimrende Udførelse af Syngenummerne af „Tancredo" og „Skaden", som vi alt tidligere have havt Leilighed til at skatte, oplivedes dennegang ved det theatralske Colorit, der ikke lidet bidrog til at forhoie Indtrykket. Med en elskværdig Fiinhed gav hun Henriettes Scene af „Ambassadricen," hvori hun havde indlagt sin bekjendte Triumphsang „la Bajadere". Med sand tragisk Styrke udførte hun Romeos Scene i Gravcapellet, hvormed Concertens anden Afdeling aabnedes, og som passende blev indledet med Steibelts Overture til „Romeo og Julie"; men Glandspunctet i det Hele var hendes Udførelse af Scenen af „Anna Bolena" af Donizetti, hvori hun ved en rystende Sandhed, dyb Følelse og Energi henrev til Beundring. Langtfra at være udtømt af de foregaaende Anstrængelser, udfoldede hun tvertimod i denne Scene en Kraft og vedholdende Klokkereenhed i Stemmen, der først ret formaaede at give en Forestilling om dennes sjeldne Styrke og Udholdenhed. Kunstnerinden blev til Slutningen eenstemmigen fremkaldt af Publicum, hvori hun maa see Udtrykket af dets naturlige Ønske, endnu oftere at skjænkes en saa sjælden og riig Kunstnydelse. Hr. **Bochsa** udførte foruden en Phantasie for Harpe: „Echo", ogsaa en fri Phantasie over opgivne Themaer, blandt hvilke det bekjendte Gaderaab; „Halm, Halm, Sengehalm!" frembragte en meget comisk Virkning. — Vi kunne ikke undlade at gjøre Concertgiverne opmærksom paa, at der til Logerne var udgivet et ikke ringe Antal flere Billetter, end der fandtes Siddepladser, hvilket, hvis de skulde arrangere flere Aftenunderholdninger i dette Locale, sikkert tor ventes at blive forebygget.

— Torsdagen den 22de ds. optraadte i „Man kan hvad man vil" en ung Debutant, Hr. **Bruus** i Ruy Gomez Rolle. Hans Udførelse heraf var saa ganske modelleret efter hans Forgjængers Hr. **Holsts**, der ogsaa har indstuderet Rollen med ham, at der heraf intet Horoskop lader sig stille for hans fremtidige Kunstnerbane, og om hvorvidt Hr. **B.** vil komme til at bevise den Sætning „Man kan hvad man vil". At der skal en heel Slump Lykke til Beviisførelsen for denne Parodox, herom kan vel ellers ingen bedre tale med end Theaterdirectionen. Thi da vi ikke tvivle paa at denne jo **vil**, at Theatret skal have et godt, for Publicum og Kassen lige ønskeligt Repertoire, saa maa det være ligefrem at Grunden, hvorfor dette er saa langt fra at være Tilfældet er den, at Directionen **ikke** „kan hvad den vil."

— I „Dagen" har det været berettet, at **Andersens** „Mulatten" er bleven opført i Sverrig, og saaledes omplantet paa svensk Jordbund. Dette er imidlertid kun forsaavidt rigtigt, at Stykket er bleven opført af et **dansk** Skuespillerselskab i Malmoe. Derimod kan det med det første ventes opført i Stockholm efter en svensk Oversættelse, som er under Arbeide. Digteren er for Tiden beskjæftiget med et Drama i rimede Vers, der vil komme til at hedde „Maurerpigen" og med hvilket han alt er rykket temmelig fremad.

— For den i Aar stedfindende Neuhausenske Concours er der af Akademiet for de skjønne Kunster stillet følgende Opgaver:

1. Altermaleri: **Fremstillingen i Templet.** Luc. Ev. 2 Cap. V. 22-28. Udfores i en Størrelse af omtrent 3 Al. hoit og 2 Al. bredt. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 300 Rbd. 2. Genremaleri: „**Hjemreisen**" (Chr. Winther, Nogle Digte Pag. 205.) Valget blandt de forskjellige skjønne Motiver, som dette Digt frembyder, overlades til Kunstneren. Storrelsen ikke mindre end 1¼ Al. i Bredden. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 200 Rbd. 3. Landskabsmaleri: „**Bogetræet**". Valget af Egnen og af Dagstiden overlades til Kunstneren, naar kun Maleriet svarer til den angivne Titel. Storrelsen ikke mindre end 1¼ Al. i Bredden. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 200 Rbd. 4. Dyrmaleri: **Malkescene.** Motivet tages af Chr. Winthers Digt: „Aftenrøde" 1ste Vers. (Chr. Winther, Nogle Digte.) Storrelsen ikke mindre end 1½ Al. i Bredden. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 200 Rbd. 5. Dekorationsmaleri: En Væg i en Stue, bestemt til at modtage Maleriet: Malkescene (see Opgaven 4) dekoreres saaledes, at bemeldte Maleri angiver den gjennemgaaende Characteer. Hele Dekorationen af Væggen angives i en coloreret Skizze efter en Maalestok af 2 Tommer pr. Al.; af denne vælges nogle af Hovedtelene til at udføres i den virkelige Storrelse, enten i Olie- eller i Limfarve. Som Forarbeide forlanges en coloreret Skizze efter en Maalestok af 1 Tomme pr. Al. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 200 Rbd. 6. Architectonisk Decoration: Omfatning til Alterbilledet: Fremstillingen i Templet (see Opgaven 1), med tilhørende Alterbords-Beklædning, Knæfald, Knæfalds Brystning og Gulvteppe. Skizzerne tegnes efter en Maalestok af 1½ Tomme pr. Al. De udførte og colorerede Tegninger, bestaaende af de nødvendige horizontale og verticale Projectioner, tegnes efter en Maalestok af 3 Tommer pr. Al. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 100 Rbd. 7) Drivning i Sølv: Alterkalk, Disk og Oblatæske, dekoreret med Figurer i Relief. Skizzen bestaaer i modelerede Udkast i de virkelige Storrelser. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 300 Rbd. — 8) Elfenbeensskjærerie: Figur af en passende Storrelse til at anvendes ovenpaa et Tafeluhr, Skizzen udføres i den hele Storrelse, ikke mindre end 8 Tommer. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 200 Rbd. 9) Steenskjærerie: Amor med Lyren, efter Thorvaldsen, fordybet skaaret i Steen. Som Forarbeide fordres Amorfiguren modeleret i en Storrelse af idetmindste 12 Tommer. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 200 Rbd. 10) Modelering til Porcellain: En Punschekande med Relieffigurer; leveres i Porcellain. Forarbeidet bestaaer i en modeleret Skizze i den virkelige Storrelse. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 100 Rbd. 11) Xylographie: Afbildning i Træsnit af Basrelieffet: Guttenberg viser Faust de af ham opfundne Typer, efter Thorvaldsen. Som Forarbeide fordres Tegning udført med Pen i den virkelige Storrelse. For Losningen af denne Opgave udsættes en Præmie af 100 Rbd.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Sondag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Host**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjobmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Tryft i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 3die Mai 1840. | Nr. 17.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Studenten fra Lund.

(Skreven for svenske Studenter).

Studenter-Byen ei jeg glemmer,
Det gamle **Lund**, saa vidt bekjendt,
Om den jeg mangt et Minde gjemmer,
Hurra! jeg er fra **Lund** Student!
Her lød de glade Ungdoms Sange,
End lyde de, saa smukke, mange!
I Gaderne utalte Gange,
Ved Maaneskin, ved Lygte-Skjær
Med lystig Sang vi vandre her!
Bag Vinduet sig Gardinet rører,
Hvo er det, som paa Sangen hører?
— Jeg rober ei min Hjertenskjær!

I Sommerqvæl, o hvilken Gammen!
Naar Linden smukt i Blomster staaer,
I „Lundegaarden" sidder sammen
En Kreds, hvis Hjerte selv har Vaar,
Og ingen Sky for Maanen svæver,
Den gamle Kirke smukt sig hæver,
En Bauta paa den grønne Plet,
Som Gubbe vil jeg mindes det!
Vor Pibe damper, Ordet lever,
Er Hjertet ungt, det elsker let.

Det er saa godt en Ven at eie,
Han mødes bedst i Ungdoms Tid,
En Stund saa skilles vore Veie,
Men her vil Tanken flyve hid,
Meer snel end Nordens stærke Vinde,
Her, under „**Lundegaardens**" Linde,
Vi atter os i Kredsen finde,
Hurra! jeg er fra Lund Student!
Her Aandens Altar-Blus blev tændt,
Her Sangene fra Læben strømte,
Her var jeg ung, her Hjertet dromte,
Her har jeg Sorg og Glæder kjendt.

H. C. Andersen.

Guttenbergs sidste Flugt.

IV.

(Sluttet.)

Et endnu værre Udseende fik Scenen, da Peter Schoeffer, der forgjæves søgte at indgyde sin unge Ægteviv Mod og Trøst, geraadede i Ordstrid med en af de ubudne Gjæster. Christine havde skjult sig i det længst bortliggende Værelse og laae knælende paa sin Bedeskammel for Billedet af den hellige Guds Moder, medens Schoeffer snart søgte at styre tilfreds i Gaarden, snart kom op for at aflægge den, desværre! ikke altid ønskeligste Beretning. Pludselig trængte en Rytter ind i Christines Helligdom og speidede med sit flammende Blik efter Nov. Bævende rækker den Forskrækkede ham Alt, hvad hun eiede af Prydelser og Klenodier. „Det forslaaer ikke," brøler Soldaten rodende med begge Hænder i hendes Gjemmer og sprængende alle Skriin og Æsker. Med eet faaer han Øie paa Psalteren fra **1457**, der vel ikke for de smukke Typers Skyld, men desnarere ved sine svære Sølvspænder var et ønskeligt Bytte for Vandalen. Grinende i Skjæget river han Bogen til sig, medens Christine, der paa eengang seer sin Andagtsbog og sin Mands Brudegave i Fare, forgjæves forsøger paa, at fravende den Stærke sit Bytte. Ved Skriget styrter Schoeffer ind i Værelset, river Bogen fra Rytteren, denne sparker med sin tunge Hæl efter ham, saarer ham let med Sporen, Schoeffer værger sig og slynger sin Kones Bedeskammel med saadan Magt i Hovedet paa Fjenden, at denne med et Brøl styrter blødende til Jorden. Flere komme til, den Forrige kommer igjen paa Benene, Schoeffer og Christine blive jagede ud af Huset, en raa Haand tager en Brand fra deres egen Arne og kaster den ind imellem Husets Bjælker og Tagværk — et Øieblik endnu, og Luerne slaae med deres spidse Tunger ud af ti Aabninger, og i Gavlen flagrer den røde Hane med sine Vinger, ret som om den flygtende Parisers Forbandelse saa snart skulde gaae i Opfyldelse.

Jamrende stod Fusts Familie i Gaarden og udstødte afmægtige Trudsler imod den med Haanlatter bortdragende Fjende, der forlod den udplyndrede, brændende Rede, for Andetsteds igjen at begynde forfra. At Bogtrykkersvendenes Bestræbelser, der ikke vidste, om de først skulde slukke Ilden eller redde de faae tilbageblevne Rester, ikke frugtede synderligt, er let at indsee, saavel som, at Naboerne i en saadan almindelig Nød hverken havde Tid eller Lyst til at staae en Tredie bi, saameget mere som denne Tredie for sin stolte Opførsels Skyld just ikke stod paa det Bedste anskrevet. Fust rev sig Haarene af Hovedet og strøede dem i Flammerne, der fortærede hans egen Eiendom. Hans Broder, den første Borgermester — ak! han havde i den almindelige Nød, eller, hvad der er rimeligere, i Omsorgen for sin egen

Velfærd og Person saa travlt, at han ikke fik Tid til et Øieblik at tænke paa sit Kjød og Blod. Overalt i Staden Fjender, Plyndren og Brandstiftelse, alle Portene lukkede, de fleste Gadedøre spærrede! — Raadvild og hjelpeløs stod han der, stirrende i Flammerne, medens Christine fortvivlende skjulte sit Ansigt ved sin Mands Barm. Svendene snege sig omkring med foldede Hænder, og over den hele Gruppe knittrede Ilden, bragede Bjelkerne, idet de styrtede sammen, fløi der forkullede Papirsstumper, med hvilke den friske Efteraarsmorgen drev sit haanende Spil.

Det vil være vanskeligt at beskrive det Indtryk, det gjorde, da denne Scene — den var et Øde midt i Tummelen, Ødelæggelsens Rolighed var udbredt derover — forvgedes med en ny tilkommende Person. „Gud være med Eder Allesammen, I Stakler!" sagde han, og betragtede dem medlidende og fuld af Deeltagelse. Men naar jeg fortæller, at istedetfor et venligt Svar paa hans Hilsen, mødte der ham kun morke Blikke fulde af Had og Mistro, kun neddæmpede Ytringer af et fjendtligt Sindelag, saa veed Enhver, at det var Johannes Guttenberg, der traadte ind i Gaarden Humbrecht, med en Randsel paa Nakken, Pilegrimsstaven i Haanden, Kjortelen bequemt opkiltret, ganske reisefærdig. Ja, ham var det, og Fusts Harme, glad, som det syntes, ved at finde en Gjenstand, sprudlede ham, lig Husets Flamme, heftig imode i de Ord: „Mand, hvad søger I her? Vil I mætte Eder ved vor Elendighed, eller kommer I for at tigge hos Tiggere?"

Rolig rystede den Forhaanede paa Hovedet, ikke agtende paa, at Schoeffer ved Synet af ham havde vendt sig bort, forende sin Kone afsted med sig. „Jeg tænkte," sagde han blidt, „I skulde i denne almindelige Nødens Tid have glemt vor ubetydelige Strid. Mig drev Ønsket herhen, at see, hvorledes det er gaaet Eder, at hjelpe, hvor jeg kunde hjelpe. Jeg huskede neppe mere, at vi sidste Gang skiltes fra hinanden i Vrede; det forekom mig, som om jeg endnu havde Andeel i dette Huus, hvori jeg en Tid lang har arbeidet med Eder og Eders Svigersøn." — Fust mumlede til Svar: „I seer, her er intet at hjelpe med, og heller intet at hente. Vi ere nu ruinerede ligesom I." — „Ikke saa mismodig, Mester!" sagde Guttenberg; „mig er det kun gaaet lidet bedre. Hos Syndikusen have Rasfauerne ogsaa holdt kjønt Huus. Mine Presser ere ødelagte, mine Lettre adsplittede, de tomme Mure staae rigtignok endnu."

Schoeffer var imidlertid igjen traadt nærmere og blandede sig i Samtalen, idet han med giftig Spot sagde til sin forhenværende Lærer: „Nu, min dyrebare Herre! derfor kan I let berolige Eder. Det er jo bekjendt nok, at I egentlig ikke eiede Noget af det Hele, og kun drev Værket for Doctorens Regning og Risico!" Guttenberg rødmede stærkt ved disse ublide Ord. „Saaledes er det," svarede han, „og I veed bedst, for hvis Skyld det er saaledes. Jeg bryder mig heller ikke om det, jeg har tabt, hvor lidet dette saa kan være, kun det, igjen at være forstyrret i mit Arbeid, Tabet af Tid og Kraft, hvoraf Oldingen har saa lidt tilovers, er det, som nedbøier mig. Hvo veed, naar og hvor man nu igjen finder et Sted, at opslaae et Sætterbord paa?"

„Troer I maaskee," spurgte Fust mork og nedslaaet, „at her igjen nogensinde kommer et Trykkeri istand? Mit og Eders vare de første, og tro mig, de ville blive de sidste. Enhver vil nok vogte sig for igjen at gribe til en Haandtering, paa hvilken Himlens Forbandelse saa synlig hviler. I og vi aldeles ødelagt! O forbandet være den Time, da I første Gang betraadte mit Huus og med smukke Talemaader forførte mig til dette Djævleværk! Lad det forsvinde som Rogen fra mit brændende Huus, styrte sammen, som hiin more Stolpe, hvorved den første Presse har staaet!"

Et nyt Bulder føiede den rette Slutning til dette skrækkelige Ønske. Langt hen over Gaarden til midt ud paa Gaden styrtede Gruus, Støv, Aske, Gnister, Kul, Splinter og Bjælker. Een Svend blev begravet derunder, de Andre flygtede derfra med Jammerskrig, Schoeffer udrev sin hylende Kone fra Ilden, og kun Fust og Johann Guttenberg bleve tilbage midt i Ødelæggelsen; hiin næsten sjunken i Knæ af Skræk, skjulende Ansigtet i begge Hænderne, harmfuld og forbittret, som om han vilde gjøre Husets sidste Steen til sin Gravsteen. Guttenberg stod rank og med ungdommelig Kraft ved Siden af ham, og lægende sin Haand paa sin Modstanders Skulder, udbrød han i Begeistring:

„O, I Lidettroende, som mene, at nu da Templet staaer i lys Lue, maa ogsaa Guddommen brænde op! Der skeer Eder Ret i Eders Hoffærdighed, da I kun driver Kunsten for jordisk Fordeels, ikke for Kunstens egen Skyld og af Kjærlighed til den og dens Velsignelse. Sandelig, jeg siger Eder, Mester Fust, denne Kunst, hvilken I opgiver, er saa evig som Ordet, hvilket den har ophøiet for alle Mennesker, og den vil ligesaalidt styrte sammen med Ruinerne af Eders lille Huus, som hiin blaa Himmel, der høi og rolig hvælver sig over vore Misforstaaelser og vore Grusomheder. See Eder om, Mester Fust! Eders Værksteder ere tomme, Eders Svende dragne bort! Tænk paa mig! som Vinden hist over Eders Hoved uvilkaarlig spreder Bladene af Eders Bøger til alle Verdens Kanter, saaledes vil vor Kunst netop derved, at vi ere blevne forstyrrede i vor Virken og jagede fra hinanden, udbrede sig over den hele Verden. Lad brænde, Johannes Fust, hvad der er forbrændeligt! Kunsten er den sande Phønix, og lysende, seierrig, udødelig hæver den sig op af hine Flammer, for at udbrede sine Vinger over hele Jordkloden!"

Kunstacademiets Udstilling.

III.

Ved at betragte de Arbeider, vore mere bekjendte Kunstnere have leveret til dette Aars Udstilling, møder os især eet, der fornemlig med Hensyn til det Vidnesbyrd, det giver om Kunstnerens stadige Fremskriden, rager frem over de andre: „Scene paa Melo'en ved Neapel. En Oplæser af Orlando Furioso, omgivet af sine Til-

hørere", af **Constantin Hansen**, for Tiden i Rom. Hr. H. har i dette Maleri viist, hvorledes det, uagtet den synligste Paavirkning og Tilegnelse af de fremmede Omgivelser, desuagtet er muligt at bevare sin Selvstændighed, og hans Arbeide bærer derfor det originale Præg, det ægte Characteristiske, som aldrig bør savnes ved noget sandt Kunstværk. Mindre heldig har Kunstneren været med Hovedfiguren, der har noget alt for Materielt, som ikke staaer i Harmoni med dens poetiske Omgivelser. I disse viser der sig en riig og skabende Phantasi; næsten ethvert af de talrige Physiognomier afspeiler klart det Indtryk, som det oplæste Digterværk frembringer, og det er Skade, at Kunstneren har foretrukket at vise os Oplæserens noget stoppede, undersætsige Figur i Rygstilling, istedetfor, i et livligt italiensk Physiognomi, for Beskueren at fremstille Gjenstanden for den almindelige Opmærksomhed, fra hvem den Ild og Begeistring udgaaer, der skal opvarme og fængsle alle de Andre. — Af de øvrige i Rom levende danske Kunstnere have især D'Hrr. **Marstrand, Aychler** og **Sonne** hjemsendt smukke Frugter af deres fremskridende Kunstudvikling. I **Marstrands** Arbeider aabenbarer sig det samme skalkagtige Lune, det samme aabne Øie for det fremtrædende Characteristiske og Styrke i at gjengive det, som i hans tidligere Arbeider. Men alt dette er her, i hans „romerske Borgere, forsamlede til Lystighed i et Osterie", parret med større Gratie og beaandet af en varmere sydlig Duft; og at man ikke behøver at frygte for at denne Kunstner derved skulde komme til at tabe noget af sin store Eiendommelighed, herpaa have vi allerede et talende Bevis i hans andet Maleri, „romersk Gadescene", hvori denne saa ganske udtaler sig, og hvis Figurer alle ere i Besiddelse af et Udtryk, et dramatisk Liv, der robe Kunstnerens dybe Blik for comiske Characterer, hvilke han altid veed at gribe og gjengive med Mesterhaand. — Af **Aych'ers** tvende yndige Genrebilleder er især det mindre, „en Dreng drikker af en Krukke, som en lille Pige bærer paa Hovedet," et indtagende lille Cabinetsstykke, hvori Kunstnerens hele barnlige Gemytlighed er fremtrædende. — **Sonnes** „italienske Bønder holde Bøn i den romerske Campagne", er det smukkeste Maleri, vi mindes at have seet af denne Kunstner. Navnlig har det glædet os at bemærke, med hvormeget Held denne Kunstner, der i Correcthed neppe overgaaes af nogen af sine Kunstbrødre, i dette Maleri ogsaa har tilegnet sig en livligere Colorit, der unægtelig hidtil har været hans svage Side. — Hr. **Roeds** Altartavle: „Christus og den samaritanske Qvinde", er smukt malet, men mangler alt for meget det aandige Præg, der skulde gjøre det til et sandt Kunstværk.

Denne Mangel paa Aand er i endnu langt høiere Grad kjendelig i Hr. **Rørbys** „Jesus i Gethsemane", hvor de grove, intetsigende Ansigtstræk kun daarligt udtrykke Frelserens guddommelige Ild og Begeistring. En smuk Modsætning til dette Maleri danner Kunstneren **Blunck's** Altertavle, der behandler samme Sujet, i hvilken der hersker en dyb, aandig Ro, en sand religiøs Opløftelse. De slumrende Disciple ere smukt grupperede om den i inderlig Bøn hensjunkne Christus og det hele Billede frembringer ganske det alvorsfulde, høitidelige Indtryk, der svarer til dets Bestemmelse, at smykke et Herrens Alter.!

Hr. **Friedlænders** „en Læge ved Sygesengen", er en lille „Hverdagshistorie", der tiltaler ved sin rørende Simpelhed. Med megen Sandhed og Følelse finde vi her gjengivet en af hine nedslaaende Scener, hvor, efter en, hos en kjær Syg gjennemvaaget Nat, det sidste Haab endnu klynger sig fast til en kjærlig Læges Omhu, og søger at læse Opløsningen af Gaaden i hans betænkelige Miner.

Et rigt Udbytte skjænker paa dette Aars Udstilling Landskabsmaleriet og dristig træde her flere af vore yngre Kunstnere i Skranken med de Ældre. Af disse sidste maa især den afdøde Petzholdts senest udførte Arbeide: „Parti af de Pontiniske Sumpe" tiltrække sig vor hele Opmærksomhed; men vor Beundring afløses snart af en veemodig Følelse ved Tanken om det store Tab, den fædrelandske Kunst har lidt ved denne talentfulde Maler, hvis aabne Blik for Naturen i sin rige Mangfoldighed var understøttet af saa herlige Øyner til at opfatte og gjengive den.

(Sluttes i næste Nr.)

Theatret.

Et magrere Repertoire, end det, Theatret nu har opvartet med siden dets Gjenaabning, skal man vanskelig kunne finde i dets, paa slige Phænomener just ikke fattige, Historie. Smaae Ubetydeligheder, sande **Nød**-Stykker høre til Dagens Orden. Siden den kokette „Pige paa 28 Aar", der dog havde for faa Yndigheder til at understøtte sine Prætensioner med, lod sig see, har Theaterdirectionen endnu indladt sig paa et „Væddemaal", — men som blev tabt. Men dette er et af de Tab, hvorved Ingen vinder. Skuespillerne tabe deres Tid, Publicum sin Lyst og Taalmodighed, Theaterkassen sine Penge, Directionen sit Renommée, — lutter reelle Tab. — Men hvad kan da vel være Aarsag til denne saa paafaldende Armod i Repertoiret? Tragodien synes at være baanlyst; i det mindste er det et Særsyn, naar imellemstunder en enkelt gaaer over Bræderne; Operaen er nær ved at døe hen, og det af lutter Sygdom blandt Sangere og Sangerinder. Snart gives et Parti til en Sangerinde, som denne ligesaasnart leverer af igjen — det ligger ikke for hendes Stemme. Snart er Sangerinden syg, kommer sig til en Aftenunderholdning, men falder, uheldigviis, strax tilbage igjen. Ja, vistnok hersker der megen Sygdom ved Theatret, men det er en chronisk Sygdom, en Slappelse i Livsorganerne, der maa underkastes en radical Cuur, hvis den skal bevinges. En kraftig, virksom, energisk Bestyrelse, det er det eneste Middel der staaer til at anvende; en Bestyrelse, der ikke blot eier et Navn og Titler udenfor Theatret, men Kundskab, Iver og Lyst til at erhverve sig Hæder ved det Kald, den har at rygte i samme. Ikke Mænd, der maae betragte det Hverv, at være Theaterdirecteurer, som et Slags „Erholung" fra deres andre Sysler, en behagelig, maaskee selv kjær Adspredelse, men Mænd, hvis udelukkende Beskjæftigelse det er, at arbeide for Theatrets Tarv; der ikke blot søge at holde Maskinen i en stadig Bevægelse, men som undersøge og veie, ordne og lede, at den kan virke til Opnaaelsen af sit Øiemed. Kort, skal den danske Skueplads nogensinde opvaagne af den Lethargie, hvori den under Tingenes nærværende Tilstand mere og mere maa hensynke, da maa der en radical Reduction til, og vi kunne ikke undlade at gjentage de Ord, vi alt engang før have anført af den agtede Dramaturg **Rahbek**, at Skuepladsens sande Velfærd nemlig ikke lader sig opnaae **„førend Kongen lader sig nøie med at være Skuepladsens Velgjører og Beskytter, uden at ville være dens Bestyrer; thi vor Skueplads kan vel have lucida intervalla, men den bliver aldrig god, førend den ophører at være kongelig, førend den bestyres af Mænd, hvis Hæder og Bedste er uadskillelig forbunden med Skuepladsens Fremtarv.**

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Foruden den Aftenunderholdning, som Floitenisten Hr. **Petersen** iaften giver paa det kgl. Theater, ville endnu tvende andre blive givne i denne Saison, for to af Theatrets fornemste Prydelser, Hr. Instructeur **Stage** og Sangerinden Md. **Simonsen.** Til Forstnævntes, der vil finde Sted næstkommende Onsdag, vil iblandt Andet opføres det gamle Lystspil „Skuespilleren imod sin Villie", indrettet som Vaudeville, der dog kun beholder den tidligere Scenerække, men hvortil Hr. **H. C. Andersen** har paataget sig at skrive en ny Dialog med de dertil hørende Sangnummere. — Paa Løverdag optræder Hr. **Faaborg** første Gang som „Lestocq" i Scribes og Aubers Opera af dette Navn.

— Ridderſalen paa Christiansborg, der skal afbenyttes første Gang til deres Majestæters forestaaende Sølvbryllup, erklæres af Alle, der have seet den, for noget af det Prægtigste og Smagfuldeste, den nyere Architektur har at opvise. Skade at den smukke Frise, det var overdraget Billedhuggeren **Bissen** at udføre til samme, ikke er ganske fuldført, saa at den manglende Deel maa erstattes med en, graat i graat malet Efterligning deraf. Heller ikke det Hele Antal Messinglysekroner vil til den bestemte Tid kunne blive færdig, og der ere derfor af Hr. Blikkenslager **Jrgens** forfærdiget forgyldte Blikkroner, som interimistisk skulle afbenyttes over Galleriet. Da Prof. **Eckersberg** ikke endnu har fuldendt sit 4de store Maleri, der er bestemt for denne Sal, saa har man maattet borttage de der alt ophængte 3 Malerier, saa at Salen nu bliver uden nogensomhelst Billed-Prydelse.

— Det vil udentvivl være i Læserens Erinering, at Trykkefrihedsselskabets Skriftcommittee i Anledning af det kgl. Reskript til Samme af 18de Mai f. A. havde indgivet et Andragende til Kongen. Dette Actstykke, der nu er offentliggjort og unægtelig, som Selskabets Formand antager, maa have „historisk Betydning", ville vi derfor ikke undlade at meddele vore Læsere her:

Allernaadigste Konge!

Naar Undertegnede, som Medlemmer af den forhenværende Skriftcomitee i Selskabet for Trykkefrihedens rette Brug, følgende en naturlig Tilskyndelse, vove at henvende sig til Deres Majestæt, da skeer det med den tillidsfulde Forvisning, at deres allerunderdanigste Andragende vil blive værdiget naadig Opmærksomhed.

Ved Kongeligt Reskript af 18de f. M. have vi modtaget Tilkjendegivelse af Deres Majestæts Utilfredshed med en i Dansk Folkeblad Nr. 1—3 dette Aar optagen Artikel om Fædrelandets Finantsforhold. Vel troe vi at turde antage, ifølge de Udtryk, i hvilke det allerhøieste Reskript er affattet, at Regjeringen ikke har fundet Noget i fornævnte Artikel, som skulde kunne paadrage Redactionen Ansvar efter Lovene; men som troe hengivne Borgere have vi ikke uden undersaatlig Smerte kunnet erfare, at vor Handlemaade er bleven Gjenstand for Deres Majestæts Utilfredshed. Deres Majestæt ville imidlertid værdiges at modtage den Erklæring, at vi i denne Sag have handlet med den oprigtige Villie og i den Overbeviisning, ikke at stode an imod undersaatlige Forhold ved at optage en Artikel, som vi fandt, i det væsentlige Indhold saavelsom i Form, at stemme med de Forhandlinger, der have fundet Sted i Rigets forskjellige Stænderforsamlinger og ere offentliggjorte i de forskjellige Stændertidender. Have vi desuagtet uforsætlig feilet i vor Dom om denne Artikel, saa tillade vi os at nære det tillidsfulde Haab, at Saadant — under Forudsætning af dens juridiske Lovlighed — ikke vil blive lagt Redactionen til Last.

Deres Majestæt ville derfor i landsfaderlig Naade tillade os, for Deres Majestæt at udtale den Bekymring, det har vakt hos os, naar det Kongelige Reskript tilføier Advarsel for Skriftcomiteen om i Fremtiden at afholde sig fra Foretagender, „der kunde paadrage saavel dens Medlemmer personlig som Selskabet, paa hvis Vegne den handler, yderligere Ubehageligheder." Thi vi vide, at Danmarks Konge ved Rigets Grundlov er udrustet med Myndighed til at undtage Hvad og Hvem han vil fra Lovens almindelige Befaling. Men vi have atter fundet Beroligelse i Tanken om, hvorledes denne Magt er bleven anvendt i Deres Majestæts faderlige Regjering, og navnlig hvorledes det er blevet overladt til de almindelige Love og Domstole at bestemme det Lovlige og Ulovlige. Vi have, som Deres Majestæts Undersaatter, bestyrket os i den Tro, at, saalænge Individer og Samfund samvittighedsfuldt holde de ved Lovene dragne Grændser for Die, ville de — selv om deres Fremgangsmaade ikke skulde findes i alle Dele bifaldsværdig — i intet Tilfælde savne Lovenes Beskyttelse under Deres Majestæts retfærdige Scepter.

De Fleste af Undertegnede ere Mænd, som i deres ydre Stilling ikke have særlig Opfordring til at deeltage i folkelige Anliggender; Fleertallet hører til Deres Majestæts Embedsmænd. Det er os ikke ubekjendt, at Mange hylde den Mening, at saadanne Mænd rettest varetage deres Stilling ved at drage sig tilbage fra Deeltagelse i en slig Virksomhed; ligesom dette ogsaa maa erkjendes at være baade det Bequemmeste og Sikkreste. Det være Undertegnede tilladt i faa Ord at fremsætte for Deres Majestæt den Overbeviisning, hvoraf de ledes i denne Henseende. Hvor et Folkeliv er i Opvaagnen — og en Opvaagnen af dette Liv er den betydningsfuldeste Lovpriisning af Deres Majestæts Regjering — kan en friere og mere levende Meddelelse om offentlige Anliggender ikke udeblive. Men hvorledes Ordet herom føres, er en Sag af lige Vigtighed for Regjering og Folk. Det er vor Overbeviisning, at den offentlige Stemme hos os vilde blive dannet langt mere fleersidigt, og vilde føres til langt grundigere Dom, dersom ikke de Mænd, der i Almindelighed ere i Besiddelse af den større Indsigt og nyde almindelig Agtelse og Tiltro, ansaae det som Følge af deres Stilling i Staten, at de ved enhver offentlig, mundtlig eller skriftlig Forhandling, bør holde sig adskilte og fjernede fra deres Medborgere. Af denne Isolering bliver det den naturlige Virkning, at Ordet kommer mere og mere i Hænderne paa Andre, der begjærligen gribe det — om end ikke altid af egoistiske Hensyn, dog ikke sjeldent uden fornoden Kundskab, Dannelse og Evne til at benytte det paa virkelig oplysende, gavnligt veiledende Maade. Naar derfor Mænd, som tør anſee sig i en vis Grad i Besiddelse af Medborgeres Tillid, som ikke tør frakjende sig selv Evne til at kunne virke paa Folket med nogen Nytte, og som — ihvorvel med Forskjellighed i politiske Anskuelser — ere sig alle lige bevidste en redelig Villie og oprigtig Kjærlighed til Konge og Fædreland, slutte sig medvirkende og veiledende til de almindelige Bestræbelser for Folke-Oplysning og Almeenaands Udvikling, uden at lade sig ved mødende Ubehageligheder bevæge til at drage sig tilbage, da kunne vi ikke fravige den Overbeviisning, at dette er at handle i Regjeringens og Folkets sande Interesse.

Idet vi tillade os i dybeste Underdanighed at fremlægge disse Ytringer for vor Konges Throne, nære vi tillige det Ønske, at de maae betragtes som Udtryk af den undersaatlige Ærefrygt og Tillid, hvormed vi see hen til Deres Majestæts ophøiede Tænkemaade.

Kjøbenhavn d. 2. Juni 1839.

Allerunderdanigst

F. C. Olsen. H. N. Clausen. C. N. David. C. T. Engelstoft. J. E. Larsen. L. N. Hvidt. H. M. Velschow. Orla Lehmann.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Larsegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 10de Mai 1840. | Nr. 18.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Guldkorn.

(Af Fr. Rückerts Læredigt: „Die Weisheit des Brahmanen.")

Anden Samling.

I.

Gud gav Dig Rødderne og Dine Tænders Række;
Han knækker Dig dem ei, Du smukt dem selv maa knække.

II.

Du leer ad Øgenavnet, de Din Nabo gave,
Og kjender ikke det, som til Dig selv de have.

III.

Bebreidelse gjør ondt; men værst dog smerter dette,
Naar Du maa tilstaae, man bebreider Dig med Rette.

IV.

Ved gode Sæder blot ei Troen kan erstattes;
Men ogsaa vee den Tro, hvor gode Sæder fattes.

V.

Et godt Ord, godt udtalt, optaget godt dertil,
Og som blev anvendt godt, det nok os baade vil.

VI.

For at beslutte, af Guds Aande Du berøres.
Du overlægger kun, hvordan det skal udføres.

VII.

Naar tidt til Lastens Vei den Yngre sig indvier,
Den Ældre Skylden bær, som seer derpaa — og tier.

VIII.

To Løver om een Hjort, — Den Steg er slem at dele;
De kjæmpe; den, som vandt, fortærer selv den hele.

IX.

Vær til Velgjerninger foruden Tryglen rede,
Det er kun givet halvt, hvorom man først maa bede.

X.

Vær saa beskeden, at Du med Opmærksomhed
Kan høre det, hvorom Du selv veed bedst Besked.

XI.

Du sover vaabenklædt; men Skjold og Spyd forskrækket
Du kaster bort, saasnart blot Fjenden Dig har vækket.

XII.

Fra Verden Djævelen bortflygtet er med eet, —
Han veed, at Mennesket gjør selv sig Helved' hedt.

XIII.

Dig krænker ei, at eget Held Du tabe maa,
Men at Din Fjendes Du derved opblomstre saae.

XIV.

Endnu staaer Templet ei opreist med sine Piller,
Og dog den Halte alt paa Tiggerpost sig stiller.

XV.

Stundom kan Noden vel lidt ind til Fliden kigge,
Men komme indenfor, det vover den dog ikke.

XVI.

Hold kun Dit Øie lukt, men dertil Pungen aaben,
Til slige Kunder har hver Kræmmer sat sin Haaben.

XVII.

Af mine Tænder fik jeg nogle, for at spise,
Men nogle kun for Jer, dem vil jeg Eder vise.

XVIII.

Ved høi lys Dag Du lod Voxkjerterne bortdampe;
Nu mangler Olien Du til Din Nattelampe.

XIX.

Forsigtighed for seent, Tillid for hurtig gaaer,
Forsigtighed med Tillid parret, Maalet naaer.

XX.

Det Første er den Gunst, hvorfor vi Himlen prise,
Det Næste er den Kunst, som Gartneren skal vise.

XXI.

Fortvivl, mit Hjerte, ei! Æget kan nok faae Fjedre,
Og fra den snevre Skal til Himlen flyve bedre.

XXII.

Vi haabe vil Aar ud, skjøndt vi Aar ind blev skuffet,
Tilsidst nok træffer ind, hvad end er ei indtruffet.

XXIII.

Hvo hjemme Lykke har, har ogsaa ude Lyst;
Fred Verden skjænker Dig, boer Freden i Dit Bryst.

XXIV.

Hvor noget læres kan, lærvillig vær, som Barnet;
Hvad søgt i Skabet blev, laae tidt i Feieskarnet.

XXV.

Hvis Du Din Fjende vil ydmyge, maa Du lære
Meer ydmyg end han selv, og mere viis at være.

XXVI.

En simpel Løgn jeg troer; men har Du først tilføiet
En Hob Forsikkringer, jeg mærker Du har løiet.

XXVII.

Mod Gift beskytter Dig den sunde Næring ei,
Modgiften ene kan til Redning vise Vei.

XXIII.

Beskjæmmer En sin Ven, da har han Blod udgydt,
Det Blod, der skamrødt paa hans egen Kind har flydt.

XXIX.

Veed ei Du Veien, giv Dig i en Forers Hænder;
Men undersøg først, om Din Forer Veien kjender.

XXX.

Paa Frugten let man seer, hvad Træ det vel kan være,
Paa Træet Gartneren seer, hvad Frugt det vil bære.

XXXI.

En Hund aflogrer Dig sit Foder, vil den ha'e det,
En ædel Ganger maa Du klappe, for at ta'e det.

XXXII.

Hvo sover, hungrer ei, vel faren er den Mand;
Men vee dog den, som ei for Hunger sove kan.

XXXIII.

En yndig Egn er just ei skjøn fra alle Sider,
Og ei paa alle Dagens, alle Aarets Tider.

XXXIV.

I denne dybe Kløft troer Æslen med sit Trav
At komme over, hvor Kamelen fandt sin Grav.

XXXV.

Den falske Glands saa godt Jer fryder, som den ægte;
Hvi skal jeg Eders Fryd af Skadefryd anfægte?

XXXVI.

Gjør Udkast kun! om med Udførelsen Du nøler,
Du har dog Nydelsen, at Du Dig Skaber føler.

XXXVII.

Jeg ingen Lykke fandt, jeg intet Ønske voved',
Der blev som Blomst saa smuk, som Knoppen havde lovet.

XXXVIII,

For Dig er intet saa usaligt at fornemme,
Som naar Du i Dit Hjem Dig aldrig føler hjemme.

XXXIX.

Hvor skjøn dog Tænkning er, skjønnere Digterflammen,
Men allerskjønnest dog Begge foreente sammen.

XL.

Det er en farlig Bog, som Mishag Dig forvolder,
Og som dog Noget har, hvormed den fast Dig holder.

G. Siesby.

En Folkeprædikant i Neapel.

I Neapel boede i den anden Halvdeel af det attende Aarhundrede en Dominikanermunk, der var en af de sjeldneste Originaler i sin Stand. Pater Rocco var kjendt af Alle, og en Indflydelse, som hans, vare kun Faa i Besiddelse af, i hiin Tid maaskee Ingen. Megen Lighed havde han med Keiser Leopold I.'s Hofpræst, den med Urette saa meget udskregne Pater Abraham a Sankta Klara.

Ogsaa denne var en sjelden Mand i sit Slags, som med en rig Skat af forskjelligartede Kundskaber, forenede den ypperligste Hukommelse med en uudtommelig — naturligviis til hiin Tids Aand og Smag svarende — Vittighed. Den forunderlige Eiendommelighed i hans Prædikener og Opbyggelsesskrifter, gjorde ham til en ligesaa yndet Prædikant som meget læst Skribent. Af Mange bleve hans kirkelige Foredrag ikke besøgte for Opbyggelsens, men for Latterens Skyld. Thi ved den uudtommelige Rigdom af hans sprudlende Vittighed og de comiske Vendinger, som han gav alle sine Lignelser etc., fik hos ham selv aandelige Gjenstande ofte et burlesk Anstrog. Desuagtet var han intet mindre, end en gemeen Spasmager. Med et praktisk Blik og dyb Menneskekundskab trængte han ind i sin Tids Forhold og Levemaade, skildrede dem med overraskende Sandhed og dadlede sine Samtidiges Svagheder og Feil med uforfærdet Frimodighed saavelsom med bidende Vittighed.

Det, som Abraham a Sankta Klara var i Wien, det samme, og maaskee endnu mere, var Pater Rocco i Neapel. I hans Haand laae paa en Maade Residentsstadens Skjæbne. Han ledede, tæmmede og beherskede denne Stads kosmopolitiske Tusinder med sin uimodstaaelige Veltalenhed. Dette indsaae Regjeringen meget vel, og uagtet det ikke var Nogen tilladt, ligefrem at udtale nogne Sandheder, saa vovede man dog ikke at gjøre Pater Rocco denne Forrettighed stridig, som hans Genie havde anmasset sig. Han benyttede den endogsaa ligeoverfor sin Monark, der maatte lade sig byde mangt et droit Ord af ham.

Det var især ved Populairitet, at han opnaaede den store Anseelse, han stod i. Efter Rhetorikens Regler tør hans Taler naturligviis ikke sønderlemmes. Thi for at blive forstaaet af den neapolitanske Pøbel, maatte han tale dens Sprog. Et Par Exempler turde maaskee bedst vise, paa hvad Maade Pater Rocco virkede paa den store Hob.

Qvaksalverier af alle Slags blive intetsteds drevet offentligere og paa en mere uforskammet Maade end i Neapel. Regjeringen bekymrer sig ikke om dette Uvæsen, og synes vel endogsaa at agte Qvaksalverne for deres heldbringende Virksomheds Skyld. Kunde nu Pater Rocco ikke hjelpe her, saa vilde han dog heller ikke tie. Han vidste, hvor vanskeligt det var, at gribe Menneskene med Talen og at fastholde den flygtige Opmærksomhed hos et saa letsindigt Folkefærd, som Neapolitanerne. Det gjorde ham ondt, naar han saae den gode Leilighed og, hvad

der var endnu mere, det, man troede at yde Kunsten, bortoslet paa en Markskriger, som bedrog Folket for dets Tid, dets Sundhed og dets Penge. Den sunde Fornuft gik endnu med ovenikjøbet, og det kunde han ikke koldblodig see paa.

„Kom herned!" tilraabte han engang i sin fromme Iver en Marionetspiller, der paa Torvet paa et opreist Stillads, for nogle hundrede Mennesker foreviste en Abekats Kunster og de grove Løier af en Polichinel. „Kom herned," befalede han endnu engang den Tøvende, og Staklen vovede ikke at modsætte sig den mægtige Mands tordnende Stemme. Pater Rocco stillede sig op paa dennes Plads. Leiligheden til en Straffeprædiken var jo saa god.

Han skildrede nu for sine Tilhørere, hvorledes de offrede enhver jammerlig Bajas deres Tid og deres Penge; hvorledes de ved hans Daarskaber forgiftede deres Sjæle; hvorledes de for deslige smagløse Løiers Skyld opoffrede en kraftig Prædiken, en hjertestyrkende Messe. „Seer," raabte han næsten skrigende, idet han løftede Crucifixet i Veiret, „seer, dette er den sande Abe, dette er den sande Polichinel, som I skulle løbe efter."

Hvor mangen en Læser har ikke alt hjertelig leet over denne Sammenligning. Det neapolitanske Folk, der hørte paa Pater Rocco, loe ikke. Det følte og forstod disse Ords sande Betydning. Thi Pateren sammenlignede nu de to Polichineller med hinanden, og han maatte have været en maadelig Taler, om ikke Sammenligningen var faldet ud til Fordeel for ham, der var død paa Korset for Menneskeslægten.

Ligesaa kraftigt virkede det paa Lazeronernes Qvinder, da han engang prædikede over Utroskab. Han fortalte dem om en Hest, der hed Bucephalus, hvilken tilhørte en stor og from Konge, og som havde den Egenskab, at den ikke lod sig bestige af nogen anden end sin Herre. Han gjorde nu Anvendelsen paa Qvinderne, viste, hvorledes Mændene vare deres Konger, de selv disses Heste, og hvor skammeligt det var, hvis de af et ufornuftigt Dyr lode sig overtræffe i den Dyd, der baade af guddommelige og menneskelige Love var gjort dem til Pligt.

„Idag vil jeg see," begyndte han en anden Gang, henvendende sig til flere Tusinder, der vare forsamlede omkring ham, „om I virkelig angre Eders Synder." Han begyndte hermed en Bodprædiken, ved hvilken Haarene reiste sig paa den haardhjertede Masses Hoveder, og da alle tilintetgjorte og slaaende sig for Brystet vare styrtede paa Knæ, raabte han: „Enhver, der angrer sine Synder og hvis Bod er alvorlig meent, række Haanden op."

Alle Hænder foere i Veiret.

„Nu, hellige Erkeengel Michael," vedblev han, „Du, som med Diamantsværdet staaer foran Guds Domstol, hug Hænderne af alle dem, der have opløftet dem i Hykleri!"

Da sank alle Hænderne ligesaa hurtig, og Straffeprædikenen begyndte paany, saa at samtlige Tilstedeværende henflode i Angerens Taarer og fattede det Forsæt at bedre dem.

(Fra Maltens „Neueste Weltkunde", 1840, 1ste Bind.)

Musikens kortfattede Historie.

Det kan ikke være nogen Tvivl underkastet, at Musikens Fødested er Hjertet. Længe slumrede den i sin Vugge, medens dens Søstre, Digtekunst og Maleri, allerede havde uddannet sig til den største Fuldkommenhed. Først sildig begyndte dens Udvikling, men med denne tillige en den medfødt Ustadighed; thi ingen af dens Søstre hengav sig til en saa stor Tilboielighed for Afverling, som den. Dens Fødested blev den snart til Besvær og den foretrak, at opslaae sin Bolig i Hovedet, hvor den sig der opholdende Forstand lærte den at regne og bestræbte sig for at omdanne den til Videnskab.

Allerede var dette næsten lykkedes, da dens bedste Montorer, en Haydn, en — Mozart o. fl. fremstode, og raadede den til, ikke at vorde det Hjem utro, hvor den blev født men igjen at vende tilbage dertil, idet den derfra gierne kunde fortsætte Correspondancen med sin nuværende Ven, Forstanden, uden saa aldeles at fornægte de samme Følelser, hvormed den, overeensstemmende med dens egentlige Bestemmelse, tidligere havde levet under eet Tag.

Dette Raad fulgtes, og fra denne Tid skriver sig dens skjønneste Epoche. Derved tabte sig imidlertid ikke dens Hang til Afverling. I Hjertet kunde den ikke blive, til Hovedet skjottede den ikke om at komme tiere. Hvad blev nu tilovers for den? Intet, uden Hænderne og Fødderne, og disse valgte den ogsaa virkelig til sit nye Opholdssted. Haanden, Sædet for det Mechaniske, benyttede øieblikkelig sin nye Gjæst, som den tidligere kun havde kjendt lidt til, til Opnaaelsen af sit Øiemed, hvilket ogsaa lykkedes den ganske. Foden, Sædet for den overgivne Glæde, gjorde det Samme, og see, derved kom den stakkels Musik i tvende Beherskeres Magt, hvis Slaveri den maaskee ikke saasnart vil kunne undvige fra. Men hvorhen vil den saa vel tage Veien? Igjen tilbage til Hjertet eller maaskee reent udenfor os? Det maae vi endnu lade forblive uafgjort.

☞ Anmeldelsen af Kunstacademiets Udstilling vil blive sluttet i næste Nummer.

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Den foregaaende Uge har bragt een Theaternyhed: „**Fabrikanten**", Skuespil i 3 Acter af E. Souvestre, oversat af Jomfru Beyer. Dette Stykkes egentlige Sujet er det samme, som Scribe & Compagnie nu i det Uendelige have varieret: en ulykkelig Kjærlighed, der finder sine uoverstigelige Skranker i en alt bestaaende Forbindelse. Forfatteren til det nærværende Stykke har imidlertid villet forbinde Udviklingen af en anden Idee med dette forslidte Stof, ved at vise den stærke Modsætning imellem det Ideelles poetiske Drømmerier og det Reelles Soliditet. Forfatteren har imidlertid ved Fremstillingen heraf ingenlunde viist sig upartisk, idet han, ved at give den ideelle Stræben en altfor svag Repræsentant, har gjort Seieren deslettere for den prosaiske Virkelighed. Hiin har han kun medgivet en ungdommelig, udsvævende Higen efter et Phantom, denne har han allieret med de agtværdigste og ædleste Egenskaber, forenede med en sund og overbevisende Livsphilosophi. Partiet er vistnok alt for ulige, til at der deraf skulde udgaae noget fyldestgjørende Resultat. Det Indtryk, som dette Stykke maatte kunne bevirke, er derfor af en mere ethisk, end æsthetisk Natur, og Forf. er undertiden ikke heller fri for at falde ind i en formelig Præketone. Imidlertid har det enkelte ret interessante Scener og flere af dets Personer ere saaledes tegnede, at de i gode Fremstilleres Hænder ikke kunne blive uden Virkning. I denne Henseende maae vi tilstaae, at Udførelsen af dette Stykke fuldkommen har godtgjort, i hvor høi Grad dette endogsaa kan blive Tilfældet, da den ypperlige Fremstilling, der i det Hele taget blev det til Deel, var Aarsag i, at Stykket vandt et Bifald, det ellers neppe kunde have gjort Regning paa. Fru **Heibergs** Eugenie, Instructeur **Nielsens** Hamelin og Dr. **Ryges** Cantal, ere tre fuldendte Mesterstykker. Hvis den Førstnævntes geniale Opfatning af det romantiske Sværmeri, der er i en stadig Kamp med Eugenies bedre Følelse, skulde kunde overgaaes af noget, da maatte det være af den med saa rystende Sandhed gjengivne Sønderknuselse, hvori hendes Mands Beslutning, at reise, har styrtet hende, den Henrykkelse, med hvilken hun modtager hans Tilgivelse og den Varme og Kraft, hvormed hun modsætter sig hans Duel med Lambert. Men det er saa langt fra, at nogen enkelt Deel af Kunstnerindens Sjælemaleri her kommer til at hæve sig paa den andens Bekostning, at det Hele tvertimod danner den fuldkomne Harmoni, der paatrykker det Fuldendthedens Stempel. — Hvad der her er sagt om Eugenies Fremstillerinde, gjelder ikke mindre om de tvende ovennævnte Kunstnere. Hr. **Nielsens** Inderlighed og Sagtmodighed, hans Selvbeherskelse og Tilbagetrængen af den dybe, kun stundom voldsomt opblussende Følelse, hans Ømhed for Eugenie og Kjærlighed for sine Børn, alle disse Træk samlede sig til eet elskværdigt Billede. — Ligeover for disse tvende Characterer, begge det fulde Udtryk for den endnu levende, næsten ungdommelige Følelse, stod Hr. Dr. **Ryges** rolige, ædle, joviale Cantal. Den torre Moral, der ikke sjelden er lagt ham i Munden, blev paa hans Læber til hjertelig Veltalenhed, og hans ædle Varme, der dog aldrig overskred den Besindighed, hvormed Alderen har omgjærdet den, gav de simpleste Sandheder en egen, høiere Interesse. — Hr. **Holst** viste den umiskjendeligste Bestræbelse for at gjøre Lambert mere tiltrækkende, end Forf. har formaaet det. Naar dette ikke lykkedes ham, maa det paa ingen Maade lægges ham til Last; thi det vilde være umuligt at vække Tilskuernes Deeltagelse for en saa sygelig-sentimental og dertil mindre ædel Characteer, som den, Forf. i Lambert har skildret. — Hr. **Kragh** gjengav den for sin Principal varmtfølende og hengivne Handelsbetjent Baudoin med megen Inderlighed, ligesom baade Jomfru **Petersen** og Hr. **Phister** bidroge deres til det sjeldne Ensemble, der udmærkede denne hele Forestilling.

— Iaften giver Md. **Bishop** i Forening med Hr. **Bochsa** og understøttet af Md. **Simonsen**, sin sidste scenisk-musikalske Aftenunderholdning paa det Kgl. Theater og hvortil Billetterne til Nummerpladsene og Parkettet alt i nogle Dage have været udsolgte, uagtet de forhøiede Priser. Aftenunderholdningens Indhold er følgende: 1, Overture af Rossini. 2, Scener af „Othello" af Rossini, (3die Act, Desdemona), udføres i Costume af Md. **Bishop**. 3, Concert i C Mol for Harpe, componeret og udføres af **Bochsa**. 4, Aria af „Barberen i Sevilla", af Rossini (una voce poco fa) udføres i Costume af Md. **Bishop**. 5, Duet af „Norma" af Bellini. (Adalgisa, Norma) udføres i Costume af Md. **Simonsen** og Md. **Bishop**. 6, Overture. 7, Scene og Finale af 2den Act, af „la Sonnambula" af Bellini, (Amina) udføres i Costume af Md. **Bishop**. 8, Echo, Phantasi for Harpe, af **Bochsa**. 9, Stor Scene af „Medea" af Simon Meyer, (Medea) udføres i Costume af Md. **Bishop**. 10, „Min sidste Sang", Epilog af Hr. H. P. Holst, componeret af **Bochsa**, synges paa dansk af Md. **Bishop**. — Vi kunne ved denne Leilighed ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det vilde være ønskeligt om Capellet skjænkede Acompagnementet en større Opmærksomhed, end dette var Tilfældet ved Md. **Bishops** Udførelse af Scener i Costume i Torsdags, da der navnlig i den sidste Deel af Scenen af Ambassadricen herskede et fuldkomment Vilderede. At Aarsagen hertil, som i lignende Tilfælde, fornemmelig maa søges i Mangelen paa den fornødne Energie hos Orchesteranføreren, er desværre altfor vist; og uagtet Ingen kan være villigere end vi til at erkjende Hr. Concertmester **Frölichs** Fortjenester som talentfuld Componist, maa vi dog gjentagen udtale vor Beklagelse, der sikkert deles af hele det musikalske Publicum ligesom af selve Cappellets Medlemmer, over at denne Musikker ikke viger Pladsen for Hr. Concertmester **Funk**, der i de sidste Aar ikke har aflagt faa Beviser paa sine fortsatte alvorlige Bestræbelser, for at uddane sig til en dygtig Orchesterdirigent. Ei heller kan det vist være undgaaet nogen Kyndigs Opmærksomhed, hvor forskjellige Cappellets Præstationer have været under de nævnte to Herrers Anførsel, og hvor langt Udførelsen af de Operaer, Hr. **Funk** har dirigeret f. Ex. Jodinden, have staaet over dem, der ere givne under Hr. **Frölichs** Veiledning, saavel i Præcision og Energi, som ved Iagttagelsen af de rette, med Characteren overensstemmende Tempi.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 17de Mai 1840. | Nr. 19.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Guldkorn.

(Af Fr. Rückerts Læredigt: „Die Weisheit des Brahmanen.")

Anden Samling.

XLI.

Den, som vil gribe meer, med begge Hænder fulde,
Vil ogsaa tabe det, som fast han holde skulde.

XLII.

Paa Valg af Diemed den Vise kjendes vil,
Den Kloge kun paa Valg af Midlerne dertil.

XLIII.

Klag ei naar Skjæbnen Dig en Byrde har paalagt;
Glæden er dobbelt stor, naar dog det bles fuldbragt.

XLIV.

O priis lykkalig den, hvem Verden ei har kjendt,
For alt Gravklokkens Lyd forkynder, han har endt.

XLV.

Tro! men beviis det ei! thi ellers bort jeg haster.
Blindttroende og dog skarpsindig, — er Contraster.

XLVI.

Ægjerrighed ved mindste Modgang alt nedtrykkes,
Og tilfredsstilles ei selv naar det Største lykkes.

XLVII.

Gjort Gjerning gjøre om, det prøver kun en Daare;
Man i en Perle ei kan tvende Huller bore.

XLVIII.

Til Daarskab fremmed Viisdom hos Dig blive vil;
Den Viisdom baader kun, som i Dig selv blev til.

XLIX.

Naar utaknemlig Du var for den mindre Gave,
Hvormed troer Du fortjent den større vel at have? —

L.

Den kan nok taale, at man viser ham hans Lyder,
Der med de mindre Feil forener store Dyder.

LI.

Hos den man allermindst bør Manglerne tilgive,
Der, naar han vilde kun, fuldkommen kunde blive.

LII.

Lykken Din Skygge er, som, vil Du gribe den,
Undflyer, men følger Dig, naar Du vil fly igjen.

LIII.

Hvo Torne strø'de paa den Vei, han selv har kaaret,
Sig ei beklage maa, naar de hans Fod har saaret.

LIV.

Den, som Uværdige gav Hæderstegn at bære,
Kan han til Værdige dem byde end med Ære?

LV.

For Thronen har just ei Standsforskjel stort at sige;
I Skak er Springeren og Løber næsten lige.

LVI.

Forunet ei Din Ven, men tilegn Dig den Gave,
At have Uret selv der, hvor Du Ret bør have.

LVII.

I Skoven Roveren, som Fyrsten fri, kan gange,
O Fyrste, fri som Du, til Du ham lader fange.

LVIII.

Ret faaer Du stedse, er Du ene hos Din Dommer;
Men husk, at efter Dig igjen Din Modpart kommer.

LIX.

Let Arbeids-Byrden er, men Takkens Byrde svar;
Arbeid, paa det Du Dig kun selv at takke har.

LX.

Først Du bestræbe Dig for selv at naae en Viden;
Meddele Andre den, derefter stræb saa siden.

LXI.

Eet altid hvile lad, skal Dig et Andet lykkes;
Naar Skytten træffe vil, eet Øie i maa trykkes.

LXII.

I den naturlige Religion blev skabt
Enhver, og aldrig gaaer den ganske i ham tabt.

Paa Veien bliver ham en ydre Tro medgivet;
Den, som et Klædebon, han bære skal i Livet.

I Dødens sidste Stund den lægges atter af,
Og da beholder han den Tro, Gud selv ham gav.

LXIII.

To Ting Du lære maa, som frelse fra Fordærv:
Først maa Du lære Det, der hjelper til Erhverv.

Dernæst saa lær Dig selv, hvad ingen Dig kan lære:
Det, som Du ikke kan erhverve, at undvære.

G. Siesby.

Alfernes Trylleriis.

Et Sagn fra Windsor-Park i den lystige Monarks Dage, af Capitain Marryat.

I Karl den Andens Tider stod Windsor-Park netop paa samme Sted, hvor den nu staaer, og Slottet Windsor var, ligesom nu, meget ofte et Opholdssted for den kongelige Familie; men i hine lystige og toilesløse Tider fandt flere Adspredelser og Festligheder Sted der, end dette maaskee nufortiden er Tilfældet. Rochester var Hovedmanden for Forlystelserne og Grevinden af —, dog, jeg vil ikke tale om Damerne, uagtet nogle af de Høiststaaende blandt vort Aristokratie nedstamme fra dem.

Man gjorde store Forberedelser i Slottet, thi Kong Karl havde indbudt Lord-Mayoren tilligemed et Selskab af Aldermans; ikke saa meget for at yde den store og gamle Stads Magistrat en Æresbeviisning, som i det Haab, i deres Eiendommeligheder at finde en Leilighed til Underholdning. Sagen var nemlig denne, at Londons Lord-Mayor og Aldermans havde underrettet Grev Rochester om, at de havde nogle Klagepunkter at forebringe for Hs. Majestæt og en Gunstbeviisning at udbede sig af Høistsamme. Rochester, altid bered til at forskaffe sin kongelige Herre en Fornøielse, bar en ligesaa stor Omsorg for, at afvende enhver Fortredelighed fra ham, og han havde derfor indhentet Underretning om, at Klagerne angik Hoffets Lorder og vare rettede imod disses altfor store Fortrolighed mod Borgernes Koner; Gunstbeviisningen derimod, som man vilde udbede sig, bestod i en Indskrænkning af Damernes Paaklædning, Prydelser og øvrige Pynt. — Han betragtede dette, som en god Leilighed til at tilveiebringe en Deel Morskab, paa Corporationens Bekostning.

Med Kongens Samtykke havde han underrettet Lord-Mayoren og hans Selskab om, at de vilde blive modtagne om Aftenen og beæres med at deeltage i den kgl. Banket; men paa samme Tid havde han indviet Lord Mayorens Kone i hendes Gemals Anliggende, og anmodet hende om, under det strengeste Taushedsløfte, at meddele det til alle Aldermansfruerne, imedens han tillige underrettede hende om, at det vilde være Hs. Majestæt særdeles behageligt, at modtage Damerne den samme Aften, forudsat, at de kunde indfinde dem uden deres Ægtemænds Vidende, hvilket jo ogsaa en kort Tid efter disses Afreise til Windsor let lod sig iværksætte. Det var Kongens Hensigt, at Lord Mayoren og Corporationen, naar de overrakte deres Adresse, skulde befinde dem ligeoverfor deres Koner, og saaledes selv give Anledning til Det, der videre skulde skee.

Dødelige vare imidlertid ikke de eneste Væsener, der sværmede omkring i Windsor-Parks Skjønheder. Den selvsamme Aften, som hiin Comedie skulde spilles, hvilede under den berømte Eeg, bekjendt under Navnet Hernes-Egen, to af den Slags Væsner, som man kalder Alfer, og som fra umindelige Tider havde opslaaet deres Qvarteer paa dette behagelige Tilflugtssted. Om det var et Ægtepar er uvist, men vist er det, at de vare af forskjelligt Kjøn, og da de, som det lod til, levede i den bedste Forstaaelse, saa kan man med god Grund antage, at de ikke vare gifte.

„Elda, der skal i Aften gaae nogle Loier for sig paa Slottet," sagde den mandlige Alf til den qvindelige, idet han kildrede hendes Næsetip med et Græsstraa.

„Ja, Maya; hvor underlige dog slige Dødelige ere."

„Jeg har næsten i Sinde selv at anrette endnu mere Fortred," tilfoiede Maya; men, vilde Du vel bryde Dig om at være med, for at see paa, at jeg gjorde det?"

„Nu, og sæt, at jeg ønskede det, min Ven?"

„Jeg kan ikke lide, at Du er i disse Damers Selskab, disse Hertuginder og Grevinder."

„Er det muligt, Maya? Hvad befrygter Du? Frygter Du for min Dyd?"

„O nei, min Elda! Jeg meente ikke at —"

„Saa skal jeg sige Dig, hvad Du meente, Du skinsyge Nar. Du meente, at Du ikke ønskede, at jeg skulde være i Grev Rochesters og Kongens Selskab. Du skulde have større Agtelse for Dig selv og for mig, end at blive skinsyg paa slige dødelige Stakler."

„Nei, Elda!"

„Jo, jo, og Aarsagen, hvorfor Du vil gaae allene, er, for at kunne omsvæve hiin affyelige Hertuginde af Portsmouth."

„Paa Ære! —"

„Din Ære! — Du har jo ingen — Du kan gjerne gaae derhen."

„Nu vel, Madame, som det behager Dem."

Der var vistnok noget meget Menneskeligt i denne Strid, og den har vel alt mindet Læseren om lignende Scener i det huuslige Liv. Den endte med, at Maya fortredelig tog Veien op ad Slottet til, medens Elda fulgte ham i nogen Frastand, med det faste Forsæt, at vaage over hvert af hans Skridt.

Men have vi ogsaa overrasket disse Elskende i en lille Tvistighed, saa finde vi derimod to andre Væsener, der, kjærtegnende hinanden, vandrede omkring paa Terrassen, og som gik saa fortrolige ved hinandens Side, Arm i Arm og Skridt for Skridt, at Enhver maatte have antaget, Intet i Verden vilde kunne gjøre dem uenige. Det var to unge Hofdamer, omtrent sytten Aar gamle, for ganske nylig vorne fra deres Gouvernante og deres Børneskø, og ligeledes for ganske nylig udnævnte til Æresdamer. De vare begge smukke, og havde sluttet en Venskabspagt, saaledes som alle unge Piger pleie at gjøre i denne Alder, da de endnu ikke have noget klart Begreb om Kjærlighed. De havde efter et Bekjendtskab af otte og fyrgetyve Timer tilsvoret hinanden evig Hengivenhed, og kaldt Himmel og Jord til Vidne paa deres Løfte; og paa den Tid, vi nu omtale, vilde de have holdt det for virkeligt Kjætteri, kun at nære den mindste Tanke om en mulig opstaaende indbyrdes Uenighed; men, som bemærket de vare kun sytten Aar gamle.

Maya, der havde taget Veien til Slottet, bemærkede disse to unge Piger, og uagtet han ikke besad en Oberons hele Magt, saa var han dog en høitbegavet Alf. Iblandt de Magtfuldkommenheder, han var i Besiddelse

af, befandt sig ogsaa et Trylleriis, der, naar en Alf blev berørt dermed, forvandlede denne til en menneskelig Skikkelse, men berørte det derimod en Dødelig, frembragte det den modsatte Virkning, idet det for en Stund laante samme Udseendet af en Alf, en lille Djævel, Triton, Najade eller hvilketsomhelst af slige Væsener, der bedst stemte overeens med hans jordiske Tilbøieligheder og Anlæg. Det samme Trylleriis gjorde ham ogsaa meget frygtet blandt de øvrige Alfer, da han ofte straffede dem paa denne Maade, og ingen uden Alfernes Konge, Oberon, kunde saa atter hæve Fortryllelsen. Tillige fortalte man, at dette Trylleriis ikke var uden Indvirkning paa hans smukke Eldas store Føielighed, idet han ikke sjelden truede hende med, at forvandle hende til en hollandsk Malkepige, hvilket, da hun besad en deilig Skikkelse, vilde have været en svær Straf for hende.

Med dette Riis, der, som paa en Harlekin, hang ved hans Side, spadserede Maya paa Terrassen; han havde forvandlet sig i en ung Jægers Skikkelse; iført en grøn Dragt med Jagthornet ved Siden og en Hue med lange, sorte Fjedre i, der naaede ham ned til Skuldrene, havde han tillige givet sig Udseende af en smuk ung Mand paa omtrent tyve Aar, og som netop var skikket til at sætte Splid imellem to unge Piger, der en halv Time iforveien havde tilsvoret hinanden evigt Venskab. Idet han gik forbi, hilsede han dem paa det Venligste.

„Hvem mon det var?" spurgte Froken Araminta.

„Ja, hvem mon det var?" spurgte ligeledes Froken Euthanasia, idet begge endnu vedbleve at overøse hinanden med Kjærtegn.

„Han bukkede sig for mig," sagde Araminta.

„Nei, mit Barn, det var for mig han bukkede sig," svarede Euthanasia.

„Nu, godt! jeg erklærer —" raabte Euthanasia; men hvad der skulde have fulgt efter, er ubekjendt, thi den unge Jæger var vendt tilbage og tiltalte nu de to unge Piger.

„Mine smukke Damer," sagde han, idet han tog Huen af, og derved blottede saa yndige Lokker, at hver af de unge Piger for første Gang kom til at tænke paa, hvor langt bedre det dog havde været, om hun var gaaet ud alene, „tor jeg vel sporge Eder om Aarsagen til den støiende Lystighed i det kongelige Slot ved Nattetider?"

„Kongen beværter —" sagde Araminta.

„Lordmayoren og Aldermans," raabte Euthanasia, snappende sin Veninde Svarets Slutning af Munden.

„Nei, virkelig!" svarede Alfen, der nu indlod sig i en Samtale med de unge Damer, og besvarede deres forekommende Artighed saa godt han kunde. Men nu hændte det sig, at Elda, der bestandig havde fulgt Maya i nogen Frastand, ikke længer kunde tilbageholde sin Skinsyge, da hun saae ham i en saa alvorlig Underholdning, og, som hun antog, ifærd med for ramme Alvor at gjøre Cour til disse smukke Dødelige. Hun paatog sig derfor Skikkelsen af en stor Humlebi, og flyvende lige hen imod ham, stak hun ham saa voldsomt i Ryggen, at han udstødte et høit Skrig derved. De to unge Damer spurgte deeltagende om Aarsagen hertil, medens han snart overbeviste sig om, at det var Elda, der paa denne Maade havde straffet ham. Alfer have ligesaagodt en Samvittighed, som Dødelige. Maya følte, at han var skyldig, eller, hvad der er ligesaa galt, at han idet mindste syntes at være det. Han havde alt angret sin Tvist med Elda, og efter at have modtaget Damernes Forsikkringer om deres Deeltagelse, tog han pludselig Afsked fra dem, med det faste Forsæt, at opsøge Elda, for igjen at forsone hende, da han dog foretrak hende langt for disse tvende nybagte Hofdamer. Paa denne Maade lagde denne Alf sit gode Sindelag for Dagen, og gav nu Slip paa enhver Tanke om at foranledige Splid paa Slottet. Men Stikket, som den skinsyge Elda havde bibragt Maya, havde været saa voldsomt, at denne ved det Spring, han derved kom til at gjøre, havde tabt sit Trylleriis ud af Beltet, hvilket Tab han ved sin Bortgang ikke bemærkede. Dette laae nu paa Terrassen midt imellem de unge Hofdamer, der alt havde følt, at deres evige Venskab var af en noget forgjængelig Natur. De saae Begge idetmindste i halvandet Minuter tause efter den unge Jæger. Endelig blev denne hidtil uhørt lange Taushed imellem to unge Damer, der have tilsvoret sig evigt Venskab, afbrudt. Den lignede det Havblik, der pleier at gaae forud for en Storm.

„Nu, det maa jeg tilstaae!" raabte Euthanasia.

„Det forundrer mig slet ikke," svarede Araminta.

„I Sandhed, fine Sæder!" vedblev Euthanasia.

„Jo, jo, det maa man sige; det er saamænd ikke til at undres over, at han ikke blev;" gjensvarede Araminta, idet hun bevægede det lille Hoved frem og tilbage.

„Nei, fordi Du jog ham bort."

„Jeg, Miss?"

„Ja, just De, Miss."

„Nei, Miss."

„Jo, Miss."

Jeg beklager, at være nødt til at udmale den følgende Scene. Efterat de forgjæves havde forsøgt paa at overskrige hinanden, begyndte de to unge Damer, der havde tilsvoret hinanden evigt Venskab, at skubbe til hinanden, derpaa at spytte ud for hinanden, saa at smække hinanden, og endelig at slaae hinanden. Saa rev de hinanden i Haaret — og saa — ja saa opdagede Araminta det paa Terrassen liggende Riis, og greb det, for at tugte Euthanasia dermed. Da Euthanasia mærkede hendes Hensigt, greb hun fat i den anden Ende af Riset. Der opstod en Kamp, hvorved Riset opløste sig i tvende Dele. Derpaa skiltes de ad; Araminta kastede endnu sin Halvdeel af Riset efter sin kjæreste Veninde, og hendes kjæreste Veninde besvarede Complimenten. Begge løb nu til Slottet, og svore, at Intet i Verden nogensinde skulde bringe dem til igjen at verle et Ord med hinanden. Vi maae nu forlade dem, for at de kunne begive sig til deres Værelser, og der vaske deres smukke Ansigter og igjen bøde paa den Uorden, hvori deres Paaklædning var kommen; imedens dette skeer ville vi underrette Læserne om Det, der foregik i Audientssalen paa Slottet.

(Fortsættes.)

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

I den afvigte Uge have tvende meget interessante Aftenunderholdninger fundet Sted paa det kgl. Theater, Md. **Bishops** og Hr. Instructeur **Stages**, der begge bleve givne for fuldt Huus. Glandspunktet i den Førstnævntes var Duetten af Norma, der udførtes af Md. **Simonsen** og Concertgiverinden og henhører til noget af det Fortrinligste, der nogensinde hos os er blevet hørt. Bifaldet var umaadeligt og vor talentfulde Sangerinde Md. Simonsen kan, uden at være ubescheden, tilregne sig sin rigelige Andeel deraf. Blandt Md. B.'s egne Præstationer hiin Aften udmærkede sig fornemlig hendes Udførelse af Scenerne af „Medea", hvori Kunstnerinden havde Leilighed til at udfolde sin Stemmes hele Skjønhed, sit henrivende, følelsesfulde Foredrag og en forbausende Kraft og Udholdenhed. — Uagtet Hr. **Stage** ved sin Aftenunderholdning sattes i den ubehagelige Nødvendighed, at lade de to Nummer gaae ud, Md. Bishop havde lovet at udføre, men hvori hun ved en pludselig Upasselighed blev forhindret, stod dog denne Aftens Nydelse ingenlunde tilbage for hiin, men fængslede Tilskuerne ved en saare riig Mangfoldighed. Midt i denne maatte dog Fru **Heibergs** Vaudeville-monolog „Emilies Hjertebanken" tiltrække sig den største Opmærksomhed, som den meest udmærkede Blomst i den offrede Bouquet. Det var den yndigste Commentar over al den Glæde og Lykke, der indeholdes i en Strauß-Waltsers Mysterium. Længselen herefter, og den heraf opstaaende Uro, udtrykte Fru H. med saa stor Elskværdighed, at man ikke kunde andet end beklage, at Vognen ikke blev lidt borte endnu. Publicum, hvis Bifald over denne henrivende Fremstilling af en, med Aand og Gratie tegnet Skizze næsten ingen Ende vilde tage, var alt iforveien sat i den behageligste Stemning ved den Række af comiske Characterer, Hr. **Phisters** uudtømmelige Lune havde fremtryllet for dem som Dalby i den underholdende, af **H. C. Andersen** efter det gamle Lystspil „Skuespilleren imod sin Villie, bearbeidede Vaudeville „En Comedie i det Grønne." — **Hr. Faaborg**, der velvillig remplacerede de ved Md. Bishops Upasselighed udgaaede Nummer, udførte med megen Smag et Par Romancer, som heller ikke blev upaaskjønnet af Publicum; ligesom han ogsaa deeltog i de to smukt udførte fiirstemmige Sange. Mindre heldig var Trompeteren Hr. **Wendt**, om hvem Meningerne, og det nok med Grund, vare deelte. Aftenunderholdningen sluttede med nogle, af Hr. Baletmester **Bournonville** smuktarangerede Tableaus, men som dog ikke alle havde den heldigste Belysning. Navnlig var dette Tilfældet med „Slaget ved Femern," hvor hele Virkningen gik tabt ved det urolige Lys, som den anlagte røde Flamme ved en ustadig Flagren udbredte derover.

— Paa Fredag opføres i Anledning af Deres Majestæters Sølvbryllup: „Fiskeren og hans Barn," dramatisk Eventyr af Oehlenschläger, bearbeidet af Forf. efter dennes større dramatiske Eventyr „Fiskeren"; Musiken af Secretair **Hartmann**.

— Med Dampskibet Frederik VI. ankom i forrige Uge Fuldblodshingsten **Comton**, der er indkjøbt til det kgl. Stuteri ved Frederiksborg af Hertugen af Augustenborg for 6000 Rbd. r. S.

— I dette Øieblik finder der en lille Congres af de berømteste Componister Sted i Berlin. Musikhandleren S. saae der nylig **Meyerbeer, Spontini, Mendelsohn-Bartholdy, Adam**, og flere af de derværende Sangcomponister forsamlede hos sig. Flere Rygter om forestaaende Musikfester angives som Foranledningen til dette tilfældige Sammentræf, men saameget er vist, at uagtet al den Harmonie, hvormed alle hine Herrer ere beskjæftigede, synes der ikke imellem dem indbyrdes at herske nogen synderlig Harmoni.

— I Skriftet „Politisches Rundgemälde für 1839" findes følgende Notits i Udsigten over Danmark: Hvad Ordener ere i Rusland ere i Danmark i Titlerne. Enhver vilde gjerne have en Titel, og har En en heel Kjole paa Kroppen, har han nogle Specier i Lommen, saa søger han at **kjøbe** sig en Titel, thi omsonst faaes den sjelden. Der gives Titler, hvis Diplom koste over 1000 Rbd. og som aarlig ere beskattede med nogle 100 Rbd. Men heraf lader dog Daarskaben sig ikke afskrække og Lægen vil **hedde** Justits- Krigs- eller Kammerraad, Kjøbmanden og Muurmesteren ville kaldes **Krigsassessorer**, den agtbare Enke ønsker endnu efter 20 Aars Forløb, at faae sin salig Mands Titel forhøiet, 70aarige Oldinger slæbe sig omkring med Titelen af en **Hof- Jagd- Stald- og Ridejunker**, og Lieutenanten priser sig meget lyksalig naar han kan blive kaldet **Kammerjunker**. „Min salig Fader vil vende sig af Glæde i sin Grav derover," har engang en ung Officier anført for at give sin Ansøgning desmere Vægt. Den afdøde Konge gav hver Uge almindelig Audients, men der forgik ikke een, uden at der overraktes ham slige Bønskrifter, dersom muligt, bleve opfyldte, thi „cela leur fait tant de plaisir et à nous si peu de peine!"

I Anledning af Hr. J.'s Forsvar for Hr. Cocertmester Frölich i Kjobenhavnsposten.

— I et Forsvar i Kjobenhp. for det mangelfulde Accompagnement, hvori Orchesteret, og navnlig dets Anfører ved Mdm. Bishops Udførelse af nogle Scener har gjort sig skyldig, hvilket har været paaanket i flere Blade, og som er for ubetydeligt til endnu oftere at omdiscuteres, har en Hr. J. benyttet sig af det Udtryk, **at vi ved enhver Leilighed gjerne ville Hr. Frölich tillivs.** Vi kunne ikke nægte at dette Udtryk har frapperet os i „Kjobenhavnspostens" Mund. Ihvorvel vi nu ikke kunne vide, om det muligen er Kjøbhvnp.'s Hensigt, naar den paataler Misbrug, controllerer Embedsførelse- og Besættelser, o. s. v. kun **at ville Folk tillivs**, saa maa vi dog for vort Vedkommende med fortjent Foragt tilbagevise en saadan Beskyldning. Deslige Motiver baade have været og skulle fremdeles blive os aldeles fremmede, hvorimod vi ikke skulle tage i Betænkning at udsætte os for Enkeltes Sarcasmer, der netop **kun** have Personen for Øie, ved nu, som altid, at paatale det, naar Misbrug gaae i Svang og høiere Hensyn sættes tilside for mere underordnede.

Red.

Slutningen af Anmeldelsen over Kunstacademiets Udstilling have vi, paa Grund af Forf.'s Sygdom ikke efter Løfte kunnet meddele i nærværende Nummer.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 24de Mai 1840. | Nr. 20.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Cantate

ved Deres Majestæters Sølvbryllupsfest paa Sorgenfri Slot.
Af **H. P. Holst**, sat i Musik af **J. P. E. Hartmann.**

For Talen.

Chor.

Vær hilset, Kongepar! paa Bryllupsdagen!
Med Jubel flokkes Folket om Dit Slot!
Hvert Blik, der nys af Taarens Dug var vaadt,
Hver Røst, der taug i ængstelig Forsagen,
Med Haab Dig hilser nu! Nu tier Klagen,
Og Ønsket klinger kraftigt om Dit Slot:
Vær hilset, Kongepar! paa Bryllupsdagen!

Terzet.

See, Bøgen har alt reist sit grønne Flag,
Og Vaarens Aandedrag,
De lette, koligfriske Vinde,
Nu viste mildt om Slottets Tinde
Og hilse atter denne stille Bo,
Hvor i de tause, fredelige Skygger,
I landligstille Ro
Et Sorgenfri sig Kjærligheden bygger.

Chor.

Ja her, i landlig Ro,
Et Sorgenfri sig Kjærligheden bygger!

Recitativ.

O Kjærlighed! Som et forjettet Land
Du vinker os paa Vandringen herneden,
Og hver en Vandringsmand
Med Længsel flytter Foden mod Dit Eden!
Du er i Ørkenens Sand
Den Manna, der ham styrker og ham qvæger;
Du er i Solens Brand
Den Aloe, der hver en Vunde læger;
Og naar mismodig han
Paa Klippen slaaer, er Du den Kilde,
Hvis kolige, hvis klare Vand
Ham lædsker, naar han just forsage vilde,
Og lærer ham, at selv de **Lænker,**
Hvormed den Dødelige tænker,
At Du ham fængsle vil til Jordevrimlen,
Er **Vinger** just, der løfte ham mod Himlen.

Solo.

Ja Tid og Rum for Dig forsvinder,
Og fem og tyve lange Aar
Er kun for Dig en flygtig Vaar,
Som smukt os minder
Om at en **evig Sommerdag** oprinder.

Vexelsang.

1.

Hulde Fyrstinde, Dig smykker ei ene
Guldkronens Glands,
Men om Din Pande, den blændende, rene,
Fletted i Lokkernes Dands
Yndigt Chariten af blomstrende Grene
Kjærligheds friske, duftende Krands!

2.

Konge! tidligt aabned sig Dit Øie,
At det Skjønne klart Du kunde see.
Var det Under! Stod ei hun, den Høie,
For Dit Blik som Skjønhedens Idee;
Og hvad Skjønt Dit Øie hvilte paa
Kun som Aftryk Du af **hende** saae!

3.

Men naar, o Dronning! hans Krone ham tynger,
Og naar hans Bryst
Lider med Folket, der til ham sig klynger,
Trofast i Sorg og i Lyst:
Styrker Dit Blik ham, Dit Smiil ham forynger,
Og han vil qvæges igjen ved Dit Bryst!

4.

Herligt skal, o Drot! Dit Værk da lønnes,
Hæder følge Dig tilsøes, tillands,
Som en Oliegreen Dit Scepter grønnes,
Kronen vorde Dig en Blomsterkrands,
Og som **Folkets Fader** skal **Dit** Navn
Nævnes seent med Kjærlighed og Savn!

Chor.

Ja som **Folkets Fader** skal **Dit** Navn
Nævnes seent med Kjærlighed og Savn!

Efter Talen.

Chor.

Herren, som lyser Velsignelsens Lue
Ned over Folk, over Land,
Naadigt til **Eder,** I Elskede! skue,
Signe vor Mark og vor Strand!
Til vore Bønner for **Eder** han lytte, —
Men naar, o Konge! tilsidst
Kjærligt Dit Sorgenfri her han vil bytte
O med et skjønnere hist:

Gid Du da maatte med Smiil omkring Læben,
Hvorhen til Affted Du saae,
Skue Dit Danmark — som Frugt af Din Stræben —
Selv som et Sorgenfri staae.

Alfernes Trylleriis.

Af Capitain Marryat.
(Fortsat.)

Lord-Mayoren havde pligtskyldigst indfundet sig tillige med Corporationen, og de vare blevne førte ind i et særskilt Værelse, indtil hans Majestæt var istand til at modtage dem. Grev Rochester havde med Forsæt holdt dem saalænge tilbage, for først at oppebie Damernes Ankomst, der, ifølge hans Befaling, skulde indlades igjennem en hemmelig Indgang.

Kongen, fornøiet over denne Plan, havde tilladt Rochester at træffe Foranstaltninger efter eget Tykke. Saasnart Alting var i Orden, bleve Mayoren og hans Selskab, der paa det Bedste vare blevne bevertede med Xeresviin og Biscuit, saa at Tiden slet ikke var falden dem lang, anmodede om at begive dem til Audientsværelset, hvor Kongen ventede dem. Lord-Mayoren nærmede sig Thronen, knælede ned, og nedlagde Petitionen, som Hs. Majestæt opfordrede ham til at forelæse, for Thronens Fødder. I Indledningen omtaltes, at den unge Adel, ikke tilfreds med Hoffets Glæder, havde den Sædvane, at besøge Staden hiin Side Templebar, at den, der begik flere Uordener, besøgte Hs. Majestæts trofaste Borgeres Koner og gav megen Anledning til Scandale, hvorpaa den Bøn grundede sig: „At det maatte behage Hs. Majestæt at træffe saadanne Foranstaltninger, at Adelen i Fremtiden ikke uden Corporationens Tilladelse betraadte Staden, hvilket sikkert vilde være meget gavnligt for Samfundets Moralitet.

„Hvordan!“ bemærkede Hs. Majestæt, „hvorledes gaaer det til, Lord Rochester? Foraarsage vore unge Herrer Forstyrrelser iblandt vore gode Borgere? Det maa der gives Agt paa.“

„Tilgiv, Deres Majestæt,“ svarede Greven, „Paastand er intet Beviis. Her ere for Øieblikket fem og tyve af Londons rigeste Borgere tilstede og knæle for dem — de have fem og tyve Koner — er der Nogen iblandt dem, der vil beskylde sin eller sin Nabos Kone for at have hørt paa disse unge Adelsmænds Galskaber? Enten maa hine høres, eller vil Man ikke det, saa er der ikke skeet noget Ondt.“

„Meget sandt,“ sagde Kongen. „Tael, Hr. Mayor, hvor ere Beviserne for Eders Anklage?“

„Deres Majestæt tilgive, Fruentimmer ere Fruentimmer,“ svarede denne.

„Jeg tænker, vi kunne indrømme dette, Deres Majestæt,“ bemærkede Rochester med et Smiil.

„Ja. I dette Punkt stemmer jeg overeens med Lord-Mayoren. Bliv ved, hvad indeholder denne Petition saa videre?“

„En Bøn, at Deres Majestæt vilde lade emanere et Lovbud, hvorved det formeentes vore Fruentimmer at overbyde Hoffets Damer i Stads og Pragt — og hvorved Guldbrocade og genuesisk Fløiel, ligesom enhver Slags Pynt, der ikke passer sig for vor Stand som simple Haandværksfolk og som er en Ruin for vore Lommer, bliver forbuden.“

„Deres Majestæt tillade,“ sagde Rochester, „da enhver Mand kan give Love for sin egen Huusholdning, saa troer jeg, at denne sidste Clausul er aldeles unødvendig. Naar de gode Londons Borgere ikke have Raad til at betale saadanne Sager, saa maae de forhindre deres Koner i at kjøbe dem.“

„Det er meget sandt,“ bemærkede Kongen, „I maae forhindre det.“

„Tillader Deres Majestæt, det kunne vi ikke!“ raabte hele Deputationen som med een Mund.

„Jh, det er en meget alvorlig Sag,“ svarede Kongen, „og den maa forelægges en særskilt Commission. Ere I beredte paa, at bevise for Raadet, naar i blive kaldede for samme, at Eders Koner have gjort sig skyldige i at høre paa disse deres unge Tilbedere, modtage dem, og tillade dem Fortroligheder? — Siig, Hr. Mayor og Gentlemen, ere I beredte paa at bevise dette?“

„Vi ere Alle, Alle beredte paa at bekræfte det med vor Eed,“ svarede Deputationen.

„Velan, Hr. Mayor, I ville behage et Øieblik at træde af, medens jeg beraadslaaer med Medlemmerne af mit Raad, som jeg strax vil lade sammenkalde, og naar Sagerne staaer, som I siger, og I kan bevise det, saa skal Eders Petition blive bønhørt.“

Lord-Mayoren og Corporationen reiste dem, glade over dette naadige Svar, og trak dem baglends ud af Audientsværelset. Ligesaa snart de vare borte, bleve Lord-Mayorens og de Øvriges Koner indladte, anmodede om at sætte sig paa Stolene, der stode rundt omkring Thronen, og Kong Karls Statsraad var nu samlet. Rochester oplæste paa en morsom Maade Petitionen, og Hs. Majestæt opfordrede derpaa Lord-Mayorens Gemalinde, som den første i Rangen, at afgive sit Votum.

„Med Deres Majestæts Tilladelse,“ sagde denne, „det er meget sandt, at mange unge Adelsmænd komme indenfor Stadens Mure og vise sig som gode Kunder for vore Ægtemænd. Men hvad Uordenen angaaer, da har jeg aldrig hørt noget derom, thi vore Ægtemænd ere fredelige Folk; og med Hensyn til Artighederne, som de bevise Damerne, da ere disse, efter min Mening, kun en Compliment, som gjelder vore Ægtemænd ligesaagodt som os selv.“

„En meget god Forklaring,“ anmærkede Kongen.— „Deres Mening, Madame, om dette første Punkt?“ vedblev Kongen, henvendende sig til en Aldermans Kone.

„Holder Deres Majestæt det for høfligt,“ svarede Damen, der var meget smuk, „at vore Mænd hele Dagen lade os være alene, for at kunne opstable deres Pengebunker, hvilke de have større Omsorg for, end for os, og at de saa endnu ville nægte os Ret til selv at søge os en eller anden Adspredelse? Iøvrigt kan der ingen Uret

være heri, thi Kongen giver selv Exemplet, og Kongen kan ikke handle urigtigt."

„Deres Majestæt tillade, dette sidste Argument bringer Sagen aldeles paa det Rene," bemærkede Rochester; „og jeg troer at kunne paastaae, at hele Raadet er af samme Mening."

Damerne samtykkede alle ved at nikke med Hovedet.

„Og hvad nu det andet Punkt i Petitionen angaaer, om at Damerne herefter ikke skulle klæde sig i Guldbrocade, genuesisk Fløiel og kostbare Prydelser, — hvad er saa Deres Mening herom, mine Damer?"

„Tilgiv Deres Majestæt," bemærkede en Aldermans Kone, der kun havde været gift i en Uge, „i Anelse om, hvad der vilde komme, have vi allerede indbyrdes afgjort dette Punkt. Det er bleven indrømmet, at vore Mænd lade os blive alene, og at vi ere retfærdiggjorte, naar vi modtage de unge Adelsmænds Opmærksomhed, der bevise os en saa stor Ære. Naar nu vore Mænd bleve hos os og gjorde os Selskab, saa vilde vi indrette vor Paaklædning saaledes at vi kunde behage dem; men da de ikke gjøre det, og vi ere Andre forbundne for deres Selskab, saa ere vi nødte til at klæde os efter dette. Hoffolk forlange Hoffets Glands og det er vor Pligt, at være betænkte paa at tilfredsstille dem, og vore Ægtemænds Pligt er det, at understøtte os heri, som en Erkjendtlighed for den Opmærksomhed, man viser os."

„Det er en beundringsværdig Logik, Sire," bemærkede Rochester. „Jeg tvivler paa, at De nogensinde har sammenkaldt et visere Raad."

„Idetmindste aldrig et behageligere," svarede Kongen, idet han bukkede for Damerne.

„Nu velan, vi ville, naar det behager dem, kalde Lord-Mayoren tilligemed Deputationen ind, og naar de, som de have sagt, findes villige til at bevise —"

„Ja, naar —" tilføiede Lord-Mayorens Gemalinde; og alle de øvrige Damer stemmede i med: „Ja, naar —"

Efter nogle Minuters Forløb gjorde Deputationen sin Opvartning; Lord-Mayoren og hans Collegaer traadte ind i Salen med glade Forudfølelser, og fuldkommen belavede paa at bevise Alt, hvad deres Petition indeholdt; men hvor stor var deres Skræk, da de Alle saae deres egne Koner sidde i en Kreds omkring Thronen, klædte i Guldbrocade og genuesisk Fløiel, med ildsprudende Øine, og bevægende deres Vifter med en Hurtighed, der altid var en Forløber for en Storm. Enhver af Damerne havde udsøgt sig sin Ægtemand, heftet sine Øine paa ham og hver Herre og Behersker tabte Modet ved hendes lynende Øiekast. De snarere famlede end gik hen imod Thronen, og da de atter vare faldne paa Knæ, dreiede Enhver af dem sig uvilkaarlig i den Retning, hvor hans Kone sad, ligesom om han vilde formilde hendes Vrede og anraabe om hendes Tilgivelse. Kongen bed sig i Læberne for at undertrykke sin Latter; Rochester stak sig Lommetørklædet i Munden.

„Herr Mayor og Gentlemen," sagde Kongen, efterat han igjen havde fattet sig, „Jeg har, som I seer, sammenkaldt et eget Raad, for at undersøge denne Sag, og Raadets Beslutning er denne, at I skulle fremkomme med Beviserne, hvilke I nylig erklærede Eder villige til at fremlægge. Hr. Mayor, behag at begynde, vi ere lutter Øre."

„Maatte det behage — Deres Naade —" stammede Lord-Mayoren.

„Det behager ikke Hs. Naade," svarede Mayorens Lady, glødende af Harme, idet hun uophørlig viftede sig.

„Jeg meente — Deres Majestæt — at jeg havde sagt — at jeg — for min Person — ikke havde noget Beviis at fremlægge, — men mine Collegaer ere, saavidt jeg veed, meget godt forberedte."

„Jh, er det muligt, Hr. Mayor, at jeg skulde have misforstaaet Eder? I har ingen Beviser? Nu, godt; hvilke ere de andre Herrer, der have Beviser at fremføre?"

Deputationen svarede ikke.

„Mylord af Rochester, vil de have den Godhed enkeltviis at forelægge enhver af disse Herrer dette Spørgsmaal."

Spørgsmaalet blev forelagt, men ikke een af Deputationen havde noget Beviis af fremføre.

„Ved Himlen! det er dog snurrigt," sagde Kongen. „For mindre end en Time siden havde de Alle Beviser og nu har ingen af dem. Det er at have os til Bedste, Herr Mayor — det er en Fornærmelse imod Thronen og Raadet. Tael, Sir, hvad skal dette betyde?"

„Med Eders Majestæts Tilladelse — det betyder — at vi bede Deres Majestæt tilligemed Raadet om Forladelse."

„Og Eders Petition?"

„Bliver taget tilbage, hvis det behager Deres Majestæt," sagde Mayoren, betragtende sine Staldbrødre rundt omkring sig.

„Ja, Deres Majestæt, den bliver taget tilbage."

„Hvad mig angaaer, Hr. Mayor, saa tager jeg imod Eders Undskyldning, og I har min Tilgivelse; men hvad Raadet angaaer, saa er jeg nødsaget til at forlade Eder, for at I kan afgjøre det med dette selv, saa godt I formaaer. — Mine Damer, et Banket venter Dem; naar De afhentes dertil, vil det bero paa dem selv, om De vil komme alene eller ledsaget af Mayoren og Deputationen. Kom, Lord Rochester, vi ville ikke forhindre den gode Forstaaelse, som bedre vil kunne komme i Stand, naar vi have bortfjernet os."

Med disse Ord forlod Kongen Audientssalen tilligemed Grev Rochester idet han lod Damerne blive tilbage siddende og Ægtemændene endnu knælende for dem. Vi ville ikke opholde os ved det, der foregik efter Kongens Bortgang; kun saameget er vist, at det smukke Kjøn er medlidende, og da deres Mænd lovede dem, at de i Fremtiden skulde have deres egen Villie, at de kunde klæde dem, som de lystede, modtage, hvem de lystede, og give saa mange Penge ud, som de lystede: saa vare Damerne saa føielige og hoimodige, at tilgive deres Ægteherrer; og da de bleve afhentede til Bankettet, traadte hver af Damerne ind ved Armen af sin Mand.

(Sluttes i næste Nr.)

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Festlighederne i Anledning af Deres Majestæters Sølvbryllup i Fredags toge deres Begyndelse i Sorgenfri Slot med omstaaende af **H. P. Holst** digtede Cantate. Efter Afsyngelsen af dens første Deel, holdt Sjællands Biskop, **Dr. Mynster** en Tale, der skal have været et Mønster paa geistlig Veltalenhed. Da Festligheden var endt, toge Deres Majestæter til Hovedstaden, hvor de vare nærværende paa Nyholm medens Linieskibet Christian VIII. løb af Stabelen. Omtrent Kl. 5 begave Høistsamme sig til Christiansborg, hvor der for det berammede bal paré var stor Cour. Kl. 10 indfandt Deres Majestæter sig i Riddersalen i Processión tillige med hele Kongehusets Medlemmer og toge, efter at have hilset paa alle Tilstædeværende, Plads paa de dertil indrettede Sæder. Ballet aabnedes med en af Hr. Balletmester **Bournonville** særdeles smagfuldt arrangeret Quadrille, der udførtes af 16 Par af Hoffets Damer og Cavalerer og i hvis Slutning de Dandsende rakte Sølvbrudeparret festlige Krandse. Ballet vedvarede derpaa til Kl. 5 om Morgenen.

— Meningerne have i lang Tid været meget delte med Hensyn til de Inserater, man i de forskjellige Blade har læst af Prof. Sibbern, idet Mange have antaget dem for Alvor, Andre derimod have villet seet en fiin Ironie deri, saameget mere, som det ikke er første Gang, at Hr. Professorens Skrivemaade har givet Anledning til slige Misforstaaelser. I Fredagsnummeret af Adresseavisen har han imidlertid saa aldeles slaaet Gjækken los, at man ikke længere kan nære nogen Tvivl om, hvordan det egentlig er fat med ham. Da det sikkert vil more Flerheden af vore Læsere, at kjende det høist characteristiske Raisonnement, der vel af Flere for Alvor kan være bleven ført, og som derfor Hr. Professoren med Rette snærter med Satirens Svøbe, meddele vi det her:

Vor Herre giver Landmanden gode Aaringer og ikke gode Aaringer. I de gode Aaringee fryde vi os over, at Landmanden kan komme til Kræfter, til Velstand, eller forøge den Velstand, han allerede er i.

Tænker vor Herre da ikke ogsaa paa Haandværkeren og Konstneren, paa Handelsmanden og Kræmmeren? Lader han ikke engang imellem gode Aaringer oprinde for disse Folk? Jo han gjør. Naar Konger døe, naar deres Efterfølgere stige paa Thronen, da komme der Tider, da Konstner og Haandværker skal see lidt bedre Dage og have lidt extraordinær Fortjeneste. Meget er det ikke, men altid Noget; og man kan vel unde Konstneren og Haandværkeren det. Og med ham glæder sig Den, som handler i det Store, og forstaaer at forskrive kostelige Varer udenlands fra, og Kræmmeren glæder sig i sin Boutik. Men han gaaer ikke selv hen og udløser Varerne paa Toldboden eller i Havnene, altsaa faaer ogsaa Arbeidsmanden Fortjeneste, og selv den trængende Toldbetjent seer sine Procenter tage til. Syersterne glæde sig; hundrede og atter hundrede Fruentimmer faae Arbeide, og kunne glæde sig ved den Tanke, at de Penge, de nu lægge hen i deres Skuffe, dem have de ei faaet i Naadegave, nei, dem have de fortjent ved deres Hænders Arbeide. Gjør Vel imod Andre! Men allerhelst gjør det ved at skaffe Folk Arbeide og Fortjeneste! Da gjør Du dobbelt Vel; thi Du befrier Din Næste for den trykkende Følelse, at skulle tage imod Naadegave.

I forrige Tider priste man de Fyrster, som alt imellem, naar fyrstelig Anstand og Værdighed krævede det, gjorde Høitideligheder, om de ogsaa kostede Noget. Naar en Konge ved en saadan for Konger sømmelig og anstændig Leilighed anvender store Summer, saa noder han derved de Rige og Fornemme til at rykke ud med maaskee tre Gange saa meget til. Herremændene strømme til Byen, Landets Adel kommer fra Rigets fjerneste Egne; fyrstelige Personer, Kongens Slægtninge, komme ogsaa; maaskee Mange i Naborigerne ogsaa komme; gid fremmede fyrstelige Personer ogsaa vilde komme. De Folk komme ei med tomme Lommer, og de komme i Sandhed ei for at trække Penge ud af Landet. Stakkels Leietjenere! I gaae ofte og suge paa Labben. Fryder Eder! Nu kommer der Fortjeneste til Eder! Hvo kan opregne de Tusinde, som faae Fortjeneste ved slige Leiligheder. Gid dog blot, at Trykkefrihedsmændene vilde unde Eder den. Den formuende Mand, som maaskee krymper sig ved at give en fattig Jomfru eller Enke 10 Rbd. i Gave, giver maaskee med Fornøielse 100 Rbd. for sin Kones Balstads, og synes endda, at han er sluppen let; men de 100 Rbd. hjelpe, hvor de komme hen, meget mere, end de 10 Rbd. Hvo der ei har Raad til at være med, kan jo blive hjemme. Ingen tvinger ham. Skal han berøve Andre Leiligheden til Fortjeneste, fordi han ikke kan give dem Fortjeneste?

Jeg kom forleden Dag — det er bogstavelig Sandhed — op til en Skrædermester, som boer under Taget i en snæver Gade, men forresten er en selvstændig Mand, og en meget hønnet og veltænkende Mand, som jeg vil gjøre mig en Glæde af at recommendere. Jeg holdt det for Uret i disse travle Dage at bede Manden komme til mig. Han vidste knap, om han turde paatage sig at sye en Bagatel for mig. Han fortalte mig, at han allerede havde maattet vise Arbeide fra sig. Jeg kan forsikre, at mit Hjerte har løftet sig i mig ved den Tanke, at en saadan Mand **maatte vise Arbeide fra sig.**

Nok for denne Gang. Jeg har **Meget** tilbage, men jeg skal komme med det en anden Gang.

Dog nei. **Endnu Eet.** Endnu maa jeg dog beklage de Mange, som havde haabet at faae lidt Fortjeneste ved Illuminationen. Det forstaaer sig; Ingen kan forbyde Folk at illuminere hele Byen over paa Løverdag. Men tager Eder i Agt, I **formuende** Borgere, som have Eyne og Villie dertil! Have I ikke læst, hvorledes Trykkefrihedsmændene true Eder. De ere jo nu **Herrer** her i **Byen.** — Forresten mener jeg, at **i dette Stykke,** som i saa meget Andet, **Enhver skulde have sin Frihed,** og at Trykkefrihedsmændene hverken skulde have Lov til at **true,** eller til at agere **Hovmestere** for Alle og Enhver. **Sibbern.**

— Ved sin Aftenunderholdning iaften understøttes Md. **Simonsen** af Fortepianospillerinden Froken **Gjertz,** Fru **Heiberg,** Dhr. **Faaborg, Overskou, Phister** og **Schwartzen.** Selv udfører hun „Aria af Donizettis Torquato Tasso" og „Aria af Bellinis Puritanerne", ligesom hun deeltager i tvende Duetter. Hendes Mand Hr. Capelmusikus **Simonsen** udfører et Potpourri af **Ole Bulls** Compositioner. — Capellet assisterer under Anførsel af Concertmester **Funk.**

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst,** Gothersgade Nr. 349, **Reitzel,** store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Løvegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 31te Mai 1840. | Nr. 21.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Theaterhververen.

Novellette af Claudius Rosenhoff.

„Beviis mig den Tjeneste, at agere min Person, ved et Par Timerstid at fungere som Theaterdirecteur, eller Engageur, om Du saa vil," udbrød S., hvem jeg besøgte som en gammel Skolekammerat, da jeg havde erfaret hans Ankomst her til Byen, hvor han, iblandt andre saadanne Kaldsforretninger, ogsaa havde den, at hverve nogle Recruter til det omreisende Skuespillerselskab, hvis Entrepreneur han fortiden var.

„Jeg har," — vedblev han — „ladet indrykke en Annonce i Aviserne og bestemt Lysthavende at melde sig fra 10 til 1. Men nu har jeg faaet en Invitation til en Dejeunè hos Fru M. i Ordrup, og saasom jeg jo ikke kan være allestedsnærværende (gid jeg stundom ved Quartalets Slutning var allestedsfraværende!), saa kan jeg, som Du vel indseer, ikke paa eengang frokostere hos hendes Naade, og examinere de sceniske Matadorer in spe. Altsaa stoler jeg paa Din velvillige Bistand. Her har Du Skrivematerialier, Bøger, Instrument og Musikalier. — Tiden kan ikke falde Dig lang; desuden vil Du sagtens faae Besøg nok. Et Par Flasker Madeira, Portviin ɔc. vil Du forefinde, item Cigarer, Slaabrok og de øvrige hjemlige Bequemmeligheder — høist uundværlige for en Embedsmand i en saadan Stilling. Værelset ved Siden af er til Din Disposition, og Du behøver blot at udstrække Din Arm og gribe i den broderede Klokkestreng, saa vil Du øieblikkelig erholde, hvad jeg muligen i denne Skynding har glemt at besørge. Altsaa er Du constitueret!"

„Ja, Snak har vi nok af," bemærkede jeg, vaklende imellem Lysten efter at beklæde en Post, ved hvilken jeg maaskee vilde faae Leilighed til at gjøre „psychologiske Jagttagelser", og Frygten for at prostituere mig. „Vil jeg vel ogsaa være istand til — —"

„Na kom nu blot ikke med Pigenykker!" afbrød S. mig. Her har Du Instruxen. Tvende Subjecter, en Dame og en Herre, maa Troup — — eller Selskabet have. En Tenorhelt, smuk Figur, sonor Stemme, lidt øvet i at dandse og fægte, ikke døv (for saa kan han ikke høre Souffleuren) og ikke nærsynet (saa gaaer han ud af Vinduet), det er omtrent alle de Fordringer, vi gjøre. Kan han synge lidt — saa meget destobedre! da kunne vi bruge ham i Vaudeviller som Elsker; det bliver hans Hovedfag, men forresten maa han kunne bruges overalt."

„Og hun?" spurgte jeg.

„Ja, det er det Værste! Hvad Spindesiden angaaer, da har den virkelig Mangel paa dramatiske Talenter, skjøndt Qvinderne ere fødte Skuespillerinder. Her har man et engere Valg. — Hun maa ikke læspe eller stamme, hellere være høi og Hebe, end lille og Juno. Helst en Brunette. Blondiner kunne være meget smukke udenfor Theatret, men paa Scenen gjøre de sjelden Lykke. Maaneskin og Coulisselamper harmonere ikke. Forøvrigt maa hun kunne læse reent i „Theaterrepertoiret" og til Nød stave sig igjennem en skreven Rolle, der ikke er for lang; hun maa derfor ikke have ondt ved at lære udenad — Resten gjør en god Instruction, der ikke skal mangle. Hun maa kunne paatage sig at supplere vor første Elskerinde (en capricios Satan, der, fordi hun veed, vi ikke kunne undvære hende for Øieblikket, har uhyre Prætensioner), og tillige have Raffinade nok til Soubrettefaget. Betræffende Sangstemme, da skal Du just ikke være saa noieregnende. Har hun blot Spor af Tone, vil vor fortræffelige Syngemester snart bevirke Underværker. At træffe fra Bladet er unødvendigt — han er saa taalmodig som en Grynmøllehest, og vedbliver at hamre løs Da capo, indtil Partiet er indøvet af sig selv. Men, Hillemænd! Klokken er mange. Conditionerne vil Du finde opgivne her paa Papiret. Din berømte Veltalenhed maa erstatte, hvad de fattes i Brillanthed. Lev vel, min Perle! Apollo og de Ni beskytte Dig! Lykke til heldige Acquisitioner!"

Hermed styrtede han et Glas Viin i sig, lod sin Cigar dampe, snappede sin Ridepidst og foer afsted, overladende mig at sørge for Resten.

Min Situation var noget delicat. Jeg kjendte S. Hvor letsindigen han end selv opfyldte sine Pligter, fordrede han dog nøiagtig Efterlevelse hos Andre. Det gaaer gjerne saaledes med det Slags Mennesker. Havde jeg ikke udført det mig paalagte Hverv til hans fulde Tilfredshed, saa havde jeg i den Tid han opholdt sig i Byen maattet døie de bitreste Bebreidelser, for at have skilt ham ved en udmærket duelig Skuespiller, eller en Skuespillerinde af første Rang. Og, hvorfor skal jeg negte det? Forfængelighedsdjævlen var ogsaa rede til at hvidske mig i Øret: Du har jo Mennekundskab; maa dog forstaae Dig noget paa Dramaturgien, siden Du kan forfølge Ryges tænksomme Spil, fryde Dig ved Nielsens smukke Diction, ærgrer Dig, naar de Andre declamere som en Skolepog, og lade Din Beundring stige til Enthusiasme ved Fru Heibergs Præstationer. Des-

uden — vedblev Djævlen — har Du musikalsk Dannelse, et godt Øre og Færdighed nok til at klimpre et simpelt Accompagnement til en Vaudevillearie. Derfor er det afgjort, at den Himlen betroer et Embede, giver den Forstand ogsaa til at vogte det. Altsaa, iorden med det hjemlige Costume! Hans Herlighed, Directeuren, sidder kanskee skjult i Slaabrokken.

Med Skridt, som salig Garrick maaskee ikke vilde have anerkjendt at være aldeles værdige for en Theaterdespot, spankede jeg nogle Gange Stuen rundt, for at orientere mig paa Scenen, hvor nu snart de forskjellige Intermezzi skulde opføres. Jeg gjennemlob Instrux, Regulativ og „Conditionerne", som S. kaldte Engagementsbetingelserne. Dernæst gjorde jeg mig bekjendt med det dramatiske Haandbibliothek, der bestod i nogle gamle Lystspil af Ifland og Kotzebue, en Pakke „Theaterrepertoirer" og et Par Tragoedier. Netop havde jeg præpareret mig saaledes, at jeg kunde indgyde den behørige Respect, og i fornødent Fald var istand til at *imponere*, da en lav stemt Banken anmeldte det første Besøg.

Det var en Dame, der havde naaet den Alder, at hun just ikke behøvede megen Kunst for at give ærbare Mødre og strenge Tanter ret *naturligt*. Hun introducerede sit Andragende med en vidtleftig Ungdomshistorie à la Tusinde og een Nat, som jeg hørte med resignéret Taalmodighed. Den endte med, at hun omsider havde fundet Havn i Theatrets Baggaard som Pyntejomfru for Thalias Præstinder. Men „hvorfor selv ei Herre være?" — nu syntes hun det var paatide, at lade Andre pynte *sig*.

Var det Ondskab eller Uvidenhed — jeg tør ikke afgjøre det, — der bragte mig til at gjøre det ugalante Spørgsmaal, hvorfor hun ikke havde taget Datteren med sig.

„De misforstaaer mig, min Herre, jeg kommer i mit eget Navn," sagde hun, og vilde ventelig have rødmet, dersom Sminken, hun i Forventning om Proven for Directeuren havde paalagt sig, havde taalt nogen Rivalitet.

„Naa saaledes. Jeg beder om Forladelse! Har De Sangstemme?"

„Man har gjort mig den Ære, at sige saa."

„Træffer De fra Bladet?"

„Hvorledes?"

„Jeg mener, om De synger efter Noder og har nogen musikalsk Dannelse."

„For nogle Aar siden spillede jeg Guitar."

„Hav den Godhed, at lade mig høre Deres Stemme!"

Jeg spillede Syngestemmen til en lille bekjendt Aria. Hun kjendte naturligviis hverken Noder eller Tact — Texten, skjøndt trykt kunde hun ikke læse.

Anbefalende hende at udvikle det spirende Talent, affærdigede jeg hende og ventede et nyt Besøg.

(Sluttes i næste Nr.)

Alfernes Trylleriis.

Af Capitain Marryat.

(Sluttet.)

Den omtalte lykkelige Forsoning blev tilbørligt feiret. Vinen flød, man tomte Glas paa Glas, den ene Toast fulgte paa den anden, og det var langt over Midnat, da Gildet var forbi. Maanen skinnede klart, og glødende af Vinen, foreslog Rochester Damerne en Spadseretour paa Terrassen, førend de lod deres Vogne kjøre frem. Man maa tilstaae, at Damerne ikke havde været saa forsigtige, som de burde, og at deres Gang just ikke var meget sikker; men kunde en Dame undslaae sig for at drikke med en Konge eller med en Greve af Rochester? Nei, og Følgen var, at alle bleve meget opromte, ja Nogle af dem endog mere end opromte. Hvad Mændene angaaer, saa tumlede de til alle Sider, og Terrassens Muur, saa bred den endogsaa var, var dog ikke bred nok for dem. Rochester anførte Toget og Alt var Spog og overgiven Latter.

Man var endnu ikke gaaet langt, da der opstod en lille Trætte imellem Mayorens og den Aldermans Kone, der havde afgivet sin Mening i Raadet efter hende; thi det traf sig, som de saadan gik og drev, at Mayorens Gemalinde tog den ene Halvdeel af det sønderbrudte Riis op, og Aldermandens Kone den anden. Riset var af Elfenbeen og skjønt poleret. — Enhver vilde sætte sig i Besiddelse af den Halvdeel, der befandt sig i den Andens Haand, og saaledes begyndte en Strid, der endtes, ligesom alle Stridigheder imellem Damer ende, naar de tilfældigviis have et Riis i Haanden: de sloge hinanden. Mayorens Kone gav Aldermandens et Slag med sin Part af Riset, og dette blev paa Stedet gjengjeldt da — o, hvilket Underværk!

Vi maae her bemærke, at Riset, uagtet samme, naar det var heelt, besad den Magt, at forvandle Folk, paa ovenanførte Maade, dog, sønderbrudt, kun deelt yttrede sin Kraft, idet den ene Ende kun kunde forandre den øverste Deel af Skikkelsen, men den anden ogsaa kun den nederste Deel.

Slagene bleve verlede. Mayorinden, en høi Kone, sank pludselig halvanden Fod sammen, saa at den øverste Deel af hendes robuste Legeme, nu hvilede paa Miniaturbenene af en to Fods høi Alf, der blot kunde tage et Skridt paa sex Fod ad Gangen. Aldermandens Kone derimod, beholdt den nederste Deel af sit Legeme, men istedetfor sit skjønne Ansigt, sin henrivende Barm, fik hun et lidet rundt Hoved og ligedanne Skuldre, som man omtrent seer dem paa en Rissе. Alle maae have været meget berusede, thi de Andre troede, at de havde taget en Maskeradedragt paa. Risets Dele bleve derpaa grebne, den ene af Rochester den anden af Kongen, og disse sloge nu om sig til alle Sider — Mayoren fik en Satyrs Hoved og Skjæg — Rochester Bukkefødder; Kongen syntes at have Brystbilledet af en smuk Kone, med et Par glindsende smaa Sommerfuglevinger paa Skuldrene; en Alderman saae sig begavet med Halen af en Najade,

og faldt voldsomt plat ned paa Terrassen: kort, Allesammen, saavel Mænd som Koner, bleve forvandlede i en eller anden Skikkelse, og jo besynderligere Metamorphosen var, desto høiere loe og jublede de Alle. Nogle bleve virkelig meget forskrækkede, og iblandt disse især en lille Kone, der tilhvidskede sin Naboerske, at hun troede, at hun var en lille Mand.

Men hermed var Scenen endnu ikke forbi: Nisets tvende Parter fandt Vei til andre Hænder, der medens de sprang og hoppede omkring, sloge de Andre dermed. Kong Karl, truffen af den nederste Deel af Riset, saae sig fuldstændigt forvandlet, han var nu en elskværdig Kone. Rochester blev ved et Rap til en complet Satyr, medens Mayorinden, truffen af den halve Deel, sank sammen til en, neppe to Fods hoi Alf. Saaledes som Stykkerne passerede Ronden, var der ei heller Ende paa Forvandlingerne: den korpulente Alderman, der var faldet om med en Fiskehale, blev nu ganske Najade, med lange Haar og en Kam i Haanden. Støien og Forvirringen var saa stor, at de to smaa Hofdamer kom ned paa Terrassen, for at være Vidne til denne besynderlige Lystighed. Rochester greb og kysfede dem, og da de af Frygt for hans vilde Skjæg, gave sig til at skrige, maatte de ogsaa smage Riset og bleve begge forvandlede. Hertuginden af Portsmouth aabnede sit Vindue, og da hun blev den vilde Lystighed vaer, besluttede hun ved en djærv Sparlagenspræditen at bringe Hs. Majestæt til Fornuft; men hun blev ikke hort.

„Til Jægeren Hernes Eeg!" raabte Kongen, „hen til Egen!"

„Til Egen! til Egen!" gjentog den hele bachantiske Mængde; og bort iilte de Alle gjennem Parken imedens de med deres Skrallen, deres Latter og Støien, opskræmmede det rolige Vildt. Rochester tog Najaden under Armen, for at hun ikke skulde blive tilbage, og dandsende, springende, tumlende omkuld og atter reisende sig, kom Alle anforte af den lystige Konge, der nu var en skjon Fee, aandelose, derhen.

Men forinden de havde naaet Egen, havde deres Larmen forstyrret et lykkeligt Pars Sovn, der i hinandens Arme hvilede i det høie Græs.

Det var Maya og Elda, der atter havde forsonet sig med hinanden, hvorved de bevisste at hos dem, de Elskendes Trætte, kun var en Fornyelse af Kjærligheden, hvilket, uagtet man vil paastaae det, dog ikke altid er Tilfældet med os Dodelige. Maya havde savnet sit Trylleriis; men han vilde ikke forlade Elda, for at søge det; hvorimod han tog sig for, at gjøre dette næste Morgen.

„Hvad betyder al den Støi, Dyrebareste? raabte Elda, der var vaagnet, og lyttende stottede sig paa sin Albue.

„Hvad kan det vel være Andet, end at den gale Konge, gjor sine sædvanlige Spilloppер?" svarede Maya, der havde reist sig. „Men hvad er det? Jeg seer — jeg seer nu hvorledes Sagerne staae, de have fundet mit Trylleriis, og maa have brukket det itu; thi det gjor ellers Intet halvt.

Da Maya endnu talte saaledes, ankom Kongen med sit Selskab til Egen. Elda trak sig tilbage i nogen Frastand, medens Maya snart igjen kom i Besiddelse af sit Trylleriis, som han fravristede den berusede Mængde.

„Jeg vil faae nok at bestille inat, thi jeg maae gjore dette Uheld godt igjen," sagde Maya. „Dyrebareste Elda! iil, og bring mig Valmuesaft, for at jeg kan lukke Dinene paa denne gale Hob."

I faa Minutter havde Elda fuldbyrdet sit Ærinde. Hele Selskabet sad nu i Kreds, sang, omfavnede hverandre vexelviis og var ganske fornoiet, undtagen de to smaae Hofdamer, der, fordi de ingen Viin havde drukket, vare forskrækkede over deres Forvandling; disse sadde nu sammen og jamrede, som om deres Hjerter skulde briste.

Maya dryppede Valmuesaften paa enhver Enkelts Dine, og i faa Secunder, vare Alle hensjunkne i den dybeste Sovn. Han undersøgte derpaa Forvandlingerne, og completterede dem, der foroven eller forneden kun vare det tildeels, thi for kunde han ikke igjen faae sit Trylleriis sat istand. Da nu Alle vare forvandlede, lagde han Nisets tvende Dele sammen, aandede derpaa, og de vare atter et Heelt. Derpaa gik han omkring i Kredsen, berorte enhver Person, og det hele Selskab fik sin oprindelige Skikkelse igjen.

„For saavidt har jeg opfyldt min Pligt," bemærkede Maya. „Hvad Forkjolelser, Snue, Feber o. s. v. angaaer, da fortjene de Alle at faae deres Part deraf. Nu, Elda, lad os igjen begive os til Hvile."

Den gamle Eegs Blade vare alt forgyldte af Morgensolens Straaler, da Kong Karl og hans Selskab vaagnede og vare meget forbausede ved at befinde sig paa et saadant Sted og paa denne Tid. Damerne rødmede og kom paa det Rene med Sagen, imellem hverandre indbyrdes. De mindedes deres Forvandlinger, tilbagekaldte i deres Erindring Toget til Jægerens Eeg; men ikke destomindre forekom Alt dem forvirret. Mayoren og Corporationen vare i Forlegenhed, ikke alene saameget over at finde sig selv sovende under Træet, som over at ogsaa deres Koner vare der. Kongen og Rochester vare de Eneste, der syntes at være ligegyldige derved.

„Kom, mine Damer! kom Lord Mayor og I Herrer af Corporationen! vi have havt en fornoiet Nat, og hvilet under det grønne Træ, lader os nu gaae til Toilettet og derpaa til Frokosten.

Han bod Mayorens Gemalinde Armen, den ovrige Deel af Selskabet fulgte. Man iilte til Toilettet, spiste saa Frokost, og skyndte sig derpaa tilbage til den gode Stad London.

„Nu" sagde Kongen, saasnart Selskabet havde bortfjernet sig, „hvad er Deres Mening derom, Rochester, bleve vi i den afvigte Nat besøgte af Alfer?"

„Deres Majestæt tillade," svarede Greven, „min Mening er, at vi enten have været i Alfernes Hænder, eller —"

„Hvad eller?

„Eller ogsaa, Sire, have vi Alle været umaadeligt berusede." (New Monhly Magazine).

Feuilleton.

Den 28de Mai.

Ogsaa i Aar er denne Festdag for Danmarks Forhaabninger bleven høitideligholdt af 28de Mai Selskabet paa den kgl. Skydebane, ligesom der iaften sammesteds finder en Fest Sted, der, som de forrige Aar, udgaaer fra „Læseforeningen". De ved Maiselskabets Fest udbragte Skaaler vare: **Kongen**, (efter nedenstaaende Sang udbragt af Grosserer A. Hansen); **Stænderinstitutionen og dens fremtidige Udvikling**, (Justitsraad Guldberg); **Kronprindsen**, (Commandeurcapitain Lütken); „**Fædrelandet**," (efter nedenstaaende Sang, Grosserer A. Hansen); **Sande og værdige Folkestemmer til Konge og Stænder**, (Prof. Clausen); **Communernes Frihed og Selvstændighed**, (Guldberg); **De frimodige Stændertalere og sandhedskjærlige Skribenter.** (Grosserer Topp): **De Folk, som vide hvad de ville**, (Grosserer Meinert); **Samdrægtighed og Tillid i alle politiske Forhold**, (Directeur Dunzfeldt); **En fri, uafhængig og selvstændig Presse**, (Guldberg); **en harmonisk Sammensmeltning af det unge og det gamle Danmark**, (Grosserer Oven); **Gjensidig Tillid mellem Konge og Folk**, (Prof. David); **Journallisterne**, (Kammerraad Drevsen); **en betryggende Garanti for Rigets fremtidige Finantsforvaltning**, (Assessor Algreen-Ussing); **De conservative Qvinder og de reformatoriske Mænd**, (Skibsklarerer Gad fra Helsingoer); **Skattebevillingsret for Danmarks og Slesvigs forenede Stænder**, (Mag. Monrad); og slutteligen for **Festens Digtere og Præsidium**, (Guldberg og Dunzfeldt). Assessor **Algreen-Ussing** indledte sin Finants-Skaal med følgende Citat af Digteren Zetlitz:

„Ja, Cleon, Du har Ret, hvor fattigt Landet er,
Saa er vor Ødselhed dog næsten uden Grændser,
Vi, som har neppe Raad, at lonne en Barbeer,
Vi fødes, giftes, og vi doe som Excellentser.
Jeg vil ei tale om den Sum, som fraadses bort,
Vor Gane, dette Svælg for hele Millioner,
De Penge, Kjobenhavn af Landet ta'er for Kort,
For Attestats til os, og Stads til vore Koner.
Nei, tag et Læs Papir, og kræv en Evighed,
Om mod vor Ødselhed Du vil satirisere!

Følgende ere de ovennævnte tvende Sange, hvormed Skaalerne for Kongen og Fædrelandet indledtes:

Til Kongen.

Da Sjette Fredrik som den gode Hyrde
Gik, fulgt af Taarer, til sin Hvile ind,
Og mangt et Spor af Kronens tunge Byrde
Stod læseligt paa Kongens blege Kind:
Var det med Smiil Du da besteg Din Throne?
Greb Du med Lyst den tunge Herskerstav?
Da seer Du nu med Længsel mod den Krone,
Der tynge skal Din Isse til Din Grav!

Nei! men det Land, der fostred Dig, Du kjendte,
Det skjonne Kornland, blomstrende som faa,
Og hvorhen kjærligt Du Dit Die vendte,
Af Gud velsignet for Dit Blik det laae!
Og Folket kjendte Du, besindigt, provet,
Sin Drot hengivent, trofast i sin Hu,
Et ædelt Folk, af ingen Slethed slovet, —
Og derfor rolig modtog Kronen Du.

Og som det var, er det endnu det samme!
Du vil ei blande **Folkets** frie Røst
Med den, der tænder Tvedragts vilde Flamme, —
Hos os saaer slig en Udsæd ingen Høst!
Hvad Folket frit og trostigt Dig vil sige,
Det kan Du frit og trostigt høre paa:
Thi Den, hvis Haand vil værne om dit Rige,
Hans Aand vilkke fjendtlig mod Dig staae!

Og Folkets Røst end klinger høit og vægtigt:
„Beskjærm, o Gud! vor Konge og hans Slægt!
Gjor ved din Kjærlighed hans Scepter mægtigt,
Og tag hans Rige i Din Varetægt!
Du gav ham Viisdom, og Du gav ham Styrke,
Lad Folket altid see ham viis og stærk:
Viis til i Farens Tid sit Kald at dyrke,
Og stærk, at ei han trættes i sit Værk!"

„Lad alle gode Kræfter frit sig røre,
Og Fremgang giv hver god og gavnlig Id!
For disse Ønsker aabne Du hans Øre,
Men tilluk det for Tvedragt og for Splid!
Lad ei hans bedste Kraft af Mismod sloves,
Men gjor ham rig paa Kjærlighed og Trost,
At mangt et Storværk end af ham maa øves!" —
Saadan, o Konge! klinger Folkets Røst.

H. P. Holst.

Fædrelandet.

Ægypteren ved Nilen gaaer,
Glad ved den rige Høst, som kommer,
Stolt Vandrefuglen med Vingen slaaer,
Fortæller om den danske Sommer.
„Et Land, Ægypten ligt, i Nord jeg veed,
Med Oldtids Minder og med Frugtbarhed,
Skoven er saa grøn,
Qvinden er saa skjøn!
Og dette Land, det kaldes Damark!"

Naar Svanen synger sin sidste Sang,
Den synger om de grønne Øer,
Om Kjæmpegrave paa Klovervang,
Om skovomkrandste stille Søer;
Den Strand, hvor Havfruen i Maaneskjær
Forkynder høit hvad Stort sig rører her.
Havet har fortalt
Smukt til Svanen Alt;
Og dette Land, det kaldes Danmark!

Den lille Svale veed god Besked,
Den boer, saa den seer ind i Stuen;
Om huuslig Lykke, om Trofasthed
Den qviddrer der i sin Beskuen.
Fra Slottets Marmor og til Hyttens Straa
Et ærligt Sind og Stræben Fuglen saae;
Offre vil hver Stand
Alt for Fædreland,
Og dette Land, det kaldes Danmark!

Ja, Danmark er vort Fædreland,
For det at virke, er at leve!
Gud signe Kongen og hver en Mand,
Som ærligt stræber det at hæve!
Paa sommergrønne Øer høit i Nord,
Hvor Skoven gjor til Indsoe Bugt og Fjord,
Arets Guldkorn groe!
Gid der Lykken boe!
Og dette Land, det kaldes Danmark!

H. C. Andersen.

Foruden de her meddeelte Sange, blev blandt andre ogsaa afsjungen en Sang af **Th. Overskou** til **Fredrik den Sjettes Minde.**

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Sondag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Host**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjobmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Løvegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Tryk i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 7de Juni 1840. | Nr. 22.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

To Sange,

affjungne ved Læseforeningens „Maifest".

Nutidens Skaal.

„Pungtuli! pungtuli! lystig, min Ven!"
Hvad baader vel Griller i grunden?
Saa klag ei og klynk ei og kast ei din Pen,
Slaae Hængelaas ikke for Munden!
End kan der skrives og tales saa la la,
End er vort Løsen et nationalt Hurra!
Kommer først Censur,
Og staaer man først paa Luur,
For at fange Ord
Fra Skranke og fra Bord, —
Da tidsnok at være saa taus som en Muur;
Den Dag er endnu ei oprunden!

Meget har Tiden vel gjemt i sit Skjød,
Ei veed man, hvad den vil udklække;
Men, om man end „Resten" os bruge forbød,
Ja „Medhjelp" lod Tungen os stække, —
Eet er der dog, som man ei kan binde saa,
Eet er tilbage, som Nødkridt ei kan naae:
Tanken, fremad vendt!
Og Gnisten, som er tændt!
Hiin er fri for Baand,
Og ingen **Almeenaand**
Bortmanes med Stokken af nogen Betjent,
Saalidt som den Trudsler kan skrække!

Fortidens Minder og **Fremtidens** Haab,
Lad Andre, som vil det, lovprise!
Kun **Nutiden** gjelder det jublende Raab,
Kun den være offret vor Vise!
At vore Fædre opfyldte deres Pligt,
Tidtnok vi læste i vore Skjaldes Digt;
Vi det mage saa,
At „bluseklædte Smaa"
Finde banet Vei
Og os forbande ei,
Naar udslidt og udstridt Asylet vi naae,
Som Bedemænd lade anvise!

Dog! hvad er dette? Til Grav og til Død
Jo Sangen er uformærkt sluppen! —
Men Vinen tilblinker os blussende rød,
Som Rosen, der titter fra Knuppen.
Livet os smiler, — den lyse, grønne Mai
Rum har for Blomster til Dodsbetragtning ei; —
Derfor Glasset fat:
Med Griller nu god Nat!
Tidens Skaal det er,
Som vi tomme her!
Thi nu bør der virkes for Folk og for Stat,
Sving, Sommerfugl, kjækt Dig fra Puppen!

Cl. Rosenhoff.

Fremtidens Skaal.

Mener Du, at den har Frihed fat,
Som svælge kan i sin Ro i høie Sale,
Og for Resten dromme tør hver Nat
Om det, hvorom han knap tør vaagen tale? —
Nei, J Excellencer!
Eders Conferencer
Frihed skabe ikke
End af Mad og Drikke! —
Frihed, det er ingen Drom, min Ven!
Som stiger ned gjennem Nattens tætte Taager:
Trældom strækker sig paa Leiet hen,
Naar Frihed gjerne ved sin Lampe vaager.

Mener Du, at den har Frihed nok,
Som synge tør, ja selv raabe høit — for Magten,
Notabene, naar kun med sin Stok
Ham Politiet holder ret i Takten? —
Nei, J Stokke-Venner!
Ei J Frihed kjender,
Hvis J troer, at øve
Den ved slig en Prøve; —
Frihed synger helst ad libitum,
Af Eders Taktstok vist mindst den Takt kan lære;
Og, om end af Skam den bliver stum,
Dens Skam dog ei geraader **Jer** til Ære.

Mener Du, at den sin Frihed fik,
Som skubbe tør til den Kant, hvor Vognen hælder,
Men i modsat Fald af „Politik",
Skal puttes hurtigt i den sorte Kjelder? —
Nei, stigt uden Skade
Gjerne overlade
Vi til den, der soler
Sig i Monopoler;

Frihed kjører ei paa Lykkens Hjul,
Den løfter Vingerne smilende ad Taaben;
Under sig, den veed, er Jorden huul,
Men over sig den viner Himlen aaben.

Mener Du, at den sin Frihed har,
Der spørge tør vel om Det og Det og Andet,
Men, taalmodig ventende paa Svar,
Stanger sin Tand, og — sig kjedert reent forbandet?
Nei, at spørge, Kjære!
Smukt Du lade være,
Naar Du dog skal gjette
Selv Dig til det Rette; —
Frihed spørger ei med krummet Ryg
Der, hvor den veed, den har Retten til at fordre,
Trældom kun ved Spørgen blunder tryg
For kjønt at vaagne, naar den faaer sin Ordre.

Frihed, Venner! ja, det er vort Ord.
Men Skinnet blot maa ei blænde vore Blikke,
Naar kun ikke at vi har, vi troer, —
At haabe, Venner! det beskjæmmer ikke.
Skjænk da Druesaften
End engang i Aften,
Og paa Det, vi haabe,
Tom den sidste Draabe:
Frihed til at aande frit og let,
Og Lighed, Brødre! Lighed kun for Loven!
Her, af Mennesket, ikkun vor Ret,
Og Naaden og Velsignelsen — fra oven!

G. Siesby.

Theaterhververen.

Novellette af Claudius Rosenhoff.

(Fortsat.)

Det var et mandligt Subject, en Kunstner af ægte Kaliber, der med lige Held havde spillet Axel i „Axel og Valborg", og Balduin i „Korsridderne." Det var synligt, at han havde plukket Kunstnerbanens Roser i fuldeste Maal; men skjøndt jeg indsaae, at han vilde kunne spare min Ven mange Penge til Sminke og Pomade, saa fandt jeg mig dog ikke befoiet til at tage oeconomiske Hensyn. Han declamerede med Stentorstemme en Monolog af „Niels Ebbesen", sang „In diesen heiligen Hallen" med en saa tordnende Bas, at Værtinden forskrækket stak Hovedet ind til os, og lod sig da taalmodigen trøste over det feilslagne Engagement ved nogle Glas Viin, som jeg kunstbroderligen iskjænkede ham.

Neppe var han tumlet afsted, forend en ung Dame, noget bly, men dog med ædel qvindelig Anstand og Holdning, treen ind. Ha! det var min Vens Ideal i Virkeligheden! Brunette — slank, som en Palme — Steenkulsøine, der tindrede som et Par Fixstjerner af første Størrelse, — og en Stemme, som en Harmonicaklokke. Her maatte hele Hververtalentet tages i Beslag, for at Trouppen ikke skulde gaae Glip af en saa udmærket Recrutinde. Da hun havde tilkjendegivet mig sit Ønske, og jeg med behørig Salvelse havde anpriist det frie, uafhængige Kunstnerlivs Herligheder, der, efter min kjække Paastand, især i fuldeste Maal tilfaldt de omreisende Skuespilselskaber, vovede jeg at see hende stivt i Øinene (thi under hele min glimrende Lovtale havde jeg dog saamegen Undseelse tilbage, at jeg ikke dristede mig til at hæve Blikket), — ak! hvad blev jeg da vaer? Et Par Diamanter hang bævende i de mørke Øienhaar, medens et flygtigt Aprilssmiil svævede omkring de smukke Læber. Jeg holdt pludselig inde — og skammede mig som et Barn; jeg veed ikke, om det var fordi jeg saa slet udførte min Rolle som Herren, eller fordi jeg havde talt saa godt tvertimod min bedre Overbeviisning.

Hun brød først den piinlige Taushed. Med en Fatning, der dog ikke kunde skjule en svag Skjælven i Stemmen, sagde hun: „Ja, De har vistnok Ret, min Herre! den Løbebane, jeg har valgt, vil vel idetmindste sikkre mig en uafhængig Stilling."

Istedet for Svar greb jeg min Vens Regulativ og pegede stiltiende paa Betingelserne for Antagelsen.

Hun værdigede Papiret kun et flygtigt Blik. „Det er godt, meget godt — det overgaaer min Forventning (en sjelden Noisomhed hos vandrende Kunstnerinder!). Tør jeg udbede mig at høre, hvilke Fordringer der gjøres til mig."

„Hm! — har De spillet før — paa noget Privattheater for Exempel?"

„Nei," svarede hun kort.

„Har De da maaskee ellers staaet i Forhold til den dramatiske Verden? — jeg mener, om De f. Ex. ved Bekjendtskab til nogen af vore kongelige Skuespillerinder har havt Leilighed til at gjøre noget Forsøg."

Ogsaa dette blev benegtende besvaret. „De tillader mig, at jeg uforbeholdent spørger Dem: paa hvilke Grunde De da støtter Deres Formodning om Kald til Kunsten."

„Kald til Kunsten!" gjentog hun med et eiendommeligt bittert Smiil. — „Ere da Alle de kaldede, som nu betræde Scenen?"

„Det tør jeg vel just ikke ligefremt paastaae," svarede jeg undvigende; „men De maa dog ved en eller anden Leilighed have bemærket Talent, eller —"

„Det har jeg ogsaa," afbrød hun mig levende: „Deres Annonce i Aviisen var Foranledningen."

Jeg tang.

„Jeg har hørt" — tog hun atter tilorde, langsommere og med en mildere Stemme, — „at et taaleligt Ydre i Forening med Kjærlighed til Kunsten, ere tilstrækkelige Egenskaber for at bryde sig en Bane, naar forresten ingen ligefrem organisk Feil træder Udviklingen hindrende imøde."

„Meget vel, det indrommes! Og hvad nu det Første angaaer, da kunde jeg kun sige Dem, hvad De forlængst veed; med Hensyn til den anden Betingelse, nemlig Kjærlighed til Kunsten, da er Deres Herværelse mig Borgen for — —"

„O nei, nei, min Herre! jeg har ingen Kjærlighed til en Kunst, der kun gjør sine Dyrkere til Offere — seent eller snart. Jeg hader Intet mere, end at træde offentlig frem og stille sig til Skue for den store Hob, hvis Afgud man er idag for imorgen at forhaanes."

„Hvorledes!?" udbrød jeg forundret — „og med saadanne Anskuelser, som De her har udviklet eller idetmindste skizzeret mig i tydelige Omrids, vil De dog lade Dem engagere — og det af et omreisende Selskab, der, skjøndt hørende til de bedre, dog ingenlunde kan byde Dem de — de Bequemmeligheder, som forsøde de kongelig Ansattes stundom bittre Lod."

„Min ædelmodige Herre!" sagde hun med en Stemme, der maatte have smeltet en gammel preussisk Hververcorporals Hjerte, end sige mit. „Jeg troer at forstaae Dem; Deres Godhed ønsker at afskrække mig fra et ubesindigt Skridt. Dog, min Herre! De kan være fuldkommen angerlos: mit Valg er gjort — jeg underbyder enhver Rivalinde med Hensyn til Betingelserne, og Fortvivlelsen vil give mig Kraft til at seire over de Andres Routine i Faget."

„Jeg vil ikke søge at rokke Deres veloverveiede Beslutning," svarede jeg med en saa slet Commissionairmine, at min Ven, dersom han havde seet det, vistnok aldrig havde betroet mig sine Commissioner.

„Jeg veed det" — vedblev hun med sænket Blik — „Deres Selskab kan være et meget agtet og respectabelt Skuespillerselskab; men — det er dog intet Selskab for en ung, med Verden ubekjendt Pige" — —

Her trillede de klare Taarer ned over hendes Kinder. Hun kunde ikke fortsætte formedelst den hæftige Sindsbevægelse, der nu voldsomt sprængte det kunstlede Mods svage Skranker. Jeg heldte et Glas Vin i mig. Det var formeget for den constituerede Theaterchef; han kom reent fra Concepterne, og glemte ganske, hvad han skyldte den ham anfortroede Troup.

Jeg skal ikke dvæle ved, hvad der blev talt, forinden hun aldeles aabnede sit Hjertes Lønkammer for mig — den fremmede Selenverkoper. Nok er det, hun meddeelte mig med søsterlig Aabenhed, at hun tidligen var bleven forlovet med en ung Mand („en retskaffen Mand!" gjentog hun med Varme), men at Manglen af en „fast Stilling" havde forhindret en ægteskabelig Forbindelse. Hendes Moder var imidlertid død, og Hermann, der ikke ønskede at hans forældreløse, tilkommende Brud skulde søge sit Brød iblandt Fremmede, havde, ved de ømmeste, inderligste Overtalelser, formaaet hende til at leve for sig selv, og føre en beskeden lille Huusholdning. Kun Lidet fortjente hun ved det Haandarbeide, som Hermann vidste at forskaffe hende; den større Rest havde han med Glæde ydet af sine just ikke betydelige Indtægter. Hermanns retskafne Characteer og det stille, afsondrede Liv, dette Par forte, gjorde, at ingen hvislende Slange havde nærmet sig deres Paradiis med sin Giftbraad. Men nu havde de for faa Dage siden talt sammen om Ønsker, (der, ligesom Veiret, saa ofte tjener Samtalen til Thema); og paa Hermanns tilfældige Spørgsmaal, hvad hun, næst efter en snarlig borgerlig Forbindelse, vel ønskede sig, havde hun, uden at tænke noget Ondt derved, svaret: „En uafhængig Stilling; et Udkomme, hvorved hun ikke var nødsaget til at leve af hans Godhed." Over disse, maaskee noget uoverlagte Ord, var han bleven saa forfærdelig heftig, at han, glemmende ethvert Hensyn, havde sagt hende Bitterheder, der paa det Smerteligste berørte deres hidtil saa lykkelige Forhold. Sløret var nu faldet fra hendes Øine; med Gysen saae hun den Afgrund, ved hvis Blomsterrand hun havde dvælet, og som hun kun ved et kjækt Skridt tilbage kunde undgaae. Hade Hermann? o nei, det kunde hun ikke; men flye maatte hun et Menneske, der til den Grad kunde glemme sig selv, at han endog, da en lille Pige, som gik hendes Smaasøstre, traadte ind i Stuen, vedblev at storme løs i samme Tone om Utaknemmelighed og saadant Mere. Hun havde intet andet Valg, meente hun, end at forlade en By, hvor hendes Rygte dog nu stod Fare. Derfor greb hun denne Udvei, — „den gav hende dog," sagde hun med et dybt Suk, „en uafhængig Stilling."

Da hun under mange Taarer og Afbrydelser havde betroet mig denne Historie, forandrede hun pludselig Tonen og med en rørende Energie, der vidnede om hendes store Sjælekamp, udbrød hun: „Antag mig, min Herre! jeg vil være billig i mine Fordringer, flittig lære mine Roller, bestandig øve mig — jeg kan synge, spille — —"

En Banken paa Døren afbrød hendes smertelige Selvlovtale. „Antag mig!" gientog hun endnu engang bønligt, „De gjør en Kjærlighedsgjerning imod en ulykkelig Kjærlighed — lad mig komme fra Byen, idag hellere end imorgen!"

„Deres øieblikkelige exalterede Tilstand gjør nu enhver Prøve umulig," svarede jeg, gribende en heldig Tanke for at vinde Tid. „Vil De derimod uleilige Dem til mig Klokken 2, da lover jeg, at tage ethvert Hensyn, som Deres uheldige Situation berettiger Dem til at fordre." —

Hermed gjorde jeg et temmeligt uheldigt Buk, hun lod Sløret falde, og jeg aabnede Døren for den Bankende.

(Sluttes i næste Nr.)

Feuilleton.

Læseforeningens Maifest.

Som vi i vort forrige Nr. antydede, feirede ogsaa Selskabet Læseforeningen den Dag, paa hvilken Haabet i sin lysegrønne Maidragt fortrænger alle bittre Erindringer i Danmarks Dale. Festen fandt Sted paa den kgl. Skydebane under Præsidium af Redacteur **Siesby**, Lector **Wilkens** og Student **Nis Hansen.** De udbragte Toaster vare følgende: **Kongen** (til en Sang af Siesby ved Nis Hansen); **Stænderinstitutionen** (Siesby); **Kronprindsen** (Wilkens); **Fædrelandets Eenhed og Styrke** (Nis Hansen); **Frederik VI.s Minde** (Wilkens); **Nordens Eenhed** (Frederik Barfod); **den frie Discussion** (til en Sang af Grundtvig ved Hother Hage); **den slesvigske Pressefrihed** (Nis Hansen); **Den politiske Ufortrødenhed** (Magister Monrad); **en fuldstændig og ubegrændset Troes- og Samvittigheds-Frihed** (Barfod)! **for Reformministerium** (Balthazar Christensen); **Handelsstandens Selvstændighed** (Nis Hansen); **en Opposition imod Oppositionen** (Barfod); **Læseforeningens Flor og Vel** (Stænderdeputeret Bjerre); **for Nutiden** (Siesby); **for Fremtiden** (Wilkens). De tvende sidste Skaaler knyttedes til de Sange, vi i dette Nr. have meddeelt, og efter at der endnu var udbragt Skaaler for **Præsidiet** (Balthazar Christensen), og **for Festens Digtere** (Nis Hansen), opløste Festens Deeltagere sig i en mere **spredt** Harmonie, som den, der, for Tiden mere stemmer overeens med Politiets contrapunktistiske Fordringer. Af de udbragte Skaaler torde det maaskee mest interessere dette Blads Læsere at kjende **Fr. Barfods**, for „Nordens Eenhed", selv om denne for Tiden mere bærer Præget af en smuk poetisk Fiction, end en virkelig forestaaende politisk Tilstand, og vi meddele den derfor her.

„I Dybet hamrede de travle Dværge;
Var det til Odins Æt et kostbart Værge? —
Ak nei! det var en Lænke!
— Margrethe smedded stolt
Vort Nordens Kæmpesønner
Med Haan i Jern og Bolt.
Fagre Haab havde dem bedaaret,
Derfor, ak, brændte Smertenssaaret
Dobbelt nu.
Da slog et Lyn i Øresund fraoven,
Og det rev Svithiod fra Danaskoven; —
Men Lynet rulled' atter;
Den sidste Lænke brast,
Den, som bandt Norrigs Klipper
Til Danmarks Sletter fast!
Bittre Stund! — Vakt vi blev med Smerte? —
— Fagre Stund! — Frit blev Nordens Hjerte,
Fjeld med Dal!

Og skal da Tiden evig Norden skille? —
Nei! — „Tiden maa tilsidst som Herren ville!"
— Tredeelt er Nordens Stamme,
Men Roden er dog een,
Og Kronens Lovtag samler
Tilsidst hver Stammens Green! —
Skilsmis-Stund! sig, naar er du omme?
Fagre Tid! sig, naar vil du komme?
Fagre Tid!

Tid! naar ei plumpe Dværge smedde Lænker,
Som nyttes klogt af Herskesot og Rænker, —
Tid! naar for Guddomstanken
Sig aabner Aandens Kalk,
Naar Kjærlighed bli'er Baandet,
Og Frihed Forbunds Valk, —
Rose du for hver Tankens Blomme,
Fagre Tid! sig, naar vil du komme?
Fagre Tid! —

— — Mine Herrer! jeg har hørt Folk med Stjerner for og Nogler bag at paastaae, at Nordens Forbunds-Forening er umulig, fordi — — den vilde stride imod de dynastiske Interesser! — Saa vidt jeg seer, er jeg imidlertid i Dag i et Selskab, hvor man hverken har Stjerner for eller Nogler bag, og jeg haaber derfor ikke at vove synderligt ved at betvivle Rigtigheden af hiin Paastand, haaber ikke at vove synderligt ved at paastaae, at, skulde Nordens Forening endog kunne stride imod de dynastiske Interesser, da strider den sandelig ikke imod Folkenes, og, ret forstaaet, maae dog vel Dynasternes Interesser enten være de samme som Folkenes, eller det maa være maadeligt bevendt med den. — Det er for nys sagt i et **censureret** Blad, og jeg tør derfor vel ogsaa pege hen derpaa, at hvis Kong Christian den Ottende gav Danmark en Constitution, da kunde muligviis et Uhyre af en Hær fra Østen ønske at forbyde ham det. Jeg kjender ikke Stemningen i Østens Cabinetter, og tør derfor ingen Mening have om, hvorvidt et saa himmelskrigende Angreb paa Folkeretten vilde være muligt eller ikke; jeg skal derfor heller ei dvæle længe derved, kun det maa jeg frit paastaae, at, skjøndt jeg ingenlunde tvivler om, at baade vore Sand-Heder og vore Skov-Dale kunde afgive Grave nok til alle de indtrængende Russer, saa blev Sagen os dog aabenbar langt lettere, naar et stort nordisk Forbund gav os et Rygstød i vore Brødre bag Sund og Kjøl. — Men, mine Herrer, Historien har længe forudanet det, at den Tid vil og maa komme, tidligere eller sildigere, da Vestens Leopard og Østens Ørn skulle træde den store Holmgang sammen. — Den store Holmgang — maaskee paa vore Holme! — Ja, mine Herrer, Blikket stivt ind i Fremtiden! vi ligge imidt imellem Østen og Vesten, og det er slet ingen Feberdrøm, at paa vore Holme **kunde** Kampen udkæmpes, den ligge nu nærmere eller fjernere. Det skulde heller slet ikke undre mig, om der gaves dem, som meente, at vort yndige Sjælland kunde blive en ret kjøn Ørnerede; jeg drister mig dog til at paastaae, at til en Ørnerede er det baade for godt og for smukt. Men atter viser jeg hen til et stort nordisk Forbund, og — viser hen til den evige Villie, der kundgjorde sig ei alene, da hele Norden befolkedes med samme Folk, men indskrev sig ogsaa i selve Landenes Beliggenhed. Et Blik paa Norden! — Ligger ikke der den store Halvø som en Kæmpefæstning fremsprunget af Jordens Urklipper, og vort Øland som et svømmende Blokskib paa Vagt for Fæstningen. Et nordisk Forbund, den nærmeste mulige Forbindelse mellem os, og lad saa alle Verdens Ørne komme? **Da**, men ogsaa først **da**, kunne vi trøstig sige, at det kommer an paa dem selv, om de ville sønderbryde sig Næbene paa Fæstningens Klippemure, eller paa Skibets Plankesider! Frit maa dog dette Forbund være, kæmpefrit, og uafhængig maa hver enkelt af Stemmerne staae begge de andre ved Siden; intet Baand skal hvile paa nogen af dem, uden det, som binder fastest af alle: **Kjærlighedens**; men det skal ogsaa sammenbinde dem alle, og gjøre det let og muligt, at **Frihed** bliver den eneste Forbundslov. — Mine Herrer! leve de samme Anskuelser hos dem, som hos mig, da opfordrer jeg dem neppe forgjæves til at tømme et Bæger med mig paa **Nordens Eenhed!**"

Literatur.

Den forlængst bebudede og med saamegen Længsel imødesete nye Novelle af Forf. til en Hverdagshistorie er nu udkommen, og bærer Navn af: „**Een i Alle.**" Idet vi forelobigen gjøre vore Læsere opmærksomme paa denne interessante Nyhed af Danmarks første Novellist, forbeholde vi os, i et følgende Nummrr nærmere at omtale samme. Den faaes, ligesom denne Forf.'s tidligere Arbeider, hos Forlæggeren, **C. A. Reitzel**, Kjøbmagergade Nr. 6, for 2 Rbd. 72 Sk.

Hos **Høst** er udkommen 3die og 4de Hefte af **Dahlmanns** Danmarks Historie ved Major v. **Jensen.** Priis 48 Sk. pr. Hefte.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6. samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 14de Juni 1840. | Nr. 23.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Poesien.

Hvor fører Du, rastløse Sogen, mit Fjed,
Til Kilden for Liv eller Undergangs Bred?
Til Hytten, beskyttet mod Straalernes Bad,
Hvor Nolighed sidder og drømmer sig glad,
Hvad eller mod Klippernes knugende Favn,
Hvor Seileren knuser den svømmende Stavn?

Hvad vil Du, min Tanke, mon bryde de Baand,
Som Herren har lagt om hver Dødeligs Aand,
Mon trænge med Diet i Solstraalen ind?
O, vogt Dig, thi Solen kan brænde Dig blind!
Hvorfor netop tælle Solstraalernes Flok,
De varme Din Kind, og det være Dig nok!

Hist breder til Hvile sig Grønsværet smukt
Og ovenfor skygger et Træ med sin Frugt;
Bag Gittret staaer Rosers og Neglikers Rad,
De dufte saa liflig i Straalernes Bad,
Og Psyche indsuger af Blomsterets Viin,
Indsprængt paa sin Vinge med Ultramarin.

Der er saa velsignet, saa roligt, saa skjønt,
Der tager jeg Plads paa det svulmende Grønt,
Der former sig Tanken i Rythmer og Tact,
Der sidder en Guddom ved Hjertet paa Vagt,
Og, hvergang der Ord af det Følte fremgaaer,
Udvider han Hjertet og Pulsene slaaer.

Der føler jeg mig saa usigelig glad,
Der læses Guds Kjærligheds Præg paa hvert Blad,
Der kunde jeg drømme et Seculum bort, —
Kun Skade, saa kom jeg med Livet tilkort,
Kun Skade, der svinder en Dag hver en Gang,
At Hjertet opsamler sit Stof til en Sang.

Dog gaves kun Livet til hverdaglig Id,
Beundre Guds Værker, er det ikke Flid?
Og er det, at indsamle Stof til Guds Lov,
Vel ikke at virke til Verdens Behov?
O, svar mig, prosaiske Flok, om mit Blik
Har skuffet mit Hjerte med Veien, jeg gik.

Ja der vil jeg hvile, forfriske mit Sind,
Naar Solen gaaer ned, skal den rødme min Kind,
Og naar jeg har nydt i Guds rene Natur
Og Sjelen har sprengt sit indsnørende Buur,
Besynger jeg varmt i en from Poesie
Med Lyren i Haand, hvad jeg saae i det Frie.

Julius Christian Gerson.
(Julius).

Theaterhververen.

Novellette af **Claudius Rosenhoff.**
(Sluttet.)

Det var en „routineret" Skuespillerinde. Himlen bevare Dig, kjære Læser, fra nogensinde at faae en Tête a tête med en routineret Skuespillerinde! Hun opvarter Dig med et Potpourri af hendes hele Repertoire, der løber paa Evighedsskruer.

Denne var lille og buttet, hendes glindsende Teint gjenkaldte levende en afbleget Dukke fra et Vorcabinet i min Erindring, eller den chinesiske Prindsesse paa min gamle Tantes Dragkiste. Hun havde spillet i alle Byens dramatiske Selskaber og var umaadeligen søgt; men paa denne Aarstid „klubbedes" der i Sommerlocalerne og Thalias Capeller vare lukte; derfor ønskede hun nu et fast Engagement, naar Betingelserne convenerede hende og hun maatte erholde et behørigt Antal Beneficier — hun betragtede hele Arrangementet som en „Kunstreise." —

Jeg har aldrig kunnet begribe, hvorledes det var muligt for et ungt qvindeligt Væsen at træde op for en Directeur til en Solo-Prøve og „agere" for ham alene. Paa Theatret selv, er det en anden Sag; der er dog Nimbus: Coulisser, Dragt, Medspillende o. s. v. Til en første Fremtræden paa den offentlige Scene som Debutantinde hører, efter min Formening, kun et rask Ryk ud af Hverdagslivet — en vis høiere Kunstinspiration, og man er inde i Illusionen. Min lille Dame generede sig imidlertid ikke, hun fremplapprede med lige Ufortrødenhed og samme affecterede, spæde Stemme (der engang gjorde saa megen Lykke, fordi den gik for fornem) en Verdensdames Repliker af et fransk Conversationsstykke, som en naiv Kammerpiges af en gammel tydsk Comedie. Hun sang ogsaa; men formodentlig maa Salen ikke have havt nogen god Resonnance, da hendes fortrinlige Trille lød som naar man skyller Flasker med Hagl.

Da jeg dog ikke retvel kunde være saa ugalant at cassere hende, fordi hun ikke var brunet, men blond som en Albinos, saa gjorde jeg en ziirlig Undskyldning, fordi jeg havde uleiliget en Dame, der sang en saa udmærket deilig Sopran, hvorimod Selskabet destoværre netop skulde have en Altist. — Hermed maatte hun „sig lade nøie".

Da jeg ikke ønsker at misbruge Læserens Taalmodighed, maa jeg ile for at komme til Catastrophen. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved at omtale de adskillige Concurrenter af begge Kjøn, som endnu indfandt sig. Min fortvivlede Brunette med den sværmeriske Uafhængighedsfølelse havde sat mig i en saa alvorlig Stemning, at jeg neppe kunde smile over de Pudseerligheder, som Resten af min hæderlige Embedstime gav Leilighed til at iagttage. Saaledes vilde En, der stammede, ansættes; han meente, der var dog nogle Roller, gamle Fædre og Oncler f. Ex., hvor det vilde gjøre god Effect — forresten vilde han gjøre Tjeneste i Choret som Basssist. En Anden, der formodentlig havde været Tjener hos et fornemt Herskab, meente, at Alt her i Verden kun kom an paa gode Skudsmaal og Recommandationer, hvisaarsag han ogsaa havde forsynet sig med stemplede og ustemplede Beviser for Ædruelighed, Troskab og andre elskværdige Egenskaber for paalidelige Kudske og Gaardskarle. Tilsidst, da Klokken netop var Et, styrtede en ung Mand ind i en Art Ekstase og smed sin Hat paa Bordet, saa mine Viinglas klirrende faldt i Gulvet. Denne belevne Introduction indtog mig for Mennesket, der forøvrigt, at domme efter Klædernes Snit og slige Udenværker, lod til at være af den dannede Classe. Min halvt om halvt indslumrede Pligtfølelse vaagnede med fornyet Kraft. Jeg betragtede hans raske Gang og kjække Holdning, hans vakkre Figur og matrialske Væsen, der vilde være af ubeskrivelig Virkning i et Kotzebuisk Ridderstykke, med samme gridske, henrykte Blik, som hoisalig Friederich Wilhelm's Corporaler maa have maalt en Karl, der nærmede sig de 72 Tommer og endnu stod i Vexten.

„Vil De engagere mig?" spurgte han heftig, da han havde erkyndiget sig om jeg var Directeuren. „Jeg giver Dem Fruentimmerhaderen saa djævleblændt con amore, at hele Huset skal falde i Afmagt over Sandhedens Styrke. Gjør ingen Indvendinger, Herr Directeur, faaer jeg Betænkningstid et Par Dage, saa gaaer jeg maaskee til Amerika — Uafhængighedens evigt blomstrende Rige. O, hvor Qvinderne maae være elskværdige i et saadant Land! Skynd Dem blot at sende mig til det respective Selskab, som jeg vil haabe er over Sund og Belte!"

Det varede længe, forend jeg ret egentlig kunne komme tilorde. Da erfoer jeg, at det var — Hermann. Samme fortvivlede Idee, som var opstaaet i hans Elskedes Hjerne, havde ogsaa forvildet hans. At komme pludselig bort fra Byen, at faae Søe og salt Vand imellem sig og den krænkede Pige — det var hans Kald til Kunsten!

Min lille Plan var snart istand. Jeg lovede ham Preferencen fremfor de mange andre Concurrenter; men undskyldte mig med, at mine Forretninger ikke tillode mig nu at anstille den fornødne Prove; hvorimod jeg indbød ham at komme til mig igjen Kl. 2½ præcis i Eftermiddag.

Min Ven var endnu ikke kommen fra Ordrup. Men paa Slaget To indfandt min elskværdige, ulykkelige Frihedssværmerinde sig punctlig, ifølge vor Aftale. Efterat jeg i fyndig Korthed og med de sorteste Farver havde skildret hende den valgte Lobebanes mange Gjenvordigheder, dens Intriguer og Cabaler fra forskjellige Kanter, m. m., omtalte jeg ogsaa den særlige Ubehagelighed det var, stundom at maatte spille sammen med Mennesker, man enten hadede eller foragtede; hvor vanskeligt, ja ofte tungt det tillige var, at udtale Følelser med Varme, naar de netop vare dem modsatte, som foregik i vort Bryst. Jeg endte dette Foredrag (hvormed jeg gjerne vilde bære en „Lommebog for Skuespillere", ifald jeg kunde huske den, og slige Boger forresten gik hertillands, hvor alle dramatiske Kunstnere ere lutter Praktici) med at sige, at hendes Antagelse ene beroede paa, hvorledes hun skilte sig ved en lille Replik, jeg havde nedskrevet (jeg troer, Ordene staae omtrent saaledes i det af Hermann nævnte Stykke „Fruentimmerhaderen"). Naar den Medspillende havde givet sin Bitterhed Luft i de Stropher:

„Ja, Qvinder! ja, jeg hader Eder,
Og evig vil jeg Eder flye" —

da skulde hun med den behorige Inderlighed falde ind saaledes:

„En grusom Fordom Dig forleder,
O lev for Kjærlighed paany!"

Fremsagde hun disse Par Linier til min Tilfredshed, saa var hun, som sagt, engageret. Følgelig maatte hun vel studere sig ind i Situationen. Jeg anviste hende Sideværelset til Studerekammer, og bad hende forholde sig rolig der, indtil Døren aabnedes. Naar da bine Ord vare udtalte, maatte hun declamere sin Replik, uden at vise Spor af nogen Affect, der ikke horte hjemme i denne Scene.

Hermann var ikke mindre accurat. Noget koldt Vand syntes han imidlertid at have faaet i Blodet, dog var han paa ingen Maade rolig. Det lykkedes mig at faae ham til at tale sagte (for at hun ikke skulde gjenkjende ham fortidlig), og nu sagde jeg ham omtrent det Samme, som jeg nyligen havde meddeelt hans Medspillende. Da han læste de faa Ord, han skulde sige, udbrod han ivrigt: „Bravo, Hr. Directeur! De har ikke kunnet gjort noget heldigere Valg; den Sætning er skreven mig ud af Hjertet — De skal faae Leilighed til at beundre min Virtuositet."

„Men," bemærkede jeg, „det er en smuk, elskværdig Dame, imod hvem De skal fremtordne denne Forbandelse. — Taber De Contenancen, saa er det forbi med Engagementet."

„Ha, ha, ha! Vær De kun ganske rolig, Directeur, om det saa var Skjønhedsgudinden selv, omgiven af alle Gratier — jeg vilde i hende kun see en Meduſa, en Hex, en — — naa, jeg længes efter at begynde!"

„Velan da, min Herre," sagde jeg med en Alvorlighed, der vel mere kunde skrives paa det spændte Øieblikks end paa Theaterdirecteurens Regning — „stil Dem her hen, jeg aabner nu Døren, fremsiig da Deres Replik imod den Indtrædende."

Jeg gjorde, hvad jeg sagde. Døren gik op — hun treen ind med sænket Blik.

„Henriette! Du her?" skreg den rollefaste Fruentimmerhader, slog sig Haanden for Panden og styrtede tilbage i en Stol.

„Naa, Høistærede! jeg troede ikke Souffleur var nødvendig til en saa kort Rolle. Begynd: „„Ja, Qvinder! ja, jeg hader Eder!""

Henriette gjorde, pr. Sympathi, samme Bevægelse, som Hermann, kun med den Variation, at hun udbrød i en lydelig Hulken.

„Det gaaer charmant," tog jeg atter tilorde. „Jeg faaer da nok at paatage mig Partierne."

Og med en Pathos og Ærværdighed, som den hellige Osiris's Præst Saraſtro maatte misunde mig, declamerede jeg:

„Jeg Henriette kan ei hade,
Dog maa jeg evig hende flye — —

O Hermann! Du mig ei forlade,
Nei, lev for Kjærlighed paany!"

Men det var et utaknemmeligt Publicum — ingen Applaus! Hun vedblev at græde og han skottede igjennem Fingrene hen til hende.

Da buldrede min Ven, selv Tredie, op ad Trappen. „Du har dog ingen Accord afsluttet?" var hans hele Hilsen og Tak, idet han traadte ind og bemærkede ikke engang vore Fremmede. „Jeg har været heldig underveis; her bringer jeg tvende Kunstnere, der upaatvivleligen ville indlægge Selskabet Ære og gjøre furore."

Det ene af disse medbragte Subjecter var min carfunkelfarvede Helt fra før, som jeg havde affærdiget med et Par Glas Viin. Han havde allerede engang været engageret i min Vens Trouppe, og var brugbar i lystige Roller, naar man kunde holde ham indespærret hele Dagen. Han havde tidligere brouilleret sig med sin nærværende Principal, fordi denne i et Parti, hvor der skulde drikkes paa Scenen, havde henſat Vand- istedetfor Viinflasker — et saa ubroderligt Træk, et saa sort Forræderi, at den Høitfornærmede strax havde gjort Afregning. Den ligeledes medbragte Dame var en Gjæstgivers Broderdatter; man behøvede ikke synderlig Phantasie, for i hende strax at see „Kjælderpigen i en Kro". Hun var bleven uenig med sin Farbroder, og blev nu for at hævne sig, Skuespillerinde. „Der maa," hviskede min Ven til mig, „lidt Dressur til, saa gaaer det nok; hun er dog ikke først fordærvet i nogen dramatisk Skole, indrettet efter gale Principer."

Hermann betragtede sin Kunstbroder med usigelig Foragt, og Henriette gjorde en zittrende Bevægelse, da hun vovede at hæve Øiet paa Rivalinden. De Elskendes Blik mødtes — de forstode hinanden.

For at gjøre Ende paa den piinlige Forlegenhed, hvori de befandt sig, forestilte jeg dem for min Ven som tvende gode Bekjendte af mig; hvorpaa vi forlode Skuespillerkloverbladet, der muligen havde vigtige Sager at forhandle.

Kort Tid derefter var Hermann saa heldig at erholde et lille Levebrød i Provindserne. Han og Henriette kunne ikke nokſom i deres venskabelige Breve takke deres „Velgjører" ved at skildre ham deres huuslige Lykke.

Slet saa heldigt gik det dog ikke min Ven, Theaterentrepreneuren. Han havde gjort daarlige Forretninger ved sin sidste Herværelse. Den Illuminerede styrtede paa Prøven ned i Souffleurhullet og forvred Foden, og med den qvindelige Acquisition havde han den Ubehagelighed, at hun, efterat være bleven behørigt instrueret (hvad naturligviis kostede ham uhyre Møie), utaknemmeligen løb sin Vei med et Liniedandserselskab, Dagen forend hun skulde skaffe Trouppen fuldt Huus ved at debutere „som Gjæst".

Theatret.

De Forestillinger, der i indeværende Maaned gives paa det kgl. Theater, have alt frembudt en saa stor Rigdom og Afvexling, at man tydelig seer, Skylden ingenlunde ligger enten i Mangel paa Evne eller Kræfter, naar Saisonnen forstørstedelen slæber sig hen i en sovnig, vegeterende Tilstand. Disse fem første Forestillinger have i Løbet af et Par Uger næsten stjænket de Skuespilbesøgende ligesaamegen musikalsk Nydelse, som der høist tarveligen har været fordeelt paa hele den afvigte Saison. **Den sorte Domino, Farinelli, Prindsen af China, Elverhøi** og **Bryggeren i Preston** ere blevne givne og stedse med en eller anden interessant Tilgivt. Desuagtet har Huset kun et Par Gange været godt besat og Theatrets Bestyrelse vil heri see et tydeligt Vidnesbyrd om, hvilken Støtte det har i Abonnementet og hvormegen Grund der er til, ikke ved en altfor stor Negligence at forskjærtse dettes heldige Udfald i Fremtiden. Thi hvilke Grunde skal man vel ellers tilskrive det at Størstedelen af den afvigte Saison næsten udelukkende har været sammensat af atter og atter sete Smaastykker, fordetmeste franske Bagateller, der kun ved en eller anden Rolles heldige Udførelse have kunnet tiltrække sig nogen Opmærksomhed, men for Resten kun maa betragtes som flygtige Ephemerer, der ingenlunde egne sig til at fastholdes ved de skrøbelige Vinger? Have ikke de ved slige Leiligheder tomme Bænke nokſom godtgjort, at Publikum forlængst er mæt af denne lette Føde, og har man ikke, ved desuagtet at vedblive hermed, tydelig viist, at man stoler paa Abonnenterne, der **maae** komme, uden at bryde sig om dem, der selv vælge Det, de ville see? Vi tro derfor, at denne Maaneds Skuespil uden Abonnement kan være alle Vedkommende en meget god Lærdom, der vil kaste et Lys over Meget, som man hidtil enten har overseet eller ikke videre har skjøttet om at see. — Foruden Det, Theatret med sine egne Kræfter ved de nævnte Forestillinger har præsteret, har Bestyrelsen engageret de hertil komne spanske Dandsere: Hr. **Mariano Camprobi** og Dsll. **Dolores Serral**, der første Gang optraadte i Fredags Aftes. Saavel i den for Stykket givne **Bolero**, som den efter samme udførte **El Jaleo de Xeres**, vandt de et levende Bifald, der endog ved den sidste Dands steg til et stormende **da Capo**. Unegtelig aabenbarer sig i disse sydlandske Characteerdandse en Lethed og Ild i Bevægelserne, som vi mere astadige Nordboere umulig ville kunne tilegne os, og hos Hr. Camprobi er dette glødende Udtryk parret med en sjelden Gratie og Ynde, — hvilket vi derimod mindre kunne sige at være Tilfældet med den madridske første (?) Dandserinde.

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Det tydske Skuespillerselskab, der under Grev **Hahns** Direction i denne Tid giver Forestillinger paa Vesterbroes Theater, har hidtil givet to Operaer: „Das Nachtlager in Granada" og „Barberen i Sevilla", samt et Lystspil: „Die Gunst des Augenblicks". I den førstnævnte Opera have vi et nyt Beviis paa, hvorlidet man kan fæste Lid til de tydske, navnlig de hamborgske Kunstdommere, der have hævet den til Skyerne. Vel ville vi indrømme, at en Udførelse, som det nævnte Selskabs, just ikke egner sig til at sætte et Kunstværk i det bedste Lys, men baade Sujet og Musik ere for ubetydelige, til at der deraf skulde kunne frembringes noget Stort. Saavel i denne Opera som i Rossinis fortræffelige „Barbeer" udmærkede sig et af Selskabets Medlemmer, Hr. **Richter**, der er i Besiddelse af en smuk og kraftig Bariton, og baade viste sig som en routineret Sanger og Skuespiller. Selskabets Primadonna, Dmsll. **Adami**, savner ingenlunde Stemme, men destomere al Skole. I Lystspillet, der saavel fra Stykkets som Spillets Side var intet mindre end lystigt, viste det sig, at Selskabet idetmindste er i Besiddelse af een god Skuespillerinde, Dmsll. **Smoljan**. Den fra de tidligere tydske Skuespil bekjendte Tenorist, Hr. **Raehler**, der siden den Tid, han sidst var her, skal have uddannet sin smukke Stemme meget, vil med det første optræde som Kongen i Aubers „Gustav eller Maskeraden", hvori han alt dengang vakte almindelig Opmærksomhed.

— Hr. **Pallesen**, der forelobig var engageret paa eet Aar ved det kgl. Theater, skal, efter Forlydende alt igjen afskediges. Den nærmeste Anledning hertil er, at der var overdraget Hr. P. en Rolle i Scribes Lystspil „**De Uafhængige**", som endnu i indeværende Maaned skulde komme til Opførelse, men som denne troede at være **uafhængig** nok til at vægre sig ved at spille. Det vilde være ønskeligt, om Theaterdirectionen oftere vilde lægge den Kraft og Bestemthed for Dagen, som den her har viist, og at den ikke vilde tove alt for længe med at foretage en høist ønskelig Reduction med Theatrets øvrige Personale, iblandt hvilket en stor Deel ikke gjøre stort Andet for den Gage, de hæve, end figurere i Hof- og Stats-Calenderen og en ikke mindre Deel ved tydelige Aspecter tilkjendegive, at de neppe engang ville naae saa langt.

— Den første musikalske Nyhed, vi kunne vente paa den danske Skueplads er Scribes og Halevys Opera „**Sheriffen.**" Hovedpersonen i dette Stykke er en Sherif, der udmærker sig som en ganske fortræffelig Politiembedsmand, der er istand til at udspionere alle mulige Gavtyve i London, medens han paa det Groveste bliver bestjaalet i sit eget Huus, uden at det er muligt at komme paa det allermindste Spor, indtil det endelig viser sig, at Tyven er — Sheriffen selv, som er Søvngjænger og i somnambul Tilstand begaaer alle de Tyverier, der beskjæftige ham medens han er vaagen.

— Hr. **Faaborg**, der i den sidste Tid ved Flid og Studium har forøget den Opmærksomhed hos Publikum, hans smukke Stemme alt for længe siden havde vakt, skal endnu i denne Maaned optræde som „Fra Diavolo."

— Foruden Hoboisterne ved H. M. Kongens Regiment, der have faaet Tilladelse til at give Concerter i Rosenborg Have i Forbindelse med flere Musici, er en lignende Tilladelse ogsaa bleven meddeelt Hoboisterne ved Kronens (**forrige Kongens**) Regiment, og der forestaaer saaledes det kjøbenhavnske Publikum en underholdende Sommerforlystelse, hvortil dette af duelige Musici sammensatte og godt indspillede Musikcorps ikke vil bidrage lidet. Ved deres første Concert ville de sidstnævnte Musici give Webers bekjendte Mesterværk „Kampf und Sieg."

— Af det i disse Dage udkomne Ceremoniel ved Deres Majestæters Kong **Christian den VIII.'s** og Dronning **Caroline Amalies** forestaaende Kroning og det dertil hørende almindelige Reglement sees, at der for dem, der som Tilskuere ønske at overvære Høitideligheden, gives tre Slags Adgangsbilletter, nemlig: **til Kirken, til Altanen over Slotsporten** og **til Slotsgaarden.** Af disse blive de to førstnævnte Slags kun foreviste ved Indgangen, da de tillige ere gjældende om Aftenen til Fyrværkeriet. — Om dette Ceremoniel, der er altfor voluminøst til at vi skulde kunne finde Plads til det indenfor dette Blads Spalter, bemærker „Fædrelandet": „Dem, som det muligen maatte interessere at kjende, hvorledes der skal gaaes, staaes, bukkes, tales, ringes, musiceres, tranchéres, serveres, spises o. s. v. ved Kroningen, henvise vi til det gammelagtige Ceremoniel i „Berlingske Avis", for igaar."

— Den i Aftes af de 65 Musici givne Harmonie-Concert i Rosenborg Have var meget talrigt besøgt og vandt de Tilstedeværendes udeelte Bifald. Blandt de givne Nummere, der alle udførtes med meget Liv og godt Sammenspil, udmærkede sig især den yndige Duet af Norma og Strauß's „Jugendfeuer-Gallop", hvilken, paa Forlangende, blev givet **da Capo.**

— Den sidst ankomne „Neue Zeitung" beretter at vor Tids største Violinist, **Paganini** er død.

— Pseudonymen **Julius**, der er den danske Læseverden fordeelagtig bekjendt saavel af hans, i forskjellige Tidsblade adspredte, Digte, som ved de af ham i de to sidste Aar paa Boghandler **Høsts** Forlag udgivne „Julegaver for den fromme Ungdom," har nu navngivet sig og er, som Læseren alt af det omstaaende, fra ham os meddeelte Digt vil have seet, Hr. Informator **Julius Christian Gerson.**

Literatur.

Paa **Reitzels** Forlag er udkommen: „Blade af en Læges Dagbog, udgivne af A. **Thornam.** 2den Deel." Første Deel af denne Bog udgaves under Navnet **Th. Manro**, der sees at have været et Anagram af Forfatterens virkelige. Naar Forf. i sit Forord antyder at de bekjendte Memoirer af en engelsk Læge have givet ham Ideen til at følge hans Exempel, men indrømmer, at han langtfra har naaet dette Formaal, saa kunne vi, oprigtig talt, ikke Andet end heri give ham Ret. Og naar han endnu tilføier, at han har troet, „i een Henseende at burde afvige fra ham," saa maa vi kun beklage at denne Afvigelse ogsaa finder Sted i Hovedsagen: Det, der egentlig skulde give de meddeelte Sygehistorier deres Interesse. Det er den fine Jagtager, det dybe Blik i det menneskelige Indre, den fjække Pensel til at udmale de meest characteristiske Træk af Livets mørke Sider, der i høi Grad tiltrække sig vor Opmærksomhed i de ovennævnte Memoirer. Men ingen af Delene finde vi Spor af i den danske Efterligning; og vi vide sandelig ikke hvorledes Forf. vil have sin Bebreidelse imod den ovennævnte Skribent forstaaet, naar han siger, „at denne lader Læseren selv føre den anatomiske Kniv;" thi vi see i dette Punkt ingen anden Forskjel, end at han selv lader Læseren see paa, naar han fører den, uden at vi for Resten kunne indsee i hvilket Øiemed det hele er anrettet f. Ex, de tvende Historier om Øienopperationer Side **22** og Side **71**, og hvilke begge kunde have været fortalte med de faae Ord, at en Kone fik den graae Stær, men fik slet Syn igjen, medens en anden fik den sorte Stær og døde som Blind, — den novellistiske Indklædning maatte i det mindste have været langt mindre triviel, hvis der skulde tilveiebringes et større Udbytte.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Løvegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 21de Juni 1840. | Nr. 24.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Fra mit Vindue.

(Efter Revue de Paris.)

I. London 183 . .

Paa dette eensomme Sted, tæt ved St. Dunstans Kirken, hvor De alt flere Gange har skrevet mig til, lever jeg i en saa uselskabelig Stilhed, at jeg ofte nødes til at vende Blikket udad, for ikke at henfalde i altfor morke Grublerier. Dog kan jeg ikke beslutte mig til i Verdens Tummel at søge de Adspredelser, som jeg saa haardt trænger til, og jeg gjør mig derfor Umage for at finde dem i Gjenstande udenfor min Bolig; jeg udriver mig med Magt fra min Eensomhed, aabner mit Vindue og anstiller Jagttagelser. Mit Die møder ingen anden Hindring, end et Ahorntræ, der naaer høiere, end dette Vindue, og som kaster et grønligt Skjær ind i mit Værelse, hvergang Solstraalerne falde paa Gulvet igjennem Løvets Aabninger. Dog have disse Grene engang været saa bladløse, at de ikke kunde skjule Husenes Række, hvilken mit Die monstrede paa den anden Side af Gaden, og over en bestandig tillukket Gadedør ligeoverfor læste jeg: „Her er Værelser til Leie."

Denne tause Bolig behæftet med den Melankolie, der klæber ved en for Verden unyttig Ting, tiltrak sig saa meget mere min Opmærksomhed, som det, saavel som jeg selv, syntes henfalden til Eensomheden. Med Eet, det var en smuk Foraarsmorgen, aabnedes stoiende Vinduerne med deres rustne Jernbeslag, der viste sig geskjæftige Arbeidere, hvilke gjennemstreifede Værelserne, den evige Overskrivt blev taget bort, kort, Alt tydede hen paa, at dette forladte Opholdssted nu igjen skulde blive beboet. — Nu velan, raabte jeg, den Eensomme er bleven befriet! En kjæk Ridder har løst Fortryllelsen, der syntes at fordømme dette Tag til en ond Skjæbne. Eller maaskee har dets Eier udtalt Forbandelsen over en Fristers, som fra nu af kun vil gaae det forbi. Der gives Boliger, der ere opbyggede paa sorte Stene.

Faa Uger opløste Gaaden.

Saasnart Huset igjen var sat i Stand, og Farvelugten ikke længere i Morgen- og Aftenkjølingen trængte over til mig, blev der bragt nye Meubler ind i de tvende Etager, der stode aabne for mine speidende Blikke. De vare simple, og hele deres Elegance bestod kun i den største Properhed. Denne simple Folks Luxus sagde mig, at mine nye Gjenboers Stilling maatte være en saadan, som man kalder anstændig, men ikke rig. Det lille Huus bragtes mig derved nærmere; paa det henvendte jeg hele Interessen af mine daglige Jagttagelser, og gjorde det til Gjenstand for mine heftigste Efterforskninger.

Den næste Morgen indfandt sig en ung Mand med et behageligt Udvortes og et aandfuldt Ansigt, for at give sine Befalinger til en Tjenestepige, som han selv havde bragt med, idet han med Blidhed og Livlighed anordnede Opstillingen af samtlige Meubler, og undersøgte dem, yttrende sin Tilfredsstillelse med Alt, lige til det Allermindste. At dømme efter den Maade, han havde banket og ringet paa, var det udentvivl den tilkommende Herre i Huset. Efter en halv Times Forløb gik han igjen, og gientog daglig dette korte Besøg hos sin eneste, raske Tjenestepige, der stiltiende hørte paa ham, og kun tilkjendegav sit Ja ved fordoblet Anstrængelse. Under en bestandig Feien, Skuren og Bonen af Gulvet, saa at det glindsede som et Speil, overladt til sig selv og Dronning i sin Eensomhed, gik denne Pige op og ned, hentede Vand, vaskede overalt lige indtil Fortoget, rystede Fodtæpperne af og lagde dem over en Trappe, som ved hendes rastløse Hænder igjen var bleven hvid og skinnende. Hun lukkede Vinduesskodderne hver Aften, og bekymrede sig kun lidt om, at Enhver om Dagen af Mangel paa Gardiner kunde overskue, hvorledes hun tilbragte hele sin fuldtoptagne Tid.

Jeg følte en sand Tilfredsstillelse ved den Lod, der var bleven dette gjenoplivede Huus til Deel; det havde ved den idelige Reengjøren faaet mere Anseelse, og var gjennemtrængt af den rene Luft udenfra. Pigen syslede muntert og trængte ind i de morkeste Kroge; hendes Nærværelse udbredte overalt Virkningen af en venlig Huusalf. Men hvormed kunde vel en saadan Opmærksomhed lønnes? med Guld? — nei, kun med Godhed, og denne Godhed troede jeg at have læst i Herrens Aasyn.

Hvad var denne Herre? Skriver hos en Advocat? — Ansat i offentlig Tieneste? — Maaskee en ung Commis ved et stort Handelshuus, hvis Timer regelmæssigen vare tagne i Beslag? Hvorfor blev han ikke i det nu overalt oppudsede, indtagende Huus? Hvorfor fattedes der endnu bestandig Gardiner, og hvorfor var Sengen i den dybe Alkove endnu bestandig opredt, baade Morgen og Aften? Ikkun Tjenestepigen vilde have kunnet besvare disse Spørgsmaal, thi Herren var med Eet forsvunden, og kun den eenlige Pige lod sig igjen see og aabnede Vinduerne, for at lukke den varme Mailuft ind i dette Asyls Indre.

Bestandig vedblev hun med den største Omhu at bortfjerne alt Støv, naar hun med bekymret Mine saae

dette sætte sig paa de til hendes Omsorg overladte Meubler, hvilke hun ofte betragtede i en Fraſtand, ligesom Maleren træder tilbage fra sit Maleri, for desbedre at kunne bedomme Perspectivet. I Herrens Fraværelse syntes dette venlige Væsen, besiælet af sin rastløse Iver, at være Husets gode Aand, og jeg bemærkede først hans Tilbagekomst, da pludselig Blomsterne i Vinduerne og bolgende Gardiner forkyndte hans Nærværelse. Jeg skuffede mig ikke. Efter en Fraværelse af omtrent tre Uger, fandt jeg ham en Morgen igjen ved et lille Bord midt i det smukke Værelse ved Frokosten, siddende hos et Fruentimmer, der var saa ungt, undseeligt og yndigt, saa fortryllende fra Top til Taa, saa rodmende og smilende tillige, at jeg uden videre i disse Tvende gjenkjendte et ungt Ægtepar. Jeg hilsede den nye Huusholdning med Ønsker, som de ikke fornam. Tænkte vel det unge lykkelige Par paa, at der endnu levede flere i Verden, end to Personer? Da det venlige Maaltid var endt reiste Manden sig først, tog sin unge Kone ved Haanden, og gjennemvandrede med hende sit Eden; med barnlig Taalmodighed nodte han hende til at dvæle ved enhver Gjenstand, han havde tilveiebragt for at overraske hende. Idet de gik forbi Speilet saae jeg, hvorledes hun blidt trak ham hen til det, for med ham, omslynget af ham, at see sig deri. Manden bævede af Glæde; hans hele Væsen var opløst i eet Kjærtegn. Meget større og ragende et heelt Hoved frem over sin Tilbedede, boiede han sig hen over den yndige Qvinde, og blandede sine sorte Lokker med de blonde Fletninger, han beundrede i Speilet, og trykkede dem til sine Læber.

Fremfor alt syntes hun at beundre et Maleri af Cyprian, der hang over Caminen af ægte Marmor og hun viste en lignende Forbauselse, da hun hævede sine henrykte Blikke til Loftet og opdagede nogle af Angelika Kaufmanns ziirlige Værker. Derpaa maatte Skufferne af en Commode af Citrontræ, indlagt med Ibenholt, aabne sig for hendes Beundring. Hendes smaae Hænder, hvide som det fine jomfruelige Væv, hvorigjennem de bleve synlige, hvilede længe paa de mangfoldige, men upaaagtede Skatte, thi et taknemligt Smiil veg ikke fra hendes netop til et Kys aabnede Læber, hvilke i samme Øieblik bedækkedes af den odsle Ægtemands med lidenskabelig Heftighed. Men det, som syntes at hæve hendes Taknemlighed til den hoieste Spidse, som afnodte hende det sodeste Udbrud af Salighed, der formaaer at belønne den lykkelige, alt opoffrende Kjærlighed, var Bogskabet, malet som Mahognitræ, med dets Reoler og tre Rækker Boger, der vare indbundne for hende, og prydede med hendes Navn, som jeg formoder, skjondt jeg ikke kunde læse det; hvorledes det saa har lydt, sikkert har det været Navnet paa en lykkelig Qvinde.

Alle disse Boger bleve, hver for sig, aabnede, beundrede, kysede, og derpaa først igjen satte hen paa deres Gjemmested.

— Da slog Klokken ti, lig en Stemme, der minder om at vaagne op. Ved denne uventede Paamindelse foer Manden sammen og maatte flye, medens Uhrets hensvindende Toner fængslede Hustruens Opmærksomhed, og lod hende blive staaende hensjunken i blid Eftertanke. Hvo der saae hende i dette Øieblik, mærkede tydeligt, hvorledes hun aandede Velsignelse for den, hvis Omsorg havde beredet hende saa skjønne Timer.

Endelig, efterat hun havde ydet hiint sin Beundring, der fra nu af skulde bestemme Inddelingen af hendes Liv, begyndte hun igjen for fra at gjennemsee alle Foræringerne, og en ny Henrykkelse fremlyste af denne ungdommelige Uskyld, hun takkede den Bortfjernede, lo og slog Hænderne sammen, ganske overladt til sig selv, og syntes næsten nødt til at sætte sig, for at udhvile sig lidt. Imidlertid vendte hendes Kræfter tilbage, paany gjennemløb hun alle sine Besiddelser, og kunde ikke længere bare sig for at meddele en Anden den mægtige Beundring, der næsten truede med at qvæle hende. Tjenestepigen blev kaldt til, og Vandringen gik nu for sig for fra, begyndende fra Brudekamret, og til Lykke fandt den barnlige Viv her en Medhjelperske, der vidste at bekræfte enhver Ytring af Henrykkelsen, der fyldte hendes Hjerte indtil Taarer.

— Den trykkende Sommerhede bragte ofte Gardinerne til at lukke sig, for at beskytte mod den brændende Sol, for hvilken ogsaa jeg stundom flygtede paa Landet og kun tog en Bog med mig. For dem derimod, de Elskende, tjente alt kun til at forhoie deres Lykke.

Men i saadanne Menneskers Liv, der efter en henvisnet Fortid friste en tom Tilværelse, ikke i Stand til ved venlige Erindringer at forskaffe sig Lindring, gives der Dage, i hvilke de ledige Timer gjennemtrænges af en Uhyggelighed, der foreholder dem Livets morke Sider i deres blottede Negenhed, maaskee netop straffende dem derved, at den bestyrker dem i deres Hang til tomme, grundløse Beklagelser. Da bliver det paafaldende synligt, hvorledes de sædvanlige ydre Omstændigheder mægtigen styrke de onde Følger af vor Ørkesloshed. Bordet, vi have vænt os til at skrive ved, eller at stotte Hovedet til Albuen paa, forekommer os i saadanne morke Dage som forslidt og fuldt af tusinde Pletter, hvilke vi forhen aldrig have lagt Mærke til. Vi opdage det mindste Spindelvæv paa Loftet, der tillige selv forekommer os lavere og morkere, end sædvanligt. Vinduerne ere dunkle som vore Øine, der lukke sig for en saadan taus Afsloren af Fortryllelsen; et huult og uventet Slag, lig Nystelsen i et Skib, der kantrer, tilintetgjor Alt lige indtil Sædet for vore resignerede Qvaler.

Denne Olieplet i en Bog, som vi netop aabne, dette Brev skjult deri, hvoraf Synet igjen fremkalder en gammel Beskæmmelse eller Smerte; Tegningen, som under vore taalmodige Hænder begyndte at blive til, og hvilken vi ved en Tjeners slet anbragte Omsorg finde sammenlagt over hinanden, — alt krænker og saarer os. Forgjæves stræber det nedtrykte Sind igjen at hæve sig til vore Venner, eller til vore Forældre, som vi have tabt; langt fjernede fra de hoie Regioner, hvortil deres Sjæle ere vendte tilbage, see vi kun deres Grave lænkede til Jorden. Ak! paa saadanne Dage var det især, at mine Blikke uimodstaaelig bleve dragne over til det hyggelige lille Huus, der viste mig, at Lykken endnu søgte sig et

Tilflugtssted paa denne Jord. Synet af det fremmede Velvære gav mig Erstatning for det, jeg selv havde tabt; Tilfredsheden, der udspringer af Orden og beroer paa Orden, er skjon, er en Guddom værdig; og denne rolige, stille Bolig stillede mig den daglig for Die.

I Sandhed, Italiens Madonner, ved hvis Fodder de evige Lamper brænde, til Forbarmelse over Alle, havde ikke vakt nogen blidere Fromhed i mig, nogen dybere Tro. Paa dette Standpunkt kunde jeg holde ud styrket ved en forunderlig Kraft, og paany hengive mig til min Ensomhed.

I de lange Dage, som hun helligede til Haandarbeide, trængte sig fra Tid til anden en ensformig Sang op fra dette Sted, og fortalte mig, der var hensjunken i en umaalelig Kummer: Jeg er lykkelig, ligesom Fuglen siddende skjult paa en Green i Ahorntræet bestandig gjentog: jeg er lykkelig!

Den hyppigst gjentagne Sang, der gjenlod fra hendes Stemme, som ikke var kunstmæssig dannet, men en reen Solvklokke, liig en Chordrengs, var en Ballade om Fuglen, hvilken jeg alt tidligere havde hort af min Søster. Den vakte i min Sjæl de venlige Erindringer, hvilke Uskyldigheden kun bevarer for dem, der skjonne derpaa.

„Moder, hvi gav Du mig ikke Fuglens Vinger, jeg, som hverken har mine Fædres Huus, eller deres Rang, eller deres Jordbund?"

„Hvad vilde jeg ikke give, hvis jeg øiebliklig kunde svinge mig til Regnbuen, for at see, hvorledes Vanddraaberne danne disse tre Striber, denne rige Farveharmonie?"

„Hvilken Fryd, at svæve hen over Jorden, som en levende Luftning, at gjennemkrydse Træerne i deres Blomstren, at sætte sig hen paa dem, og, gyngende i Vinden, at skue ned fra deres Toppe paa de bugnende Marker og de brogede Enge?"

„Moder, hvi gav Du mig ikke Fuglens Vinger, jeg, som hverken har mine Fædres Huus, eller deres Rang, eller deres Jordbund?"

„Fuglens Liv maa være en Fest i de lovrige Lunde; der lever den som under det gronne Tag af et Pallads. Den flyver fra Sale til Sale, der ere muntre, aabne for Solen og Stjernerne, hvis hvide Straaler spille deri."

„Moder, jeg havde lyst Velsignelsen over Dig, jeg havde talt til Gud: „Velsign min Moder, thi hun gav mig Fuglens Vinger!"

„Den kan forlade sin Rede i Skovens Eeg; Fuglene bruge intet Huus; ung og gammel flyve de iveiret og streife sammen omkring; frie gjennemile de deres lyseblaa Verden!"

„Hor dem venlig at tilraabe hinanden i Dybet af deres skyggefulde Hjem! „Kom, kom!" synes de at sige."

„Moder, aldrig horte Du, hvorledes Fugle tilraabe hinanden!"

„Kom, kom! Livet er skjønt der, hvor Bladene dandse i Sommerens Luftninger."

„Vi komme, vi komme! svare de andre. Hvor sødt maa Livet være, skjult dybt i det blomstrende Bladehang."

„Jeg siger det, thi jeg har seet en Fugl, idet den seilede over det glindsende Hav og gjennemblødt vendte tilbage til sin Green, strakt imod Solen. Hvor lykkelig er den, der flyver hvorhen han vil, som vi i vore Drømme, tvers-igjennem Morgenrøden, for at see den opgaaende Sol lige i Øiet. Hvor lykkelig er den, der, liig en Piil, kan gjennemsuse det uendelige Rum, gjennemskjære Solvskyernes Hob, og synge høit oppe i Tordenens Hjem, med vild Glæde udbrede sine Vinger over de høie Bjerge, der ere opfyldte med Vindenes Stemmer!"

„Moder, hvi gav Du mig ikke Fuglens Vinger, jeg, som hverken har mine Fædres Huus, eller deres Rang, eller deres Jordbund?"

Miltons tabte Paradiis.

Hvor Lunden hvælver tætte Blade-Gitter,
En Yngling hviler, falden let i Blund;
Fra Vestens Guldsky frem en Straale titter,
Og leirer sig forklaret om hans Mund.
Var det, som Himmelduen ned vil' svæve,
For ham til Lyset med sig op at hæve?
Var det, som blidt her vifted' Livsens Træ,
Hvor Ufkyldsfuglen synger sødt i Læ?

Da nærmer sig en Qvinde — Skjønheds Lue!
— En Engel fra den første Morgenrød —
Thi gjemte hun bag Barmens Tvilling-Bue
Et Paradiis, der selv med Østens brød.
Den Hulde standser, — omt mon' hun sig bøie, —
Henrykt beskuer hun det lukte Die, —
Og svinder. — Rosens Kalk i Aft'nens Glød
Tillukker sig med Manna-Draaben sød. —

Og **Milton** søgte overalt paa Jorden
Hiint Paradiis, ham kun i Drømme skabt;
End', da hans Øies Glands var udslukt vorden
I Smertens stride Taare, — det var tabt.
Thi Qvinden kom — og Jorden blev forbandet, —
Kun over Jorden luer Morgenlandet
Med Kjærlighedens Fakkel himmelklar; —
— Det Milton evigt nu gjenfundet har! —

Julius W. C. Lassen.

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Hovedstaden er i denne Tid atter besøgt af to udmærkede Tonekunstnere, begge det musikelskende Publikum bekjendte fra deres tidligere Ophold her: Violonisten **August Pott**, der i Forening med sin Kone, en udmærket Pianistinde, giver en Concert paa Tirsdag paa det kgl. Theater, og vor geniale Landsmand, Violoncellisten **Kellermann**, som vi ligeledes ville faae den Glæde atter at høre. Indholdet af Hr. Prof. **Potts** Concert bliver følgende: 1) Ouverture af **Pott.** 2) Militair-Concert af **Lipinski**, udføres af **Pott.** 3) Duet, synges af Md. **Simonsen** og Hr. **Faaborg.** 4) Variationer over et Thema af Donizetti, for Pianoforte af Henselt, udføres af Fru **Pott.** 5) Ouverture. 6) Variationer for Violin over en hollandsk Nationalsang, comp. og udføres af **Pott.** 7) Phantasi over Melodier af „Don Juan" for Pianoforte af **Thalberg**, udføres af Fru **Pott.** 8) Pastorale for Violin af **Prume**, udføres af Prof. **Pott.**

— Paa Kroningsdagen, d. 28de Juni, vil der paa Charlottenborg blive aabnet en stor Salon af de fortrinligste danske Kunstneres Arbeider, der vil blive tilgjængelig for Publikum i nogen Tid.

— Kunstacademiets Guldmedaille for den danske Kunstner, der ved den aarlige Udstilling meest har udmærket sig, er dennegang slet ikke bleven nogen tildeelt. Denne Forholdsregel har vakt stor Sensation iblandt vore Kunstnere; og det er vel heller ikke let at indsee Grunden hertil, da denne Medaille ikke er bestemt for den, der i nogen ualmindelig høi Grad har udmærket sig, men kun for den, der **meest** har udmærket sig iblandt de danske Kunstnere, hvis Arbeider ere udstillede, — og dette maa da altid blive **En.** Men selv hvis man tager Hensyn til de Fordringer, Academiet har gjort hos de Kunstnere, der have vundet de tidligere Medailler i denne Anledning, f. Ex. **Rørby**, saa bliver denne Academiets Adfærd en Gaade, da dette Aars Udstilling ikke har frembudt faa Malerier, der ikke staae tilbage for disses. Vi behøve vel blot at nævne **Marstrands**: „Romerske Borgere, forsamlede til Lystighed i et Osterie," **Constantin Hansens**: „Scene paa Moloen ved Neapel," **Sonnes**: „Italienske Bønder holde Bon i den romerske Campagne," o. fl. A. — Academiets Adfærd ved denne Leilighed afgiver derfor et forunderligt Sidestykke til den endnu ikke glemte **Müller-Eddelinske** Concours-historie, hvis Motiver det for Uindviede bliver en Umulighed at gjennemskue.

— Det tydske Skuespillerselskab paa Vesterbroes Theater vedbliver at give Operaer, der alt ere det kjøbenhavnske Publikum bekjendte, f. Ex. Bryggeren i Preston, den hvide Dame og Postillonen i Longumeau. I dem alle komme der enkelte gode Stemmer for Dagen, f. Ex. Tenoristen **Kaehler**; ogsaa ere Chorene godt indstuderte, men Udførelsen i det Hele er desuagtet høist mangelfuld. Fra Spillets Side er der endnu langt mere tilbage at ønske, thi paa meget faa Undtagelser nær, ere de fleste Forestillinger sande Parodier paa en theatralsk Fremstilling. Det lille Publikum, der hidtil har besøgt dette Theater, gjør imidlertid høist tarvelige Fordringer og er meget rundhaandet med Bifaldsyttringer og Fremkaldelser; — naar kun ikke denne opmuntrende Skaansel maa blive misforstaaet og af Vedkommende betragtes som en fortjent Tribut.

— Paa det kgl. Theater vedblive de spanske Dandsere at optræde med Bifald. Jo oftere vi see disse, jo mere paafaldende bliver os den Maade, hvorpaa flere af vore Blade have omtalt deres Præstationer, og, hvori, efter vor Formening, der findes høist uretfærdige Hentydninger til Dandsens Udvikling hertillands. Hvor interessant det endogsaa kan være at see det tro og livfulde Billede af den sydlige Lidenskabelighed, der aabenbarer sig i Hines Dands, saa er denne dog vistnok langtfra at være det fuldkomneste Udtryk for den egentlige kunstmæssige Behandling af Dandsen. Vi have hørt en competent Dommer angive Forholdet imellem Dsll. **Serrals** og Hr. **Camprobis** Udførelse af de spanske Characteerdandse og den egentlige Dandsekunst, som en smuk og godt udført Tyrolersang af de saakaldte Natursangere imod en kunstmæssig dannet Sang, og os forekommer denne Sammenstilling meget træffende. Ligesaa urimeligt det derfor vilde være, hvis Nogen overrasket af det behagelige Indtryk en saadan smuk Tyrolersang maa gjøre, vilde sige: ja, see det er Sang, det taler til Hjertet, det er noget Andet, end disse alenlange Snirkler og Trimulantere, som vi ellers maa høre o. s. v., ligesaa urimeligt er det, overvældet af det Indtryk, Skuet af disse livfulde, sydlige Bevægelser maa frembringe paa ethvert poetisk Gemyt, at antage disse for det rette Udtryk for al Dands, og, ved en burlesk Fremstilling af den egentlige Dandsekunst og dens Udøvere, at hæve hiin paa dennes Bekostning. Men hvor tilbøielige vi end for Resten ere til at lade de nævnte spanske Dandsere vederfares al Ret, naar man kun vil bedømme deres Præstationer som det, de virkeligt ere, saa synes os dog selv med Hensyn hertil, at man reent glemmer alt Det, der ogsaa i denne Genre af vore egne Dandsere er præsteret. Navnlig har vor talentfulde Balletmester **Bournonville** alt oftere med megen Virkning vidst at anbringe fremmede Nationers Characteerdandse i sine Compositioner, og vi behøve blot at nævne hans egen Udførelse af den engelske Matrosdands i „Phantasiens Dø", eller Jfr. **Fjeldsteds** og Hr. **Hoppes** af Tarantellen i „Festen i Albano", for tilfulde at vise, at Anvendelsen af dette Element i Dandsekunsten paa ingen Maade er bleven forsømt, ligesaalidt som Udførelsen deraf behøver at staae tilbage, fordi Udtrykket her ved Kunst er tilveiebragt, der hos hine bærer det egne nationale Præg.

— Rollebesætningen i Scribes og Halevys Opera „Sheriffen" bliver følgende: James Turner, Over-Sherif i London, Hr. **Phister**; Camilla, hans Datter, Md. **Phister**; Amabel Inverness, en irsk Adelsmand, Hr. **Hansen**; Edgar Falsingham, en ung Kapercapitain, Hr. **Sahlertz**; Jorik, Matros, Hr. **Schwartzen**; Trim, Vertshusholder, Hr. **Schram**; Ketty, Sheriffens Kokkepige, Md. **Simonsen.**

Literatur.

— **„Reise-Udflugter, en liden Veiledning for Danske, der reise i Udlandet af C. W."** Dette er Titelen paa en med megen typographisk Elegance udstyret lille Bog, hvoraf Indtægten er bestemt til et veldædigt Øiemed. — Den indeholder mange nyttige Vink og praktiske Erfaringer, der sikkerligen ville gjøre den velskikket til Opnaaelsen af den paa Titelbladet angivne Hensigt. Som en Prøve tillade vi os at anføre følgende træffende Bemærkninger, der ere foranledigede ved de hyppige Sammentræf med **Landsmænd** i Udlandet, til hvilke man kun alt for gjerne vil slutte sig fast. „Under Opholdet i Udlandet, maaskee meest i Paris, træffer man ofte paa Landsmænd, som man, især hvis det er første Gang, man reiser, føler sig stærkt hendragen til. Under alle de mange, i Begyndelsen trykkende, nye og fremmede Omgivelser, føler man sig ligesom med Eet hjemme og i sine vante Kredse, naar man kan tale sit Modersmaal med sit Øvesbarn. Man slutter sig til ham og andre Landsmænd, danner et lille Cotterie, der i Caffeerne og paa alle offentlige Steder altid er nadstilleligt. Undertiden glæder man sig hemmelig over, at man har gjort et smukt Bekjendtskab, der ved Hjemkomsten vil fortsættes og skaffe En mange Behageligheder. Uagtet nu alt dette oftest grunder sig i en agtværdig Følelse, i en frembrydende Kjærlighed til Hjemmet, saa maa vi dog advare den Reisende for at lade sig for meget friste af dets Behagelighed. Man er i Udlandet for at lære dette at kjende, dets Egenheder, dets Mennesker, dets Sprog, ikke for at indrette sig der sit bekvemme, gamle Hjem. Man gaaer Glip af mangen Oplysning, berøver sig selv mangen Indsigt, naar man fjerner sig fra Indvaanerne. Og hvad nu angaaer det smukke Bekjendtskab, man troer at have erobret, da viser Erfaringen, at Landsmænd, der i Udlandet daglig vare sammen og høist intime, ved Hjemkomsten saa at sige ikke kjende hverandre. En fælleds Trang har ført dem sammen; andre Forhold føre dem igjen fra hinanden. Man bør i dette som i alle andre Tilfælde bestandig have sin Reises Maal i Sigte og ikke lade sig meer end tilraadeligt lede af sin Bane ved hine iøvrigt roesværdige Følelser af Velvillie."

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Larsgade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. — **Søndagen den 28de Juni 1840.** — **Nr. 25.**

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Fra mit Vindue.

(Efter Revue de Paris.)

II.

Saaledes indtraf Høsten, mit udgaaende Ahorntræ udstrøede sit Løv, som fløi ned, for siden at nedtrampes af de Forbigaaendes Fødder. Vinteren holdt Alle fængslede til Værelset, mine Gjenboer i deres Tilfredshed, mig i mine Drømmerier.

Om Aftenen kunde jeg altid paa den stærke Banken med Dørhammeren, i Forbindelse med Trækningen paa Ringetøiet, vide naar Klokken var fem*). Punktligere end en Skildvagt til Afløsning kom Ægtemanden altid hjem, for at forenes med sin unge, eensomme Viv. Derpaa saae jeg stedse to Skygger sammensmeltede i Eet, der oplivede det afsides Opholdssted. Aldrig skinnede Lampen paa et fremmed Ansigt imellem de Tvendes, der straalede af Gjensynets Lykke. Himlen forskaanede dem for en Tredies forstyrrende Nærværelse. Jeg paa min Side læste Historier; jeg forsøgte paa at skrive min egen og rev den igjen itu, thi jeg havde netop beholdt Forstand nok tilovers, til i min Erindring at opfriske Mindet om et orkesløst Levnet, som hellere maatte bleven nopteget i den evige Retfærdigheds Bog; om mig selv vil jeg altsaa ikke underholde Dem.

Et nyt Foraar fremsteg med tusinde Tegn paa Haab og Kjærlighed. Mit gamle Træ fyldtes igjen med Blade; svulmende Knopper udfoldedes, først med blege Farver, derpaa blev deres Colorit livligt og muntert og den brede Vifte bævede i de lette April-Vinde. Himlen blev blaa, selv over London. Husets Vinduer, der nys stode indhyllede i Taage, skinnede paany og farvedes af Blomster. Og midt imellem disse viste sig Damen — men ak! Damen var bleven bleg og hendes Gang var usikker. Naar hun vovede sig ud i den lille, af Solen gjenoplivede Hauge, satte hun sig udmattet ned, bøiet hen over sit Arbeide eller sine Bøger; og naar Manden var hos hende, enten for eller efter Arbeidstimerne, vandrede hun langsom op og ned, lænende sig til hans Arm. Hendes Hengivenhed for ham voxede kjendelig med hendes egen Svaghed. Det var paafaldende at see, hvorledes den unge, overgivne Mand ældedes ved den Omsorg og Kjærlighed, han viste hende. Hans smilende, næsten ligegyldige Træk vare blevne alvorlige og eftertænksomme. Kjærligheden fremskynder Udviklingen hos enkelte Naturer, der uden den vare forblevne i en sorgløs Tilstand. Jeg har seet denne Følelse forvandle en vaklende, svag Characteer til en fyrig og frugtbringende Aand. Den, der skuer den sande Kjærlighed, læser i Himmelens Bog.

Det var en Augustnat; høi og lys, straalende af Stjerner var Natten, mere indbydende til vaagne Drømme, end til Søvnen; da aabnedes Husets Gadedør, imod al Sædvane, efterat Hammerens Slag trende Gange efter hinanden havde afbrudt Nattens Stilhed, jeg løb hurtig til Vinduet, Middelpunktet for mine Jagttagelser over den lykkelige Husholdning.

Hvad betyde disse Lys, som hurtig gjennemkrydse det lille Huus i alle dets Retninger? Snart løber Herren, snart løber Pigen op og ned med hurtige Skridt? Hvo er denne alvorlige, endnu lidt søvnige Ven, som man modtager ved Gadedøren med saa ærbødige spændte Miner? Til min store Forbauselse føres han ind i Værelset med de hvide Gardiner, lægger taus Hat og Handsker bort, maaler Værelset med Øinene, seer paa sit Uhr, sætter sig ned, træder oftere hen til Alcoven, i hvilken en mat Lampe udbreder sit svage Skin; bortfjerner sig derefter henad Morgenstunden ledsaget ned til Gadedøren af Herren i Huset, med tusinde taknemlige Afskedshilsener? Min Gud, hvad betyde disse natlige Uroligheder?

Men Tummelen lægger sig snart; denne Gaaen og Kommen bliver sjeldnere, og en dyb Stilhed vugger denne Rede, som jeg elsker høiest af alle mine Omgivelser, i en tryg Slummer. Et eneste og svagt Lys, der bestandig brænder, som den sidste Stjerne paa Himlen, forkynder, at der endnu vaager Een midt i denne høitidelige Stilhed.

Den næste Morgen fængsler Dørhammeren atter min Opmærksomhed; endelig viser mig det hvide Læder, hvormed den bliver beviklet, for at dæmpe dens Lyd, at den unge Kone har skjænket sin Mand et Barn.

Hvorfor skal jeg negte det? Ved Synet heraf følte jeg en Bevægelse af en ædlere og finere Natur, end Nysgjerrighed. Idag drak jeg i Virkeligheden, i al Stilhed for mig selv, paa deres Velgaaende alle Tre, og bad til Himlen, at den naadigt vilde skue ned saavel til den nyfødte Lille, som til dens Moder.

Men den Rolighed, der nu herskede i nogle Dage, blev snart forstyrret, og afløst af en pludselig Uro og Bevægelse, der satte mig i Bekymring. Jeg grebes, som ved en Anelse, af en uvilkaarlig Sorgmodighed. Lysene kom og forsvandt igjen, man glemte om Morgenen og

*) I London banker og ringer Husets Herre paa eengang.

om Aftenen at vande Blomsterne, tre Gange efter hverandre holdt Lægens Vogn for Døren, derpaa forsvandt den om Søndagen, uden at komme igjen den næste Dag. Denne Dag saae jeg Pigen staae ubevægelig, skjulende Ansigtet i Forklædet. Mine Øine, som to Lys, der vare begavede med Forstand, anstrængte sig, for at gjennemskue Alt. De opdagede den hvide tildækkede Seng, Manden lænet til det lille runde Bord, Ansigtet skjult i Hænderne, maaskee gjørende Vold paa sig selv, for at skjule sine heftige Qvaler. Pludselig undslap der hans Læber et frygteligt Skrig, hvorpaa Skodderne lukkedes, og en sort Vogn holdt for Døren. Gaaden var løst — hun var død.

Død! — Aldrig skal Nogen kunne skildre hendes kydske Elskelighed, ei heller hendes saa hurtigt forbiilende Levnetsløb, eller hendes hengivne Endeligt. Hendes Navn — ikke engang jeg kan nævne det. Den simple Kiste blev baaren ud i al Stilhed, og kun eet Væsen fulgte den, med Øinene heftede til Jorden. Kun eet? sporger I? Og hvortil da flere? — Hun blev begrædt! — Jeg kunde ikke afholde mig fra, i en Afstand at følge dette Ligtog. Hun blev begrædt! langt mere begrædt end mangen Gang den Rige, den Stolte og den Hoffærdige. Denne Qvinde var Lyspunktet i et dødeligt, blidt, ligesaa skrøbeligt Væsens hele Tilværelse. Men ak! Hvad havde dette Væsen holdt tilovers af alle Kjærlighedens henrykkende Planer? Ret til at besidde nogle faae Haandfulde Jord til den Elskede, og at kjende Stedet, hvor de kjære Been hvilede i den evige Søvn. Thi vi ønske alle at kjende det sidste Tilflugtssted for vor forgjængelige Skat, — enten dette nu findes under den lille Gravhøi paa Kirkegaarden, eller under de prægtige Hvælvinger, der skjule de Store, — kjende det ville vi. Marmoret er saa tungt, saa koldt, i Sammenligning med det friske Grønsvær, der bedækker Asken, som kun er død for vort svage Syn. Idetmindste hviler hendes der, hvor Græsblomsterne spire.

Sit Barn beholdt han endnu. Den Omsorg, der forgjæves var bortedslet ved Moderens Leie, blev gjentaget ved Barnets Vugge. Der kom andre Læger, som anordnede nye Lægemidler. De bleve tilkaldte af Faderen, og han betalte dem sikkert med det Sidste han endnu eiede, og med den samme Udholdenhed, som hos Hustruen, blev der nu opbudt Alt for Barnet. En fremmed Amme fordrede al mulig Opmærksomhed, og Faderen offrede af sit ganske Hjerte alt det, der ikke hvilede i Graven, thi ogsaa hiint svage Væsen var jo en Deel af hende, en Straale af hendes Liv, som endnu lyste paa hans mørke Fodsti. Nysgjerrig betragtede han den syge Lille paa Ammens Skjød, holdt ham hen til Vinduet under den graa Septemberhimmel, og Synet af Enkemanden, paa hvis Ansigt Taarerne havde indgravet deres uudslettelige Spor, greb mig med ubeskrivelig Medlidenhed.

Inden en Maaneds Forløb gjentog sig det Hele; atter lukkedes Skodderne, atter brændte der Lys hele Natten. Pludselig blev det slukket, og en lille hvid Kiste fulgte den første paa Veien. Barn og Moder blev snart igjen forenede.

Der viste sig nu en hurtig Forvandling hos Manden. Hans Kummer, for nogle Øieblikke siden holdt tilbage ved de svage Baand, der endnu fængslede ham til Verden, gjennembrød nu alle Skranker. Han sank under den utaalelige Byrde, og vovede ikke mere noget Forsøg paa at bære den.

Fra Tid til Tid fandt jeg ham staaende, med Øiet og hele Legemet vendt mod det lille Bibliothek, glemmende Maden, der var bleven kold paa Bordet, hvilket fra nu af kun var dækket med eet Couvert. Gjentagne Gange tog Pigen, som ikke havde forladt ham, med stor Taalmodighed Retterne bort, for atter at opvarme dem. De havde intet tillokkende for den Nedtrykte, der qvaltes af Smerten. Neppe fik han Øie paa dem, saa vendte han Hovedet bort og skjød det sørgelige Couvert tilside, som mindede ham om, at hun ikke mere var hos ham. Derpaa bortfjernede Pigen sig, uden at han kunde tale et Ord til hende.

Denne mørke Apathie forvandledes snart til en moralsk Selvforglemmelse, der var endnu skrækkeligere. Unyttig for Andre, gik han tabt for sig selv, og var ikke mere i Stand til at hæve sig fra sin Sorg for Opfyldelsen af sine Pligter.

Med Udtrykket af en ubeskrivelig Smerte, saae jeg ham en Aften gaae forbi sin Gadedør, uden at gjenkjende den, derpaa at vende om, tove længe, og endelig træde ind, streifende langs med Væggen, som en saaret, gispende Nattefugl. Om Morgenen var han mørk og nedslaaet, Haaret i Uorden, Ansigtet blyfarvet, endnu mørkere end Støvet paa hans Klæder, der vare ligesaa forsømte, som hans Person. Om Natten vandt en disharmonisk og vild Berusning Seiren over hans Kummer, og lindrede den. Hans Orgier varede ofte til om Morgenen, i Selskab med hans natlige Svirebrødre. Endnu oftere vendte han dog ene tilbage, vaklende, bedøvet, med nedhængende Hoved, for endnu den blege Høstsols forsvindende Lys unddrog ham for mine Blikke. Derpaa sov han, fortvivlende af Ensomhed og Kjedsommelighed, ind, kraftløs henstrakt under de, for den indtrængende Nattetaage aabnede Vinduer. Undertiden vendte dog hans Eftertanke tilbage, maaskee ogsaa, det var Anger. I saadanne lyse Timer heftede han det stive, kummerfulde og blidtsørgende Blik paa de udgaaede Blomster, hvilke havde oplivet deres fælleds Opholdssted. Hvad mon han da tænkte, naar han mindedes sine Haab, der vare visnede liig Haugens Planter, og de lykkelige Timer, der vare forsvundne ligesom hine? Og hvad tænkte han, naar han mindedes hende? Hendes hellige Taalmod, hendes ædle Ynde, hendes dybe og trofaste Kjærlighed, kunde de ikke vække hos ham Kjærligheden til Dyden? Hvorfor bad han ikke paa sine Knæ til hendes kydske Billed fra den forfærdelige Fortvivlelse, hvori han var nedsjunken? Store Gud! Hvad var der i den korte Tid blevet af hans Livsfriskhed, af hans mandige Mod? Skulde hans Løbebane, neppe begyndt, alt igjen standse? Frembød ikke Verden overalt de samme Tillokkelser?

Jo, med Undtagelse af en eneste Glæde, men ak! i denne ene Glæde var alle hans indesluttede. Den lignede et magisk Speil, der kastede sit Skin ned i hans Hjerte og opfyldte det med talløse Henrykkelser, og dette Speil var sønderbrudt. I to Aar, vidste jeg, var han vandred ved en solbestraalet Strandbred, og denne Sol var nu udslukt. Ja, jeg begreb denne Mand, jeg indrømmede, at han var meget skyldig, men jeg følte ogsaa, at han var meget ulykkelig.

Der nagede en Sygdom paa hans Legeme, fordi Fortvivlelsen havde taget Plads i hans Hjerte; han faldt sammen, nedboiet, som en udgaaet Plante. Gammel før Tiden, vilde han kun have vansmægtet i Forvildelse og Slappelse, dersom ikke Døden, dennegang hans Ven, hurtig havde revet ham ud af Ulykken.

Ogsaa ham saae jeg at foretage den sidste Vandring, ligesom hans Hustru og hans Barn. De samme Sørgetegn viste sig som forhen, de om Dagen tillukkede Skodder, det matte Lys, der tilsidst ganske slukkedes, den dybe Stilhed, derpaa den sorte Vogn, og endelig Tjenestepigen, bleg og stum, som fulgte bagefter med nedboiet Hoved, for ikke oftere at lade sig tilsyne.

Alting blev solgt .... for hvem? Jeg kjøbte Stueuhret, der havde slaaet saa skjønne Timer for ham; og jeg gjemmer det bestandigt, men det har staaet stille siden den Tid.

Faa Uger derefter kom der igjen Arbeidere; syngende og trallende gjennemfoere de det øde Huus. Værelserne bleve malede og betrukne; det samme Bræt, som for atten Maaneder siden havde hængt ude med Paaskriften: „Her er Værelser til Leie", kom igjen tilsyne paa Muren. Det Forsvundne syntes at være vendt tilbage paa dette Sted, og Mellemrummet kun at have været en Drøm.

Hvorledes denne saa maa have været, mig har den gjort bedrøvet. Og det er Alt? vil De sige. Ja, det er Alt. Jeg kunde have kronet min Fortælling med en blid eller gribende Slutning, men i Virkeligheden har man intet Valg. Jeg haaber ikke, at kunne drage en nyttig Lærdom af den for Andre, og agter at beholde den for mig selv, thi De er kun lidet skabt til at studere det Mod, der flyer eller overvinder Lidenskaberne. Om ogsaa Deres Hjerte er aabent og modtageligt, saa er det dog altid vel forvaret ved mægtige Forskrifter. De hengiver Dem hverken formeget til Lykken eller til Sorgen. De bygger ikke Deres eneste Haab paa en Ovinde, eller et svagt Barn. De veed, at Østenvindens Pust kan lade Støvet henveires, og at det idetmindste er unyttigt, at begræde det glimrende Støv, og at sukke sig tildøde, fordi det er borte, om ikke feigt og ugudeligt; De veed alt dette, De, min vise Ven.

Jeg, jeg stræber efter at fatte det.

Marceline Valmore, D....

Bogtrykkerkunstens Secularfest.

I Onsdags, fortæller „Fædrelandet", blev ogsaa i Kjøbenhavn Humanitetens, Videnskabernes og Folkefrihedens Mindefest for Bogtrykkerkunstens Opfindelse feiret. Den første Opfordring dertil var, som billigt, udgaaen fra Bogtrykkerne selv, men hvorhen disse havde vendt sig, navnlig hos Universitetet, Kunstacademiet og Trykkefrihedsselskabet, var man kommen dem imøde med den største Beredvillighed, og Festen erholdt saaledes den høiere og almindeligere Character, som med Rette tilkommer samme. I Universitetets Solennitetssal, der var decoreret med Blomsterguirlander og Navnene paa de berømteste Bogtrykkere, og paa begge Sider af Talerstolen med **Thorvaldsens** Basreliefs til Gutenbergs Monument, blev for en meget talrig og udsøgt Forsamling, som blandt Andre ogsaa Kronprindsen bivaanede, afsjungen en Cantate af Øhlenschläger til Musik af Berggreen, under Accompagnementet af det kongelige Capel, hvorpaa Prof. **Clausen** holdt et fortræffeligt Foredrag, i hvilket han udviklede Bogtrykkerkunstens særegne Betydning, der giver dens Opfindelse Adkomst til at betragtes som en af Menneskeaandens største Seire og følgerigste Velgjerninger. Særdeles effectfuld var i denne smukke Tale navnlig Fremstillingen af, hvorledes det væsentligen var Bogtrykkerkunsten, der havde forskaffet det store Reformationsværk Fremgang og Seir, og hvorledes den Kunst, der strax i sin første Opkomst havde bidraget saameget til at befrie Menneskeheden fra **Pavedommets** Aag, ogsaa i sin Udvikling havde vist sig som Frihedens kraftigste Stotte. Efter Talen blev den anden Deel af Cantaten afsjungen, hvorpaa der i to Sideværelser forevistes flere af den danske Presses fortrinligere ældre og nyere Frembringelser. Om Middagen var der en stor Diner paa Skydebanen, hvori største Delen af de herværende Bogtrykkere og Typographer deeltoge. Som indbuden Gjæst var den, der ved sin Guttenbergs Statue saa væsentligen har bidraget til Forherligelsen af denne europæiske Fest, **Thorvaldsen**, tilstede, og modtoges med en smuk, af **H. P. Holst** forfattet Sang. Præsidiet førtes af den ældste herværende Bogtrykker, Oberstlieutenant **Seidelin**, der udbragte **Kongens Skaal**, Professor **Madvig**, der holdt den egentlige Festtale „**for Guttenbergs Minde**", og Overlærer **Olsen**, der udbragte **Thorvaldsens Skaal**. Blandt de øvrige Toaster skulle vi her nævne den **for Trykkefriheden** (Prof. **David**); for den danske Bogtrykker, **Gottfried von Gehmen** (Pastor **Grundtvig**, der forsøgte et historisk Bevis for, at den danske Riimkronike var dennes første her trykte Arbeide, og navnlig ældre end et latinsk Værk, der haves fra hans Officin, og at altsaa det Danske ogsaa i den Henseende er ældre i Danmark end Latinen); **for de danske Bogtrykkere**; **for Sætterne**; **for Trykkerne**; **for Opfinderen af Bogtrykkerværten, Dr. Faust** (Assessor **Ussing**); **for Subscribenter** (Etatsraad **Brønsted**); **for den frie Udøvelse af Bogtrykkerkonsten** (**Orla Lehmann**); **for Boghandelen** (Prof. **Ursin**); **for Skribenterne** (Bogtrykker **Berling**); **for god Forstaaelse og broderlig Samvirken imellem Forfattere og Bogtrykkere** (Prof. **Clausen**); **for den Committee, der havde besørget hele Festen** (Typ. **Steinhauer**); og til Slutning **for Præsidenterne ved dette Gilde** (Conf. **Thorvaldsen**). Den glade og velvillige Stemning, der besjælede hele denne Fest, vil sikkert ikke blive uden gavnlig Indflydelse paa Bogtrykkernes Stilling i Danmark og paa Udviklingen af deres herlige Kunst.

De til denne Leilighed skrevne Sange vare følgende:

For Kongen.

Naar vi vor Hylding bringe
Den store Mand, hvis Aand
Gav Ordet Ørnens Vinge
Og Værn mod Tidens Haand,

Da ei blot Skikken kræver,
Men Tro og grundfast Haab,
At sig for **Christian** hæver
Et festligt Jubelraab.

Han har forkyndt sit Rige:
At han er Pressens Ven,
At **Sandhed** man skal sige
Til Kongen gjennem den;
Han har erkjendt dens Vælde,
Og lytter til dens Røst,
Naar den vil Mørket fælde
Og vise Landets Brøst.

Han vil Oplysning fremme
Og sønderrive Baand,
Naar Ordets Kraft de hemme
Og lamme Folkets Haand,
Han vil, naar Dyd og Ære
Er Sandheds tjærve Tolk,
En from Forløser være
For Pressen og sit Folk.

Den Kunst, som her vi feire,
Har ved et mægtigt: Bliv!
Skabt Lys, bragt Aanden Seire,
Fremkaldt et Folkeliv;
Og Landets Drot sig kalder
Dens tro, dens bedste Ven?
O, Danmarks gyldne Alder
Ved ham fremgaaer af den!

Men ædelt, reent og kjærligt,
Opfyldt af Christi Aand,
Fremtræde Ordet herligt,
Ved Mods og Troskabs Haand;
Til Lys og Liv det føre
Ved Sandhed, uden Bram,
Og **Christian** vil frigjøre
En Magt, som styrker ham!

Vi Aandens Frihed hylde
Og den er **Christians** Maal,
Derfor af Hjertets Fylde
Vi drikke Kongens Skaal;
Han leve for at bryde
Hver Aandens Skranke ned,
Han leve for at nyde
Sin Lon i Kjærlighed!

Til Thorvaldsen.

Du fik den Lod ved Musens Gunst
At forme selv hver herlig Tanke
Og, uden Hjælp af Andres Kunst,
At overflyve hver en Skranke.
Hvad Saga tegner med sin Stift,
Hver stor, hver aandelig Bedrift,
Det skriver **Du** med Marmorskrift,
Med stolte Typer, store Former.

Dog, skjøndt Du gik Din egen Vei,
Og skjøndt Din Kunst ei os behøver,
Tillukked dog Dit Bryst sig ei,
Hvor Aanden anden Idræt øver:
Den Kunst, som her vi feire vil,
Den Kunst, som **vi** med Ungdomsild
Og Ungdomslyst os vied til,
Modtog af **Dig** sin bedste Gave!

Saa vidner høit det Monument,
Som Du for **ham**, vor Heros, bygte!
Og skjøndt **hans** Kunst i Ord og Prent
Endnu kun svagt Dit Værd udtrykte:
Saa skal den dog med kjærlig Flid
I hvert et Land, til hver en Tid
Dit Navn forplante og Din Id
Og pege hen til Dine Værker!

H. P. Holst.

Johan Guttenbergs Minde.

Vidt flyve Tanker over Jord
Paa Typekunstens Vinger;
Hvad skjult i Sjæle-Dybder boer
Alverden gjennemklinger.
Hver Lysets Helt har Kæmperøst
Hver Mørkets Træl tillige;
Udkæmpes skal i Tankedyst
Hver Strid i Aanders Rige.

Hvor Tanken, høi og fri, sig svang
Ud over Verdens Riger,
Med Jubel Lysets Engle sang
Paa deres Himmelstiger;
Med Mødgift for hver Sjælegift
Udflyve Viisdoms Tanker,
Og Sandhedskæmpernes Bedrift
Omstyrter Aandens Skranker.

Hil Klogtens Søn, hvis stille Værk
Gav Verdens Tanker Vinger!
Ham priser høit hver Sjæl, som stærk
Til Tidens Kamp sig svinger:
Ham priser Tanken paa sin Flugt,
Den onde, som den gode;
Bedst priser ham med evig Frugt
Den Aand, som i ham boede.

I Tankers Kamp med ærlig Hu
Skal Aandens Seire vindes;
Derfor o **Guttenberg**! endnu
Aarhundreder Dig mindes,
Du selv fornam, med **Faust** i Pagt,
De største Gavers Fare;
Men ved Din Kunst skal Sandheds Magt
Sin Seier aabenbare.

B. S. Ingemann.

Gotfred af Ghemens Skaal.

Fra **Ghemen** kom en Hædersmand,
Han havde Nyt at bringe,
Den Tidende i Daneland
Fløi rundt paa Rygtets Vinge,
At kommet var nu ogsaa hid
En Mester af de Sære,
Som trykte Sort paa Hvidt med Flid
Saa tidt det skulde være.

Han holdt nu Raad i **Kjøbenhavn**
Med alle dem, han kjendte,
Hvad allerførst til fælles Gavn
Med Flid han skulde prænte:
En raadte halvveis til **Latin**,
En Anden heelt og ganske,
En tænkte paa lidt Nyt fra **Rhin**,
Men Ingen paa det **Danske.**

Mens ivrig saa de skifted Ord,
Og det for Øren døve,
Tilbyes kom Broder **Niels** fra **Soer**,
Sin Lykke der at prøve,
Lidt høvedkulds han traadte ind
Til Prænteren nykommen,
Og trak et roget Kalveskind
Beskrevet op af Lommen.

Der rimet var om Hedenold,
Saa godt, man kunde samle,
Om Kongerne fra **Dan** og Skjold
Til **Christian** den **Gamle.**
Det var saa jævnt, det gik saa glat,
At alle ægte **Danske**,
Som saae den Bog og fik den fat,
Fik Lyst deri at granske.

Riim-Kroniken og Prisen vandt
Fra lærde Mænd og Klerke,
At **af** den vilde **gaae** galant,
Det kunde **Gotfred** mærke;
Af Prændekunsten i vort Land
Det blev den første Grode,
Og atter ved en Hædersmand
Den nys stod op af Døde.

Thi vil det findes ret tilpas,
Saavidt som jeg har mærket,
At tømme her et Minde-Glas
For **Mesteren** og **Værket**;
Ei drikkes kan en bedre Skaal
Af Folk i Fædrelandet,
End den, hvori vort Modersmaal
Sin Sødme-Kalk har blandet.

Gid længe blomstre maa i Vang
Den Kunst med Frugter slige,
Og prises høit med Skjaldesang
I hele Danmarks Rige!
Da strømmer ud fra Mund og Pen
Vort Modersmaal det Søde,
Og gjennem Øret ind igjen
Til Frugtbarhed og Grøde.

N. F. S. Grundtvig.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6. samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. — **Søndagen den 5te Juli 1840.** — **Nr. 26.**

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Gift i to Maaneder.

Af Lady Blessington.

I.

„Vi have tilbragt en behagelig Dag og Marringtons ere virkelig elskværdige Folk; Lorden er en meget god Vert og de vide altid at arrangere et Selskab, der passer sig for hinanden," sagde Lord Henry Fitzhardinge til sin unge smukke Kone, da de stege til Vogns og forlode Lord Marringtons gjestfri Huus, hvilket laae i Grosvenor-Square.

Lord Henry var netop gift i sex Uger, og det unge Par havde henlevet disse ved en yndig Soes Bredder i den stille Ensomhed, der kaster et saa yndigt Skjær over et nylig sluttet Ægteskab.

Dineen hos Lord Morrington var den første Indbydelse, det unge Par havde modtaget siden sin, Dagen iforveien indtrufne Tilbagekomst til London, og den eneste Afbrydelse i de stille Maaltider, der vare blevne dem til en sød Vane.

„Men Du er jo saa taus, Emilie," vedblev Lord Henry, da de vare komne ind i Vognen, „finder Du ikke, at Selskabet har været interessant?"

„Ikke synderligt," svarede hun.

„Det forekommer mig underligt. Du sad jo ved Siden af Marquien af Alberton, der skal være en meget elskværdig Mand."

„Jeg maa tilstaae, jeg føler mig sjelden hjemme iblandt Folk, der ere ganske fremmede for mig, men det er maaskee en Særhed, en Lune hos mig; Du synes ikke at dele den."

„Føle sig hjemme iblandt aldeles Fremmede, kjære Emilie, forekommer mig ogsaa at være et vel stærkt Udtryk; men sig mig dog, hvad der egentlig har mishaget Dig?" Ved disse Ord trak han sin Kone omt hen til sig, for at trykke et Kys paa hendes fine Kind. Men Ladyen vendte rask Ansigtet bort og vakte derved den første, svage Misfornøielse hos sin Mand, der hidtil endnu aldrig havde opdaget nogetsomhelst Lunefuldt i hendes Opførsel. Dog overvandt han hurtig denne Misfornøielse og sagde: „jeg beder Dig, kjære Emilie, hold op med denne barnagtige Spog og sig mig, hvad der sætter Dig i saa ondt Lune."

„Ondt Lune!" raabte hun, „ak, det er rigtigt! hvis Du vil betegne Ulykke med dette Ord, saa føler jeg, det er bedre, at jeg skjuler for Dig, hvad der bevæger mig."

„Ulykke," gjentog Lord Henry, „men, Emilie, Du overrasker mig ligesaameget, som Du bedrover mig. Hvad i Guds Navn har Du, at føle Dig ulykkelig over?" Og ved Vognlygternes Skin saae den unge Mand, hvorledes hans Kone holdt det broderede Lommetorklæde for Øinene. Med sagte, beklemt Røst spurgte han endnu engang: „Emilie, min kjære Emilie, hvorfor græder Du? I Sandhed, Du foruroliger og bedrover mig!"

For han endnu fik Svar, holdt Vognen for deres Dør i Belgrave-Square. Tjeneren aabnede i Hast Døren og paa den oplyste Gaardsplads stod i en lang Række Lordens Tjenerskare med Huushovmesteren og Kammertjeneren i Spidsen. De kastede stjaalne Øiekast paa deres Lady, hvis Ansigt endnu bar Spor af Taarer. Ganske hensjunken i de Følelser, der havde fremkaldt disse Taarer, lagde hun ikke Mærke til disse Øiekast. Men de undgik ikke Lord Henry, der nok mærkede, at hans Tjenestefolk vare blevne opmærksomme, og hans Misfornøielse voxede, da han tænkte paa de Commentarer, der i Kjøkken og Tjenerkammer vilde blive givne over den synlige Bevægelse, hvori Damen i Huset befandt sig. Han bød hende sin Arm, for at føre hende op ad Trappen, men Emilie lod, som hun ikke bemærkede det, og lænede sig til Rækværket. Neppe havde Kammertjeneren, der gik foran dem, aabnet Døren til hendes Paaklædningsværelse, før hun ringede heftigt paa sin Kammerjomfru, og forekom saaledes en Forklaring, som hendes Mand ængstelig ventede paa. Hun kastede sig paa en Divan og lod sine Taarer frit Løb; Alt, hvad Lord Henry anvendte, for at trøste hende, viste hun forgjæves tilbage. Marabout, hendes Kammerjomfru, traadte ind. „Ih min Gud, hvad feiler Mylady? Er Mylady syg? Skal jeg sende Bud efter Lægen — skal jeg sende hen paa Apotheket?" Med det Samme løb den flinke Pariserinde hen til Toiletbordet og tog en Flaske Eau de Cologne, som hun gav sin Frue at lugte til. „Ak, Mylady, jeg seer nok, at Nogen gjør Dem syg, — at Nogen har opirret Dem!" Og denne temmelig tydelige og tillige høist diskrete Formodning ledsagede Soubretten med et Øiekast paa Lord Henry, der med Ømhed trykkede den fine hvide Haand, hvilken han for sex Uger siden havde knyttet til sin for evig. Da han saae hendes blege Kinder, hvorpaa der endnu bestandig flode Taarer, kunde han neppe overtyde sig selv om, at dette var den samme Kone, som han endnu for faa Timer siden havde ført i Selskab, straalende af Liv og Munterhed. Og, for at tilstaae Sandheden, det Smertefulde i hendes Træk vakte

hos Lord Henry mere Mismod end Medlidenhed; thi Fortælleren maa, naar han skal være oprigtig, aabent tilstaae, at trods alle Digtere, der have sjunget om den Ynde, der hviler over en Skjønhed i Taarer, har han endnu aldrig truffet paa en Ægtemand, der ikke forskrækket foer tilbage for dette Maleri. „Hvad mon hun da vel vil?“ tænkde Lord Henry, „det er en smuk Begyndelse paa de huuslige Scener, Mortener pleiede at skildre mig; jeg tænkte ikke, Emilie var saa taabelig, men deri lader det til, at alle Fruentimmer ligne hverandre.“ Medens disse ubehagelige Tanker plagede ham, forenede han sin Omsorg med Marabouts; han hentede et Glas koldt Vand, som han forte til Emilies Læber og gned hendes Tindinger med Eau de Cologne.

Men den snu Kammerjomfru opdagede snart ved den instintsmæssige Jagttagelsesevne, der er disse Skabninger saa egen, hvor usædvanligt koldt Emilie begegnede sin Gemal. „Ja saa,“ tænkte hun, „Hvedebrodsdagene ere altsaa vel overstaadne: hun græder, han er i kjendeligt ondt Lune ... han siger hende ikke et eneste venligt Ord, uagtet han ellers har overvældet hende med Kjærtegn; saa meget desbedre. De begyndte virkelig at kjede mig med deres Følsomhed.

Da Lord Henry saae, at hans Nærværelse ikke formaaede at formindske hans Kones uforklarlige Sorgmodighed, trak han sig tilbage til sit Paaklædningsværelse og tænkte maaskee aldrig mindre paa, at vende tilbage til hende, end nu; han tilbagekaldte i sin Erindring alt Det, der var forefalden saavel ved Dineen som Soireen hos Morrington, men han kunde ikke opdage Aarsagen til de Taarer, han havde maattet see udgydes. De vare sikkert kun Følgen af en Grille, og dog havde Emilie bestandig viist sig for ham saa blid og saa rolig, at han ikke kunde begribe, hvorledes hun saaledes med Eet kunde forandre sin Opførsel. Endelig var hans Negligé færdig, han havde brugt tre Gange saa lang Tid som ellers, for at klæde sig af, og han begav sig nu til sin Gemalindes Boudoir. Uagtet Emilie var belavet paa at gaae til Hvile, havde hun dog ikke endnu sendt Kammerjomfruen bort, men denne sad endnu bestandig hos hende og betragtede hende med et Par Øine, som hun meget behændig vidste at give Udtrykket af Medlidenhed og Bekymring.

„Mylord,“ sagde hun til den Indtrædende, „Deres Fru Gemalinde er saa syg, at jeg næsten troer det var bedst, at sende Bud efter en Læge eller to.“

„For Gud i Himlens Skyld, Emilie, er Du syg!“

„Det vil strax gaae over,“ svarede hun hulkende, „men tal ikke til mig, jeg kan ikke taale det, jeg kan virkelig ikke taale det.“ Og hendes Taarer flode paany.

„Du kan gaae Marabout,“ sagde Lorden.

„Men hvis Mylady ...?“

„Gaae,“ gientog han heftig, „Din Nærværelse er ikke nødvendig.“

Da hun havde forladt Boudoiret, bad Lorden sin Kone endnu engang ikke at skjule Aarsagen til sine Taarer for ham.

„Spørg mig ikke derom, Henry, jeg vil søge at glemme det, men jeg er sandelig bleven saahaardt saaret, jeg er saa ulykkelig, at ...“ og en ny Taareflod afbrød hendes Tale.

„Men Du maa tale aabent med mig, Emilie; hvorfor vilde Du have en Hemmelighed for mig?“

„Det er besynderligt, Henry, at Du endnu ikke har gjettet det. Ak, det er et Beviis for mig, at der ikke hersker den Sympathie imellem os, jeg var saa taabelig at tro paa.“

„Saa ufølsom jeg i dette Øieblik kan forekomme Dig at være, saa forsikrer jeg Dig, at det er mig umuligt at indsee Grunden til Din Bekymring, men da det er saa sildig og Du trænger til Hvile, saa beder jeg Dig, dog endelig forklare mig den.“

„Er det muligt, Henry, at Du ikke har lagt Mærke til at min Smerte hidrørte fra den Opmærksomhed, den ganske særegne Opmærksomhed, Du skjænkede denne forhadte Lady Alberton imedens Dineen varede.“

„Ganske særegne Opmærksomhed, kjæreste Emilie, Men jeg forsikrer Dig om, at jeg kun viste hende saa megen Høflighed, som Enhver maa vise Dame, ved hvis Side han sidder til Bords.“

„Ak, Henry, hvorledes kan Du paastaa det, da Du dog meget godt veed, at Du hele Tiden talte med hende, at Du smilte til hende, dengang hun fortalte Dig om en Bog, hvilken Du ogsaa havde læst, men som jeg ikke kjender en Side af. Du var saa glad, dengang Du saae, hvorledes hendes Smag stemte overeens med Din, at I Begge glemte de Andre, der vare tilstede. — Ak, Ladyen er en afskyelig Kokette, og jeg vil sikkert aldrig kunne vise mig venlig imod hende. Det har jeg ogsaa ret tydeligt ladet hende mærke, da hun sagde, at hun vilde besøge mig engang.“

„Store Gud, Emilie, kunde Du være saa ubesindig at fornærme en Dame, hvis Bekjendtskab det i enhver Henseende maatte være Dig kjært, at kunne gjøre, en Dame, der overalt ansees for en af de aandrigste og elskværdigste i hele Engeland?“

„Og Du, Henry, kan Du have Mod til, saa uforbeholdent at tilstaae for mig den Tilbøielighed, Du nærer for denne Dame? Det er for megen Grusomhed!“ Og hendes Taarer flode atter.

„I Sandhed, Emilie, Du lægger an paa at tirre mig. Hvor kan Du være saa taabelig at tro, at min Opførsel imod Lady Alberton har været Andet, end den simpleste Høflighed.“

„Altsaa Du kalder det simpel Høflighed, at Du bestandig betragtede hende medens Du talte med hende, eller naar hun henvendte sine Ord til Dig! at Du rakte hende Vand med en saa stor Opmærksomhed, som om det kunde have været mig, den blev viist, mig, hvem Du tusinde Gange har tilsvoret evig Kjærlighed, evig Troskab ... — og al denne Opmærksomhed, denne Anvendelse af hele Din Elskværdighed imod en Dame, som Du saae for første Gang i Dit Liv.“

„Emilie, Emilie, jeg holdt Dig ikke for saa svag. Gives der da vel noget Uhøfligere, end at vende Øiet

bort fra en Dame, med hvem man er i Samtale? Og over den Beskyldning, at jeg i en høflig Tone har tilbudt hende et Glas Vand, maa jeg vist have Lov til at smile, og det vil saa længe jeg lever blive mig umuligt at indsee, hvorledes det for en dannet Mand er muligt at tale med en Dame i en anden Tone, end denne."

„Der er en stor Forskjel paa Maaden at see paa Folk eller tale med dem, og Du veed det lige saagodt som jeg, Henry, at Du betragtede den modbydelige Kone, som jeg vil hade hele min Levetid, meget omt, medens Du kun nu og da skjænkte mig et Øiekast, og det næsten spodsk, som om det egentlig var ganske i sin Orden, at hun gjorde Fordring paa hele Din Opmærksomhed. Jeg var nær ved at tabe al Fatning, og frygtede hvert Øieblik for at bryde ud i Taarer, medens Din elskværdige Naboerskes Mand uden Ophør qvalte mig med flaue Complimenter, istedetfor at sætte en Grændse for sin kokette Kones indecente, letsindige Opførsel, over hvilken han burde have rødmet."

„Hvor uretfærdig og ubillig, at anklage Lady Alberton for Letsindighed og Koketteri. I Sandhed, aldrig var en Bebreidelse mindre grundet."

„Alt nok, Henry, jeg seer nok, Du taaler ikke, at man kun finder en eneste Feil hos hende. Du ønskede vist, at hele Verden skulde have samme Mening om hendes Fuldkommenhed som Du."

„Jeg indseer desværre, Emilie, at det vilde være aldeles overflødigt, hvis jeg endnu længere vilde give mig Umage med at modarbeide Din taabelige Mistanke, og jeg vil derfor spare mig denne Uleilighed."

„Du søger saadanne Udflugter, som aldrig fattes dem, der ikke vide at retfærdiggjøre deres Opførsel; men er jeg ikke taabelig, at jeg føler mig ulykkelig over Din Troløshed? Jeg burde følge Dit Exempel, ligesom Du burde jeg glemme, at jeg er gift, og kun tænke paa ham, der gjør sig Umage for at vise sig elskværdig for mig. Elskede jeg ikke Dig høiere, end Du elsker mig, det vilde falde mig meget let, men . . ." Taarer qvalte hendes Ord.

Denne Tilstaaelse af sin Kjærlighed for ham, vakte paany Lord Henrys Ømhed, og da han fandt en saa sørgelig Forandring hos sin Kone ved dette første Anfald af en ugrundet Skinsyge, slyngede han sin Arm om hendes smækkre Liv, og gjorde hende de helligste Forsikkringer om, at intet Fruentimmer paa Jorden var istand til at tiltrække sig hans Opmærksomhed, og at han maatte gjøre Vold paa sig selv, naar han skulde vise en anden Dame den sædvanlige Opmærksomhed, som selskabelige Hensyn fordrede.

Beroliget og tilfredsstillet ved disse Forsikkringer, smiilte den unge Kone atter og overøste ham med al den omme Kjærlighed, der i det første Aar af et Ægteskab er et saa prøvet Middel imod enhver Splid.

Pressens Skaal*)

Vist frit paa Nutids Bølge,
Sorthvide Presseflag!
Dit Gavn Censur ei dølge,
Blank straale lad Din Dag!
Tænd Oplysningens Lue
Paa hele Kloden rund,
Og lad Alverden skue
Dit Sort paa Sølvergrund!

Lad Presser tykt sig reise
Paa Sydhavsoers Flok!
Lad Flaget rask sig heise
Paa Atlasbjergets Blok!
Flyv fra Columbia-Træer,
Sangfugl, syng Pressens Priis!
Lad stakkels Pescheræer
Og faae sig en Avis!

Fra Tydskland er Du kommen,
Du Friheds Helligdom!
Hvert Land Dig stak i Lommen,
Ihvor saa hen Du kom.
Hver ædel Mund Dig hyssed'
Ved Daglys og i Skjul;
Ikkun Tyrannen hyssed
Ad Friheds unge Fugl.

Hold Skjoldet frit for Pletter,
Bevar dets Sølvergrund,
Dets Lys i Vinternætter
Vil sees da allenstund.
Forsigtigt anvend Sværten,
Frimodigt, ei i Smug:
Til Brug vi har begjært 'en
Men Misbrug er ei Brug.

Saa kommer, unge Brødre,
Skjænk i til bredfuldt Maal —
Thi hvad kan være sød're,
End drikke Moders Skaal?
Vi ere Pressens Yngel,
En Skaal for hendes Fred,
Og F — — ta'e den Slyngel,
Der ei vil klinke med!

Carl Bagger.

*) Denne Sang af en af de genialeste blandt vore yngre Digtere, der kun desværre altfor tidligt synes næsten at ville forstumme, blev afsjungen ved Festen i Odense i Anledning af Bogtrykkerkunstens Jubelfest.

Feuilleton.

Atter er en Dag af den høistee Vigtighed og Betydning tilbagelagt i det danske Rige: **Christian VIII.**'s Salvings- og Kronings-Dag. Den, der veed, med hvilke Haab og Forventninger hele det danske Folk hilsede Frederik VI.'s Eftermand, ham, der alt som dets Kronprinds havde hævet et elsket Broderfolk fra dets forrige politiske Dvale til et af Europas frieste og selvstændigste Folkeslag, den kan heller ikke være i Tvivl om, med hvilke Ønsker og Følelser det har seet ham for den Almægtiges Aasyn at indvie sig til sit høie, ansvarsfulde Kald. Og skulde der end være Enkelte, som i deres orkesløse Selvfortabthed have betragtet hiin høitidelige, alvorsfulde Handling, som et glimrende Pragtstykke, et festligt Skuespil, anrettet for at imponere den skuelystne Mængde —: sandelig, for enhver fædrelandsfindet Borgers Sjæl har dens hele Betydning staaet klart og tydeligt, har det paa denne Dag gjenlydt, at naar Danmarks ottende Christian paa den Almægtiges Bud atter skal nedlægge den Krone, han ved hans hellige Altar har imodtaget, **da vil Danmarks Fremtid være afgjort.** Opfyldte af denne store Sandhed, have ogsaa Danmarks Hovedstads Borgerrepræsentanter fundet det passende i Anledning af denne Dag, at nedlægge deres Lykonskning for Kongens Throne, og, idet de tolkede deres og Folkets Glæde over den Kongen og Landet skjænkede guddommelige Naade, tillige at nævne de store og grundede Forventninger, Fædrelandet nu ventede at see opfyldte. At det ikke blot har været Hovedstadens Borgerrepræsentanter, der have næret disse ædle Følelser, og udtalt dem, derom vil Kongen uden Tvivl snart vorde overtydet, naar, om nogle faa Dage, Folkets samtlige Repræsentanter ere forsamlede for første Gang under hans Regjering, for med ham at raadslaae om Landets Anliggender. Der vil og maa det vise sig, om det er Enkeltes sangvinske Forhaabninger, alt Det, der i den seneste Tid har bevæget sig iblandt os, har været Udtrykket for, eller om det ikke meget mere var den reneste Gjenklang af hele Nationens Tanker og Følelser. Ja, **Folkets kaarede Mænd!** paa **Eder** vil det bero, om Danmark skal gaae en lys og lykkelig Fremtid imøde! **Eder** vil Kongen høre, i **Eder** vil han see Udtrykket for sine kjære og tro Undersaatter! O, saa lytter da ogsaa til de Tusinders og atter Tusinders Røster, der tale til **Eder**! Fatter det tilfulde, det store, det ansvarsfulde Hverv, der er **Eder** givet og som er udtalt i de faa Ord: „**Danmarks Fremtid er lagt i Eders Haand!**

Ja,

„I er den Grund, hvorpaa der nu skal bygges,
Det Værn, hvorved vor Fremtid skal betrygges!"

„Til **Eder** staaer hvert Haab, vor Tid har tolket,
I Ledet er imellem Drot og Folket!"

„Hver Knop, som endnu venter paa sin Brydning,
Ved **Eder** faaer sin Duft og sin Betydning!"

„Hver Røst, som ellers klanglos vilde runge,
I **Eders** Mund bli'er til en Folketunge!"

„O, **I Udkaarne!** grunder da og bygger
En Lovsal, der om Folk og Throne skygger!"

„Lad Knoppen fange Liv, hvorom I freder,
Stol trygt paa ham, som stole vil paa **Eder!**"

„Han Sandhed vil, og Sandhed kun alene, —
Seer, Drot og Folk om Sandhed sig forene!"

„Saa lad da høit i Kongens Hal den runge,
I **Eders** Mund blev den en **Folketunge!**"

— Vor dramatiske Literatur saavelsom Theatrets Repertoire have modtaget en sand Berigelse i det, i Anledning af Kroningsfesten paa det kgl. Theater opførte Stykke, „Sysfoverdag", romantisk Comedie af Prof. og Ridder **Heiberg.** Dette Arbeide er saa langt fra at være et flygtigt, kun Øieblikkets Fordring tilfredsstillende Leilighedsdigt, at det tvertimod med Føie kan henregnes til denne Digters genialeste og modneste Frembringelser. Med en rig Phantasies glødende Farver ere Poesiens helligste Mysterier her aabnede for Tilskuernes Øine, men de aabenbarer sig midt i Hverdagslivets Prosa og frembringe saaledes den ægte, dybe Ironie, hvori Livets skarpe Modsætninger findes afspeilede. Vel tvivle vi ikke om, at der ogsaa iblandt Tilskuerne, ligesom i Stykket, findes Philistere, for hvilke den høiere Skjønhed, der fremtrylles af den skabende Phantasus, ikke lader sig tilsyne, for hvem Oldtidens Minder med deres poetiske Duft kun ere en mørk, ubyggelig Steenhob, og som ville have ondt ved at fatte den „Sandhed", der er i „Digterens Drøm", men desuagtet maae vi, til Ære for vort Publicum, bevidne, at denne Digtnings velgjørende Indtryk var saa almindeligt, at end ikke den fjerneste philisteragtige Ytring ved dets anden Opførelse, da Stemmerne torde yttre sig, blev lydelig. Foruden en høist characteristisk Musik af den geniale **Hartmann,** der med ligesaamegen Ynde, som skalkagtig Originalitet har fulgt Digteren, snart i den poetiske Drømmeverden, og snart i det spidsborgerlige Hverdagsliv, har dette Digt ogsaa modtaget en smuk scenisk Udstyrelse, der især gjør Decorationsmaleren Hr. **Christensen** megen Ære. — Uagtet de Rollehavende have lagt en umiskjendelig Flid og Utrættelighed for Dagen ved den hurtige Indstudering, der er bleven Stykket til Deel, tro vi dog ikke de fleste af dem ville have noget imod, at vi opsætte at omtale dets Udførelse, indtil det i Vintersaisonen efter et omhyggeligere Studium, atter kommer paa Scenen.

— Den danske Literatur har alt længe maattet føle Savnet af en Journal, i hvilken belletristiske Meddelelser af et større Omfang end de, der egne sig for et Dag- eller Ugeblad, kunde finde en Plads. I det Haab, at den danske Læseverden med Velvillie vil modtage et saadant Tidsskrift, hvori bekjendte danske Forfatteres Arbeider skulde stilles ved Siden af et Udvalg af de fortrinligste Fremmedes, vil Hr. Boghandler **Andr. Fred. Høst,** fra forstkommende October d. A. paa sit Forlag udgive et belletristisk Maanedskrift, der vil blive redigeret af nærværende Blads Redacteur, **Gottlieb Siesby.** I Begyndelsen af hver Maaned vil der udkomme 1 Hefte paa 80 Octavsider, og udstyret med al Omhu og typographisk Elegance tilbringes Subskribenterne for 32 Sk. pr. Hefte. Red. har alt erholt Tilsagn af flere af vore bedste Forfattere om en kraftig Medvirkning, og det første Hefte vil saaledes komme til at indeholde en ny Novelle af **S. S. Blicher,** et Eventyr af **H. C. Andersen,** Bidrag af **H. P. Holst,** o. fl. A.

Udgiveren af dette Blad har seet sig nødt til fra 1ste Juli d. A. indtil videre at forhøie Abonnementsprisen, med 24 Sk. Qvartalet. De, som fra dette Qvartals Begyndelse ønske at tiltræde som Abonnenter ville behage at tegne sig enten hos Dhrr. Boghandlere **Høst,** Gothersgade Nr. 349, **Reitzel,** store Kjøbmagergade Nr. 6, eller hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst,** Gothersgade Nr. 349, **Reitzel,** store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 12te Juli 1840. | Nr. 27.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Gift i to Maaneder.

Af Lady Blessington.

II.

Det er forunderligt nok, men da det unge Par sad ved Frokostbordet, maatte Lord Henry, ved at betragte sin Kones skjønne Træk, med en piinlig Følelse igjen tilbagekalde sig hiin ubehagelige Forandring, der Natten iforveien var foregaaet med Emilie; han kunde ikke begribe, hvorledes en saa blid og yndig Skabning uden al Grund kunde vise sig saa lunefuld, og han ønskede af sit inderste Hjerte, at han ikke maatte opleve mange saadanne Metamorphoser; han dreiede derfor atter Samtalen hen paa den Opførsel, en Mand af Dannelse burde vise imod Damer, idet han tillige gav at forstaae, i hvilket latterligt Lys den viste sig, der vilde sætte sig ud over Det, man engang i denne Henseende havde vedtaget som Regel.

„Du vil dog ikke dermed sige," spurgte Emilie, „at I Mænd ere nødte til at gjøre Cour til alle de kokette Damer, ved hvis Side Tilfældet anviser Eder en Plads?"

„Hvorledes er det muligt, at Du kan sammenligne en ganske almindelig Høflighed med den omme Opmærksomhed, der har sit Udspring af Kjærlighed?"

„Og Du, Henry, fornærmer mig, idet Du tager Sophismer til Hjelp, for at skuffe min Uerfarenhed."

Med ligesaamegen Følelse som Takt, søgte nu Lord Henry udførlig at vise sin Kone, hvilken Opmærksomhed og Høflighed enhver Mand skyldte den Dame, med hvilken han selv ikke stod i den fjerneste Berørelse, og som kun Tilfældet havde ført ham sammen med, og hvorledes man betragtede enhver Tilsidesættelse heraf som en Forseelse imod de selskabelige Former. Lady Emilie hørte paa sin caro sposo med de meest levende Tegn paa en stigende Utaalmodighed, og afbrød ham snart med den Bemærkning, at hun aldrig rolig vilde kunne see paa, at han viste sig galant imod nogen Anden, end hende selv.

„Jeg beder Dig bønlig, Emilie, søg at overvinde denne taabelige Grille; at høre Dig blive beskyldt for Skinsyge, vilde for mig være ligesaa nedslaaende som ydmygende, og vi gjorde bedre i, hellere at frasige os ethvert Selskab, end at udsætte os for den Spot, der altid rammer dem, der gjøre sig skyldig i denne Svaghed."

„Men hvorledes kan det forurolige Dig, hvad en heel Deel Mennesker tænke om os, der aldeles ikke vedkomme os? Et eneste af Dine Ønsker, min dyrebare Henry, er mere værd for mig, end den hele Verdens Omdømme; skulde mine Ønsker være mindre værd for Dig?"

„Forklar Dig tydeligt over disse Ønsker, for at jeg ret kan kjende dem, thi jeg maa tilstaae Dig, hidtil har jeg ikke rigtig vidst, hvad Du vil og ønsker."

„Seer Du, kjære Henry, jeg ønsker, at, naar vi ere i Selskab, eller naar vi maae have Selskab hjemme hos os, og Du bliver nødt til at tale med andre Damer end mig, Du da aldrig maa see paa dem med saa ømme Blikke, som dem Du har for mig, naar vi ere alene; er Du nødt til at tale med dem, saa skal Du alligevel kun see paa mig, medens Du gjør det, og overhovedet kun indlade Dig med dem om ganske ligegyldige Ting, ikke blive varm i Samtalens Gang, og aldrig henfalde til den blide, indsmigrende Tone, som kun jeg og kun jeg alene tør høre af Dig."

Her maatte Lorden lee høit, men hans Kone syntes aldeles ikke oplagt til at stemme i med i dette Udbrud af hans Lystighed. „Ønsker Du ikke ogsaa, kjære Emilie, at jeg fortrinligviis tager Plads ved Siden af den ældste og hæsligste Dame i hele Selskabet."

„Uheldigviis, kjære Henry," svarede hun ganske alvorlig, „tillade de taabelige Regler og Love, der herske i vore kjedsommelige Selskaber, os intet frit Valg, og et Arrangement, som det Du der til min større Beroligelse foreslog, vil, hvor ønskeligt det kunde være, ikke altid kunne tilveiebringes. Men det vil altid staae i Din Magt, at opfylde mine Ønsker paa den Maade, jeg nylig har skildret Dig."

„Lad os nu antage, dyrebare Emilie, at jeg sidder ved Siden af en Dame, medens Din Plads er paa den modsatte Side af Bordet. Der staaer en Lysestage imellem os, og vi kunne ikke uden Besværlighed komme til at betragte hinanden, men, for at opfylde Dine Ønsker med den skyldige Opmærksomhed, maa jeg, medens jeg underholder min Naboerske om Regnen eller det smukke Veir, om Kjedsomheden i Staden eller Støvet i Parken, dreie mig om, som en chinesisk Dukke, for at kunne faae Noget af Dit Ansigt at see, og vexle de iforveien aftalte venlige Diekast, som, naar der lægges Mærke til dem af Gjæsterne, ville give dem det fortræffeligste Stof til at lee paa vor Bekostning."

Medens Lorden talede saaledes, gjorde han med Hovedet de comiske Bevægelser, han beskrev, saa at Emilie tilsidst maatte lee med, og de skiltes for denne Gang ad i den bedste Forstaaelse, uden at de dog vare komne fuldkommen paa det Rene med, i hvilken Grad de af Emi-

lie paatalte Høflighedsbeviisninger imod fremmede Damer maatte finde Sted.

Paa Gaden mødte Lord Henry en gammel Ven, Mr. Sidnay, hvem han i en langsommelig Tid ikke havde seet. Da han ønskede at forestille ham for sin Kone indbød han ham hos sig til Middag. Da han igjen kom hjem, for at ledsage Emilie paa et Spadsereridt, fortalte han hende om den Fornøielse, det gjorde ham, at kunne forskaffe hende sin gamle Vens Bekjendtskab; „Sidnay," tilføiede han, „er en fortræffelig Mand, og jeg er overbeviist om, at Du af Kjærlighed til mig ogsaa vil fatte Godhed for ham, thi han er en af mine bedste Venner."

Lady Emilie syntes forlegen og svarede ikke. „Men hvad feiler Dig, min Engel?" spurgte Lord Henry, „det synes at have mishaget Dig, at jeg har inviteret Sidney?"

„Skal jeg tilstaae Sandheden, Henry, saa havde jeg spaaet [mig] saamegen Glæde af at være ene med Dig til Middag, oven paa den dræbende Soiree iaftes, at jeg er lidt fortredelig over en Tredies Mellemkomst, ihvor elskværdig Din Ven forresten kan være."

„Det er en munter, hoist frimodig Mand; vi have gjort vore Reiser paa Continentet sammen, i London boede vi under eet Tag, kort vi have i mange Aar været uadskillelige."

„Ak, ja, jeg kan huske, at Du formelig havde vænt Dig til bestandig at rose ham, og at Du ofte spurgte Dig selv, om jeg vel ogsaa vilde behage ham."

„Nei, nei, deri tager Du Feil; jeg kunde aldrig tvivle om, at Sidney, ligesom enhver Anden, maatte blive fortryllet af min Emilie, og jeg ønskede kun, at Du maatte finde ham værdig til mit fulde Venskab, thi jeg tilstaaer, det vilde Smerte mig, hvis min Kone ikke havde nogen gunstig Mening om den Mand, som jeg iblandt alle dem jeg har kjendt, agter høiest."

„Jeg haaber, Du skal blive tilfreds med mig; imidlertid har jeg alt sagt Dig, at jeg ikke let er tilbøielig til at slutte mig fast til Fremmede."

Lord Henry følte sig smertelig berørt af den Vending, denne Samtale havde taget, og efter Emilies sidste Bemærkning fulgte en temmelig lang Pause. Hun var den, der først brød Tausheden, idet hun i en temmelig ophidset Tone sagde: „Jeg nødes næsten til at tro, Henry, at hele Din Opmærksomhed saa aldeles er tagen i Beslag af Din Ven, at der intet deraf bliver tilovers for Din Kone."

„Jeg maa uvilkaarlig sige mig selv, at jeg havde ønsket, at see Dig venligere stemt for Sidney." — Her blev deres Conversation afbrudt af flere Bekjendte, som mødte dem og, ledsagende dem paa deres Spadsereridt, ikke forlode dem før det allerede var Middag.

Da Sidney traadte ind i Værelset, forestillede Lord Henry ham for sin Kone med en Broders Hjertelighed. „Emilie har saa ofte hørt mig tale om Dig og rose Dig," sagde han, „at hun seer Dig ligesaa gjerne, som om I vare saa gamle Venner, som Du og jeg."

Emilies kolde Compliment og Maaden, hvorpaa hun rakte sin Mands Ven sine behandskede Fingerspidser til Velkomst, stode ikke i den bedste Samklang med Henrys venlige Forsikkring; dog var Sidney, hvem det Kolde og Tvungne i hele hendes Væsen ikke undgik, tilbøielig til at tilskrive den unge Dames næsten barnagtige Undseelse denne lunkne Modtagelse, idet hendes høie Ynde retfærdiggjorde hans Vens Valg, og forud indtog ham for hende.

„Jeg har igaar talt med Aubrey," henvendte Sidney sig til Lord Henry, „men jeg er endnu aldrig truffen paa en Mand, hvem Ægtestanden saa aldeles har forandret. Han lod formelig til at være bange for, at forraade sin Glæde over at see mig igjen, og han geraadede i den største Forlegenhed, da jeg mindede ham om nogle af hans Ungdomsstreger. Jeg har rigtignok ladet mig fortælle, at en Ungkarl, som indlader sig i den hellige Ægtestand, maa anskaffe sig nye Tjenestefolk, men jeg var uvidende om, at det ved denne Leilighed ogsaa er hans Pligt, at skifte Venner. Det er virkelig til at forbauses over, at Ægtestanden kan frembringe slige Forandringer; det maa ventelig høre til denne hellige Stands Mysterier, om hvilken vi Ungkarle ikke kunne have nogen Anelse, end sige Kundskab. Men Du, min kjære Ven, er endnu ganske den Samme som før, dog sikkert maa Du ene og alene takke Lady Emilies Elskværdighed for det."

Havde den gode Sidney ikke været meget nærsynet, saa vilde et Øiekast af Lady Emilie snart have sagt ham, hvilken Overilelse, han havde gjort sig skyldig i; men hendes Øines straffende Lyn undgik ham, og, da Tjenerne havde bortfjernet sig, og man uden Tilbageholdenhed kunde fortsætte Samtalen, vedblev han: „Det er jo et heelt Aarhundrede siden vi saae hinanden sidst; hvor ofte har jeg ikke maattet mindes Dig i Rom og i Neapel, hvor vi have levet saa mange lykkelige Dage sammen."

Ikke heller ved denne Retning, Samtalen tog, syntes Lady Emilie tilfreds, og hendes Mand, som noie iagttog hende, forsøgte paa at begynde en ny. „Jeg har stærk isinde," sagde han, „at gjøre en Reise til Italien med Emilie, for at vise hende de gamle Ruiner og alle de skjønne, eensomme Egne, som vi elskede saa høit."

„Ak," svarede Sidney hurtig, „idet Du taler om vore gamle Ruiner og vore Eensomheder, falder der mig noget ind; ved Du, hvem jeg traf i Albano, hvor jeg søgte en Smule Kjøling, efter at Roms glødende Maisol næsten ganske havde smeltet mig? Nu, gjæt engang,"

„Jeg veed virkelig ikke, hvem det kan have været," svarede Lord Henry med saamegen Rolighed, at det var godt at see, han ikke følte den mindste Begjærlighed efter at erfare, hvem hans Ven havde truffet i Albano.

„Tænk Dig engang, det var den elskværdige Enke, som Du kaldte hende, Lady Montagu Riffort, som endnu stedse straalende af Lykke og Sundhed, gjennemstreifede hele Landet, og i enhver italiensk Landsby har sjunget sine spanske Letrillas. Hun spurgte ogsaa med megen Varme efter Dig, endskjøndt jeg maa formode, at Du just ikke har gjort Dig meget fortjent til denne Deeltagelse fra hendes Side."

Emilies Kinder farvedes af det morkeste Purpur, idet hun tilsendte sin Mand et Dikkast, der levende tilbagekaldte i hans Erindring Skinsygescenen fra den afvigte Nat. Han gjorde et gjentagent Forsøg paa at bringe sin Ven paa Gjenstande, der mindre stode i Unaade hos hans Kone; men denne, langtfra at være ham taknemlig for hans Bestræbelser i denne Henseende, belærte ham ved et andet, ingenlunde blidere Dikkast, at hun endnu stedse befrygtede nye, indiscrete Opdagelser af hans Vens Sladderagtighed. Hun reiste sig derfor for at forlade Værelset; da Lord Henry venligt bad hende, endnu at blive lidt ved Bordet, svarede hun, at hun maatte frygte for, alt for længe at forhale den Tete-à-Tete, som de maatte onske, for aldeles uforstyrrede at kunne hengive sig til deres behagelige Erindringer.

Lord Henry befandt sig i en piinlig Forlegenhed, da han saae det Mismod, der saa aabenbar afprægede sig i hans Kones Træk, og Frygten for en ny Taarescene, blandet med Bebreidelser og Sukke, forvirrede ham i den Grad, at hans Adspredelse endelig maatte, blive Sidney paafaldende, og denne foreslog derfor, at reise sig fra Viinflasken og begive sig til Salonen.

Men ikke heller her fandt de Ladyen længere; hun havde begivet sig paa sit Værelse, og befalet Kammertjeneren, at sige sin Herre, en heftig Hovedpine havde nødt hende til at gaae til Sengs.

„Kjære Sidney, Du vil have mig undskyldt, at jeg for et Øieblik maa forlade Dig," sagde Lord Henry, der mere og mere tabte Fatningen, „jeg vil see til, hvorledes Emilie har det; hun har alt klaget sig i et Par Dage, og befandt sig allerede ikke vel under Maaltidet."

Derpaa begav han sig til sin Kones Værelse, ikke som ellers, med en Elskers hurtige Trin, men nolende som en Skyldig, der venter Bebreidelser, omendskjøndt han var fuldt og fast overbeviist om, ikke ved Noget at have opirret den altfor let Krænkede.

De skandinaviske Naturforskeres første Sammenkomst.

Den smukke Idee, til hvis Realisation flere Læger og Naturkyndige fra det nordiske Trillingrige i forrige Aar afholdt en forberedende Sammenkomst i Götheborg, er nu bragt i Udførelse, idet et Selskab for skandinaviske Naturforskere er bleven stiftet, og som nu har fuldendt sit første Møde her i Kjøbenhavn. Det blev ved dette tillige vedtaget, at Selskabet hvert andet Aar samles i et af de tre nordiske Rigers Hovedstæder, og at det næste Møde skulde finde Sted i Stockholm. Stort og uberegneligt maa sikkert det Udbytte blive, der af denne Forening vil vindes for Videnskaben, men ikke mindre velgjørende vil dette Foretagende virke for Udviklingen af den store Idee, der stærk og længe har bevæget enhver ægte Scandinavier: **Nordens aandige Enhed.** Ligesom Danmarks berømte **Ørsted** alt i sin Indledningstale tog Anledning til at stille Forsamlingen dette for Øie*), saaledes henpegede den geniale Nordmand **Henrik Steffens** i et begeistret Foredrag herpaa, idet han betragtede denne Forening som Morgenroden til den Dag, da Nordens Trillingrige skulde finde den høiere Eenhed, hele dets Fortid tydede paa. Efterat Selskabet havde tilendebragt sine videnskabelige Sammenkomster, feirede det i Torsdags en Afskedsfest paa den kgl. Skydebane, ved hvilken, i Sang og Tale, det skjønne, aandige Broderskab, der havde fremkaldt den, end mere bestyrkedes. Følgende fire smukke Sange havde denne Leilighed fremkaldt, hvilke det sikkert vil interessere vore Læsere, at blive bekjendt med.

Natur og Sundhed hylder
Med Fest den hele Jord;
Natur og Sundhed skylder
Sin Glæde dette Bord;
Natur og Sundhed sammen
I Kredsen os har kaldt,
Og stærkt de nære Flammen
Hos os, — som overalt!

Thi ei blot for at læge
Og for Natur forstaae
Skal Aanden sig bevæge,
Skal Forskeren omgaae;
Nei! Mandens klare Tanke
Nedriver Fordoms Muur;
Hvor ædle Hjerter banke,
Der er en stor Natur!

Hvorefter mange ledte,
Hvad ei man længe fandt:
Det Baand, hvormed Margrete
Saa løseligt os bandt,
Det var ei reent forsvundet,
Erstattet blev dets Tab;
Thi det blev atter fundet
Af Kunst og Videnskab.

Bort svandt de gamle Fagter,
Enfoldigt Nabohad!
Hver aandfuld Nordbo agter
Nu gode Nabo glad;
Og i vort Samfund finder
Sig ingen udenlandsk;
Den lille Forskjæl svinder
Fra Svensk, fra Norsk, fra Dansk.

I Musafredens Haver
Ei trives Tvedragts Tjørn;
Her er vi Scandinaver
Og Videnskabens Børn.
Og vore Drotter tænke
Mildtfølende, som vi!
Den svandt, den snevre Lænke,
For Venskabs Harmoni.

Dog — alle Fædreskikke
Ei reent forsvinde maae!
I Venners Skaal at drikke
Vi slægte Fædre paa.

---

*) Denne Tale er nu trykt og faaes hos Forlæggeren, Hr. Boghandler **Andr. Fred. Høst**, Gothersgaden Nr. 349, for 16 ß.

For Forskere, for Læger
Er bedste Medicin,
Af fyldte Høitidsbæger,
Den broderlige Viin!

Ohlenschläger.

Hvor dunkle Fjorde gjennem Landet trænger,
Hvor Hjulet suser, og hvor Strømmen gaaer,
Hvor Granen dristig over Svælget hænger,
Hvor Bjerget blegt i Maaneglandsen staaer,
Hvor Himlen klar i stille Skove blinker,
Mens Stormen sover under Klippens Barm,
Der er det Land, hvor Hjemmet Eder vinker,
Hvor først I vaagned i Naturens Arm.

Hvor Kirken hæver sig bag Blomsterhøie,
Hvor Taarnet kneiser bag den gamle Lind,
Mens Morgendduggen staaer i Rosens Øie,
Der glimter venlig i den lune Vind,
Hvor Nattergalen løfter mildt sin Stemme,
Mens Bøgen grønnes over Kæmpens Grav,
Der er vort Fædreland, der har vi hjemme,
Hvor Løen klinger ved det sølvblaae Hav.

Ja lang er Veien fra den Ø, der svømmer,
Lig Svanens Yngel, over Vandets Speil,
Til Nordens Fjeld, der under Skyen drømmer,
Mens Elven spænder ud sit hvide Seil;
Og længe varer det, før Stemmen klinger
Fra Sverrigs Heltekyst til Danmarks Land,
Og tidt maa Falken svinge sine Vinger,
Før den fra Norge naaer til Sjællands Strand.

Og dog I saae det i de høie Sale,
Hvor Sølvet glimter gjennem Stenens Rift,
Og vi det aned' i de dybe Dale,
Hvor Vaarens Finger skrev sin grønne Skrift;
Ja Blodet rører det i vore Kinder,
Paa Læben klinger det med hellig Lyst:
En reen og høi og mægtig Aand forbinder
De trende Folkefærd ved Nordens Bryst.

Naturens Søn, hvis store Fakkel flammer
Paa Himlens Hvælving og det mindste Kryb,
Paa Liliens Blad, i Stenens gamle Kammer,
I Sjælens Følder og i Tankens Dyb,
Han veed og kjender og han har det fundet
Det Baand, der samler Livet til et Heelt;
Han aner, seer, hans Sjæl den har udgrundet,
Den Kraft, der binder, hvad der synes deelt.

Derfor vi lytte til hans Tale gjerne,
Der springer klar af Tankens dybe Sø,
Og om den Eenhed vil vi Alle værne,
Der binder Nordens Bjerg til Nordens Ø;
Ja den skal mærkes i vor Aands Bedrifter,
I Ordets Klang, i Diets rene Blaa.
Og den skal skues i de Vises Skrifter,
Der aldrig kan og aldrig vil forgaae.

C. Hauch.

Kjender Du den store Bog,
Hvor hvert Blad et Aar omfatter,
Bogen, som til Skrifttegn tog
Skoven, Havet, Skjønheds-Datter,
Ædderkoppens fine Spind,
Kloderne i Himmel-Rummet!
Hvo i Bogen trænger ind,
Han Guds Stemme har fornummet!

Bogen er Naturens Bog,
Den hver Tanke slutter inde,
Der den Vise Viisdom tog,
Der vi Skjaldens Sange finde;
Som man denne Bog forstaaer,
Har man Rang i Aandens Rige,
Ganske fatte den, det gaaer
Udenfor os Dødelige!

Udtal hver da hvad han fandt,
Udtal det paa Mængdens Veie,
Og alt Skjønt og Godt og Sandt
Skal da blive Verdens Eie.
Nordens Sønner, eens i Aand
Og med fælleds Sprog og Minder,
Musen Eder Haand i Haand
Grandskende om Bogen finder.

Samled' er' de Brødre tre,
Grandskende i Guddoms-Værket;
Gran og Birk og Bøg vi see
Malet staae i Skjoldemærket,
Nordens Stjerne oven til,
Eens er det i Hjerte-Grunden;
Aanden Norden samle vil,
Broder er af Broder funden.

H. C. Andersen.

Farvel til vore svenske og norske Venner.

I, som med os har verlet ud
Alt, hvad I fik i Eie,
De Sandheds Lyn og Stjerneskud,
Der klare Støvets Veie,
I drak med os af samme Bæld:
Lad derfor, før vi skilles,
Ved dette tonende „Farvel!"
Vort Savn, vor Sorg formildes:

Og naar I snart i Hjemmets Lyst,
Blandt Bjerge, Søer og Dale,
Tye atter til Naturens Bryst
Og lytte til dens Tale:
Lad den da hviske til Jer Aand
Om dem, der kjærligt mindes,
At de ved mangt et trofast Baand
Med Eder omt forbindes!

H. P. Holst.

— Nedenstaaende Skildring af **Thorvaldsens** Atelier i Rom, uddraget af et udenlandsk Hefteskrift, vil sikkert have Interesse for danske Læsere, blandt hvilke Kunstneren nu har fæstet Bo. „Min Fører viste mig Veien og efter nogle Minuters Forløb befandt jeg mig i den berømte danske Kunstners megetbesøgte Værksted. Thorvaldsen var ikke hjemme. Hans høie Alder forbyder ham at beskjæftige sig med større Arbeider og tvinger ham ofte til en Uvirksomhed, hvorover han selv meest klager. Hans Elever, blandt hvilke der ere Nogle, som man i hans Fraværelse næsten allerede kunde anse som Mestere, arbeide det Meste paa næsten alle hans Grupper og Billedstøtter. Han selv indskrænker sig til fra Tid til anden at sætte Meiselen derpaa og derved paa en vis Maade indvie dem. Hans Værksted bestaaer af 5 til 6 rummelige Sale, som ere opfyldte med Kunstgjenstande og Curiositeter. I en af dem bemærkede jeg tre Leermodeller. Kunstnertankens første Fostre tage den fulde Kraft af hans skabende Genius i Beslag. Den egentlige Modellering og Udarbeidelsen i Marmor ere ved Siden deraf paa en vis Maade mechaniske. I en anden Sal laae flere store Marmorblokke, hvoraf Nogle vare ganske raae som de komme ud af Steenbruddet, Andre tildeels allerede bearbeidede. Her saae man en smuk rundet Arm fremrage af den livløse Steen, hist et efter Kunstens Regler forarbeidet Been og ved Siden af et Hoved i overfladiske Omrids. Det Hele sandseliggjorde et Legemes kunstneriske Opvækkelse, som Døden endnu holder omslynget med sin Arm. Min Opmærksomhed blev især hendraget paa en Christusfigur, hvis Ansigtstræk havde noget sandt Himmelsk, og som gav det kolde Marmor en overjordisk Character. Legemet bøiede sig blidt forover og Øinene syntes eftertænksomt at være fæstede mod Jorden. Det Hele var et talende Billede paa Ydmyghed og Hengivelse, men tillige saa ophøiet, at man ikke kunde miskjende det guddommelige Væsen. Ved nærmere Beskuelse følte man sig selv befriet fra jordiske Baand, og forbausedes over Kunstens hemmelighedsfulde Magt, som gjør den raa Steen paa en vis Maade til et tænkende Væsen, og giver den Adel og Sjæl. Man bemærker først derved, hvormeget det Skabte kan nærme sig Skaberen. I hans Værker overskrides næsten den Linie, som skiller Livet fra Ikkelivet, han giver Marmoret menneskelige Lidenskaber, befaler det, at tænke, elske, frygte, haabe og hade, og det adlyder taust. I en Sidesal befandt sig en russisk Fyrstindes Billedstøtte, en af de skjønneste, jeg nogensinde har seet i den Art. Blandt den Mængde Seværdigheder, bemærkede jeg ogsaa Thorvaldsens egen Buste, som forestiller Kunstneren i hans tredsindstyvende Aar. Der er nogen Lighed imellem ham og Franklin, navnlig med Hensyn til den samme philosophiske Ro, samme Velvillie og samme Retskaffenhed. Hans System er i Sandhed stort og academisk. Ligesaa rig paa Hæder som paa Aar, har Thorvaldsen senere draget sig tilbage til sin Fødestad Kjøbenhavn. Endskjøndt der befinde sig talrige Elever af ham i Rom, synes endnu Ingen af dem istand til at kunne tilegne sig den fulde Arvepart af hans Talent og hans Berømthed. For nylig er der i Rom bekjendtgjort, at der vil udkomme en fuldstændig Kobberstik-Udgave af hans Værker i Hefter hos E. Flemming i Glogau og Leipzig. Tegningerne dertil ere forfærdigede under hans eget Opsyn, og Stikket vil ligeledes blive besørget under hans Veiledning af dygtige Kunstnere; saaledes vil da Kunstverdenen i denne Udgave erholde den troeste Copie af den store Mesters **samtlige** Værker.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Løvegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 19de Juli 1840. | Nr. 28.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Gift i to Maaneder.

Af Lady Blessington.

III.

Intet er ubehageligere end den Forventning at komme i Kiv med den Elskede eller, hvad der er endnu værre, at maatte befrygte en uvenlig og iiskold Modtagelse af den, som man onsker at behage, men som uden Nodvendighed bliver opbragt, og for en indbildt Krænkelses Skyld enten udbryder i Taarer eller i ufortjente Bebreidelser. Hvor hoit den unge Lord end elskede sin Kone kunde han dog ikke undertrykke en Erindring om sit frie, af ingen Ubehagelighed plagede Ungkarleliv, og maatte sukke dybt. Sagtere end sædvanligt oplukkede han Doren til Værelset, i Forventning om allehaande Ubehageligheder. Knap havde han overskredet Tærskelen forend Marabouten med hendes modbydelige Tjenesteiver gav ham et Tegn at han dog maatte gaae sagtere. „Mylady er endnu syg, Mylord, hun har Hovedpine og er meget bekymret," sagde hun hvidskende og med et bebreidende Blik paa sin Herskerindes Gemal. Henry blev hoist ubehageligt berort af den uforskammede Fortrolighed, Kammerjomfruen anmassede sig; han nærmede sig sin Kones Seng og vovede, da han saae hun ikke sov, at yttre det Haab, at hendes Upasselighed vel ikke var af nogen Betydenhed.

„Jeg befinder mig meget ilde," svarede hun med svag Stemme, „men jeg beder, berov Din Ven ikke Dit Selskab."

„Troer Du da, Emilie, at jeg kan lade Dig være alene, naar Du er virkelig syg? Du krænker mig dybt ved denne Yttring." En dyb Taushed fulgte, som Ladyen kun afbrod ved sine smertelige Suk.

„Var det ikke bedre, at vi sendte Bud efter en Læge?" spurgte Henry omt og tog hendes Haand; „Pulsen paa denne kjære Haand slaaer dog ikke stærkere og Du synes ikke at have nogen Feber."

„Du skulde virkelig ikke lade Din Ven være saa længe alene," hvidskede hun med en Stemme, som tydede paa, at hun onskede det Svar: „Hvad ere mig alle Venner i Verden mod Dine Lidelser?"

„Jeg vil gaae til Sidney, for at undskylde mig hos ham, og saa strax vende tilbage til Dig?"

„Nei, nei, jeg kan ikke tillade, at Du for min Skyld berover Dig denne Herr Sidneys Selskab, som Du finder saamegen Smag i; ved Dineen horte Du jo kun paa ham, og jeg maa næsten ansee min Upasselighed for en Lykke, siden den gav mig Anledning til at lade Eder ganske uforstyrrede."

„Hvor kan Du være saa ufornuftig, saa barnagtig, kjære Emilie?"

„Jeg troer, Din Ven Sidney havde idetmindste kunnet besidde saamegen Takt, ikke at omtale Eders Erindringer fra forgangen Tidi min Nærværelse, eller idetmindste ikke den elskværdige Enke. Det kan ikke være behageligt for mig at hore, at Du engang har udslet Ordet „elskværdig", som jeg var Taabe nok til at troe at Du havde opbevaret for mig, paa en Kone, som efter den Maade hun blev omtalt paa, saa temmelig lader til at være en Eventyrerske, som reiser om efter en Mand." Den unge Ladys Kinder farvedes herved med en hoiere Rodme og hendes Dine funklede harmfuldt, da hun med qvalt Stemme udtalte denne Bebreidelse.

„Store Gud, Emilie, hvor Du er egensindig og barnagtig, siden Du kan finde en Fornærmelse mod Dig i nogle ganske uskyldige Ord; hvorledes vilde Du da, at jeg, uden at bortgive noget af Din Værdighed og bringe min Ven paa de Tanker, at Du er ligesaa svag og taabelig som saamange andre Koner, skulde give ham et Vink om at enhver Erindring om mine Ungkarledage var mig formeent; havde Du da ikke netop Grund til at være fornærmet, hvis jeg talte til en Tredie om Din barnagtige Omfindtlighed?"

„En saadan Meddelelse vilde være ganske overflodig, hvis Du, som Du burde have gjort, havde erklæret Din tro Ven, at Du onskede at forglemme Dit forgangne Liv og kun tænke paa de Dage, der ere henrundne siden vi begyndte at elske hinanden"

„Sidney vilde gjore Nar af mig, hvis jeg sagde ham saa urimelige Ting," var Lord Henrys lakoniske Svar.

„Ja, naar Du lægger mere Vægt paa Din Ven Sidneys Mening end paa min, saa har jeg intet Videre at sige," og hendes Dine fyldtes endnu engang med Taarer.

„Emilie, Emilie, hvorfor vil Du drive et saa ubesindigt Spil med vor Lykke? Hvad skal jeg gjore for at behage Dig? Det er kun kort siden at jeg ikke ahnede, der vilde komme en Tid, da jeg maatte gjore dette for mig saa ydmygende Spørgsmaal, thi jeg smigrede mig med, at dette Ægteskab gjorde Dig tilfreds, gjorde Dig lykkelig. Siig mig hvad der er Dit Onske, thi jeg kan ikke taale at saadanne Scener skulle fornyes."

„Jeg onsker," svarede hun hulkende, „at Du vilde frasige Dig denne forhadte Verden, hvori Du levede

inden Du lærte mig at kjende, og at Du vil undgaae at saare mine Følelser ved strafværdige Erindringer om en Tid, da Du, som Dine Venner paastaae, kunde være munter, ja endog lykkelig, lykkelig uden mig, skjøndt Du dog i de tre første skjønne Maaneder, vi lærte hinanden at kjende, tusinde og atter tusinde Gange sagde, at Din Lykke var ene og alene afhængig af min Kjærlighed. Sandelig, kjæreste Henry, jeg kan ikke udholde, at de tale om Dit fordums Liv, da selv Tanken, at Du har kunnet leve uden mig, smertelig berører mig."

Der laae en saadan Fylde af Ømhed i det, som Emilie ønskede, saa taabeligt det end var, at Lord Henry ikke kunde føle noget Mismod derover; desuden afvæbnedes han ved de sorte, endnu fugtige Øines Glands, som med lidenskabelig Ild hvilede paa ham; han trykkede et langt Kys paa Emilies skjønne Pande og kaldte hende ømt sin dyrebare, elskede Kone.

„Men jeg har ganske forglemt den stakkels Sidney, imedens vi snakkede her," raabte han, „jeg maa absolut gaae ind til ham."

„Hvor kan Du, kjære Henry, kun tænke paa en Anden, end paa mig; Himmelen er mit Vidne, at jeg aldrig har en Tanke, som ikke er for Dig, og dog kan Du ikke engang her og i det Øieblik, da jeg er tilboielig til at forglemme de tre sidste Timers Bekymring, som har tynget saa haardt paa mit Hjerte, glemme Din kjedelige Ven, der er Aarsagen til denne Bekymring. Ja, aldrig kan jeg, aldrig bliver jeg lykkelig, forend Du forglemmer hele Dit tidligere Liv og føler at Du først rigtig lever siden vi have lært hinanden at kjende."

Lord Henry havde ingen ringe Lyst til at lee hjerteligt over disse romanagtige Ideer, saameget de end smigrede hans Forfængelighed, Men for Fremtiden spaaede dette ingen gunstige Udsigter, da et roligt, af ingen Mistillid formørket Liv er den første Betingelse for Lykke i Ægtestanden; dog undertrykkede han saavel sin Bekymring som sin Munterhed, antog den alvorligste Mine, kyssede sin Kones smukke Haand, som hun snart formildet rakte ham, og forlod hende derpaa, for at vende tilbage til sin Ven Sidney, hvem han tiltænkte en udførlig Skildring af Lady Emilies Sygdom som Apologie for sin lange Udebliven. For at være Sandheden ganske troe, maae vi tilstaae, at han skammede sig lidt over den latterlige Rolle, han som en lyvende Skolepog maatte spille ligeoverfor Sidney.

„Ak," sagde han ved sig selv „saadan en Ungkarl veed vel kun lidet af de Hensyn, vi Ægtemænd maae tage; ja, ja, min kjære Sidney, vi tales ved naar Du engang hører til Vore."

Da han traadte ind i Bibliothekværelset fandt han det tomt. Endskjøndt han nu kunde spare sig den Umage at opvarte sin Ven med opdigtede Undskyldninger, tænkte han dog med Skræk paa, at Sidney udentvivl var gaaet i Klubben og havde fortalt, at han saa hurtig var vendt tilbage fra Lord Henry, fordi Lady Emilie var bleven upasselig i et Anfald af Skinsyge.

„Hele Klubben vil lee over mig," tænkte han og hans Pande trak sig sammen i vrede Rynker; saaledes traadte han ind i sin Kones Værelse.

„Det er ret smukt af Dig, kjære Henry," raabte ham denne imode, „at Du saasnart har afskediget vor Tyran og vender tilbage til mig."

„Han har sparet mig Uleiligheden at afskedige sig," svarede han ærgerlig, „han er gaaet bort af sig selv."

„Det er mig meget kjært, jeg frygtede, han vilde blive endnu idetmindste en halv Time. Men Du synes ikke at dele min Glæde. Var det muligt, Henry, at Du kunde foretrække hans Selskab for mit."

„Jeg tilstaaer, Emilie, det fortryder mig, at han er gaaet inden jeg kunde undskylde mig hos ham for min lange Udebliven; Sidney gjør sig gjerne lystig over Andre og har, naar han vil, Latteren paa sin Side; fortæller han vore Bekjendte i Klubben min overdrevne Eftergivenhed mod Dig, saa ville vi vist ikke undgaae deres Spot."

„Det er altsaa den Mand, Henry, som Du kalder Din Ven? O, hvor forskjellig er Din Mening ikke fra min."

„Ved de vigtigste Leiligheder har Sidney bevist, min kjære Emilie, at jeg har en sand og hengiven Ven i ham, trods hans Spottelyst."

„Men Du troer jo dog, han kunde være istand til at gjøre os latterlig i Din Klub. O, det ligner langt fra det Venskab, der forbandt min kjære Fanny Lorimer og mig; hun vilde eller kunde ikke høre den ringeste Dadel om mig — ja, det var et inderligt og sandt Venskab! Hver Dag tilskrev vi hinanden lange, meget lange Breve, vi bar bestandig Klæder af samme Farve, Ringe med samme Deviser og Braceletter af vort Haar. Vi elskede de samme Digtere, vi læste de samme Bøger, vi følte Forkjærlighed eller Utilboielighed mod de samme Mennesker, med eet Ord, vor Smag, vore Følelser, vore Ønsker vare blevne til Eet, og dog, Henry, har jeg behandlet dette Venskab skjødesløst, ja, jeg har næsten forglemt det for den grændseløse Kjærligheds Skyld, som Du har vidst at vække i mit Hjerte, imedens Du alvorlig bekymrer Dig om denne Sidney, som Du anseer istand til at drive Spot over Din Kjærlighed til mig."

„Din Mangel paa Erfaring, kjære Emilie, gjør, at Du ikke er istand til at domme om Venskabet. Tilboielighed mellem Mænd er langt forskjellig fra den romanagtige Overensstemmelse, det saakaldte Venskab, der bestaaer imellem tiaarige Smaapiger, og som begynder i Kostskolen og forglemmes i Hvedebrødsdagene."

„Venskabet for min kjære Fanny er ikke forglemt med mine Hvedebrødsdage, thi i de første Dage af vort Ægteskab var det min kjæreste Beskjæftigelse, at skrive hende til om hele min Lykke."

„Men, Emilie, vore Hvedebrødsdage ere knap forbi og dog tilstaaer Du selv, at Du behandler Din Veninde skjødesløst, ja at Du næsten har forglemt hende. Jeg for min Part har aldrig underholdt Sidney med lange Skildringer af min Lykke, og han vilde sikkert vide mig ringe Tak, hvis jeg havde gjort det. Og dog er vort

Venskab endnu bestandig det samme siden vi have forladt Eton, og jeg tilstaaer, det vilde smerte mig dybt, hvis han vilde vise sig kold mod mig, endskjondt jeg desuagtet anseer ham istand til at spotte i Klubben over min Eftergivenhed imod Dig."

„Den frivole Tone, hvori Du taler, Henry, om saa hellige Ting som Venskab og Kjærlighed, smerter mig dybt."

„Burde Du ikke snarere anse det for en Lykke, at mine Anskuelser om Venskabet ere saa lidet exalteerte. Du vil jo forbyde mig Venskabet som uforenelig med Kjærligheden, og det maatte derfor vække Mismod hos Dig, hvis jeg talte med Varme derom."

„Du vil ikke forstaae mig, Henry, nei i Sandhed, det vil Du ikke. Ingen kan sætte høiere Priis paa Venskabet end jeg."

„Og dog dadler Du min Tilbøielighed for Sidney."

„Fordi der mangler ham Fiinfølelse, Takt og den finere Dannelse."

„Jeg forsikrer Dig, at alle hans Bekjendte ikke beskylde ham for denne Mangel."

„Og dog maa jeg blive ved min Mening, thi besad han virkelig Fiinfølelse, vilde han ikke, den første Dag han forestilles for Din Kone, komme med Hentydninger paa Dit Ungkarleliv og Din elskværdige Enke; kun et raat Menneske kan glemme, at en Kone, der er velopdragen og elsker sin Mand, maa føle sig krænket ved Erindringer af denne Art."

Endnu længe tvistedes de tvende Ægtefolk, og Enhver beklagede den Andens Egensindighed og Ulyst til at indsee hvad der var det Rette; dog udgjod deres gjensidige Kjærlighed snart en Art Balsam over denne anden ægteskabelige Strid, ligesom Solen hurtig tørrer Duggen, der om Morgenen nedsænket sine Perler i Blomsterkalkene, og det varede ikke længe forend Fred og Munterhed igjen var vendt tilbage i deres huuslige Liv. Desværre var denne Rolighed kun af meget kort Varighed; en Nat, som Lord Henry tilbragte i Underhuset, blev Gjenstanden for en meget hæftig Strid mellem hans Kone og ham, og deres Diskussion var ikke mindre livlig end man stundom hører den i Huset selv. Begge Ægtefolkene burde være blevne kaldte til Orden, som det skeer med Medlemmer, der have tildraget sig det taalmodige Væsens Uvillie, som man giver Navn af Præsident.

Denne tredie Tvistighed tog ikke saa snart Ende som de tvende foregaaende; thi disse huuslige Uenigheder have det Bedrøvelige ved sig, at de blive bittrere, jo oftere de gjentages, og vanskeliggjøre alle gjensidige Tilstaaelser. Det vilde blive meget vidtløftigt at opregne alle de Grunde, som Lady Emilie fremkom med, for at bevise Lord Henry, at en Mand, der elsker sin Kone, ikke kunde og burde gaae i Underhuset, imedens han paa den anden Side paastod, at hvo som ikke tilfulde opfyldte sine Pligter for sit Fædreland, kunde heller ikke være nogen god Ægtemand. Hendes Ord og hendes Taarer mægtede ikke at overbevise ham om, at hans Plads i Parlamentet kunde give hans Kone god Grund til at beklage sig over ham, og det var hans afgjorte Villie, at han vilde gaae i Parlamentet hver Gang der kom Noget af Vigtighed for; saaledes henrandt tre Dage, der forekom Emilie som tre Aarhundreder, førend de igjen ganske bleve udsonede.

Denne tre Dages Tvistighed havde nye og ubehagelige Resultater til Følge. Forvisset om at der ventede ham en kold Modtagelse hjemme, bestemte Lord Henry en Aften sig til, da Underhusets Møde var tidligere forbi end sædvanlig, at give efter for sine Venners Bønner og spise med dem til Aften i Klubben. Han traf der et saa behageligt Selskab, at han først kom hjem ved Daggry. Den arme Lady Emilie havde ventet ham og utaalmodig talt hvert Slag af Uhret; hun modtog ham bleg som Marmor, i hendes Træk læste man tydelig Sporene af den i Angst tilbragte, søvnløse Nat. Hendes matte Blik var hendes Mand en bitter Bebreidelse; havde hun indskrænket sig til saus Smerte, vilde hun vel have gjort et dybt Indtryk paa ham, men ulykkeligviis gjentog hun ham Alt hvad hun havde lidt om Natten lige til den mindste Omstændighed, og afmalede ham i levende Farver hendes Haab ved hvert Skridt paa Gaden, ved at høre en Vogns Raslen — og saa hendes Kummer, hendes skuffede Forventning, naar Skridtene forsvandt, naar Vognen kjørte forbi. Mændene ere aldrig mere tilbøielige til at beklage den Smerte, som de foraarsage Andre, end naar man ikke altfor meget lade dem føle deres Brøde. Lord Henry blev utaalmodig over den lange Opregnen af Smerter, som hans cara sposa havde følt over hans Fraværelse, og svarede hende kort og tørt, at hun meget godt kunde have sparet sig alt dette naar hun havde været saa fornuftig at gaae tilsengs. Han tilføiede, at han ikke havde kunnet komme tidligere hjem, fordi Mødet først seent var endt; dog haabede han, at han i Fremtiden ikke behøvede at lade hende vente saalænge.

„Det er altsaa den hele Trøst," tænkte Lady Emilie, „som han vil byde mig for min Angst, for den lange Nats smerteligt gjennemvaagede Timer; har han da saa ganske forglemt vort herlige Landsted ved den azurblaae Sø Windermare, hvis Speil ikke var roligere og skjønnere end vore Dage? Dengang vilde en Time, som han skulde leve fjernt fra mig, forekomme ham som en uudsigelig Smerte! Ak, hvo kunde vel have ahnet en saadan Forandring!" Hede Taarer randt derved ned paa Puderne, medens hendes Mand sov ganske roligt.

Feuilleton.

I Onsdags aabnedes den tredie Roeskildske Stænderforsamling, en Sammenkomst, hvortil de største Forventninger og de forskjelligste Interesser ere knyttede. Overalt i Riget har man alt i lang Tid forberedet Petitioner til samme, om at indgaae med Forslag til Kongen om Skattebevillingsret for Danmarks forenede Stænder, og de have overalt god Fremgang. Saaledes have allene i Laallands Stift henved Halvtredietusinde, for Størstedelen Vælgere, underskrevet denne Petition. Iblandt disse findes tvende Lehnsgrever og de største Godseiere. Ogsaa i Hovedstaden er man i denne Tid ifærd med at samle Underskrifter. — Efterat der var holdt den anordnede Gudstjeneste, ved hvilken Provst **Gad** prædikede over 1 Cor. 4, 2: „Jovrigt udkræves af Husholdere, at de maae findes troe," som han anvendte til at lægge Folkets udkaarne Mænd paa Hjerte, „at de maatte være tro imod deres Vælgere, imod Fædrelandet og imod Gud," begave de Deputerede sig i den samme Orden, de vare indtraadte i Kirken, hen til Stændersalen. Her aabnede den kgl. Commissarius, Conferentsraad Ørsted, Forsamlingen med en Tale, hvori han først dvælede ved Frederik 6tes Minde og kun beklagede, at det ikke lod sig gjøre, længere at dvæle ved „de store, ægte Dyder, der smykkede den Forklarede som Menneske og Fyrste," ved den Konges Regjering, „der betegnede sin Morgenrode ved at bryde „„Tankens, Bondens, Negerens Lænke"" og sin Aftenrode ved at kalde sit Folk af alle Classer til ved sine frit valgte Mænd at overveie Fædrenelandets Anliggender og frimodigen bringe deres Meninger og Ønsker for Thronen." Dernæst gik Taleren over til at omtale den Interesse, den nuregjerende Konge alt som Kronprinds havde viist for Stænderinstitutionen, hvilken han som Konge havde bibeholdt. Idet Kongen derfor, stolende paa den Dygtighed, Stænderne tidligere havde viist, ikke ventede, at de dem dennegang forelagte Arbeider vilde overstige deres Kræfter, haabede han tillige, at de ikke vilde savne den fornødne Tid „til ogsaa at antage dem de Privatpropositioner, der høre under den dem tilkommende Petitionsret og som de iøvrigt maatte finde vigtige nok til at sætte under Behandling." — Slutteligen udbad Commissarius sig samme Velvillie af Forsamlingen, som tidligere i saa rigelig Maade var bleven ham til Deel. — Derpaa valgtes ved Stemmefleerhed af Forsamlingen til Præsident Prof. **Schouw**; til Vicepræsident Etatsraad **Hvidt**; til Secretairer Justitsraaderne **Skibsted** og **Povelsen**; og til Medlemmer af Redactionscommiteen Overretsassessor **Algreen-Ussing** og Cancellieraad **Deichmann**.

— I disse Dage er Prof. **Heibergs** romantiske Comedie „Syvsoverdagen" kommen i Boghandelen. Det samme behagelige Indtryk, dette sindrige Drama frembragte paa Tilskuerne, vil ikke heller udeblive ved dets Læsning. Vi kunne ikke nægte os selv og Læserne den Fornøielse at afskrive det yndige Digt, Anna reciterer i første Act og siden som Romance synger for Valdemar.

„Konning Volmar drager afsted paa Jagt,
Hannem følge hundrede Svende;
Duggen har sig paa Marken lagt,
Skoven lufter sin grønne Pragt,
For kjølig Hilsen at sende.
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Konning Volmar drager ad lønlig Sti
Under Løvet, som skygger foroven.
Tyst ham svæver en Skygge forbi,
Følge han vil, han naaer det Fri, —
Men Skyggen svinder i Skoven.
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Konning Volmar vanker ved Søens Bred,
Hvor i Sivene Skummet bruser.
Nærved hører han kjendte Fjed,
Vender sig snelt, — kun et øde Sted
Han viner, hvor Vinden suser.
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Konning Volmar vanker i Rosenlund
Under Aftnens Rose paa Himlen,
Blomsten ham dufter fra Kalkens Bund;
Kommer han atter ved natlig Stund,
Da lyser ham Stjernevrimlen.
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Det er tungt, naar Hjerterne skilles ad,
Som da Volmar skiltes fra Tove!
Trøst findes i Rosens Blad,
Stjernernes Glimten, Duggens Blad;
Hvad hjælpe de grønne Skove?
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

— Tirsdagen d. 21de dennes give de 65 Musici deres 3die Concert i Rosenborg Have, der lover en ligesaa interessant Underholdning, som de tvende tidligere. Dens Indhold bliver: Ouverturerne til William Shakespeare af **Kuhlau** og til Figaros Bryllup af **Mozart**; Duet af **Paccinis** Henrik den Femtes Ungdom og **Aubers** Le lac des fées; Sequidillas af **Bredahls** Guerillabanden; Vise af **Weyses** Ludlams Hule; Adagio og Polonaise af **Fuchs**; Divertissement af **Frølichs** Tyrolerne; Aurora-Vals af **J. Labitzky** og Klokkegalop af **Strauß**.

— Kunstneren **Liepmann** fra Berlin, der har opfundet at mangfoldiggjøre Oliemalerier, saavel gamle som nye, har nu ved Regeringens Understøttelse endmere uddannet sin Kunst. Han bruger dertil Medhjælpere, der uden at forstaae sig paa Malerkunsten, ved hans Veiledning med Lethed kunne gjøre Aftryk af Malerier. En eneste Mand kan i 6 Timer frembringe 50 Copier af et Oliemaleri af almindelig Størrelse, og Copien bliver fuldkommen lig med Originalen. De Maskiner, Hr. Liepmann bruger til sit Arbeide, kunne i deres naturlige Tilstand alene frembringe Aftryk paa Lærred; men, som Kunstneren forsikrer, skulle de, ved at forandres en Smule, ogsaa kunne benyttes til at gjengive Billedet paa Pap, ja endog paa simpelt Papiir.

— Franskmændene bestille sig allerede askegraae Klæder, som skulle være færdige til den Tid, Skibet kommer tilbage fra St. Helena med Keiser Napoleons Aske.

☞ **Med dette Nummer modtage Morgenbladets ærede Abonnenter de tvende første Nummere af „Folkevennen" hvorom disse selv indeholde de fornødne Oplysninger. De af Morgenbladets Abonnenter, der ikke ønske at holde samme, ombedes næste Gang at tilbagelevere de modtagne Nr. til Budet, der i modsat Fald vil tilbringe dem Fortsættelsen.**

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Sondag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Trykt i **J. G. Salomons** Bogtrykkeri.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 26de Juli 1840. | Nr. 29.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Gift i to Maaneder.

Af Lady Blessington.

IV.

Da Lord Henry den næste Morgen gjorde en Spadseretour med sin Kone, blev han tiltalt af en af dem, der havde deeltaget i Soupeen den forrige Aften. „Naa, har vi ikke spiist godt til Aften?" sagde han, „det maa man lade Ude, Ingen veed at servere bedre end han."

Lord Henry blev ildrød, imedens hans Kones vrede Blikke hvilede paa ham.

„Veed De vel," vedblev den Anden, der var en utrættelig Sladderhank, „at den stakkels Aubrey ikke tor gaae til Crockfords*), fordi hans Kone er af den Mening at Besøget paa et saadant frivolt Sted ikke er overensstemmende med en gift Mands Værdighed. Men hvad hjælper Forbuddet? Aubrey bander paa at han ikke sætter sin Fod over Crockfords Tærskel, og veed dog at mage det saa, at han spiser der hver Aften, idet han indbilder sin Kone, at et stormende Mode i Underhuset har fængslet ham saalænge til Bænken. Enhver Ægtemand tragter nu efter et Sæde i Parlamentet, thi derved faaer han en herlig Undskyldning til at komme silde hjem."

Lord Henrys Forlegenhed voxede bestandig mere og han ønskede af hele sit Hjerte, at hans snakkelystne Bekjendt sad paa Hækkenfeldt. Men Emilie følte dyb Uvillie og Smerte ved at erfare, at ogsaa hendes Mand, hvem hun aldrig havde antaget at kunne finde Fornøielse i saadanne Lag eller at ville skuffe hende med Løgn, forsmaaede dette ligesaalidet som Andre; hendes Tillid til hans Oprigtighed var dybt rystet. Lord Henry gjættede kun altfor vel hendes Tanker, men forblændet og tirret som han var, følte han sig mere fristet til at dadle hende for hendes Vrede, end til at berolige hende, og undskyldte sig for sig selv med, at den List, hvortil han havde taget sin Tilflugt, var tilstrækkelig retfærdiggjort ved hans Kones overdrevne Fordringer. Med intet mindre end omme Følelser vendte Ægteparret saaledes tilbage til deres Bopæl.

„Jeg ansaae ham for saa fuldkommen," tænkte Emilie, „og ikke istand til at sige nogen Usandhed. O, hvor jeg har skuffet mig."

„Hvor taabelig og uretfærdig hun dog kan være," sagde Lord Henry ved sig selv, „at ansee den ubetydelige Usandhed for en Fornærmelse, som dog ene og alene foranledigedes ved mit Ønske ikke at foraarsage hende nogen Bekymring, da jeg veed, hvor bedrøvet hun vilde blive, hvis jeg aabenhjertigt havde tilstaaet, at jeg havde spiist til Aften hos Crockfords. Men Konerne ere de ufornuftigste Skabninger i Verden; maae de høre Sandheden, saa suurmule og græde de, og hvilken Mand kan udholde denne ubehageligste af alle qvindelige Vaner?.... Narrer man dem, for at stille dem tilfreds, saa vee den stakkels Djævel af Mand, naar Konen opdager hans fromme Bedrageri; han bliver behandlet som et Uhyre af Falskhed og Troloshed og straffes for en Feil, som han begik af pure Hjertensgodhed." — Deres Diner var meget trist, Begge frygtede for at berøre en Gjenstand, som havde forstemt dem, og dog kunde de ikke tænke paa Andet. Aftenen henrandt ligesaa sørgelig og vilde slet ikke faae nogen Ende. Hvor forskjellig var den ikke fra de herlige Dage, som de havde tilbragt fjernt fra London, hvor Enhver havde funden i den Anden sin hele Verden, hvor hun ikke havde næret den ringeste Tvivl om ham, og han ikke havde frygtet hendes Tyranni.

Da man meldte Lord Henry, at hans Cabriolet stod for Døren, aandede Begge friere. Han mumlede et Par Ord om hvor ondt det gjorde ham, at han maatte fierne sig, og da hans Læber berørte Emilies Kinder, udbrød han næsten i Taarer over at hun taus taalte hans Kjærtegn, uden at besvare dem. Ellers adskiltes de ikke paa denne Maade blot for en Times Tid, men nu var Alt forandret. Det skar Begge dybt i Hjertet, men Ingen vovede at tale om denne Forandring. Da hendes Mand var borte, randt Emilies Taarer, som hun hidtil med Magt havde tilbageholdt, de vare de bittreste, hun nogensinde havde fældet.

Idetsamme gik Døren til Bibliothekværelset op og inden hun endnu i Salonens Skumring kunde skjelne hvem der traadte ind, følte hun sig hjerteligt omfavnet af Lady Luthersworth, hendes ældre Søster. Denne havde været gift i tre Aar og erhvervet al den Erfaring, som man saa let tilegner sig i en langvarig Berøring med Verden. Som alle Piger, der kun kjende Kjærligheden af Romaner, havde hun i den første Maaned af sit Ægteskab at beklage sig over tilintetgjorte Illusioner; men siden havde hun lært at vurdere Mandens uomskiftelige Tilbøielighed, som erstatter Elskerens sværmeriske, men flygtige Kjærlighed. Hun var først for nogle Timer siden

*) Eieren af et bekjendt Spillehuus i London, hvortil kun de høiere Classer have Adgang. (Overs. Anm.)

ankommen til London fra Fastlandet, hvor hun havde levet en Tidlang med sin Familie, og iilte nu længselfuldt at trykke den elskede Søster, hun havde forladt som ung, opblomstrende Pige, til sit Hjerte.

„Men hvad feiler Dig, kjære Emilie? Du har grædt!“ — Det var de første Ord, som Lady Luthersworth udtalte.

„Jeg er ikke ganske vel, og noget forstemt,“ svarede hun og hendes Taarer fløde paany.

„Hvor er Lord Henry? Jeg er ret begjærlig efter at gjøre min nye Svogers Bekjendtskab,“ spurgte Lady Luthersworth videre.

„Han er i Underhuset.“

„Jeg troer, Du finder dette at være et ligesaa sørgeligt Opholdssted, som Overhuset i det første Aar af mit Ægteskab var mig forhadt. Ikke sandt, kjære Søster?“

Lady Emilie sukkede.

„Ak ja,“ vedblev Søsteren, „jeg erindrer mig, hvor lange de Timer tidligere forekom mig, da min Herre og Gemal maatte opfylde sin Pligt som Peer, og høre paa Lindhurst's bidende Satyre eller Broughams bittre Spot. Jeg erindrer ogsaa, med hvilket heroisk Mod jeg dengang bestandig modstod Søvnen, for at kunne fortælle Luthersworth ved hans Tilbagekomst, at jeg havde ventet paa ham hele Natten. Jeg lod da vel, næsten overvældet af Søvnen, mit Uhr repetere, og hørte knap dets Slag, men jeg kunde dog opregne for min caro sposo, hvor mange Timer jeg havde ventet paa ham. Hvor opbragt og krænket blev jeg da ikke, naar han ganske rolig spurgte: „Men hvorfor har Du da ikke lagt Dig tilsengs, Louise? I Søvne havde Du forglemt Tiden, og nu, min Kjære, kan Du af Træthed knap holde Øinene aabne.“ Jeg forstod tilsidst den vise Lærdom og lagde mig ganske rolig tilsengs. Med Tiden har jeg siden opnaaet saa megen Philosophi, at jeg ogsaa kan finde Glæde ved et langt Møde og den næste Morgen lade Frederik fortælle mig de holdte Taler, imedens jeg ellers gjorde ham haarde Bebreidelser for hans lange Udebliven.“

„Men hvorfor er Lord Luthersworth ikke kommen med Dig?“ spurgte Emilie.

„Fordi han holder sin Siesta i en Lænestol, som han paastaaer er særdeles bequem, derefter vil han gaae i sin Klub, for der at høre de nyeste "on dits", og naar han saa veed Alt hvad man gjør og lader i London, aflægger han mig Beretning derom imorgen ved Frokosten.“

„Og holder han sin Siesta i Dit Selskab?“ spurgte Emilie.

„Om han gjør? Visselig, min kjære Søster, uden Omstændigheder og uden Frygt og Dadel.“

„Og Du taaler det?“ spurgte Emilie.

„Ja, og hvad der er mere, jeg lægger ham hans Hovedpude tilrette og forholder mig saa rolig som muligt for ikke at forstyrre hans Søvn.“

„Men i Sandhed, kjære Søster, det finder jeg ikke at være Dig værdigt; vi burde aldrig saaledes opgive vor Ret til de Opmærksomheder og delicate Hensyn, som vi kunne fordre, og hvori egentlig det Tiltrækkende ved det ægteskabelige Liv bestaaer.“

„Ja, Emilie, maaskee i Hvedebrødsdagene, men vær overbeviist om, at en Kone der ikke mere forlanger Opmærksomheder, som Manden med Glæde skjænker hende som Brud, bidrager til sin fremtidige Lykke. Hvert delicat og kjærligt Hensyn af Manden maa gjøre hende lykkelig, men hun tør ikke forlange dem; hun bør bestandig modtage dem med et Smiil og skjule de Taarer, hans Fraværelse maaskee have afpresset hende. Vil han sove — og alle Ægtemænd have en determineret Tilbøielighed for Søvn — saa er det dog fornuftigere, at man i høiere Grad vinder hans Tilbøielighed ved at forskaffe ham en rolig og bequem Søvn, end ved at vise sig ærgerlig derover.“

„Men, kjære Søster, vi blive saa høit elskede og tilbedte i den Tid, de søge at behage os, og i vor Ægtestands første Dage, at det vil falde os vanskeligt, om ikke umuligt, at vænne os siden til den søvnige Ømhed, hvorved Mændene redde sig fra Hvedebrødsdagene.“

„Værst for dem, som forlange mere. Det er netop de falske Begreber, hvortil vi vænne os imedens vi ere forlovede. Manden, Skabningens Herre, forglemmer sine Forrettigheder, idet han vil underkaste sig dem, som han troer ikke ere fødte til at befale, men kun til at beskyttes. Er dette lykkes ham, saa vender han hurtig tilbage til sit naturlige og kun halv skjulte Instinct til at ville herske, og overtyder sig om, at den, som han først betragtede som sin Gudinde, kun er en svag Skabning, der kun er til i Verden, for at opoffre sig til hans Ønsker og Fornødenheder. Kan vel en afsat og af sit Rige forviist Hersker endnu indgyde sine Undersatter Ærefrygt? Og ligesaa utænkeligt som dette, vilde det være, hvis en Kone i den indskrænkede Stilling, Ægteskabet anviser hende, endnu gjør Fordring paa den romanagtige Hyldest, som man viste hende, da man vilde vinde hendes Hjerte. Nei, hun maa resignere med rolig Værdighed, gjøre Afkald paa den Hyldest, som hun dog ikke længe kan nyde, og derved erhverve sig en varig Tilbøielighed, som vel er mindre sværmerisk end hiin Hyldest var det, men som dog ikke bliver hendes Hjerte mindre kostbar.“

Lady Luthersworths Ord gjorde det dybeste Indtryk paa hendes unge Søsters Hjerte. Saasnart hun var gaaet bort, gik Lady Emilie tilsengs. Hendes Øine fældte endnu nogle Taarer, da hun maatte frasige sig hendes af romantiske Drømme gjennemvævede Ungdoms søde, men flygtige Forhaabninger, der havde smigret hende med, at hendes Mand aldrig vilde lade hende savne en Elskers omme Opmærksomheder; men derpaa sov hun ind med den faste Beslutning, i Fremtiden at søge Fred og Lykke i Opfyldelsen af sine Pligter.

Da Lord Henry vendte tilbage fra Underhuset — og denne Nat opholdt han sig ikke efter endt Møde i Klubben — fandt han sin unge Kone sovende; paa hendes Kinder kunde der endnu bemærkes Spor af Taarer, og i Udtrykket af dette ungdommelige Ansigt, som endnu i Søvne blev bevæget af Smerte, laae der noget saare

Rørende. Hendes Korallæber fortrak sig krampagtig, nogle Gange sukkede hun høit som et Barn, der er indslumret med Graad, og i hendes lange, silkebløde Øienhaar funklede endnu en Taare.

Lord Henry betragtede længe henrykt det englelige Væsen, som saaledes viste sig for ham, og i hans Hjerte opvaagnede igjen Elskerens hele Sværmeri, Ægtemandens fulde Ømhed. Hans Navn, udaandet med sagte Stemme, trængte nu over den smukke Sovendes Læber, og idetsamme hulkede hun saa dybt, at det sneehvide Gevandt, som bedækkede hendes Barm, hævede sig. Hendes Suk sagde Lord Henry Mere end de skjønneste Taler, og han bebreidede sig bittert, at han havde bedrøvet sin Kone.

„Stakkels Emilie!“ sagde han, „selv i sine Drømme tænker hun paa mig, og jeg er saa grusom at dadle hende fordi hun har funden Feil hos mig, som hun ikke havde formodet. En saa reen Sjæl som hendes kan ikke være overbærende ved en Løgn, som hun har troet paa som paa den rene Sandhed, og jeg, jeg vilde endog med Plumphed trodse hendes Vrede, istedetfor at tye til hendes Hjertensgodhed!“

Disse af Lord Henry anstillede nyttige Betragtninger frembragte den lykkeligste Virkning, og den næste Dag var Vidne til hans Udsoning med sin elskværdige Hustru. Han tilstod sin Løgn, hvortil han var bleven forledet ved Ønsket om ikke at mishage hende; han forklarede hende de Offere, som Skik og conventionelle Former nu engang have bestemt i Verden, hvorledes Nødvendigheden fordrede at man ikke engang imellem kunde unddrage sig dem, hvor ønskeligt det var, at en Kone med glad Sind vilde samtykke i disse uundgaaelige Afbrydelser af den huuslige Lykke, og have en urokkelig Tillid til sin Mand, uden at forlange et Privilegium paa Opmærksomheder af ham, som kun ere paa deres Sted i det eensomme huuslige Liv, og tilsidst tilføiede han, at hvis hun gjorde dette, vilde han for stedse være befriet for den smertelige Nødvendighed at skjule hende det Mindste.

Den Ømhed, der laae i Alt hvad han saaledes sagde, borgede hende for, at han meente det redeligt og aabent, og fra denne Morgen af krænkede det aldrig mere Emilie, naar hendes Mand var galant og opmærksom mod andre Damer, ja han turde endog indbyde sine Venner, saa ofte han vilde, til sig, uden at befrygte hendes Suurmulen, og hvad der endnu var mere, hun smilte, naar hun hørte den elskværdige Enke omtales, og lod Lord Henry engang imellem spise i Klubben, uden at føle sig ulykkelig derover.

I et Brev, hun nogle Dage efter Lady Luthersworths Underviisning skrev til sin Veninde Fanny Lorimer, som Svar paa et Andet, hvori denne underrettede hende om sit forestaaende Giftermaal, gav hun hende nyttige Vink over de Skuffelser, for hvilke ofte unge Koner ikke kunne sige sig fri, og som lade dem i deres Ægteskab fordre den samme Opmærksomhed, som man helligede dem i Forlovelsestiden. Dette Brev forfeilede ikke den bedste Virkning hos Bruden, og sparede hende Mand de ubehagelige Optrin, som, skjøndt kun i Forbigaaende, havde formørket Lord Henrys og Lady Emilies ægteskabelige Lykke ved deres Indtrædelse i Londons fashionable Verden.

Vesterbroes Theater.

Vi ere ved gjentagne Gange at besøge det tydske Skuespillerselskabs Forestillinger blevet behageligen overraskede, idet vi der have truffet paa en Skuespiller, der gjør en hæderlig Undtagelse fra de øvrige, for Størstedelen sammensvabede Personale. Det er Comikeren Hr. **Jänke**, der af Selskabets Direction er engageret til at give Gjæsteroller i de Maaneder, Theatret i Oldenburg, ved hvilket han er ansat, giver sit Personale Ferier. Vi have seet Hr. **Jänke**, i flere forskjellige Roller og i dem alle glædet os over den Tænksomhed og Troskab, hvormed han har opfattet og gjengivet de fremstillede Charakterer. Fri for al Overdrivelse, men dog med Liv og Lune, har han hvergang frembragt det behageligste Indtryk og det uagtet, han næsten altid staaer ganske allene iblandt de meest raae Omgivelser, og, ved det smagløseste Valg fra Directionens Side, er nødt til at optræde i de flaueste og kjedsommeligste Farcer. I flere af sine Roller minder han stærkt om vor Phister, saaledes f. Ex. som Mengler i Lystspillet „Endlich hat er es gut gemacht“, en gammel Pebersvend, der har sin Næse allevegne, og hvilken han giver fortræffelig. I Farcen „Paris in Pommern„ noget af det meest „abgeschmackte“ Tøieri, Skribleren **Angely** har frembragt, gav han os et høist naturtro Billede af en Hamburger „Trødeljude“, et Exemplar af en Jode, vi Gud skee Lov ikke finde hertillands, og hvis Opfatning et kjøbenhavnsk Publikum derfor heller ikke rigtig kan vurdere. Da Hr. **Jänke** nu engang er kommen hertil, vilde det udentvivl være i Directionens som i Publikums Interesse, hvis man lod ham optræde i saadanne Stykker, der kunde give ham Leilighed til at sætte sit rige comiske Talent i det rette Lys, og hvilke forøvrigt maatte passe for Selskabets Kræfter. Heri vilde Directionen uden Tvivl gjøre bedre, end at vedblive med at give Operaer, der saa aldeles overstige disse. Eller troer denne virkelig, at slige jammerlige Provekluder, som Udførelsen af **Bellinis** „Somnambule“, **Boyeldieus** „Johan fra Paris“, **Adams** „Postillon“ ɔc., kunne behage et dannet Publikum, og er den lettroende nok til at antage nogle Spøgefugles Fremkalden af Truppens **Prima Donna** for et virkeligt Tegn paa almindelig Tilfredshed? — Eller er den selv saa uvidende, at den ikke skulde kunne indsee, at den plumpe Roes, som et Organ for den offentlige Mening ikke har undseet sig ved at give slig en Udførelse, maa være ufortjent, naar en Forestilling af en Tonedigtning som Bellinis, der gives efter en eneste Orchesterprøve, kaldes „vel indstuderet?“ — Vi skulde ikke opholde os nær saa meget over alt dette, naar ikke den Mand, der staaer i Spidsen for dette Selskab, Grev **Hahn**, havde Navn for en sand Kunstven, og af en saadan er man vel idetmindste berettiget til at fordre simpel Agtelse for Kunsten og for Publikum; og sandelig, ingen af Delene har man endnu formaaet at opdage i Arrangementet af Selskabets Forestillinger.

Feuilleton.

Solvhjertet.

Jeg gik en Aften en Spadseretour med et Par Venner i Omegnen af Paris, en gammel Kone, med solbrændte, næsten mandlige Ansigtstræk mødte os og vi indlode os i Samtale med hende.

Hun var, fortalte hun, født i en Landsby i det sydlige Frankrig, i sit femtende Aar havde hun ægtet en Korporal ved Grenaderne, som faldt i Slaget ved Pyramiderne. Derpaa var hun bleven Marketenterske og havde som saadan fulgt det hundrede og femte Regiment paa alle Felttog, havde staaet med det i Slagets Torden ved Austerlitz og Wagram, og trolig deelt dets Medgang i Rusland.

„Ogsaa ved Waterloo," fortalte hun, „var jeg med; vi havde Dagen i Forveien, som De nok veed, vunden Slaget ved Ligny, og meente, at vi nok ogsaa vilde faae Bugt med Rødkjolerne; men jeg var ikke rigtig glad, thi jeg havde ingen Tobak, og uden en Priis Snuus er jeg slet ikke tilpas. Da jeg tidlig om Morgenen, inden endnu Gardens Tromme havde givet Signal til Opbrud, sneg mig nedslagen forbi Keiserens Bivouac, var der Nogen, der spurgte mig: „Hvad feiler Dig, Marketenterske?"

„Den, som havde spurgt mig, var en Officier i glimrende Uniform, General ***, Keiserens trofaste Ven."

„Aa, jeg er meget ilde tilmode, i tre Dage har jeg ikke faaet en ordentlig Priis."

„Saa?" svarede han, „saa kommer jeg jo i rette Tid, giv mig kun Din Daase."

„Jeg gav ham den, og han fjernede sig dermed. Med spændte Blikke fulgte jeg ham, da saae jeg i nogen Afstand en lille Mand i grøn Kjole, der skelede hen til mig; der laae noget Stolt, Tillidsfuldt i hans Holdning, han meente jo idag at skulle slaae Englænderne. Generalen rakte ham min Daase, han loe høit, lod mig komme, fyldte min Daase med Tobak af sin Vestelomme og gav mig den igjen i Haanden, mig, den fattige Marketenterske!"

„Saalænge jeg lever skal jeg bevare Erindringen om dette Øieblik, og af denne Tobak, som jeg bevarede som en Relequie af en Helgen, har jeg dog bestandig beholdt noget tilbage, hvor mange Aar der end siden ere forløbne og hvor megen Savn og Sygdom jeg har udstaaet, og det skal ikke forlade mig i min Grav."

Med disse Ord løste Marketenterskeu fra Halsen, en Kjæde, hvorved der hang et lille Solvhjerte, trykkede paa Fjedren, Laaget sprang op og i Hjertet laae en Priis Snuustobak.

Hjertet med Keiserens Snuustobak gik fra Haand til Haand, Enhver vilde see det. En af vore Venner var saa uforsigtig at lade den Gamles Skat falde; hun bukkede sig med Lynets Hurtighed, for at opsamle de kostbare Korn, men en ubarmhjertig Vind adspredte dem, hun kunde ikke gjenfinde et Eneste.

Grædende fjernede sig den stakkels Kone, der nu var bleven saa fattig. Vi erfarede senere, at en heftig Feber havde kastet hende den følgende Dag paa Straaleiet, hvorfra hun ikke mere stod op.

Hvilken Personlighed har vel nogensinde været istand til gjennem Tid og Afstand at udøve et saadant Trylleri, som Keiserens?

Blandinger.

— Vor Landsmand, Lægen **Hanrowitz**, der allerede har modtaget flere Udmærkelser i Rusland, er nyligen af det keiserlige Academie bleven tildeelt Æresdiplomet som Doctor medicinæ, en sjelden Udmærkelse for Udlændinge. (B. T.)

— Blandt den i en tidlig Alder afdøde **Bellinis** Operaer — hedder det i en tydsk Touristś Reisemappe — har ingen glædet sig hos os ved et saa vedholdende Bifald som hans **„Romeo og Giulietta."** Men naar den allerede paa vore Skuepladse saa gjerne sees, saa kan man let forestille sig, at den gjorde langt mere Furore i Italien, og navnlig var dette Tilfældet i Venedig, hvor den første Opførelse fandt Sted den 11te Marts 1830, og som den unge Bellini eller Bellino, som Italienerne for hans Skjønheds Skyld gjerne kaldte ham, selv dirigerede. Enthusiasmen herved kjendte ingen Grændser. **Grisi** i hendes blomstrende Ungdomskraft gav Romeo og **Corradori** gav Giullietta, hiin med en saadan Lidenskabelighed, at hun engang ikke kunde vedblive at synge for Taarer, men den lydelige Hulken beredte hende den største tragiske Triumph. Hun blev fremkaldt 13 Gange, Corridari 12 Gange, og for at undgaae den bestandig gjentagne Fremkaldelse, skjulte Bellini sig i Gouverneurens Loge. Da Forestillingen var til Ende, bleve Sangerinderne modtagne med høi Jubel af deres Tilhængere og næsten baarne hjem, imedens Regimentet Esterchazys Musikchor ledsagede Mlle Grisi med Marschen af Operaen, og Orchesteret fulgte Mlle Corradori med Choret i det fjerde Act. Mlle Grisi har ofte i London med Vemod erindret sig hine skjønne Dage. „Kun i Italien kan jeg synge som dengang," sagde hun. „Men," tilføiede hun smilende, **"in Londra si pagano meglio."**

— I Hamburg er en Skuespiller, der har følt sig krænket over en i et offentligt Blad indrykket Recension, og paa Grund deraf i sin Harme har forgrebet sig paa Forfatteren, bleven dømt for denne uværdige Opførsel i 100 Rbd. Courants Mulct og 14 Dages Fængselstraf.

— For kort Tid siden var der udbrudt Ild i Gjæstgiversstedet „Hertug af Lothringen" i **Roulers** i Belgien, hvilken greb saa rask om sig, at Husets Beboere vare nødte til at redde sig næsten ganske nøgne. En ung Kone, Moder til to Børn, flygtede i den første Frygt med en lille Datter ved Brystet, imedens det andet treaarige Barn var bleven tilbage i den skrækkelige Forvirring. Men Moderen huskede strax paa det; hun udstøder et skrækkeligt Skrig, lægger Pattebarnet fra sig paa Stenene og styrter sig modigen ind i Flammerne under det høie Skrækkens og Bestyrtelsens Udraab, som denne forvovne men ophøiede Handling afstinger Tilskuerne. Den Ulykkelige udsatte sig for en vis Død; men Himmelen vaagede over hende, hun kommer til Syne med sin kostbare Byrde paa Armen, med Ansigtet sværtet, Haaret svedet, rygende Klædning, grædende af Glæde og bedækkende Barnet med Kys, som hun har frelst fra Døden. Neppe er hun traadt over den brændende Bygnings Tærskel førend den styrter ned med et skrækkeligt Buldet.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6. samt hos Udgiveren, Løvegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Trykt hos **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 2den August 1840. | Nr. 30.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

"Vord Lys!"

Cantate af **Henrik Wergeland** ved Høitideligheden i vor Frelsers Kirke i Christiania, 24de Juni 1840, i Anledning af Bogtrykkerkunstens Opfindelse.

„Vord Lys!" Det forkyndes i evigt Endnu
For navnløse, blindfødte Stjerner
Hist ude i Mulmenes Fjerner.
Forherliget vorde dit Rige og Du,
Herre vor Gud! Hallelujah!

Mulmet Herrens Bud annammed:
„Vorde Lys!" og Skyen flammed
I det første Gry.
Langsmed Strand da Bølgen seiled,
Viste første Gang i Speile
Den fagre Sky.

Guds Røst af døve Nat blev hørt;
Den Bjergets tause Dyb fornemmed,
Og Luftens Streng blev rørt,
Og Vindene sin Harpe stemmed;
Stjerner sprang af Nattens Bryst,
Bjerget stod demantbelyst.

„Vord Lys!" Hvor var et Liv før det blev sagt?
I Mulmets Moderliv laa Alt begravet;
Vulkaner stønned under Havet;
Iblinde Taagestøtter raved,
Og Landets Omrids var ei lagt
Før Lysets Kilder strømmed ovenfra:
Fra Jehovah.

Da rulled Bjerge sig i Fjernet hen,
Saa let som Skjønhedstræk af Mesters Pen,
Og Dale sank sig; fra de grønne Høie
Sit Telt opspændte Himmelen;
Jorden, sin Brud, den saae med henrykt Øie,
Og Pagtens Ring imellem dem
Syvfarvet sprang af Skyen frem.

„Vord Lys!" til Jordens Liv blev sagt.
I Blodet Lysets Glød blev lagt.
Livets Øie vaagned og straalte.
Da fremtreen Blomsten i sin Pragt,
Og Falkens Øie ud sin Jagt
i Rummet maalte.

Sin Vei i Støvet Ormen fandt,
Og Bien i sin Blomst forsvandt;
Første Solglimt Lilierne blegte;
Papilionen fik sit Slæb;
Insektets vaagnende Begreb
I Følehornet pegte;
Og Lysets første Morgenlyst
I Rosens Hjerte brændte tyst,
Og klang fra Fuglens Bringe;
Et taust, men høit, Halleluja
I Cirkler skrev i Skyen da
Den stærke Ørnevinge.

See Aanders Verden sine Bjerge har,
Hvis Tinde bade sig i Lysets Vove,
Hvis Skygger i det Blaa er Laurbærskove,
Hvis Navne Mindets Meisel skar:
De Gudemennesker, som Livet Love
Og Tanken Flugt og Sandhed Seier gav.
..Er Horeb høit som **Mosis** Stav?
O hvilket Pelion
Af glandskront Storhed er ei **Solons** Aand?
O, hvilket Himalah
Af Heltenavne har ei Oldet da?

Og dybe Vande Aandeverdnen har:
Genierne, der i sin Dybde grunded,
Der tordnede, naar sløve Aldre blunded,
De Styrkens Strømme, der sin Skranke skar.
Hvo har vel Bund i **Platos** Dybhed fundet?
Mon Hellespont, af **Heros** Blus belyst,
Er dybt som **Stagiritens** Bryst?
Mon yndigt Archipel
Er klart som **Sokrates's** skjønne Sjel?
Og mon Skamanders Bugt
Er skjønhedsliniet som sin Digters Flugt?

Euklidens Tavle — o hvor er sligt Hav?
Sligt trofast Speil for Maane, Sol og Stjerne?
Den Verden, Oceanet vidste af,
Stod forud tegnet i **Columbi** Hjerne.
Og Rhinen bruste i sin Slette løst,
Saa høit og herligt ei som **Luthers** Røst.

Flyd sammen, stærke Floder! Ei saa rig
Velsignelse I strømme over Jorden,
Som **Gutenbergs** Geni.. O gjennem dig,
Vor Mester, Lysets Vorden først er vorden!
Han over Jorden gjød en Straaleregn
Af aandbelivte, sære Trylletegn.

„Vorde Lys!“ o hellig Gud,
Du forkyndte Aanders Hære.
Smykkede med Lysets Ære
Gik de ud,
Store Gud,
Paa dit Bud.
Jordens Herfker ftolt fremtriner:
Skinner ikke i hans Miner
Lysets Ord
Over Jord?
See, fom Floderne fig dele,
Strommer gjennem alle Sjele
Samme Guddoms Lys.
Kundftabs Skat, genifuld Hjerne
Fælles er fom Sol og Stjerne;
Fælles Eie, fri,
Som den Orkenens Cifterne,
Vandrer gaaer forbi,
Er du, Geni!

Diamanten, Dybets Kjerte,
Gjemmer ei faa faft fin Glands,
Som fit Lys Cherubens Sands
Og den Ovindebaarnes Hjerte.
Det er Kaldet, Gud dem lærte;
Lysets Flod
Er det Blod,
Som igjennem Aander ftrommer;
Gravens Svælg det ei udtommer;
Under dem
Gaaer det frem
Mod fit Hjem.

Men det er Aandelysets Guddom, at
Det ftraaler ud fin Glands i Slægtens Nat.
Mon Bolgen ruller med Ideens Fart
Om Jord?
Hvad har fom Typens Tunge Lysets Ord
Forklart?
„Vord Lys!“ igjennen **den** har Herrens Magt
End engang fagt:
Vord Lys! giv Frihed Flugt og Sandhed Agt!
Metalbogftavets Tunger,
Den Lysets Gud lovfjunger!
Vor ftore Mefters Kunft er Guds, Guds ftærke Roft, der runger:
„**Vord Lys!**“

Et allerkjæreſte Barn. *)

„Ingenlunde fordi det er mit Barn, men, De maa dog tilftaae, det er et allerkjæreſte Barn!“

Man tage hvilken Fader man vil, og man vil fikkert faae denne faderlige Phraſe at høre af hans Mund. Begiv Eder engang tilfældigviis, eller fnarere, til Eders Ulykke, til Eieren af en faadan Skat. Strax i Entreen blive I anfaldet af et eller flere faadanne allerkjæreſte Børn; thi det hører ingenlunde til Fædres og Mødres Forpligtelſer kun at have eet allerkjæreſte Barn. Det Ene gjør en bedøvende Larm med fin Tromme, det Andet kaſter Eder fin Top imellem Benene, et Tredie hænger fig ved Eders Arm, et Fjerde ved Skjødet af Eders nye Kjole. Ved et faadant Syn, og iſær ved en faadan Allarm, friſtes en Fremmed fnarere til at gaae igjen, end at træde indenfor; han fortryder allerede Beſoget, og er belavet paa at vende om, da Døren fra det tilſtødende Værelſe aabner fig, og Mama viſer fig i famme.

„Madame, jeg....“ figer den Fremmede, nærmende fig Moderen, der holder en Strikkeſtrompe i Haanden. — „Undſkyld, min Herre, jeg kan ikke rigtig forſtaae,“ figer Damen, idet hun ganſke rolig vender fig til den Lille, fom accompagnerer fin Tromme med den yndigſte Sang, og uden i mindſte Maade at hæve Stemmen, eller at udtrykke den mindſte Fortrydelſe vedbliver: „Alfred, min Dreng, vær ſtille, Du overdøver den fremmede Herre.“ — „Madame, jeg...“ begynder den Fremmede atter, idet han anden Gang afbrydes af Toppen, der med faadan Magt flyver hen paa hans Skinnebeen, at han næſten kunde ſkrige af Smerte. og ihaſt gjør et Par Skridt tilbage. „Har den Strik været uartig, min Herre?“ ſpørger Mama rolig. „Aah, Bagatel, Madame, det er ikke værd at tale om,“ ſvarer den Fremmede, i det han gnider fig paa det trufne Sted....“ jeg vilde kun....“ I famme Øieblik lod Faderen fig ſee og tilveiebragte en Slags Vaabenſtilſtand; Børnene taug, Mama faae omhyggeligt ned paa ſin Strompe, og tog Maſken op, ſom hun under denne intereſſante Samtale havde ladet falde.

Faderen, der om Dagen er fjernet fra den huslige Kreds ved ſine Embedsſysler, er henrykt over den ſtoiende Glæde, hans Nærværelſe har vakt og ſom han tilſkriver ſin Ankomſt, uagtet den dog kun er en Fortſættelſe af Børnenes Opførſel hele Dagen igjennem. „Hvad for en Ild, hvilket Liv der er i de Børn,“ udbryder han, idet han med megen Velbehag betragter fig ſelv i det, han kalder ſit udtrykte Billede. Alt hos dem, er Gjenſtand for hans Beundring. „Mig ſelv op ad Dage,“ hedder det. Slaaer et Barn et Glas itu: Hvor behændig! det kunde have ſlaaet dem alle itu! ganſke mig ſelv!“ Falder det, og forvrider ſig en Arm: Ja, ſom det havde Qvikſølv i Blodet, ganſke ſom hos mig ſelv; ingen Ro noget Øieblik. Skriger det, ſaa at Halsaarene true med at ſpringe: „Det kan man kalde Lunger!“ udbryder han med Stolthed, „det er en ſand Tyrk, det Barn.“ Har det ruineret et Stykke Meubel: „Hvilke Kræfter!“ Kort Alt, Alt er hos denne Fader en Gjenſtand for hans Beundring og Sammenligning med ſin egen Perſon. Dog, for at komme tilbage til det egentlige Thema: Faderen træder ind og gjenkjender en af ſine gamle Venner, en forhenværende Skolekammerad, ſom er vendt tilbage fra Africa. „Ah, ſee der min kjære Ven, ſom jeg ikke har ſeet i ti Aar. Kjære Kone, det er Eugen, veed Du vel... Rolig Børn. Paul, ſlip dog Eugens Arm.... Min Ven, jeg forestiller Dig her min Kone, ſom har ſkjænket mig fire Børn fire allerkjæreſte Børn, ſom Du nok ſeer, og alle

*) Fra Lec Français, moeurs contemporaines. 1840. 1 H.

fire udgjore min Lykke... Men saa vær dog stille Børn, I rive mig jo Trommehinden itu!"

„De ere noget høirøstede, dine Børn," mener Eugen, følgende Forældrene ind i et større Værelse, hvor intet Meubel stod paa sit Sted, og hvor man virkelig maatte søge, for at finde en Lænestol, paa hvilken der ikke alt laae Legetøi, alleslags Klædningsstykker, ja endogsaa Frokostlevninger. „Høirøstede," sagde Moderen, idet hun satte sig paa en Bunke Strømper, der skulde stoppes, „aah, jeg kan dog ikke sige det; man hører dem jo næsten ikke idag." — „Høirøstede!" repeterede Ægtemanden, idet han betragtede Eugen, der forbauset over Moderens Svar, gjorde store Øine, som om han vilde sige: „hvorledes skulle de da vel være?" — „Høirøstede, min Ven! ikke andet end Liv og Sundhed, mit Blod, som flyder i deres Aarer." — „Det bliver bedre og bedre," syntes nu at være udtrykt i Eugens Øine, der med endnu større Forbauselse bleve heftede paa Faderen. — „Men Du maa lære dem nærmere at kjende. Først min Paul. Det er virkelig et beundringsværdigt Barn; en Forstand, som maa opvække Forbauselse; der bliver engang en dygtig Magistratsperson af ham. Jeg har herlige Historier om ham; min Kone fører et Register derover, som Du engang maa læse. Paul, see engang paa Herren... He, Eugen! hvad synes Du om ham?" — „Meget godt." — „Denne her er min ældste; han er syv Aar gammel. See dog kun hvor stor og stærk han er. De andre give ham for Resten ikke noget efter. Ernst, kom herhid, kom herhid, siger jeg; spis dog ikke paa det Smørrebrød, som en reen Slughals; Ho'edet i Veiret, luk Øinene op... endnu mere, — he!... det er Øine. Men først Alfred, nei den Dreng, det er et sandt Vidunder, en Forstand, en Livlighed, en Overgivenhed, i Ret og Alt mit Portrait, reen Salpeter. Tænk Dig kun, min Ven, han kan ikke blive noget Øieblik paa et Sted... et Barn, som skal see Alting, røre ved Alting, lære Alting at kjende..." — „Det lader til at han ogsaa imellemstunder bræk̃er itu," bemærkede Eugen tilbageholdende, idet han tog Armen af en Lænestol op, paa hvilken han vilde støtte sig, men som ved den blotte Berøring var falden ned paa Gulvteppet. — „Bræk̃e itu! ikke andet end det min Ven. Jovrigt staae hans Brødre ham troligt bi heri. Lader man dem være alene i et Værelse, saa skulle man tro, Kosakkerne havde været derinde.... Min Kone siger vel nu og da, at jeg skulde blive vred; ja, jeg vilde gjerne, forsøger ogsaa undertiden derpaa, begynder.... Min Gud! det mangler mig sandelig ikke paa god Villie, men det er umuligt. Min kjære Ven, de har strax saa mange allerkjæreste Undskyldninger, Svar, Grunde, at jeg strax bliver stikkende. Nei, jeg forsikrer Dig, ikke fordi det er mine egne Børn; men, paa Ære, det er nogle allerkjæreste Børn. Dog, lad os ikke mere tale om de Djævleunger, men om Dine egne Affairer.... Alfred, læg Trommen væk, jeg er ganske bedøvet." — „Strax Papa, naar jeg har sungen min Vise ud." Og den lille Fyr trommede nu først af alle Livsens Kræfter, imens han skreg: „Der var en lille Tommeltot." — „Det er forunderligt, som det Barn elsker Musiken liden-skabelig," sagde Faderen opfyldt af Beundring, det blive bestemt en Rossini eller Auber inden nogle Aar. — Men syng heller Din Vise færdig udenfor, min Dreng. Nu, Eugen, begynde vi altsaa at tale om Dig selv, Dine Reiser og Eventyr; for i Tyrkiet maa Du have oplevet Eventyr." — „Ja, og det meget pikante, min Ven," sagde Eugen. — „O fortæl os det."

Da Eugen saae, at der lod til at herske lidt Taushed, begyndte han: „Da jeg en Aften i Algier...." — „Jeg skulde dog ikke tro, at mine Børn ere for overgivne?" spurgte Kaspar, idet han med Velbehag betragtede Ernst, der som en Kat klattrede omkring paa Eugens Knæer. „Hvis det trætter Dig for meget, saa sæt ham kun ned, Eugen." — „O nei, min Ven," sagde Eugen, som i Begyndelsen havde forsøgt paa at forhindre Barnet i at stige op, men nu, da han saae, at dette vilde være umuligt, havde besluttet sig til selv at hjelpe ham, for dog at faae ham til at sidde stille. „Jeg sagde altsaa, at jeg en skjøn Aften i Orienten, hvor disse... Men saa sid dog stille Ernst... Barn dog..." — „Hyp, hyp," skreg Ernst, hoppende op og ned paa Eugens Knæ; „hyp! Skridt, Skridt! nu Trav, Trav! Galop! meer Galop!" — „En født Hesteven, det Barn! Det bliver sikkert engang en Franconi. Du sagde altsaa, Eugen, at Du en Aften..." Eugen, nødt til at sætte Knæerne i Bevægelse, vedblev, neppe istand til at tilbageholde Ytringen af sin Utaalmodighed, „det var en skjøn Aften..." — „Hvad er det, Du vil Amalie?" spurgte Faderen, idet han igjen afbrød sin Ven for at vende sig om til Datteren, der pludselig istemte et øreskjærende Skraal. „Ernst vil have, at jeg skal sætte mig op paa den fremmede Herres andet Knæ, og Paul vil ikke lide det." — „Fordi Du skal lege Skjul med mig," sagde Paul i en befalende Tone. — „Og jeg vil ikke," svarede Amalie, skraalende endnu stærkere, „jeg vil gjøre ligesom Ernst, og som Ernst holder Huus med den fremmede Mand, vil jeg ogsaa." — „Saa sætter jeg mig bag paa," sagde Paul, og begyndte at kravle op paa Ryggen af Lænestolen; og ved Hjelp af Eugens Kjolekrave, som han havde faaet fat i, og hvilken han et Øieblik lod sig hænge ved, naaede han omsider ganske behændig Ryggen paa Lænestolen, paa hvilken han thronede som en Erobrer. — „Fortræffeligt! fortræffeligt!" raabte Faderen, som neppe kunde komme til sig selv af Latter, medens Eugen, siddende paa den yderste Kant af Stolen for at undgaae Pauls Fødder, som bestandig gned sine Sko op imod hans Klæder, paa sit andet Knæ gyngede Amalie, der nu tilfredsstillet blev ved at raabe: „Naar Ernst kan saadan holde Huus med den fremmede Mand, kan jeg ogsaa." — „Du troer det slet ikke, min Ven," sagde Kaspar, hvor megen Aand den Lille har; hun er ligesaa vild som hendes Brødre, men for Resten godmodig. Og saa en Indsigt, og det af et Barn paa fem Aar, som endnu slet Intet veed. Men Du er virkelig altfor feielig, at Du vil taale alle deres Skjelmsstykker... Ere de Dig ikke til al for megen Uleilighed?" — „Maaskee," mumlede Eugen imellem Tænderne, medens Sveden haglede ned ad ham... „Maaskee!... det var ikke ilde, om... Jeg maa tilstaae Dig

min Ven," lagde han til, hævende Stemmen lidt, ..."at de virkelig ere Dig til Besvær," fortsatte Kaspar. Ved disse Ord, fortalte Eugen, havde han seet sig om efter Døren eller i Nødsfald Vinduet, for at undslippe saa hurtig som mnligt.

„Det kommer deraf, at mine Børn ikke kunne henregnes til de sædvanlige," sagde Faderen med en Bevægelse, der røbede en kostelig Stolthed. „Derfor opdrager jeg dem ogsaa selv og forgvakler dem ikke; uopdragne Børn afskyer jeg... Jovrigt min Ven, seer Du, at Børn altid ere det, de blive opdragne til; man maae kun vide at behandle dem rigtigt... Jeg kan faae dem til hvad det skal være.... Men derfor kan jeg ogsaa lade den hele Verden høre paa, at der gives faa Børn som mine; og dette siger jeg ikke fordi jeg er deres Fader, nei, oprigtig talt... Men min Gud! Hvad er det, som sidder der paa din Kjolekrave?... — „Hvad mener Du?" raabte Eugen ganske bekymret. — „Det seer ud som Fedt eller Smør... ved Gud, det er Smør. Vidste jeg, hvo af Jer Gavtyve der har tilsmurt...." — „Jeg beder Dig, Kaspar, bliv ikke vred paa dem," sagde Eugen, idet han reiste sig, saa at Børnene vare nødte til at stige ned fra Knæerne, og idet han med en Martyrs hele Taalmodighed viskede Kjolekraven af... „Jeg vil hellere gaae".... — „Nei, bliv dog, kjære Eugen, jeg vil vise Dig, hvorledes jeg her opdrager mine Børn... Bengler, hvo af Eder har tilsmurt min Vens Kjole med Smør?" — „Jeg, Papa," sagde Paul, endnu bestandig paa Ryggen af Stolen. — „Godt, min Dreng, kys mig engang... Ha!" tilføiede han, idet han med triumpherende Diekast vendte sig om til sin Ven, „jeg skulde ikke tro, at han kan kaldes en Løgner!... Men hvorfor gnider Du Dine Benklæder? de ere jo ganske sorte?" — „Jeg troer det er Blæk," sagde Eugen, neppe istand til at skjule sit slette Lune. — „Det er ikke muligt, min Ven; der har ingen været Dig nær uden mine Børn, og dem har jeg paa det strængeste forbudet at røre ved Blækket.... det maa være Kul." — „Det er ingen Kul, men Blæk," sagde Ernst med den største Frækhed, „See Papa, begge mine Hænder ere endnu fulde deraf." — „Hvorledes, Blæk? Veed Du ikke, Monsieur Ernst, at jeg har forbudt Dig at røre ved mit Skrivertøi; Du har altsaa gjort det alligevel?" — „Ja, Papa; men Du tør ikke være vred, for jeg har ikke løiet." — „Du er et elskværdigt Barn! kom, og lad mig kysse Dig, min gamle Ernst." — „Papa," sagde Amalie, idet hun løb hen til sin Fader, kys ogsaa mig." — „Og hvorfor, mit Barn?" — „Fordi jeg har slaaet den smukke Porcellains Sukkerdaase itu." — „Hvorledes, Barn!" sagde Moderen med stor Rolighed, „det er meget uartigt og var jeg ikke just saa beskjæftiget med mit Arbeide..." — „Kjære Veninde, vær ikke vred paa hende," sagde Faderen med et pathetisk Udtryk, „hun er allerkjæreste; at anklage sig selv, den stakkels Glut... kom i mine Arme, kom.... en anden Fader vilde blive vred, maaskee endogsaa slaae hende. Og hvad vilde man paa denne Maade gjøre dem til? Løgnere . . . imedens jeg, saaledes som jeg opdrager dem . . . nei; jeg siger det vist ikke, fordi det er mine Børn, men tilstaae selv, Eugen, de er allerkjæreste."

„Allerkjæreste!" gjentog Eugen med qvalt Stemme, som om dette Ord vilde blive stikkende i Halsen paa ham. — „Men hvor vil Du hen, Eugen?" — „Min Ven," sagde Eugen, idet han saae ud som et Menneske, der har fattet en stor Beslutning, „jeg gaaer." — „Og Dineen, og Eventyret i Algier . . . . Ja, jeg vil for Resten ikke opholde Dig hvis Du har Forretninger andetsteds, men Du maa love mig at komme igjen, imorgen, eller i overmorgen . . . ikke sandt?" — „Ja," sagde Eugen, men med en Betoning, som om han vilde have sagt: Faaer Du nogensinde fat paa mig igjen, saa . . .

Da han nu i fuldt Fiirspring skyndte sig bort, for saa snart som muligt at have et stort Skillerum imellem sig og sin Vens Børn, stødte han paa En, som holdt ham fast ved Ærmet. „Men min Gud, tager jeg ikke feil, saa er det Eugen, min Søns Skolekammerat! Altsaa igjen tilbage fra Afrika? De har dog vel seet Caspar, og hans Kone og hans fire Børn? . . . Nu hvad synes De om dem? . . . Velsignede Børn, altid muntre, intet Øieblik paa eet Sted, altid i Luften, leende, skrigende, brækkende Alting itu, rigtige smaae Djevleunger, kort, nogle allerkjæreste Børn! Jeg siger det ikke fordi jeg er deres Bestemoder . . . Jh, bevares . . men: . ." Eugen rev sig los, og lod det hellere komme an paa at give sit Kjoleærme til Priis, end at høre Enden paa denne Snak.

„Vor Herre bevare mit Tag for allerkjæreste Børn," gjentog Eugen flere Gange, da han var ifærd med at bortfjerne sig fra sin Vens Huus med lange Skridt, og verelviis gned Arme, Been og Hals, paa hvilke han endnu bestandig troede at føle de smaa Dæmoners tilfødte Kløer.

„Men hvorhen saa hurtigt, min kjære Eugen," sagde en fortklædt Herre, idet han fortrolig lagde sin Arm i den unge Mands. „Hvor det glæder mig at see Dem igjen. — De veed vel at jeg har mistet min Kone? —" — „Hvorledes, De er Enkemand, og uden Børn, formodentlig?" sagde Eugen, næsten med en Lykønskning paa Tungen. — Nei, Gud skee Lov! Hun har efterladt mig eet, den Stakkel, men eet, hvis Lige kun sjelden gives. At fortælle Dem om det vil ikke hjelpe stort, De maa selv see det. Jeg siger det ikke, fordi jeg er dets Fader, men paa Ære, det er et . . ." — „Igjen et allerkjæreste Barn?"

Og hurtigt slap Eugen sin nye Vens Arm, og saasnart han havde naaet den anden Gade gav han sig til at løbe alt hvad han kunde.

I „Dagen" for i Onsdags findes et Angreb paa dette Blads Redacteur i Anledning af en Artikel i Nr. 29, angaaende det tyske Skuespillerselskabs Forestillinger. Vi behøve vel blot at gjøre opmærksomme paa at dette Angreb findes i Bladet „**Dagen**" og derhos under Prædicat af: „**Forlangt indrykket,**" for derved at have godtgjort, at det baade i Indhold og Tone er af den Beskaffenhed at ingen ærefær Mand, kan indlade sig paa at besvare samme. Vi skulde iøvrigt ikke have undladt at pege hen paa den Manifestation, hvormed Dagens nyeste Redacteur tiltraadte sit Hverv, og hvori han høitideligen lover at afholde sig fra alle polemiske Ærligheder og Personligheder, dersom vi ikke vidste, at han ligger henkastet paa Sygeleiet, og at derfor hans Blad i denne Tid er en Tumleplads for alle mulige baade politiserende og æsthetiserende Vagabonder.

Red.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laregade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Tryk hos **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 9de August 1840. | Nr. 31.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Digte af Rolf Olsen fra Norge.

Dampskibet.

Aftenen sænker sig yndigt og stille
Nedover Havspeilets dæmrende Flade,
Sagtelig hvisskende Bølgerne trille,
Glimre som Perler og guldstrøede Blade.

Dampskibet ligger paa Havnen for Anker,
Kjøler sit Bryst i de glindsende Vande;
Roligt jeg sidder paa Volden i Tanker,
Stirrer paa Skibets de mørknende Rande.

Nylig gik **hun** der ombord. End i Ruffet
Seer jeg et Glimt af en sneehvid Mantille,
O, at jeg aldrig tilforn havde skuffet,
Deilige Qvinde, din elskende Villie!

Længselfuldt iler et Blik over Havet,
Tolker mig end hendes bønlige Klage,
Ak, naar din Kummer engang er begravet,
Vil du vel mindes de forrige Dage!

Dampskibet rører de kraftfulde Lemmer,
Sovandet skummer om Fartøiets Sider;
Mørtrende Blik, som jeg aldrig forglemmer,
Evigt du minder mig om hvad jeg lider!

Skibet er borte. En lysblaa Taage
Spreder en Duftsky hen over Vandet;
Men i det Fjerne dog skriger en Maage,
Uveiret kommer med Tordenslag blandet.

Et Løfte.

Hun lagde sin runde, sneehvide Arm
Om min Hals og hviskede stille:
Du skal ei synge om Vaabenlarm,
Om Kæmper og Vikinger vilde!

Den Ting har visselig Intet ved sig
Og er nu ei heller i Mode —
Jeg siger Dig det, jeg elsker Dig ei,
Hvis Du rører „de Kæmper gode."

Jeg greb hendes Haand med hurtig Lyst:
Hvis Du kysser mig hundred' Gange,
Hvis Du lader mig hvile ved Dit Bryst,
La'er jeg fare de Kæmpesange.

En Smagssag.

Man roser saameget „norske Greier"
Og „gamle Norge" og „norske Piger" —
Men naar jeg rigtigt Alt overveier,
Er det kun Snak, hvad man saaledes siger.

Hvad Pigerne angaaer, mindst Smagen er sikker,
En ynder nu meest de brændende Franske,
Gud veed, hvori det egentlig stikker,
Jeg ynder nu meest de snaksomme Danske.

Bladet Times for 25 Juni.

Et mærkeligt Exempel paa Avisvæsenets umaadelige Udvidelse leverer det under ovennævnte Dato udkomne Blad. Allerede i længere Tid udkommer dette Blad dobbelt, det vil sige i otte uhyre Foliesider, men dennegang firedobbelt, altsaa med 16 Sider, hver med 6 Spalter, altsaa sex og halvfemsindstyve Spalter. Heraf er næsten Halvdelen, nemlig sex og fyrgetyve Spalter, fyldte med Avertissementer. Regner man Betalingen for hver Linie til 1 ß, saa belober Indtægten for disse sig til circa 700 Pd. Sterling (imellem 6 og 7000 Rbd.) Annoncernes Antal ere, naar man regner 25 paa Spalten, omtrent 11 til 1200. Hele Massen af det Trykte vilde, lavt anslaaet, fylde tredive almindelige Octavark. Vi ville tilføie et Par Ord med Hensyn til dets øvrige Indhold.

De første fem Sider ere aldeles fyldte med Avertissementer. Derpaa følger en Recension over Mills bekjendte „det brittiske Indiens Historie," hvori Feilene i dette Værk, som desuagtet endnu stedse er det eneste fuldstændige over denne Gjenstand, blive skarpt fremhævede. Forfatteren til denne Recension er ingen anden, end den berømte Professor Wilson, som vistnok er fuldkommen berettiget til her at afsige sin Dom. Herpaa følger et Brev af en engelsk Componist, der beklager sig over, at ikke ogsaa engelske Musikeres Værker ere sikkrede imod Eftertryk. De næste to Spalter indeholde nogle Actstykker angaaende Nyseeland, og som ere Fortsættelse af en tidligere Artikel. Resten af fjerde Spalte er optaget af en kort Skrivelse over hurtigere Hjelp ved Ildsvaade. Den femte og Halvdelen af sjette Spalte ere

fyldte med Bemærkninger om Bennets Værk: „en Hvalfiskefangers Fart omkring Verden," med to interessante Uddrag deraf angaaende Efterkommerne af de oprørske Matroser paa Picair-Oerne og over Tattoveringen, hvoraf Herr Bennet, for at faae et rigtigt Begreb derom, lod foretage en Prøve paa sit eget Legeme, ihvor smertelig denne Operation end var. Resten af den sjette Spalte optager en Artikel over Soults Billedgallerie, hvoraf nogle Stykker af den gamle pengegridske Marschall skulle sælges i Engelland, og en Afhandling om Behandlingen af Hundegalskabet efter et af en Skolemester paa den østerrig-tyrkiske Grændse tilfældigviis opdaget, og, som der paastaaes, meget probat Middel. Hermed er sjette Spalte sluttet.

Paa den syvende Side indeholder den 1ste Spalte en interessant Meddelelse angaaende en i skotsk Dialekt skreven Comedie, betitlet Gaberlunzie. Den anden Spalte begynder med en Oversættelse fra Allgemeine Zeitung, betræffende Frankrigs Handelsforhold til Abyssinien, og nedenunder findes endnu en Artikkel af en Herr Clark om den kirkelige Retspleie. Den tredie Spalte indeholder en Artikkel over den nye Bill om Forbedringen af Fattiglovene i England, og dernæst et bittert Angreb paa det alt i nogle Aar bestaaende „catholske Institut for Storbrittanien." Den fjerde Spalte er fyldt med en i Brevform meddeelt Artikel over Billen angaaende Parlamentsvælgernes Registrering. Den femte og Halvdelen af sjette Spalte indeholder en officiel Correspondence angaaende nogle Misbrug i Staden Ludlows Korporationsvæsen, og den anden Halvdeel af den sjette Spalte en Beretning om en „Radical Forsamling" i Dublin.

De fem første Spalter af den ottende Side ere opfylte med Actstykker om Joderne i Damascus. Den sidste Spalte paa den ottende og de fem første Spalter paa den niende Side indeholde en Revision af „den irske (protestantiske) Kirkes Historie" af Biskoppen Dr. Mant. Da Sagen har en Parti-Interesse, saa er den naturligviis afhandlet meget omstændelig, og vilde i sædvanlig Tryk udgjøre nogle Ark. Den sidste Spalte paa niende Side indeholder en omstændelig Beretning om Oberst Pasley's nyeste Forsøg paa at sprænge Vraget af Royal George ved Krudtladninger, der blive antænte ved Hjelp af det voltaiske Apparat.

De halvtredie første Spalter paa den tiende Side ere optagne af de officielle Efterretninger om en i Nyfoundland begaaet Forbrydelse, og Resten af den tredie Spalte indeholder en officiel Bekjendtgjørelse angaaende Opreisningen af Nelson-Monumentet paa Trafalgar-Square. Nu begynde atter Annoncer, der fylde, den anden Halvdeel af tiende og hele den ellevte Side.

Først paa den tolvte Side begynder den egentlige Tidende med de saakaldte Leading Artikles, der navnlig i dette Nummer ere meget talrige idet de tilligemed Børsartikler (Money Market and lity intelligence) optage den tolvte og trettende Side. Paa den fjortende Side gjør Hofefterretningerne (Court Circular) Begyndelsen, derpaa følge Lykønskningsadressen til Hendes Majestæt i Anledning af hendes lykkelige Redning, Efterretninger fra Frankerige, en Adresse fra den bekjendte Moses Montefiore til alle jodiske Familiefædre i London, hvori han opfordrer dem til en Forsamling i Synagogen for at overveie nogle Meddelelser angaaende Jødernes i Damascus Anliggender, specielle Angivelser over Courvoisier, om Sheriffsvalget i London, om en Forsamling i det brittiske Selskab for Afskaffelsen af Negerslaveriet, og adskilligt Andet, hvoriblandt ogsaa Sporting Intelligence, d. e. Efterretninger om Væddeløb i Hampton. o. s. v.

Paa den femtende Side komme der endelig endnu nogle Efterretninger over Irland, derpaa tre Spalter med „retslige Avertissementer" (Law report), Skibs- og Handelsefterretninger, og slutteligen begynde atter paa den sjette Spalte Avertissementerne og vedblive derpaa at fylde hele den sextende Side.

Der var vistnok Leilighed til at knytte en Mængde Bemærkninger til Opregningen af denne uhyre Masse af Efterretninger, Meddelelser, Recensioner o. s. v.; vi ville imidlertid forskaane vore Læsere for disse, paa een nær, som maaskee torde være mangen med Bladvæsenet mindre bekjendt Læser aldeles ubekjendt. Omkostningerne, som et saadant Dagblad have at bære, ere umaadelige, og kunne paa Continentet, hvor man er mindre kjent med de detaillerede Omstændigheder, med Maaden, Medarbeiderne betales paa o. s. v. ikke engang nogenlunde angives, men de overstige sikkert Indtægten af selve Bladets Afsætning, hvor stor denne saa er, thi Afsætningen er efter Times egen Angivelse kun omtrent 18,000 Expl. daglig.*) Men den umaadelige Indtægt af Avertiesementerne maa dække alt det Øvrige, og desuden endnu give det egentlige Overskud. Paa denne Maade erholde de bestaaende Journaler et factisk Monopol, og derfor er i den nyeste Tid i England, trods flere Anstrengelser intet nyt Blad af større Omfang kommet i Veiret; meget mere er snart det ene, snart det andet gaaet ind igjen.

"Svend Dyrings Hus."

Over denne Digtning, en af vor nyere dramatiske Literaturs skjønneste Prydelser, findes der i „Blätter für literarische Unterhaltung" Nr. 209, for Mandagen d. 27de Juli 1840, en Anmeldelse, hvilken vi have antaget det vilde interessere vore Læsere at blive bekjendt med, og vi have derfor ikke taget i Betænkning at meddele den her. For tillige at give vore Læsere en Prøve af den tydske Oversættelse, have vi ikke villet udelade de i Anmeldelsen citerede Steder.

„Forfatteren og utvivlsomt ogsaa Oversætteren til denne Tragedie er en Dansk, **Henrik Hertz**. Oprindelig altsaa et Product, der tilhører et fremmed Folk og en fremmed Literatur, giver dog det germaniske Stammeslægtskab, som endnutildags forbinder Tydske og Danske, os Ret til at anse den danske Literatur Frembringelser, som i det mindste halvt tilhørende os. Mere end ved noget andet

---

*) I London finder nemlig intet stadigt Abonnement Sted, men Bladene blive solgte enkeltviis, ofte ved særdeles interessante Tilfælde, som for ni Aar siden ved Reformbillen, i et uforholdsmæssig større Antal end sædvanlig, og Pressene vedblive saalænge at trykke, som man begjærer Blade; derfor regnes den kun efter stemplede Ark.

Product gjøre vi vor Fordring paa denne Medeiendomsret gjeldende ved den nærværende Tragedie, da det paa Grund af Digterens Kjendskab til det tydske Sprog er lykkedes ham, i Oversættelsen at levere os et Originalarbeide. De ubetydelige Anstød imod nogle Sprogfinheder kunne vi ikke med Billighed henregne til fuldgyldige Feil, i det høieste kunde man tillægge dem Characteren af ikke ganske sædvanlige Provindsialismer." (Her følger en kort Recit af Stykkets Indhold, men som det vil være overflødigt at gjentage for danske Læsere.)

„Efter denne ufuldkomne Skizze kunde det synes som om Gjengjeldelsen her optræder for vilkaarlig, og alt for meget som deus ex machina, men det er ingenlunde Tilfældet. Thi gaaer man tilbage til den danske Heltetid, i hvilken Stykket spiller, saa vil man finde, at der netop i denne Dæmring fra Aandeverdenen aabenbarer sig et høist charakteristisk Træk for det danske Folk. Dette Anelsesfulde og Gruopvækkende, som fra Begyndelsen til Enden, lig en tæt Taage ombølger Tragedien, frembringer derfor en eiendommelig Spænding og er lykkedes Digteren ganske fortræffeligt. Hertil slutter sig endnu Chorene i den danske nationale Udtryksmaade, Melodien af en Folkesang, som i Handlingens Gang ofte vender tilbage og gjentoner i Salen som en Aandestemme. Kan man end ikke fornægte en Indblanding af et i en vis Forstand melodramatisk Element, saa kunne vi dog herover ikke gaae irette med Digteren, da dette næsten synes uundgaaeligt, saafremt det gamle Heltelivs hele Nationalitet skal kunne aabenbare sig i dramatisk Sandhed. Hertil kommer endnu, at Charactererne ere saa mesterligt tegnede lige indtil de ubetydeligste Tjenestetyende, at vi i enhver af dem maa beundre en eiendommelig Skabelse. Ranghilds Physiognomi har noget dæmonisk Storartet og maa efter vor Formening være af uberegnelig Virkning fra Scenen, omendskjønt denne Slags Roller ikke kan henføres til de nu yndede „taknemlige". Med ikke mindre Sikkerhed er Guldborgs og Regisses Charakterer tegnede, hiin en moralsk-trodsende Ovinde, saaledes som den danske og svenske Historie har saa mange at opvise, denne taalmodigt lidende, fuld af Kjærlighed selv imod dem der qvæle hende. Og ved Siden af disse Ovinder de kraftige, mandige Skikkelser Tage Bolt, Ivar, Svend Dyring, den chevaleresk Ridder Stig Hvide, den trofaste Tjener Byrge, Svenden Gunner, alle ere de Figurer i Legemsstørrelse. De simpleste Ord ere tilstrækkelige for Digteren der, som faa Andre, har forsmaaet at besnære Hjerterne ved glimrende Talemaader. Meget mere bestræber han sig paa det simpleste Sprog og vælger i Overeenstemmelse med Stoffet et Versemaal, som staaer midt imellem den sædvanlige dramatiske Jambe og Knittelverset. Stundom taber denne Versart sig ganske i Prosaen, kun en vis Rhytmus giver den endnu Versets Præg.

Saamegen Roes maa understøttes ved nogle Exempler. Vi ønske at de følgende Brudstykker maae tjene til at henlede Læserens Opmærksomhed paa dette mærkelige Product, og at disse, hvis en eller anden Theaterdirecteur ligeledes faaer Die herpaa, maatte foranledige ham til at gjøre sig noget nærmere bekjendt med den aandfulde Danskes Drama og overlægge med sig selv Muligheden i engang at bringe et saadant Stykke paa Scenen.

Frau Helvig (betrachtet die Kinder aus der Ferne).

Meine lieben Kleinen! Auf Stroh legt man euch!
Ach, wer stahl euch die Kissen gleich!
Zur Abendzeit legt' ich — beim Entkleiden —
In die warme Kammer euch lieben Beiden,
Ich küßte euch zärtlich, ihr lachtet mir zu —
Dann saß ich treu, biß ihr schliefet in Ruh.
Euch hab' ich ja stets unendlich geliebt
Und niemals habt ihr mich im Leben betrübt.
Wer ließ euch hier — hätt' es nimmer gedacht —
Vor offnen Thüren in der kalten Nacht?
Ich wachte zärtlich Nachts bis zum Tagen,
Und pflegt euch, meine Bübchen! Hab' euch getragen,
Was lieget ihr einsam hier, statt auf Seide?
— Weh' über Guldborg, dem bosen Weibe!

(Geht zur Pritsche.)

Mein kleiner Ove, sprich doch, mein Sohn, sag' an:
Was ist versehn? Was hast du gethan?
Du warst beständig so fromm und recht,
Wer vermocht's zu behandeln dich so schlecht?
Alf, mein Ält'ster, klein, lieblich und zart,
Wer bereitet dir dein Lager hart?
Du zeigtest niemals den mindesten Trotz,
Und liegst dennoch hier in dem ärmlichen Schmuz!
Für dich ist der Winkel zu kalt wol und eng',
Sprich: wer begegnet denn dir so streng?
Warum bedecken dich grobe Lumpen?
Warum ein Jäckchen von Heedenzeuch doch?
Warum bringst du nicht dem Vater den Humpen,
Und ritt'st wie Sonntags den Schimmel nach?
Man reicht dir gar, wie dem Hund das Futter, —
Weh' über Guldborg, der bösen Mutter! —

Efter denne en afdød Moders Klager ved hendes Børns Leie, tilføie vi Sosteren Regisses blide Ord:

Regisse

(nimmt Schale und Licht und geht zu dem Lager der Kinder).

Verlangt euch nach Wein, verlangt euch nach Brod?
Seht, ich bring's euch, nehmt es hin, weil gern ich's euch bot!
— Ach, dort liegt ihr kümmerlich — klein,
Gleich der Kornblum' hüllt ihr in Stroh euch ein,
Gleich Sperlingen guckt aus dem Nest ihr gar ärmlich,
Weil euch Frau Guldborg bettet erbärmlich. — —
— — Wär' es möglich, mein Mütterchen, daß du
Sähest noch sorgsam diesen hier zu?
Vermöcht'st, verklärt, du zu denken an sie,
Die Gott als theuerstes Pfand dir verlieh?
Und wär' es wahr, du kämest vom Himmel,
Die Kleinen tröstend, zum Erdgetümmel? — —
Geliebte Mutter, wär' es möglich dir,
Dann schick' vom Himmel des Friedens Glück mir!
Mir ward die Last, eine Sorge zu tragen;
Mich drückt gar schwer eine heimliche Noth,
Kein Freund wird hier mich zu trösten wagen,
Kein Einz'ger, nachdem du, Geliebte, schon todt! —
Ich zage geängstigt; — steh' mir zur Seite,
Lehre mich hoffen, stärk' mich im Streite!

Endnu tillade vi os at anføre Fru Helvigs Ord til Guldborg, ligesom Englenes Chor, hvilket ved sin dobbelte Gjentagelse i Dramaet er af en ligesaa rystende som beroligende Virkning.

Helvig.

Was schaffst du hier drinne,
Hartherzige? Weh' dir, wenn Helvig spricht!
Wirst du nicht zittern vor des Himmels Gericht?
Meine Kinderchen wurden, darbend, hier hager,
Jetzt liegt deine Tochter auf dem ärmlichen Lager,
Bedroht ist mein Haus durch dich und betrübt,
Verworf'ne, wie hast du dein Amt hier geübt?
Ich ließ den Kindern noch Wein und Brot,
Aber dennoch litten sie wirklich Noth,
Ich ließ hier Betten mit weichen Kissen,
Und sieh': auf Stroh mußten Alles sie missen! — —
— Muß ich öft'rer zeigen mich hier,
Dann zitt're du, dann fürcht dich vor mir!

Chor der Engel.

Dem Welt und Menschen nicht Hülfe gebracht,
Bringen wir Trost in der einsamen Nacht;
Wer Noth am Tage häufig erlitten,
Werden wir Labung zur Nacht erbitten,
Als man den Heiland auf Erden geschaut,
Keimte der Trost für die herbesten Schmerzen,
Ein Trost für den, der gläubig vertraut,
Ein Schall vom Chor der Seligen — laut
Steigt er herab zum menschlichen Herzen.

Saaledes slutter denne Tragedie, hvori der igjen er givet os et Bevis paa, at næsten ene i de nordiske Stater af germanisk Herkomst,(?) Simpelhed og Adel i Tanken have vedligeholdt sig i Kunstens Rige. Danmark udmærker sig fremfor Alt ved sin Literaturs Kydskhed, uden derfor at yde mindre Aand, mindre Tankerigdom. Men Folket øser ogsaa kun sin aandige Næring af hjemlige Kilder, det laaner kun lidet hos Fremmede, eller slutter sig i det mindste ikke slavisk til den elendige Modesyge, som kun finder Tilfredsstillelse, naar Pariser-Usædeligheden, lig andre Pariser-Moder, overalt lovprisende anerkjendes og efterlignes. Vi kunne ikke undlade, her at udtale det, at det vilde glæde os langt mere, naar vi i Fremtiden igjen saae den tydske Aand optræde i Klædebonnet af sin nationale Simpelhed, Kraft og Ligefremhed, end i den flagrende Narrehabit af denne sociale Frankhed. Tydskeren, saa forekommer det os, maa for Tiden lære Tugt og Sæder af den Danske og Svenske, naar han er taabelig eller svag nok til, ikke mere at ville finde disse hos sig selv."

Feuilleton.

I hvilken Gunst de **Lumbyske** Concerter à la Strauß staae hos det musikelskende Publicum, derom vidner det talrige Besøg, som de, uagtet den for slige Underholdninger ugunstige Aarstid, bestandig have havt at glæde sig ved. Unægtelig fortjener ogsaa den Flid og Omhu, hvormed denne heldige Idee er iværksat, og som vedvarende anvendes paa dens Udførelse saavel med Hensyn til Valget som til Indstuderingen af det Valgte, al Paaskjønnelse og Opmuntring. Saaledes udførtes ved den Concert, det Lumbyske Selskab gav afvigte Løverdag, foruden Ouverturen til **Ruhlaus** herlige Elverhoi, og **Aubers** melodierige, livlige Prinds af China ogsaa iblandt Andet et Par nye Dandse af Strauß. **Labitzkys** phantasierige Tremolo-Vals „Andenken an Pavlowsky" tiltrak sig Publicums Opmærksomhed i den Grad, at den, paa Opfordring, blev given da capo, hvortil det Liv og den Præcision, hvormed den udførtes, sikkert bidrog meget, og som ogsaa vandt Publicums eenstemmige Erkjendelse. — Det vilde være ønskeligt, om Herr Lumby i Fremtiden kunde faae et større og hensigtsmæssigere Locale til Afbenyttelse til disse interessante Aftenunderholdninger, f. Ex. det kgl. Hoftheater.

— Kunstneren **Blunck**, der, som bekjendt, siden sin Ankomst hertil med **Thorwaldsen** har opholdt sig her i Staden og her udført flere smukke Malerier, har igaar igjen begivet sig paa Reisen for, efter at have besøgt sin Familie i Holsteen, at vende tilbage til Italien.

— Pianisten Herr **Adolph Nathan** har af Hs. Majestæt Kongen modtaget Reisestipendium, for at gives Leilighed til videre Uddannelse af sit Talent.

— Igaar aabnedes Industriudstillingen paa Charlottenborg og forbliver aaben hver Dag fra Kl. 9 til 6, indtil den 20de September d. A. Indgangen koster 1 Mk. for Personen og Cataloget over de udstillede Sager sælges for 8 Sk. Stk. i Forværelset. Ifølge Commiteens Bekjendtgjørelse vil endvidere paa Udstillingen dagligen kunne faaes Lodder à 2 Rbd. Stykket til endeel af de udstillede Sager, der agtes bortloddede. Ingen Gevinst bliver under Værdi af 5 Rbd.

— En stor Deel af vort Theaterpersonale benytter Ferien til at give Forestillinger andre Steder. Saaledes gjæste Hr. **Bournonville** og Jfr. **Fjeldsted** Nabolandet Norge; Hr. **Sahlertz** med nogle flere Sangere lade sig høre i det sydlige Sjælland og Møen; Dhrr. **Nielsen** og **Phister** give Forestillinger i det nordlige Jylland, og endeel af vore yngre Skuespillere og Figuranter i det sydlige Jylland. De modtages allevegne med aabne Arme paa Steder, hvor man ikkun er vant til den ufuldkomne Nydelse, omvankende Skuespillertruppe ere istand til at forskaffe.

— Paa Himmelbjerget, det høieste Punkt i Jylland, er iaar bleven feiret en Fest. Flere Forsamlinger have fundet Sted der, Taler af almeeninteressant Indhold ere blevne holdte af Pastor **St. Blicher**, Magister **Hammerich** og flere. En Commitee er ligeledes bleven udnævnt til at arrangere en Folkefest næste Aar, hvortil der ogsaa skal udstedes Indbydelse til vore svenske og norske Brødre. — Bjergets Eier, **Peder Nielsen**, havde tidligere ikke tilladt Folk at komme derop, hvilket har vakt mangen moersom Strid i de jydske Blade. Nu har, som Randers Avis fortæller, Hs. Maj. Kongen, til almindelig Tilfredshed, imod en Godtgjørelse, til bemeldte Hr. Peder Nielsen, efter Sigende 40 Rbd. aarlig, sørget for, at Adgangen til Himmelbjerget til alle Tider kan staae aabent for Alle og Enhver.

— I det af Dr. **Karl Haltaus** udgivne **Album** i Anledning af Bogtrykkerkunstens fjerde Secularfest, findes en Mængde Tankesprog af en stor Deel bekjendte Forfattere af den forskjelligste politiske Troesbekjendelse, men Alle næsten uden Undtagelse ønske de Pressens fuldkomne Frihed. Vi hidsætte tvende af disses Ytringer:

Ammon i Dresden skriver:

„Hvad Pressen er for Bogstavet, det er Friheden for Aanden. Derfor kan kun den frie Presse nytte Aanden. Fire Aarhundreder have stadfæstet dette. Gid at Fremtiden ikke heller vil glemme det."

Af Prof. Theol. **Danz** i Jena, findes følgende Spørgsmaal og Svar:

„Sp.: Hvor har Du Dine Ordner Gutenberg?

Sv.: I ABC-Bogen, i Bibelen og i Psalmebogen.

Sp.: Hvor har Du Dine Titler, Gutenberg?

Sv.: I mit Navn.

Sp.: Hvor Din Løn?

Sv.: I Uforgjængeligheden af mine Fortjenester.

Sp.: Og hvor Dit Mindesmærke?

Sv.: I mit ædle tydske Folks Hjerte og i hele Europas.

— Fra Italien ere der indløbet meget ugunstige Efterretninger angaaende **Rossinis** Sundhedstilstand. Den berømte Componist skal være meget lidende; hans hele Legeme, men især Hovedet er ganske opsvulmet; han kan ikke længer taale at staae eller gaae, og bliver derfor, for at han dog idetmindste kan nyde den friske Luft, en kort Tid af Dagen kjørt omkring i sin Hauge.

— Ved Kongeparrets Nærværelse i Horsens saaes under Illuminationen hos Herr Kjøbmand v. **Essen** et Transparent, der afbildede en norsk Fjeldegn med nedstyrtende Fos, samt et enkeltstaaende Grantræ paa en Klippetinde, hvorunder læstes følgende Inscription:

Paa Norges Klippe staaer et Træ,
Det har Du plantet; i dets Skygge
Har Folkets Lykke fundet Læ,
Mod Fremtids Storm det kan betrygge;
Et saadant plantet i Danmarks Have
Det var i Sandhed — en Konge-Gave.

I Havnen i Horsens vaiede flere forskjellige Nationers Flag, blandt Andet læstes paa en Nordmands:

Den 17de Mai 1814.
Constitutionen leve.

— Den talentfulde Skuespildigter **Overskou** har ledsaget det andet Oplag af sit Lystspil „**Østergade og Vestergade**," som i disse Dage er udkommet, med en Fortale i hvilken han meddeler et Brev til Skuespiller **Rosenkilde**, angaaende dennes Forespørgsel om Opfatningen af Ludvig Thostrups Characteer, og hvori han tillige møder de fleste af de Indvendinger man i sin Tid har gjort imod selve Stykket.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Sondag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Tryk hos **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 16de August 1840. | Nr. 32.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Lodsen og hans Søn.

„Jørgen, seer Du det hist, hvad spaaede jeg i Gaaraftes,
Da vi ved Ovnen sad luunt mens Østvind stormende hyled,
Rysted' den klinede Væg og ængstelig var vi for Ruden,
Hyttens venlige Glug, hvorfra vi mangen en Skude,
Dinede i det Fjerne ved Dag, ja tidt i dæmrende Skumring.
Ja! jeg sagde det nok: ei for det Værste hun blæser;
Jørgen! lidt Travlhed vi faae, vi længe har suget paa Labben.
Nu er jeg glad i mit Sind — istedet for kjedelig Flade,
Fryder jo atter mit Syn den frie elskede Vove,
Mørkblaa den ruller sig frem og dristig Isflagen tvinger
Ud i den brusende Sø, — snart vi ei mere den siner.
Lejerligt nok! naar Isen kan gyngende bære,
Fare med susende Hast Kaner med skrallende Bjelder
Over det glimtende Dæk paa Danmarks sorteblaa Bolge.
Ei jeg forstaaer mig derpaa; den Fart — den huer mig ikke,
Klirklang og Harlekinsstads det tiende Hav da maa taale —
Ja! til en Tid! men vaagner Foraarets Røster,
Endt er da snart den Plageer; saa maa I smukt ud i Baaden,
Vil I et Kjende fra Land; lad Skøiter og Kaner kun hjemme,
Kom i min Vipper og rask gjennem fraadende Bølger,
Skjødet i Haanden; stivt Blikket mod Boven den høie
Styre vi flirk og med Gud; thi han bør aldrigen glemmes,
Han er Somandens Trøst og Landfolkets med, kan jeg vide.
Vi ere Børn af een Slægt; Han over Alle jo raader.
Vinteren hover mig ei; halvsovnig man sidder paa Bænken
Flikker sit Net, lapper Seil og skjærer til Aarerne Tolle,
Mens i det mørke Lukaf Praasen vifter saa dosig.
Rokhjulet snurrer saa knarsk — vel sandt, er Traaden først spunden,
Bli'er der, ved Lillemo'ers Flid, Noget deraf for os Alle.
Jørgen! hør Du min Knøs! saatidt paa knagende Tofter,
Sadde vi sammen tilsøes i rygende Brænding;
Synes det mere Dig godt ved Landets rolige Færdsel
Der, hvor man knirker med Hjul og halvforhungrede Bæster,
Eller tykkes Dig bedst naar Seilet svulmende spændes
Af en rigtig Nordøst og Rælingen Suser i Vandet?
Sønneke sig mig Din Tro — jeg er jo Din kjærlige Fader,
Ikke jeg roser mit Kald, — men høiligen dog jeg det elsker.
Lodsens Færd er vel svar, men godt den sig lønner,
Ei ved Pengene blot — nei, Fy! det være det Mindste,
Skjøndt ogsaa Sligt skal der til, thi ellers Meget os brøster —
Men for den herlige Fryd, at bringe sikkert i Havnen
Vildfarne Skib, og trygt staae ved Roret
Medens den brusende Braadsøe kræved sit Offer.
Tidt har jeg tænkt mig det saa — nu ja man maa tænke —
Det er som Doctorens Hjelp i truende Fare."

Lyttende laus til den Gamles venlige Tale,
Sømmelig ventede Jørgen til han fik udtalt,
Bryder først Stilheden nu, og rask han gjenmæler:
„Nei! nu Foraar det er; ej fængsle mig Landet mægter,
Længe paa Udkig jeg stod om Isen snart vilde briste,
Nu er den brusten — Hurra! hvad er Landet om Vinteren?
Hvad er Havet? jo begge sukke i knugende Trældom.
Jeg veed det jo nok, det er skjøndt naar Blomsterne pippe
Venligen frem, naar Sneen viger for Solen.
Smukke de ere — vel sandt, og Pigernes Krandse
Gjør lidt urolig — nu, hvad — de møde ved Stranden,
Lystig med flagrende Lok, rødmende hilse de Gutten
Der smiler glad nu paa Land som før i Dravaten.
Der man velkommen er; som Foraarets skjønneste Blomster,
Lyser den bedste Viol af Pigens dunkelblaa Øie."

„Dreng! hvad hører jeg der, du er ei rigtig i Skallen,
Snakker om Foraar, Violer og Øine og Lokker,
Du har nok peilet en Glut og hendes Lanterner
Vinke dig hid og saa did, — det er en morsom Forklaring,
Dog naar jeg husker mig om, mig selv det ikke gik bedre,
Stod jeg dog engang paa Strand her, ja, her just det skeete,
Da mig Karen, din Mør, rakte de første Violer,
Tusindfryd — — og hvad meer Rageriet saa hedder,
Som vored' rundten omkring i Marken, Engen og Skoven, —
Heller jeg lugter dog Tang; men bør dog ei nægte,
Tusindfryd Hytten hun gav, og pæn, som Violen,
Smilte hun venlig mig til naar jeg kom fra en Donning,
Pusled' og rorte sig flink som rappeste Skude. —
Skjøndt nu gammel og graa, signer jeg Kjærligheds Foraar."
Barkede Haand over Øiet nu foer — var det Stormen?
Blændede' den Øinenes Blik — nei, det var kjærlig Erindring.
„Siig mig nu Jørgen — min Gut! hvad hedder den Pige,
Der har skudt dig saa svært, at Øinene fast har Lecage?
Smuk er hun sagtens for dig — mig er det det samme,
Er hun kun huslig og tro jeg siger gjerne mit Amen.
See! saa haaber jeg vist, at jeg paa de aldrende Dage
Mindes vil tidlige Lyst, da dig jeg gynged' paa Knæet —
Det er endnu ei saa stivt; en Sønneson kan det vel bære.
Siig mig da Søn — ja vist — jeg snakker lidt længe,
Vanen er gammel hos mig og selv ved Arbeid jeg mumler —
Pigens, din Kjærestes Navn; monstro det er Grethe,
Hende, derhenne min Naboes flinke, herlige Datter?"
„Gud da evig skee Lov, du Fader saa hende nævner!
Gjensvared' Jørgen med Fryd — ja hver, som ret hende kjender,
Vistnok vil sande dit Ord, thi hun er yndig og herlig.
Længe jeg elsked' i Løn, kun Øiet Meningen sagde.
Tyktes mig, hun den forstod, hun blev saa bly og saa stille, —
Kunde jeg længer da tøve? — som sig Søgutten egner

Spurgte jeg — Grethe min Glut! vil Du blive min Hustru?
Hvordan det gik eller ei, man husker ei Sligt ret saa noie,
Nok sagt; hun hvidskede: Ja — saa var da Pagten vel sluttet,
Aldrig jeg glemme den skal, og hun vist glemmer den aldrig!" —

„Ret saa min Søn! for de Vind, det godt jeg kan lide,
Boute og brase! nei Tak! har Strømmen først faaet sin Retning,
Frisker en Kuling mod Havn, den rask maa benyttes.
Hør Jørgen hør! — hvor smukt nu klinger for Øret
Lærkens trillende Røst, det er mig som Degnen ved Altret
Brudepsalmen Dig sang — dog nok med skrappere Tone.
Nu skal vi hente din Glut; men hillemænd, Jørgen!
Naar man taler om — stop, nei! det var visselig syndigt.
Men kig et Kjende mod Vest, og see du kan praie, —
Ovet paa Land som paa Sø — ha! ha! de venlige Roser,
Som titte frem fra hiin Busk derhenne ved Hytten.
Smutter du Karen nu væk," udbrød den venlige Gamle,
„Hellere ene du var maaskee med Knægten, min Jørgen.
Munter! kom du kun frem; — Nyt kan Du næppe fortælle;
Alt det Gamle jeg veed, kom kun frem min Alderstunds Datter.
Da med flyvende Fod sig nærmed' blussende Pige,
Gubben omslyngende fast med de trinde kraftfulde Arme;
Og med et viende Kys hvisked' hun venlig: min Fader!
„Naa! naa! du er jo vildsk! hvad vil du i mine Børster!
Gaae til den Gronskolling hist, det Dunstjæg ei skader
Rosenrød Kind, ei Læben, som svulmende venter
Hjerteligt Kys, men dog ei af stjæggede Gubbe." —
„Jørgen! Krandsen er her — jeg lovede den dig forleden.
Hver frembrydende Knop med Glæde har jeg betragtet,
Tænkte paa dig og vor Krands ved Dag — ja ogsaa om Natten,
Frygtede Vaarluftens Kuld; men nu er den færdig.
Seer du blandt Bukarets Gront Tusindfryd og Violer,
Himmelens Forbud de er' paa Haab i kommende Dage.
Fader! hvi staaer du og grubler? er dig ei Krandsen
Pyntelig nok? giv Tid kun — naar Sommeren vinker
Mylre Smaablomster frem i Skov paa Mark og i Have,
Vil du da heller en Krands af rode store Pioner?" —
„Nei lille Grethe! nei Tak! men kan Lilien du finde,
Der med bredbladet Gront smukt sig gynger i Aaen
Den kan jeg lide, som jeg den ofte lever paa Vandet.
Krandsen du bringer er skjon, giv den til vor Moder.
Ung hun sig foler igjen, da mindes hun fremfarne Dage.
Hænge vil hun den vist, der, hvor den gamle paa Sømmet
Visned' i mangen et Aar, ei tabte dog sin Betydning." —
„Ja lad dem slynge sig der," udbrød vor Jørgen med Glæde,
„Efteraars glimtende Guult Foraarets Gronne skal favne." —
„Følger mig, elskede Børn;" jubled den livsfriske Gamle,
„Atter jeg foler den Fryd, som dengang, Jørgen, du fødtes.
Lov mig dog først, og slaae til i beegvante Næve,
Soen du svigte ei vil, om ogsaa paa Landet
Blomstrer din kjæreste Fryd — den er dig et Anker,
Fast og forsvarligt naar først du endt har din Gjerning." —
„Der" — med godmodigt Klask svared den ærlige Yngling —
„Der min Hoire du har og Grethe tag du den Venstre." —
„Hjertet dog nærmest den er," hvidsked' rødmende Pige.
Rask nu gik Toget afsted — Karen alt længe dem vented';
Meget hun aned' jo alt og saae fra Gluggen det Hele.
„Troer du Faerlille maaskee, at jeg ikke bag Ruden
Skarpt kan Seileren see og sine, hvad Flag han vel toner?
Tak! — forlængst jeg det saae, nu Fa'er, Du selv maa dem lodse
Sikkert i Havn — hvor din Viv med kjærligste Favntag
Hilser i Døren dem slur med Fryd og moderlig Taare.

Dr. **Fangel.**

En gammel Soldats Erindringer.

(Fortalt af hans Datter).

Det er min Hensigt, at meddele nogle let henkastede Skizzer af min Faders Liv og jeg er overbeviist om, at de ville vække Din Deeltagelse, kjære Læser, thi han var en vakker gammel Officeer, som havde tjent i tre og fyrgetyve Aar. Er Du en Militair, da vil Du have hørt om ham, og, uagtet jeg lader ham optræde under et fingeret Navn, sikkert i den gamle Oberst Franklin gienkjende en gammel Ven. Han fægtede i mange Slag, udholdt de lange Feldtoges Moisommeligheder, erhvervede sig den Rang, han beklædte, og uagtet han var bleven gammel og graa i Tjenesten, saa raadede man ham dog til at sælge sin Officeersplads til Fordeel for sin Familie. Men han svarede, at han ønskede, at dø „i Harnisket", og at der blev skudt over hans Grav, — og saaledes skete det ogsaa. Jeg maa tilstaae, at det var mig kjærere, at han døde og blev begravet paa denne Maade, end om hans Plads var bleven solgt og jeg havde erholdt min Andeel af det, som jeg altid vilde have anseet for Blodpenge, der havde knust hans Hjerte.

Han var den yngste Søn af en Geistlig, der i over fyrgetyve Aar havde været Præst paa et og samme Sted. Han havde ægtet Datteren af den forrige Præst, som i ligesaa mange Aar havde beboet den gamle Præstegaard, og saaledes blev Familien af Omegnens Fattige anseet for deres Velgjørere og Beskyttere, og man kom dem overalt imøde med den ligefremme Fortrolighed, som nutildags er ubekjendt, eller ogsaa bliver forverlet med vor Tids Lighedsbegreber. Den ældste Broder var et Genie, men hans Talenter indbragte ham aldrig noget synderlig Udbytte. Nogle beklagede dette, og dog kunne vi trøste os derover, og endnu efter henrundne Aar mindes dem med Glæde. Maaskee ogsaa, at hans Talenter bleve misbrugte — han døde ung og sparede saaledes Andre den Sorg, at see dem upaaskjønnede; — hans tidlige Død befriede ham for et Liv fuldt af Smerte og Skuffelse. — Den anden Broder blev i sit syv og tyvende Aar Capitain paa et Postskib. Han døde fjorten Dage derefter, efterat han var bleven udnævnt til Fregatcapitain. Hans Familie erfarede hans Død, men da han var død i en langtbortliggende Deel af England, saa vidste man ikke paa hvilket Sted han laae begravet. Mange Aar derefter gik jeg med min Fader over en Kirkegaard da vi opholdt os ved Vadet i C—. Graveren var ifærd med at grave en Grav, og da den muntre Mængde ilede hurtigere forbi, end min Faders svækkede Sundhed tillod det, saa bleve vi staaende og saae paa hans Arbeide. Muntre Grupper vandrede spøgende forbi os, og i det vi stode saaledes faldt vort Øie paa en Gravsteen, hvorpaa følgende var indhugget:

„Helliget Mindet af Capitainen paa Hs. Majestæts Fregat Bellona, Harry Franklin; han døde i C— den 29de October 17—, 27 Aar gammel." Det gjorde et høitideligt Indtryk paa os, saa pludselig at staae ved den elskede Dødes Grav. Min Fader talte ikke, men hans Ansigt viste at han var dybt rørt. Graveren fortsatte mekanisk sit Arbeide; han gravede meget nær ved min Onkels Grav. „Min gode Ven" sagde min Fader, „lad den stakkels Mand, der hviler, beholde saa megen Plads som I tør, uden at overtræde Eders Pligt." Idet han sagde dette trykkede han Graveren en halv Krone i Haanden. Denne saae iveiret, lettede paa Huen, og saae taus efter os, da vi forlode Stedet.

I sit femtende Aar gjorde min Fader en Reise, i det Haab, ved Hjelp af en Beslægtet at erholde en Ansættelse. Ak, hvor ofte har jeg ikke hørt ham skildre de Følelser, der bemægtigede sig ham, da han fra den gamle Præstebolig vandrede ned ad Fodstien, der førte til London. I hine Dage var Reisen et vanskeligt Foretagende for unge Mennesker — et farligt for gamle. Uagtet den femtenaarige Knøs var fuld af Haab, længtes han dog meget efter sin Reises Maal. Den gamle Fader, som selv endnu aldrig var kommen syd for Cambridge, saae vankelmodig paa sin Søn, og søgte endog tilsidst, idet Taarerne løb ned ad hans magre Kinder, at holde ham tilbage. Drengens Øine brændte, dog fældte han ikke en Taare. Løsrivende sig fra sin Fader, kravlede han op paa Karreethimmelen, smilende tilkastede han den gamle Præst, som stod sønderknuust over Skilsmissen ved Gadehjørnet, et Kys, men da han havde tabt ham af Syne, gav hans sammenpressede Hjerte sig Luft i Taarer. Postillonen, som havde kjendt ham fra hans Barndom af, søgte at trøste ham underveis, og idet han gav ham Tømmen i Haanden tilligemed Tilladelsen, at kjøre Hestene det Øvrige af Veien, indgjød han ham Selvtillid, og forestillede ham, hvorledes han engang skulde vorde Landets Stolthed.

Postkarreeten gjorde Holdt for at overnatte i York. Min Fader gik ind i et Kaffehuus og læste tilfældigviis i Avisen at hans Slægtning og Velynder General L— var afgaaet ved Døden. Men det var ikke min Faders Maade, at vende om igjen paa Halvveien. Generalen havde efterladt ham sit Sværd i Arv, og han besluttede derfor at fare fort paa den Vei, han selv havde valgt sig. Denne Beslutning udførte han ogsaa. Som Frivillig begav han sig til Armeen i Irland, og da han havde tjent der i kort Tid, erholdt han en Officeersplads i et Infanteriregiment. Jeg vilde ønske, at jeg kun kunde huske Halvdelen af alle de Eventyr, han oplevede i denne Tid, naar han fiskede eller jagede, og i sin røde Jakke gjennemstreifede dette vilde Land; hvorledes han sad i Hytterne hos dem, som han skulde holde i Orden; hvorledes han ved deres Arne erhvervede sig Venner, og hvor mildt han behandlede dem, naar nogle af deres Forseelser bleve ham bekjendte. Stakkels, stakkels Irland! det er en stor Glæde, tilfulde at erkjende dine gode Egenskaber — de overstige langt dine slette. Det er sørgeligt, at Midlet hidtil endnu ikke er fundet til at lede dem hen paa en for dem passende Bane. Dog, lad os holde op hermed' Fruentimmer brænde deres Fingre, naar de blande sig i politiske Anliggender og fortjene ingen Medlidenhed — „le bon temps viendra!"

Fra Irland fik han Ordre at gaae til Vestindien. Her paafulgte Troppernes Indskibning. Jeg vil en anden Gang give en Beskrivelse heraf. Min Fader var blødhjertet. Jeg troer, Soldater og Soemænd beholde deres bedre Følelser længere, end de fleste andre Folk. Vante til Tjenestens Gjenvordigheder, indsee de snarere, hvad Møie og Arbeid vil sige hos Andre, end de, „der sidde ved de Riges Bord og ere klædte i Purpur og kostelige Stoffer."

En Deel Fruentimmer ønskede at ledsage Tropperne. Mange af disse havde giftet dem uden deres Forældres Samtykke, og manglede saaledes Ret til at reise med deres Mænd. Imidlertid vidste min Fader at mage det saaledes, at de desuagtet kom med ombord, og saa saare de vare i rum Sø, kom de til Syne. Der blev verlet heftige Ord imellem Capitainen og min Fader. Det var unægteligt, at min Fader havde Uret; men Capitainen vidste slet ikke at tæmme sig, og efter en varm Ordstrid blev man enig om, at forelægge Sagen for høiere Vedkommende ved Ankomsten til Vestindien. Men kort Tid derefter bleve de tagne af en fransk Kaper og opbragte til en af de franske Øer i Vestindien. Nu viste de stakkels Soldaterkoner deres Taknemlighed; og medens den strænge Capitain næsten maatte savne al Reenlighed, da han havde mistet sit Linned, vaskede disse Koner for min Fader, syede ham af aflagte Klædningsstykker en for det derværende Klima passende Paaklædning, og bidroge saaledes væsentlig til hans Velbefindende. En ung Officeer, klædt i brogede, for Størstedelen af Soldaterkoner udsøgte Farver, maa have taget sig lystig nok ud.

Men hvo kan skildre de Fangnes Skræk, da han og hans Staldbrødre bleve bragte ombord paa det fremmede Skib. To og to bleve de lænkede til hinanden; deres Føde bestod i saltet Kjød eller Fisk, og ofte kunde de i sex og tredive Timer ikke faae en Draabe Vand at drikke. Den Fange, der var sammensmedet med min Fader, døde, og der var Ingen, der kunde befri den Levende fra den Døde. I mange Timer sad han i dette rædsomme Skib, under dette skrækkelige Klima ved Siden af sin døde Ven. Victor Hugo, hvor er Du nu og hvorledes er Du bleven lønnet for Dine Lidelser? — Er dette ikke et frygteligt Spørgsmaal?

Ofte, naar jeg hjemme yttrede min Utilfredshed over et skuffet Haab eller min Misfornøielse over en eller anden ubetydelig Gjenstand, pleiede min Fader at sige: Bliv ikke ubillig, tak meget mere Din Gud, at Du hverken sulter eller tørster, at Du har Ly og Læ, og at Regnen ikke kan trænge derigjennem.

(Fortsættes).

Feuilleton.

Folgende Notitser i et norsk Blad, angaaende Balletmester **Bournonvilles** og Jfr. **Fjeldsteds** Optrædender, ville sikkert heller ikke være uden Interesse for Morgenbladets Læsere:

„I Onsdags nod Cristianias Publicum for første Gang den Forlystelse at see smukke Dandse gratieus udførte af gode Balletdandsere. Uagtet de Dandsende kun ere To og saaledes ikke kunne præstere større combinerede Nummere, bleve dog Forventningerne fuldkommen tilfredsstillede, for hvilket man har det bedste Beviis deri, at de ikke saa faa Abonnementspladse, som ved Underretningen om Balletpersonalets Reduction vare blevne opsagte, igaarmorges strax vare blevne tagne tilbage igjen af Abonenterne. Den første pas de deux blev modtaget med mindst Varme, maaskee var ogsaa Publicum dengang endnu forlidt bearbeidet af Dandsens Amouretter til at dets Henrykkelse skulde have kunne kommet til Udbrud. Men efterat Jomfru Fjeldsted havde fortryllet Tilskuerne i den deilige Cachucha, losnedes Baandet, der holdt Følelserne tilbage, og et larmende Bifaldsraab tvang Dandserinden til et da capo, for hvilket hun paa ny lonnedes med en eenstemmig og fortjent Applaus. Det sidste Numer, steiersk Nationaldands, var en særdeles smuk gemüthlich Composition, der udfortes med udmærket Præcision og Ynde og en fortrinlig Mimik baade af Hr. Bournonville og Jomfru Fjeldsted; den modtoges derfor med overordentligt Bifald. Man har i Sandhed Grund til at glæde sig til de ovrige Forestillinger. — — — — — Huset var, paa nogle faa Loger nær, ganske fuldt. „I Aftes optraadte Balletmester Bournonville og Jomfru Fjeldsted første Gang paa Theatret, og vandt stærkt Bifald af det talrige Publicum, hvilket især lod ved Jomfru Fjeldsteds livlige og yndige Cachucha, som hun paa Opfordring maatte dandse da capo. At sige noget om Hr. Bournonville er ufornodent, da hans Navn, som udmærket Dandser, Lærer og Componist er nokſom bekjendt. Hvad der dog især bor fremhæves ved den Bournonvilleske Skole og dens Mester, er at, Dandsen har faaet et høiere Sving, det alene Sandselige er forsvundet, saaledes at enhver ung Pige uden Sky kan overvære de Compositioner, med hvilke Bournonvilles Navn følger, ligesom ogsaa see de Dandsende, som ere af denne Skole, og som har sin største og høieste Fuldendelse og Forbillede i Mademoiselle Taglioni. Jfr. Fjeldsteds meest udmærkede Egenskaber ere Ungdom, Ynde og Lethed, en overordentlig Tactfasthed og særdeles Styrke i Taaspidsen. Dem, der have seet hendes ældre Kunstsøster, **Lucilie, Grahn**, vil i de høist forskjellige Nuancer, der udgjore begges Talenter, opdage, som ovenfor sagt, den samme fortrinlige Skole, hvis Ideal Mdsl. Taglioni for Øieblikket er. Hvad man med Fornoielse seer forenet hos Jfr. Fjeldsted, er Dandsens Livlighed og Glæde ved Siden af qvindelig Tækkelighed og Blyhed. Midt i de vanskeligste Bevægelser bevarer hun en vis Tone, en parfum de la bonne société, der udbreder Ynde over alle hendes Præstationer, og virker behageligt paa Tilskuerne." — — „I flere Aftener ere skjonne Billeder svævede forbi vore Øine paa Scenen; yndige Stillinger og konstige Grouperinger, afverlende med den høiere Dandsekonsts Rythmer, have vederqvæget Tilskuerens Skjønhedsfølelse. Bournonvilles Fremstillinger ere omsvævede af Gratierne, alle ere kommende og svindende Malerier. Man mærker snart, at Bournonville er Thorvaldsens Landsmand, og at han har taget denne Kunstner til Forbillede i Dandsekunstens Plastik; hans Elev, Jomfru Fjeldsted, er saaledes ikke Canovas sydlige Dandserinde, det er den nordiske blufærdige thorvaldsenske. Ligesom der ved Malerite fordres en større Uddannelse, for at begribe Skjønhederne i den høiere historiske Stil, end i Genrebilledet, saaledes maa Øiet først tilvænnes eller optrages, forinden det opfatter Skjønheden i den serieuse Dands, medens Charakteerdandsen er mere hjemlig og lettere begribes af Alle. Denne har ogsaa her fremkaldt den største Virkning. Cachuchaen, dandset af Jfr. Fjeldsted, er bleven et Yndlingsnummer for Publicum, og har hvergang fremkaldt et da capo. Sidste Gang blev Dandserinden fremkaldt under stærkt Bifald. El Jaleo de Xeres, som i Aftes første Gang blev givet, er den smukkeste af de spanske Nationaldandse; den er ogsaa i sin Sammensætning fuldstændigere end de andre. I næste Uge vil der ved Hjelp af Theaterpersonale blive givet en fuldstændig Ballet, „Søvngængerſken", en Composition, der overalt har gjort en overordentlig Lykke.

— De 65 Musici, der vedvarende have vidst at vedligeholde Publicums Interesse, give paa Tirsdag d. 18de dennes deres næstsidste Concert til Fordeel for en Pensions-Enke- og Borneforsorgelses-Kasse, hvortil de have valgt: 1) Ouverture af Italiernerinden i Algier af **Rossini**; 2) Cavatine af **Meyerbeers** „Robert af Nordmandiet"; 3) Introduction til **Kuhlaus** „Lulu"; 4) Zigeunerdands af **Meyerbeers** „Hugonotterne"; 5) Paa Forlangende: Rosavals af **Strauß**; 6) Ouverture af Sylphiden af **H. Løvenskjold**; 7) Cavatine af **Bellinis** „Sønnambule"; 8) **Gebauers** Kroningsmarsch; 9) Chor og Dands af **Rossinis** „Wilhelm Tell"; og 10) Ligeledes paa Forlangende: Strauß's „Ingendfeuergallop." — Concerten begynder Kl. 6½.

— Moderen til Familien **Rotschild** lever endnu. Hun maa vel være næsten et Aarhundrede gammel, men er dog endnu saa kraftig, at hun næsten hver Aften kan besøge Theatret. Der sidder hun da, flittigt lyttende i sin Loge, med en Viste i Haanden, for at beskytte sig mod Lampeskinnet, paa Hovedet en gammeldags, med Blomster besat Blondekappe, under hvilken der ikke sees et Haar, ifort en broget Silkekjole, de kostbareste Knipliuger om Hals og Bryst. Hendes Underlæbe hænger dybt ned. Blandt hendes Sonner ligner **Amsel** hende meest. Af disse saavelsom af hendes Dottre, Fruerne **Sechel** og **Worms**, bliver hun æret over Alt og af hendes nærmeste Omgivelser, der ere bestemte til hendes Pleie, i Ordets egentlige Forstand baaret paa Hænderne. Hun boer nemlig endnu bestandig i Jodegaden i Frankfurt i den samme Stue, som hun besad, da hun som ubemidlet Kjobmandskone bragte sine Sonner til Verden. Denne gamle, skumle Stue i den fugtigste og usundeste Gade i Byen har hun aldrig villet forlade. „Her har jeg," siger hun, „seet mine Sonner blive mægtige og rige, og jeg vil nu lade dem beholde deres Lykke, som vist vilde vige fra dem, hvis jeg af Stolthed forlod min lave Hytte." Paa Grund af Gadens Sneverhed kan ingen Vogn kjore hen til hendes Bolig; hendes Sons Equipage kjorer derfor kun til Indgangen af Gaden, og Matronen bliver om Aftenen, naar hun kommer fra Theatret, baaret ud af samme hen til Huset.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Sondag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjobmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Trykt hos **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 24de August 1840. | Nr. 33.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

En gammel Soldats Erindringer.

(Fortalte af hans Datter).

(Fortsættelse.)

To Aar var han ombord paa Fangeskibet. Da erholdt han paa sit Ægresord Tilladelse til at reise til St. Lucca for at besøge nogle franske Venner, som erindrede Victor med Kjærlighed. Vi eie i vor Familie hans Portrait, malet af en fransk Creolinde. Ved siden af samme hænger en Romance. Jeg kjender ikke alle Enkelthederne. Min Fader pleiede kun at smile, naar jeg jeg spurgte ham om Kunstnerinden. Dog var det ikke noget munter Smiil, der laae bestandigt noget Alvorligt deri.

Paa Portraitet er Vennen malet i hans Uniform og med et muntert Ansigt, som om han, imedens Kunstnerinden malede ham, havde indladt sig i en munter Samtale med denne. Alt, hvad vi kunde erfare om Maleriet var, at det var malet af en smuk, ung, fransk Dame. Hendes Navn, Aimee du T—, er skrevet i Baggrunden paa et Træ. Hun synes at spøge over, at hun stillede sig selv i Skyggen.

Hvilken en Verden af Forestillinger har ikke dette skjønne Billede fremkaldt i mit Gemyt! Den muntre, tyveaarige Kriger, Malingen af hans Portrait, og de venlige Timer, som tilbragtes dermed! Det lette Smiil, Sorgløsheden hos det unge Par, som ubekymret om Fremtiden, lykkeligen hendrømmede Nutiden! Ynglingen tiltraadte sorgløs sin Lobebane, maaskee en Tidlang sorgmodig over, at saa herlige Timer maatte endes; men siden trøstede han sig dog let blandt sine Krigskammerater! Men hiin yndige Pige! — stakkels, stakkels Aimée!

Tilsidst skete der en Udveksling af de Fangne og min Fader vendte tilbage til England. Han landede der i smudsige og sønderrevne Klæder, og blottet for Penge til at forskaffe sig andre. Fortrødelig over ethvert Ophold, kjørte han med Postkarethen til sit Hjem i Norden. Da han naaede Byen, hvor Posten havde sin Station, forlod han Vognen og begav sig tilfods paa Veien til Rectorboligen.

Hvor slog ikke hans Hjerte, snart af Haab, snart af Frygt! Da han ankom til den velbekjendte grønne Hegnvei, traf han en gammel Forpagter, som i mange Aar havde kjendt ham og hans Familie, og med sin lille Kærre drog sin Vei. Ingen skulde i den solbrændte, magre Reisende, som saae langt ældre ud, end han virkelig var, ahne den friske, modige Yngling, der for fire Aar siden forlod Landsbyen. Han gik hen til Forpagteren og imedens han gik ved Siden af ham, søgte han ved Samtale at skaffe sig Noget at vide om nogl Familier i Egnen. „Hvorledes gaaer det Præstens Familie?“ spurgte min Fader, „ere de endnu Alle ilive?“ Med en indvortes Bevægelse, kan I nok tænke, gjorde han dette Spørgsmaal.

„Ja,“ var Svaret, „men de ere ikke de samme, hvad de før have været. De ere ligesaa gode og kjærlige som forhen, men den gamle Mand er ganske tungsindig og traurig, der er foregaet en Forandring med dem siden Drengene forlode Huset.“

„Drengene vare altsaa hans Ynglinge?“

„Ja de var de, min Tro. Georg, den ældste, var en slem vild Dreng — men saa behændig, bestandig saa lystig, man maatte altid lee over hans Streger. Han var mere sin egen end Andres Fiende. Han var en doven Dreng, men saa godmodig og venlig. Vi glædede os altid naar han kom hjem.“

„O, jeg har ofte hørt om ham; hvad blev der af den anden Søn?“

„Han gik tilsøes, og deri gjorde han vel. Hvor han saae smuk ud, da han i Socadet-Uniform besøgte Landsbykirken. Jeg vil vise Eder Skibet paa Værtshuusskiltet, naar vi komme der forbi. Mastor Harry malte det og og vi ere stolte deraf. Det er prægtigt udført! — Men,“ tilfoiede den gamle Mand efter en Pause, „der var endnu en Dreng, som tog afsted for fire Aar siden — Frederk, den yngste. De synes i Rectorhuset at holde mere af ham end af de Andre. Intet Under! for de have i de sidste to eller tre Aar ikke hørt det Ringeste fra ham. Den gamle Pastor gaaer omkring og gjør sin Pligt, men han har sat meget af, og Konen er ganske bekymret for ham. I Huset herskер endnu den samme Gjæstfrihed og Gjæsterne finde endnu bestandig god Beværtning, Fruentimmerne besøge endnu altid Fattigfolk, men Gud bedre det! Jeg mindes endnu den Tid — det er da heller intet Under, thi det er ikke saa længe siden — da jeg blev staaende en Aften ved Haveporten for at glæde mit gamle Hjerte ved den Latter og Sang, der lød ud af Rectorboligens Vinduer.“

„Men hvad blev der da af Frederik Franklin?“ spurgte min Fader.

„Ak, den stakkels Dreng! vi vide det ikke. Han blev Soldat og drog ud i den vide Verden. Nogle sige han er omkommen, Andre at han er geraadet i fransk Fan-

genskab. Jeg selv gider ikke engang tænke derpaa," sagde den gamle Mand. „Vi gik sammen ud paa Fiskeri, paa Fuglefangst, paa Rottejagt. Stakkels Frederik, hvor ofte har han ikke siddet her paa denne Bænk i Kærren og faaet mig til at lee af hans Galskaber som jeg var besat. Stakkels Dreng! Nu er det det Bedste, slet ikke at tale om ham; thi jeg troer at jeg faaer aldrig noget mere at høre af ham."

„Saa? Troer I det?" sagde min Fader og sprang op i Kærren og satte sig paa den samme Bænk. „Her er jeg min Sjæl igjen, Gamle! Og nu skal I endnu engang komme til at lee ret hjerteligt, for vi have endnu en halv Miil hjem."

Jeg tænker mig, det maa have været et behageligt Syn at see, hvorledes den solbrændte vidtbereiste Soldat, og den gamle Mand, der aldrig havde forladt sin Fødeby, hilsede hinanden, og hvorledes de kjørte afsted paa den velbekjendte engelske Vei. Min Fader fortalte ofte, at det netop dengang var Foraar, Hækkene prangede med det friskeste Grønt og Fuglene tilsang ham et Velkommen, da han nærmede sig det Sted, hvor han havde henlevet sine Barndomsaar. Det maa have været et herligt Syn!

Og nu Gjensynet i Rectorboligen! Den gamle Fader sad rolig ved Kaminen og skuede med Glæde i den længe savnede Sons Øine! Moderen skjældte over hans pjaltede Dragt, glædede sig over hans Størrelse og beklagede, at hans Ansigt var saa solbrændt og magert. Søstrene, ligefremme Landsbypiger, bestormede ham med Spørgsmaal om hans Vandringer; snart loe de, snart jublede de — de fløi frem og tilbage med Røgleknippet i Haanden. De gamle Tjenestefolk kom ind i den lille Studeerstue, fik Kager og drak Master Frederiks Sundhed i selvlavet Viin, og saa løb de ud i Landsbyen og fortalte den glade Efterretning.

Ogsaa den gamle Forpagter indfandt sig med sin Kone i hendes røde Kaabe og sorte Hue, for at indbyde Rectorfamilien til at drikke den næste Aften Thee hos ham og hans gamle Kone — og tillige for at spørge om det var dem tilladt at indbyde nogle Naboer foruden. De skulde have en Dands i Laden, Aftensmad, og Noget af den gamle Portviin, som den gamle Franklin havde givet Konen, da hun, efter at have diet Frederik, forlod Rectorboligen. Vinen var bleven gjemt til at drikke Frederiks Sundhed deri, naar han var bleven etogtyve Aar, men nu maatte man see at befrie den for Proppen.

Saa gik da de unge Damer og Georg og Frederik hen til Forpagterboligen, og drak Thee i Storstuen, og da de vare blevne beværtede med alle mulige Sorter Kager, gik de ud i Laden for at faae sig en Dands.

Efter Dandsen kom Aftensmaden. Bordet stønnede under Vægten af Retterne. Da der var taget af Bordet, hentede den Gamle den omtalte Viin. Han kom tilbage og var parat til at holde en lang Tale; men forend han reiste sig til dette Øiemed, tog han Flasken med den gamle Portviin, der havde ligget i Fred i saa mange Aar, og sagde: „Nu, Master Frederik, kommer Vinen, som jeg har lovet Dem. Gud velsigne Dem og skjænke Dem Held og Sundhed i Deres Fødeby!" Idet han sagde dette, rystede han Flasken dygtig, trak Proppen ud, rystede den endnu engang, og Glasset, som han skjænkede, var noget uklart.

I de sidste Par Aar har jeg opholdt mig i hiin Egn, Præsteboligen saae uvenlig og sørgelig ud; det var midt om Vinteren; de bladløse Træer rystede melancholsk deres Toppe; Kragerne fløi rundt om det nøgne Kirketaarn; Epheuen hang skjødeslos ned og krøb ud af de mørke Kirkevinduer. Jeg sad og betragtede Gravmælet for min Faders Familie; de hvilede der i Fred! Og hans snevre Bolig blev ham beredt langt, langt borte fra dem Alle. Han døde i Canada. —

Meget hurtigt henrandt hans Permissionstid. Han erholdt Befaling at gaae tilbage til Vestindien. Ak, hvor sjelden tænke de, som i Aviserne læse om Troppebevægelser, paa de lykkelige Forbindelser, som derved skaanselsløst opløses. Læseren kan ikke gjøre sig nogen Forestilling om den Smerte, som derved beredes mangt et Hjerte. Der sidder den travle Moder og græder over det Linned, hun lægger sammen; der jamrer Søsteren, og Taarer falde paa de glimrende Ærelbaand, hun omhyggelig indvikler i Papiir. De yngre Sødskende løb Trappe op og Trappe ned og paatrænge Broder Henrik deres smaa Gaver. En smuk lille Søster græder bitterlig, imedens hun iilsomt filerer en Pung færdig. Den gamle Fader sidder taus, tilsyneladende læser han Avisen; men hans Øine bevæge sig ikke; han tænker om han vel skal opleve sin Sons Tilbagekomst, og af og til taler han nogle Trøstens Ord til de Andre.

Imedens de saaledes ere beskjeftigede have de ingen Tid til at tænke; men det sidste Øieblik nærmer sig; Vadsækken ligger i Hallen, det iilsomme Maaltid er forbi, Karethen kjører frem; kun faa Ord snoe sig fra det beklemte Hjerte; Døren bliver lukket; tause, men ivrig, lytte de til Rummelen af Hjulene, som stedse bliver svagere; Søstrene begive sig Arm i Arm sukkende og grædende paa deres Værelse; Moderen kaster sig i sin Stol, hun jamrer høit, hun vil ikke engang høre de Trøstens Ord, som den, der deler hendes Lidelser, taler til hende. Selv Tyendet søger, at bringe Børnene, for hvis lydelige Smerte ingen Skranker kunne sættes, til Side. Og dette hænder sig hver Dag.

Der gives vist ikke noget mere hjerteskjærende Syn end det, som frembyder sig ved et Regiment, der afmarscherer til Indskibningen til en anden Verdensdeel. Saa ringe Udsigt til Hjemkomst — saa mange brudte Hjerter lade de tilbage! De drage afsted; paa Trompeten og Trommens muntre Skrald ile Alle hid. Alt glimrer paa de Forbidragende — den røde Uniform, de vaiende Fjerbuske, de blinkende Vaaben, de modige Heste, som ved den hurtige Indskibning formodentlig blive solgte ved Kysten for en Spotpriis. — Ved en saadan Anledning holdt engang en aaben Vogn, hvori der sad en Dame, ved Havnen i Dublin, imedens Regimentet marscherede forbi. Damen stod op og lyttede til den muntre Skares Tummel. For Øieblikket var hun lutter Øre, og var usædvanlig munter; da faldt hendes Blikke paa de pyntede Soldater, der bar hele deres fattige Eiendom

hos sig i Tornisteret, og hun faldt tilbage paa Sædet og udbrød i Taarer.

Er det en Udskeielse fra min Fortælling? Jeg beder om Tilgivelse, hvis det er det. Jeg skriver som jeg taler, maaskee uden Indsigt. Men tag det ikke saa noie, kjære Læser, med Den, der tilbragte Størsteparten af sit Liv med at sige: „Hvorledes gaaer det?“ og „Farvel!“ Vi priviligerede Landstrygerskr, vi have ogsaa vore Glæder; thi naar „Farvellet“ er meget sørgeligt, saa er der dog i dette „Hvorledes gaaer det?“ noget meget Behageligt.

Min Fader vendte altsaa tilbage til Vestindien. Han var der ikke længe, og begav sig derpaa, efter at han havde gjort Nancy Clarkes Bekjendtskab, tilbage til England. Han laae ikke længe i Portsmouth i Qvarteer, da han en Dag drog med sit Mandskab ned ad Gaden, for at trække paa Vagt, og bemærkede en Gruppe Søofficierer, som omgav en fort Dame af usædvanlig Høide, der var meget pralende udstafferet efter den nyeste Mode. Min Fader blev sædvanliig kaldt „Tom“ af sine Kammerater — næsten hver Officier havde sit Ogenavn. Pludselig sprængtes den lille blaa og hvide Skare fra hinanden, og Nancy Clarke styrtede ud med aabne Arme. Til alle de Tilstedeværendes Forbauselse og Moerskab slyngede hun sine Arme om min Faders Hals og kjærtegnede ham paa aaben Gade.

„Kjære Tom!“ raabte Nancy alvorligt, „hvorledes gaaer det Dig?“ Tom gjorde sig saasnart som muligt los og gav hende tilfredsstillende Svar paa hendes Spørgsmaal. Han blev ikke let undseelig og ved denne Leilighed gjældte det at paatage sig en utvungen Mine.

„Naa, Nancy, hvorlænge har De været i England?“

„I tre Maaneder.“

„Kom De alene?“

„Nei, Kjære, jeg bragte Betsi med; Du kjender dog Betsi?“

„Meget vel, hvordan gaaer det hende?“

„Jeg takker, Tom, hun befinder sig vel; hun er gaaet ud imorges, for at lade sin Mand males.“

„Hendes Mand? Er han da ogsaa kommen med?“

„Nei han er ikke,“ sagde Nancy foragteligt; „vi lode ham tilbage i Barbadoes, for at have Agt paa Alt.“

„Men hvordan kan han da blive malt, naar han ikke er her?“ spurgte min Fader.

„Hvordan? Aa, meget godt, Betsi kan jo betegne hvorledes han seer ud. Jh, Tom, veed Du ikke det!“

Det lønnede sig ikke Umagen, at forklare hende det; det var at tale hen i Vind og Veir.

Han fortsatte imidlertid Samtalen. Nancy fulgte ham ned ad Gaden; og da han var bleven fri for sine Folk, fik han Tid til at lære hendes Planer at kjende, og om han nu interesserede sig for dem eller ikke, saa var han dog idetmindste saa artig at lade som om han gjorde det.

„Siig mig, hvad har De isinde at gjøre, Nancy? Naar reiser De tilbage? Hvis De ikke gjerne vil gjøre Reisen med en Koffardifarer, saa er jeg overbeviist om, at min Ven, Capitain L—, nok vil sørge for Deres Overfart til Barbadoes.“

„Capitain L—!“ raabte Nancy med glindsende Øine. „Capitain L— i hans lille Krigs-Schalupp. Nei, kjære Tom, det gaaer ikke an.“

Min Fader bad om Forladelse, og sagde, at han formodede, hun vilde ikke saasnart vende tilbage til Vestindien, da England behagede hende saa vel.

„Ja vist, kjære Dreng, det behager mig meget vel i England, det vilde være mig ret behageligt, hvis jeg kunde forlænge mit Besøg, men her er Intet mere for mig at gjøre. Det krænker mig desuden, at man anseer mig for Mrs. Clark, Hertugen af Yorks Maitresse.“

Min Fader tog derpaa Permission for en kort Tid fra sit Regiment og begav sig til Edinburg. Han var en meget munter Mand, og forstod at give Ting, som ellers kunde blive alvorlige, en munter Vending.

Han boede i Edinburg sammen med sin Fætter Oberst J—. Indvaanerne i Edinburg have stedse været strenge med Hensyn til Søndagens Høitidelighold-delse. Oberst J— besluttede at gjøre et Forsøg paa, hvorvidt han vel kunde illudere deres Sabbaths-Anordninger. Da de stille og andægtige gik i Kirke, lagde han sig i det aabne Vindue og begyndte at spille muntre Melodier paa Violinen. Mængden samlede sig med vrede Miner. Min Fader advarede, J— vedblev frygtløs at spille, Pøbelen greb Stene og truede med at kaste dem paa ham. J— lagde en Pistol i Vinduet og svor at skyde den Første ned, som vovede det. Sagen blev mislig, Pøbelen var rasende og J— vilde ikke give efter. I denne Forlegenhed smuttede min Fader ud af Huusdøren og henvendte sig til de Nærmeststaaende. „Det gjør mig ondt,“ sagde han, „at den arme Herre deroppe er undvegen fra sin Oppasser, han er ikke ved Forstanden, og jeg er overbeviist, at han dog tilsidst vil anrette Skade. Naar Folkene,“ vedblev han, „blot vilde begive sig bort, saa kunde han nok trække ham bort fra Vinduet og sørge for, at han aldrig gjentager denne Fornærmelse.“

Halv forskrækket fjernede Pøbelen sig, og af Glæde over sin formeentlige Seir lagde Oberst J— sin Violin bort og lukkede Vinduet

Den besynderlige Kone, Lady J— E—, opholdt sig netop paa denne Tid i Edinburg og var en fortrolig Veninde af Admiral D—s Datter, i hvis Huus min Fader var en sædvanlig Gjæst. Miss D—s Broder tjente i Marinen og var ombord paa Skibet „Vindspilleren,“ om hvilket man ikke i nogen Tid havde havt Efterretning. Miss D— var meget bekymret for sin Broder og havde derfor bedt min Fader, at han skulde see noie efter i Bladene, om der ikke i samme fandtes nogle, Skibet betræffende, Noticer.

Nu havde Lady J—, der var meget mager, faaet Ogenavnet „Vindspilleren.“

Da min Fader en Morgen noiagtig gjennemsaae Aviserne, fandt han, at det for undergaaet ansete Skib endelig var ankommen. Skyndsomst begav han sig til Admiralens Huus og tog Veien til Paaklædningsværelset, hvor Miss D— sad ved Ilden, i dyb Samtale med sin Veninde, Lady J—.

Jeg veed ikke, om min Fader kjendte Lady J—s Ogenavn; hvorledes det nu var, opfyldt af sin Efterretning stak han Hovedet ind i Værelset og raabte:

„Vindspilleren er funden.“

Strax sprang Lady J— op og gav ham en dygtig Dreifigen.

„Tag De den for Deres Uforskammenhed! Master Frederik,“ raabte den opbragte Dame.

(Sluttes.)

Feuilleton.

— Ifølge „Lollands og Falsters Stiftstidende" kan Kongen ikke ventes tilbage til Hovedstaden før i October, da han agter at hoitideligholde sin Fødselsdag paa Augustenborg. Samme Blad beretter, at man nu taler meget om adskillige væsentlige Forandringer i Armeen, som Resultatet af Militaircommissionens Forhandlinger i Odense. „Da der imidlertid", hedder det, „endnu kun circulere ufunderede Rygter, troe vi ikke at burde meddele Noget derom endnu; kun saameget tor ansees som afgjort, at Officiererne ville faae et ikke ubetydeligt Tillæg i Gagen, og at Armeen vil blive inddeelt i Brigader istedetfor Regimenter.

— Randers Avis beretter fra Kjøbenhavn, at to navnkundige Oldinge ligge for Døden: Geheimeconferentsraad **Andreas Biorn Rothe** og forhenværende Landsdommer **Dr. Gustav Ludvig Baden.** Den Første er 78, den Anden 76 Aar gammel. Saavel Lægerne, som deres nærmeste Venner have opgivet alt Haab om deres Helbredelse.

— Aalborg Avis fortæller, at man i denne Tid er beskjæftiget med at nedtage Kroningsstolene og Baldachinen, samt ovrige Zirater, som ere benyttede ved Kroningen i Frederiksborg Kirke, for at opbevare dem til en senere Leilighed. — Jovrigt ydede Kirken og Slottet under og efter Kroningen et meget smukt Syn, hvilket ogsaa hiddrog en Mængde Mennesker, og man regner, at der daglig efter Kroningen i Gjennemsnit har været 30 til 40 Familier for at tage disse i Diesyn.

— For at vise den hidtilværende Præsident ved Stænderforsamlingerne, Professor **Schouw**, deres Paaskjønnelse for hans humane og daadrige Virksomhed, lode endeel af de Stænderdeputerede hans Portrait male af en dansk Kunstner i Rom, under hans Ophold i denne Stad. Dette Portrait, som trolig afspeiler Schouw's skjønne og milde Træk, skal nu ophænges i den Roeskildske Stændersal, hvor han saa ofte har ladet sin blide Stemme lyde i rette Tid.

— Af Theaternyheder kunne vi berette, at en meget lovende Sangerinde, en Jomfru **Johansen,** med et særdeles fordeelagtigt Udvortes, er bleven engageret ved det kgl. Theater; at Jfr. **Lichtenstein** er saavidt restaureret, at hun med det Første kan optræde i „Jodinden"; og at der af ældre Stykker er paatænkt at gives „Hamlet", hvori Hr. **Nielsen** vil give Titelrollen, hvilken han før har spillet. Derimod vil Publikum i den første Maaned af Theatersaisonen neppe kunne have den Glæde at see Fru **Heiberg**, da hun paa Grund af Upasselighed maa skaane sig for Anstrængelse.

— Det italienske Operaselskab, som i Sommer har givet Forestillinger i Hamborg, har erholdt Tilladelse til i 3 af Saisonens Maaneder at give 2 à 3 Forestillinger ugentlig paa Vesterbroes nye Theater.

— I **Julidagene** blomstrede ved **Barriére du Maine** for første Gang i **Frankrig** **Stanhopea tigrina.** Den aabnede sig om Morgenen d. 27de Juli og var igjen afblomstret d. 29de om Aftenen. I **Namur** blomstrer for Tiden en **Hortensia**, hvis Omfang er 25 Fod 7 Tommer og som har 597 Blomsterkroner. En anden Plante har et Omfang af 20 Fod 3 Tommer og bær 286 Blomster.

— Dampskibet „Dronning Maria," som farer imellem Kjøbenhavn og Stettin, befrygtedes at have faaet et betydeligt Leecage eller rent være gaaet under, da det endnu ikke er ankommen hertil, skjondt det allerede skulde have været her i Fredags; men man har nu erfaret, at en ny Kjedels Indsættelse istedetfor den gamle, der paa Henreisen til Stettin skal have viist sig ganske ubrugbar, er Aarsagen til Opholdet.

(Sjellandsp.)

— Lægen i Andreasberg i Kongeriget Hannover **Dr. Eggelin**, er det lykkedes, at redde ser Mennesker, som vare forgiftede ved en betydelig Dosis i Maden blandet Arsenik, og hos hvilke der allerede havde indfunden sig de sædvanlige Folger af Forgiftelsen, ved den af Doctorerne **Bunsen** og **Barthold** i Göttingen som sikker Modgift opfundne Jernoxydhydrat, som stedse bor haves i Forraad i Apothekerne, for at redde fra en saa skrækkelig Død. Tilfældet angik den kgl. Hyttemester **Seidensticker** og hans Familie, bestaaende af Kone, to Born, en Slægtning og et Tjenestetyende, hvis Mad ved en Hændelse var bleven blandet med noget af det Arsenik, som i saa uhyre Mængde vindes fra det i Harz-Hytterne smeltede Erts. Dette er vel det første Tilfælde, at Jernoxydhydrat er bleven anvendt med saa stor Nytte ved saa mange Menneskers Frelse.

— Et skotsk Blad fortæller følgende Factum: Forleden Dag gik en Knos paa omrent 16 til 18 Aar en Spadseretour langs med Tayfloden's Bredder og fordrev Tiden med at kaste Stene efter nogle Heste, som græssede paa en ikke langt fra Landeveien værende indhegnet Mark. Efterat han længe havde drevet denne Spog, bleve Hestene ærgerlige, de stak Hovederne sammen, sloge ud med Hovene, og satte derpaa afsted, som paa Commando, over Hegnet og sprængte med opblæste Næseboer hen mod Drengen. For denne var der kun een Udvei til at undgaae de opbragte Dyr, han maatte svomme over Floden. Dette gjorde han da ogsaa, men, de fulgte efter ham og vare ham lige i Hælene, da han til Lykke naaede et Træ, hvorpaa han, dreven af Dodsangst, klattrede op. Nogle Timer sad han paa samme som Fange, indtil en Bonde kom til og førte Hestene tilbage over Tayen og saaledes befriede Drengen.

Literatur.

Napoleons Historie.
Med Staalstik.

Blandt de Mænd, som Verden ærer ikke blot som Helte, men ogsaa som vise Statsstyrere og Udbredere af Kunster og Videnskaber, er **Napoleon** den Storste. Ingen har med saa mægtig Haand grebet ind i Nationernes Skjæbne, og intet Liv har været af saadanne Folger for Menneskeheden, som hans. Det er derfor intet Under, at Snillet har kappedes om at forherlige hans Navn og at overlevere Efterverdenen et Levnetslob, der aldrig vil ophore at sætte de kommende Tider i Forbauselse. Men iblandt de mange Fortællinger om et saa underfuldt Liv, er der kun Faa, der ere den store Gjenstand værdige, og iblandt disse Faa udmærker sig især **Napoleons Historie** af **Laurent**, der nylig er udkommen i Paris. Den er upartisk, og udforlig nok til at være interessant, uden at være saa detailleret, at den bliver trættende eller kostbar. Jeg agter at levere en omhyggelig Oversættelse af dette Værk, paa enkelte Steder forsynet med Anmærkninger. Jeg haaber, den vil finde en talrig Subscription blandt den store Keisers mange Beundrere.

Fr. Schaldemose.

Laurents „Napoleons Historie" vil udkomme paa mit Forlag, med Staalstik, udforte i Carlsruhe. Jeg afholder mig fra **vidtlostige Anpriisninger** af Værket eller af Staalstikkene; jeg er overbeviist om, at de ville tale for sig selv. Første Hefte vil udkomme i Slutningen af September Maaned, og siden hver Maaned et Hefte paa 6 Ark i Median-Octav med 43 Linier paa Siden, stor og smuk Tryk fra **Bianco Lunos Officin, med et Staalstik**, til en Subscriptionspriis af 48 Sk. Heftet. Hele Værket vil udgjore omtrent 10 Hefter. Saavel Originalen som den tydske Oversættelse koste mere end det dobbelte af den for den danske Udgave anslaaede Priis. Subscription modtages hos alle Boghandlere i Danmark, Norge og Sverrig, og paategnede Planer bedes snarest indsendte til **Andr. Fred. Høst,**
Gothersgade Nr. 349, i Stuen.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjobmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Tryk hos **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 30te August 1840. | Nr. 34.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

En gammel Soldats Erindringer.

(Fortalte af hans Datter).

(Slutning.)

Paa denne Tid havde han Leilighed til at blive nøiere bekjendt med den fordrevne Ludvig den Attende, som dengang var med sin Broder, Greven af Artois, i England. Fornøiet over hans muntre Sind og frimodige Opførsel pleiede Ludvig at sige ham, at det vilde være ham behageligt, naar han i Fremtiden under lykkeligere Forhold kunde see ham ved sit Hof i Frankrig. Min Fader svarede: Naar han havde den Ære at lykønske Hs. Majestæt til Gjenbestigelsen af hans Throne, saa vilde han ikke være i Hofstads; thi han haabede at marschere ind i Paris i Spidsen af et Regiment, og han vilde ikke vente indtil Støvet var børstet af hans Uniform, for at aflægge Kongen sit Gratulations-Besøg i Tuillerierne. Ludvig loe og gav ham Tilladelse til at opfylde sit Løfte ganske som han lystede, idet han haabede, at det vilde være dem Begge til Baade. Og saaledes skete det ogsaa i Aaret 1815.

Dog altfor hurtig bortilte hans Permissionstid og paany maatte han betroe sig til Søen. Han seilede til Gibraltar. Han var der under Oprøret og gjorde sig saa elsket hos sit Regiment, at Hertugen af Kent afløste ham fra Vagten for at hjælpe ham at dæmpe Oprøret. Idet han pludselig viste sig paa Casernetrappen blev han ved det svage Lys af Lygten holdt for Hertugen selv og var nær bleven skudt; men da hans Folk hørte hans velbekjendte Stemme, raabte: „Hurra! det er Capitain Franklin. Gud velsigne ham!"

Aldrig forglemte Hertugen de Tjenester, som min Fader ved denne Leilighed ydede ham, og han vilde have gjengjældt ham dem, hvis han havde kunnet, men, som Hans kgl. Høihed sagde, alene at forlange en Begunstigelse var nok for ham til at erholde et Afslag.

Vor Familie besidder endnu utallige venskabelige Breve fra Hertugen, som indeholde Udtryk af den høieste Bevaagenhed og Agtelse. — Jeg ønskede at han levede endnu, at han kunde holde sine Løfter.

Efter min Faders Tilbagekomst fra Gibraltar blev han igjen commanderet til Vestindien og var tilstede ved Angrebet paa St. Lucia. Han havde allerede tidligere bivaanet Beleiringen af Bourbon og Guadelopes Indtagelse. Ved sin Overfart til Vestindien stødte hans Skib paa „Victory", der blev commanderet af Lord Nelson. Denne indbød ham og hans Medofficierer til at komme ombord til sig. De fulgte Indbydelsen og tilbragte fjorten Dage paa „Victory". En Dag berettedes der, at den franske Flaade var i Sigte. Hvilke Glæde! Nelson vor naturligviis lutter Liv. Ved Bordet manglede det ikke paa Opmuntringer. Altsom de bedst sadde og drak Skaaler, kom der Efterretning om, at det Hele var en Feiltagelse, og for at give en Forestilling om hvormeget dette fortrød Nelson, sagde min Fader, „at han blev saa bleg som Dugen af Ærgrelse."

Da Officiererne forlode „Victory", rystede Nelson venligt Haanden paa Enhver. Min Fader tog ogsaa Afsked fra ham og kunde ved denne Leilighed ikke undlade at sige: „Mylord, De har rystet mig Haanden som en Officier fra —Regimentet; vil De endnu engang godhedsfuld give mig Haanden som Frederik Franklin." Lord Nelson smilte, rystede endnu engang hans Haand, og min Fader betragtede det blege, sorgfulde Ansigt indtil det sidste Øieblik med høit opløftet Hat. Saaledes adskiltes de.

Da han ankom til B. udnævntes han til Sir W—s Adjutant. Lady— var en yndig Kone og de unge Herrer Adjutanter vare aldrig utilfredse, naar de skulde ledsage hende paa hendes Spadseretoure. Nu havde min Fader mange Venner blandt de Sorte, som solgte Frugter og Gemüse. Ved sin Hjertensgodhed var han endog bleven fortrolig med de smaa Negerbørn, der legede ved deres Moders Fødder. Alle kjendte Massa Franklin; men naar Massa Franklin kjørte ud med Lady— i en aaben Vogn, saa ventede de for meget naar de troede, at han vilde hilse dem som han sædvanligt pleiede. De glædede sig forgjæves til Massa Franklins Spøg, som fik dem til at lee, saa de viste deres hvide Tænder fra det ene Øre til det andet. Man kjørte afsted. Min Fader saae hverken til Høire eller til Venstre. „Ei, see engang Massa Franklin!" sagde hans sorte Venner. „See hvor han sidder ligesom en Stok hos Generalens Gemalinde. Skam Dig, Massa, Du kjender ikke mere Dine gamle Venner."

„Franklin!" sagde Generalen ved Bordet, „De vil ikke passe til en Vogn-Adjutant; De har altfor mange sorte Venner, ikke sandt?"

En af de Historier, Sir W. fortalte ved Bordet, var meget god. Da han udenlands blev udnævnt til Overgeneral, søgte han en Kjelderssvend. Der meldte sig ogsaa En. „Hvor stor Løn forlanger I?" — „Halv-

femsindstyve Pund aarlig." — „Halvfemsindstyve Pund!" sagde Sir W., „lad det blive ved Guineer og om nogle Dage kan J tiltræde Eders Bestilling. Betænk, at mange af Hs. Majestæts Officier ikke have mere til deres og deres Families Underhold."

„Ak, de stakkels Herrer!" sagde den lystige Kjelderssvend; „jeg undrer mig ofte over, hvorledes de kunne komme ud dermed, de ere ogsaa slemt deran —"

„Det er nok," sagde Sir W., „snak nu ikke mere derom."

Min Fader var senere Adjutant hos Sir G. B—, en fiin, aldrende Herre af den gamle Skole, som af Grundsætninger var saa høflig, at han blev til et Ordsprog. Hans Høflighed strakte sig til den Ringeste blandt hans Slaver.

En Morgen, da min Fader endnu laa i sin Seng, hørte han, da Vinduet stod aabent, at Generalen, „den gamle Cæsar" som man almindelig kaldte ham, gjorde sin sædvanlige Spadseretour nede i Verandahen. Han erkyndigede sig venligt om et Fruentimmers Sundhed. „Naa, Madame, hvorledes gaaer det? Jeg haaber, De befinder Dem bedre idag. De spiiste dog Deres Honsekjodsuppe, som Lægen anordnede? Det glæder mig at finde Dem bedre, Madame."

Adjutanten sprang ud af Sengen, nysgjærrig efter at see hvad det var for en Dame, som Generalen, Pebersvenden, talte med saa tidlig om Morgenen. Det var en lille, sygelig, sort Pige, som barfodet feiede Verandahen.

Jeg har hørt, at Georg den fjerde var næsten ligesaa høflig mod en Tjenestepige i Carlton-Palaiet.

Saadanne Træk, saa simple de end ere, vidne dog idetmindste om et godt Hjerte.

Sir G. B—s Velvillie aabenbarede sig ogsaa ofte i hans Tale, naar han var adspredt.

Førend han blev slaaet til Ridder, strax efter Indtagelsen af St. L—. satte han og hans Adjutant sig ned, for at skrive Depescherne. Min Fader sad der med Pennen i Haanden og ventede, at Generalen skulde dictere ham, han begyndte:

„General-Major Sir G. B—*)," sagde den gamle Cæsar. Min Fader holdt inde. — „General-Major Sir G. B—," vedblev Generalen. — „Sir?" sagde min Fader. — „Men for Himlens Skyld, Capitain Franklin, hvorfor begynder De ikke? Er De dov? Begynd De: General-Major Sir G—. Nei, nei, General-Major B—," og den gamle Mand loe hjertelig og ansaae disse Ord som en Spaadom.

Han var en overordentlig afholdende Mand og dadlede min Fader, at han altfor gjerne drak Viin. Da denne nu allerede i sit sex eller syv og tyvende Aar fik Gigten, jublede den maadeholdne General. Det glædede ham meget, sagde han, „at Frederik Franklin havde faaet en Lection, som han havde fortjent." Han var nødt til at blive liggende paa Sophaen; nu kunde han ikke mere deeltage i Baller eller Dineer.

Min Fader beilede dengang til min Moder, og hendes Fader, som beklædte et af de første civile Embeder paa Øen, vilde give et stort Gjæstebud, til hvilket Gouverneuren som Overcommandeur og alle hans Parykhoveder vare indbudte.

Lord S—, Gouverneuren lod, da han hørte, at Capitainen igjen var bedre, denne sige, at det vilde glæde ham, naar han turde afhente ham i sin Vogn til H—house. Generalen vilde ikke høre Noget derom. Kun i hans Ledsagelse skulde han deeltage i Maaltidet. Min Fader beroligede ham derved, at han bad høflig Lord S— om Undskyldning. Da Gjæsterne nu vare samlede hos min Bedstefader i Verandahen, kom Lord S—s Kareth, forspændt med fire prægtige, vælige Heste, kjørende. Min Moder saae hurtig ind i samme. Ak, Adjutanten var der ikke.

Sir G. B— ankom, hans og hans glimrende Stabs store, hvide Fjer vaiede i det Fjerne. De kom ridende i Galop, og efter dem fulgte i en glimrende Uniform min Fader — han var sex Fod hoi — paa en Skubkarre, som lystig trilledes af en Grenadeer ved Regimentet; ved dette Optog lod Sir G. ganske sit Alvor fare og loe hjerteligt tilligemed de øvrige Gjæster.

Snart derefter giftede min Fader sig og efter min Fødsel begav han sig til det — Regiment i Irland. Derfra blev han beordret til Spanien.

*) Først efter Ridderslaget erholde Englænderne et Sir til Fornavnet.

Daguereotypen i Haremet.

(Af "La Presse").

Den berømte franske Maler H. V..... var som bekjendt for nogen Tid siden hos Paschaen i Ægypten. Under dette Besøg oplevede han et ægte orientalsk Æventyr, som vi have en Fremmeds Meddelelser at takke for.

H. V..... befandt sig allerede over en Uge i Alexandrien. Han havde sin Bopæl i Vicekongens eget Palads og gjorde derfra, indhyllet i en lang ægyptisk Kappe, daglig Udflugter i Staden, hvorved han ikke forglemte hver Morgen at passere den Gade, som førte forbi under Terassen, hvor Paschaens Koner spadserede.

En Dag, da han meget tidlig var gaaet ud, befandt han sig næsten ganske alene paa Gaden; en Gjenstand, som efter al Sandsynlighed var bestemt for ham, faldt ned i Støvet foran hans Fødder. Det var en hvid Rose, omviklet med et rødt Baand, og paa Terrassens Brystværn blev han vaer Enden af et Skjærf af samme Farve.

„Hvad skal det betyde?" spurgte den overraskede Maler sig selv, i dette Øieblik tænkte han paa Fortællingerne i „Tusinde og een Nat" og sagde ved sig selv: „Det er en Kjærligheds-Erklæring."

Og hvo var vel ikke istand til at gjætte Betydningen af denne symbolske Sendelse? Den hvide Rose sagde saameget som: „Jeg er en Jomfru i Haremet," og det røde Baand ved samme: „Jeg gløder af Kjærlighed til Dig, men jeg er en Slavinde."

Uheldigvis er vor berømte Kunstner en Mand allerede tilaars, og den Glorie, der omgiver hans Hoved, er blandet med hvide Haar.

„Man antager mig udentvivl for en Anden," sagde han smilende ved sig selv.

Han saae sig nu om i Gaden og undrede sig meget over, at der ikke var et Menneske at see.

„Hvis denne Rose ikke er mig bestemt," tænkte han, „saa har jeg dog idetmindste Ret til at beholde den."

Derefter fortsatte han sin Vei, indsugede Blomstens Duft og uvilkaarligen overtænkende det selsomme Æventyr.

Han huskede endnu derpaa den næste Morgen ved at gjennemvandre den samme Gade, — da paa det samme Sted, som første Gang, en anden Rose faldt ned foran ham og atter et rødt Skjærf flagrede over hans Hoved. Den næste Dag fulgte en tredie Rose og saaledes gik det hele Ugen igjennem.

„Det gjælder bestemt mig!" sagde Kunstneren, tagende den sjette Rose op, „uden at ahne det har jeg erobret et Hjerte blandt min Værts Qvinder, og jeg er paa denne Maade en anden Joseph hos en Nutidens Pharao."

Trods denne komiske Tanke var H. V..... dog alvorlig forlegen og han kunde ikke, naar han talte med Mehemet, undlade at føle en med Samvittighedsnag parret Urolighed. Forøvrigt fortes han ikke ved den ringeste Opdagelse paa den Ubekjendtes Spor; han saae ikke engang Skyggen af en Qvinde i Paschaens Palais, og der regnede nu ingen flere Roser ned fra Haremets Terasse.

Imidlertid havde Kunstneren daglig lange Samtaler med Vicekongen. Ved en saadan Leilighed forklarede H. V. ham Daguerreotypen. Mehemet var saa henrykt over Opdagelsen af dette Underværk, at han selv vilde gjøre et Forsøg med samme og fra denne Stund studerede han tidlig og silde saavel Photographens Love som den til hiint mærkværdige Resultat førende Fremgangsmaade. Efter kort Tids Forløb var Eleven saa dygtig, at han kunde gjælde for en Mester i Kunsten, og han besluttede nu at aflægge en Prøve paa sin Færdighed.

„Naar vi imorgen have godt Veir," sagde Sultanen, „saa ville vi tage vore store Arbeider ved Havnen i Dieşyn; jeg lader Deres mærkværdige Instrument bringes derhen og vil egenhændig operere dermed."

Den næste Dag smilte Ægyptens Sol i sin fulde Glands, Vicekongen og Kunstneren forlode Paladset i Ledsagelse af flere Officierer. I det Øieblik, da de kom forbi et Badeanstalt for Damer, standsede H. V. pludselig sin Hest.

En prægtig Bouquet var idetsamme faldet ned paa den forreste Deel af hans Sadel, og hele Følget priiste ham for hans gode Lykke.

„Det andet Capitel af min Roman," tænkte han; „min forelskede Ubekjendte bader sig i dette Huus."

Han bemærkede nu, at man undersøgte hans Bouquet med stor Nysgjærrighed; dette foranledigede ham selv til at betragte den nøiere. Blomsterne vare smukke og sjældne og meget sælsomt ordnede. Aabenbar indeholdt disse Blomster en hemmelig Mening, som Kunstneren forgjæves bestræbte sig for at gjætte.

„De søger at finde Betydningen af dette sødtduftende Budskab, min Herre," sagde en ung Mameluk-Officier, der talte meget færdig Fransk, til den i dyb Eftertanke hensjunkne Kunstner; „vil De et Øieblik laane mig Blomsterne, saa skal jeg løse Dem Gaaden."

„Meget gjerne", svarede Maleren og overrakte Officieren sin Bouquet.

Denne dreiede den til alle Sider, lugtede til enhver Blomst og gav omsider følgende Forklaring:

„Mit Hjertets Banken siger mig, at jeg elsker Dig; siger Dit Hjertes Banken Dig ikke, at Du elsker mig? Mit Legeme er ligesaa daddelfrit som min Sjæl er fri for Forstillelse; er Din Sjæl ligesaa fri for Ubestandighed? Jeg længes ene efter min Frihed for at kunne vorde Din Slavinde; vil Du da tale med min Herre, og hjælpe til at befrie mig? Gaae ikke om Morgenen forbi Terrassen, men om Aftenen. Hvide Roser ville atter nedregne paa Dig, o min inderlig Elskede! deres Duft er ligesaa liflig som frisk. Møder jeg Dig engang, da vil Du kunne gjenkjende mig paa et rødt Skjærf."

Da den unge Officier paa denne Maade havde udlagt Blomsternes Betydning, gav han Kunstneren Bouquetten tilbage; selv Paschaen priste ham lykkelig, men han smilte og var tankefuld.

„Jeg takker Dem, min Herre," sagde han derpaa til den galante Tolk; „men jeg beder Dem tillige at fuldende Deres Værk ved at affatte et Svar, der er det sindrige Budskab værdigt."

„Det vil snart kunne skee," sagde Officieren, og oploste Bouquetten, som han nu havde faaet tilbage.

Med let Haand ordnede han Blomsterne noget anderledes, og deres Betydning var omtrent følgende:

„Ja, mit Hjertes Banken siger mig, at jeg elsker Dig, ja, mit Hjerte er ligesaa reent for Ubestandighed som Dit. Jeg vil befrie Dig under den Betingelse, at Du tillader, at jeg bliver Din Slave og ikke Din Herre. O min Elskede, jeg venter i Aften under Terassen en Erindring fra Dig. Alle mine Tanker ere tidlig og seent hos Dig. Hvor Du møder mig, kan Du gjenkjende mig paa min blaa Kappe."

„Herligt! fortræffeligt!" udraabte Maleren, tagende Boquetten tilbage.

Man talte endnu nogen Tid om Kunstnerens Æventyr og gik derpaa over til andre Gjenstande; han selv syntes snart at have forglemt det og skjænkede nu blot det Daguerriske Apparat sin Opmærksomhed.

Ved nogen Anviisning og Hjælp lykkedes det Vicekongen at skille sig med Ære fra sit Forsøg og paa den af ham selv i Camera Obscura'en indsatte Metalplade tegnede den glimrende Sol, som belyste Havn og Stad, nydelig og nøiagtig det prægtige Perspectiv: Rheden, bedækket med de for Anker liggende Skibe, det vide i det Fjerne glindsende Hav, de sorte med Fyrtaarn kronede Klipper, de rosenfarvede Granitdæmninger, som udstrakte sig i den blaalige Flade, hvide af Necropolis graa Ruiner opstigende Huse, ubevægelige Araber imellem Gravene eller med udstrakte Arme paa Moscheernes Spidse. Dette var det Billede, som Apparatet opfattede. Fra forskjellige Synspunkter gjentog Paschaen tre Gange Forsøget og stedse med det samme heldige Udfald, saa at hans Lærer roste ham for hans Færdighed. Han besluttede nu selv at optræde som Lærer; til dette Øiemed lod han de yngste Officierer blandt sit Følge forsamle sig om ham, og ledede et fjerde Forsøg, som de selv maatte anstille, det lykkedes ligesaavel som de tre foregaaende, og Paschaen blev erklæret for Mester i Kunsten. Han var i dette Øieblik saa tilfreds med sig selv, at han gad have opereret i Paasyn af hele Ægypten, og i dette Øieblik foer der ham en Tanke gjennem Hovedet, som ikke skulde blive uden Følger.

„Lad os vende tilbage til Paladset," sagde han med livlig Stemme til Kunstneren! „De overlader mig vel Daguerreotypen paa en Time og tilføier nogle Metalplader, der behørig ere tilberedte til Lysets Paavirkning."

„Med den største Fornøielse," svarede Kunstneren høfligt og kunde ikke afholde sig fra en sagte Bevægelse, da han hørte Mehemet nævne sine Koner.

„Deres Koner, Deres Høihed!" raabte han, trykkende Bouqueten, som han endnu holdt i Haanden, til sig, „vil De virkelig give Deres Koner en daguerrisk Forestilling?"

„Ja netop," svarede Paschaen smilende, „og derfor behøver jeg denne Gang Deres Apparat uden Deres Anviisninger."

Hvor civiliseret den gamle Muselmand end var, saa saae dog Kunstneren strax, at den gamle orientalske Skinsyge endnu bestandigt bevogtede hans Harem, og ikke uden en grusom Fristelse mindende sig den hvide Rose, sagde han ved sig selv: „Hvilken gunstig Leilighed havde jeg ikke til at see Favoritinden med det røde Skjærf, hvis jeg kunde komme med Daguerreotypen i Haremet."

Men forgjæves forestillede han Paschaen, hvormeget denne endnu var uvis i sin Sag, hvorledes han selv i de gunstigste Øieblikke behøvede nogen Veiledning og hvilken Ydmygelse han udsatte sin Egenkjærlighed for, hvis hans Forsøg slog feil i Paasyn af alle hans Qvinder, og endelig at der med Hensyn til hans Lærers Alder og Erfaring burde skee en Undtagelse med denne. Til alle disse uden tvivl fortræffelige Grunde svarede Paschaen med en ondskabsfuld Hovedrysten og med de Ord, som han, strygende sit hvide Skjæg, endnu en Gang gjentog paa Paladsets Trapper.

„Det er tilstrækkeligt naar jeg faaer Deres Daguerreotyp paa en Time og fem tilberedte Metalplade."

Ikke uden Beklagelse saae H. V..... sit Haab forsvinde, og Photographen ankom uden ham i Haremet.

Læserne tænke sig nu et Maleri, der er Photographen værdigt og han vil, selv enhver Kjærligdedshandel tilsidesat, kunne forestille sig vor Kunstners Mismodighed.

Paa Haremets utilgængelige, overskyggede Terasse, fra hvilken de hvide Roser faldt ned, befinder Paschaen sig alene med sine unge Skjønne; midt iblandt disse blomstrende Ansigter, disse rige Dragter, bevæger han sig alene med sit hvide Skjæg, sin broderede Overkjole og sin med Peltsværk besatte Kaftan. Han tager forsigtig Daguerreotypen og stiller den paa Platformens Brystværn; samtlige Qvinder forlade deres Divaner og deres Matter, for at skue Kunstens Underværker i Nærheden. Mehemet tager forsigtig en af Maleren tilberedt Plade, indsætter den i Lindsens Brændepunkt og venter nogle Minutter. I den Mening at Sollyset nu har tilendebragt sit Arbeide, udtager han Pladen af Camera Obscura'en og underkaster den den Behandling, hvorved Maleriet, naar Intet er forglemt, maa blive synligt. De forsamlede Skjønnes Øine ere med spændt Forventning fæstede paa Pladen.

Men hvilken Overraskelse! Trylleriet er ikke foregaaet! . . . Den forsølvede Plade har Intet tabt af sin hvide Glands og kun Paschaens Ansigt overtrækkes med en heftig Rødme.

„Jeg har skyndt mig formeget," ytrer Mehemet med en fortrædelig Mine. Han gjentager Operationen og giver sig mere Tid end tilforn, men uden at faae noget bedre Resultat.

„Hvad skal det sige?" raaber han ganske forbløffet, „jeg maa ogsaa denne Gang have viist mig ubehændig eller forglemt en Smaating."

Han grunder tavs nogen Tid og begynder derpaa paany med fordoblet Omhyggelighed. Hans Bestræbelser ere omsonst, Trylleriet slaaer atter feil! Det slaaer feil den fjerde og femte Gang! Og den mægtige Mohamet kaster sig som tilintetgjort paa en Divan, mere forlegen end en stakkels Taskenspiller, som har været uheldig med et Kunstykke.

Men snart forvandler Qvindernes ondskabsfulde Hvidskten og Latter hans Skam til Vrede. Han styrter los paa det forhexede Instrument, og der mangler kun lidt i, at han sønderslaaer det. Imidlertid vender og dreier han det til alle Sider, undersøger det med den største Nøiagtighed, og Enden paa det Hele er at han ikke veed mere end tilforn.

Men hvorledes skal han med Ære trække sig ud af Sagen. hvilket Middel skal han gribe til? Der er kun Eet tilbage — at lade H. V..... komme ind i Haremet.

Paschaen er længe raadvild; men endelig seirer Ærgjærrigheden over Skinsygen, og en Slave befales at hente Kunstneren.

Som man let kan tænke, kommer denne uopholdelig, og den første Dame, han bemærker, er den Skjønne med det røde Skjærf, den sande Perle i Haremet, først sytten Aar gammel, og prangende i Skjønhedens Fylde.

Men hvorfor viser hun sig saa rolig medens hans Blod ruller i Aarerne? Er det Ligegyldighed eller Forbauselse, en Feiltagelse eller Forstillelse? En sælsom Gaade!

Fuld af Henrykkelse hører Kunstneren knap hvad Paschaen siger og først da han en Tidlang har qvæget sine Øine ved Haremet strider han til at undersøge Photographen, der negter sin Tjeneste.

„Ved Himlen?" udraabte han med kunstlet Forundring, „jeg maa bede Deres Høihed om Undskyldning for min Skjødesløshed; jeg har forglemt at dampe deres Plader med Jod."

Man maa nemlig ikke forglemme, at denne Operation maa finde Sted førend Anvendelsen. I den Formodning at H. V..... havde besørget alt det Nødvendige, havde Vicekongen gjort sin Regning uden Vært — deraf kom hans forgjæves Bestræbelser, hvorved han havde følt sig saa fornedret, og i hvilke dog Kunstnerens foregivne Glemsomhed ene var Skylden.

Mahomet Ali gjættede snart den skjulte List, som han saameget hellere undskyldte som den tillige tjente ham til Retfærdiggjørelse.

„Min Skinsyge tilgiver til Gunst for min Forsængelighed," tilhvidskede han Kunstneren. „Da De er ligesaa indtagen for mit Harem, som jeg for Deres Daguereotyp, saa kunne vi gjøre Gjengjeld. Hent De nu Mohamet Ali nogle med Joddampe behandlede Plader, og De skal da i al Mag kunne tage Vicekongen af Ægyptens Harem i Øiesyn."

H. V..... lod sig det ikke sige to Gange. Efter nogle Minutter var han igjen tilbage. Denne Gang vare Kunstneren og Vicekongen i samme Grad tilfredse med hinanden, thi medens den Sidste ved sin Operation satte sine Qvinder i Forbauselse, stak den Første sit Bouquet-Svar til Damen med det røde Skjærf.

Men Paschaen bliver opmærksom ved de Hilsendes Hvidsken, hans Øie funkler af Forbauselse og Vrede.... H. V..... skjælver og blegner, idet han seer Enehersteren gribe med Haanden efter Dolken.

Mahomet Ali har iagttaget Malerens og den Skjønnes Bevægelser, har gjenkjendt Bouquetten i dennes Skjærf.

„Jeg er fortabt," siger H. V..... ved sig selv, mere død end levende „og min Roman vil vel endes, ligesom de orientalske Historier ved Sværdet eller Silkesnoren."

Men man tænke sig vor Kunstners Forundring og Glæde, da han saae Mehemed Alis Øie formildes og antage et Udtryk af Godhed.

„For hundrede Aar siden vilde Deres Hoved allerede være faldet," sagde Vicekongen; „men jeg, som ikke er en Pascha som de Andre, og ikke veed hvad jeg skal gjøre med den unge Pige, tilgiver hende tilligemed Dem, og da hun behager Dem, gjør jeg Dem en Foræring med hende."

„Jeg modtager hende," svarede den overraskede Maler, „under den Betingelse at kunne handle med hende som jeg vil."

„I Ægypten forstaaer det sig af sig selv," svarede Paschaen, „Hun er Deres Eiendom ligesaavel som Deres Daguerreotyp."

„De er i Sandhed den største blandt alle Paschaer, og jeg vil paa Stedet gjøre to Lykkelige i Deres Palads."

Med disse Ord greb han den forskrækkede Pige, som ikke kunde gjætte hans Hensigt, ved Haanden, og førte hende sporenstregs til den unge Mameluk-Officier, der var saa kyndig i Blomstersproget, og kastede hende i hans Arme, inden denne endnu kunde komme sig fra sin Overraskelse.

„Hun tilhører Dem," sagde han, ladende dem alene.

Og den store Kunstner vendte tilbage til sine Arbeider.

Man begriber let, at dette er Udviklingen af en simpel Feiltagelse, hvortil H. V. havde faaet Nøglen paa sin Promenade ved Havnen. Officierens øiensynlige Forvirring ved Badehuset havde afsløret ham de gaadefulde Blomsters Bestemmelse. En Lighed imellem deres Vært og Farven af deres Kapper forklarede det Øvrige. Efterat den ædle Franskmand havde overbeviist sig om Ægypterens gode Character, sparede han, som vi have seet, ingen Umage for at føre de Elskende til Maalet.

Hvis vi tør fæste Lid til den berømte Malers Ven, som borger os for Sandheden af dette Æventyr, saa vil dette afgive Æmnet for et smukt Maleri til Udstillingen i 1841.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laregade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Trykt hos **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Sondagen den 6te September 1840. | Nr. 35.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Et Qvarteer efter Midnat.

Af C. Spindler.

(Morgenbl. für geb. Leser. Juli 1840.)

Den ædle Polak Zilackis Navn stod kun fireogtyve Timer i Bade-Avisen, og allerede saae den tappre General sig bæret med en Invitation til en Soirée, som var bleven foranstaltet af Grevinde Spillberg. Denne Dame, udmærket ved sin Hjertensgodhed og selskabelige Egenskaber, forsamlede den lille Badeverdens anseeligste Personer i sit Huus. Intet kunde være mere passende til dette Diemed end Grevindens i italiensk Smag byggede Villa. Lænet til en jevnt opstigende Høi, omgiven af skyggefulde Parkanlæg, netop stort og bequemt nok til at rumme Eliten af Selskabet, frembød det landlige Palads det bedste Foreningspunkt. Ingen vidste bedre end Grevinden at sørge for sine Gjæsters Comfort. Hun var en Creolinde fra de vestindiske Øer, opdragen i Paris, havde været gift med en vakker tydsk Adelsmand, og havde med Glæde forplantet i sit tydske Adoptivfædreland al den Ynde, som var hende beskjæret af Naturen og hendes glimrende Opdragelse. Enten man saa stammede fra Syden eller fra Norden, følte man sig hjemlig i hendes Sale. Hun sørgede for, at see alle de forskjellige Notabiliteter, som strømmede sammen i Badet, hos sig; Ingen undlod at efterkomme hendes Indbydelse. Grevinden gjældte for Badets Dronning og at være modtaget i hendes Huus ansaaes af Alle for en tilstrækkelig Borgen for den Indførtes Rang eller Stilling, Characteer og Fortjeneste.

Zilacki forsømte ikke at efterkomme den forønskede Indbydelse, og om Aftenen, da allerede Gasflammerne straalede feeagtigt ud i det Dunkle fra Kandelabrene foran Huset, traadte han ind i den med Blomster, Arabesker og Drapperier riigt smykkede Salon. To forbindtlige Ord vare tilstrækkelige til at gjøre Polakken bekjendt med Fruen i Huset og den hende omgivende Areopag ældre Damer. Hans tillidsfulde, beskedne Indblanden i den Skare af Mænd, som stod langs med Væggene, forskaffede ham snart sine tilfældige Naboeres Tilbøielighed. Alle civiliserede Nationer vare repræsenterede i denne nydelige Salon. Paa sin høire Side havde Polakken en engelsk Tory af moden Alder og ædel Anstand, paa sin venstre en yngre fransk Legitimist af gammel Familie. Englænderen, fremmed som Polakken, talte ikke meget, men godt; Franskmanden, der allerede nogen Tid havde opholdt sig paa Badestedet og var mere bekjendt i Cirklen, besvarede gjerne Generalens Spørgsmaal og underrettede ham udførlig om de Fleste af de tilstedeværende Personer. Hvor det behøvedes blev han hjulpen af Grevindens Neveu, en forhenværende Major i russisk Tjeneste, der som galant Mand forglemte, at det var en polsk Kugle, der havde knust hans Arm.

Zilackis Blikke fæstede sig fremfor Alt paa den blomstrende Krands af unge Damer, der tildeels sadde ved de Ældres Side, deels i enkelte adspredte Grupper. Den Yndigste blandt de Skjønne var klædt i blændende Hvidt, der fordeelagtigt passede til hendes Teint, til Perlerne om hendes glindsende Hals og til de askegule Lokker. Frøknens Gracie havde allerede været nok til at fængsle enhver Mands Opmærksomhed paa hende; men i en endnu høiere Grad fængsledes den ved den usædvanlige Venlighed, hvormed alle de ældre og yngre Damer saavelsom de Herrer, som havde den Lykke, at turde være i hendes Nærhed, kom hende imøde. Det var intet Under, at de Sidstnævnte kappedes om at hylde hende; ligesaalidet at der skraa over for den Skjønne i Vindues-fordybningen lænede sig en ung Mand, som med sjælefulde Øine hang ved hende, men tillige med Bekymring, som hans blege Ansigt lod ahne; skulde en Skjønhed som Helene ikke have sine Tilbedere, skulde hun ikke blandt dem have en ulykkelig, forsmaaet? — Men Grevinden overvældede Frøkenen med Beviser paa den meest omme, moderlige Tilbøielighed, og de gifte Damer kjælede for hende, og de blomstrende Piger paa hendes Alder kappedes om at sige den Venlige et hjerteligt Ord, og ikke et Øieblik var hendes Øre ubeskjæftiget. Hun svarede ogsaa bestandig med Mildhed, med betænksom Mine. Om hendes Læber spillede Digterens rosenrøde Smiil, hendes Ord vare blide og rolige. Dog forraadte sig ikke sjeldent i hendes Blik en dunkel Sørgmodighed, som ikke var det klare Øie medfødt, og en vis Ængstelighed opsvulmede stundom hendes Bryst.

Zilacki, der var bleven graa paa idelige Reiser, erkjendte snart den hemmelige Fredsforstyrrer i Helenes Øie og Bryst. — „Hvor reen og skjøn Pigen end er," sagde han til Franskmanden, „saa er hun dog ikke lykkelig. Hvad er mon Aarsagen dertil? Hvilken Omstændighed opvækker i saa høi Grad Ømheden hos de Damer, der trænge sig om Lilien og fordobble deres kjærlige Omhyggelighed, saasnart kun et Træk i den Skjønnes Ansigt bliver alvorligere, saasnart hendes Hoved, skjøndt næsten umærkeligt, synes at beskjæftige sig med en dybere

Tanke?" — Franskmanden smilte, idet han svarede, „I de sidste Dage fortæller man en sælsom Historie; nu, en Historie er det just ikke, vi ville kalde det en Grille af den smukke Helena, som, naar Alt kommer til Alt dog med alle sine Fortrin kun er en svag Pige. Jeg fæster imidlertid ikke ret Lid til hvad man fortæller. Den Bekymring som af og til frembryder hos den unge Dame, synes mig snarere at have Hensyn til den unge Mand derhenne i Krogen. Man siger, han har været hendes Forlovede. Man siger ogsaa, at hun for kort Tid siden — Gud veed hvorfor? — har givet ham hans Ring tilbage. Maaskee vilde hun give Meget til, hvis hun kunde gjøre godt, hvad hendes Lunefuldhed har fordærvet." — „Tillader De, at jeg berigtiger det, De siger," blandede Majoren sig i Samtalen. „Da De taler om Aftenens Hovedperson — thi egentlig kun til den gode Helenas Opmuntring har min Tante foranstaltet denne lille Fest — saa er det min Pligt, at underrette den ærede fremmede Gjæst om Sammenhængen, ganske overensstemmende med Sandheden. Endskjøndt Frøknens Moder lader sig kalde Fru de St. Chamans, er hendes Datter dog, som jeg med Vished veed, et Elskovsbarn. En Landseneerofficier, som i den sidste Tid af det Napoleonske Herredomme laae i Qvarteer paa den belgiske Frøken de Tournons Gods, spillede med Eierinden, der var forældreløs og alene forvaltede sin Formue, en Roman, der endte som saamange af dens Lige. Trompeten kaldte, i Slagenes Tummel glemte han de Eder, han havde svoren i den landlige Ensomhed. Krigen og den hurtig indtrædende Katastrophe med den store Feltherre førte Landseneren tilbage til hans fjerne Fædreland. Hans Værtinde, der havde været altfor svag, havde kun Erindringen tilbage om sin korte Kjærlighedslykke, og Helene, som hun, efterat have flyet sit Fædreland, fødte i Paris. Min Tante blev der bekjendt med Damen, som fra nu af kaldte sig St. Chamans, og formaaede hende til at følge sig til Tydskland og nedsætte sig her. De nærmere Omstændigheder ved Historien veed kun min Tante. For et Par Aar siden døde Helenes Moder og efterlod hende en ikke ubetydelig Formue, som forvaltes af en Formynder, i hvis Huus Myndlingen boer. Dog, jeg kommer nu til det, som jeg egentlig har paataget mig at fortælle."

En sig nærmende Tummel og den Bevægelse, der opstod blandt Mændene, da Grevinden gik forbi med de andre Damer, for at begive sig til Concertværelset, afbrød Majoren. Zilacki og hans Naboer traadte med et ærefrygtsfuldt Buk igjen ind i deres Række, og for Enhver havde Husets artige Dame et behageligt Ord i Beredskab. Ved Polakken blev hun ligeledes staaende, lod Damernes Sværm glide sig forbi og sagde, idet hendes Øine som Stjerner dvælede paa Generalens rødmende Ansigt. „De talte om min kjære Helene? Pigen interesserer Dem, thi, som jeg ret vel bemærker, vige Deres Blikke ikke fra hende. Laan mig Deres Arm; jeg vil med min Neveus Tilladelse fuldende, hvad han har begyndt at fortælle." — Zilacki adlød med stor Tjenstfærdighed og ledsagede Grevinden. Hun frabad sig Stolen i den forreste Række, valgte bagved Auditoriet en behagelig Plads og fortalte sin Ledsager og med det samme Franskmanden og Englænderen, medens den brillante Ouverture blev foredraget, Følgende:

„Helenes Moder hang med overordentlig Kjærlighed ved Barnet. Den, der nogensinde har begrebet en Forladts Smerte," — Zilacki greb efter Lommetørklædet og foer dermed over Pande og Øine — „kan indsee, hvor omt hun bestræbte sig at vogte den eneste, den kostbare Skat, den misundelige Lykke havde tilbageladt hende. Af hele sit Hjerte besvarede Helene Moderens Kjærlighed. Hun er endnu idag saa barnlig, saa from og uskyldig. Hun aner ikke den sørgelige Skjæbne, der er falden i hendes Moders Lod. Jeg er den Eneste, som veed hendes Faders Navn og hun skal, efter min salige Veninges Ønske, først erfare det efter at hun er bleven myndig. Imorgen er det hendes Fødselsdag, imorgen bliver hun selvstændig." — „Etogtyve Aar!" mumlede Zilacki i sin tætte Knebelsbart. „Forlad mig, at jeg afbryder Dem," tilføiede han forlegent. Grevinden rystede lidt paa Hovedet og vedblev i sin Fortælling: „Fødselsdagen — De ville smile, mine Herrer — har Helene i de sidste fire til fem Uger snarere ventet med Skræk end med Længsel. Efter det første Bal i denne Saison havde det kjære Barn lagt sig træt tilsengs og forglemt at bede, som hun var vant til, foran Moderens Portrait, der var ophængt ligeover hendes Leie. Efter en lang Søvn — saaledes paastaaer nemlig Helene det, endskjøndt det ikke stemmer overens med Tingenes naturlige Gang — vaagnede hun, da allerede Solen sendte sine klareste Straaler gjennem Gardinerne, og hendes første Blik faldt paa Moderens Billede og hendes første Tanke var, at bede den Forevigede angerfuld om Forladelse, fordi hun havde forsømt Bønnen. Da vaklede for hendes lysvaagne Øine — Helene vil ikke lade sig aftvinde, at hun var vaagen — Billedet ud af Rammen, svævede hen til Sengen, og vel med bekymret Aasyn, men med den blødeste Stemme sagde Moderens Skikkelse til Datteren: „Klag ikke, jeg er ikke vred, thi vi skulle snart gjensee hinanden. Et Qvarteer efter Midnatstimen, som gaaer forud for Din næste Fødselsdag, vil Du være hos mig." Pigen blev heftig forskrækket, og faldt som hun troer, i Afmagt. Da hun kom til sig selv igjen, var der Intet forandret i Værelset. Portraittet var vendt tilbage paa sin Plads, men en Dødsdømts let begribelige Uro er siden ikke ganske vegen fra Helenes Bryst."

„En Drøm, et af ophidsede Organer fostret Syn," sagde Franskmanden livligt. — „Jeg har allerede hist og her hørt saadanne Historier," bemærkede Englænderen roligt; „de have bestandig faaet en god Ende, saasnart Drømmerens Phantasi blev beroliget." — „Det mener jeg ogsaa," tilføiede Zilacki, der med Armene overkors og vaade Øine havde stirret foran sig. — „I denne Henseende er der gjort Alt," yttrede Grevinden, „Enhver, der kjender den gode Helene, har forsøgt Alt for at oplive hendes Mod, for atter at fremkalde hendes Munterhed. Det er for en Deel lykkedes os. Pigens sunde Forstand og Livslyst har mægtig hjulpen dertil, hun har næsten selv spottet sit Drømmeri; men dybt i Hjertet sidder dog

den piinlige Orm, som ikke vil ophore at gnave for det fatale første Qvarteer efter Midnat er forbi. For at lade det skjæbnefulde Moment ubemærket komme og glide forbi, har jeg arrangeret denne Soiree, som skal ende med et lille Bal, og for at spare den stakkels Pige nogle ængstelige Minutter har jeg stillet Viseren frem paa Uhret i Portikus. Jeg beder endelig mine ærede Gjæster om at befordre mine Hensigter og paa det Bedste at oplive Underholdningen. Paa Glædens Vinger bortflygter dobbelt hurtigt den desuden saa letfodede Tid."

Franskmanden skyndte sig villig afsted for at hverve sine Venner til dette Diemed; Englænderen indviklede sig i en Samtale med en berømt Virtuos, der sagde sin Mening om den nylig endte Ouverture. Zilacki sad taus ved Siden af Grevinden, snart seende med adspredte Øine op til Platfonden, snart fæstende et rask Blik paa Helena, som omgiven af muntre og overgivne Veninder, selv loe og spøgede. — Han syntes at lytte til Tonekunstneren, som under Pausen talte meget og høit. „De maa forskaane mig for engelske Domme og engelsk Smag!" sagde han til sin vis-à-vis. Deres Landsmænds Autoritet i Musik har aldrig betydet noget. Englands musikalske Smag er endnu et Aarhundrede tilbage for Continentets, og Gud hjælpe os! hvor usel er denne dog ikke bleven! De siger, at den Beundring, som nutildags ydes Kunstnere, borger for Verdens Smag? O, langt fra, min meget ærede Herre! En Tid, som giver sig af med at forgvakle sine Tonekunstneres Originalværker, for hvilken det er ligegyldigt, om Rossinis og Meyerbeers Musik bliver spillet til Tell, til Huguenotterne eller til en anden Libretto, et Folk, som i sine Concerter river Beethovens Symphonier i Laser og opdisker dem portionsviis — —" — „De synes saa forstemt, General," begyndte Grevinden til Zilacki, „at jeg næsten troer at den fornemme Claveerspiller har betaget Dem hele Deres Glæde over min Musik. Lad os derfor snige os sagte bort. Om kort Tid begynder desuden Ballet, og der ere ældre Folk ikke paa deres Plads. Ønsker De at see mit Huus? Jeg skal med Fornøielse være Deres Forer." — „Jeg folger med taknemmelig Glæde," svarede Zilacki, „ja, med glad Taknemmelighed skulde jeg sige, og tilfoier den Bøn, at jeg under sire Øine maa tolke Dem min inderlige Erkjendtlighed." — „Erkjendtlighed? for hvad?" spurgte Grevinden smilende, og Polakken svarede hurtig: „De spørger endnu og veed det dog saa vel?"

Under denne Samtale vare begge stegne opad den zirlige Vindeltrappe, som forte fra Portikus til Villaens øverste Værelser. Grevinden aabnede et af mildt Lampeskin belyst Gemak. Et qvindeligt Portrait i Legemsstørrelse, hængende over Sophaen, maatte fængsle den indtrædende Generals Blik. „Victorine!" sukkede den Overraskede og foldede Hænderne med Kummer, Anger og Andagt. „Helenes Moder," svarede Grevinden alvorligt. „Det er det samme Billede, som skal have talt med Datteren, og Helene har bedt mig gjemme det indtil den fatale Termin er forbi. Portraittets Nærhed vilde have opvakt alt for megen Frygt hos den lille Overtroiske og givet hendes opvakte Indbildningkraft Stof til nye, maaskee skrækkeligere Blændværker." — Efter disse Ord bad Grevinden Polakken at tage Plads paa Sophaen. „Lad os sladre lidt, imedens den unge Verden dandser," sagde hun.

Imidlertid foregik Alt som sædvanligt i den nederste Etages Sale og Værelser. Efterat Bellinis og Donizettis Compositioner havde feiret deres Triumph, efterat udsøgte Forfriskninger havde afbrudt og betvungen Mellempausens Kjedsomhed, susede Orchesterdirigentens Bue igjennem Luften og Ballet begyndte. Den franske Legitimist aabnede det med Helene; yngre Damer og Herrer fulgte gjerne det lokkende Exempel. Blandt de sidste blev Een tilbage, som ikke deelte den almindelige Glæde: den blege, unge Mand, Helenes fordums Forlovede. Han gik frem og tilbage mellem Spillebordene, som vare opplantede i Salonen. Han spadserede der alene som i en Ørken: Spillerne pleie hverken at see eller at høre. Snart blev Salen ham dog for snever; han skreed ud i Portikus, hvor kun nogle ældre Mænd gik samtalende op og ned i Hallen, der var yndigt smykket. Et Amphiteater af lutter Blomster lob langs opad Væggene; den smækkre Vindeltrappe var besat med en funklende Krands af Lamper. Fra Hallens Forside, som alene bestod af Vinduer, var der Udsigt til den oplyste Park, hvor nysgjærrige Tilskuere kom og gik, Grupper af ledige Lakaier stode sladrende og den kunstige Valbelysning laae i Strid med Maaneskinnets og Stjernernes Straaler, saavelsom med den sorte Masse tætlovede Kastanietræer og stolte Poppelpile. Luften i Portikus var ikke saa lummer, den blege Forelskedes Bryst hævede sig lettere. En Ven af det Ensomme kom idetsomme til, en forsinket Gjæst, som i nogen Tid var bleven opholdt af Forretninger i Provindsens Hovedstad.

„Hvad bestiller Du her? Du seer saa bleg og lidende ud," sagde den Kommende, „hvorfor dandser Du ikke, Du Lykkelige, som kalder den skjønneste blandt alle Dandserinderne Din?" — „Det er forbi." — „Hvorledes det? — „Hun har opløst vor Forlovelse, taget sit Ord tilbage." — „Hvad? Helene ogsaa en Kokette, som tusinde og atter tusinde af hendes Sostre?" — „O nei! Jeg troer, en Overtro har Skyld i Ophævelsen." Albrecht fortalte Helenes sælsomme Vision. Vennen loe. „Hvilket Daarskab!" sagde han; ja det er nok muligt, at den bidrog til at forskaffe Dig en Kurv. Men hvorledes opforer Frøkenen sig nu imod Dig? — Hun behandler mig med en blid Venlighed, der endnu giver mig noget Haab. Dette maa iøvrigt snart afgjøre sig. Jeg har ikke feilet mod Helene; hun har ikke slaaet op med mig for en Andens Skyld. Hun græd, da hun paatrængte mig Ringen, hun har aldrig sagt mig Aarsagen; men hendes Tilbagetræden skete omtrent paa samme Tid som hun havde hiin Drøm. Om fem Qvarteerstid vil min Skjæbne være afgjort. Af denne Minutviser er ikke saameget Helenes Liv afhængig — hendes Frygt er et Hjernespind — som snarere mit. Hvis hun ikke i det Øieblik, der kaster hendes Overtro til Jorden, lindrer min haarde Skjæbne, hvis hun da ikke tilstaaer hvad der har bevæget hende til Brudet med mig, hvis hun da ikke forvandler sin Ugunst til Gunst, min Unaade til Naade, saa er Alt forbi og mit Liv sin Ende nær."

(Sluttes.)

Feuilleton.

Atter er en ny Theatersaison aabnet med en Opera, der formodentlig ligesaa hurtig igjen vil forsvinde fra Scenen, som den er blevet sat hen derpaa. Vi tør uden Risico udsætte en Præmie for den, der kan udfinde en fornuftig Grund, hvorfor dette Stykke er blevet omplantet paa dansk Grund, og antaget til Opførelse. Planen til „Sheriffen" er saa løs sammensat som vel noget af Scribes sletteste Fabrikarbeider. En større Sammendyngen af Usandsynligheder, en urimeligere Motivering af Urimeligheder, en sandseløsere Benytten af Tid og Sted skal man vel søge længe om. Dertil kommer en Musik, der, paa enkelte melodieuse Steder nær, er en evig Higen efter Originalitet, som er udartet til det uinteressanteste Bizarreri. Componisten har ret villet sat en pikant og skarp Sauce paa disse evindelige Kokkepigevers, men det er kun lykkedes ham slet. Man gjenkjender i dette Arbeide saa godt som ikke „Jødindens" talentfulde Componist. — Der har for ganske nylig i „Fædrelandet" været at læse en Afhandling om Theatret, hvori Forf. forsvarer Theaterdirectionen imod den Beskyldning, at der paa det kgl. danske Theater forholdsviis kun opføres saa Nyheder, hvilket han især har villet vise det Ugrundede i ved at anstille Sammenligning imellem det, vort Theater i saa Henseende præsterer mod enkelte Pariser-Theatres Virksomhed. Vi antage, at Hovedgrunden til denne, som det af hiin Sammenstilling skulde synes, uretfærdige Beskyldning ligger deri, at de fleste Nyheder hos os ere valgte med saa liden Skjønsomhed, at de forsvinde ligesaa hurtigt igjen som de ere fremkomne; og dette har naturligviis til Følge, at Publicum igjen ligesaa hurtigt har glemt dem. Og en Nyhed, der aldrig kan blive gammel, er, for Theatrets Brug, saa godt som slet ingen. Man kan derfor ikke med Billighed forlange af Publicum, at det skal være Theatrets Bestyrelse taknemmelig for en Nyhed som den, hvormed denne Saison er bleven aabnet, og endnu mindre vil Theaterpersonalet have Grund til at være det. Med en ualmindelig Hurtighed er her en stor Opera bleven sat i Scenen; flere af Theatrets meest brugte Medlemmer have anvendt megen Flid paa Indstuderingen af anstrengende Partier, — Alt til ingen Nytte. Og her er dog sikkert ikke Talen om et Arbeide, hvis Virkning kunde være tvivlsom, thi der hører sandelig ingen overnaturlige Kræfter til at stille dette Stykkes Horoscop. Fra de fleste af de Rollehavendes Side bliver der imidlertid gjort Alt, for at hæve dette Product saa meget som muligt. Herr **Phisters** „Sherif" er et indtil de fineste Nuancer gjennemført Mesterstykke. — Hr. **Schwartzens** Matros er fuld af Liv og Lune og Herr **Hansens** Irlænder høist pudseerlig. — At Kokkepigens Bravourparti ikke kunde vinde et større Bifald, er sikkerlig ikke Md. **Simonsens** Skyld, thi hun sang det med sin sædvanlige Smag og Ynde; og selv hvis hun havde formaaet at lægge mere Lune i en Rolle, der aabenbar aldeles ikke hører til hendes Fag, vilde den neppe have interesseret synderlig. — Herr **Sahlertz** sang sit Parti særdeles smukt, navnlig Romancen, der aabner Terzetten i 3die Act, det smukkeste Nummer i hele Stykket.

— Iaften vil Publikum atter kunne have Leilighed til at høre de høist eiendommelige Sange, hvorved de herværende 40 franske Bjergsangere ved deres første Fremtræden vandt saa almindeligt Bifald, hvilket de, betragtet fra det rette Standpunct, ogsaa gjøre sig fortjente til. „Fædrelandet" anmelder dem paa følgende Maade:

„At synge om Hjemmets Glæder og kun have Savnet af disse tilbage er tungt, dobbelt tungt for Bjergboere, og kan ei andet end vække en saadan Sympathi hos Tilhørerne, som igaar Aftes blev de franske Bjergsangere ved deres første Concert her til Deel. I disse Naturborns Sang hørte vi vel ikke den italienske Sangers henrivende, dannede Toner, ei heller den grundige Tydskers classiske Compositioner; det var kun Natursang, men efter vor Mening ogsaa i fuldeste Maade værdig dette Navn. Det var en Tonefylde, der førte os fra vore Sletter til Sangernes Hjem, der lod os indaande den rene Bjergluft paa Pyrenæernes Høider, og lod Hyrdens Horn gjenlyde mellem Fjeldene, der det ene Øieblik lod os dvæle ved den dalende Sol, hvis Straaler endnu spillede paa Bjergtinderne, medens Vesperklokkens dumpe Klang tonede ud over Dalene, fra hvilke det kraftfulde Hyrdefolks Aftensang steg mod Himlen, det andet Øieblik hensatte os i den katholske Kirke, hvor den hellige Messes alvorsfulde Toner afbrydes af Chordrengenes rene og klangfulde Sang. Vi følte Bjergboernes Hjemvee i det kolde Norden, og grebes dybt af de klagende Toner, som dog ligesaa hurtig atter fortrængtes af den franske Munterhed, der udbrød i en lystig Dands, ledsaget af Castagnettens Slag; vi hørte — med eet Ord — Pyrenæbeboerne, hvis Sangs Toner tale et for poetisk Sprog, til at kunne gjengives med Ord, tale saa eiendommeligt, at vi ville anbefale Enhver, der interesserer sig for characteristisk Sang, med egne Øren at høre dem."

— Den kongl. Livgarde til Fods's Musikcorps har faaet Tilladelse til at give ser Concerter i Rosenborghauge, af hvilke den første vil finde Sted paa Fredag. De blive givne i Forening med Hoboisterne ved Kronens (forrige **Kongens**) Regiment, samt nogle af de andre Regimenters Musici. Indholdet af den til paa Fredag ansatte Concert bliver følgende:

1ste Afdeling.

1) Ouverture til Op. Zampa af **Herold**; 2) Aria af Op. Anna Bolena af **Donizetti**; 3) 1ste Acts Finale af Jødinden af **Halevy**; 4) Romance af Lucrezia Borgia af **Donizetti**; 5) Rosa-Valts af **Strauß**; 6) Klokke-Galop af Samme.

2den Afdeling.

1) Ouverture til: Den Stumme i Portici af **Auber**; 2) Aria (Polacca) af Op. Puritanerne af **Bellini**; 3) Introductionen til Robert af Normandiet af **Meyerbeer**; 4) Skjaldenes Sang i Olaf den Hellige af **Hartmann**; 5) Myrthen, Vals af **Strauß**; 6) Galop a la Guerre, af **Labitzky** (a. Marsch, b. Bataille, c. Galop).

Priserne ere de sædvanlige.

— Digteren **Claudius Rosenhoff**, indbyder i denne Tid til Subskription paa en udvalgt Samling af hans **Noveller, Digte** og **Humoreske**r, som skulle udkomme i 4 Bind og tilstilles Subskribenterne i Hefter à 3 Mk. Da Indtægten nærmest er bestemt til at dække de Mulcter, han er bleven idømt for Pressеovertrædelser, er det at vente, at Mange ville staae den yndede Digter bi til Opnaaelsen heraf.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Trykt hos **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. Søndagen den 13de September 1840. Nr. 36.

Redigeret og udgivet af Gottlieb Siesby.

Et Qvarteer efter Midnat.

Af C. Spindler.

(Morgenbl. für geb. Leser. Juli 1840.)

(Slutning.)

„Du giver ikke Din Elskede noget efter i Daarskab," sagde Vennen. „Talte Du ikke om hendes Fødselsdag? Affkjær Dig en Bouquet af disse herlige Blomster og overgiv hende den, saasnart det saameget omtalte Qvarteerslag er slaaet, med et smukt Sprog eller Ønske, saaledes som det vel kan sprudle frem af en Forelskets Sjæl, hedt og uimodstaaeligt. Det maatte gaae til med Hexeri, hvis ikke den undseelige Froken, opfyldt af Salighed over sin Befrielse fra Dødsangsten, omslynget af lykønskende Veninder, som Alle ville Dig vel, vort af Din kjærlige, til rette Tid bragte Gave — hvis da Helene ikke omvender sig og tager Dig i Naade igjen. Forudsat," tilføiede Raadgiveren betænkeligt, „at hendes Hjerte ikke endnu har oplukket sig for nogen Anden, som jeg idetmindste ikke vil bande paa." — „Du er en Fruentimmerhader," svarede Albrecht, der øiensynlig havde fattet Mod, og gav sig iærd at affkjære Blomsterne; „vær imidlertid forsikkret om, at Helene ikke er falsk, ikke koket, og at jeg ikke behøver at frygte nogen Medbeiler. Gid Himlen blot vilde bortrødde enhver anden Anstød og beskjære mig Lykken i en god Stund."

„Fat kun Mod!" sagde Grevinden, som med Zilacki var kommen ned ad Trapperne og bankede Blomstertyven paa Skulderen. „Jeg er nogenlunde indviet i Helenes Tanker og troer at kunne forsikkre Dem om, at Deres strenge Dom nok vil kasseres et Qvarteer efter Midnat, naar de appellerer med Fornuft. Forlad Dem paa mit Samtykke. Vi have ikke det Mindste mod Deres Forbindelse med Helene. Ikke sandt Hr. General?" — Polakken bukkede endnu engang rødmende, hvilket tog sig besynderligt ud til hans Haar, der var blevet graat for Tiden, og svarede: „Ikke det Ringeste, Fru Grevinde" — Albrecht tilkastede den Fremmede et skjævt Blik, som om han vilde spørge: „Hvad har Du at tale med i en Sag, som ikke rager Dig?" Dog taug hans Mund og hans Hænder fuldendte ivrigt Bouquetten.

Grevinden fortsatte sin Samtale fortrolig med Polakken, og endte saaledes: „Ikke sandt, ikke idag? Idag endnu ikke? Jeg udbeder mig den Ære, at see Dem hos mig endnu imorgen til Frokost. Jeg lader det kjære Barn tidligt hente, forbereder hende paa hvad der vil komme, og jeg haaber, at denne Dag skal blive en sand, velsignelsesriig Festdag." Zilacki ledsagede den rørte Kone til Indgangen af Dandsesalen og vendte tilbage til Portikus. Hans Hjerte var saa fuldt, hans Sjæl ydmyget, men dog salig. Han kunde ikke udholde det i Ballets hede Atmosphære. Urolig skred han frem og tilbage; hans Gebærder forraadte snart Glæde, snart Kummer, hans Ansigt glindsende snart af Lykke og skuede himmelvendt, snart boiede det sig, beskygget af Uvillie. — Den eensomme General forstyrrede ikke Albrecht; den forsagte Elsker var nu ene opfyldt af frygtsomme Længselstanker og bange Forhaabninger. Han sad skjult i en Krog, kysede Blomsterkosten, som Helenes Fingre skulde berøre, og studerede paa nogle gribende Ord, bestemte til at tilkæmpe hans Ønsker Seiren. Han brød sig ikke om Polakken; men Lord Diffroy, Toryen, var ikke saa fordringsfri. Undsluppen Virtuosens Klør, der havde sønderlemmet, udskjældt og tilintetgjort hele den engelske Kunstdannelse, kjed af Dandsen, som hans Gravitet ikke fandt nogen Behag i, klamrede Lord Diffroy sig fast til Generalen og trængte sig som Ledsager paa ham. Endskjøndt misfornøiet og forstyrret i sine Betragtninger lod Zilacki, som Mand af Verden, ikke mærke sin Utilfredshed og maskerede den med forekommende Høflighed. Han fortalte Lorden om Polen, om Spanien, om Algerien og Portugal, beskrev ham Don Carlos og Espartero, Marschal Clauzel og Joden Durand, og da Hs. Herlighed ikke syntes at ville vige fra ham, saae Polakken engang som i Adspredelse paa sit Uhr og derpaa paa Uhret i Forhallen. „Klokken er Tolv!" sagde han, „mit Uhr gaaer fem Minutter for sagte med det deroppe; men jeg husker nu, at Grevinden har stillet Uhret ti Minutter frem, for at spille et fromt Bedrag." — „Aha, for den lille nydelige Dames Skyld!" svarede Lord Diffroy. „Ganske rigtig, nu kan jeg huske det. Vi ville dog blive, indtil det saakaldte fatale Qvarteer er forbi, ville glæde os over Selskabets Jubel og Latter og over den til Besindelse bragte Dames Fryd og saa tilfreds gaae hjem og lægge os."

Zilacki vilde netop sige Ja hertil og fjerne sig under et Paaskud, da Lorden pludselig fortrak sit Ansigt og fortredelig udraabte: „Nei, paa min Ære, ikke tilfreds, i Sandhed ikke tilfreds! De kan troe mig, General, at aldrig har en Hovedpude været saa haard for en Gentleman, som den inat vil blive det for mig." — Han slog Armene overkors og stirrede mørkt foran sig. — „Hvad fattes Dem, Mylord?" spurgte Zilacki, overrasket af den

pludselige Forandring i Englænderens Ansigt. — Nogle muntre Jomfruer viste sig i Portikus, saae paa Uhret i Forhallen og løbe, klappende i Hænderne, tilbage til Dandsesalen. „Et Qvarteer efter Midnat!“ raabte deres klokkeklare Stemmer, og alle Tilstedeværende istemte deres Jubel, og Orchesteret feirede Øieblikket med et mægtigt Tusch. „Hører De,“ sagde imidlertid Diffroy, holdende den adspredte General fast, „der gives vel alvorligere Ting i Verden, end en af Dandsen opflammet Hjernes Gjøglespil.“ — „Sikkerlig,“ svarede Zilacki noget utaalmodigt. „Hvad vil De sige med alt dette?“ Fastholdt af Lorden saae Polakken hen til Salonen, af hvis Dør Helene blev baaren ud som i Triumph. Alle Hænder viste paa Uhret og alle Gjæster raabte glade: „Et Qvarteer til Eet!“ En sød Forklaring overstraalede Helenes Ansigt. „Altsaa kun en Drøm!“ hviskede hun, trykkende de foldede Hænder fromt til Brystet; „jeg takker Dig, gode Gud; kjære Moder, Livet er saa skjønt!“ — „Jeg vil sige,“ vedblev Lorden til Generalen, „at mangen En er bleven langt alvorligere truet med Døden, end denne lettroende Pige.“ — „Det er muligt; men endnu engang —“

Zilacki havde gjerne hørt hvad Albrecht, der havde nærmet sig sin Skjønne, talte til hende af sit Hjertes Fylde, men den ubønhørlige Diffroy holdt ham tilbage og fortalte: „Saaledes er jeg i Dag bleven truet med en voldsom Død, og af hvem? — De gjætter det knap, af min Broder“ — „Er det muligt“ — — „Seer De, jeg er Pair og endnu Ungkarl, men nu dog paa Veien til at hente min Brud fra Neapel. For mange Aar siden havde jeg ved Flasken lovet min Broder, som er en stakkels Prakker med endeel Sønner, ikke at gifte mig. Men hvad lover man ikke Alt ved Flasken, Herre? Menneskets spaaer — ja, med eet Ord, jeg har forandret Tanker.“

„Bravo, fortræffeligt!“ raabte Forsamlingen og tilklappede den unge Mand, der havde overrakt sin Bouquet og fuldendt sin Tale, det høieste Bifald. Med huld Rødmen, lænet op til Grevinden, befæstende Bouquetten ved sit Bryst, stod Helene og ledte efter Ord til Svar. Alle taug fuld af Forventning; men Lorden ophørte ikke med sin Fortælling. „Min Broder, som bestandig har været et halvgalt Brunshoved, optager mit Ægteskabsproject ilde, fordi han og hans Sønner derved miste Lordstitlen. Han er saa gal, at reise efter mig, trænger idag ind i mit Værelse, truer mig med Døden, hvis jeg ikke vender om til England, og andre lignende Galskaber. Jeg har viist den Rasende ud af Huset og nødtes til at opfordre Politiet til at sætte ham fast. Endnu veed jeg ikke hvad Øvrigheden har gjort i denne Anledning, men det er vist, at jeg ikke reiser førend jeg kan reise sikkert.“ — „Det forstaaer sig, Mylord, men lad os nu høre, hvad min — hvad den unge Dame siger.“

Helene endte netop sit improviserede Svar med de Ord: „Jeg betragtede mig selv indtil idag som en Døende, og fandt det derfor at være min Pligt, at befrie den kjære Ven, der vist var kaldet til et langt blomstrende Liv, fra sit Forbund med Døden. Men da jeg idag ligesom er vakt til en ny, glad Tilværelse, saa troer jeg, bedste Albrecht, ikke at kunne være taknemmeligere for disse Blomster og de Ønsker, som de skjænkede mig, end ved at jeg endnu engang rækker Dem denne Haand og beder Dem tilgive mig min Daarskab.“ — Den Forlovede sank henrykt for Helenes Fødder. Tilhørernes Kreds priiste Helenes Skarpsindighed og Elskelighed. „Hvilken Gave, skjønnere end Alverdens Kroner!“ jublede Albrecht, bedækkende Brudens høire Haand med Kys. — „Hvor de ere smukke!“ hvidskede Bruden med trylleriske Blikke paa den Knælende og viste paa Blomsterne. „Noget endnu skjønnere skjænkede jeg Dig endnu idag,“ hvidskede Grevinden den elskede Pige i Øret. Zilacki stod ligesom rodfæstet til Jorden, og stirrede paa Helene med stille Glæde. „O, gid disse Blomster ville dufte bestandigt!“ smilede Helene; „for Alteret og i Graven skulle de være mit Smykke.“ — Hun sank i Grevindens og Albrechts Arme.

„Men hvad fattes Dem dog igjen?“ foer Generalen op mod Lorden, der heftig havde stødt til ham. Diffroy viste hen til Døren. „Seer De det smalle Fiæs der?“ — „Nei, jeg gjør ikke.“ — „Gode Moder!“ sagde Helene til Grevinden, „tillader De nu at jeg gaaer, opfyldt af Taknemmelighed med Dem Alle. De havde Taalmodighed med en Piges Overtro, men De maa nu troe, at jeg er er helbredt, helbredt for stedse. Gaae med mig, Albrecht. God Nat!“ — „Endnu engang Fiæset!“ raabte Lorden, som med fremad boiede Skuldre havde skelet til Glasdøren og nu ved en hurtig Bevægelse trak sig tilside. Paa samme Tid faldt et Skud og Klokken slog et Qvarteer til Eet paa Taarnene. Sønderknuste Ruder klingede paa Gulvet; ved Lordens uvilkaarlige Vending given til Priis for Skuddet var Helene sjunken ned stille og lydløs. En Kugle havde gjennemboret hendes Hjerte, med et Suk bortflygtede kort derefter hendes Sjæl. — Huset opfyldtes af Forstyrrelsens og Forfærdelsens Skrig. Hvad hjalp det, at den afskyelige Nar og Mørder, Diffroys Broder, blev greben i Gjerningens Øieblik? — „Den Usling er nu selv Skyld i at han gaaer Glip af Lordstitlen,“ sagde Diffroy koldblodig til Polakken, som dog greb ham ved Armen og som en rasende Lear tiltaabte ham: „Hvad ere alle Storbrittaniens Vaaben og Pairskroner mod det, jeg har mistet? Fordømmelse over det! Dit Hjerte, kolde Britte, var Maalet for Skuddet, — og dog aander Du — og hun dør! Grusomme Skjæbne! Men jeg Elendige fortjener ingen bedre!“

Tre Dage efter blev Helene jordet. Albrechts Blomsterkost hvilede ved hendes Hjerte. Da den gabende Hob saae den graahærdede, fra Fædrelandet forviste polske General vakle som et Barn bag efter Ligkisten, spurgte Mange hvo den Fremmede var, og fik til Svar: „Hendes Fader er det, hendes Fader, som ikke en eneste Gang i sit Liv turde omfavne hende, sin Datter, sin eneste Datter.“ — Og Alle ønskede ham en nær Død, som den blev Brudgommen til Deel, der længtes efter Døden og til hvem Helene havde sagt: „Gaae med mig!“

To Sange,

afsjungne den 6te Septbr. i Anledning af J. N. Manheimers Besog her i Staden.

Denne vor agtede Landsmand, der ogsaa i Udlandet har erhvervet sig et ansect Navn, var tidligere ansat som Catechet ved den mosaiske Menighed her i Staden. Den store Indflydelse han ved sine reformatoriske Bestræbelser dengang havde paa hele den yngre Slægts aandige Udvikling, maatte, i Forening med hans personlige Elskværdighed, sikkre ham en taknemlig og kjærlig Erindring. Ligesom derfor hans mange Venner og Disciple med Bedrovelse toge Afsked fra ham, da han for 17 Aar siden, kjed af de idelige Efterstræbelser, hiin Tids Zeloter ikke forskaanede ham for, forlod sit Fædreneland, saaledes flokkedes de nu, ved hans Ophold her, om ham, for at fornye de gamle Erindringer og tillige bevidne ham deres Glæde over den Anerkjendelse han har vundet overalt, navnlig i Osterigs Keiserstad, hvor han i de forlobne Aar har havt og endnu har en hæderlig og indbringende Ansættelse. I sin lange Fraværelse fra Fædrelandet har han bevaret sin fulde Aandsfriskhed og Kraft, og de store Anlæg til at vorde geistlig Taler, som i hans Ungdom gave sig tilkjende, have nu udviklet sig til en sjelden hoi Grad af Veltalenhed. De her meddeelte tvende Sange bleve tilligemed en tredie af Dr. Levison, afsjungen ved det Festmaaltid, hans herværende Venner og forrige Disciple gave ham et Par Dage for hans Afreise, ved hvilken Leilighed de tillige overrakte ham en smuk Solvpocal, der som et synligt Tegn kunde minde ham om det Sindelag, hvormed hans Erindring her bevares i taknemlige og skjonsomme Hjerter.

I.

Just som idag sad vi i Ring
Om Bordets rige Skatte;
Det fyldte Bæger gik omkring,
Til tomt man hen det satte; —
Dog, — ei ublandet Glæden var,
Tidt Mismod morkned Minen,
Mens Afskedstaaren trilled klar
Og blanded sig i Vinen.

„Farvel! Farvel! Gud give Held!"
Saa lod det ud i Livet, —
Og see! vor Ven har faret vel,
Og Gud har Lykke givet!
Af Aar og Dage mange randt; —
Men, som det kunde være
Igaar, — han sidder atter blandt
De gamle Venner kjære.

Hvo gad vel tælle Sandet, som
Imens i Glasset trilled?
Hvo for at maale Rummet kom,
Som milebredt os skilled?
Hvo mon vel Tiden spilde vil
Med Længslen at afmale, —
Nu, da vi frydes ved hans Smiil,
Opmuntres ved hans Tale!

Da sidst vi fulgte ham paa Vei
Med Tankens lette Snekke,
Da skued end vi Havnen ei
Bag Fremtids Taagedække.
Nu længst den brod af Taagen frem
Og sig i Solen bader:
Vi veed, han fandt et andet Hjem
For Hjemmet, han forlader.

Og om end Afskedstimen slaaer
Igjen, som os skal skille,
Det gjor ei meer i Glæden Skaar,
Skal Nuets Lyst ei spilde:
Vi Værket ham begynde saae,
Lad ham det h i s t fuldfore, —
Hans Hæder og hans Ære maa
Bestandig os tilhore!

II.

Farvel!

Et Bæger end, det allersidste,
Her paa vort Gjensyns skjonne Fest!
For hvad vi fandt, for hvad vi miste,
For gammel Ven — og stakket Gjest!
Et Bæger end, det allersidste,
Til Fortids Tak, paa Fremtids Held, —
Ja, end et Bæger paa et omt: „Farvel!"

Dog ikke Glæden her forstummer
Fordi det lyder til Farvel, —
Selv Kjærlighedens Sodme rummer
En Draabe Veemod i sit Væld.
Nei, derfor Glæden ei forstummer,
Dens Perleskum paa Bægrets Rand
Et omt „Farvel!" os ei forbittre kan!

Thi lad os tomme det, det sidste,
Det fyldte Bæger for vor Ven!
Det skjonne Haab, vi maatte miste,
Erstattes ved Erindringen.
Vor Glæde blier dog ei den sidste,
Den blomstrer i hans Fremtids Held:
Derfor med freidigt Mod et omt „Farvel!"

Gottlieb Siesby.

Feuilleton.

Theatret har i den afvigte Uge ingen Nyheder frembragt. Den første Nyhed som kan ventes er et Syngespil „Regimentets Datter" med Musik af **Adam. Aubers** „Bruden" som siden Mad. **Krags** Død ikke har været givet, indstuderes paa ny. Jfr. **Lichtenstein** skal udføre Hovedrollen, Hr. **Sahlertz** doublerer Kirchheiners Parti og Jfr. **Irza** Md. Winslovs. Ligeledes skal nu **Rossinis** „Othello" bringes paa den danske Scene; Hr. **Faaborg** skal give Othello. Foruden disse Stykker kunne endnu snart ventes **H. C. Andersens** nye romantiske Tragødie: **„Maurerpigen"**, med Musik af **Hartmann**, og **Schillers „Wallensteins Død"**, hvoraf Digteren **H. P. Holst** har en smagfuld Oversættelse færdig og hvori Hr. Instructeur **Nielsen** skal udføre Wallenstein.

— I forrige Uge døde efter flere Aars Svagelighed den forhenværende Skuespillerinde Mad. **Rongsted**, i en Alder af 68 Aar. Hun har i en lang Række af Aar været Theatret en meget brugbar Skuespillerinde, og i lavcomiske Characterer skal man ikke have saa let ved at finde hendes Mage.

— To Processer, der i disse Dage ere begyndte for Hof- og Stadsretten, minde stærkt om den comiske Sag, som for nogle Aar siden var anlagt af det kgl. Capel imod Kjøbenhavnspostens Udgiver. — Hr. **Dr. Ryge** og den ved Theatret tidligere ansatte Danserinde, Mad. **Kretzmer**, have nemlig fundet sig foranledigede til, hver for sit Vedkommende, at anlægge Sag imod „Fædrelandets" ansvarhavende Redacteur, paa Grund af nogle i en Artikel af dette Blad brugte Udladelser, efter at denne havde nægtet, at navngive Forfatteren til bemeldte Artikel. — Den omhandlede Artikel er iøvrigt den samme, som Prof. **Heiberg** i en Afhandling om Theatret, som findes i „Fædrelandets" Søndagsnummer, har erklæret for grundig og velskreven.

— Idag Middag Kl. 12 aabnes i Hôtel d'Angleterre en **Georgine** (Dahlia) **Udstilling**, der er foranstaltet af Gartneren **J. F. W. Mohr & Søn** og som bestaaer af 300 forskjellige, tildeels nye og pragtfulde Sorter. Den vedbliver de to paafølgende Dage fra 10—6, og om Aftenen fra 7—10 ved Lys. Entreen betales med 1 Mk. pro Persona, og for Børn under 10 Aar det Halve.

— Ved Allinge paa Bornholm, fortæller Aarh. Av., strandede forleden et svensk Skib, med 11 Mand, hvoraf kun 2 bleve reddede; Capitainen, som var den ene af de Frelste, lykkedes det at kæmpe sig frem mellem Bølgerne, uagtet han i den ene Arm holdt sin Søn, et ganske ungt Menneske. Ofte var det ham, som om Sønnen gled fra ham, men han greb ham da i Haaret og arbeidede sig bestandigt frem. Da han endelig naaede en Klippe, hvorved han kunde holde sig, vilde han trække Sønnen op til sig og opdager da, at han istedetfor Haaret, som han troede, han havde grebet i, kun har Tang i sin Haand! Dagen efter kastedes Sønnens Liig op af Havet. Kort for denne Strandning blev en Baad med 7 Mennesker knuust mod Klipperne paa samme Sted. Hele Strandbredden stod fuld af Mennesker, men de kunde ikke hjælpe dem, da det stormede mod Land; der blev kastet Touge ud til dem og man hørte, hvorledes de raabte om Hjælp, og saae, hvorledes de grebe efter Tougene, men i samme Øieblik gik Baaden under med dem Alle og ikke Een blev reddet.

— I disse Dage er **Thorvaldsens** Basrelief, Christi Indtog i Jerusalem, 24 Alen langt og 2 Alen høit, afstøbt i Gibs, opsat paa sin Plads i Frue Kirkes Peristyl (Søilegang) over den Dør, som danner Hovedindgangen. Ogsaa ere for ikke længe siden tvende skjønne Arbeider fra samme Mesterhaand anbragte indvendig i Kirken, nemlig to Basreliefs i Marmor, som smykke to nye Fattigblokke, der, efter Prof. **Hetsch's** Construction, ere blevne anbragte ved Siderne, nærmest Indgangen. Det ene Basrelief forestiller Moderomhed (en Moder med tvende Børn), og det andet en Engel, der fører et Barn ved Haanden, maaskee Skytsengelen, der leder Mennesket frem paa Livets Bane. Endelig har Kirken i disse Dage modtaget en smuk og nyttig Gave, idet et Antal af Hovedstadens Damer have broderet et særdeles smagfuldt Teppe, hvis Bestemmelse er at udbredes under Daabsengelen.

Salonen.

Et belletristisk Maanedsskrift.

Redigeret af G. Siesby.

Forlagt af And. Fred. Høst

Den danske Literatur har alt længe følt Savnet af en Journal, i hvilken belletristiske Meddelelser af et større Omfang end de, der egne sig for et Dag- eller Ugeblad, kunde finde en Plads. I det Haab, at den danske Læseverden med Velvillie vil modtage et Tidsskrift, hvori bekjendte danske Forfatteres Arbeider skulle stilles ved Siden af et Udvalg af de fortrinligste fremmedes, vil, under ovenstaaende Titel, fra 1ste October d. A. udkomme et Maanedsskrift af ovennævnte Natur, paa hvilket Hr. Boghandler **Andr. Fred. Høst** har overtaget Forlaget, ligesom Udgiveren alt har faaet Tilsagn fra flere af vore bedste Forfattere om stadig Medvirkning, saaledes skal der fra hans Side intet blive sparet, for at gjøre dette Tidsskrift saa interessant som muligt. Første Hefte, der alt er under Pressen, indeholder: „Julianes Giftermaal„ ny Novelle af **S. S. Blicher**; „Mikkels Kjærlighedshistorie," Vaudevillemonolog, og „Den onde Fyrste," et nyt Eventyr, begge af **H. C. Andersen**; Digte af **H. P. Holst**, Udgiveren og fl.; „Regnskyllene" Novelle af **Frederic Soulié**; Miscceller. — I Begyndelsen af hver Maaned vil der udkomme et Hefte paa 90 Octavsider, trykt med nye Typer og udstyret med al Omhu og typographisk Elegance fra det Berlingske Bogtrykkeri, til en Subskriptionspriis af 32 Sk. pr. Hefte. Subskriptionen er kun bindende for 1 Bind, eller 3 Hefter. Subskribentsamlere erholde de sædvanlige Fordele. — Subskription modtages i alle Boglader.

Som en Følge heraf, vil nærværende Blad ophøre fra 1ste Octbr. d. A. Da imidlertid dette Maanedsskrift er at betragte som en Fortsættelse og Udvidelse af Kjøbenhavns Morgenblad, antager Udgiveren, at Størstedelen af dette Blads ærede Abonnenter ogsaa ville vedblive som saadanne paa Maanedsskriftet, og dette vil derfor blive tilstillet dem, der ikke forinden 1ste October have frasagt sig samme.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laregade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Trykt hos **J. G. Salomon**.

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 20de September 1840. | Nr. 37.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

Brudstykker af Henrik Steffens' Liv.

(Uddraget af hans fornylig udgivne Skrift: „Was ich erlebte").

Den Retning, min aandige Stræben fik, hang altfor noie sammen med mit Liv, især med mit Ungdomsforhold til det andet Kjøn, til at jeg skulde kunne forbigaae dette med Taushed. Det første noiere Bekjendtskab, jeg gjorde, var ikke lykkeligt for mig, det var af kort Varighed, det blev ganske hemmeligt, jeg ønskede at kunne forbigaae det. Naar jeg imidlertid dog omtaler det, saa skeer det ikke, for at aflægge et Skriftemaal, men snarere fordi en saadan Begivenhed ikke staaer isoleret, fordi den har en dyb Indflydelse paa alle Livets Anskuelser, fordi den med den heftige Bevægelighed forbinder en indre Uro, der rodfæster sig altfor dybt til at den ikke skulde paatrykke alt Øvrigt, hvad man oplever, ja hvad man tænker, et vist Præg. Med Undtagelse af dette og hvad Ungdommens Letsindighed for Øieblikket fremkaldte i en, i denne Henseende ikke synderligt strengttænkende Omgivelse, beholdt min Mening om Qvinderne det høist ideale Anstrøg, som den tidligere havde antaget. Det er vanskeligt at fælde en Dom over den qvindelige Ungdom af egen Erfaring. Af de ældre Fruentimmer bliver en let bevægelig og varmtfølende Yngling sædvanlig forkjælet. De tilbagetrængte Rester af ungdommelige, tidligere Følelser tiltroe de ikke mere nogen Magt og mene at kunne overlade sig utvungent til dem. Ynglingen synes godt om et saadant Forhold, og de Følelser som fra Qvindens Side faae et moderligt Anstrøg, blive fra Ynglingens Side holdte endnu mere indenfor Barnlighedens Skranke. Anderledes forholder det sig med de yngre Piger — disse imponerede mig. Jeg vil ikke paastaae, at den qvindelige Skjønhed er fremherskende i Kjøbenhavn, dog kan denne Stad i denne Henseende vel maale sig med enhver anden Hovedstad i det nordlige Tydskland. Blondiner seer man hyppigst, livlige Brunetter sjeldnere. Netop de Roligste imponerede mig meest. Roligheden var forbunden med en stille Ynde, med en mild Blødhed, som tiltrak ubeskriveligt, endskjøndt den fremtraadte uden Fordringer og aldrig viste noget Udfordrende eller Opmuntrende. Jeg har aldrig kjendt en Stad, i hvilken Koketteriet hos den qvindelige Ungdom mindre fremtraadte, end i Kjøbenhavn, og desuagtet forekom aldrig de mere dannede Pigers Holdning, deres Undseelighed ligeoverfor unge Mænd mig som Snerperi. Paa Landet vare Pigerne dog ikke saameget tilbageholdne, de søgte paa en naiv Maade at drive deres Spil med Ynglingen, hvilket dog stundom satte ham i Forlegenhed og bragte ham i en sælsom, ja betænkelig Stilling. Blandt de Piger, som især tiltrak sig min Opmærksomhed, og i hvis Nærhed det var mig yderst behageligt at være, vare Døttrene af en borgerlig Minister. Jeg var ikke bekjendt med dem, jeg erindrer ikke at have talt et Ord med dem; men jeg var lykkelig i deres Nærhed og kaldte gjerne det yndige Billede tilbage i min Erindring. Den ene af dem ægtede en Prinds. Ligesaa fjernt stode mig en theologisk Professors Døttre, som ved deres Skjønhed og Dannelse vakte stor Opsigt. De bleve begge gifte med Venner af mig, jeg saae dem mange Aar efter som Koner, som meget elskværdige Mødre, og de havde endnu stedse beholdt Ungdommens Ynde. Ligeledes hørte til den Række af Qvinder, paa hvilken jeg tænker tilbage med reen Fornøielse, en Blondine, der vel kunde være en 24 til 25 Aar gammel. Hun kom oftere i Professor Bangs Huus, og blev behandlet saavel af dennes Sønner som af mig med den største Agtelse. Hun udmærkede sig ikke alene ved Dannelse, men ogsaa ved Aand. Ungdommeligheden var forbunden med en stille Anstand, jeg kunde næsten kalde det Værdighed. Pigerne indtoge hos mig den rene Qvindeligheds Billede; jeg var lykkelig i deres Selskab, ja, selv naar jeg saae dem, og det Indtryk, de gjorde paa mig, var ikke alene fri for al Lidenskab, men ogsaa sædelig velgjørende.

Dog skulde jeg ogsaa opfyldes med en lidenskabeligere Følelse, og efter Alt hvad jeg har sagt om vor Tilbøielighed for det Dramatiske, var det vel ikke uventet, at en Skuespillerinde var den Første, som tiltrak mig stærkere. Vi erfarede, at en ung Pige, der hidtil havde været fuldkommen ubekjendt, skulde optræde som Emilie i Lessings Emilie Galeotti. En ung, smuk Skuespillerinde kan ikke godt vise sig fordeelagtigere, end naar hun fremtræder som Emilie, ængstet og forskrækket. Den naturlige Angst forener sig med den, som Stykket kræver. Da vi stode der forventningsfulde, da Stykkets og vore personlige Tilbøieligheders Heltinde styrtede forskrækket ind paa Scenen, da den zittrende Stemme lod sig høre, da hun frygtsom saae sig om fordi hun antager sig forfulgt af Prindsen, troede jeg for for første Gang at see et Spil med Virkelighedens og Sandhedens hele Magt. Jeg var ikke istand til hele Stykket igjennem at adskille Personen fra Skuespillerinden, hun, der gjorde et saa dybt Indtryk paa mig, syntes at opleve alt det Nødsomme, og da hendes Fader stødte hende Dolken i Brystet, stod jeg Fare for at vække de Omkringstaaendes Opmærksomhed: Stedse

har en Fremstilling af rørende Optrin, selv naar jeg maa dadle Digteren og ingenlunde er tilfreds med Skuespilleren, havt en stor Magt over mig, ja den kan bestandig røre mig til Taarer; men denne Rystelse var dybere, det var min første Kjærlighed. Jeg saae hende for anden Gang som Cathinka i Pigen fra Marienborg. Dette Stykke, der er af en underordnet Art, viser os paa en ret unaturlig Maade en Keiser ligeoverfor en Underofficiers Datter, der er et Monster paa Skjønhed, Dyd, Klogskab, Heroismus, ja Viisdom og lærd Dannelse. Jeg vilde have leet over dette moralskdoctrinære Præparat i Skikkelse af en ung Pige, nu forekom Alt mig naturligt. Kun da hun, overstrømmende af Lærdom, mod Slutningen citerede en carthagnienisk Lov og kun med Moie kunde udtale det fremmede Ord, maatte jeg vel smile, men selv denne qvindelige Keitethed forhoiede hendes Elskværdighed.

Den unge Skuespillerinde var Dagens Afgud, Gamle og Unge, Fornemme og Rige, ja Qvinderne vare som Mændene henrevne af Beundring. Saalænge jeg kjendte det danske Theater, var endnu ingen Debutantinde optraadt med saa glimrende Bifald, og dette forhoiede min lidenskabelige og flammende Begeistring for den virkelig udmærkede Kunstnerinde. Hendes Billede trængte sig ind i mit Hjerte, det forfulgte mig overalt, men omendskjondt jeg levede i en ikke liden Kreds, endskjondt jeg tog levende Deel i alle Skuepladsens Begivenheder, saa var jeg dog ikke traadt i nogen personlig Berørelse med Skuespillerinden. Jeg led vel ingen Mangel, men mine Omstændigheder vare dog indskrænkede. Hvorledes torde jeg haabe at kunne nærme mig en Pige, som jeg maatte troe omringet af den rigeste, meest fornemme, ved Stand og Skjønhed udmærkede Ungdom? Jeg var imidlertid saa overtydet om hendes Sæders Reenhed, at denne Kreds af Tilbedere ingenlunde forurolige mig. Saalænge jeg blev i Kjobenhavn, ikke mindre end et Aar efter hendes første Optrædelse, vedligeholdt denne stille Tilboielighed sig med lige Styrke. I hele denne Tid er jeg ikke personlig traadt hende nær. Min Bolig var ei langt fra hendes, jeg var lykkelig naar jeg saae hende, jeg gik, som det forstaaer sig af sig selv, ofte forbi hendes Vinduer, og jeg bor vel paastaae, at denne Lidenskab, i dens ideale Reenhed, saaledes som den beherskede mig, har havt en gavnlig Indflydelse. Tilsidst havde jeg ganske opgivet Haabet om at gjore hendes personlige Bekjendtskab; al urolig Længsel var forsvunden; men det Haab, at see hende i Frastand, at vide hende i Nærheden, gjorde mig lykkelig, og da jeg forlod Kjobenhavn, folte jeg en Smerte over Adskillelsen, som forekom mig selv overraskende.

I Aaret 1807, i en kritisk Stilling, forurolliget over Preussens Ulykke, saavelsom over min egen Skjæbne, kom jeg igjen tilbage til Kjobenhavn. Der var indtraadt sælsomme Forhold, som maatte gjore mig til Gjenstand for almindelig Omtale. Den af mig meget agtede H..., som forledet af sin Tilboielighed for Theatret var bleven Skuespiller, havde ægtet den beundrede Skuespillerinde. Jeg havde tidligere staaet i et fortroligt og venskabeligt Forhold til H...., hans yngre Broder havde med inderlig Hjertelighed sluttet sig til mig og blev til sin Død en af mine inderligste Venner. Men jeg kunde kun blive faa Dage i Kjobenhavn; den Spænding, hvori jeg levede, og som Læseren vil begribe, naar han senere lærer de Begivenheder at kjende, som for en kort Tid førte mig til Kjobenhavn, tillod mig ikke med Rolighed at tilbagekalde tidligere Forhold, og dog maa jeg bebreide mig, at jeg forsømte at besøge min Ven H..... Han opsøgte mig og jeg lovede den krænkede Ven at tilbringe en Aften i hans Familie. Nu nærmede jeg mig for første Gang personlig Gjenstanden for min første Kjærlighed. Hun var Moder til flere Børn, som omringede hende, jeg var Ægtemand og Fader. Ungdommens friske Vaar var forsvunden, men endnu var hun meget elskværdig, saa stille, beskeden, ja frygtsom, saa moderlig yndig i hendes Børns Midte. En Taare traadte mig i Oinene, helliget min Ungdoms skjonneste, sodeste Erindring — en, som det hele Forhold, reen Erindring, som jeg gjerne tilbagekalder. Jeg kunde ikke modstaae det: siddende ved Siden af Manden maatte jeg sige den af sine Børn omringede Moder, hvad jeg dengang havde folt for hende, og hvorledes hun havde ledsaget mig længe som en advarende og beskyttende Engel. Jeg troede, at denne Tilboielighed var min egen stille Hemmelighed, thi om ogsaa mine Venner vilde have mærket den og leilighedsviis drillede mig, saa troede jeg dog med Vished, at de ikke ahnede min Lidenskabs Dybde. Af Gjenstanden for min Kjærlighed troede jeg aldrig at være bemærket. Min Ven og hans Kone horte med Opmærksomhed paa mig. Ganske utvungen, og, som det lod til, uvilkaarligt, sagde hun, efterat jeg havde endt min Fortælling, der dog næsten klang som en forsinket Kjærlighedserklæring: „Jeg erindrer at De kun boede nogle Huse fra mig.“ — „Min Gud,“ udraabte jeg, „De vidste altsaa hvor jeg boede? Jeg var altsaa ikke bleven ubemærket af Dem? Hvor ganske anderledes vilde Alt have gestaltet sig, hvis jeg kun havde havt en Ahnelse om min Lykke, som jeg dengang ikke vovede at dromme om.“ En hurtig Rodme overfloi det smukke Ansigt, og det forekom mig, som om Ungdommens Ynde og de forsvundne Dages stille Lykke vendte tilbage. Dog gjenvandt hun snart sin stille moderlige Rolighed, der klædte hende saa vel, og let spogende sagde hun: „Troer De, at unge Piger ikke opdage Deres Tilbedere? I denne Henseende ere de alle skarpsynede.“

Mit daværende Ophold i Kjobenhavn havde draget mig ind i Forhold, som maatte ryste mig dybt. Det var et af de betænkeligste Momenter i mit ofte brogede Liv, men denne tiltrækkende Begivenhed fremtraadte paa en saa mild, dulmende Maade, den oprorte Rutid sluttede sig saa umiddelbart til Forgangenhedens skjonneste Oieblikke, at jeg inderlig forsonet med mig selv og med Verden forlod Huset.

Efterat have omtalt Ewald gaaer Steffens over til at omtale Vessel paa folgende Maade:

Wessel dannede som comisk Digter Modsætningen til Ewald, som denne var han fortrinligviis dannet i den engelske Skole; han levede i ligesaa usle Omstændigheder, men sorglos fra den ene Dag til den Anden, og om disse tvende Digtere end ikke angrebe hinanden gjensidig, saa dannede de dog to ligeoverfor hinanden staaende Partier. Wessel var en født Normand og det norske Selskabs Stolthed, om hvilket der senere vil blive Talen. Hans Humor mindede om Buttlers i Hudibras, og hans komiske versificerede Drama: „Kjærlighed uden Stromper," hvori der spottes med de franske Tragediers hule Pathos, sprudler af Vittighed og Lune. Wessel blev betragtet som den første komiske Digter efter Holberg; hans Indfald bleve ogsaa hyppigen gjentage i vore Samtaler, og endskjøndt de, som jeg tilstaaer, kun lidet tiltalte mig, og dette Slags Parodier ikke forekom mig at have synderligt digterisk Værd, saa fandt jeg dog Behag i den lette Vittighed i hans såakaldte Drama og i hans komiske Fortællinger. Ogsaa Baggesen sluttede sig, da han først fremtraadte, i sine Fortællinger til hans Maneer. Digteren Wessels uordentlige Liv afgav en Mængde Anecdoter, der gjorde ham næsten ligesaa berømt som hans Digte og vare Alle og Enhver bekjendte i hele Landet. Man kan sige at de med hans Digte udgjøre et Heelt, og det saameget mere, som han ligesaalidet som Ewald var en frugtbar Skribent. Sorgespillet var hans største Værk, hans Fortællinger ere ikke uden Ynde, men let henkastede, og han var ligesaa bekjendt for sin Dovenskab som for sit Lune. Naar han for et Arbeide erholdt en Sum, saa blev den letsindig bortødslet i faa Dage; hans Venner søgte vel da at bemægtige sig en Deel af hans Penge, for at lade hans sædvanligen meget forsømte Garderobe forbedre. Var Summen fortæret, saa bleve de bedste Klæder pantsatte. Da han engang var nødt til paa denne Maade at pantsætte et Par nye Støvler og tage sin Tilflugt til de gamle nedtraadte, fandt han Modstand ved at trække den ene paa, og opdagede til sin Glæde en Pakke Rigsdalersedler. Han var, fortalte man, naar han eiede en i hans Dine betydelig Sum, tilbageholdende, ja bresig mod sine Venner. Engang viste han sig saaledes i Theatret mod de Venner, der stode ved Siden af ham; paa engang blev han særdeles venlig og snaksom. „Hvad er der hændet Dig?" sagde En af dem, „Du er jo ligesom forvandlet?" — „Man har netop stjaalet mig mine Penge ud af Lommen," svarede Digteren. — Paa Gaden blev han anfalden af en stor Hund; han greb en stor Steen, kastede den efter Hunden, og traf den saaledes, at den døde. Eiermanden, en svær fiirskaaren Slagter, besluttede at hævne sig. Han lod sig betegne Personen, og da han traf ham paa Gaden, stillede han sig trodsigt foran ham. „Hedder De Wessel?" spurgte han. Digteren bejaede det og Slagteren gav ham et dygtigt Dresigen. Wessel indsaae nok, at han ikke kunde binde an med en saadan fiirskaaren Figur, og spurgte trodsigt: „Er det Alvor eller Spog?" — „Ja Gu' er det Alvor," forsikkrede Slagteren med truende Miner. — „Ja, det har jeg ogsaa tænkt," svarede Digteren, „thi for Spog var det altfor grovt." Slagteren blev ganske forvirret over dette Svar, og de Omkringstaaende, som gjenkjendte den almindelig bekjendte Digter, indrømmede leende, at han havde beseiret Slagteren.

Blandt hans samlede Digte finder man en Gravskrift, som han i et lystigt Øieblik forfattede over sig selv. (Vi hidsætte her den tydske Oversættelse.*)

„Er aß und trank, war niemals froh,
Schief trat er seine Stiefel nieder.
Ihm war die Arbeit — eben so
Zuletzt das Leben selbst zuwider."

I det Danske forekommer et Ord, som ikke lader sig oversætte paa Tydsk. „Han gad ingenting bestille" hedder ordret: „er möchte Nichts thun;" men i det danske Ord er Dovenskaben udtrykt paa en Maade, som ikke lader sig gjengive. Naar en Dansk i en slæbende, blød, langsom Tone siger: „Jeg gider ikke!" saa ligger i disse Ord og i den Maade, hvorpaa de udtales, et saa dybt Udtryk af Dovenskab og Indolence, at det tydske „ich mag nicht," om det udtales nok saa dovent, er ganske betydningsløst derimod, ja, kan kaldes overfladisk og uskyldigt; og naar man læser Gravskriften, saa troer man at see Digteren, hvorledes han efter egen Skildring giver Slip paa Livet og døer gabende.

Naar der ved vore alvorligere Samtaler var Tale om Wessel, saa fandt jeg ogsaa her Leilighed til en Opposition, som jeg dog ikke vovede at yttre lydelig. I mine yngre Aar søgte jeg Grunden til at Skrifter, som rostes for mig af agtværdige Mænd, og som dog ikke tiltalte mig, ofte med stor, ja pinlig Anstrængelse i mig selv, og mange ubehagelige Dage har jeg henlevet paa denne Maade. Wessel har skrevet et Læredigt, ogsaa efter den dengang herskende engelske Art. Man tænker sig derved den Tid, da Pope og Addison opdiskede de trivielleste Moraliteter i Riim. Ikke blot i venskabelig belærende Samtaler, men ogsaa i Forelæsninger, hørte jeg med Forbauselse, hvorledes Rahbek søgte at oplofte dette Læredigt over alle Wessels andre Digte. Han var, paastod han, ikke alene den overmodige Vittighedsjæger, her i dette Digt viste han sig som den sande Digter. Han søgte i flere Forelæsninger at sønderlemme Digtet og vise dets Fortrinlighed. Jeg kjendte det ret vel og forbausedes; jeg kunde, ikke følge den dybsindigste Speculation med større Opmærksomhed end disse Forelæsninger, jeg vilde med Magt opdage den aandige Skat, som skjulte sig haardnakket for mig, og der forløb lang Tid inden jeg kunde beslutte mig til at gjøre min egen Dom gjeldende, som paatrængte sig mig ved første Gang at læse dette Digt, nemlig, at det ikke indeholdt Andet end rimede trivielle Lærdomme, der vare mig ligesaa modbydelige som i mine Drengeaar mine Forældres og Læreres Formaninger. Men om jeg ogsaa nu var enig med mig selv herom, saa opstod en anden Urolighed hos mig. Rahbek og mine Venner, som gave ham Bifald og udøvede en imponerende Indflydelse paa mig, bleve mig en Gaade. Jeg kunde slet ikke begribe, hvorledes denne indre Forskjellighed var opstaaet, og hvorledes Mænd, som jeg agtede, kunde ansee det som betydeligt, som forekom mig saa tomt og indholdsløst. Det var ikke alene ved denne Leilighed — men i alle Retninger af mine Studier traf mig kun altfor hyppigt en lignende Qval. Det var mig ei givet, som Nutidens Ungdom, uden megen Eftertanke at forkaste det, som ikke tiltalte mig, og jeg betragter denne Anstrængelse efter at tillægge det Værdiløse noget Værd som en virkelig Ulykke for min Ungdom.

*) Den danske Original lyder, som bekjendt saaledes:

Han aad og drak, var aldrig glad,
Gik sine Stovlehæle skjæve;
Han ingenting bestille gad,
Tilsidst gad han ei heller leve.

Feuilleton.

Det er os kjært, at kunne berette vore Læsere, at **Thorvaldsen** foranlediget ved en egenhændig hædrende Skrivelse fra Hans Majestæt Kongen, har besluttet at blive hos os Vinteren over. Det er nu at forvente, at den saaledes givne Leilighed vil blive benyttet, og at man ikke længere vil lade Udførelsen af saa mange og store Værker, som mindst fra Kunstnerens Side moder nogen Vanskelighed, udsættes og henstaae. Imidlertid vil Thorvaldsen sandsynligviis for det Første fuldende nogle Marmorværker, som hidtil i hans Attelier have ventet paa den sidste Hand, f. Ex. hans Venus, og Hebe, hvorved et inderligt Ønske hos mange Kunstvenner vil blive opfyldt. Marmoret, fuldendt af Kunstnerens egen Haand og henstillet som en varig og næsten uforgjængelig Gjenstand for den fuldeste Kunstnydelse i umiddelbar Nærhed, faaer en uskatteerlig Værd. Desværre besidde vi kun for mange af de Skatte, denne blomstrende Kunstepoche vil efterlade os, fastholdte i et mindre fuldkomment Materiale, nemlig Gibs: thi „Danmark er et lidet, fattig Land;" og flere af disse herlige Værker komme til at staae i en Høide, hvor de blot i Masse og i Hovedomridsene kunne nydes, men hvor Skjønhederne i det Enkelte maae gaae tabte; — dette er dog ogsaa en Ødselhed, nemlig med Aandens rige Gaver, som Himlen har ladet bære Frugter mellem os. (Folkebl.)

Hr. **Th. Erslew** har udstedt følgende Indbydelse til Subscription paa et almindeligt dansk Forfatter-Lexicon, fra 1814 til nærværende Tid:

„Tyve Aar ere henrundne siden det af vor fortjente Literator, afdøde Prof. **Nyerup**, i Forening med nuværende Expeditionssecretair og Sorenskriver **Kraft** udarbeidede dansk-norske **Literaturlexicon** udkom. Det har efter den Tid været en daglig Haandbog for hver Den, som sysselsætter sig med literaire Arbeider; for Den, som ved et eller andet Skrift kan attraae at kjende Skribentens udvortes Kaar og borgerlige Stilling; og endelig for Den, der vil, saa at sige, med eet Blik overskue vor Nationalliteratur.

For Enhver, som i et eller andet af slige Tilfælde raadførte sig med dette Værk, var det en, efter en Mellemrum af over to Aartiender, nu meget følelig, og fra Tid til Tid stigende Ufuldkommenhed, at den nyere Literatur og De, som fra 1819 af have betraadt Forfatterbanen, savnes.

Det formodes følgelig med Grund, at det vil være kjært og behageligt for Literaturens og dens Histories Yndere, at modtage et Arbeide, som skal raade Bod paa dette Savn. Det nye Forfatter-Lexicon skal optage alle de i det Nyerup-Kraftske Lexicon forekommende danske Forfattere og Forfatterinder, som levede ved Begyndelsen af Aaret 1814, sammensmeltede med de nye tilkommende, indtil nærværende Tid, og indeholde deres Levnetsbeskrivelser, samt deres ved Trykken udgivne Skrifter. Foruden de indfødte Forfattere optages i dette Lexicon ogsaa de Fremmede, som paa samme Tid have levet i Danmark, og der udgivet Skrifter.

Planen for det Nyerupske Værk, som iøvrigt er lagt til Grund for Nærværende, skal i dette erholde enkelte Udvidelser. Saaledes ville flere af Biographierne blive affattede med større Fuldstændighed, end i hiint; Navnene paa Skribenternes Fædre, Mødre og Hustruer blive anførte, o. s. v. Ved de indfødte Forfattere, som have bosat sig i Hertugdømmerne, eller i fremmede Lande, tilføies biographiske Oplysninger, med Hensyn til deres Stilling efter Bortreisen, og en Fortegnelse meddeles over deres senere udgivne Skrifter. Ligesom der ogsaa ved de Forfattere, som udenlandsfra, eller fra Hertugdømmerne kom til Danmark, og der tilbragte den største Deel af deres Levetid, nævnes deres tidligere, for Ankomsten hertil, udgivne Arbeider.

Den kjøbenhavnske Forlagsforening har overdraget Udarbeidelsen af dette Lexicon til Undertegnede, som i henved 18 Aar, med noie agtpaagivende Anskuelse af det danske Bogvæsen, stadig har samlet Materialier til et saadant Værk, og nu vil anvende al sin Evne og Flid for at udstyre sit Arbeide med den høist mulige Fuldstændighed og Noiagtighed. Ogsaa have flere høit agtede Literatorer, saavel her i Staden, som i Provindserne, givet mig velvilligst Tilsagn og Løfte om Deres Bistand ved dette Fortagende; ligesom ikke faa Forfattere allerede have bœret mig med Tilsendelsen af Deres Selvbiographier, hvilket jeg med Taknemmelighed erkjender."

Det Bifald, som det danske Publicum har skjænket det Nyerup-Kraftske Lexicon, berettiger til det Haab, at Nytten og Brugbarheden af et Værk, der omfatter den hele nyeste danske Literatur for de seneste 25 Aar, vil vorde almindelig erkjendt af Enhver, som skjænker Fædrelandet og dets Literatur Deeltagelse; af Enhver, der søger **historisk** Kundskab om Danmarks Forfattere, eller **literarisk** om de Skrifter, disse have udgivet.

Det første Hefte af dette, for Literaturhistorien vigtige, Værk vil udkomme om 3 à 4 Maaneder og Trykningen haabes fuldendt i det seneste til Slutningen af Aaret 1841. Det udkommer, for at lette Anskaffelsen, i Hefter paa 10 Ark à 1 Rbd. Tryk og Papir bliver som en Prøve, der er vedføiet Subskriptionsindbydelsen, og som kan afhentes gratis i alle Boglader.

Salonen.

Et belletristisk Maanedsskrift.
Redigeret af G. Siesby.
Forlagt af Andr. Fred. Høst.

Den danske Literatur har alt længe følt Savnet af en Journal, i hvilken belletristiske Meddelelser af et større Omfang end de, der egne sig for et Dag- eller Ugeblad, kunde finde en Plads. I det Haab, at den danske Læseverden med Velvillie vil modtage et Tidsskrift, hvori bekjendte danske Forfatteres Arbeider skulle stilles ved Siden af et Udvalg af de fortrinligste fremmedes, vil, under ovenstaaende Titel, fra 1ste October d. A. udkomme et Maanedsskrift af ovenmeldte Natur, paa hvilket Hr. Boghandler Andr. Fred. **Høst** har overtaget Forlaget, ligesom Udgiveren alt har faaet Tilsagn fra flere af vore bedste Forfattere om stadig Medvirkning, saaledes skal der fra hans Side intet blive sparet, for at gjøre dette Tidsskrift saa interessant som muligt. Første Hefte, der alt er under Pressen, indeholder: „Julianes Giftermaal" ny Novelle af **S. S. Blicher**; „Mikkels Kjærlighedshistorie," Vaudevillemonolog, og „Den onde Fyrste," et nyt Eventyr, begge af **H. C Andersen**; Digte af **H. P. Holst**, Udgiveren og fl.; „Regnskyllene" Novelle af **Frederic Soulié**; Miscellер. — I Begyndelsen af hver Maaned vil der udkomme et Hefte paa 9 Octavsider, trykt med nye Typer og udstyret med al Omhu og typographisk Elegance fra det Berlingske Bogtrykkeri, til en Subskriptionspriis af 32 Sk. pr. Hefte. Subskriptionen er kun bindende for 1 Bind, eller 3 Hefter. Subskribentsamlere erholde de sædvanlige Fordele. — Subskription modtages i alle Boglader.

Som en Følge heraf vil nærværende Blad ophøre fra 1ste Octbr d. A. Da imidlertid dette Maanedsskrift er at betragte som en Fortsættelse og Udvidelse af Kjøbenhavns Morgenblad, antager Udgiveren, at Størstedelen af dette Blads ærede Abonnenter ogsaa ville vedblive som saadanne paa Maanedsskriftet, og dette vil derfor blive tilstillet dem, der ikke forinden 1ste October have frasagt sig samme.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Tryk bos **J. G. Salomon.**

Kjöbenhavns Morgenblad.

3die Aarg. | Søndagen den 27de September 1840. | Nr. 38.

Redigeret og udgivet af **Gottlieb Siesby.**

To Fortællinger.

(Efter Fr. Rückert.)

I.

Et Sagn fortælles om en Konge, stor og mægtig,
Der havde samlet sig en Bogskat, riig og prægtig.

Saatidt hiin Drot drog ud, da droge ud, beladte,
Hundred Kameler, med de mange lærde Skatte.

Da mærked han tilsidst, at til en saadan Færd
Ham det Bogvæsen var en Smule til Besvær.

Af hundred Vise lod han da et Udtog gjøre,
For det lidt meer bequemt paa Reisen med at føre.

Det Udtog blev nu gjort; herefter paa hvert Tog
Et dygtigt Muuldyr med, med hele Byrden drog.

Dog end bequemmere vil Alt han med sig føre,
Og af hiint Udtog nu han lod et Udtog gjøre.

Nu til en lille Bog sank hele Byrden ned,
Paa Reisen Kongen selv den bar med Værdighed.

Dog fandt endnu for tungt han det, der var tilbage;
Det Udtogs Udtog lod han end engang uddrage.

Da uddrog de tilsidst af den uddragne Bog
Den hele Kjerne i et enkelt Tankesprog.

Det prentet han i Hu, det kunde let han gjemme,
For sit og Rigets Held derefter ret at fremme.

Opnaaed han det vel? — Hvis det ej nyttet stort,
Var det, fordi han selv hiint Udtog ei har gjort.

Men det er vist: af alle trykte Bøgers Hær
Maa, til sit eget Held, sligt Udtog gjøre Hver.

II.

Gjør kun Din Skyldighed, og aldrig Du forsage,
Du nok i Tiden vil Din Løn derfor modtage.

Men selv at tage den, det Dig Din Pligt formener,
Og det vil gaae Dig som hiin egenmægt'ge Tjener,

Der paa sin Vandring hist, brødløs en Rigmand gjæsted,
Og med Velvillie strax i Tjeneste blev fæstet.

„I Aar Du Redskab faaer og Udsæd til Din Ager,
Og derfor venter jeg, mit Tarv Du vare tager.

Og bring til Høstens Tid mig Sæden kun, min Søn!
Da for Dit Arbeid ei Dig nægtes skal Din Løn."

Og Manden gik derhen og saaede og pløied,
Og saae, da Høsten kom, hvor Sæden rigt sig bøied.

Men da fra Halmen nu han havde tærsket Kjernen,
Før han til Herren gaaer han først sig bryder Hjernen:

„Hvo veed, om Løn jeg for min Møie vil modtage.
Jeg til min Sikkerhed vil holde Lidt tilbage.

Paa et forborgent Sted jeg skjuler det i Mag,
Indtil ieg kjender ret min Husbonds Sindelag."

Som sagt, saa gjort; i Skjul en Deel nu bliver lagt,
Hvorpaa det Øvrige bli'er til hans Herre bragt.

Husbonden, vel tilfreds med Aarets rige Grøde,
Med større Løn hans Sved nu søger at forsøde.

Knap Tjeneren har Mod til Øiet op at slaae,
At til slig Herre han Mistanke kunde faae.

Beskjæmmet iler han, det Skjulte frem at drage, —
Men Stedet fandt en Tyv, der intet lod tilbage;

Bestyrtet snart igjen han for sin Herre staaer,
Der spørger: „Siig, hvorfor Dit Øie ned Du slaaer?"

Hiin svarer: „tør til Dig jeg meer opløfte det?
Nys gav Du mig i Løn langt Mere end min Ret.

Men jeg alt til en Deel deraf mig havde listet;
Nu, jeg det hente vil, har jeg det Hele mistet."

Og Herren sagde: „Godt det er, sin Skyld bekjende;
Men, skjøndt det smerter mig, adskilles maae vi Tvende.

Behold Din Løn, og jeg skal Dig ei heller straffe;
Dog maa Dit Brød Du nu ved Andres Dør Dig skaffe.

G. Siesby.

Endnu nogle
Brudstykker af Henrik Steffens Liv.

(Uddraget af hans fornylig udgivne Skrift: „Was ich erlebte").

Paa Universitetet hørte vi unge Studerende mangehaande Fortællinger fra tidligere Tid. Det var mig paafaldende, at Naturvidenskaberne, som meest interesserede mig, vare repræsenterede saa mangelfuldt paa Universitetet. For at lære Anatomi og Chemi maatte de Studerende tage deres Tilflugt til det chirurgiske Akademi, Underviisningen i Zoologi og Mineralogi besørgede dengang et Privatselskab. Selv Directionen i den botaniske Have og Foredragene over Botanik vare anbetroede en Professor ved Veterinairskolen. Jeg erfarede da, at denne Naturvidenskabernes Forfald stammede fra en langt tidligere Tid. Man fortalte, hvorledes et ganske uvidende Menneske, en vis Ascanius, havde faaet Professoratet i Zoologien. Dette Menneske havde valgt en ganske egen Vei, for at opnaae sit Maal. Frederik den Femte, sagde man, nærede en hemmelig Kjærlighed for en Dame, der boede i Slottet. Han bestræbte sig for at bevare Hemmeligheden, uagtet den var alle Hofbetjente bekjendt. Naar han silde om Aftenen begav sig til sin Elskede gjennem en Gang af Slottet, holdt alle dets Beboere sig fjernet, da det var farligt at møde ham. Derpaa grundede nu Herr Ascanius sit Haab. Han havde Venner blant Hofbetjentene og erfarede let, naar han kunde træffe Kongen i Gangen. Det lykkedes ham. Kongen, som troede sig ubemærket, sneg sig sagte igjennem Gangen og opdagede den usle Zoolog; forbittret gik han los paa ham, spurgte ham, hvad han vilde og gav ham et Par dygtige Dresigen. Det var netop hvad han ønskede. Frederik den Femte var af et mildt Sindelag og høist godmodig. Ascanius anstillede sig fortvivlet, han vidste ved Venner, som omgave Kongen, at fremstille dette Møde som ganske uskyldigt og tilfældigt. Hans Konges Unaade havde kastet ham paa Sygeleiet, man frygtede, forsikkrede hans Venner, en fortvivlet Gjerning. Den gode Konge var høist urolig; han forsikkrede, at han ikke havde Noget imod ham, ja spurgte, hvorledes han kunde trøste og opmuntre ham. Da foreslog man Kongen at tildele ham det ledige Professorat i Zoologien. Han havde, forsikkrede man, beskjæftiget sig med denne Videnskab. Kongen glædede sig over at kunne gjøre en overilet Gjerning, som han angrede, god igjen; og hiin erholdt Professoratet; men hans Udueligheb var altfor øiensynlig. Efter faa Aar blev han sendt med Pension til hans Fødeby, Bergen i Norge. Hans Efterfølger, Brünnich, som ogsaa foredrog Mineralogien var ikke meget bedre, han blev befordret til det nye Solvværk i Kongsberg i Norge, hvis Ruin begyndte ved hans Forvaltning, indtil det i vore Dage ved den uventede Opdagelse af nye Solvaarer har hævet sig paa en saa overraskende Maade. Siden hans Afgang fra Universitetet indtil min Tid var Professoratet i Naturhistorien slet ikke besat.

Ligeledes erfarede jeg, hvorledes man modtog den tydske Botaniker Oder. Man var forbittret over Indkaldelsen af en Fremmed og man havde ikke Uret i at beklage sig derover. En ung Botaniker, Rottboll, udmærkede sig ved sine botaniske Kundskaber og har senere erhvervet sig et betydeligt Navn. I det lille Land var for en ung Mand, der med Iver helligede sig en saa speciel Videnskab, kun den eneste Udsigt, som nu blev ham betagen ved Oders Ansættelse. Man vilde hævne sig. Oder havde forpligtet sig til at disputere offentligt; Rottboll traadte op imod ham. Man vidste at fortælle Meget om Tydskernes Udygtighed i det latinske Sprog og hvorledes han compromitterede sig selv i sin Videnskab. Rottboll havde, sagde man, aldeles tilintetgjort sin udlandske Modstander. Oder døde, efterat han havde besørget de første Bind af Flora Danica; hans Fortjenester bleve nu villigen anerkjendte, Rottboll blev hans Efterfølger, men ogsaa han var død, da jeg kom paa Universitetet.

Men Reminiscentserne fra tidligere Dage havde ikke alene Hensyn til Lærerne. Et Par saadanne Historier, der fortrinligen characterisere Livet paa Universitetet, troer jeg ikke at burde lade uomtalte.

Jeg har vel ovenfor sagt, at et Sammenliv paa Universiteterne, som i Tydskland, ikke fandt Sted i Kjøbenhavn, men dog gaves der engere Forbindelser, som reiste sig, naar de troede, at en fælleds Interesse var krænket. Medlemmerne af de forskjellige Collegier vare forbundne paa en saadan Maade. En fjern Slægtning, Cr., udmærkede sig paa Universitetet ved sin Uvidenhed og næsten til Fjottethed grændsende aandelige Indskrænkethed. Sandsynligviis ved min Onkel Bangs Indflydelse, der holdt sig forpligtet, at sørge for alle Medlemmerne af sin vidtloftige Familie, erholdt det arme Menneske en Plads i det fornemste af disse Collegier, og man hævnede sig paa det enfoldige Menneske paa en paafaldende, ja næsten grusom Maade, der rigtignok kun altfor afgjort beviste hans næsten utrolige Uvidenhed og grændseløse Aandssvaghed.

En Oversættelse af „Werthers Leiden" blev anmeldt. Det skete under Enkedronningens Formynderskab og den blev forbuden. Nu blev der talt meget frem og tilbage om det Hensigtsmæssige eller Uhensigtsmæssige i Forbuddet. Ved denne Leilighed hørte det stakkels enfoldige Menneske, at en Søn af Jerusalem, den bekiendte Skribent, havde givet Anledningen til dette Digt. Man forsikkrede, at han havde været Professor i Kjøbenhavn, hvor Enken endnu lever, og man fortalte Cr. Selvmordets ulykkelige Historie som om det fornylig havde fundet Sted. Da Cr., endskjøndt han var theologisk Candidat, troede Alt, gik man endnu videre. Man forsikkrede ham, at Professor Jerusalem var død af Sorg over Sønnens Selvmord. Det var passende, at skrive et latinsk Sorgedigt og overgive Enken det. Man skrev derfor i hans Navn et saadant Digt fuldt af Spregbommerter og lod det trykkes med hans Navn under. Min

Yndling blandt Professorerne, Snedorf, som dengang var Candidat, forestillede Enken, eftersom han havde en smuk Skabning. Som Enke, klædt i Sorg, bleg og badet i Taarer, modtog han Repræsentanterne for Collegiets Medlemmer. Cr. maatte overlevere det latinske Digt og som Ordfører tolke de Studerendes dybe Medfølelse. Snedorf skal ved denne Leilighed have udført sin Rolle mesterligt; men man gik endnu videre. Digtet blev uddeelt mellem Professorerne og Studenterne. Det var en Skik, at de fattigere Studenter, som beboede det største Collegium (Regentsen) bare Ligene af de høiere Klasser til Jorden*). Denne ydmygende Forrettighed udgjorde en Deel af deres Indkomster. Man forestillede Cr., at det var billigt, at en saa berømt Mand som Professor Jerusalem ikke burde bæres af fattige Studenter, men af Candidaterne, af Medlemmer af det anseeligste Collegium. Dertil var imidlertid Regentsprovstens Tilladelse fornøden. Deputationen begav sig derpaa til hans Bolig paa Regentsen. Da de stode foran Døren, blev den arme Cr. stødt ind af sine Ledsagere og han stod alene ligeover for Professoren. Vel bragtes han lidt ud af Fatning, da han saae sig forladt af sine Ledsagere, men desuagtet fremkom han til Professorens Forbauselse med sin Bøn, og erfarede nu af denne, hvorledes man havde drevet et skammeligt Spil med ham. — Denne Historie var snart udbredt over hele Staden.

Saadanne og lignende Historier fortaltes der, og vakte hos os Yngre en saameget større Deeltagelse, jo sjeldnere de passerede. Meest interesserede os en livlig, ja ofte farlig Kamp, der nu rigtignok var ophørt, men endnu havde fundet Sted for faa Aar siden. Det norske Folk havde stadigen ønsket at besidde et Universitet i deres eget Land. Den store Byrde for fattige Forældre, at maatte sende deres Sønner til det fjerne Kjøbenhavn, blev almindeligen følt. En vis Afhængighed, de derved kom i til den danske Hovedstad, forbittrede dem. Men den danske Regjerings Politik udkrævede en størst mulig Sammmensmeltning af begge Folk. Mange studerende Nordmænd bleve bekjendte i danske Familier, ægtede Døtrene og bleve ansatte i Provindserne. Det var derfor saa meget lettere, at sende danske Embedsmænd til Norge. Man turde ogsaa haabe, at gjøre de stivsindede Nordmænd ved Opholdet i Kjøbenhavn boieligere for den noget eensidige og om Forholdene ikke altid vel underrettede danske Regjering. Allerede Christian den Fjerde havde havt til Hensigt efterhaanden at begrunde en ægte norsk national Adel. Alle adelige Grundbesiddere i dette Land vare indtil den Tid indvandrede Danske. Men der forefandtes i hele Landet Elementerne til en ægte national Adel. Tildeels velhavende Familier i Guldbrandsdalen, Valders og andre frugtbare Dale i Landet stamme fra de gamle Jarler og vide det. Idetmindste dengang giftede de sig indbyrdes og følte saare vel deres mægtige Afstamning. Sønnerne af saadanne Bønder bleve kaldte til Kjøbenhavn satte i Landcadet-Academierne, for at blive uddannede der. Man vilde vinde dem som Officierer for Armeen, ja vel som Pager for Hoffet. Men det var store stirskaarne Mennesker, stærke, halsstarrige, modige, opdragne under haarde Forhold i den største Frihed, og det var umuligt, at gjøre dem fortrolige med Subordinationen. Dengang blev efter gammel Skik anvendt korporlige Straffe ved Landcadet-Academierne, og det skete da nogle Gange, at de raae Elever satte sig til Modværge mod deres militaire Lærer. Man havde nu at vælge imellem to Ting: enten at lade dem skyde ihjel eller sende dem tilbage. Kongen indsaae sin Vildfarelse, valgte menneskeligtænkende den mildere Vei, og Forsøget var ganske mislykket.

Nordmændene følte med indre Modstræben vedvarende deres Afhængighed af Danmark. Da man vilde paalægge dem en Kopskat, udartede hiin i nogle Egne ti et virkeligt Oprør mod de kongelige Embedsmænd, som vel nok blev undertrykt, men samme vedvarende Opposition var almindelig og yttrede sig paa mangehaande Maader. Paa Universitetet gav den sig tilkjende ved Adskillelse og Partihad imellem danske og norske Studerende.

I de raaere Tider foranledigedes derved en Kamp, der strax fandt Sted imellem de ankomne Studenter. Det var ingen Dueller som paa de tydske Universiteter imellem Landsmandskaber og andre Foreninger, det var mægtige nordiske Nævekampe; den legemlige Kraft blev betragtet som noget Ærefuldt, den skulde lede Kampen og fremkalde Seiren eller Nederlaget. Uden al Tvivl vare Nordmændene oprindeligen de Udfordrende. Øboerne vovede sjeldent Kampen, men de kraftige muskelstærke Jyder stillede sig Nordmændene imode. Denne ægte nordiske Nævekamp fandt Sted paa en temmelig høi Trappe, som førte fra Universitetbygningens Gaard til Examinationssalen. Trappen var aaben til begge Sider og Trinene førte til den flade Plads foran Døren. At erobre denne Trappe og derved hævde Herredømmet til den næste Kamp, var Hensigten. De i modsat Retning kæmpende Masser trængte sig imod hinanden og Kampen var ofte nafgjort; Forkæmperne, som umiddelbart traf paa hinanden ovenfor Trappen, vare altid de Fortrinligste. Lykkedes det det ene Parti at bringe de forreste Modstandere tilbage til Trinene, da var Kampen afgjort; thi fra oven af virkede nu Kraften uimodstaaeligt. Men saa rolig og farefri endte Kampen aldrig. Forgængerne brødes heftigt med hinanden, bleve stedse mere hidsige og forbittrede, og den Ene søgte at styrte den Anden over Rækværket. Det skete da stundom, at Begge styrtede ned paa een Tid. Det gik sjeldent af uden Forvridninger, Qvæstelser, farlige, ja som man fortæller dødelige Saar. I ældre Tider skal disse Kampe have været raae, grusomme og barbariske, de mildere Sæder gjorde dem mere farefrie, men selv efterat de — formodentlig vel ogsaa ved Politiets strengere Forholdsregler — vare fortrængte, vedbleve de endnu at leve i Erindringen. Jeg, som gierne kalder mig en Normand, har vel hørt de fleste Fortællinger af denne Art af Nordmænd, og saaledes kommer det sig formodentlig, at i min Erindring disse næsten altid fremtræde som de Seirende, hvilket vel knap har været Tilfældet, da Jyderne ere et kraftigt Folkeslag. Endskjøndt jeg nu var stolt paa min Fødsel som Normand, kom jeg dog først meget senere i en snevrere Forbindelse med mine Landsmænd.

*) Denne Skik eller rettere Uskik er dog senere bleven hævet og lønnede Ligbærere ere antagne.

(D. A.)

Feuilleton.

— Den Sag hvorfor Hr. Dr. Ryge havde indstevnet i „Fædrelandets" Redacteur blev i Fredags tilendebragt for Forligelsescommissionen ved følgende af Redacteuren paa Doctorens Forlangende udstedte Erklæring: „Det er Indklagede en Fornoielse, efter Dr. Ryges Ønske at meddele ham den Erklæring, at Redactionen for Bladet „Fædrelandet" antager, at den paaankede Pasfus i bemeldte Blads Nr. 264 ikke gaaer specielt paa Dr. Ryge." — Derimod er samme Blads Sag med Md. Kretzmer incamineret for Retten.

Stenen til at lithographere paa, som hidtil kun blev funden ved Solnhofen i Kongeriget Bairen, og som har indbragt dette Land saa store Summer, da alle Lithogtapher i hele Verden maatte skatte til det derfor, er nu, ved en lykkelig Hændelse, bleven fundet i Nærheden af Stuttgart af Her **Pobuda**, Directeur ved Tidsskriftet Europas' lithographiske Anstalt. Denne uegennyttige, beskedne Mand har, uden at tænke paa egen Fordeel, strax uden Forbeholdenhed indsendt Beretningen derom til det kgl. Ministerium for det Indre, og er bleven belønnet derfor med den store Guldmedaille for Fortjeneste. Et Portrait af Hans Majestæt Kongen af Würtemberg er alt til fuldkommen Tilfredshed bleven udført paa denne Slags Steen.

— En Berliner Skrædder giver i offentlige Blade den Forsikkring, „at han vil blive sin Sar og Publicum tro."

— **Scribes** nyeste Arbeide „Japhet" er bleven opført i Theatre français; det er en Dramatisering af en Deel af **Marryats** „Japhet, der søger sin Fader." Stykket er skrevet i Forening med **Vanderburk**.

— En fornem Reisende, som nylig er vendt tilbage fra England, fortæller om en Hofconcert, hvortil han var indbudet. Dronningen og Prinds **Albert** sang gjentagne Gange, iblandt andet ogsaa en italiensk Duett. Dronningens Stemme skal være behagelig, og have et temmeligt Omfang, og hendes Methode skal røbe Lablaches' flittige Elev. Ogsaa Prinds Albert skal være en øvet Sanger, men Stemmen temmelig svag.

— For kort Tid siden gik en slet klædt Mand omkring i et af de rigeste Quarterer i Paris med nedbøiet Hoved, enten fordi de glimrende Omgivelser blendede ham, eller fordi han bestormedes af bittre Erindringer. Hungeren overvandt dog snart hans Sorg, thi efterat være standset tvivlraadig, traadte han hen til en glimrende Bijouteriboutik og udstrakte Haanden ydmygt efter en Almisse. Boutikherren kom ham imode, for at række ham nogle Smaamonter, da 4 Stadssergeanter indfandt sig og befalede den Bedende at følge dem. Kjøbmanden beklagede Staklen oprigtigt, og blev staaende ved Døren. En af Sergeanterne spurgte Betleren om hans Navn og den adspurgte svarede beskjæmmet: „Jerome Partuis." Neppe havde Bijouterihandleren hørt dette Navn, saa henvendte han sig til de to Stadssergeanter og bad dem at betroe ham Manden, han vilde med sin Formue indestaae for ham. Han førte nu den Fremmede ind i Stuen bag Boutiken, lod fra et Magazin i Nærheden hente en færdigsyet Klædning, inviterede ham til Bords og viste ham om i sit Etablissement. Den arme Mand troede at drømme, men frygtede for at vaagne. Endelig spurgte Kjøbmanden ham, paa hvilken Maade han var blevet saa forarmet og Partuis fortalte, at han for omtrent ti Aar siden havde været i Begreb med at reise til England, men havde tabt sin Brevtaske med 150,000 Francs, og var paa denne Maade bleven en fattig Mand. Den næste Dag læste man i et Handelsblad, at Bijouteri-Etablissementet A..... havde forandret sit Firma og fra den Dag undertegnede sig A..... & Partuis. Læserne ville vist allerede have gjættet, at A. havde fundet den tabte Brevtaske, havde med Pengene grundet sin Handel, erhvervet sig en anseelig Formue og nu anseet det for sin Pligt, at dele sin Rigdom med Jerome Partuis.

— Af en Beretning fra Maadeholdsforeningen i New-York fremgaaer, at der i de forenede Stater ikke er mindre end 330,000 notoriske Drukkenboldte. Da den hele Befolkning af disse, med lykkelige Republikanere og ikke saa aldeles lykkelige Negerslaver befolkede Stater bestaaer af 16,000,000 Mennesker, saa kommer der paa 32 Mennesker 1 Drukkenboldt, og da der blandt 16 Millioner kun kan være omtrent 4 Millioner Mand, saa er hver ottende Mand hengiven til overvættes Nydelse af Spirituosa.

Salonen.

Et belletristisk Maanedsskrift.

Redigeret af G. Siesby.

Forlagt af Andr. Fred. Høst.

Den danske Literatur har alt længe følt Savnet af en Journal, i hvilken belletristiske Meddelelser af et større Omfang end de, der egne sig for et Dag- eller Ugeblad, kunde finde en Plads. I det Haab, at den danske Læseverden med Velvillie vil modtage et Tidsskrift, hvori bekjendte danske Forfatteres Arbeider skulle stilles ved Siden af et Udvalg af de fortrinligste fremmedes, vil, under ovenstaaende Titel, fra 1ste October d. A. udkomme et Maanedsskrift af ovenmeldte Natur, paa hvilket Hr. Boghandler **Andr. Fred. Høst** har overtaget Forlaget, ligesom Udgiveren alt har faaet Tilsagn fra flere af vore bedste Forfattere om stadig Medvirkning, saaledes skal der fra hans Side intet blive sparet, for at gjøre dette Tidsskrift saa interessant som muligt. Første Hefte, der alt er under Pressen, indeholder: „Julianes Giftermaal" ny Novelle af **S. S. Blicher**; „Mikkels Kjærlighedshistorie," Vaudevillemonolog, og „Den onde Fyrste," et nyt Eventyr, begge af **H. C Andersen**; Digte af **H. P. Holst**, Udgiveren og fl.; „Regnskyllene" Novelle af **Frederic Soulié**; Miscceller. — I Begyndelsen af hver Maaned vil der udkomme et Hefte paa 90 Octavsider, trykt med nye Typer og udstyret med al Omhu og typographisk Elegance fra det Berlingske Bogtrykkeri, til en Subskriptionspriis af 32 Sk. pr. Hefte. Subskriptionen er kun bindende for 1 Bind eller 3 Hefter. Subskribentsamlere erholde de sædvanlige Fordele. — Subskription modtages i alle Boglader.

Som en Følge heraf vil nærværende Blad ophøre fra 1ste Octbr d. A. Da imidlertid dette Maanedsskrift er at betragte som en Fortsættelse og Udvidelse af Kjøbenhavns Morgenblad, antager Udgiveren, at Størstedelen af dette Blads ærede Abonnenter ogsaa ville vedblive som saadanne paa Maanedsskriftet, og dette vil derfor blive tilstillet dem, der ikke forinden 1ste October have frasagt sig samme.

For dette Blad, som udkommer een Gang om Ugen, hver **Søndag** Morgen, tegner man sig hos D'Herrer Boghandlere **Høst**, Gothersgade Nr. 349, **Reitzel**, store Kjøbmagergade Nr. 6, samt hos Udgiveren, Laxegade Nr. 214. Prisen er 1 Rbd. qvartaliter.

Tryk hos **J. G Salomon.**